

Giang Hồ Biển Địa Thị Kỳ Ba

Contents

Giang Hồ Biển Địa Thị Kỳ Ba	4
1. Gt - Văn Án	4
2. Chương 1: Xuyên Việt Oanh Oanh Liệt Liệt	6
3. Chương 2: Đứng Cử Động, Cúi Chờng Động Thai	11
4. Chương 3: Trong Thiên Viện Có Người Muốn Thắt Cổ	15
5. Chương 4: Chuộc Về Một Kẻ Rắc Rối	19
6. Chương 5:ta Muốn Trang Điểm	23
7. Chương 6: Chuột Rút Là Chuyện Lớn	28
8. Chương 7: Thần Thú	31
9. Chương 8: Thảm Thiếu Gia Chăm Chỉ Hiếu Học !	36
10. Chương 9: Đồ Chết Tiệt !!!	40
11. Chương 10: Yêu Nghiệtto Gan !!!	44
12. Chương 11: Nhảy Lầu !!!	49
13. Chương 12: Lưu Manh	52
14. Chương 13:ảnh Đế Tăng Tăng Lốp Lốp	56
15. Chương 14: Trần Gian Tiên Cảnh!	60
16. Chương 15: Tuyết Lưu Ly	65
17. Chương 16: Không Nhất Định Phải Thành Thân!	69
18. Chương 17: Xuất Phát	73
19. Chương 18: Bầy Rắn Kéo Tới!	77
20. Chương 19: Oan Nghiệt	80
21. Chương 20: Mau Quảng Tuyết Lưu Ly Đi!	84
22. Chương 21: Núi Thiên Mộ	88
23. Chương 22: Âm Sát	92
24. Chương 23: Mọi Người Cùng Nhau Đi Cướp Người!	96
25. Chương 24: Hành Trình Tạm Hoàn	100
26. Chương 25: Thuốc Có Vấn Đề	104
27. Chương 26: Gặp Phải Người Quen	109
28. Chương 27: Tặng Một Món Quà	113
29. Chương 28: Người Cổ Ý Đúng Không?	116
30. Chương 29: Cổ Trùng	121
31. Chương 30: Thật Sự Ân Ái	124
32. Chương 31: Một Chút Thành Ý Cũng Không Có !	128
33. Chương 32: “...”	132
34. Chương 33: Trạm Dịch Mục Nát!!!	137
35. Chương 34: Âm Thầm Hạ Độc!	144
36. Chương 35: Quỳnh Hoa Cốc	148
37. Chương 36: Uống Say!	152
38. Chương 37: Phu Nhân Thử Với Ta Một Chút !!	156
39. Chương 38: Thật Là Lóa Mắt!	162
40. Chương 39: Nhà Cao Cửa Rộng!	168
41. Chương 40: ...	172

42. Chương 41: Hái Hoa Tặc!	176
43. Chương 42: Lạc Mất Một Người!	180
44. Chương 43: Chúc Thanh Lam!	184
45. Chương 44: Thảm Tiểu Thụ Moe Ngóch Nghếch!	188
46. Chương 45: Lý Bạch Hạo!	193
47. Chương 46: Bé Ú!	197
48. Chương 47: Rên Rỉ	202
49. Chương 48: Giăng Bẫy!	207
50. Chương 49: Nửa Đêm Hành Động	213
51. Chương 50: Ma Giáo Giáo Chủ Rất Xui Xẻo!	219
52. Chương 51: Đời Sống Tình Nhân	226
53. Chương 52: Chỉ Là Vô Ý Thôi	231
54. Chương 52: Chỉ Là Vô Ý Thôi!	237
55. Chương 53: Lạc Mất Người!	243
56. Chương 54: Tự Lực Cánh Sinh Mà Diễn Kịch !	250
57. Chương 55: Bụng Mỡ Không Ai Sờ!!!	258
58. Chương 56: Thật Vất Vả!	264
59. Chương 57: Ta Nói Cho Người Nghe!	269
60. Chương 58: Đụng...đụng Phải Ai Kìa!	277
61. Chương 59:thiên Ồ Thủy Trại!	283
62. Chương 60: Khi Hồ Li Tinh Gặp Hồ Li Tinh!	288
63. Chương 61: Thư Gì Chứ !	294
64. Chương 62: Tần Cung Chủ Lãnh Khốc!	298
65. Chương 63: Tra Án!	304
66. Chương 64: Trúng Độc Ngoài Ý Muốn	308
67. Chương 65: Thật Không Biết Nên Nói Gì Mới Tốt!	313
68. Chương 66: Không Có Gì Muốn Nói Sao?	318
69. Chương 67: Xx Xong Không Có CƠM ĂN	322
70. Chương 68: Gay Và Quan Hệ Theo Nhu Cầu!!	330
71. Chương 69: Phải Kéo Giãn Khoảng Cách Với Hồ Ly Tinh!	337
72. Chương 70: Người Đưa Ta Cái Gì Thế?	343
73. Chương 71: Có Rất Nhiều Chuyện Quan Trọng Hơn Giang Hồ!	347
74. Chương 72: Hắc Phong Trại!	352
75. Chương 73: Hai Cái Kìa Là Hai Cái Gì?	358
76. Chương 74: Ô Long!	368
77. Chương 75: Cái Thế Giới Lãnh Đạm Gì Thế Đây!	372
78. Chương 76: Thảm Đại Thiểu Gia Anh Tuấn!	379
79. Chương 77: Sính Lễ Cũng Đã Nhận Rồi!	386
80. Chương 78: Hoa Sen Xanh	392
81. Chương 79: Lạc Tuyết Công Tử Là Kẻ Điên!	396
82. Chương 80: Hoàng Kim Nhân Xuất Hiện!	400
83. Chương 81: Giả Bộ Bệnh!	410
84. Chương 82: Tần Cung Chủ Đi Làm Nhiệm Vụ	417
85. Chương 83: Người Đến Giả Trang Lãng Nhì!	422
86. Chương 84: Kì Xảo Biểu Diễn	426
87. Chương 85: Diệp Cốc Chủ Ngạo Kiêu!	431
88. Chương 86: Thiểu Hiệp, Người Phải Rút Rẻ Một Chút!	435
89. Chương 87: Thảm Công Tử Nóng Nảy!	439
90. Chương 88: Chim Điêu Báo Tang!	445
91. Chương 89: Xin Lỗi!	450
92. Chương 90: Thôn Xóm Dân Dã!	453
93. Chương 91: Tiểu Phượng Hoàng!	461
94. Chương 92: Phượng Hoàng Lớn Và Phượng Hoàng Nhỏ!	465
95. Chương 93: Quả Nhiên Không Phải Người Phàm!	469

96. Chương 94: Cao Nhân Ẩn Cư!	473
97. Chương 95: Thu Đồ Đệ!	478
98. Chương 96: Mang Cục Bông Rời Núi!	483
99. Chương 97: Ma Giáo Thật Xấu Xa	487
100. Chương 98: Thiên Ổ Thủy Trại	491
101. Chương 99: Đại Ca Và Đại Tẩu!	496
102. Chương 100: Mọi Người Cùng Tụ Tập!	500
103. Chương 101: Rắc Rối Phức Tạp	504
104. Chương 102: Mật Thám Này Nọ Quả Thật Đáng Ghét	512
105. Chương 103: Lén Vào Thiên Ổ Thủy Trại!	520
106. Chương 104: Thật Sốt Ruột!	527
107. Chương 105: Đoạn Ái Tình Cầu Huyết!	531
108. Chương 106: Tất Cả Mọi Người Đều Nóng Nảy	538
109. Chương 107: Cà Rốt, Ớt Xanh Và Đậu Nành!	541
110. Chương 108: Chúng Ta Dù Gì Cũng Là Danh Môn Chính Phái!	549
111. Chương 109: Thật Là Cảm Động Thấu Trời Đất	552
112. Chương 110: Có Thể Làm Mấy Chuyện Khác Hay Không?	560
113. Chương 111: Thảm Công Tử Cục Kỳ Moe!	564
114. Chương 112: Đại Chiến	575
115. Chương 113: Kết Thúc	579
116. Chương 114: Tự Nhiên Chen Ngang	583
117. Chương 115: Tần Cung Chủ Phúc Lớn Mạng Lớn!	594
118. Chương 116: Tỉnh Dậy Rồi Thật Tốt	599
119. Chương 117: Cục Bông Rất Hoang Mang	603
120. Chương 118: Làm Rõ	607
121. Chương 119: Cục Bông Chỉ Muốn Ngủ Mà Thôi	617
122. Chương 120: Không Yên Tĩnh Được	622
123. Chương 121: Tần Cung Chủ Là Một Tiểu Công Tốt	629
124. Chương 122: Tần Cung Chủ Không Giống Như Lời Đồn!	636
125. Chương 123: Phu Nhân Nhà Ta Cục Kỳ Được Hoan Nghênh	644
126. Chương 124: Thảm Công Tử Sinh Bệnh Thật Khiến Người Ta Tan Nát Cõi Lòng!	649
127. Chương 125: Thảm Tiểu Thụ Rất Lo Cho Gia Đình!	656
128. Chương 126: Nhân Vật Đình Đám	664
129. Chương 127: Thu Dọn Hành Lý!	668
130. Chương 128: Nghe Nói Đi Ăn Với Người Thì Được Tiền	672
131. Chương 129: Chuyện Quan Trọng Nhất!	676
132. Chương 130: Ngày Càng Náo Nhiệt	679
133. Chương 131: Mau Trả Nam Nhân Của Ta Lại Đây!	683
134. Chương 132: Miệng Lưỡi Độc Địa Thật Đáng Ghét!	687
135. Chương 133: Cười Hay Không Cười Cũng Đều Xấu Như Nhau	692
136. Chương 134: Liên Kết	696
137. Chương 135: Mỗi Người Đều Có Tính Toán Riêng	699
138. Chương 136: Hơn Nửa Hồn Còn Xấu Xí Như Vậy	704
139. Chương 137: Thảm Tiểu Thụ	711
140. Chương 138: Chuyện Lớn Bằng Trời	715
141. Chương 139: Đại Ca Xuất Hiện	719
142. Chương 140: Sao Người Có Thể Tùy Tiện Đi Ra Chứ	723
143. Chương 141: Mỗi Người Đều Tự Đi Trước	727
144. Chương 142: Thuận Lợi Đến Nam Hải	739
145. Chương 143: Tra Tấn Nho Nhỏ	743
146. Chương 144: Hải Tặc Không Dễ Làm	747
147. Chương 145: Không Ai Mà Không Thích Người	751
148. Chương 146: Quả Thật Đê Tiện	755

149. Chương 147: Đảo Nhiễm Sương	758
150. Chương 148: Đánh Giặc Xong Mới Thành Thân Được	762
151. Chương 149: Thảm Đại Hiệp Vùng Lên	766
152. Chương 150: Quả Thật Sốt Ruột	770
153. Chương 151: Do Thám	775
154. Chương 152: Vạn Dặm Tìm Chồng	779
155. Chương 153: Quý Trọng Người Trước Mắt	786
156. Chương 154: Người Có Phải Uống Thứ Thuốc Gì Kì Quái Rồi Không?	792
157. Chương 155: Câu Chuyện Này Thực Cảm Động	797
158. Chương 156: Ta Ra Sa Mạc Tìm Với Người	803
159. Chương 157: Sau Này Nhớ Trả Cho Ta Một Thứ Đất Tiền	807
160. Chương 158: Kiểu Khoe Của Cấp Thấp Này Quả Thật Không Có Kỹ Thuật	815
161. Chương 159: Cung Chủ Nhà Ta Rất Biết Lí Lẽ	819
162. Chương 160: Khẩu Vị Quá Nặng	823
163. Chương 161: Ta Có Một Điều Kiện	828
164. Chương 162: Mỹ Nam Kế Thật Khiến Thảm Tiểu Thụ Không Vui	832
165. Chương 163: Đây Là Nam Nhân Của Ta	842
166. Chương 164: Người Khách Sáo Đi	849
167. Chương 165: Người Là Ngôi Sao May Mắn Của Ta	857
168. Chương 166: Thảm Tiểu Thụ Rất Hên	861
169. Chương 167: Về Nhà	867
170. Chương 168: Không Phải Chỉ Là Thành Thân Thôi Sao	876
171. Chương 169: Cái Quái Gì Thế Này	880
172. Chương 170: Cùng Nhau Về Nhà	892
173. Chương 171: Tình Về	896
174. Pn: Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Hôn Nhân	916

Giảng Hồ Biến Địa Thị Kỳ Ba

Giới thiệu

THỂ LOẠI: Cổ trang, 1x1, xuyên không, hài, HENHÂN VẬT: Biến thái lưu manh giả danh thâm tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-ho-bien-dia-thi-ki-ba>

1. Gt - Văn Án

GIỚI THIỆU (By Mỹ Ngân)

Em thụ là diễn viên xuyên không về cổ đại trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Cuộc sống mới đầy “chông gai” và “thử thách” của em xoay quanh những con người như sau:

1. Chồng: Đại hiệp nổi danh giang hồ, đẹp trai con nhà giàu giỏi võ...

(Sự thật là: Fan của drama Hàn Quốc, thích cosplay “cảnh sát bắt cướp”, “thầy giáo x học sinh”, “bệnh nhân và cô y tá” trên giường/ cửa sổ/ thùng tắm/ xe ngựa)

2. Mẹ: Phu nhân quý phái, xuất thân con nhà võ...

(Sự thật là: Có khả năng rơi nước mắt trong vòng 1s mà không cần V-Rohto)

3. Đại ca: Minh chủ võ lâm, chững chạc và chín chắn, tầm gương sáng cho biết bao nhân sĩ võ lâm noi theo...

(Sự thật là: Đầu gối thê nô trung khuyến M công =.=)

4. Đại tẩu: Thần y tài ba, đảm việc nước giỏi việc nhà ...

(Sự thật là: Tạc mao biệt nữ không được tự nhiên S thụ ~)

5. Con trai: Phượng hoàng cao quý, vua của chim muông...

(Sự thật là: Thích PK với ngan ngỗng, thường dùng dáng vẻ moe đi lừa tình lẫn tiền của người khác)

6. Sư phụ: Chân nhân đắc đạo, được xưng tụng là “bán thần tiên”...

(Sự thật là: Hay nói xấu đồng nghiệp =.=)

7. Tả hộ pháp: Giỏi cả võ công lẫn y thuật, mạnh mẽ và cá tính ...

(Sự thật là: Thích mặc áo hở ngực và xức nước hoa thơm lừng mỗi khi đi đánh nhau ~)

8. Ám vệ: Trung thành và tận tụy, liều mình bảo vệ chủ nhân...

(Sự thật là: Paparazzi chốn võ lâm - chuyên mục tình yêu hôn nhân và gia đình ~)

9. Ma giáo giáo chủ: Nham hiểm độc ác, dã tâm rộng lớn, không có chuyện ác nào không làm...

(Sự thật là: Mỗi đêm trăng tròn sẽ cưỡi truồng tru lên dưới ánh trăng, muốn hấp thụ tinh hoa của trăng sao và cây cỏ ~)

10. Hoàng đế: Yêu nước thương dân, hết lòng vì quốc gia xã tắc...

(Sự thật là: Mặc chứng brother - complex hạng nặng =.=)

11. Tình địch: Xinh đẹp lạnh lùng như đoá tuyết liên, xếp hạng 3 trong topten võ lâm cao thủ...

(Sự thật là: Hồ ly tinh ~)

Cùng với sự góp mặt của dàn fanboy/fangirl đa cấp, từ anh đồn củi đến chú chiên bánh tiêu, từ cô hàng nước cho đến thím tạp dịch, và nhiều nhân vật quần chúng “kì ba” khác nữa

~~~~~

Hai mươi hai tuổi, Thẩm Thiên Lăng giành được giải thưởng Ảnh đế đầu tiên trong đời.

Lúc hấn nước mắt lưng tròng cầm cúp, một mảnh trần nhà ầm ầm rơi xuống, không hề sai lệch rót trúng đầu hấn!

Sau đó hấn liền... xuyên việt!

Tần Thiếu Vũ mỉm cười: Nếu Lăng nhi bằng lòng, Truy Ảnh cung của ta bất cứ lúc nào đều có thể lo chuyện đám cưới!

Thẩm Thiên Lăng rơi lệ: Lão tử cực kì không bằng lòng!

BÌNH LUẬN CỦA BAN BIÊN TẬP

Tiểu thiếu gia Thẩm Thiên Lăng của Nhật Nguyệt sơn trang ngã từ trên cây xuống, mất trí nhớ! Không chỉ vậy, sau khi tỉnh dậy thì hết như biến thành người khác. Sự thật là hôm nay sau khi hấn giành được

giải thưởng Ảnh đế đầu tiên trong đời thì bị đập trúng đầu, sau đó xuyên việt về cổ đại. Thẩm Thiên Lăng rất khổ sở khi bị biến thành một tiểu thiếu gia liễu yếu đào tơ vạn nhân mê, càng khổ sở hơn khi phát hiện thế giới này rất kì lạ: cha, mẹ thậm chí các ca ca đều đồng ý gả hẳn ột nam nhân! Càng khổ sở hơn nữa chính là, nam nhân kia mặt dày ba xạo với Thẩm Thiên Lăng rằng: Người mang thai con ta...(=.=)

2. Chương 1: Xuyên Việt Oanh Oanh Liệt Liệt

Mùa xuân tháng ba, mưa bụi chốn Giang Nam.

Tiếng đàn vắng vắng trên sông Tần Hoài, những gốc hoa đào xanh tươi chớm nở bên bờ, thời tiết vốn rất tốt để ra ngoài đạp thanh, thế nhưng trên giang hồ lại xảy ra chuyện lớn!

Thẩm Thiên Lăng của Nhật Nguyệt sơn trang ngã từ trên cây xuống mất trí nhớ!

Tin này thật giật gân.

Bàn dân thiên hạ đều nói rằng, tuy các môn phái võ lâm hiện nay tựa như quá giang chi tức (cá đổ ra sông – ý nói số lượng rất nhiều ~), nhưng thật sự có năng lực xưng bá, chỉ có Tứ đại môn phái mà thôi. Vô Tuyệt môn ở Đông Bắc, Đoạn Tình cốc ở Tây Bắc, Đường Gia bảo ở Tây Nam và Nhật Nguyệt sơn trang ở Giang Nam.

Mà Thẩm Thiên Lăng xui xẻo này lại là đứa con mà trang chủ Nhật Nguyệt sơn trang Thẩm Phong yêu thương nhất, là công tử tuần tú nổi tiếng khắp thiên hạ.

“Lăng nhi số khổ của ta ơi!”. Trong tiểu viện hoa lệ của sơn trang, một mỹ phụ trung niên đang khóc lóc nỉ non, son phấn đầy mặt, cảnh tượng cực kì có lực sát thương.

“Nương”. Một mỹ thiếu niên tiêu tuỵ xuất hiện trước cửa sổ. “Sao người còn chưa về?”. Rõ ràng đã từ biệt cách đây một khoảng thời gian đủ uống hết nửa chén trà rồi! Nếu còn bị nàng tiếp tục khóc, chính mình sẽ tự sinh ảo giác rằng “ta thật ra không phải mất trí nhớ mà là đã chết, nếu không tại sao mẫu thân lại khóc thành như vậy”.

“Nương không nở rời đi người”. Mỹ phụ trung niên dùng khăn lau nước mắt. “Đều tại lão cha chết tiệt của người, không chịu ẹ con chúng ta ở chung quá hai canh giờ, đúng là lòng dạ sắt đá!”

Đây mới là cha ruột được không! Thẩm Thiên Lăng trong lòng không ngừng bùi ngùi, nếu nghe nàng khóc lóc kể lể lặp đi lặp lại suốt một canh giờ nhất định mình sẽ hạ đường huyết, không chừng còn học máu hôn mê lần nữa.

Nghĩ thôi đã thấy sợ.

Thật vất vả tiến bước nàng, Thẩm Thiên Lăng ngồi trở lại trên giường, tiện tay bốc một miếng bánh ăn, tiếp tục nghe tiểu tư (người hầu đọc sách ~) kể lại những chuyện đã qua, tâm trạng quả thật đau khổ không chịu nổi.

Bởi vì ba ngày trước, hắn còn là tân Ảnh đế trong lễ trao giải, đang cầm cúp nước mắt lưng tròng, ai ngờ chưa kịp phát biểu câu cảm nghĩ nào thì đã bị một mảnh trần nhà rơi xuống đập trúng đầu, sau khi tỉnh lại thì ngoại hình không đổi, họ tên không đổi mà thân phận lại trở thành tiểu thiếu gia Nhật Nguyệt sơn trang.

Tiểu – Thiếu – Gia! Lúc vừa nghe được ba chữ này, trong nháy mắt Thẩm Thiên Lăng liền hoá đá! Hắn quả thật có mục tiêu dặt một bày chó đi diều vô dương oai, nhưng đây chỉ là mục tiêu mà thôi, sao có thể nói thực hiện là thực hiện được! Hơn nữa vừa mới đoạt giải Ảnh đế mà đã bị đập đầu chết, còn có thể đáng thương hơn nữa không!

“Lăng nhi yên tâm, cho dù đào ba thước đất, cha cũng sẽ tìm ra người hại ngươi!”. Lúc Thảm Thiên Lăng vừa tỉnh dậy, lão trang chủ đã tràn đầy khí phách cầm tay hắn, thối rìa mép trừng mắt nói. “Đến lúc đó tuy ngươi lột da rút gân kho tàu hay đem chiên!”

Thảm Thiên Lăng trong nháy mắt lạnh sống lưng, lột... lột... lột da rút gân?

“Đáng ghét, dám hãm hại Lăng nhi, thù này không báo, ta còn mặt mũi nào làm nhị ca của hắn nữa!”. Thanh niên áo tím bên cạnh cũng tức giận không kiềm chế được, thậm chí còn rút ra bảo kiếm chém gãy chiếc bàn gỗ lim, cực kì hung ác!

Khi tiếng đồ sứ rơi xuống đất vỡ vụn vang lên, Thảm Thiên Lăng lập tức đóng đầy nước mắt! Người nhà này vừa nhìn đã biết là phần tử bạo lực, ngộ nhờ bọn họ biết kẻ trước mặt đã là trâu lương hoá trụ (thay xà đổi cột – ý nói đã đổi thành người khác ~), không chừng sẽ bị xem như yêu tinh mà treo lên giàn củi thiêu sống! Thiêu sống rất đáng thương biết không! Dù thế nào thì trước mắt giữ mạng quan trọng hơn, cho dù mất hết tự tôn cũng tốt hơn bị thiêu thành vệt nướng!

Vậy nên Thảm Thiên Lăng quyết đoán nắm tay trang chủ, vô cùng ghen ngào nói. “Cha à, hình như ta mất trí nhớ”. Cực kì có tư chất của một diễn viên chuyên nghiệp!

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt cả thế gian đều an tĩnh.

Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt vô tội nhìn mọi người, trong lòng thấp thỏm bất an, chẳng lẽ không tin sao? Ngộ nhờ bị vạch trần thì nhất định phải chết, thời điểm này cần phải bình tĩnh!

“Mất trí nhớ?”. Lão trang chủ kinh ngạc lặp lại một lần.

Thảm Thiên Lăng phát huy đầy đủ tố chất của một Ảnh đế, trong nháy mắt tràn ngập nước mắt tủi thân, vẻ mặt mờ mịt luống cuống. “Vâng, không nhớ ra chuyện lúc trước”

“Ôi cái số của ta....”. Trang chủ phu nhân nghe vậy, lập tức khóc long trời lở đất rồi hôn mê bất tỉnh, tốc độ cực kì nhanh!

Thảm Thiên Lăng: ....

“Không nhớ được tất cả mọi chuyện?”. Trong mắt lão trang chủ khó nén được lo lắng.

Khiến một ông lão vì mình mà lo lắng, Thảm Thiên Lăng hơi áy náy. Nhưng áy náy thì áy náy, hắn cũng không ngốc đến mức nói thật tất cả. Huống hồ dù sao cũng tốt hơn trực tiếp nói cho hắn biết “con trai ngươi đã chết rồi”. Vậy nên Thảm Thiên Lăng kiên định gật đầu!

Lão trang chủ thở dài. “Chắc là té xuống cây bị đập đầu”

Vừa dứt lời, thanh niên áo tím lúc nãy liền rút ra bảo kiếm, dùng dùi nhọn chém gãy gãy!

Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn!

Ngươi có thù oán với thợ mộc sao?

“Lăng nhi yên tâm, nhị ca sẽ vì ngươi tìm đại phu nổi tiếng khắp thiên hạ!”. Thanh niên áo tím buông lời thề son sắt.

“...Ặc, làm phiền”. Nói nhiều sai nhiều, Thảm Thiên Lăng quyết định tích tụ như kim (tiếc chữ như vàng – ý nói tiết kiệm lời ~)

May mà không ai còn nghi ngờ chuyện này, Thảm Thiên Lăng cũng thuận lợi vượt qua cửa ải thứ nhất, đồng thời còn thu được một tiểu tử – nghe nói là thư đồng bầu bạn từ nhỏ đến lớn. Vì vậy mấy ngày gần đây, Thảm Thiên Lăng thường lôi kéo hắn hỏi lung tung cái này cái kia, mặc kệ tương lai thế nào, biết nhiều hơn một chuyện cũng tốt.

“Chuyện ngươi mất trí nhớ khá giật gân”. Tiểu tử vừa đầm chân cho hắn vừa nói. “Giang hồ nghe tin đều muốn nổ tung!”

“Tại sao?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy thì sửng sốt. “Chẳng lẽ hắn... ta trước kia trên giang hồ được xem như một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy sao?”

“Đó là đương nhiên!”. Tiểu tư mặt mày hớn hởi. “Vô lâm hiện tại có ai là không biết Thẩm tiểu thiếu gia của Nhật Nguyệt sơn trang!”

“Rất cuộc nổi tiếng điểm nào?”. Thẩm Thiên Lăng hứng thú, chẳng lẽ là cao thủ tuyệt thế? Nếu quả thật như vậy thì có chút sáng khoái!

“Bởi vì công tử đẹp!”. Tiểu tư nói liên thoảng. “Nhớ năm xưa ngài ngắm cảnh bên Tây Hồ, có bao nhiêu tiểu thư không tiếc đánh nhau chen tới nhìn một chút, sờ một cái, ngay cả giày cũng rớt!”

Thẩm Thiên Lăng suýt nữa bị sắc nước bọt.

“Nhi đương gia của Đoạn Tình cốc ở Tây Bắc còn tự mình mang theo châu báu ngọc ngà đến tận cửa cầu hôn, mong có thể cùng công tử kết đôi vợ chồng!”. Tiểu tư tiếp tục mặt mày hớn hởi. “Không phải ta thổi phồng, nhưng trong vòng ba trăm nước trước đến ba trăm năm sau, mỹ nhân như công tử đã ít lại càng ít, quả thật như thần tiên hạ phàm, người bình thường sao có thể có tướng mạo đẹp như vậy?”

“Người đang nhìn ta sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên không phải!”. Tiểu tư dường như bị sỉ nhục vô cùng. “Dù ta địa vị thấp nhưng cũng có khí khái, sao lại làm loại chuyện nhìn nọt này được?”

“Được rồi, ta còn chưa hỏi người tên gì”. Thẩm Thiên Lăng hơi áy náy, từ lúc hôn mê tỉnh dậy chỉ thấy hắc chạy đôn chạy đáo bưng trà rót nước, người nhà chỉ gọi hắn là A Đậu, những chuyện còn lại cũng không nói tỉ mỉ.

“Ta gọi là Thất Bảo Đậu Hũ!”. Tiểu tư ưỡn ngực.

Thẩm Thiên Lăng cười ra tiếng. “Là người sao lại lấy tên món ăn?”

“Là công tử đặt cho ta!”. Tiểu tư lăm bằm.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy thì bối rối. “Cái tên tức cười này là ta đặt ư?”

“Có gì tức cười đâu!”. Tiểu tư cãi lại. “Rõ ràng vừa ăn ngon lại đẹp mắt, công tử lúc đó còn kể chuyện xưa cho ta nghe, rất cảm động!”

“Vẫn nên sửa đi”. Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Hay gọi người là Bảo Đậu đi?”. Ngắn gọn dễ nghe mà có thanh có vần, phù hợp với tính cách sôi động của hắn.

“Bảo Đậu?”. Tiểu tư thấy cũng không tệ lắm, bèn vui vẻ chấp nhận. “Được rồi, ta gọi là Bảo Đậu!”

“Kể tiếp chuyện trước kia đi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Chuyện trong sơn trang ta đã biết kha khá, còn chuyện khác không? Ví dụ như... võ công của ta so với nhị ca ai mạnh hơn?”. Trước kia Thẩm Thiên Lăng còn nghĩ một kiếm chặt đôi cái bàn gỗ lim thì không yếu, sau đó mới biết được thanh niên áo tím là người võ công kém nhất trong số các thiếu gia!

“Nếu nhị ca là đứa con võ công yếu nhất của cha, vậy ta cũng không tệ đúng không?”. Về mặt Thẩm Thiên Lăng tràn ngập chờ mong.

“Công tử suy nghĩ nhiều rồi”. Tiểu tư nghiêm mặt nói. “Sở dĩ nói Nhị thiếu gia võ công yếu nhất, vì bọn hắn không tính người vào”

Sau đó Thẩm Thiên Lăng sẽ thần nhiên tiếp nhận chuyện này?

Đương nhiên không có khả năng!

Thực tế là hắn lập tức trợn mắt, dùng một phát hôn mê bất tỉnh.

Cực kì thâm hiểm.

“A A A công tử!”. Tiểu tư nhất thời hồn vía lên mây, vội vã cất tiếng gọi đại phu!

Sao có thể nói xỉu là xỉu vậy, đúng là hù chết người!

Sau một nén nhang, trước giường Thẩm Thiên Lăng có ít nhất mười đại phu vây quanh, mà bên ngoài phòng ngủ, lão trang chủ Thẩm Phong vô cùng lo lắng!

“Lăng nhi của ta!”. Mỹ phụ trung niên lại bắt đầu khóc long trời lở đất.

Tiểu tư nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất. “Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, lúc trước còn đang êm đẹp, vừa nói tới chuyện công tử không biết võ công thì hần bèn... bèn té xuống giường”

Thẩm trang chủ thổ dài. “Trước kia kêu hần luyện, hần khóc lên khóc xuống không chịu, bây giờ sao lại vì vậy mà ngắt xỉu chứ?”

“Nếu Lăng nhi có chuyện gì, ta cũng không sống nổi!”. Mỹ phụ trung niên còn đang thê lương gạt nước mắt, cảnh tượng cực kì cảm động.

Đầu Thẩm trang chủ đau muốn nứt ra.

Đại phu cũng không khám ra bệnh gì, chỉ đoán là lúc trước Thẩm Thiên Lăng té bị thương đầu, bây giờ chịu kích thích nên mới hôn mê. Thế nên sau nửa canh giờ, tất cả mọi người trong sơn trang đều nghe được lệnh của trang chủ - bắt luận tiểu thiếu gia hỏi thể nào, đều phải thống nhất trả lời rằng hần là một tuyệt thể cao thủ, vì bị người ta ám hại nên mới tạm thời mất đi nội lực mà thôi!

Nhưng không phải, thật ra Thẩm Thiên Lăng bị đụng đầu còn chưa khỏi hẳn nên mới năm lần bảy lượt ngắt đi. Lần này chỉ là đứng dịp mà thôi!

Đúng là cực kì oan uổng!

“Có thật không?”. Lúc Thẩm Thiên Lăng tỉnh dậy, vô cùng hoài nghi với việc “mình từng là tuyệt thể cao thủ”.

“Đương nhiên”. Bảo Đậu thề thốt. “Công tử trước kia từng hoành tảo thiên quân (càn quét qua hàng ngàn quân lính – ý nói lấy ít địch nhiều ~), một mình chiến đấu với Ma giáo, rất lợi hại!”

Thẩm Thiên Lăng rõ ràng bị tin tức này làm cho kinh hãi!

“Chỉ là công tử không màng danh lợi, nên nói với người ngoài rằng những việc này là Đại thiếu gia làm”. Bảo Đậu đồng dục. “Thực tế đều là công tử làm!”

Thẩm Thiên Lăng cúi đầu nhìn cánh tay gầy yếu của mình, trong nháy mắt cảm thấy tràn đầy sức mạnh!

“Lăng nhi”. Một nam tử anh tuấn đẩy cửa bước vào, mặc trường bào màu xanh, thân hình cao lớn mặt mày tuấn lãng, cực kì đẹp trai!

“Đại thiếu gia”. Tiểu tư vội từ bên giường đứng lên.

“Đại... ca?”. Thẩm Thiên Lăng gọi thử.

“Lúc trước trên đường chỉ nghe nói người mất trí nhớ, thế mà ngay cả ta cũng quên”. Nam tử thổ dài. “Đáng đánh đòn”

Thẩm Thiên Lăng rút cổ một cái.

“Ta là đại ca người, tên là Thẩm Thiên Phong”. Nam tử ngồi xuống bên cạnh Thẩm Thiên Lăng. “Quả thật không nhớ gì sao?”

Thẩm Thiên Lăng gạt đầu, bộ dạng đặc biệt thành thật!

“Thôi được rồi, lúc trước có nhiều chuyện phiền lòng, không nhớ ra cũng không sao”. Thẩm Thiên Phong xoa đầu hần. “Lăng nhi ngây thơ một chút mới tốt”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sau khi tâm sự vài câu, có người hầu vội vã đến nói trang chủ mời Đại thiếu gia qua bàn bạc công việc.

“Muộn một chút ta lại tới thăm người”. Thẩm Thiên Phong đứng lên.

Thẩm Thiên Lăng gạt đầu, nhìn theo hần ra cửa rồi quay đầu hỏi Bảo Đậu. “Quan hệ giữa ta và đại ca tốt không?”

“Tốt”. Bảo Đậu gật đầu. “Tuy trong sơn trang mỗi người đều đặc biệt chăm lo cho công tử, nhưng trước giờ công tử vẫn thân với Đại thiếu gia nhất”

Thẩm Thiên Lăng cấp tốc chọn Thẩm Thiên Phong làm ưu tiên hàng đầu để nhỉnh nọt.

“Nếu Đại thiếu gia đã về, vậy Tần cung chủ đại khái hai ba ngày nữa cũng đến”. Bảo Đậu dùng ánh mắt lo lắng nhìn hấn. “Nói vậy công tử cũng không nhớ rõ Tần cung chủ nhỉ?”

Lại còn có công chúa? (Cung chủ và công chúa đọc cùng âm ~). Thẩm Thiên Lăng hơi giật mình. “Quả thật không nhớ!”

“Ôi”. Bảo Đậu thở dài. “Nếu không phải Ma giáo gây khó dễ, không chừng năm ngoái công tử đã gả cho cung chủ, cũng sẽ không mất trí nhớ như hôm nay”

...

Chờ chút, hình như tin tức hơi trọng đại!

Thẩm Thiên Lăng đầu óc hơi lộn xộn. “Người vừa nói là... gả?”. Chẳng lẽ không phải là cưới ư?!

“Kết hôn với Tần cung chủ, đương nhiên chúng ta phải gả qua”. Bảo Đậu rất nghiêm túc.

Thẩm Thiên Lăng tự an ủi mình, chắc do nói chuyện trong cung nên phải kiêng kị.

Thật ra nếu nhìn theo hướng lạc quan, ông trời đối với mình cũng không tệ. Không chỉ ỉnh một lão cha gia tài kếch sù, mà còn có vị hôn thê là công chúa. Kiếp trước làm cô nhi hai mươi hai năm, bỗng dưng có một đám người thân, nghiêm túc mà nói chắc cũng xem như may mắn?

Thẩm Thiên Lăng bắt đầu chậm rãi tiếp nhận thân phận mới.

Thế nhưng sự tiếp nhận này hai ngày sau rất nhanh bị đập nát!

Bởi vì Tần cung chủ đã về!

Sáng sớm hôm nay, Thẩm Thiên Lăng đã bị Bảo Đậu kéo khỏi giường, vừa rửa mặt chải đầu vừa thay quần áo, thậm chí còn thả hoa vào nước tắm, sửa soạn suốt nửa canh giờ vẫn chưa xong!

“Cần chỉnh chu như vậy sao?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

“Gặp cung chủ, đương nhiên phải trang trọng một chút!”. Bảo Đậu thay hấn chải tóc ra sau, điểm thêm một cây trâm bạch ngọc, thay áo gấm màu trắng. Sau khi sửa soạn xong xuôi thì trùng hợp gặp Nhị thiếu gia đi ngang qua cửa sổ, ló đầu vào khen. “Hay ột tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành!”

Thẩm Thiên Lăng thành công bị sét đánh chấn động.

“Hiện tại công tử gặp nạn, chắc cung chủ sẽ không đùa giỡn lung tung như hồi xưa”. Bảo Đậu vừa giúp Thẩm Thiên Lăng thắt dây lưng vừa dặn. “Nếu hấn vẫn nói lung tung, công tử cứ làm lơ hấn, đừng khóc lóc chạy đi như trước kia”. Cực kì mất mặt!

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng bị sắc nước bọt. Khóc lóc chạy đi, chuyện này tạm thời không đề cập tới. Đùa giỡn ư, chẳng lẽ công chúa là nữ lưu manh? FUCK! Lẽ nào không phải một tiểu thư khuê các e thẹn nhu nhược sao? Thẩm Thiên Lăng nhú mày, dường như có chút chênh lệch so với tưởng tượng. Sao lại có công chúa phóng khoáng như vậy được! Thật phản khoa học!

Thế nhưng chuyện càng phản khoa học còn ở phía sau. Thật vất vả đến bữa cơm trưa, Thẩm Thiên Lăng được Bảo Đậu đỡ vào nhà ăn, gương mặt nhìn thì thấy bên cạnh cha hấn có một nam tử áo đỏ trẻ tuổi đang ngồi, vẻ mặt đầy tình cảm mà tươi cười với hấn.

Thẩm Thiên Lăng gật đầu chào theo lễ nghĩa, ánh mắt lại nhìn quanh những người còn lại trên bàn.

Công chúa ở đâu?

“Ngồi đi”. Thẩm Thiên Phong kéo ghế cho hấn. “Còn chóng mặt không?”

“Cảm ơn đại ca, đã không sao rồi”. Thẩm Thiên Lăng vừa trả lời qua loa vừa tiếp tục tìm công chúa, cực kì chuyên nghiệp!

“Lăng nhi đang tìm ai?”. Nam tử áo đỏ cười hỏi.

“Người là...”. Thẩm Thiên Lăng ngập ngừng.

“Tần Thiếu Vũ”. Nam tử áo đỏ nhếch môi.

Tất cả mọi người trên bàn khấn trương nhìn Thẩm Thiên Lăng.

...

Đây là tình huống gì? Thẩm Thiên Lăng rất khấn trương, chẳng lẽ trước kia quan hệ của mình và hắn rất tốt, cho nên phải rơi lệ đầy mặt, mừng rỡ như điên?

“Tần cung chủ đừng trách, mấy ngày trước Lăng nhi té bị thương đầu”. Lão trang chủ thở dài.

“Trang chủ đừng lo”. Mắt Tần Thiếu Vũ một giây cũng không rời khỏi Thẩm Thiên Lăng. “Yêu còn không kịp, sao ta nỡ lòng nào trách hắn?”

Giọng điệu dịu dàng cương chiều, hầu như mọi người trên bàn đều bị cảm động!

Ngoại trừ Thẩm Thiên Lăng!

Hắn chấn động nhìn nam tử áo đỏ!

Một câu cũng không nói được!

Loại đối thoại này dường như có điểm nào không đúng?

“Lăng nhi có nhớ ra ta không?”. Đáy mắt Tần Thiếu Vũ nóng bỏng.

Thẩm Thiên Lăng tiếp tục trốn mắt há mồm!

Mà Tần Thiếu Vũ vẫn tiếp tục quăng bom! Hắn chân thành nói. “Nếu Lăng nhi bằng lòng, Truy Ảnh cung của ta bất cứ lúc nào cũng có thể lo việc đám cưới”

...

FUCK!

Thẩm Thiên Lăng choáng đầu hoa mắt nắm lấy tay đại ca.

Rất cần được yên tĩnh một chút!

“Đừng sợ”. Thẩm Thiên Phong vội an ủi. “Nếu người còn chưa chuẩn bị tốt, việc hôn nhân chậm một chút cũng không sao, Thiếu Vũ sẽ không ép người gả cho hắn”

Má ơi, quả nhiên là vậy!

Thẩm Thiên Lăng trước mắt tối sầm, oanh liệt ngất đi!

Trời xanh hiếu cho, lần này hắn thật sự bị hù dọa mà hôn mê!

3. Chương 2: Đùng Cử Động, Coi Chừng Động Thai

Bởi vì chuyện về vị hôn phu này quá động trời nên Thẩm Thiên Lăng hôn mê suốt mấy canh giờ, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại! Thẩm Thiên Lăng mơ lung tung, mơ thấy Tần Thiếu Vũ về mặt dữ tợn từng bước đến gần, cầm dây thừng và gậy nanh sói muốn trói mình lại thành thân, hình ảnh này quả thật hù chết người!

“A!”. Thẩm Thiên Lăng trên người đầy mồ hôi lạnh, giật mình tỉnh giấc.

Trong phòng thấp nển, bốn phía đều yên tĩnh.

May là nằm mơ... Thẩm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi định đi qua uống nước, đột nhiên bên cạnh lại truyền tới tiếng hỏi. “Nương tử đi đâu vậy?”

“A!!!!”. Hù hết hồn biết không! Thẩm Thiên Lăng mặt xanh mét quay qua, chỉ thấy Tần Thiếu Vũ nghiêng người nằm phía trong giường, khoé môi và đuôi mắt đều mang ý cười, cực kì yêu nghiệt!

“Người người người sao lại nằm trên giường ta?”. Thẩm Thiên Lăng khiếp sợ, hơn nữa nằm trên giường thì thôi đi, còn phanh ngực là sao? Mau che ngực và vai của người lại!

“Hỏi kì cục”. Tần Thiếu Vũ vươn tay bóp mặt hắn. “Không nằm trên giường nương tử thì nằm đâu?”

Nương tử em gái người, nương tử cả nhà người! Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi, sau đó cố gắng tỉnh táo lại!

Loại thời điểm này không thể hoảng, phải lấy tố chất của Ảnh đế để đối kháng với địch!

“Nhìn người toàn thân đều là mồ hôi, có muốn vi phu tắm cho người không?”. Tần Thiếu Vũ ngồi dậy.

“Người đừng cử động!”. Thẩm Thiên Lăng như gặp giặc tới, lại bồi thêm một câu. “Dám đụng đến ta, ta sẽ chết cho người xem!”

“Người đang cố ý quyến rũ ta ư?”. Tần Thiếu Vũ bật cười.

Thẩm Thiên Lăng cấp tốc suy nghĩ một chút, xem bốn chữ “người đừng cử động” này có chỗ nào tỏ ý quyến rũ?

“Ngày xưa lúc chúng ta giao hoan trong sơn động, Lăng nhi cũng cau mày như vậy mà kêu đau quá đừng cử động”. Tần Thiếu Vũ kéo tay hắn, cố ý nhấn mạnh ba chữ cuối.

FUCK FUCK FUCK FUCK! Thẩm Thiên Lăng há mồm nhìn hắn, trên mặt không còn chút máu! Trong đầu hắn đều là giao hoan giao hoan giao hoan!

Thông tin động trời gì thế này! Thẩm Thiên Lăng triệt để bị sét đánh choáng váng! Căn cứ vào miêu tả trước kia của Bảo Đậu, hắn còn tưởng Thẩm tiểu công tử là một thiếu niên thuần khiết thiện lương yếu ớt như hoa sen chứ! Theo lý mà nói chỉ cần bị liếc một cái đều đỏ mặt, sao có thể lên ra sơn động xx ngoài trời? Làm ngoài trời – sao khẩu vị nặng quá vậy? Quả thật chấn động!

Sau khi nạp vào đầu các thông tin trên thì Thẩm Thiên Lăng lập tức thấy “hoa cúc” đau đau. Thời cổ đại không có bệnh trĩ, nếu hậu môn bị nứt ra thì quá đau khổ rồi! Điều kiện chữa bệnh lạc hậu thì đừng phóng túng như vậy chứ! Thật không nhịn được lệ rơi đầy mặt!

“Nương tử”. Tần Thiếu Vũ quơ quơ tay trước mặt hắn. “Đang nghĩ gì vậy?”

“Vị thiếu hiệp này...”. Thẩm Thiên Lăng gian nan nhìn hắn. “Người có thể đổi cách xưng hô không?”

Tần Thiếu Vũ rất sáng khoái. “Phu nhân”

“Hay là kêu tên ta đi?”. Thẩm Thiên Lăng chân thành đề nghị.

“Không được, như vậy không thân thiết”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu cự tuyệt, sau đó thuận lợi dùng ngón trỏ chọc thủng một lỗ trên thành giường bằng ngọc thạch.

Thẩm Thiên Lăng yếu ớt bước xuống giường. “Ta xuống bếp kiếm đồ ăn”. Cách loại phần tử bạo lực này càng xa càng tốt!!!

“Phu nhân yếu ớt như vậy, sao có thể xuống giường đi lại”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào lòng, đầy tình cảm nói. “Huống hồ phải cẩn thận, coi chừng động thai”

...

Thẩm Thiên Lăng một lần nữa bị sét đánh ngang tai! Toàn thân sục sục!

“Người... nói gì?”. Hơi thở mong manh, thều thào như ma.

“Ta nói coi chừng động thai”. Tần Thiếu Vũ dùng ngón trỏ đặt trên môi, làm ra tư thế chó lên tiếng. “Việc này chỉ có hai người chúng ta biết, đừng để lộ ra”

“Người người người ... ta ta ta, thai?”. Trong não Thẩm Thiên Lăng dựng nên một đàn máy trộn bê-tông.

“Ừ, người quên rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ áp tay phải lên bụng dưới của hắn, đáy mắt tràn ngập tình thương của cha. “Ồ đây có con của chúng ta”

Trước mắt Thẩm Thiên Lăng tối sầm, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Thế nhưng lần này Tần Thiếu Vũ đúng lúc nuốt một viên thuốc vào miệng hắn, chua chua ngọt ngọt, nâng cao tinh thần sáng khoái dài lâu!

Thẩm Thiên Lăng vô cùng đau khổ vì không thể hôn mê, bị ép tiếp tục chấp nhận sự thật tàn khốc này!

“Người định lúc nào thành thân với ta?”. Ngón tay Tần Thiếu Vũ vén qua mái tóc đen của Thẩm Thiên Lăng. “Mấy tháng nữa, bụng sẽ càng ngày càng lớn”

Thẩm Thiên Lăng liêu xiêu trong gió. “Ta là nam”. Nam nhân sao có thể sinh con, chuyện này hết sức quái lạ!

“Cho nên ta càng phải cưới Lăng nhi về!”. Tần Thiếu Vũ đầy thâm tình. “Ta cũng không ngờ, người vì để Tần gia có hậu duệ mà tự mình gặp Hồ tiên, dùng đan dược mang thai con ta. Thâm tình như vậy, vì phụ cả đời khó quên!”

“Người nhất định đang gạt ta”. Thẩm Thiên Lăng tự ép mình bình tĩnh!

Tần Thiếu Vũ cười khổ. “Ta có lừa cả thiên hạ, cũng nhất quyết không lừa người”

...

Đây rốt cuộc là thế giới gì?

Thẩm Thiên Lăng tay chân lạnh ngắt, nước mắt tuôn trào!

Thật ra trong thế giới kia hắn rất ít khóc, sau khi kì lạ xuyên không hắn cũng không khổ sở quá lâu. Thế nhưng cho dù có kiên cường cách mấy đi chăng nữa cũng không chịu đựng được loại sấm sét cuộn cuộn này! Lại còn có Hồ tiên nữa cơ chứ! Vừa nghĩ tới trong bụng có em bé, Thẩm Thiên Lăng đều phải khóc đến mù mắt!

“Ngoan, Lăng nhi ngoan”. Tần Thiếu Vũ vỗ nhẹ lưng hắn. “Đừng khóc, đừng khóc”

“Có biện pháp nào khiến Hồ tiên biến ta trở về không?”. Thẩm Thiên Lăng nước mắt ào ào nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Không có”. Tần Thiếu Vũ thở dài. “Nội đan của Hồ tiên đều cho người ăn, nó hiện tại chỉ là hồ ly bình thường, tìm được cũng chẳng ích lợi gì”

Tại sao lại có Hồ tiên hào phóng như vậy chứ? Thẩm Thiên Lăng tuyệt vọng!

Trời xanh hiểu cho, khả năng chấp nhận sự thật MAXIMUM của hắn cũng chỉ đến việc bị nứt hậu môn mà thôi!

Tần Thiếu Vũ đỡ Thẩm Thiên Lăng nằm xuống, dịu dàng nói. “Chuyện này nhất định không được nói ra, nếu không sẽ bị xem là khác loài”

Thẩm Thiên Lăng ngơ ngác nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Yên tâm, ta sẽ mang người đi”. Tần Thiếu Vũ khẽ hôn lên trán hắn một cái. “Sau đó tìm một hải đảo cho người sinh con, nói với mọi người là con nuôi”

Thẩm Thiên Lăng tiếp tục mặt xám như tro!

“Ta lấy cơm cho người”. Tần Thiếu Vũ giúp hắn đắp mền, xoay người ra cửa.

... Sau đó vịn lan can cười thất ruột.

Thế mà cũng tin.

“Í, công tử tỉnh rồi?”. Bảo Đậu dè dặt ló đầu vào. “Mới nãy ta thấy Tần cung chủ ra cửa, có phải đi chuẩn bị bữa tối cho công tử không?”

Thẩm Thiên Lăng giống hệt con rối quay đầu nhìn hần.

“Lại bị ăn hiếp ư?”. Bảo Đậu thấy hai mắt Thẩm Thiên Lăng đỏ bừng, lại càng hoảng sợ, nhanh chóng dìu hần đứng lên.

“Không sao”. Giọng Thẩm Thiên Lăng khàn khàn.

“Đến nước này mà còn nói không sao!”. Bảo Đậu bực mình. “Cung chủ sao lại như vậy, luôn chọc cho công tử khóc!”

“Giúp ta rót chén nước”. Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt.

Bảo Đậu vội đưa cho hần một chén trà nóng, Thẩm Thiên Lăng tay run lẩy bẩy, thiếu chút nữa hất xuống chân.

“Công tử đừng sợ”. Bảo Đậu lau mồ hôi cho hần. “Không thì ta nói với Đại thiếu gia, khiến hần đến thăm người?”

“Không cần”. Thẩm Thiên Lăng xua tay. “Ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi”

Thấy hần kiên trì, Bảo Đậu cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ ở bên cạnh bóp chân cho hần.

Thẩm Thiên Lăng muốn nói lại thôi mấy lần, cuối cùng vẫn không nhin được mở miệng hỏi. “Trước khi ta mất trí nhớ, ta rất thân với Tần Thiếu Vũ sao?”

“Công tử rất ít khi nhắc tới Tần cung chủ với ta, hơn nữa dù nhắc tới cũng khá thờ ơ”. Bảo Đậu nói. “Có điều công tử hay cùng hần ra ngoài, có lúc còn qua đêm”

Thờ ơ cái quái gì, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi! Đầu Thẩm Thiên Lăng lại kêu ong ong, rõ ràng mặt mũi giống mình mà sao hành động cử chỉ khác xa vậy!

“Hơn nữa trước kia Tần cung chủ bị Ma giáo ám hại, công tử còn hao tâm tổn sức mời Hồ tiên trên núi xuống, khiến bản thân cũng bị bệnh!”. Bảo Đậu nghiêm túc nói, hồn nhiên chưa phát giác mình đã xát thêm một nắm muối vào ngực Thẩm Thiên Lăng.

Còn thật sự có Hồ tiên!

Hai chữ này quả thật rất có lực sát thương biết không!

Vì vậy Thẩm Thiên Lăng một lần nữa hôn mê bất tỉnh!

Ngất đi hết lần này đến lần khác, thật phù hợp với khí chất của một mỹ nhân nhu nhược!

“Người đâu!”. Bảo Đậu lại khóc chạy ra cửa. “Công tử hôn mê!”

Sau một lát, tất cả mọi người của Thẩm gia lại đồng loạt xuất hiện, còn có thêm Tần Thiếu Vũ.

“Lăng nhi số khổ của ta ơ!”. Thẩm phu nhân lại bắt đầu khóc lóc thê thảm, Thẩm Nhị thiếu gia bình tĩnh bịt tai, Thẩm lão trang chủ cũng thở dài. “Không biết bao giờ Lăng nhi mới đỡ hơn”

“Trang chủ đừng lo”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đợi Lăng nhi đỡ hơn một chút, ta sẽ dẫn hần đến Nam Hải tìm sư phụ chữa thương”

“Nếu có thể được tôn sư giúp đỡ thì quá tốt, nhưng...”. Sắc mặt Thẩm lão trang chủ hơi lo lắng. Ai cũng biết, trước kia Thẩm Thiên Lăng mỗi lần nhắc tới Truy Ảnh cung liền khóc lóc nỉ non đòi chết, dù đồ thể nào cũng không chịu! Hiện tại tuy mất trí nhớ nhưng dù sao cũng là đứa con mình yêu thương nhất, Thẩm lão trang chủ không muốn hần chịu ầm ứ.

“Trang chủ cứ yên tâm, ta sẽ thuyết phục Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ rất có lễ nghĩa.

“Vậy làm phiền Tần cung chủ”. Thẩm lão trang chủ rõ ràng rất tín nhiệm hần.

“Vâng”. Tần Thiếu Vũ nhìn thoáng vào buồng trong. “Huống hồ tương lai Lăng nhi còn phải gả đến Truy Ảnh cung, ta đương nhiên phải chăm sóc hẩn thật tốt”

Thẩm Thiên Lăng đang mơ mơ màng màng chợt nghe được câu này, trong nháy mắt càng hôn mê triệt để! Nói thật nếu như có thể chọn, hẩn tình nguyện cứ mê mang như vậy đến tận cùng thế giới!

Nhưng hiện thực quả nhiên tàn khốc, sáng hôm sau Thẩm Thiên Lăng vẫn tỉnh dậy đúng giờ, ánh mặt trời chiếu vào mặt hẩn, rất ấm áp sáng khoái.

Có kinh nghiệm đêm qua, Thẩm Thiên Lăng cấp tốc nghiêng đầu nhìn bên giường, sau khi xác nhận không có ai mới ôm chăn ngồi xuống.

Nghỉ ngơi cả đêm, trong lòng không còn hoảng loạn giống hôm qua nữa. Thẩm Thiên Lăng hít sâu, kéo áo nhìn xuống bụng.

FUCK...

Sau những lời tâm tình tối qua của Tần Thiếu Vũ, Thẩm Thiên Lăng hoàn toàn không còn nghĩ tới khả năng “ăn nhiều nên bụng bự” này nữa! Hẩn đã ngu ngốc mà tự động cập nhật tình tiết nam nam sinh tử! Tuy trong nội tâm biết rõ không hề khoa học, nhưng kẻ nào dám nói xuyên việt là khoa học?

Thẩm Thiên Lăng cố gắng tỉnh táo lại, phân tích một chút tình hình trước mắt.

Bất luận đứa bé trong bụng là thật hay giả, ngày qua ngày sẽ nhìn ra. Việc cấp bách bây giờ chính là tìm người chống lưng, lúc cần có thể chống lại Tần Thiếu Vũ!

Vì vậy sau khi ăn sáng xong, Thẩm Thiên Lăng mặc kệ thân thể suy yếu, mang Bảo Đậu đi tìm vật chống lưng No.1 Thẩm Thiên Phong.

Bên trong sơn trang có một bãi đất trống, là nơi Thẩm Thiên Phong luyện võ hàng ngày. Thẩm Thiên Lăng còn chưa tới gần thì đã thấy một người đang luyện công, thân hình tung bay, tốc độ nhanh đến mức bóng dáng chông chéo lên nhau.

Đây đúng là một thế giới phi khoa học... Thẩm Thiên Lăng tuyệt vọng.

Vũ khí Thẩm Thiên Phong thường dùng là trường thương, màu bạc óng ánh rất uy phong, đâm một phát cọc gỗ thủng cả trăm lỗ, tay đề một phát là nát vụn! Tay phải giơ lên, trường thương chuẩn xác rơi vào giá sắt, mũi chân Thẩm Thiên Phong mượn lực bên dưới mà vũng vàng đáp xuống đất.

Áo xanh bị gió thổi bay bay, cực kì có khí chất đại hiệp!

Thẩm Thiên Lăng lập tức tươi cười vỗ tay, đồng thời dùng cùi chỏ thụi Bảo Đậu một cái – còn đứng ì ra đó làm gì, vỗ tay đi chứ!

Thế nhưng Bảo Đậu không phản ứng kịp. “Sao vậy công tử?”

Vỗ tay đi! Thẩm Thiên Lăng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, muốn được chống lưng thì trước hết phải biết nịnh bợ, chuyện này cũng không hiểu sao?

Ngốc quá đi!

4. Chương 3: Trong Thiên Viện Có Người Muốn Thắt Cổ

“Không ở trong phòng nghỉ ngơi, chạy tới đây làm gì?”. Thẩm Thiên Phong cười bước tới, vươn tay giúp hẩn kéo lại áo.

“Ngủ không được”. Thẩm Thiên Lăng phát huy trọn vẹn kỹ xảo biểu diễn của một Ảnh đế, chân mày nhăn lại, đáy mắt đượm sầu, thành công dựng nên hình ảnh tiểu mỹ nhân khiến người yêu mến!

“Ồ trong phòng bức bối ư?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Không phải”. Thắm Thiên Lăng thở dài, trầm mặc không nói gì bước đến lương đình (đình tránh nắng ~) bên cạnh. Vốn mọi chuyện rất hoàn mỹ, nhưng vì hấn quá mức chuyên tâm diễn kịch mà không chú ý trên mặt đất có hòn đá nhô ra.

Lúc này sẽ phải ngã sấp xuống!

“A!!!”. Đứng có mà mới vừa xuyên không thì đã đập mặt xuống đất chứ, rất bi kịch biết không!

“Phu nhân cẩn thận!”. Trong thời khắc mấu chốt, một bóng dáng màu đỏ nhanh chóng bay từ trên cây xuống, ôm Thắm Thiên Lăng vào lòng.

Loại tình huống cầu huyết anh hùng cứu mỹ nhân này... Thắm Thiên Lăng mặt xám như tro từ từ nhắm hai mắt. Sớm biết như vậy còn không bằng té đập đầu một cái chết sạch!

“Người gọi hấn là gì?”. Thắm Thiên Phong rõ ràng bị xưng hô này chấn động.

“Trước sau gì cũng gả cho ta, gọi trước cũng không sao”. Tần Thiệu Vũ ôm Thắm Thiên Lăng đứng dậy. “Ta mang hấn về phòng”

“Sao té một cái cũng bị dọa ngất đi vậy?”. Thắm Thiên Phong bắt mạch cho Thắm Thiên Lăng. “Hình như khí tức cũng hơi loạn”

Thắm Thiên Lăng vẫn nhắm chặt hai mắt, sau đó thầm gào thét. Người bị một “công chúa” ôm thử xem, khí tức hỗn loạn cũng bình thường thôi biết không!

Huống hồ trong bụng lão tử còn có... của hấn.

A A A!

Vẫn chết đi thì hơn!

Sau khi ôm Thắm Thiên Lăng về phòng, Tần Thiệu Vũ đặt hấn lên giường, kêu Bào Đậu pha trà.

Thắm Thiên Lăng tiếp tục giả chết.

“Dù sao cũng hôn mê bất tỉnh, không bằng nhân cơ hội chiếm tiện nghi một chút?”. Tần Thiệu Vũ lẩm bẩm.

“Đừng hèn hạ như vậy chứ!”. Thắm Thiên Lăng cắn giận mở mắt ra.

Chỉ biết không gạt được hồ ly tinh này!

Tần Thiệu Vũ cười đến mức cực kì thiếu ăn đòn.

Thắm Thiên Lăng kéo chăn trùm đầu.

“Muốn tìm Thiên Phong làm chỗ dựa để không bị ta mang đi chứ gì?”. Tần Thiệu Vũ ngồi bên giường.

Người còn có thể đoán thiếu chính xác một chút sao! Thắm Thiên Lăng rất muốn điên cuồng nắm cổ áo hấn lắc lắc!

“Dù không nghĩ đến ta, cũng nên nghĩ cho đứa bé trong bụng”. Tần Thiệu Vũ thở dài. “Nếu phu nhân thật sự không chấp nhận, ta cũng kiên quyết không ép”

“Thật sao?”. Thắm Thiên Lăng kéo chăn xuống, dùng ánh mắt bày tỏ sự hoài nghi.

“Đương nhiên”. Trong mắt Tần Thiệu Vũ tràn ngập khổ sở. “Tuy ta rất muốn đứa bé này, nhưng ta cũng không nỡ miễn cưỡng phu nhân”

“Người yên tâm”. Thắm Thiên Lăng bật dậy, kích động nắm tay hấn. “Thiếu hiệp người anh tuấn như thế, tương lai nhất định sẽ có nhiều nữ nhân vây quanh, nhất định sẽ con cháu đầy đàn! Chúng ta phải làm thế nào mới lấy đứa bé này ra được?”

“Không biết”. Tần Thiệu Vũ thay Thắm Thiên Lăng sửa sang lại tóc. “Có điều người yên tâm, cho dù dốc hết toàn bộ tiền tài của Truy Ảnh cung, vì phu cũng sẽ tìm ra cách nạo thai”

“Trắc trở vậy sao?”. Thảm Thiên Lăng nhú mày, trong đầu hiện ra quảng cáo “Dễ dàng trong ba phút, không đau không vết tích”! Tuy nói cổ đại không so bằng hiện đại, nhưng vẫn sẽ có phụ nữ có nhu cầu này mà nhỉ? Trong TV không phải chỉ cần một chén Tàng Hồng Hoa là xong sao?

“Đương nhiên trắc trở”. Tần Thiệu Vũ vuốt đùi. “Với tình hình hiện tại, đứa bé biết chui ra ở đâu?”

FUCK!!!

Những lời này quá khó tiêu rồi!

Thảm Thiên Lăng một lần nữa hoá đá!!!

Lúc trước Thảm Thiên Lăng bị khiếp sợ bởi chuyện mang thai cho nên hoàn toàn không lo lắng vấn đề từ đâu sinh ra này! Nhưng hình như chỉ có một khả năng... A A A chuyện này ngoài tầm tay với hoa cúc biết không!

“Vốn sau 10 tháng, thân thể tiểu Lăng sẽ sinh ra biến hoá”. Tần Thiệu Vũ kề sát vào tai hắn nói. “Đứa bé cũng thuận lợi sinh ra. Nhưng nếu bây giờ muốn lấy ra, sợ sẽ gặp nguy hiểm”

“Biến hoá?”. Giọng Thảm Thiên Lăng run run.

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ cọ cọ trên cổ hắn. “Nhưng đừng lo, sinh xong sẽ biến trở về, không khác gì nam tử bình thường”

Lại còn hình thức chuyển đổi sang song tính nhân này nữa sao?

Thảm Thiên Lăng phút chốc lệ rơi đầy mặt!

Số ta là số con gì vậy?

“Không sao, ta sẽ nghĩ cách”. Tần Thiệu Vũ lau nước mắt cho hắn. “Tin tưởng vi phu”

“Thật sự có biện pháp biến trở về sao?”. Thảm Thiên Lăng thống khổ không gì so sánh được.

“Đương nhiên”. Tần Thiệu Vũ đỡ hắn ngồi xuống. “Ta lập tức dùng bồ câu đưa tin, sai người dán thông báo”

“Dán thông báo?”. Thảm Thiên Lăng trợn mắt nhìn hắn.

“Đúng vậy”. Tần Thiệu Vũ nói. “Cho nên phu nhân đừng lo, thiên hạ to lớn sẽ có người giải quyết được nỗi khổ tâm của phu nhân”

“Chờ chút!”. Thảm Thiên Lăng kéo hắn lại. “Người dự định viết thông báo thế nào?”

“Thì viết rằng có nam nhân X ăn nhầm nội đan của Hồ tiên nên mang thai, cần người tài trong thiên hạ giúp nạo thai, nếu được Truy Ảnh cung nhất định sẽ hết lòng hậu tạ!”. Tần Thiệu Vũ nói.

Nam nhân X? Thảm Thiên Lăng lo lắng. “Người ngoài liệu có đoán được đó là ta không?”

Tần Thiệu Vũ nhú mày. “Sợ là được”

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng nước mắt rơi ào ào. “Khắp thiên hạ còn nhiều nam nhân mà!”. Ta chỉ thuận miệng hời hợt, không cần đưa ra câu trả lời đáng sợ vậy đâu!

“Thiên hạ tuy nhiều nam nhân, nhưng có thể để Truy Ảnh cung chủ dốc hết tài sản thì chỉ có một”. Tần Thiệu Vũ thâm tình đến mức khiến người ta không đành lòng đối diện. “Kẻ ngu cũng có thể đoán ra là ai”

“Chúng ta vẫn nên cân nhắc thêm chút đi”. Thảm Thiên Lăng lão đạo trở về giường, quả thật tuyệt vọng!

Nếu chuyện này truyền ra, không chỉ có Thảm gia muốn thiêu mình, mà cả thiên hạ đều muốn thiêu sống mình mất thôi...

“Công tử”. Bảo Đậu đứng bên ngoài truyền lời. “Nhị thiếu gia đến thăm”

“Vui lên một chút”. Tần Thiệu Vũ giúp hắn đắp kín chăn. “Nếu không Thiên Khiêm lại chặt bàn”

Người nói dễ quá, Thảm Thiên Lăng trong lòng căm hận, người mang thai cũng không phải người!

“Lăng nhi!”. Thẩm Nhị thiếu gia đẩy cửa vào. Tên hán tương đối lạ, ba chữ Thẩm Thiên Khiêm nghe thế nào cũng dễ nhớ tới Thẩm Thiên Thiên hoặc Thẩm Thiên Thiên (Mấy cái tên ảo lả dành cho nữ ~), cực kì thiếu dũng mãnh! Thẩm Nhị thiếu gia bản thân cũng rất buồn rầu, nên hồi đó từng mắc chứng trung nhị (chứng ngộ nghịch của tuổi dậy thì ~) quậy một trận đòi đổi tên, kết quả bị cha và đại ca đánh một trận ném vào phòng chứa củi, sau ba ngày đói bụng rồi cuộc bỏ đi ý định này, vừa khóc ăn đùi gà vừa tiếp thu hiện thực tàn khốc!

“Nhị ca”. Thẩm Thiên Lăng suy yếu nhìn hán.

“Ta vừa nghe nói nên đến xem”. Thẩm Nhị thiếu gia vội hỏi. “Sao càng ngày càng yếu ớt như vậy, vấp té thôi mà cũng bị dọa xỉu?”

“Chắc là trước kia té bị thương đầu còn chưa khỏi hẳn”. Tâm trạng Thẩm Thiên Lăng đau khổ.

“Thiếu Vũ”. Thẩm Nhị thiếu quay đầu nghiêm mặt nhìn em rể. “Với bộ dạng hiện tại của tiểu Lăng, người còn nguyện ý mãi mãi không rời, cả đời chăm sóc hẳn không?”

Thẩm Thiên Lăng hộc máu. Loại thẻ thốt nồng nặc mùi hôn lễ này là sao vậy?

Mà Tần Thiếu Vũ cũng trả lời rất tiêu chuẩn. “Ta nguyện ý”

Thẩm Nhị thiếu nước mắt rưng rưng. “Biết ngay là không nhìn lầm người mà, Lăng nhi liền trông cậy vào người đó”

“Ta không muốn”. Thẩm Thiên Lăng hấp hối.

Nhưng không ai để ý tới kháng nghị của hán!

Thật sự là bi kịch quá lớn!

Người của Thẩm gia đều biết, Thẩm Nhị thiếu trước giờ là kẻ nói nhiều. Vì vậy lúc hán không ngừng liến thoắng, đầu óc Thẩm Thiên Lăng đều trở nên mờ mịt, mặt mũi cũng trắng bệch.

Thẩm Nhị thiếu lo lắng, vội vàng nắm tay hán. “Lăng nhi đừng ngủ mê, nếu không thoả mái thì nói chuyện với nhị ca đi”

Chính vì người nói mãi nên ta mới choáng đầu hoa mắt...

Thẩm Thiên Lăng trong lòng oán hận, ôm chần xoay người, rõ ràng không quan tâm tới Thẩm Thiên Khiêm.

Thẩm Nhị thiếu thở dài liên tục, nhìn Tần Thiếu Vũ lần nữa. “Lăng nhi được nuông chiều từ nhỏ đến lớn, tính tình khó tránh khỏi như bây giờ, người đừng chê hán”

Hán dám chê ư! Thẩm Thiên Lăng thâm gào thét, trong bụng lão tử có con hán!

“Đương nhiên không”. Đáy mắt Tần Thiếu Vũ tràn ngập thâm tình. “Ta nhất định yêu thương hán”

Thương em gái người! Thẩm Thiên Lăng kéo chần trùm đầu, nhin không được bắt đầu nghĩ, không biết mình ở thế giới bên kia hiện tại ra sao?

Nếu linh hồn trong thân thể này đổi qua, nhất định sẽ rất >_< đúng=“”>

Ban đêm, dưới sự kháng nghị mạnh mẽ của Thẩm Thiên Lăng, Tần Thiếu Vũ rút cuộc đáp ứng ngủ ở phòng dành cho khách, đây quả thật là tiến bộ lớn.

“Trời khô vật khô, cẩn thận củi lửa”. Tiếng phu canh văng vẳng lướt qua, Thẩm Thiên Lăng lật qua lật lại trên giường, hoàn toàn không buồn ngủ.

Mà cách đó không xa, trong khách phòng, Tần Thiếu Vũ cũng đứng cạnh cửa sổ, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Cung chủ”. Một nam tử áo đen bay vào.

“Sự tình làm đến đâu rồi?”. Tần Thiếu Vũ quay đầu lại hỏi hán, đáy mắt hơi lạnh.

“Ma giáo có ý định ngăn cản, thuộc hạ đã điều thêm người”. Nam tử áo đen nói.

“Cũng nằm trong dự đoán”. Tần Thiệu Vũ ngồi bên bàn. “Người làm việc cẩn thận”

“Vâng”. Nam tử áo đen gật đầu, do dự hỏi. “Không biết chừng nào cung chủ xuôi nam?”

“Ta sẽ cố gắng hết sức”. Tần Thiệu Vũ nói. “Thẩm Thiên Lăng đột nhiên mất trí nhớ, kế hoạch có thể sẽ biến hoá”

“Mất trí nhớ?”. Nam tử áo đen nhú mày. “Có phải vì... nên cố ý giả bộ không?”

“Không giống”. Tần Thiệu Vũ lắc đầu. “Hiện tại so với trước kia như đổi thành một người khác hẳn”

“Vậy Cung chủ có tính toán gì không?”. Nam tử áo đen hỏi.

Tần Thiệu Vũ không trả lời, tươi cười có chút sâu xa.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thiên Lăng bị âm thanh huyền não ngoài cửa sổ làm giật mình tỉnh giấc, vậy nên bối rối xuống giường xem thế nào.

“Công tử tỉnh rồi”. Bảo Đậu nghe được động tĩnh, bưng nước nóng tới.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì thế?”. Thẩm Thiên Lăng hiểu kì.

“Quá khủng khiếp”. Bảo Đậu giúp hắn vắt khăn. “Hôm qua Nhị thiếu gia chuộc một cô nương từ Phù Dung Uyển về, hiện tại Di nãi nãi (vợ lẽ của lão gia ~) đã kêu khóc nửa canh giờ muốn treo cổ, nói là không biết dạy con, không còn mặt mũi gặp lão trang chủ!”

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng trực tiếp nuốt xuống nước muối súc miệng, Nhị ca có ham mê này? Sáng sớm mà cầu huyết như vậy thật chịu không nổi.

“Công tử muốn đi xem không?”. Bảo Đậu giúp hắn vỗ vỗ lưng.

Ảnh đế nhiều chuyện Thẩm Thiên Lăng quyết đoán gật đầu!

“Có điều nhắc tới cũng lạ”. Bảo Đậu vừa thay quần áo cho hắn vừa nói. “Nhị thiếu gia trước giờ không có hứng thú với thanh lâu, không biết lần này trúng tà gì”. Chuộc còn chưa tính, lại còn công khai mang về nhà, khó trách mẫu thân hắn muốn treo cổ!

“Ta không sống nổi nữa!”. Trong đình viện bên cạnh nhà chính, một vị phụ nhân đầu cài đầy trâm ngọc đang đứng trên ghế, cầm dải lụa trắng trong tay quăng lên cây. “Sinh ra đứa con bất hiếu như vậy, ta còn mặt mũi nào gặp lão gia!”

“Di nãi nãi người nghĩ cho kĩ, đừng làm chuyện điên rồ nha!”. Xung quanh một đám nha hoàn cũng khóc hu hu, cảnh tượng đặc biệt cảm động!

Thẩm Thiên Lăng được Bảo Đậu đỡ tới hóng chuyện, còn chưa vào sân đã nghe có người gọi. “Lăng nhi!”. Giọng điệu tràn đầy vui mừng!

FUCK! Thẩm Thiên Lăng nghe vậy ngẩng đầu, quả nhiên thấy trên lầu ba, mẫu thân cũng chính là vợ cả của lão trang chủ đang tựa vào lan can vừa hóng chuyện vừa cắn hạt dưa.

“Lên đây”. Thẩm phu nhân vui vẻ ngoắc hắn. “Trên này nhìn rõ hơn, cẩn thận coi chừng té”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ai tới nói cho hắn biết, trong nhà này rốt cuộc là cái dạng người gì thế?

5. Chương 4: Chuộc Về Một Kẻ Rắc Rối

“Mau đến ngồi cạnh nương”. Thẩm Thiên Lăng vừa lên lầu đã bị Thẩm phu nhân kéo xuống ngồi trên ghế mềm, nha hoàn bên cạnh lập tức bưng trà dâng trái cây, cả bàn rực rỡ muôn màu, vừa nhìn đã biết muốn ngồi lâu!

Thẩm Thiên Lăng nhìn xuống. “Nhị ca không ở đó à?”. Sao lại để mẫu thân làm ầm ĩ như thế.

“Lúc này còn ở đây khuyên, sau đó dùng dùng nổi giận bỏ đi”. Thẩm phu nhân tiếp tục cắn hạt dưa. “Có một mẫu thân hờ chút là khóc long trời lở đất, Thiên Khiêm cũng thật đáng thương”

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng bị sặc nước.

“Chậm chút”. Thẩm phu nhân vỗ lưng cho hắn, vòng vàng trên cổ tay va vào nhau đing đing đang đang, vừa nhìn đã thấy cực kì xa hoa!

“Không tìm cha tới xem thử ư?”. Thẩm Thiên Lăng lo lắng. “Lỡ xảy ra chuyện thì biết làm sao?”

“Đương nhiên không”. Thẩm phu nhân kề vào tai hắn thần bí nói. “Không chỉ không tìm, ta còn cố ý sai người giữ cha người lại, khiến hắn một lúc lâu nữa cũng chưa về được”

Thẩm Thiên Lăng không nói gì nhìn nàng, mẫu thân kiểu gì thế này?

“Người biết diễn kịch thống khổ nhất là gì không?”. Thẩm phu nhân hỏi.

Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút rồi đáp. “Không diễn ra được tình cảm của nhân vật?”

Làm Ảnh đế, đáp án này cực kì thuyết phục, nhưng lại bị Thẩm phu nhân lắc đầu phủ nhận. “Không liên quan đến tình cảm, thống khổ nhất chính là nhọc lòng diễn hết lần này tới lần khác mà không ai thèm xem”

Thẩm Thiên Lăng trong nháy mắt nghĩ rằng đáp án của mình so ra kém hơn!

“Làm ầm ĩ một trận lớn như vậy, không phải là muốn rũ sạch quan hệ trước khi lão gia nổi giận sao”. Thẩm phu nhân khinh thường. “Mánh lới ấy sao có thể qua mắt được ta?”

Những lời này cực kì khí phách, rất có phong thái của vợ cả!

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy giật mình. “Rũ sạch quan hệ? Nhị ca là con ruột của nàng mà”. Bất luận thế nào cũng nên cưng chiều che chở, sao có thể nóng lòng ném qua một bên khi xảy ra chuyện?

“Đầu người không biết lúc nào mới khôi phục”. Thẩm phu nhân dùng ngón trỏ xia trán hắn. “Quên hết sạch rồi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Bảo Đậu, giải thích cho thiếu gia nghe”. Thẩm phu nhân tiếp tục tựa vào lan can xem náo nhiệt, vừa rồi Di nãi nãi mới uống nước cho thông cổ họng, giờ mới khôi phục sức sống mà bắt đầu khóc tiếp.

Tiểu tư vẻ mặt khó xử. Làm người hầu không nên huyền thuyên trước mặt chủ, nhưng cũng không thể trái lời, không còn cách nào khác là cố gắng uyển chuyển nói. “Nhị thiếu gia và Di nãi nãi trước giờ tình cảm nhạt nhẽo, kể ra thì tình cảm giữa Di nãi nãi và Tam công tử mới tốt”

Thẩm Thiên Lăng lúc này mới nhớ, trước kia nghe nói Thẩm gia còn một người con trai làm quan ở kinh thành, bình thường ít khi về nhà.

“Làm quan lớn đi chẳng nữa thì có ích lợi gì”. Thẩm phu nhân cười nhạt. “Không phải cũng không ở bên cạnh mình sao?”

“Hay là ta đi khuyên nhị ca một chút?”. Ấn tượng của Thẩm Thiên Lăng đối với Thẩm Thiên Khiêm không tệ.

“Khuyên hắn làm gì?”. Thẩm phu nhân kinh ngạc trợn mắt.

...

Bởi vì nương hắn muốn treo cổ! Dù là diễn kịch nhưng đứng trên ghế phoir nấng cũng mệt chết biết không? Thẩm Thiên Lăng trong lòng gào thét, trên mặt lại ngoan ngoãn. “Ta sợ Di nương cứ làm ầm ĩ như vậy sẽ ảnh hưởng đến mẫu thân nghỉ ngơi”

Cái này gọi là tố chất cơ bản của Ảnh đế!

“Không sao”. Thẩm phu nhân hăng hái bưng bưng. “Có kịch xem, ba ngày không ngủ cũng được”

Sức chiến đấu có cần mạnh mẽ vậy không? Thảm Thiên Lăng không nói gì nhìn nàng, trong lòng tràn ngập phiền muộn.

“Lăng nhi trưa nay ăn cơm với nương không?”. Thảm phu nhân mời. “Ta sẽ bảo đầu bếp làm món rau trộn khổ qua củ cải rau cần cải cúc củ gừng tinh mà ngươi thích ăn nhất”

Thảm Thiên Lăng vừa nghe đã mắc ói. “Ta nên trở về thì hơn”

“Sao vậy?”. Thảm phu nhân khoé mắt phiếm hồng. “Chẳng lẽ sau khi mất trí nhớ, Lăng nhi bắt đầu ghét mẫu thân ư?”

“Đương nhiên không phải!”. Thảm Thiên Lăng vội an ủi. “Chỉ là ta ăn sáng nhiều lắm, muốn để vậy cho tiêu cơm thôi”

“Cũng đúng”. Thảm phu nhân liếc xuống bụng hắn, cười nói. “Gần đây mập lên”

Thảm Thiên Lăng lập tức khấn trương che lại bụng dưới!

Mẫu thân đã sinh hai đứa con trai nên nhất định có kinh nghiệm, lỡ bị thấy bên trong có hàng thì chết chắc!

“Che cái gì, mập cũng là tiểu mỹ nhân”. Thảm phu nhân lơ đãng. “Ta không tin Tần Thiệu Vũ còn có thể chê”

Thảm Thiên Lăng lại một lần nữa xúc động muốn khóc.

Đang êm đẹp đừng nhắc tới tên người đó chứ!

Thật vất vả từ biệt mẫu thân, Thảm Thiên Lăng vội đến chỗ nhị ca, còn chưa vào đã nghe bên trong gầm lên giận dữ. “Ngươi mau dừng tay!”

“Không”. Một giọng nói non nớt trong trẻo nghe không ra nam nữ vang lên. “Đã mang ta về thì phải để ta chơi tận hứng”

“A!”. Thảm Nhị thiếu kêu to.

Thảm Thiên Lăng bị dọa dừng chân, cùng Bảo Đậu đưa mắt nhìn nhau.

“Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?”. Thảm Thiên Lăng đột nhiên hỏi.

“Gần 17”. Bảo Đậu hơi bối rối. “Công tử sao đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Vậy ngươi không thể vào”. Thảm Thiên Lăng không cho thương lượng. “Ở ngoài cửa chờ ta”. Nhất định phải bảo hộ tâm hồn thuần khiết của trẻ vị thành niên!

Bảo Đậu bĩu môi, thật ra hắn cũng muốn vào xem náo nhiệt.

“Ngươi còn như vậy, đừng trách ta không khách khí!”. Thảm Nhị thiếu lần thứ hai gào lên.

“Không khách khí thì sao?”. Đối phương rõ ràng không để hấn vào mắt. “Nói chung chỉ cần ta đâm thấy thích là được, ai cần biết ngươi có thích hay không!”

Thảm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh, lời như vậy cũng nói ra miệng được, quả nhiên là tỷ tỷ xuất thân từ thanh lâu, vừa nghe đã thấy đặc biệt phóng túng, khó trách Di nương khóc thét muốn treo cổ!

“Công tử còn muốn vào sao?”. Bảo Đậu đỏ mặt hỏi.

“... Để hôm khác đi”. Thảm Thiên Lăng xoay người chạy, xem người khác làm chuyện ấy sẽ bị đau mắt hột!

“Ngươi có tin ta liều mạng với ngươi không?”. Trong tiểu viện, Thảm Nhị thiếu xắn tay áo đe dọa.

Dưới cây ngô đồng, một shota áo trắng đang dùng ngón tay đâm vào cây, cái bàn bạch ngọc bên cạnh đã thủng hàng trăm lỗ từ lâu, cường độ phá hoại có thể so với máy khoan điện.

“Ngươi rốt cuộc muốn quậy tới chừng nào?”. Thảm Thiên Khiêm bắt đầu hối hận khi tiếp nhận tên phá rối này.”Nhanh vào phòng thay trang phục nữ, lỡ bị thấy thì biết làm sao”

“Hừ!”. Shota áo trắng hung ác đập nát tảng đá thành bụi phấn, ngồi im không nhúc nhích, rõ ràng tâm trạng không tốt.

Thẩm Thiên Khiêm thống khổ xoa huyệt thái dương.

Chửi không được đánh không lại, tính tình nóng nảy muốn chết, đây rốt cuộc là cái của nợ gì...

Xế trưa, Thẩm trang chủ và Thẩm Thiên Phong vừa xong việc trở về thì nghe được cái tin vô cùng chấn động “Nhị thiếu gia chuộc một nữ tử thanh lâu từ Câu Lan viện về”.

“Cái gì?”. Thẩm trang chủ nghe vậy tức giận muốn xui!

Thẩm Thiên Phong cũng kinh hãi. “Có thật không? Nhị đệ trước giờ rất giữ mình, sao lại làm ra loại chuyện này?”

“Là thật”. Người hầu kể rõ. “Di nãi nãi nghe xong thì một mực đòi thất cổ, sau đó vì phơi nắng không nổi mới quay về”

“Ồ đồ!”. Lão trang chủ quả nhiên nổi trận lôi đình. “Nhị thiếu gia đâu?”

“Còn ở trong phòng, chưa từng bước ra”. Những lời này rõ ràng có tác dụng châm ngòi, đừng nói là lão trang chủ, ngay cả Thẩm Thiên Phong cũng nhú mồm.

...

“Đợi cha ta tới, người nhất định phải nói như đã bàn bạc trước”. Cùng lúc đó, Thẩm Thiên Khiêm đang khẩn trương giáo dục shota. “Nhất định phải nói mình nữ tử thanh lâu, nhớ chưa?”

“Hừ!”. Tiểu shota đã đổi lại váy màu vàng nhạt, trên đầu cắm hoa cúc, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, bất kể ai nhìn cũng nghĩ đây là một thiếu nữ 13, 14 tuổi, nhất định sẽ không liên hệ gì với cái bàn đầy lỗ thủng trong viện!

“Ngoan, nghe lời sẽ cho người ăn kẹo”. Thẩm Thiên Khiêm vừa giúp hân cài trâm lên đầu thì cửa đã bị mạnh mẽ đẩy ra, một đám người đồng đức vọt vào.

“Nghịch tử!”. Thẩm lão trang chủ vừa vào cửa thì thấy con đang cài hoa cho người khác, vậy nên giận tím mặt!

“Cha người bình tĩnh trước đã!”. Thẩm Thiên Khiêm vội giải thích. “Tiểu Dao không giống như người nghĩ!”

“Đúng vậy, trước hết hãy nghe Nhị đệ giải thích”. Thẩm Thiên Phong cũng ở bên cạnh an ủi. “Nhị đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Dao quả thật sinh ra ở chốn Câu Lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc ~), nhưng vẫn giữ thân trong sạch. Đêm qua ta từ Phù Dung uyển đi qua thì thấy nàng khóc một mình nên tiến lên hỏi”. Thẩm Thiên Khiêm nói. “Vậy mới biết nàng mấy ngày nữa sẽ tròn 14 tuổi”

Ai cũng biết, nữ tử thanh lâu 14 tuổi sẽ bắt đầu tiếp khách, không tránh được.

“Ta nhất thời thấy nàng đáng thương, bèn dùng tiền chuộc về, dù làm nha đầu nhóm lửa cũng tốt hơn ở nơi tửu sắc”. Thẩm Thiên Khiêm dè dặt nhìn sắc mặt cha hân.

“Có thật chỉ là một tiểu nha đầu không?”. Thẩm trang chủ hỏi.

“Đương nhiên!”. Thẩm Thiên Khiêm vội gật đầu.

“Nếu đã vậy...”

“Vị này có phải Thẩm đại thiếu gia không?”. Thẩm trang chủ vừa mới nói phân nửa thì shota lại đột nhiên che miệng cười khê. “Thật là tuần tú”

Gương mặt già nua của Thẩm trang chủ trong nháy mắt đen lại!

“Người người người nói lung tung gì vậy?”. Thẩm Thiên Khiêm thiếu chút nữa khóc lên, vội luống cuống bịt miệng hân lại.

“Lúc trước ta ở Phù Dung uyển, có nghe nói Thẩm đại thiếu gia rất anh tuấn, vừa có tiền vừa có thế”. Tiểu shota xấu hổ. “Hôm nay thấy được quả nhiên bất phàm, so với nam nhân khác không biết “mạnh” hơn bao nhiêu lần”

“Mau im miệng cho ta!”. Thẩm Thiên Khiêm hận không thể lập tức bắt tĩnh.

“Cô nương xin tự trọng”. Sắc mặt Thẩm Thiên Phong cũng rất khó coi.

“Công tử có thể để ta ở bên cạnh hay không?”. Shota cắn ngón tay, một đôi mắt đầm nước thê lương, y phục cũng tuột xuống vai, lộ ra bả vai trắng nõn mảnh mai và cái yếm thủy sắc.

Má ơi người đang làm gì thế này! Thẩm Thiên Khiêm lệ rơi đầy mặt, bay tới dùng áo khoác trùm lấy hân.

“Cho chút lộ phí, nhanh chóng đuổi đi!”. Thẩm lão trang chủ quả thật tức muốn xỉu.

“Cha”. Về mặt Thẩm Thiên Khiêm đau khổ.

“Đuổi đi rồi hãy gọi ta là cha!”. Thẩm lão trang chủ tức giận xoay người rời đi.

Thẩm Thiên Phong cũng bất mãn nói. “Nếu còn coi ta là đại ca thì mau tiễn vị cô nương này đi!”

“Đại thiếu gia thật nhẫn tâm”. Tiểu shota khoé mắt đỏ bừng, rõ ràng diễn đến nguyền.

“Người câm miệng cho ta!”. Thẩm Thiên Khiêm vô cùng suy sụp, không kịp giải thích với đại ca mà ôm người vào trong!

Thẩm Thiên Phong lắc đầu, xoay người rời khỏi tiểu viện.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”. Thẩm Thiên Khiêm hung hăng đóng cửa phòng, hạ giọng rống giận. “Biết rõ hân và ta đều muốn tốt cho người!”

“Vậy thì sao?”. Đầu sỏ tội ác lười biếng tựa đầu vào giường, tiện tay mở ra một quyển sách. “Bắt hân tới đón ta, nếu không ta cứ tiếp tục quậy, đến khi Thẩm gia của người không có ngày nào yên tĩnh mới thôi”

“Vô liêm sỉ!”. Thẩm Thiên Khiêm ngứa cả răng, hận không thể hung hăng xóc hân lên đập một trận cho hả giận!

Quả thật tức chết mà!

6. Chương 5:ta Muốn Trang Điểm

Thẩm gia trước nay nề nếp gia đình rất nghiêm, bốn vị thiếu gia tuy tính cách khác nhau nhưng đều khiêm nhường lễ độ, ngày thường đừng nói là mang nữ tử thanh lâu về, ngay cả đi thanh lâu cũng hiếm thấy! Vì vậy tất cả mọi người đều khiếp sợ với hành vi kinh thế hãi tục (ý nói khiến cả thế gian đều bất ngờ ~) này của Thẩm Thiên Khiêm, ngay cả thím làm bếp cũng nhin không được vừa vo gạo vừa bàn tán, mặt mày hớn hở sinh động.

Ai cũng biết tình túy nhất của tám chuyện chính là phải cường điệu hoá! Cho nên buổi chiều khi Tần Thiếu Vũ từ bên ngoài trở về, chuyện này đã được thổi phồng như ngựa hoang thả rông một đi không trở lại! Kỹ thuật trên giường cao siêu, chuyên dùng mị dược của Hồi Cường chỉ coi như phiên bản bình thường thôi. Tương đối khác biệt hơn chính là nữ nhân này là yêu hồ nghìn năm, thích dùng 9 cái đuôi khiêu vũ trong viện với Nhị thiếu gia, phát ra tiếng cười như chuông bạc, quả thật hù chết người. Còn loại tình tiết như “Nhị thiếu gia biết rõ nàng là yêu quái, nhưng vẫn dũng cảm giao hợp với nàng, tình nguyện vứt bỏ một thân dương khí để đổi lấy an bình cho hàng vạn nam tử trong thiên hạ” thật sự quá sức tưởng tượng, cho nên độ truyền bá không cao lắm!

Mà Thẩm Thiên Lăng khi nghe hết phiên bản mới “Nhị thiếu gia đã mọc răng nanh” của Bảo Đậu thì ngời chồm hồm trong sân cười đến đau cả bụng. So với kiếp trước, paparazzi của kiếp này hay hơn nhiều, tám chuyện đồng thời không quên thổi phồng chi tiết, thật hết sức có lương tâm nghề nghiệp!

“Có chuyện gì mà cười thích chí như vậy?”. Tần Thiều Vũ đẩy cửa vào.

Thẩm Thiên Lăng cấp tốc khôi phục khuôn mặt nghiêm túc, xoay người vào buồng trong, tốc độ thay đổi nhanh đến chóng mặt, một chút cũng không làm mất mặt giới Ảnh đế!

“Phu nhân đang giận sao?”. Tần Thiều Vũ ở bên cạnh hần hỏi.

Thẩm Thiên Lăng vừa nghe đến “phu nhân” hoặc “nương tử” thì bắt đầu đau đầu. “Xin người gọi tên của ta đi”

“Sau này gả qua Truy Ảnh cung của ta thì cũng phải gọi”. Tần Thiều Vũ nhắc nhở.

“Ta đã quên người rồi, chúng ta nên chia tay thì hơn”. Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút, lại bổ sung. “Người là người tốt, nhất định sẽ tìm được một mối tình đẹp”

“Còn đứa nhỏ thì sao?”. Trong mắt Tần Thiều Vũ đầy đau khổ.

“Người có chắc là trong bụng ta có đứa nhỏ không?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày nói. “Hôm nay ta nhéo nhéo, hình như là mỡ bụng”. Hoặc cái tên Thẩm Thiên Lăng trước kia lừa người cũng không chừng!

Tần Thiều Vũ suýt nữa bật cười, cuối cùng vẫn thành công nhịn xuống, nghiêm mặt nói. “Đương nhiên xác định, người phải tin tưởng năng lực làm “chuyện đó” của phu quân!”

Tin tưởng em gái người! Thẩm Thiên Lăng nóng nảy đá hần một cước, lời như vậy cũng không biết xấu hổ mà nói, đại ca người quả thật phóng túng.

“Đêm nay có hoa đăng, đi xem không?”. Tần Thiều Vũ hỏi.

“Không”. Thẩm Thiên Lăng ngồi bên bàn uống trà.

“Đi đi, rất náo nhiệt”. Tần Thiều Vũ cầm tay hần, thâm tình nói. “Ta với người vào đó, thừa dịp đông người mà hôn nhau”

FUCK FUCK FUCK FUCK! Hôn em gái người! Thẩm Thiên Lăng phun nước! Hơn nữa loại chuyện này sao có thể thừa lúc đông người mà làm, cũng không phải biến thái thích tốc váy! Mà cho dù vắng người cũng không được, ta với người không phải bồ bịch!

“Phu nhân chậm chút, trên mặt toàn là nước”. Tần Thiều Vũ đến gần lau cho hần, Thẩm Thiên Lăng hoảng hốt nhảy dựng lên. “Bảo Đậu!!!”

“Công tử có việc gì?”. Tiểu tư một đường chạy vào.

“Tiễn khách!”. Thẩm Thiên Lăng cấp tốc lui ra khoảng cách an toàn để tránh bị hần đụng vào.

Tần Thiều Vũ lập tức bày ra vẻ mặt bị thương tổn.

Nhưng Thẩm Thiên Lăng hoàn toàn không thấy được, vì hần đã chạy vào buồng trong!

“Cung chủ...”. Bảo Đậu rất vô tội.

“Không sao, tối ta lại đến”. Tần Thiều Vũ cười âm áp, nhưng đáy mắt lại không giấu được tan nát. “Lăng nhi như vậy, ta quả thật lòng đau như cắt”

Kỹ xảo biểu diễn cực kì điêu luyện.

Vì vậy ấn tượng của Bảo Đậu với hần lập tức tăng vọt, thậm chí còn cố ý tìm cơ hội trước mặt Thẩm Thiên Lăng vòng vo khen ngợi một phen!

“Người thế mà bị hần mua chuộc?”. Thẩm Thiên Lăng giận. “Khí khái đâu mất hết rồi?”

Bảo Đậu lẩm bẩm. “Ta muốn tốt cho công tử thôi”

“Muốn tốt cho ta thì nghĩ biện pháp khiến hần đừng quán lấy ta nữa”. Thẩm Thiên Lăng xếp bằng ngồi trên giường. “Truy Ảnh cung ở đâu, có cách xa đây không?”

“Ở nơi giao nhau giữa Thục trung và Tây Bắc, không gần không xa”. Bảo Đậu nói. “Cỡi ngựa không ngừng đại khái mười ngày nửa tháng là đến”

Hình như cũng hơi xa... Thẩm Thiên Lăng sờ sờ cằm, giờ còn chưa xác định đứa nhỏ là thật hay giả, nếu là thật thì gọi hắn về cũng không tiện lắm.

“Công tử đang nghĩ gì thế?”. Bảo Đậu hiểu kì hỏi.

“Có cách gì khiến hắn không ở đây không?”. Thẩm Thiên Lăng còn bổ sung. “Nhưng không thể ở quá xa!”

“Không ở đây?”. Bảo Đậu lập tức dùng ánh mắt khiển trách nhìn hắn, trên mặt tràn ngập ý “Người lại muốn đuổi Tần cung chủ ra ngoài thật quá đáng”!

“Nói mau!”. Thẩm Thiên Lăng hung hăng bóp cái mặt bánh bao của hắn.

“Thật ra trước kia Tần cung chủ muốn mua một toà nhà”. Khuôn mặt Bảo Đậu bị bóp biến hình.

“Mua toà nhà?”. Thẩm Thiên Lăng lập tức mở cờ trong bụng. “Mua chưa?”

“Không mua”. Bảo Đậu lắc đầu. “Sau khi Đại thiếu gia biết thì nói Thẩm gia lớn như vậy, người một nhà cần gì tách ra ở riêng, nên thôi”

Thẩm Thiên Lăng nhất thời xẹp xuống, Đại ca sao có thể như vậy chứ!

“Bất quá toà nhà Tần cung chủ chọn vẫn còn đó”. Bảo Đậu dè dặt quan sát sắc mặt hắn. “Có người nói chủ nhân toà nhà là một cô nương, rất cảm mến Tần cung chủ, chỉ đồng ý bán ỉn hắn”

Fuck! Thẩm Thiên Lăng trợn mắt, lại còn có chuyện như vậy nữa sao! Nam nhân đào hoa thói nát này quả nhiên không được!

“Cô nương kia đẹp không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ta cũng không biết, chưa ai thấy qua”. Bảo Đậu nói. “Có điều khẳng định không đẹp bằng công tử, cứ yên tâm đi”

Thẩm Thiên Lăng ghen một chút, hắn chỉ muốn đánh giá xác suất “Tần Thiếu Vũ có khả năng bị người khác quyến rũ mà tha ỉn không” mà thôi, ai muốn so nhan sắc với cô nương làm gì!

“Ta có tiền dư hay không?”. Suy nghĩ một hồi, Thẩm Thiên Lăng lại hỏi.

Công tử nhà giàu thế nào cũng phải có tiền dư chứ, nếu nhiều thì không chừng có thể lấy danh nghĩa Tần Thiếu Vũ mua lại toàn nhà đó, thuận lợi đá hắn đi!

“Chắc là có một chút”. Bảo Đậu nói. “Nhưng không nhiều, tiền tiêu vặt hàng tháng của công tử đều mua đường đậu ăn, không dư được mấy lượng”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy thì bị đả kích lớn, cho dù nhà bị ma ám bán rẻ cũng không thể định giá bằng đường đậu được! “Đại tỷ ta có mười túi đường đậu người có muốn bán nhà cho ta không” những lời này nghe nồng nặc mùi thiếu năng!

“Người nói xem hắn thích ta điểm nào vậy?”. Thẩm Thiên Lăng nâng cằm thở dài, lão tử trong giới giải trí chưa từng phải theo quy tắc ngầm nha!

“Cái này Tần cung chủ từng nói qua rồi”. Bảo Đậu nói. “Hắn bảo công tử dù đẹp nhưng không đậm mùi son phấn, nhìn thật khiến người ta yêu thích”

“Thật ư?”. Thẩm Thiên Lăng trở mình ngồi thẳng.

“Không nhớ chính xác cả câu, nhưng chính là ý đó”. Bảo Đậu nói. “Năm nay cung chủ đến cầu hôn đã chính miệng nói vậy với Đại thiếu gia, không chỉ ta mà rất nhiều người khác đều nghe được”

Vậy cũng dễ... Trong lòng Thẩm Thiên Lăng lập tức nở hoa, cầm tay Bảo Đậu nghiêm túc nói. “Giúp ta đem son phấn tới đây”

“Son phấn?”. Bảo Đậu hoảng sợ. “Công tử muốn mấy thứ đó làm gì?”

Thẩm Thiên Lăng tươi cười sáng lạn. “Ta muốn trang điểm”

Bảo Đậu: ...

Bởi vậy buổi tối khi Tần Thiệu Vũ và Thẩm Thiên Phong vừa đẩy cửa vào nhà thì đồng loạt bị dọa sợ.

Thẩm Thiên Lăng mặc y phục đồ thẩm, đang soi gương vẽ chân mày, cực kì chuyên chú!

Bảo Đậu đứng bên cạnh giúp hấn cầm hộp son, vẽ mặt cũng rất >__

“Lăng nhi người đang làm gì vậy?”. Thẩm Thiên Phong giật mình.

“Rảnh rồi nghịch một chút”. Thẩm Thiên Lăng cắn môi dưới, vẽ mặt cực kỳ quỵên rũ.

Làm Ảnh đế, chính là có thể thay đổi nét mặt trong mọi lúc khác nhau!

Thẩm Thiên Phong trong mắt tràn ngập lo lắng, đang ôm đẹp trang điểm làm gì? Chẳng lẽ lần này bị té hồng đầu rồi?

“Các người thấy móng tay ta thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng vươn bàn tay phải sơn đỏ ra, ngay cả mình đều muốn hôn mê với khí chất đồng bóng này!

Thẩm Thiên Phong cau mày.

“Đẹp không?”. Thẩm Thiên Lăng ánh mắt câu hồn, lả lướt nhếch mấy ngón tay lên.

Tần Thiệu Vũ gật đầu khen. “Thật đẹp”

Khoẻ miệng Thẩm Thiên Phong giật một cái, vậy cũng khen được?

Đẹp muội em gái người, người còn có thẩm mỹ hay không! Thẩm Thiên Lăng trong lòng gào thét, không phải nên lộ ra vẻ chán ghét hay sao? Người làm bộ dạng tình thánh này là muốn cho ai xem!

“Phu nhân nhìn sao cũng đẹp”. Tần Thiệu Vũ nâng cằm hấn lên. “Kể từ hôm nay, vi phu dạy võ công cho người”

Chờ chút, hai chuyện này có quan hệ với nhau sao? Thẩm Thiên Lăng một tiếng cự tuyệt. “Ta không luyện, ta muốn học thêu hoa”

Thẩm Thiên Phong: ...

“Sáng luyện võ, chiều thêu hoa”. Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ đầu hấn. “Quyết định vậy đi”

Quyết định cả nhà người! Thẩm Thiên Lăng khoẻ mắt phiếm hồng nhào vào lòng Thẩm Thiên Phong. “Đại ca hấn ăn hiếp ta”. Nếu muốn đồng bóng thì triệt để đồng bóng luôn, nũng nịu nịu nịu loại chuyện này căn bản không tính là gì với Ảnh đế biết không!

“Thiệu Vũ cũng vì muốn tốt cho người”. Thẩm Thiên Phong an ủi. “Nếu không muốn hấn dạy thì ta dạy”

“Tại sao?”. Thẩm Thiên Lăng mặt khổ qua.

Thẩm Thiên Phong thở dài. “Vì sau khi người té bị thương đầu thì rất khác với ngày xưa”

Nói thừa, đương nhiên phải khác rồi, ta với cái tên Thẩm Thiên Lăng trước kia không quen a! Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt chờ mong đầy giả tạo hỏi. “Chuyện đó có liên quan gì đến luyện võ?”

“Sư phụ Thiệu Vũ có thể chữa trị cho người, nhưng hấn ẩn cư trên đảo nhỏ ở Nam Hải, nên người phải dưỡng thân cho tốt mới có thể chống chọi với hành trình mệt nhọc”. Thẩm Thiên Phong nói. “Sáng mai đại ca dạy người một bộ quyền pháp đơn giản trước, coi như rèn luyện thân thể”

“Nhưng hồi xưa các người rõ ràng nói ta vốn là một cao thủ tuyệt thế”. Thẩm Thiên Lăng tha thiết chờ mong. “Có cách gì giúp ta khôi phục nhanh chóng không?”. Có thể ngồi máy bay ai lại muốn cưỡi lừa, huống chi luyện võ rất mệt biết không!

Bảo Đậu dùng ánh mắt tràn ngập đồng tình nhìn hấn.

“Không được”. Thẩm Thiên Phong mặt không đổi sắc. “Hiện giờ nội lực của người đều bị che trong tâm mạch, nếu cưỡng chế dẫn thông sẽ gặp nguy hiểm. Chúng ta nhất định phải luyện lại từ quyền pháp cơ bản”. Quả nhiên là Thẩm đại thiếu gia, nói dối chuyên nghiệp hơn người khác rất nhiều, cực kì bình tĩnh!

Trên mặt Thẩm Thiên Lăng hiện đầy bốn chữ bằng máu thật lớn “Ta không muốn luyện!”

“Đừng lo”. Tần Thiệu Vũ sờ đầu hấn. “Sáng luyện võ, chiều nếu rảnh ta sẽ cùng người thêu hoa và hoạ mi”
Thẩm Thiên Lăng đầu kêu ong ong, nắm cổ áo Tần Thiệu Vũ lôi vào buồng trong. “Các người không được đi theo!”

Thẩm đại thiếu và Bảo Đậu đưa mắt nhìn nhau, chuyện này là sao?

“Người cố ý hả?”. Đóng cửa lại, Thẩm Thiên Lăng hạ giọng giận dữ hỏi.

“Muốn người luyện võ rèn luyện thân thể, cái gì mà cố ý hay không cố ý”. Tần Thiệu Vũ cười nhìn hấn.

“Ta... người... ta”. Thẩm Thiên Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nhiều lần, cũng không thể đem những lời “Vây cái kia trong bụng lão tử làm sao bây giờ” nói ra! Thân là một nam nhân có “dưa chuột”, hấn thật sự không muốn đối mặt với hiện thực này! Nhưng sinh non càng đáng sợ hơn biết không! Thế giới này quá kì quái, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

“Phốc”. Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng.

“Cười cái rắm!”. Thẩm Thiên Lăng căm tức.

“Yên tâm”. Tần Thiệu Vũ an ủi. “Bộ quyền pháp này chủ yếu lấy nhu thắng cương, chiêu thức cực kì chậm rãi, mang thai mấy tháng đầu luyện cũng không sao”

“Tên khốn nhà người!”. Thẩm Thiên Lăng nghiêng răng nghiêng lợi. “Không muốn giúp ta đúng không?”

“Chúng ta đều muốn tốt cho người”. Tần Thiệu Vũ đáy mắt tràn ngập cưng chiều!

Thẩm Thiên Lăng căm hận đẩy hấn ra ngoài, biết ngay là không đáng tin!

Chờ lão tử thành cao thủ tuyệt thế, chuyện đầu tiên phải làm là thiên người!

Ban đêm gió nhẹ mưa bay, hương hoa từng đợt.

“Cung chủ”. Nam tử áo đen lén vào tiểu viện.

“Vết thương của Diệp đàn chủ thế nào rồi?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Đã tốt hơn bảy tám phần, cung chủ đừng lo”. Nam tử nói. “Có điều gần đây Ma giáo ngày càng kiêu ngạo, cung chủ không có động tác gì sợ sẽ bỏ qua thời cơ”

“Cho ta thêm vài ngày nữa”. Tần Thiệu Vũ dường như suy nghĩ gì đó. “Thẩm Thiên Lăng sau khi mất trí nhớ thật thú vị”

“Thú vị?”. Nam tử khó hiểu.

“Ta đã thuyết phục Thiên Phong dạy võ cho hấn”. Tần Thiệu Vũ cong khoé miệng. “Thật hay giả sáng mai sẽ biết”

Hôm sau trời còn chưa sáng, Thẩm Thiên Lăng đã bị đại ca hấn xách ra khỏi chăn.

“Ca!”. Thẩm tiểu thiếu gia hai mắt rưng rưng, mặc quần áo nhìn Thẩm Thiên Phong. “Chưa tỉnh ngủ”

“Chưa tỉnh cũng phải dậy!”. Thẩm Thiên Phong rất nghiêm khắc.

Đừng đột nhiên trở nên hung dữ như vậy! Thẩm Thiên Lăng sầm nảo rửa mặt, sau đó thay bộ áo đen Bảo Đậu cố ý chuẩn bị, nhìn cũng có chút phong thái cao thủ!

Nhưng chỉ là “nhìn” mà thôi! Làm một mỹ thiếu niên mảnh mai ngay cả đứng lên ngồi xuống đều không nổi, Thẩm Thiên Lăng cảm giác mình chỉ cần thấy cái cốc mai hoa (Cái cốc để luyện võ ~) thôi cũng đủ suy sụp!

Thà rằng thêu hoa còn hơn biết không!

Tần Thiệu Vũ đã chờ hấn ở võ trường, cười tủm tỉm nói. “Phu nhân mặc gì cũng đẹp”

“Câm miệng!”. Thẩm Thiên Lăng căm tức liếc hấn, đồ khốn không để ý đến an nguy của vợ con mình!

“Đầu tiên khởi động cho giãn gân cốt”. Thẩm Thiên Phong nâng một chân của Thẩm Thiên Lăng lên.

“A!”. Thảm Thiên Lăng kêu rất thê thảm, đừng có mà mới bắt đầu đã giơ chân qua đầu, quả thật đau chết người!

Tần Thiệu Vũ ôm cây cười.

Cười em gái người! Thảm Thiên Lăng lửa giận bùng bùng căm tức nhìn hắn, cười nữa ta làm động tác “tập thể dục theo radio” hừ chết người!

7. Chương 6: Chuột Rút Là Chuyện Lớn

Tuy Thảm Thiên Lăng kiếp trước cũng tập võ mấy ngày, nhưng chỉ để diễn trên truyền hình thôi! Ngoại trừ nhìn đẹp mắt thì chẳng có gì khác, lực sát thương căn bản là âm vô cực, vậy nên cũng không dám bày ra làm gì ắt mắt!

Thảm Thiên Phong buông chân hắn ra, thở dài. “Sao lại cứng vậy?”

WTF người mới cứng, cả nhà người đều cứng! Thảm Thiên Lăng trong lòng gào thét, sau đó thống khổ nói. “Mới bắt đầu thì tập đơn giản chút đi!”. Đừng nên vừa bắt đầu đã chọn loại động tác xiếc ảo thuật có độ khó cao này, rất đau biết không!

“Vậy trước hết đứng tấn nửa canh giờ đi”. Thảm Thiên Phong lại nói.

“Bao lâu?”. Thảm Thiên Lăng trợn mắt. Nửa canh giờ bằng một tiếng đồng hồ đó! Đứng tấn một tiếng thì quá thảm rồi! Tối đa năm phút thôi, không hơn nổi đâu!

“Nửa canh giờ”. Trong chuyện này Thảm Thiên Phong rất nghiêm khắc. “Người bước đi không vững, phải bắt đầu luyện từ việc đứng tấn”

Chỉ là rèn luyện thân thể thôi mà! Vì sao phải dùng phương pháp tàn nhẫn như thế chứ? Thảm Thiên Lăng nước mắt lưng tròng đứng tấn, cực kì muốn nói cho đại ca hắn biết thật ra khiêu vũ thể thao cũng có công hiệu như vậy! Hơn nữa còn đẹp mắt!

“Tách chân ra một chút”. Thảm Thiên Phong dè dặt vai hắn xuống. “Duỗi thẳng tay”

Xuống chút nữa thì kéo rách “trứng” mất! Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt rất khổ sở nhìn Thảm Thiên Phong!

Thế nhưng Thảm Thiên Phong không chút động đậy!

Ba phút sau, Thảm Thiên Lăng thấy đau chân!

“Phải ổn định khí tức”. Thảm Thiên Phong vỗ vỗ đầu hắn.

Ổn định cái đầu người! Thảm Thiên Lăng cực kì chán nản!

“Phụ nhân một sao?”. Tần Thiệu Vũ đến gần ân cần hỏi.

“Cách xa ta một chút!”. Thảm tiểu thiếu gia lời lẽ đanh thép!

Sau năm phút, Thảm Thiên Lăng đầu gối đều đau, đặt mông ngồi bẹp xuống đất.

Thảm Thiên Phong: ...

“Phụ nhân!”. Tần Thiệu Vũ vội kéo hắn lên.

Thảm Thiên Lăng ngập nước mắt. “Mau bóp một chút, chuột rút rồi”

“Chỗ này hả?”. Tần Thiệu Vũ nắm lấy bắp chân hắn.

“Nhẹ chút!”. Thảm Thiên Lăng giận dữ gào lên.

“Vâng vâng vâng”. Tần Thiếu Vũ rất ôn hoà, tay cũng nhẹ nhàng hơn.

Thẩm Thiên Phong ngồi xõm bên cạnh Thẩm Thiên Lăng, cười không được giận cũng không được, quả thật không biết nói sao.

Thẩm Thiên Lăng nhăn mặt, tỏ ý “Lão tử không muốn luyện nữa”!

“Được rồi được rồi, hôm nay không luyện”. Tần Thiếu Vũ ôm hân dậy. “Chúng ta về xem có bị thương không”

“Ta đã cứng hân lắm rồi, sao ngươi còn hơn ta nữa vậy”. Thẩm Thiên Phong bắt đắc dĩ.

“Có sao đâu, tương lai sẽ gả cho ta mà”. Tần Thiếu Vũ híp mắt cười. “Điều ngoa hơn nữa ta cũng nhin được”

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt căm ghét nhìn Tần Thiếu Vũ, lời kịch ngôn tình cầu huyết này cực kì ngu xuẩn và buồn nôn!

“Ôi, công tử bị sao vậy?”. Bảo Đậu đang dọn phòng thì thấy Thẩm Thiên Lăng được ôm về nên bị doạ giật mình.

“Không sao, chân bị chuột rút”. Tần Thiếu Vũ đặt hân lên giường. “Dem một chậu nước nóng tới đây, lấy thêm chút rượu thuốc”

“Ta đi ngay”. Bảo Đậu xoay người ra ngoài, Thẩm Thiên Phong thấy vậy khó hiểu. “Chuột rút thôi mà, dùng rượu thuốc làm gì?”

“Bóp một chút cho thoải mái”. Tần Thiếu Vũ xắn ống quần Thẩm Thiên Lăng lên, vắt khăn nóng đắp lên đầu gối hân.

“Nóng!”. Thẩm Thiên Lăng la lên.

Tần Thiếu Vũ vội lấy khăn xuống, da đã đỏ một mảng lớn.

Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt đau khổ. “Thiếu hiệp, da ngươi dày ghê”. Vậy mà có thể nhúng tay vào nước sôi!

Tần Thiếu Vũ lộ vẻ mặt biết sai, dùng rượu thuốc bóp chân cho hân.

Nhìn cảnh tượng phu phu ân ái này thật đau mắt, thế nên Thẩm Thiên Phong quyết định về ngủ, đồng thời tiện tay lôi Bảo Đậu đi.

“Đại thiếu gia?”. Bảo Đậu hơi bối rối, sao đang êm đẹp lại lôi mình qua chỗ hân?

“Kể ta nghe, gần đây Lăng nhi đang làm gì”. Thẩm Thiên Phong ngồi trên ghế.

“Công tử cũng không làm gì đặc biệt”. Bảo Đậu thành thật trả lời. “Nếu không đọc sách, phơi nắng thì ngủ trưa”. Tuy nghe rất lười nhưng ai có thể hiểu được nỗi khổ của Ảnh đế, kiếp trước Thẩm Thiên Lăng ngủ không đủ, nên sau khi xuyên không ham mê lớn nhất của hân chính là ngủ trưa, sét đánh cũng không nhúc nhích.

“Không lén chạy ra ngoài nữa?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Chuyện này quả thật không có”. Bảo Đậu nghiêm túc nói. “Ta một tác cũng không rời công tử, hân xa nhất là tới nhà bếp”

“Nhà bếp?”. Thẩm Thiên Phong nhíu mày. “Qua đó làm gì?”

“Ăn hai cái đùi gà nguội ngắt”. Bảo Đậu vẻ mặt rất >_< ,=“” rồ=“” ràng=“” cũng=“” thấy=“” khó=“” hiểu!=“” đoi=“” bụng=“” thì=“” kêu=“” đầu=“” bếp=“” làm=“” đồ=“” ăn=“” nóng,=“” nhưng=“” công=“” tử=“” lại=“” nói=“” ngại=“” quấy=“” rầy=“” người=“”>

“Thôi bỏ đi”. Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười. “Sau này Lăng nhi có gì khác thường đều phải báo rõ với ta, nhớ chưa?”

“Vâng”. Bảo Đậu gật đầu.

“Đừng để Lăng nhi biết chuyện này, về đi”. Thảm Thiên Phong phất tay một cái.

“Vâng”. Bảo Đậu tuy trong lòng bối rối, nhưng vẫn biết chừng mực mà không hỏi nhiều.

“Nhẹ chút!”. Trong phòng ngủ bên kia tiểu viện, Thảm tiểu thiếu gia đang hít một hơi khí lạnh.

“Vi phu chỉ muốn tốt cho ngươi”. Tần Thiệu Vũ ấn lên huyệt vị của hân, tỉnh bơ dùng hai phần nội lực.

“A!!!”. Thảm Thiên Lăng kêu long trời lở đất, nước mắt cũng rớt xuống!

“Đau vậy à?”. Tần Thiệu Vũ đổi chỗ. “Ấn ở đây một chút nữa”

“Ngươi mau buông... ngao!”. Lần này còn đau hơn!

Thảm Thiên Lăng trợn mắt, ngã sấp về phía trước hôn mê!

Đau đến mức hôn mê!

Tần Thiệu Vũ ngừng tay, trong mắt lướt qua vài biểu cảm không rõ.

“Ôi chao, công tử nhà ta làm sao vậy?”. Bảo Đậu vừa vào phòng thì thấy Thảm Thiên Lăng nửa chết nửa sống ngã trên giường, vậy nên quá sợ hãi.

“Không sao, tiểu Lăng chỉ ngủ...”

“Ngươi đâu!”. Tần Thiệu Vũ còn chưa nói xong, Bảo Đậu đã khóc chạy ra cửa. “Công tử lại xỉu rồi!”

...

“Lần này ta không có nói gì nha”. Sau nửa nén nhang, Bảo Đậu đứng trước mặt Thảm trang chủ, cực kì nghiêm túc bảo đảm.

“Là lỗi của ta”. Tần Thiệu Vũ thở dài. “Ta không ngờ thân thể hân yếu vậy, hơi ấn vào chân là đau đến ngất đi”

“Lăng nhi số khổ của ta ơi...”. Thảm phu nhân còn chưa tới, giọng đã vô cùng chuyên nghiệp truyền vào phòng.

Thảm lão trang chủ đau đầu, còn tưởng lần này giấu được, sao lại truyền đến tai nàng cơ chứ.

“Đang êm đẹp, sao lại nói xỉu liên xỉu chứ”. Thảm phu nhân kéo váy nhảy vào phòng, khóc vô cùng cảm động.

“Yên tâm đi, ta đã bắt mạch cho Lăng nhi, không đáng lo”. Thảm trang chủ an ủi. “Lát nữa sẽ tỉnh”

“Bộ dạng như vậy kêu ta yên tâm làm sao được...”. Thảm phu nhân lả lướt nhào vào bên giường khóc. “Sau này nếu gả cho Truy Ảnh cung, không biết còn sống được mấy năm nữa...”

“Nương...”. Thảm Thiên Lăng yếu ớt mở mắt, run run vươn tay.

Thật ra hân đã sớm tỉnh, chỉ lười mở mắt mà thôi. Tính đợi mấy người này đi rồi dậy, lại không ngờ nghe được Thảm phu nhân nói câu đó.

Vậy nên trong nháy mắt hân đã tỉnh!

Trong sơn trang, trừ Thảm Thiên Phong có thể làm chỗ dựa, quan trọng hơn là có vị nương này! Chỉ bằng bản lĩnh khiến lão trang chủ chịu được tiếng khóc thiên hôn địa ám mấy chục năm của nàng, biết ngay là thủ đoạn sẽ không đơn giản! Hơn nữa mẹ con đồng tâm, sau này nếu mình không muốn đi Truy Ảnh cung, nàng mới là người có khả năng giúp nhất!

“Lăng nhi tỉnh rồi”. Thảm phu nhân vội nắm tay hân. “Đang yên ổn sao lại xỉu, nương sớm bị ngươi hù chết mất thôi”

“Đau đến xỉu”. Thảm Thiên Lăng vô cùng uất ức, mím môi nhìn mẫu thân, khuôn mặt nhỏ nhắn diễm đạm đáng yêu, nhìn qua thật khiến người ta tan chảy trái tim! Giỡn sao, Thảm tiểu thiếu gia là ai? Là Ảnh đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử! Hơn nữa vì hân từng một lần cao hứng đóng vai khách mời hoàng hậu mà

suýt đoạt luôn giải Ảnh hậu! Chút kĩ xảo biểu diễn ấy căn bản không tính là gì biết không! Một giây trước mừng rỡ như điên, một giây sao gào khóc cũng không thành vấn đề!

Thẩm phu nhân quả nhiên bị đả kích, ngay cả giọng cũng run rẩy. “Đang êm đẹp sao lại đau? Có phải đại ca đánh người không?”

“Ta không có!”. Thẩm Thiên Phong cảm thấy oan uổng.

“Là hần!”. Thẩm Thiên Lăng quyết đoán vươn tay chỉ Tần Thiếu Vũ.

“Người dám đánh Lăng nhi của ta?”. Thẩm phu nhân nghe vậy nhướn mày, đặc biệt hung dữ.

Thẩm Thiên Lăng trong lòng khen ngợi mẹ hần, đây mới là nữ vương đại nhân!

“Thẩm phu nhân nghiêm trọng rồi, ta thương hần còn không hết, sao lại nỡ tổn thương hần?”. Tần Thiếu Vũ cười khổ. “Chỉ là sáng nay thấy hần bị chuột rút nên mới giúp hần xoa bóp chân, ai ngờ dùng sức hơi mạnh nên... Tần mỗ tự biết xấu hổ với Thẩm phu nhân”

Thẩm phu nhân chưa nói gì, trên mặt lại toả ra lạnh lùng, ánh mắt như hàn băng.

Thẩm Thiên Lăng thành công bị dọa, lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của nương hần, có chút khó tiếp thu! Bất quá vẫn rất cảm động! Thẩm tiểu thiếu gia trong lòng mừng thầm, chuyện huỷ bỏ hôn ước sau này đều hoàn toàn dựa vào nương! Nhìn có vẻ cực kì đáng tin cậy!

“Người vừa mới gọi cái gì?”. Thẩm phu nhân lạnh lùng nói.

Tần Thiếu Vũ rất ngoan ngoãn. “Nhạc mẫu đại nhân”

“Vậy mới đúng!”. Thẩm phu nhân trong nháy mắt cười tươi như hoa. “Thẩm phu nhân Thẩm phu nhân, nghe quá xa cách!”

Thẩm Ảnh để chịu đả kích lớn!

Đáng tin cậy cái quái gì!

Nương mới là không đáng tin nhất!

“Chuột rút phải bồi bổ mới được”. Thẩm phu nhân quay đầu dặn dò người hầu. “Nói phòng bếp làm món Bát bửu ngan gạo nếp vịt hoa quế cá muối chân giò tôm sảy sườn ướp cá chiên...”

“Đủ rồi đủ rồi”. Thẩm Thiên Lăng nuốt nước bọt cắt ngang nàng. “Đừng lãng phí”. Tuy xuyên việt thành con nhà giàu nhưng cũng cần tiết kiệm, làm ra một hạt gạo không dễ nha!

“Mấy thứ này đều không đủ”. Thẩm phu nhân nói.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Đi dặn Vương đại nương chưng một chén canh gà đen tuyết đao hảo hạng tới”. Thẩm phu nhân lấy khăn tay lau mặt cho Thẩm Thiên Lăng. “Lăng nhi thân thể yếu ớt, phải tẩm bổ cho hần một chút”

Nói nửa ngày chỉ cho tô canh gà.

Thẩm tiểu thiếu gia rất thất vọng.

Nhưng những người còn lại đều hoảng hốt, đồng loạt dùng vẻ mặt “WTF vật quý như vậy cũng có thể tùy tiện lấy ra cho người ta ăn, người có phải điên rồi không” nhìn Thẩm phu nhân!

Kể cả Thẩm lão trang chủ!

Vì vậy Thẩm Thiên Lăng cũng bị dọa, lẽ nào ở đây gà đen rất hiếm?

8. Chương 7: Thần Thú

Tuy trong lòng bối rối, Thẩm Thiên Lăng cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn tựa ở đầu giường chờ canh gà, trên đầu còn đắp khăn ướt màu đỏ.

“Nương”. Những người còn lại trong phòng đã tản đi, Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt rất khổ sở. “Ta thật sự không thể lấy nó xuống sao?”

“Không thể”. Thẩm phu nhân bóp mặt hần một cái. “Cái này có thể trừ tà”

Thẩm Thiên Lăng dầm nước mắt, mê tín thời phong kiến đúng là hại chết người, bộ dạng này rất ngu biết không!

“Không biết thương thế của người chừng nào mới khỏi”. Thẩm phu nhân thở dài, ngẫm nghĩ một chút lại cắn răng, hung hăng dùng ngón tay xĩa đầu hần. “Người xem người nè, đang êm đẹp tự nhiên đi leo cây, hồi nhỏ mẫu thân dạy người thế nào?”

Làm sao ta biết, người hồi nhỏ người dạy cũng không phải ta! Thẩm Thiên Lăng cảm giác trán mình bị chọc thủng, nương luyên qua Kim cương chỉ sao!

“Phu nhân”. Tần Thiếu Vũ bưng canh tới, sau đó bị tạo hình của Thẩm Thiên Lăng làm cho giật mình một chút. “Phốc”

“Cười cái rắm!”. Thẩm Thiên Lăng phẫn nộ lấy khăn xuống, định vo thành một cục vứt lên mặt hần!

“Lăng nhi!”. Thẩm phu nhân hoảng hốt. “Đây là thánh vật thường ngày lau cho Bồ Tát, không được ném bừa!”

FUCK! Thẩm Thiên Lăng trợn mắt, giẻ lau?

Về mặt Tần Thiếu Vũ cứng ngắc.

“Mắc cười lắm sao!”. Thẩm Thiên Lăng căm tức.

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“Không mắc cười sao vai người run thế kia!”. Thẩm Thiên Lăng càng thêm nổi giận dùng dùng.

“Cái này là yêu thương”. Tần Thiếu Vũ đặt chén canh lên bàn, lưu loát nói. “Thấy phu nhân suy yếu như vậy, từng giây từng phút tim ta như bị đao cắt”

Tình thánh là đây! Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hần, vừa chuẩn bị phỉ nhổ một chút thì Thẩm phu nhân đã vui mừng rơi lệ nói. “Thấy các người ân ái như vậy, vì nương cũng yên tâm”

Yên tâm cái gì, không thể yên tâm! Nếu người yên tâm thì ta phải kết hôn biết không! Thẩm Thiên Lăng trong lòng căng thẳng, phút chốc nước mắt liền rơi xuống! Quả thật chính là lệ rơi đầy mặt! Cái này kêu là kỹ xảo biểu diễn của Ảnh đế!

“Ôi chao, đang êm đẹp sao nói khóc liền khóc?”. Thẩm phu nhân quả nhiên yêu thương hần vô cùng, nhìn tư thế giống như hần không thể ôm vào lòng dễ dàng.

“Ta không nỡ xa nương”. Giọng Thẩm Thiên Lăng giọng khàn khàn, cố hết sức xem mình như công chúa sắp hoá thân trong TV, bởi vì tương đối có cảm xúc. Hơn nữa trong phim truyền hình, vua chốn biên cương là một đại thúc mặt đầy ria mép tục tũn, mang bông tai bằng vàng thật lớn, lông chân cực kì gây chấn động, quả thật giống hệt cái quần lông! Lúc đó Thẩm Thiên Lăng mặc dù diễn vai Thái tử nhưng cũng âm thầm đồng cảm với tỷ tỷ trong phim thật lâu, sau khi diễn cảnh hôn lười và lên giường xong nhất định sẽ bị ám ảnh tâm lý!

“Nương cũng không nỡ xa Lăng nhi”. Thẩm phu nhân quả nhiên bị chọc trúng chỗ mềm mại trong nội tâm.

“Ta muốn ở bên nương”. Thẩm Thiên Lăng khóc đến ho khan, nếu bị Thẩm Thiên Khiêm thấy, đại khái sẽ cảm thán rằng “Hay ột tiểu mỹ nhân nhu nhược”!

“Dù sao cũng phải thành thân, đâu thể ở bên nương mãi được”. Thẩm phu nhân vỗ vỗ lưng hần.

“Vậy thành thân muộn một chút”. Thẩm Thiên Lăng đỏ mắt nhìn nàng.

“Thôi được rồi, nếu người thật sự không muốn, ta sẽ nói với cha người”. Thẩm phu nhân buông lời. “Hiện tại quan trọng nhất chính là điều dưỡng thân thể cho tốt”

Thẩm Thiên Lăng trong lòng vui sướng, sau đó dùng vẻ mặt tám phần khổ sở hai phần khoe khoang nhìn Tần Thiếu Vũ – vị thiếu hiệp kia người hãy đi cưới người khác đi!

“Thiếu Vũ cũng không nỡ làm khó Lăng nhi đúng không?”. Thẩm phu nhân hỏi.

Thẩm Thiên Lăng thẳng lưng nhìn hấn – dám nói không xem!

Tần Thiếu Vũ nét mặt đau khổ. “Chuyện này là đương nhiên”

“Làm khó người rồi”. Thẩm phu nhân thở dài. “Sau này nếu thân thể Lăng nhi tốt lên...”

“Nương!”. Thẩm Thiên Lăng lần thứ hai nước mắt lưng tròng, không nên tùy tiện hứa hẹn tương lai với người ta! Chúng ta không thân thiết với hấn!

“Được được được, nương không nói nữa!”. Thẩm phu nhân vội xoa dịu.

“Đừng sợ”. Giọng Tần Thiếu Vũ khàn khàn. “Cho dù cô đơn đến già, ta cũng không ép buộc người”

Thẩm Thiên Lăng từng bước khuyên bảo. “Thật ra giữa cô đơn đến già và ép buộc ta, người còn lựa chọn thứ ba”. Cưới người khác đi đại ca! Người xem, người tuổi trẻ tài cao, anh tuần phóng khoáng như vậy, nhất định có nhiều cô nương muốn gả cho người. Về phần chúng ta, sau khi từ biệt thì có thể dần dần giang hồ tìm quên, nghe rất có khí chất đại hiệp tự do tự tại!

Tần Thiếu Vũ quyết đoán nói. “Ngoại trừ phu nhân, trong lòng Tần mỗ không chứa nổi người thứ hai”

Thẩm Thiên Lăng quả thật không biết dùng vẻ mặt gì đối diện hấn, một nam nhân lớn như vậy mà sao khuyên thế nào cũng không thể lọt tai! Bệnh cổ chấp phải trị nha! Vì vậy Thẩm Thiên Lăng tiếp tục lạnh lùng nói. “Nhưng ta đã quên người rồi”

Sau đó Tần Thiếu Vũ khoé mắt đỏ lên, khóc!

FUCK FUCK FUCK FUCK FUCK! Thẩm Thiên Lăng bị một màn này chấn động muốn xỉu. Đại ca, đừng thấy người khác khóc cũng bắt chước khóc theo được không! Thẩm đại gia ta đây bị trần nhà đập trúng xuyên không, nỗi khổ ai có thể hiểu cho? Chưa kể còn mang thai một cách mờ ám, thậm chí tương lai còn có khả năng biến đổi giới tính không định kì, thế mới đáng khóc biết không! Người có tiền có quyền, lớn lên đẹp trai, còn có nam nhân cam nguyện vì người tìm Hồ tiên, cuộc đời này người quá may mắn rồi, khóc cái rắm!

Có còn lẽ thói hay không!

“Thiếu Vũ”. Thẩm phu nhân rõ ràng cũng sợ ngây người!

“Đừng nói nữa, ăn canh trước đi”. Tần Thiếu Vũ ôn hoà đem canh đưa tới tay Thẩm Thiên Lăng, sau đó không hề chớp mắt mà nhìn hấn.

May mà tâm lý ta vững vàng! Thẩm Ảnh để mở nắp tô canh, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác tự hào. Kiếp trước đại gia đã quen bị người ta nhìn rồi, cho nên hoàn toàn không hề gì.

Cái bát bằng vàng khảm ngọc rất xa hoa, nhưng đồ bên trong càng kì lạ.

...

Thẩm Thiên Lăng dùng muỗng khuấy hai cái, cảm giác con gà đen này hơi gầy, bị xắt thành miếng, vừa nhìn đã thấy không ngon.

“Mau ăn đi”. Thẩm phu nhân giúp hấn thổi nguội.

Thẩm Thiên Lăng dùng muỗng múc một miếng thịt, thử cắn một cái.

FUCK, chả ngon tí nào!

Thứ này quý hiếm ở chỗ nào? Mắc công chờ mong suốt nửa ngày!

Lẽ nào rất bổ dưỡng? Thẩm thiếu gia ăn một ngụm canh, lần này trực tiếp phun ra.

Có vị máu!

Đồ chưa chín không ăn được!

Cúm gia cầm thì phải làm sao đây?

“Ăn chậm chút”. Thắm phu nhân dùng khăn lau miệng cho hần.

“Còn sống”. Thắm Thiên Lăng nhăn nhó cáo trạng.

“Đương nhiên”. Tần Thiểu Vũ vỗ lưng cho hần.

Đương nhiên em gái người, đương nhiên cả nhà người! Nhà người ăn mấy thứ dính máu sao! Thắm Thiên Lăng quyết đoán không chịu ăn.

“Cũng khó trách, người đã quên hết chuyện trước kia”. Thắm phu nhân thở dài. “Gà đen trăm năm khó tìm, là thánh diệu, bao nhiêu người còn không thể thấy chứ đừng nói là ăn”

Thắm Thiên Lăng nghe vậy nước mắt lưng tròng, nương người đang lừa ai đó, gà đen mà là thánh diệu thì gà tam hoàng chính là võ sĩ Hồng Hoang rồi.

“Nếu đun sôi nêm nếm thì sẽ mất dược hiệu”. Thắm phu nhân đưa muỗng cho Thắm Thiên Lăng. “Nghe lời, ăn hết đi”

Cái vị kì quái trong miệng còn chưa tan đi, Thắm Thiên Lăng trực tiếp kết luận là vị lông gà, kết quả thành công tự khiến mình mắc ói. Vậy nên hần dùng ánh mắt kịch liệt nhìn Tần Thiểu Vũ – phụ nữ có thai không thể tùy tiện uống thuốc, đạo lý này người hiểu đúng không? Mau giúp ta khuyên nương một chút!

“Mau nhân lúc còn nóng mà ăn đi”. Tần cung chủ ngồi bên giường.

“Không!”. Thắm Thiên Lăng rất có nguyên tắc.

“Không ăn thật sao?”. Thắm phu nhân nhún mày nhìn hần.

Thắm Thiên Lăng vẫn lắc đầu, ta cũng không phải đồ ngốc, ta không ăn lông gà!

“Số ta sao khổ thế này...”. Thắm phu nhân đột nhiên khóc hu hu, còn nhào vào chần.

Tốc độ cực nhanh, khiến Ảnh đế Thắm Thiên Lăng sợ ngây người. WTF bắt quả là một chén canh gà mà thôi!

Vì vậy hần lệ rơi đầy mặt, bưng qua chén canh, si sụp ăn hết cả canh lẫn thịt, sau đó buông chén định an ủi mẫu thân, kết quả phát hiện Thắm phu nhân đã khôi phục như thường, đang ngồi bên giường cười tủm tỉm nhìn hần.

...

Thắm Thiên Lăng choáng đầu hoa mắt.

Người trong thế giới này thật đúng là... không thể dùng từ ngữ để miêu tả.

Rốt cuộc ai mới là Ảnh đế?

“Ăn xong rồi thì nghỉ ngơi cho tốt”. Thắm phu nhân thay hần đắp kín chăn. “Nương về trước”

“Vâng”. Thắm Thiên Lăng nỗ lực quên đi vị lông gà trong miệng, quả thật sống không bằng chết.

“Ta tiễn nhạc mẫu đại nhân”. Tần Thiểu Vũ lễ nghi chu toàn, tiễn nàng ra cửa rồi mới quay về phòng ngủ.

Thắm Thiên Lăng đi chân đất đứng bên bàn đèn cuồng súc miệng.

Tần Thiểu Vũ: ...

“Nhìn cái gì?”. Thắm Thiên Lăng tiện tay cầm trái đào lên cắn.

“Đương nhiên là nhìn phu nhân”. Tần Thiểu Vũ lưu loát nói. “Trong mắt Tần mỗ ngoại trừ phu... ngò!”. Hần cau mày lấy nửa trái đào trong miệng ra.

“Nương ta đi rồi, người còn diễn cái gì nữa”. Thắm Thiên Lăng ngồi lại trên giường.

“Phu nhân sao có thể nói vậy”. Tần Thiếu Vũ vẫn chân thành, đáy mắt hiện ra ý cười. “Mỗi câu của vi phu đều là thật lòng”

Mặc kệ người.

Thẩm Thiên Lăng chui vào chăn. “Vị thiếu hiệp này, tạm biệt không tiễn”

“Ta vẫn chưa nói...”

“Bảo Đậu!”. Thẩm Thiên Lăng cao giọng gọi.

Tần Thiếu Vũ: ...

“Chuyện gì vậy công tử?”. Bảo Đậu cầm túi đậu nành chạy vào.

“Tiễn khách!”. Thẩm Thiên Lăng quay mặt vào tường.

Bảo Đậu lập tức dùng ánh mắt “Cung chủ thật ra ta không muốn người đi, nhưng công tử hẳn muốn người đi, vậy nên người đi thôi” nhìn Tần cung chủ!

“Ta sẽ đến thăm người sau”. Tần Thiếu Vũ giúp hắn đắp kín chăn rồi xoay người ra khỏi phòng.

“Thật ra Tần cung chủ vô cùng tốt”. Bảo Đậu lầm bầm.

“Im miệng!”. Thẩm Thiên Lăng ngồi xuống giường. “Sau này không được nhắc tới tên hắn!”

“Vâng”. Bảo Đậu thành thật gật đầu.

Thẩm Thiên Lăng mò đậu nành trong giỏ tre của hắn ra ăn.

“A!”. Bảo Đậu quá sợ hãi.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng ngậm đậu nành vô tội nhìn hắn, dù là đồ ăn vặt của người nhưng thỉnh thoảng cho ta ăn một lần cũng có sao đâu?

“Mau nhỏ ra, cái này dùng để cho gà đen ăn”. Bảo Đậu vội vàng đưa khăn tới.

“Khụ khụ!”. Thẩm Thiên Lăng nhất thời điên cuồng ho khan! Loại chuyện ăn thức ăn gia súc này nếu truyền ra ngoài sẽ rất mất mặt!

“Khi không người đi cho gà đen ăn làm gì?” Thẩm Thiên Lăng khổ sở súc miệng lần thứ hai.

“Công tử ăn gà con nó vừa sinh ra, ta đương nhiên muốn qua an ủi”. Bảo Đậu nói. “Nếu không tâm trạng nó sẽ không tốt”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Gà đen cũng cần an ủi?

Tuy nói vạn vật đều có linh hồn nhưng... Hơn nữa ta cũng không phải rất muốn ăn, không nên dùng ánh mắt “rõ ràng chiếm tiện nghi” này nhìn ta!

“Công tử muốn đi chung không?”. Bảo Đậu mời. “Hôm nay đẹp trời, còn có thể phơi nắng”

Cho gà ăn? Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Được rồi”. Dẫu sao cũng tốt hơn ở trong phòng bức bối.

“Chờ gặp được thần thú, công tử đừng lao tới chỗ nó”. Lúc đến hậu viện, Bảo Đậu đột nhiên nói.

“Thần thú?”. Thẩm Thiên Lăng kinh ngạc, lẽ nào ở đây cũng có con Grass Mud Horse? (một loài động vật quý hiếm họ ngựa ~)

“Vâng”. Bảo Đậu nói. “Gà đen trăm năm khó thấy, đương nhiên là thần thú”

...

Chờ chút!

Hình như có chỗ nào không đúng!

Thẩm Thiên Lăng loạn óc một hồi, sau đó liền... HA HA HA HA HA!

Bảo Đậu giật mình. “Công tử cười cái gì vậy?”

Thẩm Thiên Lăng cười đến đau cả bụng, gà đen mà thôi, thần thú gì chứ HA HA HA HA! Lúc trước gọi thánh diệu đã quá khôi hài rồi biết không! Một con gà đen mà có biệt hiệu lạ như vậy liệu có ổn không?

Một tiếng hí vang khắp trời, Thẩm Thiên Lăng đỡ thắt lưng chậm rãi đứng thẳng, trong mắt còn có nước mắt do cười mà chảy ra. “Tiếng gì vậy?”

“Gà đen”. Thầy giáo Bảo Đậu trả lời.

“Đừng gạt người nữa, gà đen rõ ràng kêu cục cục tác... A!!!”. Thẩm Thiên Lăng nói được phân nửa thì đột nhiên há miệng, hoá đá.

Bởi vì trong tường cao, một con chim lớn đột nhiên bay lên trời, quanh thân chiếu ra ánh sáng chói lọi, cánh lớn đến mức hầu như che khuất ánh mặt trời.

“Công tử đừng sợ”. Bảo Đậu vội đỡ hấn. “Thần thú bị khoá lại rồi”

...

Răng hàm Thẩm Thiên Lăng run lên. “Người người người nói gà gà gà...”

“Gà đen, chính là nó”. Bảo Đậu nghe đến sốt ruột, chủ động thêm vào nửa câu còn lại.

Thẩm Thiên Lăng thoáng chốc lệ rơi đầy mặt!

Rõ ràng là phượng hoàng sao lại kêu gà đen! Nói vậy những người chưa biết rất dễ hiểu lầm biết không!

Hơn nữa lão tử rốt cuộc xuyên tới một thế giới kì quái đến mức nào vậy? Lại còn có phượng hoàng!

Phượng hoàng có thể tùy tiện xuất hiện sao? Rất huyền diệu biết không!

Nghĩ tới chuyện mình vừa mới ăn một con phượng hoàng con, trước mắt Thẩm Thiên Lăng tối sầm, một lần nữa xỉu vì thức ăn.

9. Chương 8: Thẩm Thiếu Gia Chăm Chỉ Hiếu Học !

Mặc dù đến từ xã hội hiện đại nơi thông tin hết sức tràn lan, thế nhưng bất ngờ nhìn thấy phượng hoàng thì cũng quá kì quái rồi! Thế nên Thẩm Thiên Lăng mơ một giấc mộng, không chỉ trần trường loa thể nơi hoang dã mà phía sau còn có phượng hoàng vừa đuổi theo vừa phun lửa! Thật vất vả chạy đến nơi có người, tưởng rằng có thể thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ lại bị một quả cầu đỏ thẫm từ trên trời rơi xuống đập trúng. Thẩm Thiên Lăng ngẩng đầu thì thấy Tần Thiếu Vũ mặc áo cưới màu đỏ hết sức e thẹn, vì vậy rốt cuộc thành công tỉnh lại!

FUCK, chuyện này quả thật như sét đánh ngang tai! Bị dọa đến mức muốn tè ra quần!

“A, công tử tỉnh rồi”. Bảo Đậu vội đỡ hấn dậy.

Trong phòng đã thấp nhen, Thẩm Thiên Lăng đầu đầy mồ hôi nói. “Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Khá lâu, vài canh giờ rồi”. Bảo Đậu giúp hấn lau mồ hôi. “Lúc này trang chủ và phu nhân, còn có mấy vị thiếu gia đều đến thăm công tử, sau đó đại phu nói công tử không sao thì mọi người mới lục đục rời đi”

Chỉ có phụ thân, mẫu thân và ca ca? Thẩm Thiên Lăng cực kì yếu ớt. “Còn ai nữa không?”

“Công tử hỏi Tần cung chủ sao?”. Bảo Đậu rất nhanh trí. “Cung chủ ra ngoài tới giờ vẫn chưa về, công tử nhớ hấn sao?”

Ta nhớ cả nhà hần! Lão tử tìm hần có việc biết không! Thảm Thiên Lăng vô lực khoát khoát tay. “Được rồi, trước hết đừng nhắc tới hần, kể ta nghe về con phượng hoàng ở hậu viện kia đi”

“Công tử nói giỡn, sao lại là phượng hoàng được”. Bảo Đậu vẻ mặt rất nghiêm túc. “Pượng hoàng là Thượng cổ thần vật chỉ có trong truyền thuyết, đâu thể tùy tiện nhìn thấy”

WTF con đó còn không phải phượng hoàng, vậy người nói ta nghe xem cái gì mới gọi là phượng hoàng? Gà nhà ai mọc cánh dài ba thước như vậy? Thảm Thiên Lăng rất muốn gào thét lật bàn!

“Con gà đen kia đã được Thảm gia nuôi trên trăm năm, nghe nói là ân nhân cứu mạng của tổ tiên”. Bảo Đậu giải thích. “Tuy cũng là chim lớn, nhưng phượng hoàng sẽ chết trong biển lửa, mà gà đen thì rất sợ lửa, không giống nhau”

“Ân nhân cứu mạng?”. Thảm Thiên Lăng lần thứ hai nhận thức cái mới! WTF người nhà này tư duy logic thế nào vậy? Ân nhân cứu mạng ắt hẳn phải được cung phụng cho tốt, ở đâu ra đạo lý dùng xích sắt trói trong hậu viện thế kia! Chưa kể còn tùy tiện làm thịt con người ta nấu canh, đây là phượng thức báo ân kì lạ gì chứ?

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm, nói chung công tử sau này nhớ kỹ đừng chọc nó”. Bảo Đậu dặn dò. “Gà đen tính tình không tốt, tuy bị trói bằng xích sắt nhưng cánh vẫn có thể đập chết người”

Người nghĩ ta muốn trêu chọc nó sao? Vấn đề là ta ăn con nó, rõ ràng đã kết thù oán biết không! Thảm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt. “Mau bảo người khoá chặt xích sắt một chút”.

“Công tử yên tâm, xích sắt kia chế tạo từ huyền thiết, đã dãi nắng dầm mưa trên trăm năm, mỗi ngày bị thần thú mổ cũng chưa sao”. Bảo Đậu nói. “Nhất định sẽ không đứt”

Những lời này rõ ràng không có hiệu quả an ủi. Thảm Thiên Lăng nghe vậy lệ rơi ào ào, trên trăm năm rồi, người có chắc là nó không rỉ sét không? Sống thì xuyên việt, chết thì làm thức ăn cho chim, cuộc đời ta thật gian nan!

“Ta ăn tiểu thần thú, sẽ không bị trời phạt chứ?”. Thảm Thiên Lăng nơm nớp lo sợ. Hần không hề muốn ra đường bị sét đánh!

“Đương nhiên là không”. Bảo Đậu dùng ánh mắt bối rối nhìn hần. “Công tử sao lại nghĩ vậy? Lão gia phu nhân Đại thiếu Nhị thiếu Tam thiếu, mỗi người đều ăn rồi”

“Cái gì?”. Thảm Thiên Lăng trợn mắt, thấy đầu óc trở nên vẩn vơ!

“Gà đen trống mái kết hợp, mùa xuân hàng năm sẽ đẻ mấy trăm trứng, có điều đa số sẽ bị chính nó đập vỡ, ba năm rưỡi mới có thể ấp ra một con, là thánh phẩm bổ dưỡng. Con đầu tiên chưng cho Đại thiếu, sau đó là Nhị thiếu Tam thiếu, xoay một vòng rồi cuộc tới phiên công tử”. Bảo Đậu trong giọng nói tràn đầy ý “thật ra chúng ta đã rất thua thiệt biết không”!

Thảm Thiên Lăng muốn khóc. “Vậy sao lúc mẫu thân nhắc tới canh gà, vẻ mặt của mọi người đều quái lạ như vậy?”. Các người rõ ràng đều đã ăn, còn khiếp sợ cái quái gì! Lão tử còn tưởng rằng mình được hưởng ân huệ lớn!

“Bởi vì trước kia công tử và nó quan hệ rất tốt, bình thường hay đem đậu nành cho nó ăn”. Bảo Đậu nói. “Thật ra Đại thiếu Nhị thiếu từng muốn nấu canh cho công tử, nhưng công tử không chịu, còn vì chuyện này mà quậy mấy lần, thề rằng có chết cũng không ăn”

Cho nên mọi người kinh ngạc không phải vì gà đen, mà là vì lời thề trung nhị (chứng ngộ nghịch tuổi dậy thì ~) của tên Thảm Thiên Lăng kia ư? Thảm Ảnh để đầu kêu ong ong, cảm giác mình bị lường gạt.

“Công tử đừng để bụng”. Thấy nét mặt hần khác thường, Bảo Đậu chỉ nghĩ hần vì thần thú mà khổ sở, vì vậy khuyên can. “Cho dù công tử không ăn thì gà con cũng không sống được bao lâu. Lão gia từng nỗ lực nuôi thử mấy con nhưng không như ý muốn”

Chuyện này xét đến cùng thì cũng không có gì! Thảm Thiên Lăng nằm trên giường tự an ủi, cho dù thân hình sáng chói thì cũng chỉ là một con chim cao tuổi thôi, hơn nữa cho dù là thần thú thì cũng bị Thảm gia

ăn sạch rồi, trời có phạt thì mọi người cùng chịu! Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Thẩm Thiên Lăng như trút được gánh nặng, lăn một vòng trên giường!

“Phu nhân tỉnh rồi sao?”. Bên tai truyền đến tiếng cười, ân cần thăm hỏi.

...

Thẩm Thiên Lăng kéo chăn trùm đầu.

Nhắm mắt làm ngơ.

“Giận sao?”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường. “Ta nghe Bảo Đậu nói người tìm ta?”

“Không có”. Thẩm Thiên Lăng hờn dỗi.

“Rõ ràng lúc này công tử mới tìm”. Bảo Đậu ở bên cạnh phản bác.

“Người chạy vào lúc nào thế?”. Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai ngồi dậy. “Hơn nữa người là thư đồng của ta hay của hắn?”. Sao có thể theo phe người ngoài, thật bất công!

“Có gì khác nhau đâu, tóm lại cũng bị xem như cửa hời môn gửi đến Truy Ảnh cung thôi”. Bảo Đậu lầm bầm.

Thẩm Thiên Lăng thành công bị mắc nghẹn.

Có mục tiêu chút đi thiếu niên!

“Tìm ta làm gì?”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp mặt hắn.

Sờ em gái người! Cho dù có hôn ước cũng chưa thành thân biết không! Bóp nữa thì chặt tay! Thẩm Thiên Lăng lui về trong chăn. “Không có gì, tạm biệt không tiễn”.

Thật ra hắn vừa bị phượng hoàng dọa xui, nghĩ rằng thế giới này thật sự kì lạ khó lòng tưởng tượng, dựa vào xu thế này, nam nam sinh tử cũng không phải không có khả năng, vì vậy muốn tìm Tần Thiếu Vũ lên kế hoạch phá thai sau này! Có điều sau khi hết hoảng, cộng thêm nói chuyện với Bảo Đậu xong, hắn đã tỉnh táo rất nhiều, cũng thuận lợi khôi phục thái độ ngạo kiều trước kia.

“Được rồi, vậy đợi lúc người muốn nói thì sẽ nói”. Tần Thiếu Vũ không làm khó hắn. “Phu nhân sớm nghỉ ngơi đi, sáng mai ta lại tới”

Đừng thường xuyên tới chỗ ta như vậy! Thẩm Thiên Lăng khẩn thiết đề nghị. “Nam nhi nên lấy sự nghiệp làm trọng!”

“Phu nhân rốt cuộc đồng ý học cách kinh doanh tiêu cực rồi ư?”. Tần Thiếu Vũ lộ vẻ mặt vui mừng. “Nếu trang chủ biết, chắc chắn mừng như điên”

Thẩm Thiên Lăng bình tĩnh nhắm mắt lại. “Coi như ta chưa nói gì”. Kinh doanh tiêu cực em gái người!

Tần Thiếu Vũ cực kì thiếu ăn đòn cười ra tiếng.

Thẩm Thiên Lăng trong lòng giờ lên vô số ngón giữa!

“Công tử nên đối xử tốt với Tần cung chủ một chút”. Sau khi tiễn Tần Thiếu Vũ đi, Bảo Đậu tận tình khuyên bảo. “Tránh cho sau khi gả qua đó bị ăn hiếp”

Ai nói ta muốn gả cho hắn? Thẩm Thiên Lăng khinh thường. “Ta đã quên hắn rồi”

“Nhưng Tần cung chủ tốt với công tử hơn trước kia”. Bảo Đậu bất bình thay cho Tần Thiếu Vũ. “Lúc trước hắn đâu giống như bây giờ, thường xuyên tới thăm công tử”

Cho nên ta còn phải mang ơn hắn ư? Thẩm Thiên Lăng bĩu môi, ta không thèm!

“Hơn nữa hôm nay cung chủ còn nói với trang chủ, sáng mai muốn mang công tử ra ngoài chơi”. Bảo Đậu nói. “Công tử có biết Tần cung chủ bạn biết bao nhiêu không?”

Ta cần gì biết hần bần bao nhiêu, cũng không nhờ vả hần. Hơn nữa người dừng dừng giọng điệu “thật sự không biết điều” này nói chuyện với ta! Thắm Thiên Lăng bóp khuôn mặt bánh bao của Bảo Đậu, cắn răng. “Gián điệp!”

Bảo Đậu nước mắt lưng tròng. “Đau”

“Sáng mai hần muốn dẫn ta ra ngoài ư?”. Thắm Thiên Lăng rút tay về.

“Nếu công tử không muốn đi...”

“Ta đương nhiên không muốn đi!”. Thắm Thiên Lăng cực kì lãnh khốc.

“Vậy không còn cách nào khác là phải tới học đường”. Bảo Đậu nhắc nhở.

Chờ chút! Thắm Thiên Lăng cau mày. “Đi đâu?”

“Học đường”. Bảo Đậu nói. “Công tử không chịu luyện võ, nên trang chủ tìm không ít người tài ba trong thiên hạ tới, chuyên mở học đường giảng giải chuyện thiên hạ cho công tử”

FUCK! Còn có gia sư dạy kèm tại nhà? Thắm Thiên Lăng theo bản năng hít một hơi khí lạnh, có điều hít xong nghĩ lại, thấy không có gì đáng sợ. Ở đây không có số học, hoá học, sinh học, giảng chuyện thiên hạ còn có chút thú vị biết không! Nói không chừng rất đáng chờ mong! Vậy nên Thắm Thiên Lăng hăng hái bình bình nói. “Ta đi học đường!”

“A?”. Bảo Đậu nghe vậy giật mình. “Công tử tình nguyện đi học đường sao?”

Thắm Thiên Lăng: ...

Lẽ nào tên kia rất ghét đến trường?

Được rồi kiếp trước hần cũng ghét, nhưng nói thế nào thì cũng phải đi xem một chút. Dù sao so với việc đi dạo phố với Tần Thiệu Vũ cũng tốt hơn!

Vì vậy Thắm Thiên Lăng kiên định gật đầu. “Ta cực kì tình nguyện!”

Bảo Đậu không thể làm gì khác ngoài thở dài trong lòng, thật ra hần muốn đi dạo phố.

Cực kì thất vọng.

Sáng hôm sau, Thắm Thiên Lăng dậy sớm, sau khi ăn mặc chỉnh tề thì kích động chạy tới học đường.

“Công tử chậm một chút”. Bảo Đậu ôm hòm sách, lệ rơi đầy mặt chạy theo sau. Sao lần này lại hưng phấn như thế, trước kia lúc nào cũng đầy mặt oán hận mà!

“Tiểu thiếu gia”. Người trông coi thư viện thay hần mở khoá bằng đồng. “Tầng phụ tử chưa đến, công tử đọc sách trước nhé”

Thắm Thiên Lăng cảm ơn xong thì nhảy vào trong, trước mặt lập tức bay tới mùi sách nồng nặc!

Đây là mùi của kiến thức! Thắm Ảnh đế rất say sưa!

“Công tử đọc sách trước đi, ta đến nhà bếp lấy chút trà bánh tới”. Bảo Đậu đặt hòm sách lên bàn. “Công tử muốn ăn gì?”

“Gì cũng được”. Thắm Thiên Lăng thuận tay rút ra mấy cuốn sách.

Bảo Đậu đáp một tiếng, xoay người chạy ra cửa. Thắm Thiên Lăng ôm sách tới trước bàn, hăng hái bình bình mở ra bìa sách chuẩn bị tiếp thu kiến thức, sau đó... trợn mắt há mồm.

FUCK FUCK FUCK FUCK! Hai người không mặc quần áo ôm nhau là hình ảnh kì lạ gì thế này? Hơn nữa không nên vẽ “chìm” và mộng sống động như vậy chứ! Rõ ràng mấy chỗ khác rất cầu thả, khuôn mặt vẽ vòng tròn, mắt chỉ có hai chấm đen, tác giả người quá mức được cái này mất cái kia rồi!

Biết vậy lão tử sẽ tới sớm một chút!

Thắm Ảnh đế hăng hái bình bình chà xát tay!

Giống như trở lại thời trung học tươi đẹp!

Hăng hái mở ra trang thứ hai, Thẩm Thiên Lăng lộ ra nụ cười “nam nhân ai cũng hiểu”. Tư thế này được nha! Có điều người nữ ngực phẳng quá, ấy chờ chút, hình như cần bản không có ngực, ấy chờ chút, hình như có cái không nên có, ấy ấy ấy...

A A A hai người đều có “chìm” là tình huống gì, tác giả đừng chơi ta như vậy chứ! Thẩm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh, mẹ nó, xã hội cổ đại thì đừng xem gay là chuyện đương nhiên như vậy, khẩu vị nặng cũng nên có mức độ biết không!

Quả thật hù chết người!

Nhưng chuyện thần kì còn ở phía sau, vì Tầng phụ tử là một tỷ tỷ áo tím ngực bự xinh đẹp, cực kì hấp dẫn!

HA HA HA hoá ra không phải lão già râu dài bay bay như trong tưởng tượng, Thẩm Ảnh để cảm giác mình tìm thấy một niềm vui bất ngờ! Đáng tiếc vui chưa được ba giây thì biến thành sợ hãi, vì tỷ tỷ áo tím mở miệng đã hỏi. “Kỹ thuật trên giường của công tử luyện tới tầng thứ mấy rồi?”

FUCK!

Thẩm Thiên Lăng trợn mắt há mồm, cảm giác đầu mình bị sấm sét ầm ầm đánh trúng.

Thấy hần chỉ lo há mồm không nói gì, tỷ tỷ áo tím thở dài. “Xem ra công tử quả thật mất trí nhớ”

“Cho nên trên giường... chỉ là người thuận miệng bịa ra để kiểm tra ta có mất trí nhớ hay không thôi đúng không?”. Thẩm Thiên Lăng thử dò xét hỏi.

“Đương nhiên không phải”. Tỷ tỷ áo tím nhún mày. “Nếu công tử đã quên thì chúng ta luyện lại từ đầu, nói chung trước khi thành thân với Tần cung chủ nhất định phải luyện tốt, bằng không sau khi kết hôn hầu hạ không chu đáo bị đuổi về, Thẩm gia đâu còn mặt mũi gì nữa”

Thẩm Thiên Lăng sắc mặt trắng bệch, đây đây đây là chuyện kì kì kì quái quái quái gì vậy?

“Để kiểm tra công tử rốt cuộc quên đến trình độ nào, chúng ta thử một lần đi”. Tỷ tỷ áo tím ngồi trên giường. “Trước hết...”

“Người chờ chút đã!”. Thẩm Thiên Lăng bị dọa hết hồn. Cô nương người đừng phóng túng như vậy chứ, ta còn là trai tân ngây thơ đó!

“Còn phải chờ sao?”. Tỷ tỷ áo tím nhún mày.

Nhất định phải chờ! Thẩm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt.

Tình huống hỗn loạn gì đang dành ỉnh thế này!!!!!!

10. Chương 9: Đồ Chết Tiệt !!!

“Tại sao ta phải học thứ này?”. Thẩm Thiên Lăng quả thật muốn khóc, loại truyện sex này không phải nên len lén ở nhà đọc ư, sao còn có thể công khai đem ra bàn luận?

Tỷ tỷ áo tím nói. “Bởi vì Tần cung chủ là hạc trong bầy gà”

Chuyện đó liên quan gì tới lão tử? Thẩm Thiên Lăng bị loại logic kì quái này khiến cho sợ ngây người!

Hần là hạc trong bầy gà thì ta phải học kỹ thuật trên giường, nếu hần là chân long thiên tử thì ta còn phải học thuật biến thân ư?

Vậy sao hần không trực tiếp cưới Siêu nhân điện quang đi cho rồi!

“Cho nên có nhiều người muốn gả cho cung chủ”. Tỷ tỷ áo tím không nhanh không chậm nói tiếp nửa câu sau. “Tiểu thiếu gia muốn chiếm được trái tim cung chủ thì đương nhiên phải học một thân công phu điên long đảo phượng trên giường”

Một tiếng sét giáng xuống trần gian, Thảm Thiên Lăng đã không còn biết dùng vẻ mặt gì để đối diện với hết thầy!

Cho nên không thể làm gì khác hơn ngoài trong lòng ra sức FUCK FUCK FUCK FUCK FUCK!

“Bây giờ có thể bắt đầu chưa?”. Tỷ tỷ áo tím thấy hần hồi lâu không nói lời nào, vậy nên mở miệng giục.

Không thể! Thảm Thiên Lăng ôm bụng. “Đau bao tử!”

Tỷ tỷ áo tím không nói gì nhìn hần.

“Hay bữa khác rồi học”. Thảm Thiên Lăng vội lao ra ngoài.

Tỷ tỷ áo tím: ...

“Ấy, công tử chậm chút”. Bảo Đậu vừa vào cửa thì đụng hần, suýt bật ngã.

“Mau về thôi”. Thảm Thiên Lăng kéo Bảo Đậu chạy.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”. Bảo Đậu hoang mang. “Tăng phu tử tới chưa?”

Nếu nàng không tới thì ta cũng đâu đến mức như vậy! Thảm Thiên Lăng một hơi chạy tới hoa viên, tựa trên hòn non bộ thở dốc.

“Rốt cuộc là sao vậy?”. Bảo Đậu thật sự bối rối. “Phu tử muốn đánh người sao?”

Nếu đánh ta thì tốt rồi, nhìn nàng như muốn đè ta ra vậy! Thảm Thiên Lăng nắm tay Bảo Đậu hỏi. “Vị Tăng phu tử kia lúc nào thì vào phủ?”

Lời Bảo Đậu khiến người ta giật mình. “Ít nhất cũng hơn một năm rồi”

Thảm Thiên Lăng nghe vậy hít một hơi khí lạnh. Hơn – một – năm! Vậy là qua bao nhiêu tiết học rồi, một tháng mười hai lần biết không! Mười hai lần nha! Trong thời gian đó đã phát sinh chuyện gì, căn bản không tưởng tượng nổi!

“Công tử”. Bảo Đậu quơ quơ tay trước mặt hần. “Người đừng làm ta sợ, không sao chứ?”

“Nàng chuyên dạy... mấy thứ này sao?”. Thảm Thiên Lăng vô cùng vụn vặt.

Bảo Đậu đỏ mặt. “Vâng”

Đỏ mặt! Đỏ mặt nha! Quả nhiên là thế! Thảm Thiên Lăng nước mắt lưng tròng ngồi trên tảng đá. “Người nói xem một cô nương sao lại muốn làm chuyện này”. Kín đáo e thẹn một chút không được sao? Còn học người ta khoe ngực! Người là người thời đại nào mà học đòi khoe ngực hả?

“Nàng không phải cô nương bình thường”. Bảo Đậu nhỏ giọng nói. “Nàng là bậc thầy nổi danh Giang Nam”

Mẹ kiếp, loại chuyện này còn có khả năng thành bậc thầy, Thảm Thiên Lăng đỡ trán thầm kêu gào, còn ghê hơn so với thế giới cần bài trừ văn hoá phẩm đồi trụy trước kia.

“Năm ấy cũng vì phu nhân sợ công tử ngây thơ không biết gì nên mới mời Tăng phu tử đến dạy”. Bảo Đậu nói. “Thật ra loại chuyện này trước khi kết hôn đều có người dạy, nhưng phu nhân hơi nóng lòng, lại sợ Tần cung chủ bị hồ ly tinh quyến rũ nên mới làm chuyện này sớm”

Thế này cũng quá mức nhìn xa trông rộng rồi! Sao lại có người làm mẹ như vậy chứ! Thảm Thiên Lăng tâm trạng phức tạp khó có thể diễn tả thành lời, thậm chí hoài nghi chuyện đi tìm Hồ tiên cũng do nương khéo léo xúi giục! Có phải mẹ ruột thật không đây? Quả thật nhìn không được nước mắt lưng tròng. “Có cách nào để nàng rời đi không? Tăng phu tử ấy, à mà nàng tên gì?”

“Tăng Tiên Tiên”. Bảo Đậu nói. “Công tử muốn khiến nàng rời đi ư?”

Thảm Thiên Lăng điên cuồng gật đầu.

Tăng Tiểu Hiền tạm được, Tăng Tiên Tiên thì không cần!

“E là không được”. Bảo Đậu nhú mày. “Năm ấy phu nhân tốn biết bao công sức mới mời nàng tới được, hơn nữa... hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”. Thẩm Thiên Lăng hiếu kì.

Bảo Đậu kè sát vào lỗ tai hắn thần bí nói. “Hơn nữa có người nói Tăng phu tử dạy cho phu nhân rất nhiều... biện pháp, bọn họ quan hệ rất tốt”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nương, người tha cho cha ta đi, hắn sắp 60 rồi...

“Người sắp tròn 18 đúng không?”. Thẩm Thiên Lăng bóp mặt Bảo Đậu. “Ta hỏi người vài chuyện”. Tuy bàn mấy chuyện này với trẻ vị thành niên thì không tốt lắm, nhưng cũng không còn cách nào khác, so với hỏi tỷ tỷ áo tím Tăng Tiên Tiên thì tốt hơn nhiều!

“Công tử hỏi đi”. Bảo Đậu rất nghe lời.

“Trước kia trong tiết học của Tăng phu tử, người luôn ở cạnh ta sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Bảo Đậu gật đầu. “Đa phần là vậy”

Thẩm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm, vậy là chưa đến mức phát sinh chuyện gì quá trớn! Ít nhất... không có thực hành, thật quá cảm thú mà!

Vì vậy Thẩm Thiên Lăng lại hỏi. “Nàng dạy cái gì?”

Bảo Đậu nói. “Kỹ thuật trên giường”

Thẩm Thiên Lăng bị nghẹn một chút, ta biết là kỹ thuật trên giường, ta hỏi nội dung cụ thể cơ!

“Chính là dạy chuyện đó”. Khuôn mặt Bảo Đậu đỏ bừng, giọng nói cũng nhỏ xuống. “Hơn nữa bình thường còn có mấy thứ đồ kì quái”

Lại còn có công cụ sao? Thẩm Thiên Lăng nhất thời liêu xiêu theo gió, cảm giác thế giới quan (cách nhìn nhận về thế giới xung quanh ~ trong triết học hay có ~) bị đổi mới!

“Tăng phu tử còn nói, chỉ cần công tử chịu khó dùng đồ vật này luyện tập, tương lai Tần cung chủ nhất định sẽ vì công tử thần hồn điên... ô!”

“Con nít không được nói chuyện này”. Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai.

“Ha”. Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng cười khê.

“A!”. Thẩm Thiên Lăng càng hoảng sợ, hình như hơi quen tai.

“Phu nhân xấu hổ sao?”. Tần Thiếu Vũ từ hòn non bộ bước ra, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Cười em gái người! Thẩm Thiên Lăng cảm tức nhìn hắn. “Ê tiện!”. Nghe lên người ta nói chuyện!

“Câu này thật oan uổng”. Tần Thiếu Vũ bước tới cạnh hắn. “Ta đang phơi nắng ở chỗ này thì phu nhân chạy tới nói cho ta nghe, bây giờ thành lỗi của ta sao?”

“Hừ!”. Thẩm Thiên Lăng kéo Bảo Đậu xoay người rời đi.

“Nếu không muốn đến lớp thì ta mang người đi dạo chợ được không?”. Tần Thiếu Vũ đuổi theo, sóng vai với hắn.

“Cảm ơn, không cần”. Thẩm Thiên Lăng không thèm nhìn hắn.

Đi dạo chợ vừa nghe thì thấy đáng khinh rồi! Kiếp trước người muốn dụ dỗ lão tử rất nhiều, kiếp này nhất định cũng không ít, người muốn dạo chợ với ta thì cũng phải xếp hàng 30 năm!

“Bức bối ở trong phòng cũng không phải cách”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ra ngoài đông người, có thể xem náo nhiệt”

Thẩm Thiên Lăng vẫn khinh bỉ! Vừa nhìn người thì đã biết chưa từng thấy qua live show mấy vạn người!

“Phu nhân...”

“Câm miệng!”

Bảo Đậu dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Sau khi mất trí nhớ, lá gan cũng lớn hơn nhiều”. Tần Thiếu Vũ không giận, ngược lại còn vươn tay nắm lấy gáy hắn.

“Làm gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng thấy sau gáy tê tê nên giận dữ nói. “Người định bạo lực gia đình với ta ư?”

Tần Thiếu Vũ đơn giản bế hắn lên.

FUCK! Thẩm Thiên Lăng kinh hoảng. “Mau thả ta xuống!”

Tần Thiếu Vũ dưới chân dùng lực, xoát xoát bay ra tường.

“Người đầu cứu mạng...”. Dư âm cực kì lộn lờ.

Bảo Đậu trợn mắt há mồm.

“Có chuyện gì thế?”. Thẩm Thiên Phong nghe tiếng động chạy tới.

Bảo Đậu vẽ mặt >_<. “tần=” cung=” chủ=” ôm=” công=” tử=” bay=”>

Thẩm Thiên Phong: ...

“Người cái đồ chết tiệt này!”. Thẩm Thiên Lăng liếc mạng giấy dựa, nước mắt chảy ào ào.

Tần Thiếu Vũ ôm hắn đáp xuống một gốc cổ thụ, đặt hắn ngồi lên chạc cây.

“A A A!”. Thẩm Thiên Lăng khuôn mặt bị dọa trắng bệch. Mẹ kiếp, lão tử sợ độ cao nha! Cao hơn 10 thước sẽ choáng váng!

“Sợ sao?”. Tần Thiếu Vũ cố ý hỏi.

Thẩm Thiên Lăng giống khi ôm lấy thân cây, tiện thể nhắm chặt mắt.

Tần Thiếu Vũ tâm trạng phức tạp nhìn tư thế của hắn.

Thật quá xấu.

Thẩm Thiên Lăng toàn thân đều run lẩy bẩy.

Tần Thiếu Vũ rút cuộc biết sai, khẽ nhú mày đỡ hắn lên. “Sao lại khóc?”

“Mang ta xuống dưới”. Thẩm Thiên Lăng sắc mặt trắng bệch.

Tần Thiếu Vũ không hỏi nhiều nữa, ôm hắn nhảy xuống hẻm nhỏ.

“Không sao chứ?”. Tần Thiếu Vũ xoa mồ hôi lạnh trên trán hắn.

Thẩm Thiên Lăng ngồi xổm xuống đất ôm đầu, nhớ tới 5 năm trước.

Hắn đang đóng phim thì công tác bảo vệ có vấn đề, rơi từ trên cao xuống đất với một bạn diễn. Hắn mạng lớn nên rơi xuống tấm nhựa, chỉ bị ngoại thương, nhưng người kia vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ nhẹ giọng. “Ta chộc ngươi thôi, sao có thể khiến ngươi ngã xuống”

Thẩm Thiên Lăng vẫn vùi mặt vào đầu gối, nhức đầu muốn nổ tung. Sau sự cố kia, hắn nằm bệnh viện hơn nửa năm, cứ nhắm mắt lại thì thấy cảnh mình rơi xuống. Sau đó hắn được bác sĩ tâm lý giúp thoát khỏi ám ảnh, nhưng mắc chứng sợ độ cao, nếu đứng ở chỗ cao không được che chắn bốn phía sẽ choáng váng, cho dù cảnh đóng phim đơn giản cũng phải dùng thể thân.

“Chúng ta về nhà đi”. Tần Thiếu Vũ đỡ hắn đứng lên.

Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt lại, sắc mặt như tờ giấy trắng.

“Công tử ngươi bị sao vậy?”. Bảo Đậu đang dọn phòng, đột nhiên thấy Thẩm Thiên Lăng nửa sống nửa chết được bế đến, vậy nên thành công bị dọa sợ.

“Lấy chút nước nóng lại đây”. Tần Thiếu Vũ ôm người đặt xuống giường.

“Ta không sao”. Thắm Thiên Lăng uể oải nói. “Người đi đi”

“Sợ đến vậy sao?”. Tần Thiếu Vũ chần chờ.

Thắm Thiên Lăng nhắm mắt lại, rõ ràng không muốn nói chuyện với hắn.

“Cung chủ, nước nóng đây!”. Bảo Đậu bưng một thau lớn vào.

Tần Thiếu Vũ vắt khăn, tỉ mỉ lau cái trán đầy mồ hôi của hắn. “Sau này ta không mang người tới chỗ cao nữa”

Thắm Thiên Lăng ôm chần xoay người.

Bảo Đậu vô cùng lo lắng nhìn Tần Thiếu Vũ. Người làm gì công tử nhà ta vậy? Sao mới một chút mà có chuyện rồi!

“Chăm sóc tốt cho hắn”. Tần Thiếu Vũ đứng lên, xoay người ra cửa.

Thắm Thiên Lăng dờ ra nhìn vào tường, Bảo Đậu không biết ngọn nguồn, đành phải lén đi tìm Thắm Thiên Phong, tiện thể gặp được Thắm phu nhân.

“Lăng nhi số khổ của ta ơi!”. Tiểu viện lần nữa vang lên âm thanh quen thuộc.

Thắm Thiên Lăng mơ mơ màng màng mở mắt, đầu hơi choáng.

“Đây là chuyện gì?”. Thắm phu nhân ngồi bên giường.

“Không sao”. Thắm Thiên Lăng vừa ngồi dậy thì đã bị ôm vào lòng.

“Sao lại sợ đến mức mặt mũi trắng bệch thế”. Thắm phu nhân yêu thương vô cùng. “Cái tên chết tiệt đó ăn hiếp người ư?”

Thắm Thiên Phong bất đắc dĩ. “Nương, người nên hỏi trước một chút, không chừng không phải lỗi của Thiếu Vũ”

“Không phải hắn chẳng lẽ là Lăng nhi?”. Thắm phu nhân cảm tức liếc Thắm Thiên Phong. “Nếu không theo phe đệ đệ, ta kêu cha người đánh người!”

Thắm Thiên Phong: ...

Mặt Thắm Thiên Lăng bị vùi trước ngực nàng, sắp thở không nổi!

Khó thở quá!

“Ngoan, hắn ăn hiếp người thế nào?” Thắm phu nhân vỗ vỗ lưng hắn. “Đừng sợ, nói ra đi, mẫu thân sẽ làm chủ cho người!”

Ta rất muốn nói, nhưng người phải buông ta ra trước! Thắm Thiên Lăng khóc không ra nước mắt.

Hơn nữa nương hắn sao mạnh vậy?

Thiếu khoa học!

“Nương”. May là Thắm Thiên Phong tỉnh mắt, đúng lúc kéo người ra.

Thắm Thiên Lăng vội thừa dịp hít vài hơi không khí trong lành.

Loại tình thương của mẹ nồng nặc này quả nhiên không có phúc hưởng thụ, suýt nữa thì ghen chết!

Nương hắn quả thật có khí phách!

11. Chương 10: Yêu Nghiệtto Gan !!!

“Mau nói rõ ấu thân biết”. Thắm phu nhân rất kiên trì. “Hắn đã làm gì người?”

Thật ra cũng không làm gì hết... Thắm Thiên Lăng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, chỉ là mạnh mẽ ôm mình lên cây mà thôi! Nhưng lúc này ngu gì nói thật! Vậy nên Thắm Anh để nước mắt lưng tròng không nói lời nào, về mặt uất ức.

Thắm phu nhân tức khắc trái tim tan nát, xoay người cho Thắm Thiên Phong một cái tát!

Thắm Thiên Lăng: ...

Nương, có phải ánh mắt ngươi không tốt lắm không, đánh lầm người rồi!

Thắm Thiên Phong cũng rất khiếp sợ. “Sao lại đánh ta?”

“Còn dám cãi?”. Thắm phu nhân nhướn mi.

Thắm Thiên Phong lập tức nói. “Không dám”

“Mỗi ngày ở chung với Thiếu Vũ cũng không biết dạy dỗ hần!”. Thắm phu nhân giận dữ nói. “Lần này bỏ qua, nếu lần sau Lăng nhi còn bị hần ăn hiếp, ngươi phải đi từ đường quý, chép 300 lần gia huấn của tổ tiên!”

Thắm Thiên Lăng đồng cảm nhìn đại ca hần, đây mới gọi là đứng mũi chịu sào!

“Mẫu thân sao không phạt Thiếu Vũ?”. Thắm Thiên Phong nỗ lực dời đi mầm tai họa. “Hần coi như là con rể Thắm gia”

“Nếu bây giờ phạt, sau này Lăng nhi giả qua bị ăn hiếp thì biết làm sao?”. Thắm phu nhân hỏi ngược lại. “Nếu ngươi đồng ý làm của hồi môn, ta cần gì phải lo lắng?”

Thắm Thiên Phong thành công bị mắc nghẹn, không thể làm gì khác hơn là đau khổ tiếp nhận hiện thực. “Sau này ta sẽ tìm cơ hội nhắc Thiếu Vũ chú ý”

“Còn muốn sau này tìm cơ hội ư?”. Thắm phu nhân trừng mắt với hần. “Đi ngay bây giờ đi, ta có chuyện muốn nói riêng với Lăng nhi”

Đừng tỏ ra ghét bỏ rõ ràng như vậy chứ! Thắm đại thiếu cảm thấy buồn phiền sâu sắc, mang Bảo Đậu ra cửa.

“Mẫu thân muốn nói gì?”. Thắm Thiên Lăng hiểu kì.

Thắm phu nhân đóng cửa phòng, nét mặt rất nghiêm túc.

Thắm Thiên Lăng cũng căng thẳng, đồng thời hơi hưng phấn, chẳng lẽ là chuyện lớn gì sao?

Bản đồ bảo tàng? Bí kíp võ lâm? Bí mật động trời ẩn sâu trong sơn trang? Vừa nghĩ đến đã có cảm xúc!

Đối mặt với loại chuyện ngồi lê đôi mách này, quả thật nhện không được kích động chà xát tay!

Kết quả hần nghe nương thấp giọng hỏi.”Có phải Thiếu Vũ làm chuyện đó với ngươi không?”

...

Thắm Thiên Lăng >_< ngã=“” xuống=“”>

A A A thật đáng ghét!

“Nói cho nương nghe xem”. Thắm phu nhân xốc hần dậy.

“Thật sự không có làm gì”. Thắm Thiên Lăng giả ngu, tuy trong bụng có vấn đề nhưng đó là di tích lịch sử (ý nói đứa con trong bụng là của Thắm Thiên Lăng kia ~), thật sự không liên quan tới ta!

“Vậy ngươi khóc cái gì?”. Thắm phu nhân cau mày.

Nếu nói ám ảnh tâm lý nương cũng không hiểu, Thắm Thiên Lăng không thể làm gì khác ngoài việc yếu điệu nói. “Bởi vì cây rất cao”

Thắm phu nhân rõ ràng không tin. “Thật sự không làm gì sao?”

“Đương nhiên không”. Thắm Thiên Lăng về mặt rất vô tội.

Thẩm phu nhân nhìn hần một chút rồi thở dài thật sâu.

Thẩm Thiên Lăng hoang mang, nếu như không nhìn lầm, lúc này vẻ mặt nương hình như rất thất vọng?

Chuyện này có gì mà thất vọng chứ, không bị chiếm tiện nghi chẳng lẽ không đáng chúc mừng ư? Về mặt đáng tiếc này là sao?

Hơn nữa ta cũng không muốn gả cho hần!

Không không, là cưới mới đúng!

“Ăn cái này đi”. Thẩm phu nhân không hỏi chuyện này nữa mà đưa cho hần một bình sứ.

“Đây là gì?”. Thẩm Thiên Lăng nhận lấy, sau đó mở ra lấy một viên, giống lúa mạch cỡ lớn.

“Là cậu người đưa tới, tốt cho thân thể của người”. Thẩm phu nhân giúp hần sửa sang lại tóc. “Hở chút là xù, sao mẫu thân có thể yên tâm”

Nghe giọng nàng chua xót, Thẩm Thiên Lăng cũng hơi áy náy. Nếu như nàng biết hần không phải con nàng chắc thất vọng lắm!

“Mau ăn đi”. Thẩm phu nhân giục.

Thẩm Thiên Lăng nghe lời nuốt xuống. Tuy nói không thể ăn bấy mấy thứ kì quái, bên trong còn có khả năng chứa chì, nhưng thỉnh thoảng ăn một lần chắc cũng không sao. Huống hồ coi như khiến mẫu thân an tâm cũng tốt.

Viên thuốc nhanh chóng tan ra trong miệng. Quả thật chỉ giống lúa mạch thôi chứ mùi vị chẳng hề ngọt ngào tí nào! Thẩm Thiên Lăng nhe răng nhếch miệng ho khan, toàn khoang miệng đều đắng đến mất vị giác.

“Khó ăn”. Thật vất vả mới nói được hai chữ.

Nếu có vị này thì sao lại làm thành màu chocolate chứ! Người chế thuốc mà đánh lừa quần chúng nhân dân thì không phải là người chế thuốc tốt!

“Thuốc chứ không phải đường, đương nhiên khó ăn”. Thẩm phu nhân bị vẻ mặt nhăn nhó của hần chọc cười. “Cách một tháng mẫu thân sẽ đưa thuốc cho người một lần, nhớ đừng cho người khác biết”

“Kể cả cha ư?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình, lại còn có công trình bảo mật!

“Cha người và cậu quan hệ không tốt, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện”. Thẩm phu nhân giúp hần đắp kín chắn. “Không còn cách nào khác, để Lăng nhi thân thể khoẻ mạnh thì chuyện gì mẫu thân cũng sẽ làm”

Thẩm Thiên Lăng khoé mắt nóng lên, mũi hơi chua xót.

Hoá ra có nương thương yêu là cảm giác này.

“Đứa ngốc”. Thẩm phu nhân bóp má hần. “Nghỉ ngơi đi, nương chờ người ngủ rồi về”

Thẩm Thiên Lăng nắm tay nàng, an tâm nhắm mắt lại.

Chắc vì uống thuốc nên hần ngủ rất nhanh, lúc tỉnh dậy đã là ngày hôm sau.

“Khụ khụ!”. Thẩm Thiên Lăng ngồi trên giường ho khan. “Bảo Đậu!”

“Công tử người tỉnh rồi”. Bảo Đậu chạy vào.

“Bên ngoài đang làm gì thế?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu. “Sao hôi mùi khói như vậy?”

Bảo Đậu vẻ mặt rất >_<. “di=”” nãi=”” nãi=”” nói=”” nhị=”” thiếu=”” gia=”” bị=”” hò=”” ly=”” mê=”” hoặc=”” nên=”” tìm=”” pháp=”” sư=”” tới=”” trừ=””>

...

Thẩm Thiên Lăng yên lặng đồng cảm với Nhị ca hấn, vừa mở cửa sổ thì bị khói đặc cuồn cuộn làm giạt mình. “Làm phép sao lại làm trong viện của chúng ta?”

“Không chỉ ở chỗ này”. Bảo Đậu nói. “Từ nhà chính đến thiên viện, một gian cũng không tránh khỏi”

“Mọi người không có ý kiến sao?”. Thẩm Thiên Lăng bị khói hun, nước mắt giàn giụa.

“Đương nhiên có ý kiến, nhưng trang chủ và phu nhân không nói gì, những người khác cũng không dám đụng vào Nhị di nãi nãi”. Bảo Đậu giải thích. “Sáng sớm trang chủ và phu nhân đã ra ngoài, đại thiếu gia ra sau núi luyện võ, nhị thiếu gia cũng thở phì phì ra cửa, hiện tại trong sơn trang di nãi nãi là lớn nhất”

Những người phụ nữ hung dữ và quan chức hành chính trên thế giới hợp lại, sức chiến đấu đủ để huỷ diệt vũ trụ! Thẩm Thiên Lăng đương nhiên không đi quản chuyện người khác, sau khi đánh răng rửa mặt xong thì kéo Bảo Đậu ra cửa, dự định tìm một nơi yên tĩnh.

“Linh hồn tà ác mau thoái lui!”. Một đại pháp sư đi chân đất đang giơ đũa nháy lò cò trong sân.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Pháp sư đọc một chuỗi thần chú, sau đó nhảy tới trước mặt Thẩm Thiên Lăng, nhìn thẳng hấn!

Thẩm Ảnh đế hoang mang cùng hấn hai mặt nhìn nhau.

“Yêu nghiệt phương nào!”. Pháp sư đột nhiên hét lớn một tiếng, vươn tay muốn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn.

Thẩm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh, theo bản năng nhấc chân đạp tới.

Ổ dưới rón ba tắc!

Cực kì chuẩn!

“Nghiệt súc to gan!”. Pháp sư ngồi dưới đất cầm chuông vàng lắc thật lớn, ba gã vạm vỡ đầu đội lông gà nhanh chóng xông tới!

“Yêu hồn đã bám vào người hấn, các ngươi mau tới cởi y phục hấn ra!”. Pháp sư hạ lệnh.

Thẩm Thiên Lăng khiếp sợ, muốn tìm chỗ chết sao!

“To gan!”. Bảo Đậu chống nạnh nhướn mày. “Dám nói Tứ thiếu gia nhà ta là yêu quái, ngươi có phải chán sống rồi không!”

Nghe được hai chữ thiếu gia, pháp sư rõ ràng sửng sốt.

Thẩm Thiên Lăng lạnh lùng nhìn hấn. “Người nói ai là yêu quái?”

Làm diễn viên chuyên nghiệp, muốn giả bộ khí phách đương nhiên có thể!

“Người là ... Thẩm tiểu thiếu gia? Ta ta ta... mới này nhìn nhầm, mong rằng khoan dung, khoan dung”. Pháp sư đầy mồ hôi lạnh.

Thẩm Thiên Lăng sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Mới này... suýt chút nữa tưởng bị nhìn ra thân phận.

“Công tử muốn xử lý thế nào?”. Bảo Đậu hỏi.

“Xử lý thì thôi đi, đuổi bọn họ cút khỏi nơi đây là được”. Thẩm Thiên Lăng xoay người về phòng, sáng sớm bị mấy kẻ tâm thần đùa giỡn, thật sự phá hỏng tâm tình.

Trên nóc nhà, Tần Thiếu Vũ nhìn rõ mọi chuyện trong viện, tâm tình ẩn sâu trong đáy mắt.

Mỗi lần thử đều không có sơ hở, chắc là... thật sự mất trí nhớ?

“Lão đại”. Đám pháp sư chạy ra khỏi tiểu viện, một người trong đó vẫn còn sợ hãi mà nói. “Đụng phải Thẩm tiểu thiếu gia, chúng ta không có việc gì chứ?”

“Mau thu dọn đồ đạc đi thôi, tiền cũng dùng hết rồi”. Tên còn lại cũng nghĩ mà sợ. “Còn tưởng có thể lừa người kiếm tiền xài, ai biết nhỏ phải còng lỏng trên đầu con cạp”. Khắp thiên hạ ai cũng biết Thảm Thiên Lăng là bảo bối của Thảm trang chủ, chọc hắn sẽ không có ngày nào yên ổn.

“Được rồi được rồi, số tiền lần này ta sẽ nghĩ cách bồi thường cho các ngươi”. Pháp sư thủ lĩnh cũng hối hận, hắn vốn là hái hoa tặc nổi tiếng trên giang hồ, vì trêu chọc quá nhiều người mà bị hai phái hắc bạch trên giang hồ truy sát, bắt buộc phải xăm mặt che giấu, lấy thân phận dị tộc mà giả danh Tát Mãn lừa tiền, vì biết ăn nói nên dần dần nổi tiếng. Lần này di nãi nãi của Thảm gia tìm tới cửa, còn tưởng có mối làm ăn lớn, ai ngờ vừa vào sơn trang thì gặp một người hầu nhiệt tình, lôi kéo hỏi lung tung này kia, còn chỉ trong viện phía trước có một nam thiếp thất sủng, có thể bị hồ ly tinh chiếm hồn, cho nên hắn mới nảy ý đồ chiếm tiện nghi, ai ngờ đụng phải kẻ dở hơi của Thảm gia!

“Lần sau còn để lão tử gặp được, nhất định phải lột da hắn”. Ra khỏi sơn trang, pháp sư còn đang hùng hổ.

“Lột da ai?”. Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khê.

Pháp sư vừa mới ngẩng đầu thì một quả phi tiêu đã phóng tới giữa mi tâm, trong nháy mắt mất mạng.

Những người còn lại cũng quá sợ hãi, biết gặp được cao thủ nên xoay người liều mạng bỏ chạy.

Vài bóng đen từ trong rừng bay ra, dễ dàng chế ngự bọn họ, trói lại một chỗ.

“Cung chủ”. Một người áo đen thấp giọng nói. “Xử lý thế nào đây?”

“Gian dân bắt người cướp của chuyện gì cũng đã làm, ném ra sau núi cho sói ăn đi”. Tàn Thiếu Vũ giọng nói lạnh lùng, xoay người xuống chân núi.

“Công tử, chúng ta còn muốn ra ngoài sao?”. Trong sơn trang, Bảo Đậu đang hỏi Thảm Thiên Lăng.

“Đương nhiên”. Thảm Thiên Lăng tự thấy xui, dùng lá bưởi chà ổng tay áo. “Người biết đường ra sau núi không? Chúng ta đi tìm đại ca”

“Không biết”. Bảo Đậu lắc đầu. “Đại thiếu gia ngày thường không cho người ta ra sau núi”

“Vậy còn chỗ nào để đi không?”. Thảm Thiên Lăng buồn rầu, nơi này hắn không quen thuộc.

“Dưới chân núi có hội chùa”. Bảo Đậu nói. “Có điều công tử nếu muốn đi phải che mặt thì hơn, tránh bị nhiều người vây xem”

Thảm Thiên Lăng nghe vậy bèn khó chịu, dù là kiếp trước hay kiếp này cũng không thể ngang nhiên ra đường, đây là cái số gì chứ, che che giấu giấu quả thật rất phiền!

Hơn nữa nói thế nào thì xã hội hiện đại còn có mũ lưới trai, kính râm và khẩu trang, tùy ý phối hợp thì có thể làm ra hiệu ứng siêu sao! Nhưng bây giờ... Thảm Ảnh để cầm chiếc mũ che lưới bốn phía, đau khổ muốn khóc.

“Công tử?”. Bảo Đậu quơ quơ tay trước mặt hắn.

Thảm Thiên Lăng không còn cách nào khác ngoài đội mũ, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác đồng bóng nồng nặc!

Lại còn thêm kim tuyến!

“Trước kia ta đều như vậy ra đường sao?”. Đi trên đường núi, Thảm Thiên Lăng nhin không được hỏi.

“Vâng”. Bảo Đậu gật đầu. “Còn nhiều màu khác nữa, đều rất đẹp”

Khoé miệng Thảm Ảnh để giật một phát.

Sau này ít ra đường thì hơn...

12. Chương 11: Nhảy Lầu !!!

Chợ dưới chân núi rất náo nhiệt, Thẩm Thiên Lăng lại không có tâm tình dạo chơi, vì chiếc mũ trên đầu hắn rất tra tấn! Không chỉ dính vào mặt khi gió thổi, mà còn rất bó buộc!

“Hay là chúng ta đến quán trà ngồi một chút?”. Thấy hắn vẫn vò đầu bứt tai, trong mắt Bảo Đậu tràn ngập đồng cảm.

Thẩm Thiên Lăng đáp ứng một tiếng. Chỉ cần có thể tháo mũ xuống, đừng nói là quán trà, cho dù là lầu xanh cũng không thành vấn đề.

Hai người ngồi trong gian phòng sát cửa sổ, Thẩm Thiên Lăng tháo được mũ xuống thì y như trút được gánh nặng, thế giới không bị cản trở quả nhiên thật tốt đẹp.

“Công tử ngồi chờ, ta xuống dưới gọi trà và điểm tâm”. Bảo Đậu nói. “Muốn ăn gì?”

“Bánh đậu xanh”. Thẩm Thiên Lăng tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, thăm nghĩ tầm nhìn này không tệ!

Đối diện quán trà là một toà lầu bằng gỗ, tiếng sáo dập dìu, tiếng cười từng đợt, vô cùng êm dịu! Tên quán cũng rất êm tai, gọi là Phù Dung uyển!

Í, đây không phải là lầu xanh lần trước Nhị ca chuộc người sao? Thẩm Thiên Lăng nhớ tới chuyện này, trong nháy mắt trở nên kích động!

“Công tử đang nhìn gì vậy?”. Bảo Đậu bước vào thì hiếu kì hỏi, sao vẻ mặt lại hăng hái bưng bưng thế,

“Trước kia ta có tới nơi này không?”. Thẩm Thiên Lăng chỉ vào đối diện.

Bảo Đậu quyết đoán lắc đầu. “Đương nhiên không, chỗ đó đừng nói là đi, ngay cả nhìn cũng không thêm nhìn”

Nhưng bây giờ ta muốn đi! Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt chờ mong nhìn hắn.

Bảo Đậu càng hoảng sợ. “Không phải là công tử muốn vào đó chứ? Chuyện này nhất quyết không được!”

“Xem thôi cũng không được sao?”. Thẩm Thiên Lăng thất vọng, ít nhiều gì cũng phải tìm hiểu về thứ chỉ tồn tại trong lịch sử chứ.

“Không được!”. Bảo Đậu xoay đầu hắn qua chỗ khác. “Đừng nhìn nữa, coi chừng hư mắt!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Chỉ là cô nương thôi, có gì đâu mà nhìn”. Bảo Đậu châm trà cho hắn.

“Người nghĩ cô nương không đẹp ư?”. Thẩm Thiên Lăng chống tay lên cằm, cong ngón trở gõ vào đầu Bảo Đậu.

“Nói chung công tử không thể nhìn”. Bảo Đậu rất kiên trì. “Lỡ bị Tần cung chủ...”

“Câm miệng!”. Thẩm Thiên Lăng lấy bánh ngọt lấp miệng hắn. “Không được nói ba chữ này!”

Bảo Đậu bị vụn bánh dính đầy mặt, không thể làm gì hơn ngoài nhăn mặt dùng tay áo lau.

Thẩm Thiên Lăng vừa thảnh thơi ngâm nga một khúc nhạc, vừa tiếp tục quay đầu nhìn đối diện, lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc loé lên bên đường, xoay người vào Phù Dung uyển.

Nếu như không nhìn lầm thì hắn là... A A A! Thẩm Thiên Lăng khiếp sợ vô cùng, đứng bật dậy, lại dám ban ngày ban mặt đi yêu đương vụng trộm!

“Công tử thấy cái gì?”. Bảo Đậu bị dọa giật mình.

Tần Thiệu Vũ! Tần Thiệu Vũ! Tần Thiệu Vũ! Thẩm Thiên Lăng nước mắt lưng tròng, rốt cuộc có khả năng tìm được lý do ly hôn, thật sáng khoái!

“A, sao công tử lại khóc?”. Bảo Đậu kinh ngạc.

“Ta, ta mới thấy...”. Nước mắt Thẩm Thiên Lăng phút chốc rơi xuống, cực kì yếu ớt ngồi phịch xuống ghế.

Kỹ xảo biểu diễn rất đáng khen ngợi!

“Thấy Tần... Tần Thiếu Vũ”. Thắm Thiên Lăng rút cuộc thốt lên ba chữ này, vươn ngón tay run rẩy chỉ về phía đối diện, vẻ mặt cực kì bi thương! Thành công nặn ra hình tượng bị chồng bỏ, quả thật rất sống động!

“Công chủ thấy Tần cung chủ ư?”. Bảo Đậu hỏi.

“Uổng cho ta toàn tâm toàn ý đối với hần!”. Thắm Thiên Lăng giọng nói nghẹn ngào nước mắt ào ào, nhưng vẫn còn chưa đủ! Phải dùng hành vi mới biểu hiện được cảm giận! Vì vậy Ảnh đế đột nhiên đứng dậy tới bên cửa sổ, muốn càng tăng thêm bi thương để Bảo Đậu có thể khoa trương cho tốt! Ai ngờ hần lại trượt chân té nhào về phía trước! Cửa sổ lâu năm ít được sửa chữa, trải qua năm tháng dầm mưa dãi nắng đã sớm yếu ớt không chịu nổi, đâu thể chống được sức nặng của một người trưởng thành. Vì vậy Thắm Thiên Lăng liền ầm ầm từ lầu hai té xuống!

Cực kì chấn động!

“A!!!”. Trên đường tức khắc vang lên tiếng la hét chói tai. Bảo Đậu bị dọa đến hồn phi phách tán, vội từ trên cầu thang lao xuống. Thắm Thiên Lăng hai mắt nhắm chặt, nằm trên một đồng thịt heo sống, một lần nữa thành công ngắt xiu.

“Ôi chao, là Thắm tiểu thiếu gia!”. Trên đường có người tình mắt nhận ra, vì vậy quần chúng vây xem càng ồ lên, có người nhanh trí đi gọi đại phu, nhất thời xung quanh đầy người vây quanh ồn ào.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”. Ở trong Phù Dung uyển, Tần Thiếu Vũ cũng nghe được động tĩnh.

“Bẩm cung chủ, quán trà đối diện có người từ trên lầu té xuống”. Thuộc hạ trả lời.

“Lại có môn phái đánh nhau trả thù ư?”. Tần Thiếu Vũ mượn lực nhảy lên nóc, muốn xem rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nhưng rồi cả hai người đều sững sốt.

“Có cần xuống xem chút không?”. Người mặc áo đen bên cạnh hỏi.

Không chờ hần nói xong, Tần Thiếu Vũ đã bay xuống chỗ đám người. “Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Cung chủ!”. Bảo Đậu thấy cứu tinh, oa một tiếng khóc lên. “Công tử té lầu”

Không kịp hỏi nhiều, Tần Thiếu Vũ ôm người vào lòng kiểm tra đại khái, xác định không bị thương xương xong thì trực tiếp ôm về Phù Dung uyển.

Quần chúng vây xem nhiệt liệt vỗ tay, hình ảnh ân ái này quả thật khiến trời đất cảm động, giống như trong thần thoại!

Trong phòng ngủ, tạp dịch đã chuẩn bị nước nóng từ lâu, Thắm Thiên Lăng toàn thân dính đầy máu và mỡ heo, Tần Thiếu Vũ hai ba phát lột sạch hần, không chỉ tắm à còn xức thuốc.

Thuốc dính vào vết thương, Thắm Ảnh đế trong lúc hôn mê uất ức méo miệng, còn cắn nướm một chút.

Tần Thiếu Vũ vừa buồn cười vừa tức giận, thay quần áo cho hần sạch sẽ rồi mới gọi Bảo Đậu đến. “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Công tử nhà ta không sao chứ?”. Bảo Đậu khoé mắt đỏ bừng.

“Vết thương ngoài da, không sao”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không bị đụng đầu, chắc không có việc gì”

“Lăng nhi số khổ của ta ơi...”. Trên cầu thang truyền đến tiếng khóc bi thương, Bảo Đậu sau lưng tê tê, lại tới rồi!

Thắm phu nhân xách váy chạy vào phòng, hoàn toàn không để ý phía trước có cửa. Để mẩu thân không bị đập đầu, Thắm Thiên Phong không thể làm gì hơn ngoài bay lên trước một cước đá vắng cửa.

Tần Thiếu Vũ: ...

“Lăng nhi đâu?”. Cánh cửa ầm ầm ngã xuống đất, Thắm phu nhân khóc chạy vào, thấy Thắm Thiên Lăng nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, trong nháy mắt càng cất cao giọng, thê thảm đến mức người ta không đành lòng lắng nghe!

“Nhạc mẫu đại nhân đừng lo”. Tần Thiếu Vũ an ủi. “Lãng nhi không sao, chỉ bị một chút kích thích, rất nhanh sẽ tỉnh”

“Đang êm đẹp sao lại té lầu?”. Thẩm trang chủ cũng rất lo lắng, thổi rìa mép tức giận nói. “Bảo Đậu!”

“Lão gia, phu nhân”. Bảo Đậu quỳ trên đất, sợ đến mức chân đều mềm nhũn.

“Đừng sợ”. Thẩm Thiên Phong kéo hắn lên. “Từ từ nói”

“Công tử lúc trước đang uống trà trong quán”. Khoé mắt Bảo Đậu đỏ lên. “Đang êm đẹp, ai ngờ đột nhiên bật dậy, khóc nói thấy Tần cung chủ vào lầu xanh đối diện”

Chân mày Tần Thiếu Vũ không khỏi run lên.

“Ta còn chưa kịp nói chủ lầu xanh này là bạn của cung chủ thì công tử đã không khống chế được tâm tình mà không cẩn thận té xuống”. Bảo Đậu khóc hu hu. “Lão gia tha mạng, ta biết sai rồi”

Thẩm trang chủ đau đầu. “Thấy Thiếu Vũ vào lầu xanh thì hắn muốn nhảy lầu ư?”

“Lãng nhi đối với Thiếu Vũ quả nhiên tình cảm thắm thiết”. Thẩm phu nhân lau lệ mà than thở. “Ngoài miệng nói không muốn thành thân, nhưng gặp chuyện này lại không nhịn được”

“Tần mỗ cũng không ngờ”. Tần Thiếu Vũ nhịn cười. “Thật là... thụ sủng nhược kinh (được thương mà sợ ~)”

Nhảy lầu vì mình rõ ràng là không có khả năng, cho nên giải thích duy nhất chính là hắn thấy mình vào Phù Dung uyển, muốn thừa cơ diễn kịch làm lớn chuyện, cuối cùng huỷ bỏ hôn ước, đáng tiếc... diễn thất bại.

Người ngốc như vậy cũng ít có cơ hội được nhìn thấy. Tần Thiếu Vũ liếc Thẩm Thiên Lãng đang nằm trên giường, khoé miệng xấu xa cong lên.

Hai ba canh giờ sau, Thẩm Thiên Lãng rút cuộc tỉnh dậy. Trong phòng yên lặng, hắn mất hai ba phút mới nhớ lại nguyên nhân hôn mê, sau đó đau khổ vô cùng nằm sấp xuống giường.

Từ lúc xuyên qua tới giờ hầu như sẽ luôn ngất xỉu, còn có thể bị thương hơn nữa không!

Ta rõ ràng không thuộc hệ yếu đuối! Thẩm Ảnh để thở dài thật sâu!

“Phu nhân tỉnh rồi”. Tần Thiếu Vũ bưng một chén thuốc tới.

FUCK! Thẩm Thiên Lãng lập tức tiến vào trạng thái đề phòng. “Ngươi tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là chăm sóc phu nhân”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường. “Có thấy chỗ nào không khoẻ không?”

Ngươi ở đây ta chỗ nào cũng không khoẻ! Thẩm Thiên Lãng dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn hắn. “Đây là đâu?”

Tần Thiếu Vũ cười. “Phù Dung uyển”

Phù – Dung – Uyển! Thẩm Thiên Lãng bị trình độ vô sỉ của hắn dọa ngây người. Lão tử tốt xấu gì cũng có hôn ước với ngươi, ngươi lên đi chơi gái thì thôi, lại còn dám nói một cách đương nhiên như thế! Cơ hội như vậy đứa ngốc mới không biết nắm bắt!

“Ngươi cút đi!”. Thẩm Thiên Lãng đột nhiên cầm chén thuốc, hung hăng quăng xuống đất!

Cực kì bạo lực!

Đây là trích đoạn phần nộ kinh điển trong phim truyền hình!

Tần Thiếu Vũ không nói gì nhìn hắn.

“Ngươi cút đi!”. Thẩm Thiên Lãng khoé mắt đỏ bừng đẩy Tần Thiếu Vũ, bởi vì hắn đã nghe được giọng mẫu thân ngoài cửa!

Tần Thiếu Vũ vẫn không mở miệng.

“Lăng nhi”. Thẩm phu nhân đẩy cửa bước vào, phía sau còn có Thẩm trang chủ.

“Nương!”. Thẩm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt, nhào vào lòng mẫu thân!

Uất ức vô cùng, diễn rất hay!

“Chuyện này là sao?”. Thẩm phu nhân trong lòng nóng như lửa đốt, ngẩng đầu hỏi Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ vẻ mặt rất hoang mang.

“Nương, hẩn đi lầu xanh”. Nghẹn ngào nói xong lời kịch này, Thẩm Thiên Lăng thành công tự khiến mình nổi da gà toàn thân. Nhưng lúc này ngoại trừ giả bộ nhu nhược cũng không còn cách nào khác. Chỉ cần cha mẹ nổi giận, hôn ước có thể xoá bỏ một nửa!

“Đứa ngốc, người hiểu lầm rồi”. Thẩm phu nhân vỗ vỗ lưng hẩn. “Thiếu Vũ sao có thể đi lầu xanh, hẩn tới nơi này bàn việc làm ăn”

“Bàn việc thì cần gì tới lầu xanh, rõ ràng chính là đi gặp tình nhân!”. Thẩm Thiên Lăng cố gắng khích động!

“Chủ nơi này tên là Cố Vân Tuyên, là người hào hiệp ít thấy trong chốn vô lâm, cũng là bạn tốt của Thiếu Vũ. Có đôi khi cha và Thiên Phong cũng tới nơi này tìm hẩn”. Thẩm phu nhân nhéo lỗ tai Thẩm Thiên Lăng. “Từ nhỏ tính tình đều như vậy, hô mưa gọi gió! Sự việc còn chưa làm sáng tỏ sao lại khóc đòi nhảy lầu?”

Ta hoàn toàn không phải vì hẩn mà nhảy lầu được không! Thẩm Ảnh để trước mặt tối sầm, hình như diễn xuất phản hiệu quả?

Nếu hẩn không phải đi lầu xanh vậy mình không có lý do gì xoá hôn ước cả!

Không thể được!

“Lần sau nếu còn như vậy nữa cha sẽ tức giận đó!”. Thẩm trang chủ cũng ngồi bên giường. “Có chuyện gì không thể nói đằng hoàng, động một chút là đòi chết, còn ra thể thống gì nữa!”

Không phải như người nghĩ đâu! Thẩm Thiên Lăng có nỗi khổ khó nói, trong lòng nồng đậm đau thương!

“Ta cũng không ngờ Lăng nhi đã thâm tình với ta tới mức này”. Tần Thiếu Vũ trong mắt đầy yêu thương, đột nhiên quỳ xuống giường.

Tốc độ cực nhanh, khiến Thẩm Thiên Lăng nghẹn họng nhìn trân trối. Vị thiếu hiệp kia hình như người hơi quá trốn rồi! Kỹ xảo biểu diễn cũng không thể khoa trương như vậy!

“Người làm gì thế?”. Thẩm trang chủ cũng giật mình.

“Xin nhạc phụ đại nhân đáp ứng khiến ta mau chóng mang Lăng nhi xuôi Nam”. Tần Thiếu Vũ chân thành nói. “Đợi sự phụ giúp hẩn điều dưỡng thân thể thật tốt rồi thì lập tức thành thân!”

FUCK...

Thẩm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh.

Diễn thành cái gì rồi...

13. Chương 12: Lưu Manh

“Ta không đi!”. Thẩm Thiên Lăng một tiếng cự tuyệt, đồng thời dùng ánh mắt uất ức nhìn nương hẩn!

“Đừng tùy hứng”. Thẩm phu nhân vỗ vỗ tay hẩn. “Việc này ta và cha người sẽ bàn bạc thật kỹ”

“Tuy đường xá xóc nảy nhưng Tần mỗ nhất định chăm sóc tốt cho Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ còn đang thể thoắt.

Chăm sóc em gái người! Thẩm Thiên Lăng trong lòng gào thét, ta có đáp ứng đi theo người sao! Trên đời có nhiều cô nương e thẹn nũng nịu như vậy, loại nam nhân ngực phẳng như người cơ bản không có sức cạnh tranh!

“Trước hết đừng nghĩ nhiều”. Thấm phu nhân giúp hần lấy tấm đệm tựa lưng. “Ta đã dọn phòng bếp nấu canh thịt băm người thích nhất, ăn xong thì nghỉ ngơi cho tốt”

“Nghỉ ở đây ư?”. Thấm Thiên Lăng giật mình. Đây là lầu xanh, là lầu xanh nha!

“Không sao, ở đây cũng yên tĩnh, phía trước mới là Cầu Lan viện”. Thấm phu nhân nói. “Lầu này dù sao cũng bị thương nhẹ, tốt nhất nên nằm yên một chỗ”

“Chúng ta mau về sơn trang thôi!”. Nghĩ tới việc ở một đêm cùng Tần Thiệu Vũ, Thấm Thiên Lăng đã thấy tóc gáy toàn thân dựng lên! Sức chiến đấu căn bản không cùng cấp bậc thì làm sao mà ngủ, lỡ nửa đêm hần động dục làm chuyện cầm thú, ta sẽ không có sức chống cự! Hần búng ngón tay là có thể đục một lỗ trên bàn ngọc, cái này đã thoát khỏi phạm trù nhân loại biết không! Rõ ràng chính là Siêu nhân điện quang!

“Sợ ở đây ư?”. Trong mắt Tần Thiệu Vũ có chút ý cười.

Đừng tưởng người dùng phép khích tướng thì lão tử không phát hiện! Thấm Thiên Lăng trong lòng khinh bỉ, sao đó luống cuống kéo tay mẫu thân, giống như một tiểu động vật bị hoảng sợ!

Giờn sao, giải thưởng Ảnh đế cũng có thể tùy tiện giành được sao! Cái này kêu là lấy tĩnh thắng động!

“Thiệu vũ có gì đâu mà sợ”. Thấm phu nhân thở dài. “Lúc trước chưa mất trí nhớ, hai người các người ân ái biết bao nhiêu”

Nội tâm Thấm Thiên Lăng bị tra tấn, kể hần ân ái cũng không phải ta!

“Thôi đi, muốn về thì về”. Thấm phu nhân áy náy nhìn Tần Thiệu Vũ. “Lăng nhi...”

“Nhạc mẫu đại nhân nói quá lời”. Tần Thiệu Vũ cắt ngang nằng, vô cùng chân thành nói. “Đừng nói là hiện tại hần sợ ta, cho dù đánh ta mắng ta, Tần mỗ cũng kiên quyết không có một câu oán hận!”

Thấm phu nhân quả nhiên nước mắt lưng tròng, nhìn như hận không thể đem đứa con thất nơ con bướm hai tay dâng lên. Thấm Thiên Lăng khóc không ra nước mắt, không thể làm gì khác ngoài việc dựng ngón giữa ở trong chần khinh bỉ hần. Lúc trước cái tên Thấm Thiên Lăng kia nào bị nước vào hay sao mà thích một nam nhân giỏi đóng kịch như thế!

Thật sự không có mắt mà!

Bên trong Phù Dung uyển có sẵn xe ngựa, sau khi Bảo Đậu đi xem một vòng thì đau khổ trở về. “Bên ngoài bu đầy người, nói là muốn chờ xem công tử, cửa sau cũng vậy”

Thấm Thiên Lăng: ...

Xuyên không về cổ đại còn có nhiều fan như vậy, tâm trạng này đúng là khó có thể nói nên lời.

Những người này còn có thể rảnh rỗi hơn nữa sao?

Nếu không ra cửa được thì cũng chỉ có thể leo tường! Đoàn người đi tới hậu viện, Thấm trang chủ ôm Thấm phu nhân vào lòng, cực kì ân ái nhìn nhau một chút rồi bay qua tường.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút sau, Thấm Ảnh đế cầm gươm siết chặt nắm đấm, cha và nương đã quên ở đây còn có con ư?

Ta cũng không biết bay!

“Người giúp ta gọi Bảo Đậu tới”. Thấm Thiên Lăng nhìn Tần Thiệu Vũ.

“Bảo Đậu cũng không biết võ công”. Tần Thiệu Vũ cười như có như không.

“Vậy gọi cha ta tới!”. Thấm Thiên Lăng cực kì giữ nguyên tắc.

Đừng mong ta mở miệng xin người dẫn ta ra ngoài!

Tần Thiệu Vũ nói. “Tổng cộng có hai cái xe ngựa, nhạc phụ và nhạc mẫu đại nhân đã về trước”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Vi phu ẵm người ra ngoài được không?”. Tần Thiếu Vũ nhiệt tình đề nghị.

Vậy mau ẵm đi! Còn ngây ra đó làm gì? Thẩm Thiên Lăng trong lòng phần nộ, nói mà không làm là thái giám!

Dù sao đối mặt giữa hai lựa chọn “Không bị hấn ôm sau đó hai kẻ đơn thân cùng ở lầu xanh một đêm” và “Bị hấn ôm mấy giây sau đó có thể vô tư ngủ trong căn phòng thoải mái nhà mình”, đứa ngốc cũng biết cái nào có lợi hơn!

Tần Thiếu Vũ khoé miệng cong lên, ôm Thẩm Thiên Lăng vào lòng, một tay nắm vai hấn, tay kia chuẩn xác khoác lên mông hấn.

Thẩm Ảnh đế trong lòng nhất thời tuôn ra vô số lời thô tục, hạ lưu dâm tiện vô sỉ khôn kiếp, sờ nữa thì tay và xx của người đều thối nát!

“Người đang thăm chửi ta phải không?”. Đứng trên đầu tường, Tần Thiếu Vũ đột nhiên hỏi.

Thẩm Thiên Lăng kiên định ngẩng đầu, có chết cũng không chịu ngó xuống, sau đó nói dối mà không biết ngượng. “Đâu có, ta cảm ơn người còn không kịp”

Quân tử không so đo trước mắt!

“Phải vậy không?”. Tần Thiếu Vũ trong mắt đầy thâm tình. “Vi phu yên tâm rồi”

Lúc này không phải lúc nói chuyện yêu đương! Thẩm Thiên Lăng ôm chặt cổ Tần Thiếu Vũ, sau đó chân thành đề nghị. “Hay là chúng ta xuống dưới rồi nói?”

“Không”. Tần Thiếu Vũ cụng vào trán hấn. “Xuống dưới người lại không thêm để ý tới ta”

...

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Thẩm Ảnh đế cực kì muốn dùng giày quất vào mặt Tần Thiếu Vũ!

Ngoài cửa sau, quần chúng vây xem đợi lâu mà không gặp Thẩm Thiên Lăng, lại nghe nói hấn sớm lên đi rồi nên đều thất vọng vô cùng, tốp năm tốp ba kéo nhau ra ngoài. Thế nhưng có người tinh mắt kêu lên. “A, đó không phải là Thẩm công tử và Tần cung chủ sao?”

“A, đúng rồi!”

“Bọn họ đứng trên tường làm gì nhỉ?”

“Không biết nữa”

“Ai cần biết bọn hấn làm gì, mau đến gần chút, ta mới thấy Thẩm công tử qua tranh thôi”

...

Vì vậy Thẩm Thiên Lăng đứng trên đầu tường chợt nghe phía sau truyền đến một trận huyền oán, lại không dám quay đầu nhìn, không thể làm gì khác ngoài lo âu hỏi. “Sao vậy?”

Thấy những người đó ngày càng tới gần, khoé miệng Tần Thiếu Vũ cong lên, sau đó cúi đầu hôn xuống thật sâu.

“Oa!”. Đám đông quần chúng nhiều chuyện bị dọa ngây người!

“Ô...”. Thẩm Thiên Lăng phút chốc trợn to hai mắt. Mẹ kiếp, muốn chết sao! Hấn vô cùng hoảng hốt muốn tránh ra, lại bị nắm chặt thắt lưng, thậm chí còn bị điểm huyệt.

Tần Thiếu Vũ y như bị đói khát lâu năm, ngay cả đầu lưỡi cũng luồn vào miệng hấn.

Lão tử nhất định phải thiên người! Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của quần chúng, Thẩm Thiên Lăng cắn giận nhắm mắt lại.

Thù này không báo thù không làm người!

“Quả thật là ông trời se duyên!”. Trong đám đông cất lên tiếng than, lập tức kéo tới một trận phụ họa. Thậm chí mọi người còn tập thể yêu cầu hai người nhanh chóng thành thân!

Liên quan quái gì đến các người! Thẩm Thiên Lăng trong lòng căm giận.

Thấy người trong lòng mắt cũng biến đỏ, Tần Thiệu Vũ rút cuộc có lương tâm mà tha hân, ảm người nhảy qua nóc nhà đối diện, sau đó dưới chân lấy đà cấp tốc hướng tới Nhật Nguyệt sơn trang.

Mọi người nhiệt liệt vỗ tay lần nữa, thật sự cực kì cảm động! Sức mạnh tán dục luôn cường đại, vậy nên chưa tới nửa nén nhang, tin đồn liên quan đến việc “Tần cung chủ và Thẩm công tử hôn nhau trên nóc nhà” đã sôi sục truyền khắp đầu phố ngõ hẻm. Nhà rền, đồn củ, người giữ cửa thành, ngay cả gã bán thịt heo vạm vỡ đầy lông lá cũng bàn tán! Mà phiên bản thăng cấp rất nhanh, như con ngựa hoang một đi không trở lại.

“Lúc Thẩm công tử và Tần cung chủ thân thiết trên nóc nhà, bầu trời toả hào quang ngàn dặm, xung quanh ít nhất cũng mấy trăm con bướm bay bay a!”. Chủ quán trọ bình dân văng nước bọt. “Chỉ cần đứng gần một chút là ngửi được hương thơm trăm hoa, quả thật thẩm vào ruột gan!”

“Ôi, tình huống lúc đó rất đặc biệt”. Đại thẩm đang vo gạo ngoài sông mặt mày hớn hở. “Thẩm công tử vốn đang uống trà trong viện, đột nhiên có một kẻ áo đen cầm dao xông tới, không nói hai lời trói lại mang đi! May là Tần cung chủ đúng lúc chạy tới, không chỉ một mình cứu Thẩm công tử, còn đánh kẻ xấu bầm dập! Thẩm công tử bị dọa không dám bước đi, Tần cung chủ phải âu yếm dỗ dành một lúc lâu mới được”

“Xi, các người nghĩ vậy đã là thân thiết sao?”. Đệ tử Cái Bang làm ra bộ dáng “chúng ta là người trong võ lâm, chuyện tình sao lại đơn giản như vậy” mà khinh thường nói. “Thật ra Thẩm công tử trúng độc kì quái, Tần cung chủ vì cứu hân mà dùng miệng hút thuốc, cơ bản không liên quan đến chuyện yêu đương!”

“Trong phút chốc, chỉ thấy trên không trung giáng xuống một đám mây bảy màu, một đội quân thiên binh thiên tướng đạp gió mà đến, người cầm đầu chính là Thác Thập Thiên vương Lý Tĩnh! Hoá ra Thẩm tiểu công tử không phải là người phạm mà là Bách Hoa tiên tử, tự mình hạ phạm để cùng Tần cung chủ kết thành cây liên cành. Tâm ý này có cảm động trời đất không cơ chứ?”. Người kể chuyện vỗ bàn, mãn nguyện vuốt râu nhìn đám người say mê dưới đài. “Muốn biết sau đó thế nào, xin hãy đợi lần sau”

...

Sát thủ Truy Ảnh cung trải rộng khắp thiên hạ, tính ra thì muốn gieo tin đồn e rằng chỉ cần hơn nửa tháng.

Tần Thiệu Vũ ngồi trong phòng, trên mặt không rõ cảm xúc.

“Cung chủ?”. Thấy hân một lúc lâu không nói lời nào, thuộc hạ bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở. “Bước tiếp theo phải làm sao đây?”

“Tìm nhiều người hơn nữa, đồn đãi càng ứat át càng tốt”. Tần Thiệu Vũ quơ quơ chén trà trong tay. “Nếu không thì dựa theo đông cung (porn ~) mà kể”

“Vâng”. Thuộc hạ nén cười rời đi, trong chốc lát lại có người gõ cửa. “Cung chủ, trang chủ tìm ngài qua bàn việc”

“Biết rồi”. Tần Thiệu Vũ sửa lại cổ áo một chút, xoay người ra khỏi phòng.

Mà ở một tiểu viện khác, Thẩm Thiên Lăng đang chấp tay sau lưng đi trong sân, muốn phát hoá!

Môi không chỉ đỏ mà còn sưng!

Thật giống như môi mọng!

Mức độ phấn nộ lên tới MAX+!

“Công tử, chân người bị thương, nên nghỉ ngơi thì tốt hơn”. Bảo Đậu thấy vậy lo lắng.

“Người nói cha có khả năng làm thịt hân hay không?”. Thẩm Thiên Lăng trong mắt tràn ngập chờ mong.

“...”. Bảo Đậu thành thật lắc đầu.

“Hắn hôn ta trước mặt nhiều người như vậy mà!”. Thẩm Thiên Lăng chỉ vào môi mình, chẳng lẽ không tính là làm nhục gia phong?

Về mặt Bảo Đậu cứng ngắc.

“Người dám cười ta!”. Thẩm Thiên Lăng giận dữ.

“Đương nhiên không dám”. Bảo Đậu cấp tốc khôi phục trạng thái nghiêm túc. “Nhưng cung chủ cũng không làm gì quá trớn, hơn nữa công tử sớm cùng hắn có hôn ước, hôn một cái cũng không phải chuyện lớn”

Hôn môi trước mặt mọi người còn không phải chuyện lớn ư? Rốt cuộc có tự giác của người cổ đại không! Thẩm Thiên Lăng rất muốn nắm cổ áo hắn gào thét!

“Hai năm trước hạn hán lớn, dân chúng cuộc sống bấp bênh, cho tới khi công tử và Tần cung chủ đính hôn mới mưa trận đầu tiên”. Bảo Đậu nghiêm túc nói. “Người dân đều rất vui, nói công tử và Tần cung chủ là trời sinh một đôi, thậm chí còn thay phiên mời gánh hát về hát chúc mừng!”

FUCK!

Thẩm Thiên Lăng lần thứ hai đau khổ muốn khóc!

Lại còn là couple quốc dân!

“Cho nên đối với chuyện hôm nay, công tử không cần để ý”. Bảo Đậu đỡ hắn vào trong. “Nên nghỉ ngơi sớm chút đi”

“Ta có thể uống chút rượu không?”. Thẩm Thiên Lăng đầu kêu ong ong, muốn uống một chén cho tỉnh táo lại.

“Vâng, ta đi lấy cho công tử!”. Bảo Đậu lạch bạch chạy ra cửa, Thẩm Thiên Lăng đuổi người trên giường, nâng cằm thở dài.

Phía sau đột nhiên truyền tới một trận huyền ảo, Thẩm Thiên Lăng quay đầu nhìn thì thấy trong phòng chẳng biết từ lúc nào đã có một gã vạm vỡ đầu trọc!

Thẩm Thiên Lăng hoảng hốt hít một hơi khí lạnh, còn chưa kịp kêu người cứu mạng thì ca ca đầu trọc đã nhào tới bên giường bịt miệng hắn. “Ta mang người đi!”

FUCK! Lão tử sao lại muốn theo kẻ vừa nhìn là biết không phải người tốt như ngươi! Thẩm Thiên Lăng sốt ruột giãy dụa, ca ca đầu trọc đơn giản ôm cả người hắn vào lòng, trầm giọng nói. “Ta đã tới chậm!”

Chậm em gái ngươi! Ngươi cơ bản không cần phải đến! Thẩm Ảnh để gần như muốn học máu, loại lời kịch Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài này là sao đây, đừng nói vị này là tình nhân của Thẩm Thiên Lăng trước kia, muốn dẫn hắn bỏ trốn nha! Má ơi, đầu trọc thì thôi, còn mang bông tai vàng, khẩu vị không thể nặng như vậy chứ!

Cứu mạng!!!

14. Chương 13: ảnh Đế Tầng Tầng Lớ Lớ

“Người đâu, cứu mạng!”. Khi bị ca ca đầu trọc bế lên thì Thẩm Thiên Lăng rốt cuộc tìm được cơ hội hét to một tiếng!

Gã đầu trọc phút chốc liền sợ ngây người. “Ngươi còn kêu cứu mạng?”

Nói nhảm, lão tử bị ngươi bắt cóc còn không thể kêu cứu mạng sao! Thẩm Thiên Lăng vung tay đập vào mặt hắn sau đó liều mạng giãy dụa muốn chạy trốn.

“Ngươi quả thật không nhớ ta là ai?”. Ca ca đầu trọc dùng ánh mắt cực kì bi thương nhìn hắn.

...

Ta cần gì phải nhớ ngươi là ai? Thẩm Thiên Lăng khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ là tình nhân cũ?

“Thôi, trước hết theo ta về rồi nói”. Ca ca đầu trọc rõ ràng là chọn giải pháp thô bạo, trực tiếp ôm hấn xông ra ngoài.

“Thả ta xuống!”. Thảm Thiên Lăng nắm đầu hấn lắc lắc.

Ca ca đầu trọc bịt miệng hấn. “Còn ồn nữa thì đánh người ngất xỉu!”

Em gái người, em gái người, em gái người, em gái người! Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt cực kì vô tội nhìn hấn. “Ít nhất nói cho ta biết người tên gì”. Câu giờ được giây nào hay giây nấy!

“Ta là Phạm Hùng!”. Ca ca đầu trọc vội nói. “Còn nhớ không?”

Thảm Thiên Lăng chớp mắt một cái, thật sự không nhớ!

Ca ca đầu trọc ánh mắt ảm đạm, trên mặt tràn ngập bốn chữ lớn “ta bị tổn thương”.

Thảm Thiên Lăng thành công bị shock bởi vẻ mặt của hấn, lớn lên cao to vạm vỡ mà lại có trái tim mỏng manh dễ vỡ, một chút cũng không hài hoà!

“Công tử!”. Trong viện truyền tới giọng Bảo Đậu.

Thảm Thiên Lăng ánh mắt sáng lên, vừa chuẩn bị kêu lớn một tiếng thì bị ca ca đầu trọc vươn tay điểm á huyết, sau đó vác lên vai từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Thảm Thiên Lăng dạ dày đau, còn choáng đầu hoa mắt, nhưng lại nói không nên lời, vậy nên chỉ có thể cắn giận đăm lên lưng hấn. Mẹ kiếp không nói hai lời đã chạy! Chạy em gái người! Người tên Phạm Bào (Phạm chạy ~) sao! Đầu trọc chết tiệt mau thả lão tử xuống!

“Người đâu cứu mạng a! Công tử bị bắt!”. Trong phòng truyền tới tiếng kêu sợ hãi của Bảo Đậu.

Rốt cuộc phát hiện rồi... Thảm Ảnh để uể oải há mồm ối lên người đầu trọc.

Thật ra hấn không phải cố ý, nhưng dạ dày rất khó chịu, hướng hồ còn bị ôm tới ôm lui, căn bản chịu không nổi!

Phạm Hùng vừa chạy như điên vừa cắn giận. “Người sao có thể đối xử với ta như vậy?”

Lẽ nào lão tử còn phải hôn người? Thảm Thiên Lăng choáng đầu hoa mắt gơ ngón giữa.

Tường của Nhật Nguyệt sơn trang rất cao, Phạm Hùng ôm Thảm Thiên Lăng bay lên, vừa chuẩn bị nhảy xuống thì đầu gối tê rần, vậy nên hoảng hốt kêu lên một tiếng, ngã sấp về phía trước.

“A!!!”. Thảm Thiên Lăng bay ra khỏi ngực hấn, bị dọa hết hồn!

Võ công không giỏi thì đừng học người ta đi bắt cóc!!!

“Phu nhân cẩn thận”. Trong lúc nguy cấp, Tần Thiếu Vũ lao tới vững vàng ôm hấn vào lòng.

Người hầu đuổi tới đều nước mắt lưng tròng, nếu không phải tay cầm vũ khí thì còn muốn vỗ tay, bởi vì trích đoạn anh hùng cứu mỹ nhân này quá hay!

“Không sao chứ?”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ mặt hấn.

Thảm Thiên Lăng lắc đầu, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

“Lại là người?”. Thảm Thiên Phong xóc Phạm Hùng dậy, cau mày nói. “Sao lại xông vào đây?”

Ca ca đầu trọc lạnh lùng nhìn hấn, trong mắt đầy phẫn nộ!

“Trước hết giam ở sau núi ba ngày”. Thảm Thiên Phong ném hấn cho bọn người hầu.

“Đề tiện!”. Sắc mặt Phạm Hùng rất khó coi. “Giải được!”

Hấn xem như có chút công phu, dù thật sự từ trên tường ngã xuống cũng nhất định không đến mức toàn thân chết lạng như bây giờ! Giải thích duy nhất chính là phi tiêu vừa rồi có độc.

“Qua hai ba ngày thì sẽ hết tác dụng”. Tần Thiếu Vũ rõ ràng không có ý định cho hấn giải được, ôm Thảm Thiên Lăng dịu dàng nói. “Chúng ta về thôi”

Thẩm Ảnh để có chút đồng cảm nhìn gã bắt cóc, nếu đúng là người quen cũ của Thẩm Thiên Lăng kia thì hẳn cũng thật... xui xẻo!

Vì vậy sau khi về phòng, hắn dè dặt hỏi Tần Thiếu Vũ. “Người hồi nãy là ai?”

Tần Thiếu Vũ rót cho hắn ly trà nóng. “Phạm Hùng”

“Trước kia ta quen sao?”. Thẩm Thiên Lăng lại hỏi.

Tần Thiếu Vũ cười như có như không, nhìn hắn. “Không nhớ thật sao?”

Nói nhảm, nếu biết ta hỏi ngươi làm chi! Thẩm Thiên Lăng trong lòng hoảng hốt, đừng nói với ta là người yêu cũ nha, khẩu vị quá nặng rồi, cơ bản chưa chuẩn bị tâm lý!

“Không cần để ý hắn là ai, quên đi thì tốt hơn”. Tần Thiếu Vũ đưa cho hắn một cây dao tinh xảo. “Cầm cái này, sau này gặp nguy hiểm ít nhiều gì cũng có thể phòng thân”

Thẩm Thiên Lăng cầm lấy rút ra, nhưng không rút được.

Lại rút một chút, vẫn không được!

...

Ánh mắt cực kì oán hận!

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Trên vỏ dao có chốt”

“Sao không nói sớm!”. Thẩm Thiên Lăng cảm tức nhìn hắn một chút, sau đó dè lên nút tròn trên dao.

“Cẩn thận!”. Tần Thiếu Vũ còn chưa nói xong thì tiểu đao đã tuốt ra khỏi vỏ, lấy tốc độ cực nhanh bay tới mặt hắn! May mà Tần cung chủ thân thủ nhạy bén cấp tốc tránh đi mới không bị đâm.

“Ngươi không sao chứ?”. Thẩm Thiên Lăng cũng bị dọa sợ.

Tần Thiếu Vũ bóp chặt mặt hắn. “Ngươi mưu sát chồng!”

“Ta không phải cố ý!”. Thẩm Thiên Lăng thấy oan uổng, trả đao cho hắn. “Ta không lấy, ngươi tự giữ đi”

Đao ở đâu cũng có, loại hình nguy hiểm này tốt hơn là cách xa một chút!

“Ngốc”. Tần Thiếu Vũ phun ra một chữ.

“Ngốc em gái ngươi!”. Thẩm Thiên Lăng giận dữ. “Cái đồ cuồng bạo lực!”

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Ngươi biết thanh đao này tên gì không?”

Thẩm Thiên Lăng lăm bằm. “Tần nhị cầu?”

Tần Thiếu Vũ bị hắn chọc cười.

“Nói chung ta không cần”. Thẩm Thiên Lăng thẳng thắn cự tuyệt, hắn không muốn tự đâm mù mắt mình!

Sinh mệnh lần thứ hai rất quý giá, nhất định phải sống thật tốt! Không chừng còn có cơ hội trở về!

Tần Thiếu Vũ muốn nói thêm gì đó, lại bị tiếng bước chân vào viện cắt ngang.

“Lăng nhi”. Thẩm Thiên Phong đẩy cửa bước vào. “Hồi nãy hắn có làm ngươi bị thương không?”

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu, vẻ mặt >_<. “hình=”” như=”” hắn=”” muốn=”” dẫn=”” ta=””>

“Sau này ta sẽ tăng cường bảo vệ nơi này”. Thẩm Thiên Phong ngồi bên giường. “Đừng sợ, chuyện này sẽ không phát sinh lần thứ hai”

“Đại ca”. Thẩm Thiên Lăng sít lại. “Ta có thể hỏi ngươi vài chuyện không?”

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Phong cười. “Lăng nhi muốn hỏi gì?”

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Tần Thiếu Vũ – đi ra ngoài, ta có chuyện muốn hỏi riêng!

Tần cung chủ nhướn mày, rất thức thời xoay người ra cửa.

“Sau này nên đối xử với Thiếu Vũ tốt hơn một chút”. Thắm Thiên Phong giúp hấn chỉnh y phục. “Đừng mãi trừng mắt như vậy”

Thắm Thiên Lăng hiện tại hoàn toàn không có tâm trạng bàn chuyện Tần Thiếu Vũ với đại ca, cho nên vào thẳng chủ đề. “Trước kia ta rất thân với tên Phạm Hùng đó sao?”. Đây mới là trọng điểm!

Thắm Thiên Phong nhướn mày. “Đang êm đẹp sao lại hỏi tới hấn?”

Bởi vì đương sự phải có quyền được biết! Thắm Thiên Lăng rất kiên trì. “Ta muốn biết!”

“Có phải Phạm Hùng đã nói gì với ngươi không?”. Thắm Thiên Phong hỏi.

Thắm Thiên Lăng im lặng, im lặng là cách gạt người tốt nhất!

Thắm Thiên Phong thở dài. “Ngươi đừng nghe hấn nói bậy, ngươi không có bất cứ quan hệ gì với hấn”

Thắm Thiên Lăng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không nói gì.

“Hồi nhỏ ngươi từng sang nhà ông ngoại ở Tây Nam ở một thời gian, nương từng nói với ngươi rồi đúng không?”. Thắm Thiên Phong hỏi.

Thắm Thiên Lăng gật đầu, chuyện này hấn sớm đã nghe nói, hơn nữa còn nhớ kỹ, bởi vì rất kì lạ!

Hồi nhỏ thể chất Thắm tiểu công tử cực kém, hai ba ngày sẽ bệnh nặng một hồi, sau đó có một thầy tướng số tới nhà nói muốn hết bệnh phải tìm người đỡ đầu! Tuy lời này nghe rất khó tin nhưng kì quái là sau khi làm phép một trận thì bệnh của Thắm Thiên Lăng trở nên khá hơn! Vì vậy Thắm trang chủ lập tức xem đạo sĩ là khách quý. Sau khi uống rượu một hồi thì đạo sĩ rút cuộc chịu tiết lộ thiên cơ, đưa cho Thắm trang chủ một túi gấm, nói mạng Thắm tiểu công tử thiếu mộc, nếu muốn bình an thì phải tìm một gốc cây nghìn năm làm chỗ dựa, đồng thời phải ở bên cạnh mười năm!

Vì vậy Thắm phu nhân quyết định rất nhanh, tự mình đưa Thắm Thiên Lăng về nhà mẹ ruột – Đường môn tiếng tăm lừng lẫy ở Tây Nam, nhận thiết mộc ngàn năm làm đỡ đầu.

Mà Thắm Thiên Lăng cũng ở nhà ngoại mười năm, cho tới mấy năm trước mới về Nhật Nguyệt sơn trang.

“Phạm Hùng là chỗ quen biết với bên ngoại, vốn là người Tây Nam. Sau khi ngươi về, hấn cũng chạy theo tới Giang Nam, cứ hai ba ngày lại trà trộn vào muốn dẫn ngươi đi”. Thắm Thiên Phong rõ ràng cũng rất bất đắc dĩ.

Thắm Thiên Lăng có chút >_<. “ta=” thấy=“” võ=“” công=“” hấn=“” cũng=“” không=“” cao=“” lắm”.=“” nhật=“” nguyệt=“” sơn=“” trang=“” canh=“” gác=“” rất=“” nghiêm,=“” người=“” như=“” vậy=“” sao=“” có=“” thể=“” lên=“”>

“Đó là vì trước kia ngươi ra lệnh cho thủ vệ mở một mắt nhắm một mắt với hấn”. Thắm Thiên Phong thở dài. “Hỏi nguyên nhân thì ngươi không chịu nói, nếu không phải thấy ngươi lúc nào cũng hung hăng với hấn thì ta còn tưởng ngươi thực sự thích hấn”

Thắm Thiên Lăng: ...

“Nói chung sau này ngươi không được gặp lại hấn”. Thắm Thiên Phong nói. “Nhốt mấy ngày coi như ột bài học, sau đó ta sẽ phái người ném hấn về Tây Nam”

Ngươi ném tới sao Hoả cũng không liên quan tới ta! Thắm Thiên Lăng gãi cằm, thấy hơi khó hiểu.

Cái tên Thắm Thiên Lăng kia rốt cuộc xấu xa đến mức nào, rõ ràng không thích người ta mà lại không chịu cự tuyệt, khiến ca ca đầu trục cứ xông vào sơn trang, đó không phải là cá tính của một đoá bạch liên hoa tự kỷ! Quả thật hơi đáng ghét!

“Đã khuya rồi, nghỉ ngơi sớm chút đi”. Thắm Thiên Phong nói. “Trong trang đã tăng cường thủ vệ, sẽ không có người xông tới nữa”

Thắm Thiên Lăng gật đầu. “Đại ca cũng nghỉ ngơi cho sớm”

“Ta gọi Bảo Đậu tới”. Thắm Thiên Phong vỗ vỗ đầu hấn, xoay người ra cửa.

Tần Thiếu Vũ đang nằm trên nóc nhà ngấm trăng.

“Không được ăn hiếp Lăng nhi”. Trước khi rời đi, Thẩm Thiên Phong không quên cảnh cáo.

“Người có bao giờ thấy ta ăn hiếp hần chưa?”. Tần Thiếu Vũ nhếch môi. “Người phải nhắc hần đừng ăn hiếp ta mới đúng”

“Lão tử ăn hiếp người lúc nào?”. Thẩm Thiên Lăng ở trong phòng nghe được, hùng hổ phản bác.

Tần Thiếu Vũ vui vẻ, xoay người nhảy vào từ cửa sổ.

Thẩm Thiên Phong bắt đắc dĩ lắc đầu, xoay người ra khỏi tiểu viện.

“Ai cho người vào?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Ra ngoài!”

“Không”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường. “Lỡ đầu trọc trốn tới bắt người thì làm sao bây giờ?”

“Hần như vậy mà còn có thể vượt ngục ư?”. Thẩm Thiên Lăng phẫn nộ, rõ ràng hần đi đường còn không vững! Muốn kiếm cơ cũng kiếm cơ hợp lý một chút! Thật là sỉ nhục chỉ số thông minh!

“Dù không phải hần cũng còn người khác”. Tần Thiếu Vũ nói như thể đương nhiên. “Trên đời này có bao nhiêu người mơ ước phu nhân, vì phu sao yên tâm được”

“Bỏ ta đi thì người sẽ yên tâm”. Thẩm Thiên Lăng dùng đệm đánh hần. “Lão tử không chấp nhận!”

“Ta đành điểm huyết ngũ của người vậy”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày.

“Người dám!”. Thẩm Thiên Lăng gào thét, người còn có thể vô sỉ hơn nữa không? Không nên đem chuyện “ta phải điểm huyết ngũ người” nói một cách tự nhiên như “ta cho người tiền” vậy!

“Nói chung đêm nay ta nhất định phải ngủ ở đây”. Tần Thiếu Vũ vô liêm sỉ nằm trên giường.

“Người ngủ dưới sàn đi!”. Thẩm Thiên Lăng dùng chăn che mặt hần, nỗ lực mưu sát chồng!

“Phu nhân lộn xộn nữa coi chừng động thai”. Tần Thiếu Vũ ở dưới cái chăn nói.

“Thai em gái người!”. Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới Thẩm tiểu thụ nhất thời giận lên! Hần vút chân hùng hổ nhảy qua ngồi trên người Tần Thiếu Vũ. “Chuyện này người gạt ta phải không?”

“Sao lại thế được”. Tần Thiếu Vũ làm ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Còn giả bộ!”. Thẩm Thiên Lăng bốc hỏa. “Ta căn bản không có bất cứ cảm giác gì, hơn nữa nhịn đói vài ngày thì bụng cũng xẹp xuống!”

Tần Thiếu Vũ cùng hần nhìn nhau trong chốc lát, sau đó... phụt!

“Quả nhiên là vậy!”. Thẩm Thiên Lăng cảm giận, nắm cổ áo hần liều mạng lắc lắc. “Người cái tên biến thái xấu tính này! Lão tử cầu cho người cả đời này cũng không “lên” được!!!”

15. Chương 14: Trần Gian Tiên Cảnh!

“Vi phu nếu không “lên” được thì chẳng phải người sẽ không được thỏa mãn sao”. Tần Thiếu Vũ trêu đùa.

“Câm miệng!”. Thẩm Thiên Lăng lời lẽ danh thếp. “Ta sẽ không thành thân với người!”

“Vì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Loại chuyện này còn hỏi vì sao ư? Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nói. “Vì người không có ngục!”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Tuy ta không biết tại sao cha mẹ lại muốn ta thành thân với người, nhưng ta nhất định không chịu!”. Thẩm Thiên Lăng xếp bằng ngồi trên giường. “Cho nên để người không lỡ dịp lấy vợ sinh con, chúng ta hãy sớm chia tay thì tốt hơn”

“Lấy vợ sinh con?”. Tần Thiếu Vũ nhếch môi.

Nếu người không lấy vợ cũng không sao, cứ sung sướng làm gay đi! Thẩm Thiên Lăng oán thầm, đừng quấy nhiễu ta là được!

“Sau khi người mất trí nhớ thì lại khiến người ta thích hơn nhiều!”. Tần Thiệu Vũ vuốt cằm.

“Trước kia ta như thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng hiểu kì.

Tần Thiệu Vũ nói. “Tồi tệ”

...

Em gái người!

Mặc dù biết người trước kia không phải là mình, nhưng vẫn bực! Vì vậy Thẩm Ảnh để rất nhanh hướng hẳn gờ lên ngón giữa!

Cực kì có tinh thần AQ!

“Chỉ chỉ này có nghĩa là gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Khen người ngọc thụ lâm phong”. Thẩm Thiên Lăng lưu loát trả lời.

Tần Thiệu Vũ cười như có như không nhìn hắn. “Nếu không phải gương mặt không đổi, ta còn nghi ngờ người không phải Thẩm Thiên Lăng”

Thiếu hiệp, trực giác của người quả thật còn chuẩn hơn chó! Thẩm Thiên Lăng trong lòng chửi FUCK, sau đó nhắc chân đạp hắn. “Ta muốn ngủ, người ngủ trên sàn nhà đi!”

“Không”. Tần Thiệu Vũ tự đắp kín chăn.

Thẩm Thiên Lăng tức giận nói. “Ta nói sẽ không thành thân với người!”. Sao còn bám trên giường người khác không đi, quá vô sỉ!

“Ta không nhất định phải cưới người”. Tần Thiệu Vũ thản thờ nói. “Nhưng người buộc phải gả cho ta”
FUCK!

Người còn dám tự kỷ hơn chút nữa không!

Thẩm Thiên Lăng bị trình độ vô sỉ của hắn sợ ngây người!

Người là ai chứ, sao lão tử nhất định phải gả cho người?

Hơn nữa người còn không có ngực!

“Biết tại sao không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Chắc không phải cha ta thiếu tiền người, muốn lấy ta gán nợ chứ?”. Thẩm Thiên Lăng nhớ lại tình tiết đau khổ kinh điển trong phim truyền hình.

Lời Tần Thiệu Vũ rất giật gân. “Vì người trúng độc”

Thẩm Thiên Lăng sửng sốt. “Trúng độc?”

“Mùa hè còn tốt, đến mùa đông rồi người sẽ sống không bằng chết”. Tần Thiệu Vũ chậm rãi nói.

Thẩm Thiên Lăng nắm cổ áo hắn. “Có ý gì, mau nói rõ ra!”

“Người từ nhỏ trúng Hàn độc, hàng năm vào mùa đông sẽ đau đến tận xương”. Tần Thiệu Vũ nhìn hắn. “Không có thuốc nào chữa được”

...

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Ta không tin”. Loại tình tiết huyền huyền này nhất định không phải thật!

“Nếu không phải vậy, Thẩm trang chủ và Thẩm phu nhân cũng sẽ không cam lòng để người thành thân với một nam nhân”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nội lực của ta chí dương, chỉ có giao hợp với ta mới giảm bớt vài phần đau đớn cho người”

FUCK!

Thẩm Thiên Lăng bị chấn động đến bối rối.

Mở miệng nửa ngày cũng nói không ra lời!

Tần Thiệu Vũ cũng không nhiều lời nữa, chỉ tựa ở đầu giường nhìn vẻ mặt hần chuyển từ kinh ngạc đến mâu thuẫn, từ phần nộ đến căm giận, rồi cuối cùng là cực kỳ uể oải.

“Đang nghĩ gì thế?”. Thấy hần một lúc lâu không nói gì, Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Ta thấy mình thật thiệt thòi”. Thẩm Thiên Lăng ngã sấp xuống giường, giọng buồn buồn.

Tuy kiếp trước cũng không hài lòng gì mấy, nhưng ít nhất có thân thể khỏe mạnh, có nhiều bạn bè, có điện thoại di động, có vi tính, có PSP, lại càng không bị ép gả ột nam nhân.

“Thiệt thòi cái gì?”. Tần Thiệu Vũ khó hiểu.

“Không có gì?”. Thẩm Thiên Lăng lấy gối trùm đầu. “Để ta yên tĩnh một chút”

“Mấy ngày nữa cùng ta xuôi nam đi”. Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ hần.

Đừng nhắc tới đề tài này! Thẩm Thiên Lăng hơi bực bội, trùm gối chặt hơn.

“Phía nam trời ấm, nếu đến mùa đông người cũng dễ chịu hơn nhiều”. Tần Thiệu Vũ kéo hần dậy. “Hơn nữa nếu gặp được sự phụ ta, không chừng có thể giải độc cho người”

“Sự phụ người là đại phu sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Hần là Quỷ thủ thần y nổi danh giang hồ, mấy năm nay vẫn ẩn cư ở Nam Hải”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nếu hần cũng không cứu được người thì không ai có khả năng cứu được”

“Sao ta phải tin người?”. Đáy mắt Thẩm Thiên Lăng có chút hoài nghi.

“Không tin ta, vậy có tin cha mẹ người không?”. Tần Thiệu Vũ nói. “Mỗi một câu của ta, người có thể tìm bọn họ đối chứng”

Tâm trạng Thẩm Thiên Lăng phức tạp, quay về trên giường giả chết.

Cuộc sống đầy cầu huyết này...

“Trước hết ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ giúp hần gối đầu, phát tay thổi tắt đèn. “Chuyện còn lại để mai tính”

Thẩm Thiên Lăng ôm chăn, vẫn trợn mắt dờ ra.

“Còn đang suy nghĩ chuyện trúng độc sao?”. Sau nửa canh giờ, Tần Thiệu Vũ mở miệng hỏi.

“Ta sẽ chết ư?”. Thẩm Thiên Lăng thắc mắc.

“Người sợ chết hả?”. Tần Thiệu Vũ nâng cằm hần lên, ánh trăng chiếu vào cửa sổ, nhàn nhạt lan trên mặt hần.

Thẩm Thiên Lăng bị mấy lời này đả kích. “Sợ chết có gì lạ đâu, ta còn chưa sống đủ nha”

“Nếu người cứ như bây giờ thì sẽ không chết”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Có ý gì?”. Thẩm Thiên Lăng không hiểu.

“Ý ta là, mất trí nhớ đối với người là chuyện tốt”. Tần Thiệu Vũ cười cười. “Đừng nghĩ nữa, không có việc gì”

Thẩm Thiên Lăng rầu rĩ không vui, xoay người ôm chăn tiếp tục thẫn thờ.

Cảm nhận được khí tức của hần không bình ổn, Tần Thiệu Vũ lấy trong ngực ra an hồn hương, bắn vào lư hương trên bàn.

Mùi hoa từng đợt kéo tới, đầu óc rối loạn của Thẩm Thiên Lăng rốt cuộc từ từ mờ đi rồi hoàn toàn chìm vào yên tĩnh.

Tần Thiếu Vũ từ trong chăn kéo tay hắn ra, xem một chút mạch đập hơi yếu, đáy mắt xẹt qua một tia cảm xúc không rõ.

“Ta không muốn ra ngoài”. Thẩm Thiên Lăng lằm bằm, ôm lấy Tần Thiếu Vũ y như gấu Koala. “Ta muốn ở nhà chơi PSP”

“Cái gì?”. Tần Thiếu Vũ một chữ cũng không hiểu.

Thẩm Thiên Lăng cọ đầu lên vai hắn hai cái, sau đó há mồm cắn, vì hắn mơ thấy một tảng thịt bò!

Tần Thiếu Vũ nhăn mày.

“Khó ăn”. Thẩm Thiên Lăng lằm bằm nhả ra, tựa vào người hắn tiếp tục ngủ vù vù.

Tần Thiếu Vũ vươn tay chọt chọt eo hắn.

Thẩm Thiên Lăng ngủ như heo, tiện thể còn chảy nước dãi.

Cực kì không có khí chất!

Ngoài cửa sổ có bóng đen chọt loé lên, Tần Thiếu Vũ kéo Thẩm Thiên Lăng ra khỏi người mình, nhẹ nhàng đặt vào trong chăn.

Thẩm Thiên Lăng bất mãn lằm bằm, sau đó ngủ tiếp, tiện thể vươn tay gãi gãi cái mông.

Tần Thiếu Vũ bật cười, phủ thêm áo ngoài ra khỏi phòng.

“Cung chủ”. Người áo đen chào.

“Thế nào rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Hết thấy đều theo kế hoạch của chúng ta, Ma giáo cũng không có động tác gì lớn”. Người áo đen nói. “Ven đường cũng chuẩn bị tốt, cung chủ có thể xuất phát bất cứ lúc nào”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Vất vả rồi, làm tốt lắm”

Người áo đen nhìn hắn, dường như muốn nói lại thôi.

“Còn có việc gì?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn.

“Cung chủ gần đây dường như gặp Thẩm thiếu gia quá nhiều”. Người áo đen nhỏ giọng nói.

Vết thương trên cổ mới bị hắn cắn hơi đau, Tần Thiếu Vũ đưa tay sờ. “Rõ ràng lắm sao?”

Người áo đen không trả lời.

“Hắn là phu nhân chưa xuất giá của ta, đương nhiên phải thân mật một chút”. Tần Thiếu Vũ trêu đùa.

“Cung chủ!”. Người áo đen cau mày.

“Có ý kiến sao?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi.

“Mới nãy thuộc hạ ngoài cửa sổ thấy... Cung chủ ôm Thẩm công tử”. Người áo đen chần chờ. “Thuộc hạ biết mình không nên vượt quá thân phận, nhưng Thẩm công tử...”

“Ta biết rồi”. Tần Thiếu Vũ cắt ngang. “Yên tâm đi, ta có chừng mực”

“Vâng”. Người áo đen rất thức thời không hỏi nhiều, xoay người tiến vào bóng đêm mờ mịt.

Sáng hôm sau, Thẩm Thiên Lăng đuổi người, trợn mắt thì thấy gương mặt anh tuấn của Tần Thiếu Vũ.

...

“Chào buổi sáng”. Thẩm Thiên Lăng kéo chăn trùm đầu.

“Sao cứ thích đem mình che lại vậy”. Tần Thiếu Vũ lôi hắn ra.

Vì nhìn thấy người ta rất bị thương! Thắm tiểu thụ trong lòng than thở, kì quái xuyên qua, kì quái trúng độc, kì quái gay, vừa đến mùa đông thì tiêu hồn thực cốt (thích đến mê hồn ~) à không, toàn tâm thực cốt (đau đến thấu xương ~) một cách kì quái, mỗi một thứ đều rất đáng thương!

“Xem người nhàn mặt kìa”. Tần Thiệu Vũ búng lên trán hần. “Hôm nay ta rảnh, mang người đi xem hội chùa”

“Hội chùa có gì vui đâu”. Thắm Thiên Lăng thiếu hào hứng, đời sống văn hoá tinh thần còn có thể nghèo nàn hơn nữa sao! Ta muốn xem Iron man!

“Vẫn tốt hơn so với bức bối ở trong nhà”. Tần Thiệu Vũ xốc hần xuống giường. “Hơn nữa sáng sớm còn có thể ăn vằn thắn Tể thái”

Vằn thắn Tể thái rất ngon! Thắm Thiên Lăng vừa rửa mặt vừa yên lặng hoài niệm chocolate, bánh ga tô và cà phê sáng!

“Cần đội mũ sao?”. Thắm Thiên Lăng thay đồ xong thì hỏi.

“Đương nhiên không cần”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Thế nhưng Bảo Đậu nói sẽ có nhiều người nhìn ta”. Hơn nữa lần trước quả thật có rất nhiều người, Thắm Thiên Lăng hơi >_<>

“Có ta ở đây, bọn họ không dám”. Tần cung chủ lộ ra khí phách.

...

Thắm Thiên Lăng yên lặng chửi FUCK, cái đồ tứ chi phát triển thích bạo lực!

Giống như Tần Thiệu Vũ nói, lần này Thắm Thiên Lăng ra đường tuy cũng không ít người nhận ra nhưng lại không ai dám nhìn thẳng! Thậm chí khách ngồi trong quán nhỏ ăn vằn thắn thấy hai người xong cũng chạy tứ tán, giống như gặp quỷ!

Tâm trạng Thắm Thiên Lăng phức tạp, không nói gì, hần chỉ muốn được đối xử như người bình thường mà thôi!

Tần Thiệu Vũ lơ dềnh kéo hần ngồi xuống quán nhỏ. “Hai chén vằn thắn, hai chén mì, thêm một lồng bánh bao”

“Có ngay”. Chủ quán là một ông lão sắc mặt hồng hào, tuy râu tóc bạc trắng nhưng tay chân nhanh nhẹn.

“Người thường đến đây sao?”. Thắm Thiên Lăng tò mò.

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ đưa đĩa cho hần. “Từ bá vốn là người của Truy Ảnh cung, sau này thoái ẩn giang hồ mở quán vằn thắn, mùi vị không hề kém so với hoàng cung”

“Cung chủ cứ đùa”. Chủ quán đặt hai chén vằn thắn lên bàn. “Mùi vị thôn quê sao sánh bằng kinh thành được”

“Ăn thử xem”. Tần Thiệu Vũ đặt một chén trước mặt hần.

Thắm Thiên Lăng ăn thử một ngụm canh, chỉ thấy thơm ngon thanh đạm, không chút tạp vị, vì vậy nheo mắt lại. “Ăn ngon”

“Phu nhân thích là tốt rồi”. Ông lão cười ha ha.

Thắm Thiên Lăng phun ngụm canh ra ngoài, đừng gọi bậy theo cung chủ nhà người chứ! Ta cơ bản không phải phu nhân của hần!

Thật đáng ghét!

Ăn sáng xong, Thắm Thiên Lăng ợ một cái, sau đó chột chột Tần Thiệu Vũ. “Trả tiền”

“Không cần không cần”. Ông lão cười xua tay. “Cung chủ và phu nhân nếu thích cứ tới ăn, sao có thể lấy tiền được”

“Đương nhiên phải lấy”. Thắm Thiên Lăng lấy trong ngực Tần Thiếu Vũ ra một thỏi vàng đưa tới. “Không cần thổi”. Cực kì khí phách!

“Người đúng là hào phóng”. Tần Thiếu Vũ bật cười.

Đó là đương nhiên! Chu cấp cho nhân viên về hưu là trách nhiệm của người! Thắm Thiên Lăng ăn uống no say, tâm trạng cũng tốt, vì vậy tạm thời bỏ chuyện trúng độc sang một bên, dự định đến chỗ đông người xem náo nhiệt.

“Dẫn người tới chỗ chơi vui”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn.

“Ở đâu... A!”. Thắm Thiên Lăng còn chưa nói hết đã bị hắn ôm lên cây.

“A A A mau thả ta xuống”. Thắm Thiên Lăng khuôn mặt lại trắng bệch lần nữa, đồ chết tiệt!

Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn mượn lực văng vàng đáp xuống một nhà lầu bằng gỗ.

“Muốn bay phải nói trước chứ!”. Thắm Thiên Lăng còn chưa hoàn hồn. Dù là máy bay cũng phải có quá trình chao lượn biết không. “Muốn mang ta đi đâu?”

Tần Thiếu Vũ hướng về phía trước, đắc ý vuốt cằm.

Thắm Thiên Lăng nhìn theo phương hướng của hắn thì thấy trước lầu treo một bảng hiệu to tướng, mặt trên quần dây lụa bảy màu, ở giữa có bốn chữ vàng lớn – Trần gian tiên cảnh!

“Khụ khụ”. Thắm Thiên Lăng tự mình bị sặc.

“Thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không tốt chút nào”. Thắm Thiên Lăng vẻ mặt vụn vụn. “Nồng nặc mùi... sơn trại”

16. Chương 15: Tuyết Lưu Ly

“Sơn trại?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Quên đi, không nói chuyện này nữa”. Thắm Thiên Lăng khoát tay. “Tới đây làm gì?”

“Xem kịch”. Tần Thiếu Vũ nói.

Rạp hát? Thắm Thiên Lăng nghe vậy thì mất hứng, tiện thể còn ngáp một cái.

Vừa nghĩ tới vĩnh viễn không được xem phim 3D, máy quay IMAX, mà phải ở đây ẽ a trải qua quãng đời còn lại, Thắm Thiên Lăng rất muốn đập đầu vào tường xuyên trở về.

“Không muốn đi sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Đương nhiên không! Thắm Thiên Lăng thành thật lắc đầu, cho dù xem múa kiếm cũng tốt hơn cái này!

“Hôm nay Ngâm Lạc Tuyết ở đây”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thắm Thiên Lăng ngạc nhiên. “Ngâm Lạc Tuyết là ai?”

Tần Thiếu Vũ nhếch môi. “Không nhớ sao?”

Đừng cười một cách thiếu ăn đòn như vậy! Thắm Thiên Lăng cảnh giác. “Đừng nói với ta là tình nhân cũ nha!”. Đừng tưởng lão tử mất trí nhớ thì người có thể tùy tiện nói bậy.

“Tình nhân thì không phải, nhưng hắn quả thật nhớ mãi không quên người”. Tần Thiếu Vũ nhướn đuôi mày. “Hơn nữa hắn từng vì người tuyên bố muốn san bằng Truy Ảnh cung của ta”

...

“Nam hay nữ?”. Thắm Thiên Lăng bình tĩnh hỏi.

“Đương nhiên là nam”. Tần Thiếu Vũ đáp một cách đương nhiên.

Đương nhiên em gái người! Vì sao một nam nhân lại “đương nhiên” thích lão tử? Thẩm Thiên Lăng toàn thân toát ra oán hận. “Ta càng không đi!”. Lỡ đánh nhau thì làm sao bây giờ!

“Sợ là không kịp rồi”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng trợn to hai mắt.

“Vì hắn đã thấy ngươi”. Tần Thiệu Vũ chĩa chĩa đầu ngón tay. “Tự nhìn đi”

Ai muốn nhìn chứ! Thẩm Thiên Lăng quả thật khóc không ra nước mắt, xuyên qua thành vạn nhân mê Mary Sue, nỗi đau này ai có thể hiểu. “Hoa cúc” sẽ tàn đó biết không! Vì vậy hắn không nói hai lời kéo Tần Thiệu Vũ chạy, sớm biết thế sẽ không ra đường!

Một bóng dáng màu trắng bay xuống lầu gỗ, vũng vàng đáp xuống trước mặt hai người.

Biết ngay là vậy mà... Thẩm Thiên Lăng gần như muốn ngửa mặt lên trời thở dài, cũng không phải phim truyền hình, không thể để lão tử chạy mất một lần sao!

“Chạy cái gì?”. Đối phương giọng nói nữ tính, nhìn cũng nữ tính, trên mặt còn có son phấn!

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn – ta mất trí nhớ!

“Thấy ta cũng không có lời nào muốn nói ư?”. Ngâm Lạc Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng, thậm chí cằm cũng hất lên.

Thẩm Thiên Lăng khoé miệng run run, lại còn là thuộc tính ngạo kiều nữa!

“Nói đi!”. Thấy Thẩm Thiên Lăng thật lâu không mở miệng, Ngâm Lạc Tuyết cảm tức nhìn hắn.

Thật ra ta rất muốn nói! Vấn đề là nói gì bây giờ, nói huynh đài quá nữ tính nhất định sẽ bị bóp chết, người trong võ lâm thật đáng sợ! Tim Thẩm Thiên Lăng đập một cái, nói. “Ta mất trí nhớ... không nhớ nổi người là ai”

“Mất trí nhớ thì sao?”. Ngâm Lạc Tuyết cười nhạt. “Mất trí nhớ thì có thể xóa hết nợ ngày trước sao?”

Chẳng lẽ là Thẩm Thiên Lăng trước kia bội tình bạc nghĩa? Thẩm Thiên Lăng khó lòng gãy bày, nhưng lúc này lại không thể nói thẳng ra mình là hàng giả, nên không thể làm gì khác ngoài việc lựa từ mà nói. “Không biết trước kia ta đã làm chuyện gì?”

“Hừ!”. Ngâm Lạc Tuyết giậm chân, tiếp tục dùng ánh mắt nóng giận nhìn hắn!

“Hừ” là ý gì ta cũng không hiểu, cho chút gợi ý được không, cho dù chơi game cũng phải có option chứ! Thẩm Thiên Lăng cảm giác sắp khóc tới nơi, vậy nên không thể làm gì khác ngoài quay đầu nhìn Tần Thiệu Vũ – người có biết là chuyện gì không?

Tần Thiệu Vũ nhếch môi cười với hắn một chút.

Rồi thôi.

Cười em gái người! Thẩm Thiên Lăng nổi giận, người bán tiếng cười mua vui sao?

Thời khắc mấu chốt cũng không được tích sự gì, thái giám!

“Người nói hiện tại phải giải quyết thế nào?”. Ngâm Lạc Tuyết hai tay chống nạnh.

Loại tư thế đàn bà chanh chua kiếm chuyện này.... Thẩm Thiên Lăng đau đầu. “Ta thật sự không nhớ nổi”

“Vậy người có đồng ý theo ta về không?”. Ngâm Lạc Tuyết hỏi.

Tại sao ta phải về với người, ta và người không quen! Hơn nữa người còn ngạo kiều như vậy! Thẩm Thiên Lăng quyết đoán lắc đầu.

Ngâm Lạc Tuyết nhướn mày, trong nháy mắt rút kiếm ra khỏi vỏ chĩa thẳng vào hắn. “Người lắc một lần nữa thử xem!”

Lắc thêm mười lần ta cũng không thích loại hình như người! Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Đưa hái xanh không ngọt, ta thật sự không thích người như người”

Tần Thiếu Vũ sờ mũi một cái, nén cười.

“Người nói gì?”. Ngâm Lạc Tuyết trợn mắt.

“Ta nói ta không thích người, người vẫn nên hết hi vọng đi”. Thảm Thiên Lăng lặp lại lần nữa. Dù đôi phương trong tay có kiếm, nhưng chỉ lấy ra quơ quơ, khả năng đâm rất nhỏ.

“Muốn ta chết tâm?”. Ngâm Lạc Tuyết giận dữ. “Vô liêm sỉ!”

...

Người mới vô liêm sỉ, Thảm Thiên Lăng quả thật không biết dùng vẻ mặt gì đối diện hắn. “Chẳng lẽ trước kia ta từng hẹn ước với người?”

Nói còn chưa xong thì Ngâm Lạc Tuyết đã vung kiếm tới, may là Tần Thiếu Vũ đỡ đúng lúc, Thảm Thiên Lăng mới không bị đâm trúng.

“Ê!”. Thảm tiểu thiếu gia thật sự nổi giận. “Không thể nói chuyện đằng hoàng sao!”

“Ta mà thích người ư? Nữ tính như vậy!”. Ngâm Lạc Tuyết đây khinh bỉ.

Em gái người! Thảm Thiên Lăng trong nháy mắt chấn động rồi, người mới giống hơn đó, còn trét phấn lên mặt! Vừa toả mùi dầu thơm vừa nói, có còn biết xấu hổ hay không!

Tần Thiếu Vũ nhìn vẻ mặt Thảm Thiên Lăng, cười đến đau dạ dày.

“Lần sau còn để ta gặp nữa, ta sẽ đâm mù mắt người!”. Ngâm Lạc Tuyết vung tay áo, quay đầu rời đi!

Bóng dáng đặc biệt lả lướt!

“Hắn như vậy còn dám nói ta nữ tính?”. Thảm Thiên Lăng căm giận chỉ vào Ngâm Lạc Tuyết. “Đầu óc hắn bị nước vào hay sao!”

Tần Thiếu Vũ đỡ cây cười.

“Cười cái đầu người!”. Thảm Thiên Lăng nhắc chân đá hắn. “Nói mau, chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ vì yêu mà sinh hận?”. Hung hăng còn chưa tính, lại còn động đao động kiếm!

“Ai nói hắn yêu người?”. Tần Thiếu Vũ vất vả nhin cười.

Thảm Thiên Lăng: ...

“Bộ dạng hồi này thật đáng yêu”. Tần Thiếu Vũ lại bắt đầu cười.

“Rốt cuộc là sao!!!”. Thảm Thiên Lăng siết chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hắn là Hữu hộ pháp của Vô Tuyệt môn ở Đông Bắc, lúc trước trong một lần đại hội võ lâm, người không những vấy mực vào hắn mà còn cố ý làm dơ cờ của Vô Tuyệt môn”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn. “Nếu không phải nể mặt Nhật Nguyệt sơn trang và Đường môn thì mười cái mạng của người cũng đã mất”

Mẹ kiếp hoá ra là kinh địch. Thảm Thiên Lăng nắm cổ áo Tần Thiếu Vũ. “Vậy sao người nói hắn nhớ mãi không quên ta!”. Nhớ mãi không quên lời này có thể tùy tiện nói hay sao?

“Sau sự kiện kia, Ngâm Lạc Tuyết vẫn luôn có khúc mắc với người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cái này cũng không tính là nhớ mãi không quên ư?”

“Còn vì ta mà san bằng Truy Ảnh cung là thế nào?”. Thảm Thiên Lăng gào thét! Còn nói mập mờ như vậy nữa!

“Tuy Vô Tuyệt môn chủ đáp ứng không truy cứu nữa, nhưng hắn vẫn vì chuyện này mà nổi giận, tìm mọi biện pháp hại người nhưng đều bị ta cản lại”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hắn vì vậy mà ghi hận ta, rất kì quái đúng không?”

Thảm Thiên Lăng căm giận lắc lắc cổ áo Tần Thiếu Vũ. “Hồi này sao không ngăn ta lại!”. Hại lão tử nói nhiều lời kì quái như vậy!

Lần này Tần Thiếu Vũ lại thành thật, cong khoé mắt nói. “Ta cố ý, nhìn người ngây ngô rất đáng yêu”

Ngây ngô cả nhà ngươi! Thắm Thiên Lăng quay đầu tát hấn một phát la lên. “Lão tử muốn cùng ngươi tìm chết!”

Vì vậy sáng sớm cùng ngày, người dân trong vùng may mắn được tận mắt thấy Thắm tiểu thiếu gia đuổi theo Truy Ảnh cung chủ từ đông sang tây.

Hai người ân ái thật ngọt ngào, mọi người đều bị cảm động, đuổi nhau liếc mắt đưa tình, quả nhiên vừa hoạt bát vừa ân ái!

“Ngươi chạy chậm một chút sẽ chết phải không?”. Thắm Thiên Lăng tựa trên cây, vô lực hồng học thở gấp. Tàn Thiếu Vũ tâm trạng vô cùng tốt, mang hấn đến quán trà.

“Tần cung chủ, Thắm thiếu gia”. Tiểu nhị vui vẻ chạy tới.

“Một bình Phở nhị hảo hạng, thêm vài đĩa bánh”. Tàn Thiếu Vũ giúp Thắm Thiên Lăng lau mồ hôi.

“Còn có ngân nhĩ ướp lạnh nữa”. Thắm Thiên Lăng ngồi phịch xuống ghế, hấn quả thật mệt thắm!

“Ngươi không thể ăn lạnh”. Tàn Thiếu Vũ đuổi tiểu nhị đi. “Cứ theo ta nói mà làm”

“Ngươi còn biết nói lý lẽ hay không?”. Thắm Thiên Lăng kháng nghị, ăn cái gì cũng quẫn!

“Ta vì tốt cho ngươi”. Tàn Thiếu Vũ cốc đầu hấn. “Thân trúng Hàn độc thì đừng ăn mấy thứ lạnh”

“Đừng nói chuyện này chứ”. Thắm Thiên Lăng phiền lòng. “Vất vả lắm mới quên được”. Cảm ơn ngươi đã nhắc ta một lần!

“Sợ cái gì, ta nói sẽ giúp ngươi mà”. Tàn Thiếu Vũ nhìn hấn.

“Nhưng tóm lại cũng là trúng độc”. Thắm Thiên Lăng oán hận, lão tử trước khi xuyên qua rất khoẻ mạnh, đóng phim suốt đêm cũng không sao!

“Hiện tại mới tháng ba tháng tư, cách mùa đông còn một năm”. Tàn Thiếu Vũ rót nước cho hấn. “Đừng nói chuyện này nữa, nói chút chuyện vui đi”

“Ví dụ như?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

“Ví dụ như... hôn lễ của chúng ta?”. Tàn Thiếu Vũ nhướn mày.

Thắm Thiên Lăng phun nước ra ngoài. “Chúng ta nói tiếp chuyện trúng độc đi”

Tàn Thiếu Vũ vui vẻ. “Sợ thành thân với ta như vậy sao?”

Thắm Thiên Lăng chân thành gật đầu. “Ngươi thật sự không tính lấy người khác sao?”

Tàn Thiếu Vũ chậm rãi bóp nát một quả hạch đào, không có ý kiến.

Thắm Thiên Lăng trong lòng thở dài, dù thật sự trúng Hàn độc cũng không muốn cùng hấn làm chuyện đó để giải độc. Hơn nữa cứ thế này rõ ràng mình sẽ là kẻ nằm dưới! Nghĩ đến điểm này, “hoa cúc” lại lập tức đau đau, giống như bị trĩ, cực kì thê thắm.

Thật ra hoa cúc tàn và Hàn độc cũng không khác gì mấy... Thắm Thiên Lăng vô cùng bi thương gục xuống bàn, nhanh chóng mang lão tử xuyên về đi thôi!

Phở nhị và trà bánh rất nhanh được mang đến, Thắm Thiên Lăng tiện tay bóc một miếng bánh mà gặm, rõ ràng không có tâm tình.

“Đừng cau mày”. Tàn Thiếu Vũ thả một túi gấm trước mặt hấn. “Tặng cái này cho ngươi”

“Cái gì vậy?”. Thắm Thiên Lăng tò mò ngồi thẳng dậy.

“Mở ra xem đi”. Tàn Thiếu Vũ nói.

Tình huống này chính là hình ảnh cầu hôn kinh điển trong phim thần tượng! Thắm Thiên Lăng vừa oán thắm vừa mở túi gấm, từ bên trong đổ ra một viên ngọc màu trắng long lanh sáng bóng.

“Trân châu?”. Thắm Thiên Lăng hỏi, cầm trên tay xoay về phía mặt trời mà nhìn.

“Tuyệt lưu ly”. Tần Thiếu Vũ vuốt cằm, khoé miệng cong lên nói. “Thánh vật của Vô Tuyệt môn, mới trộm được trên người Ngâm Lạc Tuyết”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, người đang... phạm pháp đó.

Hơn nữa sao lại tặng đồ ăn trộm cho ta? Truy Ảnh cung đã nghèo thành như vậy ư?

“Có điều màu trắng không may mắn”. Tần Thiếu Vũ còn đang chê tới chê lui.

“Tuyệt lưu ly có phải rất quý không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đông ấm hạ mát, lấy cho người để giữ ấm và phòng cảm lạnh”. Tần Thiếu Vũ tùy tiện nói.

“Nhưng người nói đây là Thánh vật của người ta”. Thẩm Thiên Lăng nhắc nhở.

“Vậy thì sao? Bọn họ cũng không chỉ nhờ vào thứ này mà sống hết nửa đời còn lại”. Tần Thiếu Vũ thối nguội trà cho hắn. “Nếu hắn đuổi theo, chúng ta cứ thả chết mà không nhận là được, chẳng lẽ hắn còn dám lục soát?”

Thẩm Thiên Lăng vịn vẹo nhìn hắn.

Trộm Thánh vật của người ta mà còn kiêu ngạo.

Da mặt dày cỡ nào vậy....

17. Chương 16: Không Nhất Định Phải Thành Thân!

Hai người đang uống trà nửa chừng thì đột nhiên nghe dưới lầu truyền tới một tiếng gầm. “Tần Thiếu Vũ!”

Giọng nói nữ tính, vừa nghe đã biết là ai!

Thẩm Thiên Lăng “xoạch” một phát nhét túi giấu vào ngực, tốc độ cực nhanh.

Tần Thiếu Vũ đỡ trán cười.

Thẩm Thiên Lăng căm tức nhìn hắn. Cười em gái người! Lão tử thay người giấu tang vật biết không!

“Tần Thiếu Vũ!”. Ngâm Lạc Tuyết hùng hổ xông lên. “Trả đồ cho ta!”

“Trả cái gì?”. Tần cung chủ vẻ mặt khó hiểu.

Kỹ xảo biểu diễn quá siêu! Thẩm Ảnh để trong lòng sùng bái hắn một chút, sau đó cũng làm ra vẻ mặt vô tội y như vậy nhìn Ngâm Lạc Tuyết.

Đặc biệt phu xướng phụ tùy (vợ chồng đồng lòng ~).

Nhìn hai người vẻ mặt hoang mang trước mắt, Ngâm Lạc Tuyết vô cùng tức giận. “Tuyệt lưu ly là Thánh vật của Vô Tuyệt môn, sao có thể rơi vào tay người khác!”

Tần Thiếu Vũ. “A”

Thẩm Thiên Lăng. “...A”

“Giao ra đây!”. Ngâm Lạc Tuyết nâng chưởng vỗ bàn.

Thẩm Thiên Lăng bĩu môn, thật là bạo lực!

“Đường đường Truy Ảnh cung chủ mà lại làm loại chuyện trộm cắp hạ lưu này!”. Ngâm Lạc Tuyết giận không kiềm chế được. “Quả thật vô sỉ!”

“Trộm cắp?”. Giọng Tần Thiếu Vũ bình tĩnh, ánh mắt lạnh đi ba phần. “Nói ta trộm đồ của người, chứng cứ đâu?”

“Nãy giờ chỉ có người chạm qua ta, không phải người chẳng lẽ Tuyết lưu ly tự mình chạy?”. Ngâm Lạc Tuyết chống nạnh tạo thành hình ảnh người đàn bà đánh đá!

“Ta chạm qua người?”. Tần Thiếu Vũ cười như có như không, ôm Thẩm Thiên Lăng vào lòng. “Mơ đi, trong thiên hạ ta chỉ chạm vào một mình Lăng nhi thôi”

Thẩm Thiên Lăng sững sốt một chút, nhưng trong thời điểm máu chốt không thể lục đục nội bộ, đành dùng vẻ mặt >_< ngòì=“” trên=“” đùi=“” tần=“” thiếu=“”>

Đám đông không sợ chết vậy xem từ xa kích động, hình ảnh này thật không dễ thấy, đúng là có lời! Thẩm công tử quả thật nhu nhược khiến người ta thương yêu, hơn hẳn kẻ thứ ba trang điểm lộng lẫy đáng ghét kia, còn ông ọ, còn trát phần!

“Người!”. Ngâm Lạc Tuyết suýt chút nữa tức muốn xỉu, trong lòng biết bị hắn chiếm tiện nghi nhưng không cách nào phản bác, gương mặt đỏ bừng.

Thẩm Thiên Lăng có chút băn khoăn, dù sao trộm đồ của người ta cũng là sai, vậy nên hắn hắng giọng một cái chuẩn bị hoà giải, ai ngờ Ngâm Lạc Tuyết đột nhiên nhìn hắn mắg. “Hồ ly tinh!”

Em gái người! Thẩm Thiên Lăng trong nháy mắt chấn động, ta chưa chửi hắn mà hắn lại chửi ta, còn biết nguyên tắc làm người không! Thế mà lão tử còn định tìm cơ hội trả Tuyết lưu ly cho người!

Hiện tại nhất định không trả, người nên tắm một phát rồi về mơ đi!

Thẩm Ảnh để lòng dạ hẹp hòi nhét túi gấm vào sâu bên trong!

“Một ngày nào đó ta sẽ đòi về!”. Một mình đấu với Tần Thiếu Vũ tuyệt đối không có phần thắng, giằng co thêm cũng không có kết quả, Ngâm Lạc Tuyết nghiêng rằng nghiêng lợi xoay người tức giận xuống lầu.

“Mất hứng, chúng ta cũng đổi chỗ đi”. Tần Thiếu Vũ bỏ lại một thối bạc, ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Cực kì oai!

“Ê!”. Thẩm Thiên Lăng quá sợ hãi, theo bản năng vươn tay ôm cổ hắn.

Cực kì ân ái!

Quần chúng vây xem một lần nữa loá mắt, nhiệt liệt vỗ tay!

Xế chiều hôm đó, chủ đề tám chuyện “Tần cung chủ trước mặt mọi người nổi giận với Ngâm Lạc Tuyết, Thẩm công tử sắc mặt e thẹn ưm ưm ưm” được truyền bá hừng hực, tất cả mọi người đều tỏ ra cảm động với cảnh tượng ấy, quả thật không nhịn được rơi lệ!

Vì vậy đêm đó hai người trở lại Nhật Nguyệt sơn trang thì bất kể là tạp vụ hay thủ vệ, nha hoàn hay đại thẩm, ánh mắt nhìn hai người đều tràn ngập mập mờ nóng bỏng, cực kì rõ ràng!

Thẩm Thiên Lăng ngập mứt quả, hoang mang. “Bọn họ bị trúng tà sao?”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu, thuận lợi giúp hắn lấy xuống vụn đường trên khoé miệng.

“Ha ha ha!”. Thẩm Thiên Khiêm cười sang sảng, như oan hồn mà bay ra.

Thẩm Thiên Lăng hết hồn. “Người ở đâu ra vậy?”

“Đúng là trời sinh một đôi”. Thẩm Thiên Khiêm khen. “Ta thật hâm mộ”

Thẩm Thiên Lăng nhét mứt quả vào miệng hắn, cực kì giận dữ lao đi.

Không nói bậy sẽ chết sao?

“Ha ha ha!”. Thẩm Thiên Khiêm còn cười. “Chắc là Lăng nhi xấu hổ!”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy chân mềm nhũn, suýt nữa ngã đập đầu xuống đất.

Xấu hổ em gái người!

Trong tiểu viện, Bảo Đậu đang lo lắng nhìn ra ngoài.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối.

“Ôi chào, công tử về rồi”. Bảo Đậu thở phào một hơi. “Trang chủ và phu nhân ở trong phòng chờ người”

“Chờ ta?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy giật mình.

“Đúng vậy, bảo là có chuyện cần nói”. Bảo Đậu giúp hắn chỉnh quần áo, nhỏ giọng nói. “Nhưng nhìn tâm trạng của bọn họ không tệ lắm, công tử không cần căng thẳng”

Có chuyện gì phải nói vào hôm nay chứ... Thảm Thiên Lăng thấp thỏm trong lòng, đẩy cửa vào phòng.

“Lăng nhi”. Thảm phu nhân kéo tay hắn. “Sao không ở ngoài chơi lâu một chút?”

Thảm Thiên Lăng khó hiểu, nếu đang đợi chẳng lẽ không trông mong hắn sớm về nhà sao?

“Tối chỗ cha đi”. Tâm trạng Thảm trang chủ rõ ràng cũng tốt, không có vẻ uy nghiêm khí phách trước mặt người ngoài.

Thảm Thiên Lăng ngoan ngoãn ngồi trước mặt hắn, tò mò hỏi. “Có chuyện gì vậy?”

“Hôm nay ra ngoài chơi với Thiếu Vũ có vui không?”. Thảm trang chủ hỏi.

Thảm phu nhân cũng dùng ánh mắt nhiệt liệt nhìn hắn.

Thảm Thiên Lăng >_<. “các=” người=” lại=” nghe=” nói=” gì=” rồi?.”=“ thứ=” nhất=” là=” không=” có=” internet,=” thứ=” hai=” là=” không=” có=” tv,=” khả=” năng=” tám=” chuyện=” truyền=” nhanh=” như=” vậy=” thật=” không=” khoa=”>

“Nghe cái gì không quan trọng, quan trọng là... cha người mang ta đi xem, thấy người và hắn rất ân ái”. Thảm phu nhân nói lời giật gân.

Thảm trang chủ cũng ha ha cười.

Thảm Thiên Lăng cảm rơi xuống đất, gian nan nói. “Các người...”. Thế mà theo dõi ta!

“Nếu không đi sao thấy hắn dứt người ăn cơm?”. Thảm phu nhân rõ ràng rất hài lòng.

Chỉ dứt có một đĩa thôi! Sao các người lại thấy được! Thảm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt, hơn nữa dứt đĩa đó chỉ vì ta không rảnh tay!

“Nói chung thấy các người như vậy, nương an tâm”. Thảm phu nhân vui mừng.

Người không thể an tâm! Đầu Thảm Thiên Lăng kêu ong ong, nếu người an tâm thì ta phải thành thân, nhưng ta còn chưa chuẩn bị tốt để làm gay!

“Hồi này ta bàn với mẫu thân người một chút, định cho người mau chóng cùng Thiếu Vũ xuôi nam”. Thảm trang chủ nói. “Giờ là mùa xuân, người cũng không phải chịu nhiều đau đớn”

“Xuôi nam?”. Thảm Thiên Lăng giật mình.

“Độc của người không kéo dài được nữa”. Thảm trang chủ nói. “Ta sẽ phái người dọc đường bảo vệ người, đừng lo”

“Thế nhưng ta không hề muốn thành thân với hắn”. Thảm Thiên Lăng cau mày cự tuyệt.

“Đừng trẻ con thế”. Thảm phu nhân chột chột đầu hắn, rõ ràng không tin lời này là thật.

“Nương”. Thảm Thiên Lăng còn muốn cố gắng cự tuyệt thì Thảm trang chủ đã âm thầm nhéo hắn một cái, ngắt lời. “Ra ngoài cả ngày rồi, sớm nghỉ ngơi đi. Chuyện khác để mai nói tiếp”

“Vâng”. Thảm Thiên Lăng nghi ngờ nhìn cha hắn, ánh mắt khó hiểu.

Đêm nay Tần Thiếu Vũ bị Thảm Thiên Khiêm lôi đi uống rượu cho nên chưa về tiểu viện.

Lúc nửa đêm, Thảm Thiên Lăng đang ôm chăn ngăn người thì bị người lôi khỏi giường.

“Cha”. Thấy rõ người tới là ai, Thảm Thiên Lăng cũng không bất ngờ.

“Hồi tối có mẫu thân người ở đó, có mấy chuyện phải để tới bây giờ mới nói được”. Thảm trang chủ ngồi bên giường, vào thẳng chủ đề. “Có thật không muốn thành thân với Thiếu Vũ không?”

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán gật đầu, đang êm đẹp ai lại muốn thành thân với một người nam nhân chứ! Còn xấu tính như vậy, động một chút là nhảy cửa sổ!

“Người không muốn, cha cũng không muốn”. Thẩm trang chủ thở dài. “Trước đây nếu không phải nội lực của hắc chí dương thì ta cũng kiên quyết không đáp ứng việc hôn nhân này”

“Vậy giờ phải làm sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ta sẽ thuyết phục hắc dẫn người đi Nam Hải tìm Quỷ thủ thần y giải độc”. Thẩm trang chủ nói. “Nếu tìm được thì quá tốt, nếu không cha sẽ nghĩ biện pháp khác cho người”

Thẩm Thiên Lăng nghi ngờ. “Nếu Hàn độc phát tác...”

“Cha sẽ không để người có việc gì”. Thẩm trang chủ cắt ngang hắc. “Nếu người không muốn thành thân thì không ai dám ép người. Có điều trước khi giải độc, có một số chuyện người phải biết nặng biết nhẹ, phải hiểu được chừng mực”

Cho nên muốn lợi dụng Tần Thiếu Vũ dẫn mình đi Nam Hải, giải độc xong thì đá hắc?

Thẩm trang chủ đi rồi, Thẩm Thiên Lăng trong lòng phức tạp một cách kì lạ.

Tuy nói tranh đấu trong thế giới giải trí không ít, nhưng bất luận thế nào, lợi dụng tình cảm của người khác cũng không chấp nhận được.

Thẩm Thiên Lăng nằm lì trên giường, rầu rĩ thở dài.

Trong lòng suy nghĩ lung tung, thời gian cũng qua nhanh, hầu như vừa chớp mắt đã là sáng sớm.

“Công tử muốn dậy sao?”. Bảo Đậu đứng ở cửa hỏi.

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu, xoay người vùi mình trong chăn.

Buồn ngủ!

“Thế nhưng phu nhân đã tới”. Bảo Đậu nói.

“Mẫu thân?”. Thẩm Thiên Lăng từ trên giường ngồi dậy.

“Lăng nhi!”. Thẩm phu nhân kéo váy nhảy vào cửa, nhìn qua tâm trạng rất tốt.

“Sao lại sớm vậy”. Thẩm Thiên Lăng ngáp.

“Là người làm biếng thôi”. Thẩm phu nhân nhéo lỗ tai hắc. “Bây giờ đã là giờ nào rồi”

Thỉnh thoảng ngủ nướng rất có lợi cho thể xác và tinh thần, Thẩm Thiên Lăng trong lòng phản bác.

“Tối qua nương đã định tới tìm người”. Thẩm phu nhân nói.

“Tối qua?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy trong lòng >_<, cũng=“” may=“” người=“” không=“” tới,=“” tới=“” thì=“” chạm=“” mặt=“” cha=“” mất=“”>

“Thân thể yếu như vậy, lẽ ra nương không nên cho người đi Nam Hải mới đúng”. Thẩm phu nhân thở dài. “Nhưng ngoại trừ cách này thì không còn cách nào khác giúp người giải độc”

“Nương...”. Thấy nàng thở dài, Thẩm Thiên Lăng có chút không đành lòng.

“Thuốc này cậu người sai người đưa tới, mỗi tháng một viên, nhớ kỹ phải uống đó”. Thẩm phu nhân đưa một bình sứ cho hắc. “Dù không giải được độc cũng có ích cho thân thể”

“Vâng”. Thẩm Thiên Lăng ngoan ngoãn nhận.

“Còn cái này, vốn là của hồi môn của ông ngoại người cho ta”. Thẩm phu nhân cầm lấy một chiếc hộp nhỏ trên bàn. “Bích Lục Đồng là được ngọc hiếm thấy, mang trên người vừa tránh được trùng độc vừa bảo vệ bình an”

Thẩm Thiên Lăng mở hộp thì thấy bên trong có một viên ngọc tròn vo, dưới ánh sáng mặt trời toả ra màu xanh nhu hoà, nhìn rất ôn nhuận.

“Đi chuyến này không biết chừng nào mới về được”. Thảm phu nhân đầy mắt tràn đầy không nở. “Có điều cũng tốt, bây giờ chịu khổ một chút, sau này mới nhiều phúc”

“Nương”. Thảm Thiên Lăng an ủi. “Đừng lo, ta không sao”

“Lăng nhi của ta đương nhiên sẽ không sao”. Thảm phu nhân vỗ lưng hân. “Dọc đường đừng tùy hứng, nếu uất ức nhớ bảo ám vệ truyền lời về”

Thảm Thiên Lăng do dự một chút, rốt cuộc cũng gật đầu.

Ở nhà khiến cha mẹ lo lắng, còn không bằng ra ngoài.

Hơn nữa không chừng có thể giải được độc.

Sau khi tiễn mẫu thân, Thảm Thiên Lăng lấy túi gấm trong ngăn kéo ra, lấy viên Tuyết Lưu Ly hôm qua ra rồi bỏ chung với Bích Lục Đồng vào một chiếc hộp.

Hai viên ngọc cùng độ lớn, dường như có lực hút mà trong nháy mắt dính vào nhau.

“Ấy?”. Thảm Thiên Lăng hơi ngạc nhiên, lấy hai viên ngọc đang dính với nhau ra rồi hướng về phía mặt trời nhìn một chút.

Một hoa văn tối màu chạy dài giữa hai viên ngọc, tạo thành hình vẽ giống nhau.

Lẽ nào cùng một bộ? Thảm Thiên Lăng giật mình.

“Công tử”. Không đợi hân tìm hiểu kỹ thì Bảo Đậu đã ở trong sân gọi. “Đại thiếu gia tới thăm người”

“Biết rồi”. Thảm Thiên Lăng vội ném hai viên ngọc vào hộp gỗ, tiện tay nhét vào đồng quần áo trong tủ.

18. Chương 17: Xuất Phát

“Lăng nhi”. Mới vừa nhận được món đồ tốt, Thảm Thiên Phong liền đi tới.

“Đại ca”. Thảm Thiên Lăng ngáp một cái.

Thảm Thiên Phong bật cười. “Chưa tỉnh ngủ hả?”

“Tối qua ngủ không ngon”. Thảm Thiên Lăng rót chén trà cho hân. “Đại ca tìm ta có việc gì sao?”

“Nghe cha nói sẽ mau chóng để người cùng Thiếu Vũ đi Nam Hải”. Thảm Thiên Phong nói. “Tuy dọc đường có người bảo hộ nhưng lỡ gặp phải nguy hiểm thì cũng không thể cứ dựa vào người khác”

Thảm Thiên Lăng >_<. “lại=” muốn=” ta=” học=” võ=”>

“Không cần”. Thảm Thiên Phong lắc đầu. “Người gốc lăm, học không được”

Thảm Thiên Lăng: ...

Nhất định phải nói trắng ra vậy sao?

“Cho người cái này”. Thảm Thiên Phong đưa cho hân một cái hộp gỗ.

“Cái gì vậy?”. Thảm Thiên Lăng cầm lấy chuẩn bị mở thì bị đè lại. “Hiện giờ không thể dùng”

“...Ám khí ư?”. Thảm Thiên Lăng nhất thời hưng phấn.

“Đúng vậy”. Thảm Thiên Phong xoa đầu hân. “Ta tự làm, nếu có nguy hiểm thì quay nắp hộp về phía kẻ địch, có thể giúp người tranh thủ thời gian”

“Trên đường sẽ nguy hiểm như vậy ư?”. Thảm Thiên Lăng hơi chột dạ.

“Sẽ không, Lăng nhi một đường đều bình an”. Thảm Thiên Phong xoa xoa mặt hân. “Ta không thể đi theo che chở người, chỉ có thể cầu cho người bình an mà thôi”

“Cảm ơn đại ca”. Thảm Thiên Lăng cảm kích nhìn hân.

“Vội ta mà còn khách khí ư”. Thẩm Thiên Phong cười cười. “Nhớ kỹ đi đường cẩn thận”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói. “Sau khi ta đi, có thể nhờ đại ca một việc không?”

“Cái gì?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Cha không cho ta mang theo Bảo Đậu, hẳn chỉ có thể ở nhà”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Nhật Nguyệt sơn trang lớn như vậy, lúc ta không có mặt sợ hẳn bị ăn hiếp”

“Cái này không cần phải lo”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nếu hẳn chịu, có thể tạm thời đến ở chỗ ta”

“Như vậy là tốt nhất”. Thẩm Thiên Lăng yên tâm. Thật ra lúc trước hẳn đã cân nhắc qua chuyện Bảo Đậu đi ra ngoài tìm những ngày tháng tự do, nhưng suy nghĩ kỹ một chút thì hẳn chỉ là một đứa trẻ, lại không có nghề nghiệp, ra đường khó tránh khỏi bị ăn hiếp, ở lại trong sơn trang chính là lựa chọn tốt nhất.

Thẩm Thiên Phong đi rồi, Bảo Đậu rầu rĩ nói. “Công tử lúc nào thì xuất phát?”

“Khoảng hai ngày nữa”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Người yên tâm, đại ca là người tốt, người sẽ không bị uất ức”

“Vâng”. Bảo Đậu không nề. “Công tử chừng nào về?”

Thẩm Thiên Lăng trầm thờ dài, ta cũng không biết.

Lần đầu tiên xa nhà trong thế giới lạ.

Thật muốn cảm nhận một chút tiếng gió ngựa gào thét trong Dịch Thủy Hàn!

Bởi vì lần này khởi hành cũng không muốn giống rống kìa chiêng nên không cần chuẩn bị nhiều. Vài ngày sau, Tần Thiệu Vũ dẫn Thẩm Thiên Lăng cùng nhau rời khỏi Nhật Nguyệt sơn trang.

Xe ngựa rất lớn, Thẩm Thiên Lăng lúc đầu còn thấy mới lạ, một canh giờ sau bắt đầu mệt, mấy canh giờ sau, hẳn đã sống không bằng chết ngồi phịch trên chiếc giường mềm.

Rất xóc, rất chậm, lại không có điện thoại và PSP.

Không có gì làm, buồn muốn khóc.

“Người bị sao vậy?”. Tần Thiệu Vũ vô tình nhìn thoáng qua cửa sổ, hơi giật mình.

“Đau lưng”. Thẩm Thiên Lăng dùng một tư thế cực kì thô tục vịn vẹo trên giường. “Thấp quá không đứng dậy được, ngồi thì mông đau, lại không có gì làm”

Cực kì bị thảm!

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Ra ngoài cỡi ngựa với ta không?”

“Được!”. Thẩm Thiên Lăng đáp một tiếng.

Thuộc hạ Truy Ảnh cung nhanh chóng dắt tới một con ngựa thuộc loại trung, Thẩm Thiên Lăng đạp bàn đạp xoay người lên, động tác rất đẹp!

May mà từng diễn qua phim võ hiệp a. Thẩm Ảnh để trong lòng vui mừng, vuốt ve bờm ngựa.

“Đi hai canh giờ nữa thì tới Lạc Hà trấn”. Tần Thiệu Vũ cùng hẳn sóng vai. “Chúng ta ăn cơm trưa ở đó”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng đã một thời gian dài không cưỡi ngựa, cảm giác cực kì tốt đẹp!

“Cùng nhau chạy một đoạn không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Chạy?”. Cái này dường như độ khó hơi cao, Thẩm Thiên Lăng còn đang xem tình hình giao thông thì Tần Thiệu Vũ đã dùng chuôi kiếm chọc vào mông ngựa, vì vậy Ảnh để bị ép chạy như bay.

“A!!!”. Thẩm Thiên Lăng hét hồn hô một tiếng, theo bản năng cầm dây cương, nghiêng ngả một chút mới ngồi vững.

“Sợ à?”. Tần Thiệu Vũ bật cười.

Sợ em gái người! Thắm Thiên Lăng mạnh miệng. “Người mới sợ!”

“Mặt mũi trắng bệch”. Tần Thiếu Vũ bật cười.

Không nói ra người sẽ chết sao! Thắm Thiên Lăng trong mắt đầy căm giận. “Ta vốn đã trắng... á!”

Lời còn chưa nói hết đã bị Tần Thiếu Vũ kéo vào lòng, ngồi trước người hắn.

“Thả ta về!”. Thắm Thiên Lăng hoảng hốt, lão tử tuyệt đối không muốn ngồi chung ngựa với người!

“Con ngựa đó chậm lắm, con này nhanh hơn”. Giọng Tần Thiếu Vũ đầy trêu chọc.

“Người muốn làm gì?”. Thắm Thiên Lăng cảnh giác.

Lời còn chưa dứt, Tần Thiếu Vũ đã vung roi, con ngựa trắng phút chốc như mũi tên rời dây cung, hướng về phía trước chạy như điên.

“Chậm chút!”. Thắm Thiên Lăng vùi đầu vào ngực Tần Thiếu Vũ gào thét, bởi vì chỉ như vậy mới không bị gió quất.

Tần Thiếu Vũ một tay ôm hắn, không những không ngừng mà còn tăng tốc, cực kì xấu xa!

Gió vù vù bên tai, trợn mắt thấy cây cối hai bên xoẹt xoẹt qua, Thắm Thiên Lăng bị dọa đến mềm nhũn cả chân, thậm chí còn muốn tè ra quần!

Con ngựa trắng một đường chạy lên đỉnh núi, vô cùng phấn khởi phát ra tiếng phì phì trong mũi, rút cuộc dừng bước.

Thắm Thiên Lăng uể oải ngẩng đầu khỏi ngực Tần Thiếu Vũ. “Người muốn chết sao?”. Giọng mềm nhũn, không có lực sát thương, kết hợp với ánh mắt ủ rũ khiến Tần Thiếu Vũ không khỏi muốn bật cười.

Vì vậy Tần cung chủ liền cười ra!

“Cười cái rắm”. Thắm Thiên Lăng nhảy xuống từ trên lưng ngựa, buồn nôn.

“Bị dọa sao?”. Tần Thiếu Vũ cũng xuống ngựa.

Thắm Thiên Lăng ôm thân cây nôn.

Tần Thiếu Vũ: ...

“Sau này người còn dám để ta cười con ngựa này”. Thắm Thiên Lăng thở hồng hộc. “Ta sẽ cùng nó tìm cái chết!”

“Đạp Tuyết Bạch là ngựa quý khó tìm, bao nhiêu người muốn cưới còn không được cưới”. Tần Thiếu Vũ nói.

Ngựa quý thì sao, Rolls-royce ta còn không thấy lạ, Thắm Thiên Lăng ngồi trên tảng đá uống nước.

“Giận sao?”. Tần Thiếu Vũ ngồi xổm trước mặt hắn.

Không tới mức giận, nhưng không vui! Thắm Thiên Lăng căm tức nhìn Tần Thiếu Vũ một chút, may là người này không sinh ra ở xã hội hiện đại, nếu không sẽ trở thành phần tử nguy hiểm nghiện đua xe! Cưỡi ngựa y như chạy BMW, nếu chạy BMW thật chắc thành máy bay!

“Xuống núi nha?”. Thấy sắc mặt hắn khôi phục, Tần Thiếu Vũ đề nghị.

“Không!”. Thắm Thiên Lăng cự tuyệt. “Chúng ta ở đây chờ những người khác tới”. Cho dù bại liệt trên xe ngựa cũng quyết tâm không cưới ngựa!

“Những người khác tới đây làm chi?”. Về mặt Tần Thiếu Vũ đầy kinh ngạc.

Thắm Thiên Lăng: ...

“Chỗ này không nằm trong lộ trình, những người khác đã sớm vòng qua chân núi”. Thấy hắn hoang mang, Tần Thiếu Vũ chủ động giải thích.

“Vậy sao nó chạy lên đây?”. Thắm Thiên Lăng giọng run run, chỉ vào con ngựa mặt dài bên cạnh!

“Trên đây cảnh đẹp, ta muốn dẫn người đến xem”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng cực kì muốn lấy đá đập vào mặt hắn!

“Nếu người không thích thì sau này chúng ta không lên đỉnh núi là được”. Tần Thiếu Vũ vươn tay ra với hắn. “Nhưng lần này buộc phải xuống núi”

Thẩm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt. “Vậy bắt nó chạy chậm một chút!”

“Được”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Chạy chậm một chút”

“Được”

“Chạy nhanh ta sẽ ói lên người người”

“...Được”

Dưới sự bảo đảm của Tần Thiếu Vũ, Thẩm Thiên Lăng rút cuộc đồng ý lên Đạp Tuyết Bạch lần nữa. Có điều hình như nó và Tần cùng chủ đều sợ bị ói lên người nên lần này tốc độ thật sự thông thả. Ven đường gió mát thổi qua mặt, thậm chí Thẩm Thiên Lăng còn thấy hơi thoải mái.

“Lần này không sợ đúng không?”. Tần Thiếu Vũ kể vào tai hắn hỏi.

“Ta không sợ!”. Lòng tự trọng của Thẩm Thiên Lăng bị chọc trúng. Người mới sợ, cả nhà người đều sợ! Lão tử chỉ bị choáng thôi!

“Ừ, không sợ”. Tần Thiếu Vũ cười. “Vậy chúng ta chạy thêm lần nữa nhé?”

“Người dám!”. Thẩm Thiên Lăng lập tức quay đầu căm giận nhìn hắn.

“Không dám, chọc người thôi”. Tần Thiếu Vũ cụng đầu hắn, cười khê.

Đường nhìn gần trong gang tấc, Thẩm Thiên Lăng lập tức cảnh giác. “Này, ta đã sớm nói không có hứng thú với nam nhân!”. Cho nên không được tùy tiện liếc mắt đưa tình, quả thật hù chết người! Ta thích tỷ tỷ mềm mại biết không!

Tần Thiếu Vũ không có ý kiến, tiếp tục mang hắn chậm rãi xuống núi.

Vì hai người trên đường kéo dài thời gian, Thẩm Thiên Lăng lại nghiêm ngặt hạn chế tốc độ của Đạp Tuyết Bạch, nên chờ hai người tới Lạc Hà trấn thì thuộc hạ Truy Ảnh cùng đã tốp năm tốp ba uống trà nghỉ trưa trong quán, rõ ràng đã tới từ rất lâu.

“Muốn ăn gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi Thẩm Thiên Lăng.

“Mì Dương Xuân ăn kèm củ cải chua”. Vừa mới bị choáng còn chưa lấy lại tinh thần, Thẩm tiểu thụ cực kì muốn ăn chua.

Chủ quán đứng kế bên, kích động đến mức tay vẫn còn run.

Đây là người chỉ được nghe qua trong truyện kể!

Cực kì cao quý!

Thế mà mình lại được gặp người thật!

“Người... khó chịu sao?”. Thẩm Thiên Lăng do dự nhìn hắn, sốt cũng không cần ra đây, nếu không đối với cả người lẫn ta đều không tốt!

“Người là Thẩm công tử sao?”. Chủ quán giọng cũng biến âm, rõ ràng vô cùng hưng phấn!

Thẩm Thiên Lăng nắc một cái, dọc đường gặp fan ư?

“Mang đến một cân thịt bò”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói.

“Vâng vâng”. Chủ quán liên tục gật đầu, nịnh nọt nói. “Thẩm công tử còn muốn dùng gì?”

“Một – bình – Hoa – Điều”. Tần Thiếu Vũ bất mãn vì bị làm lơ, giọng nói cực kì cáu kỉnh, thuận tay đập đĩa xuống bàn.

Chủ quán: ...

“Người mau xuống chuẩn bị đi”. Thắm Thiên Lăng trong mắt đầy lo lắng, đối diện phần tử bạo lực hung hãn, nếu hắn muốn đập tiệm của người ta cũng ngăn không nổi!

Chủ quán xoay người chạy như bay.

“Cần gì hung dữ như vậy”. Vì kiếp trước là người trong giới giải trí, Thắm Thiên Lăng rất yêu quý các fan.

“Mất hân vẫn còn thì chưa tính là hung dữ!”. Tần Thiếu Vũ rút đĩa ra.

...Đừng dă man như vậy! Thắm Thiên Lăng cực kì >_<, ta=“” còn=“” muốn=“” ăn=“” nha!=“” tưởng=“” tượng=“” ra=“” cảnh=“” đó=“” sẽ=“” nuốt=“” không=“”>

Sau một lát, tiểu nhị bưng một cái tô màu vàng lớn đặt trên bàn.

Thắm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh. “Đây là cái gì?”

Tiểu nhị rút ra quyển tập nhỏ đọc lên. “Canh hải sâm cá muối tổ yến gan ngỗng bao tử bò sườn cút bồ câu nấm hương”

Thắm Thiên Lăng: ...

“Còn có mì và củ cải chua”. Chủ quán bưng khay chạy tới, liến thoắng nói. “Dùng nước lèo ăn kèm củ cải chua, toàn bộ đều dùng củ non, giòn mà không quá chua, nhất định công tử sẽ thích...”

Lời còn chưa dứt, đôi đĩa thứ hai của Tần Thiếu Vũ cũng đã “ba” một tiếng đâm xuyên qua bàn.

“Thịt bò của ta đâu?”

19. Chương 18: Bầy Rắn Kéo Tới!

Vì Tần cung chủ quá mức hung hãn nên Thắm Thiên Lăng không thể làm gì khác ngoài mở to mắt nhìn fan hâm mộ chạy trời chết, thậm chí thịt bò và rượu Hoa Điều đều do tiểu nhị cúi đầu bưng tới, sợ rằng liếc một cái cũng bị mù mắt!

Phần tử bạo lực thật đáng sợ... Thắm Ảnh để bữu môi, cúi đầu xì xụp ăn mì.

“Ăn ít một chút”. Tần Thiếu Vũ gấp một đĩa lớn trong bát hân.

Thắm Thiên Lăng >_<. “sao=“” người=“” chỉ=“” kêu=“” một=“” chén?”=“”>

“Chúng ta còn phải chạy đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người ăn nhiều lại mắc ói”

Thắm Thiên Lăng: ...

Đừng đem ta nói như một đứa thiếu năng chứ!

“Trên xe có bánh, người đói bụng lúc nào cũng có thể ăn”. Tần Thiếu Vũ gấp một đĩa củ cải chua lớn, vẻ mặt cực kì thản nhiên.

Thắm Thiên Lăng trong lòng dựng thẳng ngón giữa, rõ ràng muốn ăn mì, chuyện nhỏ vậy cũng kiếm có, thật là dối trá!

Cơm ăn được phân nửa thì bên ngoài trời đã nắng lên, trong phòng cũng hơi oi bức. Thắm Thiên Lăng trên trán đổ mồ hôi, tiểu nhị thấy vậy lập tức đưa lên lên một tô lê ướp lạnh, thức thời nói. “Món này chuyên chuẩn bị cho Tần cung chủ, không liên quan gì đến Thắm công tử”

Tần Thiếu Vũ: ...

Thắm Thiên Lăng ghen cười cúi đầu ăn mì, vai run rẩy.

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh bóp nát một cái chén.

Tiểu nhị cong giò lên chạy cực nhanh.

“Chúng ta phải đi đường bao lâu”. Thắm Thiên Lăng chủ động lắng sang chuyện khác.

“Không biết!”. Tần Thiệu Vũ mặt đen.

Đừng nhỏ nhen vậy chứ! Thắm Thiên Lăng dùng ánh mắt kháng nghị.

Lớn vậy mà một chút khoan dung độ lượng cũng không có!

Ăn xong bữa cơm, Tần Thiệu Vũ xuống dưới chuẩn bị, Thắm Thiên Lăng thừa dịp không ai chú ý, lén đưa thêm cho chủ quán một ít bạc xem như tiền boa và tiền an ủi tinh thần.

“Đa tạ Thắm công tử”. Chủ quán nhất thời vui sướng, lấp bắp nói. “Không biết công tử có thể để lại vài chữ không?”

“Ấy?”. Thắm Thiên Lăng hơi khó xử, thư pháp thì hần biết nhưng ít nhiều sẽ khác với Thắm Thiên Lăng trước kia, lỡ lời ra thì biết làm sao?

“Một chữ cũng được!”. Còn chưa chờ hần mở miệng, chủ quán đã đem giấy mực tới.

Thắm Thiên Lăng: ...

Chủ quán dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn hần, vẻ mặt cực kì thuần khiết!

Một fan lớn tuổi ánh mắt hình nhang muỗi, thật khiến Thắm Thiên Lăng không đành lòng cự tuyệt! Vì vậy sau khi Thắm Ảnh để vụn vụn một chút thì cũng cầm bút lên, thoăn thoắt vẽ một đoá hoa mẫu đơn – đây là kĩ năng tăng thêm sau khi đóng phim trước kia. Hần chỉ biết vẽ duy nhất thứ này, nhưng vậy cũng đủ. Đây chính là đạo lý: chỉ một chiêu cũng đủ xài!

Chủ quán nước mắt lưng tròng, toàn thân nghệt thở!

Hạnh phúc của fan nào tàn, mấy ai hiểu được!

“Người còn ở đây làm gì?”. Tần Thiệu Vũ đột nhiên xuất hiện phía sau hần như oan hồn.

Thắm Thiên Lăng hoảng hốt run lên, suýt nữa ném bút xuống! Đang êm đẹp sao đột nhiên dùng cái giọng này nói chuyện, quả thật hù chết người!

Mà chủ quán phản ứng rất thành thật, “xẹt” một phát liền chui xuống gầm bàn!

Thắm Thiên Lăng: ...

“Lần sau còn như vậy, xem ta trừng trị người thế nào”. Tần Thiệu Vũ bóp mặt hần.

Rõ ràng ta chưa làm gì nha! Thắm Thiên Lăng sợ hãi, giọng điệu bất gian tại trận này là sao! Ghen cũng phải có chỉ số thông minh chứ, huống hồ dù yêu đương vụng trộm ta cũng không chọn đại thúc rìa mép này!

Khẩu vị không thể nặng như vậy!

Thế nhưng Tần Thiệu Vũ hoàn toàn không cho hần thời gian giải thích, trực tiếp bế lên từ ban công nhảy xuống.

Mẹ kiếp, lại nữa rồi! Thắm Thiên Lăng cực kì tức giận. Trên đời này rõ ràng có thứ gọi là cầu thang, cả ngày cứ nhảy tới nhảy lui, người cũng đâu phải chuột túi!

“Chủ quán”. Tiểu nhị đứng ở cửa sổ nhìn đoàn xe rời đi mới chạy tới bên bàn. “Thắm công tử bọn họ đã đi rồi”

“Phải không đó?”. Chủ quán từ gầm bàn chui ra, cẩn thận cầm lấy bức tranh mẫu đơn trên bàn, kích động đến mức rìa mép cũng bay bay!

Chuyện này rất đáng khoe khoang một phen!

Vì vậy chiều hôm đó, trong trấn tất cả mọi người đều biết Thắm tiểu công tử ăn cơm ở quán Vương Ký, đồng thời còn để lại một bức tranh đẹp! Có điều chỉ dựa vào hai chuyện này còn chưa đủ tạo thành chủ đề tán dóc, nên mọi người căn cứ vào lời kể của chủ quán mà thêm mắm thêm muối, dốc hết sức suy một ra

ba, cuối cùng đem chuyện này thành công truyền bá thành một chuyện tình kinh thiên động địa! Chủ quán Vương râu ria xồm xoàm nhanh chóng biến thành bên thứ ba anh tuấn tiêu sái nhiều tiền phong lưu, Thẩm công tử là đoá hoa sen thuần khiết, còn Tần cung chủ thì được miêu tả thành chiến thần vì giữ gìn tình yêu mà toàn thân phun lửa! Còn có người phát diên thêm vào tình tiết “Tần cung chủ sau khi đem Thẩm công tử về xe ngựa thì hung hăng điều giáo thế nào”, đồng thời viết thành một quyển sách nhỏ ọi người thưởng thức, cực kì ươt át! Hơn nữa sau này đoạn truyện xưa này còn thông qua Lạc Hà trấn mà truyền khắp thiên hạ, có thể nói là cột mốc quan trọng của couple quốc dân!

Đương nhiên Thẩm Thiên Lăng không biết chuyện này, nên hẳn mỗi ngày dành phần lớn thời gian ở trong xe ngựa vừa đọc sách vừa ngủ gật.

“Cung chủ”. Người mặc áo đen cùng Tần Thiệu Vũ cười ngựa sóng vai mà đi. “Khoảng một thời gian nữa khắp thiên hạ sẽ biết ngươi vì Thẩm công tử mà không tiếc giành tình nhân với một chủ quán rượu”

Tần Thiệu Vũ nhướn mày. “Phượng Cửu Dạ thì sao?”

“Ma giáo ở tuốt trên núi, muốn truyền tới e rằng không nhanh như vậy”. Người áo đen nói. “Có điều trong võ lâm cũng có nhiều đệ tử Ma giáo cải trang, chắc là không lâu sau Phượng Cửu Dạ sẽ biết Thẩm công tử sau khi mất trí nhớ thì cực kì ân ái với cung chủ”

Tần Thiệu Vũ cười cười, không nói gì thêm.

Thẩm Thiên Lăng ló đầu ra cửa sổ. “Dừng xe dừng xe!”

“Sao vậy?”. Tần Thiệu Vũ khom lưng hỏi.

“Người có ba loại chuyện gấp”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc, chuyện đi tè thì không thể nhịn.

Tần Thiệu Vũ bật cười, kêu phu xe ngừng lại.

“Không được theo”. Thẩm Thiên Lăng chạy vào rừng.

“Ta cũng mắc”. Tần Thiệu Vũ vô liêm sỉ đi theo.

...

Thẩm Thiên Lăng cảm tức nhìn hẳn một chút, thật đáng ghét! Chuyện này có gì hay đâu mà theo, cũng không phải con gái, đi nhà vệ sinh còn kéo bè kéo phái!

Thế nhưng Tần cung chủ vẻ mặt thản nhiên, rõ ràng không có ý định rời khỏi. Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác ngoài xoay lưng về phía hẳn cỡi dây lưng. Có điều còn chưa giải quyết xong thì đột nhiên bị Tần Thiệu Vũ xông tới ôm eo mượn lực đạp lên cây, sau đó đáp xuống một bãi đất trống!

Tốc độ nhanh như điện, giữa đường chưa hề ngừng lại.

“A!!!”. Thẩm Thiên Lăng kêu lên sợ hãi, lưng cuống kéo quần, bị gió thổi nên lạnh mông!

“Phụt”. Tần Thiệu Vũ nhìn một chút, sau đó cười cực kì thiếu ăn đòn. “Nhỏ”

“Tên khốn kiếp nhà ngươi!”. Thẩm Thiên Lăng đỏ mặt, kéo quần xong thì đánh tới một quyền. “Ta phải làm thật ngươi!”

“Ta chỉ vì muốn tốt cho ngươi”. Tần Thiệu Vũ một tay đón được cú đấm của hẳn. “Vừa nãy trên đầu ngươi có rắn”

“Lừa ai vậy!”. Thẩm Thiên Lăng một cước đạp tới, hét lên. “Rắn nhà ngươi tháng ba ra khỏi hang ư!”. Lúc trước trời lạnh, chỉ có hôm nay mới hơi ấm chút, sao có thể ra nhanh như vậy!

Tần Thiệu Vũ nghe vậy nhướn mày, cũng hiểu được có chút không đúng.

“Sao không nói nữa đi?”. Thẩm Thiên Lăng rống giận. “Lưu manh!”

Tần Thiệu Vũ kéo tay hẳn trở về chỗ cái cây lúc nãy.

Quả nhiên có một con rắn lớn màu xám nằm trên ngọn cây, nhìn hai người thè lưỡi.

“A A A!”. Thảm Thiên Lăng nhảy vào lòng Tần Thiếu Vũ. “Mau đi thôi”. Hắn thật sự sợ mấy thứ này biết không! Quả thật sờn gai ốc!

“Đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ vỗ lưng hắn, nhặt một cành cây đâm vào đầu rắn.

Con rắn lớn mềm nhũn lưng lay một chút, nhìn rất lờ đờ.

“Chắc là chưa tới thời gian ra khỏi hang”. Tần Thiếu Vũ nói.

“A!!!”. Thảm Thiên Lăng hét chói tai. “Phía sau cũng có!”

Tần Thiếu Vũ xoay người nhìn lại thì thấy có ba bốn con rắn nhỏ bò phía trên, có điều tốc độ cực chậm, rõ ràng còn chưa hết kì ngủ đông.

“Mau đi thôi!”. Thảm Thiên Lăng nắm áo hắn lắc lắc, muốn ở đây mừng năm mới sao?

Tần Thiếu Vũ ôm hắn bay về phía trước, tách khỏi bầy rắn mà đến chỗ xe ngựa.

“Cung chủ”. Thấy hai người về mặt khác thường, thuộc hạ đồng loạt vây đến.

“Xung quanh có động tĩnh gì lạ không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi,

“Không có”. Người áo đen lắc đầu. “Xung quanh đều là người của chúng ta, nếu có gì khác thường thì sẽ có tín hiệu”

Không có gì lạ? Vậy bầy rắn kia là sao? Tần Thiếu Vũ cau mày. “Phải người hỏi thăm thôn dân xung quanh một chút xem gần đây có bầy rắn lớn thường xuyên bò tới hay không”

“Vâng”. Người áo đen nhận lệnh rời đi, Thảm Thiên Lăng cực kì sợ hãi nắm lấy Tần Thiếu Vũ. “Ta và người cùng cỡi ngựa”. Lỡ lát nữa có rắn bò vào từ cửa sổ thì biết làm sao, nghĩ đến thôi cũng hù chết người!

“Được”. Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng. “Cần còn không được”

Vì vậy tới thành trấn kế tiếp thì mọi người trên đường được tận mắt thấy cảnh tượng ngọt ngào là Thảm công tử và Tần cung chủ cùng cưỡi chung một con ngựa ân ân ái ái. Thật khiến người ta một lần nữa tin tưởng vào tình yêu!

“Có muốn ngủ chung với ta không?”. Trong quán trọ, Tần Thiếu Vũ nhướn mày hỏi Thảm Thiên Lăng.

Thảm Thiên Lăng suy tính thật lâu, tự hỏi hết ba phút mới ngẩng đầu nói. “Được!”

“Cần tự hỏi lâu vậy sao?”. Tần Thiếu Vũ bất mãn.

Đó là đương nhiên, thật ra trình độ kinh khủng của người so với bầy rắn cũng không kém là bao! Thảm Thiên Lăng trong lòng âm thầm cân nhắc, ưu thế duy nhất của người chính là có thể giao tiếp! Cùng một câu “lộn xộn nữa ta sẽ chết cho người xem”, nói với người và động vật dĩ nhiên hiệu quả khác nhau! Cho nên cùng nhau ngủ vẫn tốt hơn!

Làm một couple quốc dân chấn động toàn quốc, lần này hai người rất thức thời không xuống lầu ăn mà phải người đem bữa tối lên phòng, tránh khỏi việc bị vây xem trong lúc ăn cơm.

Bác gái làm bếp nghe tin này xong thì nhịn không được vừa xào rau vừa thổn thức, ngay cả ăn cơm cũng không muốn rời nhau sao? Quả thật ân ái đến mức trái tim cũng phải run lên!

Người trẻ tuổi bây giờ thật khiến người ta chịu không nổi!

20. Chương 19: Oan Nghiệt

Sau khi ăn xong bữa cơm đơn giản trong phòng, hai người bắt đầu hai mặt nhìn nhau.

Không thể ra ngoài, cũng không có gì làm, thời điểm này rất xấu hổ! Thảm Thiên Lăng không thể làm gì khác ngoài chủ động tìm chủ đề nói chuyện. “Bình thường giờ này người hay làm gì?”

Tần Thiếu Vũ nói. “Luyện võ”

“Mới ăn cơm xong đã luyện võ?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hấn bằng ánh mắt đồng cảm, thiếu hiệp người không bị đau bao tử cũng quá may mắn rồi!

“Bức bối muốn ra ngoài sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ta có thể ra ngoài ư?”. Thẩm Thiên Lăng mắt sáng rỡ.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Không thể”

Không thể còn hỏi ta làm gì! Thẩm Thiên Lăng bị ghen một chút, ăn no rửng mỡ sao?

Còn có thể xấu tính hơn nữa không?

“Cung chủ”. Có thuộc hạ bên ngoài gõ cửa. “Người phái ra ngoài đã trở về, có cần dẫn tới đây không?”

“Không cần”. Tần Thiếu Vũ nói. “Toàn bộ ra sân sau đi, ta ngay lập tức sẽ đến”

“Người muốn ra ngoài ư?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò.

“Xử lý một ít chuyện nội bộ của Truy Ảnh cung”. Tần Thiếu Vũ đứng lên. “Người đợi ở đây đừng đi lung tung”

“Ta có thể đi theo không?”. Thẩm Thiên Lăng thử hỏi. Tuy xử lý công việc chẳng liên quan gì đến mình, nhưng dù thế nào vẫn tốt hơn ở trong phòng bức bối. Hơn nữa nghĩ kỹ thì hấn cũng hơi tò mò về Truy Ảnh cung!

“Người muốn đi chung ư?”. Tần Thiếu Vũ nghe vậy cau mày.

“Không thể ư?”. Thẩm Thiên Lăng bĩu môi, vừa định nói không đi thì thôi, Tần Thiếu Vũ đã gạt đầu. “Được”

Thật ra ta cũng không muốn đi cho lắm! Có điều người đã muốn thì ta đây sẽ cố mà đi một chút! Thẩm Thiên Lăng vừa AQ vừa hăng hái bồng bồng theo Tần Thiếu Vũ ra hậu viện.

Trong sảnh từ lâu đã có vài người đang đứng, thấy hai người đến thì vẻ mặt đều sững sốt.

Thẩm Thiên Lăng >_<. sao=“ lại=“ dùng=“ ánh=“ mắt=“ này=“ nhìn=“ ta,=“ cũng=“ không=“ phải=“ tới=“ mượn=“ tiền=“ các=“>

“Cung chủ”. Một người đứng đầu chần chờ.

“Trước hết toàn bộ tự giới thiệu với phu nhân một chút, để hấn khỏi lộn”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên nói.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Em gái người!

Người mới là phu nhân, cả nhà người đều là phu nhân!

Tần Thiếu Vũ quét mắt nhìn Thẩm Thiên Lăng, trên mặt đầy uy hiếp.

Nghĩ tới buổi tối còn phải ngủ chung với hấn, Thẩm Thiên Lăng thức thoir ngậm miệng.

Ăn nhờ ở đậu, nỗi đau này mấy ai hiểu cho.

Đám người phía dưới đưa mắt nhìn nhau, ai cũng không mở miệng, rõ ràng cũng không tán thành cách gọi “phu nhân” này.

“Cần ta lặp lại lần nữa sao?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng mở miệng.

...

Thiếu hiệp, lúc này người thật anh tuấn, nhưng ta lại đang làm bia đỡ đạn! Thẩm Thiên Lăng khóc không ra nước mắt, đầu mình bị nước vào hay sao mà chủ động mở miệng muốn tới. Sớm biết bị ghét như vậy thì không bằng nằm trong phòng ngắm sao, còn có vẻ có khí chất!

Căn phòng yên tĩnh có chút xấu hổ, một lát sau, một tỷ tỷ cài hoa rớt cuộc mở miệng nói trước. “Thuộc hạ là Hoa Đường, Tả hộ pháp của Truy Ảnh cung”

Mẹ kiếp, tình huống này mình phải nói gì đây? Thắm Thiên Lăng nhìn Tần Thiểu Vũ xin giúp đỡ, chỉ thấy hần chắp tay sau lưng vẻ mặt lạnh lùng, tư thế nhìn như muốn đập phòng! Vì vậy Thắm Thiên Lăng chỉ phải tự lực cánh sinh ăn cắp lời thoại mà khen ngợi. “Tả hộ pháp quả nhiên tuổi trẻ tài cao, còn rất đẹp”. Mặc kệ thế nào, khen một nữ nhân đẹp sẽ không có sai lầm lớn!

“Phu nhân quá khen”. Tả hộ pháp khiêm tốn nói. “Nếu bàn về nhan sắc thì thuộc hạ sao có thể bằng một phần vạn của phu nhân”

Thắm Thiên Lăng một ngụm máu dâng lên cổ họng, người có chắc đây là nịnh nọt không?

“Thuộc hạ là Diêu Khiêm”. Có một thư sinh đứng dậy, có vẻ ốm yếu nói. “Hữu hộ pháp của Truy Ảnh cung” Vị huynh đài này người có chắc là không cần đi khám bệnh không? Thắm Thiên Lăng vẻ mặt đầy lo lắng nhìn hần, sắc mặt tái nhợt bước đi không vững, dừng nên một giây tiếp theo sẽ bất tỉnh nha!

“Thuộc hạ là Phạm Nghiêm, cự hữu Hộ pháp”. Một gã vạm vỡ tiếng như chuông rền nói.

“Mới thăng chức sao?”. Thắm Thiên Lăng nhiệt tình nói. “Chúc mừng chúc mừng”

“Mới giáng chức”. Tỷ tỷ cài hoa buồn bã nói. “Mới bị cung chủ cách chức thành Đàn chủ phân đàn”

Thắm Thiên Lăng: ...

Đại ca, ta không cố ý chạm vào vết thương lòng của người nha.

“Còn một người nữa”. Tần Thiểu Vũ quét mắt về phía góc tường, giọng nói vẫn lạnh lùng!

Còn nữa? Thắm Thiên Lăng nhìn theo ánh mắt hần, chỉ thấy góc tường âm u có một nam nhân bị trói thành bánh chưng!

Fuck! Đã bị vậy còn bắt người khác tự giới thiệu, Truy Ảnh cung của các người có nhân tính hay không!

“Thuộc hạ... Phương, Phương, Phương, khụ khụ, Phương...” Bánh chưng gian nan bò ra từ trong bóng tối, trong mắt đầm lệ.

Thắm Thiên Lăng nhìn cũng muốn khóc, buổi tối không nên cosplay The Ring chứ, quả thật hù chết người!

“Phương, Phương...”. Bánh chưng còn đang cố gắng hết sức nói.

Mẹ kiếp, vậy cũng quá thảm rồi! Thắm Thiên Lăng quay đầu trách Tần Thiểu Vũ. “Sao người có thể đối xử với hần như vậy?”. Không hề biết quan tâm đến thuộc hạ!

“Phu, phu, phu nhân... đừng lo...”. Bánh chưng yếu ớt phát tay. “Vì ta gieo, gieo, gieo...”

“Người đâu!”. Tần Thiểu Vũ nghe cũng phát bực. “Mau đem hần xuống!”

Vì vậy Thắm Thiên Lăng mở to mắt nhìn một người tiến đến nâng người nọ lên.

“Gieo gió gặt bão...”. Đúng lúc bị nâng ra cửa, bánh chưng rút cuộc hoàn chỉnh nói ra bốn chữ, vì vậy không ngừng kích động nước mắt lưng tròng, thỏa mãn thở hổn hển!

Giáo phái kì quái này rốt cuộc tại sao chưa đóng cửa? Thắm Thiên Lăng khó hiểu, mà hình tượng của Tần Thiểu Vũ cũng giảm một bậc. Vốn nghĩ hần tuổi trẻ anh tuấn nhiều tiền, hiện tại xem ra càng giống giám đốc công ty bao bì, tùy tiện tuyển dụng một đồng người là thành lập được môn phái giang hồ. Nghe có vẻ quang vinh nhưng thật ra không đáng tin!

“Ngồi”. Tần Thiểu Vũ bảo Thắm Thiên Lăng.

Thắm tiểu thụ chân thành nói. “Ta nghĩ ta về trước thì tốt hơn”

Tần Thiểu Vũ nhếch môi. “Cũng tốt, đêm nay chắc ta về muộn, đành để phu nhân ngủ một mình vậy”

Một mình em gái người! Có cần nhấn mạnh hai chữ này vậy không? Thắm Thiên Lăng oán hận, đây rõ ràng chính là uy hiếp!

“Nếu thấy trong phòng có răn thì phu nhân cứ la lên là được”. Giọng Tần Thiểu Vũ đầy thân thiết. “Nhớ lớn tiếng một chút, nếu không có thể ta không nghe thấy”

“... Ta vẫn nên ngồi đây thêm một chút đi”. Thắm Thiên Lăng nước mắt ào ào, đang ngủ giữa chừng đột nhiên rớt xuống một con rấn, nghĩ thôi đã sợ rồi!

Tần Thiếu Vũ rõ ràng cực kì thoải mái với câu trả lời này, vươn tay ôm Thắm Thiên Lăng vào lòng.

W – W – WTF đừng hoảng loạn như thế chứ! Trước mặt nhiều người như vậy người muốn làm gì? Thắm Thiên Lăng hoảng hốt giãy dụa, nhưng rõ ràng trị số vũ lực quá thấp, căn bản là phí công vô ích, ngược lại còn có vẻ muốn mà bày đặt từ chối!

Hoa Đường khen ngợi. “Đúng là ân ái, phu nhân quả nhiên đáng yêu như trong lời đồn”

Lời này sao có thể nói lung tung! Thắm Thiên Lăng cảm giận. “Ta...”

“Đừng nghịch nữa, nghe mọi người nói chuyện kìa”. Tần Thiếu Vũ mặt không đổi sắc, nhẹ nhàng vỗ lưng hân.

Thắm Thiên Lăng cứng ngắc nằm trong lòng Tần Thiếu Vũ, âm thầm rơi lệ, dám điểm huyết lão tử!

Người là cái đồ dễ tiện vô sỉ giám đốc công ty bao bì không “lên” được!

“Sự việc như thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Giang hồ gần đây không yên ổn”. Hoa Đường nói. “Ma giáo hành động kiêu ngạo, đặc tội không ít người”

“Các môn phái có phản ứng gì?”. Tần Thiếu Vũ để Thắm Thiên Lăng tựa vào ngực mình.

Đừng dùng tư thế này! Đau lưng! Thắm tiểu thụ trong lòng gào thét!

“Đại khái nhanh chóng sẽ kết thành đồng minh, phần nộ mở đại hội võ lâm”. Hoa Đường khinh bỉ nói. “Hàng năm đều như vậy, Ma giáo lại ngày càng kiêu ngạo”

“Hữu hộ pháp, người thấy sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Bẩm cung chủ, thuộc hạ...”. Gã vạm vỡ nói được phân nửa mới nhớ mình đã bị cách chức thành Đàn chủ, vì vậy rưng rưng ngậm miệng, tim như bị dao cắt.

Hữu hộ pháp mới nhậm chức im lặng không nói, vì hân một mực dờ ra nhìn sàn nhà, rõ ràng không nghe thấy câu hỏi của Tần Thiếu Vũ.

Sao lại đột nhiên yên tĩnh vậy? Thắm Thiên Lăng tò mò, nhưng không thể động dậy cũng không thể xoay sang chỗ khác nhìn, vì vậy không thể làm gì hơn ngoài cảm tức nhìn ngực Tần Thiếu Vũ!

Hoa Đường khoanh tay, rõ ràng không định nhắc nhở, tư thế như xem kịch vui.

Trong số mấy người này Phạm Nghiêm tương đối nhân hậu, tuy bất mãn vị trí Hộ pháp bị người chiếm lấy, nhưng vẫn nhỏ giọng kêu. “Điều Khiêm”

Thế nhưng Hữu hộ pháp mới nhậm chức còn đang ngẩn người, cơ bản không có phản ứng!

“Điều Khiêm”

Vẫn không phản ứng!

Tần Thiếu Vũ vẻ mặt vô cảm, ánh mắt như băng, rõ ràng tâm trạng cực kém!

Trong phòng tĩnh lặng, Thắm Thiên Lăng không nhận được nóng nảy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bắt lão tử ở đây thì ít nhất phải cho xem náo nhiệt một chút!

Chắc là ánh mắt hân rất oán hận nên Tần Thiếu Vũ rốt cuộc có lương tâm mà phát hiện, ôm hân đổi tư thế.

Phạm Nghiêm kêu vài tiếng, thấy Điều Khiêm vẫn không phản ứng, vì vậy lấy tay chọt chọt muốn hân tỉnh lại. Nhưng cự Hữu hộ pháp rõ ràng quên một việc, chính là thể hình hân gấp đôi đương nhiệm Hữu hộ pháp! Cho nên tuy đã cố hết sức nhẹ nhàng, Điều Khiêm vẫn bị chọt lão đảo, bẹp một phát nằm dưới đất.

...

Thẩm Thiên Lăng vừa xoay người đã thấy một màn như vậy. Thế này mà gọi là môn phái giang hồ sao? Sức chiến đấu ngay cả dân phòng còn không bằng nữa!

“Ồi trời sao người lại té thế này!”. Phạm Nghiêm hoảng hốt, vội kéo hắn từ dưới đất dậy.

“Người muốn đánh nhau sao?”. Diêu Khiêm tức giận nói.

“Ta có lòng tốt”. Phạm Nghiêm cảm thấy oan uổng. “Cung chủ vừa hỏi người đó!”

“Ta đương nhiên nghe thấy!”. Diêu Khiêm một cước đạp tới. “Nhưng ta đang trao đổi với thần linh, sao người lại dám cắt ngang thế?”

Phạm Nghiêm hít một hơi khí lạnh. “Còn trao đổi với thần linh nữa sao?”

“Hừ!”. Diêu Khiêm vung tay áo, xoay lưng về phía hắn.

Thẩm Thiên Lăng tâm trạng phức tạp nhìn hết thấy. Đây đâu phải Truy Ảnh cung, rõ ràng là một đồng giang hồ bịp bợm không biết từ đâu chui ra... May là vẫn chưa đồng ý gả qua, nếu không chính mình cũng phải cầm mâm ra ngã tư đường làm xiếc kiếm sống!

“Trao đổi với thần linh?”. Tàn Thiệu Vũ nhướn đuôi mày. “Thấy gì?”

Diêu Khiêm nhìn Thẩm Thiên Lăng, ánh mắt do dự.

WTF người lên đồng thì cứ lên đồng, mắc gì nhìn ta, lẽ nào lên đồng biết được ta là hàng giả?

Thẩm Thiên Lăng nhất thời khản trương!

“Cứ nói đi đừng ngại”. Tàn Thiệu Vũ nói.

“Cung chủ đừng trách”. Diêu Khiêm cau mày. “Thuộc hạ thấy phu nhân và cung chủ có bảy kiếp oan nghiệt chưa giải được, không nên cười thì tốt hơn”

21. Chương 20: Mau Quảng Tuyệt Lưu Ly Đi!

“Oan nghiệt bảy kiếp?”. Bốn chữ vừa nói ra, nơi đây phút chốc liền yên tĩnh!

Có điều Thẩm Thiên Lăng là bị ép yên tĩnh, nếu không bị điểm á huyết, hắn nhất định sẽ không nhịn được nước mắt lưng tròng ngửa mặt lên trời cười to, đồng thời nhiệt liệt ôm Diêu Khiêm một chút!

Đại ân đại đức không thể đền đáp, huynh đài người thật là người tốt!

“Oan nghiệt bảy kiếp?”. Tàn Thiệu Vũ nhướn mày. “Bảy kiếp gì nói nghe thử xem”

Thẩm Thiên Lăng cũng tò mò vĩnh tai.

“Kiếp thứ nhất cung chủ là tiên trên trời”. Diêu Khiêm chậm rãi mà lưu loát nói. “Anh tuần tiêu sái, dung mạo đẹp đẽ, thanh tân tuấn kiệt, tướng mạo vô song, hoa lệ chói lọi, oai hùng hiên ngang, ngọc quan kim đá, thần thái phi dương...”

CRAP! Ở đâu ra nhiều cụm bốn chữ như vậy? Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt sùng bái nhìn Diêu Khiêm, chiêu nịnh nọt này đã bay tới một tầm ới.

“Vậy còn hắn?”. Tàn Thiệu Vũ cong lại ngón tay, cốc đầu Thẩm Thiên Lăng.

Cốc em gái người, đầu cũng có thể tùy tiện cốc sao! Thẩm tiểu thụ trong lòng nổi giận, cái đồ không biết đến nhân quyền!

“Thẩm công tử là...”. Diêu Khiêm lộ vẻ mặt khó xử.

Là cái gì nói nhanh chút coi! Thẩm Thiên Lăng khó chịu, ập a ập ứng như thái giám!

“Nói!”. Tàn Thiệu Vũ nói.

Diêu Khiêm hít sâu một hơi. “Thẩm công tử là một con... hồ ly tinh ở Nam Hải tiên sơn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cũng không thể cho ta làm thần thiên ư?

“Rồi sao nữa?”. Tần Thiếu Vũ tỉnh bơ tiếp tục hỏi.

“Tiên và yêu quái không cùng loại, vị tiên ấy vì hồ ly tinh mà nhiều lần trải qua kiếp nạn, vốn có thể ở bên nhau nhưng không ngờ bị hồ ly tinh bày mưu hãm hại, dẫn đến thiên hạ đại loạn, trăm họ lầm than”. Diêu Khiêm nói. “Thượng đế biết được việc này thì giận tím mặt, đem vị tiên và hồ ly tinh nhập vào luân hồi, bắt đời đời yêu nhau mà không được gần nhau suốt sáu kiếp. Ý trời không thể trái, mong cung chủ nghĩ lại”

Thật sự quá cảm động! Thẩm Thiên Lăng trong lòng liệu mạng vì hấn võ tay, tuy tình tiết hơi cũ nhưng không sao, hữu dụng mới là vương đạo!

“Ý ngươi là kiếp trước hấn lợi dụng ta?”. Tần Thiếu Vũ nhéo lỗ tai Thẩm tiểu thụ.

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng nhất thời chạy qua một ngàn con Grass Mud Horse, nhéo riết thành tai nhọn thì lão tử sẽ liệu mạng với ngươi!

Diêu Khiêm gật đầu. “Đúng vậy”

Sau đó Thẩm Thiên Lăng nước mắt xoạch xoạch rớt xuống, tốc độ cực nhanh, quả thật gọi là lệ rơi đầy mắt!

“Ôi chao”. Phạm Nghiêm rất hoảng hốt. “Đang êm đẹp sao phu nhân nói khóc liền khóc thế kia”

Hoa Đường suy đoán. “Chắc không phải vì kiếp trước hổ thẹn với cung chủ nên trong lòng bồn khoăn chứ?”

Thẩm Thiên Lăng tiếp tục im lặng rơi nước mắt như mưa, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lông mi thật dài cũng ướt nhẹp, hoá thân thành một tiểu mỹ nhân đáng yêu, quả thật nhìn thấy tim cũng phải nát, cực kì nhu nhược! Nhưng thực tế giờ phút này trong đầu hấn đang điên cuồng chà đạp Tần Thiếu Vũ, không có chuyện gì thì đừng tuý tiện đâm sau lưng ta. Đây là cái huyết kì quái gì vậy, lão tử rõ ràng tâm trạng sung sướng, căn bản là không muốn khóc... Mẹ kiếp còn đâm nữa thì tuyệt giao!

“Phu nhân không cần như vậy”. Hoa Đường không đành lòng, vậy nên dịu dàng an ủi. “Thật ra cũng chỉ là chuyện kiếp trước, quá khứ cũng chỉ là quá khứ, chỉ cần kiếp này ngươi đối xử tốt với Cung chủ là được”

“Đúng vậy, đừng khóc”. Phạm Nghiêm cũng an ủi.

Đầu sỏ Diêu Khiêm trầm mặc không nói, rõ ràng rất kiên trì với “oan nghiệt bảy kiếp”!

“Chuyện này sau này đừng nhắc lại”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng đứng lên. “Chuyện còn lại sáng mai bàn tiếp”

Diêu Khiêm đang há mồm tính nói gì đó thì bị Tần Thiếu Vũ lạnh lùng quét mắt qua, không thể làm gì khác ngoài thức thời cầm miệng.

“Cung chủ và phu nhân thật ân ái”. Đợi hai người đi rồi, Hoa Đường chặc lưỡi cảm thán. “Xem ra không muốn cũng phải nhận”

“Oan nghiệt bảy kiếp, sao có thể nói cưới là cưới?”. Diêu Khiêm giận dữ. “Trên đời này có biết bao nữ nhân xinh đẹp chờ gả cho Cung chủ, hấn đừng mơ tưởng”

“Ngươi xem có chính xác không vậy?”. Phạm Nghiêm chột chột Diêu Khiêm. “Đừng phá huỷ nhân duyên của Cung chủ và phu nhân!”

“Hừ!”. Diêu Khiêm trừng hấn, ngửa đầu rời đi, rõ ràng không quan tâm.

Khoé miệng Phạm Nghiêm run run, nhiều năm duy trì tính xấu như vậy cũng không dễ...

Mà trong phòng ngủ, Thẩm Thiên Lăng đang cười trên người Tần Thiếu Vũ điên cuồng đánh, hết sức dững mãnh!

“Nước mắt còn lau chưa khô kia”. Tần cung chủ nằm trên giường, chậm rãi lửa đỏ thêm dầu.

“Người còn có mặt mũi nói vậy nữa hả?”. Thẩm Thiên Lăng nắm cổ áo hắn lắc lắc. “Người là cái đồ tiểu nhân đê tiện vô sỉ”

“Cũng không còn cách nào khác”. Tần Thiệu Vũ vẻ mặt đầy vô tội. “Không làm vậy sao người khóc được”

“Ta đang êm đẹp tại sao phải khóc?”. Thẩm Thiên Lăng banh mặt hắn ra.

Tần Thiệu Vũ ậm ờ nói. “Như vậy mới có vẻ ân ái”

“Ân ái em gái người!”. Thẩm Thiên Lăng giận.

“Nếu không ân ái một chút thì mọi người ở Truy Ảnh cung khó tránh khỏi có gút mắc với người, ảnh hưởng tới hôn sự sau này của chúng ta”. Tần Thiệu Vũ bóp cánh tay hắn. “Được rồi đừng lộn xộn nữa, mau xuống dưới”

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng tiếp tục nhảy lên bụng hắn. “Người không nghe được sao, chúng ta có bảy kiếp oan nghiệt, còn thành thân cái gì nữa!”. Sớm xa nhau mới là vương đạo, đối với ai cũng tốt!

“Loại chuyện lên đồng này người cũng tin ư?”. Tần Thiệu Vũ đầy khinh thường.

Thẩm Thiên Lăng bị ghen một chút, dừng dừng ánh mắt nhìn kẻ ngu này với ta! Người ngay cả địa cầu hình gì cũng không biết, còn không biết xấu hổ mà khinh bỉ ta ư?

“Ngủ sớm chút đi”. Tần Thiệu Vũ xách hắn xuống. “Sáng mai còn phải đi”

Thẩm Thiên Lăng ngồi xếp bằng trên giường, vẫn cực kì không vui.

Tần Thiệu Vũ cũng không chọc hắn nữa, mở cửa gọi tiểu nhị đem nước tắm vào.

...

“Chúng ta phải cùng tắm sao?”. Thẩm Thiên Lăng cảnh giác.

“Đương nhiên không”. Tần Thiệu Vũ cởi áo ngoài. “Rõ ràng có hai thùng”

Hai thùng thì sao, rõ ràng đặt cạnh nhau, quả thật chính là Uyên ương dục (bể tắm tình nhân ~)! Thẩm Thiên Lăng trong lòng đang tính toán xem có nên lấy bình phong che ở giữa không thì Tần Thiệu Vũ đã cởi đồ bước vào trong nước.

Tốc độ có cần nhanh vậy không, Thẩm tiểu thụ bĩu môi. Chạy một ngày trời quả thật đổ mồ hôi, không tắm thì không ngủ được... Thật ra đều là nam nhân, cũng không có gì, trước kia cũng từng chụp ảnh sexy mà! Thẩm Thiên Lăng vừa tự an ủi vừa lấy tay thử độ ấm, xoay người cởi đồ, chỉ chừa lại cái quần rồi đập ghế vào trong thùng.

“Phụt”. Tần Thiệu Vũ bật cười. “Xấu hổ hả?”

“Xấu hổ em gái người!”. Thẩm Thiên Lăng nổi giận một chút, sau đó ở trong nước cởi quần, ướt nhẹp khoác lên mép thùng.

“Sao gầy vậy”. Tần Thiệu Vũ đưa tay qua nhéo nhéo vai hắn.

Không có chuyện gì thì đừng tùy tiện sờ bậy! Thẩm Thiên Lăng đánh tay hắn ra, hung hăng nói. “Cách xa ta một chút!”. Nếu thích thịt sao người không tìm một người mập mập đi, ta đây cầu còn không được!

Bởi vì lo lắng Tần Thiệu Vũ đột nhiên nổi lên thú tính nên Thẩm Thiên Lăng dùng tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời tắm rửa xong, vươn tay vừa định kéo áo trên giá xuống thì thấy cánh tay đột nhiên mát lạnh, một con rắn nửa đen nửa trắng từ trên giá rút bẹp xuống, vừa vọt rơi vào người hắn.

“A!!!”. Thẩm Thiên Lăng nhất thời hét chói tai, quả thật hồn phi phách tán!

Tần Thiệu Vũ đang mặc đồ, thấy vậy cũng biến sắc, phát tay vung qua một tia nước, đem con rắn độc trên người Thẩm Thiên Lăng hất xuống.

Con rắn lớn choáng váng bỏ loạn trên đất, Thẩm Thiên Lăng sắc mặt như tờ giấy trắng, Tần Thiệu Vũ bay lên, kéo qua áo ngoài ầm ầm ra khỏi thùng, tiện tay quăng ra hai thanh phi đao, cầm chặt con rắn xuống đất.

“Cung chủ!”. Người ở cách vách nghe được tiếng động, nhao nhao chạy tới cửa.

“Không sao, về hết đi”. Tần Thiệu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng ngồi lại trên giường, kéo qua tay hắn kiểm tra một chút. “Không bị cắn, đừng sợ”

Thẩm Thiên Lăng còn chưa hoàn hồn, ngay cả nói chuyện cũng run run. “Vì sao khắp nơi đều có rắn?”

Tần Thiệu Vũ không nói gì, chân mày nhăn thành một nhúm.

Con rắn trên đất còn đang quằn quại, đồng thời tê tê thè lưỡi chạy tới túm quần áo bên cạnh, mặc kệ thanh đao xẹt qua thân thể. Trên đất máu chảy thành sông, khiến người ta nhìn mà lạnh sống lưng.

Tần Thiệu Vũ một tay che mắt Thẩm Thiên Lăng, tập trung nhìn con rắn.

Phi đao bị kéo trên đất, con rắn đụng đầu vào cửa như muốn lấy vật gì ra vậy.

“Trong ngăn kéo có cái gì?”. Tần Thiệu Vũ kề vào tai hắn nhỏ giọng hỏi.

“... Chỉ có quần áo và ngân phiếu”. Thẩm Thiên Lăng hơi bình tĩnh một chút.

“Ngoại trừ mấy thứ này ra?”. Tần Thiệu Vũ tiếp tục hỏi.

“Không còn gì”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói. “Còn có Tuyết Lưu Ly lần trước và Bích Lục Đồng mẫu thân cho ta”

“Bích Lục Đồng?”. Tần Thiệu Vũ cau mày.

“Ừ, mẫu thân nói là được ngọc (ngọc làm thuốc ~)”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Màu xanh nhạt, nằm trong bao quần áo”

Tần Thiệu Vũ lấy dưới gối ra một phi tiêu có dây, phi qua cửa rồi giật lại, mượn lực kéo bao quần áo tới.

“Là cái này nè”. Thẩm Thiên Lăng mở cái hộp ra.

Con rắn quả nhiên đổi hướng, bò tới giường.

Tần Thiệu Vũ cầm viên ngọc xanh biếc lên nhìn một chút, rồi tiện tay ném vào bình hoa trước cửa.

Con rắn nhất thời ngẩng đầu thè lưỡi, quay đầu đến bình hoa.

Tần Thiệu Vũ khoé miệng cong lên, ôm Thẩm Thiên Lăng tới, đá con rắn từ cửa sổ ra ngoài, rồi lấy Bích Lục Đồng trong bình hoa ra giao cho Thẩm Thiên Lăng. “Được ngọc phải tùy thân mang theo, cất đi”

“Liên quan gì tới rắn?”. Thẩm Thiên Lăng không hiểu.

“Nghe đồn hồi xưa có một vị y tiên, bên cạnh hắn có một con hổ”. Tần Thiệu Vũ nói. “Bích Lục Đồng là mắt của con hổ đó, có thể trị bách bệnh và tránh tai hoạ. Chỉ là trong sách không đề cập qua, đặt nó và Tuyết Lưu Ly chung một chỗ sẽ gọi rắn tới”

Thẩm Thiên Lăng nhất thời thấy được ngọc bắt đầu phồng tay!

“Lúc trước cũng không nghe nói Nhật Nguyệt sơn trang hay Vô Tuyệt môn bị rắn quây, không để cạnh nhau chắc sẽ không sao”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ngày mai sẽ có người về Truy Ảnh cung, ta kêu bọn họ mang Tuyết Lưu Ly đi là được”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, trái tim còn đang đập loạn.

Có con rắn độc rớt xuống tay, chuyện này sẽ ám ảnh tâm lý cả đời biết không!

“Đổi sang phòng khác ngủ đi, ở đây mùi máu nồng quá”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn đặt lên giường. “Ta tới ngăn kéo lấy quần áo cho người”

...

Lấy quần áo? Thẩm tiểu thụ ngẩn người, rốt cuộc phát hiện mình đang xích lô, toàn thân chỉ khoác một lớp áo lót, còn sớm bị nước làm ướt nhẹp dính trên người, cái mông hầu như hoàn toàn lộ ra ngoài, “tiểu Lăng” cũng như ẩn như hiện!

Thẩm tiểu thụ mặt đỏ tới mang tai, kéo chăn bọc lấy mình.

Mẹ kiếp, bị thấy hết rồi!

Thật là hồng hét!

22. Chương 21: Núi Thiên Mộ

Đổi phòng xong thì trời đã khuya, Thẩm Thiên Lăng bọc chăn trần trở trên giường, tới gần sáng mới ngủ, hơn nữa tư thế cực xấu, không chỉ đập lưng tung mà còn mơ màng lặn vào lòng Tần cung chủ.

Tần Thiếu Vũ khẽ nhú mày, vươn tay định kéo hăn ra thì Thẩm Thiên Lăng lập tức bày ra vẻ mặt căm giận, vừa lăm bầm vừa ôm chặt hơn!

...

“Mặc đồ vào”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hăn.

Thẩm Thiên Lăng lăm bầm, tay chân quẩn hết lên người hăn, bắt đầu thoả mãn ngáy ngủ.

Tần Thiếu Vũ bất đắc dĩ, kéo chăn qua đắp cho hăn.

Sáng hôm sau, đám người Truy Ảnh cung ăn sáng ở đại sảnh xong, thấy mặt trời lên à Tần Thiếu Vũ và Thẩm Thiên Lăng vẫn chưa xuất hiện, vì vậy bắt đầu bàn tán, càng lúc càng hăng hái bùng bùng!

“Các người nói xem Cung chủ và Thẩm công tử sao còn chưa tỉnh?”. Hoa Đường cắn đũa, rõ ràng sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

“Đúng vậy, Cung chủ trước giờ luôn dậy sớm”. Phạm Nghiêm cau mày suy nghĩ một chút, đột nhiên “A” một tiếng kêu lên, vỗ bàn!

Chén đĩa nhất thời bay lên nửa thước, Diêu Khiêm bị nước trà đổ vào mặt, vì vậy giận dữ nói. “Người uống lộn thuốc sao?”

“Cung chủ và Thẩm công tử có phải bị người ta ám hại rồi không?”. Phạm Nghiêm hít một hơi khí lạnh, rõ ràng nghĩ tới chuyện này đã sợ ngây người!

Diêu Khiêm: ...

Các thuộc hạ: ...

Phạm Đan chủ thật thuần khiết!

“Nói cũng đúng”. Vẻ mặt Hoa Đường nghiêm trọng. “Tuy Cung chủ võ nghệ cao cường nhưng không đảm bảo sẽ không bị Ma giáo bày mưu hãm hại, không bằng người lên xem thử đi?”

“Vậy còn ngây ra ở đây làm gì, cùng lên thôi!”. Phạm Nghiêm vỗ đùi, xoay người chạy lên lầu.

Hoa Đường cũng cầm kiếm đi theo, vẻ mặt lo âu y như Tần Thiếu Vũ đã bị người bắt cóc thật!

Nhưng thật ra nàng chỉ kiếm cớ đi hóng chuyện mà thôi!

Kĩ xảo biểu diễn thật đáng khen ngợi!

Cho nên mới nói vẫn là Tả hộ pháp tốt nhất! Các thuộc hạ cũng kích động nước mắt lưng tròng, cơ hội thể này thật quý báu, có ngốc mới bỏ qua! Vì vậy mọi người vô cùng náo nhiệt, vui sướng hưởng tới căn lầu sau hậu viện.

Tiểu nhị thấy thế vô cùng sợ hãi. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Diêu Khiêm hừ lạnh một tiếng, đặt mạnh chén trà lên bàn!

Đường đường Cung chủ mà ban ngày dâm loạn, còn ra thể thống gì!

Trong phòng ngủ ở hậu viện, Thẩm Thiên Lăng còn đang ngủ say sưa, thậm chí làm mộng đẹp!

Mang Tần Thiếu Vũ đến xã hội hiện đại, sau đó nhìn hấn hoang mang lúng túng, tình tiết này quả thật không thể thích hơn được nữa, thật khiến người ta không nhịn được cười to ba tiếng!

“Ha ha ha”. Thẩm tiểu thụ cười ngây ngô.

“Mơ thấy cái gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ bóp gáy hấn, nhẹ giọng cười hỏi.

Thẩm Thiên Lăng rút cổ một cái, tiếp tục tựa vào người hấn ngủ.

Ngoài phòng đột nhiên truyền tới một trận âm ỉ, Tần Thiếu Vũ cau mày cảm kiếm, tập trung chờ đợi.

“Cung chủ!!!”. Phạm Nghiêm lớn tiếng rống, khí thế ngất trời, giơ chân đập cửa.

Cửa gỗ phát ra tiếng vang cực lớn, Thẩm Thiên Lăng sợ đến toàn thân run lên, ngồi bật dậy.

“Oa!”. Toàn bộ thuộc hạ bật mắt, phu nhân không mặc quần áo!

Thật ra hoàn toàn là hiểu lầm, Thẩm Thiên Lăng ngủ không đành lòng nên áo bị tuột xuống là chuyện bình thường! Nhưng rõ ràng mọi người không nghĩ vậy, phu nhân nhìn thật là mảnh mai, trắng nõn, hôm qua chắc là rất mất hồn!

Hoa Đường nước mắt lưng tròng, quả nhiên lời to!

Diêu Khiêm sắc mặt tái xanh, hừ mạnh một tiếng.

Nhưng không ai để ý tới hấn!

Đúng là đáng thương.

“Đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ dùng chăn bọc lấy Thẩm Thiên Lăng, đảo mắt lạnh lùng nhìn ra cửa, rõ ràng là gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Hoa Đường thi triển khinh công xoay người chạy, đông đảo thuộc hạ cũng cước hạ mặt du (bôi mỡ dưới chân ~) mà phút chốc mất tăm.

Phạm Nghiêm: ...

Diêu Khiêm: Hừ!

“Phạm đường chủ, không định giải thích một chút ư?”. Giọng Tần Thiếu Vũ băng lãnh.

Phạm Nghiêm lệ rơi đầy mặt. “Lại giáng chức nữa ư?”. Rõ ràng trước kia còn là Đan chủ mà!

“Lần sau nếu còn như vậy thì theo thím Vương đi quét rác đi”. Tần Thiếu Vũ không chừa cho hấn chút mặt mũi nào.

Phạm Đường chủ nhất thời tan nát cõi lòng, vẻ mặt đau khổ nhìn Diêu Khiêm – mau xin dùm lão tử!

“Quét rác thì khó tránh khỏi không trọng dụng nhân tài”. Diêu Khiêm quả nhiên biết ủng hộ chính nghĩa.
“Nấu cơm thì không tệ”

Phạm Nghiêm nghẹn họng, còn như vậy nữa thì tuyệt giao!

“Lui xuống!”. Tần Thiếu Vũ vung tay đóng cửa lại.

“Ngao!”. Phạm Nghiêm bịt mũi.

“Ngu xuẩn!”. Diêu Khiêm khinh bỉ nhìn hấn.

Phạm Nghiêm cắn giận. “Nếu người khôn sao lại cùng đi với ta?”

Diêu Khiêm trừng hấn, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Phạm Nghiêm rưng rưng, là ai chọc ai trước vậy?

“Ra đi, bọn họ đi hết rồi”. Trong phòng, Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ Thẩm Thiên Lăng.

“Bọn họ sao lại chạy vào cơ chứ?”. Thẩm Thiên Lăng lộ đầu ra, xù lông gào thét!

“Chắc là muốn nhìn người”. Tần Thiểu Vũ nhướn mày.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy nổi giận. “Lão tử có gì đẹp đâu mà nhìn”. Cũng không phải Grass Mud Horse trong vườn bách thú!

“Người là phu nhân ta, đương nhiên đẹp”. Tần Thiểu Vũ trêu.

Em gái người! Thẩm Thiên Lăng quần chân áp sát tường. “Hôm nay không đi, mệt!”

“Cũng được, ăn sáng xong ta mang người ra ngoài một chút”. Tần Thiểu Vũ nói. “Núi Thiên Mộ ở tây thành cảnh rất đẹp, đã đến đây rồi thì nên đi xem thử”

“Không leo núi”. Thẩm Thiên Lăng đã quen làm biếng.

“Không cần leo”. Tần Thiểu Vũ gõ đầu hấn. “Ta mang người đi”

Thẩm Thiên Lăng sững sốt một chút, sau đó vui đùa trong gối cười ha ha.

“Nghĩ tới cái gì vậy?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu, sau đó cười càng lớn tiếng.

Cáp treo cao cấp, vừa nghĩ đã thấy vui.

“Nói!”. Tần Thiểu Vũ hí mắt, cao giọng.

Thẩm Thiên Lăng chân thành ca ngợi. “Thiếu hiệp người thật anh tuấn, quả thật ngọc thụ lâm phong ... a!”

Không nên tùy tiện chọt vào thắt lưng người khác, rất nhột biết không!

Mẹ kiếp còn chọt nữa!

Ha ha ha người đầu cứu mạng!

Ngoài sân, các thuộc hạ nghe tiếng cười như chuông bạc của phu nhân thì không nhịn được cảm thán, rướn cổ nhìn vào trong! Còn chưa thành thân mà đã ân ái như vậy, chúng ta một chút cũng không đổ kị!

Một lúc sau, Tần Thiểu Vũ mặt mày hớn hở bước ra.

Sau một lúc lâu, Thẩm Thiên Lăng sắc mặt đỏ bừng, hai mắt rưng rưng, bước chân liêu xiêu chậm chạp theo ra ngoài.

“Tê!”. Ấm vệ trên nóc nhà hít một hơi khí lạnh, dừng đem bốn chữ “miệt mài quá độ” biểu hiện rõ như vậy chứ! Ngay cả đi đường cũng không vững! Có điều phu nhân nhìn thật diễm đạm đáng yêu, quả nhiên y như lời đồn trên giang hồ, là một tiểu mỹ nhân nhu nhược!

Sau khi ăn sáng xong, Tần Thiểu Vũ gọi người dắt Đạp Tuyết Bạch tới, mạnh mẽ xách Thẩm Thiên Lăng qua.

“Ta thà ngủ trong quán trọ còn hơn!”. Thẩm Thiên Lăng oán giận, mới nãy trời nắng còn đi ngắm cảnh được, bây giờ trời âm u, rõ ràng thích hợp chui vào chăn ngủ. Hơn nữa sáng sớm hấn vẫn chưa tỉnh ngủ!

“Cũng không thể ngủ suốt ngày được!”. Tần Thiểu Vũ phóng lên ngựa, vươn tay ôm eo hấn.

Đạp Tuyết Bạch không cần người điều khiển, tung vó chạy trên đường, gió thổi hai bên cực kì mát mẻ.

Trước giờ mỹ nhân luôn là kẻ gây tai họa... Thuộc hạ xung quanh nhìn theo bóng lưng hai người, yên lặng thở dài trong lòng. Phu nhân sao lại thích làm chuyện đó như vậy chứ, vừa ăn sáng xong đã kêu đi ngủ, cứ tiếp tục như thế thì Cung chủ sao chịu được.

Thật khiến người ta lo lắng.

Núi Thiên Mộ cách đó cũng không xa, hai người đi không lâu lắm thì tới chân núi. Đầu đường có một quán trà, một ông lão tóc bạc đang khom lưng nhóm lửa, nhìn không được nhanh nhẹn lắm.

“Chúng ta uống chút trà, ăn tô mì đi”. Thẩm Thiên Lăng mềm lòng.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Mới ăn sáng xong mà”

Vậy thì sao! Thắm Thiên Lăng rất cố chấp, nhảy xuống ngựa trực tiếp bước tới, kêu hai chén mì và một bình trà, lại gọi một chút hạt dưa đậu phộng, sau đó chọt chọt Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ tự giác móc ra một thỏi bạc.

Lại chọt chọt.

Tần Thiếu Vũ lấy ra một tấm ngân phiếu.

Thắm Thiên Lăng thoả mãn vỗ vai hắn, xoay người đưa tiền cho ông lão.

Ông lão vừa nấu mì, vừa lắc đầu cười.

“Không sao, hắn có tiền”. Thắm Thiên Lăng thấy ông lão không lấy, nghĩ là ngượng ngùng, nên rất khí phách chỉ vào Tần Thiếu Vũ. “Cái này gọi là cướp của nhà giàu”

“Tiểu công tử không phải người ở đây đúng không?”. Ông lão bưng hai chén mì đặt lên bàn. “Nhìn lạ mặt”

“Ừm, chúng ta là người bên ngoài tới”. Thắm Thiên Lăng thật ra không hề đói bụng, vì vậy đẩy tới trước mặt Tần Thiếu Vũ. “Ăn hết đi, đừng lãng phí!”

Tần Thiếu Vũ: ...

Thắm Thiên Lăng thân nhiên gặm một quả táo.

“Ký lai chi, tắc an chi (Trời sinh voi sinh cỏ ~)”. Ông lão vừa nấu nước, vừa làm như vô tình mà nói một câu như vậy. “Không thể về rồi”

Tần Thiếu Vũ vẫn cúi đầu ăn mì, Thắm Thiên Lăng nghe vậy lại sững sốt một chút.

Ông lão cười ha ha, ngồi xổm dưới đất nhóm củi.

Trong lòng có chút dự cảm mơ hồ, Thắm Thiên Lăng bỏ lại đậu phộng, đi tới nhẹ nhàng ngồi xổm bên cạnh.

Tần Thiếu Vũ chỉ nghĩ hắn có lòng tốt đến giúp, cũng không để ý nhiều.

“Công tử có việc gì sao?”. Ông lão vui vẻ nhìn hắn.

“Không thể về... là ý gì?”. Trái tim Thắm Thiên Lăng sắp nhảy ra.

“Vì người không muốn về”. Ông lão thần bí nói. “Đây là ý trời”

“Ta còn có thể về không?”. Thắm Thiên Lăng mừng như điên, nắm chặt tay ông lão.

Sao lại không muốn về, nằm mơ cũng muốn về!

Ông lão nhìn chằm chằm hắn một lúc rồi lắc đầu cười.

“Ta xin người”. Giọng Thắm Thiên Lăng run run, gấp đến mức khoé mắt đều đỏ.

“Đừng sợ”. Ông lão vỗ vỗ tay hắn, từ trong bụi cỏ lấy ra một chiếc túi nhỏ. “Công tử tấm lòng nhân hậu, sẽ được trời phù hộ”

Thắm Thiên Lăng cách lớp vải bóp bóp, đáy mắt khó hiểu.

“Ta có duyên với người, cũng chỉ có thể nói tới đó thôi”. Ông lão xách bếp lò lên. “Tương lai tới lúc đó, muốn đi hay ở thì tùy người”

“Tương lai là lúc nào?”. Thắm Thiên Lăng gấp gáp.

“Thiên cơ bất khả lộ (bí mật không thể bật mí ~), bằng không ta sẽ tổn thọ mất”. Ông lão cười ha ha nhìn hắn, đáy mắt lướt qua một tia gian xảo.

Thắm Thiên Lăng còn muốn hỏi thêm thì Tần Thiếu Vũ đã bước tới. “Lăng nhi”

“Hả?”. Thắm Thiên Lăng khôi phục tâm trạng, vòng qua đồng củi ra ngoài.

“Sao khoe mắt đỏ vậy?”. Tần Thiểu Vũ cau mày.

“Thấy tội ông lão”. Thảm Thiên Lăng thu lại sắc mặt. “Già rồi còn phải làm việc này”

“Người thật tốt bụng”. Tần Thiểu Vũ bóp mặt hắn. “Đi thôi, chúng ta lên núi”

Thảm Thiên Lăng quay đầu nhìn ông lão.

“Trên núi sợ là sắp mưa, công tử cẩn thận”. Ông lão cười khê cất ngân phiêu, rõ ràng không muốn nhiều lời.

Thảm Thiên Lăng bóp túi vải trong tay, thầm thở dài, cuối cùng theo Tần Thiểu Vũ ra khỏi quán trà.

Có một số việc gấp cũng không được, chẳng thể làm gì khác ngoài mặc cho số phận.

23. Chương 22: Âm Sát

Bên ngoài quán trà, Đạp Tuyết Bạch không biết đã chạy đi nơi nào rồi. Tần Thiểu Vũ mang Thảm Thiên Lăng chậm rãi men theo đường núi đi trước. Ven đường cây cối xanh tươi, phong cảnh tất nhiên là vô cùng đẹp, nhưng Thảm Thiên Lăng không có tâm trạng nhìn, trong đầu đều là lời ông lão mới nói.

“Cẩn thận!”. Tần Thiểu Vũ kéo tay hắn.

Thảm Thiên Lăng hoàn hồn, phát hiện mình suýt chút nữa bước vào vũng nước đọng.

“Đang nghĩ gì thế?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

“Không có gì”. Thảm Thiên Lăng lắc đầu có lệ, rõ ràng không tập trung.

“Có phải ông lão lúc nãy nói gì với người không?”. Tần Thiểu Vũ nhéo lỗ tai hắn.

Thảm Thiên Lăng trong lòng hoảng hốt, đừng đoán chính xác ngay từ lần đầu tiên vậy chứ! Người cũng không phải Brother Sharp!

“Nói!”. Tần Thiểu Vũ rất cố chấp. “Có phải coi tướng số cho người không?”

Thảm Thiên Lăng nhú mày. “Sao người biết?”. Đừng nói là chuyện đề tiện như nghe lén người cũng làm nha!

“Đoán mò thôi”. Tần Thiểu Vũ bật cười. “Nổi tiếng nhất trên núi Thiên Mộ là chùa Phổ Độ, một năm bốn mùa có rất đông người cúng kiến, mỗi ngày đều có người tới lễ Phật. Lâu ngày, thôn dân quanh đây cũng học coi tướng số, thấy người ngoài tới sẽ nói hai ba câu dễ nghe cho người ta vui”

Không chỉ đơn giản là nói vài câu cho vui! Thảm Thiên Lăng bóp túi vải trong tay áo, là lão thần tiên thật đó! Cho dù không phải thì cũng là nửa thần tiên!

“Nói mau, hắn coi ra cái gì?”. Tần Thiểu Vũ tiếp tục hỏi.

Thảm Thiên Lăng vỗ vai hắn. “Hắn nói tương lai người sẽ con cháu đầy đàn, hài lòng chưa?”

“Trách sao người vẫn rầu rĩ không vui”. Khoé miệng Tần Thiểu Vũ cong lên. “Thì ra là ghen”

Ghen em gái người! Thảm Thiên Lăng một búng máu ghen ở cổ họng, thấy mình không thể tốt tính hơn được nữa!

“Chuyện này người cứ yên tâm, ta đối với phu nhân trời xanh cũng... ô”. Tần Thiểu Vũ ôm bụng.

Thảm Thiên Lăng rút nắm đấm về, cảm giác đấm một cao thủ võ lâm thật sướng khoái!

Cho dù biết hắn làm bộ cũng không sao.

“Phu nhân thật hung dữ”. Tần Thiểu Vũ oán hận.

“Lúc không có người ngoài đừng kêu ta là phu nhân!”. Thảm Thiên Lăng một cước đá văng hắn.

“Có người ngoài thì được sao?”. Tần Thiểu Vũ nghe vậy bật cười.

Thẩm Thiên Lăng bĩu môi. “Có người ngoài người mới cần đóng kịch”. Tưởng ta không phát hiện sao!

Tần Thiểu Vũ hơi cứng người lại.

“Đừng nói là bây giờ, cho dù trước kia người cũng chưa từng thích ta đúng không?”. Đã vạch mặt rồi thì Thẩm Thiên Lăng cũng hỏi trắng ra luôn.

Đuôi mày Tần Thiểu Vũ nhướn lên. “Phu nhân sao lại nói vậy?”

Bởi vì rất giả tạo! Thẩm Thiên Lăng lách bạch bước lên phía trước. Hơn nữa diễn xuất còn khoa trương như vậy, lão tử chính là diễn viên chuyên nghiệp đó!

“Không hỏi ta vì sao muốn cưới người ư?”. Tần Thiểu Vũ sóng vai cùng đi với hắn.

“Vì sao?”. Đối với chuyện này Thẩm Thiên Lăng quả thật khó hiểu. Dựa theo lời mẫu thân, lúc trước vì giúp mình xua đi cơn đau vì Hàn độc mà cố ý kêu Đại ca tìm Tần Thiểu Vũ nói chuyện. Lúc đầu chỉ thử thôi, ai ngờ hai bên hợp ý, hết thấy đều phát triển thuận lợi một cách kì lạ. Một tháng sau, ngay cả sính lễ cũng đưa tới, có thể nói là rất có thành ý!

Lúc mới nghe chuyện này, Thẩm Thiên Lăng cảm giác quả thật là câu chuyện huyền huyền! Tuy người muốn làm thông gia với Nhật Nguyệt sơn trang trên đời này nhiều như cá đổ ra sông, nhưng đều là muốn gả con gái vào! Đồng tính luyến ái dù sao cũng đi ngược với quan niệm chính thống, với thực lực của Truy Ảnh cung và địa vị của Tần Thiểu Vũ trên giang hồ, dù nhìn từ góc độ nào cũng sẽ không qua loa cưới về một nam nhân.

“Nói mau”. Thẩm Thiên Lăng túm ống tay áo hắn.

“Thật sự muốn nghe ư?”. Tần Thiểu Vũ hơi nhướn mày.

Đương nhiên muốn! Thẩm Thiên Lăng thành thật gật đầu.

Tần Thiểu Vũ lưu loát nói. “Vì ta yêu phu nhân ngay từ cái nhìn đầu tiên”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cái tên dối trá này.

“Có một không?”. Tần Thiểu Vũ đổi đề tài.

“Một”. Thẩm Thiên Lăng ấn vai hắn. “Ngồi xổm xuống, chúng ta lên cái chùa trên đỉnh núi đi!”

Có cáp treo miễn phí thì gốc mới không ngồi.

Tần Thiểu Vũ lần này rất gương mẫu, hơi cúi người ngồi xổm xuống để hắn tựa lên lưng.

Thẩm Thiên Lăng sung sướng nhào lên, tranh thủ kêu một tiếng “giá!” (tiếng giục ngựa chạy ~), bộc phát tinh thần AQ!

Tay Tần Thiểu Vũ nhéo mông hắn.

Thẩm Thiên Lăng sờn gai ốc, A A A biến thái!

Không đợi hắn kháng nghị, Tần Thiểu Vũ đã nhảy lên một cây cổ thụ, giẫm mạnh lên cành cây lao tới đỉnh núi.

WTF sao lại nhanh như vậy? Thẩm Thiên Lăng chỉ thấy gió rít bên tai, vì vậy theo bản năng ôm chặt cổ Tần Thiểu Vũ, hận không thể trực tiếp vùi đầu vào vai hắn. Lái xe quá tốc độ là phạm luật đó, người chậm một chút! Quả thật hù chết người!

Một lát sau, Tần Thiểu Vũ đáp trên một bãi đất trống. “Buông ra đi”

“Tối rồi hả?”. Thẩm Thiên Lăng mở to mắt, chân mềm nhũn mà nhảy xuống.

“Chưa tối”. Tần Thiểu Vũ sờ sờ cổ.

“Người chạy lộn đường sao?”. Thắm Thiên Lăng đồng cảm nhìn hấn. Không mang theo GPS là không được, thời khắc mấu chốt vẫn nên dựa vào khoa học.

Sắc mặt Tần Thiếu Vũ rất khó xem. “Vì người siết cổ ta”

Thắm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp người lãnh khốc như vậy, hoá ra cũng cần hô hấp nữa hả?

“Chúng ta đang ở đâu?”. Thấy trên cổ hấn có dấu tay đỏ chói, Thắm Thiên Lăng bình tĩnh đánh trống lảng.

“Không biết”. Tần Thiếu Vũ tựa vào một thân cây ngồi xuống.

“Lạc đường ư?”. Thắm Thiên Lăng đỡ trán, quả thật là chạy lộn đường!

“Nghỉ ngơi chút đi, chờ lát nữa ta mang người xuống núi”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ bên cạnh. “Ngồi đi”

Vừa dứt lời, bầu trời rền vang một tiếng sấm, gần đến nỗi như nổ sát bên tai.

Thắm Thiên Lăng run một cái, kéo Tần Thiếu Vũ dậy.

“Sợ hả?”. Tần Thiếu Vũ hỏi hấn.

Sợ cái đầu người! Thắm Thiên Lăng kéo hấn chạy tới chỗ đất trống. “Trời mưa không thể đứng dưới tàng cây, chuyện này người cũng không biết ư?”

Thật là chẳng biết một chút khoa học thường thức nào!

Phía nam ngọn núi đã mưa, hai người chưa kịp chạy tới bãi đất trống thì mưa như trút nước đã tầm tã rơi xuống, hạt mưa quất vào mặt đau đau.

“A!”. Thắm Thiên Lăng che đầu. “Có mưa đá”

Tần Thiếu Vũ kéo hấn vào lòng. “Tự che đầu mình đi”

“Vậy còn người?”. Thắm Thiên Lăng hỏi, lỡ lát nữa có một tảng băng lớn rơi xuống thì chắc chắn sẽ xảy ra án mạng! Tuy người này khuyết điểm đầy mình, đôi khi cũng phiền phức nhưng nếu có thể thì đừng để bị thương!

Tần Thiếu Vũ ấn đầu hấn vào ngực, cấp tốc lao về phía trước.

“Hay là kiếm chỗ trú đi?”. Thắm Thiên Lăng rất sốt ruột, nếu bị đá đập, cho dù không chết thì cũng choáng váng!

“Câm miệng!”. Tần Thiếu Vũ trầm giọng quát lớn.

Thắm Thiên Lăng: ...

Rõ ràng lão tử muốn tốt cho người!

Một lát sau, ven đường đột xuất hiện một căn nhà nhỏ, Tần Thiếu Vũ một cước đạp bay cửa, lập tức ôm Thắm Thiên Lăng vào.

“Người xông vào nhà dân!”. Thắm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn quanh.

“Là phòng trống của người gác núi”. Tần Thiếu Vũ thả hấn xuống. “Trên cửa có chìa khoá, người qua đường nào cũng có thể vào nghỉ chân”

“Có chìa khoá mà người còn đá bay cửa nhà người ta!”. Thắm Thiên Lăng nghiêm túc khiển trách, vừa chuẩn bị nói có thể nhanh rời đi được không thì Tần Thiếu Vũ đã đạp gãy cửa, lấy củi châm một đồng lửa giữa phòng.

Thắm Thiên Lăng yên lặng ngậm miệng.

Được rồi, đã biết không nên hi vọng vào hấn mà.

“Có muốn hong khô quần áo không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thôi khỏi đi! Thắm Thiên Lăng quyết đoán lắc đầu. “Hắc xì!”

Tần Thiếu Vũ cũng không ép hấn, tự mình cởi áo ngoài đem hong bên lửa.

“Ta muốn ra ngoài đi tè”. Thắm Thiên Lăng cố gắng kiềm chế ra ngoài thật tự nhiên, thật ra chủ yếu là hấn muốn xem cái túi ông lão cho lúc trước, đã tò mò suốt một quãng đường rồi!

“Quay lại đây”. Tần Thiếu Vũ kéo hấn ngồi xuống.

Không phải chứ, đi tè người cũng quản sao? Thắm Thiên Lăng vẻ mặt vô tội che bụng. “Nhịn không được”

Tần Thiếu Vũ chĩa vào trong góc. “Đi ở đó đi”

...

Người đứng là người nguyên thủy! Thắm Thiên Lăng giận dữ nói. “Ta còn muốn “đi nặng”!”

Tần Thiếu Vũ: ...

Thắm Thiên Lăng tự hào, có gan thì người để ta “đi nặng” trong góc xem!

“Ta ra ngoài với người”. Tần Thiếu Vũ đứng lên.

Thắm Thiên Lăng gian nan nhìn hấn. “Loại chuyện này... không cần phải đi chung đúng không?”

“Không được, người không thể rời khỏi tầm mắt ta”. Trong giọng Tần Thiếu Vũ không chứa đường thương lượng.

Lại còn nói ra lời kịch cũ rích này, thiếu hiệp người thật là tà mị cuồng quyền! Thật ra người phải là tổng giám đốc bá đạo xuyên không tới đây mới đúng! Thắm Thiên Lăng thầm quỳ lạy hấn một chút, sau đó hai mắt nhắm lệ nói. “Ta vẫn nên đi tè thì hơn”

Thứ kia đành phải để đó từ từ xem, thật sự là lo lắng!

Bởi vì Thắm tiểu thụ có chết cũng không chịu ở trong phòng giải quyết, nên Tần Thiếu Vũ đành nhường một bước, dẫn hấn tới dưới mái hiên. “Tè đi”

Thắm Thiên Lăng trong lòng dựng thẳng ngón giữa, sau đó xoay người vào trong góc cởi dây lưng, bắt đầu sung sướng tè.

“Cái người là ai?”. Ngoài cửa truyền tới giọng của một em MOE, Thắm Thiên Lăng sợ tới mức lạnh sống lưng, luống cuống kéo quần.

Không cần lần nào cũng canh ngay lúc này mà xảy ra chuyện chứ! Thật dễ gặp sự cố biết không!

Một em gái mắt to đứng trong mưa, diễm đạm đáng yêu nhìn hai người.

“Người là ai?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng hỏi.

“... Cha ta là thợ săn, đây là phòng hấn xây”. Em gái kia rõ ràng bị lãnh khí của Tần cung chủ đông lạnh, sợ tới mức mặt trắng bệch.

“Mau qua đây trú mưa”. Thắm Thiên Lăng phát tay kêu nài, hơn nữa còn chọt chọt Tần Thiếu Vũ kêu hấn im miệng! Trời đã lạnh rồi, đừng hỏi nữa! Huống hồ đây chính là phòng của người ta!

Em gái cẩn thận bước tới, mái tóc ẩm nước, nhỏ xuống từng giọt.

“Trong phòng có lửa, hay là người hong quần áo đi? Chúng ta ở đây canh cho”. Thắm Thiên Lăng hơi lo lắng, mấy cô bé đều sợ lạnh, đừng để lạnh chết nha!

Vừa dứt lời, Tần Thiếu Vũ đã đẩy hấn vào phòng.

Thắm Thiên Lăng không nói gì. Thiếu hiệp, người thương người một chút có được không?

Em gái cũng vào theo, yên lặng ngồi bên kia đồng lửa, thường thường nhìn lên Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ sắc mặt xám xịt, một chữ cũng không nói, không khí im lặng lạ lùng.

“Người năm nay bao nhiêu tuổi?”. Thẩm Thiên Lăng đành chủ động tìm đề tài.

“12 tuổi”. Em gái cười ngọt ngào, cực kì MOE!

“Hừ!”. Tần Thiệu Vũ hừ lạnh một tiếng.

Hừ gì mà hừ, cả ngày cứ hừ hừ! Thẩm Thiên Lăng kì quái nhìn hần một cái.

Em gái rõ ràng cũng bị dọa, chủ động ngậm miệng ôm đầu gối.

“Người đừng sợ”. Thẩm Thiên Lăng tốt bụng nói. “Ta và đại ca này cũng không tốt lành gì”

Tần Thiệu Vũ: ...

Em gái: ...

“Ặc, nói lộn”. Thẩm Thiên Lăng thấy mình hơi ngốc. “Ý ta là chúng ta đều...a!!!”

Còn chưa dứt câu đã bị Tần Thiệu Vũ kéo qua, ba mảnh phi tiêu màu bạc loé ánh sáng xanh bay sát bên tai hần, trong nháy mắt cắm phập vào tường.

Thẩm Thiên Lăng sắc mặt tái nhợt, bị dọa ngây người.

Mẹ kiếp, ám sát ư?

24. Chương 23: Mọi Người Cùng Nhau Đi Cướp Người!

Tần Thiệu Vũ bay lên, một tay ôm chặt Thẩm Thiên Lăng vào lòng, tay kia rút kiếm khỏi vỏ, kéo theo một luồng sáng bạc sắc bén.

Mười mấy người bịt mặt vọt vào phòng, trên tay đều cầm đao sáng loáng. Em gái thấy thế sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, đứng lên định chạy tới chỗ Thẩm Thiên Lăng thì bị Tần Thiệu Vũ đá một phát, văng thẳng tới chỗ đám bịt mặt.

“Ê!”. Thẩm Thiên Lăng lo lắng.

“Lão yêu tinh già đầu rồi mà không biết xấu hổ, còn nói mình 12 tuổi”. Giọng Tần Thiệu Vũ lạnh băng.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy sửng sốt, quay đầu xem.

“Tần cung chủ thật không biết thương hương tiếc ngọc”. Em gái cười khanh khách, vươn tay bóc mặt nạ ra, lộ ra một gương mặt có chút nết nham.

Thiên Sơn đồng tử phiên bản thực? Thẩm Thiên Lăng lạnh sống lưng, thềm run rẩy.

“Phượng Cửu Dạ đâu?”. Tần Thiệu Vũ khinh thường. “Chỉ bằng mấy người các ngươi mà muốn cướp người trong tay ta sao?”

Cướp người? Thẩm Thiên Lăng lại sửng sốt một chút. Chẳng lẽ tới cướp mình sao?

WTF có cần cầu huyết đàm địa như vậy không?

“Sao gọi là cướp được”. Đối phương lạnh lạnh nói. “Giáo chủ nhà ta nghe nói Thẩm công tử bị thương, quả thật lòng như lửa đốt, trà không uống cơm không ăn, cả người đã gầy một vòng lớn”.

“Vậy sao?”. Tần Thiệu Vũ bất mãn nhìn Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm tiểu thụ >_<, lại=“” một=“” lần=“” nữa=“” quang=“” vinh=“” làm=“” bia=“” đỡ=“”>

“Có muốn theo bọn họ tới Ma giáo không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Vô nghĩa, đương nhiên là không! Thẩm Thiên Lăng kịch liệt lắc đầu.

“Ngao”. Tần Thiệu Vũ ôm chặt thắt lưng hần, khoé miệng cong lên.

“Chạy sao?”. Thẩm Thiên Lăng kề sát vào tai hần, thấp giọng hỏi.

“Đánh xong rồi chạy!”. Tần Thiếu Vũ cười khê.

“...Ta không biết đánh nhau”. Thẩm Thiên Lăng chột dạ.

“Ta sẽ bảo vệ ngươi”. Tần Thiếu Vũ nói ra lời thoại kinh điển trong phim thần tượng.

“Thật ân ái”. Một giọng nói từ bên ngoài truyền tới, sau đó một nam tử nghênh ngang tiến vào, một thân trường sam tuyết trắng trong trẻo nhưng cao quý, đằng trước viết thêu một đồng chữ, cuồng dã mà cách điệu.

“Phụt!”. Thẩm Thiên Lăng nhin không được phì cười.

“Cười cái gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng ra sức lắc đầu, cười càng sặc sụa.

Sắc mặt nam tử áo trắng nhất thời rất khó xem. “Thẩm công tử thấy ta rất buồn cười sao?”

“Sao lại thế được, không buồn cười chút nào”. Thẩm Thiên Lăng cười đến chảy cả nước mắt.

Nam tử áo trắng: ...

“Tên của ngươi thật độc đáo”. Thẩm Thiên Lăng vất vả lắm mới ngừng cười được, cảm thấy phải bù đắp một chút nên chân thành ca ngợi. “Trách không được phải viết lên áo”

Nam tử áo trắng nghe vậy hừ một tiếng, trên vạt áo có năm chữ lớn “Ta là Bạch Liên Hoa” lấp lánh rực rỡ.

“Ta có thể cười tiếp một lúc không?”. Thẩm Thiên Lăng tựa vào vai Tần Thiếu Vũ hỏi, may mà bên ngoài mưa tạnh, hé ra ánh mặt trời, nếu không mực bị thấm nước nhoè ra thì biết làm sao.

Sắc mặt Bạch Liên Hoa đen một mảng lớn.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ cong môi. “Phu nhân chỉ cần cười thôi, chuyện đánh nhau cứ giao cho vi phu là được”

Vừa dứt lời, nam tử áo trắng đã xông lên tấn công, Thẩm Thiên Lăng vừa thấy lạnh sống lưng thì đã bị Tần Thiếu Vũ ôm tới cửa chính.

Tiếng đao kiếm chạm vào nhau vang lên không ngừng, Tần Thiếu Vũ tay trái bảo vệ Thẩm Thiên Lăng chặt chẽ, chỉ dùng một tay mà có thể liên tiếp ép lui nam tử áo trắng, khiến hắn gần như không thể đánh trả.

Ám vệ bảo hộ Thẩm Thiên Lăng của Nhật Nguyệt sơn trang cũng đuổi tới nơi, cùng đánh nhau với đám người bịt mặt.

“Còn đứng đó làm gì?”. Bạch Liên Hoa thẹn quá hoá giận, xoay người xông lên với nữ tử kia.

“Đương nhiên là nhìn ngươi mất mặt”. Nữ tử cười khanh khách, giọng hơi chói tai, giống như đến từ vực sâu dưới lòng đất.

“Bịt tai lại”. Tần Thiếu Vũ thấp giọng bảo Thẩm Thiên Lăng.

Nữ tử tên là Thiên nương, trên giang hồ nổi danh ác độc, không ai biết rõ nàng bao nhiêu tuổi. Mấy năm trước nàng vốn đã mai danh ẩn tích, không hiểu sao lại đột nhiên gia nhập Ma giáo, trở thành thuộc hạ của Phượng Cửu Dạ.

Thẩm Thiên Lăng nghe lời bịt chặt lỗ tai, nhưng vẫn thấy hơi khó chịu, chân mày nhíu chặt.

Tần Thiếu Vũ một kiếm quét sạch đám người bịt mặt phía trước, ôm hắn hướng phía chân núi lao xuống.

P phía sau có người không ngừng đuổi theo, Thẩm Thiên Lăng thấy tim đập hơi nhanh, bàn tay cũng siết chặt.

“Đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn nói. “Ta sẽ không để Ma giáo mang ngươi đi”

“P phía trước liệu có mai phục hay không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. Đối phương rõ ràng có chuẩn bị mới đến, nghĩ cũng biết sẽ không chỉ có vài người thế này.

“Đương nhiên sẽ có”. Tần Thiệu Vũ cười. “Bất quá không phải mai phục của Ma giáo”

Xa xa đột nhiên truyền tới tiếng ngựa hí, Thảm Thiên Lăng quay đầu lại thì thấy Đạp Tuyết Bạch một đường chạy như bay tới, bốn vó đạp thành vô số bọt nước, dưới ánh mặt trời khúc xạ ra vàng sáng bảy màu.

Tần Thiệu Vũ ôm hân bay lên ngựa, cực kì anh tuấn!

“Cung chủ!”. Hoa Đường cười ngựa đuổi tới, trang điểm xinh đẹp, mùi dầu thơm nức mũi, váy hồng, cổ áo cực thấp, hiệu quả thị giác cực kì mãnh liệt!

Thảm Thiên Lăng: ...

Tỷ tỷ người quả thật tới đánh nhau sao?

“Muốn xuống núi nghỉ ngơi hay xem náo nhiệt tiếp?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Thảm Thiên Lăng cấp tốc trả lời. “Xem náo nhiệt”

Khoé miệng Tần Thiệu Vũ cong lên, ôm hân càng chặt.

Nhìn qua cực kì ân ái!

Đám người Ma giáo cũng đuổi tới, nhưng rõ ràng không đoán được sẽ trúng mai phục của Truy Ảnh cung.

Thiên nương cười lạnh. “Cung chủ Truy Ảnh cung quả nhiên nổi danh trí tuệ”

“Không còn cách nào khác”. Tần Thiệu Vũ cong khoé miệng. “Ai bảo có vài người cứ luôn mơ ước phu nhân của ta chứ”

Thảm Ảnh để hơi chán động, chẳng lẽ ngay cả Ma giáo giáo chủ cũng thăm mền Thảm Thiên Lăng trước kia?

Cái kiểu vạn nhân mê này cứ y như Alexandra! (người mẫu nổi tiếng xinh đẹp ~)

“Ồ lùn”. Hoa Đường vẫn im lặng đột nhiên phun ra hai chữ.

“Người nói ai?”. Thiên nương nghe vậy giận dữ.

“Ai lùn thì ta nói người đó”. Hoa Đường ưỡn ngực, Thảm Thiên Lăng không tự chủ được trong lòng “oa” một tiếng!

Hiệu quả thật đáng để tán thưởng!

“Nhìn cái gì?”. Tần Thiệu Vũ xoa đầu hân.

Thảm Thiên Lăng: ...

Nhìn lên cũng phát hiện được, thiếu hiệp mắt người thật tốt!

“Phóng đăng!”. Thiên nương hung ác nói.

“Phóng đăng thì sao, vẫn tốt hơn so với người không phóng đăng nổi”. Hoa Đường nhanh mồm nhanh miệng. “Rời khỏi giang hồ thì thôi đi, mắc dịch mắc gió gì mà chạy tới Ma giáo, chẳng lẽ người yêu thăm Phượng Cửu Dạ?”

“Muốn chết!”. Thiên nương nhảy lên, tiện tay tung ra khói độc.

Tần Thiệu Vũ bịt mũi Thảm Thiên Lăng lại, Đạp Tuyết Bạch hí vang một tiếng, xoay người chạy xuống núi.

“Người không giúp họ sao?”. Thảm Thiên Lăng quay đầu lại hỏi.

“Giao cho họ là được rồi”. Tần Thiệu Vũ ôm chặt hân. “Đối phó với Thiên nương, Hoa Đường có nhiều biện pháp”

“Nhưng còn Bạch Liên Hoa!”. Thảm Thiên Lăng nhắc nhở.

“Người nhớ rõ tên hân quá nhỉ”. Tần Thiệu Vũ bất mãn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cái tên này muốn không nhớ cũng khó!

“Yên tâm, ta sớm có sắp xếp”. Tần Thiếu Vũ giơ roi giục ngựa, đem tiếng đánh nhau quăng ra sau lưng.

Trước cổng thành, một nhóm dân chúng đang vội dựng sân khấu kịch cho lễ mừng thọ của một vị hương thân vài ngày tới, đột nhiên thấy một con ngựa trắng từ xa chạy như bay tới, vì vậy đều bị dọa sợ.

“Mau dừng lại!”. Nhìn phía trước một đám người hò hét ầm ĩ, Thẩm Thiên Lăng sợ đến trắng bệch cả mặt.

Ngàn vạn lần đừng xảy ra tai nạn giao thông!

Tần Thiếu Vũ một tay ghì chặt cương ngựa, Đạp Tuyết Bạch vó trước giơ cao, thành công dừng lại khi chỉ cách đám người ba thước.

“Làm ta sợ muốn chết”. Thẩm Thiên Lăng tim đập loạn.

Tần Thiếu Vũ bật cười, nhẹ nhàng cọ cọ trên cổ hắn.

Dân chúng đều nước mắt lưng tròng, loại hình ảnh này không phải ai cũng thấy được biết không!

Vì vậy mọi người nhiệt liệt vỗ tay một phen!

Đạp Tuyết Bạch ngẩng đầu, lãnh diễm đi vào thành dưới ánh mắt chiêm ngưỡng của mọi người, tự cảm thấy cực kì hài lòng.

Thẩm Thiên Lăng tâm trạng phức tạp.

Ngay cả ngựa cũng biết diễn kịch, thế giới này thật hồng rồi!

Hai người vừa bước vào cửa quán trọ thì Diêu Khiêm liền cấp tốc xông đến. “Nghe ám vệ nói Cung chủ trúng mai phục?”

“Chuyện nhỏ mà thôi”. Tần Thiếu Vũ xoay người xuống ngựa, bế Thẩm Thiên Lăng xuống.

“Ma giáo ư?”. Diêu Khiêm lại hỏi.

“Trừ Phượng Cửu Dạ thì không ai ngu tới mức muốn cướp người trong tay ta”. Tần Thiếu Vũ dẫn Thẩm Thiên Lăng vào trong.

“Cung chủ”. Diêu Khiêm nhú mày nói. “Chuyện thuộc hạ nói lúc trước...”

“Câm miệng!”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng cắt ngang.

“Hắt xì!”. Thẩm Thiên Lăng hắt xì một cái.

“Gọi tiểu nhị mang tới hai thùng nước tắm”. Tần Thiếu Vũ sai Diêu Khiêm.

Về mặt Hữu hộ pháp lập tức bất mãn, cảm giận trừng Thẩm Thiên Lăng một cái.

WTF sao lại dùng loại ánh mắt nhìn Đát Kỷ mà nhìn ta! Thẩm Thiên Lăng kinh hãi, ta cơ bản chưa nói gì nha!

Chẳng lẽ hắt xì cũng phạm pháp?

“Còn thất thần làm gì?”. Tần Thiếu Vũ quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Diêu Khiêm.

Hữu hộ pháp giậm chân một cái, cảm tức xoay người rời đi.

Cực kì hờn dỗi!

Thẩm Thiên Lăng tâm trạng phức tạp nhìn theo bóng hắn.

Thật ra lão tử không hề muốn thành thân với Cung chủ của người được không!

Làm bia đỡ đạn quả thật phiền phức!

Nước tắm rất nhanh được đưa tới phòng, Thẩm Thiên Lăng ngâm mình trong nước, thoải mái thả lỏng.

“Hôm nay mắc mưa, lát nữa ăn một chút gì đó rồi ngủ sớm đi”. Tần Thiếu Vũ đút cho hắn một viên thuốc.
“Nuốt vào có thể xua tan hàn khí”

“Ma giáo sao lại muốn bắt ta về?”. Thẩm Thiên Lăng tựa vào thành thùng hỏi hắn.

“Người nói xem?”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn.

Thẩm Thiên Lăng đoán. “Chẳng lẽ trước khi mất trí nhớ ta có quen cái tên Phượng... Phượng gì đó?”

“Phượng Cửu Dạ”. Khoé miệng Tần Thiếu Vũ cong lên. “Đâu chỉ quen biết”

“Chẳng lẽ bọn ta từng là bạn tốt?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

Tần Thiếu Vũ dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn hắn.

“...Chẳng lẽ còn có gì đó?”. Thẩm Thiên Lăng hơi loạn. “Loại chuyện này không thể nói giỡn nha!”

“Sao ngươi biết là nói giỡn?”. Tần Thiếu Vũ ngồi xổm trước người hắn, vươn tay bóp mặt hắn. “Không chừng ngươi và hắn là một đôi tình nhân, ta mới là kẻ thứ ba chen ngang đoạt tình”

Thẩm Thiên Lăng >_<. “võ=” công=” hắn=” giới=”>

“Cỡ ta”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày.

“Vậy lại càng không thể”. Thẩm Thiên Lăng nhẹ nhàng thở ra, thoải mái tựa vào thành thùng.

“Vì sao?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày.

“Nếu thật là tình nhân, vậy hôm nay hắn không chỉ phải thuộc hạ tới”. Thẩm Thiên Lăng vắt khăn. “Biết rõ không cướp được, lại còn khiến ngươi thêm phần cảnh giác, đưa ngốc mới làm vậy”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Ngươi vậy mà thông minh”

“Vì đạo lý này rất đơn giản!”. Thẩm Thiên Lăng đẩy tay hắn ra. “Đừng quậy!”

“Tắm thêm chút nữa đi, đừng để cảm lạnh”. Tần Thiếu Vũ thêm chút nước ấm.

“Tả hộ pháp không sao chứ?”. Thẩm Thiên Lăng vẫn lo lắng cho Hoa Đường.

“Đương nhiên là không”. Tần Thiếu Vũ giúp hắn cởi dây buộc tóc. “Mấy tên cùi bắp ấy còn chưa đủ trình độ khiến nàng bị thương”

“Võ công mấy người đó không cao sao?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối. “Vậy vì sao lúc này ngươi phải chạy trốn?”. Còn chạy như bay!

Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn. “Vì ngươi không có nội lực, ta sợ tiếng cười của nàng làm ngươi bị thương”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Được rồi, thực ra người này vẫn rất... tốt bụng!

25. Chương 24: Hành Trình Tạm Hoãn

Sau khi tắm xong, Thẩm Thiên Lăng ăn một chén cháo đường đồ cỡ lớn và một chén canh cá nấu gừng cay xè, rồi bị Tần Thiếu Vũ kéo về giường.

“Không buồn ngủ”. Thẩm Thiên Lăng kháng nghị.

“Không buồn ngủ cũng phải ngủ!”. Tần Thiếu Vũ đắp chăn cho hắn.

“Vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng vung tay ra, cực kì phản nghịch!

Tần Thiếu Vũ bị hắn chọc cười, nắm tay hắn nhét lại trong chăn. “Hàn độc chưa giải lại gặp mưa ẩm ướt, ngoan ngoan ở trong chăn cho toát mồ hôi đi”

Thẩm Thiên Lăng cau mày. “Hàn độc không phải chỉ có mùa đông mới phát tác ư?”

“Lạnh cũng bị, mùa đông chỉ là bị liên tục mà thôi”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường. “Cho nên không được quậy”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy bị đá kích, trong lòng than thở.

Sao ta xui quá vậy.

“Ngủ đi”. Tần Thiếu Vũ kê sát bên hắn.

“Người còn chưa nói tại sao Phương Cửu Dạ muốn cướp ta”. Không ngủ được, Thẩm Thiên Lăng chủ động tìm đề tài.

Hơn nữa làm đương sự phải có quyền được biết!

“Sao ta biết”. Tần Thiếu Vũ nhếch môi. “Người hắn cướp là người chứ đâu phải ta, chắc là hắn... yêu người từ cái nhìn đầu tiên?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đại ca, người lừa ai đó?

“Đoạn đường kế tiếp sợ là không yên ổn”. Tần Thiếu Vũ thu lại vẻ đùa cợt. “Có điều không cần quá lo, ta sẽ phái nhiều người đến bảo vệ người hơn”

“Hai người hôm nay có tính là cao thủ của Ma giáo không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Thiên nương dựa vào Tà môn ma đạo, tạm xem như có chút thủ đoạn. Còn Bạch Liên Hoa hoàn toàn không xài được”

“Người thấy hắn nhìn được không?”. Nhớ tới cái áo hết nói nổi kia, Thẩm Thiên Lăng lại mắc cười.

“Người ghen hả?”. Tần Thiếu Vũ tăng cao âm điệu.

“Mơ đi”. Thẩm Thiên Lăng đập hắn một phát, quán chấn lặn vào góc tường.

Thật sự là không tìm được tiếng nói chung!

“Cung chủ”. Có thuộc hạ ngoài cửa bẩm báo. “Tả hộ pháp đã về, còn mang theo một nam tử áo trắng”

Ấy ấy, Thẩm Thiên Lăng vênh tai, bắt được Bạch Liên Hoa?

“Mang ra sảnh trước, ta lập tức tới ngay”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Chỉ là nam tử áo trắng kia không biết bị gì mà nước mắt rơi như mưa”. Giọng thuộc hạ đầy khó hiểu.

“Phụt”. Thẩm Thiên Lăng cười ra tiếng.

Bạch Liên Hoa quả nhiên không phải danh hào.

Đột nhiên rơi lệ, kỹ năng này phải có!

Nhất định là nhớ đến người tình lạnh lùng!

“Nghỉ ngơi cho tốt!”. Tần Thiếu Vũ bóp mặt hắn. “Có cần đốt hương an thần cho người không?”

Đương nhiên không cần! Thẩm Thiên Lăng quyết đoán lắc đầu.

Ta có việc quan trọng phải làm!

Thật vất vả đợi Tần Thiếu Vũ ra ngoài, Thẩm Thiên Lăng lập tức bước xuống giường, lấy trong đồng quần áo ra chiếc túi nhỏ ông lão lúc trước cho.

Đã tò mò suốt mấy canh giờ rồi! Vẫn không có cơ hội thấy, thật khiến người ta cực kì sốt ruột!

Chẳng lẽ là chìa khoá mở cánh cửa không gian? Thẩm Thiên Lăng cẩn thận gỡ nút thắt, kích động đến mức tay cũng run. Nếu một giây kế tiếp có thể trở về thì tốt biết bao, hết thấy xem như một giấc mộng dài! Sau khi tỉnh mộng có TV, có vi tính, có máy bay, có PSP, sẽ không trùng độc, cũng không bị ám sát một cách kì quái, quả thật không thể sung sướng hơn nữa!

Mang theo tràn đầy chờ mong, cuối cùng lớp vải cũng bị mở ra, một viên ngọc xanh nhạt xoay tròn lăn ra.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sau một phút, bốn phía vẫn im lặng, không có cánh cửa không gian, cũng không có lỗ đen, trên bàn ánh nền chập chờn, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Căn bản là không quay về được... Thẩm Thiên Lăng hơi thất vọng, vươn tay cầm viên ngọc kia.

Lạnh thấu xương.

Hình như hơi giống Tuyết Lưu Ly và Bích Lục Đồng? Thẩm Thiên Lăng trong đầu loé sáng, đi chân đất nhảy xuống giường móc ra cái hộp gỗ, bỏ viên ngọc màu xanh vào.

Bích Lục Đồng lăn vài vòng, xoạch một tiếng dính vào nhau.

Lẽ nào kiếm được trọn bộ là có thể gọi ra Thần long, đưa mình trở về?

Thẩm Thiên Lăng bị giả thiết này khiến cho >_< một="” chút,="” quả="” nhiên="” kiếp="” trước="” đợc="” manga="” hơi="”>

Có điều mặc kệ thế nào, nếu ông lão có thể phát hiện chân tướng của mình thì nhất định không phải người bình thường, vậy ít nhiều gì cũng có tác dụng. Thẩm Thiên Lăng dùng sức tách hai viên ngọc ra, đầu tiên dùng vải quần lầy, sau đó cất vào hai chiếc hộp khác nhau. Đã trải qua kinh nghiệm, lần trước dẫn rắn tới, lần này còn để chung ai biết sẽ dẫn tới thứ gì quái gì nữa!

Tuy còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, nhưng tạm coi là có tiến triển. Thẩm Thiên Lăng nằm lì trên giường tự an ủi, thấy hơi uể oải.

Cũng không biết lúc nào mới về được.

Mà trong sảnh trước, một đám đông đang chờ Tần Thiếu Vũ. Phạm Nghiêm buồn ngủ mơ màng xuống lầu thì bị cảnh tượng này làm cho hoảng hốt. “Các người ra ngoài ư?”

“Chẳng lẽ người mới vừa tỉnh ngủ?”. Hoa Đường khinh bỉ nhìn hắn, ngủ trưa ba bốn canh giờ, cũng coi như kì lạ.

“Ai vậy, sao lại bị trói?”. Phạm Nghiêm bối rối nhìn Bạch Liên Hoa trong góc tường.

Thuộc hạ bên cạnh lập tức tiến lên, kéo vạt áo hắn ra cho Phạm Nghiêm xem tên.

“Phụt!”. Phạm đường chủ rất không phúc hậu mà bật cười.

“Vô liêm sỉ!”. Bạch Liên Hoa lệ rơi đầy mặt quát lớn.

“Người nói xem đường đường là nam nhân, sao lại khóc thành bộ dạng này”. Phạm Nghiêm ghét bỏ, tiện tay xách qua Diêu Khiêm đang đứng bên cạnh. “Người xem hắn bé như hạt đậu nhưng cho tới giờ vẫn không khóc”

Diêu Khiêm lạnh lùng nói. “Nam nhân thì không thể khóc sao?”

“Đó là đương nhiên”. Phạm Nghiêm nói liến thoắng. “Động một chút là khóc y như cô nương, còn ra bộ dạng gì nữa!”

“Phu nhân bình thường cũng hay khóc”. Diêu Khiêm nhắc nhở.

Phạm Nghiêm: ...

Tần Thiếu Vũ đang bước xuống cầu thang, nghe vậy cũng dừng chân, cười như có như không nhìn Phạm Nghiêm.

“Vừa rồi ta ăn nói lung tung”. Phạm Nghiêm lạnh sống lưng, vì vậy không biết nhục mà nói. “Thật ra bình thường không có việc gì ta cũng sẽ khóc, khóc rất tốt, có thể rèn luyện thân thể, kéo dài tuổi thọ”

Hoa Đường trong mắt đầy khinh thường, người còn có thể mất mặt hơn không?

“Kẻ sĩ có thể bị giết nhưng không thể nhục nhã!”. Bạch Liên Hoa còn đang hô khẩu hiệu trong góc tường.
“Các người giết ta đi!”

“Câm miệng!”. Hoa Đường đập xuống chỗ cách rón hần ba thước.

Phạm Nghiêm phản xạ có điều kiện khép chặt chân.

Diêu Khiêm: ...

Bạch Liên Hoa bật khóc thê thảm.

“Khiến hần yên lặng một chút”. Tần Thiếu Vũ nghe thấy phiền.

“E là không được”. Hoa Đường vẽ mặt khó xử. “Lúc trước Thiên nương tung ra độc dược gì không biết, đúng lúc đổi gió, kết quả toàn bộ rút xuống mặt hần, biến thành như vậy, đã khóc nguyên một đường dài”

Tần Thiếu Vũ: ..

Phạm Nghiêm ánh mắt đầy đồng cảm, đứa bé lớn xác này quá xui rồi!

Bạch Liên Hoa nước mắt rơi như mưa, quả thật sắp khóc đến mất nước!

“Trước hết vút vào hậu viện trối lại, khi nào hết khóc thì dẫn tới gặp ta”. Tần Thiếu Vũ xoay người lên lầu.
“Hoa Đường theo ta, những người còn lại nghỉ sớm đi, mai đi tiếp!”

Mọi người nhận lệnh rời đi, Phạm Nghiêm nắm lấy Diêu Khiêm oán giận. “Có đánh nhau sao không gọi ta?”

“Sao ta biết”. Diêu Khiêm đẩy tay hần ra. “Muốn biết nguyên nhân thì tự đi hỏi Cung chủ”

Phạm Nghiêm trên mặt tràn đầy hai chữ “khổ sở”, nói thì dễ, lỡ gặp lúc hần mất hứng, lão tử ngay cả Đường chủ cũng làm không được!

Có một lão đại anh tuấn lãnh khốc vui buồn bất chợt, nỗi đau này có ai hiểu thấu!

“Cung chủ”. Hoa Đường theo Tần Thiếu Vũ vào một phòng trống.

“Đề Thiên nương chạy mất rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Vâng”. Hoa Đường nói. “Nàng bị thương nhẹ, không nghiêm trọng”

“Có phát hiện tung tích Phượng Cửu Dạ không?”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục hỏi.

“Không”. Hoa Đường lắc đầu. “Có điều tiểu Ngũ đã âm thầm theo dõi Thiên nương, nếu Phượng Cửu Dạ thật sự rời khỏi tổng đàn Ma giáo, chúng ta có thể tìm tới nơi hần dừng chân”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Khổ cho người rồi, đi nghỉ ngơi đi”

“Cung chủ”. Hoa Đường do dự nói. “Thuộc hạ có chuyện muốn hỏi”

“Nếu là về Thảm Thiên Lăng, ta không muốn trả lời”. Giọng Tần Thiếu Vũ lạnh lùng.

“...Thuộc hạ biết sai”. Hoa Đường thức thời câm miệng, xoay người rời khỏi phòng.

Tần Thiếu Vũ đứng bên cửa sổ, nhìn căn lầu ánh đèn mờ mờ đối diện, đáy mắt đen như mực.

Rạng sáng hôm sau, mọi người thức dậy chuẩn bị, ăn sáng xong sẽ xuất phát.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ hần. “Dậy đi”

“Ưm”. Thảm Thiên Lăng rúc vào chăn. “Choáng”

“Cái có này lần trước dùng rồi”. Tần Thiếu Vũ yên lặng vươn tay xóc chăn lên.

“Thật sự choáng mà”. Thảm Thiên Lăng rã rời mở mắt.

Tần Thiếu Vũ sưng sốt một chút, lấy tay thử nhiệt độ trên trán hần.

Nóng đến dọa người.

“Gọi Hoa Đường tới!”. Tần Thiều Vũ cất tiếng gọi ra ngoài cửa.

“Sao lại gọi Tả hộ pháp tới?”. Giọng Thẩm Thiên Lăng khàn khàn.

“Gia đình nàng nổi tiếng với nghề y, nàng có thể đứng trong hàng ngũ 10 danh y hàng đầu”. Tần Thiều Vũ rót chén nước ấm, đỡ Thẩm Thiên Lăng dậy cho hắn uống vào. “Chậm chút”

“Cung chủ”. Hoa Đường vừa vào cửa thì thấy cảnh này, có chút xấu hổ.

“Lăng nhi bị sốt, khám cho hắn một chút”. Tần Thiều Vũ tránh ra nhường vị trí.

Hoa Đường ngồi bên giường bắt mạch cho Thẩm Thiên Lăng, sau đó sắc mặt hơi khó xử.

“Có chuyện gì vậy?”. Tần Thiều Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng cũng hơi khấn trương, đừng làm ra bộ dáng này chứ, quả thật hù chết người!

Chẳng lẽ Hàn độc lại phát tác?

“Thuộc hạ có thể hỏi một vấn đề không?”. Hoa Đường cực kì vắn vẹo.

“Nói đi”. Tần Thiều Vũ gật đầu.

“Hôm qua Cung chủ và Thẩm công tử có... sinh hoạt vợ chồng không?”. Hoa Đường lời nói gật gân.

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng sắc nước bọt.

WTF vấn đề này không nên tùy tiện hỏi! Tất nhiên là không!

Tần Thiều Vũ nén cười lắc đầu.

“Vậy thì không có gì đáng ngại”. Hoa Đường thở phào nhẹ nhõm. “Chỉ nhiệm phong hàn mà thôi, nghỉ ngơi một hai ngày sẽ khỏi”

Tần Thiều Vũ gật đầu. “Phân phó xuống dưới, hai ngày sau mới khởi hành”

Hoa Đường nghe lời lui ra, tới cửa thì vừa vặn đụng trúng Phạm Nghiêm.

“Xảy ra chuyện gì thế?”. Phạm đường chủ rất lo lắng.

“Không có gì, Thẩm công tử bị sốt mà thôi”. Hoa Đường nói. “Ta đi lấy thuốc, người dặn các huynh đệ hành trình tạm hoãn, hai ngày sau lại xuất phát!”

Vì vậy Phạm đường chủ đứng trong viện lớn tiếng nói. “Đều về nghỉ ngơi đi, hôm nay chúng ta không đi”

“Tại sao?”. Mọi người nhao nhao lên, vẻ mặt khó hiểu.

Phu nhân bị bệnh không phải chuyện gì tốt nên Phạm đường chủ trầm giọng nói. “Vì Thẩm công tử phát sốt”

Mọi người lập tức thốt lên “A”.

Phát sốt ư...

Ai cũng hiểu!

Cung chủ thật dũng mãnh!

26. Chương 25: Thuốc Có Vấn Đề

Tuy nói tắm nước nóng xong thì uống thuốc, thế nhưng thân thể Thẩm Thiên Lăng quá yếu, vất vả lắm mới hạ sốt, còn dẫn dắt Hàn độc trong cơ thể phát ra, đau đến mức cả người cuộn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ngón tay nắm chặt chặt, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh.

“Có cách trị hay không?”. Tần Thiệu Vũ quay đầu hỏi Hoa Đường.

Hoa Đường thận trọng nói. “Cung chủ nội lực chí dương, nếu có thể... giao hoan với cung chủ, hẳn sẽ dễ chịu hơn nhiều”

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Trừ cách đó ra?”

“Không có cách nào khác, chỉ có thể chậm rãi uống thuốc”. Hoa Đường nói. “Chịu đựng thêm mấy canh giờ, Hàn độc sẽ từ từ ẩn xuống”

“Lui ra đi”. Tần Thiệu Vũ trong lòng thở dài.

Hoa Đường nhận lệnh rời đi, thuận tay đóng cửa phòng dùm hai người.

Tần Thiệu Vũ vắt khăn, chậm rãi thay Thảm Thiên Lăng lau mồ hôi trên trán.

“Lạnh”. Giọng Thảm Thiên Lăng như con mèo con.

“Lập tức sẽ không lạnh”. Tần Thiệu Vũ cầm tay hắn, chậm rãi truyền nội lực qua, muốn hoá giải một chút đau đớn cho hắn.

Một dòng nước ấm theo lòng bàn tay truyền tới toàn thân, Thảm Thiên Lăng thoải mái hơn nhiều, vì vậy cảm kích cười cười với Tần Thiệu Vũ.

Tiểu mỹ nhân ốm yếu xanh xao cười lên là quyến rũ nhất biết không!

Vì vậy Tần Thiệu Vũ ôm hắn, kéo áo hắn ra.

FUCK! Thảm Thiên Lăng phút chốc trợn mắt.

Đừng đục nước béo cò, đồ chết tiệt!

Lão tử mới vừa thay đổi cách nhìn về ngươi!

Sờ nữa thì tuyệt giao!

“Nghĩ vớ vẩn gì thế”. Tần Thiệu Vũ bắt đắc dĩ banh mặt hắn. “Cho ngươi thêm một ít nội lực nữa, sẽ dễ chịu hơn.

Thảm Thiên Lăng: ...

Được rồi, Thiệu hiệp ngươi cao quý chính trực, là ta suy nghĩ bấy bọ không thuần khiết!

Tần Thiệu Vũ cởi phân nửa áo Thảm Thiên Lăng ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực gầy yếu.

Thảm Thiên Lăng tựa vào lòng hắn, lông mi rũ xuống, thỉnh thoảng cau mày một cái.

“Đau sao?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Ừ”. Lòng bàn tay Thảm Thiên Lăng có chút mồ hôi lạnh.

“Đừng sợ, cố gắng thả lỏng một chút là được rồi”. Giọng Tần Thiệu Vũ rất dịu dàng. “Thân thể ngươi yếu đuối, ta biết chừng mực”

Loại đối thoại này rất dễ khiến người ta hiểu lầm biết không!

Tiểu nhị mang nước nóng tới cửa nước mắt lưng tròng.

Quả nhiên y như lời đồn.

Cực kì ân ái.

Thật khiến người ta chịu không nổi!

Vì vậy sau nửa canh giờ, tình tiết mới đã được oanh liệt truyền bá khắp thành. Chuyện tình trên giường bệnh quả thật không thể hấp dẫn hơn được nữa, thậm chí còn xuất hiện phiên bản “Thảm công tử hấp hối, Tần cung chủ mất ngủ, dùng thân thể giúp hắn ngày ngày đêm đêm giải độc”, cực kì điên cuồng!

Cho nên mới nói sức tưởng tượng của quần chúng nhân dân quả thật hù chết người.

Mà trong quán trọ, Thảm Thiên Lăng rõ ràng không biết gì, mỗi lần Hàn độc phát tác là đau thấu xương, mặc dù có Tần Thiệu Vũ ở bên cạnh nhưng cũng chịu khổ không ít. Cho tới khi mặt trời lặn, trăng mọc lên, độc tính mới rốt cuộc ổn định lại. Một thân áo lót đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, sắc mặt so với giấy còn trắng hơn.

Thuộc hạ mang tới nước tắm có tắm được liệu mang tính nhiệt, Tần Thiệu Vũ giúp hắn cởi áo, nhẹ nhàng ôm lấy hắn đặt vào trong nước.

Thảm Thiên Lăng đã hoàn toàn không có tâm trạng để ý tới chuyện “bị thê thảm nhìn từ a - z”. Thực tế hắn đã đau đến mức phát ngốc, chỉ biết ngầy người ngồi trong thùng tắm, ánh mắt cũng hoang mang.

“Đau đến choáng rồi hả?”. Tần Thiệu Vũ bóp mặt hắn.

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng hoàn hồn, cực kì rã rời mà lẩm bẩm.

“Lần sau không thể để cảm lạnh nữa”. Tần Thiệu Vũ giúp hắn xối nước ấm từ trên vai xuống. “Hàn độc phát tác sẽ ngày càng nghiêm trọng, đau nữa thì người chịu không nổi”

Lại còn ngày càng nghiêm trọng nữa cơ đấy...

Thảm tiểu thụ khóc không ra nước mắt, hận không thể úp đầu xuống nước.

Hình thức xuyên qua này không khoa học!

“Có điều cẩn thận một chút sẽ không sao, đừng quá lo”. Tần Thiệu Vũ nắn bờ vai cứng ngắc của hắn. “Hoa Đường sẽ phối cho ngươi một ít dược liệu có tính nhiệt, khi nấu canh thì thêm vào, thân thể sẽ ấm một chút”

“Mẫu thân cũng phối thuốc cho ta”. Thảm Thiên Lăng tựa vào thành thùng. “Tuy không thể giải Hàn độc, nhưng cậu nói có thể xua đi hàn khí”. Mặc dù mẫu thân nói phải giữ bí mật, nhưng thuốc cũng không nên uống bấy, lỡ hai thứ khắc nhau thì thua thiệt vẫn là mình! Nỗi khổ của một cái ấm sắc thuốc (ý nói người phải uống thuốc triền miên ~) có ai hiểu thấu!

“Ở đâu?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Thảm Thiên Lăng chỉ chỉ ngăn tủ.

Tần Thiệu Vũ đứng lên, lấy trong bao quần áo ra một chiếc bình nhỏ. “Cái này sao?”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu.

“Bây giờ phải uống sao?”. Tần Thiệu Vũ mở nắp bình.

“Đừng, mẫu thân nói mỗi tháng chỉ được uống một lần”. Thảm Thiên Lăng hắt hơi một cái.

Nước tắm đã hơi lạnh, Tần Thiệu Vũ kéo qua một cái khăn, ôm hắn ra khỏi thùng.

Thảm Thiên Lăng: ...

Được rồi, tay chân bủn rủn vô lực, cũng đành vậy.

Dẫu sao vẫn tốt hơn bị người khác ôm ra!

“Cung chủ”. Hoa Đường ở ngoài phòng gõ cửa. “Thuộc hạ nấu một chút cháo ấm bụng cho Thảm công tử, bây giờ có muốn ăn không?”

Có cháo ăn? Lỡ tai Thảm Thiên Lăng phút chốc dựng lên!

Vì vậy Tần Thiệu Vũ còn chưa kịp nói, đã nghe cái bụng Thảm Thiên Lăng bắt đầu kêu ọ ọ, rõ ràng đói thê thảm!

...

Tần cung chủ rất không biết thông cảm mà cười một chút.

Cười em gái người! Thảm Thiên Lăng thẹn quá hoá giận, ở trong lòng dựng lên ngón giữa.

Người ăn no không thể hiểu cho kẻ đói, người đứng là đồ tư bản không biết đồng cảm!

Hoa Đường đẩy cửa vào phòng, đặt khay lên bàn, trong phòng lập tức dậy mùi, cực kì hấp dẫn!

“Đa tạ”. Thấm Thiên Lăng vui trong chăn, uể oải cảm ơn.

“Công tử khách khí, đây là bốn phần của thuốc hạ”. Hoa Đường dọn cơm xong thì muốn rời đi, lại bị Tần Thiếu Vũ gọi lại.

“Cung chủ còn có việc gì sao?”. Hoa Đường hỏi.

“Đây là thuốc của Lăng nhi, có người nói có thể xua hàn khí”. Tần Thiếu Vũ đưa bình sứ cho nàng. “Nếu người thấy tốt thì phối thêm một ít, đề phòng rủi ro”

Hoa Đường gật đầu, xoay người ra khỏi phòng.

“Mau cho ta ăn”. Mắt Thấm tiểu thụ đã sáng lên rồi!

Sợ hấn xuống giường lại cảm lạnh, Tần Thiếu Vũ không thể làm gì khác ngoài đảm đương chức vụ bảo mẫu miễn phí, tay phải bưng cháo tay trái bưng đồ ăn, có thể nói là một cái bàn ăn điển hình, kiểu bàn trong máy bay chiến đấu.

Thấm Thiên Lăng ngồi xếp bằng trên giường, dùng chăn bọc kín, chỉ lộ mặt ra ngoài, trên đầu cũng quấn khăn thêu hoa – hấn thật sự sợ đau!

Về mặt Tần Thiếu Vũ cứng ngắc.

“Người dám cười thử xem”. Thấm Thiên Lăng cầm muỗng, trong mắt đầy oán hận.

“Đâu dám”. Tần Thiếu Vũ cười đến mức run tay. “Thấy phu nhân như vậy, trái tim vi phu như bị đao cắt”

Thấm Thiên Lăng: ...

Còn dám dối trá hơn nữa không!

Tuy muốn nhéo mặt hấn gào thét, nhưng Thấm tiểu thụ thật sự vừa mệt vừa đói, một chút khí lực cũng không có, nên đành mặc niệm trong lòng quân tử báo thù mười năm chưa muộn, ngoan ngoãn ăn từng ngụm cháo lớn, rất nhanh đã ngủ. Lòng bàn tay cuối cùng cũng thấy ấm, khuôn mặt cũng dần hồng hào lên.

Tần Thiếu Vũ thở phào nhẹ nhõm, thay hấn đắp chăn rồi đứng dậy rời khỏi phòng.

“Cung chủ”. Hoa Đường đang chờ ngoài hành lang.

“Có việc gì sao?”. Tần Thiếu Vũ tiện tay đóng cửa lại.

Hoa Đường gật đầu. “Có chuyện lớn”

Căn phòng trống cuối hành lang tạm thời dùng làm phòng thuốc, Hoa Đường dẫn Tần Thiếu Vũ vào trong, mở cái cốc bằng sứ trắng trên bàn ra. Chỉ thấy một con trùng màu trắng ồm ồm đang giãy dụa bên trong, nhìn hơi gớm.

Tần Thiếu Vũ chán ghét. “Cái gì vậy?”

“Cổ trùng”. Hoa Đường nói. “Tìm được trong thuốc của Thấm công tử”

“Cái chai ta đưa người đó hả?”. Tần Thiếu Vũ giật mình.

“Vâng, mười hai viên thuốc, mỗi viên đều có”. Hoa Đường nói. “Dùng nhiều thì sẽ mất thần trí, trở thành con rối của người hạ cổ”

“Ý người là có người muốn khống chế Lăng nhi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Chắc thế”. Hoa Đường gật đầu. “Không biết Thấm công tử đã dùng bao nhiêu, nếu ít thì có thể dùng ngân châm lấy cổ trùng ra, không phải chuyện gì lớn”

“Ngày mai ta sẽ hỏi hấn, người trước hết làm một ít thuốc bổ tráo vào rồi quăng hết mấy thứ này đi”. Lúc chưa hoàn toàn điều tra rõ, Tần Thiếu Vũ không định nói việc này với Thấm Thiên Lăng.

“Hình dạng thì dễ, nhưng mùi vị thì hơi khó làm”. Hoa Đường vẻ mặt khó xử. “Cũng không biết là chua hay đắng, nếu Thắm công tử đã ăn rồi thì sẽ dễ dàng thấy khác”

“Vậy làm giống bình thường trước đi, sau đó tính tiếp”. Tần Thiệu Vũ quyết đoán nói.

Hoa Đường lập tức dùng ánh mắt bi thương nhìn Tần Thiệu Vũ, đầy vẻ “Cung chủ người không định bắt ta ném thử đấy chứ, dù không có gì nhưng thứ này rất giòn, ta tốt xấu gì cũng là phụ nữ, có thể đổi người hay không?”

Tần cung chủ hỏi. “Gần đây chúng ta có bắt được phạm nhân nào không?”

Hoa Đường phút chốc an tâm, đương nhiên có!

Vì vậy một lát sau, Bạch Liên Hoa bị một đám người bắt đến trước mặt Tả hộ pháp.

“Ăn”. Hoa Đường đưa một viên thuốc cho hắn.

“Yêu nữ! Dâm phụ! Tiệt nhân!”. Bạch Liên Hoa khớp xương cứng ngắc, đáy mắt toé lửa, từ ngữ cũng rất phong phú!

Một giây kế tiếp, hắn đã bị Hoa Đường dẫm trên đất đánh một trận.

Giữa tiếng gào khóc, thuộc hạ Truy Ảnh cung đồng loạt quay đầu sang chỗ khác, thật thê thảm...

“Chửi nữa đi”. Sau một lát, Hoa Đường vỗ vỗ tay đứng lên.

Bạch Liên Hoa mặt mũi bầm dập, nghẹn ngào không ngớt.

Lời đồn giang hồ đúng là lừa chết người, không phải nói danh môn chính phái trước giờ động khẩu không động thủ sao?

Mẹ kiếp, hiện tại là tình huống gì?

Huống hồ dù là Ma giáo đối xử phạm nhân cũng không có thói quen hờ ra là đánh!

Còn biết lý lẽ hay không!

“Có ăn hay không?”. Hoa Đường xốc hắn từ dưới đất lên, từ trên cao nhìn xuống, rất có phong độ của nữ vương!

Bạch Liên Hoa chân mềm vô lực, chớp mũi vừa vặn đối diện với hung khí trước ngực nàng!

Oa... Thuộc hạ xung quanh đồng loạt dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hắn, có thể được đãi ngộ như vậy, đánh một trận cũng đáng!

Khoảng cách quá gần!

“Không ăn thì cởi sạch quần áo của ngươi ra”. Hoa Đường uy hiếp.

Bạch Liên Hoa càng muốn khóc. Ít nhiều gì cũng là nữ nhân, cứ uy hiếp người ta như vậy quả thật chính là sơn trại đại vương...

“Nói cho ta biết mùi vị thế nào!”. Hoa Đường mạnh mẽ bỏ nửa viên thuốc vào miệng hắn. “Không được bỏ sót!”

Bạch Liên Hoa bị vương ngay cổ họng, liều mạng nhổ ra, đáng tiếc thuốc vừa vào miệng là tan, ngay cả cặn cũng không sót lại.

“Nói!”. Hoa Đường cực kì hung dữ.

Bạch Liên Hoa hai mắt rưng rưng, cắn giận nói. “Mùi vị ngọt ngào ngon miệng, giống như ăn bánh mật ong”

“Thật không?”. Hoa Đường thấy còn sót lại nửa viên, cười nhạt nâng cằm hắn lên. “Cho ngươi cơ hội cuối cùng, nếu còn nói bừa, cẩn thận ta thiên ngươi cho chó ăn!”

27. Chương 26: Gặp Phải Người Quen

Sự thật chứng minh đôi khi hung bạo có hiệu quả hơn là hoà nhã! Vì vậy sau nửa canh giờ, Hoa Đường thoả mãn trở lại phòng chế thuốc, mà Bạch Liên Hoa lại mặt mũi bầm dập mà thê thảm bị kéo về nhà giam.

“Ma giáo các người sao lại cố chấp như vậy”. Hộ vệ vừa kéo hắn đi vừa oán giận. “Sớm muộn gì cũng phải nói, cần gì phải chịu đòn một trận như thế”

“Đúng thế đúng thế”. Tên còn lại cũng phụ hoạ. “Tả hộ pháp nổi tiếng đánh người rất hung ác, người xem chẳng phải người bị no đòn sao?”

“Lần sau nếu nàng còn muốn hỏi, người đừng như vậy nữa”

“Giữ mạng quan trọng hơn, lúc này còn muốn giữ mặt mũi làm gì”

“Người xem bị đánh bầm tím hết cả rồi”

...

Các người mau câm miệng cho lão tử.

Bạch Liên Hoa hấp hối, lệ rơi đầy mặt.

Danh môn chính phái thật sự đáng sợ...

Một đêm qua rất nhanh, sáng sớm hôm sau, Thảm Thiên Lăng bị ánh mặt trời chói mắt đánh thức.

“Chào buổi sáng”. Tần Thiệu Vũ nhéo mũi hắn.

“...Chào buổi sáng”. Thảm Thiên Lăng híp mắt lại, miễn cưỡng hí ra một cái khe nhỏ.

Tần Thiệu Vũ bị dáng vẻ của hắn chọc cười. “Còn muốn ngủ sao?”

“Không, choáng đầu thôi”. Thảm Thiên Lăng ôm chần ngồi dậy. “Hôm nay phải xuất phát sao?”

“Đương nhiên là không”. Tần Thiệu Vũ tựa ở đầu giường. “Hàn độc vừa mới phát tác, chúng ta nghỉ ngơi thêm hai ngày, tránh cho người bị bệnh trên đường”

Thảm Thiên Lăng kéo chăn che mặt, thở dài thật sâu.

Thật ra lão tử vốn không thuộc loại yếu đuối.

Mau trả lại thân thể khoẻ mạnh cho ta!

“Bữa sáng muốn ăn gì?”. Tần Thiệu Vũ vừa giúp hắn lấy quần áo vừa hỏi.

“Sườn kho”. Thảm Thiên Lăng mắc một chứng bệnh tương đối kì quái, người khác vừa cầm dậy thì không muốn ăn, hắn ngược lại rất thích ăn thịt.

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Sáng sớm mà ăn sườn”

“Vậy Bạch trảm kê”. Thảm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn là nhượng bộ.

Một lúc sau, hắn thành công chiếm được một chén cháo nhỏ và một đĩa củ cải chua, ngay cả chút thịt vụn cũng không có.

Thảm Thiên Lăng: ...

Nếu không có quyền bỏ phiếu thì đừng hỏi, hơn nữa về mặt người còn rất dân chủ!

“Hôm nay ta có việc ra ngoài, Hoa Đường sẽ ở lại bảo vệ người”. Tần Thiệu Vũ khuấy cháo cho hắn. “Sau khi ăn xong đừng chạy lung tung, ra hậu viện phơi nắng đọc sách đi, ta sẽ về sớm”

“Người muốn đi đâu?”. Thảm Thiên Lăng tò mò.

“Trong thành có lễ mừng thọ của một hương thân, ta phải đến dự”. Tần Thiệu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng lập tức dùng ánh mắt sùng bái nhìn hần, loại náo nhiệt này cũng muốn xem, thiếu hiệp người đứng là tổ trưởng dân phố gương mẫu!

Tần Thiệu Vũ bóp mặt hần. “Về mặt người là sao?”

Thẩm Thiên Lăng chân thành nói. “Không ngờ người còn có sở thích này”. Thích chen chúc ở chỗ đông người.

“Người tưởng ta muốn đi sao”. Tần Thiệu Vũ dứt hần ăn bánh bao. “Nếu không phải có Lý phu tử thì đừng nói là đại thọ năm mươi tuổi, cho dù đại thọ năm trăm tuổi ta cũng không đi”

“Con rùa mới năm trăm tuổi”. Thẩm Thiên Lăng bĩu môi. “Lý phu tử là ai?”

...

Tần Thiệu Vũ khó thấy bày ra vẻ mặt vắn vẹo.

Í í, Thẩm Thiên Lăng hăng hái. “Chẳng lẽ là một mỹ nhân từng có gút mắc với người?”. Là một tỷ tỷ ngực bự giống Tăng phu tử chẳng hạn.

Tần Thiệu Vũ dở khóc dở cười. “Người nghĩ nhiều rồi”

“Vậy là ai?”. Thẩm Thiên Lăng rất có tinh thần hỏi han.

“Là bạn cũ của sư phụ ta, có một thời gian dạy ta Tứ thư ngũ kinh, là cậu của hương thân trong thôn”. Tần Thiệu Vũ nói. “Tuy dạy mấy thứ vô dụng, nhưng nếu đã tới ta cũng phải gặp một lần, tránh cho hần oán giận với sư phụ”. Thật ra câu cuối mới là trọng điểm, mấy ông lão thích mách lẻo thật khiến người ta ngứa răng.

“Ta cũng muốn đi”. Thẩm Thiên Lăng hăng hái bưng bưng.

“Người?”. Tần Thiệu Vũ hơi ngạc nhiên.

“Không được sao?”. Thẩm Thiên Lăng thất vọng.

“Đương nhiên được”. Tần Thiệu Vũ cong khoé miệng. “Vợ chồng đồng lòng cũng là lẽ thường”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Được rồi, nể mặt việc có thể xem náo nhiệt, ta miễn cưỡng không so đo với người!

Hương thân là nhà giàu nổi tiếng trong thành, tiệc mừng thọ lần này đương nhiên cũng rất lớn, ruy băng pháp phối, chiêng trống vang trời, âm ỉ muốn sập cả phân nửa toà thành.

“Truy Ảnh cung chủ đến, Tiểu thiếu gia của Nhật Nguyệt sơn trang đến...”. Tần Thiệu Vũ và Thẩm Thiên Lăng vừa quẹo vào góc đường thì quần gia đã cất cao giọng hô, hô liên tục năm sáu lần, giống như máy ghi âm!

Có điều quần chúng xung quanh cũng hiểu, thậm chí còn cổ vũ hần hô thêm mấy lần. Dù sao khách quý cỡ này không phải ai cũng mời được, kêu ba bốn chục lần cũng không quá đáng!

Quả thật hâm mộ chết người!

“Mời hai vị xuống ngựa”. Đợi hai người vào cửa, gã hầu vội vàng kê ghế cho hai người xuống ngựa.

Đạp Tuyết Bạch cao ngạo giơ vó đá cái ghế bay ba thước.

“Oa!”, Quần chúng nhất thời phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Thẩm Thiên Lăng về mặt >_<, có=“” gì=“” hay=“” đâu=“” mà=“” võ=“”>

Hơn nữa các người ban ngày không đi làm mà chạy tới trước cửa nhà người khác xem náo nhiệt làm gì, lại còn ngày càng ồn ào.

Đời sống văn hoá giải trí có cần nghèo nàn như vậy không?

Tần Thiệu Vũ ôm chặt eo Thẩm Thiên Lăng, từ trên ngựa bay xuống, vũng vàng đáp xuống thảm đỏ.

“Hay lắm!”. Trong đám người phát ra một tiếng hoan hô, tiếng vỗ tay lại càng thêm nhiệt liệt.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cái thế giới hết nói nổi này...

Làm một tiểu mỹ nhân được khắp thiên hạ biết đến, Thẩm Thiên Lăng dĩ nhiên được hoan nghênh hơn Tần Thiếu Vũ một chút. Người dân chất phác đã sớm chuẩn bị các loại hoa tươi để bày tỏ cảm giác kích động.

Vì vậy Thẩm Thiên Lăng bị ép cùng Tần Thiếu Vũ tay trong tay, chậm rãi đạp lên thảm đỏ, dưới cơn mưa cánh hoa mà đi về hướng đại viện, quả thật chính là cảnh tượng trong hôn lễ!

Quả thật là WTF!

“Bây giờ ngươi có muốn đánh nhau không?”. Đi được nửa đường, Thẩm Thiên Lăng vừa duy trì bình tĩnh, vừa rít qua kẽ răng.

Tần Thiếu Vũ nhếch môi. “Những người này đều là dân chúng tay không tác sát”

Thẩm Thiên Lăng cảm giận. “Nhưng bọn hần vừa ném gạo và đậu nành lên người ta!”. Còn trúng vào mặt!

Tần Thiếu Vũ ghen cười đến thắt cả ruột. “Dùng để trừ tà, mọi người đều biết trước đây ngươi bị thương nên có lòng tốt muốn giúp ngươi xua đi xui xẻo”

Thẩm Thiên Lăng quả thật nhịn không được muốn khóc!

Sớm biết vậy ta thà ở nhà ngủ cũng sẽ không đến!

“Ôi, Tần cung chủ và Thẩm công tử có thể đến chơi, thật sự là vinh dự cho kẻ hèn này!”. Hương thân mang một đám đông rầm rộ chạy đến, rõ ràng cực kì có thành ý.

“Lý lão gia quá lời”. Tần Thiếu Vũ vẻ mặt tươi cười. “Ân sư ở đây, ta đương nhiên phải đến”

“Ha ha ha Tần cung chủ thật biết nói đùa”. Hương thân nhất thời cười đến cứng cổ. “Ta họ Vương”

Tần Thiếu Vũ: ...

Thẩm Thiên Lăng: Phụt.

“Chẳng hay ân sư đang ở đâu?”. Tần Thiếu Vũ khó có được nho nhã mà nói. Thật ra chủ yếu là vì hần sợ Lý phu tử lải nhải, hần lại không thể đánh người già, quả thật phiền chết người.

Hương thân vội dẫn hần tới sảnh giữa, một ông lão tóc bạc trắng đang ngồi trên ghế, run rẩy uống trà.

“Ân sư”. Tần Thiếu Vũ bước tới, khom lưng vái chào một cái.

Xung quanh có nhiều người nhìn, Thẩm Thiên Lăng cũng nghiêm chỉnh đứng, không thể làm gì khác hơn ngoài khom người chào theo.

Cực kì >_<>

Ông lão nheo mắt quan sát hai người một phen, nét mặt bí hiểm như có điều suy nghĩ, một lúc lâu không nói gì. Ngay khi Tần Thiếu Vũ sắp hết kiên nhẫn thì rốt cuộc nghe hần hoang mang hỏi. “Cái người là ai?”

Tần Thiếu Vũ: ...

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp ngươi xác định đây là thầy của ngươi, không nhận lầm người sao?

“Lý phu tử, hần là Tần cung chủ, Tần Thiếu Vũ”. Hương thân vội kề vào tai hần nhắc nhở, áy náy nhìn hai người nói. “Cậu gần đây trí nhớ không tốt, Cung chủ thứ lỗi”

“Lý lão gia khách khí”. Tần Thiếu Vũ ngoài cười nhưng trong không cười, sớm biết người không nhớ thì ta đã không tới.

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt đồng cảm nhìn hương thân – hần vẫn không nhớ người họ Vương.

Hương thân ha ha cười gượng, trong lòng rõ ràng cực kì bi thương.

“A, là Thiếu Vũ hả”. Lý phu tử sau khi được hương thân nhắc nhở, rốt cuộc nhớ ra.

Tần Thiếu Vũ nhanh chóng điều chỉnh ra một khuôn mặt tươi cười.

“Đã lớn như vậy rồi”. Lý phu tử cầm tay Thẩm Thiên Lăng.

Tần Thiếu Vũ đáng cười đơ trên mặt.

Thẩm Thiên Lăng vẽ mặt >_<. “lão=”” sư=”” nhận=”” làm=””>

“Người không phải Thiếu Vũ?”. Lý phu tử nhất thời rơi vào hoang mang. “Chẳng lẽ người là Tiêu Triển?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tiêu Triển là ai, ta không quen! Có điều tên này hình như hơi quen tai?

“Tiêu mỗi trăm triệu không ngờ rằng phu tử còn nhớ đến ta”. Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng cười sang sảng. “Quả thật thụ sủng nhược kinh (được thương mà sợ ~)”

Hương thân lập tức há to mồm, Thẩm Thiên Lăng cũng thềm giật mình. Tuy không biết đối phương là ai, nhưng đây cũng xem như là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới?

Một giây sau, một nam nhân cao lớn oai hùng xuất hiện ngoài cửa, đầy ẩn ý liếc nhìn Thẩm Thiên Lăng.

“Ta quen hẳn sao?”. Thẩm Thiên Lăng nhỏ giọng hỏi Tần Thiếu Vũ.

“Không biết”. Tần Thiếu Vũ quyết đoán lắc đầu.

“Không ngờ Tiêu nhị đương gia cũng tới đây, Vương mỗi thật sự là, thật sự là...”. Hương thân cảm động đến mức gần như rơi lệ.

“Người suy nghĩ nhiều rồi”. Tiêu Triển không kiên nhẫn. “Việc ta đến đây không liên quan tới người”

Hương thân cười so với khóc còn khó coi hơn. “Dù là vì cậu thì Vương mỗi cũng cảm tạ”

Thế nhưng Tiêu Triển rất không cho hẳn mặt mũi mà tiếp tục nói trắng ra. “Lý phu tử chỉ là tiện đường, ta vì Lăng nhi mới tới”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy quá sợ hãi. “Ta?”

Tần Thiếu Vũ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt đen ngòm.

“Gần đây người khoẻ không?”. Tiêu Triển cực kì dịu dàng.

Thẩm Thiên Lăng nhìn thoáng qua Tần Thiếu Vũ, thấy hẳn không có ý định giúp đỡ, không thể làm gì khác hơn là đường hoàng nói. “Không gạt người, ta mất trí nhớ”. Cho nên trước hết tự giới thiệu đi!

“Vậy cũng tốt”. Tiêu Triển không quá kinh ngạc, ngược lại vỗ tay nói. “Tránh cho bị một số người lừa gạt”

“Tiêu nhị đương gia suy nghĩ nhiều”. Giọng Tần Thiếu Vũ băng lãnh, vươn tay kéo Thẩm Thiên Lăng qua. “Lăng nhi có hôn ước với ta, dù hẳn biến thành dạng gì vẫn là người của Truy Ảnh cung”

Một màn tình tiết cầu huyết này thật là... Thẩm Thiên Lăng tâm trạng vô cùng vụn vụn, ít nhất có người bước ra nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không!

“Có hôn ước thì sao?”. Tiêu Triển khinh thường. “Đừng nói là hẳn chưa thành thân với người, cho dù giả tới Truy Ảnh cung rồi thì sớm muộn gì cũng là người của ta!”

Em gái người! Thẩm Thiên Lăng trợn mắt, có biết nhân quyền hay không, ta còn không biết người, sao có thể sớm muộn gì cũng là người của người được!

Vì vậy hẳn giận dữ nói. “Người câm miệng cho ta!”

Tần Thiếu Vũ nhếch môi, rõ ràng tâm trạng vô cùng tốt.

“Thật hung dữ, nhưng khiến người ta thích hơn cả trước kia”. Tiêu Triển làm lơ thái độ không tốt của hắn, trong mắt lại càng thêm yêu thương, quả thật sắp lộ ra ánh lửa!

Hung dữ có gì hay mà thích!

Thẩm Thiên Lăng >_<>

Lẽ nào gặp được M trong truyền thuyết?

28. Chương 27: Tặng Một Món Quà

“Muốn quay về không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi hắn.

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán gật đầu, muốn đánh nhau cũng đừng đánh trong nhà người khác, đây chính là tiệc mừng thọ.

“Ân sư, Vương lão gia, ta cùng Lăng nhi cáo từ trước”. Tần Thiệu Vũ lễ nghĩa chu toàn.

Hương thân liên tục gật đầu, nước mắt lưng tròng, khó lắm mới nói đúng họ của mình được một lần!

“Nếu đã tới, ở lại ăn xong tiệc mừng thọ rồi đi”. Tiêu Triển ngăn cản.

Hương thân nghe vậy khóc không ra nước mắt, rất muốn nói rằng không ăn cũng không sao! Kê ngốc cũng thấy trong phòng đang nổi bão biết không! Xin các người đi nhanh một chút đi... quả thật không nhịn được ghen ngào! Đúng là không nên mời mấy người trong giang hồ tới, truyền đi đúng là có mặt mũi nhưng đồ đạc chắc sẽ bị đập nát hết.

“Ta, ta, chúng ta quay về thôi”. Vị đại thúc này người đừng khóc nhé! Thẩm Thiên Lăng bị vẻ mặt của hắn chấn động, cực kì hết nói nổi, vì vậy kéo Tần Thiệu Vũ ra ngoài.

“Thật sự không muốn ôn chuyện cùng ta sao?”. Tiêu Triển vươn tay cản hắn.

Ta và người có chuyện gì đâu mà ôn! Thẩm Thiên Lăng căm tức nhìn hắn một chút. “Mau tránh ra!”. Ai cho phép người nhìn chòng chọc vào ta vậy!

“Thật là vô tình vô nghĩa”. Tiêu Triển lắc đầu. “Hồi xưa ở Đoạn Tình môn người đâu có thái độ này với ta”
FUCK!

Thẩm Thiên Lăng trong đầu loé sáng, rốt cuộc biết người này là ai!

Tiêu Triển, Tiêu Triển, không phải là cái tên Nhị đương gia của Đoạn Tình môn ở Tây Bắc “chạy tới cầu hôn kết quả bị trang chủ nổi giận” mà Bảo Đẩu từng nói đấy chứ!

Mẹ kiếp, quả nhiên lại là nợ tình ái...

“Có một số việc không nên ỷ vào Lăng nhi mất trí nhớ mà ăn nói bừa bãi”. Tần Thiệu Vũ lạnh lùng nhìn hắn. “Hắn cùng ta có hôn ước từ lâu, người vẫn nên hết hi vọng đi”

Người hầu ai nấy háng hái bưng bưng, bởi vì cảnh tượng tình địch đối chọi này rất kích động!

“Ta vì hắn mà không tiếc bỏ vợ cả, bây giờ người lại bảo ta hết hi vọng sao?”. Tiêu Triển sắc mặt đen lại.

WTF loại chuyện này sao lại tính trên đầu ta? Thẩm Thiên Lăng trợn mắt. Người ly hôn thì chứng tỏ là bất mãn với việc ép duyên, liên quan gì tới ta. Chẳng lẽ ta bắt người ly hôn? Có điều chuyện này cũng không biết chắc được... Cái tên Thẩm Thiên Lăng trước kia hình như cũng không hiền lành gì, chen vào chuyện hôn nhân người khác cũng không phải không có khả năng.

Vì vậy hắn không thể làm gì khác hơn là cố hết sức dùng vẻ mặt dịu dàng nói. “Ta thật sự mất trí nhớ, hay người thử yêu người khác đi? Trời cao biển rộng, muốn tìm một nửa của mình cũng không phải quá khó”. Quả thật y như thơ, cực kì dễ động lòng người.

Tần Thiệu Vũ nén cười, vẻ mặt hả hê nhìn Tiêu Triễn.

“Người thật sự xua đuổi ta sao?”. Tiêu Triễn lạnh lùng nhìn hắn. “Nếu ta không cho người đi thì sao?”

Thẩm Thiên Lăng sợ hãi, đại ca người biết nói lý lẽ hay không!

“Muốn cướp người trong tay ta, người cứ thử xem”. Tần Thiệu Vũ bình tĩnh nói, đáy mắt có chút sát ý.

Thẩm Thiên Lăng ngoan ngoãn câm miệng, chui ra đứng sau lưng hắn – nếu phải chọn một trong hai thì rõ ràng bên này tốt hơn!

“Bọn họ đang làm gì thế?”. Lý phu tử vẫn đang trầm mặc bỗng nhiên run rẩy hỏi.

“Thưa cậu, Tần cung chủ và Tiêu nhị đương gia đang ôn chuyện”. Vương lão gia nói bên tai hắn.

“A, ôn chuyện”. Lý phu tử đứng lên, bước tới tỉ mỉ quan sát Thẩm Thiên Lăng một phen. “Thiệu Vũ à....”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Sách lúc trước sư phụ đưa người, đã đọc tới đâu rồi?”. Lý phu tử cầm tay hắn hỏi.

“Ứng phó chút đi”. Tần Thiệu Vũ nhỏ giọng nói.

Vì vậy Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn là >_< mà=“” nói.=“” “đã=”” đọc=“”>

“Thế à”. Lý phu tử gật đầu. “Đọc một đoạn cho vi sư kiểm tra”

Thẩm Thiên Lăng lập tức nhìn Tần Thiệu Vũ – mau cứu gấp!

“Nhìn ta làm chi”. Tần Thiệu Vũ rất không trượng nghĩa. “Cho tới giờ ta cũng chưa từng đọc qua sách hắn đưa”

Thiếu hiệp người tôn sư trọng đạo chút đi! Trong thời khắc mấu chốt thật là vô dụng!

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn là quay đầu tự lực cánh sinh, khôn khéo cười. “Hôm nay ở đây rất nhiều người, bữa khác đọc có được không?”

Tiêu Triễn sắc mặt càng khó coi, từ đầu đến cuối Thẩm Thiên Lăng chưa từng quay đầu nhờ hắn giúp đỡ.

“Chỉ biết kiêu có”. Lý phu tử nghiêm mặt, bất mãn đánh lên tay hắn một cái.

Thẩm Thiên Lăng khổ mà khó nói, may là Vương lão gia đúng lúc tới hoà giải, dẫn ông lão ngồi lại trên ghế.

“Tới đây!”. Lý phu tử ngoắc Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng không nhúc nhích.

“Mau tới đây!”. Ông lão nhướn mày. “Vi sư có bảo bối muốn tặng người”

Người đi đứng còn không vững thì còn có thể mang theo bảo bối đáng giá nào bên người chứ?

Thẩm Thiên Lăng bày tỏ hoài nghi.

“Đi xem đi”. Tần Thiệu Vũ kè vào tai hắn nói.

Thẩm Thiên Lăng lập tức căm giận nhìn Tần Thiệu Vũ. Đừng có mà vừa nghe tới bảo bối thì đã kích động như vậy! Làm một đại hiệp người còn có mặt mũi hay không, ngay cả Bảo Đậ cũng biết phải có khí khái!

“Ngoan”. Giọng Tần Thiệu Vũ rất dịu dàng.

Thẩm Thiên Lăng nổi da gà, không cam lòng bước tới.

“Quay về học thuộc lòng cho tốt, nếu lần sau còn có lệ nữa thì coi chừng ta đánh đòn!”. Lý phu tử căn nhắc, trịnh trọng đưa cho hắn một quyển sách rách, một con gián nhỏ sột soạt từ trong sách ló ra nửa cái đầu.

“A!!!”. Thẩm Thiên Lăng hoảng hốt kêu thành tiếng, suýt chút nữa run tay vứt sách đi.

Mọi người nhao nhao qua xem, còn tưởng là bảo bối gì nữa.

“Cảm ơn sư phụ”. Tần Thiếu Vũ cũng không thấy rõ chuyện gì xảy ra, vì vậy tiện tay cầm sách nhét vào ngực.

Thẩm Thiên Lăng dùng vẻ mặt phức tạp nhìn hắn.

Đêm nay người không tắm mười lần thì đừng hòng lên giường của lão tử.

“Lúc quay về sẽ trả cho ngươi”. Tần Thiếu Vũ nghĩ hắn không muốn đưa mình.

Ai thêm quyển sách rách nát đó của ngươi chứ! Thẩm Thiên Lăng thầm bĩu môi.

“Mau về học đi, đúng là dốt không chịu nổi, biết ngay là chỉ thích xem náo nhiệt!”. Lý phu tử quát lớn.

“...Vâng”. Thẩm Thiên Lăng bị ức chế không gì sánh được. Lão tử từ nhỏ đến lớn đều chăm ngoan học giỏi! Dốt không chịu nổi chính là cái người đứng phía sau ta nè!

“Đệ tử xin cáo lui”. Tần Thiếu Vũ hơi cúi người, kéo Thẩm Thiên Lăng ra cửa, để lại Lý phu tử vẻ mặt hoang mang. “Người này sao cũng xưng là đệ tử, ta từng dạy hắn ư?”

Vương hươu thân lau mồ hôi, rốt cuộc cũng đi rồi.

“Đứng lại!”. Tiêu Triển cũng đuổi theo.

“Muốn đánh nhau cũng đừng đánh ở đây”. Tần Thiếu Vũ bế Thẩm Thiên Lăng lên, mượn lực dưới đất phóng lên ngựa. “Đừng quấy rầy lão sư”

“Ngươi đang hạ chiến thư với ta sao?”. Tiêu Triển cười như có như không. “Nếu ta thắng, ngươi sẽ giao hắn cho ta chứ?”

Giao em gái ngươi! Lão tử cũng không phải hàng hoá! Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nhìn Tần Thiếu Vũ, dám đáp ứng hắn lão tử bóp chết ngươi!

“Phu nhân thật sự không biết nói lý lẽ”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn. “Vi phu còn chưa nói gì mà”

“Thẩm Thiên Lăng!”. Tiêu Triển rõ ràng bị hành động vô cùng thân thiết của hai người kích thích.

“Ta thật sự không nhớ ngươi là ai!”. Thẩm tiểu thụ rất khổ sở. “Hay là chúng ta từ biệt nhau đi?”

“Nếu ta thắng hắn, ngươi hãy theo ta!”. Tiêu Triển giận dữ nói.

WTF dựa vào cái gì? Thẩm Thiên Lăng kinh hãi. “Ngươi đánh thắng hắn thì dẫn hắn đi mới đúng chứ!”

Tần Thiếu Vũ nhéo thất lưng Thẩm Thiên Lăng. “Ngươi nữ sao”

“Ngươi còn dám đụng vào hắn ư?”. Tiêu Triển gào thét.

Thẩm Thiên Lăng cảm giác mình sắp chết mất, xuyên việt thì xuyên việt, đừng tùy tiện xảy ra chuyện vậy chứ! Vừa trúng độc, vừa tình cũ đủ các thể loại, cái loại hệ thống không xác định rõ nhiệm vụ này thà quay về còn hơn!

“Cái này mà gọi là đụng vào hắn?”. Tần Thiếu Vũ cười như có như không. “Phải như vậy mới đúng”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy lập tức cảnh giác. “Ê ngươi lại muốn làm... ô”

WTF lại nữa!

Cường hôn trước mặt mọi người, chuyện này quá cầu huyết rồi!

Tần Thiếu Vũ nắm lấy cằm hắn, triền miên làm sâu hơn nụ hôn này, thậm chí còn có xu hướng hôn lưỡi!

Quần chúng xem náo nhiệt xa xa nhiệt huyết sôi trào, cực kỳ không chịu nổi!

Thẩm Thiên Lăng gương mặt ửng hồng, nhìn qua đặc biệt quyến rũ.

Nhưng thực tế là vì xoay người trên lưng ngựa rất khó chịu, nên hắn bị nghẹt thở.

Tiêu Triển quả thật giận dữ, phát tay lấy ra một cây roi dài, xé gió vung tới.

Tần Thiếu Vũ nhếch môi, nhẹ nhàng buông Thẩm Thiên Lăng ra.

“Người chết đi”. Cổ Thắm tiểu thụ bị chuột rút, còn rất choáng, nói ra ba chữ này cực kì không có khí thế.

Đạp Tuyết Bạch cảnh giác hí một tiếng, tung vó chạy đi, khó khăn lắm mới né được đường roi kia.

“Hắn đã sớm là người của ta”. Tần Thiếu Vũ ôm eo Thắm Thiên Lăng. “Người tốt nhất là sớm hết hy vọng đi”

Tiêu Triển hai mắt đỏ đậm, rõ ràng bị cử chỉ thân mật vừa nãy của hai người kích thích.

“Lăng nhi muốn về quán trọ nghỉ ngơi trước, xin lỗi không thể phụng bồi”. Tần Thiếu Vũ xoay người giục ngựa, Đạp Tuyết Bạch lập tức tung vó chạy như điên. Tiêu Triển nghiêng răng nghiêng lợi, cũng gíu roi đuổi theo.

Dân chúng tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, đồng loạt tỏ ra rằng Tiêu nhị đương gia là kẻ nhảm chán nhất chúng ta từng thấy mấy chục năm qua.

Thế mà lại mưu toan chia rẽ Tần cung chủ và Thắm công tử.

Thật khiến người ta không thể tha thứ!

Vì vậy chiều hôm đó, trong thành vốn đang tám chuyện về Tần Thiếu Vũ và Thắm Thiên Lăng ân ái triền miên, thì lại thêm một bên thứ ba tà ác ti tiện tàn nhẫn xuất hiện! Đương nhiên vì Tiêu Triển có địa vị giang hồ khá cao nên mọi người cũng không dám nói rõ, mà biến hắn thành một yêu nữ ngực bự lẳng lơ dâm dăng hở hang chân dài, tên cũng rất mơ hồ, là Tiêu – Mẽ - Mẽ!

Nghe cực kì dục cầu bất mãn!

Trước cửa quán trọ, mọi người trong Truy Ảnh cung đang định ra ngoài đi dạo dưới sự chỉ đạo của Hoa Đường thì đột nhiên thấy Cung chủ nhà mình từ xa giục ngựa chạy tới, vì vậy rối rít đứng dậy chuẩn bị nghênh đón.

“Mời khách tới tiền sảnh”. Tần Thiếu Vũ ôm Thắm Thiên Lăng xuống ngựa, trực tiếp lên lầu hai.

Một thân áo đỏ tung bay theo gió, cực kì đẹp trai!

Tiêu Triển muốn đuổi theo thì bị Hoa Đường chặn đằng trước.

“Mau tránh ra!”. Tiêu Triển sắc mặt rất khó coi.

“Nhị đương gia thật không biết thương hương tiếc ngọc”. Hoa Đường hôm nay vẫn ăn mặc cực kì nóng bỏng, hiệu ứng rất sắc nét!

“Ta không ra tay với nữ nhân”. Tiêu Triển lạnh lùng nói, cảm thấy mình cực kì có khí thế.

“Lời này chính miệng người nói, mọi người đều nghe được”. Hoa Đường chống nạnh ưỡn ngực. “Ta đánh người, người đánh lại ta thì thành con rùa không biết giữ lời!”

“...”. Tiêu Triển cực kì muốn cắn đứt lưỡi.

“Hay là ra tiền sảnh uống chén trà trước đi?”. Hoa Đường nghiêng người tránh ra một con đường. “Cung chủ lo cho Thắm công tử xong thì sẽ nói chuyện với Nhị đương gia”

Tiêu Triển hừ lạnh một tiếng nhưng không phản đối.

Hoa Đường nhếch môi. “Người đâu, dẫn Nhị đương gia đi uống chén trà!”

29. Chương 28: Người Cố Ý Đúng Không?

Bên này Tiêu Triển bị Hoa Đường mang ra tiền sảnh chờ, bên kia Tần Thiếu Vũ đang bình tĩnh kêu tiểu nhị mang nước ấm lên.

“Muốn làm gì vậy?”. Thắm Thiên Lăng bối rối.

“Đương nhiên là muốn tắm”. Tần Thiếu Vũ chậm rãi cởi đồ.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ban ngày mà tắm cái gì, hơn nữa tiền sảnh còn có người đang đợi!

“Cưỡi ngựa nhanh quá, cả người toàn là đất”. Tần Thiệu Vũ quăng cuốn sách rách trong ngực lên bàn.

Thẩm Thiên Lăng trong nháy mắt nhớ lại con gián kia, vì vậy nghiêm túc nói. “Ừ, phải tắm thêm mấy lần”

“Cùng tắm không?”. Tần Thiệu Vũ mời.

Loại chuyện này không cần vô giúp vui! Thẩm Thiên Lăng kiên quyết cự tuyệt, dùng cây chọt chọt quyển sách – hẳn tò mò muốn đọc, nên đầu tiên phải đuổi con gián ra.

“Người làm gì thế?”. Tần Thiệu Vũ ngâm mình trong nước, khó hiểu.

Thẩm Thiên Lăng bình tĩnh nói. “Lúc trước Lý phu tử cho ta quyển sách, bên trong có con gián”

Tần Thiệu Vũ nhất thời xanh mặt.

“Có điều bây giờ không thấy”. Thẩm Thiên Lăng tiện tay mở ra trang đầu tiên.

Tần cung chủ phát tay tạo thành một đạo chưởng phong, đem quần áo mặc lúc nãy toàn bộ quét ra ngoài cửa sổ.

Oa! Quần chúng trên đường thấy được, đồng loạt sợ ngây người! Người thường tới đa cũng chỉ ném y phục ra khỏi màn, phải tới trình độ nào mới ném ra cửa sổ chứ?

Quả thật không thể không tưởng tượng một chút.

Nhất định cực kì kịch liệt.

“Nói không chừng đã bò lên tóc người nha”. Khó thấy Tần Thiệu Vũ hoảng hốt, Thẩm tiểu thụ đặc biệt không biết đồng cảm.

Tần Thiệu Vũ cười nhạt. “Không sao, dù sao dọc đường ta cũng ôm người về, cái này gọi là có nạn cùng chịu”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nhìn kìa, trên vai người có cái gì”. Tần Thiệu Vũ giả bộ giật mình.

Em gái người! Thẩm Thiên Lăng rơi nước mắt chạy đi kêu nước tắm. Sao lại có người ghê tởm như vậy chứ.

Thật đáng ghét!

Tần Thiệu Vũ ngâm mình trong nước ấm nhìn Thẩm Thiên Lăng luống cuống tay chân cởi đồ, tâm trạng cực kì tốt.

“Xoay qua chỗ khác!”. Thẩm Thiên Lăng căm tức nhìn Tần Thiệu Vũ.

Tần Thiệu Vũ phối hợp nhắm mắt, thuận tiện vô sỉ mà hí một chút.

Thẩm Thiên Lăng trần truồng tiến vào trong nước, sau đó ra lệnh. “Quăng quần áo của ta ra ngoài luôn đi!”

Tần Thiệu Vũ nghe lời làm theo.

Vì vậy quần chúng lại bắt đầu kích động, nấp vào đầu ý tưởng “Thẩm công tử còn mặc đồ nhưng cũng bị Tần cung chủ cởi sạch”. Lúc này đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Hắt xì!”. Thẩm Thiên Lăng hắt hơi.

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Cảm lạnh sao?”

“Không phải”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Ngứa mũi”

“Vậy là tốt rồi”. Tần Thiệu Vũ thở phào nhẹ nhõm, sau đó “lơ đễnh” hỏi. “Chai thuốc lúc trước Thẩm phu nhân đưa, người uống nhiều chưa?”

“Chưa”. Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Tối giờ cũng chỉ mới uống 2 viên”

“Hoa Đường nói thuốc kia được tính mạnh, ít uống thì tốt hơn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hàn độc trong cơ thể người có thể dùng ngân châm nén xuống một chút”

“Châm cứu?”. Thẩm Thiên Lăng lạnh sống lưng.

“Sợ hãi?”. Tần Thiếu Vũ cười như có như không.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lấy kim đâm vào rất đáng sợ mà!

Người nghĩ ai cũng như người sao!

Da dày thịt béo!

“Cung chủ”. Hoa Đường gõ cửa bên ngoài. “Tiêu nhị đương gia đang đánh tới đây”

“Gọi tất cả cao thủ đi ra so chiêu với hắn, đánh không lại thì chạy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Coi như luyện tập”

Thẩm Thiên Lăng lập tức dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn. Thiếu hiệp người thật biết tính toán, như vậy cũng có thể làm huấn luyện miễn phí.

“Vâng”. Hoa Đường nghe lệnh rời đi, còn nhắc nhở. “Cung chủ tốt nhất nên sớm chuẩn bị, chúng ta không ngăn hắn được lâu”

Tiếng đao kiếm từ từ tới gần, Thẩm Thiên Lăng khẩn trương đi lấy quần áo, hắn hoàn toàn không muốn lúc đang tắm thì bị người khác phá cửa vào!

Thế nhưng một giây sau, Tần Thiếu Vũ đã bay lên ngồi vào trong thùng tắm của hắn.

Bọt nước văng khắp nơi, Thẩm Thiên Lăng quá sợ hãi. “Người muốn làm gì!”

“Diễn kịch”. Tần Thiếu Vũ cười xấu xa.

“Tại sao ta phải cùng người... ô”. Môi bị hung hăng hôn lên, Thẩm Thiên Lăng quả thật hồn phi phách tán, giây dựa muốn tránh ra nhưng lại bị nắm chặt thắt lưng.

Chết tiệt, lão tử liều mạng với người! Thẩm Thiên Lăng thầm gào thét, vươn tay dùng sức đẩy hắn.

“Thật sự là bó tay với phu nhân”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào lòng, đáy mắt có chút ý cười khiêu khích.

Tiêu Triển một cước đá văng cửa, nhất thời bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh hãi!

Hoa Đường cũng theo vào, liếc một cái, sau đó “A” một tiếng.

Quả là có lời!

“Hừ!”. Diêu Khiêm vẫn là vẻ mặt tức giận.

Phạm Nghiêm chán ghét nhìn hắn. “Người sao mà suốt ngày cứ hừ hừ, ta thấy phu nhân cũng không tệ lắm”

Diêu Khiêm đen mặt rời đi, rõ ràng không chấp nhận quan điểm của Phạm Nghiêm.

Thẩm Thiên Lăng đưa lưng về phía cửa, vẫn không nhúc nhích, cứng ngắc như gốc cột. Lần này không phải Tần Thiếu Vũ điểm huyết hắc, mà vì sợ bị đám người ngoài cửa nhìn thấy hết.

Tắm cũng không yên, quả thật không nhịn được muốn khóc!

“Nhị đương gia có chuyện gì cần phải nói ngay lúc này sao?”. Tần Thiếu Vũ tiện tay kéo qua một cái khăn che lại tấm lưng trần của Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm tiểu thụ vui mặt trong cổ hắn, lỗ tai đỏ lên.

Thùng nước rất nhỏ, hơn nữa Tần Thiếu Vũ rất cao, cho nên hai người gần như kề sát vào nhau, hơi chút cử động sẽ cọ tới nơi không nên cọ, quả thật xấu hổ và tức giận muốn chết!

Mẹ kiếp người đừng cứng vào lúc này chứ!

Cơ bản là cầm thú!

“Tiêu nhị đương gia định nhìn tới khi nào?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng hỏi.

Tiêu Triển sắc mặt từ xanh đổi sang tím, từ tím đổi sang trắng, từ trắng đổi sang xanh, sau cùng trở về một màu đen.

“Người ra ngoài trước được không?”. Thảm Thiên Lăng thật sự chịu không nổi, xoay người cảm tức nhìn Tiêu Triển một chút. Cọ thêm nữa nhất định sẽ có chuyện biết không!

Tiêu Triển trán nổi gân xanh, rõ ràng rất muốn đập phòng.

“Lăng nhi trên người có Hàn độc, nếu cứ ngâm nước, khó đảm bảo hần sẽ không bị phong hàn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu nở để hần đau đớn thì người cứ đứng đó”

Tiêu Triển hừ lạnh một tiếng, vẫn không nhúc nhích.

Nhớ tới cơn đau thấu xương lúc trước, Thảm Thiên Lăng tim đập hơi nhanh.

Tần Thiếu Vũ ở dưới nước nắm tay hần, chậm rãi truyền cho hần một chút nội lực để Hàn độc không bị phát tác lần nữa.

“Thảm Thiên Lăng”. Tiêu Triển gần như là nghiêng răng nghiêng lợi. “Hỏi người thêm một lần, có đi theo ta không?”

Ngay cả người là ai ta cũng không biết! Thảm Thiên Lăng quyết đoán cự tuyệt!

“Tốt, người tốt nhất nên nhớ kỹ hôm nay đã đối xử với ta như thế nào”. Tiêu Triển ánh mắt oán hận. “Sớm muộn gì cũng có ngày ta muốn người quỳ cầu xin ta quay lại!”

“Cứ tiếp tục mơ giấc mơ ngàn năm của người đi!”. Thảm Thiên Lăng dù tốt tính cỡ nào cũng bị chọc giận. Quỳ em gái người!

“Tiễn khách”. Giọng Tần Thiếu Vũ băng lãnh.

“Nhị đương gia, xin mời”. Hoa Đường nghiêng người nhường đường.

Tiêu Triển oán hận phát tay áo bỏ đi.

Tần Thiếu Vũ vung tay tạo thành một luồng gió, cửa gỗ một lần nữa đóng lại, căn phòng trở về yên ắng.

Thảm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn Tần Thiếu Vũ, đáy mắt đầy tức giận.

“Lăng nhi...”

Còn chưa nói hết câu thì trên mặt Tần Thiếu Vũ đã bị trúng một đấm.

...

“Giật thật sao?”. Sau một lát, Tần Thiếu Vũ phá vỡ không gian yên tĩnh trước.

“Ra ngoài”. Thảm Thiên Lăng không thèm nhìn hần.

Tần Thiếu Vũ đỡ mép thùng, mượn lực muốn nhảy ra, nhưng không ngờ dùng sức quá mạnh mà thùng nước “rắc” một tiếng, trong nháy mắt bể làm bốn năm mảnh...

“A!”. Thảm Thiên Lăng kêu thảm một tiếng, theo dòng nước chảy ra bốn phía mà ngã chống vó xuống đất, cái bụng hướng lên trời, cực kì thảm.

“Lăng nhi!”. Tần Thiếu Vũ lần này đúng là vô ý, thấy thế cũng quá sợ hãi, vội vàng kéo hần dậy.

“Người cố ý đúng không?”. Thảm Thiên Lăng kéo khăn che người, nhắc chân đá hần.

“Sao ta lại cố ý làm chuyện này?”. Tần Thiếu Vũ tiện tay lấy áo ngoài khoác lên người.

“Lão tử liều chết với người!”. Thảm Thiên Lăng gào thét.

Tần Thiếu Vũ bắt đắc dĩ tiếp được cú đắm của hắn. “Đừng quậ nữa, mau lau khô mặc quần áo đi”

Thẩm Thiên Lắg quắ quyết cắn tới.

Rắt có tư chất của một người phụ nữ đắnh đá.

Tần Thiếu Vũ chỉ có thể điểm huyệt hắn.

Thẩm Thiên Lắg: ...

“Muốn liều mạng với ta cũng phải mặc quần áo đắng hoàng trước”. Tần Thiếu Vũ nhìn dắu rắng trên cánh tay, trong lòng cũng hơi giặn, trực tiếp vắt hắn lên giường lấy khắn lau khô, tìm một bộ đồ sạch sẽ thay xong rồi ngồi bên giường trườg hắn.

Mẹ kiếp, người còn dám trườg ta! Thẩm Thiên Lắg không khách khí cảm tức nhìn lại. Người là cái đồ dễ tiện hạ lưu, suốt ngày chỉ biết lợi dụng người ta!

“Cũng chỉ có người mới dám đối xử với ta như thế”. Tần Thiếu Vũ quắ thật muốn cóc đầu Thẩm Thiên Lắg.

Khuôn mặt Thẩm Thiên Lắg giặn đến đỏ bừng, điểm á huyệt thì sao lão tử cãi nhau với người được!

Người còn dám vô sỉ hơn nữa không!

“Cung chủ”. Hoa Đường ở ngoài cửa nói. “Ám vệ mới báo lại, Tiêu Triển đã hướng ra khỏi thành”

“Biết rồi, lui xuống đi”. Tần Thiếu Vũ phắ tay giải huyệt đạo cho Thẩm Thiên Lắg. “Nghe được không, đi rồi!”

Đi thì đi, liên quan quắ gì đến ta? Thẩm Thiên Lắg đứng dậy mặc đồ, sau đó bắt đầu thu dọn hành lý.

Tần Thiếu Vũ: ...

Thu dọn hành lý xong, Thẩm Thiên Lắg nhét ngân phiếu vào ngực, suy nghĩ một chút lại cầm hai miếng bánh ngọt, mang hành lý ra ngoài.

Tần Thiếu Vũ máu nhồi lên não. “Người trở về cho lão tử!”

Thẩm Thiên Lắg ra đi quyết tuyệt, đầu cũng không ngoái lại, cực kì tàn nhẫn.

Tần cung chủ không thể làm gì khác ngoài đuổ theo, tự mình xách hắn về phòng.

“Buông ra!”. Thẩm Thiên Lắg đỏ mắt trườg hắn. “Đồ chết tiệt!”

Tần Thiếu Vũ bị hắn chọc giặn đến choắng đầu.

“Buông tay! Ta muốn về nhà!”. Thẩm Thiên Lắg ra sức né tránh.

Tần Thiếu Vũ ép hắn vào bệ cửa sổ, thấp giọng giặn dữ nói. “Rốt cuộc người muốn quậ đến mức nào?”

Ta ăn no rưởng mỡ mới giặn đối với người, rõ ràng đều là người ăn hiếp ta, lợi dụng ta! Thẩm Thiên Lắg choắng đầu, ngay cả trái tim cũng lạnh băng.

“Ta nói ta không phải cố ý”. Thấy hắn giống như muốn xỉu, Tần Thiếu Vũ không thể làm gì khác ngoài dụ giọng.

“Hồi nầy lúc tắmm thì sao?”. Thẩm Thiên Lắg né ra tay hắn. “Đừng nói cũng không cố ý!”

“...”. Tần Thiếu Vũ hơi nghẹn, thật ra hắn đúng là có ý lợi dụng Thẩm Thiên Lắg chọc giặn Tiêu Triển.

Thẩm Thiên Lắg tiếp tục cảm tức nhìn hắn.

“Được rồi, chuyện này xem như ta sai”. Tần Thiếu Vũ chịu thua, vươn tay lau nước mắt cho hắn. “Lần sau sẽ không như vậy nữa”

Thẩm Thiên Lắg quay đầu tránh đi, rõ ràng không chấp nhận lời xin lỗi.

“Muốn làm sao mới hết giặn?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng đẩy hắn ra, im lặng ngồi lại trên giường.

Tần Thiệu Vũ ngồi xổm trước mặt hắn. “Không thì chúng ta đi ăn một bữa cho ngon nha?”

“Ra ngoài!”. Thẩm Thiên Lăng không muốn nói chuyện với hắn.

Tần Thiệu Vũ ngồi xếp bằng xuống, vừa chuẩn bị đồ dành thêm hai câu thì đã bị Thẩm Thiên Lăng ném chăn vào đầu.

Trùm lên đầu... rất chặt.

30. Chương 29: Cổ Trùng

Giận dữ là ném đồ từ lum, đây rốt cuộc là tính xấu gì chứ?

Tần cung chủ thầm thở dài, lấy chăn trên đầu mình xuống, vừa chuẩn bị giảng đạo lý với hắn thì thấy Thẩm Thiên Lăng khoé mắt đỏ lên, lặng lẽ khóc!

Tần Thiệu Vũ: ...

Được rồi, lần này hình như hơi nghiêm trọng.

Thẩm Thiên Lăng càng khóc càng lớn tiếng, quả thật có thể nói là thê thảm! Tần Thiệu Vũ bó tay với hắn, không thể đánh không thể mắng, chỉ đành nhịn xuống đồ dành. “Ta đã xin lỗi rồi, đừng khóc nữa được không? Nếu quả thật tức giận, cùng lắm thì cho người cần vài cái”

Thẩm tiểu thụ hoàn toàn phớt lờ hắn.

Đầu Tần Thiệu Vũ kêu ong ong,

Thẩm Thiên Lăng kéo ống tay áo của hắn lau nước mũi, sau đó tựa vào vai hắn, khóc đến trời đất mù mịt!

Thật ra mà nói, Tần Thiệu Vũ bị hắn... dọa sợ.

Thừa cơ hội lần này, Thẩm Thiên Lăng thoải mái đem uất ức tích góp mấy ngày nay toàn bộ khóc lên. Sau khi xuyên qua, sự sợ hãi với thế giới xa lạ khiến hắn bị áp lực lâu lắm, nếu không tìm cơ hội giải tỏa, chắc sẽ thật sự nổ tung.

Tần Thiệu Vũ nhú mày, nhưng không mở miệng nữa, chỉ thường xuyên vỗ vỗ lưng hắn.

Một lúc sau, Thẩm Thiên Lăng rốt cuộc thấy dễ chịu hơn một chút, vì vậy ngồi dậy khỏi ngực Tần Thiệu Vũ, đỏ mắt nhìn hắn.

“Nín khóc rồi ư?”. Tần Thiệu Vũ lau nước mắt cho hắn. “Ăn cơm không?”

Thẩm tiểu thụ cảm phẫn. “Ta muốn ăn một bữa xa hoa”

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Ừ, chúng ta đi ăn mấy món đắt tiền nhất”

Từ lâu tốt nhất trong thành tên là Tuý Bát Tiên, ông chủ vừa nghe Tần cung chủ và Thẩm công tử muốn tới ăn thì lập tức lên tinh thần, không chỉ sai người đi mọi nơi mua nguyên liệu tốt nhất, mà còn tự mình xuống bếp chiên xào, làm ra một cái bàn lớn đầy thức ăn.

Thừa cơ hội này, mọi người ở Truy Ảnh cung cũng được dịp chèn chén một bữa. Mọi người cùng nhau ăn uống tiệc tùng, cũng coi như náo nhiệt vui vẻ. Thẩm Thiên Lăng vốn định gọi ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang cùng đến, nhưng lại bị từ chối, chỉ nói Đại thiếu gia cần dặn phải cố hết sức ngầm bảo vệ tiểu công tử.

Khuyên bảo không có kết quả, Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn là sai người mang một ít thức ăn sấy và thịt nướng qua.

“Phu nhân”. Hoa Đường ngồi cạnh hắn.

Thẩm Thiên Lăng >_<. “người=” có=” thể=” đổi=” cách=” xưng=” hô=”>

Hoa Đường liếc Tần Thiếu Vũ, thấy hắn cũng không phản đối, vì vậy sảng khoái nói. “Ta mời Thẩm công tử một chén”

“Là ta nên mời người mới đúng”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Cảm ơn người giúp ta chế thuốc giải độc”

“Công tử nói quá lời”. Hoa Đường cười cười, ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Rượu trong ly trong suốt, cũng không cay, ngược lại còn hơi ngọt vị hoa lê, Thẩm Thiên Lăng rất dứt khoát uống vào.

Sau khi mời rượu xong, Hoa Đường xoay người về chỗ, tỉnh bơ xốc lên một cái tô sứ, chỉ thấy bên trong có một con bọ cánh cứng đầu xanh. Nó vốn bất động, sau một lát lại đột nhiên chậm rãi bò, hơn nữa rất có phương hướng và quy luật. Mặc kệ cản trở thế nào, từ đầu đến cuối đều hướng tới chỗ Thẩm Thiên Lăng.

Hoa Đường đập nắp, gạt đầu với Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ sắc mặt trầm xuống, âm thầm siết chặt chén rượu.

“Người bị gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối, đang êm đẹp sao đột nhiên lại biến sắc mặt thế.

“Không có gì”. Tần Thiếu Vũ gấp cho hắn một đĩa cá. “Mới vừa hóc xương”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp người bao nhiêu tuổi rồi.

“Ăn cái này nhiều một chút”. Tần Thiếu Vũ múc cho hắn một chén canh táo đỏ hạt sen. “Bổ máu”

Thẩm Thiên Lăng cúi đầu gặm giò heo, rõ ràng rất hứng thú với thịt.

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ tịch thu giò heo. “Ăn canh táo đỏ trước”

“Ta không cần bổ máu”. Thẩm Thiên Lăng rất bất mãn, phụ nữ mới cần bổ máu!

“Ăn xong rồi cho người ăn thịt”. Tần Thiếu Vũ rất kiên trì.

Thẩm Thiên Lăng thầm nổi giận, ăn cái gì cũng quản, đúng là bà cô nhiều chuyện! Người đâu phải chủ tịch ủy ban khu phố!

Thuộc hạ xung quanh thềm cảm thán, cung chủ cũng có lúc ân ái thế này, thật hiếm thấy.

Phu nhân thật có phúc.

Sau khi ăn cơm xong, Thẩm Thiên Lăng hơi chóng mặt, vì hắn mới uống hai chén rượu!

“Muốn nghỉ ngơi sớm một chút không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng gạt đầu, mơ mơ màng màng súc miệng lau mặt, rất nhanh đã ngủ mê. Để đảm bảo không có gì sai lầm, Tần Thiếu Vũ lại đốt thêm hương an thần trong phòng. Mùi bách hoa nồng nặc thông qua hô hấp truyền vào từng mạch máu trong cơ thể, Thẩm Thiên Lăng ngủ say mê.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ mặt hắn.

Thẩm Thiên Lăng không nhúc nhích, giống như đang ngủ giấc ngủ ngàn năm.

Tần Thiếu Vũ yên tâm, đứng dậy mở cửa phòng.

Hoa Đường ôm hòm thuốc tới, bày các loại dụng cụ lên bàn.

“Trong người hắn có bao nhiêu cổ trùng?”. Tần Thiếu Vũ trầm giọng hỏi.

“Cái này phải trị qua mới biết”. Hoa Đường lại mở cái tô sứ trắng kia. “Cổ vương cảm ứng được hơi thở của cổ trùng, sẽ theo bản năng muốn nuốt lấy, thuộc hạ sẽ dùng ngân châm bức cổ trùng ra. Lúc Cổ vương hết lộn xộn thì phu nhân sẽ không còn đáng lo ngại”

“Làm đi”. Tần Thiếu Vũ gạt đầu đáp ứng.

Cổ trùng trong cơ thể Thẩm Thiên Lăng gặp rượu sẽ hưng phấn, đây cũng là lý do Hoa Đường muốn mời rượu hắn. Mà thường ngày cổ trùng lấy máu làm thức ăn nên khó trách Thẩm Thiên Lăng cứ ba bốn ngày là té xỉu. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thẩm Thiên Lăng, Tần Thiếu Vũ tâm trạng xuống tới mức thấp nhất.

Hoa Đường ngồi bên giường, chậm rãi thi châm trên đầu Thẩm Thiên Lăng. Không lâu sau, lòng bàn tay đã thấm một tầng mồ hôi, rõ ràng hết sức chuyên tâm.

Thẩm Thiên Lăng vẫn ngủ say sưa, không ảnh hưởng chút nào.

“Cần nhiều như vậy sao?”. Mắt thấy trên đầu Thẩm Thiên Lăng bị đâm ngàn châm, một cây rồi lại một cây, Tần Thiếu Vũ cau mày hỏi.

“Thuộc hạ chỉ muốn đảm bảo không có gì sai sót”. Hoa Đường đốt được thảo trên đầu châm, bỏ thêm một thanh mới vào lư hương. “Sau một nén nhang sẽ thấy kết quả”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, vẫn ngồi bên giường xem chừng Thẩm Thiên Lăng.

Thời gian này có thể nói là dài đằng đẵng, thậm chí Tần cung chủ cũng hoài nghi lư hương đã tắt rồi! Đợi đến khi một mảnh tro rơi xuống, Hoa Đường rút cuộc thở phào nhẹ nhõm. Nàng rất lo lắng Tần Thiếu Vũ sẽ lật bàn giữa chừng.

Cây châm thứ nhất được cẩn thận rút ra, nhìn đầu kim quán một con trùng cực nhỏ, Tần Thiếu Vũ hung hăng bóp nát cái ly trong tay.

Hoa Đường nhìn hắn một cái. “Cung chủ, người... bình tĩnh”

“Tiếp tục đi”. Tần Thiếu Vũ sắc mặt âm u.

Hoa Đường ném cổ trùng thứ nhất vào trong cái tô trắng, cổ vương đầu xanh lập tức há mồm nuốt trọn, sau lưng hưng phấn loé ra ánh đỏ.

Con thứ hai, con thứ ba, đến khi cổ trùng thứ năm bị rút ra thì Tần cung chủ gần như sắp đập phòng.

Hoa Đường cầm cây châm thứ sáu, tập trung rút ra, chỉ thấy bên trên sạch sẽ, không còn cổ trùng giẫy dụa, vì vậy hơi an tâm. “Không sao, năm con cổ trùng còn chưa đến mức gây hại quá lớn cho phụ nhân”

“Rút hết toàn bộ đi”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói.

Hoa Đường nghe lời rút hết ngàn châm ra, trên mỗi cây đều sạch sẽ.

“Người có chắc đã giải quyết hết đám cổ trùng rồi chứ?”. Tần Thiếu Vũ vẫn không yên tâm.

Hoa Đường nhìn cổ vương một chút, chỉ thấy nó ăn uống no đủ, ngủ thật say, vì vậy gật đầu nói. “Cung chủ yên tâm, Thẩm công tử sẽ không có chuyện gì nữa, chỉ cần sau này bồi bổ cho tốt, bù lại khí huyết ngày trước thiếu hụt thì chứng bệnh hay ngắt cũng sẽ từ từ phục hồi”

Tần Thiếu Vũ nghe vậy yên tâm. “Làm phiền người rồi”

“Cung chủ khách khí”. Hoa Đường thu dọn ngàn châm trên bàn và cổ vương vào hòm. “Nếu không có gì khác, thuộc hạ xin phép cáo lui trước”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, ném cho nàng một chiếc bình nhỏ. “Tuyết sơn hồng liên, coi như cảm ơn người”

Hoa Đường bật cười. “Cung chủ lần này thật hào phóng”. Ai cũng biết vật này trăm năm khó kiếm, không chỉ có khả năng điều chỉnh khí tức mà còn có thể tăng tiến nội lực, bao nhiêu người đánh nhau vỡ đầu muốn có.

“Đang trách ta bình thường quá hẹp hòi với người sao?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày.

“Thuộc hạ nói sai”. Hoa Đường xoay người ra khỏi phòng ngủ.

“Tả hộ pháp”. Ngoài cửa có một người áo đen đang canh chừng.

“Tiểu Ngũ”. Hoa Đường giật mình. “Trở về lúc nào thế?”

Nam tử tên là Triệu Ngũ, là người có khinh công giỏi nhất ở Truy Ảnh cung, cũng chính là kẻ liên lạc mỗi ngày khi Tần Thiếu Vũ ở Nhật Nguyệt sơn trang lần trước. Mấy hôm trước Thiên nương đánh thua ở Thiên Mộ sơn mà chạy trốn, Triệu Ngũ liền âm thầm đi theo, muốn tra ra nơi ở của Phượng Cửu Dạ.

“Vừa mới về”. Triệu Ngũ nhìn thoáng qua phòng ngủ. “Cung chủ ngủ rồi sao?”

“Thẩm công tử bị bệnh nhẹ, Cung chủ đang chăm sóc hắn”. Hoa Đường cùng hắn đi ra. “Có tra được tung tích Phượng Cửu Dạ không?”

Triệu Ngũ lắc đầu. “Thiên nương vẫn luôn ở một mình, chưa từng liên hệ với bất kì ai”

“Chẳng lẽ Phượng Cửu Dạ còn đang ở tổng đàn Ma giáo?”. Hoa Đường cau mày.

“Hình như không phải”. Triệu Ngũ quay đầu nhìn phòng ngủ đóng chặt cửa. “Cung chủ gần đây hình như rất gần gũi với Thẩm công tử?”

Đâu chỉ là gần gũi, hồi nãy còn thiếu chút nữa là đập phòng... Hoa Đường cười như có như không nhìn hắn. “Người sao lại hứng thú với mấy chuyện này?”

“Lúc trước ta hỏi qua Cung chủ, hắn nói không có tình cảm với Thẩm công tử”. Triệu Ngũ cau mày.

Hoa Đường cười ra tiếng. “Đang êm đẹp tự nhiên chạy đi hỏi chuyện này làm gì?”

“Thẩm công tử dù sao cũng từng qua lại với Phượng Cửu Dạ, người thật sự không sợ xảy ra chuyện sao?”. Triệu Ngũ hỏi.

“Ta tin Cung chủ”. Hoa Đường rất thần nhiên. “Huống hồ ta nghĩ Thẩm công tử cũng không có gì không tốt. Sau khi mất trí nhớ, hắn đã không còn gút mắc gì với Ma giáo nữa”

“Ai biết hắn có giả bộ hay không?”. Triệu Ngũ vẫn lo lắng.

“Giả bộ?”. Hoa Đường nhếch môi. “Ta thấy không giống, huống hồ người như cung chủ, người nghĩ ai có thể gạt được hắn? Từ trước đến nay chỉ có hắn đi gạt người ta”

Triệu Ngũ nheo mắt.

“Yên tâm đi, mau về nghỉ ngơi”. Hoa Đường vỗ vai hắn. “Có chuyện gì sáng mai rồi nói với Cung chủ, đêm nay tâm trạng hắn không tốt, người đừng đụng vào hắn”

...

Triệu Ngũ thở dài. “Cảm ơn Tả hộ pháp nhắc nhở”

Mà trong phòng ngủ, tâm trạng Tần cung chủ đúng như lời Hoa Đường nói, cực kì không tốt.

Chỉ cần nhớ tới năm con trùng ghê tởm đến cực điểm kia, nhìn lại gò má tái nhợt của Thẩm Thiên Lăng, Tần Thiếu Vũ đã thấy tim đập rộn.

“Ưm...”. Thẩm Thiên Lăng mơ mơ màng màng, vươn tay gãi mặt.

“Ngốc chết mất thôi!”. Tần Thiếu Vũ vỗ đầu hắn. “Người khác cho người cái gì người cũng ăn?”

Thẩm Thiên Lăng nhếch môi, sáng khoáy ngáy khò khò.

Cực kì vô tư!

31. Chương 30: Thật Sự Ân Ái

Tuy nói cổ trùng đã được lấy sạch, nhưng dù sao cũng ẩn núp trong thân thể một thời gian dài, rạng sáng hôm sau Thẩm Thiên Lăng vẫn có chút đau đầu nóng sốt, uể oải không có tinh thần.

“Không phải cảm mạo đấy chứ?”. Nhớ tới Hàn độc phát tác lần trước, Thẩm Thiên Lăng không tự chủ được run run.

Cái loại đau đốn thấu xương này cả đời cũng không muốn thử nghiệm lần thứ hai.

“Không phải”. Tần Thiếu Vũ vắt khăn đắp lên trán hần. “Hoa Đường nói lần này ngươi chỉ say rượu mà thôi, ngủ một hai ngày sẽ không sao nữa”

“Vậy là tốt rồi”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, lưỡi biếng ngáp một cái.

Để có thể giúp hần mau khỏe, buổi chiều Tần Thiếu Vũ dắt hần đi tắm suối nước nóng ở ngoại ô, đồng thời cực kì khí phách mà vùng ngân phiếu bao trọn chỗ. Quần chúng đối với chuyện này tỏ ra hiểu rõ, độc chiếm dục của nam nhân mà... Không muốn để cho người khác thấy bảo bối của mình, chuyện này không có gì kì quái!

Trong núi sâu yên tĩnh vắng người, Thảm Thiên Lăng thông thả ngâm mình trong hồ, lối sống theo kiểu nhà giàu mới nổi thật thoải mái!

“Gây như vậy rồi”. Tần Thiếu Vũ nhéo vai hần. “Khó trách không luyện võ được”

Thảm Thiên Lăng thầm chửi FUCK, người văn minh như chúng ta trước giờ chỉ dựa vào đầu óc thôi!

“Nhắm mắt lại”. Tần Thiếu Vũ đột nhiên nói.

Thảm Thiên Lăng giật mình. “Nhắm mắt lại làm chi?”. Lẽ nào một giây tiếp theo sẽ nghênh đón hôn môi nóng bỏng? WTF cái loại tình tiết mạnh bạo này rất chán động, một chút cũng không khoa học!

“Giúp người đả thông kinh mạch”. Tần Thiếu Vũ đặt lòng bàn tay trước trán hần. “Cố hết sức thả lỏng một chút, đừng sợ”

Thảm Thiên Lăng: ...

Lúc trước rõ ràng rất xấu xa, sao đột nhiên trở nên hiền lương thực đức như vậy.

Thật không thích ứng được.

Khí tức ấm áp từ trên đầu truyền tới toàn thân, Thảm Thiên Lăng thoải mái lắm lắm, thiếu hiệp người đứng là chuyên viên massage tối tân, nếu ở xã hội hiện đại nhất định rất đắt khách, cái kiểu vừa mắc tiền vừa phải hẹn trước một tháng ấy! Quả thật là bảo bối làm giàu!

“Kêu gì mà như heo thế này”. Tần Thiếu Vũ dở khó dở cười rút tay về.

“Mau ấn tiếp một lúc nữa!”. Thảm Thiên Lăng ngẩng đầu ra sức yêu cầu.

Tần Thiếu Vũ: ...

Sao lại nghiện luôn rồi?

“Đừng nhỏ mọn vậy chứ”. Thảm Thiên Lăng rất cố chấp, vì vừa nãy hần cực kì thoải mái!

“Không được, ấn nữa ngươi sẽ choáng đầu”. Tần Thiếu Vũ cự tuyệt.

Thảm công tử rất thất vọng, suy nghĩ một chút thì xoay lưng về phía hần. “Vậy ngươi bóp vai cho ta một chút”

Dù sao cũng miễn phí mà.

Tần Thiếu Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, vươn tay nhéo thắt lưng hần.

“A!”. Thảm Thiên Lăng bất ngờ không kịp đề phòng, chân mềm nhũn khụy xuống nước, tư thế cực kì không hài hoà.

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nói. “Cái mông có hai dấu muối cần”

A A A em gái ngươi! Thảm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai từ trong nước mò khăn ra, luống cuống quần ngang hông.

“Đỏ mặt cái gì?”. Tần tiểu công rất xấu xa. “Cũng không phải ta chưa từng thấy qua”

Mẹ kiếp, ngươi đã thấy thì thôi, còn nói ra làm gì! Thảm Thiên Lăng hung hăng nhào tới. “Ngươi cầm miệng cho lão tử! A A A buông tay... Ha ha ha thật nhột... Đại hiệp tha mạng...”

Trong nước không ngừng vang lên tiếng hét chói tai, khiến vô số chim chóc trong núi giật mình.

Thuộc hạ Truy Ảnh cung: ...

Âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang: ...

“Vậy mà bảo không có tình cảm?”. Triệu Ngũ hung hăng bóp nát một quả hồ đào.

Hoa Đường lấy ruột hồ đào từ trong tay hắn mà ăn.

Diêu Khiêm lần này không cần nhằn, vì thân thể hắn khó chịu nên không theo tới.

Phạm Nghiêm cúi người đỡ cây, đã cười hơn nửa canh giờ. Thật ra là sáng nay hắn nhìn thấy tạo hình mới của Triệu Ngũ thì vẫn ở đây cười mãi không ngừng.

“Mắc cười vậy sao?”. Triệu Ngũ cảm tức nhìn hắn.

Phạm Nghiêm lắc đầu. “Ha ha ha ha đâu có, người nghĩ nhiều rồi, một chút cũng không mắc cười”

Triệu Ngũ phần nộ rút kiếm. “Có gan thì cùng ta so chiêu!”

Phạm Nghiêm uể oải xua tay. “Chờ ta cười trước một lúc đã”

Triệu Ngũ quyết đoán bay lên đánh một quyền tới, cánh hoa bay lượn trong gió, vành mắt màu đen rất có phong độ của gấu mèo.

Cực kì mất hồn.

Vì vậy Hoa Đường cũng bắt đầu ngồi xổm dưới đất cười.

Triệu Ngũ: ...

“Cung chủ và Thẩm công tử ra rồi”. Thuộc hạ bên cạnh nhắc nhở.

“Sao lại nhanh vậy?”. Phạm Nghiêm bối rối.

Hoa Đường cười như có như không. “Người dám nói Cung chủ nhanh ư?”

Phạm Nghiêm: ...

Gái chưa chồng thì đừng tỉnh bơ nói mấy câu này như vậy!

Yêu nữ Ma giáo còn không phóng túng bằng người!

Vì vừa mới tắm nước nóng xong nên gương mặt Thẩm Thiên Lăng hồng hồng, mắt cũng ướt ướt. Thuộc hạ ven đường nhìn không được mà cảm thán, quả nhiên cực kì ân ái!

“Cung chủ”. Hoa Đường nghênh đón.

“Thời gian còn sớm, mọi người cùng nhau đến gia đình nhà nông gần đây ăn...”

“Phụt”. Tần Thiếu Vũ còn chưa nói hết câu thì Thẩm Thiên Lăng đã nhìn không được bật cười. Lại còn có thể thấy người cổ đại cosplay nhân vật yêu thích nữa chứ!

Triệu Ngũ: ...

Phạm Nghiêm lập tức dùng ánh mắt “người thấy chưa, không phải ta muốn cười mà là người rất khôi hài, ngay cả phu nhân còn cười” nhìn Triệu Ngũ!

“Cười cái gì?”. Tần Thiếu Vũ mỉm cười hỏi Thẩm Thiên Lăng.

“...Không có gì”. Thẩm Thiên Lăng cảm giác mình hơi bất lịch sự, nên chân thành nói. “Nhớ tới một chuyện cười”

“Kể nghe xem”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng >_<, dưới=“” tình=“” thể=“” cấp=“” bách=“” cũng=“” chỉ=“” có=“” thể=“” kẻ=“” mây=“” chuyện=“” như=“” eat=“” sleep=“” play=“” doudou=“” thôi,=“” nhưng=“” kẻ=“” ra=“” thì=“” có=“” vẽ=“” hơi=“” thiếu=“”>

“Thẩm công tử không cần để bụng”. Triệu Ngũ vô lực khoát tay. “Thật ra hồi nãy ta đã bị bọn họ cười một trận rồi”

“Tiểu Ngũ là truyền nhân của bộ tộc Miêu Cương, hàng năm ngày này đều phải cầu phúc với người trong thôn”. Tần Thiếu Vũ giải thích. “Chỉ tiếc hần ít có dịp trở về, cho nên chỉ có thể ăn mặc như vậy để bày tỏ lòng thành”

Thì ra là vậy, không thể về nhà, Thẩm Thiên Lăng cảm thấy có chút đồng cảm, lập tức nghiêm mặt nói. “Thật ra người như vậy rất dễ nhìn, rất giống một hảo hán”

“Đa tạ Thẩm công tử”. Triệu Ngũ không muốn tiếp tục đề tài này.

“Hảo hán giống ai?”. Tần Thiếu Vũ vừa đi vừa hỏi hần.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cướp biển Caribbean chắc người chưa coi, nói thuyền trưởng Jack người cũng không biết.

“Nói”. Tần Thiếu Vũ banh mặt hần.

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn là khổ sở nói. “Jack Sparrow”

Tần Thiếu Vũ y như trong dự đoán mà lắc đầu. “Chưa từng nghe qua người này”

“Hần trước kia là một ngư dân, sau lại bị người xấu đoạt thuyền đánh cá”. Thẩm Thiên Lăng tuyên truyền. “Không chỉ vậy, người xấu còn cướp vị hôn thê của hần, vì vậy ngư dân Jack Sparrow đã phản kích hăng hái, thống lĩnh người dân bị áp bức cùng nhau đánh bọn cướp, sau đó trải qua những ngày tháng hạnh phúc!”

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Có gì hay đâu mà viết thành sách, còn khiến người nhớ mãi không quên”

“Người chẳng lẽ không cảm thấy rất có chí tiến thủ sao?”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc hỏi.

“Chỉ là một câu chuyện dân gian thông thường thôi”. Tần Thiếu Vũ lơ đãng. “Sau khi đuổi bọn cướp đi rồi sao? Cuộc đời hần lại tiếp tục bắt cá ngày qua ngày à?”

“Thật ra cũng có thể làm chuyện khác”. Thẩm Thiên Lăng lăm bằm, ví dụ như kinh doanh cơ sở ngầm hay đại loại vậy.

“Người nói gì?”. Tần Thiếu Vũ không nghe thấy.

“Không có gì”. Thẩm Thiên Lăng nghẹn cười lắc đầu.

“Hôm nay tinh thần có vẻ rất tốt”. Tần Thiếu Vũ bị dáng vẻ của hần chọc cười.

“Đúng vậy, cười một cái trẻ mười tuổi”. Thẩm Thiên Lăng hái trái cây đại ven đường, dùng tay áo lau một chút rồi gặm.

“Biết cái gì không mà ăn bậy!”. Tần Thiếu Vũ đau đầu.

“Đương nhiên biết, hồi ta còn nhỏ ven đường đều có”. Thẩm Thiên Lăng không cẩn thận nói hớ.

“Gần Đường môn à?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

Ặc... Thẩm Thiên Lăng chột dạ. “Phải không nhỉ, hay ta nhớ lộn?”

“Sau này không được phép thấy cái gì đều bỏ vào miệng, lỡ trúng độc thì sao?”. Tần Thiếu Vũ ném nửa trái còn lại vào bụi cỏ, rút khăn ra giúp hần lau miệng.

Người đừng nói ta như kẻ bị thiếu năng vậy! Thẩm Thiên Lăng khổ sở ai oán, nghe cực kì ngu ngốc!

“Thật là ân ái”. Hoa Đường theo sau chặc chặc. Triệu Ngũ nheo vành mắt đen thui, im lặng không lên tiếng, rõ ràng chưa hoàn toàn chấp nhận Thẩm Thiên Lăng! Phạm Nghiêm thì hái được một đồng quả mọng, đầy cả túi, dự định mang về cho Diêu Khiêm.

Những thuộc hạ còn lại cũng cười cười nói nói, rồi rít cảm khái Cung chủ gần đây thật bình dị gần gũi, lúc trước chưa từng thấy qua như vậy... Nhất định đều là công của Thẩm công tử!

“Hắt xì!”. Thắm Thiên Lăng hắt hơi.

“Có côn trùng nhỏ, cẩn thận chút”. Tần Thiếu Vũ đi trước mặt hắn, dùng chân đá qua lá khô. Dù vậy mặt Thắm tiểu thụ vẫn bị cành khô quất một cái.

Vậy nên Tần Thiếu Vũ đơn giản đi phía trước hắn, quả thật có thể nói là nam nhân gương mẫu!

“May mà Hữu hộ pháp không tới”. Hoa Đường cảm thán. “Nếu không đoán chừng sẽ tức chết”

“Người nói xem, sao hắn lại buồn phiền như vậy?”. Phạm Nghiêm cũng khó hiểu. “Hắn không phải sư phụ, cũng không phải cha mẹ của cung chủ, sao lại quản chuyện cưới vợ của cung chủ chứ?”

“Đại khái là ăn no rừng mỡ”. Hoa Đường trước giờ không hứng thú với năng lực quái dị của Diêu Khiêm. “Cũng may Thắm công tử tốt tính, không muốn đối phó cái loại lẩm miệng này, nếu không chỉ cần đánh hai lần là thành thật lại ngay!”

Phạm Nghiêm: ...

Đừng trách ca ca không nhắc nhở, người cứ như vậy tương lai sẽ không gả đi được!

“Sau khi ăn xong món ăn dân dã, hay là chúng ta ở lại nhà nông một đêm đi”. Tần Thiếu Vũ vừa đi vừa nói. “Buổi tối có thể nghe ve kêu ếch kêu, phong cảnh không giống trong thành”

“Hành trình của chúng ta có chậm quá không?”. Thắm Thiên Lăng tựa vào lưng hắn hỏi. “Đi một chút dừng một chút thì lúc nào mới tới được Nam Hải”

Về mặt Tần Thiếu Vũ cứng lại.

Có điều Thắm Thiên Lăng hoàn toàn không chú ý, thậm chí còn không tiếp tục đề tài này, chỉ tiện tay ngắt một đoá hồng dại cài lên đầu Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ: ...

“Màu đỏ thật đẹp, rất hợp với quần áo của ngươi”. Thắm Thiên Lăng tán thưởng. “Người còn đẹp hơn hoa”

Tần Thiếu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi. “Lấy xuống!”

Thắm Thiên Lăng bĩu môi.

Đúng là một chút hài hước cũng không có.

Thôn dân gần đó nghe được hai người muốn tới, bèn chuẩn bị từ sớm, không chỉ có thức ăn sậy sơn dã, mà còn có một đầu heo hấp.

Thắm Thiên Lăng vừa đến thì đã bị cái chà đá trong viện hấp dẫn tầm mắt, còn xắn tay áo tự giã một ít gạo nếp. Tần Thiếu Vũ ngồi một bên uống trà, ánh mắt một giây cũng chưa từng rời khỏi hắn.

“Cung chủ”. Có thuộc hạ vội vã tới, thấp giọng kể vào tai hắn nói. “Bạch Liên Hoa trốn thoát rồi”.

“Trốn?”. Tần Thiếu Vũ cau mày. “Trốn thế nào?”

“Huynh đệ coi ngục bị hôn mê”. Thuộc hạ nói. “Đợi đến khi phát hiện thì đã không có tung tích của Bạch Liên Hoa”

“Phải người đuổi theo”. Tần Thiếu Vũ sắc mặt tối sầm. “Nhớ dặn mọi người, không được làm ra động tĩnh quá lớn”

32. Chương 31: Một Chút Thành Ý Cũng Không Có !

“Có cần thuộc hạ dẫn người về đuổi theo không?”. Hoa Đường thấp giọng hỏi.

“Đêm nay Phạm Nghiêm trở lại là được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người gần đây mệt mỏi, nghỉ ngơi một trận cho tốt”

“Đúng vậy”. Phạm đường chủ cũng gật đầu phụ họa. “Sau đó phải học cách dụ dăng một chút, một đại cô nương đừng có suốt ngày đánh đánh giết giết”

Hoa Đường: ...

Phạm Nghiêm còn đang nói liên thoảng. “Người xem, như phu nhân có phải tốt không, hoạt bát đáng yêu rất vô tư!”

“Người đâu cứu mạng a!”. Xa xa Thảm Thiên Lăng đang bị một con chó săn đuổi theo, nước mắt ròng ròng, quả nhiên cực kì ngây thơ sáng lạn!

Mà thuộc hạ xung quanh toàn bộ đều áp dụng thái độ ngồi nhìn, thậm chí còn ngăn cản nông dân đi giúp đỡ! Bởi vì... cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân này phải chờ cho Cung chủ!

Tần Thiếu Vũ dở khóc dở cười, bay qua cứu hần.

“Làm ta sợ muốn chết”. Thảm Thiên Lăng còn chưa hoàn hồn.

“Đang êm đẹp, đi chọc nó làm chi”. Tần Thiếu Vũ đưa hần một ly trà.

“Ta không chọc nó a!”. Thảm Thiên Lăng buồn bực nói. “Ta đang đứng ở cửa bếp ăn đùi gà, nó đột nhiên không biết ở đâu chạy ra”

“Đùi gà?”. Tần Thiếu Vũ nghe vậy mặt tối sầm. “Sao lại tùy tiện chạy đi ăn bậy nữa, lúc trước dạy người thế nào!”

Thảm Thiên Lăng: ...

Ăn trong bếp người cũng gọi tùy tiện ăn bậy?

“Người có biết dọc đường có bao nhiêu người mơ ước người không?”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hần. “Lần sau còn ẩu tả như vậy, xem ta trừng trị người thế nào”

“Người cứ nói quá”. Thảm Thiên Lăng >_< nói.=“” “ta=” có=” gì=” tốt=” đâu=” mà=” bị=” ao=” ước=”.” địa=” vị=” của=” thắm=” gia=” trên=” giang=” hồ=” rất=” vững=” chắc,=” tần=” thiếu=” vũ=” lại=” là=” nhân=” tài=” mới=” xuất=” hiện,=” có=” chỗ=” dựa=” chối=” sáng=” như=” vậy,=” ai=” còn=” dám=” đi=” chọc=”>

“Người đúng là...”. Nhìn ánh mắt đầy mê mang của hần, Tần Thiếu Vũ quả thật không biết nên giận hay cười.

“Được rồi không nói chuyện này nữa, ta dẫn người đi xem cá lớn”. Thảm Thiên Lăng kéo hần ra hậu viện. “Rất lớn!”

Tần Thiếu Vũ: ...

Phạm Nghiêm ở đằng xa khen ngợi. “Phu nhân thật hoạt bát”

Triệu Ngũ mặt không cảm xúc, kéo Hoa Đường yên lặng cách xa hần một chút.

“Các người đừng thể hiện sự ghét bỏ rõ ràng vậy a!”. Làm một nam nhân cường tráng, Phạm Nghiêm cảm giác mình bị tổn thương nghiêm trọng.

“Phạm đường chủ nói giỡn, chúng ta sao có thể ghét người”. Triệu Ngũ bình tĩnh không gì sánh được. “Chẳng qua là cảm thấy nếu cung chủ nghe được nhất định sẽ đánh người, nên sớm cách xa một chút, tránh cho bị vạ lây”

Trái tim mỏng manh của Phạm đường chủ tan nát.

Sau một phen xào nấu, nhà nông tưng bừng làm tiệc. Thảm Thiên Lăng chạy tới chạy lui cả buổi chiều, bụng đói kêu vang từ lâu, nhìn thấy đầu heo hấp thì mắt sáng lên!

Nhưng vẫn chưa thể khai tiệc, vì Tần cung chủ còn có lời muốn nói.

Người có cần quan liêu thế không! Thảm Thiên Lăng bụng kêu âm ỉ, trong lòng tràn đầy oán niệm. Một nam thanh niên anh tuấn tốt đẹp, bây giờ lại giống y như một chủ tịch huyện vậy!

“Lăng nhi, mời mọi người một chén đi”. Tần Thiểu Vũ giọng rất dịu dàng.

Mời mọi người! Thấm Thiên Lăng thầm dựng lên ngón giữa, sau đó đứng lên cầm chén rượu bằng sứ trắng tinh xảo, cực kì có phong cách quý phái của một người xuất thân từ danh môn!

“Thấy không”. Ở bàn kế bên, Phạm Nghiêm dùng cánh tay đẩy đẩy Hoa Đường. “Sau này đừng dùng bát to uống rượu, phải học cách tỉ mỉ một chút”

Hoa Đường cười tươi như hoa, bay lên một cước đạp gãy chân ghế hần. Phạm Nghiêm hô lên một tiếng, theo bản năng vươn tay chụp bàn!

Trong thời khắc mấu chốt thức ăn bị huỷ người bị nạn, chín người ngồi cùng bàn với hần mỗi người nhanh tay cầm lấy hai ba món, trong nháy mắt bay ra cách xa cái bàn ba thước. Chỉ trong nháy mắt, Phạm đường chủ ôm cái bàn trống té xuống đất.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, may là thức ăn không sao.

Phạm Nghiêm mắt nhắm tịt, có thời gian bưng thức ăn mà lại không có thời gian đỡ lão tử một cái sao!

Một chút cũng không có tình huynh đệ!

Thấm Thiên Lăng thích thú nhìn qua, thuận tiện há miệng ăn tôm Tần Thiểu Vũ dứt, cảnh tượng nâng khăn sửa túi cực kì chói mắt quần chúng vây xem.

Vì vậy thuộc hạ nhao nhao thán phục, quả nhiên có phu nhân thì khác hẳn. Trước kia Cung chủ rõ ràng rất lạnh khốc a.

Thoáng cái biến thành nuông chiều như vậy, thật khiến người ta khó có thể tiếp nhận!

Sau khi ăn xong bữa tiệc nhà nông xa hoa, cái bụng Thấm Thiên Lăng phình lên, đang định ra ngoài cho tiêu cơm thì bị Tần Thiểu Vũ mạnh mẽ xách lên lầu hai. “Không cho phép ra ngoài!”

“Vì sao?”. Thấm tiểu thụ kháng nghị. “Sau khi ăn phải đi bộ mới sống đến 99 tuổi”

“Đừng nói nhiều thứ kì quái như vậy!”. Tần Thiểu Vũ đè hần xuống ghế. “Ta có việc bàn với Hoa Đường, người không thể ra ngoài!”

Thấm Thiên Lăng vắn vẹo. “Hai chuyện này đâu có liên quan gì với nhau!”

“Đương nhiên là có”. Tần Thiểu Vũ nói. “Ta không thể ra ngoài với người, nên người chỉ có thể ở trong phòng”

Thấm Thiên Lăng nghe vậy uể oải. Được rồi, mình không biết võ công, không thể tùy hứng khiến hần thêm phiền phức.

“Ngoan”. Tần Thiểu Vũ xoa đầu hần. “Ta rất nhanh sẽ trở lại với người”

“Đi đi”. Thấm Thiên Lăng phát tay một cái, tàn nhẫn ném hần ra cửa, sau đó ngồi xổm xuống đất lần mò trong đồng hành lí tìm một ít đồ giết thời gian, lại ngoài ý muốn phát hiện một quyển sách nhỏ - là Lý phu tử cho hần trong tiệc mừng thọ.

Ấy ấy, còn tưởng bị vứt mất rồi... Thấm Thiên Lăng cầm sách ngồi lại trên bàn, hăng hái mở ra trang đầu tiên.

“Trời đất mới sinh ra, thế giới hỗn loạn, không có thiện ác, không có thị phi, không có tình cảm, không có ham muốn, không có vui buồn”

Thấm tiểu thụ quyết đoán ngáp một cái, bỏ sách trở lại bao quần áo.

Quả nhiên đọc không hiểu!

“Đưa tay máy tính PSP!”. Buồn chán cùng cực, Thấm Thiên Lăng tựa vào cửa sổ đầy mặt đau khổ, muốn làm Ảnh đế!

Lời còn chưa dứt, mái hiên lập tức thò ra một người áo đen. “Công tử có việc gì ư?”

“A!”. Thắm Thiên Lăng bị giật mình.

Ấm vệ ánh mắt vô tội.

Thắm Thiên Lăng yên lặng đóng cửa sổ.

Cái thế giới mục nát này a...

Sau nửa canh giờ, Tần Thiệu Vũ về phòng, đẩy cửa ra chỉ thấy Thắm Thiên Lăng nằm trên giường điên cuồng đá chân.

Tần cung chủ giật mình. “Người làm gì vậy?”

Thắm Thiên Lăng thở hồng hộc, đương nhiên là tập thể hình! Trước khi người tới ta đã gấp bụng và nâng người vô số lần!

Đêm nay nhất định ngủ ngon!

Sau một lát, tắm rửa xong, Thắm Thiên Lăng bò lên giường, thoả mãn chuẩn bị ngủ.

“Sớm vậy đã ngủ rồi sao?”. Tần Thiệu Vũ tới sát hân.

Vô nghĩa, tắm xong không ngủ thì còn có thể làm gì? Thắm Thiên Lăng ôm chần đối diện vách tường, chĩa cái mũi vào hân.

“Lúc ta ở dưới lầu, người vẫn một mình lẩn qua lẩn lại trên giường sao?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Sao lại gọi là một mình lẩn qua lẩn lại! Thắm Thiên Lăng yên lặng kháng nghị, không phải ai cũng có thể bay tới bay lui như người, quần chúng bình thường chỉ có thể dùng phương pháp cơ bản này để rèn luyện!

“Hay là sau này ta tìm một ít sách cho người?”. Tần Thiệu Vũ xoa đầu hân. “Tránh cho người buồn chán”

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới sách, Thắm Thiên Lăng lập tức xoay người trách móc. “Quyển sách Lý phu tử cho ta thật chán!”

“Vậy à?”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ta thấy rất thú vị”

“Thú vị chỗ nào?”. Thắm Thiên Lăng vô cùng khó hiểu.

“Ít nhất là biết được Tuyết Lưu Ly và Bích Lục Đồng đều là Thượng cổ linh thạch”. Tần Thiệu Vũ nằm xuống đối mặt với hân.

“Nói về Tuyết Lưu Ly?”. Thắm Thiên Lăng giật mình.

“Chẳng lẽ người không phát hiện?”. Thắm Thiên Lăng nhéo nhéo cổ hân.

Thắm Thiên Lăng thành thật khai báo. “Ta chỉ đọc trang đầu tiên”

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Đại khái là nói về Thượng cổ linh thạch, trừ Tuyết Lưu Ly và Bích Lục Đồng thì còn có Xích Viêm Thạch, Hoàng Kim Nhân, Lam Tinh Ngọc các loại, tổng cộng có 9 viên”

“Nhiều như vậy sao?”. Thắm Thiên Lăng nghe vậy hứng thú, vén chăn chạy xuống giường. “Ta đi xem”

“Sáng mai rồi xem”. Tần Thiệu Vũ kéo hân về trong chăn. “Mới tắm xong, sách bị con gián bò qua rất bẩn, đừng tới nó làm gì!”

Đại nam nhân không cần phải mắc bệnh sạch sẽ vậy a! Thắm Thiên Lăng khó chịu, lỡ đâu thu thập được 9 viên là có thể về được thì sao, người mau buông tay!

“Lộn xộn nữa thì trối người lại!”. Tần Thiệu Vũ uy hiếp.

Thắm Thiên Lăng: ...

“Ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ phát tay tắt đèn.

Thắm tiểu thụ cực kì phiền muộn, không nên khơi chuyện rồi để đó a, thật phiền!

Sau nửa canh giờ, Thắm Thiên Lăng than thở.

Một lát sau, Thảm Thiên Lăng không ngừng xoay người.

Tiếp nữa canh giờ, Thảm Thiên Lăng bắt đầu rầm rì hát, âm điệu cực kì mát hồn, thậm chí còn vươn tay đung đưa trái phải!

Tần Thiệu Vũ hít sâu một hơi trong bóng đêm, xuống giường đốt nến.

A ha! Cách mạng đạt được thắng lợi, Thảm Thiên Lăng đi chân đất chạy tới ngăn tủ.

Sau đó hắn bị Tần Thiệu Vũ giữa đường xách về giường, đè xuống đánh vào mông một trận.

“Mau dừng tay a!”. Thảm Thiên Lăng xấu hổ và giận dữ muốn chết, liều mạng giãy dụa.

Có điều sức chiến đấu không phải muốn có là có. So sánh với trị số vũ lực của Tần Thiệu Vũ, Thảm tiểu thụ cơ bản là âm vô cực, vì vậy sau khi hao hết thể lực thì đành bị thảm lên án. “Đồ chết tiệt! Ta muốn gặp đại ca tố cáo ngươi!”

“Tố cáo?”. Tần Thiệu Vũ đánh một cái lên mông hắn. “Ngày trước lúc mang ngươi đi Thiên Phong đã nói, nếu ngươi nghịch ngợm gây sự thì tùy ta quản giáo”

Muội người... Thảm Thiên Lăng nghẹn ngào không ngớt, đánh đủ chưa a!

Ngươi là phần tử thích bạo lực gia đình!

Tuy Tần Thiệu Vũ ra tay chừng mực, nhưng chỉ số phần nộ của Thảm Thiên Lăng lại thành công bùng nổ! Sau khi được buông ra thất lạng thì Thảm Thiên Lăng liền quay về góc tường, kiên quyết không xúc thuốc, thậm chí dùng chăn trùm kín đầu.

“Không sợ nóng sao?”. Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ hắn.

Tắm chăn liều mạng lui về góc tường, rõ ràng cực kì muốn giữ khoảng cách với hắn!

Tần Thiệu Vũ buồn cười. “Lăn thêm chút nữa thì ngươi sẽ lăn tới phòng Hoa Đường cách vách mất”

Liên quan quái gì đến ngươi! Lão tử thà ôm tỷ tỷ ngực bự xinh đẹp ngủ còn hơn! Nhất định rất mềm! Thảm tiểu thụ tự sờ cái mông nóng rát trong chăn, quả thật giận muốn xỉu!

“Tức giận thật sao?”. Tần Thiệu Vũ kéo hắn ra.

Thảm Thiên Lăng cực kì khí phách đối mặt với hắn.

“Được rồi, thôi thì ta nói nội dung trong sách cho ngươi nghe được không?”. Tần Thiệu Vũ thoả hiệp.

“Sao ta không tự mình đi xem!”. Thảm Thiên Lăng đối với điều kiện hoà giải này lộ ra cực kì khinh thường!

“Trong sách có rất nhiều chỗ là Phạn văn, ngươi đọc không hiểu”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ta đọc cho ngươi, hai ta huề nhau được không?”

Huề muội người a! Ngươi tưởng mồm mép một chút là đền bù được tổn thương tâm lý và sinh lý của lão tử sao?

Thảm Thiên Lăng tiếp tục căm tức nhìn hắn!

Một chút thành ý cũng không có!

Thật đáng ghét!

33. Chương 32: “...”

Nhìn bộ dạng tức giận đỏ mặt của hắn, Tần Thiệu Vũ thấy đáng yêu, vì vậy rất vô đạo đức mà bật cười.

Thảm tiểu thụ quả thật giận tím mặt, sao lại có người vô sỉ như thế, không áy náy thì thôi, còn cười nữa!

Vì vậy hắn làm cuộc khởi nghĩa nông dân, đuổi Tần cung chủ xuống giường. “Hôm nay ngươi ngủ trên sàn!”

“Ngủ trên sàn xong thì không giận nữa hả?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm. “Cũng không nhất định!”. Chu kì tức giận của lão tử có đôi khi rất dài!

“Không thì ta mang người ra ngoài chơi?”. Tần Thiệu Vũ tựa vào bên giường.

“Không đi!”. Thẩm Thiên Lăng nhấc chân đạp vào mặt hắn.

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Có náo nhiệt để xem”

“Bây giờ có thể xem cái gì?”. Thẩm Thiên Lăng bày tỏ hoài nghi, nửa đêm ra ngoài không phải gian manh thì cũng là trộm cắp! Lẽ nào thiếu hiệp người còn có sở thích nghe lén? Nếu thật vậy thì chính là siêu nhân bạo lực biến thái!

“Không xem sẽ hối hận”. Tần Thiệu Vũ ngồi bên giường. “Nếu không hay thì người về giận tiếp, thế nào?”

“...”. Thẩm Thiên Lăng do dự.

Tần Thiệu Vũ giúp hắn mặc quần áo.

Thẩm Thiên Lăng bực tức nói. “Đây là cơ hội duy nhất của người!”

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ nghiêm túc. “Cho nên ta sẽ trân trọng”

“Chẳng lẽ là đi trộm vô lâm bí kíp?”. Thẩm Thiên Lăng đoán một chút.

“Ta giống như người có thể làm mấy chuyện hạ lưu cấp thấp đó sao?”. Tần Thiệu Vũ khinh thường.

“Người không phải “giống như”, mà người “chính là”!”. Thẩm Thiệu Vũ sờ cái mũi đỏ bừng của mình, ánh mắt càng thêm oán hận!

“Giúp người bôi chút thuốc nha?”. Tần Thiệu Vũ nhin cười.

Bôi muội người! Thẩm Thiên Lăng khom lưng mang giày, cái mũi là chỗ muốn nhìn thì nhìn sao?

Đúng là người nguyên thủy!

Hai người mặt quần áo tử tế xong thì leo tường ra ngoài. Thuộc hạ phụ trách hộ vệ nhao nhao cảm thán, Cung chủ và phu nhân thật ân ái, triền miên trong quán trọ còn chưa đủ, còn muốn nửa đêm đi ra ngoài.

Chẳng lẽ muốn làm ngoài trời?

Má ơi chuyện này thật không tưởng tượng nổi.

“Phải ra khỏi thành sao?”. Thẩm Thiên Lăng thấy phương hướng hơi sai lệch.

“Ngoài thành mới có cảnh đẹp”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Phong cảnh?”. Thẩm Thiên Lăng trợn mắt. “Cây cỏ?”

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Không khác biệt lắm”

Mẹ kiếp đây không phải lên cơn sao! Thẩm Thiệu Vũ quyết đoán quay đầu về - hơn nửa đêm ngấm cảnh cái gì, ôm chăn ngủ mới là vương đạo a!

“Sao nửa đường lại đổi ý rồi”. Tần Thiệu Vũ kéo tay hắn.

“Hồi nãy người không có nói mang ta đi ngắm cảnh!”. Thẩm Thiên Lăng kháng nghị.

“Thế người nghĩ ta muốn dẫn người đi xem cái gì?”. Tần Thiệu Vũ buồn cười.

Thẩm Thiên Lăng phóng túng nói. “Yêu đương vụng trộm”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Tối thiểu cũng phải có chút kích thích chứ”. Thẩm Thiên Lăng ngáp. “Phong cảnh có gì đẹp đâu”

“Ngắm cảnh xong thì dắt người đi coi yêu đương vụng trộm”. Tần Thiệu Vũ cúi đầu về phía trước.

“Thả ta về a...”. Thẩm Thiên Lăng một tay ôm cây.

Tần Thiệu Vũ đơn giản là bế hắn lên, cấp tốc bay về phía trước.

Cái đồ chết tiệt nhà người... Thắm tiểu thụ khóc không ra nước mắt, ôm thì cứ ôm, đừng tùy tiện vác lên vai a! Đau bụng!

Sau một lát, Tần Thiếu Vũ vững vàng đáp trên mặt đất, đặt hần xuống.

“Khụ khụ”. Thắm Thiên Lăng ghen đến nổi mặt đỏ bừng, đỡ cây cột hít thở.

Tần Thiếu Vũ nhìn trời, được rồi hồi này hơi nóng nảy cho nên không điều chỉnh tốt tư thế.

“Lão tử muốn tuyệt giao với người”. Thắm Thiên Lăng vô lực.

Tần Thiếu Vũ đuối lý, vươn tay vỗ lưng cho hần.

“Đây là cái chỗ quỷ gì?”. Một trận gió thổi tới, Thắm Thiên Lăng lạnh run.

“Trích Tinh lâu”. Tần Thiếu Vũ giúp hần sửa sang lại tóc.

Thắm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn quanh một chút, sau đó “bẹp” một tiếng ngồi bệt xuống – chân mềm!

“Bị sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ giật mình.

“Mau dẫn ta xuống dưới!”. Thắm Thiên Lăng sắc mặt trắng bệch, chết tiệt lão tử sợ cao a a a! Đây rốt cuộc là kiến trúc quỷ quái gì! Cổ đại mà có lầu gỗ cao như thế này đúng là không khoa học!

“Không có gì phải sợ”. Tần Thiếu Vũ đỡ hần lên. “Có ta ở đây, người sẽ không ngã xuống”

Thắm Thiên Lăng vùi đầu vào ngực hần, có chết cũng không mở mắt!

“Đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ vỗ lưng hần. “Truy Ảnh cung ở trên núi cao và hiểm trở, bây giờ người phải từ từ học thích ứng”

“Ai nói muốn về với người!”. Thắm Thiên Lăng gào thét. “Ta đi Nam Hải xong thì về Nhật Nguyệt sơn trang! Nhanh ôm ta xuống!”

Tần Thiếu Vũ nghe vậy nhú mày, đang tính nói gì đó thì Thắm Thiên Lăng toàn thân đã bắt đầu run.

Đây rốt cuộc là chứng bệnh gì a... Tần Thiếu Vũ thầm thở dài, ôm hần nhảy xuống đất.

Thắm Thiên Lăng ôm đầu gối ngồi chồm hồm nửa nén hương mới miễn cưỡng bình tĩnh lại.

“Không sao chứ?”. Tần Thiếu Vũ nhéo má hần.

Thắm Thiên Lăng nghiêng đầu tránh tay hần, rõ ràng còn đang giận!

“Sao ta lại để người té xuống được”. Tần Thiếu Vũ lau mồ hôi trên trán cho hần. “Sao lại sợ độ cao?”

Thắm Thiên Lăng thở phì phì đứng lên. “Lão tử phải về nhà!”

Uống sai thuốc mới chịu đến đây với người!

Tần Thiếu Vũ nắm cầm hần, nhẹ nhàng đẩy sang bên trái.

Hai người đang đứng trên một ngọn núi nhỏ, vừa quay đầu thì có thể thấy một mảng lớn hoa tím bất tận, dưới ánh trăng như được đông đầy quầng sáng màu bạc, gió thổi dập chồn hương hoa thơm ngát, như sóng biển lặng yên, điềm tĩnh mà mỹ lệ.

Nhìn biển hoa mênh mông bất tận, Thắm Thiên Lăng hơi kinh ngạc.

“Đứng trên cao sẽ thấy xa hơn”. Tần Thiếu Vũ kê vào tai hần nói. “Có điều ở đây cũng không tệ”

“... Đại nam nhân mà ngắm hoa cái gì”. Thắm Thiên Lăng lẩm bẩm.

“Ngoại trừ hoa còn có cái khác”. Tần Thiếu Vũ cười khế, tiện tay nhặt lên một mảnh đá vụn dưới đất, dùng nội lực ném ra xa.

Thoáng chốc, một mảng lớn đom đóm bay lên trời, nhẹ nhàng chao lượn trên không trung, đan vào nhau loé ra ánh sáng mờ mờ, còn mờ ảo hơn cảnh trong mơ.

Thẩm Thiên Lăng đầy mắt tràn ngập thích thú, cảnh này vốn chỉ trong hiệu ứng vi tính, thế mà cũng có thật!

“Không giận nữa?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Giận!”. Thẩm Thiên Lăng rất có nguyên tắc!

“Nếu người không giận, ta sẽ dẫn người vào trong biển hoa”. Tần Thiếu Vũ ra điều kiện.

Thẩm Thiên Lăng cân nhắc một chút.

“Cho dù sau này người về Nhật Nguyệt sơn trang, hành trình đi Nam Hải cũng mất một năm rưỡi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cho nên chúng ta chung sống hoà bình được không?”

“Vậy người sau này không thể đánh ta!”. Thẩm Thiên Lăng vẫn canh cánh trong lòng chuyện này.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Nếu người ngoan, không kiếm chuyện, ta sẽ không đánh người”

“Ta kiếm chuyện cũng không được đánh ta!”. Thẩm Thiên Lăng banh mặt hắc. “Quân tử động khẩu không động thủ, người là cái đồ man rợ thích đánh nhau! Chúng ta muốn hoà bình chung sống thì phải nói đạo lý!”

Tần Thiếu Vũ nhịn cười. “Được!”

“Không được tùy tiện mang ta đi mấy chỗ đó nữa!”. Thẩm Thiên Lăng phẫn nộ vươn tay chỉ lên lầu trúc cao chót vót.

Mẹ ơi quả thật hù chết người!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ rất sáng khoái.

“Sau này bay tới bay lui phải nói trước với ta”

“Được”

“Sáng mai muốn ăn mì Dương Xuân trộn dầu ớt và một lồng bánh hấp cỡ nhỏ!”

“Được”

“Điều Khiêm lúc nào cũng hù tới hù lui với ta!”

“Ta giúp người đánh hắc”

“Phạm Nghiêm hay đột nhiên ở sau lưng ta kêu phu nhân!”

“Cùng Điều Khiêm đánh hắc”

“Hoa Đường tỷ tỷ rất tốt bụng”

“Ừ, tìm cơ hội thăng chức”

Thiếu hiệp người đúng là cầu gì đáp ứng nấy a! Thẩm tiểu thụ nước mắt lưng tròng.

“Bây giờ được rồi chứ gì?”. Tần Thiếu Vũ vươn tay với hắc, khoe miệng cong lên cực kì đẹp trai!

Thẩm Thiên Lăng vờ như không thấy trực tiếp bước qua, một chút mặt mũi cũng không chừa cho hắc.

Ánh trăng chiếu xuống nghiêng nghiêng, trên con đường giữa đồng, hai người cãi nhau âm ỉ đuổi bắt nhau, một đường chạy vào biển hoa.

“Tốt quá a”. Xa xa trên ngọn cây, ám vệ vừa cắn hạt dưa vừa nước mắt lưng tròng. Cung chủ vừa ra tay là xong ngay, đẳng cấp này quả thật khác biệt!

Nửa đêm cùng nhau tay trong tay ngắm hoa, còn có thể đẹp đẽ hơn nữa không!

“Nếu bị những người còn lại biết thì sao?”. Thuộc hạ Giáp chặc chặc.

“Vậy thì, đại khái biển hoa đó sẽ bị san bằng”. Thuộc hạ Ất phụ họa.

“Hay là chúng ta bán tin tình báo này cho tiên sinh kể chuyện?”. Thuộc hạ Bính đề nghị. “Nhất định kiếm được rất nhiều tiền!”

“Hay thì hay đó, nhưng sau khi Cung chủ biết liệu có giận hay không?”

“... Cũng không chắc là chúng ta nói a!”

“Vậy người nghĩ còn có thể là ai!”

“...”

Nói tới đó, các thuộc hạ không hện mà nhìn về cái cây bên kia – đó là ám vệ của Nhật Nguyệt sơn trang, dọc đường đều đặc biệt nghiêm túc, mặt đen như sớ người ta nói nhiều với bọn họ hai câu!

“Nếu như nói là bọn hăn làm, Cung chủ có tin không?”

“Tin mới ghê, trừ phi Cung chủ cũng ngổ ngổ như phu nhân”

“Các người nói xem, người của Nhật Nguyệt sơn trang sao lại không thú vị đến vậy, suốt ngày nghiêm mặt”

“Đúng thế, ta cũng đâu có mượn tiền bọn họ”

“Tối bây giờ tên là gì cũng không chịu nói, lẽ nào tên rất khó nghe?”

...

Mà trong lúc các thuộc hạ đang điên cuồng chửi fuck, Thẩm Thiên Lăng đang cùng Tần Thiếu Vũ đi dạo trong biển hoa, cảnh tượng y như tuần trăng mật!

“Người còn chưa kể cho ta nghe về quyển sách kia”. Thẩm Thiên Lăng vẫn nhớ chuyện này. “Chín hạt châu là sao?”

“Chuyện xưa kể lại thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tuyết Lưu Ly, Bích Lục Đồng, Lanh Tinh Ngọc, Xích Viêm Thạch, Hoàng Kim Nhân, Thanh Thạch Lưu, Tử Phượng Huyết, Phi Hà Châu, Ô Sắc Phi đều là linh thạch từ thời khai sơ, vốn là Cửu tinh liên châu, nhưng vì đại nạn mà rơi xuống nhân gian. Trong sách là những câu chuyện liên quan đến 9 viên linh thạch này”

“Sau khi thu thập đủ sẽ xảy ra chuyện gì?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ai biết, chắc là gọi ra Thượng cổ thần long?”. Tần Thiếu Vũ bật cười.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, người đừng tùy tiện đoán mò tình tiết trong manga a, như vậy ta rất có cảm giác xuyên việt đó!

“Người xem như có duyên với linh thạch, trời xui đất khiến được 2 viên”. Tần Thiếu Vũ kéo áo cho hăn. “Lạnh không? Lạnh thì về thôi”

“Mấy hạt châu còn lại ở đâu?”. Tuy không hiểu rõ lắm nhưng Thẩm Thiên Lăng gần như dự cảm được, những hạt châu này có quan hệ với việc mình xuyên việt.

“Trong sách ghi chép không rõ lắm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta cũng chỉ biết Xích Viêm Thạch ở Quỳnh Hoa cốc, Hoàng Kim Nhân ở Thiên Ổ Thủy trại. Người có hứng thú sao?”

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán gật đầu!

“Lý do?”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hăn.

Mẹ kiếp vì lão tử muốn quay về a! Thẩm Thiên Lăng thầm gào thét, sau đó thuận khiết thoát tục nhìn hăn, hồn nhiên nói. “Vì ta muốn nha...”

Giờn sao, loại kỹ năng quyến rũ đàn ông này không thể không thành thạo biết không! Để tăng mạnh hiệu quả, thậm chí còn kéo dài âm cuối!

Thật sự là tâm kế!

34. Chương 33: Trạm Dịch Mục Nát!!!

Đối mặt với sự Moe của Thẩm tiểu thụ, Tần Thiếu Vũ khoé miệng cong lên, dường như đang nghĩ tới điều gì mà nhìn hẩn.

Người đây là cái vẻ mặt quý gì a! Thẩm Thiên Lăng trong lòng hơi sợ hãi, nhưng vẫn tiếp tục duy trì biểu cảm ngây thơ sáng lạn đơn thuần, ánh mắt gần như toé ra sao.

“Cũng không phải không thể”. Tần Thiếu Vũ néo mặt hẩn. “Thiên Ổ Thủy trại cách đây hơi xa, nhưng Quỳnh Hoa cốc chỉ có vài ngày đi đường”

“Vậy chúng ta khi nào thì xuất phát?”. Thẩm Thiên Lăng vui vẻ rạo rức.

“Còn phải xem biểu hiện của người”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày nói.

Mẹ kiếp còn phải xem biểu hiện?

Thẩm Thiên Lăng giận dữ, gian thương!

“Trước hết kêu tướng công nghe một chút”. Tần Thiếu Vũ rất thiếu ăn đòn.

“Lẽ nào ta không thể tự mình đi?”. Thẩm Thiên Lăng trừng hẩn.

“Người có thể ngăn lại một chút”. Tần Thiếu Vũ chậm rãi nói. “Quỳnh Hoa cốc chủ Diệp Cẩn là bạn cũ của ta, tuy không quá khó tính nhưng từng đụng chạm với Thiên Phong không ít lần”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Thế nào, không thì cho ta hôn một chút cũng được”. Tần Thiếu Vũ nâng cằm hẩn lên, đáy mắt đầy ý cười!

Thẩm Thiên Lăng giận dữ đẩy hẩn ra. “Đừng đụng vào ta!”

“Tức giận thật sao?”. Tần Thiếu Vũ nhin cười.

Thẩm Thiên Lăng đi vòng qua hẩn trở về, rõ ràng không muốn nói thêm!

“Đi ngược rồi”. Tần Thiếu Vũ ở sau lưng nói. “Đi về trước nữa là con sông”

Thẩm Thiên Lăng mắt đécc tai ngơ, tiếp tục đi về phía trước, rất có tư thế nhảy sông tự tử!

“Được rồi ta dẫn người đi”. Tần Thiếu Vũ rút cuộc thoả hiệp.

Tần Thiếu Vũ quay đầu lại nhìn hẩn. “Gạt người là thái giám!”

Tần Thiếu Vũ gạt đầu. “Ừ, lừa người là thái giám”

“Ngày mai sẽ xuất phát”. Thẩm Thiên Lăng nói.

“Được”. Tần Thiếu Vũ rất sảng khoái.

“Nhất định phải lấy hạt châu giúp ta!”. Thẩm Thiên Lăng siết thành nắm đấm.

“Ta sẽ cố hết sức”

“Nếu người ta không cho người phải đi cướp!”. Quả nhiên là hạ lưu cực điểm!

“Cướp?”. Tần Thiếu Vũ khẽ nhướn mày.

“Thiếu hiệp người thật sự rất anh tuấn!”. Thẩm Thiên Lăng đôi mắt loé ánh sao nhìn hẩn.

“...”. Tần Thiếu Vũ do dự.

“Quay về ta giúp người đấm chân”. Chỉ cần có thể trở lại hiện đại, làm một mục già cũng không hề gì!

“Được”. Tần Thiếu Vũ nén cười.

“Được?”. Thẩm Thiên Lăng không rõ.

Tần cung chủ khí phách nói. “Nếu Diệp Cẩn không cho, ta sẽ thay người đốt Quỳnh Hoa cốc!”

A ha! Thảm Thiên Lăng thăm hoan hô, sau đó nhào lên lưng Tần Thiếu Vũ. “Đi mau, chúng ta về quán trọ nghỉ ngơi!”

Tần Thiếu Vũ dưới chân lấy đà, một đường hướng vào thành.

Ám vệ Giáp thở dài. “Lần đầu thấy người đem Cung chủ trở thành Đạp Tuyết Bạch mà dùng”

Ám vệ Ất chắc chắn. “Hơn nữa Cung chủ còn cam tâm tình nguyện”

Ám vệ Bính đỡ trán. “Quả thật không dám nhìn nữa”

Thật sự là ân ái đến mức khiến người ta đui mù!

Sáng hôm sau, Thảm Thiên Lăng mở mắt quay đầu nhìn người bên cạnh, thấy hắc còn đang ngủ, vì vậy nhoài người đến vươn tay捏 mũi hắc. “Dậy thôi!”

Tần Thiếu Vũ nhăn mày, hơi nghiêng đầu né một chút, miệng cũng hơi trề ra.

Ấy ấy, Thiếu hiệp hoá ra người cũng có vẻ mặt Moe như thế! Thảm Thiên Lăng háng hái xích lại gần, dự định xem gần hơn.

Kết quả bị Tần Thiếu Vũ mơ mơ màng màng vươn tay kéo qua, xoay người đè lên hắc.

“Ê người buông tay ra a!”. Thảm Thiên Lăng kinh hãi giấy dựa.

Tần Thiếu Vũ mắt chưa từng mở, ngược lại còn ôm chặt hơn.

Thật ra hắc là người tập võ, tính cảnh giác cao, cho nên lúc Thảm Thiên Lăng rì rầm đuổi người thì đã hoàn toàn tỉnh lại. Bộ dạng hiện tại chỉ vì sở thích biến thái mà thôi!

“Ta sắp tắt thở!”. Thảm Thiên Lăng dùng cả tay lẫn chân đẩy hắc.

“Đừng nhúc nhích”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắc trầm giọng nói.

Sau đó Thảm tiểu thụ rõ ràng cảm giác được chân của mình đang đặt trên một vật cứng nóng rực.

...

Muội muội muội muội muội muội người! Thảm Thiên Lăng ghen hòng. “Ta chúc người biến thành thái giám!”

Nhu cầu sáng sớm hay đại loại vậy phải tự âm thầm giải quyết mới tốt a!

“Chúc ta biến thành cái gì?”. Tần Thiếu Vũ cười mà như không cười, ngữ điệu hơi tăng lên.

“Thiếu hiệp người thật dũng mãnh!”. Không thể tùy tiện đụng tới tôn nghiêm của nam nhân, Thảm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài không khí phách nói. “Có thể xuống khỏi người ta trước không?”

Lỡ chọc cho thú tính của hắc bộc phát thì mình chỉ có thể khóc mà treo cổ a! Hoa cúc bị ép nở, chuyện này không thể thảm hại hơn!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ cầm tay hắc đặt lên mép gối, cúi đầu khẽ hôn lên vành tai hắc.

Fuck!!!!!!!!!!!!!!

Thảm Thiên Lăng nhất thời hồn phi phách tán, mẹ kiếp đây là tình tiết quỷ quái gì!!!

“Người là đồ khốn... ô!”. Lời còn chưa nói hết, môi đã bị hôn thật sâu, ngăn lại mấy tiếng sắp phát ra. Đầu lưỡi nóng hổi lăn vào trong miệng, Thảm Thiên Lăng hung ác vừa định cắn, lại thấy cổ tê rần, toàn thân đều mất đi khí lực.

Áo lót bị xé thành hai, bộ ngực gầy gò lộ ra trong không khí, Tần Thiếu Vũ không chút khách khí hôn lên, hoàn toàn không giống lúc trước.

Sợ hãi ùn ùn kéo đến, Thảm Thiên Lăng khoé mắt phiếm hồng, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không hiểu vì sao đêm qua còn yên ổn mà hiện tại lại biến thành như vậy.

Tần Thiều Vũ hôn rơi nước mắt của hắn, tiện tay kéo chăn bọc hai người lại, một tay nâng đùi hắn lên, khiến đôi chân thon dài trắng nõn hoàn toàn lộ ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng nước mắt “xoạch xoạch” rơi, hầu như sợ đến mức bất tỉnh.

“Đừng sợ, ta không đụng vào ngươi”. Tần Thiều Vũ kề vào tai hắn thấp giọng an ủi, sau đó chống tay tách khỏi người hắn, làm một động tác giống như giao hoan.

Thẩm Thiên Lăng mờ mịt nhìn hắn.

“Kêu hai tiếng cho người bên ngoài nghe được không?”. Tần Thiều Vũ nhéo mặt hắn.

“... Người?”. Thẩm Thiên Lăng lấy lại ý thức.

“Ừ, trên nóc phòng có người xấu”. Tần Thiều Vũ nhéo thất lưng hắn. “Ngoan, mau kêu cho bọn hắn nghe”

...

Kêu muội người!

Hiểu ra chuyện gì, Thẩm Thiên Lăng thở phào một hơi, tứ chi xụi lơ nằm trên giường cảm tức nhìn hắn.

Đừng tưởng mượn cớ thì ta sẽ tha thứ cho ngươi!

Hơn nữa có người xấu sao không đi đánh, còn diễn kịch cái gì!

Quả thật mang lợi cho kẻ xấu!

“Không kêu ư?”. Tần Thiều Vũ khoé miệng cong lên. “Vậy không thể làm gì khác hơn là ta kêu”

Thẩm Thiên Lăng lập tức nấp vào đầu hình ảnh Tần Thiều Vũ vẽ mặt mắt hồ mà phóng túng rên rỉ!

Vì vậy trong nháy mắt bị chấn động rồi!

Mẹ kiếp mặt mũi để đâu!

“Ừm...”. Tần Thiều Vũ kề vài tai hắn, thấp giọng phát ra một tiếng thở dốc, mang theo một tia khàn khàn quyến rũ, thể hiện đầy đủ hình ảnh một nam nhân yêu nghiệt đang high đến đỉnh điểm sướng khoái!

Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai, không nên cách ta gần vậy a!

Kêu thật như vậy, ngươi là chuyên nghiệp đúng không!

Dù sao hắn cũng không thật sự đụng tới mình, Thẩm Thiên Lăng đơn giản nhắm mắt làm ngơ, tùy ý Tần Ảnh để ở đó diễn, chỉ phụ trách phối hợp vươn chân lắc lư, thuận tiện chửi fuck, người có cần tự high đến mức đó không, giường cũng sắp sụp!

Không biết qua bao lâu, Tần Thiều Vũ rút cuộc ngừng lại, buông thông tay đặt trên người hắn.

“Người xấu đi rồi sao?”. Thẩm Thiên Lăng cảnh giác hỏi.

Tần Thiều Vũ ừ một tiếng, ôm hắn cọ cọ. “Không ngoan, cũng không chịu phối hợp với ta”

Phối hợp cả nhà ngươi! Thẩm Thiên Lăng giận dữ nói. “Mau giải huyết cho ta!”

“Không”. Tần Thiều Vũ nhéo thất lưng hắn. “Giải huyết xong ngươi sẽ đánh ta”

Còn phải nói sao! Thẩm Thiên Lăng thầm gào thét, sau đó ôn hoà hiền lành nói. “Sẽ không, ngươi đâu phải cố ý”. Cục kì dối trá!

“Thật sao?”. Tần Thiều Vũ vút chần qua một bên.

Cuối cùng cũng được hít thở không khí trong lành a... Thẩm Thiên Lăng tiếp tục dịu dàng nói. “Đương nhiên là thật”

Tần Thiều Vũ giải huyết cho hắn.

Thẩm Thiên Lăng ngồi dậy khởi động gân cốt, sau đó quyết đoán rống giận lao tới. “Đồ chết tiệt, lão tử liều mạng với ngươi a!”

Đối với con mèo hoang không hề có sức chiến đấu này, Tần cung chủ chỉ đơn giản ôm lấy đầy yêu thương, hết bóp rồi lại bóp. Thẩm Thiên Lăng cực kì phẫn nộ, khóc cũng không được cười cũng không xong, gào khóc kêu lên cực kì không có khí phách.

Ngoài cửa, Hoa Đường và những người khác vừa lên lầu đã bị chấn động khựng lại, cả đám đưa mắt nhìn nhau.

Không phải nói xuất phát sớm một chút sao, bây giờ là tình huống gì đây!

“A!!!”. Thẩm Thiên Lăng kêu lên cực kì phóng túng, trong lúc đó còn kèm theo tiếng cười nhẹ của Tần Thiếu Vũ và âm thanh ván giường kẹt, đặc biệt không hài hoà.

Phạm Nghiêm quyết đoán kéo Hoa Đường đi. “Là cô nương thì ít nghe mấy thứ này một chút, tránh cho không ai thềm lấy”

Hoa Đường: ...

Diêu Khiêm sắc mặt đen thui, xắn tay áo định gõ cửa, lại bị Triệu Ngũ tha đi.

“Lê nào cứ mặc cho Cung chủ tiếp tục như vậy?”. Diêu Khiêm giận dữ nói.

“Bằng không thì còn có thể thế nào?”. Triệu Ngũ vẻ mặt vô cảm nói. “Hiện tại tùy tiện xông vào chỉ làm Cung chủ nổi giận mà thôi”

“Còn ra thể thống gì!”. Diêu Khiêm tức giận đến hỏn hển, gương mặt không còn chút máu, nhìn qua rất thâm trầm!

Mà trong phòng ngủ, Thẩm Thiên Lăng từ lâu đã sức cùng lực kiệt, nằm trên giường ào ào thở dốc.

“Không đánh nữa?”. Tần Thiếu Vũ chọt chọt bụng hân.

“Muội người!”. Thẩm Thiên Lăng vô lực. “Hồi này là ai vậy?”

“Người đoán xem”. Tần Thiếu Vũ nhướn đuôi mày.

“Sao ta đoán được!”. Thẩm Thiên Lăng mềm nhẹ đá hân một cái. “Nói mau!”

“Là mật thám của Khổng Tước sơn trang”. Tần Thiếu Vũ thuận miệng có lệ.

“Khổng Tước sơn trang là gì?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Một môn phái trên giang hồ, không lớn không nhỏ, lão già chưởng môn nổi danh phiên phức”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vẫn muốn gả nữ nhi của hân cho ta, lần này phái mật thám tới chắc là kiểm tra xem chuyện chúng ta ân ái có phải thật không”

Thẩm Thiên Lăng nhất thời tâm trạng phức tạp.

“Cho nên thuận thể diễn một tuồng kịch, cho hân biết chúng ta cực kì ân ái, cũng vì vậy mà chết tâm”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hân, ánh mắt cực kì thần nhiên.

Thẩm Thiên Lăng nghi vấn. “Biết rõ chúng ta có hôn ước mà còn muốn gả nữ nhi, không sợ cha ta tìm tới cửa sao?”

Tần Thiếu Vũ bật cười, lúc này lại có chút thông minh rồi.

“Cười cái gì”. Thẩm Thiên Lăng bất mãn.

“Làm thiệp mà thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vị trí chính thê không ai dám tranh với người”

Tranh muội người...

Thẩm Thiên Lăng bĩu môi, miễn cưỡng tiếp nhận giải thích này, nằm lý trên giường phớt lờ hân.

Chờ giải độc xong lấy đủ chín hạt châu thì lão tử và người nhất định không còn gặp lại nhau trên giang hồ nữa!

“Ta gọi tiểu nhị mang nước ấm tới”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người rửa mặt xong thì xuống, chúng ta ăn sáng xong rồi đi”

“Từ nơi này đến Quỳnh Hoa cốc mất bao lâu?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Mười ngày mà thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không tính là xa”

Mười ngày còn không xa, đủ cho lão tử bay từ châu Á sang Âu Mỹ biết không! Thẩm Thiên Lăng vừa mặc quần áo vừa chửi fuck!

Cực kì muốn quay về!

Sảnh giữa dưới lầu, Hoa Đường vừa thấy Tần Thiếu Vũ xuống thì lập tức đứng dậy đón.

“Những người còn lại đâu?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Phạm đường chủ và các huynh đệ đi chuẩn bị xe ngựa, Triệu Ngũ và Hữu hộ pháp chắc ở hậu viện”. Hoa Đường nói. “Hồi này đúng như Cung chủ dự đoán, là trình thám của Ma giáo”

“Sau này nếu còn có thì đừng để chạy thoát”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ám vệ đều là người của tiểu Ngũ, việc này ta sẽ nói riêng với hần”

“Vâng”. Hoa Đường thay hần châm chén trà nóng.

“Triệu Ngũ và Diêu Khiêm ở hậu viện làm gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường lộ vẻ mặt khó xử. “Sáng sớm Cung chủ và Thẩm công tử... Hữu hộ pháp bắt mẫn trong lòng, tiểu Ngũ chắc là đang khuyên bảo hần”

Tần Thiếu Vũ nghe vậy bật cười. “Hần thật không thích Lăng nhi”

“Hữu hộ pháp cũng vì suy nghĩ cho Cung chủ thôi”. Hoa Đường nói. “Cung chủ cũng biết xưa nay hần tự xưng là có khả năng giao tiếp với thần linh, rất tin chuyện yêu ma chuyển thế. Nếu hần đã tính ra chuyện Cung chủ và Thẩm công tử có nghiệt duyên thì ngăn cản cũng không kì quái”

“Người cũng nghĩ Lăng nhi là hồ ly tinh?”. Tần Thiếu Vũ nhìn nàng.

Hoa Đường lưu loát nói. “Đương nhiên không, Cung chủ và Thẩm công tử quả thực trời đất se duyên, môn đăng hộ đối, lẽ ra nên sớm đại hôn mới đúng!”. Một giây do dự cũng không có, một chút cũng không làm mất mặt các vị Hộ pháp.

“Hừ!”. Diêu Khiêm mới được Triệu Ngũ đỡ dành từ hậu viện về, vào cửa đã nghe một câu như vậy, vì thế ngạo kiều giận dữ hất cằm, quay đầu đùng đùng nổi giận ra cửa!

Triệu Ngũ: ...

“Thôi đi”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Dặn chủ quán chuẩn bị điểm tâm, chúng ta sớm xuất phát!”

Lộ trình mười ngày nói gần không gần, nói xa không xa. Sau năm ngày hành trình, Thẩm Thiên Lăng không cần thận ăn bảy đau bụng, vì vậy không thể làm gì khác ngoài việc khiến đoàn xe lần lượt dừng lại, thuận tiện cho hần giải quyết vấn đề.

Sắc trời tối dần, thấy đường như sắp mưa, mà dựa theo tốc độ này rõ ràng không cách nào chạy tới toà thành kế tiếp được, vì vậy Tần Thiếu Vũ sửa lại phương hướng, dự định nghỉ ngơi ở một trạm dịch ven đường, đợi đông tố qua đi rồi lên đường.

“Đây là... quán trọ sao?”. Sau nửa canh giờ, Thẩm Thiên Lăng được Tần Thiếu Vũ đỡ ra xe ngựa, lập tức chấn động rồi!

Một toà lầu bằng gỗ mục nát, cỏ hoang mọc thành bụi, ván cửa xiêu vẹo, bụi bặm phủ dày ba tấc, phòng của quý so ra còn xa hoa hơn!

Tần Thiếu Vũ cũng hơi bất đắc dĩ. “Có trên bản đồ, xem ra đã bỏ hoang từ lâu”

“Tối thiểu cũng có thể trú mưa”. Hoa Đường nói. “Gần đây không có thôn trấn khác, chỉ đành như vậy”

“Mang ít chần vào”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào trong, đêm mưa giá rét, chỉ có thể cố hết sức khiến hân không nhiễm phong hàn.

“Hắt xì!”. Thẩm Thiên Lăng vừa vào cửa đã sặc bụi.

“Ráng chịu đựng một đêm đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cũng không còn cách nào khác”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, ngẩng nhìn xung quanh một chút.

Phòng mộc nát đầy mạng nhện, cửa sổ gió lùa, còn có vài rách không biết từ nơi nào bay tới, quả thật không thể cũ nát hơn được nữa!

Vì vậy hân quyết đoán vùi đầu vào ngực Tần Thiếu Vũ – dù sao so với mùi gỗ mục thì hân càng muốn ngửi mùi hương nhàn nhạt hơn!

Tần Thiếu Vũ khoé miệng cong lên đắc ý, đáy mắt cực kì yêu chiều.

Vì vậy mọi người đều hiểu rõ, du dương “a” một chút!

“Hừ!”. Diêu Khiêm quay đầu.

“Người xem người kia”. Phạm Nghiêm quả thật khó hiểu. “Chẳng lẽ người thềm mền Cung chủ sao?”

“Khụ khụ”. Hoa Đường bị sặc nước.

Diêu Khiêm trợn mắt. “Người nói cái gì!”

“Vậy sao người cứ hừ tới hừ lui với phu nhân vậy?”. Phạm Nghiêm hỏi.

“Người quản ta được hả!”. Diêu Khiêm lại hừ một chút!

Phạm Nghiêm: ...

Những người đọc sách đều mắc chứng gì a...

Ngoài phòng mưa đã bắt đầu rơi, thuộc hạ nhóm lửa bên trong, Tần Thiếu Vũ dùng chăn bọc lấy Thẩm Thiên Lăng, vẫn ôm vào lòng.

Thẩm tiểu thụ vẻ mặt không tự nhiên.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ nhỏ giọng hỏi.

Thẩm Thiên Lăng >_< nói.=“” “hơi=”” mất=””>

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Sợ cái gì, người là phu nhân ta”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Được rồi xem như ta chưa nói gì.

“Người không thể cảm lạnh, nếu không sẽ đau”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hân. “Có muốn ăn chút gì không?”

Trên đồng lửa có bánh nướng và thịt bò, Thẩm Thiên Lăng nghe mùi đã thấy đau bụng. “Không muốn ăn, không đói”

Tần Thiếu Vũ nhú mày, Triệu Ngũ bỏ bánh nướng xuống đứng lên. “Ta giúp phu nhân bắt gà rừng về nấu canh”

“Không cần!”. Thẩm Thiên Lăng càng hoảng sợ, trời mưa to như vậy sao có thể để người khác ra ngoài!

“Người nhất định phải ăn gì đó”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vốn đang bệnh, cơ thể sẽ không chịu nổi”

“... Được rồi ta ăn cái này!”. Thẩm Thiên Lăng chỉ vào bánh nướng.

Tần Thiếu Vũ cười cười, giúp hân xé thành miếng nhỏ.

Thấy hân khó nuốt, Hoa Đường nhớ tới ven đường có chút rau dại, vì vậy cầm ô ra ngoài muốn hái về một ít nấu canh. Bên ngoài sấm sét từng trận, hạt mưa lớn đến mức muốn rách mặt dù, còn chưa đi tới chỗ có rau thì đột nhiên thấy một bóng đen từ xa lao đến chạy tới, “phốc” một phát té xuống đất.

Có người bị thương? Hoa Đường nhú mày, tiến lên dùng chân đá đá hấn.

Mùi máu nồng nặc, rõ ràng bị thương không nhẹ.

Một tia chớp loé lên, dựa theo ánh sáng thoáng qua mà Hoa Đường thấy rõ người trên đất một thân áo trắng đã bị máu nhuộm, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt có một vết thương ghê rợn.

Giơ tay điểm mấy đại huyết trên người hấn, Hoa Đường rút dù trong tay, trực tiếp ôm người vào trạm dịch.

“Ai da!”. Phạm Nghiêm bị dọa sợ, những người khác cũng nhao nhao nhìn qua.

“Chuyện gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ cau mày hỏi.

“Không rõ, nhặt được ven đường”. Hoa Đường đặt người xuống đất, giơ tay lau nước trên mặt, quần áo màu vàng bị nước mưa thấm ướt dính sát vào người, hiệu quả rất... chấn động.

Mọi người nhao nhao tự hiểu, tự giác quay đầu, tránh cho bị Tả hộ pháp móc mắt.

“Sao vậy?”. Hoa Đường thấy lạ. “Cứu người a!”

“Khụ!”. Thảm Thiên Lăng ho khan một tiếng.

“Sao vậy?”. Hoa Đường hỏi.

Thảm Thiên Lăng chỉ vào ngực mình, vẻ mặt rất vắn vẹo.

Hoa Đường nhìn hấn, sau đó cúi đầu tự nhìn mình.

Sau đó...

“A!!!”

Thuộc hạ rồi rít ôm đầu, chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy!

Triệu Ngũ rút cho nàng một túi quần áo, Hoa Đường tiếp được, đi lên lầu, lỗ tai hồng đến nỗi muốn xuất huyết!

Rốt cuộc vẫn là một cô nương a... Mọi người đồng loạt cảm thán.

“Đã nói hồi xưa nên thêm mấy cô nương vào rồi mà”. Phạm Nghiêm hối hận. “Tốt xấu gì cũng có thể làm bạn với nàng, suốt ngày lẫn lộn với một đám nam nhân, nhìn xem thành cái dạng gì rồi!”

Tần Thiếu Vũ đặt Thảm Thiên Lăng xuống đất, đứng dậy tới trước mặt nam nhân được Hoa Đường cứu về.

“Hình như trúng độc”. Triệu Ngũ xốc lên vạt áo hấn, chỉ thấy vết thương trước ngực hiện ra màu xanh.

“Như vậy cũng trốn được, xem ra là mạng lớn”. Tần Thiếu Vũ bắt mạch cho hấn. “Nội lực không kém, có điều về sau có thể sống hay không phải xem Hoa Đường có muốn cứu hay không”

“Ta thấy chết chắc rồi”. Phạm Nghiêm ngẩng đầu nhìn lên lầu một chút. “Không đập chết hấn là còn may”

“Dù không đập chết, nhưng nếu Tả hộ pháp cứ ở trên lầu xấu hổ thì hấn chết chắc”. Diêu Khiêm nói. “Huyết khí đã cạn, nếu không cứu thì không còn kịp”

“Vậy người lên gọi nàng xuống đi”. Phạm Nghiêm khuyến khích. “Nói các huynh đệ cái gì cũng chưa thấy”

“Vậy sao người không đi?”. Diêu Khiêm trừng hấn. “Người biết võ công, ta đi chỉ có thể bị nàng đá xuống lầu!”

“Ta cũng đánh không lại a!”. Phạm Nghiêm khổ sở không gì sánh được.

“Vậy cứ mặc hấn cho số phận đi”. Tần Thiếu Vũ trở lại bên đồng lửa, tiếp tục đút cho Thảm Thiên Lăng ăn.

Thật không chút đồng cảm a! Thảm tiểu thụ rất hiền lành. “Hay là ta đi gọi Tả hộ pháp?”

“Người?”. Tần Thiếu Vũ bật cười.

“Nàng sẽ không đánh ta chứ?”. Thẩm Thiên Lăng chuẩn bị trước.
Triệu Ngũ không nói lời nào đứng lên, bước nhanh lên lầu.
Mọi người nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ!
Đây mới thật sự gọi là anh hùng!
Không biết có đánh nhau hay không!
Thật là cực kì chờ mong!
“Tả hộ pháp”. Triệu Ngũ gõ cửa.
Phòng trong im lặng không tiếng động.
Triệu Ngũ tập trung nghe một chút, đột nhiên biến sắc, nhấc chân đạp cửa.
Trong phòng không một bóng người, chỉ có y phục chưa thay của Hoa Đường tán loạn vút trên mặt đất.

35. Chương 34: Âm Thầm Hạ Độc!

Trong góc phòng truyền tới tiếng động, Triệu Ngũ rút kiếm khỏi vỏ, chém rách màn vải.
Hoa Đường quần áo xộc xệch nằm trên đất, dường như đã ngất đi.
“Tả hộ pháp!”. Triệu Ngũ trong lòng kinh hãi, đi qua muốn đỡ nàng dậy, phía sau lại truyền đến một tiếng xé gió.
Bằng bản năng nhiều năm tập võ, Triệu Ngũ bay lên tránh thoát đòn đánh lén, thuận tiện ôm Hoa Đường vào lòng.
Hơn mười phi tiêu hình cánh ve ghim vào cửa sổ, chàng chịt rất dọa người.
Một bóng dang màu đen nhoáng lên, nhảy từ cửa sổ ra ngoài.
Hoa Đường hôn mê bất tỉnh, Triệu Ngũ đương nhiên không có tâm tình đuổi theo, cúi người lấy mấy bộ quần áo dưới đất, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim mà nghiêm chỉnh thay cho nàng, gương mặt bình thường vô cảm nay lại phiếm hồng hiem thấy.
Dưới lầu mọi người đang ăn uống thì đột nhiên thấy Hoa Đường bị ôm xuống, nhao nhao sợ hết hồn. Tần Thiểu Vũ sắc mặt tối sầm. “Đã xảy ra chuyện gì?”
“Trên lầu có mai phục, Tả hộ pháp bị đánh lén”. Triệu Ngũ nói. “Thuộc hạ vô năng khiến hấn chạy mất”
“Mang vài người lục soát trong ngoài trạm dịch kĩ càng đi”. Tần Thiểu Vũ sắc mặt khó coi, hấn trước giờ cảnh giác, lần này không ngờ lại sơ sẩy tới mức này.
Thẩm Thiên Lăng vội vàng trái chần của mình ra, giúp Triệu Ngũ đặt Hoa Đường nằm xuống.
Tần Thiểu Vũ bắt mạch cho nàng, chân mày hơi nhăn lại.
“Không sao chứ?”. Thẩm Thiên Lăng lo lắng.
“Hoa Đường gần như bách độc bất xâm, khó thấy mạch đập yếu ớt như vậy”. Thẩm Thiên Lăng hỏi Triệu Ngũ. “Người tập kích nàng là ai?”
“Không thấy rõ, có điều thuộc hạ nghĩ chắc là Thiên nương”. Triệu Ngũ đưa cho hấn một phi tiêu dùng vải bố bọc lại. “Đây là ám khí lưu lại lúc đánh nhau ban nãy”
“Thiên nương không phải đối thủ của Hoa Đường”. Tần Thiểu Vũ nói. “Nếu đã thấy hung thủ sao không gọi các huynh đệ đuổi theo?”
Căn lầu tuy lớn nhưng với nội lực của Triệu Ngũ, một tiếng tuyệt đối sẽ khiến mọi người nghe được.
Triệu Ngũ lộ vẻ mặt khó xử.

“Nói!”. Tần Thiếu Vũ hiềm thấy nổi giận với hắn.

Thẩm Thiên Lăng bị dọa đến run một cái.

Triệu Ngũ gương mặt phiếm hồng, nói nhỏ bên tai Tần Thiếu Vũ. “Vừa rồi lúc thuộc hạ chạy đến, Tả hộ pháp... không mặc quần áo”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Một cô nương nếu bị nhiều huynh đệ như vậy thấy được, ta sợ...”

“Được rồi được rồi”. Tần Thiếu Vũ có chút vô lực. “Đun chút nước sạch, rồi tìm một thùng tắm sạch sẽ tới”

Một đồng thuộc hạ lập tức chạy đi sắp xếp, Thẩm Thiên Lăng lau mồ hôi trên trán Hoa Đường, lo lắng nói. “Không sao chứ?”

“Ta sẽ giúp nàng bức độc ra”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mạch tuy yếu nhưng không quá hỗn loạn, chắc là không có gì nghiêm trọng”

“Thuộc hạ có chuyện không rõ”. Triệu Ngũ cau mày. “Đối phương đã đánh ngất Tả hộ pháp, sao còn không mang nàng đi mà vứt lại trên đất?”

Tần Thiếu Vũ nghe vậy dường như suy ngẫm gì đó, nhưng không đáp lời.

“Cung chủ”. Phạm Nghiêm mang người từ trên lầu xuống. “Trên lầu cũng không có động tĩnh khác thường”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, ôm Hoa Đường lên.

“Cần thuộc hạ hỗ trợ không?”. Triệu Ngũ hỏi.

“Không cần”. Tần Thiếu Vũ lên lầu. “Thay nàng chuẩn bị tốt nước thuốc để ngâm”

Thẩm Thiên Lăng cũng ôm chần đuổi theo sau, cực kì hiền lành!

“Vậy người này làm sao bây giờ?”. Mấy ám vệ lưu lại dưới lầu nhìn người Hoa Đường cứu về, nhao nhao lộ vẻ mặt khổ sở. “Ta cũng không muốn qua đêm với người chết a”

“Hắn còn chưa chết”. Một người khác an ủi.

“Không chết thì cũng không kiên trì được bao lâu a, ta sợ!”

“...”

“Hu hu hu!”

“Con mẹ nó người còn đóng kịch nữa! Cũng không nghĩ lại xem mình giết bao nhiêu người rồi!”

“Ta giết đều là người xấu...”

“Câm miệng...”

“Ồ...”

Diêu Khiêm mặt lạnh bước tới, dứt một viên thuốc giúp kéo dài tính mạng vào miệng người nọ.

“Hữu hộ pháp thật nhân hậu”. Ám vệ tập thể vỗ tay.

“Hừ!”. Diêu Khiêm quay đầu lên lầu.

Ám vệ: ...

Nịnh nọt cũng không được sao?

Cái này mà cũng hừ?

Còn biết nói đạo lý hay không!

Căn phòng trên lầu, Tần Thiếu Vũ đang bức độc giúp Hoa Đường, Triệu Ngũ và Phạm Nghiêm canh một bên, Thẩm Thiên Lăng cũng tập trung, ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng. Thời gian từng chút trôi

qua, thấy sắc mặt Hoa Đường từ tái nhợt khôi phục huyết sắc, những người xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng Tần Thiếu Vũ lại biến sắc, gơ một chưởng vỗ vào đầu Hoa Đường.

“Cung chủ!”. Triệu Ngũ kinh hãi.

Trán Tần Thiếu Vũ thấm ra mồ hôi lạnh, dùng thêm ba phần nội lực.

“A!”. Thảm Thiên Lăng kinh hô một tiếng, thấy trên cổ Hoa Đường có một con trùng màu đen đang động đậy, nhìn qua thật sờn gai ốc.

Triệu Ngũ lấy ra một phi đao mỏng như cánh ve, do dự không dám xuống tay.

“Nhanh!”. Tần Thiếu Vũ ra lệnh.

Triệu Ngũ cắn răng, nhẹ nhàng rạch một vết nhỏ trên cổ nàng.

Phạm Nghiêm nhìn thấy sau lưng tê rần, Thảm Thiên Lăng cũng nhú chặt mày.

Con trùng màu đen bị nội công bức ra, Triệu Ngũ dùng bật lửa đốt sạch.

Tần Thiếu Vũ thu lại nội lực, giúp Hoa Đường xử lý vết thương trên cổ một chút rồi ôm nàng đặt vào thùng nước tắm. “Ngâm một buổi tối, không được để nước lạnh, tiểu Ngũ ở lại chăm sóc”

Triệu Ngũ nhận lệnh, Thảm Thiên Lăng cũng muốn ở lại giúp nhưng bị Tần Thiếu Vũ xách xuống dưới.

“Con trùng đó là sao?”. Thảm Thiên Lăng vừa nghĩ tới thì sau lưng đã tê dại.

“Người đánh lén biết ta sẽ giúp Hoa Đường bức độc nên gieo cổ trùng vào cơ thể nàng”. Tần Thiếu Vũ nói. “May mà tiểu Ngũ có nhắc nhở, nếu không chắc ta sẽ lơ đãng mà khiến cổ trùng theo nội lực đi vào người ta”

“Bọn họ muốn làm gì?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Cổ trùng màu đen lúc còn nhỏ thì vô hại, nhưng sẽ từ từ lớn dần trong người người, cuối cùng cắn nuốt tâm mạch”. Tần Thiếu Vũ nói. “Là độc vật của Miêu Cương”

Thảm Thiên Lăng yên lặng rung mình một cái.

“Đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn, dẫn hắn xuống lầu.

“Cung chủ”. Mọi người rới rít đứng dậy. “Tả hộ pháp sao rồi?”

“Hoa Đường đã không sao, mọi người nghỉ ngơi sớm đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ngày mai còn phải khởi hành”

“Vậy còn người này?”. Thuộc hạ chỉ vào người áo trắng, ánh mắt tràn ngập ý ghét bỏ “đã sắp chết rồi hay là dứt khoát ném đi”!

“Cho uống thuốc giải độc, xử lý xong vết thương thì thay quần áo sạch”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sáng mai nếu còn sống thì mang theo, không thì ném đi”

Thảm Thiên Lăng: ...

Đại ca người có chút khí chất danh môn chính phái được không.

“Người cũng ngủ sớm đi”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào lòng. “Ngủ đi”

Thảm Thiên Lăng cọ cọ, thấy quanh thân đều ấm áp, vô cùng kinh ngạc.

“Sẽ không để ngươi cảm lạnh”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn.

Lại còn có công năng sưởi ấm! Thảm Thiên Lăng quả thật muốn khóc, cũng quá cao cấp rồi!

“Về mặt gì đây?”. Tần Thiếu Vũ bật cười.

“... Người mới bức độc cho Tả hộ pháp, cũng nghỉ ngơi một chút đi”. Thảm Thiên Lăng không được tự nhiên, dù là bình ắc - quy cũng không thể phát điện liên tục a!

“Chút chuyện nhỏ này không làm khó được ta”. Tần Thiếu Vũ vỗ lưng hắn. “Đừng nói nữa, ngủ ngon”

Thẩm Thiên Lăng nắm tay áo hắn, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Tần Thiếu Vũ tựa vào gốc cột, đáy mắt ngoại trừ cương chiều cũng chỉ là cương chiều.

Cảnh ân ái công khai như vậy thật sự là...cực kì no mắt!

Thuộc hạ nhìn thấy biểu lộ vẻ hài lòng!

Ngoại trừ Diêu Khiêm!

Có điều mọi người đã quen với việc hăn hừ tới hừ lui, vì vậy rất ăn ý áp dụng thái độ làm lơ tập thể. Ngay cả Tần Thiếu Vũ cũng xem hăn như không khí, tiếp tục làm những gì cần làm.

Hữu hộ pháp bất chợt cảm thấy cuộc đời rất cô độc!

Một đêm rất nhanh trôi qua, sáng hôm sau, Hoa Đường choáng váng mở mắt, hơi mờ mịt nhìn xung quanh.

“Người tỉnh rồi”. Trong phòng chỉ có mình Triệu Ngũ.

“Chuyện gì đã xảy ra?”. Hoa Đường cau mày, phát hiện mình đang ngâm trong nước.

“Hôm qua người lên lầu thay đồ, kết quả gặp phải kẻ đánh lén”. Triệu Ngũ giải thích đại khái với nàng. “Có điều đừng lo, Cung chủ đã bức độc ra cho người, một đêm ngâm nước thuốc chắc cũng tiêu tan hết bảy tám phần”

Hoa Đường xoa xoa thái dương, mơ hồ nhớ lại chuyện đêm qua lúc mình lên thay đồ bị người đánh lén, vì vậy sắc mặt thoáng biến đổi, quả thật so với trúng độc còn tái nhợt hơn!

“Đêm qua là ai lên cứu ta?”. Hoa Đường bình tĩnh hỏi.

Triệu Ngũ đang hoảng nói. “Ta”

“Còn ai nữa không?”. Hoa Đường nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không”. Triệu Ngũ lắc đầu.

“Thấy cái gì rồi?”. Hoa Đường bóp nát một mảnh thùng gỗ.

Triệu Ngũ nhanh chóng thối lui đến khoảng cách an toàn. “Cái gì cũng không thấy, thật sự, lúc trước người bị mặt đã giúp người mặt quần áo xong”

Quý mới tin a!

Hoa Đường nhặt lên một mảnh vỡ ném về phía hắn.

“Người không thể đứng dậy! Y phục đều đã ướt, đứng dậy ta lại thấy được!”. Triệu Ngũ giơ tay xin hàng, vẻ mặt khẩn trương nhắc nhở nàng.

Hoa Đường: ...

Vì vậy dưới lầu mọi người đều nghe được một trận đập phòng ầm ầm.

“Chẳng lẽ lại bị tập kích?”. Mọi người rối rít nhặt vũ khí chạy lên lầu, kết quả thấy Triệu Ngũ cả người đắm nước nhếch nhếch chạy ra. “Ta không phải cố ý muốn nhìn a!”

“Đều cút đi cho lão nương!”. Hoa Đường vút ra một cái ghế.

A...

Thuộc hạ nhao nhao hiểu rõ mà dừng bước.

Có sức rống lên như thế thì chắc là không sao rồi.

Không có việc gì là tốt rồi.

Có điều tiểu Ngũ rút cuộc nhìn thấy thứ ưm ưm a a gì nhỉ...

Thật sự khiến người ta hâm mộ và ghen tị!

Sau một lát, Hoa Đường thay quần áo xong, vẽ mặt sát khí xuống lầu.

Mọi người nhao nhao tự hiểu, ăn ăn uống uống, tự giác làm lơ lơ tai phiếm hồng của nàng.

Triệu Ngũ bưng bát, yên lặng đứng trong góc phòng.

“Người không sao chứ?”. Thảm Thiên Lăng ân cần hỏi.

“Không có gì, đa tạ Thảm công tử”. Hoa Đường nói. “Cũng tạ ơn Cung chủ rất nhiều”

“Ngồi đi”. Tần Thiệu Vũ đưa nàng một chén canh. “Hồi nãy các huynh đệ ra ngoài thay người làm mấy món ăn dân dã, ăn vào bồi bổ nguyên khí”

Hoa Đường ngồi cạnh Thảm Thiên Lăng, nhận lấy bát canh chậm rãi ăn.

“Đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi. “Tiểu Ngũ nói là Thiên nương, nhưng với võ công của người, dù là hai Thiên nương cũng chưa chắc ra tay được”

“Không phải nàng”. Hoa Đường lắc đầu. “Trong nháy mắt ta cũng tưởng vậy, nhưng võ công của người này Thiên nương không thể sánh được”

“Cung chủ, Tả hộ pháp”. Có thuộc hạ ở bên kia gọi. “Người tới hôm qua hình như đã tỉnh!”

36. Chương 35: Quỳnh Hoa Cốc

“Như vậy mà còn chống đỡ nổi ư?”. Tần Thiệu Vũ bật cười. “Đúng là mạng lớn”

Hoa Đường bỏ bát xuống, đứng lên muốn qua xem, lại thấy hơi choáng đầu.

“Không sao chứ?”. Triệu Ngũ vội vàng muốn tới đỡ, kết quả bị nàng trừng mắt, không thể làm gì khác hơn là yên lặng quay về góc tường ngồi xõm.

Tần Thiệu Vũ cong khoe miệng, dứt một đĩa thịt gà cho Thảm Thiên Lăng.

“Khụ khụ”. Người áo trắng còn đang ho khan, Hoa Đường qua bắt mạch cho hắn, sau một lát giờ lên một chướng, dứt khoát đánh hắn hôn mê, cực kì bạo lực!

Nơi đây nháy mắt yên tĩnh lại, mọi người dùng vẽ mặt phức tạp vận vẹo không từ ngữ nào miêu tả được nhìn Tả hộ pháp. Một cô nương đứng hung dữ vậy a, hắn đã thảm vậy rồi mà người còn đánh, sao lại xuống tay được cơ chứ...

Tương lai nhất định không ai thềm lấy!

“Tĩnh không nhất định có thể sống, hôn mê còn có một đường sống”. Hoa Đường đứng lên. “Trong vòng mười ngày đem người tới Quỳnh Hoa cốc thì ta có thể cứu được”

Thảm Thiên Lăng lập tức dùng ánh mắt cực kì sùng bái nhìn nàng. Tả hộ pháp thật cực kì oai!

“Không được dùng ánh mắt này nhìn người khác”. Tần Thiệu Vũ lật cằm hắn lại. “Ăn cơm của người đi”

Thảm Thiên Lăng: ...

Còn có thể bá đạo hơn nữa không!

Vả lại người ngay cả ngực còn không có!

Lão tử căn bản không muốn nhìn!

Chặng đường tiếp theo đều bình an, buổi trưa năm ngày sau, đoàn người đã tới ngoài thành Quỳnh Hoa, nơi cửa thành có không ít quan binh đang kiểm tra người ra vào.

“Nhìn xem có chuyện gì”. Tần Thiệu Vũ nói.

Thuộc hạ nhận lệnh đi vào, một lát sau trở về nói. “Có người nói trong thành có hái hoa tặc, vì vậy quan phủ đang tăng cường phòng thủ”

“Hái hoa tặc?”. Thảm Thiên Lăng bên trong xe ngựa nghe được, tò mò thò đầu ra.

“Vâng”. Thuộc hạ nói. “Có người nói hần thủ đoạn thâm độc, không ít công tử nhà giàu đã bị hại”

“Cái gì nhà giàu?”. Thảm Thiên Lăng trợn mắt.

“Công tử”. Thuộc hạ đường hoàng nói. “Hái hoa tặc này là một tên đoạn tụ, chuyên thích các công tử trẻ tuổi”

WTF! Thảm Thiên Lăng nhanh chóng rút đầu về.

Tần Thiếu Vũ bật cười, xuống ngựa theo vào trong xe.

“Lại còn có hái hoa tặc biến thái như vậy nữa!”. Thảm Thiên Lăng oán giận.

“Sợ cái gì, không ai dám đụng tới ngươi”. Tần Thiếu Vũ cầm một miếng bánh trước mặt hần ăn.

“Đúng, người đụng vào ta sau này đều biến thành thái giám!”. Thảm Thiên Lăng nhân cơ hội nhắc nhở hần một chút.

Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hần. “Nói lại một lần nữa thử xem!”

“Người đụng vào ta tương lai đều phải thành thái giám!”. Thảm tiểu thụ hùng hồn.

Sau đó hần bị Tần Thiếu Vũ đè xuống cắn một cái.

...

Muội – người!

Thảm Thiên Lăng sờ dấu răng trên mặt mình, quả thật không biết dùng biểu cảm gì đối mặt với hần.

Thiếu hiệp ngươi có thể thiếu năng hơn nữa được không!

“Ngọt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ăn kẹo đường dính vào mặt sao?”

“Câm miệng!”. Thảm Thiên Lăng giận, dùng sức banh mặt hần sang hai bên!

“Cung chủ”. Thuộc hạ ở bên ngoài nói. “Lập tức sẽ tới cửa thành, có cần phối hợp với quan phủ kiểm tra không?”

Còn có thể không phối hợp sao? Thảm Thiên Lăng lập tức đầy chính nghĩa nhìn Tần Thiếu Vũ, phối hợp và hỗ trợ chính phủ là nghĩa vụ và trách nhiệm của mỗi công dân!

“Tra đi”. Tần Thiếu Vũ chỉnh y phục cho Thảm Thiên Lăng. “Không sao”

“Nếu không kiểm tra, làm sao chúng ta vào thành được?”. Thảm Thiên Lăng tò mò.

Tần Thiếu Vũ khí phách nói. “Đánh vào”

Thảm Thiên Lăng: ...

Về mặt kiêu ngạo này là sao!

Còn có tố chất của danh môn chính phái không!

“Xuống xe xuống ke, kiểm tra”. Thủ vệ ở cửa thành chặn xe ngựa lại. “Từ đâu tới?”

“Truy Ảnh cung”. Triệu Ngũ nói. “Cung chủ nhà ta muốn vào thành gặp Diệp cốc chủ”

“Truy Ảnh cung chủ?”. Thủ vệ lập tức tươi cười lưu loát nói. “Chẳng biết có thể cho tại hạ chiêm ngưỡng dung nhan tiêu sái của Cung chủ một chút không?”

“Khụ khụ”. Thảm Thiên Lăng trong xe ngựa bị sặc. Kiểm tra còn phải nói quanh co như vậy, nịnh nọt kiểu này đúng là đạt đến trình độ mới!

“Cung chủ?”. Triệu Ngũ ở ngoài xe hỏi thử.

Tần Thiếu Vũ vén rèm, lạnh lùng nhìn ra ngoài.

“Cung chủ quả thật phong thái phi phàm!”. Thủ vệ ninh nọt khen ngợi. “Chẳng biết bên trong xe có còn ai khác không?”

“Có”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi. “Phu nhân ta, người muốn nhìn sao?”

“Ha ha ha ha cung chủ nói đùa”. Thủ vệ sau lưng tê dại liên tục xoa tay. “Thẩm công tử dung mạo như tiên, phàm phu tục tử như ta sao có thể tùy tiện nhìn, lập tức cho qua!”

“Kiểm tra kiểu này hữu dụng sao?”. Đợi Tần Thiếu Vũ ngồi về, Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Mặc kệ hữu dụng hay vô dụng, quan phủ dù sao cũng phải làm chút chuyện”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều loại chuyện này, chuyện giang hồ thì phải để giang hồ giải quyết”

“Nên người sẽ hỗ trợ sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ buồn bực. “Sao ta phải hỗ trợ? Hải hoa tặc cũng không chọc tới người”

...

Không nên xem hấn là danh môn chính phái a!

Xe ngựa vào trong thành, một đường tiến tới Quỳnh Hoa cốc. Thẩm Thiên Lăng tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài. “Quỳnh Hoa cốc chủ là loại người gì?”

“Diệp Cẩm nhân cách không tệ, nhưng miệng hay khinh bỉ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bởi vì chuyện làm ăn mà hấn có chút mâu thuẫn với Thiên Phong, cho nên tốt nhất người đừng nói chuyện với hấn”

“Còn hạt châu kia thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng trông mong hỏi.

“Đương nhiên sẽ lấy cho người”. Tần Thiếu Vũ vỗ đầu hấn. “Nếu không cho thì cướp, không cướp được thì trộm, sợ cái gì”

Thẩm Thiên Lăng nước mắt lưng tròng. “Thiếu hiệp người thật anh tuấn”

“Sao lại muốn có linh thạch như vậy?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Vì ta có duyên với linh thạch”. Thẩm Thiên Lăng kiểm cố.

Tần Thiếu Vũ buồn cười. “Hữu duyên hay không cũng tự nói được?”

“Nói chung là ta muốn!”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nắm tay hấn, dùng ánh mắt cực kì chân thành nhìn hấn. “Người nhất thiết không được phụ lòng tin nhiệm của tổ chức, lấy không được linh thạch ta sẽ chết cho người xem”

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Ở đâu học được cái kiểu một khóc hai nháo ba thất cổ này vậy?”

Thẩm Thiên Lăng mắt híp lại thành vầng trăng khuyết. “Mẫu thân ta!”

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh uống một ngụm trà.

Sau này có cần để hấn cách xa Thẩm phu nhân một chút không nhỉ.

Quỳnh Hoa cốc ở ngoại ô phía nam, lối vào có một tảng đá lớn sừng sững, trên mặt tinh xảo vẽ hơn trăm đoá mẫu đơn thược được nở rộ, phía dưới tảng đá có một nam tử áo xanh đang đứng, chuyên tâm thổi tiêu.

Tiếng tiêu u u vang lên, Thẩm Thiên Lăng vịn vẹo bịt lỗ tai.

Sao lại có... âm thanh... khó nghe như vậy...

Tần Thiếu Vũ vén rèm ra ngoài, hết sức chuyên chú nghe xong một khúc.

“Thế nào?”. Hết một khúc, nam tử áo xanh cười khanh khách hỏi.

“Khó nghe”. Tần Thiếu Vũ vẻ mặt vô cảm, cực kì trực tiếp/

Nam tử áo xanh: ...

“Ba năm rồi mà một chút tiến bộ cũng không có, người đúng là ngu xuẩn đến kì lạ”. Tần Thiếu Vũ lời nói sắc bén không gì sánh được, quả thật chính là Brother Sharp!

Nam tử áo xanh giận dữ. “Người đến đây để châm chọc ta sao?”

“Ta đến là vì Xích Viêm Thạch”. Tần Thiếu Vũ vén màn xe. “Lăng nhi, ra đây”

Thẩm Thiên Lăng ngoan ngoãn nắm tay hắn nhảy xuống xe.

“Người là đệ đệ của Thẩm Thiên Phong?”. Diệp Cẩn quan sát hắn từ trên xuống dưới một phen, lời nói đầy oán hận nồng đậm.

“...Vâng”. Thẩm Thiên Lăng bị ánh mắt lạnh diễm của hắn dọa sợ!

“Nhìn không ngốc như hắn”. Diệp Cẩn hỏi. “Người thấy tài thổi tiêu của ta thế nào?”

Thẩm Thiên Lăng lập tức ca ngợi. “Cực hay, quả thật chính là tiên nhạc”. Có việc nhờ người ta, loại thời điểm này nhất định phải nịnh bợ cho tốt!

“Đối trá!”. Diệp Cẩn lạnh lùng phun ra hai chữ.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người là cái đồ mù âm nhạc không biết thổi tiêu.

“Vào đi”. Diệp Cẩn xoay người vào trong, tiện tay ném cho Tần Thiếu Vũ một bình sứ, vạt áo bay bay trong sương trắng, quả thật chính là tiên khí đầy mình!

Tần Thiếu Vũ mở chai đưa cho Thẩm Thiên Lăng. “Uống”

“Cái gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng ngửi ngửi, có mùi cỏ xanh.

“Bách Thảo Lộ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trong Quỳnh Hoa cốc đâu đâu cũng có hoa độc khí độc, cái này sẽ bảo vệ người”

“...”. Thẩm Thiên Lăng tâm trạng phức tạp, cái thế giới không chịu nổi này!

Quỳnh Hoa cốc khắp nơi đều là cơ quan, dù có Tần Thiếu Vũ dẫn đường, Thẩm Thiên Lăng cũng đập trúng cơ quan ba lần, vì vậy mọi người trong Truy Ảnh cung không thể làm gì khác hơn là bị ép đập vào mặt nước thuốc và độc phẫn, cực kì chấn động!

Thẩm Thiên Lăng cảm thấy áy náy sâu sắc, cảm giác mình quả thật ngu xuẩn tới cực điểm!

“Vi phu mang người vào nhé?”. Tần Thiếu Vũ vươn tay với hắn.

Thẩm Thiên Lăng ngoan ngoãn để hắn ôm vào lòng.

Dù mất mặt cũng tốt hơn là liên lụy mọi người a!

Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng, ôm hắn bay lên không, lao về phía trước. Thuộc hạ Truy Ảnh cung nhao nhao lắc đầu thở dài, Cung chủ quá phúc hắc rồi, lúc này rõ ràng là hắn âm thầm kích hoạt cơ quan... Muốn ôm phu nhân thân thiết thì cứ việc nói thẳng, hại mọi người phải cùng nhau né độc, có còn tính tự giác của một lão đại không!

“Đến rồi”. Sau một lát, Tần Thiếu Vũ đặt Thẩm Thiên Lăng lên một mảnh đất trống.

“Không có cơ quan đấy chứ?”. Thẩm Thiên Lăng trong lòng còn sợ hãi.

“Đương nhiên không, nơi này là nơi đãi khách của Diệp Cẩn”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn vào trong. “Một đường mệt mỏi, ăn chút gì rồi nghỉ ngơi sớm đi”

“Chỗ này của ta chỉ có rau dưa, sợ không chiều đãi tốt Thẩm công tử!”. Diệp Cẩn rất hẹp hòi.

“Không sao, thức ăn của Lăng nhi ta sẽ chuẩn bị cho hắn”. Tần Thiếu Vũ cương chiều không gì sánh được.

“Cũng không có nhà bếp!”. Diệp Cẩn cắn răng.

“Tổ tiên của Phạm Nghiêm là thợ xây”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh không gì sánh được. “Nửa ngày là xây xong một cái”

Diệp Cẩn: ...

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Cung chủ!”. Phạm Nghiêm mang một xâu thịt khô và hai con gà sống vào sân. “Ta phải dựng bếp lò ở đâu đây?”

Diệp Cẩn đỡ trán, rõ ràng chịu tổn thương rất lớn.

“Không thoải mái thì về nghỉ ngơi sớm đi”. Tần Thiếu Vũ nắm vai hắn đẩy ra ngoài. “Người của Truy Ảnh cung ta đi an bài là tốt rồi”

“Người định tới quấy rối đúng không?”. Sau khi ra cửa, Diệp Cẩn thấp giọng giận dữ nói. “Sớm biết Xích Viêm Thạch không có ở Quỳnh Hoa cốc còn chạy tới đây xin ta làm gì!”

“Việc này chỉ có ngươi và ta biết”. Tần Thiếu Vũ cười. “Nếu Lăng nhi hỏi, ngươi cứ nói không cho là được”

Diệp Cẩn cau mày. “Ngươi lừa hắn làm chi?”

“Đây là chuyện vợ chồng chúng ta”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên không gì sánh được mà nói, quăng hắn ngoài cửa.

Diệp Cẩn không thể làm gì khác hơn ngoài việc cảm thán kết sai bằng hữu một phen!

Chạy đi nhiều ngày rốt cuộc có chỗ nghỉ tạm, sau khi ăn xong cơm chiều, Thẩm Thiên Lăng thoải mái ngâm mình trong thùng gỗ, gần như ngủ gục.

“Đừng ngâm lâu quá, coi chừng cảm lạnh”. Tần Thiếu Vũ giúp hắn buộc mái tóc dài. “Tắm xong thì đi ngủ, tối ta sẽ về với ngươi”

“Ngươi còn muốn ra ngoài sao?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy thì bất ngờ. “Đã trễ lắm rồi”

“Không nữa sao?”. Tần Thiếu Vũ bóp cằm hắn, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lão tử chỉ là thuận miệng thôi a!

37. Chương 36: Uống Say!

“Sau khi ta ra ngoài, ngươi nhớ không được chạy loạn đó”. Tần Thiếu Vũ căn dặn. “Trong cốc có nhiều cơ quan, tránh cho bị thương”

“...Hái hoa tặc thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng luôn nhớ kỹ chuyện này. Hắn một chút cũng không muốn đang ngủ thì bị người ta tới “hái”! Hoa cúc nhất định phải được bảo vệ thật tốt, bởi vì đặc biệt yếu ớt!

Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn. “Dù bản lĩnh lớn thế nào cũng chỉ có thể làm bấy trong thành mà thôi. Cơ quan ở Quỳnh Hoa cốc hao hết năm năm tâm huyết của Diệp Cẩn, dù là cao thủ khinh công như tiểu Ngũ cũng không thể tùy tiện xông vào, huống hồ là một hái hoa tặc”

“Ngươi chắc chứ?”. Thẩm Thiên Lăng nghi ngờ một chút. Cái xã hội không được giám sát 24 tiếng đồng hồ này thật khiến người ta không có cảm giác an toàn!

“Đương nhiên, huống hồ dù hắn mọc cánh bay vào được thì ngoài phòng còn có ám vệ Truy Ảnh cung và Nhật Nguyệt sơn trang bảo vệ ngươi”. Tần Thiếu Vũ giúp hắn lau khô tóc. “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn trong phòng, đừng chạy lung tung thì nhất định không sao”

“Được rồi”. Thẩm Thiên Lăng quay về trong chăn, dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn hắn – người nhất định phải sớm về đó! Vì ta ở một mình hơi chột dạ!

Tần Thiếu Vũ đắp kín chăn bông cho hắn rồi xoay người ra cửa.

Trên trúc lâu, Diệp Cẩn đang nửa nằm nửa ngồi uống rượu. Trăng lên cao, gió mát từng trận, một thân áo lụa xanh biếc nhẹ nhàng như tiên, xung quanh vô số bướm bướm quanh quẩn, không nhiễm một chút bụi, quả thật chính là tiên khí bức người!

Tần Thiếu Vũ bay lên lầu, lời ít mà ý nhiều nói. “Người chừng nào thì mới hết động dục?”

Diệp Cẩn vốn đang chờ hân khen hai câu, kết quả lại bị tàn nhẫn dội một gáo nước lạnh, vì vậy giận dữ nói. “Người rốt cuộc tới chỗ ta làm gì?”

“Du sơn ngoạn thủy”. Tần Thiếu Vũ tự rót ỉnh một chén Lê Hoa Thiêu.

“Gần đây giang hồ đang đồn ầm lên là người muốn dẫn Thắm Thiên Lăng đi Nam Hải giải độc!”. Diệp Cẩn lạnh lạnh nói.

“Muốn đi, nhưng không gấp”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vừa mới vào hạ, hàn độc của hân tạm thời không phát tác”

“Chữa thương thì càng sớm càng tốt”. Diệp Cẩn khó hiểu. “Sao lại có đạo lý ngại sớm chứ?”

“Ta tự có chừng mực”. Tần Thiếu Vũ đánh gãy trọng tâm câu chuyện, rõ ràng không muốn nói tiếp chuyện này.

“Nếu Thắm Thiên Phong biết người có ý định kéo dài, coi chừng bị đánh”. Diệp Cẩn nhắc nhở.

Tần Thiếu Vũ không đáp, chỉ lắc lắc chén rượu, ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Trong phòng ngủ, Thắm Thiên Lăng nằm lì trên giường, vắt vẻo đọc quyển sách Lý phu tử cho, ngáp mấy cái liền!

Nổi khổ xem mà không hiểu ai có thể thấu cho, phiên dịch miễn phí lại không có ở đây, thật là cực kì sốt ruột.

Nửa đêm sao không chịu ngủ mà muốn chạy loạn khắp nơi kia chứ!

Thắm Thiên Lăng vung chân ngồi dậy, tâm trạng cáu kỉnh.

“Công tử có việc gì sao?”. Âm vệ ngoài phòng nghe được động tĩnh, vì vậy ở bên cửa sổ thấp giọng hỏi.

“Ặc, không có gì”. Thắm Thiên Lăng thật ra rất muốn nắm cổ áo hân gào lên “mau tìm Tần Thiếu Vũ về đây cho lão tử”, nhưng có điều chỉ suy nghĩ một chút mà thôi! Hân còn chưa ngu đến mức gào lên thật, vì rất mất mặt!

“Thế nhưng công tử đã trần trở suốt một canh giờ”. Âm vệ chọc thẳng vào trọng điểm.

Thắm Thiên Lăng: ...

Đại ca người nhất định phải nói trắng ra vậy sao!

“Hay là thuộc hạ đi gọi Cung chủ về?”. Âm vệ vô cùng hiểu ý người khác.

Thắm Thiên Lăng bình tĩnh nói. “Không cần!”

Mọi người trong viện lập tức trao đổi ánh mắt, mấy chữ này của Thắm công tử thật sự nồng nặc khí chất khẩu thị tâm phi (miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo ~)!

Rõ ràng chính là nhớ Cung chủ, còn nói cái gì không cần!

Mới tách ra một chút đã không ngủ được, quả nhiên so với lời đồn lại càng yếu điệu!

Trình độ ân ái quả thật cực kì động trời!

Vì vậy âm vệ bốc thăm chọn người chạy đi Trúc lâu tìm Cung chủ nhà mình.

“Lăng nhi nhớ ta đến mức trần trở ngủ không được?”. Tần Thiếu Vũ đang uống rượu ở Trúc lâu nghe được tin này, đuôi mày không tự chủ nhướn lên.

Diệp Cẩn chán ghét. “Về mặt đặc ý này của người thật khiến ta không nhìn được muốn đánh người một trận”

“Rượu rất ngon”. Tần Thiệu Vũ đặt chén rượu xuống, hơi say mà ra khỏi Trúc lâu.

Ám vệ theo sau trở về, hơi nổi da gà.

Tình tiết say rượu mất lý trí này tuy không thể nhìn thấy nhưng nghe một chút cũng tốt a!

Thật sự đặc biệt chờ mong!

Mà cùng lúc đó, Thẩm tiểu thụ còn đang ôm chăn đếm cừ! Để có thể trợ giúp cho việc gây ngủ, thậm chí còn dùng tiếng Anh đếm!

Một con cừ, hai con cừ... bốn mươi lăm con cừ... một trăm ba mươi bảy con cừ... Mơ mơ màng màng, rốt cuộc buồn ngủ kéo tới, Thẩm Thiên Lăng gập một cái, đang định chìm vào giấc mộng ngọt ngào, cửa phòng lại bị người mạnh mẽ đẩy ra!

A a a WTF hái hoa tặc! Thẩm Thiên Lăng “soạt” một tiếng ngồi dậy, dùng ánh mắt cực kì cảnh giác nhìn ra cửa!

“Còn chưa ngủ sao?”. Tần Thiệu Vũ đóng cửa phòng.

Hô... Thẩm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm, bọc chân quay về trên giường.

Quả thật hù chết người!

“Sao còn chưa ngủ?”. Tần Thiệu Vũ ngồi bên giường.

Thẩm Thiên Lăng nhăn mũi hai cái. “Người uống rượu hả?”

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ nằm bên cạnh hắn, nét mặt hơi biếng nhác.

Ừ muội người! Cả người đầy mùi rượu đừng ngủ trên giường lão tử a! Thẩm Thiên Lăng nhéo lỗ tai hắn. “Đi tắm trước đi!”

“Không”. Tần Thiệu Vũ kéo chăn trùm đầu.

“Không tắm phải ngủ trên sàn”. Thẩm Thiên Lăng đẩy hắn xuống dưới.

Không đẩy được!

Không những không đẩy được, ngược lại còn bị hắn ôm vào lòng, hung hăng cọ cọ hai cái.

“Người cái tên cầm thú này!”. Thẩm Thiên Lăng căm giận kháng nghị.

“Thế này mà là cầm thú sao?”. Tần Thiệu Vũ cười nhẹ, tay phải bóp bóp một bên má của hắn. “Như vậy mới đúng”

A a a! Thẩm Thiên Lăng kinh sợ giãy ra, một cước đá hắn xuống giường!

Tần Thiệu Vũ: ...

“Lộn xộn nữa thì chặt tay!”. Thẩm Thiên Lăng hùng hổ trừng hắn.

“Ưm, muốn tắm”. Tần Thiệu Vũ tựa bên ngăn tủ, sắc mặt hơi ửng hồng.

Thẩm Thiên Lăng coi như không nghe thấy, ôm chăn nghiêm túc ngủ!

“Phu nhân, ta muốn tắm”. Tần Thiệu Vũ tựa vào bên giường, nhẹ nhàng chọt cái má của hắn.

“Muội người!”. Thẩm Thiên Lăng giơ tay cho hắn một cái tát! Đừng tưởng có thể thừa dịp say rượu mà lợi dụng của lão tử!

“Phu nhân...”. Tần Thiệu Vũ dùng ánh mắt bị bỏ rơi nhìn hắn.

WTF lại còn Moe!

Khó thấy được vẻ mặt này của hắn, Thẩm Thiên Lăng “phụt” một cái bật cười.

Tần Thiếu Vũ nắm bắt thời cơ, ôm hân thành công chạy về giường.

“Lão tử buồn ngủ a!”. Thắm Thiên Lăng gào khóc gọi. “Người đủ chưa!”

Ám vệ hít một hơi lạnh khí, rồi rít ở ngoài phòng căn mu bàn tay, phu nhân thật phóng túng!

“Choáng đầu”. Tần Thiếu Vũ cau mày. “Xoa cho ta một chút”

“Không”. Thắm Thiên Lăng giấu tay dưới mông.

Tần Thiếu Vũ cúi đầu, làm ra vẻ mặt sắp hôn lười!

WTF! Thắm Thiên Lăng nhanh chóng vươn tay che miệng hân. “Người người người muốn làm gì, bình tĩnh một chút!”

“Đau đầu”. Trán Tần Thiếu Vũ chạm vào trán hân.

“Ta giúp người xoa, không cho lộn xộn nữa, cũng không cho sờ ta!”. Thắm Thiên Lăng cảnh cáo!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu, ngồi dậy bắt đầu cởi áo, cởi xong lại duỗi tay xuống quần, rõ ràng có xu thế lơ đãng!

Thắm Thiên Lăng rơi lệ đè lại tay hân. “Chừa cái này lại đi! Chúng ta phải làm người văn minh!”

XX không thể tùy tiện cho người ta thấy!

Tần Thiếu Vũ ngừng tay, phát ra thở dài sâu sắc từ nội tâm.

Thắm Thiên Lăng đỡ trán, vẻ mặt tràn đầy tiếc nuối này là sao đây.

Người cũng không phải có sở thích trần truồng!

Trên bàn ánh nến chập chờn, Tần Thiếu Vũ nằm trên giường, bình thần không gì sánh được tiếp nhận xoa bóp, rõ ràng cực kì thoải mái! Thậm chí còn yêu cầu hân giúp ấn thắt lưng và đấm chân! Thắm Thiên Lăng chịu nhọc đáp ứng toàn bộ, quả thật chính là chuyên viên SPA chuyên nghiệp! Tần Thiếu Vũ lúc tỉnh thì hân dám chọc, nhưng lúc say rượu tuyệt đối phải chiều theo, bằng không lỡ hân hạ không thoải mái dẫn đến nổi lên thú tính, kẻ thua thiệt vẫn là mình!

Nỗi thống khổ của quần thể yếu thế ai có thể hiểu!

Làm một nhược thụ hợp cách, mười mấy phút sau cánh tay Thắm Thiên Lăng bắt đầu mỏi, vì vậy lén lút ngừng tay, cúi đầu muốn xem hân đã ngủ chưa.

Tần Thiếu Vũ một tay đè hân dưới thân, mắt say lơ đãng, mê mang nói. “Phu nhân kẻ sát như vậy, muốn làm gì?”

Lão tử cái gì cũng không muốn làm! Thắm Thiên Lăng không ngừng kêu khổ, mẹ kiếp người nhất thiết không được hôn một cái đó!

“Thật đẹp”. Tần Thiếu Vũ nhìn mặt hân mà khen ngợi.

Thắm Thiên Lăng cười gượng. “Người cũng rất anh tuấn, hay là trước hết đứng dậy khỏi người ta cái đã?”

“Không”. Tần Thiếu Vũ đè trên người hân. “Hát một điệu hát dân gian nghe một chút”

Thắm Thiên Lăng: ...

“Mau hát!”. Tần Thiếu Vũ bóp cái mông hân, mùi rượu nồng nặc nói. “Không thì ta sẽ hôn người!”

Ta ân cần thăm hỏi cả nhà người a! Thắm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt. “Tại bên kia núi bên kia biển có một đám yêu tinh màu xanh...”

Tần Thiếu Vũ thoả mãn cọ cọ trên cổ hân, bắt đầu vù vù ngủ.

“Ta không thở nổi!”. Thắm Thiên Lăng đẩy hân.

Tần Thiếu Vũ không nhúc nhích ngáy ngủ.

“Ngồi dậy một chút a!”. Thắm Thiên Lăng kéo tai hấn gào thét, đổi tư thế rồi ôm cũng được a! Cứ như vậy sáng mai lão tử sẽ liệt nửa người! Hơn nữa người còn nặng như thế!

Tần Thiếu Vũ nắm tay hấn, tiếp tục ngủ say sưa.

“Cháy kia! Động đất kia! Có cướp! Hái hoa tặc!”. Thắm Thiên Lăng cất tiếng gào khóc.

Thuộc hạ ngoài cửa sổ chắc chắc, phu nhân rên rỉ thật là có tình thú, quả nhiên không giống người thường, cực kì hoạt bát.

Sau mười mấy phút, Thắm Thiên Lăng tuyệt vọng nằm trên giường than, xuyên việt không chết cũng sẽ bị đè chết tươi...

“Phu nhân...”. Tần Thiếu Vũ còn đang ôm hấn cọ.

“Đồ chết tiệt”. Thắm tiểu thụ giận. “Chờ sau khi ngươi tỉnh rượu, lão tử nhất định tuyệt giao với ngươi!”

“Ừm”. Tần Thiếu Vũ cắn lỗ tai hấn một cái.

Thắm Thiên Lăng quả thật khóc không ra nước mắt, ta tạo nghiệt gì thế này...

“Có người muốn xông vào Quỳnh Hoa cốc!”. Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng thét kinh hãi, sau đó có tiếng đạn tín hiệu bắn lên! Thắm Thiên Lăng còn chưa kịp phản ứng thì Tần Thiếu Vũ đã giống như báo săn mà đứng lên, vươn tay cầm bảo kiếm bên đầu giường, ánh mắt còn lợi hại hơn chim ưng.

Thắm Thiên Lăng: ...

“Xảy ra chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ trầm giọng hỏi ngoài cửa sổ.

“Bẩm cung chủ, lối vào Quỳnh Hoa cốc có đạn tín hiệu của thủ vệ, chắc là có người muốn xông vào!”. Thuộc hạ nói. “Có cần chúng ta dẫn người qua xem không?”

“Đi xem đi, có việc thì tùy thời báo cáo”. Tần Thiếu Vũ nói.

Ám vệ nhận lệnh đi, Tần Thiếu Vũ quay đầu nhìn Thắm Thiên Lăng, vừa mới chuẩn bị kêu hấn mặc quần áo đang hoàng thì trước mặt đã bay tới một cái gối, theo sau là tiếng gầm giận dữ.

“Ngươi dám giả say với ta!!!!!!!!!!”

Mẹ kiếp tuyệt giao a!!!!!!

38. Chương 37: Phu Nhân Thử Với Ta Một Chút !!

“Phu nhân chê cười rồi, sao ta có thể giả say chứ!”. Tần Thiếu Vũ vẻ mặt cực kì bình tĩnh, một chút cũng không khiến giới tiểu công mất mặt!

“Còn dám gạt ta!”. Thắm Thiên Lăng ném chăn qua.

“Đương nhiên là thật”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường. “Người tập võ rất cảnh giác với đánh lén, đây là bản năng”

Người đang lừa ai cơ chứ! Thắm Thiên Lăng nhắc chân đá vào ngực hấn, cực kì hung hăng.

Tần Thiếu Vũ thuận thế nắm cổ chân hấn, nhẹ nhàng gỡ ngứa.

Thắm Thiên Lăng hô lên một tiếng, theo bản năng rút chân về. Tần Thiếu Vũ thuận thế đè một cái, vừa vặn đẩy hấn té xuống giường.

Mẹ kiếp lại nữa! Thắm Thiên Lăng nhào tới đánh một quyền, kết quả đương nhiên công kích vô hiệu, còn bị ôm lấy hôn một cái.

“Lão tử muốn liều chết với ngươi!”. Thắm tiểu thụ thẹn quá thành giận, vừa túm vừa cắn cực kì giống một bà cô đánh đá!

Vì vậy khi Diệp Cẩn một cước đạp cửa thì thấy tình cảnh hai người đang ở trên giường quần lấy nhau, đặc biệt hài hoà!

...

“Có chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ đè trên người Thẩm Thiên Lăng, quay đầu bình tĩnh hỏi hần.

Thẩm Thiên Lăng thở hồng hộc, cũng dùng ánh mắt cực kì mê mang nhìn Diệp Cẩn.

“Các người thật hăng hái!”. Diệp Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Quá khen”. Tần Thiếu Vũ tự đắc nhún mày.

“Người!”. Diệp Cẩn chỉ ngón tay. “Lập tức ra ngoài giải quyết hết mấy tên khốn kia cho ta!”

“Chẳng lẽ Quỳnh Hoa cóc không có thủ vệ?”. Tần Thiếu Vũ không lưu tâm.

“Rõ ràng là các người mang phiền phức tới!”. Diệp Cẩn nổi giận đùng đùng. “Quỳnh Hoa cóc của ta năm năm chưa từng có sóng gió, hôm nay các người vừa tới thì bị tập kích, còn dám nói không liên quan với người?”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy chột dạ, không phải do mình dẫn tới đấy chứ! Hái hoa tặc các loại... Ấy náy sâu sắc với Diệp Cẩn, hần dứt khoát vươn tay chột chột Tần Thiếu Vũ. “Không thì người đi xem một chút đi?”

“Không đi”. Tần Thiếu Vũ giúp hần phủ thêm áo ngoài. “Ám vệ Truy Ảnh cung đã đi xem, rất nhanh sẽ trở về, tới lúc đó rồi tính tiếp”

“Nếu đúng là các người dẫn tới Hái hoa tặc thì sao?”. Diệp Cẩn chống nạnh hỏi.

“Đương nhiên ta sẽ ra tay giải quyết, không phải vì giúp người mà vì hần mơ ước Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ mặc quần áo đang hoàng, ánh mắt nhìn Thẩm Thiên Lăng dịu dàng như nước.

Thẩm tiểu thụ lần này rất có khí phách, cảm tức liếc hần một chút – đừng tưởng dùng loại ánh mắt Moe này lão tử sẽ quên chuyện người mới giả say!

“Cung chủ”. Sau một lát, Ám vệ về bẩm báo. “Người xông vào Quỳnh Hoa cóc là gia đình giàu có trong thành, tự xưng là Lý viên ngoại”

“Lý viên ngoại?”. Diệp Cẩn nghe vậy ngẩn ra.

“Nhìn vẻ mặt của người, chín phần là tình nhân cũ!”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mau rửa mặt chải đầu thay đồ rồi ra đón đi”

“Tình nhân cũ quý gì!”. Diệp Cẩn nghe vậy giận dữ. “Lý viên ngoại là một ông già năm nay gần năm mươi!”

Tần Thiếu Vũ khen ngợi. “Tình yêu bất kể tuổi tác, thể mới là chân tình”

“Cung chủ”. Thuộc hạ nói tiếp. “Lý viên ngoại khóc nói muốn gặp người”

Diệp Cẩn: Phụt.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp người quả thật là già trẻ cũng không bỏ qua.

“Tìm ta?”. Tần Thiếu Vũ bực bội. “Ta không biết người này”

Diệp Cẩn lạnh lạnh nói. “Bội tình bạc nghĩa”

Thẩm Thiên Lăng gơ ngón cái với hần, nói rất hay!

“Cung chủ muốn gặp không?”. Thuộc hạ hỏi. “Lý viên ngoại chỉ dẫn theo một nhóm người hầu, không hề có khả năng đánh nhau, chắc không phải tới gây chuyện:

“Gặp”. Tần Thiếu Vũ nói. “Kêu hần chờ ta một chút”

Diệp Cẩn nhiệt tình hỏi. “Có cần cài hoa lên đầu không? Như vậy mới quyến rũ”

Tần Thiếu Vũ đánh qua một quyền, biến cái bàn kê bên thành mấy miếng gỗ nát.

Diệp Cẩn hít một hơi lạnh khí, giậm chân nói. “Đây là Thuỷ Khúc trăm năm mà lão tử phải bỏ rất nhiều tiền mới mua được!”

“Nói thêm một câu, ngay cả phòng ta cũng đập”. Tần Thiếu Vũ lời nói đầy khinh thường.

Diệp Cẩn: ...

Tiểu nhân!

“Ta cũng muốn đi”. Thẩm Thiên Lăng yêu cầu.

“Người không nói ta cũng sẽ dẫn đi, tránh cho có người điệu hổ ly sơn”. Tần Thiếu Vũ giúp hắn mang giày. “Đúng lúc đi xem Lý viên ngoại kia rốt cuộc uống lộn thuốc gì!”

Lối vào Quỳnh Hoa cốc, một ông lão tóc bạc mặt đầy lo âu, rướn cổ nhìn con đường phía trước.

“Người tìm Cung chủ chúng ta để làm gì?”. Hoa Đường vô cùng khó hiểu.

“Ôi...”. Ông lão thở dài thật sâu, giậm chân xuống đất.

“Nếu đối phương không phải là một ông già thì ta đã nghĩ Cung chủ ngủ với hắn”. Phạm Nghiêm nhỏ giọng nói với Triệu Ngũ. “Từ nãy đến giờ vẫn không nói lời nào, chỉ đau khổ thở dài, chuyện gì vậy chứ”

“Sau này nói mấy câu này thì cách xa ta một chút”. Triệu Ngũ vẻ mặt không thay đổi nói. “Tránh cho Cung chủ nghe được thì liên lụy tới ta”

Phạm Nghiêm nghe vậy bất mãn. “Còn là huynh đệ hay không!”

Triệu Ngũ lắc đầu. “Không”

Phạm Nghiêm: ...

Người không thể nói giảm nói tránh chút sao!

“Tần cung chủ a!!!”. Thấy phía trước có mấy bóng người không rõ, Lý viên ngoại đã khóc kêu trời gọi đất!

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Người xác định không biết hắn? Sao ta lại cảm giác hắn sắp nhào lên tới nơi”

“Ta tổng cộng chỉ tới Quỳnh Hoa cốc ba lần, lần nào cũng ở trong cốc, sao có thời gian đi quen Lý viên ngoại”. Tần Thiếu Vũ kéo áo cho hắn. “Cho nên phải đi xem chuyện gì xảy ra”

“Nói không chừng là người bạc tình với con gái nhà người ta!”. Sức tưởng tượng của Thẩm Thiên Lăng rất phong phú.

Tần Thiếu Vũ buồn cười. “Ghen hả?”

“Người nghĩ nhiều rồi”. Thẩm Thiên Lăng chán ghét. “Nếu người có một hồng nhan tri kỉ thật, ta sẽ đốt pháo chúc mừng”

Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng, không nói gì thêm.

“Tần cung chủ, người phải làm chủ con con trai ta a!”. Thật vất vả chờ được hai người đi vào, Lý viên ngoại quả thật sắp lệ rơi đầy mắt.

Thẩm Thiên Lăng lập tức dùng ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn hắn, hoá ra không phải con gái mà là trai!

Thật không có lẽ thôi!

“Con trai người?”. Tần Thiếu Vũ cau mày. “Ta quen sao?”

“Không không, đương nhiên Cung chủ không quen”. Lý viên ngoại vội vàng lắc đầu.

“Không quen sao phải làm chủ cho con người?”. Tần Thiếu Vũ buồn bực.

“Con trai ta, hắn, hắn bị đâm tặc hái hoa a!”. Lý viên ngoại đau khổ.

Fuck! Thẩm Thiên Lăng nhất thời dùng ánh mắt đồng cảm nhìn hắn.

“A?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày. “Nếu vậy Lý viên ngoại muốn gì?”

“Ta muốn nhờ Tần cung chủ giúp đỡ bắt hái hoa tặc báo thù cho con ta!”. Lý viên ngoại nói. “Dù táng gia bại sản ta cũng không tiếc!”

“Ta chưa từng biết Truy Ảnh cung còn có chức trách của bộ khoái (người bắt phạm nhân cho nha môn ~)”. Tần Thiếu Vũ cười mà như không cười. “Đã xảy ra chuyện này, sao viên ngoại không trực tiếp tìm nha môn tri phủ?”

“Lúc trước có tìm, nhưng hái hoa tặc là người giang hồ, quan phủ cũng không thể làm gì”. Lý viên ngoại nói. “Cho nên tại hạ vừa nghe tin Tần cung chủ ở Quỳnh Hoa cốc thì suốt đêm dẫn người tới mời, xin Tần cung chủ ra tay giúp đỡ!”

“Lăng nhi thấy sao?”. Tần Thiếu Vũ quay đầu hỏi Thẩm Thiên Lăng.

Sao ta biết. Thẩm Thiên Lăng khổ sở nói. “Hay thử xem sao? Coi như là trừ hại cho giang hồ!”

“Đa tạ Thẩm công tử!”. Lý viên ngoại nước mắt lưng tròng.

“Được”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng. “Nếu phu nhân đã đáp ứng vậy sáng mai chúng ta sẽ đến Lý phủ xem thật giả ra sao!”

Lý viên ngoại nhất thời thở phào một hơi, vô cùng kích động nói lời cảm tạ rồi dẫn người hầu về nhà. Thuộc hạ Truy Ảnh cung đưa mắt nhìn nhau – cung chủ lúc nào thích tham gia náo nhiệt như vậy? Loại chuyện bắt hái hoa tặc này cũng tự mình ra tay!

Thấy toàn bộ quá trình, Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn bằng một con mắt khác, dù hơi xấu xa nhưng dù sao cũng là một thanh niên tốt nhiệt tình giúp đỡ người khác a!

Náo nhiệt qua loa kết thúc, mọi người cũng ào ào về phòng, Thẩm Thiên Lăng nằm trên giường ngáp một cái, buồn ngủ dần dập kéo tới!

Thật sự đã khuya lắm rồi!

“Ngủ đi”. Tần Thiếu Vũ cũng không chọc hắn nữa, vươn tay đắp kín chăn cho hắn. “Mai chúng ta đi trễ chút, người ngủ ngon”

Thẩm Thiên Lăng ôm chăn chui vào góc tường, rất nhanh đã ngủ. Tần Thiếu Vũ xoay người xuống giường, đi ra cửa.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ chào đón.

“Đang đợi ta sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Vâng”. Triệu Ngũ nhún mày. “Thuộc hạ không rõ vì sao Cung chủ sẽ đáp ứng bắt hái hoa tặc”

“Nếu ta nói chỉ vì có thể ở lại trong thành lâu thêm vài ngày thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Triệu Ngũ sững sốt một chút.

“Có chút việc để làm dù sao cũng tốt hơn so với không có việc gì ngồi ở Quỳnh Hoa cốc”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng. “Huống hồ người nghĩ giả thiết có người muốn đoạt người với ta, giữa Quỳnh Hoa cốc và một phú hộ bình thường trong thành, ở đâu dễ ra tay hơn?”

“Cung chủ nghĩ Phượng Cửu Dạ sẽ đến?”. Triệu Ngũ hỏi.

“Ta không chắc. Phượng Cửu Dạ rất âm hiểm, ta chỉ có thể cố hết sức dụ hắn xuất hiện”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hắn vẫn nghĩ mình đã khống chế Lăng nhi, hôm nay người ở trong tay ta, hắn nhất định không cam tâm”

“Thuộc hạ có chuyện muốn hỏi”. Triệu Ngũ thấp giọng nói.

“Nói đi”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Cung chủ có tình cảm riêng tư với Thẩm công tử không?”. Triệu Ngũ hỏi.

Tần Thiếu Vũ chớp mi. “Câu này người đã từng hỏi qua”

“Lúc đó Cung chủ nói không có”. Triệu Ngũ nói. “Thuộc hạ chỉ muốn biết trải qua nhiều ngày như vậy, Cung chủ có phải vẫn không có gì Thẩm công tử không”

“Người hi vọng đáp án sẽ là gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Thuộc hạ không dám”. Triệu Ngũ cúi đầu. “Chỉ là hiện tại nếu Cung chủ và Thẩm công tử quá gần gũi, lỡ tương lai hân khô phục kí ức thì sợ rằng sẽ bất lợi với Cung chủ”

“Ta có chừng mực”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hân. “Được rồi, sớm về nghỉ ngơi đi”

Triệu Ngũ gật đầu, xoay người ra cửa.

Tần Thiếu Vũ trở lại phòng ngủ, chỉ thấy Thẩm Thiên Lăng dang tay dang chân nằm trên giường, miệng há ra ngủ thật say sưa, áo cuốn lên lộ ra cái bụng mềm mềm, muốn bao nhiêu ngu xuẩn có bấy nhiêu ngu xuẩn.

Người như vậy... thật khó khiến người ta đề cao cảnh giác a. Tần Thiếu Vũ tiến sát tới bên hân, đáy mắt có chút ý cười.

Thẩm Thiên Lăng xoa mũi, xoay người ôm tay hân, ngủ càng thêm say sưa.

Đêm khuya gió mát, ngay cả trong mơ cũng ấm áp.

Sáng hôm sau, Âm vệ ở ngoài phòng bẩm báo Lý viên ngoại đã chuẩn bị xe ngựa và kiệu, khua chiêng gõ trống chờ ngoài Quỳnh Hoa cốc.

“Kêu hân về đi”. Tần Thiếu Vũ bịt tay Thẩm Thiên Lăng. “Nói Lăng nhi còn chưa tỉnh”

Thuộc hạ nhận lệnh rời đi, thuận tiện thăm cảm thán thật sự ngày càng ân ái, quả nhiên rất cưng chiều!

Mà Lý viên ngoại vừa nghe lý do “vì Thẩm công tử còn chưa tỉnh nên Cung chủ trễ một chút mới đi”, cũng lập tức tỏ ra hiểu rõ, liên tục nói chờ lâu cũng không sao, cứ để Cung chủ và phu nhân ngủ cho đã!

Ba chữ “ngủ cho đã” này thật sự rất sống động, cực kì dễ khiến người ta liên tưởng! Người nâng kiệu và mấy bà cô được Lý viên ngoại tạm thời gọi đến hầu hạ Thẩm Thiên Lăng xung quanh cũng không nhận được bắt đầu suy nghĩ, đề tài trong lúc trà dư tửu hậu không thể sơ sài, nhất định phải đồn ra thật sinh động mới được!

Vì vậy buổi trưa khi hai người rốt cuộc xuất phát thì tất cả mọi người đều dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Thẩm Thiên Lăng – đi đường cũng không đi được a, vừa nghĩ đã biết cực kì kịch liệt!

“Vi phu ảm người nhé?”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hân hỏi.

“Câm miệng!”. Thẩm Thiên Lăng cảm tức nhìn hân. “Ta muốn tuyệt giao ba ngày với người!”

Buổi trưa lúc hân đang rửa mặt, Tần Thiếu Vũ đột nhiên chạy tới vui vẻ sờ trên sờ dưới, mắng không đi đánh không lại, thậm chí còn vô ý đâm trúng huyết đạo bên hông, không chỉ đau mà còn ngứa!

Cho nên Thẩm tiểu thụ không thể làm gì khác hơn ngoài hai tay đỡ lưng bước chân loạng choạng, dùng tư thế của phụ nữ mang thai xuất hiện trước mặt mọi người!

Cực kì mất mặt!

“Hai canh giờ sau thì tốt rồi”. Ngồi trong xe ngựa. Tần Thiếu Vũ an ủi hân.

“Người cách xa lão tử một chút!”. Thẩm Thiên Lăng ngồi thẳng tắp, quả thật sống không bằng chết!

Chung phòng với một phần tử bạo lực thật hồng hét!

Xe ngựa trên đường diễn tấu sáo và trống, nếu không phải không có lụa đỏ, dân chúng trong thành suýt nữa tưởng Lý viên ngoại có đám cưới!

“Người cứ mặc kệ bọn họ nháo như vậy?”. Tuy ngồi trong kiệu nhưng Thẩm Thiên Lăng cũng cảm thấy mất mặt!

“Sợ gì, muốn nháo cứ nháo”. Tần Thiếu Vũ thanh thơi uống trà. “Lời đồn của ta và người đã không ít, thêm một cái thì có sao?”

...

Thẩm Thiên Lăng bị nghẹn một chút.

Đại ca tâm trạng người thật tốt.

“Đến Lý phủ!”. Người khiêng kiệu rống lên long trời lở đất.

“Ta đỡ người xuống nhé?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng kiên quyết cự tuyệt, sau đó xốc lên màn kiệu lộ ra nửa cái đầu.

“Oa!!”. Bên ngoài nhất thời nổ tung, phóng ruy băng lên trời, hơn ngàn người đồng loạt vỗ tay hoan hô, mọi người dùng ánh mắt nhiệt liệt nóng bỏng nhìn hắn! Thậm chí có người còn hôn mê bất tỉnh!

Thẩm Thiên Lăng chưa hoàn hồn, “soạt” một tiếng lui vào trong kiệu.

WTF hù chết người rồi!

Tần Thiếu Vũ nén cười, vươn tay gõ xuống ruy băng đầy màu sắc trên đầu hắn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ nheo má hắn. “Thẩm tiểu công tử nổi danh khắp thiên hạ, đương nhiên ai ai cũng muốn nhìn”

“Mời Tần cung chủ và Thẩm công tử ra kiệu!”. Người khiêng kiệu tiếp tục cất giọng hô.

Tiếng vỗ tay càng kịch liệt, đầu Thẩm Thiên Lăng kêu ong ong.

“Không muốn bị bọn họ nhìn sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Vô nghĩa, chẳng lẽ người muốn?”. Thẩm Thiên Lăng giận.

Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng, tiến lên kéo lấy hắn, đạp sàng xe mượn lực hướng về phía trước, thả người nhảy lên tường Lý phủ, trong nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Quần chúng vây xem nước mắt lưng tròng lẫn nữa, không nỡ để người khác nhìn gì chứ... quả thật khiến người ta thốn thức!

“Bọn họ đều rảnh rồi không có gì làm sao?”. Thẩm Thiên Lăng oán giận.

“Thời thế thái bình, dân chúng đương nhiên nhàn nhã tự tại”. Tần Thiếu Vũ búng đầu hắn. “Đây là việc tốt”

“Tần cung chủ, Thẩm công tử”. Lý viên ngoại được người đỡ, thở hồng hộc chạy tới từ cửa chính. “Tại hạ không thể cùng hai người bay vào được, đã để hai người đợi lâu”

“Không sao”. Tần Thiếu Vũ rất độ lượng. “Trước hết dẫn ta đi gặp con người đi”

“Chuyện này...”. Lý viên ngoại vẻ mặt khó xử. “Không bằng trước hết mời Tần cung chủ nghỉ tạm một lúc, sau khi ăn cơm xong lại bàn chuyện này?”

Tần Thiếu Vũ chớp mi. “Vì sao?”

Lý viên ngoại thở dài. “Con ta trước giờ tính cách hướng nội, gặp phải việc này rồi thì cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Ta thật sự e là nếu hắn nghe Tần cung chủ hỏi sẽ chịu không nổi kích thích a”

“Vậy còn ai biết chuyện hôm đó không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Lý viên ngoại lắc đầu. “Hái hoa tặc ra vào như cái bóng, trong phòng hạ mê dược. Sáng hôm sau thư đồng thấy hắn dậy trễ, vào cửa mới biết xảy ra chuyện”

“Trong thành tổng cộng có bao nhiêu người bị hấn hại?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Lý viên ngoại giậm chân. “Mới một tháng gần gũi mà số nam tử bị hấn làm nhục không phải ba mươi thì cũng hai mươi, cũng không biết ở đâu ra nhiều tình lực như vậy!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

WTF chuyện này không khoa học!

“Tìm thời gian mời mấy người chịu nói chuyện này tới gặp ta”. Tần Thiếu Vũ căn dặn.

Lý viên ngoại liên tục đáp ứng, tự mình dẫn hai người đi nghỉ ngơi trước.

“Ba mươi ngày, ba mươi người!”. Sau khi sắp xếp xong xuôi, Thẩm Thiên Lăng còn đắm chìm trong khiếp sợ, không thể tự kiềm chế!

“Người nghĩ không thể sao?”. Tần Thiếu Vũ nâng cằm hấn.

“Lẽ nào người nghĩ có thể?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi lại.

“Không biết”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng. “Hay là... phu nhân thử với ta một chút xem ?

39. Chương 38: Thật Là Lóa Mắt!

Đối mặt với câu nói có thể quy kết thành quấy rối này, Thẩm tiểu thụ quyết đoán quăng một cái tát tới. “Cách lão tử xa một chút!”

“Vi phu là vì người mới đáp ứng bắt tên hái hoa tặc này”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hấn. “Cũng không thưởng một chút sao?”

“Còn muốn thưởng nữa hả?”. Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn hấn. “Có chút tố chất của danh môn chính phái đi! Trừ gian diệt ác, giúp đỡ chính nghĩa chẳng phải trách nhiệm của người sao!”

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ nói. “Những thứ này ai rảnh muốn quản thì quản, liên quan gì tới ta?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Được rồi sớm biết không nên đánh giá cao hấn! Đại hiệp trong TV quả nhiên đều là gặt người.

Vì đại công tử Lý gia quá yếu đuối nên hôm nay hai người vẫn chưa gặp hấn, sau khi dùng xong cơm chiều thì sớm về phòng.

“Ngủ sớm vậy?”. Thẩm Thiên Lăng dẫn quái hấn, chán đến chết mà gõ bàn.

Trước khi xuyên việt cũng tám chín giờ tối mới bắt đầu cuộc sống về đêm! Sớm vậy đã bò lên giường thật lãng phí!

“Không muốn ngủ à?”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng. “Hay là thử ba mươi ngày ba mươi lần đi?”

Fuck!

Thẩm Thiên Lăng vẽ mặt >_< cảm=“” tức=“” nhìn=“” hấn=“” một=“”>

Thật phiền!

“Mang người đi dạo nhé?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Khắp nơi tối như mực, biết đi đâu mà dạo?”. Thẩm Thiên Lăng không hứng thú lắm.

“Tối như mực mới có chỗ dạo”. Tần Thiếu Vũ cười rất có thâm ý.

Thẩm Thiên Lăng nheo mắt. “Biểu cảm của người thật cực kì thiếu ăn đòn!”

“Trong gia đình giàu có luôn phát sinh chuyện hay ho”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hấn. “Đi không? Không chừng có thể thấy yêu đương vụng trộm”

Yêu đương vụng trộm có gì hay đâu mà xem, thật là sở thích biến thái! Thảm tiểu thụ hăng hái bồng bồng. “Được!”

Tần Thiếu Vũ lấy một bộ đồ đen trong ngăn kéo ra. “Thay đi, màu trắng rất gây chú ý”

“Ta mặc đồ của người sao?”. Dù cực kì không muốn thừa nhận nhưng chiều cao của hai người quả thật không cùng một level! Thảm Thiên Lăng lẩm bẩm một chút.

Hơi khó chịu!

Nhất định đang cố ý khoe mẽ!

“Không phải của ta, là đặc biệt làm cho người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ra ngoài chuyện gì cũng có thể phát sinh nên ta sớm chuẩn bị y phục dạ hành cho người”

“Thật sao?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy hơi vui vui, y phục dạ hành nghe vào đã thấy nồng nặc khí chất đại hiệp!

“Ta tự mình thay cho phu nhân nhé?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Nằm mơ!”. Thảm Thiên Lăng cực kì không nể mặt, thay y phục phía sau bình phong, nhìn mình trong gương đồng, trong nháy mắt cảm thấy nội lực cuộn cuộn trong cơ thể!

Cho nên mới nói tạo hình cực kì quan trọng!

“Có cần đeo thêm kiếm không?”. Tần Thiếu Vũ nén cười.

“Thử xem!”. Thảm Thiên Lăng hăng hái bồng bồng.

Tần Thiếu Vũ tiện tay cầm bội kiếm của mình đưa hấn.

Thảm Thiên Lăng một tay tiếp nhận, sau đó lảo đảo một chút.

Tần Thiếu Vũ: ...

Thảm Thiên Lăng thẹn quá thành giận. “Cười cái rắm!”

“Ta không cười”. Tần cung chủ vẻ mặt vô tội.

“Rõ ràng người đang cười”. Thảm Thiên Lăng ném bảo kiếm về cho hấn, cảm thấy cực kì đả kích!

Nhìn hấn cầm lên dễ dàng, sao lại nặng như vậy!

“Phu nhân cầm bút là tốt rồi, đao kiếm cứ giao hết cho vi phu”. Tần Thiếu Vũ rất bình tĩnh.

Thảm Thiên Lăng trong lòng đầy khinh thường!

Người là cái đồ thổ dân xài binh khí đồ đá!

“Đi thôi”. Thu thập xong đồ vật, Tần Thiếu Vũ dẫn hấn ra cửa.

Ám vệ thấy thì thở dài. Nửa đêm mặc y phục dạ hành chạy loạn trong nhà người khác, chuyện này truyền đi thì làm sao được...

“Đi đâu xem náo nhiệt?”. Thảm Thiên Lăng hăng hái bồng bồng hỏi.

“Đương nhiên là hậu viện”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người ta nói Lý viên ngoại có bảy bà vợ, trẻ nhất mới lấy về năm ngoái, vừa tròn 18”

Fuck! Thảm Thiên Lăng một lần nữa nhận rõ ý nghĩa bốn chữ “xã hội phong kiến”!

“Chỗ có nhiều thê thiếp thì cũng có nhiều thị phi”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng. “Đương nhiên cũng có náo nhiệt để xem!”

Thảm Thiên Lăng tán thưởng. “Thiếu hiệp người thật có kinh nghiệm”

Tần Thiếu Vũ gõ đầu hán, mang hán nhảy ra tường.

Lý phủ rất lớn, có điều Tần Thiếu Vũ rất thạo phương hướng, nhìn giống y như ở nhà mình!

“Người có chắc là trước kia chưa từng tới?”. Thảm Thiên Lăng bày tỏ một chút nghi vấn.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Đương nhiên không”

“Vậy sao lại quen thuộc như thế?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Muốn vào đây ở, ta đương nhiên phải nắm rõ đây là chỗ nào”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Tuy nói lớn nhưng bố cục rất đơn giản, nhìn qua bản đồ một lần cũng nhớ được tám chín phần”

Cứ thế mà được sao...

Thảm Thiên Lăng lần thứ hai cảm thấy bị đả kích!

Tuy hán không phải mù đường, nhưng còn rất xa mới có thể nắm được loại kĩ năng cao cấp “nhìn bản đồ một lần là có thể nhớ kĩ đường” này!

Thật sự nhịn không được hăm mộ và đồ kị!

“Đây là chỗ tiểu thiếp Lý phủ ở”. Tần Thiếu Vũ chỉ chỉ vài toà viện nằm phân tán phía trước.

Trong bóng đêm, phòng ốc chỉ hiện ra lơ mơ, mấy chiếc đèn lồng lớn lung lay nhấp nháy theo gió, yên tĩnh có chút dọa người.

“Cứ ở đây chờ vậy hả?”. Thảm Thiên Lăng sau lưng nổi da gà.

“Không cần chờ”. Tần Thiếu Vũ cười. “Tới rồi”

“Ai tới... ô!”. Thảm Thiên Lăng lời còn chưa dứt đã bị bịt miệng kéo vào bụi rậm.

“Suyt...”. Tần Thiếu Vũ làm ám hiệu dừng lên tiếng với hán.

Thảm Thiên Lăng ngoan ngoãn câm miệng, mở to hai mắt nhìn ra ngoài.

Một bóng đen trong nháy mắt bay qua tường, đáp xuống một toà viện.

Thế mà có thật! Thảm Thiên Lăng bị chấn động rồi!

“Thế nào, ta đã nói có náo nhiệt để xem mà”. Tần Thiếu Vũ bị dáng vẻ của hán chọc cười.

“Yêu đương vụng trộm?”. Thảm Thiên Lăng hỏi hán.

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Nhưng bây giờ vẫn chưa trễ lắm”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu, mới mười giờ tối, cho dù người cổ đại ngủ sớm thì chẳng phải nửa đêm mới nên tới sao?

“Vì không trễ nên thủ vệ mới buông lỏng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có nhiều tiểu thiếp xinh đẹp như vậy ở hậu viện, Lý viên ngoại đương nhiên lo lắng, cũng không muốn xảy ra chuyện nên hán sẽ tăng mạnh tuần tra vào đêm khuya. Thời gian này và lúc sáng sớm là an toàn nhất”

Thảm Thiên Lăng cảm giác thế giới quan của mình lại bị đổi mới!

Yêu đương vụng trộm cũng cần nhiều kiến thức như vậy!

“Có muốn vào xem không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi hán.

“Còn có thể vào xem ư?”. Thảm Thiên Lăng quả thật muốn quỳ lạy hán!

Xã hội không có TV và PSP, có Tần cung chủ cũng giống như vậy!

Hơn nữa còn xem tận mắt!

“Chỉ cần phu nhân muốn xem, đừng nói là thiên viện của Lý phủ, dù là Hoàng cung đại nội ta cũng có thể mang người vào!”. Tần Thiếu Vũ tràn ngập khí phách.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lời kịch lừa gạt tiểu cô nương này thật sự rất thường thấy!

Nhưng căn bản không có tác dụng với ta!

Lão tử là chuyên nghiệp đó nha!

Tường viện rất cao, có điều có Tần Thiệu Vũ ở đây, vấn đề này rõ ràng không thành vấn đề!

“Um... Bạch Thiên...”. Hai người vừa vào thì nghe được một tiếng rên rỉ mất hồn.

Thẩm Thiên Lăng >_< một=“” chút!=“” trước=“” kia=“” nghĩ=“” sẽ=“” rất=“” thú=“” vị,=“” có=“” điều=“” một=“” khi=“” nghe=“” rồi=“” thì=“” hơi...=“” không=“” thể=“” dùng=“” từ=“” để=“” diễn=“”>

“Um... a... a”. Tuy tiếng kêu trong phòng đã cố nén nhưng hai người ngồi xổm bên góc tường vẫn nghe được a! Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt khổ sở vô cùng nhìn Tần Thiệu Vũ – chúng ta về thôi!

“Không xem ư?”. Tần Thiệu Vũ dùng khẩu hình hỏi hẩn.

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán lắc đầu!

“Lát nữa còn có tuồng hay để xem”. Tần Thiệu Vũ kề vào tai hẩn thấp giọng nói.

Tuồng? Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

Nghe xa xa có tiếng bước chân mơ hồ, Tần Thiệu Vũ cong khoé miệng, ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy vào một toà lầu hai bỏ trống kế bên.

Có thể thấy một đoàn người cầm đuốc tới gần, ước chừng vài chục người.

Fuck!

Thẩm Thiên Lăng mở to mắt!

Bất kể thông dân?

Tần Thiệu Vũ nói. “Cả ngày rảnh rỗi không có gì làm, đương nhiên cũng chỉ có thể lục đục với nhau”

Tiếng huyền não ngày càng gần, trong phòng người nọ rõ ràng nghe được, nhảy cửa sổ lộn ra ngoài tường viện.

“Người có biết người vừa rồi nàng kêu “Bạch Thiên” là ai không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi hẩn.

Sao ta biết! Thẩm Thiên Lăng buồn bực. “Phải hái hoa tặc không?”

“Nhìn võ công của hẩn, đừng nói là hái hoa, ngay cả hái rau cũng khó”. Tần Thiệu Vũ nói. “Lý Bạch Thiên là nhị công tử của Lý viên ngoại”

“Nhị công tử?”. Thẩm Thiên Lăng hít một hơi lạnh khí, cho nên đây là con chồng và mẹ kế?

Cách nhìn lần nữa được đổi mới thê thảm, lượng tin tức hơi lớn không tiếp nhận được!

“Mở cửa ra!”. Tiếng một nữ tử gọi cửa!

“Đoán xem người này là ai”. Tần Thiệu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng bĩu môi. “Không phải thê thì cũng là thiếp”

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Biến thành thông minh rồi”

Thẩm Thiên Lăng cảm tức nhìn hẩn một chút. “Lão tử vẫn luôn thông minh!”

Cửa phòng mở ra, một nữ tử tựa ở cạnh cửa cười lạnh nói. “Tỷ tỷ có việc gì sao?”

“Tiện nhân!”. Nữ tử gõ cửa rất hung dữ. “Lục soát cho ta!”

Người hầu đáp lại một tiếng rồi ào ào vào phòng, dùng dùng rầm rầm thành một mảnh, dẫn đến mấy viện khác cũng đốt đèn, rồi rít ra xem chuyện gì xảy ra.

“Hắt xì!”. Thẩm Thiên Lăng ngứa mũi.

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Lạnh sao?”

“Không lạnh”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Có côn trùng bay vào mũi”

“Về thôi”. Tần Thiếu Vũ ôm hân.

WTF còn chưa thấy cao trào sao về được! Thẩm Thiên Lăng kháng nghị. “Nhìn một chút nữa đi!”. Cực kì hóng chuyện!

“Nếu cảm lạnh thì làm sao bây giờ”. Tần Thiếu Vũ không nói lời nào, dùng áo ngoài bọc lấy hân rồi trở về.

“Kịch mới diễn phân nữa!”. Thẩm Thiên Lăng vắn vẹo.

“Sáng mai ám vệ sẽ kể cho chúng ta nghe”. Tần Thiếu Vũ rất kiên trì.

Thẩm Thiên Lăng buồn bực. “Ám vệ?”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tối rảnh không có gì làm, bọn họ còn thích xem náo nhiệt hơn người”

Người tập võ vốn ngủ ít, hơn nữa khinh công cao, nên ám vệ Truy Ảnh cung đều dưỡng ra kỹ năng cao cấp tự tìm niềm vui này, cơ bản nơi nào có náo nhiệt thì chui đầu vào! Hữu hộ pháp ngủ nói mớ, Phạm đường chủ ngủ nghiêng rằng đã không còn là bí mật, duy nhất chỉ có Tần Thiếu Vũ và Hoa Đường là chưa bị nghe lén. Cung chủ là vì không dám chọc, còn Tả hộ pháp là nữ nhân nên cũng không thể quấy rối, tuy rằng có đôi khi năng thật giống nam nhân!

“Người nói xem lấy nhiều vợ như vậy để làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng vừa đi vừa khó hiểu.

“Hoàng đế có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, ở trên làm thì ở dưới bắt chước, người thường có tam thê tứ thiếp coi như bình thường”. Tần Thiếu Vũ nói. “Huống hồ Lý gia dù gì cũng là nhà giàu, không đến mức quá trớn”

“Hay người cũng thử một chút xem sao?”. Thẩm Thiên Lăng nhiệt tình đề nghị.

“Ngoại trừ phu nhân, oanh oanh yến yến trong mắt ta chỉ... ồ!”

“Người câm miệng đi”. Thẩm Thiên Lăng rút tay từ miệng hân về, kinh dị đến nổi cả da gà!

Thiếu hiệp người không đến xã hội hiện đại đóng phim thật đáng tiếc!

Tần Thiếu Vũ đáy mắt mang ý cười, vươn tay nhéo nhéo gáy hân.

“Có làm lớn chuyện hay không nhỉ?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đoán xem?”. Tần Thiếu Vũ nhướn đuôi mày.

“Chắc không đâu”. Thẩm Thiên Lăng nói, dù sao gian phu cũng đã chạy, đứa ngốc mới thừa nhận mình ngoại tình!

“Vậy cũng chưa chắc”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Ổ chốn nhà cao cửa rộng này, chuyện kì lạ rất nhiều”

Đại khái để chứng minh cái miệng quạ đen của Tần cung chủ, sáng hôm sau Lý phủ đã âm ỉ xảy ra chuyện lớn – Thất di nãi nãi cùng người ta thông dâm, bị Nhị di nãi nãi dẫn người bắt tại trận, từ trong nhà tìm ra một cái quần dính chất bẩn, đang trôi ngoài nắng chờ thẩm vấn.

“Tối hôm qua người kia không mặc quần mà chạy?”. Thẩm Thiên Lăng sau khi rời giường nghe được tin này, hơi ngẩn ra.

“Sao có thể”. Tần Thiếu Vũ lau mặt cho hân. “Đại lũng cũng buộc chính tề, có lí do gì sẽ quên mặc quần”

“Cho nên Nhị di nãi nãi cố ý hãm hại?”. Thẩm Thiên Lăng hít một hơi lạnh khí.

“Vốn có thật, sao gọi là hãm hại?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi lại.

...

Ngược lại cũng đúng.

Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Thất di nãi nãi kia xem như xong đời”. Thông dân a! Tội này ở hiện đại cũng sẽ xảy ra huyết án, hưởng hồ là cổ đại!

“Chuyện mình tự làm thì phải tự gánh hậu quả”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn. “Dẫn người ra ngoài ăn sáng nhé?”

“... Không đi xem Thất di nãi nãi kia sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Chuyện nhà người ta, chúng ta tốt nhất đừng nhúng tay”. Tần Thiếu Vũ nói. “Huống hồ Lý đại thiếu gia trước nay ốm yếu, Lý viên ngoại tuổi già sức yếu, nắm quyền chính là Nhị thiếu gia Lý Bạch thiên. Nếu đã tư thông với hắn, đương nhiên cũng nên do hắn giải quyết”

Thẩm Thiên Lăng lập tức dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn. Thời gian ngắn như vậy mà đã hỏi thăm rõ ràng đến thế, thiếu hiệp người thật sự xứng với danh hiệu vua tám chuyện!

Thành Quỳnh Hoa ở phía nam nên không khí ẩm ướt trăm hoa đua nở, nước mưa từng giọt thỉnh thoảng rơi xuống từ mái hiên, khuấy đảo nắng ấm bên sông buổi sớm, bên cạnh có bà lão bán hoa ngọc lan, hết thấy đều yên tĩnh tươi đẹp.

Hai người tìm một quầy ăn sáng trong ngõ vắng, gọi vằn thắn và mì vịt, lại gọi thêm bánh nướng giòn rắc mè.

“Liệu có người vây xem hay không?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn xung quanh.

“Không đâu”. Tần Thiếu Vũ lau miệng cho hắn. “Có ám vệ ngăn lại ở đầu hẻm”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người làm vậy người khác sao làm ăn gì được!

Tần Thiếu Vũ móc ra một thỏi bạc đặt trước mặt ông chủ. “Có đủ không?”

Ông chủ nhất thời mặt mày rạng rỡ. “Đương nhiên đủ, đủ luôn cả tháng, hai vị từ từ ăn, từ từ ăn!”

Thẩm Thiên Lăng yên lặng >_< một=“”>

Cái cảm giác nhà giàu mới nổi không đỡ được này a...

Quần điểm tâm này tuy ở sâu trong hẻm nhưng rất nổi tiếng trong thành! Sáng sớm người dân theo lệ thường tập nườm nượp ba kéo đến, bỗng dưng thấy đầu hẻm có khoảng 10 người áo đen đeo đao, nhao nhao giật mình!

Có người gan lớn bước tới hỏi thì mới biết Tần cung chủ đang ăn với Thẩm công tử, không cho người khác vào quấy rối. Để tỏ lòng bù đắp, ai đến ăn điểm tâm đều có thể lĩnh một lượng bạc ở chỗ ám vệ!

Đối với dân chúng bình thường mà nói một lượng bạc không coi là nhiều nhưng cũng không tính là ít, bởi vậy trong thời gian ngắn truyền miệng, người bán hoa, người đồn củi, kẻ chiên bánh tiêu, người bán bánh rán đều như ong vỡ tổ đến xếp hàng lấy bạc, vui sướng tưng bừng, có thể so với cảnh ăn cơm chay miễn phí trên chùa ngày mồng tám tháng chạp!

“Chuyện gì thế?”. Sau khi ăn xong Thẩm Thiên Lăng vừa ra tới đầu ngõ đã bị cảnh tượng hò hét phía trước làm kinh ngạc một chút.

“Không cần để ý”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh kéo tay hắn qua.

“Ta có thể hỏi người một chuyện không?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn.

“Nói đi”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Người rốt cuộc muốn lợi dụng ta làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng đã vắn vẹo rất lâu về vấn đề này.

“Đương nhiên bởi vì thích phụ nhân”. Tần Thiếu Vũ lưu loát không gì sánh được.

“Trả lời có lẽ là tuyệt giao!”. Thảm Thiên Lăng giận.

Tần Thiệu Vũ cười lắc đầu, không nói gì thêm.

Thảm Thiên Lăng bĩu môi, thật sự một chút cũng không hề chân thành!

“Là Tần cung chủ và Thảm công tử!”. Có người dân thấy hai người, vì vậy la to.

Đạp Tuyết Bạch một đường chạy nhanh tới, Tần Thiệu Vũ ôm Thảm Thiên Lăng phóng lên ngựa, động tác anh tuấn đến mức loá mắt người xem.

“Oa!”. Mọi người nhao nhao rạng rỡ ra mặt.

Vừa có bạc vừa có phúc được nhìn thấy tận mắt, thật sự có lời! Cực kì thoả mãn!

Nếu Tần Thiệu Vũ và Thảm Thiên Lăng đã rời khỏi, ám vệ Truy Ảnh cung cũng không cần tiếp tục phát bạc, vì vậy thu dọn đồ đạc rời đi. Quần chúng phía sau chạy tới không lấy được gì, đương nhiên tâm trạng không tốt, còn bị những người tới trước khoe khoang, vì vậy trong thành mọi người cãi nhau om sòm, náo loạn xôn xao.

“Muốn đi đâu?”. Trên con đường yên tĩnh, Tần Thiệu Vũ hỏi Thảm Thiên Lăng.

“Về thôi”. Thảm Thiên Lăng không hứng thú lắm. “Đi đâu cũng bị người ta nhìn, một chút thú vị cũng không có”

“Cung chủ”. Một thuộc hạ cười ngựa chạy tới.

“Xảy ra chuyện gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Cũng không liên quan tới chúng ta”. Thuộc hạ nói. “Ở hậu viện Lý phủ chất củi thành đống nói muốn thiêu cháy nữ tử thông dâm kia”

“Thiêu cháy?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy giật mình.

Tuy thông dâm là tội lớn nhưng không đến mức thiêu sống tàn nhẫn như vậy a!

“Quay về xem”. Tần Thiệu Vũ quay đầu ngựa hướng về Lý phủ.

Mà trong lầu ba của một quán trà, một nam tử vẻ mặt lạnh lùng đang ngồi sát cửa sổ, nhìn cho đến khi bóng lưng hai người biến mất trong góc đường, bên môi nở một nụ cười khiến người ta sợ hãi.

40. Chương 39: Nhà Cao Cửa Rộng!

Tần Thiệu Vũ và Thảm Thiên Lăng vội vã chạy về Lý phủ thì thấy trước cổng canh phòng nghiêm ngặt, gấp ba so với ngày thường. Quần chúng trên đường cũng rỉ tai thì thầm, suy đoán xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tần cung chủ, Thảm công tử”. Quản gia đương nhiên biết mặt hai người, từ xa nhìn thấy liền dặn người làm mở cửa.

“Sao đột nhiên tăng cường phòng bị thế kia?”. Tần Thiệu Vũ biết rõ mà còn hỏi.

“Ôi”. Quản gia thở dài, vẻ mặt khó xử nói. “Chuyện này tiểu nhân khó nói, Cung chủ thứ lỗi”

“Có gì mà khó nói?”. Trong góc sân bước một người, lạnh lùng nói. “Đã làm sai còn sợ người ta nói sao?”

“Vâng, Nhị thiếu gia nói đúng”. Quản gia liên tục gật đầu khom lưng, cực kì nịnh hót.

“Đi làm việc đi”. Người nọ đuổi quản gia đi, sau đó quay đầu cung kính nói. “Tại hạ là Lý Bạch Thiên, gặp qua Tần cung chủ, Thảm công tử”

WTF, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới!

Thảm Thiên Lăng không ngờ đột nhiên gặp phải hắn, vì vậy nhin không được nhìn nhiều một chút!

Thật là cực kì cẩu đội lột người, hoàn toàn nhìn không giống người có thể làm ra loại chuyện đó!

“Nhị thiếu gia vừa nãy nói là chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Cung chủ không biết đó thôi”. Lý Bạch Thiên thở dài. “Gia phụ năm ngoái cưới một người vợ lẽ, ai ngờ không lâu sau nàng đã âm thầm tư thông với người khác, quả thật mất mặt cả Lý gia!”

Thẩm Thiên Lăng trong lòng nhất thời tràn ngập chán ghét với hắn. Đem tội lỗi giữ sạch sẽ, có còn là nam nhân không!

“Lý phủ có bắt được gian phu không, định xử lý thế nào?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng hỏi.

“Đợi mẫu thân dẫn người vào thì nam tử đó đã nghe tin chạy trốn”. Lý Bạch Thiên thản nhiên nói. “Chỉ để lại một ít đồ vật bẩn thỉu”

Lại còn có thể mặt không đổi sắc! Thẩm Thiên Lăng rất muốn phun nước có ga vào mặt hắn!

“Ta dẫn Lăng nhi ra hậu viện xem”. Tần Thiếu Vũ vòng qua hắn đi vào trong.

“Cung chủ dừng bước!”. Lý Bạch Thiên đuổi theo cản hai người lại. “Đây là việc riêng của Lý gia, mong Cung chủ không nhúng tay vào”

“Không được”. Tần Thiếu Vũ còn chưa nói gì thì Thẩm Thiên Lăng đã hùng hổ mở miệng. “Ta nhất định phải đi xem”

...

Lý Bạch Thiên có chút ngoài ý muốn, nghe đồn tiểu công tử Thẩm gia trước giờ thanh nhã thoát tục, hôm nay sao còn hứng thú với chuyện nhà người ta?

“Lăng nhi muốn đi, ngươi muốn cản sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi hắn.

“Đương nhiên không dám”. Lý Bạch Thiên sắc mặt khó xử. “Chỉ là gia pháp nghiêm khắc, sợ dọa tới Thẩm công tử”

Mẹ kiếp người cũng biết nghiêm khắc ư! Thẩm Thiên Lăng càng cảm thấy Di nãi nãi kia không đáng, tư thông thôi đã phạm vào sai lầm lớn rồi, đằng này đối tượng tư thông lại còn là kẻ mặt người dạ thú!

“Chúng ta đi hậu viện”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nhìn Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ cong khoe miệng, bế hắn lên lập tức phi thân lên nóc nhà.

Lý Bạch Thiên sốt ruột. “Tần cung chủ!”

Lời còn chưa dứt, hai người đã biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Hậu viện người đến người đi, tới tớ đang bận rộn chuẩn bị củi lửa, một nữ tử bị trói vào một cái cọc gỗ, rõ ràng lời ám vệ nói lúc trước “Định thiêu sống” cũng không ngoa!

“Có chắc là muốn cứu không?”. Tần Thiếu Vũ đáp xuống tầng hai của trúc lâu, kê vào tai hắn hỏi.

Thẩm Thiên Lăng cau mày. “Chẳng lẽ ngươi cũng nghĩ tội của nàng đáng chết?”

“Chuyện này không liên quan tới ta”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn. “Ta nghe lời người”

“Ta dù biến thành ác quỷ cũng không tha cho các người!”. Nữ tử còn đang chửi bậy.

“Châm lửa”. Một phu nhân trung niên uy nghiêm ra lệnh, tóc muối tiêu gương mặt hồng hào, cổ tay mang vòng ngọc xanh biếc, rõ ràng địa vị cực cao.

“Trước hết cứu nàng đã!”. Thẩm tiểu thụ thật không đành lòng nhìn một cô nương bị chết cháy như vậy.

Tần Thiếu Vũ gật đầu, vừa định dùng khinh công mang hắn bay qua thì chân mày hơi nhíu lại.

“Sao vậy?”, Thẩm Thiên Lăng sốt ruột, thấy ngọn lửa đã dâng cao. Thời điểm này không nên do dự a, cứu người quan trọng hơn!

“Không kịp rồi”. Tần Thiếu Vũ thở dài. “Nàng cần lưới tự vận”

“A?”. Thẩm Thiên Lăng sửng sốt một chút, quay đầu nhìn qua đồng lửa, sau đó sau lưng rét lạnh.

“Đừng nhìn”. Tần Thiếu Vũ bịt mắt hắn, thay hắn chắn lại khuôn mặt đầy máu tươi.

Thẩm Thiên Lăng nín chặt lớp áo bên hông hắn, nửa ngày cũng không nói gì.

Tần Thiếu Vũ vỗ lưng hắn. “Về nha?”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

Tần Thiếu Vũ ôm chặt eo hắn, mang hắn trở về nơi ở.

Trơ mắt nhìn một sinh mệnh kết thúc trước mặt mình, dù là lỗi của nàng nhưng trong lòng Thẩm Thiên Lăng cũng hơi buồn bã, vẫn ngồi trên ghế không nói gì.

“Đang nghĩ gì thế?”. Tần Thiếu Vũ ngồi xổm trước mặt hắn.

“... Trong lòng khó chịu”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn. “Nếu hai chúng ta tới sớm một chút thì không chừng nàng đã không chết”

“Đâu có nhiều cái “nếu” như vậy”. Tần Thiếu Vũ lấy khăn từ trong ngực ra, lau mồ hôi trong lòng bàn tay cho hắn. “Dù chúng ta thật sự sơ suất, nhưng cũng không đáng kể. Người chịu trách nhiệm chính là cha mẹ đã vứt bỏ nàng, bán nàng cho Lý phủ, là Lý viên ngoại ham sắc đẹp, là Lý Bạch Thiên cùng nàng yêu đương vụng trộm, còn có chính bản thân nàng”

“Nói vậy không sai, nhưng tóm lại vẫn có cơ hội cứu”. Thẩm Thiên Lăng thở dài.

“Đừng nghĩ nữa”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn. “Có muốn ngủ chút không?”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, vừa đứng lên thì ngoài phòng có người bấm báo, nói Lý viên ngoại ời.

“Ta cũng đi”. Thẩm Thiên Lăng nói.

“Đi cũng phải chờ ngủ dậy đã”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn lên, nhẹ nhàng đặt xuống giường. “Ta ngủ với người”

“... Lý viên ngoại thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Muốn chờ thì cứ để hắn chờ”. Tần Thiếu Vũ cởi dây buộc tóc cho hắn. “Sắc mặt người kém quá, ta lo lắng”

Thẩm Thiên Lăng ôm chần, nỗ lực muốn xoa đuổi hình ảnh máu tanh lúc trước ra khỏi đầu.

Mà Lý viên ngoại đang xoay qua xoay lại trong sảnh trước lần thứ hai bị ám vệ tàn nhẫn thông báo – Tần cung chủ và Thẩm công tử đang ngủ, e là một lúc lâu không qua được! Chắc là còn phải chờ!

Lý viên ngoại nghe vậy trong lòng buồn bực, sao mà mỗi ngày đều phải ngủ thế!

Dù tuổi trẻ nhưng cũng không thể làm nhiều lần như vậy a!

“Cha”. Lý Bạch Thiên đi đến. “Bên ngoài sao lại đứng một đám người thế?”

“Đều là người bị đâm tặc hái hoa”. Lý viên ngoại nói. “Đại ca người trời sinh tính tình hướng nội, lỡ Tần cung chủ nói vài ba câu, chỉ sợ hắn chịu kích thích. Tóm lại là cùng một hái hoa tặc, chắc hỏi ai cũng giống nhau”

Lý Bạch Thiên cười. “Cha thật quan tâm tới đại ca”

“Không còn cách nào khác, ai bảo Bạch Cẩm thân thể luôn không khỏe”. Lý viên ngoại thở dài. “Cung chủ chắc là một lúc lâu cũng không thể đến được, trước hết phân phó để bọn họ uống trà nghỉ ngơi đi”

Lý Bạch Thiên gật đầu. “Chuyện này ta lo liệu là tốt rồi”

“Chuyện ở hậu viện thế nào?”. Lý viên ngoại hỏi.

“Đã xử lý gọn gàng nãi nãi”. Lý Bạch Thiên nói. “Về phần người kia là ai, hộ vệ và tạp dịch đang làm nhiệm vụ đều nói không thấy được:

Lý viên ngoại thở dài. “Chuyện nhục nhã gia phong như vậy, truyền đi thật mất mặt”

“Cha không cần vì thế mà để bụng”. Lý Bạch Thiên đỡ hắn ngồi lên ghế. “Tìm ra hái hoa tặc hại đại ca quan trọng hơn”

“Người cũng phải chú ý a!”. Lý viên ngoại nắm tay hắn. “Còn tam đệ của người nữa, nhất định phải bảo vệ cho tốt, nhất định không thể để bị hái”

Lý Bạch Thiên dở khóc dở cười. “Ta và tam đệ ít nhiều gì cũng có chút võ công, cha cứ yên tâm”

“Cũng không biết Tần cung chủ có thể bắt dân tộc được không nữa”. Lý viên ngoại lo lắng.

“Dân chúng trong thành đều đang nhìn vào”. Lý Bạch Thiên nói. “Cho dù không phải vì đại ca, cũng phải cố hết sức vì danh tiếng của Truy Ảnh cung chứ”

Mà vị Tần cung chủ đang được dân chúng kì vọng giờ phút này đang cố hết sức giúp Thẩm Thiên Lăng xoa bóp.

Lư hương trên bàn toả hương hoa, rất có công hiệu an thần.

“Đau”. Thẩm Thiên Lăng nằm lì trên giường, rứt cổ.

“Đau có nghĩa là kinh mạch của người tắc nghẽn, phải ấn nhiều một chút”. Tần thiếu hiệp cực kì chuyên nghiệp!

“Đừng ấn nữa”. Thẩm Thiên Lăng cười khúc khích. “Ngứa”

Rốt cuộc cũng chịu cười a... Tần cung chủ xoa đầu hắn, cũng cười theo. “Chúng ta đổi chỗ khác mà ấn”

“Đổi chỗ nào?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ lật hắn lại, vươn tay捏捏 cái bụng. “Gần đây mập lên”

“Câm miệng”. Thẩm thiếu thụ lòng tự trọng bị nhục nhã, nhấc chân đạp tới.

“Có biết chỗ này gọi là gì không?”. Tần Thiếu Vũ chỉ vào bụng hắn.

Thẩm Thiên Lăng vẽ mặt >_<. “bụng=””>

Đừng để ý chi tiết nhỏ nhặt vậy a, mẹ kiếp!

“Phụt”. Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng.

“Cười cái rắm!”. Thẩm Thiên Lăng đứng dậy tìm áo lót mặc. “Ta khinh bỉ người, người kì thị người mập!”

“Ta sao lại kì thị phụ nhân”. Tần Thiếu Vũ kéo hắn trở về giường. “Ta chỉ hỏi người có biết tên huyệt vị này không thôi”

“Đương nhiên không”. Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm, lão tử chỉ biết hai mạch Nhâm Đốc và huyệt Thái Dương quanh viền mắt!

“Là huyệt Khai Nguyên”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người tập võ bình thường hay ấn, nội lực sẽ tăng cao, người thường ấn vào cũng có tác dụng rèn luyện thân thể”

“Thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng biểu lộ nghi vấn.

“Không thì ta ấn giúp người thử xem?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau nửa canh giờ, người sẽ cảm thấy khí bần trong cơ thể bài tiết hết, sẽ nhẹ nhàng khoan khoái hơn trước nhiều”

...

Thẩm Thiên Lăng suy tư một chút, sau đó sảng khoái chấp nhận đề nghị này!

Dù sao mình cũng không chịu thiệt!

Vì vậy Tần cung chủ thản nhiên nằm bên cạnh hắn, dùng một tay xoa xoa bụng hắn.

Mềm mại múp mụp, lại rất ấm áp, xúc cảm cực tốt!

“Tại sao ấn vào huyệt vị lại không đau?”. Thẩm thiếu thụ hỏi.

“Huyệt vị này không giống bình thường, không thể dùng lực ấn”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh không gì sánh được. “Nếu không sẽ ấn sai”

WTF còn có thể ẩn sai sao? Thảm Thiên Lăng giật mình. “Nếu ẩn sai thì sao?”

“Ruột gan đứt từng khúc”. Bốn chữ này thật long trời lở đất!

“À?”. Bụng Thảm Thiên Lăng nhất thời căng thẳng. “Ta không ẩn nữa!”

“Không kịp rồi”. Tần Thiệu Vũ nói dối không biết ngượng. “Một khi bắt đầu vận công thì không thể ngừng, nếu không sẽ ngọc thạch câu phân (ngọc nát đá tan – ý nói hai bên đều bị hại ~), người chỉ có thể ngoan ngoãn nằm nửa canh giờ”

Thảm Thiên Lăng: ...!!!

“Hay là chúng ta nói chuyện gì đó vui vui đi?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Câm miệng!”. Thảm Thiên Lăng nghiêm túc nói. “Người tốt nhất lo ẩn đi, đừng để phân tâm!”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Nếu ẩn cho ta chết, lão tử dù thành quỷ cũng mỗi ngày bám theo ngươi!”. Thảm Thiên Lăng siết chặt nắm đấm, cực kì tàn nhẫn.

Tần Thiệu Vũ: ...

Phụt.

41. Chương 40: ...

Vì quanh năm tập võ mà tay Tần Thiệu Vũ có một lớp chai mỏng, đặt lên bụng hơi ngứa ngứa, còn có chút thoải mái!

Vì vậy Thảm Thiên Lăng nhắm mắt lại, ngủ say sưa.

Tần Thiệu Vũ cười lắc đầu, vươn tay muốn đắp chăn cho hắn, Thảm tiểu thụ lại nắm chặt tay hắn, kéo trở về cái bụng!

Vì cực kì thoải mái mà! Thoải mái đến mức giữa chừng rút ra thì thật thiếu khoa học!

...

Tần cung chủ nén cười tới nỗi suýt nữa thì co thắt dạ dày!

Dưới sự xoa bóp chuyên nghiệp của Tần Thiệu Vũ, Thảm Thiên Lăng ngủ một giấc say sưa, thẳng đến lúc ăn cơm chiều mới tỉnh! Mà Lý viên ngoại chờ đến hết kiên nhẫn, rốt cuộc thấy được hai người thì thậm chí có cảm giác đã qua mấy đời! Vì vậy hắn vội vàng nước mắt lưng tròng nghênh đón.

Nhớ đến nữ tử bị đốt chết ở hậu viện, Thảm Thiên Lăng không nhịn được cảm tức nhìn hắn một chút!

“Ặc”. Lý viên ngoại vô cùng khó hiểu, lẽ nào còn chưa ngủ đủ giấc?

“Chúng ta đến ăn cơm”. Thấy hắn chặn giữa đường bất động, Tần Thiệu Vũ nhịn không được nhắc một chút.

“Vâng vâng vâng”. Lý viên ngoại mau chóng dẫn hai người đi nhà ăn.

Bên trong vô cùng náo nhiệt, một bàn lớn đầy người đã đợi từ lâu, ánh mắt đều cực kì nóng bỏng.

Thảm Thiên Lăng trong nháy mắt hết khẩu vị. Nhìn mọi người, lão tử không phải khi!

Tần Thiệu Vũ nhướn mày, rõ ràng tâm trạng cực kì khó chịu!

Lý viên ngoại run run. “...Hai vị?”

“Tần cung chủ, mời ngồi”. Lý Bạch Thiên tự mình kéo ghế.

“Không cần”. Tần Thiệu Vũ kéo Thảm Thiên Lăng ra ngoài. “Một lát nữa kêu những người đó tới thư phòng gặp ta”

“...Vâng”. Mặt Lý Bạch Thiên có chút khó nén giận.

Trong phòng một mảnh yên lặng xấu hổ, mọi người đưa mắt nhìn nhau, cho đến khi bóng lưng hai người biến mất ở cuối hành lang.

“Quả nhiên đúng như lời đồn... không biết lý lẽ”. Họ hàng Giáp vừa bị ánh mắt của Tần Thiệu Vũ làm cho rét lạnh, tới giờ vẫn còn run run.

“Đúng thế”. Họ hàng Ất cũng chặc chặc. “Quả thật hù chết người”

Những người còn lại cũng rối rít tỏ ra rằng tuy rất lạnh lùng nhưng vẫn xứng đáng nhìn một chút. Ít nhất có thể đi khoe một năm rưỡi! Chỉ có Lý viên ngoại phần hận giậm chân. “Kêu các người đừng tới mà không nghe! Nếu chộc cho hấn mất hứng, ai có thể thay Bạch Cầm lấy lại công đạo đây!”

“Cha lo lắng quá rồi”. Lý Bạch Thiên đỡ hấn ngồi lại trên ghế. “Đã đáp ứng rồi, Tần cung chủ cũng không phải loại người nói không giữ lời”

Lý viên ngoại thở dài, vô lực khoát tay nói. “Các người ăn đi, ta đi xem Bạch Cầm”

“Ta đi cùng cha”. Lý Bạch Thiên nói.

“Để ta đi cho”. Một thiếu niên bên cạnh đứng dậy. “Gần đây Nhị ca cũng mệt mỏi, nên ăn no ngủ ngon mới đúng”

Hắn là Tam công tử Lý gia, cũng do vợ cả sinh ra giống Lý Bạch Cầm, năm nay vừa tròn 17 tuổi.

“Bạch Hạo theo ta đi là tốt rồi”. Lý viên ngoại cũng nói. “Bạch Thiên tiếp chuyện với mọi người đi”

Lý Bạch Thiên gật đầu, cũng không ép nữa.

Mà Tần Thiệu Vũ lại mang Thẩm Thiên Lăng đến một tửu lâu nổi tiếng nhất trong thành, sau khi ăn uống no say thì đi xem đèn trên sông, thậm chí còn đi nghe tấu nhạc một chút rồi mới chậm rãi trở về.

Thẩm Thiên Lăng gờ mặt nạ trong tay lên, cực kì hăng hái.

“Tâm trạng tốt ư?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Vốn cũng không tệ lắm”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Trong lòng buồn phiền mà thôi”

“Thế giới to lớn, cũng không thể quản hết mọi chuyện”. Tần Thiệu Vũ xoa đầu hắn. “Yên ổn sống cuộc đời của mình là tốt rồi”

“Ta cũng không quản nhiều chuyện như vậy”. Thẩm Thiên Lăng bĩu môi. “Độc của mình còn chưa giải nữa là”

Tần Thiệu Vũ huýt sáo một cái, Đạp Tuyết Bạch lập tức từ xa chạy tới.

“Độc của ngươi ta sẽ giúp ngươi giải”. Tần Thiệu Vũ ôm chặt hắn, bay lên lưng ngựa. “Cho nên đừng sợ”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nắm chặt tay áo hắn.

Đạp Tuyết Bạch hí vang một tiếng, nhanh chóng hướng tới Lý phủ.

Dựa theo căn dặn lúc trước của Tần Thiệu Vũ, Lý viên ngoại đã an bài các nam tử bị hái hoa tặc hái qua ở thư phòng. Vì lúc trước đã nghe thủ vệ ở cửa thành nói “Dâm tặc chuyên hái các nam tử dung mạo thanh tú xinh đẹp”, nên Thẩm Thiên Lăng nghĩ trong phòng đều là mỹ thiếu niên! Kết quả sau khi vào phòng, còn chưa kịp nhìn những người khác thì đã bị một hán tử cường tráng ở góc tường khóc hức hức khiến cho sợ ngây người.

Mẹ kiếp người này cũng hái được? Khẩu vị hơi nặng nha!

Tần Thiệu Vũ rõ ràng cũng bị hán tử cường tráng kia chấn động một chút. “Ngươi cũng là người bị hại ư?”

“Vâng”. Hán tử cường tráng mặt ửng hồng, rơi lệ thê lương nhìn Tần Thiệu Vũ.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thật ra... cũng không sao a...

Không thể trông mặt mà bắt hình dong, hán tử vai u thịt bắp cũng có quyền được khóc hức hức. Huống chi người này là người bị hại, phải dùng ánh mắt đầy đồng cảm và yêu thương nhìn hán mới đúng!

Hô... nghĩ vậy quả nhiên thoải mái hơn.

Thế nhưng Tần Thiếu Vũ rõ ràng không có lòng thương yêu, hán lạnh lùng nói. “Còn dám liếc mắt đưa tình ta sẽ chọc mù mắt ngươi!”

Hức! Hán tử cường tráng chỉ đành không cam lòng mà cúi đầu.

Thẩm Thiên Lăng trong mắt đầy đồng cảm.

“Nói đi, hôm đó tình huống ra sao”. Tần Thiếu Vũ ngồi trên ghế.

“Hôm đó là một đêm mưa to gió lớn”. Hán tử cường tráng lập tức nói liên tục. “Ta đang lăn trên giường thì đột nhiên bầu trời đánh xuống một tia sấm sét, sau đó ta bị dọa hôn mê”

Thẩm Thiên Lăng không biết nên dùng biểu cảm gì đối mặt hán. Cao lớn thô kệch thì thôi đi, còn có một quả tim ươm ươm ươm của thiếu nữ, quả thật đau thương đến mức độ +MAX!

“Hôn mê?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Đúng vậy, hôn mê”. Hán tử cường tráng rưng rưng nói. “Sáng hôm sau thức dậy ta đã bị, bị, bị... hức hức hức hức hức hức!”

“Được rồi, nhanh chóng lui xuống đi”. Tần Thiếu Vũ không kiên nhẫn.

Hán tử bước đi lảo đảo quay về trong góc, tiếp tục dùng ánh mắt e thẹn mà đầy yêu thương ngưỡng mộ nhìn Tần cung chủ!

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Ngươi, bước ra nói một chút xem là chuyện gì xảy ra”. Tần Thiếu Vũ tùy ý chỉ một người. Người này mặc vải mộc, sạch sẽ nhã nhặn, nhìn qua hình như là một tú tài.

Mà hán rõ ràng bình thường hơn hán tử lúc nãy nhiều, nói đến chuyện chịu nhục hôm đó, không chỉ đỏ mặt mà trong mắt cũng mơ hồ có chút căm giận.

Thẩm Thiên Lăng gọi người hầu tới mang những người còn lại qua phòng kế bên. Dù sao thì chuyện này cũng không dễ nói ở trước mặt người khác.

“Tần cung chủ, ta là Trại Cảnh Hoa”. Hán tử cường tráng vẫn nhớ mãi không quên, đi tới cửa còn quay lại tự giới thiệu.

Tần Thiếu Vũ giơ tay tung ra một chưởng, quét hán ra ngoài!

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Hôm đó ta về nhà rất sớm”. Tú tài nói. “Sau khi ăn cơm xong thì đầu hơi choáng nên ngủ tạm, tỉnh lại đã là sáng hôm sau”

“Buổi tối không tỉnh sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Tú tài lắc đầu. “Trong phòng không có mê hương, ta quả thật không cảm thấy”

Sau khi hỏi thêm vài người thì cũng đại khái không khác gì so với hai người nọ, đều là ngủ xong thì không biết gì hết, đến ngày hôm sau tỉnh dậy mới phát hiện quần áo xộc xệch, vùng kín bị thương, trong phòng không có bất cứ khác thường gì, hàng xóm cũng không thấy có người lạ ra vào.

“Cao thủ khinh công ư?”. Đợi mọi người đi rồi Thẩm Thiên Lăng mới hỏi Tần Thiếu Vũ.

“Cũng có thể, hoặc là cao thủ dùng độc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Khói mê vô sắc vô vị, trước giờ đúng là chưa từng nghe nói qua”

“Hôn mê rồi thì có ý nghĩa gì nữa”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu, chẳng lẽ có sở thích làm với xác chết?

...

WTF! Sau lưng hơi tê tê!

“Vậy người nghĩ thế nào mới có ý nghĩa?”. Tần Thiệu Vũ cười nhìn hấn.

Thẩm Thiên Lăng sững sốt một chút mới ý thức mình vừa nói một câu 18+!

“Hử?”. Tần Thiệu Vũ nâng cằm hấn lên.

“Không liên quan tới người”. Thẩm tiểu thụ then quá thành giận. “Câm miệng!”

“Sao không thử một chút?”. Tần Thiệu Vũ lộ vẻ mặt “ôi chao tiếc ghê”.

“Thử muội người!”. Thẩm tiểu thụ cực kì ngạo kiêu!

“Cung chủ”. Ngoài phòng có người gõ cửa.

“A, là Tả hộ pháp”. Thẩm Thiên Lăng nhận ra giọng nói.

“Tiến vào”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Cung chủ, Thẩm công tử”. Hoa Đường đẩy cửa bước vào. “Người chúng ta cứu trên núi hoang tự xưng là người áp tải của tiêu cục trên kinh thành”. Lúc trước mọi người đi Lý phủ, nàng vì cứu người mà không đi theo, một mình ở lại Quỳnh Hoa cốc.

“Dưỡng thương xong, cho ít bạc rồi đuổi đi”. Tần Thiệu Vũ nói.

Hoa Đường vẻ mặt khó xử. “Hấn nói vẫn ngưỡng mộ Cung chủ, lần này có duyên nhìn thấy, muốn gia nhập Truy Ảnh cung”

“Người muốn hấn ở lại ư?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Hoa Đường sắc mặt ửng đỏ, không phủ nhận.

“Thôi được rồi, người thay hấn sắp xếp đi”. Tần Thiệu Vũ rất sáng khoái.

“Đa tạ Cung chủ”. Hoa Đường xoay người rời đi.

Thẩm Thiên Lăng buồn bực nói. “Làm sao người biết Tả hộ pháp muốn lưu lại người kia?”

“Dựa theo tính cách của nàng, nếu không muốn thì sẽ cự tuyệt tại chỗ, tuyệt đối không có khả năng suốt đêm chạy tới hỏi ta”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nếu đã tới, chứng tỏ nàng không muốn cự tuyệt”

“...”. Cáo già! Thẩm Thiên Lăng thầm khinh bỉ một chút.

“Biết tại sao Hoa Đường muốn giữ hấn lại không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Sao ta biết”. Thẩm Thiên Lăng >_<. “võ=” công=“” tốt=“”>

Tần Thiệu Vũ khinh thường. “Võ công tốt sẽ không bị đánh tới tã như vậy”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cũng đúng.

“Vậy người nói vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiệu Vũ cong khoé miệng. “Hôm đó nhìn lướt qua, bộ dạng hấn coi như không tệ”

Thẩm Thiên Lăng nhất thời lộ ra vẻ mặt tám chuyện, thiếu hiệp người nói tiếp đi!

“Dù là cô nương bạo lực thì cũng sẽ thích một nam nhân”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Sao người có thể nói Tả hộ pháp bạo lực được!”. Thẩm tiểu thụ khiển trách. Tuy đúng là bạo lực nhưng cũng không cần nói trắng ra như vậy! Dù sao đây cũng là một cô nương, hơn nữa nói một cách công bằng thì vẫn như hoa như ngọc!

Vừa dứt lời thì quần gia trời chết chạy vào. “Tần cung chủ, thật xin lỗi, xin lỗi...”

“Đã xảy ra chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi.

“Vừa rồi có một cô nương áo vàng ra cửa, bọn người hầu có mắt như mù nhìn nàng vài lần, sau đó bị nàng đạp vào trong hồ”. Quần gia vẻ mặt cầu xin. “Có mấy kẻ muốn gây chuyện, vì vậy hùng hổ chửi lớn, kết quả thủ vệ chạy tới toàn bộ bị nàng đánh ngất xỉu, sau đó mới biết nàng là Tả hộ pháp của Truy Ảnh cung”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Cung chủ đại nhân mong độ lượng, chúng ta không phải cố ý mạo phạm a!”. Quần gia liên tục thở dài. “Mong Cung chủ khuyên Tả hộ pháp để nàng ngừng đánh lại”

Thẩm Thiên Lăng sờ mũi một cái.

Được rồi, đúng là một cô nương bạo lực!

42. Chương 41: Hái Hoa Tặc!

Mà đêm nay, bên trong thành Quỳnh Hoa xảy ra chuyện lớn.

Tiền sinh dạy học ở thành Đông và tiểu nhị tửu lâu ở thành Tây bị đạo tặc hái hoa, hai người hôm nay nằm trên giường không dậy nổi, người xung quanh vào xem thì lúc trở về đều nói tình trạng thật thê thảm.

Bên trong thành cũng từ từ đồn đãi rằng Tần cung chủ không lo cho bách tính, suốt ngày chỉ lo âu yếm với Thẩm công tử, thật sự không xứng với danh xưng đại hiệp, phụ lòng mong đợi của mọi người.

“Người không giận sao?”. Sau khi Thẩm Thiên Lăng nghe được lời đồn thì cẩn thận hỏi Tần Thiếu Vũ.

“Thích nói thì cứ nói, sao ta phải giận?”. Tần Thiếu Vũ đáy mắt có chút ý cười, vươn tay nhéo mặt hắn. “Phu nhân đau lòng vì ta sao?”

“Người nghĩ nhiều rồi”. Thẩm Thiên Lăng đẩy tay hắn ra. “Thật ra ta rất muốn ra ngoài cùng nhau chửi người”

Tần Thiếu Vũ hỏi. “Trưa nay muốn ăn gì?”

Còn ăn sao? Thẩm Thiên Lăng vỗ đầu hắn. “Người bình thường không phải sẽ lo tìm cách giải quyết vấn đề sao?”

“Muốn giải quyết vấn đề thì bắt hái hoa tặc là xong”. Tần Thiếu Vũ dẫn hắn ra ngoài. “Chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc tới”

Chỉ là việc nhỏ thì người đi giải quyết đi! Nào có đạo lý đưa đầu cho người ta mắng! Thẩm Thiên Lăng gấp gấp bắt lấy hắn. “Người có manh mối ư?”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Không có”

Thẩm tiểu thụ hít sâu một hơi. “Vậy người còn lo ăn!”

Tần Thiếu Vũ cười mà như không cười. “Bắt không được hái hoa tặc thì chúng ta không ăn cơm sao?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nói thì nói vậy nhưng tối thiểu cũng phải lo lắng một chút, đó mới là phản ứng của người bình thường!

“Đi thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hái hoa tặc là chuyện nhỏ, nếu phu nhân đói rồi gầy xuống mới là chuyện lớn”

Thẩm Thiên Lăng thầm khinh bỉ hắn một chút. Người là cái đồ tiểu nhân lúc nào cũng mồm mép!

Thật khó mà không ghét được!

Hai người ra cửa hậu viện, tay trong tay chậm rãi dạo trên đường.

Về phần tại sao lại tay trong tay, lý do của Tần cung chủ là “người xấu quá nhiều, sợ người bị cướp đi”

Mà lựa chọn giữa việc bị người cướp đi làm sơn trại phu nhân, quanh năm phải ở lì trong phòng với việc tay trong tay cùng Tần Thiểu Vũ đi dạo, Thẩm Thiên Lăng nghĩ về sau tương đối dễ chấp nhận hơn. Dù sao cổ đại không có máy vi tính, TV, PSP, suốt ngày ở lì trong nhà tương đương với ngồi tù!

“Người nghĩ hái hoa tặc là ai?”. Thẩm Thiên Lăng vừa đi vừa hỏi.

“Không rõ lắm”. Tần Thiểu Vũ lắc đầu. “Trên giang hồ người giỏi khinh công không nhiều lắm, có thể dưới sự tra xét nghiêm ngặt của quan phủ mà ra vào như thường lại càng ít, huống hồ còn phải làm chuyện đó”

Thẩm Thiên Lăng cau mày. “Vậy sao người còn đáp ứng?”

Rõ ràng một chút đầu mối cũng không có!

Tần Thiểu Vũ kinh ngạc nói. “Chẳng lẽ không phải phu nhân khuyên vi phu đáp ứng sao?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Liên quan gì đến ta, ta chỉ thuận miệng thôi! Ai biết người đáp ứng sáng khoái như vậy! Quả thật chính là thích một giây đáp ứng!

“Dù sao hiện tại đã đáp ứng rồi, trốn cũng không thoát”. Tần Thiểu Vũ giúp hấn gỡ xuống tóc bay loạn xò. “Trước hết ăn một trận thật ngon đã”

Thẩm Thiên Lăng bĩu môi, cái này gọi là hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp.

Không không sai rồi, là thái giám không vội mà hoàng đế gấp!

Tần Thiểu Vũ dẫn hấn vào một tửu lâu. Mọi người đang náo nhiệt ăn cơm trên lầu hai lập tức yên tĩnh lại, rồi rít nhanh tay điên cuồng ăn, thậm chí có người dưa cũng không kịp cầm mà trực tiếp vươn tay bốc!

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Ngồi sát cửa sổ nhé?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

“Vẫn là lên nhĩ gian đi”. Thẩm Thiên Lăng nói.

Tiểu nhị lộ vẻ mặt khó xử. “Nhĩ gian đã đầy, bên trong đều có khách rồi”

“Đuổi một bàn ra”. Tần Thiểu Vũ lạnh lùng nói.

“Không cần không cần”. Thẩm Thiên Lăng vội ngăn lại hấn, kéo hấn ngồi xuống sát cửa sổ. “Đuổi người ta làm gì, ăn ở đâu mà chẳng là ăn, mau dọn thức ăn lên!”

Mẹ kiếp đừng bá đạo vậy a, chúng ta không phải tiểu bá vương!

Tiểu nhị thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc vẫn là phu nhân hiền lương thực đức dễ nói chuyện.

“Muốn ăn gì?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng bụng kêu ọ ọ. “Mang trước một tô mì lên đi”

Tiểu nhị trong lòng sợ hãi, khổ sở nói. “Thẩm công tử, chúng ta... không bán mì...”

“Cơm cũng được!!!”. Trước khi Tần Thiểu Vũ kịp lật bàn thì Thẩm Thiên Lăng đã nhào tới đè lại tay hấn, sau đó lạnh trí nói với tiểu nhị. “Tuỳ tiện đem lên vài món, nhanh một chút”

“Được được được”. Tiểu nhị cấp tốc ôm thực đơn bỏ chạy!

“Sao người có thể dữ tợn như vậy!”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc giáo dục Tần Thiểu Vũ. “Lúc nào cũng phải nhớ kỹ, chúng ta là người văn minh”

“Phu nhân thật nhân hậu”. Tần Thiểu Vũ tán thưởng, ánh mắt cực kì nhu hoà, so với hình tượng thô phỉ mặt đen hồi nãy thì cứ như hai người!

Vì vậy quần chúng vẫn liếc trộm nãy giờ nhịn không được mà cảm thán, quả nhiên là nước muối rót vào đậu hũ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

May là Thảm công tử nhân nghĩa, nếu không chẳng biết Tần cung chủ sẽ biến thành cái dạng gì nữa!

Vì vẻ mặt lúc này của Tần cung chủ thật sự quá lạnh khốc, nên tiểu nhị liền mạng thúc giục nhà bếp làm thức ăn, tám bếp lò đồng thời nấu lên, không lâu sau sau đồ ăn đã ngập bàn!

“... Gọi ám vệ ra ăn chung đi”. Thảm Thiên Lăng bị chấn động một chút. “Quá nhiều rồi”

“Tiến đến”. Tần Thiệu Vũ gọi ra ngoài cửa sổ.

Bảy tám hán tử lập tức nhảy vào, lộ ra khí phách mà nhện nhàng nói. “Đa tạ phu nhân!”

Thực khách ăn cơm xung quanh sợ hết hồn, có mấy người còn làm rớt cả tô!

Thảm Thiên Lăng hận không thể nhấn đầu vào chén canh. Sớm biết thế đã không gọi! Thật mất mặt chết người mà!

“Tiểu nhị, thêm một bầu Lê Hoa Thiêu nữa!”. Trong góc phòng có người đột nhiên mở miệng, trong không gian yên tĩnh đặc biệt gây chú ý.

“Được rồi, các vị ngon miệng a!”. Chủ quán tự mình tới gọi món, thuận tiện hô lớn mời gọi. Đừng sợ hãi nữa, nhanh ăn đi! Nếu chọc giận Tần cung chủ, tổn thất của lão tử ai tới bồi thường đây!

Đoàn người rối rít hoàn hồn, khung cảnh nhất thời vang lên tiếng nhai nuốt hài hoà. Tiểu nhị bưng bầu rượu nhanh như chớp chạy tới, nhưng lúc quẹo cua thì bàn chân trượt một phát, cơ thể hướng thẳng xuống đất.

“A!!!”. Trong tiếng kêu sợ hãi của tất cả mọi người, tiểu nhị thê thảm nằm sát xuống đất, bầu rượu cũng bay lên không, cuối cùng văng văng rơi vào... tay của người ngồi trong góc lúc này.

“Oa, ninja?”. Thảm Thiên Lăng mở to mắt. Lúc trước người nọ rõ ràng ở yên trong góc, lại trong nháy mắt dời tới giữa sảnh.

“Cẩn thận một chút”. Người nọ lạnh lùng bỏ lại một câu, bưng bầu rượu về chỗ, động tác cực kì thông dong!

“Thấy không?”. Thảm Thiên Lăng dùng ngón tay chọt chọt Tần Thiệu Vũ. “Đây mới gọi là đại hiệp!”

“Còn ta?”. Tần Thiệu Vũ nắm cằm của hắn.

Thảm tiểu thụ cự kì không nể tình nói. “Người đánh đá, rất giống du côn”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Ăn”. Thảm Thiên Lăng gấp cho hắn một đĩa măng tươi. “Ăn xong sớm một chút, chúng ta đi bắt hái hoa tặc!”

“Có ý tưởng gì không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Không có”. Thảm Thiên Lăng suy tư một chút. “Hay là dùng ta làm mồi nhử?”. Thật có tinh thần dâng hiến.

“Người?”. Tần Thiệu Vũ bật cười.

“Đúng vậy, ta”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Không phải nói hái hoa tặc thích nam nhân thanh tú xinh đẹp sao?”. Lão tử cũng rất dễ nhìn a, lại cực kì thanh tú!

“Không sợ nguy hiểm ư?”. Tần Thiệu Vũ chọt chọt thịt mỡ bên hông của hắn. “Nếu bị hái thật thì làm sao bây giờ?”

Fuck! Thảm Thiên Lăng giận dữ nói. “Mẹ kiếp, lẽ nào người không bảo vệ ta?”. Ít nhiều gì cũng có chút tác dụng đi đại ca!

Ý cười trong đáy mắt Tần Thiệu Vũ càng sâu. “Ừ, ta bảo vệ người”

“Nghiêm túc một chút cho lão tử”. Thảm Thiên Lăng banh mặt hắn, nghiêm mặt nói. “Người suy nghĩ cho kĩ, chuyện này không thể đùa”. Vì cúc hoa quý báu chỉ có một!

“Phụt”. Tần Thiệu Vũ vẻ mặt rất thiếu ăn đòn.

Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi. “Cười nữa tuyệt giao!”. Đồ chết tiệt!

“Không cần ngươi vất vả dẫn dụ”. Tần Thiếu Vũ dứt cho hắn một muống ngô. “Ở đây có sẵn một tên”

“Có sẵn?”. Thẩm Thiên Lăng kinh ngạc. “Ngươi nói là hái hoa tặc ư?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Ở đâu?”. Thẩm Thiên Lăng nhất thời khần trương lên.

“Cái người vừa cầm bầu rượu trong góc đó”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có thể trong chớp mắt di chuyển tới giữa sảnh, khinh công không phải người bình thường có thể sánh được”

“Khinh công của ngươi thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ lưu loát nói. “Đương nhiên hơn hắn”

“Vậy còn chờ gì nữa!”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nói. “Mau tiến lên!”

Tần Thiếu Vũ buồn cười. “Không có bằng chứng mà kêu ta xông lên bắt người ư?”

“Cho nên chúng ta phải theo dõi hắn sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Không cần tự theo dõi, chuyện này giao cho tiểu Ngũ là được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bây giờ chúng ta phải làm chuyện khác quan trọng hơn”

“Ví dụ như?”. Thẩm Thiên Lăng lập tức trở nên tò mò.

Tần Thiếu Vũ nghiêm túc nói. “Lại hôn ta một chút”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp!

Thế nhưng không đợi hắn cúi kính lật bàn, Tần Thiếu Vũ đã lách mình ngồi trước mặt hắn, vươn tay ôm eo hắn, cực kì thân mật!

“Muốn chết... ô!”. Thẩm Thiên Lăng chưa nói hết câu thì miệng đã bị đút một miếng thức ăn.

“Nghe lời”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn thấp giọng nói. “Để ta xác nhận một chút xem hắn có khả năng là hái hoa tặc không”

“... Phải xác nhận thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Nhìn xem hắn có chú ý ngươi không”. Tần Thiếu Vũ chọt ngang hông hắn một cái, Thẩm tiểu thụ lập tức toàn thân tê rần, cực kì yếu điệu ngã vào lòng hắn, đặc biệt mềm mại!

Tần Thiếu Vũ hợp theo logic mà ôm chặt hắn, còn tiến tới làm bộ hôn một cái – tuy giả bộ nhưng nhìn rất thật!

Thực khách xung quanh lập tức nóng lên, thật đẹp mắt!

“Ngươi là cái đồ chết tiệt!”. Thẩm Thiên Lăng thấp giọng kháng nghị.

“Đừng quậy, nếu không chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc”. Tần Thiếu Vũ lay lay hắn. “Mau đút cho ta một muống thức ăn”

“Vậy thì ngươi lời quá rồi!”. Thẩm tiểu thụ cắn giận gặm xương sườn, đã cho ngươi ôm rồi mà còn đòi đút cơm!

“Không thì ta đành phải hôn ngươi thật”. Tần Thiếu Vũ giọng nói rất ảm ức.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy sợ hãi, vừa chuẩn bị đút thức ăn cho hắn thì trong nháy mắt bị điểm huyệt!

W – W – WTF! Thái giám!

“Cho ngươi suy nghĩ một chút, đút ta ăn hay để ta hôn ngươi?”. Tần Thiếu Vũ chậm rãi hỏi.

Thẩm Thiên Lăng trong lòng bấm hấn thành từng mảnh.

“Hôn tốt hơn hả?”. Tần Thiểu Vũ quan sát nét mặt hắn.

Đừng tùy tiện hôn người khác a! Làm một người cổ đại sao người có thể hôn lưỡi trước mặt mọi người như thế, có còn tự giác của xã hội phong kiến không! Thảm Thiên Lăng chịu nhục dùng ánh mắt thoả hiệp nhìn hắn.

“Đút cơm à?”. Tần Thiểu hiệp vẻ mặt đáng tiếc, vươn tay giải huyệt cho hắn. “Được rồi, phu nhân nhớ kỹ phải đút nhiều một chút, như vậy mới thân mật”

43. Chương 42: Lạc Mất Một Người!

Nhớ tới những nam tử bị hái hoa tặc hái qua, Thảm Thiên Lăng hít sâu một hơi, tiện tay xé một cái đùi gà đầy mỡ đưa tới miệng Tần Thiểu Vũ – gặm nhanh lên!

Tần cung chủ dịu dàng cười. “Phu nhân tự ăn là được rồi, không cần nghĩ cho vi phu”

Thảm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp ai nghĩ cho người!

Rõ ràng là người bắt ta!

Không biết xấu hổ!

Ám vệ Truy Ảnh cung ngồi bên cạnh, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh nhưng nội tâm đã chửi fuck từ lâu! Ăn một bữa cơm còn phải tốn thời gian ân ái như vậy, có còn tố chất của một lão đại không!

Cơm ăn được phân nửa thì Tần Thiểu Vũ ôm eo Thảm Thiên Lăng qua, trực tiếp để hắn ngồi lên đùi mình.

Thảm Thiểu thụ nhất thời giận không gì sánh được, còn chiếm tiện nghi nữa thì người biến thành thái giám!

“Mông thật nhiều thịt”. Tần Thiểu Vũ vẻ mặt cực kì chính trực.

WTF! Thảm Thiên Lăng giận dữ, mông của người mới là hấp dẫn đó!

“Ăn đi”. Tần Thiểu Vũ đút cho hắn một muỗng đậu nành.

“Hắn rốt cuộc có nhìn ta không vậy?”. Thảm Thiên Lăng vừa ăn vừa hỏi.

“Ta còn phải quan sát một chút”. Tần Thiểu Vũ nói rất đương nhiên, thuận thế ăn luôn nửa muỗng đậu nành còn dư của hắn.

“Rốt cuộc có hay không?”. Thảm Thiên Lăng nôn nóng, lại không thể quay đầu nhìn.

“Có”. Thấy hắn sắp xù lông, Tần Thiểu Vũ gạt đầu. “Vẫn luôn lén nhìn người, cho nên tốt nhất là người hôn ta một chút”

Fuck! Thảm Thiên Lăng hận không thể nhúng mặt hắn vào chén canh. Lão tử đang nói chính sự với người, hôn cái rắm!

“Không thì kêu tướng công một tiếng”. Tần Thiểu Vũ nhắc nhở. “Phải gọi điệu dàng một chút”

Vậy thì lời cho người quá rồi! Thảm Thiên Lăng quăng một cái tát vào mặt hắn.

Tần Thiểu Vũ thuận thế nắm tay hắn, đưa lên miệng hôn một cái, cực kì thân mật!

Thảm Thiên Lăng sau lưng tê tê, cảm thấy tóc cũng dựng đứng lên!

Mà một màn này trong mắt người khác rất hợp logic mà biến thành cảnh ân ái giữa Tần cung chủ và Thảm công tử, ngay cả ăn cũng không quên ve vãn nhau! Quả thật có thể nói là cặp đôi gương mẫu, đáng để các đôi vợ chồng có mâu thuẫn với nhau đến học hỏi, viết thành sách giáo khoa cũng không thành vấn đề.

“Sao rồi?”. Sau khi hai người quần quýt ăn xong một chén trứng chưng, Thảm Thiên Lăng cảm thấy rất khổ sở, khó chịu giống như bị bệnh trĩ vậy!

“Còn đang nhìn người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hơi nữa ánh mắt ngày càng quá đáng, không chừng đêm nay sẽ đến tìm người”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp có hái hoá tặc ngu đến vậy sao?

“Ta sẽ bảo vệ người”. Tần cung chủ cực kì thâm tình.

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán quay đầu nhìn sang bên.

Trong góc phòng trống rỗng, đã từ lâu không có tung tích của người kia.

What – The – Fuck!!!

“Mới đi xong”. Tần Thiếu Vũ giải thích.

Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi. “Không cho người cử động”

“Ừ, ta không cử động”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Phu nhân muốn hôn ta ư?”

Lão tử hôn cả nhà người! Thẩm Thiên Lăng đâm một quyền vào mặt hắn, cực kì tàn nhẫn.

Tần Thiếu Vũ vẻ mặt đau khổ. “Phu nhân dữ quá”

Thẩm tiểu thụ lại đá hắn một cái.

Tần cung chủ ánh mắt vẫn đặc biệt cương chiêu.

Quần chúng vây xem không vừa mắt, ríu rít nhỏ giọng trách Thẩm công tử sao có thể như vậy, sao lại được cương chiêu mà đâm ra kiêu ngạo như thế. Nếu phạm vào một trong bảy tội lớn thì Tần cung chủ có thể bỏ người, không có vị hôn phu tốt như vậy, xem người đi đâu mà khóc!

“Về nhà”. Thẩm Thiên Lăng xoay người xuống lầu.

Tần Thiếu Vũ đương nhiên bám theo không rời, không để ý trên vạt áo còn có một dấu giày!

“Giận sao?”. Tần cung chủ theo sau hắn hỏi.

Thẩm Thiên Lăng cảm tức liếc hắn.

“Người kia quả thật có vấn đề, lúc hắn rời khỏi thì tiểu Ngũ đã âm thầm đi theo”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Đi lúc nào?”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc hỏi.

Tần Thiếu Vũ nhìn trời.

Biết ngay mà! Thẩm Thiên Lăng cực kì muốn lấy gạch đập vào mặt hắn!

Chiếm tiện nghi của lão tử rất vui sao! Còn đút cơm, còn ôm eo, còn nói mộng ta nhiều thật!

“Dù sao quần chúng thích xem, diễn một chút có sao đâu”. Tần Thiếu Vũ nói.

Diễn cái gì mà diễn, người ta thích nhìn thì người cứ diễn sao, người là diễn viên hay ta là diễn viên? Hơn nữa dựa theo đạo lý này, người diễn GV bọn họ càng thích, sao không thấy người cưỡi trần chạy ra? Thẩm tiểu thụ không thêm để ý tới hắn, nhanh chóng bước đi.

“Cung chủ”. Xa xa có người cưỡi ngựa tới, hai thứ trước ngực cực kì sắc nét rung động!

Thẩm Thiên Lăng sờ mũi một cái, rất bình tĩnh quay sang hướng khác.

Phi lễ chó nhìn!

Tuy đặc biệt muốn nhìn!

“Có việc gì?”. Tần Thiếu Vũ rõ ràng đã quen với trang phục nóng bỏng của nàng, cực kì bình tĩnh!

“Người áp tải lúc trước đã khỏi hẳn, ta dẫn hắn ra Quỳnh Hoa cốc”. Hoa Đường bay xuống ngựa. “Bây giờ đang ở Lý phủ chờ cung chủ trở lại”

“Tên là gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Chúc Thanh Lam”. Hoa Đường nói.

“Trước kia chưa từng nghe qua”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chắc cũng là tiểu nhân vật, người tùy ý sắp xếp là được rồi”

“Cung chủ”. Hoa Đường lộ vẻ mặt khó xử. “Thuộc hạ muốn xin Cung chủ sắp xếp cho hần”

“Vì sao?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

Hoa Đường cắn môi. “Thuộc hạ sợ tiểu Ngũ...”

“Sợ tiểu Ngũ gây khó dễ cho hần?”. Tần Thiếu Vũ cười nhạt.

“Đương nhiên không phải”. Hoa Đường sốt ruột. “Thuộc hạ chỉ sợ hần buồn”

“Ta sắp xếp, hần sẽ vui ư?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù lần này không phát hiện thì lần sau hay lần sau nữa cũng sẽ phát hiện, càng lâu trong lòng hần càng rõ, khi đó sẽ ra sao?”

Hoa Đường cúi đầu không nói.

Thẩm Thiên Lăng vội nắm lấy hần, người hung dữ với phụ nữ như vậy làm chi, kẻ thô lỗ!

Hơn nữa đây là tình huống gì?

Vì sao lão tử nhìn không hiểu?

Chẳng lẽ vì chỉ số thông minh xuống cấp?

Fuck!

“Ta sẽ không can thiệp chuyện riêng của người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều phải suy nghĩ kĩ một số chuyện, trốn tránh không phải biện pháp”

“Đa tạ Cung chủ”. Hoa Đường giọng rất thấp.

“Về trước đi, tiểu Ngũ đang làm nhiệm vụ, không biết lúc nào mới về”. Tần Thiếu Vũ nói. “Suy nghĩ rõ ràng rồi tìm ta, nếu người nhận rõ mình muốn ai, ta sẽ giúp người”

Hoa Đường gật đầu, xoay người lên ngựa rời đi.

“Mau nói cho ta biết chuyện gì xảy ra!”. Thẩm Thiên Lăng đã sớm tò mò đến khó chịu.

“Muốn biết sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Còn phải hỏi! Thẩm Thiên Lăng liếc mắt gật đầu.

“Nhưng chúng ta còn đang giận nhau”. Tần Thiếu Vũ nhắc nhở.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Loại thời điểm này không cần trí nhớ tốt vậy a!

“Trừ phi người nói không giận nữa”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Ta không giận”. Thẩm tiểu thụ một chút tự trọng cũng không có. Đứng trước lòng hiếu kì thì tất cả mâu thuẫn đều là có tiếng mà không có miếng!

Tần Thiếu Vũ bật cười.

“Nói mau!”. Thẩm Thiên Lăng đá hần.

“Tiểu Ngũ thích Hoa Đường, các huynh đệ không nói nhưng trong lòng đều biết”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chỉ tiếc là hoa rơi có ý, Chúc Thanh Lam kia là ai ta không biết, nhưng Hoa Đường chưa bao giờ vì một người mà tới cầu xin ta”

Thẩm Thiên Lăng cau mày. “Người có chắc Tả hộ pháp không có tình cảm với tiểu Ngũ không? Nàng rất bận tâm tới cảm giác của tiểu Ngũ”. Nếu không phải vậy cũng không cố nghĩ biện pháp khiến Triệu Ngũ cho rằng là Tần Thiệu Vũ giữ người lại chứ không phải nàng.

“Tiểu Ngũ vẫn đối xử tốt với Hoa Đường, Hoa Đường không muốn tổn thương hắn cũng hợp tình hợp lý”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hắn. “Đi thôi, quay về xem Chúc Thanh Lam kia là thần thánh phương nào”

Thẩm Thiên Lăng chắc chắn. “Nhất định cực kì anh tuấn”. Tuy bên trong cũng rất quan trọng, nhưng anh tuấn một chút sẽ chiếm ưu thế!

Tần Thiệu Vũ nhìn hắn. “So với ta thì sao?”

“Người làm sao có thể so được”. Thẩm Thiên Lăng khinh thường. “Con cháu ngoài cửa thôn còn anh tuấn hơn người”

“Hay là người nhìn kĩ chút nữa đi?”. Tần Thiệu Vũ nâng cằm hắn, cười cực kì thâm ý.

Đừng dùng loại cảm xúc hôn lười này nhìn chằm chằm lão tử a! Sức mạnh giữa địch và ta cách xa, Thẩm Thiên Lăng lập tức vứt hết mặt mũi điên cuồng ca ngợi. “Thiếu hiệp người thật anh tuấn phong lưu tiêu sái lỗi lạc, quả thật làm loá ánh mắt titanium của quần chúng!”

Tần Thiệu Vũ vẻ mặt khó hiểu. “Nửa câu sau có ý nghĩa gì?”

Ha ha ha ha!

Thẩm Thiên Lăng cả người lập tức sinh ra cảm giác vượt trội!

Được rồi, biết ngay là thổ dân như người chưa thấy qua titanium mà!

“Cười cái gì?”. Tần Thiệu Vũ cau mày.

Thẩm Thiên Lăng háng giọng, nhìn hắn nhanh chóng nói. “Vi trùng Amip!”

Cực kì thoải mái!

Sau đó hắn bị Tần Thiệu Vũ ngược đãi một phen.

“A a a!”. Thẩm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt ôm đầu ngồi xổm xuống đường. “Người biết nói lý lẽ hay không!”

Mẹ kiếp nghe không hiểu thì đánh sao?

Khiến ta tự HIGH một chút cũng không được?

“Không nói”. Tần Thiệu Vũ vẻ mặt rất thiếu ăn đòn. “Lần sau còn nghe những lời ta không hiểu nữa thì coi chừng vì phu dòng gia pháp hầu hạ”

“...”. Thẩm Thiên Lăng cắn giận.

Người là đồ xã hội phong kiến man rợ!

Ta đại diện cho xã hội văn minh khinh bỉ người!

Đợi hai người về nhà thì trời đã tối, vừa vào cửa đã thấy Lý viên ngoại vội vã chạy tới.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

“Tần cung chủ, Bạch Hạo, không tìm thấy Bạch Hạo a...”. Lý viên ngoại sắc mặt trắng bệch, nhìn qua giống như sắp bất tỉnh.

“Không tìm thấy?”. Tần Thiệu Vũ cau mày.

“Đúng vậy”. Lý Bạch Thiên bên cạnh cũng vội vã lên. “Buổi chiều Tam đệ còn ở trong phòng đọc sách, sau đó sang thăm đại ca, không lâu sau thì mất tích”

“Đã phái người đi tìm chưa?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Tìm rồi, nhưng đều nói không nhìn thấy, ngay cả người giữ cửa cũng nói không thấy Tam đệ ra ngoài”. Lý Bạch Thiên nói. “Lý phủ sắp bị lật lên rồi mà cũng không biết Tam đệ ở đâu”

“Tần cung chủ, người phải cứu người a”. Lý viên ngoại hoang mang lo sợ, choáng váng quỳ xuống trước mặt Tần Thiếu Vũ. Con nối dõi của Lý gia chỉ có hai người là Lý Bạch Cẩm và Lý Bạch Hạo, bây giờ một người bị hái hoa tặc làm hại, nếu như người kia cũng xảy ra chuyện thì hẳn còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông Lý gia.

“Đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ đỡ hắn dậy. “Ta sẽ phái ám vệ đi tìm, chỉ cần Tam công tử không ra khỏi thành thì tất nhiên sẽ tìm thấy”

“Được được”. Lý viên ngoại liên tục gật đầu, giống như người chết đuối vớ được phao.

“Cung chủ”. Trong khách phòng của hậu viện, Hoa Đường đang cùng Phạm Nghiêm bàn bạc, nhìn thấy Tần Thiếu Vũ vào thì vội rút đứng dậy.

“Chuyện Lý Bạch Hạo mất tích có ai thấy không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không có”. Phạm Nghiêm lắc đầu. “Đã hỏi rồi, không có huynh đệ nào chú ý, theo lý mà nói thì không thể như vậy”

Ám vệ Truy Ảnh cung nổi tiếng thích chạy lung tung, một người lớn như vậy bị yên lặng trói mang đi, dù nghĩ thế nào cũng không hợp lý.

“Chẳng lẽ là đi địa đạo?”. Hoa Đường cau mày.

“Đã hỏi qua Lý viên ngoại rồi, Lý phủ chỉ có một địa đạo cũ, lâu ngày chưa sửa nên đầy mạng nhện, không giống như từng được mở ra”. Phạm Nghiêm nói. “Thay vì hoài nghi địa đạo thì không bằng nói là nội gián còn hơn. Tam công tử Lý gia trói gà không chặt, nếu bị một người quen thuộc với địa hình Lý phủ đánh một gậy ngất xỉu rồi mang đi cũng không phải không có khả năng”

“Phải thêm nhiều người hỗ trợ điều tra”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đêm nay cũng dặn dò các huynh đệ lưu ý nhiều hơn, đừng để xảy ra chuyện nữa”.

44. Chương 43: Chúc Thanh Lam!

Sau khi mọi người nhận lệnh đi xuống thì Tần Thiếu Vũ mang Thẩm Thiên Lăng theo Hoa Đường tới khách phòng ở sảnh trước. Bên trong có một nam tử áo tím đang ngồi, mặt mũi anh tuấn, nhìn qua có chút khí phách bất phàm.

Thẩm Thiên Lăng trầm than thở.

Phụ nữ quả nhiên đều thích bề ngoài!

Được rồi, so với Triệu Ngũ đẹp trai hơn!

“Chúc Thanh Lam?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn.

“Vâng”. Nam tử áo tím gật đầu, ôm quyền cười nói. “Ngưỡng mộ đại danh Tần cung chủ đã lâu, hôm nay vừa thấy quả nhiên là hạc trong bầy gà”

Thẩm tiểu thụ bĩu môi, miệng lưỡi trơn tru, vừa nhìn đã thấy xảo quyệt!

“Vị này là Thẩm công tử phải không?”. Chúc Thanh Lam hỏi.

Ôm ý nghĩ “cần đứng ở mặt trận thống nhất với Triệu Ngũ”, Thẩm Thiên Lăng chỉ khẽ gật đầu với hắn, cực kì lạnh lùng!

“Thật xứng với Tần cung chủ”. Chúc Thanh Lam tán thưởng.

Thẩm tiểu thụ lại càng ghét, xứng cả nhà người!

“Hoa Đường nói người muốn ở lại Truy Ảnh cung?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Chúc Thanh Lam gật đầu. “Nếu Cung chủ đồng ý, tại hạ vô cùng cảm kích”

“Lý do?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn một cái.

Chúc Thanh Lam lừ loát nói. “Vì thuở nhỏ ta đã ngưỡng mộ Tần cung chủ”

“Khụ khụ khụ”. Thảm Thiên Lăng bị sắc nước bọt.

Mẹ kiếp muốn nịnh cũng phải khoa học a! Người nhìn còn lớn hơn hẳn hai tuổi, thuở nhỏ ngưỡng mộ mấy chữ này cũng thốt ra miệng được ư!

“Khinh công ra sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Bình thường”. Chúc Thanh Lam biết người biết ta.

“Còn võ công?”. Tần Thiếu Vũ lại hỏi.

Chúc Thanh Lam nói. “Cũng bình thường”

“Vậy người còn làm người áp tải a!”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Có đôi khi làm người áp tải không nhất định dựa vào võ công”. Chúc Thanh Lam nói. “Có thể nhờ vào đầu óc”

Thảm Thiên Lăng: ...

Đầu óc thì đầu óc, vẻ mặt đây kiêu ngạo đó là sao!

Thật đáng ghét!

“Có đầu óc còn bị người ta đánh cho tơi tả?”. Tần Thiếu Vũ chế nhạo.

Báo được thù, Thảm Thiên Lăng thầm giở ngón cái cho hắn, thiếu hiệp hỏi rất hay!

“Không may mà thôi”. Chúc Thanh Lam không để ý. “Huống hồ vậy cũng chứng tỏ ta mạng lớn”

WTF mạng lớn cũng xem như ưu điểm sao? Thảm Thiên Lăng lại đứng về phe Triệu Ngũ.

“Muốn ở lại thì cứ ở đi”. Tần Thiếu Vũ không hỏi nhiều nữa. “Có gì không biết thì Tả hộ pháp sẽ dạy người, sau này người cứ theo nòng”

“Đa tạ Tần cung chủ”. Chúc Thanh Lam cực kì vui sướng.

Thảm tiểu thụ bất bình thay cho Triệu Ngũ, khí phách oai vệ nam tính như vậy mà bị một tên tiểu bạch đoạt người yêu, thật khó chịu!

Đến khi hai người ra cửa rồi mà Thảm Thiên Lăng vẫn còn suy nghĩ. “Người có chắc cái tên Chúc Thanh Lam kia là người tốt không? Ta thấy hắn rất xấu!”

“Lý do?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thảm Thiên Lăng chắc chắn. “Nhìn không giống người tốt!”

“Hoa Đường không phải con nít ba tuổi, nàng sẽ tự hiểu”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đừng lo lắng quá”

Thảm Thiên Lăng thở dài. “Ta chỉ ám ức thay cho Triệu Ngũ mà thôi”

“Quản được nhiều chuyện ghê”. Tần Thiếu Vũ giật nhẹ tóc hắn. “Bà quản gia”

“...”. Muội người!

Cái này gọi là lòng mang chí lớn!

“Đêm nay ngủ phải cảnh giác một chút”. Tần Thiếu Vũ đẩy cửa phòng ra. “Người giống Lý Bạch Hạo, đều yếu ớt, coi chừng bị trộm đi”

Fuck! Thảm Thiên Lăng nghe vậy giận dữ. “Chẳng lẽ người trơ mắt nhìn lão tử bị trộm đi?”

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ từ phía sau ôm hắn như gấu Koala, kiên định nói. “Vi phu nhất định sẽ bảo vệ tốt phu nhân!”

Không chiếm được tiện nghi thì sẽ chết phải không... Thảm Thiên Lăng hít sâu một hơi, đập một cước ra sau!

Giữa không khí phu phu đùa giỡn đầy tình thú với nhau, hai người tắm xong rồi sung sướng leo lên giường. “Không chơi nữa”. Thẩm Thiên Lăng ngồi phịch trên giường, cười ra nước mắt. Đối với một người toàn thân đầy thịt thì bị ôm vào lòng bóp bóp chọt chọt thì thật tàn nhẫn không gì sánh được!

Tần cung chủ thuận tiện sờ bụng hần mấy cái rồi kéo chăn ôm hần vào lòng.

“Tách ra ngủ a!”. Thẩm tiểu thụ giãy dụa.

“Không”. Tần Thiếu Vũ dùng cả tay lẫn chân chặn hần lại. “Phải ôm chặt một chút, tránh cho ngươi bị hái hoa tặc trộm đi”

“Chẳng lẽ ngươi không thấy lấy cơ này hơi ngu xuẩn sao?”. Thẩm Thiên Lăng nhéo mũi hần.

“Không thấy”. Tần Thiếu Vũ uy hiếp. “Ngủ mau lên, còn nói nữa thì hôn ngươi!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ngươi là tên thái giám!

Nửa đêm mưa rả rích, hai người ôm nhau ngủ trên giường say sưa không gì sánh được, Thẩm tiểu thụ thậm chí còn nỗ lực mò vào quần Tần cung chủ!

Tần Thiếu Vũ giấc ngủ nông đến không thể nông hơn, đương nhiên khi Thẩm Thiên Lăng cử động thì cũng tỉnh lại. Tần Thiếu Vũ nắm chặt cổ tay hần mới phát hiện người bên cạnh căn bản không có ý thức, còn đang há miệng ngủ vù vù.

Nằm mơ thì lớn gan ghê... Tần cung chủ khoé miệng cong lên, thản nhiên dùng tay dọc theo lưng hần đi xuống chút nữa.

Xúc cảm cực kì trơn mịn!

Tần Thiếu Vũ cực kì thiếu ăn đòn mà bóp một cái!

Không sai, hần chính là hèn hạ vô sỉ như vậy!

Đây mới là khí chất của công!

Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm, trong mộng cười ngây ngô một chút, hoàn toàn không phát hiện cái mông đã đau khổ rơi vào tay giặc.

Thật là cực kì ngu xuẩn!

Chắc vì Lý phủ đề phòng quá nghiêm ngặt mà hái hoa tặc cũng không lộ diện. Đêm nay gió yên sóng lặng, chỉ có những người tìm kiếm Lý Bạch Hạo là bận rộn.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời ấm áp chiếu vào phòng, Thẩm Thiên Lăng đuổi người, mở mắt ngồi dậy.

Cả đêm mơ thấy bị quái thú hút lấy cái mông, quả thật không thể nhịn được!

Đặc biệt mệt!

Bên người trống trải, Thẩm Thiên Lăng vút chăn sang bên, vừa chuẩn bị xuống giường rửa mặt ăn cái gì đó thì ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng cười.

Ấy? Thẩm Thiên Lăng bò lại lên giường, đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài.

Dưới cây đào, Tần Thiếu Vũ đang cười nói với Chúc Thanh Lam, hai người nhìn qua tâm trạng cực kì tốt!

WTF! Mới qua một đêm có cần thân như vậy không! Thẩm Thiên Lăng hơi giật mình, nếu không phải biết trước hần suýt nữa còn tưởng hai người đã sớm quen nhau mấy trăm năm!

Chúc Thanh Lam vẫn một thân áo tím, chất liệu đổi từ gấm thành vải mỏng, nhìn qua càng thêm khí phách hàng vạn lần, ngay cả bật cười cũng dường như không thuộc về trần thế!

Hồ ly tinh! Thẩm tiểu thụ bĩu môi, sau đó căm tức nhìn Tần Thiếu Vũ từ xa. Ngươi xem cái kiểu cười của ngươi kìa, không chút tiền đồ!

Thế nhưng Tần Thiếu Vũ hoàn toàn không cảm giác được, không chỉ vậy mà ngược lại còn kêu người hầu bày điểm tâm trên bàn đá, cùng Chúc Thanh Lam ngồi trên băng đá.

Mùi bánh hấp cua từ xa bay tới, bụng Thẩm tiểu thụ kêu ọt ọt, vì vậy càng thêm khó chịu. Trước kia đều cùng nhau ăn sáng, ăn vụng thì biến thành thái giám!

Chúc Thanh Lam lấy một ít bánh đặt lên đĩa của Tần Thiếu Vũ.

Thẩm Thiên Lăng híp mắt nắm chặt khung cửa sổ, một đại nam nhân gấp rau ọt đại nam nhân, nhìn sao cũng không bình thường!

Fuck! Chẳng lẽ mục tiêu cuối cùng của Chúc Thanh Lam cơ bản không phải Hoa Đường mà là Tần Thiếu Vũ?

Nghĩ đến khả năng này, Thẩm Thiên Lăng trong nháy mắt tự khiến bản thân chấn động!

Thế nhưng sau khi tỉ mỉ cân nhắc, thật ra cũng rất có đạo lý! Nói không chừng Chúc Thanh Lam là gay, cho nên mới mặc đồ có vẻ gay như thế!

Gay giả bộ làm trai thẳng lừa gạt phụ nữ, thực ra mục đích cuối cùng là nam nhân bên cạnh! Tình tiết này quả thật rất cận bã, còn cận bã hơn nam nhân hèn hạ trong phim truyện cầu huyết!

Ngọn lửa chính nghĩa của Thẩm Thiên Lăng bắt đầu thiêu đốt, thò người ra muốn nắm lấy khung cửa bày tỏ phần nộ dữ dội, kết quả không nắm chắc, nửa người trên mất thăng bằng té ra ngoài cửa sổ.

“A!!!”. Kêu cực kì thảm thiết.

“Công tử”. Ấm vệ vốn đang ăn bánh bao trên nóc nhà, không ngờ hần đột nhiên té ra ngoài, rớt rít hoảng hốt, vội tiến lên đỡ hần dậy.

Thẩm Thiên Lăng cảm giận, mẹ kiếp lão tử không chịu nổi nữa!

Đi chết đi.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ cũng đi tới.

“Ta không sao”. Thẩm Thiên Lăng rất lạnh lùng. “Hồi nãy ngoài cửa sổ có con bướm, ta muốn bắt, kết quả không cẩn thận”

Ấm vệ trong nháy mắt nấp vào đầu hình ảnh một con mèo nhỏ nhảy lên chụp bướm bướm, kết quả là bị Moe đến rồi!

Phu nhân quả nhiên ngây thơ hoạt bát đáng yêu không gì sánh được!

Thật khiến người ta không chịu nổi!

“Bướm bướm?”. Tần Thiếu Vũ trong mắt đầy cưng chiều. “Cứ luôn không cẩn thận như vậy, thật khiến người ta bó tay”

Loại ánh mắt giả mù sa mưa này! Sau lưng Thẩm Thiên Lăng hơi lạnh một chút, xoay người yên lặng quay về.

“Không mang giày sao đi được”. Tần Thiếu Vũ cúi người ôm hần, cùng nhau vào phòng ngủ.

Chúc Thanh Lam ở bên kia uống trà ăn sáng, vẫn không liếc sang bên này.

“Sao lại mập lên rồi”. Tần Thiếu Vũ ôm hần đặt lên giường.

Thẩm Thiên Lăng vừa nghe thì nổi giận, có người mới thì rất giỏi sao, còn dám chê lão tử!

Tần Thiếu Vũ vắt một chiếc khăn ẩm, giúp hần lau bụi đất dưới chân.

Thẩm tiểu thụ nhắc chân đạp vào mặt hần.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Giận ư?”

“Mơ đi”. Thẩm Thiên Lăng đá đá vai hần. “Lý Bạch Hạo sao rồi?”

“Không có tin tức”. Tần Thiệu Vũ ngồi bên giường. “Khả năng ra khỏi thành không lớn, chỉ có thể âm thầm đào bới mà tìm”

“Sao phải âm thầm?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Lý viên ngoại yêu cầu như vậy”. Tần Thiệu Vũ nói. “Chắc là sợ truyền ra ngoài làm lớn chuyện thì không tốt”

“Loại thời điểm này mà còn bận tâm tới đồn đãi”. Thảm Thiên Lăng cau mày.

“Hương thân ở đây quan trọng nhất là mặt mũi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Hai người con trai trưởng đều bị hái hoa tặc làm hại, mặt mũi của Lý phủ còn đâu nữa”

Nói thì nói vậy nhưng người mới là quan trọng nhất a! Thảm Thiên Lăng suy nghĩ một chút, sau đó kể vào tai hần thấp giọng hỏi. “Người nghĩ có khả năng liên quan tới Lý Bạch Thiên không?”

“Sao lại nghĩ vậy?”. Tần Thiệu Vũ nhìn hần.

“Lý Bạch Cẩm và Lý Bạch Hạo đều là con trai trưởng, mà hần là con thứ”. Thảm Thiên Lăng nói. “Từ nhỏ tất nhiên đối đãi không giống nhau, ăm ực ngày càng dồn lại, cũng khó tránh khỏi không có suy nghĩ, hơn nữa hần còn xấu xa như vậy!”

Thông dân với mẹ kế, người bình thường ai có thể làm được chuyện này!

“Trước kia ta cũng nghĩ tới, có điều sau này lại thấy khả năng không lớn”. Tần Thiệu Vũ nói. “Lý Bạch Thiên tuy là con thứ nhưng có địa vị lớn nhất trong Lý phủ, ruộng vườn hiệu buôn không có gì là không quản lý. Mà Lý Bạch Cẩm trên danh nghĩa là con trưởng nhưng từ nhỏ ốm yếu, ham mê sách vở, thực chất không hề có uy hiếp với Lý Bạch Thiên. Hần không cần mạo hiểm nhiều như vậy”

“Vậy là không có đầu mối thật sao”. Thảm Thiên Lăng thở dài. “Rối ren một đoàn, bây giờ muốn gỡ thế nào đây?”

“Tiểu Ngũ còn chưa về, không chừng sẽ tìm ra một ít đầu mối”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dậy đi, đã tới đây nhiều ngày như vậy rồi, chúng ta cùng đi xem đại công tử của Lý phủ thôi”

45. Chương 44: Thảm Tiểu Thụ Moe Ngốc Nghếch!

Chỗ ở của Lý Đại công tử nằm ở trung tâm Lý phủ, xung quanh bảo vệ nghiêm ngặt. Mà Lý viên ngoại khi nghe nói hai người tới thăm Lý Bạch Cẩm thì tuy có chút lo lắng nhưng cuối cùng vẫn gạt đầu đồng ý, chỉ khó tránh khỏi dặn dò đủ thứ, muốn bọn họ đừng nhắc tới chuyện hái hoa tặc, cũng đừng đề cập tới chuyện Lý Bạch Hạo đã mất tích, tránh cho bệnh tình của hần lại thêm trầm trọng.

“Mùi thuốc đông y nồng quá”. Hai người vừa vào cửa thì Thảm Thiên Lăng đã nhíu mày.

“Thân thể Lý Bạch Cẩm không tốt, lại đột nhiên bị nạn, nhất định càng thêm suy yếu”. Tần Thiệu Vũ nói. “Cho nên ta mới nói hần không thể tạo thành uy hiếp với Lý Bạch Thiên”

Trong phòng ngủ, một nam tử sắc mặt tái nhợt đang tựa vào đầu giường đọc sách, vóc người gầy gò, trên bàn còn bày một chén thuốc.

“Lý công tử”. Thảm Thiên Lăng ở cửa nhẹ giọng gọi hần.

Lý Bạch Cẩm bỏ sách xuống, quay đầu nhìn hai người.

“Chúng ta là khách của Lý viên ngoại, ghé thăm người một chút”. Thảm Thiên Lăng giải thích.

“Đa tạ đã đến thăm”. Thái độ của Lý Bạch Cẩm rất ôn hoà, thậm chí còn cười một chút.

Thảm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm, trước kia còn tưởng sẽ bị đuổi ra ngoài!

Người hầu dâng trà nóng lên, Thảm Thiên Lăng ngồi bên giường, hoàn toàn không biết nên làm gì!

Tần cung chủ dùng nắp chén gạt cận qua, chậm rãi uống trà.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Fuck! Rõ ràng là người muốn tới, không nói lời nào là sao!

Giả bộ lãnh khốc cũng phải tùy thời a!

“Hôm nay trời thật đẹp”. Sau nửa ngày, Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn là tự tìm đề tài.

“Ừ”. Lý Bạch Cẩm gật đầu. “Quỳnh Hoa thành mùa mưa rất dài, khó có được một ngày nắng”

...

Sau đó trong phòng tiếp tục im lặng!

Thế mà Tần Thiếu Vũ còn đang uống trà! Hoàn toàn không có ý định muốn nói chuyện!

Thẩm Thiên Lăng cảm tức nhìn hắn. “Trà ngon không?”

“Trà mới của năm, đương nhiên ngon”. Tần Thiếu Vũ buông chén trà. “Lý công tử cũng là người sành về trà”

“Nếu cung chủ thích, ta gọi người mang qua một ít”. Lý Bạch Cẩm cười cười. “Ngoại trừ trà búp Minh Tiền, ta còn có Nga Mi Tuyết nữa”

“Tốt lắm”. Tần Thiếu Vũ lấy trong ngực ra một quyển sách cổ. “Có qua có lại mới là đạo lý của quân tử, ta mang tập tranh này đến đổi”

Thẩm Thiên Lăng hí mắt, lại còn mang lễ vật tới!

Thật cực kì có tâm kế!

“Là sách sử của Lý đạo?”. Lý Bạch Cẩm vui mừng, trên gương mặt cũng ửng đỏ, sau khi lật xem thì nói. “Dù là người đời sau mô phỏng, nhưng cũng cực kì quý báu”

“Đã sớm nghe nói Lý công tử hiểu biết về tranh, xem như ta tạo quan hệ vậy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vẫn luôn quấy rối quý phủ, cái này xem như bồi thường”

“Tần cung chủ nói đùa”. Lý Bạch Cẩm cất tập tranh, lắc đầu tự giễu cười. “Dù ta yếu ớt nhưng cũng không hồ đồ, hai người vì sao mà đến, trong lòng ta rất rõ”

Thẩm Thiên Lăng ngoài ý muốn, vốn đang định né tránh nhưng không ngờ hắn lại chủ động đề cập.

“Nếu công tử không muốn thì đừng nói”. Tần Thiếu Vũ nói. “Về chuyện còn lại, nếu ta đã đáp ứng Lý viên ngoại thì sẽ làm được”

“Dù ta muốn cũng không có gì đáng nói”. Lý Bạch Cẩm nói. “Đêm đó ta vẫn mê mang, người hầu của Lý phủ cũng không ai thấy, rất kì dị”

Quả nhiên lại hôn mê bất tỉnh a! Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài, sau đó nhìn Tần Thiếu Vũ – hỏi xong rồi, chúng ta về được chưa?

Thế nhưng Tần cung chủ hoàn toàn không để ý tới hắn, cũng không hỏi tiếp chuyện hái hoa tặc mà bắt đầu trò chuyện về tranh và âm nhạc với Lý Bạch Cẩm, đặc biệt hài hoà!

Mẹ kiếp nghe không hiểu gì hết!

Lý Đạo Tử là ai? Lão tử chỉ biết Ngô Đạo Tử!

Thật đáng ghét!

Sau nửa canh giờ, Thẩm Thiên Lăng cực kì khoa trương ngáp một cái, vươn tay dụi mắt.

“Thẩm công tử mệt mỏi sao?”. Lý Bạch Cẩm hỏi.

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán gật đầu.

“Nếu vậy ta cùng Lăng nhi cáo từ trước”. Tần Thiếu Vũ đứng lên. “Lý công tử nghỉ ngơi cho tốt, hôm khác ta trở lại”

Thẩm tiểu thụ thâm bĩu môi, thế mà còn lưu luyến!

Có còn tự trọng không!

“Ta tiền hai vị”. Lý Bạch Cầm vén chăn xuống giường.

“Không cần không cần”. Thẩm Thiên Lăng đang định tới đỡ thì Tần Thiệu Vũ đã ấn hán về trên giường, còn giúp hán đắp chăn!

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Lý công tử nghỉ ngơi cho tốt”. Tần Thiệu Vũ lại dặn dò một lần nữa rồi mới mang Thẩm Thiên Lăng ra ngoài.

“Lần sau những chuyện này đừng đưa lão tử theo!”. Thẩm Thiên Lăng trừng hán. “Chán!”

“Tra án sao lại chán?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Thẩm tiểu thụ trong lòng nhất thời xuất hiện một người tí hon siết chặt nắm đấm gào thét, vậy người cũng gọi là tra án hay sao! Tra án phải kể chuyện tuyệt năm kia, hoa năm ngoái sao, người đang lừa ai vậy!

“Phu nhân có ý kiến sao?”. Tần Thiệu Vũ đáy mắt ngậm cười.

Thẩm Thiên Lăng lãnh diễm nói. “Vậy người tra được cái gì?”

Có gan thì kể một hai ba bốn với lão tử đi!

Rõ ràng muốn tiếp cận người ta!

Còn đỡ người ta lên giường!

Còn đắp chăn!

Không biết xấu hổ!

Kết quả Tần cung chủ lưu loát nói. “Tra ra hán quả thật không phải người xấu”

Thẩm Thiên Lăng càng thêm khinh bỉ. “Cái này cũng cần tra sao? Lẽ nào người còn hoài nghi hán là hái hoa tặc?”

Tự mình hái mình, chẳng lẽ xx dài đến thất lạng?

Có IQ hay không!

“Trước kia quả thật ta hoài nghi hán”. Tần Thiệu Vũ dẫn hán đến ngồi trong lương đình. “Hán là con trai trưởng Lý phủ, nắm quyền lại kém Lý Bạch Thiên, trong lòng có vương mắc cũng bình thường”

“Thế nhưng lúc trước đã nói hán say mê thơ tranh, không hứng thú với chuyện của Lý phủ mà”. Thẩm Thiên Lăng nhắc nhở.

“Biểu hiện thì như vậy, có điều tri nhân tri diện bất tri tâm”. Tần Thiệu Vũ nói. “Sau khi Lý Bạch Hạo mất tích, ta càng hoài nghi hán. Thứ nhất, có thể làm được chuyện này chín phần là nội gián, quen thuộc địa hình và sự sắp xếp tuần tra ở Lý phủ. Thứ hai, hai người con trai trưởng Lý gia gặp chuyện không may, người được lợi cuối cùng tất nhiên là Lý Bạch Thiên. Ta và người có thể nghĩ đến, Lý viên ngoại đương nhiên cũng nghĩ đến được, tới lúc đó khó tránh khỏi trong lòng có khúc mắc với Lý Bạch Thiên”

“Vậy bây giờ thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Sao không nghi ngờ nữa?”

“Có thể liếc một cái là biết tập tranh kia là đồ dỏm, không có mười năm nghiên cứu tuyệt đối không làm được”. Tần Thiệu Vũ nói. “Có thể tĩnh tâm nghiên cứu tranh ảnh mười năm, khả năng đột nhiên hứng thú với tranh đoạt quyền lợi là không lớn”

“Việc này sao người không nói trước với ta?”. Thẩm Thiên Lăng bất mãn, khiến lão tử nhìn rất ngu!

“Nếu phu nhân muốn nghe, lần sau ta sẽ nói hết”. Tần Thiệu Vũ lưu loát không gì sánh được.

Miệng lưỡi dẻo quẹo! Thẩm Thiên Lăng đẩy hán ra.

“Buổi tối đi ăn ở Bát Tiên lâu nhé?”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Có nếp đường ngô sen mà người thích ăn đó”

Thẩm Thiên Lăng bụng kêu ọt ọt.

“Chúc Thanh Lam cũng đi”. Tần Thiếu Vũ lại nói.

Fuck! Hắn đi làm gì!

Thẩm tiểu thụ nhất thời bất mãn. “Cái người quan hệ tốt lắm sao?”. Rõ ràng mới quen một ngày một đêm!

Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng. “Hắn là một người rất thú vị”

Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm. “Ví dụ như?”

“Ở chung với hắn lâu rồi người sẽ cảm thụ được”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng càng bất mãn, mẹ kiếp còn phải cảm thụ sao!

Lão tử cơ bản không muốn cảm thụ!

Trong đêm mưa gió đột nhiên xuất hiện một người, trong phim truyền hình đều là nhân vật phản diện, là gian tế, là âm mưu!

Một mình người thoả thích cảm thụ gay đi!

Cẩn thận không giữ được hoa cúc!

Thẩm Thiên Lăng ác độc oán thầm một chút, sau đó căm tức nhìn hắn. “Buổi tối ta không ăn cơm!”

“Vậy thì ở Lý phủ ngoan ngoãn chờ, nhớ kỹ không được chạy lung tung”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta sẽ phải nhiều ám vệ bảo hộ người hơn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Rõ ràng là không muốn dẫn lão tử đi cùng, ngay cả khách sáo cơ bản cũng không có!

Quả nhiên cực kì chết tiệt!

Vì vậy tối hôm nay, Tần Thiếu Vũ cùng Chúc Thanh Lam ra ngoài, để lại Thẩm tiểu thụ một mình phần nộ ăn mì, còn ăn liên tiếp ba chén lớn!

Quả nhiên không có hắn bên người tâm trạng rất tốt! Sức ăn cũng lớn hơn nhiều! Thẩm Thiên Lăng vừa lẩm bẩm, vừa ra cửa đi bộ quanh sân – bụng cực kì no!

“Công tử”. Triệu Ngũ đang uống trà trong sân.

“Áy, người về lúc nào thế?”. Thẩm Thiên Lăng ngoài ý muốn.

“Nửa canh giờ trước”. Trên y phục Triệu Ngũ có bùn đất, rõ ràng còn chưa kịp thay.

“Hay là về nghỉ ngơi trước đi?”. Thẩm Thiên Lăng giúp hắn gỡ lá cây vướng trên tóc xuống. “Hắn ra ngoài ăn cơm, chắc một lúc lâu mới về”

“Không cần”. Triệu Ngũ nói. “Ta ở đây chờ”

Nhìn qua tâm trạng không tốt lắm a... Thẩm Thiên Lăng thử. “Hắn và Chúc Thanh Lam cùng nhau ra ngoài”

“Ta biết”. Triệu Ngũ gật đầu. “Là người Tả hộ pháp lúc trước cứu về, nghe nói rất tuấn tú”

“Không bằng người!”. Thẩm Thiên Lăng vội an ủi.

Triệu Ngũ lắc đầu. “Công tử nói đùa”

Ta hoàn toàn không đùa a! Thẩm Thiên Lăng trong lòng cực kì đồng cảm với hắn, người trong lòng bị hồ ly tinh quyến rũ, nhất định cực kì khổ sở!

“Hay là chúng ta uống một chén?”. Thẩm Thiên Lăng đề nghị.

“A?”. Triệu Ngũ kinh ngạc.

Thế nhưng Thẩm Thiên Lăng đã chạy vào phòng lấy ra một vò Nữ Nhi Hồng!

Triệu Ngũ: ...

“Không sao, những lúc thế này cần uống chút rượu”. Thẩm Thiên Lăng hào phóng không gì sánh được.

Triệu Ngũ có chút xấu hổ.

Thẩm Thiên Lăng lấy hai chén lớn rót đầy rượu, sau đó giống như đại hiệp mà giơ một chén. “Cạn!”

Triệu Ngũ cũng không cự tuyệt nữa, ngẩng đầu một hơi cạn sạch.

“Khụ khụ”. Dù tửu lượng của Thẩm Thiên Lăng không kém, có điều trước kia đều dùng chén nhỏ uống, bất chợt đổi thành bát to khó tránh khỏi không quen! Có điều hắn còn rất đàn ông mà rót đầy một bát, thấy đầu hơi choáng!

Triệu Ngũ im lặng không lên tiếng, rót ỉnh một bát đầy. “Công tử còn muốn uống sao?”

Nhất định phải uống! Thẩm Thiên Lăng gật đầu!

Vì vậy hai người lại cạn chén.

Ấm về ở chỗ cao thấy, nhao nhao toát ra đồng cảm và kính ngưỡng. Đồng cảm là Triệu Ngũ, Tả hộ pháp bị đoạt đi đúng là bi thương! Kính ngưỡng chính là Thẩm Thiên Lăng, tự mình cùng thuộc hạ giải sầu, phu nhân quả nhiên không hề kiêu căng!

Đợi một lúc lâu sau Tần Thiệu Vũ trở về thì thấy Thẩm Thiên Lăng mê mang ngồi trên ghế, dùng ánh mắt cực kì mơ màng nhìn xung quanh.

“Uống rượu sao?”. Tần Thiệu Vũ cau mày.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ đứng lên. “Thẩm công tử muốn uống, thuộc hạ cản không được”

“Thật thoải mái!!!”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc giơ ngón cái, sau đó bắt đầu cười khúc khích.

Tần Thiệu Vũ: ...

Triệu Ngũ: ...

“Sự việc thế nào rồi?”. Thẩm Thiên Lăng vừa ôm Thẩm Thiên Lăng vừa hỏi.

“Thuộc hạ đã tra ra chỗ ở người kia, hơn nữa dựa theo hành tung của hắn thì quả thật khả nghi”. Triệu Ngũ nói.

“Hi hi”. Thẩm Thiên Lăng banh mặt mình, quay đầu nhìn hắn.

Tần Thiệu Vũ nhìn Triệu Ngũ. “Có cần ta lập tức đến đó không?”

“Không cần”. Triệu Ngũ lắc đầu. “Người nợ cũng vừa tới thành không bao lâu, đang mua thêm bàn ghế, nhìn giống như muốn định cư lâu dài”

“Vậy sáng mai qua đó”. Tần Thiệu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng về phòng. “Về nghỉ ngơi trước đi”

“Vâng”. Triệu Ngũ gật đầu.

“Cạn!”. Thẩm Thiên Lăng còn đang choáng đầu.

“Cạn cái gì!”. Tần Thiệu Vũ quăng hắn lên giường. “Ngủ!”

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng kéo tay hắn. “Uống tiếp”

“Sáng mai uống tiếp”. Tần Thiệu Vũ cởi giày cho hắn. “Hiện tại nghỉ ngơi cho tốt”

“Không nghỉ ngơi!”. Thẩm Thiên Lăng lăn lăn.

Tần Thiệu Vũ tháo đai lưng cho hắn, giúp hắn cởi áo khoác.

Thẩm Thiên Lăng nằm lì trên giường nhìn hấn vài lần, vẻ mặt rất vận vẹo, cực kì ngây ngô.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ bật cười, cúi đầu cụng trán với hấn.

Thẩm Thiên Lăng vòng tay ôm cổ hấn, rất phóng túng hôn lên!

Tần Thiếu Vũ hơi giật mình, theo bản năng quay đầu tránh né.

Thẩm tiểu thụ nhào tới một khoảng không, ánh mắt lập tức trở nên cực kì ảm úc!

“Đừng quậy nữa!”. Tần Thiếu Vũ kéo chặn. “Mau ngủ đi”

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng cắn một cái lên mặt hấn.

“Ngươi say rồi”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hấn.

“Không có!”. Thẩm Thiên Lăng lại hôn lên miệng hấn một cái!

Tần Thiếu Vũ: ...

Thẩm tiểu thụ cười khúc khích.

Loại cảm giác chiếm được tiện nghi này!

“Ta là ai?”. Tần Thiếu Vũ thấp giọng hỏi.

Thẩm Thiên Lăng mê mang đối diện với hấn.

“Ngoan, nói đi, ta là ai”. Tần Thiếu Vũ rất kiên trì.

Thẩm Thiên Lăng nghe lời mà nói. “Ta là ai”

“Ngươi là tiểu tử quỷ”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hấn. “Còn ta?”

“Tần Thiếu Vũ”. Thẩm Thiên Lăng chớp chớp mắt, rốt cuộc nói đúng một lần.

“Ừ”. Tần cung chủ cong khoé miệng.

“Tần Thiếu Vũ”. Thẩm Thiên Lăng lại kêu một tiếng.

“Là ta”. Giọng Tần Thiếu Vũ rất dịu dàng.

Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu.

Tần Thiếu Vũ do dự một chút, hôn nhẹ lên trán hấn. “Ngủ ngon”

Thẩm Thiên Lăng sung sướng ôm chăn quay vào tường, sáng khoái ngủ mê mết!

Mà Tần Thiếu Vũ lại tựa bên giường, suốt đêm không ngủ.

46. Chương 45: Lý Bạch Hạo!

Ngày hôm sau đến gần trưa Thẩm Thiên Lăng mới dậy, say rượu vừa đau đầu vừa khát, toàn thân choáng váng không có một chút tinh thần nào.

“Công tử tỉnh rồi?”. Nghe hấn ho khan, Hoa Đường đẩy cửa bước vào.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng ôm chăn ngồi dậy, phàn nàn. “Choáng đầu quá”

“Sau khi say rượu sẽ như vậy”. Hoa Đường đưa hấn một chén nước. “Cung chủ đã dặn người hầu nấu cháo cá, ăn xong sẽ đỡ hơn”

“Hấn đâu rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Cung chủ và tiểu Ngũ ra ngoại ô, phải tra chuyện hái hoa tặc”. Hoa Đường nói. “Cung chủ trước khi đi còn dặn công tử đừng uống rượu nữa”

Thật ra ta cũng không thích uống rượu lắm! Thẩm Thiên Lăng thiếu hào hứng.

“Hay ta gọi Thanh Lam tới?”. Thấy hần tâm trạng không tốt, Hoa Đường nói. “Có thể cùng công tử uống trà”

WTF dừng nha! Thấm Thiên Lăng nheo mắt. “Ta không thân với hần”

“Hần rất tốt”. Hoa Đường tiếp tục nói. “Rất uyên bác và hài hước”

Có gì đâu mà uyên bác! Thấm Thiên Lăng khinh thường, không biết lực hấp dẫn cũng không biết hệ Ngân Hà, càng không biết khởi nghĩa Hoàng Hoa Cương là ai nổ phát súng đầu tiên, căn bản không chút uyên bác, chỉ là cái đồ hồ ly tinh đáng chết thích chơi gay mà thôi!

“Hần không mạnh bằng tiểu Ngũ”. Thấm tiểu thụ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Hoa Đường: ...

“Kết hôn không thể chỉ nhìn khuôn mặt, bên trong quan trọng hơn!”. Thấm Thiên Lăng vẻ mặt nghiêm túc. “Tiểu Ngũ võ công giỏi, vóc dáng đẹp, có thể bảo vệ người, vẻ mặt lãnh khốc rất nam tính, được nhiều cô gái mong ước, không suy xét lại một chút sao?”

Hoa Đường bắt đầu dĩ. “Tiểu Ngũ kêu người nói sao?”

Đương nhiên không! Thấm Thiên Lăng gơ tay thề. “Đây hoàn toàn là ý kiến của riêng ta!”

“Đa tạ công tử quan tâm, có điều việc này ta tự biết lo liệu”. Hoa Đường bình tĩnh ra ngoài. “Ta mang điểm tâm tới cho công tử”

“Ta còn chưa nói hết”. Thấm Thiên Lăng nhìn bóng lưng Hoa Đường, thở dài thật sâu.

Một chút cũng không phối hợp!

Mà bên kia thành, Tần Thiếu Vũ đang ngồi trong quán trà với Triệu Ngũ, nhìn một toà nhà xa xa.

“Thuộc hạ nghi ngờ rằng hái hoa tặc không chỉ một người”. Triệu Ngũ nói. “Ngày ấy thuộc hạ theo hần tới đây thì phát hiện nửa đêm có vài cao thủ khinh công tới tìm hần, tới sáng mới lục đục rời đi”

“Liệu có phải giáo phái tà môn ma đạo nào không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi. Trên giang hồ chuyện này cũng không hiếm, lúc trước có một vị “Thánh Cô Phong” của một giáo phái hạ lưu, chuyên bắt nam nhân về luyện thuốc, Lạc Tuyết môn phải tốn một phen công sức mới diệt được. Dựa theo logic này, cũng không phải không có khả năng một số người thích dùng nam nhân để tráng dương. Nếu không phải vậy, thật khó giải thích vì sao một tráng hán chân lông cao lớn thô kệch cũng bị hái, thật không có thẩm mỹ a!

“Cũng có thể”. Triệu Ngũ gật đầu. “Có điều vẫn không thấy hần ra ngoài, Lý Bạch Hạo mất tích chắc không liên quan tới hần”

“Sắp xếp thêm nhiều người canh phòng nơi đây, buổi tối có người tìm hần thì đi xem rốt cuộc là thần thánh phương nào”. Tần Thiếu Vũ dặn.

Triệu Ngũ đáp lời. “Việc này cung chủ cứ yên tâm”

“Người thấy Chúc Thanh Lam thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Triệu Ngũ ngây người, đang êm đẹp sao lại nhắc tới tên này.

“Sao không nói?”. Tần Thiếu Vũ gõ gõ bàn.

Triệu Ngũ buồn bực, im lặng rót trà.

“Vậy tức là cam chịu”. Đuôi mày Tần Thiếu Vũ khê nhếch.

“...”. Triệu Ngũ thở dài. “Cung chủ biết rõ rồi cần gì phải hỏi”

Tần Thiếu Vũ nói. “Nói chuyện hài hước, khiêm nhường lễ độ, tướng mạo hào hoa phong nhã, kể ra thì Chúc Thanh Lam thích hợp với Hoa Đường hơn người”

Triệu Ngũ: ...

“Có điều khả năng hần và Hoa Đường bên nhau không lớn”. Tần Thiếu Vũ nói.

Triệu Ngũ khó hiểu. “Vì sao?”

Tần Thiếu Vũ kể vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

Triệu Ngũ cau mày.

“Cho nên ai biết cuối cùng sẽ thế nào”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hắn. “Là của người thì cuối cùng cũng thuộc về người”

Triệu Ngũ gật đầu. “Thuộc hạ có chừng mực”

“Tôi từ lâu kể bên ăn chút gì đi”. Tần Thiếu Vũ đứng dậy.

Triệu Ngũ chần chờ. “Cung chủ không về sao? Giờ này Thẩm công tử chắc đã tỉnh”

Tần Thiếu Vũ buồn cười nhìn hắn. “Trước kia không phải sợ nhất ta có tình cảm với hắn sao?”

“Nếu Thẩm công tử vẫn mất trí nhớ thì có tình cảm cũng không sao”. Triệu Ngũ nói. “Trước kia thuộc hạ chỉ lo tương lai hắn sẽ gây bất lợi cho cung chủ”

“Tổng đàn Ma giáo có động tĩnh gì không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Triệu Ngũ lắc đầu. “Gió êm sóng lặng, tung tích của Phượng Cửu Dạ vẫn không rõ”

Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Cũng thật kín tiếng”

“Có điều nếu Thẩm công tử ở cạnh Cung chủ, hắn nhất định không cam lòng”. Triệu Ngũ nói. “Lời đồn cung chủ và Thẩm công tử là ông trời se duyên đã ngày càng lan rộng, thậm chí có nhà buôn còn bắt đầu xuất bản sách”

“Sách?”. Tần Thiếu Vũ khó hiểu.

“Đều là chuyện xưa của cung chủ và Thẩm công tử”. Triệu Ngũ móc trong ngực ra một quyển sách nhỏ. “Năm văn tiền một quyển, không tính là rẻ, đủ một đấu gạo”

Tần Thiếu Vũ cầm lấy lật ra xem, thấy bên trong có một đoạn “Chỉ thấy Tần cung chủ dâm tính nổi lên, bước tới ôm lấy Thẩm công tử âu yếm một phen, kéo quần xuống lộ ra đôi chân tuyết trắng, nhìn lại chỗ kia thì thấy run run khiến người ta muốn yêu thương, vì vậy Tần cung chủ nhịn không được cúi đầu thỏa thích mút một phen”. Tần Thiếu Vũ trong nháy mắt da đầu tê rần, nét mặt phức tạp khó diễn tả bằng lời.

“Ta còn chưa đọc!”. Thấy hắn vẻ mặt không tốt, Triệu Ngũ vội vàng giơ tay tỏ vẻ vô tội.

Tần cung chủ bình tĩnh lật qua một trang.

“Hai người tình cảm dâng cao, Thẩm công tử thở gấp liên tục, hai chân như ngọc run lên nhè nhẹ, chín cái đuôi hồ ly phía sau trong nháy mắt dài ra...”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Vô thương bất gian (không có ai buôn bán mà không lừa gạt ~), đầu năm nay tìm người viết sách rất đắt tiền”. Triệu Ngũ giải thích. “Cho nên phần lớn đều tìm chuyện cũ dân gian rồi đổi tên”. Cho nên xuất hiện đuôi hồ ly cũng không lạ.

“Vậy chuyện Lăng nhi mang vỏ sò nhả trên châu ra cho ta là sao?”. Tần Thiếu Vũ sắc mặt tái xanh.

Triệu Ngũ vẻ mặt co quắp. “Chắc là cô nương làm ruộng hồi nhỏ nghe thím hàng xóm kể chuyện”

“Điều tra xem là ai in sách, mang đến gặp ta”. Tần Thiếu Vũ vung tay ra ngoài.

“Thật ra cũng không phải chuyện xấu”. Triệu Ngũ nói. “Người mua sách càng nhiều thì đầu đường cuối ngõ càng đồn nhiều, khi đó dù Truy Ảnh cung không đi đồn đãi khắp nơi thì mật thám của Ma giáo cũng sẽ nói lại hết với Phượng Cửu Dạ”

“Vậy trước tiên cũng tra ra người này cho ta!”. Tần Thiếu Vũ biến quyển sách thành một mớ giấy vụn. Đợi giải quyết xong chuyện rồi, người bán được bao nhiêu bản thì ta bắt người ăn hết bấy nhiêu bản!

“Cung chủ quay về sao?”. Triệu Ngũ cẩn thận hỏi.

“Không”. Tần Thiếu Vũ cùng hấn vào tửu lâu. “Ăn cơm trước, ở đây xem xét, không chừng sẽ tra được tin tức của Lý Bạch Hạo”

Sự thật chứng minh Tần cung chủ quả nhiên có tiềm năng tiên đoán, bởi vì hai người ăn được phân nửa thì nghe được tin của Tam công tử Lý gia. Có điều Lý phủ vội vã báo rằng không phải tìm được xung quanh nhà mà là ở một rừng cây trong thành, hôn mê bất tỉnh, hơn nữa rõ ràng bị hái hoa tặc làm hại.

Tần Thiếu Vũ sắc mặt rất khó coi, “ba” một tiếng đặt đũa xuống. “Tiểu Ngũ theo dõi nơi đây, ta quay về xem”

Triệu Ngũ gật đầu. “Thuộc hạ biết”

“Tả hộ pháp đang khám cho Tam công tử”. Người truyền lời vừa theo Tần Thiếu Vũ xuống lầu vừa nói. “Có điều tình huống hình như không tốt lắm, ta thấy Tả hộ pháp vẫn cau mày”

“Những người còn lại thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Thẩm công tử vẫn khỏe, một mực ngủ, còn ăn cháo cá và trứng sốt”. Người truyền lời tự cho là rất hiểu ý người khác.

Tần Thiếu Vũ giọng băng lãnh. “Ta hỏi là Lý viên ngoại”

Người truyền lời vội nói. “Lý lão gia đương nhiên là đau xót khôn nguôi, Nhị công tử vẫn ở bên hấn, việc này còn chưa dám nói cho Đại công tử biết, sợ hấn không chịu nổi kích thích”

Tần Thiếu Vũ nắm dây cương bay lên ngựa, hướng về phía Lý phủ.

Người truyền lời: ...

Đó là ngựa của ta mà...

Bây giờ phải về làm sao đây...

Mà Lý phủ quả nhiên lộn xộn như trong dự đoán, mọi người trong lòng hoảng hốt, khe khẽ xì xầm, nơi ở của Lý Bạch Hạo càng canh phòng nghiêm ngặt. Tần Thiếu Vũ vừa vào cửa thì thấy Lý Bạch Thiên đứng sau ghế vuốt lưng cho Lý viên ngoại.

“Cung chủ”. Hoa Đường từ trong phòng bước ra.

“Tình hình sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Lý viên ngoại và Lý Bạch Thiên cũng vội vàng bước tới.

“Không trúng độc, đầu không bị thương, chắc là khiếp sợ nên hôn mê”. Hoa Đường nói.

Đại phu bên cạnh bổ sung. “Vùng kín của Tam công tử bị thương, còn xuất huyết”

Lý viên ngoại đau xót, ngay cả tay cũng run rẩy.

Hoa Đường hảo tâm đưa cho hấn một lọ thuốc an thần.

“Ta mời Tần cung chủ tới để báo thù cho Bạch Cẩm”. Mối Lý viên ngoại run run. “Không ngờ thù của Bạch Cẩm còn chưa báo, Bạch Hạo lại xảy ra chuyện, rốt cuộc là tạo nghiệt gì a!”

Hoa Đường nhíu mày, theo một ý nghĩa nào đó thì đúng là Tần Thiếu Vũ không làm tròn trách nhiệm.

“Thôi đi thôi đi”. Lý viên ngoại nước mắt như mưa. “Đây là trời phạt Lý gia a”

“Tần cung chủ, Tả hộ pháp, ta đỡ cha về nghỉ trước”. Lý Bạch Thiên nói. “Sau đó quay lại tìm hai vị sau”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, nhìn theo hấn ra cửa.

Đại phu cũng vội vàng thu thập hòm thuốc chạy ra cửa – người giang hồ thật đáng sợ, vẫn cách xa một chút thì tốt hơn!

“Cung chủ thấy sao?”. Đợi cho căn phòng yên tĩnh lại, Hoa Đường hỏi.

“Tiểu Ngũ hoài nghi hái hoa tặc không phải chỉ một người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lý Bạch Hạo vẫn hôn mê ư?”

Hoa Đường gật đầu. “Có điều thể chất hần không tệ, lại có chút công phu làm nền, muộn nhất là ngày mai sẽ tỉnh lại”

“Còn Lăng nhi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Thẩm công tử hơi say rượu, ăn cơm xong uống thuốc thì đã ngủ”. Hoa Đường nói. “Có điều hình như tâm trạng không tốt, còn đeo ngọc bội Cung chủ thích nhất vào cổ con chó”

Tần Thiếu Vũ: ...

Ai có thể nói cho hần biết trong đầu đứa ngốc kia rốt cuộc đang nghĩ gì không!

Hoa Đường vẽ mặt đồng cảm trả ngọc bội cho hần.

“Ta đi xem Lý Bạch Hạo trước”. Tần Thiếu Vũ vén rèm vào buồng trong.

“Lại nói, Lý phủ cũng thật đáng thương”. Hoa Đường đứng bên giường thở dài, một thiếu niên 16, 17 tuổi vốn là tiền đồ sáng lạn, lần này sợ là bị huỷ.

47. Chương 46: Béo Ú!

So với Lý Bạch Cẩm ốm yếu, Lý Bạch Hạo nhìn qua khoẻ mạnh hơn nhiều, tuy hôn mê nhưng sắc mặt cũng không đến mức quá tái nhợt.

“Trên người còn chỗ nào có thương tích không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường lắc đầu. “Vẫn chưa phát hiện, cũng trúng thuốc mê giống mấy người trước kia”

“Cũng không biết là tà giáo gì chạy ra nữa”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Bên tiểu Ngũ có tin tức gì không?”. Hoa Đường hỏi.

“Đã tìm được mấy người khả nghi, có điều còn đang theo dõi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không có bằng chứng, cũng không thể bắt bậy”

“Sợ phải ở đây tổn sức một trận”. Hoa Đường thở dài. “Chúng ta hầu như không có đầu mối, nam tử trong thành hết một người lại tới một người bị hại, bên ngoài đã có lời đồn rằng lần này không phải do người mà do yêu ma gây nên”

“Bất kể là người hay yêu, nếu đã đáp ứng thì phải làm được”. Tần Thiếu Vũ ra ngoài. “Gọi Phạm Nghiêm tới thư phòng gặp ta”

“Phạm đường chủ ra ngoài rồi”. Hoa Đường nói. “Thuộc hạ lập tức cho người đi tìm”

“Ra ngoài?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Vâng”. Hoa Đường nói. “Thấy phu nhân tâm trạng không tốt, Phạm đường chủ muốn ra ngoài mua đồ chơi về dỗ phu nhân vui lên”

Tần Thiếu Vũ: ...

Hoa Đường giải thích. “Phạm đường chủ cũng là có ý tốt”

“Nói Điều Khiêm trừ nửa năm tiền lương của hần”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói.

“Vâng”. Hoa Đường thầm mặc niệm cho Phạm Nghiêm.

Đã nói chuyện dỗ dành phu nhân cứ giao cho cung chủ mà, có liên quan gì tới người đầu!

Thật không đáng đồng cảm chút nào!

Mà trong thiên viện, Thẩm Thiên Lăng đang đuổi người, sau đó sáng khoái không gì sánh được mà mở mắt.

Ban ngày ôm chần ngủ, cảm giác này thật tốt.

“Phu nhân tỉnh rồi”. Ấm vệ Truy Ảnh cung ló xuống từ trên xà nhà, nửa người treo ngoài cửa sổ. “Muốn dùng cơm tối chưa?”

Thẩm Thiên Lăng lười biếng quay về trên giường. “Không ăn”

“Không được”. Ấm vệ Nhật Nguyệt sơn trang vạch ngôi lộ ra gương mặt nghiêm túc. “Trước lúc xuất phát Đại thiếu gia đã dặn kỹ, công tử không thể thiếu một bữa cơm”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Một người ăn không có gì thú vị a!

“...Ừm, đâu?”. Thẩm tiểu thụ lẩm bẩm.

Ấm vệ Nhật Nguyệt sơn trang đưa mắt nhìn nhau hoang mang, ừm đâu là ý gì?

Nhưng ấm vệ Truy Ảnh cung đã nhận ra hàm ý trong đó, vì vậy lập tức trả lời. “Cung chủ nửa canh giờ trước mới về, đang ở chỗ Lý Bạch Hạo, rất nhanh sẽ đến tìm phu nhân”

“Vậy chờ hần về ăn”. Thẩm Thiên Lăng ngáp.

“Vâng”. Ấm vệ Truy Ảnh cung đắc ý, dùng ánh mắt cực kì thiếu ăn đòn liếc lên nóc nhà.

Ấm vệ Nhật Nguyệt sơn trang: ...

Mẹ nó!

Hèn hạ!

“Chúc thiếu hiệp xin dừng bước!”. Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng ngăn cản.

“Ai vậy?”. Thẩm Thiên Lăng không nghe thấy tiếng.

“Chúc Thanh Lam, Chúc thiếu hiệp”. Ấm vệ ở bên cửa sổ nói. “Nói là trong lúc rảnh muốn tiếp chuyện với phu nhân”

WTF vậy mà còn tìm tới cửa!

Cơ bản là không muốn gặp!

Hơn nữa ta có gì hay đâu mà tiếp chuyện!

Thẩm Thiên Lăng lãnh diễm cao quý như đoá hoa sen. “Ta khó chịu!”

“Nghe giọng công tử có vẻ buồn bực, hay là tại hạ thối một khúc cho công tử thư giãn tâm tình?”. Chúc Thanh Lam ở ngoài phòng nói.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đại ca người có phải quá phóng túng rồi không!

“Bêu xấu rồi”. Thấy hần không cự tuyệt, Chúc Thanh Lam cởi xuống trúc địch bên hông, chậm rãi thổi nốt đầu tiên.

Tiếng địch du dương như nước chảy qua khe núi, quả nhiên không cùng cấp bậc với tiếng tiêu ghê người của Diệp cốc chủ lúc trước, quả thật khiến người khác tinh thần sảng khoái!

Mẹ kiếp còn là một con hồ ly tinh có tài! Thẩm Thiên Lăng ngồi xếp bằng trên giường, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này! Nếu như vậy chẳng phải mình so ra kém hơn sao... Ấy sai rồi, liên quan gì tới mình! Thẩm Thiên Lăng lắc lắc đầu, tiểu Ngũ thật đáng thương, gặp phải một đối thủ bất phàm như vậy!

“Công tử thấy sao?”. Hết một khúc, Chúc Thanh Lam hỏi.

“Hay lắm!”. Thẩm Thiên Lăng còn chưa kịp nói thì Tàn Thiếu Vũ đã từ bên ngoài đi vào.

Thẩm Thiên Lăng ghen khí, hay thì được rồi, còn võ tay làm gì! Mấy tuổi rồi mà còn võ tay! Đập chết người!

“Cung chủ quá khen”. Chúc Thanh Lam cất trúc địch vào. “Chút tài mọn, muốn lấy lòng Thẩm công tử mà thôi”

Thẩm Thiên Lăng híp mắt. Người lấy lòng cái gì, chỉ có tiểu thiếp trong phim gia tộc tranh đấu thời phong kiến mới chạy tới lấy lòng vợ cả thôi!

Quả thật ngu xuẩn!

“Cung chủ cùng dùng cơm chứ?”. Chúc Thanh Lam nói. “Ta mượn nhà bếp của Lý phủ, muốn nấu vài món ăn sáng”

Thẩm Thiên Lăng trong phòng phần nộ siết lấy chần, ho khan một tiếng thị uy. Có gan người đáp ứng thử xem, lập tức tuyệt giao!

“Cảm ơn ý tốt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đáng tiếc ta còn có việc, chỉ có thể nhận lấy tấm lòng mà thôi”

Thẩm Thiên Lăng ngồi xếp bằng trên giường, tiện tay cầm qua một quả đào mà gặm.

“Được rồi, vậy tại hạ cáo từ trước”. Chúc Thanh Lam cũng không ở lại nữa, xoay người ra khỏi tiểu viện.

“Hôm nay có gì bất thường không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Ám vệ đáp. “Tất cả đều gió êm sóng lặng, không có gì khác thường”

“Vậy thì tốt”. Tần Thiếu Vũ ra ngoài. “Dặn nhà bếp chuẩn bị một ít món ăn nhẹ ngon ngon cho Lăng nhi”

“Cung chủ đi đâu vậy?”. Ám vệ hỏi.

“Làm việc”. Tần Thiếu Vũ trả lời cực kì ngắn gọn.

Thẩm Thiên Lăng ngậm nửa quả đào, hơi hoá đá.

Thế mà lại không vào!

Không vào là tình huống gì đây!

“Hắn bận nhiều việc lắm sao?”. Thẩm Thiên Lăng vươn đầu ra ngoài cửa sổ.

Ám vệ nhanh chóng gạt đầu. “Đúng vậy, trăm công nghìn việc”

Thẩm Thiên Lăng nhìn vào mắt hắn, giận dữ nói. “Gạt người!”

Ám vệ giật mình. “Cái này cũng phát hiện được ư?”

Thẩm Thiên Lăng giận. “Không phát hiện, ta lừa ngươi thôi!”

Ám vệ: ...

Thẩm tiểu thụ cực kì tức giận mà đóng cửa sổ.

Thật đáng ghét!

Mà lúc đó Tần cung chủ tâm trạng cũng không tốt, đến khi Phạm Nghiêm mang một đồng đồ chơi bằng đường và một cái trống bỏi chạy về thì lập tức bị hắn đè xuống đánh một trận.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”. Phạm đường chủ ôm đầu ngồi xồm dưới đất, nghĩ lại cực kì vô tội!

Hoa Đường và Diêu Khiêm ngồi trên nóc nhà, dành cho hắn ánh mắt đồng cảm vô hạn.

“Vào đây!”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ bụi trên người, rất lạnh diễm vùng tay vào nhà.

Phạm Nghiêm kinh ngạc quá mức nên bước đi cũng khép nép, thụt tha hơn bất cứ thứ gì.

“Người nói xem cung chủ định nói gì với hắn?”. Diêu Khiêm hỏi.

“Sao ta biết”. Hoa Đường cắn hạt dưa. “Ta chỉ làm việc thuộc bổn phận của mình”

Diêu Khiêm nhắc nhở. “Con gái đừng phun hạt dưa xa vậy, nếu bị Chúc công tử thấy thì các huynh đệ phải vất hết óc biện hộ cho người”

Hoa Đường bình tĩnh nhét hạt dưa vào miệng hắn.

Diêu Khiêm: ...

Hai người trong thư phòng nói chuyện suốt vài canh giờ, ngay cả cơm tối cũng đưa vào trong, cho đến gần giờ tỵ Phạm đường chủ mới mơ màng được thả về.

Tần Thiếu Vũ sửa lại cổ áo một chút, xoay người về tiểu viện.

Phòng ngủ còn đốt đèn lơ mờ, Thẩm Thiên Lăng ôm chần rúc vào vách tường, áo choàng bị cọ đến xộc xệch, lộ ra vòng eo trắng nõn.

“Càng ngày càng béo”. Tần Thiếu Vũ bóp hông hắn.

“Muội người!”. Thẩm Thiên Lăng buồn bực nói.

Tần Thiếu Vũ kinh ngạc một chút, còn tỉnh sao?

“Người dám chê lão tử béo!”. Thẩm Thiên Lăng xoay người căm tức nhìn hắn!

“Sao ta dám”. Tần Thiếu Vũ rất hiểu lý lẽ. “Phu nhân như thế nào cũng đáng yêu”

“Hừ!”. Thẩm Thiên Lăng quay về góc tường!

Nửa đêm mới về, về rồi còn bảo lão tử béo!

Gầy chết người!

“Ngủ đi”. Tần Thiếu Vũ nằm cạnh hắn.

Ngủ cái đầu người! Thẩm Thiên Lăng dùng biên độ vô cùng lớn xoay người, sau đó vươn tay nhéo mũi hắn. “Chuyện Lý phủ sao rồi?”

“Ta đang tra”. Tần Thiếu Vũ gỡ tay hắn ra. “Tạm thời không có nhiều manh mối”

“Vậy phải chờ đến khi nào?”. Thẩm Thiên Lăng bắt mẫn. “Chúng ta còn phải đi Nam Hải!”

Nhanh chữa Hàn độc là có thể từ nay về sau không gặp nhau trên chốn giang hồ nữa!

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện này”

“Nhắc tới có gì lạ đâu”. Thẩm Thiên Lăng lầm bầm. “Ta ra ngoài với người là để giải độc”

“Ta sẽ mau chóng”. Tần Thiếu Vũ phát tay làm tắt ngọn đèn trên bàn. “Được rồi, ngủ đi”

...

Rõ ràng là trốn tránh đề tài này!

Thẩm Thiên Lăng trong bóng tối đập hắn. “Nói nửa chừng là thái giám!”. Thái giám mới không có nửa dưới.

“Đừng làm rộn”. Tần Thiếu Vũ đắp kín chăn.

Thẩm Thiên Lăng không nao núng. “Người chưa trả lời vấn đề của lão tử!”

“Đợi giải quyết xong mọi chuyện rồi, ta sẽ dẫn người đi Nam Hải”. Tần Thiếu Vũ xoay người xuống giường. “Bây giờ ngủ sớm đi”

“Người lại muốn đi đâu?”. Thẩm Thiên Lăng sững sốt.

“Nhớ tới còn có chuyện chưa giải quyết”. Tần Thiếu Vũ ra ngoài. “Đừng chờ ta”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp ai chờ người chứ!

“Ấy, cung chủ đi đâu thế?”. Ấm vệ nhao nhao buồn bực.

Hơn nửa đêm chẳng lẽ không phải cùng phu nhân xx rồi xx sau đó xx ư? Sao còn chạy ra ngoài?

Đâu có nhiệm vụ gì phải làm đâu.

Quả thật không hiểu nổi.

Không lâu sau đó, mấy Ấm vệ không sợ chết lén theo dõi rồi về nói, cung chủ ngủ thư phòng.

Mọi người nhao nhao bình tĩnh, hoá ra là cãi nhau.

Ồi chao moe quá đi!

“Ai không muốn ngủ?”. Thấm Thiên Lăng đẩy ra cửa sổ.

Mọi người sôi nổi giơ tay, tỏ ra mình đặc biệt tỉnh ngủ. Chẳng lẽ phu nhân muốn tìm người tâm sự?

“Nhiều quá”. Thấm Thiên Lăng tiện tay chỉ. “Ba người các người đi, tìm mật chước tới!”

Ấm vệ: ...

“Ngây ra làm gì!”. Thấm Thiên Lăng khó thấy được nổi giận một lần.

Ấm vệ chạy như bay.

Sau nửa nén nhang, bốn người ngồi trong sân, bắt đầu ào ào đảo mật chước, Thấm Thiên Lăng vẻ mặt hung thần, nhìn như muốn ăn luôn đồng mật chước.

Mọi người trong lòng sợ hãi giúp hẩn đảo bài, vừa lẹ rơi đầy mặt vừa nghĩ thầm, thua bạc có thể tìm cung chủ lấy hay không... Một ván một trăm lượng thật sự quá mắc a!

Sau nửa canh giờ, trước mặt Thấm Thiên Lăng chất đầy bạc, cực kì có vận may!

Nhưng tâm tình của hẩn lại càng buồn bực, vốn muốn thua sạch tiền của người nào đó, hiện tại không những không thua một đồng mà còn thắng gấp mấy lần.

Đây không phải kết cục lão tử mong muốn a! Thấm Thiên Lăng hùng hổ. “Tìm chút thức ăn tới đây!”. Cơm tối không ăn, bụng đã kêu ọt ọt từ lâu!

Ấm vệ không thể làm gì khác hơn là chạy xuống bếp giúp hẩn trộm một mâm thức ăn còn nóng hổi, chắc là chuẩn bị cho ngày mai.

Thấm tiểu thụ phần nộ xé đùi gà, lão tử muốn béo, có mỡ bụng liên quan quái gì đến người!

Ấm vệ nhao nhao nâng cầm thở dài, sau này đừng tùy tiện cãi nhau a.

Phu nhân thật đáng thương!

Ăn xong nửa bàn thức ăn, Thấm Thiên Lăng cam chịu nằm trên giường chờ mỡ bụng sinh ra, thuận tiện đem Tần Thiếu Vũ ngược đãi thành cận bã.

Kết quả của việc ngủ mà mang theo oán hận vô hạn chính là Thấm Thiên Lăng làm vô số ác mộng khó diễn tả thành lời cùng với... mộng xuân. Cho nên khi hẩn thức tỉnh trong đêm, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Sau đó ấm vệ nghe trong phòng truyền ra tiếng thét kinh hãi.

Sau một lát, Tần Thiếu Vũ đang ở thư phòng đọc sách thì bị ấm vệ mạnh mẽ kéo về tiểu viện.

“Nghiêm trọng rồi, hình như phu nhân bị hồ ly tinh ám!!!”

48. Chương 47: Rên Rỉ

“Hồ ly tinh?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày.

“Đúng vậy”. Ấm vệ vệ mặt cực kì khổ sở. “Cung chủ đi xem thì biết”

Những người còn lại trong viện thấy cung chủ nhà mình tới thì lập tức chạy như bay, giống như gặp quỷ!

Chúng ta cái gì cũng không nghe thấy!

Để quyển rũ cung chủ trở về, phu nhân quả thật không ngại dùng bất cứ thủ đoạn nào, thật khiến người ta chịu không nổi.

Tần Thiếu Vũ hơi khó hiểu, vừa vươn tay định đẩy cửa ra thì nghe được trong phòng truyền tới tiếng rên rỉ như có như không, cực kì quyến rũ!

...

“Lặng nhĩ”. Tần Thiếu Vũ bước nhanh tới ngồi bên giường.

Thẩm Thiên Lăng y phục lộn xộn, gương mặt ửng đỏ, đáy mắt có chút mê mang uỷ khuất.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ đỡ hần dậy.

Thẩm Thiên Lăng vùi vào ngực hần, giống con mèo nhỏ cầu hoan mà cọ khắp nơi.

Tần Thiếu Vũ một tay ôm hần, tay kia bắt mạch, phát hiện ngoại trừ hơi nhanh cũng không có gì khác lạ.

“Ừm...”. Thẩm Thiên Lăng còn đang rên rỉ, cực kì chuyên nghiệp!

“Nói ta nghe, khó chịu chỗ nào?”. Tần Thiếu Vũ ôm hần vào lòng, nhẹ giọng hỏi.

“Nóng”. Thẩm Thiên Lăng hơi mơ hồ.

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hần, động tác dịu dàng, sắc mặt lại âm u như sắp mưa.

Bộ dạng này rõ ràng là trúng thuốc mê, bên người hần ít nhất có bảy tám người bảo vệ, vậy mà cũng bị.

“Khó chịu”. Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt suy sụp.

“Chút nữa là tốt rồi”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hần. “Lặng nhĩ ngoan, nghe lời”

Thẩm Thiên Lăng choáng váng, vươn tay muốn cởi quần.

Tần Thiếu Vũ đè lại tay hần.

“Ồ...”. Thẩm tiểu thụ đặc biệt uỷ khuất, dùng ánh mắt ướm át nhìn hần!

“Đừng quậy”. Tần Thiếu Vũ dỗ dành hần. “Ngủ rồi sẽ hết thôi”

Thế nhưng rõ ràng Thẩm Thiên Lăng không nghe lọt tai, trong cơ thể dường như có ngọn lửa thiêu đốt, “tiểu Lăng” cũng cực kì tinh thần, rất cần được an ủi một chút!

Thấy toàn thân hần bắt đầu run rẩy, lo lắng còn tiếp tục sẽ xảy ra chuyện, Tần Thiếu Vũ thở dài, nhẹ nhàng đặt hần lên giường.

Rời khỏi ôm ấp ấm áp, Thẩm Thiên Lăng càng thêm nôn nóng, theo bản năng vươn tay muốn bắt, Tần Thiếu Vũ lại chủ động đè lên, cúi đầu đối diện với hần.

Thẩm tiểu thụ mắt cũng không chớp, ngoan ngoãn đến mức khiến người ta không nhịn được ôm vào lòng yêu thương.

“Đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ hôn môi hần, tay lướt xuống, cầm vật nhỏ rất có tinh thần kia.

Thẩm Thiên Lăng nức nở, nhìn như khó chịu mà lại thoải mái.

“Lặng nhĩ”. Tần Thiếu Vũ kề sát vào tai hần gọi.

“Ừm...”. Thẩm Thiên Lăng vòng qua cổ hần, ngốc ngốc hôn lên môi hần.

Tần cung chủ hơi quay đầu, tránh thoát cái miệng bạch tuột của Thẩm tiểu thụ.

“Ô!”. Thẩm Thiên Lăng choáng váng cảm tức nhìn hấn, đồ hẹp hòi!

“Không cho hôn”. Tần cung chủ rất xấu xa.

“Một chút thôi”. Thẩm Thiên Lăng ra điều kiện.

“Một chút cũng không cho”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“Đồ chết tiệt!”. Thẩm Thiên Lăng đá chân.

“Ai là đồ chết tiệt?”. Tần cung chủ trên tay hơi dùng sức.

Thất lạng Thẩm Thiên Lăng lập tức mềm nhũn, thở dốc càng kịch liệt.

“Nói”. Tần Thiếu Vũ ngậm lấy vành tai của hấn. “Ai là đồ chết tiệt?”

“Tần Thiếu Vũ”. Thẩm Thiên Lăng khóc lóc ưỡn ẹo thân thể.

“Vì sao?”. Mắt Tần Thiếu Vũ trở nên u ám. “Hấn là đồ chết tiệt, đổi người khác thương người được không?”

Được cái rắm! Thẩm Thiên Lăng quăng qua một cái tát, hô lên. “Không, người dám!”

Vừa dứt lời, môi đã bị hung hăng chặn lại, đầu lưỡi dây dưa cùng nhau, phát ra tiếng nước dâm mỹ vô cùng.

“Ừm... ô...”. Thẩm Thiên Lăng bị hôn đến gần tắt thở, theo bản năng đưa tay đẩy hấn, lại bị ôm chặt hơn. Áo lót đã tuột xuống vai, lộ ra một mảng ngực trắng nõn.

“Đừng động lung tung”. Tần Thiếu Vũ giọng khàn khàn, ôm lấy vòng eo múp múp.

Thẩm Thiên Lăng nằm lì trên giường ào ào thở dốc, não bộ thiếu dưỡng khí dẫn đến tứ chi vô lực, chỉ tùy ý hấn xx rồi xx sau đó cuối cùng xx khiến “tiểu Lăng” bắn ra!

“Lăng nhi?”. Tần Thiếu Vũ lấy khăn lụa lau tinh dịch trên tay.

Thẩm Thiên Lăng thỏa mãn ngáy một tiếng.

“Xong rồi thì không cần ta nữa?”. Tần cung chủ nhéo má hấn.

Thẩm Thiên Lăng không kiên nhẫn, đẩy hấn ra rồi lăn ra giường, tiếp tục ngủ say sưa.

Nhìn cái mông căng tròn mịn màng của hấn, Tần Thiếu Vũ rất thiếu ăn đòn mà vươn tay bóp bóp.

Thẩm Thiên Lăng phóng túng không gì sánh được, tùy ý để cái mông lộ ra ngoài!

Tuy rất muốn tiếp tục đùa giỡn đũa ngọc này, nhưng Tần cung chủ cũng không ngu xuẩn đến trình độ như vậy. Tần Thiếu Vũ thay áo lót sạch cho hấn rồi đắp kín chăn, xoay người ra cửa phòng.

Ám vệ vốn đang tập trung tinh thần tựa sát vào nóc nhà, ngay lập tức ngồi thẳng dậy, dùng ánh mắt cực kì dứt khoát nhìn ánh trăng xa xa, hoàn toàn có dáng vẻ suy ngẫm cuộc đời, giống như vừa rồi căn bản chưa từng kích động!

“Lăn xuống đây!”. Tần Thiếu Vũ sắc mặt tái xanh.

Fuck! Không giận thật đấy chứ!

Ám vệ nhao nhao khổ sở không gì sánh được, nghe một chút cũng giận, còn có thể nhỏ nhen hơn nữa không!

“Hôm nay Lăng nhi ăn cái gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Một món cũng không được bỏ sót”

Xung quanh đều là ám vệ, căn bản không có cơ hội phóng thích mê, khả năng lớn nhất là thức ăn có vấn đề.

Mẹ kiếp hơn nữa đêm sao lại hỏi chuyện này! Ám vệ liên tiếp giơ tay, bánh bao hấp, trứng chưng, rong biển cuộn, gà xào cay, thịt kho tàu, kẹo đường, hoa quả chua, cá nấu mè, lòng áp chảo, cải bắp xào tỏi... chờ một chút!

Phu nhân ăn được nhiều ghê!

Tần Thiếu Vũ nghe đến đau đầu. “Món gì chỉ một mình hăn ăn?”

“Bữa ăn khuya”. Ấm vệ nói.

Thẩm Thiên Lăng trước giờ không làm kiêu, ăn uống đều cùng mọi người náo nhiệt ăn, chỉ có buổi tối ăn khuya trộm từ nhà bếp về, bởi vì không nhiều lắm nên chỉ một mình hăn ăn.

“Ai làm?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Ấm vệ khỏ sở nói. “Trộm trong bếp”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Có vấn đề gì sao?”. Ấm vệ cẩn thận hỏi.

“Đồ ăn thừa đâu?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

Ấm vệ vội nhặt một nửa đùi gà dưới gốc cây lên. “Còn lại đều đổ hết rồi”

“Gọi Hoa Đường tới”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thuận tiện tìm một con chó nữa”

Ấm vệ nhận lệnh, chạy như bay gõ cửa chỗ ở của Hoa Đường.

“Chuyện gì?”. Tả hộ pháp tâm trạng không tốt rời giường.

“Cung chủ tìm ngài”. Ấm vệ nói.

“Tìm ta?”. Hoa Đường mặc quần áo, mở cửa.

“Vâng”. Ấm vệ gật đầu.

“Còn tìm ai nữa?”. Hoa Đường hỏi.

Ấm vệ đường hoàng nói. “Còn một con chó”

Tả hộ pháp: ...

“Thật mà!”. Ấm vệ bịt mắt khóc rống, sao cứ nói đánh là đánh thế, còn là nữ nhân hay không!

Hoa Đường vẫy vẫy cổ tay, cực kì thoải mái ra cửa.

“Cung chủ”. Hoa Đường vừa tới chỗ Thẩm Thiên Lăng thì thấy trong viện đầy người, vì vậy lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này.

“Cho người”. Tần Thiếu Vũ đưa nàng một nửa cái đùi gà dính đầy bùn đất.

Hoa Đường nhận lấy, nét mặt buồn bực.

Mẹ ơi đừng nói là kêu ta ăn nha! Ta chết cho người xem!

“Đây là Lăng nhi ăn còn dư, nhìn xem có vấn đề hay không”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thấy vẻ mặt hăn nghiêm túc, Hoa Đường không dám chậm trễ, lập tức về lấy hòm thuốc.

Một con chó vàng nhỏ cũng bị ôm tới, Tần Thiếu Vũ lấy chút thịt gà xuống, nó lập tức ăn sạch, sung sướng vẫy đuôi với hăn.

Tất cả mọi người nín thở tập trung, đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì.

Có điều một lúc sau, nổi băn khoăn trong lòng mọi người lập tức được giải trừ.

“Có xuân được”. Hoa Đường nói.

Con chó vàng phóng túng không gì sánh được ôm chân Tần Thiếu Vũ, bắt đầu điên cuồng nhún lên nhún xuống, cực kì không yên ổn!

“Cung chủ”. Ấm vệ tìm thức ăn cho Thẩm Thiên Lăng sắc mặt trắng bệch, quỳ một chân xuống đất.

“Xảy ra chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng hỏi, hơi thở cực kì đáng sợ!

Con chó nhỏ còn đang ôm hần cọ cọ, hoàn toàn không có ý định dừng lại, còn kêu lên rất sung sướng!

Trời ạ! Có ám vệ nhanh mắt vội vàng bước tới ôm đi – không muốn sống nữa ư!

“Thuộc hạ quả thật không biết chuyện gì”. Ám vệ trên trán đổ mồ hôi. “Lúc trước phu nhân nói dối bụng, thuộc hạ bèn xuống bếp mang thức ăn lên cho hần, đều đã chuẩn bị sẵn từ lâu”

“Tuỳ ý mang lên sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Vâng”. Ám vệ nói. “Là những món phu nhân thích, cái này một chén cái kia một chén, đều là những thứ chuẩn bị cho chủ nhân của Lý phủ”

“Đi tra rõ đuôi gà này là dành cho ai”. Tần Thiếu Vũ nói. “Việc này đừng ở đây, đừng truyền ra ngoài!”

“Vâng”. Ám vệ nhận lệnh rồi đi.

Hoa Đường cẩn thận hỏi. “Có cần thuộc hạ chế giải dược cho Thẩm công tử không?”

“Không cần”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Hần không sao rồi”

“...”. Làm một nữ nhân, Tả hộ pháp không thể không nghĩ tới quá trình giải độc, vì vậy bình tĩnh nói. “Thuộc hạ về trước”

“Người nghĩ là ai làm?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường nói. “Vậy phải xem đuôi gà này chuẩn bị cho ai, nếu là thê thiếp của Lý viên ngoại thì có lẽ là chuyện của đám nữ nhân thôi”

Tần Thiếu Vũ buồn cười. “Nghe cứ như người không xem mình là một cô nương vậy”

Hoa Đường: ...

“Về nghỉ ngơi đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu ta đoán không sai, chuyện này lập tức sẽ có kết quả”

“Chuyện gì?”. Hoa Đường hỏi.

Thế nhưng Tần Thiếu Vũ đã vào phòng, rõ ràng không có ý định nói chuyện với nàng.

Tả hộ pháp khó chịu, nói phân nửa là đáng ghét nhất đó!

Trong phòng, sau khi sáng khoái Thẩm Thiên Lăng ngủ cực kì say sưa, há miệng cực kì ngu xuẩn.

Tần Thiếu Vũ nằm cạnh hần, vươn tay ôm người vào lòng.

Trong mộng cũng cười.

Sáng hôm sau, ám vệ trở lại báo cáo, canh gà đó vốn chuẩn bị cho Đại công tử Lý gia Lý Bạch Cẩm.

Quả nhiên, Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng như hồ ly.

“Cung chủ?”. Hoa Đường còn nhớ tới chuyện tối qua hần nói.

“Ta đi xem Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ đứng lên vào buồng trong.

Vì vậy Tả hộ pháp lại >_< một=“” lần=“” nữa.=“” rồi=“” cuộc=“” muốn=“” lão=“” nương=“” tò=“” mò=“” tới=“” chừng=“”>

Mà trong phòng, Thẩm tiểu thụ đang nhìn mấy vết xanh tím bên hông, sét – đánh – ngang – trời!

Mẹ kiếp đây rõ ràng là dấu vết sau khi làm chuyện gì đó a!

Dù không ấn tượng lắm nhưng xung quanh có nhiều ám vệ như vậy, y phục cũng được thay mới, cơ bản không thể là hái hoa tặc, người duy nhất có khả năng chính là Tần – Thiếu – Vũ!

Huống hồ trong lúc mơ mơ màng màng, mình cũng từng hôn lưỡi với hần, còn bị sờ soạng “tiểu Lăng”!

Quả thật hơi quá đáng, cơ bản không thể nhịn được nữa!

Thẩm Thiên Lăng nổi giận đùng đùng, vén chăn xuống giường định tìm hắc tính sổ thì sắc mặt lại trắng bệch! Bởi vì hắc thấy hoa cúc hơi đau!

Fuck!

Chẳng lẽ không chỉ bị sờ “tiểu Lăng” mà còn bị xx hoa cúc?

Nghĩ đến khả năng này, Thẩm Thiên Lăng nhất thời cảm thấy cả thế giới đều biến thành màu đen, quả thật tối tăm!

Thế nhưng... có vẻ không khoa trương giống trong tiểu thuyết vậy a!

Thẩm Thiên Lăng vươn tay sờ sờ hoa cúc, thấy hơi sưng, thế nhưng vẫn miễn cưỡng nằm trong phạm vi bình thường! Trừ phi Tần Thiệu Vũ cỡ như cây tăm, nếu không tuyệt đối không nhẹ nhàng như vậy!

Nhưng hắc không giống cây tăm, trước kia hai người cùng tắm chung, xx của hắc rất hùng vĩ!

Cho nên, mẹ kiếp chẳng lẽ là dấu hiệu bệnh trĩ? Thẩm Thiên Lăng trầm mồi ngổn ngang.

“Phu nhân tỉnh rồi sao?”. Tần Thiệu Vũ đẩy cửa bước vào.

“Đồ chết tiệt!”. Thẩm Thiên Lăng cực kì lưu loát.

Tần Thiệu Vũ ngồi bên giường, vươn tay nhéo mặt hắc, vẻ mặt cực kì cưng chiều.

“Tối hôm qua ngươi đã làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng tiếp tục cảm tức nhìn hắc.

“Tối hôm qua ngươi trúng xuân dục”. Tần Thiệu Vũ lần này không gạt hắc.

Thẩm Thiên Lăng hít một hơi lạnh khí. “Cái gì?”

“Ấm vệ không cẩn thận”. Tần Thiệu Vũ nói. “Không phải nhắm vào ngươi, chỉ trách ngươi quá xui”

Thẩm Thiên Lăng tức giận gườm gườm giữa!

“Hỏi ngươi một chuyện”. Tần Thiệu Vũ vẻ mặt nghiêm túc. “Trả lời rõ ràng cho ta”

“Không thích!”. Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm.

Tần Thiệu Vũ bật cười, nhéo nhéo tay hắc. “Chuyện liên quan tới hái hoa tặc, nghe lời”

“Chuyện gì?”. Thẩm Thiên Lăng thoả hiệp.

“Chỗ đó có khó chịu không?”. Vấn đề của Tần cung chủ quả nhiên cực kì thiếu ăn đòn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nói”. Tần Thiệu Vũ còn đang thúc giục.

Sau đó hắc bị Thẩm tiểu thụ điên cuồng đánh đập một phen. “Câm miệng, đồ chết tiệt!”

“Đừng quậy”. Tần Thiệu Vũ dở khóc dở cười. “Ta nghiêm túc”

“Chẳng lẽ ngươi thật sự làm ra chuyện cảm thú với lão tử?”. Thẩm tiểu thụ tức giận.

“Làm sao có thể”. Tần Thiệu Vũ bất đắc dĩ. “Nói rõ ràng, nếu không ta đành tự mình kiểm tra”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nói”. Tần Thiệu Vũ khó thấy được nghiêm túc với hắc.

“... Hơi hơi”. Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm.

“Cởi quần áo cho ta nhìn một chút”. Tần cung chủ tiếp tục đưa ra yêu cầu.

Thẩm Thiên Lăng: ....

Không nên dùng vẻ mặt chính trực nói ra lời dâm đẳng như thế a, biến thái!

Tần Thiệu Vũ trực tiếp bắt lấy hắc, hai ba phút cởi sạch y phục.

Cơ thể trắng nõn loang lổ xanh tím, dâm mỹ không gì sánh được.

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt tức giận trừng hấn.

Vốn lão tử đã định quên đi, ngươi còn chủ động nói!

Mau giải thích!!!!

“Quả nhiên là vậy”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp bụng hấn. “Đánh bậy đánh bạ, xem như ngươi lập công”

...

“Ta lập công?”. Thẩm Thiên Lăng trần truồng ngồi trên giường, ánh mắt cực kì mê mang.

“Mặc quần áo”. Tần Thiếu Vũ cụng trán hấn. “Hôm nay có trò vui để xem”

“Ngươi còn chưa nói trên người ta xảy ra chuyện gì?”. Thẩm tiểu thụ rất có nguyên tắc! Đừng hòng tránh né vấn đề!

Tần Thiếu Vũ còn chưa lên tiếng thì một người hầu Lý phủ đã lão đảo chạy vào. “Tần cung chủ, Tam công tử nhà ta tỉnh, hấn nói thấy mặt hái hoa tặc, muốn đích thân nói với ngài!”

“Biết rồi”. Tần Thiếu Vũ đuổi người hầu ra, cúi đầu dùng sức hôn lên bụng Thẩm Thiên Lăng.

“Muốn chết a!”. Thẩm tiểu thụ giận dữ.

“Đây mới là dấu hôn”. Tần Thiếu Vũ chỉ chỉ hồng ấn mới tạo ra.

“Lão tử đương nhiên biết!”. Thẩm Thiên Lăng giận, cắn hết cả người lão tử rồi!

“Những thứ này không phải”. Tần Thiếu Vũ nhìn dấu vết còn lại trên người hấn. “Tối qua ta thay quần áo cho ngươi thì không có mấy thứ này”

“Chẳng lẽ tự mọc ra!”. Thẩm Thiên Lăng đập hấn một cước.

“Đúng vậy”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Vì ngươi trúng độc”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Còn chưa hiểu sao?”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hấn.

Nói thừa, có quỷ mới hiểu! Thẩm Thiên Lăng trừng hấn.

“Cơ bản là không có hái hoa tặc, tất cả mọi người đều trúng độc, nói vậy hiểu chưa?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“...”. Thẩm Thiên Lăng hơi khiếp sợ.

“Ra vào không dấu vết, trên giang hồ cơ bản không có người như vậy”. Tần Thiếu Vũ giải thích. “Nếu đổi thành độc được thì trái lại có khả năng khiến người ta hôn mê nóng lên khó nhận, tự mình cởi đồ, đồng thời lưu lại dấu vết giống như giao hoan trên người, giống như ngươi tối hôm qua vậy”

Thẩm Thiên Lăng đỏ mặt, mẹ kiếp rốt cuộc tối qua lão tử đã làm gì!

“Hôm qua mấy thứ ngươi ăn là chuẩn bị cho Lý Bạch Cẩm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Xem ra có người hại hấn một lần còn chưa đủ”

“Nhưng quản gia vừa nói Lý Bạch Hạo thấy được hái hoa tặc”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Cho nên chúng ta mới qua xem”. Tần Thiếu Vũ mặc quần áo giúp hấn. “Xem hấn rốt cuộc diễn như thế nào”

49. Chương 48: Giảng Bấy!

“Diễn?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy giật mình.

“Một kẻ không tồn tại bị người nhìn thấy, ngoại trừ là diễn kịch, còn có thể là cái gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Nhưng nếu quả thật là hấn làm, vậy thì vì sao?”. Thảm Thiên Lăng cực kì khó hiểu. “Lại hại ca ca ruột của hấn”. Người đáng đối phó nhất không phải Lý Bạch Thiên sao?

“Chuyện này sau này sẽ giải thích với người”. Tần Thiếu Vũ mang giày giúp hấn xong. “Trước hết đi xem Lý Bạch Hạo kia đã!”

“Ừ”. Thảm tiểu thụ vì trúng độc chưa khỏi mà cái mông hơi đau, bước đi không được tự nhiên, xoay xoay như vịt.

Tần Thiếu Vũ: ...

“Làm gì vậy?”. Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt phần nộ khiển trách hấn. “Lão tử trúng độc là do người không làm tròn trách nhiệm, trước kia người đáp ứng đại ca ta thế nào!”. Không biết xấu hổ!

“Đáp ứng hấn nhất quyết không để cho người thiếu miếng thịt nào”. Tần Thiếu Vũ ôm hấn ước lượng. “Không ôm a, còn mập ra”

Thảm Thiên Lăng nghiêng răng nghiêng lợi, banh mặt của hấn biến hình!

Thật đáng ghét!

Mà mọi người của Truy Ảnh cung sau khi thấy tướng đi của Thảm Thiên Lăng thì nhao nhao rút nước mắt, phu nhân thật là vĩ đại!

“Tần cung chủ, Thảm công tử”. Lý viên ngoại canh trước cửa phòng Lý Bạch Hạo, nhìn thấy hai người thì vội vàng ra đón.

“Tam công tử sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Bạch Hạo đã tỉnh, đang ở bên trong chờ cung chủ”. Lý viên ngoại nói.

Tần Thiếu Vũ gật đầu, dẫn Thảm Thiên Lăng vào tiểu viện.

Trong phòng ngủ, Lý Bạch Hạo đang tựa vào đầu giường ho khan, trong tay cầm một cái khăn trắng, trên đó đều là máu.

“Lý công tử”. Tần Thiếu Vũ đứng bên giường.

“Cung chủ”. Lý Bạch Hạo suy yếu ngẩng đầu, sắc mặt cực kì trắng bệch!

“Bạch Hạo”. Lý viên ngoại nói. “Hôm ấy người thấy gì, mau nói toàn bộ cho Tần cung chủ”

Lý Bạch Hạo cười khổ một tiếng, không nói gì.

“Ôi!”. Lý viên ngoại sốt ruột giục. “Đến lúc này rồi còn ngượng ngùng cái gì, nói ra Tần cung chủ sẽ báo thù cho người”

“Đúng vậy”. Thảm Thiên Lăng cũng phụ hoạ. “Người đừng sợ, nhìn thấy gì cứ nói ra là được”

“Đêm đó ta đang tựa vào đầu giường đọc sách”. Lý Bạch Hạo nói. “Đột nhiên cảm giác toàn thân vô lực, suy nghĩ hỗn loạn, giống như trúng khói mê”

“Khói mê?”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Vì sao không gọi người?”

Lý Bạch Hạo thở dài. “Lúc đó hoảng sợ, ta cũng muốn kêu cứu mạng, nhưng ai ngờ không phát ra được âm thanh nào. Một lát sau, ngọn đèn trên bàn cũng bị người thổi tắt”

Thảm Thiên Lăng yên lặng run một chút, hình như đang kể chuyện ma!

“Sau đó thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Lúc ta gần bất tỉnh thì nghe được cửa sổ có tiếng động, sau đó bên giường xuất hiện hai người”. Lý Bạch Hạo nhớ lại.

“Cái gì?”. Tần Thiếu Vũ còn chưa nói chuyện, Lý viên ngoại đã hô lên, run run giơ ngón giữa và ngón trỏ ra.

“Hai, hai người?”

Lý Bạch Hạo vẽ mặt khó xử, khẽ gật đầu.

Ta đây là mạng gì a... Lý viên ngoại nhất thời muốn khóc lóc đấm ngực giậm chân, hai đứa con trai đều bị kẻ xấu thay phiên làm hại, nếu bị truyền đi, Lý gia đời này đừng nghĩ ra oai ở Quỳnh Hoa thành nữa!

“Dáng dấp ra sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Mang khăn che, không thấy rõ mặt”. Lý Bạch Hạo nói. “Chỉ thấy một người hơi khập khiễng, một người khác trên mặt có nốt ruồi đen lớn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đây là ai a.

“A?”. Tần Thiếu Vũ hơi cao giọng, nhìn qua có vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Tần cung chủ biết là ai sao?”. Lý viên ngoại gấp gáp nhìn hẩn.

“Nếu là hai người kia, ta có thể tìm thử”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Đa tạ Tần cung chủ”. Lý viên ngoại hầu như muốn khóc mà nói năng lộn xộn. “Nếu có thể báo thù cho Lý gia, táng gia bại sản cũng không tiếc!”

“Lý lão gia yên tâm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trong vòng bảy ngày, ta sẽ giao người cho người!”

Bảy ngày? Thẩm Thiên Lăng trong lòng hơi kinh ngạc. Lúc trước rõ ràng nói Lý Bạch Hạo đang diễn trò, vậy muốn bắt người thế nào được?

Có điều dù trong lòng mờ mịt, trên mặt Thẩm tiểu thụ vẫn rất bình tĩnh lạnh lùng, cực kì không làm mất mặt giới Ảnh đế!

Nhưng cũng chỉ ở trước mặt người khác thôi. Sau khi hai người cáo từ rời khỏi nơi ở của Lý Bạch Hạo, vừa về đến phòng Thẩm Thiên Lăng liền lập tức nắm cổ áo hẩn. “Nói mau, chuyện gì xảy ra?”

Quả thật tò mò đến khó chịu!

Mà Tần cung chủ hết lần này đến lần khác rất xấu xa, chậm rãi thừa nước đục thả câu mà nói. “Trước hết rót chén trà cho vi phu đi”

Rót muội người! Thẩm Thiên Lăng cực kì không hiền lành, đẩy hẩn lên giường, còn khí thế đá rút giày nhảy lên người hẩn. “Nói mau!”

Cực kì oai phong!

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, vươn tay xoa thắt lưng của hẩn.

“Đừng cười dám dăng nữa”. Thẩm Thiên Lăng lời lẽ danh thép. “Nam nhân phải hào hiệp một chút!”

“Còn nhớ người chúng ta gặp ở tửu lâu không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Khinh công rất tốt, người nói có thể là hái hoa tặc. Thế nhưng hẩn không có nốt ruồi đen”

“Ngày ấy tiểu Ngưu âm thầm bám theo, thấy hẩn mua một toà nhà trong thành”. Tần Thiếu Vũ nói. “Theo dõi vài ngày, phát hiện tuy hẩn không ra ngoài nhưng tối nào cũng có người tới tìm, trong đó có một người đi khập khiễng, cũng có người trên mặt có nốt ruồi đen”

“Cho nên bọn họ là một phe?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Nếu không phải hôm qua người ăn bậy, hôm nay ta cũng sẽ tin những gì Lý Bạch Hạo nói, nhận định mấy người kia là hái hoa tặc”

“Vậy bây giờ thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Bây giờ chỉ có thể nói rõ một việc, Lý Bạch Hạo và bọn họ cùng phe”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mục đích là giăng bẫy khiến ta ngộ nhận là đã tìm ra hái hoa tặc”

“Nhưng mục đích của họ là gì?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu. “Là kẻ thù trên giang hồ của người?”

“Không phải”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“Vậy thì vì cái gì?”. Thảm Thiên Lăng tiếp tục hỏi.

Tần Thiếu Vũ nói lời giật gân. “Vì trong tay ta có người”

“Ta?”. Thảm Thiên Lăng mở to mắt.

Tần Thiếu Vũ chột chột bụng mỡ của hắn. “Có người muốn cướp người với ta”

Thảm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp sao lại nhớ tới bốn chữ “hồng nhan hoạ thủy” thế này, không khoa học!

“Cho nên người phải ngoan một chút”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ng ngoan ở bên cạnh ta”

Ng ngoan muội người! Thảm Thiên Lăng bò xuống khỏi người hắn, ngồi xếp bằng trên giường. “Ai muốn cướp ta?”

Tần Thiếu Vũ hỏi lại. “Người nghĩ sao?”

“Phượng Cửu Dạ?”. Thảm Thiên Lăng suy đoán.

Tần Thiếu Vũ lập tức bày ra vẻ mặt đau lòng. “Người quả nhiên còn muốn đi với hắn”

Thảm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp diễn nữa là tuyệt giao a!

“Có điều thật ra thì”. Tần Thiếu Vũ thu hồi vẻ mặt trêu đùa. “Dọc đường người mơ ước người không thiếu, ta đương nhiên sẽ bảo vệ tốt người, nhưng chính người cũng phải cẩn thận nhiều hơn”

Thảm tiểu thụ thâm thở dài, hái hoa tặc mà cũng liên quan tới mình, nỗi khổ của vạn nhân mê ai có thể hiểu cho!

“Không đúng”. Sau một lúc, Thảm Thiên Lăng nhú mày.

“Không đúng cái gì?”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục sờ bụng hắn, dù cách một lớp áo cũng cực kì mềm mềm!

“Nếu chuyện này đều là Lý Bạch Hạo lừa người thì lúc trước phải giải thích thế nào?”. Thảm Thiên Lăng nói. “Lúc chúng ta chưa quyết định đi thành Quỳnh Hoa thì hái hoa tặc cũng đã xuất hiện”. Ba mươi ngày ba mươi lần, dù là giả cũng rất chấn động!

“Điểm này ta cũng không chắc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cho nên phải hỏi Lý Bạch Hạo mới biết đáp án”

“Vậy bây giờ phải làm sao?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Tương kế tựu kế”. Tần Thiếu Vũ cời thất lưng của hắn.

Thảm Thiên Lăng: ...

Người muốn chết sao!

“Cho ta nhìn dấu vết này một chút”. Tần Thiếu Vũ nói cực kì thần nhiên, như một vị chính nhân quân tử!

“Không!”. Thảm Thiên Lăng che quần áo bò về mép giường. “Cách xa ta một chút”

“Lỡ nghiêm trọng hơn thì làm sao bây giờ”. Tần Thiếu Vũ đe dọa. “Nói không chừng còn sưng lên!”

“Sưng cái rắm!”. Thảm Thiên Lăng căm tức nhìn hắn. “Người nghĩ ta ngốc sao!”

Đúng vậy, Tần Thiếu Vũ thâm phụ hoạ, sau đó bình tĩnh nói. “Sao lại thế được, ta chưa từng thấy người thông minh như phụ nhân vậy”

Thảm Thiên Lăng: ...

WTF người còn có thể dối trá hơn nữa không!

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ kéo hắn vào lòng.

“Buông ra!”. Thảm Thiên Lăng liều mạng giấy dựa, chân đạp lung tung.

Nếu dựa theo trị giá vũ lực thì Tần cung chủ cơ bản chỉ cần hai ngón tay là có thể ngăn cản hắn, nhưng cái dạng này rất không có tình thú! Cho nên hai người ở trên giường đùa giỡn lẫn lộn một hồi lâu, quần áo Thảm tiểu thụ phanh ra, lộ cái bụng ra ngoài, trong mắt đầy cảm giận!

Cái thế giới không có nhân quyền này a!!!

“Nhận thua rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ chột chột rón rón.

Thảm Thiên Lăng hai mắt đầm lệ cười hắc hắc, vì hơi ngứa.

“Ngốc chết”. Tần Thiếu Vũ nhếch miệng, đáy mắt mang theo nồng đậm cưng chiều mà chính hắn cũng không thấy được.

“Không chơi nữa”. Thảm Thiên Lăng che bụng. “Nói chuyện nghiêm túc”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ kéo hắn dậy. “Chuyện gì?”

“Chủ mưu sau màn của Lý Bạch Hạo là Phượng Cửu Dạ thật sao?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ do dự một chút, không nói gì.

“Nói đi”. Thảm Thiên Lăng giục hắn.

“Đại khái là vậy”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Hắn vẫn muốn cướp ngươi đi”

Thảm Thiên Lăng vô cùng khó hiểu. “Vì sao?”

Tần Thiếu Vũ nhìn hắn một cái.

Thảm Thiên Lăng cảnh giác. “Đừng nói hắn thâm mên ta”. Loại tình tiết cầu huyết không khoa học này!

Tần Thiếu Vũ nói. “Bởi vì ngươi lấy đồ của hắn”

Thảm Thiên Lăng: ...

Cái này oan muốn chết, lão tử cái gì cũng không biết a!

“Không nhớ ư?”. Tần Thiếu Vũ sờ sờ đầu hắn.

“Ta đã mất trí nhớ”. Thảm Thiên Lăng rầu rĩ. “Ngươi nghĩ hắn có khả năng buông tha cho ta không?”

“Ngươi thấy sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

...

Mẹ kiếp nhất định là không, đã đuổi theo nguyên chặng đường rồi.

Thảm Thiên Lăng nước mắt ào ào.

Cục diện rối rắm gì thế này!

“Ta lấy cái gì của hắn?”. Thảm Thiên Lăng nghẹn họng. “Đừng nói là bản đồ bảo tàng hoặc bí kíp võ lâm”

“Đừng nghĩ nữa”. Tần Thiếu Vũ vỗ lưng hắn. “Quên cũng tốt, tốt nhất cả đời cũng đừng nhớ lại”

Ngươi nói đơn giản quá! Thảm Thiên Lăng buồn phiền không gì sánh được, thấy mình cơ bản không phải Ảnh đế mà là bia đỡ đạn!

“Ta sẽ bảo vệ ngươi”. Thấy hắn rầu rĩ, Tần Thiếu Vũ an ủi.

“Cũng không thể cứ vậy hoài”. Thảm Thiên Lăng dùng chân trùu đầu. Nếu danh môn chính phái còn có thể giải thích một chút, nhưng Ma giáo giáo chủ bốn chữ này vừa nghe đã thấy nồng đậm khí tức tối tăm, cơ bản không có khả năng nói lý lẽ!

“Ta sẽ giúp ngươi giải quyết hết chuyện này”. Tần Thiếu Vũ nhéo nhéo cổ hắn. “Vui lên chút đi”

“A”. Thẩm Thiên Lăng vẫn nằm bất động.

“Cười một cái”. Tần Thiếu Vũ ôm hân. “Không thì hôn người đó”

“Hắc hắc hắc”. Là một diễn viên chuyên nghiệp, Thẩm tiểu thụ nhanh chóng phát ra ba tiếng cười kinh điển của đại hiệp trong phim truyền hình, tốc độ nhanh hơn bất cứ thứ gì!

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Ngốc nghếch”

“Người mới ngốc”. Thẩm Thiên Lăng cũng bị chọc cười, dùng chân đạp đạp hân.

“Ồ trong phòng đọc sách được không?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta đi giải quyết vài chuyện, buổi trưa về ăn với người”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nhìn hân sửa sang y phục ra ngoài phòng.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ đang canh giữ bên ngoài.

“Dẫn dò xuống, không có lệnh của ta, đừng cho Lăng nhi tiếp xúc với bất cứ người ngoài nào”. Tần Thiếu Vũ thấp giọng nói.

Âm vệ dù hơi kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu. “Vâng!”

“Tiểu Ngũ theo ta”. Tần Thiếu Vũ bước ra tiểu viện.

“Trước đây cung chủ chưa từng hạn chế tự do của Thẩm công tử”. Triệu Ngũ cùng hân ra khỏi tiểu viện.

“Vì lúc trước ta chưa nói gì với hân”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Vậy còn bây giờ?”. Triệu Ngũ hỏi.

“Ta nói với Lăng nhi Phượng Cửu Dạ muốn một thứ trong tay hân”. Tần Thiếu Vũ nói. “Còn nói cho hân chuyện hái hoa tặc có thể là âm mưu của Phượng Cửu Dạ”

“Nếu lo lắng sao còn nói thật với Thẩm công tử?”. Triệu Ngũ khó hiểu.

“Vì hân hỏi, ta không muốn lừa hân nữa”. Giữa hai chân mày Tần Thiếu Vũ hơi mệt mỏi. “Về việc hạn chế tự do của hân, là vì trách nhiệm với Truy Ảnh cung và với cả giang hồ”. Dù sao Thẩm Thiên Lăng cũng từng được Phượng Cửu Dạ sử dụng, dù hiện tại mất trí nhớ có thể hoàn toàn yên tâm, nhưng lỡ hân đột nhiên khôi phục ký ức, dù không muốn đối mặt cũng phải thừa nhận có thể hân sẽ làm ra lựa chọn giống trước kia.

Cho nên phải đề phòng.

“Cung chủ thật sự có tình cảm với Thẩm công tử?”. Triệu Ngũ thử hỏi.

“Người đang thuyết giáo ta đó sao?”. Tần Thiếu Vũ cười mà như không cười.

Triệu Ngũ cúi đầu. “Thuộc hạ không dám”

“Hoa Đường gần đây ra sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“... Né tránh ta”. Triệu Ngũ có chút uể oải.

“Đó là vì nàng thấy có lỗi với người”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hân. “Có thể để cho nàng né tránh, người là người đầu tiên”

Triệu Ngũ đỏ khốc đỏ cười. “Chẳng lẽ còn phải chúc mừng sao”

“Dù thô kệch hơn nữa thì cũng là một cô nương”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có mấy vật mà các cô nương thích, nàng cũng thích”

“Phạm đường chủ cũng nói vậy với ta”. Triệu Ngũ nói. “Lúc trước hân còn tự thể nghiệm mua một đồng túi thơm và mút quả, nói Cung chủ muốn đưa cho Thẩm công tử, khiến hân vui lên”

Tần Thiếu Vũ chớp mi. “Sau đó thì sao?”

“Sau đó Tả hộ pháp và Hữu hộ pháp cùng kết luận hần sẽ bị cung chủ đánh chết”. Triệu Ngũ nói. “Vì vậy Phạm đường chủ bị dọa trở về”

“Lần sau kêu hần đưa đi”. Tần Thiếu Vũ nói.

Triệu Ngũ giật mình. “Cung chủ muốn ư?”

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh. “Người nghĩ nhiều rồi, ta chỉ kiếm cơ đánh hần”

Triệu Ngũ: ...

“Gọi Hoa Đường đến bàn bạc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu ta đoán không lầm, Phượng Cửu Dạ đã đến Quỳnh Hoa thành rồi”

“Vậy có cần tăng cường thủ vệ chỗ Thẩm công tử không?”. Triệu Ngũ hỏi.

“Sợ hần cướp người?”. Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Nếu hần dám đến, ta cầu còn không được!”

50. Chương 49: Nửa Đêm Hành Động

Xế trưa người hầu đưa thức ăn tới, Thẩm Thiên Lăng ngồi trên bàn lười biếng ngáp.

“Phu nhân sao không ăn cơm?”. Ám vệ ở cửa hỏi. “Nếu không hợp khẩu vị, thuộc hạ lập tức kêu làm lại món khác”

“Không cần”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Hần đâu rồi?”

“Cung chủ còn đang bàn chuyện với Tả hộ pháp”. Ám vệ nói. “Có muốn thuộc hạ đi truyền lời không?”

“Không cần”. Thẩm Thiên Lăng khoát khoát tay. “Các người ăn cơm đi, đừng lo cho ta”

Ám vệ nhận lệnh rời đi, Thẩm Thiên Lăng do dự một lúc lâu giữa “Tự mình ăn cơm trước” và “Đã hẹn cùng nhau ăn cơm nên chắc là chờ một chút”, cuối cùng vẫn đặt đĩa xuống, tựa vào trên bàn đọc sách.

Vì vậy khi Tần Thiếu Vũ trở về thì nhìn thấy cảnh Thẩm Thiên Lăng tựa vào bàn ngủ vù vù, một bàn thức ăn trước mặt một miếng cũng chưa động đĩa!

“Lăng nhi”. Thẩm Thiên Lăng nhẹ nhàng lay hần. “Sao lại nằm ngủ trên bàn cơm thế”

“Người về rồi”. Thẩm Thiên Lăng ngáp một cái.

“Không ăn sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

...

Thẩm tiểu thụ cảm tức nhìn hần một chút, lúc trước là người nói muốn ăn cơm chung!

“Đang đợi ta hả?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Chờ muội người!”. Thẩm Thiên Lăng rất có khí phách. “Ta không đói!”

Vừa dứt lời bụng hần liền kêu ọt ọt một chút!

Tần Thiếu Vũ nén cười.

“Lão tử ra ngoài giải sầu!”. Thẩm Thiên Lăng then quá thành giận.

“Trước hết ăn chút gì đã”. Tần Thiếu Vũ kéo hần vào lòng. “Trò chuyện với bọn Hoa Đường hơi lâu, quên cả thời gian”

“... Chuyện hái hoa tặc ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ dứt cho hần một đĩa rau trộn thịt bò.

“Có kế hoạch gì chưa?”. Thẩm Thiên Lăng vừa nhai vừa hỏi.

“Tương kế tựu kế”. Tần Thiếu Vũ đặt hần lên ghế, gọi người hầu tới hâm lại thức ăn.

“Nói tỉ mỉ một chút đi!”. Thắm Thiên Lăng nghe không hiểu.

“Đã tốn công tới như vậy, không phải là muốn dụ ta mắc câu hay sao”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu ta thật sự tin lời Lý Bạch Hạo, nhận định những người đó là hái hoa tặc, bước tiếp theo nên làm gì bây giờ?”

Thắm Thiên Lăng không chút do dự nói. “Đi bắt bọn họ!”

“Không sai”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục lấy rau trộn cho hần ăn. “Chiều nay ta sẽ đi tìm Lý viên ngoại, nói với hần ta muốn bắt người”

“Không sợ có bấy sao?”. Thắm Thiên Lăng cau mày, biết bị lừa còn đâm đầu vào!

“Nếu đã biết trước thì không gọi là bấy, hướng hồ chỉ như vậy mới có thể dụ Phượng Cửu Dạ ra”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hần. “Yên tâm đi, nam nhân của ngươi sẽ không xảy ra chuyện”

Thắm tiểu thụ bình tĩnh nói. “Ta ước gì ngươi xảy ra chuyện”

“A?”. Tần Thiếu Vũ chớp mi. “Ta nói là nam nhân của ngươi, không phải ta”

Thắm Thiên Lăng giận dữ. “Mẹ kiếp, lẽ nào ngươi nói Phượng Cửu Dạ?”

Không nên chơi cái thứ chơi chữ thiếu năng này a! Ngay cả việc hần tròn hay méo lão tử cũng không biết!

Tần Thiếu Vũ nghe vậy cười to, tiến tới cạo mặt hần một cái. “Thật ngoan”

“Ngươi là cái đồ chết tiệt!”. Thắm Thiên Lăng chán ghét đẩy ra. “Cách xa lão tử một chút”

“Không”. Tần cung chủ dính sát vào hần như gấu Koala. “Vi phu muốn ăn bánh cuốn khoai môn”

Thắm Thiên Lăng kẹp bánh, bình tĩnh tự nhét vào miệng mình.

Tần Thiếu Vũ hơi cúi đầu, từ miệng hần cắn đi một nửa.

Môi hơi đụng vào, khuôn mặt Thắm tiểu thụ phút chốc đỏ bừng, đỏ đến sắp chết!

“Ngọt”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hần thấp giọng nói.

Thắm Thiên Lăng tát vào mặt hần, cả người sắp bốc khói.

Người hầu mang thức ăn lên rất vô tội, đứng ở cửa không được mà đi vào cũng không được, ngay cả tay cũng run run!

Còn liếc mắt đưa tình nữa, rốt cuộc có muốn ăn cơm hay không a!

Sau khi ăn cơm trưa xong, Thắm Thiên Lăng định đi hai vòng trong sân cho tiêu, sau đó giống heo mà leo lên giường, bắt đầu chuyên tâm ngủ trưa, thuận tiện dưỡng bụng mỡ - dù sao cũng không ai chê!

Tần Thiếu Vũ tựa vào giường ở với hần một lúc, thấy hần ngủ say rồi mới đứng dậy ra khỏi phòng.

“Cung chủ”. Hoa Đường đang chờ ngoài cửa.

“Tiểu Ngũ đâu?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường hơi không được tự nhiên. “Hần nói đến chỗ Lý viên ngoại chờ Cung chủ trước”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Rốt cuộc muốn thiếu tự nhiên đến lúc nào”

Hoa Đường không nói tiếp, cũng không biết nói tiếp thế nào/

“Vẫn thích Chúc Thanh Lam hơn sao?”. Tần Thiếu Vũ nhìn nàng.

Hoa Đường hơi yên lặng. “Thuộc hạ muốn tự giải quyết chuyện này”

“Ta nghe nói ngươi ngầm phái người theo dõi Chúc Thanh Lam?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường gật đầu. “Vốn muốn giấu cung chủ, xem ra vẫn không giấu được”

“Ngươi không thích hần ư?”. Tần Thiếu Vũ chớp mi.

“Thích là một chuyện, tin hay không là chuyện khác”. Hoa Đường nói. “Không có gốc gác gì cả, cứ như vậy gia nhập Truy Ảnh cung, vẫn nên đề phòng nhiều hơn”

“Người có nghĩ tới nếu hần biết sẽ thế nào không?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không có bao nhiêu nam nhân bình thân tiếp nhận chuyện mình bị người ta âm thầm giám sát”

“Cũng không còn cách nào khác”. Hoa Đường cắn môi dưới. “Thuộc hạ là Tả hộ pháp của Truy Ảnh cung”

“Nếu hần phát hiện, người cứ đổ thừa cho Phạm Nghiêm”. Tần Thiếu Vũ cực kì không có tổ chất của một cung chủ!

Hoa Đường: ...

Hai người một đường trò chuyện tới chỗ Lý viên ngoại, xa xa thì thấy Triệu Ngũ ôm đao, thần thờ ngồi trên nóc nhà.

“Suốt ngày mặt mày tối tăm, hèn chi không được con gái thích”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

Hoa Đường bắt đầu đi, có thể đổi đề tài không!

“Cung chủ”. Triệu Ngũ nhảy xuống. “Lý viên ngoại vẫn chờ trong phòng”

“Chỉ có mình hần thôi sao?”. Tần Thiếu Vũ vừa đi vừa hỏi.

“Còn có Lý Bạch Thiên”. Triệu Ngũ nói.

“Tần cung chủ”. Vừa thấy ba người vào, Lý Bạch Thiên đã bước lên đón. “Giữa trưa nắng chang chang còn phiền ba vị tới, thật thất lễ”

“Nhị thiếu gia khách khí rồi”. Tần Thiếu Vũ tươi cười, biết lễ nghĩa như vậy khó trách Lý Bạch Hạo trăm phương ngàn kế muốn lật đổ hần.

“Tam thiếu gia tới!”. Ngoài phòng có người hầu báo.

“Ôi chào!”. Lý lão gia kinh ngạc một chút, vội mang người hầu ra cửa đón. “Không nghỉ ngơi trong phòng, chạy tới đây làm gì!”

“Cha đừng lo, ta không sao”. Lý Bạch Hạo sắc mặt vẫn tái nhợt, có điều tinh thần nhìn qua khá tốt. “Nghe nói Tần cung chủ đã có kế hoạch, đương nhiên ta muốn tới nghe”. Dứt lời, Lý Bạch Hạo khoé mắt ửng đỏ, rõ ràng nhớ tới nhục nhã của ngày hôm đó!

Tần Thiếu Vũ đứng ở cửa. “Nếu Tam công tử thân thể không sao thì nghe một chút cũng được”

“Đa tạ Tần cung chủ”. Lý Bạch Hạo che khăn ho khan, được nha hoàn đỡ vào trong phòng.

“Lúc trước ta nghe nói cung chủ biết hái hoa tặc ở đâu đúng không?”. Mọi người vừa ngồi xuống thì Lý viên ngoại đã vội hỏi.

“Đúng vậy”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Lúc trước ta ra ngoài ăn cơm với Lăng nhi, vô tình phát hiện một cao thủ khinh công trong tửu lâu nên phái tiểu Ngũ âm thầm theo dõi, sau đó lại phát hiện luôn có người nửa đêm tới tìm hần, trong đó có người giống với lời kể của Tam công tử”

“Thật không?”. Lý viên ngoại gấp gáp.

“Đương nhiên là thật”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Nếu ta đoán không lầm, nhóm người kia chắc là tà giáo ở Tây Nam, mới có thể làm ra việc hái hoa tặc vô đạo đức này”

Lý viên ngoại đến rìa mép cũng run lên, rõ ràng tức giận không ít.

“Cha, bảo trọng thân thể”. Lý Bạch Thiên giúp hần thuận khí. “Nếu Tần cung chủ đã tìm được thì đương nhiên sẽ giúp đại ca và tam đệ trút giận”

Lý Bạch Hạo ho càng kịch liệt, suýt nữa ngay cả phổi cũng ho ra!

Nếu để Thẩm tiểu thụ thấy, nhất định sẽ nghiêm khắc khiển trách hần diễn quá khoa trương!

Một chút cũng không chân thật!

“Ta đã phải ám vệ giờ tý tối nay đi bắt người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bảo đảm không có sơ hở”

“Đa tạ Tần cung chủ”. Lý Bạch Hạo vành mắt phấm hồng. “Nếu có thể báo được thù, kiếp sau làm trâu làm ngựa Lý mỗ cũng không tiếc”

“Tam công tử quá lời”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hắn. “Bảo trọng thân thể quan trọng hơn”

“Chẳng hay cung chủ có kế hoạch gì?”. Lý Bạch Hạo hỏi.

“Việc này Tam công tử đừng lo”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau tối nay, ta sẽ cho người một câu trả lời”

“Tần cung chủ tuy võ công cái thế nhưng hái hoa tặc này cũng không hiền lành gì”. Lý Bạch Hạo nói. “Cung chủ phải mang theo nhiều người mới được”

Tần Thiếu Vũ cười cười. “Đa tạ đã nhắc nhở, chuyện này ta tự có chừng mực”

“Tên Lý Bạch Hạo kia sao vậy?”. Sau khi ra cửa, Hoa Đường cau mày. “Nếu thật sự là hắn giở trò thì sao lại khuyên chúng ta mang nhiều người theo?”

“Mang theo nhiều người thì ở chỗ này còn lại ít hơn”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi. “Nếu Phượng Cửu Dạ muốn cướp người cũng dễ hơn nhiều”

“Cung chủ có tính toán gì không?”. Hoa Đường hỏi.

“Mang theo mọi người và Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Giờ Tý tối nay cùng đi toà nhà ở thành Tây”

“Nhưng Thẩm công tử không biết võ công”. Hoa Đường do dự. “Hay là đưa đi Quỳnh Hoa cốc để Diệp cốc chủ bảo vệ?”

Tần Thiếu Vũ không trả lời nàng. “Lui xuống chuẩn bị đi”

“... Vâng”. Hoa Đường gật đầu, đáy mắt vẫn còn khó hiểu.

“Nếu không có Thẩm công tử bên người, lấy cái gì dụ Phượng Cửu Dạ ra?”. Đợi bóng lưng Tần Thiếu Vũ đi xa, Triệu Ngũ thản nhiên nói.

Hoa Đường nghe vậy sững sốt, quay đầu nhìn hắn một cái.

“Tối nay cẩn thận một chút”. Triệu Ngũ vẫn chưa đối diện với nàng, thấp giọng nói xong thì xoay người rời đi.

Hoa Đường đứng tại chỗ, thở dài không thể nghe thấy.

Trong phòng ngủ, Thẩm Thiên Lăng đang ngồi trên giường mặc quần áo.

“Tỉnh rồi sao”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên mép giường.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng dụi mắt, trên người vẫn còn dấu vết xanh tím.

“Còn đau không?”. Tần Thiếu Vũ vươn tay sờ sờ.

“Không đau”. Thẩm Thiên Lăng né một chút, hơi nhột.

“Ngủ nhiều một chút”. Tần Thiếu Vũ cầm quần áo trong tay hắn đi. “Còn lâu mới tới giờ ăn cơm chiều”

Thẩm Thiên Lăng bất mãn. “Đừng nói như thế ta chỉ biết làm hai việc này a!”

Tần Thiếu Vũ bật cười, cởi áo ngoài nằm xuống sát hắn.

“Ra ngoài đi dạo không?”. Thẩm Thiên Lăng nằm bên cạnh.

“Mai rồi dạo”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn. “Ngủ với ta một chút”

“Người thường không ngủ trưa!”. Thẩm Thiên Lăng nhéo mũi hắn.

“Tối nay có chuyện phải làm”. Tần Thiếu Vũ đối diện hắn. “Người cũng phải đi”

“Làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng tỏ mò.

“Bắt hái hoa tặc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hồi nãy ta giả bộ qua nói với Lý Bạch Hạo, hắn muốn dẫn chúng ta đi toà nhà ở thành Tây”

“Nhanh vậy sao?”. Thảm Thiên Lăng giật mình ngồi dậy.

“Sớm muộn gì cũng phải đi”. Tần Thiếu Vũ kéo hắn vào lòng. “Chậm một ngày không bằng sớm một ngày”

“Ta cũng phải đi ư?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gạt đầu. “Nếu không ai tới bảo vệ người?”

Thảm Thiên Lăng vẽ mặt >_<. “ta=” không=” biết=” võ=” công=” sẽ=” trở=” thành=” cục=” nợ=” hay=” gì=” gì=”>

“Ta sẽ bảo vệ người”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hắn. “Đừng chạy lung tung là được rồi”

“Nếu gặp phải Phượng Cửu Dạ thì sao?”. Thảm Thiên Lăng cẩn thận hỏi.

Tần Thiếu Vũ bóp miệng hắn. “Không được gọi tên hắn!”

Thảm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp người đừng ghen kiêu này a!

“Hôn một chút được không?”. Tần Thiếu Vũ đột nhiên hỏi.

WTF. “Được muội người!”. Thảm Thiên Lăng rất có nguyên tắc.

“Đêm nay phải đánh nhau”. Tần Thiếu Vũ lại gần hắn. “Một chút thôi”

Đánh nhau thì sao, chuyện này không thể tùy tiện làm! Thảm Thiên Lăng ôm chần lẩn vào tường, đưa mông về phía hắn.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, từ phía sau ôm hắn vào lòng. “Hẹp hòi”

Hẹp hòi cái rắm! Người không hẹp hòi sao? Chẳng lẽ người đi đường gặp ai cũng hôn a? Thảm Thiên Lăng oán thảm, sau đó kiểm lòng không đậu nạp vào đầu một chút hình ảnh, kết quả bị chấn động rồi!

“Dù đêm nay gặp hắn cũng không cho nhớ lại chuyện trước kia”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn cọ cọ. “Biết không?”

Thảm Thiên Lăng khổ sở. chuyện này ta không thể không chế!

“Phượng Cửu Dạ là tên khốn kiếp”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn nói. “Âm hiểm hung ác đề tiện vô sỉ háo sắc dâm dăng vay nợ khắp nơi, bề ngoài rất xấu mỗi ngày phải đeo mặt nạ, nghe nói tổng đàn Ma giáo giường cũng không mua nổi, phải ngủ trên chiếu rách, chỉ có Tết mới được ngủ giường. Nhất định nuôi không nổi người, người xem người ăn nhiều như vậy”

Thảm Thiên Lăng xoay người >_<. “người=” nghĩ=” ta=” mấy=” tuổi”.=“ nói=” đối=” kiểu=” này=” cũng=” nói=”>

“Nói chung không được nhớ lại”. Tần Thiếu Vũ ôm lấy đầu hắn, hôn trên trán một cái. “Nhớ lại thì đánh vào mông người”

Thảm Thiên Lăng: ...

“Ngủ đi”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn.

Thảm tiểu thụ trong lòng cảm giận, ngủ thì ngủ, đừng dùng tứ chi quần lầy ta a!

Người cũng không phải yêu tinh bạch tuyết!

Hơn nữa còn có thể nặng hơn nữa không!

Toàn thân đều nghẹt thở!

Mặt trời dần dần ngã về hướng Tây, Quỳnh Hoa thành cả ngày ồn ào cuối cùng cũng chậm rãi vắng vẻ, một vầng trăng khuyết đỏ như máu giăng lên màn đêm tối tăm, nhìn qua hơi rùng rợn.

“Sợ không?”. Trước khi xuất phát, Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng mặc y phục dạ hành đứng trước gương. “Hơi căng thẳng”

“Ta sẽ bảo vệ ngươi”. Tần Thiếu Vũ từ phía sau vịn vai hắn. “Ngươi đừng chạy lung tung là được”

“Ta có liên lụy tới ngươi không?”. Thẩm Thiên Lăng quay đầu nhìn hắn. “Phượng Cửu Dạ kia hình như rất lợi hại”

“Không cho nói nam nhân khác lợi hại”. Tần Thiếu Vũ búng vào mũi hắn. “Ta sẽ ghen”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lão tử đang nghiêm túc quan tâm ngươi a!

“Yên tâm đi”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Nếu không đúng mực thì ta cũng không mang ngươi theo”

“Vậy ngươi phải cẩn thận”. Thẩm Thiên Lăng banh mặt hắn. “Không cho bị thương, cũng không cho phép để ta bị người khác bắt đi”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, hôn nhẹ lên trán hắn.

Sắp tới giờ Tý, Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng từ nóc nhà nhảy ra ngoài.

Những người còn lại của Truy Ảnh cung cũng theo sát, chỉ có Diêu Khiêm và Chúc Thanh Lam là võ công không tốt mà ở lại Lý gia.

Tần Thiếu Vũ khinh công cực kì cao, Thẩm Thiên Lăng vùi mặt vào ngực hắn, chỉ thấy gió xẹt qua tai, không biết bao lâu mới rút cuộc dừng lại.

“Đến rồi sao?”. Thẩm Thiên Lăng mở mắt hỏi nhỏ.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

Thẩm Thiên Lăng nhìn quanh một chút, phát hiện hai người đang đứng trên một nóc nhà bằng phẳng. “Những người còn lại đâu rồi?”

“Đều ở trên cây”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ngươi sợ cao, nên chúng ta đổi chỗ”

Thẩm Thiên Lăng trong lòng mềm xuống, thấy hơi áy náy.

Tần Thiếu Vũ nhún hún xuống. “Thấy toà nhà đằng trước không?”

“Ừ, đó là chỗ mấy người kia hả?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Theo quy luật mấy ngày nay tiểu Ngũ quan sát thì lát nữa sẽ có ba bốn người tới tìm hắn”

“Sau đó chúng ta sẽ tấn công vào ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Nếu không làm vậy cũng không dụ Phượng Cửu Dạ ra được”

Thẩm Thiên Lăng nắm chặt tay hắn, hơi khấn trượng.

Thời gian từng phút trôi qua, mỗi một khắc đều dài như một thế kỉ. Trên trời mây đen tụ lại, Tần Thiếu Vũ bất giác nhú mày. Nếu trời mưa, hàn độc của Thẩm Thiên Lăng sợ rằng sẽ bộc phát. Xung quanh nhà vẫn yên lặng không hề có động tĩnh.

“Có lạnh không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Hơi hơi, nhưng không sao”. Thẩm Thiên Lăng cười cười với hắn.

Tần Thiếu Vũ trong lòng xao động, định huỷ hành động lần này, đưa hắn đi Quỳnh Hoa cốc trước rồi tìm thể thân đến. Có điều không đợi hắn nghĩ xong thì trên cây truyền tới tiếng ve kêu – là ám hiệu đã hẹn trước.

Tần Thiếu Vũ tiện tay quăng một quả đạn tín hiệu lên trời.

Trong giây lát tiếng giết chóc nổi lên bốn phía, ám vệ Truy Ảnh cung dựa theo lời dặn trước đó, giơ lên đao kiếm oanh liệt đánh vào.

Thẩm Thiên Lăng còn chưa kịp nói gì thì Tần Thiệu Vũ đã ôm eo hắn bay xuống.

“Bị phát hiện rồi”. Trong phòng truyền đến tiếng thét kinh hãi. “Đi mau!”

Tần Thiệu Vũ cười nhạt, diễn thật giỏi.

Ngoại trừ diễn kịch, khinh công của mấy người này quả thật cao cường, sau khi thoát khỏi chém giết của ám vệ Truy Ảnh cung thì đồng loạt chạy như bay ra ngoài thành.

“Đuổi theo”. Hoa Đường chỉ huy mọi người.

“Ôm chặt ta”. Tần Thiệu Vũ thấp giọng nói.

Thẩm Thiên Lăng ôm chặt eo hắn, bên tai vang lên tiếng đao kiếm va vào nhau, trái tim căng thẳng đến mức muốn nhảy ra.

Biết rõ là bấy còn đuổi theo, nếu như quả thật xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ!

Cũng không phải đóng phim, không có cơ hội NG a!

51. Chương 50: Ma Giáo Giáo Chủ Rất Xui Xẻo!

Ngọn núi cao nhất ở ngoại ô phía Tây thành Quỳnh Hoa tên là Vọng Nguyệt sơn, địa hình dù không tính là hiểm trở nhưng lại rất ít người đến. Thứ nhất vì trong núi nở đầy hoa độc, hơi không cẩn thận thì sẽ đụng vào. Thứ hai vì trên núi nhiều đường mòn, lạc đường gặp ma quỷ là chuyện bình thường. Cho nên dần dần người ta đồn trên núi này có ma, ngay cả người đồn củi và kẻ đi săn cũng ít khi đến.

Mà lần này phương hướng mấy người kia chạy trốn cũng là Vọng Nguyệt sơn ở Tây thành.

Thấy mọi người đã vào cửa núi, đuổi mày Tần Thiệu Vũ khẽ nhếch, liếc mắt với Hoa Đường.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng hơi ngạc nhiên.

“Bích Lục Đồng đâu rồi?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Ở đây!”. Thẩm Thiên Lăng lấy một túi nhỏ trong ngực ra. “Người cần à?”

“Ta không cần, người cầm đi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Núi này có khí độc, Bích Lục Đồng sẽ bảo vệ người”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nét mặt rõ ràng khản trương!

“Đừng sợ”. Tần Thiệu Vũ vỗ lưng hắn. “Không ai có thể cướp người đi”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, hít sâu một cái!

Nhất định không thể làm mất mặt danh môn chính phái!

“Tần cung chủ”. Một lúc sau, quan binh ở gần đó cũng nghe tin chạy tới, trong thời gian ngắn ánh lửa tận trời. Tần Thiệu Vũ phân công mọi người vào núi tìm, nếu gặp phải tình trạng gì đột xuất thì liên lạc bằng đạn tín hiệu.

Bốn phía một mảnh đen kịt, ám vệ phía trước giơ đuốc, Thẩm Thiên Lăng và Tần Thiệu Vũ tay trong tay, đi giữa đội ngũ.

Xa xa truyền tới tiếng thú hoang kêu, Thẩm Thiên Lăng lòng bàn tay đổ mồ hôi, thấy hơi ớn!

Càng lên cao, đường núi càng khó đi, nếu không phải có Tần Thiệu Vũ đỡ thì Thẩm Thiên Lăng suýt nữa té xuống núi vài lần, đặc biệt yếu đuối!

“Còn muốn đuổi theo nữa sao?”. Thấy phía trước là một mảnh rừng rậm, Thẩm Thiên Lăng trong lòng sợ sệt, lỡ có sói thì sao. Dù không có sói, nghĩ tới mấy côn trùng rắn rết kì quái cũng rất đáng sợ!

Tần Thiệu Vũ không nói lời nào nắm chặt tay hắn, cùng nhau đi vào.

Thẩm Thiên Lăng trong lòng run lên, rất muốn ôm cây kháng nghị. Cảm giác “Em bé bị người nhà mạnh mẽ đưa đi nhà trẻ” này thật chẳng hay ho gì!

Trên mặt đất phủ một tầng lá rụng thật dày, mùi hôi thối nồng nặc xung quanh, Thẩm Thiên Lăng sau lưng ướt đầm mồ hôi, thẩm liệu mạng cầu khẩn đừng có con rắn nào rớt xuống cổ a! Quả thật hù chết người!

“Đằng trước có dòng sông”. Âm vệ dò đường về bẩm báo. “Nhìn không giống có người đi qua, còn muốn tiếp tục đi về phía trước sao?”

WTF đừng a! Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn Tần Thiếu Vũ – mau hạ lệnh quay về thôi!

Tần cung chủ lạnh lùng nói. “Tiếp tục”

Thẩm Thiên Lăng: ....

Mẹ kiếp một chút cũng không hiểu ý người khác!

Tuyệt giao!

“Mệt ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Phía trước phía sau một đồng người, Thẩm tiểu thụ không thể làm gì khác ngoài hiền lương thực đức nói. “Không sao, chính sự quan trọng hơn”. Cực kì hiểu lý lẽ!

Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng, vươn tay sửa sang tóc cho hấn, còn chưa kịp nói gì thì sắc mặt lại biến đổi.

“Sao lại... a!”. Thẩm Thiên Lăng còn chưa hỏi xong thì đã bị hấn ôm lên, nhảy khỏi mặt đất ba bốn thước.

Vài mảnh ngân châm đâm vào thân cây, dưới ánh trăng có chút rừng rợn.

Mười mấy người áo đen nhảy từ trên cao xuống, trong chốc lát bắt đầu đánh nhau với âm vệ Truy Ảnh cung. Giữa tiếng đao kiếm, Thẩm tiểu thụ gần như muốn lệ rơi đầy mặt. WTF thế mà gặp phải mai phục, tình tiết cầu huyết kiều này có thể đổi mới chút không!

Người đâu cứu mạng!!!

“Rút lui”. Thấy ngày càng nhiều người áo đen từ bốn phương tám hướng tuôn ra, Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng chạy như bay vào sâu trong rừng.

“Đuổi theo”. Đối phương rõ ràng có chuẩn bị mà đến. “Bắt Thẩm Thiên Lăng, thưởng thiên kim (ngàn vàng ~)”

“Khụ khụ”. Công tử Thẩm – Thiên – Kim bị xóc nảy đến ho khan, cực kì buồn nôn!

Còn không bằng Đạp Tuyết Bạch chạy nữa, đừng để lão tử ới hết cả dạ dày vào tay người a!

Tin hay không một phút sau sẽ ới lên hết cả người người!

Bay qua dòng sông lặn tẩn gọn sóng, Tần Thiếu Vũ không hề có ý dừng chân, ngược lại càng chạy càng nhanh, thẳng đến vách đá mới ngừng bước.

Thẩm Thiên Lăng vô lực ngồi xồm xuống đất ho khan.

Tần Thiếu Vũ lau mồ hôi cho hấn.

“Lần sau còn như vậy, coi chừng lão tử tuyệt giao với ngươi”. Thẩm Thiên Lăng vất vả điều chỉnh hô hấp, quay đầu nhìn quanh một chút, chân nhất thời mềm nhũn.

Vách núi a a a a a!

“Chạy lộn đường rồi!”. Thẩm tiểu thụ cảm giận kháng nghị, chạy trốn chết cuối cùng tới đường cùng, có điềm xấu!

“Trời tối quá, sợ ngươi bị người ta đả thương”. Tần Thiếu Vũ kéo hấn đứng dậy, không một chút áy náy.

“Hồi nãy là ai vậy?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Người của hần”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Có ý gì?”. Thảm Thiên Lăng hơi mê mang, người của hần là ai?

Tần Thiếu Vũ chỉ chỉ phía sau.

Thảm Thiên Lăng kì quái quay đầu nhìn, chỉ thấy trên tảng đá lớn cách đó không xa, một nam tử áo màu bạc đang lẳng lặng đứng, trên mặt mang mặt nạ bạc, dưới ánh trăng có hơi rùng rợn.

“A!!!!”

Mẹ kiếp ở đâu chui ra hù chết người ta!

“Sợ hần hả?”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp gáy hần, giọng điệu mang theo ý cười.

“WTF ai vậy?”. Thảm Thiên Lăng trong lòng còn sợ hãi, kiên quyết không chịu quay đầu nhìn nam nhân mang mặt nạ lóng lánh ánh bạc kia.

Tần Thiếu Vũ thản nhiên nói. “Phượng Cửu Dạ”

Thảm Thiên Lăng: !!!!

Nhất định phải nhìn lại một cái!

Lén lút quay đầu, lại vừa vặn bốn mắt chạm nhau.

“Thảm Thiên Lăng”. Giọng Phượng Cửu Dạ lạnh thấu xương.

“...”.Thảm tiểu thụ rất vô tội cùng hần nhìn nhau.

“Tốt”. Phượng Cửu Dạ đáy mắt vô cảm. “Mập ra”

Thảm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp liên quan quái gì đến người! Vừa thấy mặt đã chê người ta mập! Đặc biệt đáng ghét!

“Trả hần lại cho ta”. Phượng Cửu Dạ nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Trả lại cho người”. Chân mày Tần Thiếu Vũ khẽ nhíu. “Phu nhân của ta có quan hệ gì với người?”

“Phu nhân người?”. Phượng Cửu Dạ cười nhạt. “Bất quá là thừa dịp hần mất trí nhớ, chế bậy ra chuyện không đâu gì đó mà thôi!”

“Thì sao?”. Tần Thiếu Vũ nói. “So ra vẫn tốt hơn người hạ cổ độc cho hần, vẫn tốt hơn người lừa hần nhiều năm như vậy!”

Fuck! Thảm Thiên Lăng trong lòng cả kinh, đây là tình tiết gì!

“Người nghĩ hần sẽ tin sao?”. Phượng Cửu Dạ nhảy xuống khỏi tảng đá, từng bước đến gần hai người.

“Sao lại không tin?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lăng nhi một đường triền miên với ta, ân ái không biết bao nhiêu kìa!”

Thảm Thiên Lăng: ...

Loại chuyện cá nhân này không cần nói ra a!

“Theo ta về”. Phượng Cửu Dạ không để ý tới Tần Thiếu Vũ nữa, chỉ vươn tay ra với Thảm Thiên Lăng. “Ta có thể mặc kệ những chuyện người làm khi mất trí nhớ”

Thảm Thiên Lăng khổ sở nói. “Ta đã mất trí nhớ, theo người về cũng không có tác dụng gì”. Cho nên, hay là chúng ta hãy quên nhau đi?

“Ta có thể tìm người trị chứng mất trí nhớ cho người”. Phượng Cửu Dạ nói. “Đến lúc đó, người tự nhiên sẽ nhớ lại ai mới là người người nên đi theo”

Vậy cũng không được, Thảm Thiên Lăng vẫn kiên định lắc đầu.

“Láo xược, ngay cả lời của ta cũng dám không tuân theo ư?”. Thấy hắn mềm cứng không ăn, Phượng Cửu Dạ giận dữ, hung hăng vươn tay chưởng nát một tảng đá.

Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng trốn sau lưng Tần Thiếu Vũ.

“Ở bên hắn người chỉ có đường chết”. Phượng Cửu Dạ đẩy mắt xẹt qua sát khí. “Cho người hai lựa chọn, tự mình theo ta về Ma giáo, nhận được ân sủng vô hạn, hoặc bị ta cướp về Ma giáo, vậy đừng trách ta không nhớ đến tình xưa”

“Ta đã nói, người là ai ta còn không nhớ”. Thẩm Thiên Lăng nghĩ người này quả thật không thể nào giao tiếp được. “Trên đường có một người xa lạ kêu người về, chẳng lẽ người cũng theo?”. Hơi có chỉ số IQ chút đi đại ca!

“Muốn chết!”. Phượng Cửu Dạ rút kiếm ra khỏi vỏ, trong đêm tối loé qua một vệt sáng.

“Dù không được thì muốn cứng rắn cướp trên tay ta sao?”. Tần Thiếu Vũ nhướn đuôi mày, lạnh lùng cười.

“Người cũng chỉ lợi dụng hắn mà thôi”. Phượng Cửu Dạ liếc Thẩm Thiên Lăng. “Ngu xuẩn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đồ đệ tiện!

“Lần trước ta đấu với người đã cách đây năm năm”. Phượng Cửu Dạ đối diện với Tần Thiếu Vũ. “Lúc đó chúng ta huề nhau, hôm nay bên người người còn có hắn, người nghĩ có thể thắng ta sao?”

Tần Thiếu Vũ cười. “Ta chưa từng nghĩ vậy”

Thẩm Thiên Lăng hít một hơi lạnh khí, mẹ kiếp nói nửa ngày hoá ra không nắm chắc?

Chuyện này không thể đùa được a!

Xa xa truyền tới tiếng vang thật lớn, rõ ràng là tiếng thuốc nổ.

“Đường lên núi đã bị nổ banh, sợ là không ai đến giúp người được”. Phượng Cửu Dạ cười nhạt.

Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng, thấp giọng nói bên tai Thẩm Thiên Lăng. “Phu nhân, đắc tội”

Thẩm Thiên Lăng kì quái. “Sao lại...”

Còn chưa hỏi xong thì một quả đạn tín hiệu đã bay lên từ dưới vách núi. Tần Thiếu Vũ một tay đập vào gáy hắn, Thẩm tiểu thụ còn chưa kịp phản ứng thì đã thê thảm hôn mê bất tỉnh.

Phượng Cửu Dạ biến sắc, xông lên muốn cướp người. Tần Thiếu Vũ bay ra phía sau, ném Thẩm Thiên Lăng xuống vách núi.

Trên vách núi, một bóng người như chim ưng lao ra, tiếp được Thẩm Thiên Lăng rồi xoay người nắm lấy dây leo bên hông, mượn lực lao xuống dưới, tốc độ nhanh đến mức chỉ trong chớp mắt đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

“Người đã sớm chuẩn bị”. Phượng Cửu Dạ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nếu không như vậy cũng không dụ người ra được”. Tần Thiếu Vũ rút kiếm khỏi vỏ, trở tay đâm tới hắn.

Phượng Cửu Dạ lách mình tránh thoát, trong lúc di chuyển thì bắn ra mấy trăm ngàn châm, loé lên ánh sáng xanh biếc, rõ ràng có tẩm độc.

“Năm năm không gặp, Ma giáo quả nhiên vẫn đệ tiện”. Tần Thiếu Vũ chớp mi.

“Truy Ảnh cung của người cũng đâu hơn gì”. Phượng Cửu Dạ cười nhạt. “Thừa dịp mất trí nhớ mà dụ dỗ hắn, so với Ma giáo chỉ hơn chứ không kém”

“Nếu hắn không mất trí nhớ, hiện tại e là ngay cả mạng sống cũng không còn”. Tần Thiếu Vũ rõ ràng không muốn cùng hắn nhiều lời, vung kiếm tấn công.

Trong thời gian ngắn, trên vách đá tiếng đao kiếm vang lên không ngừng, ánh trăng màu đỏ bị mây đen che phủ, sấm sét từng trận, gió thổi ào ào. Trong nháy mắt bầu trời đổ mưa to.

“Còn có đường khác lên núi hay không?”. Sau khi đánh đuổi bọn người Ma giác, Hoa Đường lau nước mưa trên mặt, quay đầu hỏi Diệp Cẩn.

“Đương nhiên có”. Diệp Cẩn chủ gật đầu. “Sau núi còn có đường tắt nối thẳng lên vách núi”

Ngọn núi này người khác không quen nhưng Diệp Cẩn lại quen đến mức không thể quen hơn. Thậm chí hơn phân nửa lời đồn ma quỷ trên núi là do hắc âm thâm sắp đặt. Từ mấy năm trước ngọn núi hoang này đã là nơi hắc trồng hoa và cây thuốc, ở đâu có sông ở đâu có động hắc đều biết được bảy tám phần.

“Để lại phân nửa người canh chừng, còn lại tất cả đi theo ta!”. Hoa Đường phát tay hạ lệnh, theo Diệp Cẩn ra sau núi.

Mà trên vách núi hai người vẫn tiếp tục chém giết. Một màn của năm năm trước lại tiếp tục tái diễn, Phương Cửu Dạ lấy tay thay cho kiếm, dùng Ưng thảo (móng vuốt chim ưng – một thể võ công ~) tấn công thẳng vào hắc.

“Người đang luyện Diệt Hồn chương?”. Tần Thiếu Vũ nhảy lên không. “Thảm án diệt môn của Từ gia ở Bồng châu ba năm trước quả nhiên là người làm”

“Sợ sao?”. Phương Cửu Dạ vẻ mặt ngoan độc. “Sợ thì giao hắc ra đây”

“Sợ ư?”. Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Luyện thứ võ công không thể cùng người khác giao hoan, ta ước gì đến chỗ toàn bộ giang hồ bắn pháo chúc mừng”

Phương Cửu Dạ thẹn quá thành giận, ra chiêu cũng hung ác hơn, núi đá liên tiếp nổ tung, gần như xé nát cả bầu trời.

Năm năm trước hai người đại chiến một ngày một đêm ở Thập Kiếm Phong, cuối cùng hoà nhau. Năm năm sau, công lực của cả hai đều tăng lên, vẫn như cũ khó phân cao thấp. Thẩm Thiên Lăng không còn ở đây, Phương Cửu Dạ cũng không ham chiến, vì vậy rút lui về phía chân núi. Tần Thiếu Vũ đương nhiên ép sát từng bước, từng chiêu đều là trí mạng.

Mưa càng ngày càng lớn, sau khi Phương Cửu Dạ tránh thoát công kích của hắc một lần nữa thì tiện tay tung ra Oanh Thiên lôi, xoay người nhảy xuống sơn cốc. Tần Thiếu Vũ bay lên cây, còn muốn đuổi theo thì bị Diệp Cẩn chạy tới ngăn lại. “Đừng xuống dưới đó!”

“Vì sao?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Phía dưới có một cái đầm rộng, ta nghĩ để đó không dùng thì lãng phí nên trồng một ít Thôi tình hoa (hoa thúc đấy ham muốn làm “chuyện đó” ~). Diệp Cẩn nói. “Tuy không có độc nhưng người đừng để dính vào thì tốt hơn”

“... Dùng để làm gì?”, Hoa Đường vừa nghe tên này đã thấy ghê tởm.

“Thôi tình a”. Diệp Cẩn bình tĩnh nói. “Chỉ cần dính vào một chút thì cả ngày lẫn đêm đều muốn cùng người khác giao hoan, qua hai ba ngày mới hết”

“Nếu toàn thân đều nhảy vào như hắc thì sao?”. Hoa Đường chỉ chỉ sơn cốc.

“Con gái đừng hỏi kỹ mấy chuyện này”. Diệp Cẩn có ý tốt mà khuyên.

“Nói!”. Dù sao đều là người một nhà, Hoa Đường cũng lười che giấu bản tính.

“Là người muốn hỏi đó nha”. Diệp Cẩn nhanh chóng nói. “Đoán chừng sẽ cương lên cả tháng”

Hoa Đường: ...

“Ta đi xuống xem một chút”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Đi cái gì mà đi”. Diệp Cẩn trợn mắt. “Không thuốc nào chữa được, coi chừng tinh tấn nhân vong! (bắn ra hết mà chết ~)”

Hoa Đường: ...

“Chẳng lẽ cứ để hắc chạy thoát như vậy?”. Tần Thiếu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trừ phi ngươi muốn bắn ra máu luôn”. Diệp Cẩn nói.

Hoa Đường: ...

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Có cách nào canh phòng các lối ra khỏi núi được không?”

“Cơ bản không có khả năng”. Diệp Cẩn lắc đầu. “Mười dặm quanh Vọng Nguyệt sơn, sông ngầm và sơn động có khắp nơi, muốn chạy đi cũng không khó. Huống hồ hắc là Ma giáo giáo chủ, chỉ có người mới hoà nhau với hắc, dù có người gặp được hắc ở lối ra, người nghĩ có thể bắt lấy hắc được sao? Chỉ tăng thêm thương vong mà thôi”

Theo lý là vậy, nhưng vừa nghĩ tới người hao tâm tổn trí muốn bắt lại cứ như vậy chạy thoát, sắc mặt Tần Thiệu Vũ âm u như sắp mưa!

“Bắt quá chúng ta bắt được mấy người giả hái hoa tặc”. Diệp Cẩn nói. “Có muốn thẩm vấn hay không?”

“Có gì đâu mà thẩm vấn, giao cho quan phủ hết đi”. Tần Thiệu Vũ xoay người hướng về phía chân núi. “Lẳng nhĩ đâu?”

Diệp Cẩn nói. “Hồi nãy không tiếp được”

Sắc mặt Tần Thiệu Vũ tối sầm, lòng bàn tay ngưng tụ vài phần nội lực.

“Giờn một chút cũng không được sao!”. Diệp Cẩn giơ tay đầu hàng. “Tiểu Ngũ mang hắc về Quỳnh Hoa cốc rồi, rất tốt”

“Có mắc mưa hay không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Đương nhiên”. Diệp Cẩn nói rất đương nhiên.

Tần Thiệu Vũ: ...

“Trường ta làm gì, mắc mưa chút xíu cũng không được sao?”. Diệp Cẩn thấy uỷ khuất. “Phu nhân ngươi cũng không phải giấy”

“Trở về giám sát Lý phủ và Lý Bạch Hạo, nói chúng ta gặp mai phục ở Vọng Nguyệt sơn, ta mất liên lạc với các người”. Tần Thiệu Vũ nhìn Hoa Đường. “Chuyện còn lại chờ mai ta về rồi nói”

“Vâng”. Hoa Đường gật đầu nhận lệnh.

Tần Thiệu Vũ xách Diệp Cẩn lên, dùng khinh công lao xuống núi.

Hoa Đường đứng trên núi cảm thán, ngay cả đồng đảng của Phượng Cửu Dạ cũng không đi bắt mà cấp tốc đi xem phu nhân trước.

Xem ra đúng là có tình cảm thật rồi.

Mà trong Quỳnh Hoa cốc, Triệu Ngũ đang ngồi bên thùng tắm, vô cùng khấn trương nhìn Thẩm Thiên Lăng.

Chỉ mắc mưa chút xíu thôi, đừng phát tác Hàn độc nha!

“Lẳng nhĩ”. Tần Thiệu Vũ đẩy cửa vào, tiện tay vứt Diệp Cẩn xuống đất.

Diệp cốc chủ cúi gắt. Mẹ nó, kết bạn sai lầm!

“Cung chủ”. Triệu Ngũ đứng dậy.

“Sao rồi?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Mắc mưa, nhưng không nhiều lắm”. Triệu Ngũ nói rành mạch. “Đã ngâm nước ấm pha được liệu gần nửa canh giờ, vẫn hôn mê chưa tỉnh”

“Mang thêm chút nước ấm tới đi”. Tần Thiệu Vũ bắt mạch cho Thẩm Thiên Lăng một chút, cau mày.

Mấy thùng nước ấm rất nhanh được mang lên, Diệp Cẩn và Triệu Ngũ thức thời ra khỏi phòng, còn tiện tay đóng cửa lại!

“Phượng Cửu Dạ sao rồi?”. Triệu Ngũ thật vất vả mới có cơ hội hỏi.

Diệp Cẩn buông thông tay. “Chạy mất rồi”

“Chạy?”. Triệu Ngũ giật mình. “Dựa theo tính tình cung chủ, sao lại khiến hần chạy mất?”

Diệp Cẩn lời ít mà ý nhiều nói. “Vì cung chủ nhà các người không muốn tình tấn nhân vong”

Triệu Ngũ: ...

Diệp Cẩn vỗ vai hần. “Đi thôi, đừng ở đây khiến hần phân tâm, đổi sang chỗ khác rồi từ từ kể người nghe”

Nghe tiếng bước chân xa dần, Tần Thiểu Vũ cúi y phục Thảm Thiên Lăng ra, thả hần vào thùng nước tắm.

“Um...”. Thảm Thiên Lăng cau mày rên rỉ.

“Khó chịu ư?”. Tần Thiểu Vũ lau mồ hôi cho hần.

“Ừ”. Về mặt Thảm Thiên Lăng hơi trắng bệch.

Tần Thiểu Vũ đứng dậy cởi đồ, nhảy vào thùng tắm, vũng vàng ôm hần vào lòng.

“Lạnh”. Thảm Thiên Lăng mơ mơ màng màng ôm eo hần.

“Ngoan, ráng chịu đựng một chút thì không sao rồi”. Tần Thiểu Vũ khởi động nội lực, muốn khiến hần ấm áp hơn.

“Đau!”. Thảm Thiên Lăng lăm bầm, bĩu môi cực kì uỷ khuất.

“Ngoan, Lăng nhi ngoan”. Tần Thiểu Vũ siết chặt tay, gần như khiến hần nhập vào trong xương cốt.

Thảm Thiên Lăng toàn thân run lên, hai tay vô thức cào loạn trên lưng hần.

Đau đớn từng trận, nhưng Tần Thiểu Vũ không né đi, chỉ ôm người trong lòng càng chặt hơn. Trước khi xuất phát biết rõ là sẽ có mưa nhưng vẫn mang hần theo, nếu sớm để hần ở lại Quỳnh Hoa cốc thì sẽ không chịu dày vò như vậy rồi.

Thảm Thiên Lăng cuộn người lại, tuy ngâm trong nước ấm nhưng toàn thân cũng lạnh đến dọa người.

“Lăng nhi”. Tần Thiểu Vũ tỉ mỉ hôn lên mặt hần. “Nhẫn nại một chút nữa được không? Sẽ qua thôi, lập tức sẽ qua thôi”

Thảm Thiên Lăng vô lực lắc đầu, cắn chặt môi dưới.

“Há miệng”. Tần Thiểu Vũ siết chặt cằm hần.

Thảm Thiên Lăng bị ép mở miệng, dù vậy môi dưới vẫn bị cắn ra máu.

“Đau quá”. Môi Thảm Thiên Lăng run run.

Tần Thiểu Vũ đặt tay vào miệng hần. “Không được tự cắn mình”

Thảm Thiên Lăng nhắm mắt lại, đẩy hần ra, tay nắm chặt thành thùng, khớp xương hiện ra trắng bệch, móng tay gần như đâm vào gỗ.

Tần Thiểu Vũ ôm chặt hần vào lòng, xót xa, tự trách và oán hận gần như bao phủ toàn thân.

Sau một đêm giày vò, vào hừng đông Thảm Thiên Lăng rốt cuộc ngủ say, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, quầng mắt hơi thâm thâm.

Tần Thiểu Vũ ngồi bên giường, ánh mắt một chút cũng không rời khỏi hần.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ ở bên ngoài gõ cửa.

“Chuyện gì?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

“Tả hộ pháp phái người tới hỏi chừng nào cung chủ trở lại”. Triệu Ngũ nói. “Nàng còn nói từ trên người hái hoa tặc tìm được Xích Viêm Thạch lúc trước Diệp cốc chủ bị mất”

52. Chương 51: Đời Sống Tình Nhân

“Giờ gì rồi?”. Thẩm Thiên Lăng mơ mơ màng màng mở mắt.

“Còn sớm”. Tần Thiệu Vũ đắp chăn cho hắn. “Nghe lời, ngủ thêm chút đi”

Thẩm Thiên Lăng cau mày. “Đói bụng”

Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ lưng hắn, đứng dậy muốn ra cửa.

“Người đi đâu vậy?”. Thẩm Thiên Lăng níu hắn lại, lẩm bẩm như con mèo nhỏ.

“Đi gọi người giúp người chuẩn bị đồ ăn”. Tần Thiệu Vũ ngồi xổm bên giường. “Ta không đi đâu hết, lập tức sẽ trở lại ngay”

Thẩm Thiên Lăng chóng mặt “Ừ” một tiếng rồi ngoan ngoãn buông tay.

Triệu Ngũ ôm kiễm ngồi trong viện, thấy Tần Thiệu Vũ mở cửa phòng thì đứng dậy đón.

“Quay về nói với Hoa Đường, tất cả mọi chuyện giao cho nàng và người toàn quyền xử lý”. Tần Thiệu Vũ nói. “Làm rõ chuyện của Lý Bạch Hạo, tốt nhất là kết hợp với quan phủ tra xét toàn bộ Lý gia xem chuyện gì xảy ra!”

“Vâng”. Triệu Ngũ nhìn thoáng qua phòng trong. “Thẩm công tử không sao chứ?”

“Hàn độc đã lui về trong cơ thể, trong thời gian ngắn thì không sao”. Tần Thiệu Vũ nói. “Tạm thời hắn không thể rời xa ta, chuyện tra án đành khiến người và Hoa Đường vất vả rồi”

“Cung chủ quá lời, đây là bổn phận của thuộc hạ”. Triệu Ngũ nhận lệnh rời đi. Tần Thiệu Vũ gọi người hầu tới chuẩn bị một bàn thức ăn bồi bổ cho Thẩm Thiên Lăng.

“Ăn chút gì đi”. Tần Thiệu Vũ đỡ hắn ngồi dậy.

“Chờ chút”. Thẩm Thiên Lăng vô lực, thấy chóng mặt.

“Còn khó chịu ư?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Ta không ăn đâu”. Thẩm Thiên Lăng quay đầu về trên giường. “Chóng mặt”

Tần Thiệu Vũ cúi đầu, cung nhẹ trán hắn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người là cái đồ chết tiệt thừa dịp lão tử hấp hối mà chiếm tiện nghi!

“Ngồi dậy một chút được không?”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hắn. “Ngồi một chút sẽ không chóng mặt”

“Lỡ nôn ra thì sao bây giờ?”. Thẩm Thiên Lăng cự tuyệt.

“Cũng không thể không ăn chút gì”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn, để hắn tựa vào ngực mình.

“Tối hôm qua xảy ra chuyện gì thế?”. Sau một lát, Thẩm Thiên Lăng đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Rõ ràng đang ở vách núi xem cao thủ đánh nhau, sao đột nhiên lại hôn mê! Thế rồi hàn độc phát tác đau suốt một đêm, tỉnh lại đã kì lạ mà đến Quỳnh Hoa cốc!

Dù nghĩ thế nào cũng không khoa học!

“Không chóng mặt sao?”. Tần Thiệu Vũ vỗ lưng hắn. “Chúng ta ăn gì đi”

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng rất nguyên tắc, vươn tay nhéo má hắn. “Nói mau!”

Tần cung chủ hôn lên môi hắn một cái.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp rõ ràng là đánh trống lảng!

Cẩn thận suy nghĩ trong một phút, Thẩm tiểu thụ hung hăng liếc hắn!

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Sao vậy?”

Thẩm Thiên Lăng phẫn hận siết chặt tay. “Ta nhớ rồi, tối qua ngươi đánh ra ngất xỉu!”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Hèn hạ”. Thẩm Thiên Lăng nhéo tai hắn. “Sau đó xảy ra chuyện gì?”

Tần Thiếu Vũ đề hấn xuống giường.

Ném người xuống vách núi, chuyện này dù nắm chắc trăm phần trăm cũng không nên nói ra thì tốt hơn!

“Ôi chào!”. Thẩm tiểu thụ đầu đụng lên vách gỗ, vì vậy oán giận. “Ta còn đang chóng mặt!”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ cầm tay hắn đặt lên mép gối, vẻ mặt rất dịu dàng, rất dịu dàng.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Chờ một chút, tình tiết này nhìn qua không đúng, chính là trong phim truyền hình cầu huyết, kế tiếp rõ ràng sẽ hôn lưỡi, sau đó hết xx rồi lại yy!

“Hay là chúng ta đi ăn... ô!”. Còn chưa nói hết câu môi đã bị hung hãn đề lên, vì vậy Thẩm tiểu thụ trợn to mắt, càng chóng mặt!

Sau một nụ hôn ngắn, Tần Thiếu Vũ hơi nâng người dậy, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau.

Thẩm Thiên Lăng tránh thoát tầm mắt hắn, bên tai đỏ bừng.

Vừa rồi chuyện gì cũng không xảy ra!

Tần Thiếu Vũ khoé miệng hơi cong lên, một tay nhẹ nhàng nâng cằm hắn, lần thứ hai hôn sâu xuống.

Thẩm Thiên Lăng lông mi run run, phối hợp ngẩng đầu lên.

Trong lúc quần quýt lẫn nhau, không khí cũng nóng lên.

“Lăng nhi”. Trong lúc vuốt ve, Tần Thiếu Vũ cọ cọ bên tai hắn, giọng nói trầm thấp gợi cảm.

Thẩm Thiên Lăng vòng tay qua cổ hắn, tim đập cực nhanh!

Sau đó hắn rõ ràng cảm thấy xx của người nào đó đang cứng rắn đề lên chân mình, cách lớp vải mỏng cũng cảm nhận được nhiệt độ nóng hổi.

WTF ngươi không nên cứng rắn nhanh vậy a! Một chút cũng không khoa học! Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai đẩy hắn ra, cuộn mình trong chăn.

Tần Thiếu Vũ từ phía sau ôm lấy hắn, thấp giọng cười nhẹ một tiếng.

Thẩm Thiên Lăng liều mạng co người lại, nếu dám cưỡng bức, lão tử liều chết với ngươi!

“Muốn ăn cái gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng kéo chăn trùm đầu.

“Tức giận hay xấu hổ vậy?”. Tần Thiếu Vũ bóp bụng hắn.

“... Ta muốn ngủ”. Thẩm Thiên Lăng hờn dỗi.

“Ăn xong rồi ngủ tiếp”. Tần Thiếu Vũ lôi hắn ra khỏi chăn, ôm vào lòng hôn một cái.

Thẩm Thiên Lăng quay đầu sang chỗ khác, ửng hồng từ đầu tới chân!

Còn chưa chịu ngưng sao, quả thật đáng ghét!

“Ta gọi người làm món tôm chưng trứng mà ngươi thích”. Tần Thiếu Vũ vừa giúp hắn mặc quần áo vừa nói.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng tự cúi người thắt dây lưng, thuận miệng nói. “Ngươi còn chưa nói vì sao tối qua đánh ta ngất xỉu”

Tần Thiếu Vũ: ...

Hơn nửa ngày làm đủ thứ việc, vì sao trọng tâm câu chuyện vẫn còn ở đây?!

“Nói đi”. Thẩm Thiên Lăng đá đá hấn.

“Đương nhiên vì bảo vệ phu nhân”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh không gì sánh được. “Phượng Cửu Dạ luyện tà công, lúc đánh nhau quần áo sẽ rách bung, ta sợ làm bẩn mắt phu nhân”. Cực kì nhanh trí nói dối không biên giới, phải vỗ bàn khen thưởng!

Thẩm Thiên Lăng hít một hơi lạnh khí. “Còn có loại công phu này nữa sao?”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Trần như nhộng”

Tâm trạng Thẩm Thiên Lăng nhất thời phức tạp khó tả thành lời, không tự chủ nấp vào đầu hình ảnh Phượng Cửu Dạ mang mặt nạ bạc trần truồng chạy trên cánh đồng bát ngát, xx còn vung tới vung lui! Vì vậy meo meo vùi đầu vào ngực Tần Thiếu Vũ.

Mẹ kiếp, khó trách là Tà giáo, quả thật chấn động chết người!

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ bóp gáy hấn.

“Người nhất thiết đừng để hấn cướp ta đi”. Thẩm Thiên Lăng tứ chi quẩn lấy hấn, nghiêm nhiên biến thành bạch tuột tinh. “Nếu không ta liệu chết với người”

“Ừ”. Giọng Tần Thiếu Vũ mang theo ý cười. “Đời này cũng không để hấn cướp đi người!”

“Tối qua các người ai thắng?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên là ta”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Người bắt hấn rồi sao?”. Thẩm Thiên Lăng trợn mắt.

“...”. Tần Thiếu Vũ trầm mặc.

“A, chạy thoát”. Thẩm Thiên Lăng hiểu rõ.

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Ta dùng một tay quả thật khó chống lại hấn”

Thẩm Thiên Lăng khó hiểu. “Sao lại dùng một tay?”

Tần Thiếu Vũ nói. “Vì tay kia ôm phu nhân”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Có điều không sao”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hấn. “Còn nhiều thời gian, một ngày nào đó sẽ bắt được hấn”

“Ừ”. Thẩm tiểu thụ vung tay chỉ huy. “Không nói nữa, chúng ta đi ăn!”

Tần cung chủ bế hấn lên, bước tới trước bàn.

Thẩm Thiên Lăng khoé mắt cong lên, ngựa của ta thật cao cấp!

“Sau khi ăn cơm xong thì nghỉ ngơi một chút, rồi dẫn người đi tắm suối nước nóng sau núi”. Tần Thiếu Vũ giúp hấn múc canh đuôi bò.

“Người không đi Lý phủ sao?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò. Dù Phượng Cửu Dạ chạy thoát cũng còn Lý Bạch Hạo mà! Sao nhìn hấn lại cứ như kiểu mặc quần đùi nghỉ mát ngoài bãi biển vậy!

“Lười quản”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hiện tại Hàn độc trong cơ thể người chưa hoàn toàn lui về xương cốt, tắm nước nóng có thể thoải mái hơn một chút”

Lười quản? Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười. “Người có chút tố chất của cung chủ đi”

“Những chuyện nhỏ nhặt này Hoa Đường và tiểu Ngũ sẽ giải quyết tốt”. Tần Thiếu Vũ dứt hấn ăn thịt bò hầm tiêu. “Người mới là chuyện lớn đối với ta”

Thẩm tiểu thụ mặt đỏ lên, cực kì yếu điệu!

Tần Thiếu Vũ mang ý cười nhìn hấn.

“Cay chết ta”. Thắm Thiên Lăng thè lưỡi quạt quạt, trán cũng đổ mồ hôi!

Tần Thiếu Vũ: ...

Trên bàn có tô canh trắng trắng, Thắm Thiên Lăng cầm lấy uống một ngụm.

“Ê!”. Tần Thiếu Vũ vội ngăn lại nhưng đã chậm.

“Ngao ngao!”. Thắm tiểu thụ chạy lung tung khắp phòng.

Tần Thiếu Vũ múc một muống đậu Hoa Đường, đuổi theo đút cho hắn. “Nước để ngâm tiêu người cũng uống!”

“Quý mới biết! Ta tưởng canh cá!”. Thắm Thiên Lăng vô cùng suy sụp. “Vì sao cả bàn thức ăn đều cay như vậy!”

“Ăn cay có thể xua đi cái lạnh”. Tần Thiếu Vũ bưng cho hắn một chén nước đường lạnh. “Huống hồ từ nhỏ người sống ở Thục Trung, Thiên Phong và nhạc mẫu đều nói người ăn rất cay”

Thắm Thiên Lăng ừng ực uống một chén nước đường lớn, vô lực khoát khoát tay. “Từ nay về sau đừng cho ta ăn cay”

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Sao mà mất trí nhớ xong khẩu vị cũng thay đổi vậy”

Bởi vì người trước kia không phải ta! Từ nhỏ ta ăn rất nhạt biết không! Thắm Thiên Lăng nổi khổ khó nói, không thể làm gì khác ngoài việc dùng vẻ mặt rất Moe nhìn hắn.

Tần cung chủ quả nhiên bị đánh trúng. “Được, sau này ai dám cho người ăn cay, ta băm hắn ra”

Thắm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp người thật tàn ác!

Quả thật anh tuấn đến mức không biết dùng từ gì để tả!

Sau khi vui vẻ ăn cơm xong, Thắm Thiên Lăng lưỡi biếng tay trong tay với hắn ra sau núi ngắm hoa cỏ rồi tắm suối nước nóng tình nhân, hạnh phúc không gì sánh được!

“Các người về lúc nào thế?”. Buổi tối, Diệp Cẩn chạy tới hỏi.

“Có chuyện gì sao?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

Diệp Cẩn gật đầu. “Đúng vậy, ta phải đi xa”

“A, thuận buồm xuôi gió nhé”. Tần Thiếu Vũ nói.

Diệp Cẩn: ...

“Trên đường cẩn thận một chút”. Thắm Thiên Lăng cũng dặn.

Diệp Cẩn: ...

Mẹ nó, khó trách là một cặp!

Da mặt dày như nhau!

“Chúng ta phải ở đây bao lâu?”. Diệp Cẩn đi rồi, Thắm Thiên Lăng hỏi Tần Thiếu Vũ.

“Đến khi giải quyết xong chuyện Lý phủ mới thôi”. Tần Thiếu Vũ tách hạt thông cho hắn ăn. “Đúng rồi, có nhớ chín viên Thượng cổ linh thạch trước kia người muốn không?”

“A?”. Thắm Thiên Lăng sửng sốt, quả vãi trên tay rớt xuống bàn.

“Ta lại tìm được một viên”. Tần Thiếu Vũ nhéo má hắn. “Còn muốn hay không?”

Thắm Thiên Lăng do dự một chút, gật đầu. “Ừ”

“Ở chỗ Hoa Đường, mấy ngày nữa đưa cho người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Còn muốn lấy đủ chín viên sao?”

“Chơi vui mà thôi”. Thắm Thiên Lăng cúi đầu uống nước, tim đập hơi nhanh. “Người có thể tìm hết cho ta được không?”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng. “Chỉ cần phu nhân muốn, ánh trăng ta cũng hái xuống cho người”

Lời ân ái nói ra thật lưu loát.

Sau đó Thắm Thiên Lăng nhanh chóng nói. “Ta muốn ánh trăng”

Tần Thiếu Vũ: ...

Thắm tiểu thụ hả hê nhìn hân.

Sau mười giây.

“Người đâu cứu mạng!”. Thật cực kì đáng giận.

Rõ ràng người nói ánh trăng cũng có thể hái, hiện tại chột bụng mỡ của người ta là sao, quả thật hèn hạ!

Đáng ghét!

Sau một lúc lâu, Tần Thiếu Vũ ôm lấy Thắm Thiên Lăng đang nước mắt lưng tròng, thả mẫn vào phòng tắm rửa nghỉ tạm.

Cuộc sống này thật là... thoải mái khó diễn tả được.

Không có việc vật hỗn loạn chốn giang hồ, không có tranh đấu gay gắt hiểm ác, mỗi ngày rượu ngon trong chén mỹ nhân trong ngực, Tần Thiếu Vũ khó thấy được thả lỏng một chút, cả ngày vòng vòng quanh người Thắm Thiên Lăng.

“Người đi làm chính sự đi”. Thắm Thiên Lăng bắt mẫn vì bị quấy rầy lúc đọc sách.

“Chính sự gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thắm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Ví dụ như giữ gìn hoà bình võ lâm, mang tới yêu thương và hi vọng gì gì đó!”

“Không đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta không mang chí lớn”

Thắm Thiên Lăng: ...

Giọng điệu cực kì tự hào này là sao!

“Xế chiều đi câu cá không?”. Tần Thiếu Vũ bóp tay hân.

“Không”. Thắm Thiên Lăng một tiếng cự tuyệt. “Chiều ta muốn ngủ”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Chúng ta cùng nhau ngủ”

Thắm Thiên Lăng ngửa mặt lên trời thở dài.

Đừng có mà không hề bẻ ngoặc đã tiến tới hình thức tình yêu cuồng nhiệt kì quái này a! Ngay cả tỏ tình cũng chưa!

A phi phi, thật ra lão tử cũng không lưu ý chuyện này lắm!

Thắm tiểu thụ phần hận đạp hân một cước.

Tần Thiếu Vũ: ...

“Cung chủ”. Hoa Đường cười ngựa từ xa tới.

“Có việc gì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường bay xuống ngựa. “Thật ra mỗi ngày đều có rất nhiều việc”. Chỉ là người ở đây chèn chèn mới không biết thôi!

“Ta rót chén trà cho người”. Thắm Thiên Lăng rất hiểu chuyện.

“Chuyện Lý phủ giải quyết rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ chớp mi.

“Vâng”. Hoa Đường nói. “Những năm gần đây Ma giáo phát triển không ít ở khắp nơi, Lý Bạch Hạo là một trong số đó”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, cũng không lạ gì chuyện này.

“Lúc đầu chuyện hái hoa tặc cũng không phải để dụ Cung chủ và Thẩm công tử tới”. Hoa Đường nói. “Lý gia trước giờ do Lý Bạch Thiên nắm quyền, mà Lý lão thái gia rất quan tâm tới Lý Bạch Cẩm. Lý Bạch Hạo tự thấy mình bị lạnh nhạt cho nên âm thầm đáp ứng thay Ma giáo làm việc, điều kiện là muốn Ma giáo giúp hắn diệt Lý Bạch Thiên và Lý Bạch Cẩm, chiếm quyền Lý phủ”

Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Mới mười mấy tuổi mà thật ác độc”

“Dựa theo kế hoạch vốn có, đầu tiên sẽ làm lớn chuyện hái hoa tặc, sau đó Lý Bạch Hạo sẽ đứng ra giải quyết để tạo uy tín”. Hoa Đường nói. “Chỉ là không ngờ Cung chủ và Thẩm công tử tới đây, sau khi Phượng Cửu Dạ nghe được tin này thì âm thầm sắp xếp người giúp Lý Bạch Hạo, đầu độc khiến nhiều người bị hại hơn, lại đồn đãi ngoài phố rằng Cung chủ không làm gì, khiến chúng ta rối loạn mà đi bắt mấy người giả mạo hái hoa tặc... Về phần hán tử cường tráng lúc trước, nghe nói là uống nhầm nước của người khác, chỉ là quá xui thôi”

“Tại sao Lý Bạch Hạo phải tự mình uống thuốc độc?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Cái này cũng bị bắt buộc”. Hoa Đường cười nhạt. “Phượng Cửu Dạ sợ cung chủ cảm thấy nghi ngờ nên bắt hắn uống thuốc độc, làm thủ thuật che mắt”

“Còn hỏi được gì nữa không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường kể vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

Tần Thiếu Vũ sắc mặt băng lãnh, nhìn qua khiến người ta rợn người

53. Chương 52: Chỉ Là Vô Ý Thôi

“Ấy, Tả hộ pháp đâu rồi?”. Đợi Thẩm Thiên Lăng bưng nước trà ra thì trong phòng chỉ còn một mình Tần Thiếu Vũ.

“Về rồi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lý gia còn vài chuyện, đợi xử lý xong chúng ta có thể tiếp tục lên đường đi Nam Hải”

“Bây giờ sao rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Quan phủ đang dán cáo thị, nói chuyện hái hoa tặc đều do Ma giáo hạ độc làm loạn, vẫn chưa nhắc tới Lý Bạch Hạo”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lý gia vẫn là nhà giàu trong vùng, quan phủ phải chờ cho bọn họ ít mặt mũi”

“Lý Bạch Hạo phải làm sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Giao cho Lý phủ tự xử”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng ta không tiện nhúng tay”

“Còn Lý Bạch Thiên?”. Thẩm Thiên Lăng còn băn khoăn hắn.

“Liên quan gì tới Lý Bạch Thiên?”. Tần Thiếu Vũ hỏi lại.

“Ặc...”. Tuy hái hoa tặc không liên quan tới hắn, nhưng vẫn không thể che giấu bản chất ác độc a! Thẩm Thiên Lăng rất có tinh thần trượng nghĩa. “Hắn xx với kế mẫu, còn giết người diệt khẩu”. Làm một đại hiệp chính phái, người không thể vờ như không thấy!

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Không phải do hắn làm”

“A?”. Thảm Thiên Lăng giật mình. “Sao ngươi biết, rõ ràng hôm đó chúng ta nghe được tên hắn!”

“Người kia là Lý Bạch Hạo”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thảm tiểu thụ cảm giác thế giới quan của mình lại bị đổi mới lần nữa. “Lý Bạch Hạo?”

“Tiểu thiếp bị chết cháy từ nhỏ sống trên thuyền hoa, sau khi bị bán vào Lý gia cũng chưa ra khỏi cửa, nên chưa hiểu chuyện đời”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tiệc tùng ở Lý phủ nàng không đủ tư cách tham gia, nếu không phân biệt được hai thiếu gia với nhau cũng không có gì đáng ngạc nhiên”

“Cho nên Lý Bạch Hạo chạy đi yêu đương vụng trộm, lại nói mình là Lý Bạch Thiên?”. Thảm Thiên Lăng hít một hơi lạnh khí, quả thật còn cầu huyết hơn tiểu thuyết!

“Mẫu thân của Lý Bạch Thiên từ trước đến nay hay ghen, đêm đó có người cố ý tiết lộ tin tức cho nàng nên mới có cảnh bắt gian oanh liệt kia”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đến lúc đó nếu tiểu thiếp khai ra Lý Bạch Thiên, nàng chắc chắn sẽ hối hận, Lý viên ngoại cũng đương nhiên sẽ cầm thù hắn đến tận xương tủy”

“Cho dù trước kia chưa từng thấy, nhưng đến khi tiểu thiếp khai Lý Bạch Thiên ra, hai người sẽ phải gặp nhau đối chất”. Thảm Thiên Lăng trầm mồi ngổn ngang. “Khi đó sẽ lòi ra thôi”

“Cho nên mới nói ngươi ngây thơ”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hắn. “Người thảm vẫn là lão thái thái của Lý gia, dù tiểu thiếp khai tên Lý Bạch Thiên ra thật thì đến lúc đó một là thị thiếp Lý phủ, một là thiếu gia Lý phủ, người nghĩ lão thái thái sẽ bỏ ai chọn ai?”

Thảm Thiên Lăng: ...

“Lý Bạch Hạo cũng đoán chắc việc này”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục nói. “Dựa theo dự tính của hắn, tiểu thiếp nhất định sẽ khai ra Lý Bạch Thiên khi bị thảm vấn. Mà chuyện thiếu gia và kế mẫu tư thông với nhau nếu truyền ra ngoài, danh tiếng của Lý phủ cũng tiêu rồi. Cho nên để không lọt việc xấu ra ngoài, Lý lão thái thái đành phải dùng tốc độ nhanh nhất xử tử nàng, không ép hỏi nhiều, cũng đừng nói để nàng gặp lại Lý Bạch Thiên”

Thảm Thiên Lăng một lần nữa nhận thức cái gì gọi là xã hội phong kiến.

“Lý Bạch Hạo muốn Lý Bạch Thiên ngậm đắng nuốt cay, đáng tiếc tiểu thiếp lại không nói gì, chắc là bởi vì yêu”. Tần Thiếu Vũ bóp mặt hắn. “Được rồi đừng nghĩ nữa, đều đã qua rồi”

“Sao ngươi biết mấy chuyện này?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Ngươi không cần phải biết”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hắn. “Nghĩ vài chuyện vui đi”

“Có gì đâu mà vui?”. Thảm Thiên Lăng rầu rĩ.

“Ví dụ như cái này?”. Tần Thiếu Vũ kéo tay hắn ra, bỏ vào lòng bàn tay một viên ngọc đỏ tươi.

Thảm Thiên Lăng giật mình mở to hai mắt.

“Xích Viêm Thạch mà ngươi muốn”. Tần Thiếu Vũ cười nói. “Hơn nữa còn có Bích Lục Đồng ngươi luôn mang theo, Tuyết Lưu Ly đã mang về Truy Ảnh cung, chúng ta đã có ba viên”

Thật ra là bốn... Còn có Lam Tinh Ngọc trước đây lão thần tiên cho! Thảm Thiên Lăng cầm hạt châu trong lòng bàn tay, thấy hơi bóng tay!

“Xích Viêm Thạch có tính nhiệt, mang theo rất tốt cho thân thể của ngươi, có điều đừng đặt chung một chỗ với Bích Lục Đồng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đỡ phải dẫn tới mấy thứ kì quái gì đó”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu, cẩn thận cất Xích Viêm Thạch vào trong túi.

“Nếu quý như vậy, hay là cùng nhau tìm viên tiếp theo?”. Tần Thiếu Vũ chọc hắn.

Vốn chỉ đùa một câu, ai ngờ Thảm Thiên Lăng gật đầu nói. “Được”

Tần Thiếu Vũ ngạc nhiên. “Không muốn đi Nam Hải trước sao?”

“...”. Thảm Thiên Lăng hơi mâu thuẫn, thật ra đi đâu cũng được. “Mấy hạt châu còn lại ở đâu?”

“Lần trước đã nói với người rồi, Hoàng Kim Nhân ở Thiên Ổ Thủy trại”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mấy viên còn lại thì không biết, chỉ có thể phái người đi thăm dò”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng cắn môi dưới. “Chúng ta đi Thiên Ổ Thủy trại đi!”. Mặc kệ tương lai có muốn hay không, trước hết tìm nhiều hạt châu hơn nữa đã.

“Không được”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

Thảm Thiên Lăng cau mày. “Vì sao?”

“Hàn độc trong người người đã phát tác hai lần, sau này kéo dài càng nghiêm trọng thêm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng ta đi Nam Hải tìm sư phụ trước, sau khi giải độc xong thì tìm linh thạch cho người”

Thảm Thiên Lăng do dự một chút, không nói gì thêm.

“Được không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“... Được”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Người nói phải giữ lời đó”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ mang ý cười. “Gạt ai cũng không gạt phu nhân sắp cưới của ta”

Thảm Thiên Lăng nhìn hắn một cái, trong lòng hơi chột dạ.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“... Không có gì”. Thảm Thiên Lăng không biết nói sao, trong đầu hỗn loạn muốn chết.

“Rõ ràng là có tâm sự”. Tần Thiếu Vũ cau mày. “Nói”

“Người đừng hỏi”. Thảm Thiên Lăng vui đầu vào ngực hắn.

Loại chuyện quái lạ như “Thật ra ta không phải Thảm Thiên Lăng mà là người ở không gian khác chuyển kiếp tới”, chỉ ngấm lại thôi đã đau muốn nứt đầu.

“Người có phải nhớ ra việc gì hay không?”. Tần Thiếu Vũ thử hỏi.

Nhớ được mới là lạ, ta cơ bản là một người khác a! Thảm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn hắn. “Người thích ta đúng không?”. Làm một người hiện đại, chuyện này nhất định không được dè dặt, phải hỏi rõ mới quyết định tốt bước tiếp theo phải làm.

Tần Thiếu Vũ bị hắn chọc cười. “Ừ”

“Bắt đầu từ khi nào?”. Thảm Thiên Lăng lại hỏi.

Tần cung chủ rất sơ suất mà nói. “Từ trước kia, khi lần đầu tiên nhìn thấy người”

Mặc dù đối với tình nhân bình thường mà nói, câu trả lời này có thể xem là kinh điển, thậm chí còn khiến ột bộ phận nữ nhân yếu đuối nước mắt lưng tròng, nhưng với Thảm tiểu thụ mà nói thì chẳng khác nào quăng một cục gạch vào mặt!

Vì vậy tâm trạng của hắn trong nháy mắt xấu đi.

“Sao lại đột nhiên hỏi cái này?”. Tần Thiếu Vũ rót cho hắn một ly trà.

Thảm Thiên Lăng không cam lòng nói. “Nhưng người nói trước khi mất trí nhớ ta không có gì tốt”

“Sao lại vậy được”. Tần Thiếu Vũ lưu loát nói. “Trước khi mất trí nhớ còn khiến người ta thích hơn bây giờ”

Thảm Thiên Lăng cảm giận. “Sao có thể!”

Tần Thiếu Vũ vẽ mặt đầy kinh ngạc. “Sao lại không thể? Trước khi mất trí nhớ phu nhân thật sáng lạn, hiểu ý người khác, vì phu thích đến mức trái tim đầy thương yêu”

Về mặt rất thích hợp, diễn rất tốt!

Thảm tiểu thụ siết chặt tay. “Bảo Đậu nói trước khi mất trí nhớ, ta nhìn thấy người sẽ khóc mà chạy đi”

Tần Thiếu Vũ cực kì nghiêm túc. “Đó là vì phu nhân không thích ta, nhưng ta vẫn rất yêu phu nhân”

“Lúc ta vừa tỉnh lại, rõ ràng người vẫn lợi dụng ta!”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Đúng không?”. Thắm Thiên Lăng đầy chờ mong nhìn hắn.

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Lúc trước quả thật ta muốn dùng phu nhân dụ Phượng Cửu Dạ ra”

Thắm Thiên Lăng tha thiết nói. “Vậy bây giờ người còn muốn dùng ta dụ hắn ra sao?”. Mau phủ nhận đi!

Tần Thiếu Vũ nhìn hắn. “Muốn nghe nói thật sao?”

Nói thừa! Thắm Thiên Lăng nghiêm túc. “Nói láo sẽ biến thành thái giám, xx sẽ không cương nổi!”. Cực kì tàn nhẫn.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Muốn”

Thắm Thiên Lăng: ...

Hiện tại là tình huống gì?

“Ta muốn dùng người dụ hắn ra, sao đó vĩnh viễn trừ hậu hoạn, tránh cho hắn luôn có ý xấu với người”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn, hôn lên khoe môi một cái. “Cho nên dù lợi dụng cũng là vì ta thích người”

Cực kì thâm tình, cuối cùng cũng thành công vòng trở về! Kỹ năng cần thiết của vai nam chính thần tượng một lần nữa được nâng cao, thiếu hiệp làm tốt lắm!

Thắm Thiên Lăng cảm giác rất uất ức.

Mẹ kiếp, vậy mình có nên xuyên việt trở về, trả lại tình yêu đích thực Thắm Thiên Lăng kia cho hắn không?

“Ăn đồ ngọt không?”. Tần Thiếu Vũ vui vẻ ôm hắn. “Có trà hạnh nhân và cháo mè, tranh thủ giúp Lăng nhi của ta vỗ béo”

Béo muội người! Thắm Thiên Lăng tránh khỏi ngực hắn, rầu rĩ đi về.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ đuổi theo đi song song với hắn. “Ta nói sai câu nào sao?”

Câu nào người cũng nói đúng, quả thật chính là tài liệu mẫu để viết thư tình. Thắm Thiên Lăng nhót hắn ngoài thư phòng.

Vốn nghĩ hắn thích mình sau khi xuyên việt nên mới vô tư bên nhau, hiện tại hoá ra hắn vốn yêu thầm người trước kia, mình bắt quả là một kẻ giữa đường chui ra chiếm tiện nghi thôi!

Quả thật thối nát!

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ còn đang gõ cửa. “Không thì vi phu đi quỳ trên tấm giặt quần áo nha? Nhưng người phải nói xem không vui chỗ nào”

Quỳ cho Thắm Thiên Lăng nguyên bản kia của người đi! Thắm tiểu thụ tâm trạng khó chịu.

Gõ cửa nửa ngày không được đáp lại, Tần Thiếu Vũ không thể làm gì khác hơn là dùng dao chặt chốt cửa.

“Ai cho người vào”. Thắm Thiên Lăng giận.

“Vô duyên vô cớ quậy cái gì”. Tần Thiếu Vũ bắt đắc dĩ nhéo mũi hắn. “Tuỳ hứng một chút thì đáng yêu, tuy hứng quá mức ta giận đó”

Thắm Thiên Lăng hít sâu một hơi. “Chúng ta đi Thiên Ổ Thuỷ trại đi”

“Vì chuyện này ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Vì sao?”

“Còn rất lâu mới tới mùa đông, bình thường chú ý không mắc mưa thì Hàn độc cũng không có gì đáng ngại”. Thắm Thiên Lăng nói. “Dù sao ở đây cách Thiên Ổ Thuỷ trại cũng không xa, chúng ta đi lấy hạt châu trước đi”. Tránh cho đêm dài lắm mộng.

“Sao lại muốn có Thượng cổ linh thạch như thế?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Không phải người nói sao, ta có duyên với chúng”. Thảm Thiên Lăng nói. “Người thường khó gặp, ta một chút đã có ba viên. Ta luôn cảm thấy nếu lấy đủ, không chừng sẽ phát sinh chuyện chưa từng xảy ra”

Tần Thiệu Vũ lắc đầu cười. “Quyển sách lúc trước Lý phu tử đưa cho người quả thật có ghi như vậy, nhưng chỉ là truyền thuyết dân gian, không ai biết có thật hay không”

“Cái gì thật?”. Thảm Thiên Lăng rục rịch.

“Cứu giới chuyển động, sao đổi ngôi”. Tần Thiệu Vũ nói.

Là thật a... Thảm Thiên Lăng trong lòng càng loạn, nằm trên giường nửa ngày không nói gì.

“Sao vẫn kì lạ như vậy”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn vào lòng. “Nói thật với ta, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Gần đây hay nằm mơ thấy mấy viên đá này”. Thảm Thiên Lăng cúi đầu không nhìn hắn. “Chỉ là rất muốn”

Là nguyên nhân này sao? Tần Thiệu Vũ xoa đầu hắn, hơi đỏ khóc đỏ cười. “Đã nói người là con nít mà”

“Vậy sẽ đi Thiên Ổ Thủy trại sao?”. Thảm Thiên Lăng nhìn hắn.

“Được”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Hai ngày nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng ngày một chúng ta đi Thiên Ổ Thủy trại”

Bắt đầu chuyển sang cung chiều, nhưng Thảm tiểu thụ một chút cũng không cảm giác được!

Cho nên mới nói tình yêu là chuyện khiến người ta nhức đầu nhất!

“Thiên Ổ Thủy trại?”. Mọi người ở Truy Ảnh cung sau khi nghe quyết định này thì kinh ngạc một chút.

“Chuẩn bị một chút, ngày một lên đường”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Vì sao đột nhiên muốn đi Thiên Ổ Thủy trại?”. Phạm Nghiêm vô cùng khó hiểu. “Chúng ta vốn không qua lại với hai huynh đệ Giang gia, dù đi ngang cũng không có lý do gì ghé qua”. Huống chi đặc biệt tới tìm!

“Hơn nữa Thiên Ổ Thủy trại trước nay có quan hệ tốt với Đoạn Tình môn ở Tây Bắc, là bằng hữu tốt của Tiêu Triển”. Triệu Ngũ cũng nói. “Lần trước vì thấy Cung chủ tầm chung với Thảm công tử mà Tiêu Triển từng buông ra lời khó nghe, hiện tại không có lý do gì chạy tới tìm bằng hữu tốt của hắn. Có không thích hợp lắm không?”

“Hiệu buôn của Truy Ảnh cung có ai qua lại với Thiên Ổ Thủy trại không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Diêu Khiêm suy nghĩ một chút. “Chúng ta có vài ngọn núi trồng trà, hàng năm vận chuyển trà mới đều dùng tuyến đường của Thiên Ổ Thủy trại, có điều cũng chỉ là một đoạn ngắn, nửa ngày đã đi xong. Mà do bề mặt của Truy Ảnh cung nên Giang Giao Long và Giang Ngân Long chưa từng thu tiền”

“Mấy ngọn núi trồng trà này ít nhất cũng năm năm rồi đúng không”. Tần Thiệu Vũ nói. “Năm năm không thu tiền, đương nhiên phải tới nói cảm tạ mới đúng”

Diêu Khiêm vẽ mặt >_<. “chỉ=” có=” một,=” hai=” trăm=” lượng=” thôi.”=” đáng=” giá=” để=” cung=” chủ=” truy=” ảnh=” cung=” tự=” mình=” ra=” mặt=” ư?=” đứa=” gốc=” cũng=” biết=” là=” mượn=”>

“Tiền không nhiều, nhưng ân nghĩa nặng như núi Thái Sơn”. Tần Thiệu Vũ nghiêm mặt. “Kêu người chuẩn bị chút lễ vật, ta nhất định phải tự mình tới”

Hoa Đường đã quen với tác phong làm việc của hắn, không hỏi thêm gì.

Triệu Ngũ ôm kiếm đứng, cũng không nói gì.

Phạm Nghiêm vốn không nói gì, nhưng trước kia bị phạt dọn nhà xí, cho nên gần đây vừa được Diêu Khiêm ột quyển sách chuyên môn dạy cách lấy lòng người khác. Vì vậy lập tức suy một ra ba mà nhạy bén nói. “Thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị lễ vật ngay”. Cuối cùng cũng nịnh đúng một lần, giá trị đến mức muốn rơi nước mắt!

Chỉ có Diêu Khiêm vẫn hỏi. “Vì sao cung chủ nhất định phải đến Thiên Ổ Thủy trại?”

Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Phạm Nghiêm thấy tình hình không ổn, lập tức vỗ tay kịch liệt. “Thiên Ổ Thủy trại rất tốt!”

Tiếng như chuông đồng, nghe lên rất vang dội!

Hoa Đường và Triệu Ngũ đồng loạt đỡ trán, thấy hắn lại sắp bị cách chức tới nơi...

Thật đáng đồng cảm.

Sau khi sắp xếp xong, Tần Thiếu Vũ trở về chỗ ở, đẩy cửa ra thì thấy Thẩm Thiên Lăng đã sớm ngủ, chăn bọc kín.

“Cũng không sợ nóng quá nổi rôm sảy nữa”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường, kéo chăn xuống cho hắn, lại phát hiện hắn mặc áo dài quần dài, không phải áo lót quần lót.

“Làm gì vậy?”. Khi hắn kéo chăn, Thẩm Thiên Lăng còn nhắm mắt giả bộ ngủ không muốn để ý, không ngờ hắn còn được một tác lại muốn tiến một bước mà cởi quần.

Quần có thể tùy tiện cởi sao! Chỉ có tình yêu đích thực mới có thể cởi!

Thẩm Thiên Lăng nắm lưng quần, ánh mắt bốc lửa!

“Ngủ đến ngốc rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ bật cười, trông thật ngốc.

Ngốc muội người! Thẩm tiểu thụ lăn về góc tường.

Mặc kệ người!

“Ngày một chúng ta sẽ khởi hành đi Thiên Ổ Thủy trại”. Tần Thiếu Vũ vừa rửa mặt vừa nói. “Khoảng chừng hơn mười ngày sẽ đến”

Đi lâu quá vậy! Không hề có công nghệ cao! Thẩm Thiên Lăng đập chặn, ta phải về xã hội hiện đại!

Cơ bản không ham ở lại đây!

“Tới đây ôm”. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Tần Thiếu Vũ ở trên giường gọi hắn.

Nếu là bình thường Thẩm Thiên Lăng nhất định sẽ nhào vào lòng hắn, vì Tần thiếu hiệp nội lực cao cường, khi ngủ sẽ tự động điều tiết nhiệt độ cơ thể, ấm một chút hoặc lạnh một chút cũng không thành vấn đề, còn hơn cả máy điều hoà. Ôm ngủ cực kì thoải mái!

Nhưng đây là trước kia!

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng kê sát vào tường.

Tần Thiếu Vũ vươn tay chọt chọt mông hắn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Đêm nay không bóp vai sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng rất có nguyên tắc mà kiên cường lắc đầu, tuy rất thoải mái nhưng không được!

“Còn nói không giận nữa”. Tần Thiếu Vũ từ phía sau ôm lấy hắn. “Có phải trong Quỳnh Hoa cốc có người lắm miệng, nói chuyện giữa ta và Ngâm Vô Sương với người không?”

Fuck!!!!!!

Tình huống gì đây!!!!!!

Thẩm Thiên Lăng phút chốc trợn to mắt!!!!

Ông trời làm chứng, đây chỉ là đánh bậy đánh bạ a!!!!!!

Ngâm Vô Sương là ai!!!!!!

Lão tử chỉ biết Bạch Ngâm Sương trong tiểu thuyết Quỳnh Dao!!!!!!

Vì vậy hắn lập tức chấn động bởi hình ảnh tự nạp vào đầu!!!!!!

“Hừm?”. Tần Thiếu Vũ cắn cắn lỗ tai hắn. “Nói đi”

“Mau nói rõ cho ta!”. Thẩm Thiên Lăng nói một câu theo kiểu nước đôi.

“Ta không thích hắn”. Tần Thiếu Vũ luồn tay vào vạt áo hắn, bắt đầu sờ bụng nhỏ mềm mềm. “Huống hồ hắn còn có một đệ đệ ngu xuẩn như vậy”

Đệ đệ? Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng động não. Đệ đệ của Ngâm Vô Sương không thể nào là Trần Đức Dung, cũng không phải Mã Cảnh Đào, cho nên chỉ có thể là ... Ngâm Lạc Tuyết?

Fuck, đúng rồi! Ngay cả tên cũng là một dãy!

Nhớ tới cái kẻ ẻo lả thuộc Vô Tuyết môn bị Tần Thiếu Vũ trộm đi Tuyết Lưu Ly, Thẩm Thiên Lăng bừng tỉnh. Khó trách hắn hung hăng với mình, hoá ra không chỉ vì hai người trước kia có mâu thuẫn, mà quan trọng hơn là mình đoạt người trong lòng của ca ca hắn!

Mẹ kiếp thật ra cũng không phải mình đoạt, mà là Thẩm Thiên Lăng trước kia!

Lão tử chỉ chịu tiếng xấu thay cho người khác mà thôi!

Thẩm tiểu thụ rúc vào vỏ ốc, càng thêm phần uất!

Quả thật muốn khóc!

54. Chương 52: Chỉ Là Vô Ý Thôi!

“Ấy, Tả hộ pháp đâu rồi?”. Đợi Thẩm Thiên Lăng bừng nước trà ra thì trong phòng chỉ còn một mình Tần Thiếu Vũ.

“Về rồi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lý gia còn vài chuyện, đợi xử lý xong chúng ta có thể tiếp tục lên đường đi Nam Hải”

“Bây giờ sao rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Quan phủ đang dán cáo thị, nói chuyện hái hoa tặc đều do Ma giáo hạ độc làm loạn, vẫn chưa nhắc tới Lý Bạch Hạo”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lý gia vẫn là nhà giàu trong vùng, quan phủ phải chữa cho bọn họ ít mặt mũi”

“Lý Bạch Hạo phải làm sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Giao cho Lý phủ tự xử”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng ta không tiện nhúng tay”

“Còn Lý Bạch Thiên?”. Thẩm Thiên Lăng còn băn khoăn hắn.

“Liên quan gì tới Lý Bạch Thiên?”. Tần Thiếu Vũ hỏi lại.

“Ặc...”. Tuy hái hoa tặc không liên quan tới hắn, nhưng vẫn không thể che giấu bản chất ác độc a! Thẩm Thiên Lăng rất có tinh thần trượng nghĩa. “Hắn xx với kẻ mẫu, còn giết người diệt khẩu”. Làm một đại hiệp chính phái, người không thể vờ như không thấy!

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Không phải do hắn làm”

“À?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Sao người biết, rõ ràng hôm đó chúng ta nghe được tên hắn!”

“Người kia là Lý Bạch Hạo”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm tiểu thụ cảm giác thế giới quan của mình lại bị đổi mới lần nữa. “Lý Bạch Hạo?”

“Tiểu thiếp bị chết cháy từ nhỏ sống trên thuyền hoa, sau khi bị bán vào Lý gia cũng chưa ra khỏi cửa, nên chưa hiểu chuyện đời”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tiệc tùng ở Lý phủ nàng không đủ tư cách tham gia, nếu không phân biệt được hai thiếu gia với nhau cũng không có gì đáng ngạc nhiên”

“Cho nên Lý Bạch Hạo chạy đi yêu đương vùng trộm, lại nói mình là Lý Bạch Thiên?”. Thảm Thiên Lăng hít một hơi lạnh khí, quả thật còn cầu huyết hơn tiểu thuyết!

“Mẫu thân của Lý Bạch Thiên từ trước đến nay hay ghen, đêm đó có người cố ý tiết lộ tin tức cho nàng nên mới có cảnh bắt gian oanh liệt kia”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đến lúc đó nếu tiểu thiếp khai ra Lý Bạch Thiên, nàng chắc chắn sẽ hối hận, Lý viên ngoại cũng đương nhiên sẽ căm thù hấn đến tận xương tủy”

“Cho dù trước kia chưa từng thấy, nhưng đến khi tiểu thiếp khai Lý Bạch Thiên ra, hai người sẽ phải gặp nhau đối chất”. Thảm Thiên Lăng trầm mồi ngổn ngang. “Khi đó sẽ lòi ra thôi”

“Cho nên mới nói người ngây thơ”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hấn. “Người thảm vẫn là lão thái thái của Lý gia, dù tiểu thiếp khai tên Lý Bạch Thiên ra thật thì đến lúc đó một là thị thiếp Lý phủ, một là thiếu gia Lý phủ, người nghĩ lão thái thái sẽ bỏ ai chọn ai?”

Thảm Thiên Lăng: ...

“Lý Bạch Hạo cũng đoán chắc việc này”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục nói. “Dựa theo dự tính của hấn, tiểu thiếp nhất định sẽ khai ra Lý Bạch Thiên khi bị thảm vấn. Mà chuyện thiếu gia và kế mẫu tư thông với nhau nếu truyền ra ngoài, danh tiếng của Lý phủ cũng tiêu rồi. Cho nên để không lọt việc xấu ra ngoài, Lý lão thái thái đành phải dùng tốc độ nhanh nhất xử tử nàng, không ép hỏi nhiều, cũng đừng nói để nàng gặp lại Lý Bạch Thiên”

Thảm Thiên Lăng một lần nữa nhận thức cái gì gọi là xã hội phong kiến.

“Lý Bạch Hạo muốn Lý Bạch Thiên ngậm đắng nuốt cay, đáng tiếc tiểu thiếp lại không nói gì, chắc là bởi vì yêu”. Tần Thiếu Vũ bóp mặt hấn. “Được rồi đừng nghĩ nữa, đều đã qua rồi”

“Sao người biết mấy chuyện này?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Người không cần phải biết”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hấn. “Nghĩ vài chuyện vui đi”

“Có gì đâu mà vui?”. Thảm Thiên Lăng rầu rĩ.

“Ví dụ như cái này?”. Tần Thiếu Vũ kéo tay hấn ra, bỏ vào lòng bàn tay một viên ngọc đỏ tươi.

Thảm Thiên Lăng giật mình mở to hai mắt.

“Xích Viêm Thạch mà người muốn”. Tần Thiếu Vũ cười nói. “Hơn nữa còn có Bích Lục Đồng người luôn mang theo, Tuyết Lưu Ly đã mang về Truy Ảnh cung, chúng ta đã có ba viên”

Thật ra là bốn... Còn có Lam Tinh Ngọc trước đây lão thần tiên cho! Thảm Thiên Lăng cầm hạt châu trong lòng bàn tay, thấy hơi bóng tay!

“Xích Viêm Thạch có tính nhiệt, mang theo rất tốt cho thân thể của người, có điều đừng đặt chung một chỗ với Bích Lục Đồng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đỡ phải dẫn tới mấy thứ kì quái gì đó”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu, cẩn thận cất Xích Viêm Thạch vào trong túi.

“Nếu quý như vậy, hay là cùng nhau tìm viên tiếp theo?”. Tần Thiếu Vũ chọc hấn.

Vốn chỉ đùa một câu, ai ngờ Thảm Thiên Lăng gật đầu nói. “Được”

Tần Thiếu Vũ ngạc nhiên. “Không muốn đi Nam Hải trước sao?”

“...”. Thảm Thiên Lăng hơi mâu thuẫn, thật ra đi đâu cũng được. “Mấy hạt châu còn lại ở đâu?”

“Lần trước đã nói với người rồi, Hoàng Kim Nhân ở Thiên Ổ Thủy trại”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mấy viên còn lại thì không biết, chỉ có thể phái người đi thăm dò”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng cắn môi dưới. “Chúng ta đi Thiên Ổ Thủy trại đi!”. Mặc kệ tương lai có muốn hay không, trước hết tìm nhiều hạt châu hơn nữa đã.

“Không được”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

Thảm Thiên Lăng cau mày. “Vì sao?”

“Hàn độc trong người người đã phát tác hai lần, sau này kéo dài càng nghiêm trọng thêm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng ta đi Nam Hải tìm sư phụ trước, sau khi giải độc xong thì tìm linh thạch cho người”

Thẩm Thiên Lăng do dự một chút, không nói gì thêm.

“Được không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“... Được”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Người nói phải giữ lời đó”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ mang ý cười. “Gạt ai cũng không gạt phu nhân sắp cưới của ta”

Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn một cái, trong lòng hơi chột dạ.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“... Không có gì”. Thẩm Thiên Lăng không biết nói sao, trong đầu hỗn loạn muốn chết.

“Rõ ràng là có tâm sự”. Tần Thiếu Vũ cau mày. “Nói”

“Người đừng hỏi”. Thẩm Thiên Lăng vội đầu vào ngực hắn.

Loại chuyện quái lạ như “Thật ra ta không phải Thẩm Thiên Lăng mà là người ở không gian khác chuyển kiếp tới”, chỉ ngấm lại thôi đã đau muốn nứt đầu.

“Người có phải nhớ ra việc gì hay không?”. Tần Thiếu Vũ thử hỏi.

Nhớ được mới là lạ, ta cơ bản là một người khác a! Thẩm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn hắn. “Người thích ta đúng không?”. Làm một người hiện đại, chuyện này nhất định không được dè dặt, phải hỏi rõ mới quyết định tốt bước tiếp theo phải làm.

Tần Thiếu Vũ bị hắn chọc cười. “Ừ”

“Bắt đầu từ khi nào?”. Thẩm Thiên Lăng lại hỏi.

Tần cung chủ rất sơ suất mà nói. “Từ trước kia, khi lần đầu tiên nhìn thấy người”

Mặc dù đối với tình nhân bình thường mà nói, câu trả lời này có thể xem là kinh điển, thậm chí còn khiến ột bộ phận nữ nhân yếu đuối nước mắt lưng tròng, nhưng với Thẩm tiểu thụ mà nói thì chẳng khác nào quăng một cục gạch vào mặt!

Vì vậy tâm trạng của hắn trong nháy mắt xấu đi.

“Sao lại đột nhiên hỏi cái này?”. Tần Thiếu Vũ rót cho hắn một ly trà.

Thẩm Thiên Lăng không cam lòng nói. “Nhưng người nói trước khi mất trí nhớ ta không có gì tốt”

“Sao lại vậy được”. Tần Thiếu Vũ lưu loát nói. “Trước khi mất trí nhớ còn khiến người ta thích hơn bây giờ”

Thẩm Thiên Lăng cảm giận. “Sao có thể!”

Tần Thiếu Vũ vẽ mặt đầy kinh ngạc. “Sao lại không thể? Trước khi mất trí nhớ phu nhân thật sáng lạn, hiểu ý người khác, vì phu thích đến mức trái tim đầy thương yêu”

Vẽ mặt rất thích hợp, diễn rất tốt!

Thẩm tiểu thụ siết chặt tay. “Bảo Đậu nói trước khi mất trí nhớ, ta nhìn thấy người sẽ khóc mà chạy đi”

Tần Thiếu Vũ cực kì nghiêm túc. “Đó là vì phu nhân không thích ta, nhưng ta vẫn rất yêu phu nhân”

“Lúc ta vừa tỉnh lại, rõ ràng người vẫn lợi dụng ta!”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Đúng không?”. Thẩm Thiên Lăng đầy chờ mong nhìn hắn.

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Lúc trước quả thật ta muốn dùng phu nhân dụ Phượng Cửu Dạ ra”

Thẩm Thiên Lăng tha thiết nói. “Vậy bây giờ người còn muốn dùng ta dụ hắn ra sao?”. Mau phủ nhận đi!

Tần Thiếu Vũ nhìn hấn. “Muốn nghe nói thật sao?”

Nói thừa! Thắm Thiên Lăng nghiêm túc. “Nói láo sẽ biến thành thái giám, xx sẽ không cương nổi!”. Cực kì tàn nhẫn.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Muốn”

Thắm Thiên Lăng: ...

Hiện tại là tình huống gì?

“Ta muốn dùng người dụ hấn ra, sao đó vĩnh viễn trừ hậu hoạn, tránh cho hấn luôn có ý xấu với người”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hấn, hôn lên khoe môi một cái. “Cho nên dù lợi dụng cũng là vì ta thích người”

Cực kì thâm tình, cuối cùng cũng thành công vòng trở về! Kỹ năng cần thiết của vai nam chính thần tượng một lần nữa được nâng cao, thiếu hiệp làm tốt lắm!

Thắm Thiên Lăng cảm giác rất uất ức.

Mẹ kiếp, vậy mình có nên xuyên việt trở về, trả lại tình yêu đích thực Thắm Thiên Lăng kia cho hấn không?

“Ăn đồ ngọt không?”. Tần Thiếu Vũ vui vẻ ôm hấn. “Có trà hạnh nhân và cháo mè, tranh thủ giúp Lăng nhi của ta vỗ béo”

Béo muội người! Thắm Thiên Lăng tránh khỏi ngực hấn, rầu rĩ đi về.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ đuổi theo đi song song với hấn. “Ta nói sai câu nào sao?”

Câu nào người cũng nói đúng, quả thật chính là tài liệu mẫu để viết thư tình. Thắm Thiên Lăng nhốt hấn ngoài thư phòng.

Vốn nghĩ hấn thích mình sau khi xuyên việt nên mới vô tư bên nhau, hiện tại hoá ra hấn vốn yêu thầm người trước kia, mình bắt quả là một kẻ giữa đường chui ra chiếm tiện nghi thôi!

Quả thật thối nát!

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ còn đang gõ cửa. “Không thì vi phu đi quỳ trên tấm giặt quần áo nha? Nhưng người phải nói xem không vui chỗ nào”

Quỳ cho Thắm Thiên Lăng nguyên bản kia của người đi! Thắm tiểu thụ tâm trạng khó chịu.

Gõ cửa nửa ngày không được đáp lại, Tần Thiếu Vũ không thể làm gì khác hơn là dùng dao chặt chốt cửa.

“Ai cho người vào”. Thắm Thiên Lăng giận.

“Vô duyên vô cớ quậy cái gì”. Tần Thiếu Vũ bắt đắc dĩ nhéo mũi hấn. “Tuỳ hứng một chút thì đáng yêu, tuỳ hứng quá mức ta giận đó”

Thắm Thiên Lăng hít sâu một hơi. “Chúng ta đi Thiên Ổ Thủy trại đi”

“Vì chuyện này ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Vì sao?”

“Còn rất lâu mới tới mùa đông, bình thường chú ý không mắc mưa thì Hàn độc cũng không có gì đáng ngại”. Thắm Thiên Lăng nói. “Dù sao ở đây cách Thiên Ổ Thủy trại cũng không xa, chúng ta đi lấy hạt châu trước đi”. Tránh cho đêm dài lắm mộng.

“Sao lại muốn có Thượng cổ linh thạch như thế?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Không phải người nói sao, ta có duyên với chúng”. Thắm Thiên Lăng nói. “Người thường khó gặp, ta một chút đã có ba viên. Ta luôn cảm thấy nếu lấy đủ, không chừng sẽ phát sinh chuyện chưa từng xảy ra”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười. “Quyển sách lúc trước Lý phu tử đưa cho người quả thật có ghi như vậy, nhưng chỉ là truyền thuyết dân gian, không ai biết có thật hay không”

“Cái gì thật?”. Thắm Thiên Lăng rục rịch.

“Cửu giới chuyển động, sao đổi ngôi”. Tần Thiếu Vũ nói.

Là thật a... Thắm Thiên Lăng trong lòng càng loạn, nằm trên giường nửa ngày không nói gì.

“Sao vẫn kì lạ như vậy”. Tần Thiếu Vũ ôm hấn vào lòng. “Nói thật với ta, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Gần đây hay nằm mơ thấy mấy viên đá này”. Thắm Thiên Lăng cúi đầu không nhìn hấn. “Chỉ là rất muốn”

Là nguyên nhân này sao? Tần Thiếu Vũ xoa đầu hấn, hơi đỏ khóc đỏ cười. “Đã nói người là con nít mà”

“Vậy sẽ đi Thiên Ổ Thủy trại sao?”. Thắm Thiên Lăng nhìn hấn.

“Được”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Hai ngày nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng ngày một chúng ta đi Thiên Ổ Thủy trại”

Bắt đầu chuyển sang cung chiều, nhưng Thắm tiểu thụ một chút cũng không cảm giác được!

Cho nên mới nói tình yêu là chuyện khiến người ta nhức đầu nhất!

“Thiên Ổ Thủy trại?”. Mọi người ở Truy Ảnh cung sau khi nghe quyết định này thì kinh ngạc một chút.

“Chuẩn bị một chút, ngày một lên đường”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Vì sao đột nhiên muốn đi Thiên Ổ Thủy trại?”. Phạm Nghiêm vô cùng khó hiểu. “Chúng ta vốn không qua lại với hai huynh đệ Giang gia, dù đi ngang cũng không có lý do gì ghé qua”. Huống chi đặc biệt tới tìm!

“Hơn nữa Thiên Ổ Thủy trại trước nay có quan hệ tốt với Đoạn Tình môn ở Tây Bắc, là bằng hữu tốt của Tiêu Triển”. Triệu Ngũ cũng nói. “Lần trước vì thấy Cung chủ tắm chung với Thắm công tử mà Tiêu Triển từng buông ra lời khó nghe, hiện tại không có lý do gì chạy tới tìm bằng hữu tốt của hấn. Có không thích hợp lắm không?”

“Hiệu buôn của Truy Ảnh cung có ai qua lại với Thiên Ổ Thủy trại không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Diêu Khiêm suy nghĩ một chút. “Chúng ta có vài ngọn núi trồng trà, hàng năm vận chuyển trà mới đều dùng tuyến đường của Thiên Ổ Thủy trại, có điều cũng chỉ là một đoạn ngắn, nửa ngày đã đi xong. Mà do nỗ lực của Truy Ảnh cung nên Giang Giao Long và Giang Ngân Long chưa từng thu tiền”

“Mấy ngọn núi trồng trà này ít nhất cũng năm năm rồi đúng không”. Tần Thiếu Vũ nói. “Năm năm không thu tiền, đương nhiên phải tới nói cảm tạ mới đúng”

Diêu Khiêm vẽ mặt >_<. “chỉ=” có=” một=” hai=” trăm=” lượng=” thôi.=” đáng=” giá=” để=” cung=” chủ=” truy=” ảnh=” cung=” tự=” mình=” ra=” mặt=” ư?=” đứa=” gốc=” cũng=” biết=” là=” mượn=”>

“Tiền không nhiều, nhưng ân nghĩa nặng như núi Thái Sơn”. Tần Thiếu Vũ nghiêm mặt. “Kêu người chuẩn bị chút lễ vật, ta nhất định phải tự mình tới”

Hoa Đường đã quen với tác phong làm việc của hấn, không hỏi thêm gì.

Triệu Ngũ ôm kiếm đứng, cũng không nói gì.

Phạm Nghiêm vốn không nói gì, nhưng trước kia bị phạt dọn nhà xí, cho nên gần đây vừa được Diêu Khiêm ột quyển sách chuyên môn dạy cách lấy lòng người khác. Vì vậy lập tức suy một ra ba mà nhạy bén nói. “Thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị lễ vật ngay”. Cuối cùng cũng nịnh đúng một lần, giá trị đến mức muốn rơi nước mắt!

Chỉ có Diêu Khiêm vẫn hỏi. “Vì sao cung chủ nhất định phải đến Thiên Ổ Thủy trại?”

Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nhìn hấn một cái.

Phạm Nghiêm thấy tình hình không ổn, lập tức vỗ tay kịch liệt. “Thiên Ổ Thủy trại rất tốt!”

Tiếng như chuông đồng, nghe lên rất vang dội!

Hoa Đường và Triệu Ngũ đồng loạt đỡ trán, thấy hấn lại sắp bị cách chức tới nơi...

Thật đáng đồng cảm.

Sau khi sắp xếp xong, Tần Thiếu Vũ trở về chỗ ở, đẩy cửa ra thì thấy Thẩm Thiên Lăng đã sớm ngủ, chăn bọc kín.

“Cũng không sợ nóng quá nổi rôm sảy nữa”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường, kéo chăn xuống cho hần, lại phát hiện hần mặc áo dài quần dài, không phải áo lót quần lót.

“Làm gì vậy?”. Khi hần kéo chăn, Thẩm Thiên Lăng còn nhắm mắt giả bộ ngủ không muốn để ý, không ngờ hần còn được một tác lại muốn tiến một thước mà cởi quần.

Quần có thể tùy tiện cởi sao! Chỉ có tình yêu đích thực mới có thể cởi!

Thẩm Thiên Lăng nắm lưng quần, ánh mắt bốc lửa!

“Ngủ đến ngốc rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ bật cười, trông thật ngốc.

Ngốc muội người! Thẩm tiểu thụ lăn về góc tường.

Mặc kệ người!

“Ngày mốt chúng ta sẽ khởi hành đi Thiên Ổ Thủy trại”. Tần Thiếu Vũ vừa rửa mặt vừa nói. “Khoảng chừng hơn mười ngày sẽ đến”

Đi lâu quá vậy! Không hề có công nghệ cao! Thẩm Thiên Lăng đập chăn, ta phải về xã hội hiện đại!

Cơ bản không ham ở lại đây!

“Tới đây ôm”. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Tần Thiếu Vũ ở trên giường gọi hần.

Nếu là bình thường Thẩm Thiên Lăng nhất định sẽ nhào vào lòng hần, vì Tần thiếu hiệp nội lực cao cường, khi ngủ sẽ tự động điều tiết nhiệt độ cơ thể, ấm một chút hoặc lạnh một chút cũng không thành vấn đề, còn hơn cả máy điều hoà. Ôm ngủ cực kì thoải mái!

Nhưng đây là trước kia!

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng kê sát vào tường.

Tần Thiếu Vũ vươn tay chọc chọc mông hần.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Đêm nay không bóp vai sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng rất có nguyên tắc mà kiên cường lắc đầu, tuy rất thoải mái nhưng không được!

“Còn nói không giận nữa”. Tần Thiếu Vũ từ phía sau ôm lấy hần. “Có phải trong Quỳnh Hoa cốc có người lắm miệng, nói chuyện giữa ta và Ngâm Vô Sương với người không?”

Fuck!!!!!!

Tình huống gì đây!!!!!!

Thẩm Thiên Lăng phút chốc trợn to mắt!!!!

Ông trời làm chứng, đây chỉ là đánh bậy đánh bạ a!!!!!!

Ngâm Vô Sương là ai!!!!

Lão tử chỉ biết Bạch Ngâm Sương trong tiểu thuyết Quỳnh Dao!!!!

Vì vậy hần lập tức chấn động bởi hình ảnh tự nạp vào đầu!!!!

“Hửm?”. Tần Thiếu Vũ cắn cắn lỗ tai hần. “Nói đi”

“Mau nói rõ cho ta!”. Thẩm Thiên Lăng nói một câu theo kiểu nước đôi.

“Ta không thích hần”. Tần Thiếu Vũ luồn tay vào vạt áo hần, bắt đầu sờ bụng nhỏ mềm mềm. “Huống hồ hần còn có một đệ đệ ngu xuẩn như vậy”

Đệ đệ? Thắm Thiên Lăng nhanh chóng động não. Đệ đệ của Ngâm Vô Sương không thể nào là Trần Đức Dung, cũng không phải Mã Cảnh Đào, cho nên chỉ có thể là ... Ngâm Lạc Tuyết?

Fuck, đúng rồi! Ngay cả tên cũng là một dãy!

Nhớ tới cái kẻ ẻo lả thuộc Vô Tuyết môn bị Tần Thiệu Vũ trộm đi Tuyết Lưu Ly, Thắm Thiên Lăng bừng tỉnh. Khó trách hấn hung hăng với mình, hoá ra không chỉ vì hai người trước kia có mâu thuẫn, mà quan trọng hơn là mình đoạt người trong lòng của ca ca hấn!

Mẹ kiếp thật ra cũng không phải mình đoạt, mà là Thắm Thiên Lăng trước kia!

Lão tử chỉ chịu tiếng xấu thay cho người khác mà thôi!

Thắm tiểu thụ rúc vào vỏ ốc, càng thêm phần uất!

Quả thật muốn khóc!

55. Chương 53: Lạc Mất Người!

“Người xem, ta đã chủ động khai ra rồi”. Tần Thiệu Vũ lật người hấn lại. “Cười cái đi”

Thắm Thiên Lăng nhìn sang chỗ khác, vẫn không mở miệng.

Tần Thiệu Vũ cụng trán hấn. “Muốn làm sao mới hết giận đây?”

“... Chóng mặt”. Giọng Thắm Thiên Lăng hơi khàn khàn.

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Cảm lạnh ư?”

“Ngủ một giấc thì được rồi”. Thắm Thiên Lăng rúc vào chăn, rõ ràng không muốn nói thêm.

Tần Thiệu Vũ xoa đầu hấn, thầm thở dài.

Thắm Thiên Lăng nhắm mắt lại, lông mi hơi run.

Thấy bộ dạng này của hấn, Tần Thiệu Vũ cũng không hỏi nhiều, chỉ ôm hấn vào lòng.

Vì vậy Thắm Thiên Lăng càng buồn phiền.

Thật hồng mắt thôi!

Mất ngủ tới nửa đêm, hậu quả là sáng hôm sau Thắm tiểu thụ ngủ quên, đợi đến khi mở mắt ra đã qua bữa trưa.

Bên cạnh trống rỗng, người kia không ở đây, Thắm Thiên Lăng bĩu môi, nằm lì trên giường phân tích tình huống.

Hiện tại quan trọng nhất là gom đủ chín hạt châu, những chuyện khác không quan trọng.

Vốn không thuộc về thế giới này, trở về cũng là đương nhiên.

Thắm Thiên Lăng kéo chăn, bực bội trùm đầu.

Máy vi tính so với sách!

PSP so với cửu liên hoàn!

Điện thoại so với bồ câu đưa thư!

Cơm Tây so với cơm Tàu!

Xe thể thao, máy bay so với Đạp Tuyết Bạch và... Tần Thiệu Vũ.

Dù nhìn từ góc độ nào, rõ ràng phía trước vẫn tốt hơn a!

Thắm Thiên Lăng cảm giận đạp giường, từ nay chúng ta không gặp lại nhau trên chốn giang hồ nữa, ta phải về!

Suy nghĩ một chút lại nhục chí, chín hạp châu chỉ mới lấy được bốn, Hoàng Kim Nhân còn không biết người ta có chịu cho hay không. Bốn viên còn lại cái bóng cũng chưa thấy qua, biết tới ngày tháng năm nào mới kiếm đủ đây.

Đừng để bảy tám chục tuổi mới về được a, nghĩ tới cũng muốn khóc rồi.

“Công tử tỉnh rồi sao?”. Ám vệ nghe được động tĩnh, ở bên cửa sổ hỏi.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng mở cửa sổ để ánh mặt trời tràn vào.

“Cung chủ có việc đi Lý phủ, công tử muốn ăn cơm trước không?”. Ám vệ hỏi.

Hắn đi đâu thì liên quan gì tới ta! Thẩm Thiên Lăng đầy khí phách nói. “Đương nhiên ăn”

Không chỉ muốn ăn, mà còn muốn ăn nhiều!

Vì vậy trên bàn ăn, ám vệ trộn mắt há mồm nhìn hắn gặm xong một tô giò heo, còn dùng nước sốt trộn cơm.

“Hô...”. Sau khi nuốt xong ngụm cuối cùng, Thẩm tiểu thụ bỏ chén xuống, thoả mãn thở ra một hơi.

“Công tử muốn ra ngoài giải sầu không?”. Ám vệ cẩn thận hỏi.

“Trời nắng chang chang, muốn đi đâu”. Thẩm Thiên Lăng thiếu hăng hái.

“Địa thế Quỳnh Hoa cốc thấp trũng, có nhiều chỗ rất mát mẻ”. Ám vệ nói. “Trời nóng vẫn tốt hơn buồn bực ở trong phòng”

“Cũng được”. Dù sao tương lai phải trở về, cho nên phải nắm bắt thời gian chơi nhiều một chút! Sau khi nghĩ thông suốt, Thẩm Thiên Lăng sáng khoái gật đầu.

Vì vậy đoàn người trùng điệp vây quanh Thẩm Thiên Lăng ra cửa, quả thật rầm rộ, cực kì khí thế!

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang tuy bất mãn việc “Công tử nhà mình bị người ngoài mang đi lung tung”, nhưng thấy Thẩm Thiên Lăng hăng hái thì cũng không ngăn cản, chỉ đen mặt theo sau, tản ra oán khí mãnh liệt.

Về mặt cứng nhắc thật đáng sợ... Ám vệ Truy Ảnh cung ôm ngực cảm thán.

Thật hù chết người.

Thật ra mà nói, nếu không có các loại cơ quan kì quái thì cảnh sắc Quỳnh Hoa cốc cũng rất hợp lòng người, không chỉ có cây cối xanh biếc, mà còn có hoa nhỏ đủ màu, Thẩm Thiên Lăng đi chỗ này một chút chỗ kia một chút, thấy tâm trạng sáng khoái không ít.

“Phía trước là Bách Dược sơn”. Ám vệ chỉ vào một ngọn núi phủ đầy sương mù cho Thẩm Thiên Lăng nhìn. “Nghe nói là nơi trồng thuốc của Diệp cốc chủ, công tử muốn xem không?”

“Không”. Thẩm Thiên Lăng không hứng thú với dược thảo. “Hay chúng ta đi... a!”

Còn chưa nói hết câu, mặt đất đột nhiên lún xuống một mảnh lớn, Thẩm Thiên Lăng kêu thảm một tiếng, vù vù lộn hố!

“Công tử!”. Ám vệ quá sợ hãi, vội tới kéo hắn lên, thế nhưng dưới đáy cũng không có tung tích Thẩm Thiên Lăng. Đường như chỉ trong nháy mắt, hắn đã biến mất trước mặt mọi người.

“Chắc là có cơ quan”. Một ám vệ nhảy xuống kiểm tra, lại không tìm thấy cơ quan ở đâu, cũng không dám dùng nội lực phá sập, không thể làm gì khác hơn ngoài tìm người chạy đi tìm Tần Thiếu Vũ và đại đệ tử Diệp Cần tới.

Sau nửa nén nhang, một thiếu niên thanh tú vội chạy tới. “Thẩm công tử rơi xuống đâu?”

Ám vệ đồng loạt chỉ vào cái hố dưới đất, trầm miệng một lời. “Cơ quan ở đâu?”

Thiếu niên giậm chân. “Ta không biết a”

Tập thể ám vệ khuôn mặt trắng bệch. “Diệp cốc chủ trước khi đi không dặn sao?”

“Quỳnh Hoa cóc nhiều cơ quan, sự phụ cũng không nhớ rõ”. Thiếu niên vô cùng lo lắng, ngồi xổm bên bờ hồ vỗ lưng tung. “Đành phải nhìn thử xem, có điều rất nhiều cơ quan chỉ dùng được một lần sẽ mất tác dụng”

Ấm vệ gần như muốn đập đầu vào tường, phương pháp khởi động cơ quan của người có còn nguyên thủy hơn được nữa không!

“Chuyện gì xảy ra vậy?”. Tần Thiếu Vũ nhận được tin tức, một lát sau cũng chạy về.

“Cung chủ”. Ấm vệ đồng loạt quỳ một chân xuống đất, kể lại chuyện tình.

Tần Thiếu Vũ sắc mặt tối tăm, tự nhảy xuống hồ kiểm tra cẩn thận một phen, vẫn không phát hiện chỗ nào khác lạ. Nhìn từ góc độ nào cũng thấy giống một cái hồ mới đào bình thường.

“Cơ quan Cóc chủ thiết kế đều rất tinh xảo, tìm không ra cũng bình thường thôi”. Thiếu niên ngồi xổm bên bờ hồ nói.

Ấm vệ nhao nhao đỡ trán, thời điểm này không phải lúc khoe khoang a! Cẩn thận Cung chủ nhà ta sau khi bầm vằm chúng ta xong sẽ bầm luôn Cóc chủ nhà các người.

Tần Thiếu Vũ nhảy lên mặt đất. “Có thể đào xung quanh không?”

“Ôi chao nhất quyết không thể”. Thiếu niên vội xua tay. “Xung quanh mấy dặm chỗ nào cũng có cơ quan, lỡ không cẩn thận đụng vào thì hàng vạn mũi tên sẽ bắn ra!”

Tần Thiếu Vũ nghe vậy sắc mặt tái xanh, nhìn qua rất có tư thế đập nhà!

“Thủ hạ đi tìm Diệp cóc chủ về”. Triệu Ngũ nói. “Mới đi không bao lâu, chắc sẽ đuổi kịp”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Càng sớm càng tốt”

Triệu Ngũ nhận lệnh rời đi, ấm vệ vẫn quỳ trên đất, không ai dám ngẩng đầu.

“Đều đứng lên đi”. Hoa Đường thở dài. “Dù muốn phạt cũng phải chờ tìm được Thảm công tử rồi phạt sau”

“Thuộc hạ bảo vệ công tử không chu toàn, tùy cung chủ xử lý”. Ấm vệ đồng loạt nói.

Tần Thiếu Vũ toàn thân âm trầm, quả thật sắp vắt ra nước!

Mà cùng lúc đó, Thảm tiểu thụ đang dụi mắt dưới đất.

“Tỉnh rồi sao?”. Bên tai đột nhiên truyền tới tiếng người.

Thảm Thiên Lăng lắc lắc đầu, cổ hết sức mở mắt.

Ánh sáng u ám, chỉ có thể mơ hồ thấy trước mặt có một người ngồi xổm.

“A!”. Thảm Thiên Lăng giật mình. “Người là ai?”

“Mất trí nhớ thật sao?”. Người nọ nghiêng răng nghiêng lợi, lại gần hần một chút.

Tuy trên mặt hơi bụi bặm nhưng vẻ mặt cũng không thân thiện, đôi mắt xéch vẫn quyến rũ, da cũng rất trắng.

Thế mà lại biết mình! Thảm Thiên Lăng cẩn thận quan sát hần một chút, sau đó kinh hãi kêu thành tiếng. “Phượng Phượng Phượng Phượng... người!”

“Nhận ra ta rồi sao?”. Phượng Cửu Dạ siết cầm hần, dữ tợn nói. “Cho nên mất trí nhớ là giả bộ đúng không?”

Giả bộ muội người! Thảm tiểu thụ bị dọa. “Đây là đâu?”

“Sao ta biết”. Phượng Cửu Dạ cười nhạt. “Sợ là phải hỏi Tần Thiếu Vũ”

Ta cũng muốn hỏi, như vậy có thể ra ngoài trước rồi! Thảm Thiên Lăng núp ở góc tường, vô cùng cảnh giác nhìn hần.

“Sao hần không nhảy xuống với người?”. Mu bàn tay Phượng Cửu Dạ nhẹ nhàng cọ cọ trên mặt hần.

Thẩm Thiên Lăng sau lưng tê rần, quyết đoán quay đầu né tránh.

“Nói mau, giấu vật kia ở đâu?”. Phượng Cửu Dạ lớn tiếng ép hỏi.

Mẹ kiếp lão tử quả thật không biết a! Thẩm Thiên Lăng tự ép mình bình tĩnh. “Mặc kệ người tin hay không, ta thật sự mất trí nhớ”

“Mất trí nhớ?”. Phượng Cửu Dạ cười âm lãnh. “Mất trí nhớ vậy mà mới liếc mắt đã nhận ra ta, chẳng lẽ Tần Thiệu Vũ treo hình ta trong phòng người?”

“Ngày ấy trên vách núi người mặc bộ đồ này”. Thẩm Thiên Lăng chỉ vào quần áo bẩn thỉu của hắn. “Nhờ cái này mà nhận ra”. Tuy không phải màu bạc phóng khoáng nhưng nhìn trang sức cũng miễn cưỡng nhận ra được. Đây là bệnh nghề nghiệp kiếp trước, bề ngoài hể nhìn qua là không quên được.

“Còn muốn tiếp tục diễn kịch với ta sao?”. Phượng Cửu Dạ giơ tay phải lên uy hiếp.

“Đánh chết ta thì sao”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn. “Nhớ không ra tức là nhớ không ra, người không tin cũng không còn cách nào khác”

Tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng thật ra bên trong đã căng thẳng muốn tè ra rồi biết không! Một chút cũng không muốn bị kẻ điên này đập chết, vì còn chưa hưởng thụ hết cuộc đời!

Phượng Cửu Dạ tiếp tục dùng hai mắt đỏ đậm cảm tức nhìn hắn, tay lại hơi run run.

WTF đừng làm ra vẻ mặt muốn ăn thịt người này a! Thẩm Thiên Lăng khó thở, cực kì hi vọng Tần Thiệu Vũ có thể đứng trên tầng mây bảy màu, từ trên trời giáng xuống!

Phượng Cửu Dạ trên trán nổi gân xanh, đột nhiên giơ lên một chưởng quét hắn vào trong góc!

Fuck! Thẩm Thiên Lăng đụng đầu vào tường, mắt nổ đom đóm nửa ngày, trợn mắt thấy Phượng Cửu Dạ ngồi xếp bằng bên kia, hai mắt nhắm chặt như đang vận công.

Thời điểm này nếu bị quấy rầy sẽ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma! Nhớ tới cảnh kinh điển trong phim truyền hình, ý tưởng đầu tiên của Thẩm Thiên Lăng chính là vội chạy tới quấy rối, nhưng may mà đủ lý trí mà dừng lại cước bộ. Bởi vì tẩu hỏa nhập ma chia làm hai loại, phun máu mà chết hoặc càng điên thêm! Lỡ phát sinh tình huống thứ hai, vậy mình chỉ có thể khổ sở cùng hắn chết, quả thật bị thảm không đỡ được!

Trên trán Phượng Cửu Dạ đầy mồ hôi, rõ ràng cũng cực kì khổ sở.

Thừa dịp này, Thẩm Thiên Lăng quay đầu nhìn quanh một chút, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng bằng đá nho nhỏ, ba mặt đều là tường, lối đi duy nhất không biết thông ra đâu, mà Phượng Cửu Dạ vừa vận ngồi ngay lối ra.

Chạy cũng không thoát a! Thẩm tiểu thụ nội tâm cảm giận, đi dạo cũng gặp phải chuyện này, mình đúng là xui đến mức không thể dùng từ nào để miêu tả!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc mặt Phượng Cửu Dạ đỏ lên, hai tay siết chặt, quanh thân toát ra khí màu trắng.

Thẩm Thiên Lăng lo lắng nhìn hắn, WTF nóng như lò hấp a! Đây rốt cuộc là công phu Tà môn ma đạo gì, vì sao nhìn như một giây nữa sẽ nổ banh xác vậy!

Nhất thiết đừng bắn máu tươi lên người mình!

Phượng Cửu Dạ hô hấp ồ ồ, trong đầu hỗn loạn, thân thể dường như bị thiêu đốt, lực chú ý đều tập trung ở chỗ đó dưới thân. Ngày ấy sau khi hắn đi nhầm vào cánh đồng thối tình hoa thì tình dục cứ như bóng đè mà quần lấy hắn. Sở dĩ đánh bậy đánh bạ tiến vào địa đạo này cũng vì thối tình hoa bộc phát, trong lúc mất lý trí đã một chưởng đập nát vách đá, mới phát hiện nơi đây.

Vốn chỉ muốn vào điều tức bức độc, ai ngờ ở đây gặp được Thẩm Thiên Lăng.

“Hắt xì”. Địa đạo hơi ẩm ướt, Thẩm Thiên Lăng hắt hơi một cái.

Phượng Cửu Dạ đột nhiên mở to hai mắt, nhìn thẳng hắn.

W – W – WTF! Thảm Thiên Lăng nhũn chân, muốn làm gì đây!

Một giây sau, Phượng Cửu Dạ dùng hành động nói cho hắn biết đáp án.

“Cút ngay!”. Thảm Thiên Lăng hồn phi phách tán, vì sao đang êm đẹp lại đột nhiên xông tới đè lên mình!

Phượng Cửu Dạ một tay bóp cổ hắn, con ngươi bị đục vọng đột thành đỏ tươi.

Thảm Thiên Lăng cực kì hoảng sợ nhìn hắn, bởi vì rõ ràng cảm nhận được dưới chân bị một vật cứng cực nóng đâm vào!!!

Tình hình này không phải chưa từng phát sinh, thế nhưng đó là Tần Thiếu Vũ, cơ bản không thể so sánh biết không!!!

“Người người người bình tĩnh một chút”. Thảm Thiên Lăng đầu óc trống rỗng. “Có gì từ từ nói”

Phượng Cửu Dạ nắm lấy vai hắn, dùng lực mạnh đến mức muốn bóp nát khớp xương.

Thảm Thiên Lăng đau đến đổ mồ hôi, lại không dám nhúc nhích.

Phượng Cửu Dạ hô hấp dồn dập, dùng một chút lý trí cuối cùng khắc chế dục vọng. Diệt Hồn chương đã gần luyện thành, nếu hiện tại không nhịn được thì sẽ thất bại trong gang tấc.

“Khụ khụ”. Thảm Thiên Lăng ho khan.

Nhìn đôi mắt xinh đẹp ngập nước của hắn, Phượng Cửu Dạ gơ lên một chương đánh hắn ngất xỉu, cắn răng lùi vào trong góc, tiếp tục điều dưỡng khí tức.

Thời gian từng chút trôi qua, sắc trời đã tối, mưa lại kéo tới, bên ngoài địa đạo, Tần Thiếu Vũ vẫn đứng ở bờ hồ chưa từng nhúc nhích.

Hoa Đường thay hắn che dù, trong lòng biết hắn không có khả năng trở về, cũng thức thời không mở miệng.

“Đã bao lâu rồi”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ba canh giờ”. Hoa Đường nói.

Trên mặt Tần Thiếu Vũ không có bất cứ biểu cảm gì. “Tiểu Ngủ đâu?”

“... Vẫn chưa về”. Hoa Đường thận trọng nói. “Có điều khinh công của tiểu Ngủ rất tốt, chắc là rất nhanh sẽ đuổi kịp Diệp cốc chủ, Cung chủ đừng lo lắng quá”

Tần Thiếu Vũ không nói gì nữa, vẻ mặt càng thêm khó coi. Mưa ngày càng nặng hạt, hồ đất bởi vì địa thế trũng thấp mà nước mưa xung quanh đều chảy vào. Âm vệ vội vàng đào đất làm một cái đập nhỏ bên bờ hồ, che dù vây quanh, cố hết sức bảo vệ đáy hồ khô ráo, đồng thời cực kì hi vọng Thảm Thiên Lăng đột nhiên nhô ra!

Có điều khả năng này không lớn, vì tình cảnh thực tế của Thảm tiểu thụ càng có xu hướng bi đát hơn. Lần thứ hai hôn mê tỉnh dậy, hắn phát hiện mình đã bị Phượng Cửu Dạ di chuyển vào rừng.

“Người rốt cuộc muốn làm gì”. Thảm Thiên Lăng đau cổ, đầu cũng hơi choáng.

“Người nói xem?”. Phượng Cửu Dạ hỏi lại.

“Ta mất trí nhớ thật mà”. Thảm Thiên Lăng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy hắn cường điệu chuyện này, dù thế nào cũng không chịu tin!

“Vậy thì sao?”. Phượng Cửu Dạ lạnh lùng nói.

...

Đối mặt với chương ngại giao tiếp kiểu này, Thảm Thiên Lăng đơn giản ôm đầu gối không thèm nói nữa.

“Lúc ta không ở đây, Tần Thiếu Vũ nói gì với người?”. Phượng Cửu Dạ giọng nói lạnh nhạt, độc của thời tình hoa đã chặn, suy nghĩ của hắn cũng không còn hỗn loạn như trước,

Liên quan gì tới người! Thảm Thiên Lăng oán thầm, sau đó nói. “Đều là chuyện trước khi ta mất trí nhớ”

Phượng Cửu Dạ cười nhạt. “Người tin sao?”

“Sao lại không tin?”. Tối thiểu đáng tin hơn người!

“Thật không ngờ”. Phượng Cửu Dạ lắc đầu cười. “Sẽ có một ngày người tình nguyện tin hẳn cũng không tin ta”

Thẩm Thiên Lăng nhìn hẳn, không nói gì, bởi vì lượng thông tin trong câu này hơi nhiều, cần thời gian tiêu hoá!

“Ăn đi”. Phượng Cửu Dạ ném cho hẳn một bao trái cây dại.

Đừng đột nhiên trở nên thân thiện như vậy a! Thẩm Thiên Lăng càng thêm cảnh giác.

“Sợ cái gì, ta còn có thể ăn người sao?”. Thấy hẳn vẫn không nhúc nhích, Phượng Cửu Dạ cau mày.

“Cũng không nhất định”. Thẩm Thiên Lăng ôm địch ý nồng đậm với hẳn. “Lần trước gặp mặt còn hung hăng nói muốn khiến ta chịu đủ giày vò! Hồi nãy còn muốn bóp chết ta!”

“Mang thù sao?”. Phượng Cửu Dạ cao giọng.

Vô nghĩa! Thẩm Thiên Lăng xoa xoa cái cổ đau nhức của mình, cách xa hẳn một chút!

“Lần trước ta tưởng người diễn kịch với ta”. Phượng Cửu Dạ nói. “Nếu thật là mất trí nhớ, bị người ta gạt cũng không có gì lạ, ta không trách người”

Thẩm Thiên Lăng tìm một quả dại trong túi ra ăn, bởi vì đói bụng! Hẳn một tay là đủ bóp chết mình, dù muốn đầu độc cũng dễ dàng, cho nên không có khả năng hạ độc vào thức ăn! Ăn no quan trọng hơn!

“Chịu đựng thêm hai ngày nữa”. Phượng Cửu Dạ nói. “Đi một đoạn đường nữa là có thể ra khỏi cửa núi, chúng ta sẽ lập tức quay về”

Fuck! Thẩm Thiên Lăng bị sắc quả mọng, quỷ mới muốn về với người a!

“Người là người của ta, đương nhiên phải về cùng ta”. Phượng Cửu Dạ dường như nhìn thấu suy nghĩ của hẳn. “Mặc kệ Tần Thiệu Vũ nói gì với người, đều không đáng tin”

“Hẳn rất tốt với ta”. Sau một lúc yên lặng, Thẩm Thiên Lăng đột nhiên nói.

“Ta cũng sẽ tốt với người”. Phượng Cửu Dạ nói. “Còn giúp người khôi phục trí nhớ”

“Quan hệ trước kia của chúng ta ra sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi, đáy mắt hơi mờ mịt.

Phượng Cửu Dạ cười. “Đương nhiên là tình nhân”

Thẩm Thiên Lăng yên lặng cúi đầu, ngón tay vờ vạt áo, không nói gì thêm.

“Dù hẳn đã chạm qua người, ta cũng không để bụng”. Phượng Cửu Dạ nắm tay hẳn. “Chúng ta làm lại từ đầu được không?”

Thẩm Thiên Lăng yên lặng rút tay về. “Người để ta yên tĩnh một chút đã”

Phượng Cửu Dạ gật đầu, kéo hẳn đứng dậy.

“Làm gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu, chân mày hơi nhíu lại.

“Ra khỏi núi”. Phượng Cửu Dạ bế hẳn lên, vội vã bay theo một phương hướng.

Độc của thôi tình hoa tuy lúc có thể phát tác, cần sớm tìm ra người của mình, càng kéo dài càng nguy hiểm hơn.

Tần Thiệu Vũ!!!

Bị hẳn ôm vào lòng, Thẩm Thiên Lăng cảm giận không gì sánh được!!!

Rốt cuộc đến bao giờ người mới đến cứu lão tử!!!

Sắp diễn không nổi nữa rồi!!!

Ánh trăng xa xăm dần dần hạ xuống, bình minh dâng lên, một vầng nắng ấm chậm rãi lan toả, khiến mặt đất bừng bừng sức sống.

Trong Quỳnh Hoa cốc, Tần Thiếu Vũ vẫn đứng ở chỗ Thảm Thiên Lăng té xuống, trên mặt không có biểu cảm gì.

Xa xa đột nhiên truyền tới tiếng ngựa hí, Hoa Đường trong lòng vui vẻ, quay đầu nhìn sang.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ toàn thân đầy sương sớm, thả người nhảy xuống, trong tay lôi theo một nam tử áo xanh.

“Khụ khụ”. Diệp Cẩm ôm ngực ho khan, còn chưa kịp nói đã bị Tần Thiếu Vũ xách áo. “Mở địa đạo của người ra”. Giọng nói tuy không lớn, nhưng nghe vào tai người xung quanh lại thấy mang theo chút khó chịu.

“Người đừng hoảng”. Diệp Cẩm an ủi. “Cơ quan này không có ám khí, Thảm công tử chỉ ở bên trong một đêm, không có chuyện gì lớn”

“Trời mưa”. Tần Thiếu Vũ gần từng tiếng. “Nếu đêm qua Lăng nhi bị Hàn độc phát tác, ta sẽ nỗ lực toàn bộ Quỳnh Hoa cốc”

Diệp Cẩm gơ tay đầu hàng, quay đầu căn dặn. “Đi tìm vài cái xẻng tới”

Hoa Đường sững sốt. “Muốn đào sao?”

“Đương nhiên, lối vào đã đóng lại rồi”. Diệp Cẩm chỉ chỉ một chỗ. “Đào từ chỗ này, ba bốn thước là tới, cẩn thận đừng làm hấn bị thương”

Mẹ nó sao người không nói sớm!!! Ám vệ chạy như bay đi tìm xẻng, sớm biết có thể đào ra, mọi người cũng không cần giày vò cả đêm!

Bảy tám cái xẻng rất nhanh được tìm thấy, ám vệ đồng loạt xuống đào, không lâu thì tìm được vách tường địa đạo.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ áp người xuống tập trung lắng nghe một lúc lâu, xác định phía dưới không có ai rồi mới vươn tay một chưởng đập ra vách tường. Địa đạo tối om hiện ra, Tần Thiếu Vũ nhảy xuống. “Lăng nhi”

Bốn phía im ắng, không có bất cứ âm thanh gì.

“Thảm công tử”. Ám vệ cũng nhảy xuống.

“Phân công đi tìm”. Hoa Đường phân phó. “Phải mau chóng tìm được người!”

Cây đuốc chiếu sáng bên trong, địa đạo ngang dọc giao nhau, rõ ràng là một mê cung ngầm.

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể phái thêm người đi tìm, trên đường đi qua thì đánh kí hiệu”. Diệp Cẩm nói. “Chỗ này sự phụ vốn định làm địa cung, sau đó không đủ tiền nên cứ để vậy, bản đồ đã sớm không thấy”

Tần Thiếu Vũ gơ cây đuốc, tìm từng con đường, càng đi trong lòng càng không yên.

Dựa theo thể lực và tính cách của Thảm Thiên Lăng, sau khi ngã xuống tối đa sẽ sốt ruột đi một chút rồi ngồi lại chờ mình tới cứu mới đúng. Bất luận thể nào cũng không chạy xa được, lại càng không có chuyện nhiều người như vậy mà vẫn không tìm được.

“Cung chủ”. Hoa Đường trở về nói. “Phía trước là ngõ cụt”

“Rốt cuộc chạy đi đâu chứ”. Tần Thiếu Vũ khó thấy được mất khống chế.

“Chỉ có thể tìm lại lần nữa”. Hoa Đường an ủi. “Sốt ruột cũng vô dụng, tìm người quan trọng hơn”

“Cung chủ”. Phía sau có người chạy tới. “Có huynh đệ phát hiện y phục của Thảm công tử”

Y phục? Tần Thiếu Vũ nhướn mày, sải bước đi tới.

Trong mật thất u ám, áo ngoài màu vàng và thắt lưng của Thảm Thiên Lăng bị vứt trên đất, xung quanh còn có một thắt lưng màu bạc bẩn thỉu.

“Của ai vậy?”. Hoa Đường nhặt thắt lưng màu bạc kia lên.

Tần Thiệu Vũ trên mặt âm u. “Phượng Cửu Dạ”

Ba chữ vừa nói xong, mọi người xung quanh đều thầm hít một hơi lạnh khí.

Xong đời, khả năng xấu nhất đã xảy ra!

“Cung chủ...”. Hoa Đường lo lắng nhìn hắn.

“Tìm thêm nhiều người tới cho ta”. Giọng Tần Thiệu Vũ băng lãnh. “Phải một nhóm người canh giữ các lối ra khỏi núi, nếu có bất cứ động tĩnh gì thì về bẩm báo trước”

“Vâng”. Hoa Đường nháy mắt với Triệu Ngũ.

Triệu Ngũ hiểu ý, xoay người đi sắp xếp. Tần Thiệu Vũ rõ ràng đã giận đến cực điểm, thời điểm này Hoa Đường ở bên cạnh hắn hữu dụng hơn mình. Dù sao nữ nhân trời sinh am hiểu an ủi người khác hơn nam nhân.

“Cung chủ đừng lo lắng quá”. Hoa Đường nói. “Thảm công tử còn có giá trị lợi dụng với Phượng Cửu Dạ, hiện tại chắc không có việc gì lớn”

Tần Thiệu Vũ tiện tay lấy một cây đuốc, đi vào sâu trong địa đạo.

“Đều đi tìm đi”. Hoa Đường cũng phân phó các ám vệ còn lại.

Mọi người nhao nhao nhận lệnh rồi đi, chỉ có mấy ám vệ bảo hộ Thảm Thiên Lăng lúc trước là ở lại.

“Có việc gì sao?”. Hoa Đường hỏi.

“Thuộc hạ làm việc không...”

“Đủ rồi”. Hoa Đường cắt ngang. “Dù các người tự sát tạ tội, Thảm công tử cũng không về được, tìm người quan trọng hơn!”

Nếu tìm không được, e là ta muốn bảo vệ các người cũng không được.

56. Chương 54: Tự Lực Cánh Sinh Mà Diễn Kịch !

Toàn bộ vách tường ở địa đạo là cố định, trên mặt đất rất khó lưu lại dấu chân. Một ngày trôi qua, Thảm Thiên Lăng vẫn không có tin tức. Diệp Cẩm cau mày nói. “Đại khái là đã ra khỏi địa đạo”

“Quỳnh Hoa cốc có bao nhiêu lối ra?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Diệp Cẩm xẹt một phát trốn ra sau lưng Hoa Đường.

Tả hộ pháp bình tĩnh nói. “Lát nữa cung chủ muốn chém người, ta nhất định giúp hắn trói người lại”

Diệp Cẩm: ...

Mẹ nó, cũng đâu phải thổ phỉ, các người có còn biết lý lẽ hay không!

“Nói!”. Tần Thiệu Vũ trong mắt băng lãnh rợn người.

Đừng dằng dằng sát khí như vậy chứ! Diệp Cẩm cẩn thận. “Đối với người bình thường, Quỳnh Hoa cốc là một mê cung, cơ bản không có đường ra”

“Vậy còn Phượng Cửu Dạ?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Phượng Cửu Dạ thì ta không biết”. Diệp Cẩm nói. “Thế nhưng đối với cao thủ hàng đầu như người, Quỳnh Hoa cốc khắp nơi đều là lối ra”

Xong đời.

Hoa Đường yên lặng né sang bên.

Diệp cốc chủ người tự cầu nhiều phúc.

“Tiểu Ngũ”. Mặt Tần Thiếu Vũ như sương lạnh.

“Có thuộc hạ”. Triệu Ngũ đứng ra.

“Kết hợp với quan phủ bảo vệ cửa thành Quỳnh Hoa, nói phu nhân ta bị đoạt mất”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hoa Đường và Phạm Nghiêm dẫn một nhóm người tìm kiếm trong và ngoài thành lần nữa, có tung tích gì lập tức báo lại!”

“Vâng”. Ba người nhận lệnh ra cửa. Diệp Cẩn trốn sau cây cột, thò ra nửa cái đầu. “Người của ta cũng có thể giúp một tay, mọi người là huynh đệ tốt biết nói lý lẽ với nhau, người nhất định đừng kích động!”

Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Nếu lần này tìm không được Lăng nhi, ta sẽ trói người lại trao đổi người với Ma giáo”

Diệp Cẩn nghe vậy lệ rơi đầy mặt, liên quan gì đến lão tử. Mẹ nó, người mới là Ma giáo giáo chủ đúng không!

Làm couple quốc dân có tác động lớn nhất, địa vị của Thẩm Thiên Lăng và Tần Thiếu Vũ trong lòng người dân có thể so với Ngưu lang Chức nữ. Thế nên chiều hôm đó, sau khi ngoài đường dán thông báo của quan phủ nói Thẩm công tử bị Ma giáo bắt đi, mọi người ngoài trừ sợ hãi còn nhao nhao biểu lộ đau xót. Tại sao lại có người xấu xa như vậy, chia rẽ uyên ương! Uyên ương người muốn chia rẽ là có thể chia rẽ sao! Vì vậy sau khi cơm nước xong, mọi người tự động tụ tập ở cửa thành, giúp đỡ quan phủ cùng kiểm tra người ra khỏi thành để ngăn ngừa Ma giáo giáo chủ gian ác trà trộn đi ra ngoài!

Khung cảnh một mảnh hỗn loạn, có người hoảng hốt vạch trần “Người này lạ mặt”, nhưng rất nhanh sẽ có người khác nhảy ra nói “Người này là ca ca của em vợ của dì ta, hoàn toàn không có vấn đề gì blah blah”. Quan binh gác cổng bị choáng váng, bất đắc dĩ không thể dùng vũ lực đuổi người dân đi, không thể làm gì khác hơn ngoài tiếp tục khổ sở chịu đựng!

“Tần cung chủ kia kia!”. Có người nhanh mắt kêu lên.

Mọi người theo tầm mắt của hắn nhìn qua, quả nhiên thấy Tần Thiếu Vũ chắp tay đứng trên tường thành cao cao, phía sau ánh chiều tà như máu, nhìn qua cực kì bi tráng và thê lương!

Mọi người rồi rít đồng cảm chảy nước mắt. Phu nhân yêu thương bị Ma giáo bắt cóc, trong lòng Tần cung chủ nhất định rất đau khổ, không chừng trái tim đã như tro tàn.

Quả thật tan nát cõi lòng.

“Cung chủ”. Hoa Đường hỏi. “Có muốn quay về không?”

Tần Thiếu Vũ bay xuống tường thành, vạt áo bị gió thổi vù vù, vũng vàng đáp xuống trước mặt đoàn người.

“Oa”. Mọi người hô lên, anh tuần quá!

Có tiểu thư e thẹn che mặt, nhìn nhiều một chút thì ngất mất thôi!

“Đa tạ mọi người giúp ta tìm Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ chậm rãi nói.

Khung cảnh lập tức yên tĩnh lại.

“Cửa thành có Truy Ảnh cung và quan phủ bảo vệ, Phượng Cửu Dạ đương nhiên chạy không thoát”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục nói. “Ta chỉ sợ hắn nấp trong thành, càng thêm một ngày thì Lăng nhi càng nguy hiểm”

“Cung chủ yên tâm!”. Trong đám đông có người hô lên. “Chúng ta quay về đào ba thước đất, tuyệt đối khiến Ma đầu bắt Thẩm công tử không có chỗ ẩn thân!”

“Đa tạ”. Tần Thiếu Vũ sắc mặt mệt mỏi. “Nếu tìm được Lăng nhi, Tần mỗ nhất định cảm tạ bằng vạn lượng vàng”

Má ơi vạn lượng vàng! Quần chúng lập tức quay đầu chạy như điên về thành, có thể tác hợp cho đôi tình nhân, còn có tiền, chuyện tốt này rất hiếm thấy, nhất định phải nắm lấy cơ hội!

Người dân ồn ào rời đi, thủ vệ cửa thành nhao nhao thở phào nhẹ nhõm, chỉ có một tiểu binh lộ vẻ mặt khó xử, dường như muốn nói gì đó.

“Có việc gì?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hẩn.

Tiểu binh sợ hết hồn, rõ ràng không ngờ Tần Thiếu Vũ chủ động nói chuyện với mình.

“Nói”. Tần Thiếu Vũ nói.

Tiểu binh lấy dũng khí. “Phượng Cửu Dạ võ công cao cường, cung chủ khiến người dân đi tìm như vậy, có phải hơi... không ổn hay không?”

Tần Thiếu Vũ quan sát hẩn một chút. “Tên gì?”

“... Hoàng A Đậu”. Giọng nhỏ như muỗi kêu, vì tên hơi ngu ngu.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, đi vào trong thành.

“Bao nhiêu tuổi?”. Hoa Đường ở lại hỏi.

“Mười sáu”. Hoàng A Đậu mắt đen nhánh.

“Nếu Phượng Cửu Dạ cứng rắn xông ra ngoài, ngươi cũng sẽ gặp nguy hiểm”. Hoa Đường nhìn hẩn.

“Ta thì khác”. Hoàng A Đậu nói. “Ta nhận lương, phải làm chuyện này!”

“Đao đâu?”. Hoa Đường liếc vỏ đao trống không của hẩn.

Hoàng A Đậu đỏ mặt. “Còn chưa phát, dạo gần đây tiền bạc trong nha phủ thiếu thốn”

“Cho nên cứ để trống làm màu vậy hả?”. Hoa Đường bật cười. “Đi thôi”

“Đi đâu?”. Hoàng A Đậu giật mình.

“Truy Ảnh cung, đi không?”. Hoa Đường nhìn hẩn.

“Đi!”. Mắt Hoàng A Đậu loé sáng, ưỡn ngực thẳng tắp.

Mọi người xung quanh nhìn thấy mà thèm, thật là hèn.

“Ta có thể gia nhập Truy Ảnh cung sao?”. Hoàng A Đậu lú lú trên đường.

“Nếu nỡ bỏ lại cha mẹ ngươi thì có thể”. Hoa Đường nói.

Hoàng A Đậu tâm trạng tuyệt xuống. “Ta không có cha mẹ, bà nội lúc trước đã qua đời”

“Khung xương cân xứng, là hạt giống tốt để luyện võ”. Hoa Đường bóp vai hẩn. “Tuy hơi trẻ, nhưng không phải không có khả năng trở thành cao thủ”

“Thật sao?”. Hoàng A Đậu hạnh phúc muốn xỉu.

“Nếu luyện thành thì bảo vệ Thẩm công tử đi”. Hoa Đường nói. “Hẩn còn có một tiểu tư gọi là Bảo Đậu, y như huynh đệ của ngươi vậy”

“Thẩm công tử lần này không sao chứ?”. Hoàng A Đậu cẩn thận hỏi.

“Đương nhiên”. Hoa Đường nói. “Người Cung chủ muốn, không ai có thể chạm vào được”

“Hồi này ta nói vậy Tần cung chủ có giận hay không?”. Hoàng A Đậu thấp thỏm nói.

“Nếu hẩn giận, sao ta lại mang ngươi về?”. Hoa Đường cười. “Chuyện ngươi nghĩ tới, sao Cung chủ lại không nghĩ ra được?”

Hoàng A Đậu chớp chớp mắt, nhú mày hơi khó hiểu.

“Nội ứng Ma giáo ở khắp nơi, chủ hiệu cầm đồ, quán trà, tửu lâu trong thành tất cả đều có thể là người của Phượng Cửu Dạ, sao hắn có thể trốn trong nhà dân như kẻ trộm bình thường được?”. Hoa Đường nói. “Cung chủ nói vậy trước mặt mọi người chỉ vì muốn truyền tới tai Phượng Cửu Dạ thôi, khiến hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ mà ra khỏi thành”

Hoàng A Đậu bưng bình tĩnh.

“Sau khi ra khỏi thành trời cao đất rộng, muốn tìm sẽ gian nan hơn nhiều”. Hoa Đường vỗ vai hắn. “Đi thôi, dẫn người đi gặp sư phụ”

“Tần cung chủ?”. Hoàng A Đậu phút chốc hưng phấn.

“Ham muốn cũng không nhỏ”. Hoa Đường bật cười. “Cung chủ không thu đồ đệ”

“Vậy là ai?”. Hoàng A Đậu tò mò.

“Tiểu Ngũ”. Hoa Đường đẩy cửa ra.

Triệu Ngũ vốn đang định ra ngoài, suýt chút nữa tông vào nàng.

“Cho người một đồ đệ”. Hoa Đường xách Hoàng A Đậu tới trước mặt hắn. “Cung chủ nhật về, tương lai sẽ trở thành thị vệ bên người Thẩm công tử”

“...”. Triệu Ngũ cau mày.

“Ta đi trước”. Hoa Đường xoay người ra khỏi tiểu viện, lưu lại hai thầy trò hai mặt nhìn nhau.

Một lát sau, Triệu Ngũ thở dài. “Đi thôi, trước hết tìm hai bộ đồ vừa vặn với người”

Hoàng A Đậu dùng sức gật đầu, cười như ánh mặt trời sáng lạn.

Mà cùng lúc đó, chủ tử tương lai của hắn Thẩm Thiên Lăng đang ngồi trong bãi đất hoang xé đùi thỏ, không muối không mỡ đầy tro bụi, cực kì khổ sở.

Quả thật chính là người nguyên thủy!

Phượng Cửu Dạ ngồi một bên nhìn chăm chăm hắn.

Nhìn muội người! Thẩm Thiên Lăng vút xương lên đất. “Ăn no rồi”

Phượng Cửu Dạ đào hố chôn xương và tro xuống đất. “Có muốn ngủ chút không?”

“Ngủ bụi cỏ, sau đó có một con rắn bò qua giống tối hôm qua?”. Thẩm Thiên Lăng cảm tức nhìn hắn.

“Ta ôm người”. Phượng Cửu Dạ vươn tay với hắn.

Fuck! Thẩm Thiên Lăng kiên quyết lắc đầu.

“Chịu đựng chút nữa đi”. Phượng Cửu Dạ nói. “Đêm nay chúng ta có thể ra khỏi núi, đến lúc đó sẽ có chỗ ở”

“Cái gì gọi là “Sẽ có chỗ ở?”. Thẩm Thiên Lăng cảnh giác, chẳng lẽ tùy tiện tìm một hộ dân giết sạch cả nhà sau đó qua đêm?

Với thuộc tính của Ma giáo giáo chủ thì hoàn toàn có thể làm vậy, quả thật điên cuồng!

“Trong thành có không ít người của ta”. Phượng Cửu Dạ nói. “Tiệm vàng họ Chu, cầm đồ họ Lý, tiêu cục Vương Đại...”

“Câm miệng câm miệng!”. Hắn còn chưa nói xong, Thẩm Thiên Lăng đã bịt lỗ tai. “Cái gì ta cũng chưa nghe được”. Mẹ kiếp không cần tùy tiện nói ra nội ứng a! Biết nhiều chết càng nhanh, lão tử cơ bản không muốn nghe!

“Sợ cái gì?”. Phượng Cửu Dạ kéo tay hắn xuống. “Giữa ta và người, đương nhiên thẳng thắn trung thực với nhau”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Người chịu uỷ khuất rồi”. Phượng Cửu Dạ lau tro bụi trên gò má hần.

Loại hình tình nhân bên nhau này a... Thắm Thiên Lăng đau đầu.

Lẽ nào Thắm Thiên Lăng trước kia và hần quả thật là một đôi?

Vậy mình chẳng phải rất quá đáng sao!

Thế nhưng cũng không còn cách nào a! Không phải lão tử muốn xuyên việt, chuyện này không thể miễn cưỡng.

Thắm Thiên Lăng khổ sở nhìn hần. “Ta đã mất trí nhớ”

“Ta biết”. Phượng Cửu Dạ gật đầu.

“Hay là người nói cho ta biết, rốt cuộc ta giữ thứ gì của người vậy?”. Thắm Thiên Lăng giơ tay bảo đảm. “Nếu tìm được ta nhất định trả cho người”

“Đồ vật sau này hãy nói”. Phượng Cửu Dạ nói. “Trước hết chữa khỏi đầu cho người đã”

Đầu ta sợ rằng chữa không khỏi. Thắm Thiên Lăng quả nhiên buồn phiền tới cực điểm, cơ bản không phải cùng một người, sao mà nhớ lại được.

“Đang nghĩ gì thế?”. Phượng Cửu Dạ hỏi.

Thắm Thiên Lăng tràn ngập chờ mong hỏi. “Người có nghe nói đến xuyên việt chưa?”

Phượng Cửu Dạ cau mày. “Cái gì?”

“Không có gì”. Thắm Thiên Lăng ủ rũ, biết ngay không nên trông mong vào người.

“Nghỉ ngơi chút đi”. Phượng Cửu Dạ ngồi xếp bằng dưới đất.

“Người lại muốn vận công sao?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

“Ừ”. Phượng Cửu Dạ gật đầu.

Thắm Thiên Lăng yên lặng cách xa hần một chút, loại độc được xx sống không bằng chết này quả là cực kì nguy hiểm, chính mình phải bảo vệ tiểu cục hoa cho tốt!

“Yên tâm, ta sẽ không chạm vào người”. Phượng Cửu Dạ nhắm mắt lại. “Ta không ép người làm chuyện người không muốn”

Rất khó nói a! Người lúc độc phát rất kinh khủng! Thắm Thiên Lăng oán thăm.

“Có điều nếu trong lúc ta vận công chữa thương mà người chạy đi, ta không ngại cùng người làm ngoài trời một lần”. Phượng Cửu Dạ lạnh lùng nói.

Thắm Thiên Lăng: ...

Người nguyên thủy!

“Không muốn để ta độc phát không kiềm chế được thì ngoan ngoãn ngồi bên đó đi”. Phượng Cửu Dạ bắt đầu điều chỉnh nội tức.

Thắm Thiên Lăng cam chịu nằm trên đất, dờ ra nhìn đám mây mềm mại trên trời.

Chẳng lẽ mình thật sự bị bắt làm tù binh đến Ma giáo, sau đó thành thân với Phượng Cửu Dạ?

Fuck! Nghĩ đến khả năng này, sau lưng Thắm Thiên Lăng nhất thời tê rần.

Bốn phía hoàn toàn yên lặng, người kia rốt cuộc có tới cứu lão tử hay không đây!

Một chút động tĩnh cũng không có, thật đáng ghét!

Ban đêm trời mưa tí tách, Phượng Cửu Dạ điểm huyết hần, thừa dịp trời tối lên vào một ngôi nhà trong thành Quỳnh Hoa.

“Khụ khụ”. Thắm Thiên Lăng ho khan.

Phượng Cửu Dạ bắt mạch cho hắn một chút, nâng cằm hắn lên đút một viên thuốc vào.

“Cái gì vậy?”. Thảm Thiên Lăng liếc mắt muốn nhổ ra, nhưng lại tan trong miệng.

“Ta còn có thể hại người sao”. Phượng Cửu Dạ lộ vẻ mặt bất mãn. “Cái này có thể khiến Hàn độc của người không phát tác”

“Người cũng biết ta trúng Hàn độc?”. Thảm Thiên Lăng kinh ngạc.

“Người đâu!”. Phượng Cửu Dạ ra ngoài cửa gọi.

“Giáo chủ”. Một nam tử trung niên từ ngoài vào, ăn mặc cực kì mộc mạc.

“Tìm người hầu hạ hắn”. Phượng Cửu Dạ ra ngoài. “Trong thành thế nào rồi?”

Nam tử trung niên đóng cửa phòng, nhỏ giọng nói. “Tin đồn rất nhiều”

Thảm Thiên Lăng vểnh tai ngồi trên giường, liếc mắt muốn nghe nhiều một chút, đáng tiếc chỉ mơ hồ nghe được ba chữ “Tần Thiếu Vũ”, hai người cũng càng đi càng xa.

Đừng đi nhanh vậy a! Thảm Thiên Lăng nhảy xuống giường, dán sát tai vào cửa, cửa phòng bất ngờ bị người mở ra. “Có việc gì sao?”

Thảm Thiên Lăng mất thăng bằng, thiếu chút nữa cắm đầu xuống hành lang.

“Nếu công tử không có việc gì, mời trở lại đi”. Một tráng hán đen và béo đứng ở cửa, nhìn qua cỡ một thước chín!

Thảm Thiên Lăng thành thật ngồi lại trên giường. Cửa phòng một lần nữa đóng lại, trong phòng không có cửa sổ, chỉ có một ngọn đèn trên bàn.

Quả thật y như trại tập trung! Thảm Thiên Lăng ôm chăn nghĩ, tin đồn rất nhiều, ý là Tần Thiếu Vũ đang tìm mình ư?

“Tỉ mỉ nói”. Trong một phòng khác, Phượng Cửu Dạ đang nói chuyện với nam tử trung niên.

“Tần Thiếu Vũ đã ra lệnh, bốn cửa thành đều có quan binh và cao thủ Truy Ảnh cung canh gác nghiêm ngặt, bên trong thành cũng không yên ổn”. Nam tử trung niên nói. “Hắn nói bất luận ai tìm được Thảm công tử sẽ thưởng vạn lượng hoàng kim, người cung cấp đầu mối cũng có thể nhận được tiền”

Phượng Cửu Dạ cau mày.

“Mấy ngày nay người dân giống như điên rồi, hết tìm nhà mình thì thôi, không có việc gì lại đi khắp hang cùng ngõ hẻm tìm người lạ mặt. Thậm chí còn làm còi bằng trúc, vừa có động tĩnh lập tức thổi lên, nửa toà thành cũng có thể nghe được”. Trung niên nam tử tiếp tục nói. “Dù dịch dung cũng sợ không ra được”

“Chuẩn bị cho ta vài vị thuốc”. Phượng Cửu Dạ đưa cho hắn một tờ giấy. “Nếu không ra được, ta cứ ở đây mà không ra”

“Thuộc hạ cũng có ý này”. Nam tử trung niên gật đầu. “Tiệm thuốc này của ta ẩn nấp rất tốt, không ai tìm được, giáo chủ có thể ở đây chữa thương, những chuyện còn lại hôm khác rồi tính”

“Lão gia”. Ngoài phòng có người gõ cửa.

“Chuyện gì vậy?”. Phượng Cửu Dạ cau mày.

“Vị công tử kia nói hắn khó chịu”. Người đó nói. “Đang khóc hu hu trong phòng”

Nam tử trung niên chần chờ nhìn Phượng Cửu Dạ. “Giáo chủ?”

“Ta đi xem”. Phượng Cửu Dạ ra ngoài.

“Khụ khụ khụ”. Trong căn phòng u ám, Thảm Thiên Lăng đang liếc mắt ho khan.

“Sao vậy?”. Phượng Cửu Dạ đẩy cửa vào, ngồi bên giường hỏi.

“Chóng mặt”. Thảm Thiên Lăng tựa ở đầu giường, sắc mặt trắng bệch.

“Đại khái là mắc mưa bị cảm lạnh”. Phượng Cửu Dạ thử nhiệt độ trên trán hắn một chút. “Ta kêu người lấy thuốc cho người, uống xong sẽ không sao”

“Hàn độc sẽ không phát tác, đúng không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên”. Phượng Cửu Dạ gật đầu. “Viên thuốc vừa rồi là trị Hàn độc”

“Sao người lại có giải được?”. Thảm Thiên Lăng hỏi hắn. “Lúc trước Hàn độc phát tác nhiều lần, đều phải gắng gượng chịu đựng”

Phượng Cửu Dạ cười nhạt. “Ta còn tưởng Tần Thiếu Vũ không gì là không làm được”

“Người còn thuốc không?”. Thảm Thiên Lăng nhìn hắn, vẻ mặt thuần khiết không gì sánh được. “Ta không muốn đau nữa”

“Đương nhiên”. Phượng Cửu Dạ nói. “Chỉ cần người ngoan ngoãn theo ta, giải được sẽ có nhiều”

Thảm Thiên Lăng không nói gì, có điều đáy mắt rõ ràng hơi thả lỏng.

Phượng Cửu Dạ nhìn thấy, trong lòng mỉm cười, lại nói. “Ngoại trừ có thể giải Hàn độc, ta còn có thể cho người nhiều thứ hắn không có”

Thảm Thiên Lăng vui mình trong chăn.

“Nghỉ ngơi một chút đi”. Phượng Cửu Dạ nói. “Thuốc còn phải sắc một lúc”

Thảm Thiên Lăng gật đầu, nước mắt bất ngờ chảy xuống.

“Sao vậy?”. Phượng Cửu Dạ cau mày.

“Nhớ nhà”. Thảm Thiên Lăng mắt đỏ bừng. “Ta không muốn ở bên ngoài nữa”

“Tương lai ta sẽ mang người về nhà”. Phượng Cửu Dạ vỗ về hắn. “Bây giờ ngủ trước đi”

Thảm Thiên Lăng ngoan ngoãn nhắm mắt, trong chốc lát đã hô hấp đều đặn.

Phượng Cửu Dạ đứng dậy ra cửa phòng.

Hô...

Nghe được tiếng đóng cửa, Thảm tiểu thụ lén lút mở mắt.

Đã lâu không đóng kịch, cực kì khẩn trương!

Cơm tối đơn giản là mì Dương Xuân và dưa muối, có điều sau vài ngày ăn thịt quay và trái cây dại, trong mắt Thảm Thiên Lăng vẫn là món ngon, vì vậy hắn ăn hết hai tô, sức ăn cực tốt.

Nam tử trung niên thấy vậy trong lòng thầm khinh bỉ, bộ dạng ngu xuẩn này cũng có thể bị đồn thành thanh lân xuất trần như hoa sen, thật không đáng tin.

Sau khi ăn no, Thảm Thiên Lăng bỏ lại bát định về phòng, nhưng chưa đi được hai bước đã bị nam tử trung niên níu lại. “Về bằng cửa bên kia”

“Buông tay!”. Thảm Thiên Lăng trừng hắn. “Người như người có thể đụng vào bản công tử sao!”

Nam tử trung niên buông tay ra, vẻ mặt rất khó xem.

Thảm Thiên Lăng nhìn Phượng Cửu Dạ. “Hừ!”

“Hắn cũng không có ý gì”. Phượng Cửu Dạ đỡ vai hắn đi về. “Ta tìm cho người một ít sách, ngoan ngoãn đọc đi”

“Lần sau còn dám đụng vào ta, chặt tay hắn!”. Thảm Thiên Lăng còn giận.

“Được được được”. Phượng Cửu Dạ đưa hắn về phòng. “Nghỉ ngơi đi”

“Người đi đâu vậy?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên là có chính sự phải làm”. Phượng Cửu Dạ dỗ dành hắn vài câu rồi xoay người rời khỏi phòng.

“Giáo chủ”. Nam tử trung niên canh giữ bên ngoài.

“Lần sau đừng đụng vào hắn”. Phụng Cửu Dạ lạnh lùng nói.

“Tại sao giáo chủ phải nhện hắn?”. Nam tử trung niên khó hiểu.

Phụng Cửu Dạ không nói gì, đáy mắt mang theo ý cười quỷ dị.

Mà lúc này Thẩm Thiên Lăng đang ở trong phòng tính toán, vừa rồi ở nhà ăn thì nghe thấy vị thuốc đông y, giả bộ nhầm cửa định đi xem, đáng tiếc nửa đường bị cản lại, có điều rõ ràng là vị thuốc đông y không sai. Cho nên đại khái chỗ này là một tiệm thuốc bắc? Hơn nữa nhìn trang phục nam tử trung niên kia, chắc là một cửa hàng thuốc đông y rất nhỏ.

Trừ cái này ra hình như cũng không có đầu mối nào hữu dụng a. Thẩm Thiên Lăng nằm trên giường rung chân.

Nếu lần này có thể chạy thoát, vậy phải đánh Tần Thiệu Vũ một trận mới được!

Mấy ngày rồi cũng không tìm đến được, cơ bản không phải một đại hiệp hợp lệ!

Hoàn toàn là một bình hoa xinh đẹp mà thôi!

Một chút hữu dụng cũng không có!

Bởi vì trong phòng không có cửa sổ nên Thẩm Thiên Lăng chỉ có thể dùng cảm giác mà phán đoán thời gian, ngủ cực kì không yên ổn.

Có điều trong cái rủi có cái may, Phụng Cửu Dạ cũng không về phòng này nên đêm nay xem như yên tĩnh.

Sáng hôm sau, trán hán bừng điểm tâm lên, Thẩm Thiên Lăng vốn muốn bắt chuyện, đáng tiếc trán hán chính là một tên đầu gỗ, buông khay ra liền ra ngoài, hoàn toàn không để ý Thẩm Thiên Lăng còn đang blah blah nói.

Cao to như vậy cũng không cần giả bộ lãnh khốc a! Thẩm tiểu thụ oán thầm, cúi đầu nhìn điểm tâm.

Một bánh nướng một chén cháo, không còn gì nữa.

Còn có thể keo kiệt hơn nữa không! Thẩm Thiên Lăng quả thật muốn quỳ lại trình độ keo kiệt của nam tử trung niên, có biết phép đãi khách không?

Nguyên buổi sáng Phụng Cửu Dạ cũng không xuất hiện, đến trưa mới gắp trên bàn cơm.

“Sáng sớm người đi đâu vậy?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Luyện công”. Phụng Cửu Dạ đưa một cái bánh bao cho hắn.

Thẩm Thiên Lăng cắn một cái. “Thức ăn đâu?”

Nam tử trung niên thả trước mặt hắn một đĩa rau xào và một đĩa gỏi gà.

“Chỉ có mấy thứ này thôi sao?”. Thẩm Thiên Lăng mở to hai mắt.

Lại thả thêm một chén canh trứng.

Thẩm Thiên Lăng vớt bánh bao, vẻ mặt mất hứng.

“Không muốn ăn ư?”. Phụng Cửu Dạ hỏi hắn.

“Ta đã ăn trái cây đại mấy ngày, còn tưởng rằng ra ngoài sẽ được ăn ngon hơn”. Thẩm Thiên Lăng phẫn nộ. “Đây là thứ đồ rách nát gì, chó nhà Thẩm gia cũng không thèm!”

Nam tử trung niên sắc mặt xanh mét.

“Đừng quậy”. Phụng Cửu Dạ cau mày, giọng nói có chút sắc bén.

Thẩm Thiên Lăng cắn môi dưới, trong mắt có chút hơi nước đầy uỷ khuất.

Thấy bộ dạng này của hắn, Phụng Cửu Dạ mềm giọng. “Lúc khó khăn, nhện một chút được không?”

Thẩm Thiên Lăng im lặng cầm màn thầu, lặng lẽ bỏ vào miệng, không chịu dùng bữa, cũng không thèm liếc hẳn một cái.

Phượng Cửu Dạ cau mày, giơ mắt nhìn thoáng qua nam tử trung niên.

Vì vậy buổi tối Thẩm tiểu thụ được ăn heo quay da giòn và bánh Nam Hoa trai.

“Vui sao?”. Phượng Cửu Dạ hỏi hẳn.

Thẩm Thiên Lăng cười tít mắt, quai hàm phình lên, còn chủ động gấp một đĩa thức ăn cho hẳn.

Nam tử trung niên sắc mặt u ám như trước, dưới đáy lòng cười nhạt.

“Lần sau khách khí với hẳn một chút”. Sau khi ăn cơm tối Thẩm Thiên Lăng về phòng, Phượng Cửu Dạ lạnh lùng nhìn nam tử trung niên. “Thu lại dịch ý của ngươi”

“Lời đồn thật sai lầm, hẳn bất quá chỉ là một công tử điêu ngoa bị làm hư thôi”. Nam tử trung niên nói. “Ai có kẻo thì đi với người đó”

“Như vậy chẳng lẽ không tốt sao?”. Phượng Cửu Dạ liếc hẳn.

Nam tử trung niên ngẹn lời.

“Chính sự quan trọng hơn”. Phượng Cửu Dạ nói. “Lần này nếu ta thuận lợi ra khỏi thành, lập tức điều người về tổng đàn, không cần mai danh ẩn tích ở nơi thôn quê này nữa”

“Tạ ơn giáo chủ”. Nam tử trung niên cúi đầu.

“Lui xuống đi”. Phượng Cửu Dạ nói. “Chỉ có mười ngày nữa tháng, nhớ kỹ đừng xung đột với hẳn”

Nam tử trung niên nói. “Giáo chủ yên tâm, thuộc hạ đương nhiên biết chừng mực”

57. Chương 55: Bụng Mỡ Không Ai Sờ!!!

Tối nay, Thẩm Thiên Lăng vẫn ở trong phòng đọc sách, bên tay bày một đĩa hạt dưa một chén trà, nhìn như đã thích ứng với cuộc sống.

“Còn chưa ngủ sao?”. Phượng Cửu Dạ đẩy cửa bước vào.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng buông sách xuống. “Lập tức ngủ ngay”

Phượng Cửu Dạ cởi áo ngoài, tiện tay khoác lên ghế.

Thẩm Thiên Lăng sững sốt một chút, mẹ kiếp đây là tình tiết quý dị gì, mau mặc quần áo vào!

“Lên giường”. Phượng Cửu Dạ lời ít ý nhiều.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Muội người, ai muốn lên giường với người chứ, giường muốn lên là lên sao, có tin lão tử đập xx của người không!

“Người muốn làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng mở ra báo động.

“Ta không chạm vào người”. Phượng Cửu Dạ nói.

Có quý mới tin! Không chạm vậy lên giường làm gì! Chẳng lẽ đắp chăn bàn chuyện tình yêu trai gái và lý tưởng cuộc đời sao? Người cũng không phải thanh niên yêu văn thơ lãng mạn! Thẩm Thiên Lăng lùi về sau một chút.

“Địa đạo ẩm ướt, Hàn độc của người tùy thời có thể phát tác”. Phượng Cửu Dạ nói. “Ta thay người vận công giữ ẩm”

Giữ ẩm? Thẩm tiểu thụ lập tức nấp vào đầu hình ảnh hẳn đè lên người mình vận động, đồng thời “ẩm” đến mức mồ hôi đầm đìa, vì vậy lập tức đã bị chấn động đến phát ngốc. “Không cần đâu, người trúng độc chưa khỏi, hay là chữa ỉn trước đi?”

“Đừng để ta nói lại lần thứ hai”. Phượng Cửu Dạ lạnh lùng nhìn hắn.

“Người cho ta chút thời gian”. Thảm Thiên Lăng nhủ mày, vừa định thi triển kỹ xảo biểu diễn một chút thì đã bị xách áo lên, ném lên giường.

“Không muốn kinh mạch nghịch chuyển thì nằm yên đừng nhúc nhích”. Phượng Cửu Dạ giơ một chưởng vỗ phía sau hắn.

Thảm tiểu thụ giạng chân nằm trên giường, thân thể cứng ngắc động cũng không dám động, trị số giận dữ trong lòng cấp tốc tăng lên!

Cảm giác như nằm trên thớt thật kinh khủng!

Hơn nữa tư thế cũng rất ngu!

Tần Thiếu Vũ cái đồ chết tiệt, rốt cuộc chừng nào mới tới cứu lão tử!

Phải có tố chất của đại hiệp chính phái một chút a!

Cảm giác sau lưng hơi tê tê, thật ra cũng không khó chịu, có điều Thảm Thiên Lăng vẫn cảm thấy tứ chi chết lặng, hoa mắt chóng mặt, bụng trướng lên, sống không bằng chết, đau đớn hơn bất cứ thứ gì! Không biết qua bao lâu, Phượng Cửu Dạ rốt cuộc thu nội lực về, đứng dậy rời giường.

Thảm Thiên Lăng toàn thân mềm nhũn, nằm lì trên giường thở dài một hơi.

“Sợ đến vậy sao?”. Phượng Cửu Dạ cười nhạt. “Xem ra họ Tần không ít lần thừa dịp vận công chữa thương mà chiếm tiện nghi của người”

Thảm Thiên Lăng: ...

Chuyện này đừng tùy tiện đoán vậy chứ!

Huống chi còn đoán đúng!

“Dù sao người cũng phải cho ta chút thời gian”. Thảm Thiên Lăng ngồi dậy.

“Nếu bây giờ hắn tới cứu người thì sao?”. Phượng Cửu Dạ nhìn hắn. “Muốn ta hay muốn hắn?”

Đương nhiên không muốn người! Thảm Thiên Lăng trong lòng oán thầm, sau đó vùi đầu vào gối thở dài. “Không biết”

“Không biết?”. Phượng Cửu Dạ cao giọng, rõ ràng mang tính uy hiếp.

“Không biết”. Thảm Thiên Lăng giọng buồn buồn. “Người và hắn đều rất tốt với ta”

“Rồi sao nữa?”. Phượng Cửu Dạ hỏi.

“Chuyện ngày xưa ta quả thật không nhớ được gì”. Thảm Thiên Lăng chậm rãi nói. “Sau khi tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy là hắn, không phải người”

“Ta rất muốn gặp người”. Phượng Cửu Dạ nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên. “Đáng tiếc chính tà hai phái đối nghịch như nước với lửa”

“Ta hơi sợ người”. Ánh mắt Thảm Thiên Lăng né tránh.

“Bởi vì hắn nói gì với người sao?”. Phượng Cửu Dạ hỏi. “Trước kia người không phải như thế”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu.

“Nói gì?”. Phượng Cửu Dạ hỏi.

“Nói người là ma đầu, giết người không chớp mắt”. Thảm Thiên Lăng nói.

“Sợ cái này sao?”. Phượng Cửu Dạ cười nhạo. “Sau khi té bị thương, lá gan nhỏ đi không ít”

“Không phải”. Trí tưởng tượng của Thảm Thiên Lăng bay xa. “Hắn nói người vào đêm trăng tròn sẽ trần truồng chạy lên đỉnh núi tru lên với ánh trăng, hi vọng có thể hấp thu tinh hoa của trăng sao”

Về mặt Phượng Cửu Dạ tối sầm.

“Hắn còn nói người thích nhất giao hoan với nam tử cường tráng, chuyên môn hút dương khí của người ta”. Thẩm tiểu thụ chế riết thành nghiện. “Đầu tháng sẽ có một trăm đại hán đưa tới Ma giáo, tới cuối tháng sẽ gầy như que củi, sắc mặt vàng vọt, rất đáng thương!”

“Câm miệng!”. Phượng Cửu Dạ giận không kiềm được.

“Là người hỏi mà”. Thẩm Thiên Lăng trên mặt đầy vô tội, trong lòng cực kì vui sướng! Tốt nhất cứ tức giận đi, đến khi chịu không nổi thì tìm Tần Thiếu Vũ đánh nhau! Nếu như vậy thì sẽ rất đặc sắc và huy hoàng, người tốt ta tốt mọi người ai cũng tốt!

“Người tin sao?”. Phượng Cửu Dạ trừng hắn.

“... Vẫn có chút để bụng”. Thẩm Thiên Lăng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Thật là tệ đến hư cả đầu óc”. Phượng Cửu Dạ vỗ vào đầu hắn. “Nếu hắn nói ta là yêu tinh, người cũng tin?”

“Hắn quả thật từng nói người là gấu tinh trong núi”. Thẩm Thiên Lăng phấn khởi. “Sao người biết?”

Phượng Cửu Dạ “rắc” một cái bóp nát góc bàn.

“Cần gì hung dữ như vậy”. Thẩm Thiên Lăng bĩu môi.

“Sau này không cho người nghe hắn nói bậy nữa”. Phượng Cửu Dạ lạnh lùng nói. “Đợi xôn xao qua đi, ta sẽ mang người về tổng đàn, tìm người chữa trí nhớ cho người”

“Vậy người phải đối xử tốt với ta”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Không thể đánh ta, mắng ta, phải cho tiền ta, còn phải chữa Hàn độc cho ta”

“Đương nhiên”. Phượng Cửu Dạ mềm giọng. “Chỉ cần người nghe lời, bất cứ yêu cầu gì ta cũng đáp ứng”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng thỏa mãn ôm chăn quay về giường. “Sáng mai ta muốn ăn cháo tổ yến, còn muốn ăn gân nai hầm”

“Sáng sớm ăn gân nai gì chứ”. Phượng Cửu Dạ cau mày.

“Vậy cháo tổ yến, phải là yến vàng hảo hạng đó”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Gân nai giữ lại trưa ăn, tối còn muốn ăn Phật Khiêu Tường”

Phượng Cửu Dạ lộ vẻ mặt không vui.

“Trước đây ở nhà ta đều dùng tổ yến súc miệng”. Thẩm Thiên Lăng trên mặt tràn đầy ý “Thật ra như vậy ta đã rất uỷ khuất biết không”!

Suy nghĩ một chút lại nói. “Hơn nữa dù lần này ra ngoài, mỗi bữa còn có tám món nguội, tám món nóng, hai món bánh, một món canh!”. Tổ về Truy Ảnh cung rất có tiền! Nhưng thực tế không phải thế, Tần cung chủ rất tiết kiệm, bình thường nếu Thẩm tiểu thụ muốn ăn một chén khoai môn nấu đường cũng phải dùng điều kiện “sờ bụng năm lần” để đổi!

“Ngủ đi”. Phượng Cửu Dạ giúp hắn đắp kín chăn.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng ôm chăn lẩn vào tường, lẩm bẩm. “Đêm nay ta nhất định sẽ mơ thấy cháo tổ yến! Hi hi!”

Quả thật tiếng cười như chuông bạc, nghe rất vui tai!

Phượng Cửu Dạ hầu như có thể tưởng tượng được nếu ngày mai thức dậy không thấy cháo tổ yến, vẻ mặt hắn sẽ tức giận tới cỡ nào!

Vì vậy hắn đen mặt, xoay người ra cửa.

Nghe tiếng cửa phòng khoá lại, nụ cười trên mặt Thẩm Thiên Lăng dần biến mất, ôm chăn dờ ra nhìn tường.

“Cháo tổ yến?”. Nam tử trung niên nghe được chuyện này xong, bất mãn y như dự liệu.

“Một chén cháo mà thôi, hần muốn thì tìm cho hần”. Phụng Cửu Dạ chậm rãi uống trà.

“Sao giáo chủ lại nuông chiều hần như vậy?”. Nam tử trung niên khó hiểu.

“Thứ kia còn trong tay hần, ngoại trừ đồ dành còn biết làm sao?”. Ánh mắt Phụng Cửu Dạ băng lãnh.

“Nếu hần giả thần giả quỷ, cơ bản là muốn tàng làm của riêng thì sao?”. Nam tử trung niên cắn răng.

“Lúc trước ta cũng nghĩ vậy”. Phụng Cửu Dạ nói. “Có điều ta vừa thử khí tức của hần, quả thật không có nội lực”

“Té bị thương đầu mà võ công cũng mất?”. Nam tử trung niên khinh thường.

“Việc này ta tự có chừng mực”. Phụng Cửu Dạ giương mắt nhìn hần. “Cố hết sức thoả mãn yêu cầu của hần, những lời này đừng để ta nói lại lần thứ hai”

“... Vâng”. Thấy hần lộ vẻ mặt tàn khốc, nam tử trung niên thức thời cúi đầu. “Thuộc hạ phái người đi làm”

Bởi vì hiệu thuốc này rất nhỏ, bình thường chủ quán và tiểu nhị cũng rất bình dân, đương nhiên không tiện đi mua tổ yến hay phật khiêu tường. Vì vậy nam tử trung niên thừa dịp trời tối lên vào tửu lầu, trộm một ít tổ yến, cá muối, chân hươu, sau đó mua xương sườn, khoai sọ, cuối cùng cũng chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu nấu ăn cả ngày cho Thắm Thiên Lăng.

“Ngày mai ăn Quái Bát Trân!”. Vui vẻ gặm xương sườn, Thắm Thiên Lăng dùng ánh mắt đầy chờ mong và tín nhiệm nhìn Phụng Cửu Dạ!

“Được”. Phụng Cửu Dạ lấy hạt cơm trên mép hần xuống. “Muốn cái gì ta cũng cho người”

Nam tử trung niên cúi đầu xới cơm, tay trái siết chặt thành nắm đấm.

Vài ngày sau, chủ quán Vương của Bát Tiên lâu trong thành đứng trong bếp than thỏ, cá muối, tổ yến, vi cá, hải sâm, tổn thất cộng lại bằng lợi nhuận cả một tháng, sao có thể bỏ qua được.

“Có phải đầu bếp có vấn đề hay không?”. Phu nhân ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi. “Sạch sẽ, không giống có chuột”

“Đừng nói bậy cho người ta”. Chủ quán Vương nói. “Đầu bếp Tống làm việc ở đây gần 10 năm, có lúc nào trộm đồ đâu?”

“Cũng đúng”. Phu nhân cau mày. “Nhưng nhiều đồ như vậy, cũng không thể bỏ qua”

“Đừng lộ ra, tránh cho đứt dây động rừng”. Chủ quán Vương nói. “Ta phải đi báo quan”

Trong nha phủ, quan tri huyện cũng sốt đầu mẻ trán. Thắm công tử bị bắt cóc trong khu vực trực thuộc của mình, nếu không tìm về được, làm sao ăn nói với Truy Ảnh cung và Thắm gia đây!

Quả thật gấp chết người!

Cho nên dưới tâm trạng sốt ruột này, khi hần nghe được có người báo án nói nhà mình mất cắp hải sâm thì nhất thời ghen khí, suýt nữa gán tội gây mất trật tự, đánh ấy gây đuổi về.

“Ông trời làm chứng, thảo dân quả thật tổn thất trầm trọng a!”. Ông chủ Vương cảm thấy oan uổng.

“Kẻ trộm nào lại đi trộm thức ăn?”. Tri huyện đại nhân không kiên nhẫn. “Mau về đi, đừng gây rối chốn công đường”

“Quả thật chỉ trộm thức ăn a!”. Ông chủ Vương còn đang cường điệu. “Tuy là thức ăn nhưng tổng cộng cũng không ít tiền”

“Người đâu, lời xuống”. Tri huyện đại nhân chán ghét.

“Chờ đã”. Sư gia đột nhiên ngăn lại, sau đó kề vào tai hần nói nhỏ. “Việc này có cần báo cho Tần cung chủ hay không?”

“Người bị ám đầu rồi sao?”. Tri huyện đại nhân kì quái nhìn sư gia. “Chuyện bé như hạt đậu, ngay cả bản quan cũng thấy phiền, người còn muốn báo cho Tần cung chủ?”

“Nhưng Tần cung chủ có dặn, nếu có bất kì chuyện gì khác thường cũng phải báo hết với hần”. Sư gia nói. “Trong thành trước kia đã từng có kẻ trộm hải sâm chưa?”

“Đương nhiên chưa”. Tri huyện đại nhân lắc đầu.

“Cho nên mới nói chuyện này hoàn toàn phù hợp yêu cầu của Tần cung chủ”. Sư gia lại nói. “Hơn nữa lần này chúng ta nhận không ít tiền của Tần cung chủ, nếu không đưa được tin tức gì hữu dụng cho hần, tôi thiếu cũng phải đưa nhiều nhiều tin một chút”. Thật ra đây mới là lý do chủ yếu a!

Đường như hơi có lý. Tri huyện đại nhân vuốt râu dê, hạ lệnh kêu người mời Hoa Đường tới.

“Có tin gì sao?”. Hoa Đường hỏi.

“Vâng vâng”. Tri huyện đại nhân cười tươi như hoa, nhỏ giọng kể rõ chuyện này với nàng.

Hoa Đường nhíu mày.

“Tuy là việc nhỏ, nhưng quả thật khác thường”. Tri huyện cường điệu.

“Chủ quán đâu?”. Hoa Đường hỏi.

“Còn ở trong phòng, vẫn chưa cho hần về”. Tri huyện vội đón nàng vào.

Chủ quán Vương vốn đang thấp thỏm ngồi trên ghế, đột nhiên thấy Hoa Đường đến, vì vậy hoảng hốt đứng dậy.

Mất một ít hải sâm, tổ yến, sao lại còn mời tới Tả hộ pháp của Truy Ảnh cung!

“Tỉ mỉ kể chuyện mất đồ lại một lần nữa”. Hoa Đường nói.

Chủ quán Vương tuy hơi khó hiểu nhưng vẫn cố hết sức kể lại cặn kẽ.

“Không chỉ một lần ư?”. Hoa Đường hỏi.

“Vâng”. Chủ quán Vương nói. “Lúc trước còn tưởng chuột, về sau cảm thấy không đúng. Có lúc mới chừng tổ yến một ngày trước, để qua đêm thì sẽ mất một nửa, mặt bàn rất sạch sẽ, một dấu tay cũng không có”

Hoa Đường nói. “Chắc chắn không phải người của người ăn vụng đấy chứ?”

“Chắc hẳn không phải”. Chủ quán Vương nói. “Làm việc mười năm, chưa từng xảy ra vấn đề”

“Còn ai biết chuyện này nữa?”. Hoa Đường lại hỏi.

“Ngoại trừ vợ và đầu bếp thì không ai biết nữa”. Chủ quán Vương thành thật trả lời.

“Trước hết đừng lộ chuyện này ra, cũng đừng để người khác biết người đã tới quan phủ”. Hoa Đường nói. “Nhớ kỹ chưa”

“Đương nhiên đương nhiên”. Chủ quán gật đầu, thận trọng hỏi. “Cô nương biết là ai sao?”

Hoa Đường thần nhiên liếc hần một cái.

Chủ quán lập tức thức thời cầm miệng. “Xem như tiểu nhân chưa nói”

“Về đi”. Hoa Đường lạnh lùng nói. “Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, trong lòng người hiểu rõ”

“Vâng!”. Chủ quán hấp tấp chạy trở về, rõ ràng là một cô nương xinh đẹp, sao lại dữ quá vậy.

Hừ chết người!

“Mất tổ yến, hải sâm?”. Sau khi Tần Thiếu Vũ nghe xong việc này, khoé miệng hơi cong lên.

“Thật sự có kẻ trộm kiểu này ư?”. Hoa Đường cau mày.

“Có người muốn ăn, đương nhiên có người muốn trộm”. Tần Thiếu Vũ buông chén trà xuống.

“Vì sao không trực tiếp mua?”. Hoa Đường hơi khó hiểu.

Tần Thiếu Vũ cười nhìn nàng. “Người cảm thấy thế nào?”

...

“Sợ người ta chú ý”. Trong đầu Hoa Đường loé lên ý nghĩ.

“Ăn tổ yến, cá muối cũng sợ người ta chú ý, chỉ có thể nói kẻ trộm này nhà nghèo”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Trộm cho Thắm công tử ư?”. Hoa Đường hỏi.

Tần Thiếu Vũ dí dỏm. “Sao không nói kẻ trộm tự muốn ăn?”

Hoa Đường: ...

Thời điểm này cũng đừng đùa a!

“Kêu tiểu Ngũ tự đi theo dõi Bát Tiên lâu”. Tần Thiếu Vũ thu hồi dáng cười. “Thuận tiện hỏi Diệp Cẩn một chút, mấy chủ quán trong thành có ai là người của hắn không?”

“Vâng”. Hoa Đường nhận lệnh rồi đi, trong chốc lát lại trở về bẩm báo, Hà Hương lâu ở thành bắc là thân thích của Diệp Cẩn.

“Qua hỏi thăm một chút xem có bị mất đồ hay không”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Đã hỏi rồi”. Hoa Đường nói. “Lúc trước hắn không để ý, sau khi thuộc hạ nhắc nhở mới đi kiểm hàng tồn kho, phát hiện thiếu mấy vò nữ nhi hồng hảo hạng, sò hến tôm cá trong hầm băng cũng thiếu một chút”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Sức ăn lớn thật”

“Có cần phái người theo dõi các tửu lâu lớn trong thành không?”. Hoa Đường hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Có bất kì manh mối khả nghi nào cũng phải tức khắc báo lại”

“Ợ”. Trong phòng ăn, Thắm Thiên Lăng thoả mãn ợ lên một cái.

“No sao?”. Phượng Cửu Dạ hỏi hắn.

“Ừ!”. Thắm Thiên Lăng lấy một ít dưa gặm.

“Về nghỉ ngơi đi”. Phượng Cửu Dạ đưa hắn một quả đào mật. “Mấy ngày nữa chúng ta có thể về rồi”

Thắm Thiên Lăng cười tí mắt trở về, trong lòng hơi lo âu.

Đã gần mười ngày rồi! Dư độc trên người Phượng Cửu Dạ đã bức ra sạch sẽ, có người nói tin tức trong thành cũng không khẩn trương như trước, ngay cả nam tử trung niên có khuôn mặt người chết kia cũng nói bây giờ có thể ra khỏi thành!

Thật là bi thảm đến mức không cách nào diễn tả bằng lời!

Một chút cũng không có thần giao cách cảm! Thắm tiểu thụ cảm giận ngồi trên giường. Ta cố gắng ăn mười ngày, mỗi ngày nhét ba bốn bữa vào dạ dày, thế mà người không hề phát hiện ra!

Một chủ tiệm thuốc bình dân mỗi ngày ra ngoài mua tổ yến, lẽ nào không hề thấy kì quái sao!

Thắm Thiên Lăng tức giận ợ một cái!

Ăn xong rồi ngủ quả thật là dễ sinh ra mỡ bụng. Vươn tay sờ sờ bụng mỡ của mình, Thắm Thiên Lăng than thở.

Bụng mỡ không ai sờ, quả thật đáng để giậm chân giậm dữ!

Đại khái là oán hận của Thắm tiểu thụ quá mãnh liệt, trong gió đêm Tần Thiếu Vũ hắt hơi một cái.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ quay đầu nhìn hắn.

“Không sao”. Tần Thiếu Vũ khoát khoát tay, tiếp tục nhìn chằm chằm Bát Tiên lâu phía trước.

“Thật ra thuộc hạ ở đây một mình là được”. Triệu Ngũ nói. “Có bất kì động tĩnh gì khác thường, thuộc hạ cũng sẽ không bỏ qua”

“Ta biết”. Tần Thiếu Vũ nói, lại không hề có ý định di chuyển.

Triệu Ngũ trầm lắng đầu, cũng không khuyên hẳn quay về nữa.

Đáng tiếc đêm nay không có bất cứ động tĩnh gì, nơi nơi đều yên tĩnh, đèn lồng chập chờn, trên cây truyền tới tiếng ve kêu, quả thật tươi đẹp.

Nam tử trung niên không xuất hiện, vì đồ ăn mấy hôm trước trộm vẫn chưa ăn xong.

Sáng hôm sau, mọi người của Truy Ảnh cung vào ăn điểm tâm, không ai dám nói một lời.

Bởi vì cung chủ nhìn rất cau kỉnh!

Cũng không ai dám hỏi buổi tối có cần theo dõi tiếp không!

Vì đáp án quá rõ ràng!

Một đêm rồi lại một đêm, buổi tối ngày thứ ba, rốt cuộc có người lén lút leo tường vào Bát Tiên lâu.

Tần Thiếu Vũ và Triệu Ngũ liếc nhau, tập trung nhìn chăm chăm vào sân.

Một lát sau, người nọ xách túi ra khỏi bếp, dùng khinh công bay nhanh!

Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Lại còn biết võ công”

Đi đêm nhiều sẽ gặp ma.

Lần này xem người trốn đi đâu.

Tiệm thuốc bắc Tế nhân bên dòng sông Tây thành.

“Có biết ngọn nguồn không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Chủ quán là Tôn Đại, bảy năm trước tới thành Quỳnh Hoa”. Trước kia lúc Thảm Thiên Lăng bị bắt, Truy Ảnh cung đã điều tra hết mọi người trong thành. “Nghe nói gia đình gặp nạn lụt, chạy nạn tới, tính cách khiêm tốn, ít qua lại với hàng xóm”

“Ngày mai tìm quan phủ, mượn cơ vào tra xét một lần”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhớ kỹ không được bứt dây động rừng!”

58. Chương 56: Thật Vất Vả!

Sau khi Thảm Thiên Lăng bị mất tích, trong thành không ngừng có quan binh tuần tra. Vì vậy sáng hôm sau khi một nhóm quan binh gõ cửa tiệm thuốc nói muốn kiểm tra theo thông lệ thì TC vẫn không thấy có bất cứ khác thường gì.

“Gần đây có phát hiện kẻ đáng ngờ nào không?”. Quan binh dẫn đầu cất giọng hỏi.

“Đương nhiên không”. Tôn Đại cúi đầu khom lưng. “Nếu có gì khác thường ta đương nhiên báo lại với quan gia”

“Các người, vào lục soát một chút”. Người dẫn đầu hạ lệnh.

Tôn Đại chủ động tránh ra nhường đường. Sau một lát, quan binh lục soát kéo nhau quay về, báo lại là không phát hiện cái gì khác thường.

“Đi thôi, sang nhà tiếp theo”. Người dẫn đầu mang bọn họ ra ngoài. “Lên tinh thần đi, nếu tìm không được Thảm công tử, mọi người cũng không yên được đâu”

Tôn Đại đứng ngoài cửa chính cho đến khi mọi người vào nhà kể bên mới quay đầu về tiệm.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”. Phượng Cửu Dạ cau mày.

“Giáo chủ đừng lo, chỉ kiểm tra theo thông lệ mà thôi”. Tôn Đại nói. “Lúc trước Thảm Thiên Lăng mới mất tích, quan phủ đến lục soát thì ngay cả lồng gà cũng hận không thể lật lên, xem bên dưới có giấu người không. Hiện tại đã thả lỏng bớt, vừa rồi cũng chỉ dạo qua một vòng ở hậu viện để tượng trưng thôi. Qua một thời gian nữa sợ là lục soát cũng miễn luôn”

“Ra ngoài thăm dò xem gần đây thủ vệ trong thành canh phòng thế nào”. Phượng Cửu Dạ nói. “Nếu tất cả đều bình thường, ta muốn nhanh chóng dẫn hần về”

“Giáo chủ nên ở đây lâu hơn một chút”. Tôn Đại nói. “Càng kéo dài về sau, ra khỏi thành càng ít mạo hiểm hơn”

Phượng Cửu Dạ lạnh lùng nói. “Người cứ dựa theo ta nói mà làm, sao lại nói nhảm nhiều như vậy!”

“... Vâng”. Tôn Đại hơi kinh ngạc, thức thời không nhiều lời nữa.

Mà khi Tần Thiểu Vũ nghe nhóm lục soát báo lại thì cũng không ngoài ý muốn, nếu dễ dàng để mình tìm được thì cũng không phải Ma giáo giáo chủ.

“Giờ phải làm sao?”. Mọi người đi rồi, Hoa Đường hỏi.

“Tiểu Ngũ đã ngằm mai phục ở gần tiệm thuốc, nếu Tôn Đại có bất cứ động tĩnh gì, cũng sẽ không thoát được ánh mắt của hần”. Tần Thiểu Vũ nói. “Độc của thối tình hoa trên người Phượng Cửu Dạ đã không còn đáng ngại, ta cá là trong vòng năm ngày hần sẽ hành động”

Hoa Đường thở dài. “Không biết hiện giờ Thảm công tử thế nào”

“Hần hả?”. Tần Thiểu Vũ lắc đầu cười. “Người nghĩ tổ yến và hải sâm này trộm cho ai?”

“Cung chủ không lo sao?”. Hoa Đường nhìn hần. “Thảm công tử sau khi té bị thương đầu thì đơn thuần hơn trước đây nhiều, nếu Phượng Cửu Dạ thừa dịp này nói gì đó với hần, sợ sẽ tạo thành phiền toái không cần thiết”

“Người nghĩ hần ngu xuẩn vậy sao?”. Tần Thiểu Vũ nhìn Hoa Đường.

Tả hộ pháp bình tĩnh nói. “Cung chủ muốn nghe nói thật ư?”

Tần Thiểu Vũ nói. “Đương nhiên không”

Hoa Đường lập tức lưu loát không gì sánh được. “Thảm công tử nhạy bén thông minh, trời sinh đã nhanh nhẹn hoạt bát, sao lại ngu xuẩn cho được”

“Không sai”. Tần Thiểu Vũ gật đầu, chấp tay sau lưng ra khỏi phòng.

Hoa Đường: ...

Rõ ràng trong lòng không yên, không cần giả bộ lãnh khốc a!

Thân là người đứng đầu một cung, có cần dùng biện pháp ấu trĩ này để trốn tránh vấn đề không?

Mọi người cùng nhau thảo luận một chút không được sao?

Có còn ý thức trách nhiệm không?

Thật khiến người ta cuống lên!

“Quay về?”. Trong địa đạo, Thảm Thiên Lăng nghe được hai chữ này xong thì kinh ngạc một chút, trái vải trong tay nhanh như chớp lặn trên đất.

“Ừ”. Phượng Cửu Dạ nói. “Có vui không?”

Vui muội người a, có gì hay đâu mà vui, hoàn toàn không vui, quả thật cực kì khổ sở biết không! Tên kia người rất cuộc chừng nào mới đến, có tin lão tử đánh người thành mặt gấu luôn không!

“Còn đứng đó làm gì?”. Phượng Cửu Dạ nhìn hần.

“A, không có gì”. Thảm Thiên Lăng hoàn hồn, nằm trên bàn rầu rĩ nói. “Thấy hơi lạ”

“Lạ cái gì?”. Phượng Cửu Dạ ngồi kế bên hần.

“Phải tới chỗ xa lạ, trong lòng luôn sẽ thấp thỏm”. Thảm Thiên Lăng nhìn hần. “Hơn nữa có người nói bên trong có rất nhiều gián”

“Đây cũng là Tần Thiểu Vũ nói với người sao?”. Phượng Cửu Dạ nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm Thiên Lăng điên cuồng gật đầu, mẹ kiếp người nhanh đi tìm hắc quyết đầu a!

Phượng Cửu Dạ nâng chưởng đập nát bàn đá.

Thẩm tiểu thụ ôm chân gào lên.

“Đập trúng sao?”. Phượng Cửu Dạ sắc mặt thả lỏng xuống.

Nói thừa, nếu không người nghĩ lão tử đang làm gì! Thẩm Thiên Lăng thở phì phò, nếu gãy xương thì ta liều mạng với người!

“Nghỉ ngơi sớm đi”. Phượng Cửu Dạ đứng dậy ra ngoài. “Ta sẽ nhanh chóng mang người về tổng đàn, lúc đó người sẽ được thấy Thánh giáo của ta nguy nga lộng lẫy thế nào!”

...

Fuck!

Khích bác bị phản hiệu quả!

Thẩm Thiên Lăng khổ sở không gì sánh được ngồi trên giường, nâng cằm thở dài.

Ai muốn sớm về Ma giáo với người chứ, ta muốn người đi tìm tên kia quyết đầu a!

Có điều kể ra thì, hơn mười ngày rồi cũng không tới cứu lão tử, còn dám nói mình là đại hiệp sao?

Thẩm tiểu thụ xem cái gối như ai kia, đặt dưới móng giày xéo một phen!

Cực kì ấu trĩ lại vừa cực kì phẫn nộ!

Hai ngày sau, Triệu Ngũ báo với Tần Thiệu Vũ là Tôn Đại mấy ngày nay một mực vòng vòng quanh cửa thành, chắc là tra xem nơi nào canh phòng lỏng lẻo nhất.

“Chờ chút kẻo hờ cho hắc xem”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đừng quá rõ ràng”

Triệu Ngũ gật đầu nhận lệnh. Vài ngày sau, Tôn Đại báo lại với Phượng Cửu Dạ rằng quan binh ở cửa phía Bắc bởi vì thủ lĩnh không ở đó nên kiểm tra cực kì qua loa.

“Có người của Truy Ảnh cung không?”. Phượng Cửu Dạ hỏi.

“Đều đi rồi”. Tôn Đại nói. “Mấy ngày nay Tần Thiệu Vũ thay đổi sắp xếp, phái một nhóm lớn người mỗi ngày ra ngoài thành tìm, có lẽ là quá sốt ruột”

“Thứ ta muốn đâu?”. Phượng Cửu Dạ hỏi.

“Ở đây”. Tôn Đại vội đưa một bao y phục nhỏ tới. “Bên trong đều là vật cần thiết cho dịch dung”

Phượng Cửu Dạ gật đầu. “Chuẩn bị một chút, mai chúng ta xuất phát”

Nếu ám vệ Truy Ảnh cung không canh giữ cổng thành, khả năng dịch dung bị phát hiện hầu như là số không. Dù sao người của quan phủ đều là đám ngốc, dù đưa mặt tới trước mặt bọn họ thì đoán chừng cũng không phát hiện được.

Hôm sau, thành Quỳnh Hoa vẫn gió êm sóng lặng, Thẩm Thiên Lăng không yên lòng gặm giò heo, Phượng Cửu Dạ đưa một chén nước ô mai cho hắc. “Giải nhiệt”

Thẩm tiểu thụ thâm thở dài cầm lấy, thiếu hăng hái mà uống hai ngụm, sau đó bẹp đầu xuống bàn, bắt tỉnh một cách thê thảm.

Phượng Cửu Dạ bế hắc lên, đặt xuống giường.

Thẩm Thiên Lăng mơ màng trợn mắt, trong đầu như có người đang đổ bê tông, vẫn nhìn Phượng Cửu Dạ nhưng tay không cách nào giơ lên được.

Phượng Cửu Dạ cởi dây lưng của hắc, cởi hết quần áo ra.

Thẩm Thiên Lăng khoé mắt phiếm hồng, thân thể hơi run.

“Sợ ta chạm vào người đến như vậy?”. Phụng Cửu Dạ cười nhạt.

Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt lại, trong lòng đầy chán ghét.

Phụng Cửu Dạ mở bao quần áo, lấy bên trong ra một bộ y phục của nữ mặc cho hắn.

Cơ thể Thẩm Thiên Lăng vốn nhỏ nhắn, da lại trắng, vì vậy người ngoài xem vào cũng không thấy có gì khác thường.

Sau khi thay xong y phục, Phụng Cửu Dạ lấy ra một bình sứ màu trắng, bôi một lớp thuốc mỡ lạnh lạnh trên mặt hắn, cúi người tỉ mỉ giúp hắn làm mặt nạ.

Thẩm Thiên Lăng mơ màng nghĩ, đây là muốn dẫn mình ra khỏi thành?

Bên tai một mảnh âm ỉ, muốn ngủ mà không được, đầu đau muốn nứt ra, dạ dày bốc lên, dường như chỉ cần há miệng là sẽ nôn ra ngoài.

“Giáo chủ”. Tôn Đại gõ cửa. “Hiện tại xuất phát sao?”

Phụng Cửu Dạ ngồi trước gương, chỉnh sửa mặt nạ một chút, xoay người thì đã biến thành bộ dạng tiểu nhị của tiệm thuốc.

Bóng đêm càng thâm, một chiếc xe ngựa đơn sơ chạy ra khỏi tiệm thuốc, hướng về phía cửa thành phía Bắc, lưu lại vết bánh xe nhợt nhạt trên đường.

“Dừng lại dừng lại”. Thủ vệ cửa thành vốn đang ngồi ngủ gật, nghe được động tĩnh thì nhao nhao ngáp dài đứng lên. “Ai muốn ra ngoài?”

“Bẩm quan gia, là ta a”. Tôn Đại vén rèm nhảy xuống. “Ông chủ Tôn của tiệm thuốc đông y Tề nhân”

“A, là người a”. Quan binh chỉ chỉ xe ngựa. “Bên trong còn có ai?”

“Là vợ tiểu nhân”. Tôn Đại nói. “Vốn muốn qua nhà chú chúc thọ, nhưng hết lần này tới lần khác lại nhiễm phong hàn, may là không nghiêm trọng, ở trong xe ngựa ngủ một đêm chắc không sao rồi”

“Kiểm tra một chút”. Quan binh gõ gõ bánh xe, lớn tiếng nói. “Đại tỷ này, đặc tội”

“Không sao không sao, cứ việc kiểm tra”. Tôn Đại chủ động vén rèm xe lên. Thẩm Thiên Lăng mặt hướng ra ngoài nằm trên giường, vì dịch dung nên nhìn qua chính là một người phụ nữ bị bệnh, sắc mặt vàng vọt, diện mạo thường thường, ánh mắt ảm đạm, dù là ai cũng không liên hệ hắn với Thẩm công tử nổi danh khắp thiên hạ được.

Phụng Cửu Dạ ngồi ở vị trí phu xe, vẫn không nói gì, tay lại âm thầm siết chặt roi ngựa.

Thẩm Thiên Lăng tuy không thể động đậy nhưng tai vẫn miễn cưỡng nghe được động tĩnh, tất nhiên là vô cùng mong Tần Thiếu Vũ đột nhiên xuất hiện.

“Được rồi được rồi, ra ngoài đi”. Quan binh hạ màn xe xuống. “Cho qua!”

Phụng Cửu Dạ thở phào nhẹ nhõm, lái xe ngựa ra khỏi thành.

Đáy lòng Thẩm Thiên Lăng tuyệt vọng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một giọt nước mắt trượt xuống gò má, hơi mát lạnh.

Xe ngựa tiếp tục chạy dọc theo đường nhỏ ngoài thành, ánh trăng lạnh lạnh chiếu lên cây khô ven đường, có chút dữ tợn.

“Đi về phía trước vài trăm dặm, thuộc hạ đã sớm phái người chuẩn bị ngựa và tiền bạc”. Tôn Đại nói. “Cũng thông báo cho Tả quang minh đến tiếp ứng”

“Làm không tệ”. Phụng Cửu Dạ gật đầu. “Lúc đó người không cần về Quỳnh Hoa thành nữa, trực tiếp theo ta về tổng đàn đi”

“Vâng”. Tôn Đại vui mừng quá đỗi, còn chưa kịp nói nhiều thì ngựa đột nhiên hí lên mà dừng lại.

Thẩm Thiên Lăng đập đầu vào vách xe, suýt hôn mê.

“Chuyện gì thế?”. Tôn Đại cau mày.

“Không sao, phía trước có rắn”. Phượng Cửu Dạ thản nhiên nói.

Tôn Đại nhìn kỹ, quả nhiên thấy một con rắn dài ba bốn thước đang rũ xuống trên một cành cây khô, tê tê thè lưỡi.

Phượng Cửu Dạ vung tay ném qua một quả phi tiêu, chặt đứt đầu con rắn màu đỏ như mồng gà kia.

“Trên đất cũng có!”. Tôn Đại chỉ về phía trước.

Phượng Cửu Dạ cau mày, quả nhiên thấy trong bụi cỏ cách đó không xa có hơn mười con rắn bò quanh, nhìn qua khiến người ta lạnh cả sống lưng.

“Chắc là gặp phải bầy rắn đang di cư, vùng này ẩm ướt râm mát, bình thường hay gặp phải chuyện này”. Tôn Đại nói. “Phía trước không chừng còn có nhiều hơn, chúng ta có cần đổi đường không?”

“Đuổi đi là được rồi”. Phượng Cửu Dạ buông dây cương, nhảy xuống xe ngựa.

Thoáng chốc, mười mấy viên đạn khói mê bị ném về phía xe ngựa, nổ liên tiếp, bốn phía nhất thời chìm trong một mảnh sương trắng.

“Có mai phục!”. Tôn Đại hô lên thành tiếng.

Tần Thiếu Vũ bay từ ngọn cây xuống, trường kiếm trong tay loé sáng loá mắt, tốc độ nhanh như xẹt điện!

Phượng Cửu Dạ lách mình tránh thoát, muốn phóng tới xe ngựa cướp người thì Hoa Đường đã nhảy lên lưng ngựa, một tay giơ roi chạy sang lối rẽ.

Tôn Đại muốn đuổi theo, bên tai lại đột nhiên truyền tới tiếng xé gió, chưa kịp phản ứng thì đã bị mất nửa cái lỗ tai.

Triệu Ngũ một tay cầm đao, vững vàng đáp xuống đất.

Xa xa tiếng giết chóc vang lên rung trời, ánh lửa chiếu sáng đường núi như ban ngày, rõ ràng là người của quan phủ. Dây dưa nữa cũng vô ích, Phượng Cửu Dạ bay về phía sau vài bước. “Nếu cùng ta dây dưa thì coi chừng phu nhân chưa cưới của người phát độc mà chết”

Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Đồ vật còn chưa lấy được, người cam lòng cho hần uống thuốc độc sao?”

“Một ít Phệ Tâm tán mà thôi”. Phượng Cửu Dạ nói. “Không chết được, có điều nếu không có giải được đúng hạn, cũng không đỡ hơn chết là bao”

Tần Thiếu Vũ nghe vậy sắc mặt tái xanh. Phệ Tâm tán là độc dược hạ lưu nhất trên giang hồ, trước khi độc phát cũng không khác gì người thường, lúc độc phát cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ sống không bằng chết, thường dùng để bức cung phạm nhân.

“Tin hay không tùy người”. Phượng Cửu Dạ nhướn mi. “Nỡ để hần đau đớn thì người cứ tiếp tục phí thời gian ở đây”

Tần Thiếu Vũ đâm qua một kiếm, rõ ràng dùng mười phần công lực.

Tảng đá xung quanh văng lên tung toé, dường như ngay cả mặt đất cũng rung lên. Phượng Cửu Dạ lách mình tránh thoát, cấp tốc hướng vào sâu trong núi.

Tần Thiếu Vũ đuổi theo vài bước, cuối cùng vẫn dừng lại, xoay người lao đến một hướng khác.

Trong rừng có một mảnh đất trống, ám vệ Truy Ảnh cung tạo thành ba lớp bảo vệ một chiếc xe ngựa ở giữa.

“Sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ vội vã chạy tới.

“Là Thảm công tử”. Hoa Đường cầm mặt nạ đã gỡ ra trong tay. “Vẫn còn đang hôn mê, chắc là bị trúng mê dược”

“Có trúng độc hay không?”. Tần Thiếu Vũ vén rèm xe lên.

“Không có”. Hoa Đường nói. “Thuộc hạ đã kiểm tra qua, không có gì khác thường”. Hơn nữa còn... mập không ít.

Tần Thiếu Vũ nghe vậy vẫn còn lo, tự mình bắt mạch cho hắn, một lát sau mới rớt cuộc thử phào nhẹ nhõm. May là Phượng Cửu Dạ nói bậy lừa gạt, nếu không e là hắn lại phải chịu khổ.

Hoa Đường thức thời hạ màn xe xuống cho hai người.

Lông mi Thảm Thiên Lăng run run, rõ ràng ngủ cực kì không yên.

Tần Thiếu Vũ vuốt ve gương mặt hắn, ôm chặt hắn vào lòng.

“Ừm...”. Thảm Thiên Lăng lẩm bẩm, hơi giãy ra một cái.

Tần Thiếu Vũ lấy trong ngực ra một lọ thuốc mỡ mát lạnh, đặt trước mũi hắn.

“Hắt xì”. Thảm tiểu thụ hắt hơi một cái, cuối cùng cũng tỉnh táo một chút. Thật ra vừa rồi hắn vẫn mơ hồ ý thức được, chỉ là choáng đầu nên không biết là mơ hay là thực mà thôi.

“Tỉnh rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ mang theo ý cười nhìn hắn.

Thảm Thiên Lăng chớp chớp mắt, ngốc ngốc nhìn hắn.

“Lần sau không được như vậy nữa”. Tần Thiếu Vũ chọt chọt bụng hắn, giọng vừa dịu dàng vừa cứng chiều. “Có biết không, bé mập?”

Biết cả nhà người! Không biết xấu hổ! Thảm Thiên Lăng hít sâu một hơi. “Cái đồ chết tiệt nhà người!”

Tuy rất suy yếu nhưng vẫn có khí thế!

Mập muội người ấy!

59. Chương 57: Ta Nói Cho Người Nghe!

Xe ngựa lộc cộc nhẹ nhàng chạy về thành.

Dược tính của mê dược chưa hết hẳn, Thảm Thiên Lăng tựa vào lòng Tần Thiếu Vũ ngủ rất say sưa. Đợi lần thứ hai tỉnh dậy thì đã trưa hôm sau, ánh mặt trời sáng bừng chiếu vào cửa sổ, rất ấm áp.

Hơn mười ngày ở địa đạo, đã lâu chưa thấy qua ánh mặt trời, Thảm tiểu thụ thoả mãn đuổi người, ôm lấy người bên cạnh mà cọ cọ.

...

Í, tại sao lại có người?

Thảm Thiên Lăng “xoạch” một phát ngẩng đầu, vừa vặn cùng Tần cung chủ nhìn nhau thâm tình. Đặc biệt chuẩn!

“Heo nhỏ dậy rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hắn.

Thảm Thiên Lăng đẩy hắn ra, ôm chần lăn đến vách tường.

“Giận ta hả?”. Tần Thiếu Vũ từ phía sau ôm lấy hắn.

Đương nhiên! Thảm tiểu thụ phớt lờ hắn. Hơn mười ngày mới tìm được, cơ bản không phải một đại hiệp hợp lệ!

“Lần sau sẽ không đánh mất ngươi nữa”. Tần Thiếu Vũ lật người hắn lại. “Cười cái đi”

“Hắc hắc hắc!”. Thảm tiểu thụ giả bộ cười ba tiếng, cực kì qua loa.

Tần Thiếu Vũ nâng cằm hắn lên, hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại.

Thảm tiểu thụ giận dữ. “Ai cho phép người... ô!”

Tần Thiếu Vũ xoay người đè lên hắn, ngậm lấy môi hắn triền miên mút cắn. Thắm Thiên Lăng hơi cảm giận, hé miệng muốn cắn, lại bị nhân cơ hội quẩn lấy đầu lưỡi, hôn tới mức sắp tắt thở.

“Lăng nhi”. Không biết qua bao lâu, Tần Thiếu Vũ rút cuộc buông hắn ra, khẽ liếm lên cổ hắn.

Thắm Thiên Lăng hơi thở dốc, đáy mắt có chút mê mang.

“Đừng giận nữa được không?”. Tần Thiếu Vũ nhìn vào mắt hắn.

Người nói không giận là không giận sao? Tuy thật ra cũng không liên quan tới người! Nhưng ta vẫn muốn giận! Thắm Thiên Lăng khó thấy không nói lý lẽ, vươn tay cào lung tung lên tóc hắn.

“Mấy ngày nay có sợ không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Lúc đầu thì hơi hơi”. Thật ra không phải hơi hơi! Khi lần đầu tiên nhìn thấy Phượng Cửu Dạ quả thật bị dọa đến mức muốn tè ra, nhưng cái này không thể nói! Thắm Thiên Lăng khịt khịt. “Sau đó không sợ nữa, hắn đối với ta không tệ lắm”

“Có ăn hiếp người không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Có”. Thắm tiểu thụ nhìn trời. “Ta bị hắn xx!”. Hừ chết người!

“Xạo”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ mặt hắn. “Chuyện này không được nói bậy”

“Sao người biết không có? Ta mới là đương sự!”. Thắm Thiên Lăng giơ ra mười ngón tay, nghiêm túc nói. “Mười ngày, xx rất nhiều lần!”

“Phượng Cửu Dạ luyện Diệt Hồn chương, không thể xx với người, trừ phi hắn muốn thất bại trong gang tấc”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn nhẹ hắn. “Chỉ có ta mới xx được với người”

“...”. Muội người muội người! Người cũng không thể xx biết không! Hừ hắn không được, Thắm Thiên Lăng vươn tay đẩy hắn ra. “Cách xa ta một chút!”

“Không chịu khổ là tốt rồi”. Tần Thiếu Vũ càng ôm hắn chặt hơn. “Sau này ta sẽ báo thù cho người”

“Ta có thể hỏi người một chuyện không?”. Sau một lát, Thắm Thiên Lăng đột nhiên mở miệng.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Phượng Cửu Dạ nói trước khi mất trí nhớ ta là người của hắn”. Thắm Thiên Lăng hỏi. “Người có biết chuyện gì xảy ra không?”

“Nói bậy nói bạ thôi”. Tần Thiếu Vũ giúp hắn chỉnh lại áo lót. “Đừng để ý”

“Ta rốt cuộc giữ thứ gì của hắn?”. Thắm Thiên Lăng cau mày.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Không biết”

Biết ngay là vậy mà! Thắm Thiên Lăng tránh khỏi người hắn, ngồi dậy mặc quần áo.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ cũng ngồi dậy theo hắn.

“Một câu nói thật cũng không có!”. Thắm Thiên Lăng trừng hắn. Trước kia vẫn thích diễn kịch thì thôi đi, bây giờ cũng còn muốn diễn!

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Ta quả thật không biết”

“Vậy người biết cái gì?”. Thắm Thiên Lăng nhìn hắn. “Đem mấy chuyện đã biết nói cho ta nghe! Nếu nói dối, đời này cũng không muốn gặp người nữa!”

Ánh mắt Tần Thiếu Vũ hơi phức tạp.

“Không nói thì thôi”. Thắm Thiên Lăng nhảy xuống giường.

“Ta nói”. Tần Thiếu Vũ rốt cuộc buông lỏng.

“Thật sao?”. Thắm Thiên Lăng quay đầu nhìn hắn. “Không được gạt ta”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Được”

Yay! Thành công rồi! Thẩm tiểu thụ vui vẻ ngồi xếp bằng đối diện hắn. “Nói đi”

“Cậu người có vấn đề”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đừng quăng ngang một phát như vậy a! Người có biết kể chuyện không? Phải có mở bài – thân bài – kết luận chứ! Chỉ có một câu cậu người có vấn đề thì lão tử hiểu thế nào được?

“Hồi nhỏ cơ thể người không tốt cho nên bị đưa đi Đường Gia bảo ở Tây Nam tinh dưỡng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chuyện này Thẩm phu nhân nói với người rồi phải không?”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Cái này ta biết”

“Ta nghi cậu người cũng là người trong Ma giáo, mà hồi nhỏ người mắc bệnh là do cậu người ám hại”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau khi người đi Đường Gia bảo, hắn đã âm thầm thông báo cho Phượng Cửu Dạ”

“Mục đích là gì?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Phượng Cửu Dạ muốn thống trị vô lâm”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Ngoại trừ có võ công hơn người, còn phải có cái gì?”

Thẩm tiểu thụ nhanh chóng giành nói. “Tiền!”

“Người chính là tiền của hắn”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Ta?”. Thẩm Thiên Lăng há hốc mồm. “Lẽ nào hắn muốn bán ta?”

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng.

“Cười cái rắm”. Thẩm Thiên Lăng xê dịch lại gần hắn. “Nói tiếp đi”

“Nghe kể rằng ba trăm năm trước, có một thương đội rất lớn rời bến Bồng Lai, đến thông thương với quốc gia cổ ở phương Đông là Lưu Ly”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ai ngờ trên đường gặp phải hải tặc, trong lúc hốt hoảng thuyền buôn đi lạc, sau đó mắc cạn trên một bãi biển”

Thẩm Thiên Lăng nghe một cách nghiêm túc không gì sánh được.

“Bởi vì đã ở lâu trên biển, tất cả mọi người vừa mệt vừa đói, thật vất vả mới thấy đất liền, đương nhiên vui mừng khôn xiết, nhao nhao nhảy xuống muốn tìm nước ngọt và trái cây dại, lại phát hiện nơi đây là hòn đảo vàng”

“Hòn đảo vàng?”. Thẩm Thiên Lăng mở to mắt.

Mẹ kiếp đây không phải là truyện cổ tích sao?

“Đúng vậy”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Lúc đó trời nắng chang chang, vàng xếp thành đồng trên đất, bị chiếu sáng lấp lánh, bảo ngọc trên châu càng nhiều vô số, những thương nhân kia cả đời cũng chưa thấy qua kho báu như vậy, người nào cũng choáng váng”

“Cho nên bọn họ đánh nhau?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Lúc đầu thì không”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mọi người đoán rằng chỗ này là nơi cất chiến lợi phẩm của hải tặc, vì vậy rất nhanh rời khỏi hòn đảo mà xuất phát một lần nữa. Tuy ngoài miệng không nhắc tới, nhưng không ai có thể quên hòn đảo chứa đầy vàng này”

Thẩm Thiên Lăng đại khái đoán được chuyện sau đó.

“Sau này người trên thuyền lần lượt chết đi, mọi người bắt đầu nghi ngờ lẫn nhau, không còn tín nhiệm nữa. Chờ thuyền buôn về đến nơi thì trên thuyền chỉ còn lại một người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hắn gọi là Thẩm Liều, là tổ tiên của Thẩm gia”

Tâm trạng Thẩm Thiên Lăng hơi phức tạp.

“Lúc đó không ai biết gì, Thẩm Liễn cũng chỉ nói với người ngoài là gặp phải hải tặc, bản thân mạng lớn nên trốn về được. Bởi vì hấn hai bàn tay trắng, nên không ai hoài nghi giải thích này”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ba năm sau, hấn một mình mang thuyền rời bến, bằng trí nhớ siêu phàm trở lại hòn đảo kia, phát hiện vàng bạc châu báu vẫn lặng lẽ nằm trên bãi biển như ngày xưa”

“Không có hải tặc sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Có lẽ hải tặc cũng sớm gặp tai nạn trên biển”. Tần Thiệu Vũ nói. “Thẩm Liễn mang về một khoản tài sản kếch xù, mở hiệu buôn, tiêu cực, trong thời gian ngắn trở thành gia tộc giàu nhất quốc gia. Mọi người hâm mộ nhưng không ai biết hấn rốt cuộc làm giàu như thế nào”

“Sao chuyện này lại truyền đi được?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiệu Vũ ôm hấn vào lòng. “Vì Thẩm Liễn cuối cùng bị điên”

Thẩm Thiên Lăng thấy hơi lạnh sống lưng.

“Dù giàu rồi, nhưng hấn không quên được những người bị giết trên thuyền”. Tần Thiệu Vũ nói. “Hấn bắt đầu điên điên khùng khùng, cả ngày nghĩ có oan hồn quẩn lấy mình, kể lại chuyện này với tất cả mọi người. Giang hồ và triều đình nhất thời nổ tung, người dân càng bàn tán say sưa. Sau khi Hoàng đế nghe xong thì phái người tới bắt Thẩm gia, lúc Ngự lâm quân chạy tới thì phát hiện Thẩm Liễn đã tự thiêu trong toà lầu đầy châu báu, ánh lửa hồng ngập trời”

Thẩm Thiên Lăng một lúc lâu cũng không nói gì.

“Lúc đó Minh chủ võ lâm có chút giao tình với Thẩm Liễn, không đành lòng nhìn hấn tuyệt hậu, vì vậy cứu con trai độc nhất của hấn là Thẩm Lạc khỏi Ngự Lâm quân, nuôi dưỡng bên người”. Tần Thiệu Vũ nói. “Hai mươi năm sau, thiên hạ đại loạn, triều đình thay đổi, Minh chủ võ lâm mang Thẩm Lạc phụ tá tiền triều đoạt giang sơn, Thẩm gia vì vậy mà lớn mạnh, từng bước đạt tới địa vị hôm nay”

“Phượng Cửu Dạ muốn lợi dụng ta làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Trộm bản đồ hàng hải”. Tần Thiệu Vũ nói. “Kho báu trên đảo năm xưa nếu quả thật như Thẩm Liễn nói, chỉ sợ là chất đủ hai quốc khổ (kho bạc nhà nước ~)”

“Thẩm gia có bản đồ kho báu ư?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

“Điều này chắc phải hỏi người của Thẩm gia”. Tần Thiệu Vũ xoa đầu hấn. “Ta quả thật không biết”

“Nhưng lúc trước Phượng Cửu Dạ bắt ta đi thì nói ta còn giữ đồ của hấn”. Thẩm Thiên Lăng cau mày. Nếu là bản đồ kho báu thì sẽ không dùng từ “còn”.

Tần Thiệu Vũ bật cười.

“Nói đi”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu. “Người cười cái gì?”

“Trong ma giáo có nội gián của ta”. Tần Thiệu Vũ nói. “Vì khiến người tin tưởng hấn, Phượng Cửu Dạ đã âm thầm phong người là Quang minh hữu sứ”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cảm giác cứ nồng nặc mùi phim truyền hình a...

“Là Hữu sứ thì phải có tín vật”. Tần Thiệu Vũ chột chột vào mặt hấn. “Sau đó hấn cho người một trong số thánh vật của Ma giáo, Huyết Ngọc Hồng Liên”

“Sau đó ta mất trí nhớ?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiệu Vũ gật đầu.

Thẩm tiểu thụ nhất thời tràn ngập đồng cảm với Phượng Cửu Dạ. Thật vất vả bồi dưỡng ra một tên gian tế, kết quả chưa kiếm được gì còn bị mất bảo bối.

Quả thật xui xẻo không gì sánh được!

“Mấy chuyện ta biết đều đã nói với người”. Tần Thiệu Vũ nhìn hấn. “Không giận nữa chứ?”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng tò mò. “Vậy gián điệp trong Ma giáo bây giờ còn không?”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu, thần nhiên nói. “Có một ngày ta sẽ báo thù cho hần”. Giọng rất nhẹ, Thảm Thiên Lăng nghe vào lại thấy tim đập mạnh.

Đứa gốc cũng biết lời này bao hàm bao nhiêu sát ý!

“Đừng nhần nhớ”. Thảm Thiên Lăng xoa xoa mi tâm cho hần. “Chúng ta đi ăn chút gì đi”. Tâm trạng không tốt thì nên ăn gì đó, như vậy mới khoa học!

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Không ăn”

“Tại sao?”. Thảm tiểu thụ dụ dỗ hần. “Lần trước ăn bánh chưng thịt trứng rất ngon!”

Kết quả Tần Thiếu Vũ nói. “Mỡ ục ịch, sau này người phải ăn uống điều độ lại”

Thảm Thiên Lăng: ...

Fuck Fuck Fuck Fuck Fuck!

Đã biết là không nên an ủi người mà!

Dám chê lão tử!

Người mới mỡ ục ịch, cả nhà người đều mỡ ục ịch!

Thảm Thiên Lăng bóp cổ hần, mắt toé lửa tức giận. “Lặp lại lần nữa xem!”. Đây là sỉ nhục với một diễn viên chuyên nghiệp! Hơn nữa nếu người có thể tìm ra lão tử sớm một chút thì lão tử có cần phải ăn nhiều vậy không!

“Có điều khuôn mặt vẫn đẹp”. Tần Thiếu Vũ sửa lại đúng lúc, còn bóp bóp cánh tay hần. “Chỗ này cũng không béo”

“Rồi sao nữa?”. Thảm Thiên Lăng cười trên người hần.

“Chân cũng không béo”. Tần Thiếu Vũ nhanh chóng vén áo hần lên. “Để kiểm tra chỗ này một chút”

Bụng mỡ trắng trắng mềm mềm, cực kì kiêu ngạo mà xệ xuống một miếng.

Tần Thiếu Vũ: ...

Phụt.

“Muội người!”. Thảm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai, cam chịu che lại. “Rồi sao, người dám kì thị người mập ư?”

“Rất đáng yêu”. Tần Thiếu Vũ ôm hần xoay người, một lần nữa đè dưới thân, đáy mắt tràn đầy ý cười cưng chiều.

“Đứng dậy!”. Thảm Thiên Lăng đá hần.

Tần Thiếu Vũ vùi vào gáy hần, cọ cọ như một con cú to.

Thảm Thiên Lăng bị hần làm nhột, hừ hừ mà né qua một bên. Một lát sau, Thảm Thiên Lăng nhéo lỗ tai hần. “Ta còn có chuyện hỏi người!”

“Chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi

“Người sớm biết ta có liên hệ với Phượng Cửu Dạ đúng không?”. Thảm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Vì vậy nên...?”. Thảm Thiên Lăng nheo mắt lại.

“Cái gì nên?”. Tần Thiếu Vũ khó hiểu.

“Rốt cuộc người lúc nào thì bắt đầu thích ta?”. Thảm Thiên Lăng không hề chớp mắt nhìn hần.

Tần Thiếu Vũ: ...

“Đừng gạt ta”. Thẩm Thiên Lăng khẩn trương đến quên cả hô hấp.

“Quan tâm đến vậy sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ta muốn nghe lời nói thật”. Lần đầu tiên trong đời Thẩm Thiên Lăng chủ động nắm tay hắn.

“Vậy không cho nổi giận”. Tần Thiếu Vũ cầm tay hắn đưa lên môi hôn một cái.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gạt đầu. “Ta không giận, không cho người gạt ta”

“Lúc đầu ta chỉ muốn lợi dụng người”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn. “Phượng Cửu Dạ tính tình cẩn thận, tổng đàn Ma giáo ở núi cao, bốn phía mây mù mênh mang để phòng thủ khó tấn công, mà người rất quan trọng với hắn”

Tim Thẩm Thiên Lăng đập loạn.

“Cho nên sau khi Thiên Phong tìm tới Truy Ảnh cung nói muốn ta cưới người, ta mới đáp ứng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vì ta đoán một khi Phượng Cửu Dạ biết chuyện này sẽ ra tay ngăn cản, mà ta cũng có cơ hội dụ hắn xuống núi”

“Cho nên trước kia người không thích ta, chỉ muốn lợi dụng ta đúng không?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn hỏi.

“Lúc trước người căm thù ta đến tận xương tủy, dù ta muốn thích cũng không có cơ hội”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Vậy người thích ta từ lúc nào?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi chuyện này một lần nữa, vì rất quan trọng!

“Sau khi người mất trí nhớ”. Tần Thiếu Vũ rất cuộc nói thật. “Lúc đầu ta còn cảnh giác với người, sau này ở chung lâu rồi mới thấy người hoàn toàn khác với Thẩm Thiên Lăng trước kia”

“Khác chỗ nào?”. Trái tim Thẩm Thiên Lăng đập bình bịch hoảng hốt.

“Trước lúc mất trí nhớ người bên ngoài thuần khiết, đầu óc lại âm hiểm, thậm chí lừa gạt toàn bộ Thẩm gia”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu không có gián điệp ở Ma giáo, ta hầu như sẽ bị người lừa”

“Sau khi mất trí nhớ thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đưa leo ngốc”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn. “Ta thích nhất người như vậy”

Tuy đưa leo ngốc gì đó nghe rất ngu nhưng... khoe miệng Thẩm Thiên Lăng lại cong lên, ánh mắt sáng long lanh.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ bị chọc cười. “Vui như vậy sao”

Thẩm Thiên Lăng ôm gối quay về trên giường, tâm trạng cực tốt.

“Vậy còn người?”. Tần Thiếu Vũ nhéo nhéo hắn. “Thích ta từ lúc nào?”

“Ai nói ta thích người”. Thẩm tiểu thụ rất nghiêm túc. “Chuyện này không nên nói lung tung”

“Phải vậy không?”. Tần Thiếu Vũ hơi nhướn mày.

“Đúng vậy”. Thẩm Thiên Lăng vô tội gạt đầu.

Một giây sau.

“Người đâu cứu mạng!”. Đang nói chuyện êm đẹp bỗng cởi đồ người ta ra a, cái đồ lưu manh nhà người!

Tần Thiếu Vũ cởi áo lót hắn ra, trực tiếp hôn lên cái bụng trắng mềm.

“Nhột a!”. Thẩm Thiên Lăng vừa cười vừa nói, nước mắt cũng chảy ra.

Tần Thiếu Vũ đáy mắt tràn ngập ý cười, một lần nữa hung hãn hôn lên môi hắn.

Thẩm Thiên Lăng hơi nhắm mắt lại, lông mi có chút run rẩy.

Tần Thiếu Vũ và hắn mười ngón tay giao nhau, từ từ hôn sâu hơn.

Chương ngại lớn nhất trong lòng tan biến, mấy chuyện vụn vặt còn lại không muốn nghĩ nhiều, Thẩm Thiên Lăng hé miệng, thử liếm đầu lưỡi hần một chút.

Ánh mắt Tần Thiếu Vũ tối lại, ôm chặt hần mà triền miên.

Môi lưỡi quần lấy nhau, mỗi lần chạm vào đều nóng rực. Hai tay Tần Thiếu Vũ từ eo hần dời xuống, cách một lớp quần mà bóp cái mông vênh lên của hần.

Thẩm Thiên Lăng nằm trên người hần, mặt dán vào ngực hần, nghe từng tiếng tim đập.

Thấy hần không chống cự, khoé môi Tần Thiếu Vũ khẽ nhếch lên, động tác càng suồng sã.

“Ừm...”. Khi “tiểu Lăng” bị nắm lấy, Thẩm tiểu thụ nhẹ nhàng rên rỉ một chút như con mèo nhỏ, khiến lòng người ngứa ngáy.

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ ngậm lấy lỗ tai hần. “Đừng sợ”

Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt lại, thở dốc theo động tác của hần, cuối cùng lên đỉnh.

“Lăng nhi”. Cầm khăn lụa lau tinh dịch trên tay, Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn hần.

Thẩm Thiên Lăng hơi hoàn hồn, không chớp mắt nhìn hần.

“Giúp ta một chút được không?”. Tần Thiếu Vũ thấp giọng hỏi.

Lỗ tai Thẩm Thiên Lăng thiêu đốt.

Thấy hần không cự tuyệt, Tần Thiếu Vũ kéo tay hần qua, nhẹ nhàng đặt dưới thân mình.

Gió mát thổi vào từng đợt hương hoa, hai người hạnh phúc bên nhau, làm việc gì cũng ngọt ngào.

“Thẩm công tử còn chưa dậy sao?”. Phạm Nghiêm đứng ngoài cửa, lo lắng không gì sánh được. “Cũng lâu rồi mà, lẽ ra phải tỉnh từ lâu”

Ám vệ an ủi. “Cung chủ ở trong đó, không sao đâu”

“Sao lại không sao chứ”. Phạm đường chủ cuống lên. “Các người có xem qua chưa?”

Mọi người vội vàng lắc đầu. Mẹ nó, ai dám? Không muốn sống hay sao mà chạy đi xem cận cảnh cung chủ!

“Có phải cung chủ cũng trúng độc nên hai người ở chung với nhau mới không nghe thấy động tĩnh gì không?”. Phạm Nghiêm trí tưởng tượng bay xa.

“...”. Ám vệ đồng loạt nhìn trời. Người không nghe được vừa rồi có động tĩnh hay sao, chúng ta cũng không dám lại gần.

“Hay là ta vào xem thử?”. Phạm Nghiêm từ đầu đến cuối vẫn không yên lòng.

Tâm trạng ám vệ nhất thời phức tạp, vì mọi người cũng muốn Phạm đường chủ đẩy cửa vào, có thể cùng đi xem náo nhiệt. Mặt khác lại cảm thấy lỗ cung chủ nổi giận phạt mọi người cùng dọn nhà xí thì làm sao bây giờ, cái được không thể bù lại cái mất! Ngay lúc ám vệ đồng loạt xoắn xuýt thì Phạm Nghiêm đã nhảy vào cổng. “Ta vẫn nên vào xem thôi”

“Hữu hộ pháp”. Ám vệ đột nhiên nói.

“Tạm thời đừng báo cho hần, chắc hần còn đang ngủ”. Phạm Nghiêm vừa vào trong vừa nói. “Một ngày có thể ngủ sáu canh giờ, chắc chắn”

“Không phải”. Ám vệ tiếp tục nói. “Hữu hộ pháp ở ngay phía sau người”

Phạm Nghiêm nhất thời dừng bước.

Ám vệ: ...

“Ngủ sáu canh giờ rất tốt”. Phạm Nghiêm không xoay người, vẫn nhìn về phía trước lưu loát nói. “Ta cũng muốn ngủ sáu canh giờ!”. Nói xong xoay người vui vẻ nói. “Hữu hộ pháp, trùng hợp ghê nha!”

Diêu Khiêm mặt không cảm xúc đâm vào mặt hần, sau đó xách cổ áo hần lôi đi.

Chuyện này cũng dấm nhúng tay, người ăn no rửng mỡ sao!

Coi chừng cung chủ chẻ người ra!

Bởi vì không ai quấy rối nên đến lúc Tần Thiếu Vũ và Thắm Thiên Lăng rời giường thì đã tới giờ cơm tối.

“Đúng rồi, còn chuyện này quên nói cho người”. Thắm Thiên Lăng vừa đi vừa nói. “Lúc ta bị Phượng Cửu Dạ bắt đi, từng nghe hần nói trong thành này có rất nhiều gián điệp của Ma giáo, có ông chủ tiệm bạc họ Chu, ông chủ hiệu cầm đồ họ Lý”

“?”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hần. “Trong thành không có mấy người này”.

“A?”. Thắm Thiên Lăng hơi bất ngờ.

“Hần gạt người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chắc là muốn chế một ít tin tức giả để dụ người thành thật với hần”

Thắm Thiên Lăng: ...

Đồ dê tiện!

“Đã sớm nói với người rồi, Ma giáo cũng không có nhiều tiền”. Tần cung chủ nhân cơ hội đả kích cái tên tình địch vốn không tính là tình địch kia. “Thiên hạ to lớn, Quỳnh Hoa thành cũng không phải là thành trấn quan trọng, cần gì dưỡng nhiều gián điệp như vậy?”

Thắm Thiên Lăng gãi mũi, hình như cũng đúng.

“Một tam công tử Lý gia giàu có, một Tôn Đại bản hàn, đã xem như liên hệ với đủ mọi tầng lớp ở trong thành rồi, cần gì dưỡng thêm những người khác”. Tần Thiếu Vũ nói. “Huống chi ông chủ tiệm bạc là người của Diệp Cẩn, tuyệt đối không có vấn đề”

“Ma giáo quả nhiên đáng ghét!”. Thắm Thiên Lăng cảm giận!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ cùng hần tay trong tay chậm rãi bước đi. “Cho nên cách hần xa một chút”

Đâu chỉ xa một chút! Thắm Thiên Lăng hít sâu. “Lão tử đời này cũng không muốn gặp lại hần!”

Quả thật đáng ghét!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gạt đầu. “Sau này có nhớ lại cũng không cho đi tìm hần”

...

Thật ra ta không thể nhớ lại a! Trừ phi ta phải xuyên việt trở về, đổi Thắm Thiên Lăng kia lại.

Nghĩ đến việc này, Thắm tiểu thụ đột nhiên trở nên rầu rĩ.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ rất miễn cảm với sự biến hoá tâm trạng của hần.

“Không sao”. Thắm Thiên Lăng cười cười với hần. “Hơi đau đầu”

Tần Thiếu Vũ xoa xoa đầu hần, không ép hỏi nữa.

“Cung chủ”. Thấy hai người vào nhà ăn, mọi người đồng loạt đứng lên.

“Ngồi đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cứ ăn tiếp đi, đừng lo cho chúng ta”

Thơm quá! Thắm Thiên Lăng hít mũi.

Mọi người tiếp tục vui vẻ ăn canh sườn.

“Tần cung chủ, Thắm công tử”. Người hầu rất nhanh chóng bưng tới một mâm lớn cho hai người.

Buổi trưa vẫn chưa ăn gì a! Thắm tiểu thụ đầy chờ mong mở nắp vung ra, thấy bên trong là một đĩa rau xào xanh biêng biếc.

...

Mẹ kiếp!

Làm suốt nửa ngày, hoá ra người vẫn chê lão tử béo a!

60. Chương 58: Đụng...đụng Phải Ai Kìa!

“Cả ngày hôm nay ta vẫn chưa ăn gì”. Thảm Thiên Lăng cường điệu.

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ đút cho hắn một muỗng tương đậu nành.

“Ít nhiều gì cũng cho cái đùi gà đi chứ”. Thảm tiểu thụ kháng nghị.

“Từ sáng mai, ta sẽ đích thân dạy võ công cho ngươi”. Tần Thiệu Vũ đổi chủ đề.

Fuck! Miệng Thảm Thiên Lăng ngậm một cọng rau xanh, vẻ mặt >_< nhìn=“”>

Mau nói là ta nghe nhầm đi!

Tần cung chủ cười cực kì anh tuấn.

Thảm Thiên Lăng nuốt gì đó xuống miệng. “Ngươi – ngươi – ngươi lập lại lần nữa!”

“Trước hết bắt đầu từ quyền pháp cơ bản”. Tần Thiệu Vũ nói.

Quyền muội ngươi! Thảm Thiên Lăng căm tức nhìn hắn. “Ngươi dám chê ta béo!”

Tần cung chủ làm ra vẻ mặt kinh ngạc. “Sao phu nhân nghĩ vậy?”

“Ngươi là cái đồ nông cạn!”. Thảm Thiên Lăng phản hận.

Tần Thiệu Vũ nén cười, nhéo gương mặt mềm mịn của hắn. “Đã nói ngươi là dưa leo ngốc mà”

“Ta không đáp ứng!”. Thảm Thiên Lăng rất có nguyên tắc, bưng chén cơm trắng lên.

Nước rau trộn ăn cũng ngon lắm!

Tần Thiệu Vũ lắc đầu cười, còn chưa mở miệng nói gì thì rèm nhà ăn lại bị người vén lên.

“Chúc công tử”. Mọi người ở Truy Ảnh cung rộn ràng chào hỏi.

Chúc Thanh Lam vẫn một thân áo tím như trước, thân hình nhìn qua hơi gầy, bên hông có đeo một cây quạt trắng, hào hoa phong nhã như hoa sen.

Triệu Ngũ không nói gì, cúi đầu dùng bữa.

Hoa Đường ra ngoài làm nhiệm vụ nên vẫn chưa về ăn với mọi người. Chúc Thanh Lam tùy ý tìm một chỗ trống ngồi xuống, cầm chén mức cỡ nửa chén cơm.

“Sao Chúc công tử vẫn ăn ít quá vậy”. Ấm vệ có người nhiều chuyện tò mò. “Không đói bụng à?”

“Nhiều đây là đủ rồi”. Chúc Thanh Lam lấy một ít dưa chua, từ từ ăn với cơm trắng.

“Nhìn cái gì!”. Ở một bàn nhỏ cách đó không xa, Thảm Thiên Lăng căm giận nhìn Tần Thiệu Vũ, người xem bộ dạng lẳng lơ của người kìa!

“Nhìn cũng không được sao?”. Tần Thiệu Vũ gõ đầu hắn. “Bình dấm chua!”

“Nói chung ta sẽ không luyện võ giảm béo”. Thảm Thiên Lăng rất nghiêm túc, người nên dẹp ý định này đi!

“Không phải chê ngươi béo, hưởng hồ ngươi vốn cũng không béo”. Tần Thiệu Vũ bưng cho hắn một đĩa thịt bò nhỏ. “Không mong ngươi luyện thành cao thủ tuyệt thế, học vài chiêu phòng thân cho ta yên tâm thôi”

“Thế nhưng ta không có chút năng khiếu nào”. Thảm Thiên Lăng khổ sở không gì sánh được. “Eo và chân cũng cứng ngắt”

“Cho nên phải luyện dần dần”. Tần Thiệu Vũ nói. “Chúng ta bắt đầu từ cái đơn giản nhất, nếu không được thì không luyện nữa, được chưa?”

“... Trước hết luyện ba ngày đã”. Thảm Thiên Lăng ra điều kiện.

Tần Thiếu Vũ vui vẻ đáp ứng.

“Vậy ta có thể ăn đùi gà sao?”. Thẩm Thiên Lăng vẫn canh cánh trong lòng.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Heo con”

Heo muội người! Thẩm Thiên Lăng ngạo kiều lăm bằm.

Đang lúc hai người đang quần quýt lấy nhau thì bên tai truyền tới tiếng hỏi nhỏ. “Không biết cung chủ có rảnh không?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đương nhiên không!

“Có việc gì sao?”. Tần Thiếu Vũ ngẩng đầu hỏi.

Chúc Thanh Lam gật đầu.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ đứng dậy.

“Mời cung chủ”. Chúc Thanh Lam nghiêng người.

Tình tiết kì quái gì thế này! Nội tâm Thẩm tiểu thụ phức tạp khó tả, hung hăng cắn thịt bò một cái.

Các loại GAY xen vào tình cảm của người khác đều là hồ ly tinh!

Nhất định phải bị xã hội sỉ nhục!

Vội vã ăn vài ngụm cơm, Thẩm Thiên Lăng không thấy thèm ăn nữa, buông chén xuống ra ngoài túm lấy áo vệ. “Bọn họ đi đâu vậy?”

“Bẩm công tử, thư phòng”. Áo vệ nói. “Có điều cung chủ đã dặn bất cứ ai cũng không được quấy rầy”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp, đến tột cùng làm chuyện gì mà thần bí đến vậy?

Cực kì muốn biết!

Nhưng không thể nghe lén, vì nhất định sẽ bị bắt!

Quả thật khó chịu!

Hai canh giờ sau, Tần Thiếu Vũ rút cuộc cũng về phòng ngủ.

“Hừ!”. Thẩm Thiên Lăng căm tức nhìn hắc.

Tần Thiếu Vũ hôn lên mặt hắc một cái.

“Đã khuya lắm rồi”. Thẩm tiểu thụ oán hờn không gì sánh được!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ ôm hắc. “Chúng ta đi tắm thôi!”

Tắm cái đầu người! Thẩm Thiên Lăng nhéo má hắc. “Nói cái gì với tên GAY chết tiệt kia?”. Mà lại nói chuyện tới khuya như vậy!

“GAY?”. Tần Thiếu Vũ không hiểu.

“Tên gọi không quan trọng”. Thẩm Thiên Lăng vung tay, tiếp tục tra hỏi chồng. “Nói mau”

“Nói người cũng không hiểu”. Tần Thiếu Vũ cởi áo cho hắc.

Thẩm Thiên Lăng giận dữ. “Người dám kì thị ta?”

“Đâu có”. Tần Thiếu Vũ cởi quần hắc, hôn lên mông hắc một cái.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đáng ghét!

Tần Thiếu Vũ ôm hẳn vào thùng tắm, thoả mãn thở ra một hơi.

“Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta”. Thắm Thiên Lăng điều chỉnh một tư thế thoải mái.

“Đang nói chuyện hiệu buồn”. Tần Thiếu Vũ chà lưng cho hẳn. “Truy Ảnh cung phải nuôi nhiều người như vậy, dù sao phải tìm nhiều cách kiếm tiền”

“Kết quả thế nào?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

“Nếu người muốn nghe, ta có thời gian rảnh sẽ từ từ kể cho người”. Tần Thiếu Vũ bóp thứ nhô ra trước ngực hẳn. “Bây giờ mệt rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không?”

“Đừng bóp vậy a!”. Thắm tiểu thụ mặt đỏ tới mang tai.

“Tại sao?”. Tần cung chủ từ phía sau ôm chặt lấy hẳn, giọng nói mang ý cười xấu xa.

Còn có thể vì sao nữa! Thắm Thiên Lăng đẩy hẳn ra. “Tắm đi!”

“Người cũng có thể bóp ta”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên nói. “Trong chúng ta ai cũng không lỗi”

Thắm tiểu thụ rất muốn nhúng đầu hẳn xuống nước.

Hơn mười ngày bồi dưỡng bằng tổ yến, da dẻ Thắm Thiên Lăng rất trơn mịn, quả thật non mềm tới mức bóp ra nước.

Tần Thiếu Vũ ôm hẳn vào lòng, nhẹ nhàng sờ, cực kì yêu thích.

Cho nên mới nói về phần nuôi vợ dùm người khác, Phượng Cửu Dạ làm đặc biệt tốt!

“Khi nào chúng ta xuất phát?”. Thắm Thiên Lăng tựa vào ngực hẳn, lười biếng hỏi.

“Sáng mai”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Nhanh vậy?”. Thắm Thiên Lăng giật mình.

“Xong việc rồi, ở đây cũng phí thời gian”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng ta mau đi Thiên Ổ Thuỷ trại thôi”

“Cho nên ta không cần luyện võ đúng không?”. Thắm Thiên Lăng vui vẻ, chuyện này đáng để bắn pháo chúc mừng.

Tần Thiếu Vũ dội cho hẳn một gáo nước lạnh. “Chuyện đó liên quan gì tới luyện võ?”

Thắm Thiên Lăng: ...

Vô nghĩa, đương nhiên có liên quan!

“Sáng sớm chúng ta luyện võ, ăn điểm tâm xong rồi đi”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thắm Thiên Lăng gần như muốn khóc, đừng Phất – xít như thế a, quân đội năm xưa cũng không tàn nhẫn như người. “Đi đường rất mệt!”

“Mệt ư?”. Tần Thiếu Vũ cười mà như không cười.

“...”. Cười cái rầm, ngồi yên trong xe ngựa cũng mệt chết đi được biết không!

“Ta đổi xe ngựa lớn cho người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau khi luyện công người có thể ngủ tiếp trên đường”

Thắm tiểu thụ trong lòng chán chường, đỡ trán thở dài.

Tần Thiếu Vũ bị hẳn chọc cười, nhẹ nhàng cắn vành tai hẳn. “Nếu tối nay người chịu xx với ta, sáng mai có thể không luyện võ”

“Mơ đi”. Thắm Thiên Lăng cự tuyệt một hơi, ta cũng rất có tự trọng!

Chuyện xx này phải thiên thời địa lợi nhân hoà mới được!

Tần Thiếu Vũ cũng không ép hẳn, sau khi tắm xong thì ôm hẳn về giường, bóp bụng mỡ một trận!

Thắm Thiên Lăng mặt đỏ bừng, quần chần lấn vào tường.

Giảm béo xong người sẽ không có bụng mỡ để bóp biết không! Cuộc đời này sẽ mất đi không ít niềm vui!

Còn dám chê ư!

Còn không biết trân trọng ư!

Không hề xứng đáng được tha thứ!

Sau một đêm mưa phùn, hay người đều ngủ say sưa, Thẩm Thiên Lăng thậm chí còn làm mộng đẹp, sảng khoái bơi trong biển thịt nướng. Kết quả còn chưa kịp ăn thịt nướng đã bị hung hăng đè lên miệng.

“Ồ...”. Thẩm Thiên Lăng hoảng hốt mở mắt.

Tần Thiệu Vũ đang hôn lên miệng hắn.

“Làm gì vậy?”. Sau khi tỉnh táo lại, Thẩm Thiên Lăng gào thét. Đừng tùy tiện động dục nha, trời còn chưa sáng nữa!

“Rõ ràng người sờ ta trước”. Tần Thiệu Vũ cắn vào mặt hắn.

Thẩm Thiên Lăng căm giận, lúc đó ta đang cắt thịt nướng!

“Cũng không còn sớm”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn dậy. “Rửa mặt, chúng ta đi luyện võ”

“Ta đột nhiên thấy chóng mặt”. Thẩm Thiên Lăng ngã nghiêng trên người hắn.

Tần Thiệu Vũ bình tĩnh nói. “Diễn không giống”

“Vậy làm lại được không?”. Thẩm Thiên Lăng thè lưỡi, thuận tiện liếc hắn. “Nếu người chưa tin, ta có thể co quắp tay chân nữa”

Tần Thiệu Vũ cười đau bụng.

Sao mình lại nhặt được một kẻ dở hơi như vậy chứ.

Tuy cực kì không muốn, Thẩm tiểu thụ cuối cùng cũng thay đồ cùng hắn ra bãi đất trong ở sân sau.

“Ép chân”

“Đau!”

“Dùng sức”

“A!”

“Thả lỏng một chút”

“Thả không được!”

“Hạ eo xuống”

“Hu hu”

Hết lần này tới lần khác, cực kì kịch liệt.

Ấm vệ ngồi xổm trên nóc nhà cảm thán, cung chủ và phu nhân thật có tình thú!

Quả thật là thần tiên trên trời, uyên ương trên cảnh!

Sau một canh giờ oanh liệt, Thẩm Thiên Lăng đau lưng ngồi trên xe ngựa, cảm tức nhìn Tần Thiệu Vũ.

“Thiên Ổ Thủy trại và Truy Ảnh cung cũng không qua lại nhiều với nhau”. Tần Thiệu Vũ thoa dầu lên đùi cho hắn. “Sau khi đến đó phải nhớ kỹ cẩn thận mọi thứ”

“Sẽ gặp nguy hiểm sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Nguy hiểm thì không chắc, nhưng ven đường không ít người mơ ước người”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đối với người lạ phải cẩn thận”

“Nếu không thân thiết sao bọn họ cho chúng ta Hoàng Kim Nhân được?”. Thảm Thiên Lăng trong lòng không yên.

“Yên tâm”. Tần Thiểu Vũ cười cười. “Nếu người muốn, ta đương nhiên tìm hết mọi cách lấy cho người”

Thảm Thiên Lăng: ...

Được rồi, đúng là hơi cảm động!

Nhưng đồng thời cũng hơi chột dạ!

Nếu hắn biết mục đích mình tìm kiếm hạt châu, chắc cũng không chịu giúp mình nữa đâu.

“Đang nghĩ gì vậy?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

Thảm Thiên Lăng vui vào lòng hắn, vươn tay ôm eo hắn.

“Tuy ta không biết người muốn thu thập linh thạch làm gì, có điều nếu đáp ứng người thì nhất định sẽ làm được”. Tần Thiểu Vũ vỗ vỗ lưng hắn, giọng rất dịu dàng. “Sau này chừng nào muốn nói thì nói cho ta biết cũng không muộn”

Thảm Thiên Lăng càng ôm chặt hắn hơn. “Người không sợ ta lừa người sao?”

“Người có thể lừa ta cái gì?”. Tần Thiểu Vũ lắc đầu cười. “Dựa leo gốc”

Thảm Thiên Lăng thấy mũi cay cay, cảm giác mình hơi đê tiện.

“Ngủ chút đi”. Tần Thiểu Vũ dùng chăn bọc lấy hắn. “Còn phải đi một quãng đường”

Thảm Thiên Lăng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tay vẫn nắm chặt vạt áo hắn.

Nghe tiếng hít thở của hắn dần dần trở nên đều đặn, ý cười trên mặt Tần Thiểu Vũ cũng biến mất, cúi đầu hôn lên mặt hắn.

Chặng đường từ Quỳnh Hoa cốc đến Thiên Ổ Thủy trại cực kì bình lặng, hơn mười ngày thì đoàn người thuận lợi tới nơi.

Còn chưa vào cổng thành, ám vệ dò đường đã trở về bẩm báo, nói hai huynh đệ Giang gia đang nghênh tiếp ở cửa thành.

“Không phải nói không thân nhau sao?”. Thảm Thiên Lăng bất ngờ, sao còn phô trương như vậy?

“Không thân”. Tần Thiểu Vũ nói. “Có điều phải nể mặt Truy Ảnh cung và Nhật Nguyệt sơn trang chứ”

“Nhưng chúng ta phải tìm lý do mới tới thăm được”. Thảm Thiên Lăng nói.

“Đương nhiên có”. Tần Thiểu Vũ nói. “Hiệu buôn của các môn phái có qua lại với nhau, có thể mượn cơ”

“Còn một việc nữa”. Ám vệ lại nói. “Chúng ta hình như tới không đúng lúc”

“Hả?”. Tần Thiểu Vũ vén rèm lên. “Sao lại nói vậy?”

“Gần đây Ngâm Lạc Tuyết của Vô Tuyệt môn bị mất tích, nghe nói bị người ta bắt đến mười hai Liên Hoàn ổ”. Ám vệ nói. “Cho nên trong thành có rất nhiều môn phái tụ tập, cùng bàn việc cứu người”

Thảm Thiên Lăng: ...

Cái tên ảo lả kiều ngạo kia thế mà bị bắt cóc? Tâm trạng thật phức tạp!

“Đệ đệ của Ngâm Vô Sương mất tích?”. Tần Thiểu Vũ hơi bất ngờ.

“Vâng”. Ám vệ gật đầu.

Thảm Thiên Lăng bực bội nói. “Sốt ruột sao?”

“Đương nhiên không”. Tần Thiểu Vũ quyết đoán lui về ngồi trong xe. “Quay về! Nói với Giang Giao Long, thân thể Lăng nhi không khoẻ, ta dẫn hắn về Quỳnh Hoa cốc chữa thương”

Đừng lấy ta làm có a! Thảm Thiên Lăng nhắc chân đạp hắn.

“Sợ là không còn kịp rồi”. Âm vệ khỏ sở nói.

“Vì sao?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Vô Tuyệt môn chủ đã thấy chúng ta”. Âm vệ nói. “E là cung chủ không tránh được”

Tần Thiếu Vũ đau đầu.

Thẩm Thiên Lăng lẩm bầm. “Sao còn không xuống xe, người ta vẫn nhớ thương người kia!”

“Bình dấm chua”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ đầu hấn.

“Tần cung chủ”. Ngoài xe truyền tới tiếng thăm hỏi ân cần. “Đã lâu không gặp”

Đệ đệ mất tích mà còn có tâm trạng ở đây “đã lâu không gặp”, Thẩm tiểu thụ lòng dạ hẹp hòi chứ FUCK một chút.

Tần Thiếu Vũ thăm thở dài, kéo Thẩm Thiên Lăng ra khỏi xe ngựa.

Thẩm tiểu thụ: ...

Lão tử chưa đáp ứng cùng người đi ra nha!

Thế nhưng không đợi hấn kháng nghị thì đã bị một màn trước mắt khiến cho kinh hãi!

Vô số hoa trắng tung lên bầu trời, nếu trong phim truyền hình thì chính là dự báo cho việc nhân vật quan trọng gần lên sân khấu!

Mà nam tử áo trắng đứng giữa trời hoa cũng rất có khuôn mặt của kẻ thứ ba!

Thẩm Thiên Lăng nhất thời toát ra nguy cơ nồng đậm, so với hấn thì GAY Chúc Thanh Lam cơ bản không tính là cái gì! Tối đa cũng chỉ mang gương mặt cáo mà thôi!

Mà kẻ trước mặt mới đúng là hồ ly nghìn năm thứ thiệt!

Mặt mày đông đầy tình cảm khiến người ta thương yêu, mẹ kiếp, người còn có thể ăn mặc trang nhã hơn một chút nữa không!

“Môn chủ”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống xe.

“Vị này là Thẩm công tử sao?”. Ngâm Vô Sương hỏi, vạt áo màu trắng bay lên theo gió, khí chất cực kì xuất trần.

Vì vậy Thẩm tiểu thụ cũng nhanh chóng bày ra dáng vẻ xinh đẹp lạnh lùng, cực kì có tố chất của diễn viên chuyên nghiệp.

Người thua nhưng trận địa không thể thua, ta đây cũng rất xinh đẹp!

“Không ngờ Tần cung chủ đồng ý giúp ta tìm Lạc Tuyết”. Ngâm Vô Sương mỉm cười, trong mắt hơi ngấn lệ, quả thật khiến người ta thương xót.

Thẩm Thiên Lăng chột chột vào lưng Tần cung chủ - Mau nói việc người tới đây không liên quan gì đến hấn!

Tần Thiếu Vũ cười cười. “Môn chủ khách khí”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Chuyện này không thể tùy tiện thừa nhận a! Rất dễ khiến người ta hiểu lầm biết không!

“Lần trước gặp nhau đã là hai năm trước”. Ngâm Vô Sương nói.

Hai năm thì sao, hai trăm năm cũng còn ít, cả đời không gặp luôn mới tốt! Nếu vậy có thể bắn hai dây pháo chúc mừng! Thẩm Thiên Lăng cười tít mắt nhìn Tần Thiếu Vũ. “Muốn ôn chuyện cũng không gấp, hay là mọi người vào thành trước đi? Còn có người đang đợi chúng ta”

Cực kì bình tĩnh!

Một chút cũng không có vẻ gì là ghen!

Hoàn toàn không khiến giới nghệ thuật mất mặt!

Rất xứng đáng được khen ngợi!

61. Chương 59: thiên Ô Thủy Trại!

“Được”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Chúng ta vào thành trước”

“Không biết ta có thể cùng hai vị ngồi chung xe ngựa được không?”. Ngâm Vô Sương đột nhiên nói.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy sững sốt. Nói thừa, đương nhiên không thể!

“A?”. Tần Thiệu Vũ hơi nhướn mi.

A cái rắm! Thời điểm này nên lập tức cự tuyệt biết không! Ánh mắt Thẩm Thiên Lăng cực kì thuần khiết, quả thật như một nụ hoa trắng sắp nở. “Xe ngựa của chúng ta rất nhỏ, sợ rằng ỷ khuất môn chủ”

Tần Thiệu Vũ cong khoé miệng, không nói gì.

“Không sao”. Ngâm Vô Sương thản nhiên buông ra hai chữ, đập lên bàn đập mà trực tiếp vào trong xe ngựa, lưu lại bóng lưng cao quý lãnh diễm cho Thẩm tiểu thụ.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người còn có tính tự giác hay không?

“Lăng nhi?”. Tần Thiệu Vũ xoa đầu hần. “Còn đứng đó làm gì”

Loại chuyện kể thứ ba từ từ tiếp cận, quả thật không thể nhịn! Thẩm Thiên Lăng từ đáy lòng hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh lạnh lùng vịn vai Tần Thiệu Vũ. “Mang ta lên xe ngựa”. Chuyện này nhất định phải nắm chắc, khí phách không thể thua!

Tần cung chủ nén cười, cúi người ôm hần lên xe.

Ngâm Vô Sương đang tựa vào thành xe đọc sách, vẫn chưa ngẩng đầu nhìn hai người.

Không chỉ mơ ước nam nhân của ta, ngồi xe ngựa của ta, còn đọc sách của ta nữa! Thẩm tiểu thụ ngồi trên ghế, trong lòng tràn ngập oán hận. So ra thì Chúc Thanh Lam trở nên đáng yêu hơn hần, cùng nhau bàn chuyện hiệu buôn thì không xem như chuyện lớn, GAY cũng rất hoà nhã dễ thương, họ Chúc kia quả thật rất MOE!

Xe ngựa cộp cộp chạy đi, ba người không ai lên tiếng trước, bầu không khí trong xe cực kì xấu hổ, chỉ có tiếng Ngâm Vô Sương lật sách sột soạt.

“Phụt”. Sau một lát, Ngâm Vô Sương đột nhiên cười ra tiếng.

Đệ đệ mất tích mà còn có tâm trạng cười, thật sự là anh em ruột sao, hay là nhạt được vậy? Thẩm Thiên Lăng nhỏ nhen rướn cổ lên liếc trộm, chỉ thấy khoảng trống trong trang sách có hai hình người nhỏ nhỏ mình tiện tay vẽ.

“Là bức tranh Lăng nhi vẽ hần và ta”. Tần Thiệu Vũ cứng chiều nói.

Thẩm Thiên Lăng yên lặng >_< một=“” chút.=“” đừng=“” nhìn=“” thấy=“” trong=“” tranh=“” có=“” hai=“” người=“” thì=“” bắt=“” quàng=“” làm=“” họ=“” a,=“” rõ=“” ràng=“” là=“” mèo=“” máy=“” và=“”>

Ngâm Vô Sương cười mà như không cười. “Tần cung chủ dưới ánh nhìn của Thẩm công tử thật kì lạ”

“Cảm ơn đã khen”. Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt vô cảm, vươn tay cầm lại sách. “Đã khiến môn chủ chê cười rồi”

Ngâm Vô Sương gật đầu. “Quả thật buồn cười”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Chẳng lẽ nghe không biết là khách khí sao, có tin ta đập vào mặt ngươi không!

“Chẳng biết cung chủ lần này có tính toán gì không?”. Ngâm Vô Sương nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Tạm thời chưa có”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lăng nhi dọc đường khó chịu, ta dẫn hần tới Thiên Ổ Thủy trại nghỉ ngơi vài ngày trước, sau đó mới tính tiếp”

Thẩm Thiên Lăng tựa vào giường, đôi mắt hơi tiều tụy.

Kỹ xảo biểu diễn cực tốt!

“Thẩm công tử quả nhiên yếu ớt như lời đồn trên giang hồ”. Giọng Ngâm Vô Sương lạnh nhạt.

Đúng vậy, ai lại khoẻ mạnh như ngươi, đúng là khoẻ như trâu! Thẩm Thiên Lăng yên lặng oán thầm.

“Tần cung chủ cũng định ở Thiên Ổ Thủy trại sao?”. Ngâm Vô Sương lại hỏi.

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng nháy mắt vang lên cảnh báo, cái gì gọi là “cung”?

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Thật trùng hợp”. Ngâm Vô Sương nói. “Ta cũng vậy, phòng thủ ở Thiên Ổ Thủy trại rất nghiêm ngặt, cũng tránh cho người ta quấy rầy”

Vô công cao như vậy còn sợ bị quấy rầy, Thẩm Thiên Lăng thầm lẩm bầm, xx chắc rất quái đản!

“Cung chủ”. Một lát sau, ám vệ ngoài cửa nói. “Chúng ta đến rồi”

“Xuống xe”. Tần Thiếu Vũ vươn tay với Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm tiểu thụ còn đang mơ màng muốn đánh kẻ thứ ba, cho nên hoàn toàn không nghe thấy.

Ngâm Vô Sương bước một bước dài, đứng dậy vén rèm lên.

“Tần cung chủ”. Bên ngoài xe một giọng nam vang lên. “Giang mỗ không đón tiếp từ xa, thất lễ thất lễ”

“Giang trại chủ khách khí rồi”. Thẩm Thiên Lăng còn đang ngẩn người, Tần Thiếu Vũ không thể làm gì khác hơn là xuống xe trước.

Í ỉ, Thẩm tiểu thụ hoàn hồn, quay đầu thì thấy trong xe trống rỗng, Tần Thiếu Vũ và Ngâm Vô Sương đã không thấy bóng dáng.

Đây là tình huống kì quái gì!

Thẩm Thiên Lăng thấy lạ, định cúi người chui ra khỏi xe thì nghe thấy bên ngoài truyền tới một câu. “Đã lâu không gặp Tần cung chủ, quả thật càng ngày càng oai hùng hiên ngang! Vị công tử áo trắng này là phu nhân phải không? Thật liễu yếu đào tơ, hào hoa phong nhã, còn thanh nhã hơn lời đồn, quả là một cặp xứng đôi”

WTF!!! Thẩm tiểu thụ trong nháy mắt kinh sợ!!!

Xứng đôi muội người! Lão tử còn ngồi trong xe nha!

“Giang trại chủ nói đùa”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vị này là Vô Tuyết môn chủ, phu nhân ta còn ở trong xe chưa xuống”

Khoẻ miệng nam nhân hơi co rút một chút, lập tức sang sảng cười nói. “Ha ha ha ha hoá ra là môn chủ đại giá quang lâm, còn tưởng môn chủ ngày mai mới đến cơ, không ngờ trùng hợp như vậy. Hôm nay thật về vang cho Thiên Ổ Thủy trại này của ta”

Ngâm Vô Sương cười, không nói gì.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ vươn tay vén rèm lên. “Xuống đi”

Giang Giao Long lập tức chuẩn bị hoan nghênh.

Thẩm Thiên Lăng bình tĩnh không gì sánh được, cúi người ra khỏi xe ngựa.

Khí chất không thể thua!

“Thẩm công tử thật liễu yếu đào tơ giống như lời đồn”. Giang Giao Long trong nháy mắt lặp lại lời thoại một lần nữa, đồng thời tự cho là hài hước mà nói. “Thuỷ trại của ta thường xuyên nổi gió, đừng nên để Thẩm công tử bị thổi bay mất, ha ha ha ha ha ha”

FUCK! Cười cái rắm! Thẩm tiểu thụ cảm thấy lòng tự trọng bị thương tổn, đây rõ ràng là châm chọc!

Tần Thiệu Vũ nén cười, vươn tay néo thắt lưng hắn.

“Mời ba vị sang bên này”. Giang Giao Long nghiêng người mời khách vào trong thành. “Đệ đệ vốn cũng tới đón ba vị, nhưng trong nhà đột nhiên xảy ra chút chuyện nên phải về xử lý, các vị đừng trách”

“Giang trại chủ khách khí rồi”. Ngâm Vô Sương nói. “Bởi vì đệ đệ không nên thân của ta mà sắp tới e rằng sẽ có nhiều người tới Thiên Ổ Thuỷ trại, mong Giang trại chủ thông cảm nhiều hơn”

“Môn chủ khách khí”. Giang Giao Long xua tay. “Chỉ là việc nhỏ thôi, huống hồ nếu không nhờ vậy, ta cũng không thể quen biết với anh tài như Tần cung chủ và môn chủ”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy thì cảm giận, cái gì gọi là Tần cung chủ và môn chủ? Đã quên mình rồi sao? Hơn nữa chúng ta tới đây không liên quan gì đến tên ẻo lả kia, chúng ta chỉ đến trộm Hoàng Kim Nhân mà thôi!

Thế nhưng chuyện này không thể nói!

Cho nên không thể làm gì khác ngoài khổ sở nhịn xuống!

Cực kì khó chịu!

Quẹo qua mấy góc đường, một cái hồ xanh biếc gợn sóng xuất hiện trước mắt mọi người. Thuỷ trại nối tiếp nhau, vô số đội thuyền xếp hàng chỉnh tề. Mặt trời dần ngả về Tây, trên mặt hồ dường như dát lên vô số ánh vàng, hình ảnh chấn động khiến người ta nghệt thở.

“Oa!”. Thẩm Thiên Lăng thán phục.

“Thích sao?”. Tần Thiệu Vũ hỏi hắn.

“Thật lớn”. Thẩm Thiên Lăng nhìn quanh.

“Thẩm công tử quá khen”. Giang Giao Long cười nói. “So với Nhật Nguyệt sơn trang và Vô Tuyết môn thì thuỷ trại này cũng chỉ xem như không nhỏ mà thôi, sao có thể tính là lớn được”

FUCK! Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng nhìn lướt qua Ngâm Vô Sương, chỉ thấy hắn đứng đưng xoa mi tâm, rõ ràng không hứng thú chút nào với mọi thứ ở đây!

Hình như lại kém hơn nữa rồi! Thẩm tiểu thụ cảm tức nhìn hồ ly tinh! Đang yên ổn trên mặt tràn đầy ý tứ “Biết ngay là người chưa thấy qua mà, chuyện này cũng buồn cười quá đi thôi ha ha ha” là muốn tìm đường chết sao!

Quả thật đáng ghét!

“Hay là ba vị đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi trước đi?”. Giang Giao Long nói. “Tối nay huynh đệ chúng ta mở tiệc đón tiếp ba vị”

“Làm phiền trại chủ”. Ngâm Vô Sương gật đầu.

Tần Thiệu Vũ kéo tay Thẩm Thiên Lăng qua. “Có mệt không?”

“Không mệt!”. Đầu Thẩm tiểu thụ bốc lửa.

Tần Thiệu Vũ lắc đầu cười, dẫn hắn về phòng trước.

“Hai vị có việc xin cứ phân phó, ta ở ngay bên ngoài”. Người hầu dẫn đường rất lễ độ, sau khi đưa hai người vào phòng thì lui ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa.

“Ghen ư?”. Tần Thiệu Vũ néo mặt hắn.

Thẩm Thiên Lăng làm lơ hấn, nằm lì trên giường đuổi người.

Sớm biết vậy sẽ không đến Thiên Ổ Thủy trại! Gặp hồ ly tinh trên đường, chuyện này quả thật vô cùng khó chịu!

“Thật ra như vậy cũng tốt”. Tàn Thiếu Vũ ngồi cạnh hấn.

“Người nghĩ như vậy là tốt sao?”. Thẩm Thiên Lăng nhất thời xoay người cảm tức nhìn hấn. Hồ ly tinh ở kế bên chúng ta, đương nhiên là tốt rồi!

Người là cái đồ nam nhân phong lưu!

“Nghe ta nói đã”. Tàn Thiếu Vũ từ trên giường ôm hấn vào lòng. “Mặc kệ thật hay giả, nói chung nghe giang hồ đồn Ngâm Lạc Tuyết bị bắt tới Thiên Ổ Thủy trại, cái cố này dùng tốt hơn so với thông thương mật dịch”

“Vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Người bị mất tích, đương nhiên phải tìm xung quanh”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Sẽ dễ tìm Hoàng Kim Nhân hơn, hưởng hồ nhiều người thì lắm chuyện, nếu chúng ta có thể giải quyết vài chuyện cho huynh đệ Giang Gia, không chừng bọn họ còn trực tiếp hai tay dâng lên Hoàng Kim Nhân cho chúng ta”

“Cũng đúng”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, ngẫm lại rồi cười thành tiếng.

“Sao vậy?”. Tàn Thiếu Vũ nhìn hấn.

“Người là đại hiệp thế mà theo ta đi ăn trộm”. Thẩm Thiên Lăng nhéo mũi hấn. “Bị người ta biết thì làm sao bây giờ”

“Kệ hấn”. Tàn Thiếu Vũ bật cười. “Nếu phu nhân muốn, đừng nói là trộm, ngay cả cướp cũng phải cướp về”

Biết lý lẽ chút đi! Thẩm tiểu thụ cụng đầu với hấn.

Tàn Thiếu Vũ trực tiếp đè hấn xuống giường, triển miên hôn lưỡi một chút.

“Không ưa Ngâm Vô Sương sao?”. Sau khi hôn, Tàn Thiếu Vũ hỏi.

Nói thừa! Thẩm Thiên Lăng vòng tay qua cổ hấn. “Trừ phi người thích Phượng Cửu Dạ!”

Tàn Thiếu Vũ cười khê, cắn môi dưới của hấn. “Đã nói người là bình dấm chua mà”

“Vừa nhìn đã thấy giống hồ ly tinh”. Thẩm Thiên Lăng nhân cơ hội mãnh liệt tấn công tình địch.

“Không phải giống, mà chính là vậy”. Tàn Thiếu Vũ hôn lên cổ hấn. “Trong võ lâm có hai con hồ ly tinh”

WTF còn có hai con! Thẩm Thiên Lăng hơi giật mình, võ lâm còn có thể nhầm chán hơn nữa không!

“Toàn giang hồ đều biết, môn chủ Vô Tuyệt môn băng cơ mị cốt (da mịn đáng đẹp ~), nhan sắc vô song. May là nam tử, chứ nếu là nữ chắc sẽ gây ra không ít sóng gió”. Tàn Thiếu Vũ nói.

Thật ra là nam cũng đủ phiền rồi! Thẩm Thiên Lăng túm tóc hấn. “Còn một con nữa là ai?”

“Người đoán xem”. Tàn Thiếu Vũ ấn xuống vô số dấu hôn trên cổ hấn.

Sao ta biết, ta không rành chuyện giang hồ! Thẩm Thiên Lăng rất hẹp hòi. “Nhất định cũng khiến người ta chán ghét”

“Chưa chắc”. Tàn Thiếu Vũ nhìn hấn.

“Lẽ nào kẻ còn lại cũng dang dúi với người?”. Thẩm tiểu thụ giận dữ, đây là vẻ mặt dâm dăng gì chứ!

“Quả thật là vậy”. Tàn Thiếu Vũ cúi đầu hôn nhẹ lên môi hấn. “Ta cực kì thích hấn”

FUCK! Thẩm tiểu thụ hơi kinh ngạc. “Chẳng lẽ là ta?”

“Lần này phản ứng thật nhanh”. Tàn Thiếu Vũ cười ra tiếng, cụng trán hấn. “Tiểu công tử của Nhật Nguyệt sơn trang, thuần khiết ngây thơ, mặt mày như tranh vẽ, khiến cung chủ Truy Ảnh cung chết mê chết mệt”

Trong lòng Thắm Thiên Lăng vô cùng phức tạp. Là hồ ly tinh nổi danh trên giang hồ, danh hiệu này nghe vào quả thật thiếu ăn đòn!

Quang vinh đặc biệt này cứ để Ngâm Vô Sương độc chiếm là tốt rồi!

Cơ bản không cần SHARE cho người khác!

“Cung chủ, nước tắm đã đưa tới”. Người hầu ở ngoài gõ cửa.

“Mang vào”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Đứng dậy trước đi!”. Thắm Thiên Lăng bị dọa hết hồn. Đang nằm trên giường sao có thể kêu người ta tiến vào.

“Sợ gì?”. Tần Thiếu Vũ ôm eo hắn. “Dù sao cũng có màn che mỏng”

Người cũng biết là màn che mỏng sao! Cơ bản là cái gì cũng không che được biết không! Thắm Thiên Lăng khổ sở không gì sánh được, đang định dùng sức đẩy ra thì người hầu đã mở cửa mang thùng tắm vào. Vì vậy hắn không thể làm gì khác ngoài nằm cứng ngắc ở trên giường. Dựa theo sức tưởng tượng của quần chúng nhân dân, nằm bất động thì tối đa chỉ truyền ra một ít chuyện xx ướt át mà thôi. Nhưng nếu hắn đẩy thì nhất định sẽ một suy thành ba, biến thành “Thắm công tử muốn mà còn vờ từ chối, lạt mềm buộc chặt” vân vân, vì vậy tốt nhất là không nên!

Tần Thiếu Vũ rất vui khi hắn bất động, cúi đầu hôn một cái. Người hầu đương nhiên không dám nhìn nhiều trên giường, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ điên cuồng nạp các loại hình ảnh vào đầu sau khi rời khỏi. Vì vậy sau nửa nén nhang, ngay cả thím và lười trong trại cũng bàn tán say sưa, Tần cung chủ và Thắm công tử rất ân ái y như lời đồn, vừa nhìn thấy giường đã khấn cấp muốn làm chuyện đó, nói ra thật ngượng ngùng!

Ngâm Vô Sương ngồi trên nóc nhà, gương mặt không có bất cứ biểu cảm gì.

“Lát nữa đi ăn ngoài Ngâm Vô Sương và huynh đệ Giang gia, e là còn có những người khác”. Sau khi tắm xong, Tần Thiếu Vũ vừa lau tóc cho hắn vừa nói. “Người nhớ kỹ phải hành động cẩn thận”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng gật đầu. “Còn ai đến đây nữa?”

“Mười hai Liên Hoàn ở gần đây có rất đông người trên giang hồ. Huynh đệ Giang gia đại khái sẽ mời vài người có tiếng tắm tới tiếp khách”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhật Nguyệt sơn trang và Vô Tuyết môn là hai trong số tứ đại môn phái, tất nhiên sẽ khiến vô số người chú ý. Huống chi tám chín phần sẽ có thêm đại môn phái thứ ba đến”

“Đại môn phái thứ ba?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Đường gia bảo sao?”. Thắm Thiên Lăng suy đoán.

“Đương nhiên không phải, Đường gia bảo sẽ không đến giúp vui”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đoạn Tình cốc”

Thắm Thiên Lăng: ...

Đừng nói với ta là Tiêu Triển!

“Chính là hắn”. Tần Thiếu Vũ nhìn thấu suy nghĩ của hắn. “Tiêu Triển và hai huynh đệ Giang gia xưa nay quan hệ tốt, dù không có chuyện gì cũng thường xuyên ghé thăm, huống chi hiện tại còn có người, hắn sẽ có lý do để tới”

“Ta thật sự không nhớ ra mà”. Thắm Thiên Lăng thở dài, vùi đầu vào ngực hắn. “Mau nói cho ta biết trước kia xảy ra chuyện gì”

Tần Thiếu Vũ trầm mặc.

“Nói!”. Thắm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Thật ra nói đến chuyện này, hắn có sai, người cũng có sai”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thật ra không phải ta a! Ta cơ bản không có gây hoạ! Nội tâm Thảm tiểu thụ đau khổ không gì sánh được, nhưng không thể tùy tiện kể về chuyện xuyên việt, cho nên không thể làm gì khác hơn là cam chịu nói. “Ừ, người nói tiếp đi”

“Mấy năm trước Thiên Phong đến Truy Ảnh cung cầu hôn, ta đáp ứng nhưng người lại chống cự dữ dội”. Tần Thiệu Vũ nói. “Người căm thù ta đến tận xương tủy, hầu như vừa thấy mặt đã bỏ chạy”

Thảm Thiên Lăng: ...

“Khi đó ta có mục đích khác với người nên cũng không đau lòng, cũng không từ hôn như người mong muốn”. Tần Thiệu Vũ ôm hân. “Sau đó người bắt đầu dụ dỗ những người xung quanh, muốn khiến ta hết hi vọng”

Đầu Thảm Thiên Lăng kêu ong ong.

“Lúc đó Tiêu Triển rất thích người, thậm chí không tiếc bỏ vợ. Còn có cái tên Phạm Đường lúc trước xông vào Nhật Nguyệt sơn trang muốn dẫn người bỏ trốn và nhiều người khác nữa”. Tần Thiệu Vũ bóp bụng hân. “Nếu không phải vậy, người cũng không bị đồn là hồ ly tinh”

Thảm Thiên Lăng khóc không ra nước mắt, lão tử thật oan uổng!

“Tiêu Triển và ta đều là đệ tử của Lý phu tử, xem như là sư huynh đệ”. Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ lưng hân. “Nếu có cơ hội thì xin lỗi hân đi”

“Người nghĩ hân sẽ tha thứ cho ta sao?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Xin lỗi hay không là chuyện của chúng ta, tha thứ hay không là chuyện của hân”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nếu sau khi xin lỗi rồi hân vẫn không bỏ thì ta sẽ đánh hân cho người”

“...”. Thảm Thiên Lăng tựa cằm vào vai hân, tâm trạng hơi bức bối.

“Đừng nghĩ nhiều, đã qua rồi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Sau này người chỉ thuộc về một mình ta”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng vòng tay qua eo hân.

“Về phần Ngâm Vô Sương, người cũng không cần để bụng”. Tần Thiệu Vũ nói. “Sau khi lấy được Hoàng Kim Nhân chúng ta sẽ đi, sau này không liên hệ gì với hân nữa”

“Người nghĩ đệ đệ hân bị ai bắt đi?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Không rõ”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ngâm Lạc Tuyết kiêu căng tùy hứng, vốn dễ đắc tội với người khác. Ngâm Vô Sương lạnh lùng cao ngạo, có người mang thù với hân cũng không có gì lạ”

“Dù sao Vô Tuyết môn cũng là một trong tứ đại môn phái”. Thảm Thiên Lăng còn chưa hiểu. “Nếu chỉ là chuyện nhỏ, ai lại mạo hiểm như vậy?”

“Cho nên mới cần điều tra”. Tần Thiệu Vũ nói. “Gần đây e rằng giang hồ không yên ổn”

“Liệu có nguy hiểm hay không?”. Thảm Thiên Lăng lo lắng.

“Người khác thì không biết, nhưng người nhất định sẽ không”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hân. “Ta sẽ bảo vệ người”

Thảm Thiên Lăng: ...

Thật ra ta đang quan tâm người có bị nguy hiểm hay không a!

Thật là không hiểu ý người khác gì hết!

62. Chương 60: Khi Hồ Li Tinh Gặp Hồ Li Tinh!

Hai người đang quây trên giường một trận thì nghe người hầu bên truyền lời, mời Tần cung chủ và Thảm công tử đến nhà ăn.

“Không muốn đi”. Thảm Thiên Lăng không có hứng.

“Không đói sao?”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu, hôn lên bụng hân một cái.

“Không muốn gặp Ngâm Vô Sương”. Thẩm tiểu thụ cảm hận.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Vậy phải làm sao bây giờ, không thì ta mang người ra ngoài ăn nhé?”

“Không cần”. Thẩm Thiên Lăng nản lòng. “Ta chỉ nói vậy thôi”

“Vì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Làm khách nhà người ta, chủ nhân đã chờ ở nhà ăn, sao chúng ta có thể ra ngoài được”. Thẩm Thiên Lăng ngồi dậy mặc quần áo. “Như vậy không hợp lễ nghĩa”

“Phu nhân thật đức hạnh”. Tần Thiếu Vũ ôm hân.

“Đừng quây nữa”. Thẩm Thiên Lăng đẩy hân ra. “Mang quần áo mới tới giúp ta”

Tần Thiếu Vũ bất ngờ. “Đang êm đẹp, sao đột nhiên phải thay quần áo mới?”

Bởi vì phải gặp hồ ly tinh a! Thẩm Thiên Lăng ngồi xếp bằng trên giường, người thua là một chuyện, trận địa không thể thua!

“Cái này hả?”. Tần Thiếu Vũ lấy một bộ quần áo màu xanh nhạt trong rương ra.

“Quên đi, ta tự lấy”. Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống giường, lấy ra một bộ áo lụa màu trắng.

Tần cung chủ nhéo tai hân. “Lỡ Tiêu Triển thấy thì làm sao bây giờ, không được mặc đẹp như vậy”

“Không liên quan tới hân”. Thẩm Thiên Lăng cúi người kéo quần.

Tần Thiếu Vũ nhân cơ hội sờ mông hân.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lúc này đừng quây a!

“Dù Lăng nhi chỉ mặc bao bố thôi cũng là tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành”. Tần Thiếu Vũ chọc hân.

“Đang êm đẹp sao ta phải mặc bao bố?”. Cũng không phải COSPLAY khoai tây! Thẩm Thiên Lăng đứng trước gương mặc quần áo, mơ hồ cảm giác giống sắp lên thảm đỏ ở kiếp trước!

Nếu không giành được giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất thì lão tử cũng phải quyết đấu với hồ ly tinh!

Tần Thiếu Vũ cười, cầm lấy dây buộc tóc màu bạc, ấn hân ngồi xuống ghế, tỉ mỉ chải tóc chỉnh tề cho hân.

“Ta không hề thích Ngâm Vô Sương kia”. Thẩm Thiên Lăng phàn nàn.

“Người không cần thích hân”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thích ta là được rồi”

Nói thì nói vậy, nhưng lần này hồ ly tinh đẳng cấp hơi cao a, đáng được để ý một chút! Trong lòng Thẩm tiểu thụ hơi cảm thấy nguy cơ.

Tần Thiếu Vũ cởi xuống ngọc bội màu xanh trên người, đeo lên bên hông hân.

FUCK! Thẩm Thiên Lăng giật mình trợn mắt, đây là tình huống gì? Tín vật của cung chủ Truy Ảnh cung cũng có thể tùy tiện tặng cho người khác ư?

“Đừng nói là Vô Tuyệt môn chủ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù là thần tiên trên trời ta cũng không ham”

Thẩm Thiên Lăng ôm cổ hân, mũi hơi cay cay.

“Nếu hân thức thời, nhìn thấy ngọc bội sẽ biết khó mà rút lui”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hân. “Đừng vì những chuyện này mà mất hứng, được không?”

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng ầm ập, ngửa đầu hôn nhẹ hân.

Khoé môi Tần Thiếu Vũ khẽ nhếch, hôn sâu hơn.

Mà lúc hai người đang triển miên thì trong nhà ăn mọi người đã cuống lên từ lâu. Sao còn chưa tới, thật đói bụng.

Ngâm Vô Sương mặc một thân áo đỏ như một đoá hoa lựu nở rộ! Nhưng vẻ mặt lại vô cảm, cho nên giống một đoá hoa lựu bị đông lạnh!

Hoa lựu đương nhiên không thể lo lắng giống người khác, cho nên lúc này hắn đang bưng một tách trà màu trắng, khê lắc, bên trong có ba đoá hoa nhài chìm nổi, toả mùi hương nhàn nhạt.

Quả nhiên rất có khí chất!

“Hay là ta tự đi mời?”. Giang Ngân Long đề nghị.

Giang Giao Long gật đầu, còn chưa kịp nói gì thì người hầu ngoài cửa đã thông báo. “Tần cung chủ đến, Thẩm công tử đến”

Cuối cùng cũng đến! Mọi người ở đây thở phào nhẹ nhõm.

“Xin lỗi đã khiến các vị đợi lâu”. Tần Thiếu Vũ đẩy cửa ra. “Thân thể Lăng nhi không khoẻ nên phải dây dưa một trận”

Đừng có mà lúc nào cũng lấy thân thể của ta ra làm cớ a! Thẩm Thiên Lăng thầm kháng nghị, theo hắn vào cửa, kết quả không cẩn thận đập phải vật áo, mất thăng bằng ngã nhào về phía trước.

“A!”. Mọi người trên bàn la lên, dừng để đập mặt xuống đất nha!

Tần Thiếu Vũ nhanh tay lẹ mắt, vươn tay kéo hắn vào lòng.

“Làm ta sợ muốn chết”. Thẩm Thiên Lăng còn chưa hoàn hồn.

“Ngươi nha”. Tần Thiếu Vũ bắt đắc dĩ.

Giang Ngân Long cũng tiến lên ân cần nói. “Thẩm công tử không sao chứ?”

“Không sao, đa tạ Giang trại chủ quan tâm”. Thẩm Thiên Lăng cười cười, ánh mắt hơi uể oải. “Chỉ vì ngồi xe ngựa quá lâu nên hơi chóng mặt mà thôi”. Diễn cực kì chân thật.

Giang Giao Long cảm thán. “Quả nhiên là liễu yếu đào tơ!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người chỉ biết nói bốn chữ này sao!

“Nếu thân thể không khoẻ, sao không gọi người mang cơm vào phòng?”. Thái độ Ngâm Vô Sương ôn hoà.

WTF liên quan gì tới ngươi! Thẩm tiểu thụ lãnh diễm không gì sánh được, còn chưa kịp nói gì thì Tần Thiếu Vũ đã thản nhiên bảo. “Là ta để Lăng nhi tới”

Thẩm Thiên Lăng yên lặng khen hắn một phát, thiếu hiệp làm tốt lắm!

Ngâm Vô Sương ngửa đầu uống trà, không nói gì thêm.

“Lúc ăn phải nhiều người mới vui”. Giang Giao Long cũng cười nói. “Nếu mọi người đã đến đông đủ vậy thì xin mời hai vị ngồi vào chỗ”

Tần Thiếu Vũ nắm tay Thẩm Thiên Lăng, dẫn hắn tới đối diện Ngâm Vô Sương.

Nhìn thấy hồ ly tinh sẽ ăn không vô biết không! Thẩm tiểu thụ thầm chửi FUCK, quyết định quên đi chuyện mình cũng là hồ ly tinh trong chốn giang hồ!

“Hôm nay các vị đến đây thật vinh hạnh cho chúng ta”. Giang Giao Long đứng dậy. “Hai huynh đệ bọn ta trước hết mời mọi người một chén”

Tần Thiếu Vũ bưng chén rượu của Thẩm Thiên Lăng lên, rót phân nửa vào chén mình, chỉ chờa cho hắn một chút dưới đáy.

“Quả thật phu thê thâm tình”. Một ông lão râu bạc trắng mỉm cười khen.

Tần Thiếu Vũ cười cười, ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Sau một chén rượu, không khí dễ chịu hơn nhiều, mọi người ăn uống bàn chuyện giang hồ và triều đình nên cũng không mấy ngưng ngừng.

Nhưng Thẩm tiểu thụ lại tương đối khổ sở, vì hắn hoàn toàn không hiểu. Lão tam Hắc Ứng là ai? Hoàng Y Tiên là ai? Vì sao hai người bọn họ bỏ trốn lại khiến thừa tướng Tư Mã nổi trận lôi đình, nghe chẳng liên quan gì cả! Các người kể chuyện phải có đầu đuôi biết không, chẳng chuyên nghiệp chút nào! Thẩm Thiên Lăng vừa ăn đậu nành vừa yên lặng chửi FUCK!

“Lão Tam Hắc Ứng là đệ nhất cao thủ trong triều, vốn là thống lĩnh Ngự Lâm quân. Hoàng Y Tiên là đào kép trong phủ thừa tướng Tư Mã”. Tần Thiếu Vũ kể vào tai hắn nhỏ giọng giải thích.

Vậy là được rồi! Nổi bần khoản của Thẩm Thiên Lăng trong nháy mắt bị gỡ bỏ, chuyện phiếm này phút chốc trở nên sinh động không ít!

Ông lão râu bạc thấy vậy thở dài. “Lúc trước đồ đệ kể chuyện Tần cung chủ và Thẩm công tử cho ta, ta còn nghi ngờ, hôm nay nhìn thấy quả nhiên còn ân ái hơn cả trong sách”

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng nhất thời xuất hiện vô số Grass Mud Horse! Đồ đệ của người không có việc gì làm sao, chuyện này cũng muốn báo lại! Hơn nữa cái gì gọi là “còn ân ái hơn cả trong sách”, lẽ nào người đọc mấy thứ sách đầu đường xó chợ này ư?

Nghĩ tới cảnh xx suốt ngày ươm ươm a a chảy ra mật dịch, đầu Thẩm tiểu thụ nhất thời bốc khói. Hơn nữa trong phim truyền hình, các vị tiền bối tạo hình như thế này không phải đều cổ hủ ngoan cố hay sao, phải cầm thù đồng tính tới tận xương tủy mới đúng, sao lại còn tán thưởng? Cụ ơi người không thể FASHION như vậy được!

“Khiến lão gia chê cười rồi, phu nhân nhà ta, đương nhiên ta phải yêu thương”. Tần Thiếu Vũ kín đáo gấp cho hắn một đũa thịt bò.

Thẩm Thiên Lăng phồng miệng nhai, ngoan ngoãn không gì sánh được!

Bởi vì hồ ly tinh đang nhìn sang đây!

“Các vị dự định cứu đệ đệ không nên thân của ta thế nào?”. Ngâm Vô Sương nói.

Vừa nói ra, trên bàn lập tức im lặng.

“Đã phái người mời Thẩm thiếu hiệp của Nhật Nguyệt sơn trang tới, lúc đó mới bàn tiếp việc này”. Giang Giao Long nói. “Huống hồ Tiêu nhị đương gia của Đoạn Tình cốc cũng vài ngày sau mới tới được, đành phải chờ tam đại môn phái tụ tập đông đủ đã”

Thẩm Thiên Lăng mơ hồ nhìn Tần Thiếu Vũ – Ta đang ngồi đây nha, sao còn phải chờ, chẳng lẽ trí nhớ hắn không tốt nên quên ta rồi?

Tần Thiếu Vũ vuốt vuốt đầu hắn. “Người nghĩ nhiều rồi, Giang trại chủ đang nói đến Thiên Phong, không liên quan tới người. Người là người của Truy Ảnh cung”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lòng tự trọng hơi bị tổn thương!

“Thẩm tiểu công tử đương nhiên cũng có thể đại biểu cho Thẩm gia”. Giang Giao Long hảo tâm chữa chút mặt mũi cho hắn. “Chỉ là thân thể Thẩm công tử yếu ớt nên cần được tính dưỡng cho tốt”

Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài. “Đa tạ Trại chủ quan tâm”

Có điều nếu đại ca tới thì thật vui!

“Nếu Giang trại chủ không để ý, ta muốn phái người của Vô Tuyết môn tra xét trong thành trước”. Ngâm Vô Sương nói.

“Đương nhiên”. Giang Giao Long gật đầu. “Môn chủ cứ tùy ý, nếu có gì cần giúp đỡ cứ nói với ta, đừng ngại”

“Đa tạ”. Giữa hai chân mày của Ngâm Vô Sương có chút ưu buồn, nhìn qua thật khiến người ta thương tiếc. Thắm Thiên Lăng nhìn trời. Nể mặt chuyện đệ đệ người mất tích, lần này ta sẽ không chửi FUCK với người. “Tần cung chủ có bằng lòng cùng tra xét với ta không?”. Ngâm Vô Sương ngẩng đầu nhìn Tần Thiếu Vũ, viên mắt hơi ửng đỏ.

Thắm Thiên Lăng: ...

Đừng buộc ta phải lật bàn nha!

“E là phải phụ lòng môn chủ rồi”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Gần đây có nhiều người mơ ước Lăng nhi, ám vệ Truy Ảnh cung lúc nào cũng phải bảo vệ hần, một tác không rời, thật sự không thể rời đi”

Trong lòng Thắm tiểu thụ lập tức thoải mái hơn.

Được rồi, đêm nay có thể cho người sờ bụng nhiều một chút.

“Ai mơ ước Thắm công tử?”. Ngâm Vô Sương nhướn mi hỏi.

Đừng có dùng giọng điệu thiếu ăn đòn như vậy chứ! Thắm Thiên Lăng nhất thời cực kì khó chịu. Lão tử không xấu, đương nhiên có nhiều người để ý!

“Có điều, kể ra thì ngày xưa ta nghe nói Thắm công tử...”. Ngâm Vô Sương còn chưa nói hết câu thì Tần Thiếu Vũ đã lạnh lùng quét mắt về phía hần, ánh mắt so với băng còn sắc bén hơn, tràn ngập uy hiếp.

Ngâm Vô Sương khẽ cười một tiếng, ngửa đầu uống hết chén rượu, không nhiều lời nữa.

“Dù lúc trước ta đã làm gì thì cũng không liên quan tới môn chủ”. Thắm Thiên Lăng đột nhiên nhìn hần nói. “Nếu sai ta sẽ sửa, không cần môn chủ lo lắng”

Tần Thiếu Vũ cười cười, tiếp tục dứt hần ăn.

“Sửa?”. Ngâm Vô Sương nhìn hần. “Tiêu nhị đương gia vì người mà không tiếc bỏ vợ, chuyện này e rằng không thể sửa được”

“Đây là chuyện giữa ta và Tiêu Triển, có thể giải quyết hay không còn chưa tới phiên môn chủ quyết định”. Thắm Thiên Lăng lạnh lùng đối diện với hần. “Biết người khác có gia đình rồi còn chen vào, quả thật đáng trách. Có điều ta đã biết sai, đỡ hơn ai đó vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ”

Tần Thiếu Vũ nghe vậy suýt nữa cười ra tiếng.

Bình dấm chua thật đáng yêu.

“Ôi chào, mọi người làm gì vậy”. Trên bàn cơm tràn đầy mùi thuốc súng, Giang Giao Long đứng lên hoà giải. “Đến nếm thử rượu hoa đào chưng cất ba mươi năm của ta một chút đi”

Ngâm Vô Sương hừ lạnh một tiếng, đứng lên lướt ra cửa.

Giang Giao Long hơi nhúc nhích đầu.

“Ngồi đi”. Thắm Thiên Lăng kéo hần ngồi xuống, thuận tiện gấp cho Giang trại chủ một đĩa cá.

“Hay là ta đi xem môn chủ?”. Giang Giao Long thận trọng nói.

“Có gì đâu mà xem”. Thắm Thiên Lăng cau mày nói. “Nhiều người từ xa chạy tới đây cứu đệ đệ hần, không cảm kích thì thôi còn hừ tới hừ lui, quả thật không biết lý lẽ”

Giang Giao Long nhất thời sinh ra đồng cảm mạnh mẽ với hần.

“Nói thì nói vậy, nhưng đi xem vẫn tốt hơn”. Giang Ngân Long lo lắng. “Dù sao cũng là khách quý, không nên thất lễ”

“Đúng thế”. Giang Giao Long đứng lên. “Ta phải đi xem một chút mới được”

“Để ta đi”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thắm Thiên Lăng: ...

Cảm giác trong lòng có một ngàn con Grass Mud Horse chạy như điên qua!

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ nhìn hấn. “Được không?”

“...Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

Tuy trong lòng khó hiểu nhưng trên bàn còn có nhiều người như vậy, Thẩm tiểu thụ vẫn rất hiểu chuyện mà không hỏi nhiều.

“Xin phép”. Tần Thiếu Vũ chào mọi người rồi quay đầu ra cửa.

Thẩm Thiên Lăng không còn thấy thèm ăn, cúi đầu lặng lẽ ăn canh.

Những người còn lại thấy vậy thì đều đau lòng, ngay cả nữ đầu bếp đang chỉ dẫn dọn món bên cạnh cũng thế!

Không sai, couple quốc dân phải có dàn fan đông đảo như vậy!

Vô Tuyệt môn chủ quả thật là hồ ly tinh...

Cực kì quá đáng!

“Không sợ phu nhân người giận ư?”. Dưới cây ngô đồng trong tiểu viện, Ngâm Vô Sương yên lặng nhìn hấn.

“Lăng nhi không phải không hiểu chuyện như người nghĩ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chuyện trước khi hấn mất trí nhớ, xin môn chủ sau này đừng nhắc tới nữa”

“Đau lòng ư?”. Khoé miệng Ngâm Vô Sương cong lên. “Nói thử xem, ta có điểm nào không bằng hấn?”

“Người ái mộ môn chủ trong khắp thiên hạ đâu chỉ có một trăm hay một nghìn”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Thì sao?”. Ngâm Vô Sương nhìn vào mắt hấn. “Ta cái gì cũng tốt hơn hấn, nhưng người vẫn không muốn ta, đúng không?”

Tần Thiếu Vũ cười cười. “Môn chủ suy nghĩ nhiều rồi. Ta đã thích Lăng nhi thì trong mắt ta, cái gì của hấn cũng tốt hơn người”

“Tần Thiếu Vũ!”. Vẻ mặt Ngâm Vô Sương hung ác.

“Không phải người không tốt, mà là hấn quá tốt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Môn chủ nên quên ta đi”

“Lần này người tới đây cũng không phải vì giúp ta”. Ngâm Vô Sương cắn răng.

“Quả thật ta đến vì chuyện khác”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều nếu đã vô tình đụng mặt nhau rồi, môn chủ có gì cần, Truy Ảnh cung cũng không bằng quang đứng nhìn”

“Ai cần Truy Ảnh cung của người, ta muốn người giúp ta cơ!”. Ngâm Vô Sương không kiên nhẫn cắt ngang.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Truy Ảnh cung chủ có thể giúp người, Tần Thiếu Vũ lại không thể”

Ngâm Vô Sương nghe vậy mặt trắng bệch, vung tay vào phòng, hung hăng đóng cửa lại.

Ánh mắt Tần Thiếu Vũ lạnh lùng, quay đầu ra khỏi tiểu viện.

“Sao rồi?”. Ở trong phòng, Thẩm Thiên Lăng đứng ngồi không yên, vừa thấy hấn vào cửa thì lập tức ra đón.

“Còn sao nữa?”. Tần Thiếu Vũ ôm hấn đặt lên bàn. “Trừ phi ta cưới hấn, nếu không cũng chỉ đành tiếp tục cứng rắn”

“Người dám!”. Thẩm Thiên Lăng banh mặt hấn biến hình.

“Ừ, ta không dám”. Tần Thiếu Vũ cười khê. “Có bình dấm chua như người là đủ rồi”

Vậy cũng không đến nỗi, Thẩm Thiên Lăng buông tay ra. “Đại ca ta chừng nào sẽ tới?”

“Chắc khoảng mười ngày”. Tần Thiếu Vũ nói. “Xem ra chuyện lần này sẽ rất ồn ào”

“Rốt cuộc là ai bắt đi Ngâm Lạc Tuyệt?”. Thẩm Thiên Lăng hơi khó hiểu.

“Ta đã phái người thu thập tin tức, sẽ nhanh chóng có manh mối”. Tần Thiếu Vũ tự mình rót một chén trà mà uống.

“Vô Tuyệt môn quan hệ rất tốt với mọi người sao?”. Thảm Thiên Lăng nhìn hẩn. “Vì sao Ngâm Lạc Tuyết mất tích lại khiến toàn bộ giang hồ đều chạy tới hỗ trợ?”. Cho dù đoàn kết hữu nghị thì cũng hơi lố a!

“Quan hệ cá nhân không rộng rãi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Những năm gần đây giang hồ không yên ổn, cho nên các đại môn phái đạt tới thoả thuận, mặc kệ môn phái nào xảy ra chuyện, những môn phái còn lại phải cố hết sức giúp đỡ, cùng giữ gìn yên ổn vô lâm. Mà Vô Tuyệt môn là một trong tứ đại môn phái, khi xảy ra chuyện đương nhiên sẽ khiến nhiều người quan tâm, vì vậy người trên giang hồ tụ tập ở Thiên Ổ Thủy trại cũng không có gì lạ”

“Thế nhưng nghe qua thì một chút manh mối cũng không có”. Thảm Thiên Lăng nói. “Chỉ bằng một chút đồn đãi thì làm sao tìm được người”. Không có thiết bị theo dõi không có video, quả thật khó khăn chồng chất!

“Chỉ cần đã làm ra chuyện thì sẽ lưu lại manh mối”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cho nên đừng lo”

“Ai nói ta lo?”. Dù lo ai cũng sẽ không lo cho tình địch biết không! Lão tử chỉ tò mò mà thôi!

“Ừ, người không lo lắng”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu, há miệng cắn lên mũi hẩn.

“Cung chủ”. Có âm vệ bên ngoài nói. “Tiểu Ngũ đã về”

“Ngaoan, ra sau bình phong đọc sách đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta bàn việc xong thì về ngủ với người”

Thảm Thiên Lăng gật đầu, nghe lời ra sau bình phong, nằm trên giường hóng chuyện.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ đẩy cửa bước vào.

“Sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Mấy ngày nay trong Thiên Ổ Thủy trại có không ít người trên giang hồ, vì vậy có rất nhiều tin tức”. Triệu Ngũ nói. “Ngồi trong quán trà nghe một trận, có người nói là mọi rợ phương bắc, có người nói là Miêu Cương ở Tây Nam, có người nói là yêu quái, chuyện gì cũng có”

“Có người cố ý tung tin đồn sao?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Việc ấy thì chưa chắc, cũng không tra được những lời này xuất phát từ miệng của ai”. Triệu Ngũ nói. “Muốn điều tra triệt để, e là phải tốn công một phen”

63. Chương 61: Thư Gì Chứ !

“Phái thêm nhiều người đi thăm dò”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hành động cẩn thận, đừng để người khác phát hiện”

“Vâng”. Triệu Ngũ gật đầu. “Đúng rồi, hồi nãy ở trên đường nghe người ta nói Tiêu nhị đương gia của Đoạn Tình cốc vài ngày nữa sẽ đến”

Nghe thấy tên Tiêu Triển, Thảm Thiên Lăng ở sau bình phong yên lặng thở dài một hơi.

Cục diện rối rắm thật khiến người ta đau đầu!

“Ngây ngẩn cái gì thế?”. Triệu Ngũ đi rồi, Tần Thiếu Vũ lách vào trong bình phong, thấy hẩn còn đang thần thờ.

Thảm Thiên Lăng thành thật nói. “Đang nghĩ tới Tiêu Triển”

Sau đó hẩn bị Tần cung chủ búng vào đầu. “Không cho nghĩ”

“Ta đang nghiêm túc”. Thảm Thiên Lăng vẽ mặt >_<. “hẩn=” có=” vẽ=” khó=” chơi,=” ta=” không=” chắc=” sẽ=” thuyết=” phục=” được=”>”

“Thì sao?”. Tần Thiếu Vũ ngồi cạnh hẩn. “Chẳng lẽ hẩn còn có thể đoạt người khỏi tay ta?”

“Nói thì nói vậy nhưng trước kia vốn là lỗi của ta”. Thảm Thiên Lăng buồn phiền đến cực điểm. Thật ra nghiêm túc mà nói cũng không phải lỗi của ta, nhưng chuyện này không cách nào giải thích được, thật oan uổng.

“Cho nên mới kêu người đi xin lỗi”. Tần Thiệu Vũ ôm hán đặt lên đùi mình. “Bất cứ ai cũng không thể làm đúng cả đời, biết sai thì phải sửa”

“Người thì sao?”. Thảm Thiên Lăng kéo nhẹ tóc hán. “Có từng làm chuyện gì sai không?”

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Đương nhiên có”

Thảm tiểu thụ hứng thú. “Nói nghe thử xem”

“Không nói”. Tần cung chủ cự tuyệt.

“Đừng nhỏ mọn vậy chứ!”. Thảm Thiên Lăng nổi máu tò mò. “Nói chút xú thôi cũng được”

“Nói xong không cho người tức giận”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Được”. Thảm Thiên Lăng không nghĩ ngợi nhiều đáp ứng một tiếng, sau đó buồn bực hỏi. “Sao ta phải giận, liên quan tới ta sao?”

“Liên quan tới Ngâm Vô Sương”. Lời nói của Tần Thiệu Vũ rất giật gân.

Thảm Thiên Lăng nhất thời nheo mắt lại.

Đừng nói người và hồ ly tinh từng yêu nhau nhé!

“Biểu cảm gì thế này”. Tần Thiệu Vũ đỏ khốc đỏ cười, chột chột cái bụng mềm của hán.

“Nói!”. Thảm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

“Là chuyện năm năm trước”. Tần Thiệu Vũ nói. “Lúc đó cả nước gặp hạn hán, cuộc sống bấp bênh, bạo loạn tùy thời có thể xảy ra, một số Tà giáo ở các nước khác cũng nhân cơ hội lên vào Trung Nguyên, liên hợp với Phượng Cửu Dạ, âm mưu làm rối loạn giang hồ”

“Sau đó thì sao?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Các đại môn phái không thể để bọn họ làm loạn, vì vậy tụ tập ở trấn Ngô Đồng vào đầu tháng chín, cùng bàn việc tiêu diệt bọn họ. Mà Truy Ảnh cung và Vô Tuyệt môn cùng đối phó một ma giáo ở Tây Vực gọi là Khương Cốt bang”

“Sau đó các người lâu ngày nảy sinh tình yêu?”. Thảm Thiên Lăng lăm lăm, thật là cực kì cầu huyết!

“Nói bậy”. Tần Thiệu Vũ búng vào đầu hán. “Lúc đó ta và Ngâm Vô Sương không cùng lúc ra mặt nên cũng không thấy có gì không ổn. Vốn tưởng với thực lực của Truy Ảnh cung và Vô Tuyệt môn thì có thể dễ dàng tiêu diệt một giáo phái nhỏ nhỏ, nhưng không ngờ đối phương am hiểu mê trận, giăng bẫy dụ Ngâm Vô Sương đến biên cảnh, nhốt ở Quỷ thành trong sa mạc”

“Quỷ thành?”. Sau lưng Thảm Thiên Lăng tê rần.

“Là cách gọi quen thuộc của dân chúng địa phương mà thôi. Nhưng dù không có quỷ, người bình thường đi vào cũng không ra được”. Tần Thiệu Vũ nói. “Lúc ta nhận được tin đã là mười ngày sau. Lúc đó ở chung với ta còn có chủng môn của nhiều môn phái khác, hầu như mọi người đều cho rằng không thể cứu Ngâm Vô Sương trở về nữa. Mười ngày không ăn không uống bị nhốt ở sa mạc, dù không có cơ quan hay ám sát cũng không thể chịu được”

“Sau đó người đi cứu hán một mình ư?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Truy Ảnh cung hợp tác với Vô Tuyệt môn, ta đương nhiên phải cứu hán”. Giọng Tần Thiệu Vũ trầm thấp. “Ta vốn định lên vào Quỷ thành tìm người, nhưng không ngờ bị những người gần đó phát hiện. Mười mấy nam tử Tây Vực cầm đao vây bắt ta, ta tưởng là người của Khương Cốt bang nên giết sạch bọn họ”

Thảm Thiên Lăng mơ hồ đoán được một chút.

“Sau khi giết người xong ta xoay người muốn chạy, lại nghe xa xa truyền tới tiếng lục lạc”. Lòng bàn tay Tần Thiểu Vũ băng lãnh. “Một nhóm dân du mục chậm rãi ca hát đi qua, vốn đang cười nói, nhưng khi nhìn thấy thi thể trên đất thì bắt đầu gào khóc. Lúc này ta mới biết đã giết lầm người, bọn họ không phải tà giáo mà là dân du mục bình thường mà thôi”

“Nhưng bọn họ dùng đao uy hiếp người”. Thẩm Thiên Lăng nắm tay hắn.

“Lúc đó Trung Nguyên không an ổn, triều đình đang tập trung tiêu diệt loạn đảng”. Tần Thiểu Vũ nói. “Không ít sơn tặc bị quan binh truy sát nên chạy trốn tới biên cảnh tiếp tục làm chuyện ác. Những người dân du mục kia cũng cho rằng ta là thổ phỉ mà thôi”

“...”. Thẩm Thiên Lăng không biết nên nói gì.

“Lúc đó ta nấp sau một tảng đá lớn, quanh tai đều là tiếng khóc”. Tần Thiểu Vũ cười khổ. “Cả đời cũng không quên được”

Thẩm Thiên Lăng ôm hắn, vùi mặt vào vai hắn. “Đừng nói nữa, ta không hỏi nữa đâu”

“Sau đó ta vào thành, tổn biết bao nhiêu công sức mới tìm được Ngâm Vô Sương, mang hắn ra ngoài”. Tần Thiểu Vũ nói. “Trong thành khói độc tràn lan, lúc đó hắn đã hôn mê bất tỉnh, ta cũng bị thương nặng, gần như mất mạng”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng như con mèo nhỏ cắn cắn tai hắn.

“Làm gì vậy?”. Tần Thiểu Vũ bật cười.

“Đừng buồn nữa”. Thẩm Thiên Lăng ôm cổ hắn. “Người cũng không cố ý”

“Đã làm sai thì có buồn cũng vô ích, ta chỉ có thể thay bọn họ chăm sóc vợ con”. Tần Thiểu Vũ vén tay áo lên, lộ ra một vết bầm màu xanh đen.

“Cái gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Giết người vô tội, ông trời báo ứng”. Tần Thiểu Vũ tự giễu. “Bị khói độc của Quỷ thành khiến cho tâm mạch bị thương, không có cách nào trị khỏi”

“Có sao không?”. Thẩm Thiên Lăng nhất thời lo lắng.

“Không phải chuyện gì lớn”. Giọng Tần Thiểu Vũ rất dịu dàng. “Đừng sợ”

“Chuyện nhỏ cũng không được!”. Thẩm Thiên Lăng tựa trước ngực hắn. “Phải bình an cả đời”

Tần Thiểu Vũ cười cười, ôm hắn về phòng ngủ.

“Cung chủ”. Một lát sau ám vệ ở ngoài cửa nói. “Vô Tuyệt môn chủ phái người đến nói đã chuẩn bị sẵn rượu Trúc Diệp Thanh hảo hạng”

Thẩm Thiên Lăng nhất thời cảm giận siết chặt nắm đấm. Hồ ly tinh quả thật đáng ghét!

Tần Thiểu Vũ thấy vậy buồn cười, tiến đến hôn nhẹ hắn.

“Cung chủ?”. Thấy hắn một lúc lâu không trả lời, ám vệ lại nói. “Hay là ta nói với hắn cung chủ đang động dục?”

“Động dục cái gì, cung chủ cũng không phải Tiêu mẽ mẽ (có ai nhớ biệt danh này của Tiêu Triển không?)”. Một ám vệ khác quay đầu đánh hắn một bạt tay. “Uốn lưỡi trước khi nói!”

“Động dục, nóng lên, nóng... động... lên!”. Ám vệ nỗ lực một chút, rốt cuộc phát âm chuẩn xác mà la lớn ra bên ngoài. “Xin các hạ về đi, cung chủ của chúng ta đêm nay không rảnh, hắn đang động dục nghiêm trọng!”

Những người còn lại phút chốc bắt hắn lại đấm đá, mẹ nó, vẫn nói sai!

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần Thiểu Vũ dở khóc dở cười.

“Không đi uống rượu sao?”. Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm. “Có người chuẩn bị Trúc Diệp Thanh hảo hạng kìa!”

“Người muốn ta đi sao?”. Tần Thiếu Vũ vươn tay nhéo má hắn.

“Rất muốn”. Về mặt Thẩm tiểu thụ rất thành thật.

Tần Thiếu Vũ bật cười, ôm hắn lăn trên giường.

“Còn chưa tắm!”. Thẩm tiểu thụ mắc bệnh sạch sẽ.

Tần Thiếu Vũ hôn lên má hắn một chút. “Ừ, tắm cho ta đi”

“Cung chủ”. Âm vệ ở ngoài gọi.

“Chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ cởi ra đai lưng của Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm tiểu thụ giãy dụa.

“Có người nói Tiêu nhị đương gia đã đến Thiên Ổ Thủy trại”. Âm vệ nói. “Hình như đang đến đây”

Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Đến sớm ghê”

Thẩm tiểu thụ cứng đờ. “Lúc trước không phải nói còn ba bốn ngày nữa sao?”

“Ai biết đâu”. Tần Thiếu Vũ hôn lên ngực hắn, không nhịn được mà nói. “Chắc là trộm ngựa ở đâu đó”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Dù gì cũng là sư đệ của người, đừng nói người ta bần tiện như vậy a!

“Cung chủ”. Âm vệ lại nói. “Tiêu nhị đương gia xách dao tới rồi”

Thẩm Thiên Lăng thở dài, vươn tay đẩy hắn ra. “Đứng dậy mau, chuẩn bị chiến đấu”

Tần Thiếu Vũ lại cắn trước ngực hắn một chút rồi mới lưu luyến ngồi dậy.

“Cung chủ”. Âm vệ gõ cửa lần nữa.

Sau đó Thẩm Thiên Lăng và hắn đồng loạt nói. “Tiêu nhị đương gia muốn gặp Thẩm công tử”

Đoán đúng y chang, một chữ cũng không sai! Cực kì chính xác!

Tần Thiếu Vũ suýt nữa cười ra tiếng.

Âm vệ cũng sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng khen ngợi. “Phu nhân thật thông minh hơn người”

“Bây giờ ta không muốn gặp hắn”. Thẩm Thiên Lăng nằm lì trên giường thở dài, buổi tối cần ngủ ngon!

“Không muốn gặp thì không gặp”. Tần Thiếu Vũ chỉnh sửa y phục. “Ổ trong phòng chờ ta trở lại”

“Các người không đánh nhau đấy chứ?”. Thẩm Thiên Lăng hơi quan tâm.

“Đánh nhau thì sao”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hắn đánh không lại ta”

“Thẩm Thiên Lăng!”. Trong viện truyền tới một tiếng gầm!

Thẩm tiểu thụ bị dọa run một cái. Mẹ kiếp, đừng bắt ngờ hô lớn vậy chứ, người cũng đâu phải pháo!

Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ mặt hắn, xoay người ra ngoài.

Tiêu Triển đứng trong viện, tâm trạng cáu kỉnh cực độ.

“Lăng nhi ngủ rồi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu không có việc gì gấp thì xin Nhị đương gia sáng mai hãy tới”

“Gọi hắn ra đây!”. Sắc mặt Tiêu Triển rất khó xem. “Nếu không ta đành phải đánh vào”

Tần Thiếu Vũ chắc chắn. “Nửa đêm đòi đánh đòi giết, muốn gặp phu nhân ta, truyền ra ngoài Nhị đương gia không sợ mất mặt sao?”

Tiêu Triển rút đao khỏi vỏ, rõ ràng không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Tần Thiếu Vũ cười nhạt, đón lấy bội kiếm trong tay ám vệ.

Bầu không khí nhất thời căng thẳng, xung quanh một mảnh yên tĩnh, dường như tiếng ve cũng dừng lại.

Sau đó trong nháy mắt, hai người sẽ đánh nhau?

Thật ra là không! Bởi vì chưa ai kịp ra chiêu thì Thảm Thiên Lăng đã ngao ngao lăn ra cửa. Hồi này ngồi chồm hổm ở khe cửa nhìn lên hơi lâu nên lúc đứng lên hơi chóng mặt.

Cực kì mất mặt.

Tần Thiếu Vũ hơi kinh ngạc, bay tới ôm hắn vào lòng. “Sao vậy?”

Thảm Thiên Lăng sờ mũi một cái, bình tĩnh nhìn Tiêu Triển. “Ta ra rồi đây, người tìm ta có việc gì?”. Khí chất cao ngạo giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì!

“Đây là chuyện gì?”. Tiêu Triển nghiêng răng nghiêng lợi, vút một đồng sách trước mặt hắn.

Thảm Thiên Lăng kì quái nhìn thoáng qua, chỉ thấy tựa đề phần lớn là “Tần cung chủ dùng vạn lượng vàng mua một tiếng cười, ở sau rèm đỏ mà điên loạn đảo phương một đêm” hoặc “Thảm công tử uống thuốc đặc chế, cùng Tần cung chủ hoan ái chốn khuê phòng”, vừa nhìn đã thấy mặt đỏ tím đập!

“Người thế mà mua mấy thứ này!”. Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt nhìn kẻ biến thái mà nhìn Tiêu Triển. Dân chúng mua xem cho vui thì thôi, người hóng chuyện làm gì! Hơn nữa mua rồi thì thôi, còn chạy tới hỏi, đầu bị nước vô hay sao?

“Người chưa đọc qua sao?”. Tiêu Triển giận dữ nói.

WTF! Thảm Thiên Lăng quả thật muốn quỳ lại trí thông minh của hắn. “Sao ta phải đọc?”. Chỉ có kẻ ăn no rừng mỡ mới có thể tự xem cảnh mình xx! Hơn nữa lão tử và ai kia cũng chưa xx với nhau!

Đêm nay vốn định xx, kết quả bị người chạy tới cắt ngang!

Quả thật đáng ghét!

Tần Thiếu Vũ nhú mày. “Nhị đương gia chạy tới để hỏi chuyện này sao?”

Tiêu Triển nhặt lên một quyển sách, tiện tay lật ra một tờ ném cho Thảm Thiên Lăng.

Thảm tiểu thụ cầm lên đọc, chỉ thấy trên đó viết “Thảm công tử và Tần cung chủ phu thê tình thâm, hôm đó hai người đang uống rượu trong rừng hoa thì thấy một nữ tử ôm đàn tỳ bà, cười mây bay tới, nhìn kĩ chính là yêu hồ ngàn năm Tiêu Mễ Mễ”

“Phụt”. Thảm Thiên Lăng cười ra tiếng.

Tiêu Mễ Mễ.

“Người còn dám cười”. Tiêu Triển giận dữ nói.

Thảm Thiên Lăng an ủi. “Thật ra chưa chắc mọi người nghĩ Tiêu Mễ Mễ là người”

“Tại sao phải đưa thư của ta cho những người khác?”. Tiêu Triển áp sát từng bước.

Thảm Thiên Lăng sững sốt. “Thư gì?”

“Còn làm bộ?”. Trên trán Tiêu Triển nổi gân xanh.

Làm bộ muội người! Thảm Thiên Lăng không hiểu gì hết! Lão tử không biết thật mà, thư gì chứ, hoàn toàn không biết a!

64. Chương 62: Tần Cung Chủ Lãnh Khốc!

Tần Thiếu Vũ cầm sách lên, tùy ý đọc qua hai dòng.

Yêu hồ ngàn năm Tiêu Mễ Mễ không quyến rũ được Thảm Thiên Lăng vì vậy phút chốc nước mắt rơi như mưa, đàn một khúc tỳ bà, cực kì réo rất thảm thiết!

Nhìn ca từ “Cả đêm cô đơn, vắn vương lưu luyến, trong cơn mộng mị, phút chốc tiêu tan”, Tần thiếu hiệp toàn thân nổi da gà!

“Thư ở chỗ nào?”. Thảm Thiên Lăng còn đang khó hiểu.

Sắc mặt Tiêu Triển đỏ sạm, mắt muốn phun ra lửa!

Tần Thiếu Vũ sờ sờ cằm. “Ta tưởng Nhị đương gia chỉ giỏi võ thôi, ai ngờ văn chương cũng hay như vậy”

Thảm Thiên Lăng kì quái cầm sách lên đọc tiếp, sau đó trong đầu lóe lên ý tưởng, giật mình trợn mắt. “Ca từ này là người viết ư?”

“Thì sao?”. Tiêu Triển giận dữ nói. “Hồi xưa người đòi đọc nên ta phải tìm người dạy!”

Mẹ kiếp ai muốn đọc thư tình người viết chứ, oan muốn chết! Đầu Thảm Thiên Lăng kêu ong ong.

“Khó chịu sao?”. Thấy hấn tái mặt, Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thảm Thiên Lăng lắc đầu, nhìn Tiêu Triển nói. “Chúng ta nói chuyện riêng một chút được không?”

Tần Thiếu Vũ nghe vậy nhướn mày.

Tiêu Triển cười nhạt. “Chỉ e là Tần cung chủ không muốn”

Thảm Thiên Lăng nhìn Tần Thiếu Vũ. “Được không?”

Tần Thiếu Vũ đen mặt lòi hấn vào phòng.

Tiêu Triển chân khê động, suýt nữa đuổi theo!

“Người chờ ta một chút!”. Thảm Thiên Lăng quay đầu nghiêm túc dặn. “Trước hết đừng rời đi”

Về mặt Tiêu Triển rất phức tạp.

Tần Thiếu Vũ rầm rầm đóng cửa lại!

“Người... ô!”. Thảm Thiên Lăng còn chưa nói hết câu đã bị hung hăng đè lên miệng!

Lúc này đừng nên làm loạn a! Thảm tiểu thụ vô cùng căm giận, dùng sức đẩy hấn ra.

“Không được đi”. Tần Thiếu Vũ banh mặt hấn.

“Chuyện này phải giải quyết”. Thảm Thiên Lăng nhìn hấn. “Phía sau ta có Nhật Nguyệt sơn trang và Đường Gia bảo, hấn dù tức giận cũng không làm gì ta được”

“Thì sao? Ta không chịu”. Tần Thiếu Vũ lãnh khốc không gì sánh được, cực kì anh tuấn!

Vì vậy Thảm tiểu thụ liền nhớ tới các tựa truyện “Thiếu hiệp băng sơn của ta” hay “Tình yêu gây chấn động thế gian: Yêu một cung chủ lạnh lùng lãnh khốc” – cho nên lập tức tự làm cho bản thân chấn động!

“Về mặt gì thế này?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Người để ta đi đi”. Thảm Thiên Lăng rất nghiêm túc. “Trốn tránh mãi cũng không phải cách giải quyết”

“Nếu ta không cho thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thảm Thiên Lăng: ...

Vậy người đi quỳ lên tắm giặt đồ cho lão tử!

Đương nhiên những lời này không thể nói ra, Thảm tiểu thụ chỉ thầm tự sướng một chút, sau đó làm ra vẻ mặt cực kì uất ức. “Dù mất trí nhớ nhưng nếu trước kia đã làm sai thì bây giờ phải cố gắng giải quyết, bất quá trấn an một câu mà thôi”. Nửa thật nửa giả, chuyển đổi cảm xúc rất tự nhiên, không hề làm mất mặt kiếp trước!

Tần Thiếu Vũ sờ sờ đầu hấn, thầm thở dài.

“Được không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Ta gọi hần vào”. Tần Thiếu Vũ rút cuộc thỏa hiệp. “Nếu có chuyện gì thì ta ở ngoài cửa”

“Hay là đi thư phòng đi”. Thắm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Nơi này là phòng ngủ của chúng ta”. Phòng ngủ chỉ có người nhà mới vào được!

Đáy mắt Tần Thiếu Vũ mang chút ý cười, cúi đầu hôn nhẹ lên môi hần. “Ừ”

Thắm tiểu thụ hít sâu một chút, xoay người ra cửa.

Tiêu Triển vẻ mặt cau gắt, cảm tức nhìn giếng nước trong viện, giống như ngay lập tức sẽ nhảy xuống!

Tần Thiếu Vũ sờ mũi một cái, nếu biết tối nay hần đến thì đã rút cạn cái giếng.

Thắm Thiên Lăng thận trọng nói. “Chúng ta đến thư phòng nhé?”

“Hừ!”. Tiêu Triển xoay người rời đi.

“Sai hướng rồi”. Thắm Thiên Lăng ở phía sau hần, vẻ mặt >_<. “thư=”” phong=”” ở=”” bên=”” phải=””>

Tiêu nhị đương gia dừng chân, hung tợn đổi hướng.

Thắm Thiên Lăng: ...

Dữ như vậy làm gì? Mọi người bình tĩnh êm ái nói chuyện không tốt sao?

Chẳng hòa thuận chút nào!

“Muốn nói gì?”. Sau khi vào thư phòng, Tiêu Triển đằng đằng sát khí nhìn hần.

Thắm Thiên Lăng bất đắc dĩ. “Nếu người cứ giữ bộ dạng này, ta quả thật không biết nói gì”

“Định lúc nào theo ta về?”. Tiêu Triển vào thẳng chủ đề.

Tần Thiếu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, ở ngoài cửa nắm chặt chuôi kiếm.

Ám vệ ngồi xổm trên nóc, trong mắt đầy lo lắng! Vẻ mặt cung chủ thật là... Nửa đêm đừng giết người nha, hu hu hu thật đáng sợ!

“Ta quả thật mất trí nhớ”. Thắm Thiên Lăng nói. “Chuyện trước kia chẳng nhớ được gì, không có ấn tượng gì về lá thư này, cũng không biết tại sao lại truyền ra ngoài”

“Cho nên người không muốn đi theo ta?”. Giọng Tiêu Triển trở nên sắc bén.

“Trước kia rốt cuộc ta đã nói gì với người?”. Thắm Thiên Lăng thật sự tò mò.

“Đương nhiên là nói muốn ở bên ta cả đời”. Tiêu Triển nổi giận đùng đùng.

Vừa dứt lời, Tần Thiếu Vũ đã âm âm đập bay cửa.

Thắm Thiên Lăng bị dọa hết hồn.

“Nói xong rồi đúng không?”. Tần cung chủ bước tới. “Tạm biệt không tiễn Tiêu nhị đương gia”

Đừng gây rối a! Thắm Thiên Lăng cảm tức liếc hần. “Ra ngoài!”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Ra ngoài đi!”. Thắm Thiên Lăng quả thật tức giận, đã nói để mình giải quyết mà!

Tiêu Triển cười mà như không cười, ở một bên hóng chuyện.

Tần Thiếu Vũ xoay người ra cửa, ngồi trong viện lau kiếm, sắc mặt đen như nước sơn!

Ám vệ nhao nhao hít một hơi lạnh khí, cung chủ muốn ăn thịt người sao, hù chết người!

“Chuyện trước đây là lỗi của ta”. Thắm Thiên Lăng nhìn Tiêu Triển. “Nhưng ta sẽ không đi theo người”

Tiêu Triển cau mày. “Vì Tần Thiếu Vũ ư?”

“Ta thật lòng muốn ở bên hần”. Thắm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

“Đã quyết định rồi thì cần gì tìm ta nói?”. Tiêu Triển lạnh lùng nhìn hấn.

“Muốn nói xin lỗi với người”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Ta quả thật làm sai, cũng nên nói rõ với nhau”

“Không sợ ta cướp người về ư?”. Tiêu Triển hỏi.

“Ta có gì tốt đâu mà cướp”. Thẩm Thiên Lăng bật cười. “Nếu người muốn kết hôn, vẫn còn có rất nhiều người xếp hàng chờ. Cướp ta về chỉ khoái chí nhất thời, nhưng lại khiến Đoạn Tình cốc của người gặp nhiều phiền phức. Cái được không thể bù lại cái mất, lẽ nào Nhị đương gia sẽ làm vậy?”

Tiêu Triển lạnh lùng nói. “Người hiểu thật rõ”

“Lúc trước ta làm sai, nếu người muốn bồi thường, đương nhiên ta sẽ cố hết sức mà làm”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Có điều ta đã có người trong lòng, xin Nhị đương gia đừng ép buộc”

Trong phòng nhất thời yên lặng, sau một lát, tâm trạng Tiêu Triển hơi phức tạp. “Nếu không phải về bề ngoài thì ta còn tưởng người không phải Thẩm Thiên Lăng”. Tính cách khác xưa rất nhiều.

“Ta quả thật không còn là người kia”. Ánh mắt Thẩm Thiên Lăng rất thuần khiết. “Nếu Nhị đương gia thích Thẩm Thiên Lăng trước kia thì hãy quên hấn đi”

Tiêu Triển bình tĩnh nhìn hấn vài lần, cười khổ. “Hấn thật may mắn”

Thẩm Thiên Lăng không nói gì.

“Trời đã tối rồi, nghỉ ngơi sớm chút đi, chuyện này sau này hãy nói”. Tiêu Triển đặt một chiếc bình xuống bàn, không thèm nhìn hấn một cái mà bước ra cửa.

Tần Thiếu Vũ ngồi trên ghế đá trong viện, lạnh lùng nhìn hấn nhảy ra khỏi tường viện.

“Chúng ta về thôi”. Thẩm Thiên Lăng ngồi xổm xuống trước mặt Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ vẫn cực kì lãnh khốc, đứng lên về phòng ngủ một mình.

Thẩm tiểu thụ hơi ORZ một chút. Là một đại hiệp người phải rộng rãi một chút a, kiêu ngạo ngửa cằm rồi đi là sao?

Thật đau đầu.

Trong mắt ám vệ tràn ngập đồng cảm sâu sắc. Sở thích của cung chủ thật biến thái, rõ ràng đang cười, đột nhiên lại biến thành lạnh lùng, thật là thật là thật là! Phu nhân thật đáng thương!

“Giận ư?”. Thẩm Thiên Lăng theo hấn vào phòng ngủ.

Tần Thiếu Vũ không nói lời nào, cởi áo ngoài, cực kì lạnh lùng ngồi trên giường.

Thẩm Thiên Lăng cũng bò lên giường, rất không chuyên nghiệp mà giúp hấn bóp vai, ý đồ lấy lòng rất rõ ràng!

Nhưng Tần cung chủ vẫn lãnh khốc, cũng không nhúc nhích!

“Hồi nãy hấn không làm gì ta cả”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Hơn nữa hình như còn bị ta thuyết phục, cho nên tình hình cũng không tệ lắm a”

Tần Thiếu Vũ vẫn không nói gì!

Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

Tần Thiếu Vũ vươn tay ôm hấn vào lòng, xoay người đặt lên giường.

Thẩm Thiên Lăng ngửa mặt nhìn hấn, như một miếng bánh thơm ngon.

Tần Thiếu Vũ bịt mắt hấn lại, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nhạt màu.

Môi lưỡi dây dưa, từ hôn nhẹ trở thành triền miên nóng bỏng, một lúc lâu cũng không buông ra. Sau khi hôn, đáy mắt Thẩm Thiên Lăng tràn ngập hơi nước, như con mèo nhỏ mà cần đầu ngón tay của hấn.

“Sau này không được ở trước mặt người khác mà nói ta như vậy”. Tần Thiếu Vũ nhìn hấn. “Biết chưa?”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng ôm cổ hắn. “Vậy người không giận nữa đúng không?”

Tần cung chủ lạnh lùng nói. “Giận”

Thắm Thiên Lăng: ...

“Nói xem, muốn an ủi ta thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hôn lên vành tai hắn.

Thắm Thiên Lăng thấy hơi nhột, vì vậy vươn tay đẩy đẩy hắn.

Tay trái Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn, tay phải lướt thẳng xuống, mò mẫm kéo ra đai lưng của hắn, được một tắc lại tiến một bước.

Thắm Thiên Lăng túm tóc hắn. “Tần Thiếu Vũ”

“Kêu cái gì?”. Tần cung chủ bất mãn.

“Nếu người còn giả bộ tức giận mà chiếm tiện nghi của ta, thì cả đời này cũng đừng chạm vào ta nữa”. Thắm Thiên Lăng nheo mắt lại, dù diễn kịch để tăng tình thú thì cũng phải có mức độ!

Tần Thiếu Vũ: ...

Thắm Thiên Lăng đẩy hắn ra.

“Giả bộ tức giận?”. Tần Thiếu Vũ cười nhạt, vươn tay nâng cằm hắn lên. “Ở trước mặt Tiêu Triển đuổi ta ra ngoài, lẽ nào ta không giận?”

“Vậy thì sao?”. Thắm Thiên Lăng tuyệt đối không sợ hắn. “Lúc sau không phải người không nghe thấy”. Chuyện này không cần nghĩ cũng biết, đừng tưởng có thể lừa được ta!

“Nghe thấy gì?”. Tần Thiếu Vũ lãnh khốc không gì sánh được. “Sau khi bị người rống lên, chẳng lẽ ta còn tiếp tục đứng ngoài cửa mà nghe?”

Thắm Thiên Lăng gật đầu.

Tần Thiếu Vũ buông tay, đứng lên ra ngoài.

“Đi rồi sau này đừng về nữa”. Thắm Thiên Lăng ở sau lưng hắn sâu kín nói. “Ta nói được thì làm được”

Tần Thiếu Vũ vươn tay kéo cửa ra.

“Được rồi, ta sai rồi, người không nghe thấy”. Thắm Thiên Lăng lại nói.

Tần Thiếu Vũ dừng chân.

“Dù sau lưng ta có Nhật Nguyệt sơn trang và Đường Gia bảo, cũng vẫn đắc tội với Tiêu Triển”. Giọng Thắm Thiên Lăng rất bình tĩnh. “Trước kia hắn đòi đánh đòi giết muốn cướp ta về, lần này cũng có thể sẽ như vậy. Ta đồng ý cùng hắn ở trong phòng là vì ta biết có người ở bên ngoài bảo vệ ta”

Tần Thiếu Vũ ngẩn người, quay đầu nhìn hắn.

Viễn mắt Thắm Thiên Lăng đồ bưng. “Ta rống lên với người là không đúng, nhưng người có thể bỏ mặc mà không quan tâm tới ta sao?”. Cực kỳ thương tâm, hoàn toàn phát huy trình độ của một Ảnh đế, nhất định phải được mười cái LIKE!

Tần Thiếu Vũ: ...

Cái gì gọi là tự đập đá vào chân mình?

Chính là cái này!

Thắm Thiên Lăng kéo chăn quấn lấy thân mình, rõ ràng cực kỳ đau khổ!

Tần Thiếu Vũ âm thầm ngửa mặt lên trời thở dài, sau đó ngồi lại bên giường, lôi hắn ra khỏi chăn.

Mắt Thắm Thiên Lăng ướt sũng, cúi đầu cố chấp không chịu nhìn hắn.

“Chọc người thôi”. Tần cung chủ bắt đắc dĩ thở dài. “Một bước cũng không dám rời khỏi người, sao ta có thể bỏ mặc cho người ở chung với hắn chứ”

Thẩm Thiên Lăng vẫn không chịu nhìn hắn, cái này gọi là đảo ngược tình huống.

Tần Thiếu Vũ vươn tay. “Không thì cho người đánh một chút nhé?”

Thẩm tiểu thụ đẩy hắn ra.

“Đừng giận nữa”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn về giường. “Nếu không ta sẽ hôn người”

Thẩm Thiên Lăng vùi vào gáy hắn, nhếch miệng cười trộm.

Sáng hôm sau, Thẩm Thiên Lăng tỉnh dậy dưới ánh mặt trời, sau đó ôm Tần Thiếu Vũ đuổi người.

Rên rỉ đuổi người thật cực kì MOE!

Vì vậy Tần cung chủ y như dự đoán mà bị MOE rồi!

“Làm chút chuyện xấu đi”. Tần Thiếu Vũ đè lên hắn cọt cọt.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ngâm Lạc tuyết còn chưa có tung tích, thế mà người lại tuyên dâm giữa ban ngày ban mặt!

Có chuẩn mực của một đại hiệp chút đi!

“Cung chủ”. Hoa Đường ở ngoài cửa gọi.

Thẩm tiểu thụ nhanh chóng rút tay ra khỏi quần ai đó!

Tần Thiếu Vũ rất bất mãn, nhưng ngoài cửa là nữ nhân, không thể đánh như Phạm Nghiêm, vì vậy không thể làm gì khác ngoài cố gắng bình tĩnh nói. “Chuyện gì?”

“Đã xảy ra chuyện”. Giọng Hoa Đường hơi cuống lên.

Tần Thiếu Vũ nhíu mày. “Sao thế?”

“Thái Hồ bang hôm qua không biết ăn cái gì mà sáng nay toàn bộ đều trúng độc”. Hoa Đường nói. “Có cần thuộc hạ tới xem trước không?”

“Trúng độc?”. Tần Thiếu Vũ mặc quần áo tử tế, mở cửa ra. “Huynh đệ Giang gia cũng biết việc này chứ?”

“Biết”. Hoa Đường gật đầu. “Nhưng Thái Hồ bang vẫn chưa ở Thủy trại, nên huynh đệ Giang gia sáng nay mới biết tin”

“Tình huống bây giờ thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Nghe nói đã chết hai ba người, những người còn lại đang chữa trị”. Hoa Đường nói. “Tiểu Ngũ đã đi thăm dò thử”

“Người cũng đi xem đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta và Lăng nhi sẽ đến sau”

“Vâng”. Hoa Đường quay đầu rời đi.

Thẩm Thiên Lăng ngồi trên giường cũng nghe được. “Trúng độc ư?”

“Đã nói rồi, nhiều môn phái tụ tập như vậy, không xảy ra chuyện mới là lạ”. Tần Thiếu Vũ mặc quần áo cho hắn. “Không kịp ăn điểm tâm rồi, chúng ta qua xem một chút”

Hai người vội vàng rửa mặt rồi từ cửa sau mà ra khỏi Thủy trại, tới thẳng quán trọ trong thành. Thái Hồ bang không lớn cũng không nhỏ, tuy không đủ tư cách ở lại Thiên Ố Thủy trại, nhưng cũng có thể bao luôn một tửu lâu tốt nhất ở mười hai Liên Hoàn Ố. Mà lúc này chủ quán đang luống cuống giờ tay lên trời thề thốt rằng nguyên liệu nấu ăn của mình tuyệt đối không có vấn đề.

“Nếu cha ta có việc gì, ta sẽ nỏ banh hắc điểm (quán trọ chuyên giết người cướp của ~) của người”. Một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi tức giận không kiềm chế được.

“Hai vị đại gia Giang gia phải làm chứng cho ta a”. Chủ quán gần như muốn đập đầu vào tường. “Tứ lâu của ta nổi nghiệp tổ tiên, mở ra vài chục năm vẫn an ổn, đương nhiên không có lý do gì hạ độc khách khứa a!”

“Hiền chất đừng sốt ruột”. Giang Giao Long trấn an thanh niên kia. “Ta có quen biết với chủ quán, tính cách hẳn rất thành thật, lại không có thù oán với lệnh tôn, sao lại có ý định hạ độc được?”

“Cơm tối hôm qua là tứ lâu của người làm, nếu không phải người thì là ai?”. Thanh niên không nghe theo, vẫn không chịu bỏ qua.

“Nếu dùng phương pháp ngu xuẩn như vậy để hạ độc thì tứ lâu này đã sập bảy tám chục lần rồi”

Một ột thấp xem như là cứu tinh, hai huynh đệ Giang gia trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm.

“Người là ai?”. Thanh niên không chút khách khí.

“Truy Ảnh cung chủ”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói.

Thanh niên hơi sửng sốt.

Thẩm Thiên Lăng âm thầm LIKE. Phương pháp tự giới thiệu này lạnh khốc muốn chết! Rất giống như trong phim mà nói “I’m 007” hoặc “FBI”.

“Lệnh tôn đang ở nơi nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“... Trên lầu”. Thanh niên thức thời thu lại thái độ phách lối.

Tần Thiếu Vũ kéo Thẩm Thiên Lăng cùng nhau lên lầu.

“Cung chủ”. Hoa Đường đang bưng thuốc ngang qua hành lang.

“Sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường lắc đầu thở dài. “Không tốt lắm, độc được rất mạnh, ta chỉ có thể cố hết sức chữa trị”

“Hong bang chủ thì sao?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Lão bang chủ tuy nội lực thâm hậu nhưng dù sao cũng lớn tuổi”. Hoa Đường nói. “Bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh, không biết có thể qua được không”

65. Chương 63: Tra Án!

“Độc gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Bạch Xà Thảo ở Lao Sơn”. Hoa Đường nói. “Độc này không màu không mùi, dùng ngân châm cũng khó phát hiện. Dựa theo thời gian độc phát thì chắc là có người lén thêm vào cơm tối”

Tần Thiếu Vũ đẩy cửa ra, trong phòng lập tức truyền tới mùi thuốc đông y nồng nặc, Thẩm Thiên Lăng nhíu mũi hít hơi một cái. “Ngạt quá”

“Là rượu Hùng Hoàng”. Hoa Đường giải thích. “Có thể giải một phần độc”

Một ông lão nằm trên giường, thân hình hơi béo, vừa nhìn đã biết bình thường rất hồng hào! Có điều gương mặt vốn hồng hào bây giờ lại vàng vọt bệnh tật, mắt cũng nhắm chặt.

Tần Thiếu Vũ bắt mạch cho hẳn một chút, chân mày hơi nhíu lại.

“Không ổn sao?”. Thẩm Thiên Lăng lo lắng.

“Tình huống của những người còn lại cũng không tốt hơn chút nào”. Hoa Đường nói. “Dù cứu được nhưng không những hao tổn nội lực mà thể lực cũng không bằng lúc trước”

“Vậy chẳng phải Thái Hồ bang tiêu rồi sao?”. Thẩm Thiên Lăng hơi đồng cảm. Lão bang chủ dẫn con đích thân tới, rõ ràng rất coi trọng lần hành động này. Hôm nay bỗng dưng toàn bộ người trong bang bị trúng kịch độc, nghĩ xem có bao nhiêu thê thảm.

“Đi thôi”. Tần Thiểu Vũ xoa xoa đầu hấn. “Chúng ta đi xem tên Hồng Phi Hoàng kia”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tên gì?

“Là người hồi nãy đó”. Thấy hấn lộ ra vẻ mặt khó hiểu, Tần Thiểu Vũ lại nói. “Hấn là con cả của Hồng lão bang chủ”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, cái tên này thật có cảm giác xuyên việt!

“Tần cung chủ”. Hồng Phi Hoàng đang đứng trong đại sảnh, thấy hai người tới thì lập tức chào đón, thái độ cũng cung kính hơn nhiều.

“Người biết những gì?”. Tần Thiểu Vũ ngồi xuống ghế.

Hồng Phi Hoàng thở dài nói. “Hôm qua ta ra ngoài làm việc tới khuya mới về. Lúc đó phụ thân ngủ từ lâu, ta cũng không quấy rầy, đến sáng nay mới phát hiện xảy ra chuyện”

“Lúc trước Thái Hồ bang có thù oán với ai không?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

Hồng Phi Hoàng lắc đầu. “Tính cha rất khiêm tốn mộc mạc, hầu như chưa bao giờ kết thù oán với người khác, không biết là ai ra tay ngoan độc như vậy nữa”

“Không ai vô duyên vô cớ hại người”. Thẩm Thiên Lăng cau mày, việc gì cũng phải có lý do mới đúng.

“Nhưng bây giờ sự thật chính là như vậy”. Hồng Phi Hoàng nhìn thẳng hấn. “Đừng nói là Thẩm công tử, ngay cả ta cũng rối như tơ vò”

“Nếu các hạ không ngại, ta muốn Truy Ảnh cung giúp đỡ điều tra chuyện này”. Tần Thiểu Vũ nói.

Hồng Phi Hoàng vui vẻ gật đầu. “Nếu Tần cung chủ chịu ra tay giúp đỡ, Hồng mỗ cầu còn không được”

“Cũng đừng quá lo”. Tần Thiểu Vũ vỗ vai hấn. “Hồng lão bang chủ làm người tốt nên trời đất sẽ phù hộ, sẽ không sao đâu”

Hồng Phi Hoàng thở dài. “Đa tạ cung chủ nói lời tốt lành, chỉ mong cha có thể thoát khỏi kiếp nạn này thì ta đã cảm ơn trời đất rồi”

“Ta và Lăng nhi về trước”. Tần Thiểu Vũ nói. “Thân thể hấn không khỏe, cần tĩnh dưỡng nhiều hơn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thân thể ta đâu có không khỏe, người nói chuyện phải có chứng cứ!

Ngoại trừ trùng cái độc biến thái kia, những thứ khác đều khỏe mạnh!

“Đừng có mà lúc nào cũng dùng cố này!”. Sau khi ra cửa, Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc kháng nghị.

“Vì đây là cố tốt nhất”. Tần Thiểu Vũ ôm hấn lên ngựa, chậm rãi đi về phía trước.

“Chuyện Thái Hồ bang người thấy sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Dù Hồng Phi Hoàng không gạt chúng ta toàn bộ, nhưng lời nói của hấn có vài chỗ bất ổn”. Tần Thiểu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Ta cũng nghĩ vậy”

“Người?”. Tần Thiểu Vũ bật cười.

“Đúng vậy, ta!”. Thẩm Thiên Lăng hơi nổi giận. “Chẳng lẽ người nghĩ lão tử rất ngu?”. Đây là giọng điệu chết tiệt gì?

“Đương nhiên không phải, phụ nhân quả thật không minh”. Tần cung chủ lưu loát không gì sánh được, kể vào tai hấn nói. “Lý do đâu, nói nghe thử xem”

“Nếu Hồng bang chủ khiêm tốn giống như hấn nói thì sẽ không bao hết một tửu lâu”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Nghe Tả hộ pháp nói Thái Hồ bang tới hơn hai mươi người, nhưng vừa rồi ta tính toán đơn giản một

chút thì cả quán có thể ở được tám chín mười người. Gần đây có nhiều môn phái tới mười hai Liên Hoàn Ồ, quán trọ đương nhiên cũng đắt khách lên, nghe nói có môn phái nhỏ còn phải dựng lều. Nếu tính cách ôn hòa tiết kiệm thì nên ở trọ chung với người khác mới đúng”

Tần Thiếu Vũ cười khê. “Quả nhiên là người của Truy Ảnh cung”

Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm. “Lão tử không có quan hệ gì với ngươi”. Đặc biệt trong sạch!

“Phải không?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi, cách một lớp quần áo mà bóp bụng mỡ của hắn.

“Đừng sờ loạn!”. Thẩm Thiên Lăng thấp giọng kháng nghị, ban ngày ban mặt, còn đang ở trên đường, người muốn làm gì?

“Lát nữa về cho ta sờ mông”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm tiểu thụ rất có nguyên tắc. “Mơ đi”

“Sáng sớm mới sờ được phân nửa”. Tần Thiếu Vũ nhắc nhở.

Thẩm Thiên Lăng then quá thành giận. “Chuyện này nhất định phải nói giữa đường sao?”. Thật biến thái!

Tần Thiếu Vũ không để bụng. “Dù sao cũng không có ai nghe”

“Vậy thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng quay đầu giận dữ nói. “Một chút tổ chất của đại hiệp chính phái cũng không có, bây giờ không phải nên tra án sao?”

“Án gì chúng ta cũng tra thì còn cần quan phủ để làm gì?”. Tần Thiếu Vũ khinh thường.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ thấy mặt hắn hơi ngố.

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Không có gì, câu đó của ngươi khiến ta nhớ tới một người”

“Ai?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng thành thật nói. “Đạo Minh Tự”

“Không biết”. Tần Thiếu Vũ cau mày. “Là người của Thẩm gia sao?”

“Chuyện này không quan trọng”. Cổ Thẩm Thiên Lăng hơi mỏi. “Quên đi, về rồi nói”

“Về làm gì?”. Tần Thiếu Vũ quay đầu ngựa, tới đường nhỏ bên trái. “Chúng ta ra ngoài thành ngắm cảnh đi”

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài xoay người qua. “Ngươi có manh mối chuyện Hồng bang chủ sao?”

“Ai nói?”. Tần Thiếu Vũ kinh ngạc. “Ta chỉ muốn dẫn phu nhân ra ngoài thành ngắm cảnh mà thôi”

“Nói dối”. Thẩm tiểu thụ hơi giận. “Ta đang nghiêm túc với ngươi!”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, ôm eo hắn giúp hắn đổi tư thế.

Nghiêng người ngồi trên lưng ngựa, thật cực kì yếu điệu và MOE, đặc biệt là nửa thân trên còn bị Tần cung chủ ôm chặt vào lòng.

Quả thật chính là một đôi thần tiên bước ra từ trang sách biết không!

Người chiên bánh tiêu, kẻ bán đậu hũ, người nấu nước, kẻ dọn củ bên cạnh đều cảm động sùi, một hình ảnh đầy thân ái!

Thẩm Thiên Lăng lúc đầu còn thiếu tự nhiên, thấy tư thế này hơi nữ tính! Có điều sau cùng phát hiện rất tiện lợi, không cần tiếp tục đi ngược lại nguyên tắc vật lý mà liều mạng xoay người, vậy nên bình tĩnh tiếp nhận! Dù sao trong truyện xx truyền khắp đầu đường cuối ngõ, mình cũng đã bị miêu tả thành một “baby mảnh khảnh yếu ớt như tờ giấy” rồi, cũng không quan tâm lần này bị dìm ngó nhiều một chút!

Cái này gọi là “lỡ rồi thì cho cùi luôn” như trong truyền thuyết!

“Nói mau”. Thắm Thiên Lăng kéo nhẹ vạt áo hắn.

“Thái Hồ bang mấy năm nay dựng thêm vài tiêu cục”. Tần Thiếu Vũ nói. “Buôn bán lời không ít tiền, cũng kết không ít thù oán”

“Tiêu cục?”. Thắm Thiên Lăng lập tức nghĩ ngay tới tiêu sư bị GAY Chúc MOE!

“Không sai”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Thái Hồ bang lệch về phía Đông, cách Truy Ảnh cung khá xa, cho nên ta không rõ tính cách của Hồng lão bang chủ cho lắm, có điều nếu tiêu cục làm ăn có lời thì các mối quan hệ của hắn cũng không kém”

“Vậy thì sao?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

“Nếu đã mở tiêu cục thì không thể tránh khỏi mất hàng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu gặp phải chuyện này, cũng chỉ có một bên xui xẻo thôi, bên kia bồi thường chút tiền là được. Có điều ngoại trừ một tình huống”

“Tình huống gì?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

Tần cung chủ nhướn mày, vừa định nói các yêu cầu đề tiện và vô sỉ kiểu như “cho ta sờ bụng thì sẽ nói cho người biết”, thì Thắm Thiên Lăng đã tự đoán ra. “Mất thứ gì đó quý giá không bồi thường nổi?”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Đoán mò đúng rồi”

Thắm Thiên Lăng bất mãn. “Cái gì gọi là đoán mò đúng?!” Phải gọi là giỏi suy luận biết không!

“Nếu ta nhớ không lầm thì sau ngày mồng tám tháng chạp năm ngoái”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lúc đó phú hộ họ Chu hàng đầu Đông Nam lấy được một rặng Huyết Ngọc san hô, muốn chở về quê cũ ở Đông Bắc. Nhưng vì quá mức vô giá, không có tiêu cục nào dám đồng ý”

“Cuối cùng Thái Hồ bang nhận và đánh mất?”. Thắm Thiên Lăng tiếp lời hắn.

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Ai cướp vậy?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

“Không biết”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

Thắm Thiên Lăng thở dài. “Nếu tra được thì không chừng có thể tìm ra người hạ độc”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ toàn tâm toàn ý sờ sờ tay hắn.

Thắm tiểu thụ hít sâu một hơi, người có cần động dục một cách tự nhiên như vậy không? Không phải đang thảo luận kĩ càng vụ án hay sao?

“Nghiêm túc một chút”. Thắm Thiên Lăng vỗ vỗ mặt hắn. “Nói mau, chúng ta ra ngoài thành làm gì?”

“Không nói, mất hứng rồi”. Tần Thiếu Vũ ngậm chặt miệng.

Đầu Thắm Thiên Lăng kêu ong ong.

Về mặt Tần Thiếu Vũ rất kiên định.

Thắm Thiên Lăng cắn răng. “Sờ! Tối về cho người sờ!”

Tần thiếu hiệp lập tức lưu loát nói. “Bạch Xà Thảo ở Lao Sơn tuy khó ngủi nhưng thật ra không có độc, chỉ có phơi nắng rồi nấu chung với Thanh hoa tươi mới luyện ra độc được không màu không mùi được”

“Rồi sao?”. Thắm Thiên Lăng tiếp tục tò mò.

“Rồi thì chúng ta ra ngoài thành xem thử”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thành Tây có một vùng núi hoang vu, bên trong có Thanh hoa”. Lao Sơn Bạch Xà Thảo không khó tìm, nhưng Thanh hoa tươi chỉ có một chỗ mới hái được, không chừng có thể tìm ra manh mối.

“Chúng ta cứ nghênh ngang ra khỏi thành vậy sao?”. Thắm Thiên Lăng hơi bận tâm. “Nếu người hạ độc ở trong thành thì sẽ biết chúng ta đang điều tra”

“Tốt nhất cứ để hần biết”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hiện tại không có bất cứ manh mối gì, nếu đối phương không kiềm chế được mà có động tĩnh thì rất có lợi cho chúng ta”

“... Vậy cũng đúng”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Nhưng nếu kẻ xấu tiếp cận thì có nguy hiểm lắm không?”

“Ta sẽ bảo vệ người”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hần.

Trong mắt Thẩm Thiên Lăng khó nén được lo lắng. “Ta sợ người có chuyện”. Dù làm gì cũng đều lộ ra ngoài, tính cách này không biết phải nói sao nữa!

“Ta càng không thể xảy ra chuyện”. Tần Thiếu Vũ kéo tay hần qua. “Đừng lo”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, mười ngón tay đan xen cùng hần, nắm rất chặt.

Vì trong thành xảy ra chuyện nên kiểm tra ngoài cổng thành nghiêm ngặt hơn xưa nhiều, có điều thủ vệ ai cũng biết couple quốc dân cho nên bật đèn xanh để hai người ra ngoài.

“Chúng ta chạy một trận nha?”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu nhìn hần. “Sợ thì nhắm mắt lại”

“Cánh đồng hoa rất xa sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

Vì vậy Thẩm tiểu thụ ngoan ngoãn ôm chặt eo hần, nhắm chặt mắt.

Tần Thiếu Vũ giơ roi giục ngựa, Đạp Tuyết Bạch lập tức giống như mũi tên rời dây cung mà chạy về phía trước như điên, sau đó còn vòng quanh núi bảy tám lần, còn cố ý xóc nảy!

Quả thật cực kì hiểu ý chủ nhân!

Đây là con đường đổ nát gì chứ... Bởi vì bình thường Đạp Tuyết Bạch chạy rất êm nên lần này Thẩm tiểu thụ đương nhiên đổ hết lỗi cho đường núi, thuận tiện ôm chặt Tần Thiếu Vũ hơn.

Tần cung chủ thầm thở dài không gì sánh được, mềm mại cọt cọt lui trong ngực mình, chuyện này không thường gặp, cho nên nhất định không được dừng lại! Vì vậy nếu Đạp Tuyết Bạch không phì phì trong mũi bày tỏ kháng nghị thì Tần cung chủ vẫn sẽ tiếp tục lên cơn!

“Đến rồi sao?”. Thẩm Thiên Lăng mở mắt ra.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Có bị dọa không?”

“Không”. Thẩm Thiên Lăng kéo áo hần, nhẹ nhàng nhảy xuống lưng ngựa, động tác cực kì thành thạo – hoàn toàn được huấn luyện mà ra!

Tần Thiếu Vũ cũng xuống ngựa theo hần. “Nếu ta đoán không lầm thì phía trước có cánh đồng Thanh hoa”

“Còn làm được sao?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Thanh hoa từ trước đến nay mọc thành mảng lớn, hơn nữa chỉ thích ở nơi râm mát và ẩm ướt”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hần cùng đi lên phía trước. “Thấp thoáng nghe được tiếng suối chảy, chúng ta qua xem một chút”

“Tiếng suối chảy?”. Thẩm Thiên Lăng yên lặng tập trung, kết quả chẳng nghe thấy gì!

Cho nên không có nội lực thật là khó chịu!

66. Chương 64: Trúng Độc Ngoài Ý Muốn

Sự thật chứng minh nội lực của Tần cung chủ rất thâm hậu, hai người đi chừng nửa nén nhang thì quả nhiên thấy một dòng suối nhỏ róc rách, bốn phía nở các đóa hoa nho nhỏ xum xuê, bướm trắng bay đầy trời, nhìn như cảnh tiên.

“Oa”. Thẩm Thiên Lăng mở to mắt.

“Thích chỗ này sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, so với cảnh đẹp nơi đây thì cách dựng cảnh trong phim ở kiếp trước thật chả ra gì!

“Vậy sau này chúng ta thường xuyên đến nhé?”. Tần Thiệu Vũ ôm hân từ phía sau, giọng đầy dịu dàng và cưng chiều.

“Không muốn lắm”. Thẩm Thiên Lăng tiếc nuối lắc đầu. “Quá xa, hơn nữa đường xá còn xóc nảy”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Thanh hoa là loại nào?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần cung chủ xoay người hân lại, cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại. “Xa cũng không sao, sau này ta xây một cái y như thế ở Truy Ảnh cung cho người xem là được rồi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Được không?”. Tần Thiệu Vũ cúi đầu nhìn hân.

Được thì được, nhưng vấn đề là hiện tại chúng ta không thảo luận chuyện này! Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nói. “Chúng ta vẫn nên nói chuyện Hồng lão bang... ô!”

WTF, đừng tùy tiện hôn hít chứ!

Thật đáng ghét!

Sau một hồi triển miên, Tần Thiệu Vũ rút cuộc buông ra. “Ngọt ghê”

Môi Thẩm Thiên Lăng tê dại, cực kì cảm tức nhìn hân.

Đừng nói những lời thoải rở tiền trong truyện ngôn tình này với ta, xuyên việt qua đã thấy nhiều rồi!

“Còn muốn hả?”. Tần Thiệu Vũ nâng cằm hân lên.

Muốn mọi người! Thẩm Thiên Lăng đẩy hân ra, bực tức nói. “Không phải chúng ta đang tra án sao?”. Cứ ôm hôn mãi là thế nào?!

“Không còn cách nào khác”. Về mặt Tần cung chủ rất vô tội. “Cảnh đẹp, phu nhân cũng đẹp”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Còn giả bộ vô tội thử xem, có tin ta lấy gạch đập nát mặt người không?

Một con rắn mối màu bạc té từ trên cây xuống vai Thẩm Thiên Lăng, vô tội trợn to mắt.

Thẩm tiểu thụ sợ hết hồn, vươn tay hất xuống.

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Sao lại trực tiếp dùng tay, không sợ có độc sao?”

“Không đâu”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nói. “Nếu có độc người nhất định sẽ không để nó rớt xuống người ta”

Tần Thiệu Vũ nghe vậy sửng sốt, sau đó cười nói. “Những lời này thật ngoan, nhưng người không mang theo Bích Lục Đồng bên người, không nghe lời chồng dạy, nếu lần sau còn tái phạm thì đánh đòn”

“Hôm qua tắm xong thì quên mất”. Thẩm Thiên Lăng thả con rắn mối xuống đất, đứng lên vỗ vào ngực hân. “Được rồi, không gây sự nữa, chúng ta tới gần Thanh hoa nhìn xem”

“Gần Thanh hoa hay có trùng độc bò tới”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nhớ cẩn thận một chút”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, tay trong tay cùng hân qua đó.

Bên dòng suối có rất nhiều tảng đá to, từng cụm hoa nhỏ màu tím thấp thoáng dưới lớp cỏ xanh, gần như nằm rạp trên đất, nếu không phải người tỉ mỉ thì chín phần sẽ bỏ qua.

“Là cái này sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Có gai nhỏ, đừng dùng tay sờ”

“Nhưng nhìn như không có ai hái qua”. Thẩm Thiên Lăng ngồi xổm xuống nhìn kỹ. “Nhiều người của Thái Hồ bang trúng độc như vậy, đương nhiên cần không ít Thanh hoa, đâu thể hoàn chỉnh thể này được”

“Sợ là phải tìm kiếm một phen”. Tần Thiệu Vũ lau mồ hôi cho hần. “Nóng không?”

“Hơi hơi, nhưng không sao”. Thẩm Thiên Lăng kéo tay hần. “Chúng ta đi chỗ khác nhìn xem”

“Nếu đổi thành trước lúc mất trí nhớ, người sẽ không quan tâm chuyện này đến vậy”. Tần Thiệu Vũ vừa đi vừa nói.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy hơi chột dạ.

“Bây giờ đáng yêu hơn”. Tần Thiệu Vũ nắm chặt tay hần. “Dù hơi nhiều chuyện nhưng ta vẫn thích”

Thẩm Thiên Lăng hơi >_<. nhiều=“” chuyện=“” gì=“” chứ,=“” chính=“” là=“” khuếch=“” trương=“” chính=“” nghĩa=“” biết=“” không!=“” hơn=“” nữa=“” làm=“” một=“” đại=“” hiệp=“” chính=“” phái,=“” người=“” dừng=“” thể=“” hiện=“” ra=“” khí=“” chất=“” của=“” ma=“” giáo=“” giáo=“” chủ=“” vậy=“” chứ!=“” phượng=“” cừu=“” dạ=“” nhìn=“” qua=“” còn=“” giống=“” người=“” tốt=“” hơn=“” người=“”>

“Nếu sau này nhớ tới chuyện trước kia thì cũng phải giữ bộ dạng như bây giờ đó”. Tần Thiệu Vũ nhìn hần. “Có biết không?”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng cười cười với hần. “Yên tâm, dù là bộ dạng gì thì ta cũng không cho phép người buông tay”

Tần Thiệu Vũ néo mặt hần, đáy mắt tràn đầy ý cười.

Tuy tìm manh mối rất khô khan và buồn chán, nhưng nếu có tình nhân bên cạnh thì sẽ có vài phần thú vị. Nhất là bộ dạng Thẩm tiểu thụ ngồi xổm dưới đất nghiêm túc nhìn quanh, thật MOE không gì sánh được. Tần cung chủ phải nhin lăm mới không trực tiếp đè hần xuống xx!

“Chẳng có gì cả”. Sau nửa canh giờ, Thẩm Thiên Lăng thất vọng ngồi dưới tàng cây. “Hơn nữa còn nóng ghê”

“Về nhé?”. Tần Thiệu Vũ không nỡ để hần phơi nắng. “Còn phức tạp hơn ta nghĩ, ta sẽ phái ám vệ Truy Ảnh cung tới đây”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng lau mồ hôi, thấy hơi chóng mặt.

“Thân thể sao lại kém quá vậy?”. Tần Thiệu Vũ ôm lấy hần. “Mặt mũi trắng bệch”

“Chỉ là quá nóng mà thôi”. Thẩm Thiên Lăng bịt miệng, vỗ vỗ hần. “Mau thả ta xuống”. Bỗng dưng muốn ói a a a!

Tần Thiệu Vũ mới vừa đặt hần xuống đất thì Thẩm Thiên Lăng đã ôm cây nôn khan, dù chưa nôn ra cái gì nhưng cũng giầy vò đến chóng mặt, một lúc sau thì mềm nhũn nằm trong lòng Tần Thiệu Vũ, vô lực nói. “Về đi”

“Là ta không tốt”. Tần cung chủ chỉnh lại tóc tai cho hần, ôm nhanh trở về. “Sẽ không mang người ra ngoài phơi nắng nữa”. Đã biết thân thể hần không tốt lắm, thế nhưng không ngờ mới phơi ngoài trời một chút là bị cảm nắng.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng nắm áo hần, trán hơi nhăn lại.

Lần này Đạp Tuyết Bạch rất thành thật, một đường vội vã mang hai người vào thành. Thẩm Thiên Lăng mê mang nên không chú ý độ dài thời gian. Thực tế là lúc hần về đến nơi thì gần như hôn mê bất tỉnh.

“Thẩm công tử bị sao vậy?”. Hoa Đường đang chế thuốc trong viện, thấy hai người tới thì sợ hết hồn.

“Khó chịu”. Tần Thiệu Vũ đá văng cửa, ôm Thẩm Thiên Lăng vào phòng.

Hoa Đường cũng vội vàng đi theo.

“Chắc là bị cảm nắng”. Tần Thiệu Vũ vắt một cái khăn lạnh. “Khám cho hần đi”

Hoa Đường đo nhiệt độ trên trán Thẩm Thiên Lăng. “Không giống bị cảm nắng”

Tần Thiếu Vũ tay hơi ngừng lại, buông khăn ra bước tới bên giường.

“Nóng đến đáng sợ”. Hoa Đường vừa kêu người mang băng tới, vừa bắt mạch cho hắn. “Hình như bị trúng độc”

“Trúng độc?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Cung chủ dẫn Thắm công tử đi đâu vậy?”. Hoa Đường hỏi.

Tần Thiếu Vũ nói. “Ta dẫn hắn ra ngoại ô xem cánh đồng Thanh hoa”

“Vậy thì đúng rồi”. Hoa Đường nói. “Thắm công tử không mang theo Bích Lục Đồng, cho nên chắc bị rận cắn. Cung chủ đừng lo, uống hai thang thuốc là không sao rồi”

“Người chắc không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Đương nhiên”. Hoa Đường nói. “Sau khi uống thuốc xong, trên cánh tay sẽ nổi một ít mẩn đỏ. Đó là chất độc trong cơ thể bị ép ra, không phải chuyện gì lớn lao”

“Sao ta không bị gì?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Vì trong quần áo của cung chủ có mùi Long Tiên Hương, rận sợ mùi này”. Hoa Đường nói. “Thuộc hạ đi lấy thuốc trước, độc tính của rận không mạnh, Thắm công tử ngủ một lát sẽ tỉnh”

“Nếu không giải độc thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường hơi sững sốt. “Tuy độc tính rất nhỏ nhưng quá bảy ngày thì e là sẽ phiền phức. Cung chủ... không muốn giải độc cho Thắm công tử ư?”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Đương nhiên không phải, sao ta lại muốn Lăng nhi trúng độc được”

“...?”. Hoa Đường khó hiểu.

“Chỉ muốn hỏi một chút mà thôi”. Tần Thiếu Vũ lại nói. “Giải độc cần vật gì?”

“Mười mấy miếng Đẳng Lung quả còn tươi, nghiền thành nước rồi bỏ giấm vào ăn là được”. Hoa Đường nói. “Trong bảy ngày ăn canh cá quả nấu đậu đen, ngoại trừ giải độc còn có thể bồi bổ, sẽ nhanh khỏe hơn”

“Có phải phương thuốc đặc chế không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không phải”. Hoa Đường lắc đầu. “Những người hiểu biết một chút về độc dược và các thầy thuốc đều biết”

“Đi chuẩn bị thuốc cho Lăng nhi đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Việc này không được nói ra, thuận tiện gọi tiểu Ngũ tới”

“Vâng”. Hoa Đường gật đầu rồi đi. Một lúc sau, Triệu Ngũ gõ cửa bước vào. “Cung chủ tìm ta có việc ư?”

“Phái người âm thầm điều tra một chút trong thành gần đây có ai mua Đẳng Lung quả”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lại xem thử có ai mua cá quả”

Triệu Ngũ gật đầu, bối rối hỏi. “Sao phải tra cái này?”

“Có thể tìm được người hạ độc Thái Hồ bang”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đừng để người ngoài biết Truy Ảnh cung điều tra việc này, nhớ chưa?”

“Thuộc hạ hiểu rõ”. Triệu Ngũ nói. “Cung chủ cứ yên tâm”

Thắm Thiên Lăng nằm trong phòng rên rỉ một chút, sau đó nhỏ giọng ho khan.

Triệu Ngũ thức thời rời đi. Tần Thiếu Vũ nhanh chóng trở lại bên giường, chỉ thấy Thắm Thiên Lăng đã tỉnh, có điều ánh mắt còn hơi mệt mỏi.

“Còn khó chịu không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Chóng mặt”. Thắm Thiên Lăng hỏi. “Ta bị sao vậy?”. Trí nhớ dường như dừng lại ở cánh đồng hoa ngoại ô, sau khi tỉnh thì đã nằm trên giường.

“Bị cảm nắng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Còn bị côn trùng cắn, có điều không sao, Hoa Đường đã chuẩn bị thuốc cho người”

“Côn trùng?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ cúi người hôn nhẹ lên trán hắn. “Đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt. Ngủ một giấc dậy sẽ không sao”

Thẩm tiểu thụ cảm thấy hơi thất bại, không thể giúp đỡ thì thôi, lại còn tạo thêm phiền phức!

“Đừng nghĩ lung tung”. Tần Thiếu Vũ hiểu rõ các loại tâm trạng của hắn. “Không chừng chúng ta nhờ lần này người trúng độc mà tìm ra người đứng sau màn”

Người cứ nói quá. Thẩm Thiên Lăng mê mang, cũng không nghĩ nhiều, nhưng vẫn nắm tay hắn gật đầu. “Ừ”

Vì không cần chế biến nên Hoa Đường nhanh chóng mang giải dược tới, một bát nước trái cây màu vàng lớn, còn cho thêm giấm đen, hiệu quả thị giác không tốt nên mùi vị lại càng không ngon được.

“Chua”. Thẩm Thiên Lăng mới ngửi thôi mà mũi đã nhăn lại.

“Chua cũng phải uống”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào lòng. “Thuốc đắng dã tật”

“Ta rất nhớ thời đại có thuốc viên và thuốc con nhộng”. Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm.

“Hả?”. Tần Thiếu Vũ nghe không hiểu.

“Không có gì”. Thẩm Thiên Lăng ôm chần hít sâu, sau đó điên cuồng xì xụp uống vào.

A A A chua chết người!

Sau khi đặt cái chén rồng xuống, Thẩm Thiên Lăng vừa chuẩn bị vươn tay lấy đường thì môi đã bị dè lên, một viên đường nho nhỏ bị lưỡi Tần Thiếu Vũ đẩy vào miệng, có mùi trái cây ngọt.

Tình tiết này thật buồn nôn... Thẩm tiểu thụ vừa oán thầm vừa triền miên hôn môi!

Tuy trúng độc rất khó chịu nhưng trong lòng hơi dễ chịu!

“Nghỉ ngơi cho tốt đi”. Sau khi hôn, Tần Thiếu Vũ nhét Thẩm Thiên Lăng vào trong chăn. “Ta ở ngay bên ngoài”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nhìn hắn ra khỏi phòng.

Thật ra sau khi uống chén thuốc hắc ám kia xong thì hoàn toàn hết buồn ngủ, có điều Tần Thiếu Vũ có rất nhiều việc phải xử lý, nên phải hiểu chuyện một chút.

Nhất định phải LIKE một cái!

“Tần cung chủ”. Một lát sau, Giang Giao Long đến tận cửa. “Nghe nói hôm nay cung chủ ra khỏi thành?”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Hong bang chủ trúng Lao Sơn Bạch Xà Thảo, ta vốn muốn ra cánh đồng hoa gần đây điều tra, xem có thể tìm được manh mối gì không”

“Có tra được gì không?”. Giang Giao Long hỏi.

Hoa Đường bưng một chén thuốc vào cửa. Lần này là xua tan nhiệt khí, phơi nắng bên ngoài lâu như vậy, Thẩm Thiên Lăng ít nhiều gì cũng bị cảm nắng.

“Phong cảnh ngoại ô đẹp không gì sánh được”. Tần Thiếu Vũ nói.

Ặc? Giang Giao Long hơi >_<. chủ=“” đề=“” câu=“” chuyện=“” không=“” phải=“” là=“” lao=“” sơn=“” bạch=“” xà=“” thảo=“” ư?=“” sao=“” lại=“” tới=“” phong=“” cảnh=“”>

“Cung...”. Hoa Đường vào rồi mới phát hiện có người ngoài, vì vậy sững sốt.

“Tần cung chủ bị bệnh sao?”. Nghe được mùi thuốc đông y, Giang Giao Long tò mò.

“Không phải ta, mà là Lăng nhi”. Khóe miệng Tần Thiếu Vũ cong lên, cực kì tà mị!

“Thẩm công tử bị sao vậy?”. Giang Giao Long thân thiết hỏi.

“Ta nói rồi, phong cảnh ngoại ô rất đẹp”. Tần Thiếu Vũ nhìn Hoa Đường cười.

Tả hộ pháp đặt chén thuốc lên bàn, bình tĩnh lấy trong ngực ra một chiếc bình sứ trắng. “Một ngày bốn lần, Cung chủ nhớ bôi thuốc đúng hạn cho Thẩm công tử, chuyện phòng the phải bớt một chút, nếu không thân thể phu nhân không chịu nổi”

Giang Giao Long: ...

“Chê cười rồi”. Tần Thiếu Vũ nhét bình sứ vào trong tay áo. “Nếu Giang trại chủ không có việc gấp, ta muốn vào xem Lăng nhĩ”

“Đương nhiên đương nhiên, Thẩm công tử quan trọng hơn”. Giang Giao Long tỏ ra thấu hiểu. “Ta chỉ đến nói với Tần cung chủ một tiếng, ngày một các môn phái sẽ tụ tập cùng bàn chuyện tiêu diệt Ma giáo, xin Tần cung chủ đừng quên”

“Thiên Phong chừng nào tới?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Chắc phải bảy ngày nữa”. Giang Giao Long nói. “Có điều nếu tiếp tục kéo dài, sợ rằng Ma giáo ngày càng kiêu ngạo, cho nên vẫn bàn trước một ít, chắc Thẩm đại hiệp cũng thứ lỗi”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Ta nhất định sẽ đến đúng giờ”

67. Chương 65: Thật Không Biết Nên Nói Gì Mới Tốt!

Sau khi Tần Thiếu Vũ bung chén thuốc vào phòng ngủ thì một cái gối mềm bay tới trước mặt! Đương nhiên lực sát thương của vật này đối với Tần cung chủ là số âm, vì vậy hắn nghiêng người tránh thoát, vật áo tung bay cực kì anh tuấn!

Thẩm tiểu thụ ngồi xếp bằng trên giường cảm tức nhìn hắn. “Người nói bậy gì đó?”

“Sao lại là nói bậy được?”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường, đáy mắt mang ý cười mà nói. “Tóm lại đều là người của ta, sớm hay muộn mà thôi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lưu manh!

“Còn chóng mặt không?”. Tần Thiếu Vũ thổi ngòi một muỗng thuốc, đưa tới bên miệng hắn, quả thật dịu dàng đến mức sắp biến thành mật ngọt! Trong phim truyền hình thì chính là cảnh kinh điển, bất luận ai nhìn thấy cũng phải rơi lệ! Loại tình yêu trong sáng đáng yêu này thật khiến người ta cảm động!

Nhưng thuốc đông y trong phim truyền hình đều là Coca – Cola tan hết gas, tuy uống không ngon nhưng cũng hơi ngọt biết không! Dù là Ảnh đế, trước đây lúc quay phim cũng chưa từng uống thuốc đông y thật!

Đối mặt với muỗng thuốc của Tần cung chủ, Thẩm Thiên Lăng miễn cưỡng há miệng.

Ngao ngao, thật đắng!

Thứ này lẽ ra nên nhắm mắt nhắm mũi uống một hơi rồi súc miệng bằng nước đường mới hợp lý! Dùng muỗng chậm rãi uống chỉ biết kéo dài đau khổ mà thôi, đứa ngốc mới làm vậy!

Nhưng Thẩm Thiên Lăng vẫn ngoan ngoãn uống muỗng thứ hai, vì... cảnh tượng này rất ấm áp, cũng bởi vì người đang yêu đều là kẻ ngốc!

“Mấy ngày tới đừng ra ngoài”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ng ngoan ở trên giường đi”

Thẩm Thiên Lăng tò mò hỏi. “Hồi nãy nghe Giang trại chủ nói ngày một mọi người muốn bàn việc ư?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Thái Hồ bang tuy không phải môn phái lớn nhưng chuyện phát sinh ngay trước mặt, tất nhiên sẽ bị xem như khiêu khích chính đạo, mọi người không thể bỏ qua được”

“Còn người?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Có muốn đến đó không?”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ dứt cho hắn một viên đường. “Đến lúc đó tiểu Ngũ sẽ ở lại bảo vệ ngươi”

“Có nguy hiểm không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Không đâu”. Tần Thiếu Vũ kéo tay hắn qua hôn nhẹ. “Dù xảy ra chuyện, lúc đó đánh thắng thì đánh, không thì ta chạy đi là được”

Thảm Thiên Lăng bật cười. “Có đại hiệp nào như ngươi không!”. Một chút cũng không hợp lệ!

“Đại hiệp phải như thế nào?”. Tần Thiếu Vũ cười nhìn hắn.

“Bệnh vực kẻ yếu, hành hiệp trượng nghĩa, vì bảo vệ quốc gia mà bỏ qua tình riêng”. Thảm Thiên Lăng ôm cổ hắn. “Có điều đại hiệp như vậy để người khác làm là tốt rồi, ta thích ngươi như bây giờ”

Tần Thiếu Vũ vòng tay qua eo hắn, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại.

Mang theo một ít vị thuốc và kẹo mật, hết như thuốc phiện khiến người ta say nghiện.

“Bất kể vì lí do gì, ta cũng không bỏ lại ngươi”. Sau khi hôn, Tần Thiếu Vũ khẽ sát trán vào hắn. “Vì ngươi, ta thà phụ lòng trăm họ”

“Đừng nói lung tung”. Thảm Thiên Lăng bật cười, nhéo má hắn. “Ta sẽ không bắt ngươi làm chuyện xấu, ngươi cũng đừng vì ta mà làm chuyện xấu”

Tần Thiếu Vũ vươn tay ôm hắn vào lòng, ôm rất chặt, rất chặt.

“Nếu ta có chuyện gạt ngươi, ngươi có giận không?”. Sau một lát, Thảm Thiên Lăng thấp giọng nói.

“Lúc nào nghĩ kĩ rồi thì nói cho ta biết”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Ta không ép ngươi”

Thảm Thiên Lăng nhắm mắt lại, mũi hơi chua xót.

Chắc là vì trúng độc chưa khỏi nên gần chạng vạng Thảm Thiên Lăng đã ngủ say. Sau khi Tần Thiếu Vũ đắp kín chăn cho hắn thì xoay người đến thư phòng.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ vừa vào cửa, rõ ràng có chuyện tìm hắn.

“Tình hình bên ngoài thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Tạm thời còn chưa phát hiện người mua Đẳng Lung và cá quả, có điều đánh bại đánh bại mà phát hiện một chuyện khác”. Triệu Ngũ nói. “Cung chủ có nhớ người lúc trước đã thương Tả hộ pháp ở miếu đồ nát vào đêm mưa đó không?”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Hình như nàng cũng vào thành”. Triệu Ngũ nói. “Chiều hôm nay thuộc hạ định tới quán trà thám thính tin tức, lại vừa vận nhìn thấy một bóng dáng xẹt qua góc đường, cực kì giống với người hôm đó”

“Sau đó lại mất dấu?”. Tần Thiếu Vũ hiểu rõ tính cách Triệu Ngũ, chuyện liên quan đến an toàn của Hoa Đường, nếu tìm được manh mối hắn nhất định không bỏ qua.

Triệu Ngũ gật đầu, uể oải nói. “Trên đường quá nhiều người, thuộc hạ lo lắng bắt dây động rừng nên không dám đến gần”

“Dù vậy, có thể khiến ngươi mất dấu, người này cũng là cao thủ khinh công”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hắn. “Đừng quá lo, nếu nàng đến đây vào lúc này thì nhất định có âm mưu, sẽ không yên phận”

“Cung chủ có cần nhắc Tả hộ pháp một chút không?”. Triệu Ngũ nói. “Ta sợ có người gây bất lợi cho nàng”

Tần Thiếu Vũ nhướn mi. “Sao không tự đi nói?”

Triệu Ngũ sờ mũi một cái, nhìn trời.

“Chậm rãi tiếp cận hay yên lặng thích”. Tần Thiếu Vũ nói. “Quyền lựa chọn là do ngươi”

Triệu Ngũ thở dài. “Ta không muốn ép nàng”

“Ép?”. Tần Thiếu Vũ cười thành tiếng. “Ngươi quá đề cao chính mình rồi”

“Cung chủ”. Triệu Ngũ bắt đắc dĩ.

“Đi đi”. Tần Thiệu Vũ ném cho hắn một cây trâm.

Triệu Ngũ tiện tay đón lấy, chỉ thấy đó là một cây trâm bằng vàng đính trên châu cực kì tinh xảo.

“Chắc nữ nhân sẽ thích”. Tần Thiệu Vũ nói.

Triệu Ngũ giật mình. “Sao cung chủ lại có vật này?”

Tần Thiệu Vũ bình tĩnh nói. “Không lấy thì trả đây, nói nhiều vậy làm gì”

Triệu Ngũ nhanh chóng nhét vào trong ngực. “Đa tạ cung chủ”

“Nếu dẫn được nàng về, ta sẽ cho hai phần sinh lễ”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nếu dẫn về không được, ta sẽ cho nàng hai phần của hồi môn”

Triệu Ngũ: ...

“Đi đi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đừng để ta thất vọng”

“Vâng”. Triệu Ngũ gật đầu ra ngoài, kết quả vừa vịn dụng vào Hoa Đường.

Nữ nhân thật mềm mại!

“Ngươi...”. Hoa Đường vừa mới nói một chữ, Triệu Ngũ đã bay lên nóc nhà, nhanh chóng ẩn nấp trong bóng đêm.

Tần Thiệu Vũ thở dài. “Bản lĩnh như vậy đấy”

Hoa Đường: ...

“Có chuyện gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Nấu chút canh gà, mang cho cung chủ một chén”. Hoa Đường đặt hộp thức ăn lên bàn.

“Chắc chắn không phải làm riêng cho ta rồi”. Tần Thiệu Vũ cười mà như không cười. “Chúc Thanh Lam hả?”

Hoa Đường lấy chén canh ra. “Hắn đang chiêm tinh với Hữu hộ pháp”. Quả thật kì lạ đến mức không thể diễn tả nên lời.

Tần Thiệu Vũ chắc chắn. “Khẩu vị của ngươi ngày càng kì lạ”

“Ngừng lại”. Hoa Đường cầm chén đưa tới tay hắn. “Cung chủ từ từ mà dùng, thuộc hạ cáo từ”

“Quay lại!”. Tần Thiệu Vũ nói.

Hoa Đường bịt tai ngồi xổm xuống đất. “Đừng nói ba chữ Chúc Thanh Lam với ta, cũng không cho nói về tiểu Ngũ”

Tần Thiệu Vũ cười thành tiếng. “Giờ mới giống một cô nương”

“Thuộc hạ có thể đi được chưa?”. Hoa Đường vô lực.

“Đây là cái gì?”. Tần Thiệu Vũ lấy trong ngực ra cái chai bằng sứ trắng hơi chiều.

“Đương nhiên là để trợ hứng”. Hoa Đường nói.

Tần Thiệu Vũ dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn nàng. “Những lời này nếu bị người ngoài nghe được, ai còn dám lấy ngươi?”

Hoa Đường đứng lên. “Là cung chủ hỏi mà”

“Một cô nương sao lại mang theo cái này bên người?”. Tần Thiệu Vũ cau mày.

Hoa Đường gần như oan muốn khóc. “Ta mang theo nó bên người làm gì? Lần trước vô tình nhìn thấy Hợp Hoan Tử, nghĩ cung chủ sớm muộn gì cũng muốn thứ này, vì vậy xin một chút để sẵn”. Hợp Hoan Tử là bậc thầy về chuyện xx nổi tiếng chốn giang hồ, những thứ của hắn đương nhiên đều là hàng tốt nhất.

Tần Thiếu Vũ: ...

Người phòng ngừa thật chu đáo.

“Còn có thuốc để làm dạo đầu”. Hoa Đường lại lấy ra một bình nhỏ. “Cung chủ có cần không?”

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nhận lấy. “Còn cái khác không?”

Hoa Đường vung tay vẽ thành một vòng. “Còn có một túi mấy thứ kì quái gì đó lớn cỡ này, đều ở trong xe ngựa của ta”

Tần Thiếu Vũ thỏa mãn gật đầu. “Nhớ cất kỹ”

Hoa Đường làm một tư thế “yên tâm” với hắn. “Bây giờ thuộc hạ có thể đi chưa?”

“Đi đi”. Tần Thiếu Vũ lần này rất hào phóng.

Hoa Đường xoay người vỗ ngực một cái, quả nhiên muốn đổi đề tài thì phải dùng Thảm công tử.

Thật hữu hiệu.

Trong phòng ánh nến chập chờn, Tần Thiếu Vũ chậm rãi xoay người đọc thư, thời gian bất giác trôi qua nhanh.

Gần nửa đêm, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, sau đó cửa thư phòng bị đẩy ra, mang theo một làn gió mát và mùi mực vào.

“Cung chủ”. Chúc Thanh Lam vào phòng.

“Khuya lắm rồi”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Ban ngày cung chủ và Thảm công tử ân ái triền miên, ta muốn tìm cũng không có cơ hội”. Chúc Thanh Lam đóng cửa phòng, tự rót một chén trà trên bàn.

Ấm vệ bên ngoài đều sợ ngày người, đêm hôm khuya khoắc tới tìm cung chủ nhà ta làm gì, hắn sắp kết hôn rồi nha!

Hơn nữa người còn là đối tượng Tả hộ pháp thâm mến, còn là tình địch của tiểu Ngũ! Thân phận phức tạp như vậy thì có tính tự giác chút đi, thật cực kì khiến người ta cuống lên!

“Nghĩ biện pháp tiếp cận Hồng Phi Hoàng đi”. Trong phòng, Tần Thiếu Vũ nói.

“Người hoài nghi hắn có vấn đề sao?”. Chúc Thanh Lam hỏi.

“Không chắc, cho nên mới muốn người đi theo dõi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tất cả mọi người trong Thái Hồ bang đều gặp nạn, chỉ có mình hắn bình yên vô sự, ít nhiều gì cũng đáng nghi”

“Ta lại thấy không có nhiều khả năng là hắn”. Chúc Thanh Lam nói. “Huống hồ có người nói quan hệ giữa cha con bọn họ không tệ, nếu không Hồng lão bang chủ cũng không dẫn theo một mình hắn trong số nhiều người con trai như vậy”

“Hiện tại hắn là đầu mối duy nhất”. Tần Thiếu Vũ ngồi lại bên bàn. “Theo dõi nhiều một chút cũng không tệ”

“Cũng được”. Chúc Thanh Lam gật đầu. “Ta sẽ cố hết sức đi làm, cung chủ đừng quên đã答应 chuyện của ta”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn. “Đã giao dịch thì đương nhiên có qua có lại, ta sẽ không nuốt lời”

Chúc Thanh Lam cười cười, vừa móc một xấp giấy trong ngực ra thì Tần Thiếu Vũ đã nhướn mày.

“Xảy ra chuyện... ô”. Chúc Thanh Lam còn chưa hỏi xong thì đã bị Tần Thiếu Vũ bịt miệng.

“Thảm công tử?”. Ngoài phòng truyền đến giọng ám vệ ngạc nhiên. “Sao người lại đến đây lúc này?”

“Không ngủ được”. Thảm Thiên Lăng đáp lên bậc tam cấp. “Hắn có ở bên trong không?”

“...”. Ấm vệ vô cùng căng thẳng, ở bên trong, nhưng phu nhân người nhất định phải tin tưởng cung chủ, hẩn trong sạch a! Cực kì trong sạch!

Mà trong phòng Tần Thiếu Vũ lại càng khẩn trương, vì vậy nhét Chúc Thanh Lam vào trong tủ. Phòng không có cửa sổ quả thật tai hại.

Chúc Thanh Lam hơi giật mình. “Cung chủ có ý gì vậy?”

“Không cho phép ra ngoài”. Tần Thiếu Vũ lớn tiếng uy hiếp. “Nếu để Lăng nhi phát hiện, ta sẽ làm thịt người”

Chúc công tử: ...

Thẩm Thiên Lăng vươn tay đẩy cửa thư phòng. “Còn đang bận sao?”

“Sao giờ này còn chạy tới?”. Tần Thiếu Vũ bước lên phía trước, tươi cười ôm hẩn vào lòng, cực kì bình tĩnh.

“Sau khi tỉnh dậy không thấy người”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Trong phòng rất buồn nên tới xem một chút”

“Công việc hơi nhiều nên phải kéo dài tới giờ”. Tần Thiếu Vũ sửa sang lại đồ đạc trên bàn, vịn vai hẩn ra ngoài. “Chúng ta mau về nghỉ ngơi thôi”. Tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng Tần cung chủ vẫn rất rõ, béo béo nhà mình không thích Chúc Thanh Lam và Phượng Cửu Dạ! Lúc trước vì chọc hẩn nên làm hơi quá, bây giờ nếu nửa đêm bị hẩn bắt gặp ở chung phòng, không cần suy nghĩ cũng biết lại gây nên sóng gió, vì vậy cứ giấu hết đi.

“Người làm xong việc hết chưa?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Ta không buồn ngủ, có thể ở đây chờ người”

“Thôi khỏi”. Tần Thiếu Vũ mở cửa. “Ta buồn ngủ”

“Ừ, vậy chúng ta mau về ngủ”. Thẩm Thiên Lăng cười tí mắt nói xong thì cửa tủ bên cạnh đã kéo kẹt mở ra, thanh âm cực kì du dương.

Vì vậy nhất định phải nhìn xem một chút.

Chúc Thanh Lam ôm tấm thảm ngồi xổm bên trong, cùng Thẩm Thiên Lăng hai mặt nhìn nhau.

Thật ra hẩn không cố ý. Hồi nãy Tần Thiếu Vũ gấp gấp không đóng chặt cửa, bên trong không có tay cầm, muốn kéo cũng không kéo lại được.

Ấm vệ ngoài phòng đồng loạt hít một hơi lạnh khí, khẩn trương cầm mu bàn tay.

Thẩm Thiên Lăng thấy hơi chóng mặt.

Tần Thiếu Vũ trong nháy mắt rất muốn đâm một kiếm xuyên qua Chúc Thanh Lam.

“Ta... về trước”. Chúc Thanh Lam từ trong tủ chui ra, chậm chậm ra ngoài.

Tần Thiếu Vũ không có tâm trạng chú ý tới hẩn, vì sắc mặt Thẩm Thiên Lăng tái nhợt hơi đáng sợ.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hẩn.

Thẩm Thiên Lăng giương mắt nhìn hẩn.

“Ta cái gì cũng chưa làm”. Tần Thiếu Vũ hận không thể tát mình một bạt tay. “Hẩn tới tìm ta bàn việc”

“Trốn trong tủ bàn việc?”. Giọng Thẩm Thiên Lăng hơi lạnh.

“Ta sợ người hiểu lầm”. Sau lưng Tần Thiếu Vũ đổ mồ hôi.

Thẩm Thiên Lăng rút tay ra, xoay người quay về.

“Lăng nhi!”. Tần Thiếu Vũ từ phía sau ôm lấy hẩn. “Ta sai rồi, sai rồi được không?”

Ấm vệ nhao nhao đỡ trán, lúc này mà nhận sai thì không phải chưa đánh đã khai à?

Đầu cung chủ bị gây sát đập vào hay sao vậy, thật là thật là thật là!!!

Thật là không biết nói gì với hẩn mới tốt đây!

68. Chương 66: Không Có Gì Muốn Nói Sao?

Vì trong viện có đông ám vệ, mà tâm trạng Thẩm Thiên Lăng có chút không khống chế được nên Tần Thiếu Vũ không thể làm gì khác hơn là không để ý đến Thẩm Thiên Lăng giãy dụa mà mạnh mẽ bế hắn về phòng ngủ. Có một số chuyện ở không gian riêng dễ giải quyết hơn.

Quả nhiên là thế, ám vệ đồng loại siết chặt tay!

Thời điểm này có giải thích thế nào cũng không ổn! Trước hết phải đề lên giường cưỡng hôn, dùng đôi môi ấm nóng hôn lên nước mắt long lanh, sau đó lăn trên giường làm một số chuyện thân mật mới là biện pháp tốt nhất để hóa giải mâu thuẫn!

Cung chủ nhất định phải nỗ lực, đừng để mất mặt Truy Ảnh cung!

“Buông ra”. Thẩm Thiên Lăng một mực đánh hắn.

Sau khi đóng cửa phòng, Tần Thiếu Vũ trực tiếp đặt hắn lên giường.

“Cút đi”. Thẩm Thiên Lăng không thèm nhìn hắn.

Tần Thiếu Vũ bất đắc dĩ. “Tối thiểu cũng cho ta cơ hội giải thích đi chứ”

“Đuổi theo hồ ly tinh của người mà giải thích!”. Viên mắt Thẩm Thiên Lăng đỏ bừng.

Tần Thiếu Vũ quả thật không biết nên khóc hay cười, cúi đầu hôn môi hắn. “Đưa leo ngốc”

Ngốc cả nhà người! Thẩm Thiên Lăng vươn tay muốn đẩy hắn ra, nhưng càng bị ôm chặt hơn.

“Chúc Thanh Lam vì chuyện của Thái Hồ bang mới tới tìm ta”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn nói. “Chuyện này rất mơ hồ nên ta muốn từ chỗ Hồng Phi Hoàng mà ra tay. Chúc Thanh Lam chính là sự lựa chọn tốt nhất”

“Vì Thái Hồ bang mà cần phải nấp trong tử sao?”. Thẩm Thiên Lăng căm tức nhìn hắn.

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Nửa đêm ta sợ người không vui, nghĩ rằng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nên mới giấu hắn trong tử”

Người cũng biết là nửa đêm sao? Thẩm Thiên Lăng dùng sức đẩy hắn ra mà ngồi dậy.

“Chuyện này quả thật do ta thiếu suy xét, nhưng không phải như người nghĩ”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn. “Tin ta được không?”

“Sao ta phải tin người?”. Thẩm Thiên Lăng lạnh lùng nói.

“Người đương nhiên phải tin ta”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn. “Lăng nhi tốt như vậy, ta đâu có uống lộn thuốc mà chạy đi quyến rũ người khác, chưa kể người kia còn là Chúc Thanh Lam. Quả thật mọi thứ của hắn đều không bằng người!”

“Ta muốn ngủ”. Thẩm Thiên Lăng lười dẩy đưa với hắn.

“Không giận nữa chứ?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng nhét gối vào ngực hắn. “Cút về thư phòng đi”. Đương nhiên không có khả năng không tức giận!

Tần Thiếu Vũ cảm thán. “Rốt cuộc phu nhân vẫn lo lắng cho ta, cãi nhau mà cũng nhớ đem cho cái gối”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Cười một cái cho vi phu nhìn đi”. Tần Thiếu Vũ ngưỡng mặt dễ dàng hắn.

“Dựa vào cái gì?”. Thẩm Thiên Lăng giận dữ nói. “Đi tìm Ngâm Vô Sương mà cười cho người”

Tần Thiếu Vũ sững sốt. “Liên quan gì tới hắn?”

“Sao lại không liên quan, bọn họ không khác gì nhau”. Thẩm Thiên Lăng tiếp tục bốc hỏa. “Đều là hồ ly tinh hèn hạ”

Tần Thiếu Vũ nén cười. “Ừ”

“Người còn dám cười!”. Thắm Thiên Lăng tức giận hơn.

Tần Thiếu Vũ trực tiếp ôm hấn vào lòng, cúi đầu mạnh mẽ hôn một cái. “Ta không cười, cũng không cho người giận nữa”

Thắm Thiên Lăng hung hăng lấy tay lau miệng.

“Thân phận của Chúc Thanh Lam đặc biệt, nếu người có hứng thú, sau này ta sẽ từ từ kể cho nghe”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta và hấn lợi dụng lẫn nhau theo nhu cầu, đừng nói là tri kỉ, ngay cả bạn bè bình thường cũng không tính. Đợi xong chuyện này, đương nhiên mỗi người đi một ngã”

“Chỉ cần người nói mỗi người đi một ngã thì ta tin sao?”. Thắm Thiên Lăng hung dữ nhìn hấn.

“Thề với trời”. Tần Thiếu Vũ giơ tay phải lên. “Nếu có một câu dối trá thì chấp nhận chịu nỗi đau kiếm xuyên vào tim, vạn kiếp bất phục, cả đời gặp nạn liên tục”

Thắm Thiên Lăng không nói gì thêm.

Bởi vì lời thề này hình như hơi tàn nhẫn!

“Giấu Chúc Thanh Lam trong tủ là ta sai, người giận thì đánh ta được rồi”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hấn. “Nhưng đừng phốt lờ ta”

Thắm Thiên Lăng nhìn trời.

“Hồi nãy đã tắm xong rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ cọ cọ bên gáy hấn. “Thơm quá”

Thắm Thiên Lăng vươn tay đẩy hấn ra, đá giày ra bò lên giường, ôm chần lấn vào góc trong cùng.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, phái người mang nước ấm đến, vội vã tắm rửa xong rồi lên giường ôm hấn vào lòng.

Thân thể Thắm tiểu thụ hơi cương lên!

“Có muốn xoa bóp vai không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi hấn.

Thắm Thiên Lăng lắc đầu.

“Không thì có muốn hôn hay không?”. Giọng cực kì dịu dàng!

Muốn muội người! Thắm Thiên Lăng nhanh chóng bịt miệng lại.

Tần Thiếu Vũ bật cười, xoay người đè lên hấn, nhẹ nhàng kéo tay hấn ra.

Thắm Thiên Lăng nhìn hấn, không nói gì.

Tần Thiếu Vũ hôn lên trán hấn. “Ngâm Vô Sương cũng vậy, Chúc Thanh Lam cũng vậy, dù là mỹ nhân khắp thiên hạ cộng lại cũng đừng mơ đối lấy người bên cạnh ta”

Thắm Thiên Lăng nhéo má hấn. “Không được có lần sau!”

“Ừ”. Đáy mắt Tần Thiếu Vũ mang theo ý cười. “Bảo đảm sẽ không!”

“Cười cái gì mà cười!”. Thắm Thiên Lăng hung hăng.

“Nếu không có việc này, ta sẽ không biết hóa ra Lăng nhi yêu ta như vậy”. Tần Thiếu Vũ mập mờ nói nhỏ vào tai hấn.

“Chuyện này đừng nên đoán bậy”. Thắm Thiên Lăng bình tĩnh nói. “Thiếu hiệp người suy nghĩ nhiều rồi, ta cơ bản là... ô!”

Cường hôn quả nhiên cực kì hiệu quả!

Đôi môi triền miên dán vào nhau, Thắm Thiên Lăng nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng nắm ống tay áo Tần Thiếu Vũ.

Trên bàn ánh nền lập lờ, lóe ra tia sáng ảm áp. Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, không khí cũng mang theo hương cỏ xanh.

Bầu không khí quả thật tốt đẹp, Tần Thiếu Vũ nâng lên gò má hần, tỉ mỉ hôn qua gương mặt tinh xảo, giống như đối đãi với bảo bối quý nhất trên đời.

“Đừng”. Cảm giác được vật áo bị mở ra, Thẩm Thiên Lăng theo bản năng đè lại tay hần.

“Đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ cắn vành tai tinh tế của hần, dùng răng nhẹ nhàng ma sát.

Gương mặt Thẩm Thiên Lăng ửng hồng, luống cuống muốn né tránh. Trong lúc giãy dụa, y phục tuột xuống vai, lộ ra một mảng ngực trắng nõn và bờ vai mảnh khảnh.

“Có ý quyền rũ ta sao?”. Tần Thiếu Vũ cười khê.

Quyến rũ mọi người! Trong lòng Thẩm Thiên Lăng hơi hoảng.

Tần Thiếu Vũ cởi áo hần, trực tiếp ngâm vào đầu nhũ nhạt màu.

“Ừm...”. Chân mày Thẩm Thiên Lăng hơi nhíu lại, vốn định vươn tay đẩy ra, nhưng lại đổi lấy động tác kịch liệt hơn. Đầu nhũ nhô ra trước ngực bị liếm quanh, bụng cũng rơi vào tay giặc. Ảnh đế Thẩm Thiên Lăng chưa từng làm qua chuyện trên giường nên cuối cùng bị GAME OVER, đầu óc mờ mịt không gì sánh được!

Tần Thiếu Vũ nắm lấy eo hần, cúi đầu hôn lên cái bụng mềm mềm mụp mụp, cực kì non mềm!

“Không được hôn chỗ đó”. Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai che lại!

Tần Thiếu Vũ cười khê, dứt khoát tạo ra một hôn ấn màu đỏ. “Đánh kí hiệu, của ta!”

Thẩm Thiên Lăng lặn vào tường. “Ngủ đi!”

Tần Thiếu Vũ sờ soạng mộng hần.

Thẩm tiểu thụ: ...

Đáng ghét!

“Sợ sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Nói thừa! Nhìn người chả có vẻ gì giống với nằm dưới cả! Hoa cúc rất yếu đuối, lão tử đương nhiên phải sợ!

“Ta có thuốc”. Tần Thiếu Vũ ôm lấy hần.

Thẩm Thiên Lăng tức giận chỉ trích. “Dâm tặc!”

“Rõ ràng vì nghĩ cho người”. Tần Thiếu Vũ cách một lớp quần mà chọt chọt hần.

“Dừng tay!”. Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai, liều mạng lui vào tường.

“Đợi xong chuyện ở Thiên Ổ Thủy trại rồi, chúng ta kết hôn nhé?”. Tần Thiếu Vũ đề nghị.

Thẩm Thiên Lăng sửng sốt một chút, đây là cầu hôn sao?

“Quyết định vậy đi”. Tần Thiếu Vũ lật người hần lại. “Thiên Phong đã đến, lúc đó chúng ta sẽ bắt hần đi nói với nhạc phụ”

Cái gì gọi là “quyết định vậy đi”? Ta chưa nói gì mà! Thẩm Thiên Lăng nhéo mặt hần. “Không”

“Tại sao?”. Tần Thiếu Vũ làm ra vẻ mặt đau thương, nhưng tay lại không rảnh rời.

“Ta còn chưa chuẩn bị tốt”. Thẩm tiểu thụ ngạo kiêu không gì sánh được.

Tần Thiếu Vũ kéo quần hần xuống.

Ê ê! Thẩm Thiên Lăng quá sợ hãi.

“Phu nhân cứ từ từ suy nghĩ, vi phu làm chút chuyện xấu”. Tần Thiếu Vũ lột trần truồng nửa người dưới của hần.

Đừng cầm thú như thế chứ! Thắm Thiên Lăng khóc không ra nước mắt, nhấc chân đá hấn.

Tần Thiệu Vũ bắt lấy chân hấn, rất tự nhiên mà tách sang hai bên.

“Người đầu cứu mạng!”. Thắm Thiên Lăng cất tiếng kháng nghị.

Ấm vệ ngoài phòng chắc chắn, sinh hoạt vợ chồng nhà cung chủ thật là có tình thú!

Bởi vì bình thường cung chủ dưỡng rất tốt nên toàn thân Thắm tiểu thụ đều mềm đến mức bóp được ra nước, thậm chí “tiểu Lăng” cũng đặc biệt MOE!

“Đừng nhìn nữa!”. Gương mặt Thắm Thiên Lăng gần như bốc cháy, biến thái!

Nhìn vật nhỏ đang yên tĩnh cuộn mình, Tần Thiệu Vũ một ngụm ngậm vào miệng.

Thắm Thiên Lăng: ...

A A A nhất định không phải sự thật!

Ngươi – ngươi – ngươi có chừng mực chút đi!

Tuy trong lòng phút chốc tràn ngập vô số Grass Mud Horse, nhưng khi nơi yếu ớt nhất được người ta tìm mọi cách thương yêu, Thắm Thiên Lăng vẫn thoải mái đến mức gần như nghẹt thở. Thắm Thiên Lăng cắn môi dưới, ngón tay luồn vào tóc Tần Thiệu Vũ, giống như đẩy ra lại giống như kéo vào.

Thấy hấn đã động tình, Tần Thiệu Vũ nắm chặt vòng eo thon nhỏ của hấn, càn ra sức phun ra nuốt vào.

Rên rỉ không ngừng tràn ra khỏi miệng, không biết qua bao lâu, toàn thân Thắm Thiên Lăng run lên, bị Tần Thiệu Vũ đưa tới cao trào.

“Lăng nhi?”. Thấy trong mắt hấn hơi thất thần, Tần Thiệu Vũ nhéo má hấn.

Thắm Thiên Lăng thở dốc, mắt vẫn còn có chút ẩm ướt.

“Không sao chứ?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Toàn thân Thắm Thiên Lăng phỉếm hồng, như con mèo nhỏ mà chui vào lòng hấn.

“Có thích ta làm vậy không?”. Tần Thiệu Vũ khẽ vuốt ve tấm lưng trần của hấn.

“Không”. Thắm Thiên Lăng lẩm bẩm.

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Không thích thật sao?”

“Không cho nói nữa”. Thắm tiểu thụ cực kì hung dữ!

“Không cho nói, vậy bây giờ làm gì?”. Tần Thiệu Vũ kề vào tai hấn hỏi.

“Ngủ”. Thắm Thiên Lăng giả chết.

“Ừ, ngươi ngủ đi”. Tay Tần Thiệu Vũ lướt xuống, nắm lấy cái mông mềm mịn. “Ta tiếp tục làm chuyện khác”

Thắm Thiên Lăng: ...

“Được không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi thử.

“Không được!”. Thắm Thiên Lăng rất có nguyên tắc, ôm chân nhào xuống giường.

Tần Thiệu Vũ giật mình. “Ngươi muốn đi đâu?”

“Ngủ ở khách phòng!”. Thắm Thiên Lăng mặc quần áo, chuyện này tránh được ngày nào hay ngày nấy!

Tần Thiệu Vũ quả thật bị hấn chọc cười.

“Tốt nhất ngươi... à!”. Tay còn chưa đụng tới then cửa thì Thắm tiểu thụ đã bị lôi về giường.

“Có ai lại chạy mất vào lúc này?”. Tần cung chủ gõ đầu hấn, nghiêm khắc dạy dỗ.

“Có, là ta”. Về mặt Thắm Thiên Lăng rất thành thật.

“Vậy ta phải làm sao đây?”. Tần Thiếu Vũ đề lên người hắn, bộ phận căng trào kia đầy khí phách mà đặt trên chân Thẩm tiểu thụ.

“Tự xử”. Thẩm Thiên Lăng thân thiết đề nghị.

Tần Thiếu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi. “Nhắc lại lần nữa thử xem!”

“Chuyện đó sao có thể lập lại lần nữa”. Thẩm Thiên Lăng bịt miệng. “Không nói”

“Không nói cũng tốt”. Tần Thiếu Vũ bóp cằm hắn. “Chúng ta làm”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Về mặt gì đây?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

Thẩm tiểu thụ gian nan nuốt nước bọt.

“Không có gì muốn nói với ta sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng nhắm chặt mắt, tuy đã mơ hồ có chuẩn bị trước, thế nhưng... ta vẫn không muốn hậu môn bị nứt ra a!

“Đại hiệp tha mạng!!!”

Quả thật là vẻ mặt đấm máu!

69. Chương 67: Xx Xong Không Có Cơm Ăn

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt hắn.

“Hay là ta dùng tay giúp ngươi nhé?”. Thẩm Thiên Lăng vô lực đề nghị.

“Được”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

Mắt Thẩm tiểu thụ phút chốc sáng lên. “Ngươi – ngươi – ngươi đồng ý ư? Đối ý là thái giám đó!”

Tần Thiếu Vũ cong khóe miệng. “Ừ, trước hết dùng tay”

Cái gì gọi là trước hết dùng tay chứ! Thẩm Thiên Lăng muốn khóc. “Đừng chơi chữ với ta chứ!”

Quả thật đáng ghét!

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, ôm lấy vòng eo mềm mềm mụp mụp, cúi người cắn lỗ tai hắn. “Muốn ngươi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Hai chữ này quả thật khiến người ta mặt đỏ tới mang tai!

“Chúng ta thử một lần nhé?”. Giọng Tần Thiếu Vũ trầm thấp mê người. “Không được thì không làm nữa”

“Ta có thể kêu ngừng lại bất cứ lúc nào sao?”. Trong lòng Thẩm tiểu thụ không yên.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn. “Được không?”

“... Quả thật không thể dùng tay sao?”. Thẩm Thiên Lăng còn chưa cam lòng, dùng vẻ mặt cực kì MOE nhìn hắn.

Thế nhưng hình như phản hiệu quả.

Bởi vì một giây kế tiếp, Tần cung chủ đã cởi áo.

Rõ ràng không còn đường để trốn, Thẩm Thiên Lăng bị tráng nhắm mắt lại!

Tần Thiếu Vũ buồn cười. “Ta sẽ không ăn ngươi, có gì đâu mà khấn trương?”

“Nói thì dễ lắm”. Thẩm Thiên Lăng phẫn nộ mở mắt ra. “Không thì ngươi ở phía dưới đi!”

“Không”. Tần Thiếu Vũ một phát cự tuyệt.

“Vậy thì câm miệng!”. Thẩm tiểu thụ cực kì hung dữ!

Đừng ép lão tử cãi nhau với người vào lúc này nha!

Cực kì phiền!

“Ngoan, thả lỏng một chút”. Tần Thiếu Vũ phất tay kéo rèm xuống.

Ánh nến xuyên qua lụa mỏng, tản ra quầng sáng ấm áp trên giường.

“Thả lỏng không được”. Thân thể Thẩm Thiên Lăng cứng thành một cây gậy, cực kì không có tình thú!

Tần Thiếu Vũ nghe vậy rời khỏi người hắn, xoay lưng xuống giường.

WTF! Sao không nói lời nào đã đi rồi, ta còn nhắm mắt chờ mà! Thẩm tiểu thụ phút chốc kinh sợ, chẳng lẽ chê lão tử nên đổi ý?

Người – người – người thật sự không có đạo đức nghề nghiệp!

Sau một lát, Tần Thiếu Vũ trở lại. Nghe tiếng bước chân cách giường ngày càng gần, Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng nhắm mắt lại, sau đó cảm thấy trong miệng bị nhét vào một viên nho nhỏ như hạt đậu.

“Cái gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Thứ có thể khiến người không khản trương”. Tần Thiếu Vũ cụng trán với hắn.

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng nảy lên dự cảm chẳng lành. “Xuân... được?”.

Tần Thiếu Vũ cười, nhéo mũi hắn. “Gọi là Hoa Gian Túy”

...

Túy cả nhà người! Thẩm tiểu thụ nhất thời lệ rơi đầy mặt, đừng tưởng đặt tên dễ nghe là có thể che giấu bản chất tội ác! Người là cái đồ dâm ma sắc dục đầy mình!

“Ngoan, ta sẽ không làm người đau”. Tần Thiếu Vũ đặt hắn nằm lên giường.

Thẩm Thiên Lăng ôm gối, toàn thân muốn nghẹt thở!

Tần Thiếu Vũ vén tóc hắn sang bên, cúi đầu hôn lên gáy hắn một chút!

“Ừm...”. Thẩm Thiên Lăng sợ nhột, rụt cổ một cái.

Tần Thiếu Vũ cười khê, một đường hôn dọc xuống lưng hắn, sau đó cắn lên cái mông vênh.

Thẩm Thiên Lăng vô cùng khản trương nuốt nước bọt, kết quả bị sặc thê thảm, trong nháy mắt bắt đầu liều mạng ho khan, quả thật khổ sở không tả nổi!

Tần Thiếu Vũ giật mình. “Sao vậy?”

Thẩm Thiên Lăng đỏ mặt, quả thật sắp ho ra cả phổi.

Tần Thiếu Vũ đỡ hắn dậy, vươn tay vỗ lưng cho hắn. “Uống miếng nước nhé?”

Thẩm Thiên Lăng khoát khoát tay, vất vả lắm mới đỡ.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn nhẹ giọng hỏi.

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng đầy oán hận. Sự mất mặt của ta đã đạt tới một tầm ới!

“Lăng nhi?”. Tần Thiếu Vũ vỗ về khuôn mặt hắn. “Không sao chứ?”. Sao lại ngây ra không nói gì?

Thẩm Thiên Lăng cam chịu, vùi đầu vào vai hắn. “Người có thấy ta ngốc không?”

Tần Thiếu Vũ bật cười, yêu thương vỗ vỗ lưng hắn. “Sao lại thế được”

“Nhưng ta rất khản trương”. Thẩm Thiên Lăng ôm chặt hắn. “Hơn nữa Túy gì đó của người, một chút tác dụng cũng không có!”. Dù khiến lão tử hôn mê cũng tốt hơn bây giờ a!

Tần Thiếu Vũ: ...

“Người có chắc không phải hàng giả không?”. Thắm Thiên Lăng cực kì nghiêm túc. Mua hàng giả trong tay gian thương, loại chuyện này vốn không phân biệt là hiện đại hay cổ đại!

Tần Thiệu Vũ sờ sờ lỗ tai hắn. “Người không có cảm giác gì sao?”

Hoàn toàn không! Thắm Thiên Lăng thành thật lắc đầu!

“Không có khả năng”. Tần Thiệu Vũ cau mày. “Hay phải chờ một lát nữa?”

Thắm Thiên Lăng >_< nói.=“” “lẽ=”” nào=”” chúng=”” ta=”” phải=”” ngồi=”” đợi=”” một=””>

Tần Thiệu Vũ bắt đầu muốn một chưởng đập chết Hợp Hoan Tử.

Dựa theo tình tiết cầu huyết kinh điển trong phim, nếu trúng xuân dược thì thân thể phải mềm nhũn, ánh mắt quẩn rũ, trong đầu chỉ muốn xx mới đúng chứ! Nhưng hiện tại Thắm tiểu thụ rất tỉnh táo, thậm chí còn muốn nói mấy câu như “Quần lão tử cũng đã cởi ra rồi, thế mà người lại cho ta ăn thứ này”, cực kì ức chế! Vì vậy hắn chân thành đề nghị “Đừng ăn ta nữa... ô!”. Đùng đột nhiên nhào lên vậy chứ!

“Quên thứ thuốc chết tiệt đó đi”. Tần Thiệu Vũ hôn lên môi hắn. “Chúng ta bắt đầu lại lần nữa”

Chuyện này cũng có thể tắt đi phát lại sao? Thắm Thiên Lăng oán thăm.

Tần Thiệu Vũ vuốt ve mông hắn, sau đó xốc lên hai chân trực tiếp áp tới trước ngực.

“Ta – ta – ta muốn nằm sấp!”. Thắm Thiên Lăng kháng nghị. Lần đầu tiên đùng phóng túng như thế chứ, hình như độ khó hơi cao!

“Không được nói nữa”. Tần Thiệu Vũ hôn lên môi hắn.

Thắm Thiên Lăng giận dữ nói. “Dựa vào cái gì, người đã xx ta còn không cho ta nói chuyện... Ở phía dưới cũng phải có nhân quyền chứ!”

Tần Thiệu Vũ bị hắn chọc cười, tiện tay giúp hắn tựa vào chân.

Quả nhiên phải tự tranh thủ quyền lợi! Thắm Thiên Lăng thở phào một hơi, cổ sức thả lỏng một chút.

“Ngoan”. Tần Thiệu Vũ đặt một chiếc gối dưới bụng hắn.

Thắm Thiên Lăng cắn môi dưới. Hoa cúc bị nhìn thấy, chuyện này thật khiến người ta ghê tở!

Thuốc mỡ màu xanh nhạt có hương hoa nhàn nhạt, Tần Thiệu Vũ lấy một ít ra, dịu dàng nói. “Đừng sợ”

Xúc cảm lạnh lẽo khó chịu, Thắm Thiên Lăng run lên một chút, ngón tay nắm chặt chăn.

“Đau thì nói cho ta biết”. Tần Thiệu Vũ nhẹ nhàng ấn vào.

Thắm Thiên Lăng vùi mặt trong gối, suy nghĩ một chút lại lo lắng quay đầu hỏi. “Thuốc này của người là hàng thật đấy chứ?”.

Tần Thiệu Vũ: ...

Về mặt Thắm Thiên Lăng cực kì nghiêm túc, vì chuyện này liên quan đến an toàn của bản thân! Nếu mua của cùng một người thì thuốc mỡ hoàn toàn có khả năng là hàng giả! Nếu sáng mai hoa cúc thê thắm thì ta sẽ ly hôn với người!

Tần Thiệu Vũ đâm vào một ngón tay.

“Ngao ngao!”. Thắm Thiên Lăng bất ngờ không kịp đề phòng kêu thành tiếng, sao lại không báo trước một tiếng chứ!

“Nói thêm một câu nữa, ta sẽ khiến người ngày mai không xuống giường được”. Tần Thiệu Vũ nói nhỏ vào tai hắn, lại từ từ đâm vào thêm một ngón tay.

Lần này Thắm Thiên Lăng không tranh luận, vì hơi đau!

“Lăng nhi thật ngoan”. Tần Thiệu Vũ dỗ dành hắn.

Viễn mắt Thắm Thiên Lăng đỏ lên, cái cảm giác hoa cúc sắp tàn này!

Tần Thiếu Vũ hôn lên vai hắn, muốn cố gắng khiến hắn dễ chịu một chút!

“Đau!”. Thắm Thiên Lăng có chút ủy khuất.

“Nhịn một chút được không?”. Giọng Tần Thiếu Vũ dịu dàng như mật.

Rõ ràng lúc trước nói đau thì không làm nữa! Thắm tiểu thụ thầm kháng nghị.

Tuy Tần Thiếu Vũ đã cố hết sức săn sóc, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, Thắm Thiên Lăng đau đến tái mặt, toàn thân đều phát run.

“Lặng nhì”. Tần Thiếu Vũ đè lên người hắn, trong lòng có chút không nỡ.

“Ừm”. Thắm Thiên Lăng nằm sấp trên giường, nắm lấy bàn tay đang chống bên gối của hắn.

“Được không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“... Người nhẹ một chút”. Giọng Thắm Thiên Lăng rất nhỏ.

Mười ngón tay của Tần Thiếu Vũ đan vào tay hắn, đầy mắt đầy thương yêu, giống như dùng hết dịu dàng của một đời.

Ánh nến nhẹ lay, tiếng rên rỉ nhỏ vụn, cảnh xuân nhuộm khắp màn che.

Ấm vệ tự giác bịt tai trốn ra xa, bởi vì nghe nhiều sẽ bị cung chủ giết người diệt khẩu!

Không biết qua bao lâu, trong màn yên tĩnh trở lại, Thắm Thiên Lăng cuộn người trong lòng Tần Thiếu Vũ, đỏ ửng trên mặt vẫn chưa tan.

“Ta giúp ngươi tắm rửa nhé?”. Tần Thiếu Vũ khẽ vuốt cái lưng ẩm ướt của hắn.

“Chờ chút”. Giọng Thắm Thiên Lăng hơi khàn.

Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn, cúi đầu hôn một cái, hận không thể giấu đi không cho người khác nhìn thấy.

“Đừng”. Thắm Thiên Lăng mềm nhũn, vươn tay đẩy hắn.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ không chớp mắt mà nhìn hắn.

Thắm Thiên Lăng quay đầu sang chỗ khác, bên tai hơi hồng.

Ngoài phòng tiếng gió thổi mạnh, hai người im lặng ôm nhau, ai cũng không nỡ nói chuyện trước.

“Giúp ngươi bôi thuốc nha?”. Tần Thiếu Vũ dịu dàng hỏi.

Thắm Thiên Lăng cắn môi dưới, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập hơi nước.

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Còn nhìn nữa ta sẽ nhịn không nổi”

Thắm Thiên Lăng nhắm mắt lại, chủ động run run hôn qua.

“Đừng quậy”. Tần Thiếu Vũ vỗ về hắn. “Người là lần đầu tiên, nếu làm nhiều thân thể sẽ không chịu được”

“... Khó chịu”. Thân thể Thắm Thiên Lăng hơi nóng lên.

Tần Thiếu Vũ sửng sốt.

Hô hấp Thắm Thiên Lăng dồn dập, như con mèo nhỏ mà cắn bờ vai Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ đỡ khóc đỡ cười, ôm đưa leo gốc nhà mình quay về trong chăn.

Dược hiệu của Hoa Gian Túy tới cũng thật trẻ a...

Toàn thân Thắm Thiên Lăng đều biến thành hồng nhợt, hai chân chủ động quăn lên hông Tần Thiếu Vũ.

Cực kì ngoan ngoãn!

Ấm vệ ở ngoài phòng tính thời gian, vốn định kêu nhà bếp nấu nước, kết quả nằm trên nóc nhà lắng nghe thì phút chốc y như chạm phải lửa mà văng ra!

Thế mà vẫn còn tiếp tục!
 Cung chủ hơi lâu quá rồi!
 Chúng ta không hề đồ kị đâu nha!
 Mưa phùn tầm tã lúc ngừng lúc tiếp tục, thẳng đến rạng sáng mới ngừng hẳn.
 Thắm Thiên Lăng mệt mỏi cả đêm, quần chăn yên tĩnh ngủ say.
 Tần Thiếu Vũ tựa bên giường nhìn hần, khoe môi bắt giắc nhếch lên. Nếu có thể, hần thậm chí hi vọng thời gian có thể dừng lại lúc này.
 Chỉ trong nháy mắt, cuộc đời sẽ trôi qua.
 Đời này có được hần, còn cầu gì hơn nữa.
 “Cung chủ”. Sáng hôm sau, ám vệ tới gõ cửa.
 Thắm Thiên Lăng đang ngủ nhúu mày, rõ ràng bất mãn vì bị làm ồn.
 Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hần trấn an, nhảy xuống giường mở cửa. “Chuyện gì?”
 Sắc mặt cực kì tối tăm!
 Ám vệ khỏ sở nói. “Thuộc hạ không muốn quấy rối, thế nhưng Ngâm môn chủ cầu kiến”
 “Nói với hần ta không rảnh”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói.
 “Phải không?”. Ngâm Vô Sương tựa vào cổng, cười mà như không cười nhìn hần.
 Ám vệ nhanh chóng lách đi.
 “Tìm ta làm gì?”. Tần Thiếu Vũ đóng cửa lại.
 “Đương nhiên có chuyện”. Ngâm Vô Sương nói. “Mấy ngày nay ta phái người tìm tung tích Lạc Tuyết xung quanh, phát hiện trong thành có không ít người lạ trà trộn vào”
 “Lại lịch ra sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.
 “Không biết”. Ngâm Vô Sương lắc đầu. “Nhìn qua giống lái buôn, nhưng xuất hiện cũng hơi trùng hợp rồi”
 “Vậy làm phiền môn chủ tiếp tục điều tra”. Tần Thiếu Vũ nói. “Còn chuyện gì nữa không?”
 Nét mặt Ngâm Vô Sương sắc bén. “Người có ý gì?”
 “Nếu không có chuyện gì khác, ta về trước”. Tần Thiếu Vũ quay về. “Xin lỗi không thể tiễn xa được”
 “Đầu tiên là Lạc Tuyết, sau đó là Thái Hồ bang, chuyện càng ngày càng lớn, sao ngươi chẳng để ý chút nào vậy?”. Ngâm Vô Sương ở phía sau hần nói.
 Tần Thiếu Vũ cười. “Ta là Truy Ảnh cung chủ, không phải Minh chủ võ lâm”
 “Thì sao?”. Ngâm Vô Sương áp sát từng bước. “Lẽ nào ngươi định không đếm xỉa gì đến?”
 “Nếu đã có mặt ở đây thì Truy Ảnh cung đương nhiên sẽ không thờ ơ”. Tần Thiếu Vũ xoay người. “Có điều giang hồ rộng lớn, sao ta có thể quản hết mọi chuyện được chứ”
 “Ngay cả giúp ta cũng không chịu?”. Ngâm Vô Sương nhìn hần.
 “Cái môn chủ muốn, e rằng không chỉ đơn thuần là muốn Truy Ảnh cung giúp ngươi”. Tần Thiếu Vũ thở dài.
 “Vậy thì sao?”. Ngâm Vô Sương cắn răng.
 “Đời này ta chỉ muốn được ở bên hần”. Tần Thiếu Vũ nhìn thẳng Ngâm Vô Sương. “Được cung chủ gửi gắm yêu thương, Tần mỗ cũng đành phụ lòng mà thôi”
 Ám vệ trên nóc nhà âm thầm vỗ tay một chút!

Thẩm Thiên Lăng nằm trên giường hít sâu, sau đó điên cuồng ho khan!

Hồ ly tinh thật đáng ghét!

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ đẩy cửa bước vào.

Thẩm Thiên Lăng căm tức nhìn hắn, người là cái đồ nay Tần mai Sở! Đào hoa hết đóa này tới đóa khác!

“Nghe được cả rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn.

“Sau này không được nói chuyện với hắn nữa”. Thẩm tiểu thụ lật đổ bình dấm chua, hơn nữa còn là bình dấm cũ!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ hôn lên miệng hắn một cái. “Chúng ta đừng nói về hắn nữa, có đói bụng không?”

Đương nhiên đói! Thẩm Thiên Lăng chống thân muốn ngồi dậy, lại thấy bên hông đau đớn, vì vậy thê thảm nằm xuống trở lại.

“Đau sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Lỗi tai Thẩm Thiên Lăng đổ lên. Nói thừa!

“Hôm nay chúng ta không rời giường”. Tần Thiếu Vũ rất sẵn sóc. “Nghỉ ngơi cho tốt”

“Ta muốn ăn bánh chiên cuộn thịt dê”. Bụng Thẩm Thiên Lăng kêu ọt ọt.

“Không được, nhà bếp đã nấu cháo và canh”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chỗ đó bị thương, người không thể ăn bánh chiên”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mau cầm miệng!

“Có điều ta đã giúp người bôi thuốc”. Tần Thiếu Vũ đỡ hắn chậm rãi ngồi dậy. “Rất nhanh sẽ tốt thôi, tới lúc đó chúng ta sẽ bao hết tửu lầu lớn nhất thành”

Thẩm Thiên Lăng không nói gì nhìn hắn, những lời này nghe thật ngu!

Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên mặt hắn, tâm trạng tốt đến không thể tốt hơn. “Sau khi ăn điểm tâm xong, ta sẽ giúp người xoa bóp thất lưng”

Thẩm Thiên Lăng đẩy hắn ra. “Chẳng lẽ hôm nay người không có gì làm?”

“Có”. Tần Thiếu Vũ lau mặt cho hắn. “Ở bên người”

Thẩm Thiên Lăng nhấn mạnh. “Ta nói chính sự kia!”

Tần cung chủ làm ra vẻ mặt giật mình. “Chẳng lẽ ở bên phu nhân không tính là chính sự?”

Thẩm Thiên Lăng giận. “Còn diễn nữa thử xem!”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, đặt tay hắn vào tay mình. “Ta muốn ở bên người”

“Thế nhưng vừa rồi nghe Ngâm Vô Sương nói, hình như chuyện tình rất nghiêm trọng”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Người không đi sẽ không sao đấy chứ?”

“Ta có chừng mực”. Tần Thiếu Vũ nói. “Huống hồ Truy Ảnh cung vẫn âm thầm điều tra, cũng chưa tới mức buông tay mặc kệ”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Nói chung người có chuyện thì cứ làm, không cần lúc nào cũng ở bên ta”

Nhìn ánh mắt vô cùng nghiêm túc của hắn, trong lòng Tần Thiếu Vũ ảm áp, đặt lên trán hắn một nụ hôn thật khẽ.

“Cung chủ còn chưa dậy sao?”. Ngoài cổng, Triệu Ngũ vừa hỏi vừa vào trong.

“Không thể vào!”. Tập thể ám vệ ngăn cản hắn.

“Vì sao?”. Triệu Ngũ kì quái. “Ta có việc tìm cung chủ”

“Cung chủ và Thắm công tử đêm qua một muốn chết”. Ấm vệ dùng ánh mắt “mọi người đều là nam nhân chắc người cũng hiểu” mà nhìn hẩn!

Triệu Ngũ: ...

“Hồi này Ngâm môn chủ tới, kết quả bị mắng đuổi đi”. Ấm vệ phóng đại sự thật một chút.

Triệu Ngũ khó xử. “Ta quả thật có chuyện tìm cung chủ”

“Vậy người đi đi”. Ấm vệ lách mình nhường đường cho hẩn. “Ngày này năm sau, các huynh đệ sẽ đốt giấy tiền vàng bạc cho người”

Triệu Ngũ quyết đoán xoay người ra ngoài. “Được rồi, coi như ta chưa tới”

Vậy mới đúng! Ấm vệ ríu rít gật đầu.

Chuyện quan trọng hơn nữa cũng không thể sánh bằng Thắm công tử, chỉ có ngốc mới chạy tới quấy rối!

“Tiểu Ngũ”. Hoa Đường đang đi về hướng này. “Chào buổi sáng”

“Người tìm cung chủ sao?”. Triệu Ngũ hỏi.

Hoa Đường gật đầu.

“Đừng đi”. Triệu Ngũ nói. “Nghe nói đêm qua cung chủ và Thắm công tử một muốn chết”

Hoa Đường: ...

“Nếu không có việc quan trọng, nên đợi trễ chút rồi tới”. Triệu Ngũ có lòng tốt nhắc nhở.

“Người đi đâu vậy?”. Hoa Đường hỏi.

“Theo dõi Thái Hồ bang”. Triệu Ngũ nói.

“Ta đi với”. Hoa Đường rất thẳng thắn, dù sao cũng không có chuyện gì làm.

“Người?”. Triệu Ngũ giật mình.

“Thế nào?”. Hoa Đường nhìn hẩn. “Không được sao?”

“Đương nhiên không phải”. Triệu Ngũ rất nghiêm túc. “Cầu còn không được”

Ấm vệ ngồi xổm trên nóc nhà mà nhiều chuyện, đồng loạt rướn cổ lên nhìn.

Tiểu Ngũ và Tả hộ pháp chẳng lẽ muốn cùng tìm manh mối?

Đáng tiếc không nghe được gì, thật sốt ruột!

Sau khi Thái Hồ bang xảy ra chuyện, quán trọ đã gần như bị người trong võ lâm vây quanh. Triệu Ngũ dẫn Hoa Đường vòng qua cửa trước, nhảy lên một cây to ngoài hậu viện.

“Theo dõi ai?”. Hoa Đường hỏi.

“Ai cũng theo dõi”. Triệu Ngũ nói. “Ai khả nghi thì theo dõi”

Hoa Đường cau mày. “Không có mục tiêu ư?”

“Đương nhiên”. Triệu Ngũ gật đầu. “Không phải lúc nào cũng có manh mối, rất nhiều lúc muốn tìm ra manh mối thật không dễ dàng”

“Nhưng bây giờ là ban ngày”. Hoa Đường nói. “Cũng có người lòi đuôi ra sao?”

“Nói sai rồi”. Triệu Ngũ nói. “Không ít người nghĩ rằng ban ngày an toàn hơn ban đêm”

Hoa Đường không nói nhiều nữa, cùng hẩn nhìn xa xa vào quán trọ.

Mặt trời dần dần lên cao, có điều trên cây cảnh lá xum xuê nên cũng không nóng, ngược lại còn hơi mát mẻ.

Sau một canh giờ, Hoa Đường đuổi gân cốt, Triệu Ngũ vẫn không nhúc nhích.

“Không khó chịu sao?”. Hoa Đường hỏi hần.

“Quen rồi”. Triệu Ngũ nhìn nàng. “Một thì về đi, một mình ta theo dõi cũng được”

“Ta mua gì đó cho người ăn”. Hoa Đường nói. “Trưa rồi”

Triệu Ngũ cười cười. “Đa tạ”

Hoa Đường nhảy xuống cây, đi tới cửa tiệm đồ kho phía trước.

Triệu Ngũ tựa trên cây, vẫn nhìn theo bóng lưng nàng, nhưng dư quang lại lướt qua một bóng dáng quen thuộc.

Hồng Phi Hoàng mặc một thân áo cũ giản dị, từ cổng sau ra ngoài, nhìn quanh một chút không thấy ai rồi mới vội vã đi vào đường tắt.

Triệu Ngũ yên lặng theo sau hần.

Buổi trưa càng ngày càng nắng, sau chợ không có tầu lâu nào nên cũng không có nhiều người. Hồng Phi Hoàng đi một chút rồi lại dừng một chút, cực kì cảnh giác, cuối cùng thả chậm cước bộ, lách mình vào một tiểu viện.

Triệu Ngũ nhảy lên nóc nhà, còn nhẹ nhàng hơn mèo.

“Tới rồi à?”. Chúc Thanh Lam đang uống trà dưới tàng cây.

“Người là ai?”. Hồng Phi Hoàng cau mày, rõ ràng trước giờ hai người chưa gặp qua.

Chúc Thanh Lam xắn tay áo lên, lộ ra một hình xăm màu đen trên tay trái.

Triệu Ngũ ngừng thở, lại không ngờ kể bên đột nhiên có thêm một người, vì vậy hơi kinh hãi.

Hoa Đường làm một tư thế “đứng lên tiếng” với hần.

Thấy là nàng, Triệu Ngũ còn căng thẳng hơn, vì trong viện là Chúc Thanh Lam!

Quả nhiên sau khi thấy rõ hai người phía trước là ai thì chân mày Hoa Đường phút chốc xoắn vào nhau.

“Là các người hạ độc sao?”. Hồng Phi Hoàng nhất thời kích động. “Mau đưa giải dược đây”

“Nếu ta hạ độc thì cần gì tới tìm người”. Chúc Thanh Lam lạnh lùng nói. “Có điều dù không phải ta hạ độc nhưng ta có thể giúp người tìm giải dược”

“Điều kiện là gì?”. Hồng Phi Hoàng hỏi/

Chúc Thanh Lam kề vào tai hần nói nhỏ vài câu.

Sau khi nghe xong, Hồng Phi Hoàng hơi do dự.

“Không cần trả lời gấp”. Chúc Thanh Lam nói. “Cho người ba ngày suy nghĩ”

“Cha ta không sao chứ?”. Hồng Phi Hoàng hỏi.

“Lệnh tôn có việc gì hay không còn tùy vào lựa chọn của người”. Chúc Thanh Lam nói. “Có điều Hồng thiếu gia có thể tạm thời yên tâm, trong ba ngày, Hồng lão bang chủ cũng không đến mức bị ảnh hưởng nhiều”

“Được”. Sau khi tự hỏi trong chốc lát, Hồng Phi Hoàng gật đầu. “Ba ngày sau, ta và người gặp nhau ở đây”

Chúc Thanh Lam gật đầu, sau khi nhìn theo hần rời khỏi tiểu viện thì cũng theo bên kia ra ngoài.

Hoa Đường muốn đi theo nhưng bị Triệu Ngũ nín lại.

“Không theo ư?”. Hoa Đường cau mày.

“Không cần”. Triệu Ngũ nói. “Đó là hướng quay về Thiên Ổ Thủy trại”

“Người đã sớm biết đúng không?”. Hoa Đường nhìn hần.

Triệu Ngũ mất tự nhiên. “Biết gì?”

“Biết Chúc Thanh Lam không bình thường!”. Hoa Đường giận dữ nói. “Vì sao không nói cho ta?”

Triệu Ngũ nghẹn lời.

Hoa Đường vứt cho hắn túi đồ kho trong tay, nhảy xuống nóc nhà.

“Không phải ta định gạt ngươi”. Triệu Ngũ đuổi theo sau lưng nàng. “Ta không biết gì về Chúc Thanh Lam, chỉ nghe qua vài câu từ miệng cung chủ thôi”

Hoa Đường không quay đầu lại. “Ngươi không cần nói, ta tự tìm cung chủ hỏi”

Triệu Ngũ: ...

Trong Thiên Ổ Thủy trại, Tần Thiếu Vũ đang cùng Thảm Thiên Lăng ăn cơm trưa.

“Không có mùi vị gì!”. Thảm tiểu thụ kháng nghị. “Nhật!”

“Nhật một chút sẽ tốt cho thân thể của ngươi”. Tần Thiếu Vũ đút cho hắn một muỗng canh gà. “Nghe lời”

“Buổi tối sẽ không ăn thứ này nữa đúng không?”. Thảm Thiên Lăng cảm giác cực kì khổ sở.

“Buổi tối có thịt vụn”. Tần Thiếu Vũ dỗ dành hắn.

Thịt vụn muối ngươi! Thảm Thiên Lăng giận dữ. “Sau này chúng ta một năm mới làm một lần!”

Tay Tần Thiếu Vũ cứng đờ. “Một năm?”

“Không sai!”. Thảm Thiên Lăng giận dữ nói. “Bởi vì làm xong không được ăn cơm”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Còn rất đau”. Thảm Thiên Lăng tiếp tục chỉ trích.

“Lần sau sẽ không đau”. Tần Thiếu Vũ lừa.

“Sang năm rồi nói!”. Thảm Thiên Lăng rất kiên quyết.

“Hôm qua ngươi cũng rất thoải mái”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp bụng hắn.

“Ai nói!”. Thảm Thiên Lăng khẩu thị tâm phi. “Cơ bản là không có!”

“Con heo con nào ôm chặt lấy ta không cho ta đi?”. Tần Thiếu Vũ cười khế.

“Câm miệng!”. Thảm Thiên Lăng thẹn quá thành giận. “Đêm nay ngủ dưới sàn, dám lên giường lão tử sẽ viết đơn ly hôn!”

Cực kì khí phách!

70. Chương 68: Gay Và Quan Hệ Theo Nhu Cầu!!

“Đã ngủ với người ta rồi, không cho ly hôn”. Tần Thiếu Vũ néo mặt hắn. “Không thì ngươi chính là đồ bội tình bạc nghĩa”

Thảm tiểu thụ nghe vậy giận dữ, rốt cuộc ai ngủ với ai nha?

“Dưa leo ngốc”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, lau miệng cho hắn. “Ăn cơm xong có muốn ra ngoài đi dạo không?”

“Đau hông”. Thảm Thiên Lăng lẩm bẩm, hơn nữa hoa cúc cũng vô cùng đau!

“Chúng ta không đi xa, chỉ quanh quẩn trong sân thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ra hít thở không khí cũng tốt”

Trong phòng quả thật hơi bức bối, Thảm Thiên Lăng gật đầu, mặc quần áo tử tế cùng hắn đi bộ trong sân.

Tuy ánh nắng gay gắt nhưng trong vườn cây cối xum xuê, lại ở vùng sông nước nên cũng không nóng, thậm chí còn có chút mát mẻ.

Tướng đi của Thảm Thiên Lăng không được tự nhiên, nhìn xa y như vịt, còn phải đỡ thắt lưng!

Ấm vệ ngồi xổm trên nóc nhà chặc chặc, phu nhân nhìn như có bầu ấy!

Cung chủ nhà ta thật dũng mãnh!

Ưỡn ngực đầy kiêu ngạo!

“Sau này hai năm một lần!”. Eo Thảm Thiên Lăng đau nhức, vì vậy giận chó đánh mèo Tần cung chủ một chút!

Tần Thiếu Vũ bế hắn lên ghế dựa. “Muốn ăn dưa hấu ướp lạnh không?”

“Người đừng có mà lần nào cũng dùng chiêu đánh trống lảng này!”. Thảm tiểu thụ kháng nghị.

Tần Thiếu Vũ nén cười. “Ăn hay không?”

Thảm Thiên Lăng cam chịu. “Ăn”

Ấm vệ đồng loạt thở dài, phu nhân thật ngây thơ.

Dưa hấu lạnh rất nhanh được mang tới, tâm trạng Thảm Thiên Lăng tốt hơn một chút, nằm trên ghế dựa há miệng, đặc biệt xa hoa!

Tần Thiếu Vũ nhìn thế nào cũng thấy thích, vì vậy trực tiếp cắn một miếng đút vào miệng hắn.

Thảm Thiên Lăng bất ngờ không kịp đề phòng, suýt chút nữa bị sắc dưa hấu.

“Ngọt không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi hắn.

Ngọt muội người! Thảm Thiên Lăng lau miệng một chút, giận dữ mà chỉ trích. “Bên ngọt bị người ăn hết rồi”. Thật ích kỉ!

Tần Thiếu Vũ cười đau bụng, vì vậy trực tiếp ôm hắn vào lòng, hôn lưỡi một phen!

Ấm vệ chống cằm nhìn trời, chúng ta chẳng thấy gì hết!

“Cung chủ”. Hoa Đường đẩy cửa bước vào, trùng hợp đụng phải hiện trạng, vì vậy sưng sờ tại chỗ.

Thảm Thiên Lăng bị dọa hết hồn, suýt chút nữa cắn Tần cung chủ chảy máu.

“Chuyện gì?”. Mặt Tần Thiếu Vũ không đổi sắc mà đứng lên, giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Đặc biệt có khí chất của cung chủ! Không hề làm mất mặt giới BOSS!

Thảm Thiên Lăng nằm trên ghế tựa, vừa không có khí lực vừa không thấy tay vịn cho nên không ngồi dậy nổi, đành phải khổ sở không gì sánh được mà tiếp tục xụi lơ ra đó.

Ấm vệ siết chặt nắm đấm, phu nhân quả nhiên còn yếu điệu hơn cả lời đồn! Quả thật không thể tuyệt vời hơn nữa!

“...”. Hoa Đường vốn định đến hỏi chuyện Chúc Thanh Lam, thế nhưng sau khi thấy một màn này thì ngược lại không biết nói gì cho phải.

“Nói đi”. Tần Thiếu Vũ nhìn nàng.

“Thuộc hạ muốn hỏi chuyện Chúc Thanh Lam”. Giọng Hoa Đường rất nhỏ.

Ấm vệ không nghe thấy gì, cực kì sốt ruột!

“Đến thư phòng chờ ta”. Tần Thiếu Vũ nói.

Hoa Đường gật đầu, xoay người rời khỏi tiểu viện.

“Có cần ta ẵm người vào phòng ngủ không?”. Tần Thiếu Vũ ngồi xổm bên ghế tựa.

“Không cần”. Thảm Thiên Lăng chỉnh lại cổ áo cho hắn một chút. “Người làm việc đi, ta ngủ ở đây một chút”

“Cũng được”. Tần Thiều Vũ hôn nhẹ lên tay hắn. “Có gì thì tới tìm ta”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nhìn theo hắn ra cửa.

Trong thư phòng, vẻ mặt Hoa Đường đầy tâm sự.

“Đang êm đẹp sao lại chạy tới hỏi chuyện Chúc Thanh Lam?”. Tần Thiều Vũ đẩy cửa bước vào.

“Cung chủ”. Hoa Đường đứng lên.

“Nói đi”. Tần Thiều Vũ nhìn nàng. “Có phải nghe được gì hay không?”

Hoa Đường nói. “Hôm nay ta theo dõi Thái Hồ bang chung với tiểu Ngũ, kết quả thấy Hồng Phi Hoàng gặp Chúc Thanh Lam”

“Rồi sao?”. Tần Thiều Vũ ngồi trên ghế.

“Cung chủ đã sớm biết Chúc Thanh Lam có vấn đề đúng không?”. Hoa Đường hỏi.

“Tiểu Ngũ đã nói gì với người?”. Tần Thiều Vũ nhướn mi.

“Hắn chưa nói gì với ta cả”. Hoa Đường nói. “Sao cung chủ không sớm nói cho ta biết?”

“Vì người thích hắn”. Tần Thiều Vũ nói.

Hoa Đường: ...

“Nếu thích một người thì phải tự đi tìm hiểu”. Tần Thiều Vũ nói. “Nếu không hiểu rõ lòng người mà bị thua thiệt thì coi như là một bài học”

Hoa Đường cắn môi dưới, không nói gì.

“Còn nhớ Khương Cốt bang không?”. Tần Thiều Vũ đưa cho nàng một chén trà.

Hoa Đường gật đầu. “Là Tà giáo mấy năm trước bắt Ngâm môn chủ đi, dẫn cung chủ tới Quỷ thành ở Tây Vực”

Tần Thiều Vũ nói. “Chúc Thanh Lam là một con cờ Khương Cốt bang xếp vào Trung Nguyên”

Hoa Đường nghe vậy giật mình. “Hắn là người của tà giáo ư?”

Tần Thiều Vũ quan sát sắc mặt nàng một chút. “Cũng bình thường, xem ra cũng không đau lòng cho lắm”

Hoa Đường đỏ khóc đỏ cười. “Cung chủ!”

“Một người xuất hiện giữa đêm mưa gió một cách không bình thường, lại có một người khác chờ sẵn trong phòng tấn công người, người nghĩ khả năng trùng hợp là bao nhiêu?”. Tần Thiều Vũ hỏi.

Hoa Đường cau mày. “Vậy nên đêm đó Chúc Thanh Lam cố ý giả bộ bị tập kích, mục đích để cho ta cứu hắn về, lại giúp đồng bọn của hắn thừa cơ hạ cổ trên người ta?”

“Hắn không phải nhằm vào người, chỉ vì đúng lúc đó người ra ngoài mà thôi”. Tần Thiều Vũ nói. “Nhưng dù không phải người, nghe được bên ngoài có tiếng kêu cứu thì sẽ có người ra cứu hắn. Đến lúc đó mục đích vẫn đạt được”

“Vậy tại sao cung chủ còn muốn giữ hắn lại?”. Hoa Đường khó hiểu.

“Đêm đó sau khi người trúng độc, ta tự mình bắt mạch cho hắn, vốn tưởng sẽ không qua khỏi nhưng ai ngờ hắn vẫn sống”. Tần Thiều Vũ nói. “Cho nên ta đoán chỉ có hai khả năng, một là mạng hắn lớn, nếu vậy chắc ông trời cũng muốn ta cứu hắn. Hai là hắn có âm mưu, ta đây lại càng phải cứu hắn”

Tâm trạng Hoa Đường hơi phức tạp. “Sao cung chủ lại biết chân tướng?”

“Bởi vì sau khi hắn tỉnh đã tự chạy tới tìm ta”. Tần Thiều Vũ nói. “Người cứu hắn nên chắc cũng biết lúc đó hắn quả thật bị đánh trọng thương”

“Vâng”. Hoa Đường gật đầu.

“Hắn vốn là người Trung Nguyên, nhưng không ngờ sáu tuổi thì bị bán qua biên giới Tây Vực, sau đó trong một lần Khương Cốt bang tàn sát thôn làng thì đã bắt hắn về”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lúc đó có rất nhiều người cùng chung số phận với hắn. Sau khi tận mắt thấy những người phản kháng bị đánh chết tươi, hắn đã bỏ ý định trốn đi, giả bộ thuần phục. Nhờ đầu óc thông minh mà dần dần hắn có chút địa vị ở Khương Cốt bang”

Lòng bàn tay Hoa Đường phát lạnh.

“Lúc hắn tưởng mình đã được đổi phương tín nhiệm, muốn tìm cơ hội chạy trốn thì bị phái đi kinh thành làm tiêu sư ột tiêu cục, làm gián điệp của Khương Cốt bang ở Trung Nguyên”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sợ hắn giữa đường bỏ trốn, Khương Cốt bang còn cho hắn ăn độc được mạn tính”

“Khó trách”. Giọng Hoa Đường rất nhỏ. “Mạch đập của hắn vẫn rất loạn, ta lại nghĩ rằng đó là do bị trọng thương mà gây nên”

“Dù bề ngoài hắn khuất phục nhưng trong lòng vẫn tìm cơ hội phản kích”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lần này Khương Cốt bang phái hắn trà trộn vào Truy Ảnh cung. Để khiến ta không hoài nghi, bọn họ thậm chí không tiếc nặng tay đánh hắn trọng thương. Bất cứ ai bị như vậy cũng sẽ căm hận”

“Cho nên sau khi vết thương khỏi hắn thì hắn âm thầm tìm cung chủ, nói ra tất cả?”. Hoa Đường hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Ta đáp ứng giúp hắn tìm Tuyết Vực Hồng Liên để giải độc, hắn đáp ứng thay ta dụ Khương Cốt bang ra, quan hệ theo nhu cầu”

...

“Đa tạ cung chủ đã báo cho ta biết”. Một lúc sau, Hoa Đường nhíu mày. “Cho nên lần này Thái Hồ bang bị hạ độc, cung chủ hoài nghi là Khương Cốt bang gây nên?”

Tần Thiếu Vũ nhìn nàng thở dài.

Hoa Đường khó hiểu. “Sao vậy?”

“Người có biết cô nương bình thường gặp phải chuyện này sẽ phản ứng ra sao không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường: ...

“Lại còn bàn việc với ta nữa”. Tần Thiếu Vũ cười mà như không cười.

Hoa Đường hít sâu một hơi, xoay người ra ngoài. “Thuộc hạ về phòng khóc ba ngày đây”

“Không chỉ đơn giản là Khương Cốt bang, ta thậm chí hoài nghi Ma giáo đã cấu kết với Khương Cốt bang”. Tần Thiếu Vũ nói ở phía sau nàng. “Vô công của người đã thương người hôm đó có bảy tám phần giống với Thiên nương. Ta đã hỏi Chúc Thanh Lam, hắn nói người nọ là cao thủ từ miền nam mà Khương Cốt bang mời tới, thường gọi là Kim Bà Bà”

“Chẳng lẽ là Kim Xà Bà Bà?”. Hoa Đường xoay người. “Nếu là nàng thì đúng là sư tổ của Thiên Nương”

“Không biết”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chỉ có thể từ từ điều tra”

“Vậy chuyện Thái Hồ bang cung chủ biết được bao nhiêu?”. Hoa Đường hỏi.

“Ta hoài nghi chuyện này do Khương Cốt bang gây nên là vì mấy ngày trước Chúc Thanh Lam nói hắn nhận được mệnh lệnh của cấp trên, muốn hắn âm thầm liên lạc Hồng Phi Hoàng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Khương Cốt bang muốn nhân cơ hội này giúp Hồng Phi Hoàng tiếp nhận chức vụ bang chủ Thái Hồ bang, nhưng không ngờ Hồng Phi Hoàng rất có hiểu với Hồng lão bang chủ nên kiên quyết không đáp ứng”

“Nếu dựa vào điều này để suy đoán thì Hồng lão bang chủ đã có quan hệ với Khương Cốt bang từ lâu”. Hoa Đường nói. “Có lẽ hắn cũng là quân cờ giống Chúc Thanh Lam, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà xích mích với Tà giáo, cho nên mới gặp phải kiếp nạn này. Không thì chắc là Khương Cốt bang muốn mượn sức Thái Hồ bang nhưng bị từ chối nhiều lần, vì vậy ra tay hạ sát, cũng thuận lợi đưa Hồng Phi Hoàng tính tình nhh nhược lên vị trí bang chủ”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Dù là dạng gì thì cũng phải nhờ vào Chúc Thanh Lam”

Hoa Đường do dự nói. “Cung chủ tin hấn sao?”

“Người không tin ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi lại.

Hoa Đường thở dài. “Nếu là trước ngày hôm nay thì ta đâu chỉ là tin”. Nhưng một khi phát hiện bị lừa thì khó tránh khỏi trong lòng có khúc mắc.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười. “Yên tâm đi, không có vấn đề gì”

“Vậy thì tốt”. Hoa Đường nói. “Thuộc hạ cần phải làm gì?”

“Người không hận hấn sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Chưa tới mức đó”. Hoa Đường tự giễu. “Thực ra từ đầu tới đuôi hấn cũng chưa hứa hẹn gì với ta”. Bản thân không hiểu rõ người khác, đâu thể trách ai được.

“Không có việc gì là tốt rồi”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai nàng. “Nghỉ ngơi vài ngày đi, gần đây không có gì cần làm”

Hoa Đường cười cười. “Đa tạ cung chủ”

“Lui xuống đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bất kể như thế nào cũng không được để bản thân chịu uất ức”

Hoa Đường gật đầu, xoay người ra khỏi thư phòng.

Triệu Ngũ đang ngồi trên ghế đá trong sân nhìn nàng.

Hoa Đường sưng sốt một chút.

“Ta...”

“Câm miệng!”. Triệu Ngũ còn chưa nói hết câu đã bị Hoa Đường cắt ngang.

Triệu Ngũ: ...

Làn váy Hoa Đường bay lên, không thềm nhìn hấn mà ra cổng.

Trong lòng Triệu Ngũ như đưa đám.

“Cây trâm đâu?”. Tần Thiếu Vũ đứng ở cửa phòng.

Triệu Ngũ từ trong ngực móc ra.

“Còn không chịu tặng, định giữ lại tự cài ình hả?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi hỏi.

Triệu Ngũ: ...

“Còn không đi?”. Tần Thiếu Vũ rất muốn đập đầu hấn.

Triệu Ngũ thành thật nói. “Ta không dám”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Ta đánh không lại Tả hộ pháp”. Triệu Ngũ nói.

Tần Thiếu Vũ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. “Chẳng lẽ đánh thắng được thì ngươi sẽ đánh nàng?”. Như vậy ai dám gả con gái cho ngươi!

“Đương nhiên không”. Triệu Ngũ vội lắc đầu.

“Qua đây”. Tần Thiếu Vũ chấp tay sau lưng ra ngoài.

Triệu Ngũ nghe lời đuổi kịp.

Tần Thiếu Vũ dẫn hấn ra khỏi Thiên Ổ Thủy trại, đi thẳng tới sân khấu bên bờ sông, phía trước là hội hoa đăng rất náo nhiệt.

“Tối đây làm gì?”. Ngồi ở quán trà ngoài trời bên bờ sông, Triệu Ngũ khó hiểu.

Tần Thiếu Vũ gọi nước trà và hạt dưa. “Người nhìn quanh xem người ta theo đuổi các cô nương như thế nào”

Triệu Ngũ: ...

Tuy vẫn chưa đến buổi tối nhưng vừa có sân khấu kịch lại thêm hội chợ nên bờ sông có không ít người, đương nhiên cũng không thiếu các tài tử nhân cơ hội tìm một nửa ỉnh.

Một cô nương mặc váy vàng chừng mười tám đôi mươi đang được nha hoàn dìu đi ngắm cảnh bên sông, không cẩn thận bị gió thổi rơi khăn tay, vừa vụng rơi xuống bên cạnh Triệu Ngũ.

Tần Thiếu Vũ bưng chén trà, khước miệng hơi giương lên.

Triệu Ngũ nhìn quanh, tiện tay bốc hạt dưa cắn, hoàn toàn không phát hiện có một vị giai nhân vẻ mặt tràn đầy tình cảm. Thậm chí hắn còn nhắc chân đạp lên chiếc khăn thêu uyên ương nghịch nước tỏa hương thơm ngào ngạt kia!

Vị tiểu thư giậm chân một cái, thở phì phì dẫn nha hoàn xoay người rời đi.

Tần Thiếu Vũ đỡ trán. “Quên đi, cả đời người cứ FA cho xong”

Triệu Ngũ ngừng cắn hạt dưa, mờ mịt hỏi. “Vì sao?”

Tần Thiếu Vũ một câu trúng ngay trọng tâm. “Vì người rất ngu”

Triệu Ngũ: ...

“Hắt xì!”. Ở Thiên Ổ Thủy trại, sau khi tỉnh ngủ, Thẩm Thiên Lăng dụi dụi mắt mà hắt xì một cái như con mèo nhỏ.

Ám vệ đồng loạt ngồi xổm trên nóc nhà nhìn hắn, phu nhân thật khiến người ta yêu thương.

Sao vẫn chưa về nữa, mặt trời đã xuống núi rồi. Thẩm Thiên Lăng tựa vào ghế muốn đứng lên, đương nhiên lại thất bại lần nữa, vì vậy không thể làm gì khác hơn ngoài nhìn lên nóc nhà xin giúp đỡ. Mặc dù hơi mất mặt nhưng cũng không có biện pháp nào khác, không thể cứ nằm mãi trong sân!

Bảy tám ám vệ nhất thời liên tiếp nhảy xuống.

Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt >_<. “một=” người=” là=” đủ=” rồi,=” đỡ=” ta=” đứng=” đây=” một=”>

Mọi người lập tức đỡ lấy hắn, nhiệt tình như lửa mà nói. “Công tử không còn việc gì khác sao?”

Thẩm Thiên Lăng vốn đang định đến nhà ăn để ăn chút gì đó, nhưng lại bị cảnh tượng này dọa cho đổi ý. “Không còn gì nữa, tự ta về phòng là được rồi, đa tạ”

Ám vệ nhao nhao tỏ vẻ không cần khách khí, công tử có việc gì thì cứ gọi chúng ta, nhất định sẽ xuất hiện trong nháy mắt!

Cũng may không phải ở xã hội hiện đại, nếu không thì chắc bọn hắn còn thêm biểu tượng nộ hôn :x vào cuối câu. Thẩm Thiên Lăng cảm thán hàng vạn lần, hình ảnh này chỉ nghĩ đến thôi thì đã bị chấn động rồi!

Sau khi thông thả về phòng, Thẩm Thiên Lăng ngồi một hồi, thấy hơi đói, còn thấy mắc tè nữa!

Thăm đo đạc khoảng cách từ phòng ngủ đến nhà xí, Thẩm tiểu thụ quyết đoán từ bỏ ý định này. Hắn chậm rãi lấy ra một bình hoa rồng, sau đó rất thô tục mà đứng trong góc tường để tè!

Thật sáng khoái!

Sau khi tè xong, Thẩm Thiên Lăng còn chưa kịp kéo quần thì Tần Thiếu Vũ đã đẩy cửa vào. “Lăng nhi”

WTF! Thẩm tiểu thụ sợ hết hồn, cấp tốc giấu “tiểu Lăng” vào quần!

Tần Thiếu Vũ: ...

Phụt.

“Cười cái rắm!”. Thẩm Thiên Lăng giận dữ.

Tần Thiếu Vũ bước tới ôm hắn vào lòng, cười đến run người.

“Người có thấy phiền hay không!”. Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai đẩy hắn ra. “Nhà xí xa như vậy mà!”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn ngồi lên giường. “Thắt lưng còn đau hả?”

“Đỡ một chút rồi”. Thẩm Thiên Lăng hừ hừ. Lão tử chỉ không muốn ra ngoài bị người ta thấy được mà thôi, bởi vì tướng đi nhìn rất ngu!

“Vậy thì tốt”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên môi hắn. “Ta đi vớt bình hoa, sau đó cùng người ăn cơm”

Đầu Thẩm Thiên Lăng bắt đầu bốc khói.

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh cầm bình hoa ra cửa.

Ấm vệ đưa mắt nhìn nhau đầy khó hiểu, cung chủ muốn làm gì?

“Tần cung chủ”. Giang Giao Long đứng lúc dẫn người từ xa bước tới.

Tần Thiếu Vũ: ...

Sau khi đến gần, Giang Giao Long bối rối nhìn bình hoa trong tay hắn.

“Cung chủ muốn đem nó đi đâu?”. Trong mắt Giang Giao Long tràn đầy nghi hoặc, có khách khứa nào lại cầm đồ dùng trong nhà của người ta chạy khắp nơi.

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nói. “Ném vào nhà xí”

Giang Giao Long giật mình. “Vì sao?”

“Hình vẽ trên đó rất dữ tợn, khiến Lăng nghi sợ”. Về mặt Tần Thiếu Vũ lạnh lùng, quả thật có thể gọi là lãnh khốc!

Dữ tợn chỗ nào? Rõ ràng chỉ là bức họa Long Sinh Cửu Tử (rồng sinh chín con ~)

Giang Giao Long: ...

“Ta sẽ bồi thường gấp mười lần cho Giang trại chủ theo giá ngoài chợ”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục mang bình hoa bước lên phía trước. “Xin hãy thứ lỗi”

“Tần cung chủ khách khí”. Giang Giao Long vội nói. “Nếu Thẩm công tử không thích, ta vớt hết tất cả bình hoa trong Thủy trại cũng không thành vấn đề”

Phương thức tư duy của Thẩm tiểu công tử được toàn dân ca tụng quả nhiên không phải người bình thường có thể hiểu được!

Ngay cả bình hoa cũng sợ!

Quả nhiên còn yếu điệu hơn cả lời đồn!

“Hội nghị ngày mai ta sẽ đến đúng giờ”. Sau khi Tần Thiếu Vũ vớt bình hoa xong, quay lại vẫn thấy Giang Giao Long đứng đó, thế nên chủ động mở miệng.

“Tốt lắm tốt lắm”. Giang Giao Long liên tục gật đầu, sau đó chân chừ mà nói. “Ngày mai lúc xếp ghế, Tần cung chủ có thể ngồi chung bàn với Ngâm môn chủ và Tiêu nhị đương gia không?”. Mâu thuẫn và khúc mắc giữa ba người này trên giang hồ không ai là không biết, chuyện này nhất định phải hỏi rõ.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Tùy Giang trại chủ sắp xếp là được”

Giang Giao Long thở phào nhẹ nhõm. “Vậy thì tốt, sáng ngày mai huynh đệ chúng ta sẽ nghênh đón cung chủ”

“Sao lâu quá vậy?”. Trong phòng, Thẩm Thiên Lăng đang giương mắt nhìn hắn.

“Giữa đường gặp Giang Giao Long”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường. “Hắn hỏi tại sao ta muốn vớt bình hoa của hắn”

Thẩm Thiên Lăng thầm >_< một=“” chút.=“” “ngươi=”” nói=“” thể=“”>

“Đương nhiên nói vì ta không thích”. Tần cung chủ rất nhanh trí.

“Rồi sao nữa?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Rồi hắn nói nếu ta không thích, hắn lấy về là được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nói xong định đoạt lấy từ trên tay ta”

“À?”. Thẩm Thiên Lăng kinh hãi. “Ngươi – ngươi – ngươi đưa cho hắn sao?”

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ nghiêm túc nói. “Nước tiểu của phu nhân làm sao có thể đưa cho người khác”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp ngươi mau câm miệng!

“Kết quả hắn không cho ta vớt đi, nói là đồ cổ hơn trăm năm, vô giá”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cãi nhau nửa ngày với ta”

Thẩm Thiên Lăng cảm giác muốn khóc. “Rồi sao nữa?”

“Rồi ta thừa lúc hắn không để ý mà mà vớt bình hoa vào nhà xí”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Nhưng đó là đồ cổ của người ta”. Thẩm Thiên Lăng vắn vẹo không gì sánh được.

“Vậy thì sao?”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn đặt lên đùi mình. “Bồi thường cho hắn là được”

“Đắt tiền không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đắt”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Ngọt ghét một vạn lượng”

Thẩm Thiên Lăng nhất thời vui đầu vào vai hắn.

Cái giá phải trả thật nặng nề!

“Đắt hơn nữa cũng không thành vấn đề”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn. “Vi phu có thể bồi thường được”

Thẩm tiểu thụ than ngắn thở dài.

Tần cung chủ thản nhiên luồn tay vào áo hắn, sờ sờ bụng mỡ mềm nhũn.

Thẩm Thiên Lăng hiếm thấy không kháng nghị, vì hắn cảm giác mình sắp phá sản!

Thật ngây thơ khiến người ta thương yêu a... Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn.

Sau này phải trông coi cẩn thận một chút, tránh cho bị người ta lừa đi!

71. Chương 69: Phải Kéo Giãn Khoảng Cách Với Hồ Ly Tinh!

Hôm nay sau khi cơm nước xong, hai người liền sớm lăn lên giường! Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn một chút. “Thoa thuốc giúp ngươi nha?”

“Không!”. Gương mặt Thẩm tiểu thụ vừa mới tắm xong nên đỏ bừng, cực kì MOE!

Vì vậy Tần cung chủ trong nháy mắt biến thành sói, nhào tới lột đồ hắn.

“Đừng cầm thú như thế chứ!”. Thẩm Thiên Lăng che bụng kháng nghị!

“Cho ta nhìn một chút!”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn hôn lên môi.

“Có gì đẹp đâu mà nhìn!”. Thẩm Thiên Lăng cảm giận.

“Phu nhân đương nhiên đẹp!”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn cười. “Chỗ đó là đẹp nhất”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Những lời này nhất định phải nói ra sao?

Quả thật phiền kinh khủng!

“Không lộn xộn nữa”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp bụng hần. “Nằm yên, ta thoa thuốc cho ngươi”

Vậy thì không cần! Về mặt Thẩm Thiên Lăng rất kiên định. “Ta tự làm”

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Tự làm sao được?”

“Vậy cũng không cần ngươi giúp”. Hoa cúc nhất định không thể tùy tiện cho người ta xem!

“Muốn làm phản phải không?”. Sắc mặt Tần Thiếu Vũ tối tăm.

Thẩm tiểu thụ bình tĩnh. “Không sai, có giỏi thì bỏ ta đi!”

Tần Thiếu Vũ: ...

Về mặt Thẩm Thiên Lăng cực kì kiêu ngạo!

Khóe miệng Tần Thiếu Vũ cong lên. “Được rồi, vậy hôm nay ngươi tự bồi thường cái bình hoa kia”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp!

“Một vạn lượng chắc là đủ rồi”. Tần Thiếu Vũ sờ sờ lỗ tai hần. “Ngươi nhất định có nhiều tiền như vậy mà, đúng không?”

Thẩm tiểu thụ không nói gì, vì hần rất nghèo, trong bao quần áo chỉ có ngân phiếu mấy trăm lượng!

“Hử?”. Tần Thiếu Vũ mang ý cười nhìn hần.

“Bồi thường thì bồi thường”. Thẩm Thiên Lăng rất có khí phách. “Mấy ngày nữa đại ca đến rồi, ta mượn tiền hần!”

“A!”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Vậy ta sẽ nói cho hần biết lý do ngươi mượn tiền”

“Đừng hèn hạ vậy chứ!”. Thẩm Thiên Lăng phút chốc rơi lệ.

Chuyện tè bậy không thể kể khắp nơi được.

“Để ta thoa thuốc”. Tần Thiếu Vũ nén cười.

Kể địch quá vô sỉ, Thẩm tiểu thụ không thể làm gì khác ngoài chịu nổi nhục mất nước, cởi truồng nằm trên giường.

Nếu ngươi còn dám xx, ta sẽ ly hôn!

Có điều Tần cung chủ chưa cảm thú đến mức này. Sau khi cẩn thận bôi thuốc xong thì mặc quần áo tử tế cho hần rồi ôm vào lòng. “Ngủ đi”

“Không ngủ được”. Thẩm Thiên Lăng vùi mặt trước ngực hần. “Ngủ nguyên ngày rồi”

“Vậy tâm sự nhé?”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Tâm sự cái gì?”. Thẩm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn hần, khuôn mặt hơi ửng hồng!

Tần Thiếu Vũ thấy thích, vì vậy cúi đầu hôn một cái.

“Đừng quậy”. Thẩm Thiên Lăng đẩy hần ra, suy nghĩ một chút rồi nói. “Hay là chúng ta nói về Truy Ảnh cung đi”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Cái đó có gì hay đâu mà nói”

Đương nhiên hay! Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc. “Ta không biết chút gì về nó cả”

“Sau này ngươi có cả đời để tìm hiểu”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp gáy hần. “Nơi đó là nhà của ngươi”

“Nhưng cái gì ta cũng không biết”. Thẩm Thiên Lăng gãi đầu lên tay hần, thấy mình hơi vô dụng.

“Thì sao?”. Tần Thiệu Vũ nhìn hần. “Nếu người muốn học, cái gì ta cũng sẽ dạy người. Người không muốn học thì cứ làm sâu gạo cả đời, ta sẽ nuôi cho béo”

Thẩm Thiên Lăng bị chọc cười. “Người mới béo”

“Ừ, chúng ta đều béo”. Tần Thiệu Vũ để hần nằm trong lòng mình. “Nói chính sự nhé, đại hội ngày mai người đi với ta được không?”

“Ta?”. Thẩm Thiên Lăng hơi giật mình.

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Người”

“Vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu. “Ta không biết gì về giang hồ cả”

“Không liên quan tới giang hồ”. Tần Thiệu Vũ giúp hần vén mái tóc dài qua lỗ tai. “Chỉ muốn người ở bên ta mà thôi”

“Cũng được”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Chúng ta cùng đi”

Tần Thiệu Vũ cong khóe miệng.

Thật ngoan.

Tối hôm nay, hai người tay trong tay tâm sự hồi lâu, cho đến nửa đêm mới ngủ.

Vì vậy sáng hôm sau lúc thức dậy, Thẩm tiểu thụ thấy hơi mệt, ôm chăn giãy dụa một hồi mới chịu ngồi dậy!

“Heo con”. Tần Thiệu Vũ hôn nhẹ lên mũi hần.

“Mệt”. Thẩm Thiên Lăng ngáp một cái, dụi mắt xuống giường.

Tần Thiệu Vũ chuẩn bị cho hần một bộ đồ mới, chất vải là gấm Vân Nam thượng hạng, bên trong lót lụa mỏng viền lưu ly, vừa nhìn đã biết xa xỉ. Bên hông thắt đai lưng màu xanh da trời, toàn thân đều toát ra vẻ thanh lịch tao nhã.

“Mở đại hội võ lâm thôi mà cũng phải ăn mặc chỉnh tề như thế sao?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu, chẳng phải chuyện quan trọng nhất chính là bàn việc ư? Sao lại mặc giống như lên thăm đồ thể này?

“Đương nhiên”. Tần Thiệu Vũ nói. “Vì ở đó có Tiêu Triển”

“Thì sao”. Thẩm Thiên Lăng không có hứng thú, chẳng lẽ còn phải đi quyến rũ hần?

Tần Thiệu Vũ tiếp tục nói. “Còn có Ngâm Vô Sương”

WTF! Thẩm Thiên Lăng lập tức nghiêm túc, cần phải đối đãi với hồ ly tinh một cách tuyệt tình như gió thu vậy!

Vì vậy hần nhanh chóng lục tung tìm ngọc bội lần trước Tần Thiệu Vũ đưa, đeo bên hông! Nếu không phải vì trông quá ngu xuẩn, hần thậm chí còn muốn trực tiếp đeo lên cổ, vì như vậy càng bắt mắt!

Nhất định phải khiến kẻ thứ ba đáng ghét biết khó mà lui!

“Đi thôi”. Tần Thiệu Vũ nói.

Ánh mắt Thẩm Thiên Lăng lạnh lùng xa cách, thần nhiên liếc hần.

“Trúng tà hả?”. Tần Thiệu Vũ sưng sốt, nhéo mũi hần.

“Đương nhiên không phải”. Thẩm Thiên Lăng gạt tay hần ra, nghiêm túc nói. “Ta phải tập luyện trước”

“Tập luyện cái gì?”. Tần Thiệu Vũ khó hiểu.

Thẩm Thiên Lăng lãnh diễm không gì sánh được. “Khí chất”

Tần Thiệu Vũ: ...

Phụt.

“Cười cái rắm!”. Thắm Thiên Lăng một cước đá bay hấn.

Tuy đã lâu không đóng kịch, nhưng nhất định phải tìm lại cảm giác!

Là đàn ông thì phải tàn nhẫn! Nhất định không thể thua hồ ly tinh!

“Cung chủ”. Âm vệ ở ngoài cửa nói. “Chúng ta phải xuất phát thôi”

“Được”. Tần Thiếu Vũ đáp lời, sau đó ôm Thắm tiểu thụ vào lòng, hung hăng tạo một dấu hôn màu đỏ trên cổ.

Thắm Thiên Lăng: ...

Ngươi – ngươi – ngươi là đồ cầm thú!

“Đi thôi”. Tâm trạng Tần Thiếu Vũ rất tốt, dắt tay hấn ra cửa.

Ảnh vệ đồng loạt đứng trong viện, dùng ánh mắt cực kì nhiệt liệt nhìn phu nhân nhà mình!

Tối hôm qua mọi người rảnh rỗi nên ra ngoài mua sách về đọc. Trong đó Thắm công tử bị miêu tả thành một chú thỏ trắng đáng yêu, vì báo ân mới biến thành người! Đương nhiên chuyện này không quan trọng, quan trọng là chú thỏ trắng vì tham ăn nên bình thường hay đến chỗ con người kiếm ăn, lâu ngày dính phải khí tức loài người cho nên tu vi không còn tinh khiết nữa. Vì vậy lúc biến hóa sẽ không thể hoàn toàn biến thành hình người, còn giữ lại một cái đuôi xù. Đuôi xù rất MOE biết không, khi sợ hãi còn có thể run lên! Nghĩ đến thôi cũng khiến người ta nóng máu!

Cung chủ thật may mắn không gì sánh được!

“Các ngươi có khỏe không vậy?”. Thắm Thiên Lăng lạnh xương sống.

“Khụ!”. Tần Thiếu Vũ cũng bất mãn ho khan một tiếng.

Vì vậy trong nháy mắt âm vệ hoàn hồn trở lại, quay đầu nhìn cung chủ nhà mình, nhiệt liệt ca ngợi. “Thật là ngọc thụ lâm phong!”

“Phong độ hiên ngang!”

“Thần tiên giáng trần!”

“Ung dung phóng khoáng!”

“Cử tứ vô tang!” (Chữ “ cử” này đồng nghĩa với chữ “ cương” đó ~)

“Cái gì?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi.

Âm vệ cuối cùng vặn vẹo một chút, sau đó dùng tốc độ cực chậm mà nói. “Cử... Tứ... Vô... Tang”.

Thắm Thiên Lăng dùng ánh mắt vô cùng đồng cảm nhìn hấn. “Ngươi lặp lại lần nữa”.

Âm vệ: ...

“Sau này ngươi nên ngậm miệng lại”. Tần Thiếu Vũ dùng cây quạt chĩa chĩa hấn. “Nếu không thì phạt tiền!”

Ánh mắt âm vệ đặc biệt âm ỨC.

Thắm Thiên Lăng đưa ra đề nghị. “Lần sau ngươi có thể khen ung dung phóng khoáng, còn “cử” thể vô song (độc nhất vô nhị ~) thì cứ chừa cho người khác”

Âm vệ: ...

“Cung chủ”. Triệu Ngũ và Hoa Đường cũng từ ngoài cổng bước vào.

“Đi thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu đi trễ e rằng người ta sẽ nói ra nói vào”

“Người trong võ lâm cũng hẹp hòi như vậy sao?”. Thắm Thiên Lăng vừa đi vừa hỏi. Chẳng lẽ không phải bưng bát lớn sáng khoáy uống rượu ư, sao lại còn mang thù với người đến trễ chứ?

“Đương nhiên”. Tần Thiểu Vũ nói. “Hàng năm để tranh thứ hạng trên võ lâm thì có thể đánh nhau đến vỡ đầu, có nhiều người nhàm chán thế đấy”

“Người xếp hạng mấy?”. Thẩm Thiên Lăng hứng thú.

“Đoán xem”. Đuôi lông mày Tần Thiểu Vũ giương lên.

“Thứ tư?”. Thẩm Thiên Lăng thuận miệng nói.

Hoa Đường cười thành tiếng. “Công tử đoán thật chính xác”

Í í, đoán mò mà cũng đúng! Thẩm Thiên Lăng tò mò hỏi. “Hạng ba là ai?”

“Hạng nhì là đại ca của công tử - Thẩm Thiên Phong”. Hoa Đường nói. “Hạng ba là Vô Tuyệt môn chủ Ngâm Vô Sương, còn hạng nhất thì mấy năm trước đã rửa tay gác kiếm, không nhắc tới cũng được”

“Người thế mà đánh không lại Ngâm Vô Sương ư?”. Thẩm Thiên Lăng nhất thời dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tần Thiểu Vũ.

Tần Thiểu Vũ còn chưa kịp nói, Hoa Đường đã giải thích. “Năm ấy tỷ võ là do cung chủ nương tay. Ngâm môn chủ dù võ công cao cường, nhưng nếu thật sự đấu với nhau, hẳn chưa chắc là đối thủ của cung chủ”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy nổi giận. “Người không nỡ đánh hẳn ư?”. Còn nương tay nữa chứ!

Hoa Đường: ...

Tần Thiểu Vũ bật cười. “Hình như nói thế nào cũng đều là ta sai”

Đương nhiên! Thẩm Thiên Lăng nhỏ nhen không gì sánh được. Trở về sẽ tính sổ với người!

“Thứ hạng này cũng không chính xác”. Tần Thiểu Vũ nói. “Trong giang hồ có biết bao nhiêu tiền bối và cao thủ vô danh, sao có thể quơ đũa cả nắm được”

Vậy thì sao, cũng không thay đổi được sự thật là người cố ý nhường Hồ ly tinh a!

Thẩm tiểu thụ tiếp tục khiển trách hấn nặng nề!

“Queo đằng trước là tới”. Tần Thiểu Vũ vỗ vỗ lưng hấn.

FUCK! Thẩm Thiên Lăng lập tức từ “Ghen mode” chuyển sang “Lãnh diễm mode”! Cơ bản không cần tốn nhiều công sức!

Ngay cả ám vệ cũng sợ ngây người!

Bình thường thấy bộ dạng MOE và ngây ngô của phu nhân, bây giờ đột nhiên biến thành băng sơn mỹ nhân, quả thật khiến người ta chịu không nổi!

Chúng ta chẳng hề hâm mộ cung chủ chút nào đâu!

“Tần cung chủ, Thẩm công tử”. Giang Ngân Long đang đứng ngoài cổng đón khách, vừa thấy hai người đã vội vã bước tới nghênh đón.

“Giang trại chủ”. Tần Thiểu Vũ chào hỏi. Thẩm Thiên Lăng cũng cười nhạt với hấn, cực kỳ giống đóa tuyết liên trên núi Thiên Sơn!

Giang Ngân Long lập tức tán thưởng. “Thẩm công tử quả thật còn khuynh quốc khuynh thành hơn trong sách”

Nụ cười trên mặt Thẩm Thiên Lăng không đổi, nhưng trong lòng đã phun nước có gas vào mặt hấn.

Nam tử trung niên râu ria xồm xoàm đừng nên đọc loại sách này a!

Quả thật phiền chết người!

“Mời các vị sang bên này”. Giang Ngân Long tự mình dẫn bọn họ vào cổng. Vì đại hội lần này rất đông, trong phòng không đủ chỗ ngồi nên trực tiếp bắc ghế ngoài sân, ngược lại cũng bớt việc. Mà vị trí của Tần

Thiếu Vũ nằm ở giữa, ở một cái bàn tròn lớn hình chữ bát, xung quanh đã ngồi kín người, trừ Ngâm Vô Sương và Tiêu Triển còn có chưởng môn của vài môn phái lớn.

“Xin lỗi, Tần mỗ tới trễ”. Tần Thiếu Vũ kéo một chiếc ghế cho Thẩm Thiên Lăng ngồi trước.

Tiêu Triển cúi đầu uống trà, không nhìn sang bên này. Về mặt Ngâm Vô Sương lạnh lạnh, nhìn thoáng qua Thẩm Thiên Lăng.

Nhìn mọi người! Người mới là kẻ thứ ba đáng ghét biết không! Thẩm Thiên Lăng cực kì lơ đãng mà nghiêng đầu, lộ ra dấu hôn mập mờ trên cổ!

Rất mờ mờ!

Sắc mặt Ngâm Vô Sương quả nhiên trở nên khó coi, gần như muốn bóp nát cái chén trong tay.

YAY! Thắng trận đầu tiên! Thẩm tiểu thụ thầm LIKE inh một phát. Đấu với Hồ ly tinh thật vui, nhất định không thể thua!

“Mọi người!”. Thấy mọi người đã gần như đông đủ, Giang Giao Long đứng trên bục lớn tiếng nói. “Hôm nay các vị tụ họp ở Thiên Ổ Thủy trại, Giang mỗ thật sự thụ sủng nhược kinh”

Thẩm Thiên Lăng bĩu môi, mọi người tụ họp để bắt người xấu, người có gì hay đâu mà thụ sủng nhược kinh?

“Lần này mời mọi người đến đây, nguyên nhân không nói cũng biết”. Giang Giao Long tiếp tục nói. “Lần này mọi người cứ đưa ra hết đề nghị, cùng nhau bàn chuyện”

“Tần cung chủ thấy sao?”. Ngâm Vô Sương lên tiếng trước.

Mọi người nghe vậy, cũng đồng loạt nhìn sang.

Ngâm Vô Sương nhìn chằm chằm vào Tần Thiếu Vũ không chớp mắt, một chút che đậy cũng không có!

Về mặt Thẩm Thiên Lăng hơi lạnh xuống, nhưng không nói gì.

Quan hệ của ba người cả giang hồ đều biết, thế nên tất cả mọi người đều thầm hóng hớt một chút. Tuy hóng chuyện vào thời điểm này rất thiếu đạo đức, nhưng chuyện này cơ bản không nhin nổi biết không! Có thể nhìn thấy hai mỹ nhân nổi tiếng trên giang hồ, nhất định phải nhìn cho đã!

“Chuyện của Thái Hồ bang ta vẫn đang tra, nhưng chưa tìm được gì đáng kể”. Tần Thiếu Vũ thuận miệng mà trả lời có lẽ.

“Còn chuyện của Lạc Tuyết thì sao?”. Ngâm Vô Sương gặng hỏi.

“Có tổng cộng mười mấy môn phái lớn nhỏ đang giúp Ngâm môn chủ tìm đệ đệ, thiếu một mình ta cũng không sao”. Tần Thiếu Vũ nói.

Ngâm Vô Sương nhìn hẩn. “Nếu ta muốn người giúp ta thì thế nào?”

WTF! Trong lòng Thẩm Thiên Lăng giận dữ, tại sao phải tìm giúp người? Mơ đi, rõ ràng là nam nhân của ta! Vì vậy hẩn lạnh lạnh nói. “E là không được”

Tần Thiếu Vũ nâng chén trà, không nói gì, khéo môi lại hơi cong lên. Ấm vệ thầm vỗ tay nhiệt liệt! Phụ nhân làm rất tốt!

“Ta không hỏi ý kiến Thẩm công tử”. Về mặt Ngâm Vô Sương đầy khinh thường.

“Vậy người đang hỏi ai?”. Giọng Thẩm Thiên Lăng rất bình tĩnh, thậm chí còn mang theo chút ý cười.

Ngâm Vô Sương mơ hồ cảm thấy mình bị lừa vào tròng! Lúc này im lặng đồng nghĩa với thua cuộc, nhưng nếu trả lời lại, lỡ đâu Tần Thiếu Vũ không đáp ứng thì cũng mất mặt.

“Nếu đã có người giúp Ngâm môn chủ tìm mười mấy ngày rồi thì sao không nghe ý kiến của bọn họ trước?”. Thẩm Thiên Lăng cũng không ép sát mà ngược lại rất ôn hòa. “Không chừng có thể tìm được manh mối có ích”

Mọi người xung quanh đều có chút tiếc nuối, vì ai nấy đều mang tâm trạng hèn hạ và vô sỉ muốn được xem kịch vui. Sao Thẩm công tử lại chủ động cho tình địch một bậc thang leo xuống vậy!

Ngâm Vô Sương hừ lạnh một tiếng, nhưng không phản đối.

Vì vậy xung quanh lập tức có người đứng dậy, bắt đầu liến thoắng phân tích. Tuy nội dung không có gì hữu ích, nhưng ít nhiều gì cũng có thể hóa giải bầu không khí.

Thừa dịp rảnh rỗi, Thẩm Thiên Lăng cầm ấm trà rót một chén cho Tần Thiếu Vũ, quả nhiên đức hạnh đến mức không dám nhìn thẳng!

Trong nháy mắt đã kéo giãn khoảng cách với hồ ly tinh biết không!

Thật khiến người ta yêu thích!

72. Chương 70: Người Đưa Ta Cái Gì Thế?

Nói một cách công bằng thì trong thời gian này có rất nhiều môn phái ngầm điều tra chuyện Ngâm Lạc Tuyết mất tích. Mọi người mồm năm miệng mười, người một câu ta một câu, nơi này cũng dần dần náo nhiệt lên, bầu không khí xấu hổ lúc này bị xua tan một ít.

Thẩm Thiên Lăng vốn không hiểu biết nhiều về giang hồ, cho dù nghe cũng không hiểu, thế nên dứt khoát đặt mình ra ngoài, trong suốt quá trình chỉ chuyên tâm duy trì khí chất ảnh đế để PK với hồ ly tinh, cực kì chuyên nghiệp!

“Xin hỏi Thẩm công tử có ý kiến gì không?”. Đại hội diễn ra được phân nửa thì Giang Giao Long chân thành quay đầu lại hỏi. Thẩm Thiên Lăng dù sao cũng là người của Nhật Nguyệt sơn trang, nếu hắn đã ở đây, coi như xuất phát từ lễ nghĩa cũng phải hỏi một câu.

Nhưng Thẩm tiểu thụ hoàn toàn không có phản ứng, vì hắn cơ bản không nghe thấy, còn đang tưởng tượng mình là một đóa hoa trắng nở giữa trời tuyết!

Cao quý mà lãnh diễm!

Mọi người đều nhìn sang bên này.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ vuốt tóc hắn, giọng rất dịu dàng.

“Hử?”. Thẩm Thiên Lăng hoàn hồn.

“Giang trại chủ đang hỏi người thấy chuyện này thế nào”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng: ...

WTF ta thì có ý kiến gì? Cái nhìn duy nhất của ta chính là Ngâm Vô Sương là hồ ly tinh, nhưng lại không thể nói ra! Vì vậy Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài khôn khéo nói. “Ta đương nhiên nghĩ giống người”. Chồng hát vợ đệm, nhất định phải LIKE một cái!

Mọi người nơi đây lập tức thầm chắc lưỡi một phen. Quả nhiên y như lời đồn, không lúc nào là không ân ái. Quả thật lóa mắt!

“Ta nghe nói Tần cung chủ đang phái người điều tra cánh đồng hoa ở ngoại ô?”. Có người đột nhiên hỏi.

“Không sai”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Lúc trước Hồng lão bang chủ của Thái Hồ bang trúng Lao Sơn Bạch Xà Thảo, người hạ độc nhất định phải hái một lượng lớn Thanh hoa, cho nên ta mới phái người điều tra”

“Vậy có kết quả gì không?”. Người nọ tiếp tục hỏi.

“Không có”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên lắc đầu. “Người của Truy Ảnh cung hầu như tìm khắp ngoại ô nhưng cánh đồng Thanh hoa vẫn không có dấu vết hư hại. Ta cũng rối như tơ vò”

Mọi người nghe vậy thì đồng loạt thở dài. Nhiều môn phái tụ tập như vậy mà vẫn không thu hoạch được gì. Vô lâm chính đạo quả thật mất mặt đến cực điểm!

“Mọi người đừng nản lòng”. Giang Giao Long điều tiết không khí một chút. “Hay là nghỉ tạm một lát, ăn một ít bánh kẹo trái cây rồi nói tiếp”

Đề nghị này được mọi người nhất trí tán thành, vì họp hành là chuyện rất cực nhọc, nhất là khi không có manh mối, quả thật đau đầu!

Người hầu nhanh chóng mang hoa quả và trà bánh lên. Tần Thiếu Vũ tiện tay lấy một quả vải, sau khi lột ra thì đưa tới miệng Thẩm Thiên Lăng. “Ăn thử xem, không ngọt thì phun ra”

Tiêu Triển đứng dậy ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ.

Ngâm Vô Sương lạnh lùng uống trà, không nói lời nào.

Thịt vải ngọt mát, trong lòng Thẩm Thiên Lăng hơi sáng khoái. Trên thực tế hẳn là người duy nhất sáng khoái ở nơi đây.

“Nhỏ ra”. Tần Thiếu Vũ đưa tay tới miệng hẳn.

Í! Thẩm Thiên Lăng buồn bực. “Ngọt mà”. Không phải nói không ngọt mới nhỏ sao?

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Nhỏ hạt ra, coi chừng sặc”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sao lại đem ta nói thành ngu xuẩn như vậy!

Những người xung quanh thâm cảm thán hàng vạn lần. Ăn vải cũng sợ sặc, sùng tới mức ra hoa luôn rồi!

“Ta ra ngoài một chút”. Ngồi một hồi, Thẩm Thiên Lăng hơi mắc tè, bởi vì lúc này uống rất nhiều trà!

“Cùng đi”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hẳn đứng lên.

Bề ngoài Thẩm Thiên Lăng rất ngoan, nhưng trong lòng thì ngổn ngang, cùng hẳn ra ngoài.

Cảm giác tay trong tay cùng nhau đi tè, thật giống như quay lại những ngày mẫu giáo!

Người – người – người sau này có còn muốn làm đại hiệp trên giang hồ nữa không?

Nhìn theo bóng lưng hai người biến mất, không khí nhất thời càng thêm náo nhiệt, bởi vì tất cả mọi người đều sốt ruột muốn tán dóc!

Ám vệ Truy Ảnh cung khinh thường nói. “Thế này đã là cái gì, cung chủ nhà ta mỗi ngày đều sai người hứng sương sớm trên cánh hoa cho phu nhân tắm rửa”

“Oa!”. Mọi người thành công bị dọa sợ!

“Giường chiếu của Truy Ảnh cung đều dệt từ lông công, nếu không phu nhân sẽ ngủ không được”

Vì vậy mọi người đều hít một hơi lạnh khí, vì cực kì đắt tiền!

“Trong phòng ngủ chuẩn bị cho phu nhân ở Truy Ảnh cung, trên mặt đất đều rải trân châu”

“Lúc trước cung chủ đưa sính lễ tới Thẩm gia thì có đến bảy nhánh Huyết Ngọc San Hô”

“Phu nhân rất kén ăn, cung chủ phải mời đến tám vị đầu bếp trong hoàng cung cho hẳn!”

...

Giọng ám vệ rất lạnh nhạt, khuôn mặt đầy khinh thường, chém gió đến tận đâu đâu, thành công truyền đạt ọi người rằng “Thẩm công tử rất khó nuôi, chỉ có cung chủ nhà ta mới nuôi được thôi. Các người ai mơ ước hẳn thì mau hết hi vọng đi. Đương nhiên trong lòng cung chủ chỉ có Thẩm công tử cho nên mới dày công nuôi hẳn như vậy. Vì thế bất luận kẻ thứ ba nào cũng không thể chen lọt”. Nếu Tần cung chủ biết nhất định sẽ rất thỏa mãn!

Về mặt Ngâm Vô Sương lạnh lùng, phát tay áo ra cửa!

Ám vệ đồng loạt bĩu môi. Hung hăng, chẳng đáng yêu chút nào. Quả thật kém xa phu nhân!

Hơn nữa phu nhân nhà ta còn có cái đuôi xù xù, cơ bản không cùng level với người biết không, đặc biệt MOE!

Thế nên người yêu người khác đi!

“Nhà xí sao lại xa như vậy?”. Thảm Thiên Lăng vừa đi vừa phàn nàn.

“Không nhịn nổi hả?”. Tần Thiệu Vũ hỏi. “Vậy chúng ta tìm một gốc cây đi”

“... Hay là thôi đi”. Thảm Thiên Lăng nghiêm mặt. “Chúng ta không thể tè bậy, phải văn minh!”

Tần cung chủ bình tĩnh nhắc nhở. “Bình hoa”

“Câm miệng!”. Thảm Thiên Lăng giận dữ!

Có gì hay đâu, hết lần này đến lần khác đều lôi ra nói, thật đáng ghét!

Tần Thiệu Vũ cười hài lòng, nếu không phải ngại bị người khác nhìn thấy thì hẳn quả thật muốn ôm Thảm Thiên Lăng thân thiết một phen.

“Mau dẫn ta đi nhà xí”. Thảm tiểu thụ đánh hắt, không nhịn nổi nữa rồi!

“Ở ngay phía trước”. Tần Thiệu Vũ kéo hắt đi nhanh hơn. “Thấy chưa?”

“Thấy rồi”. Thảm Thiên Lăng chạy tới.

Tần Thiệu Vũ nín hắt lại. “Ta vào trước”

Thảm Thiên Lăng căm giận. “Lúc này mà còn giành với ta sao?”

“Nghĩ cái gì thế!”. Tần Thiệu Vũ dở khóc dở cười kéo lấy hắt, mở cửa ra. “Sợ có mai phục”

“Ai lại tính trước như vậy”. Thảm Thiên Lăng cời đai lưng. “Người xoay qua chỗ khác đi!”

Tần Thiệu Vũ thức thời xoay người, Thảm tiểu thụ vui vẻ “giải quyết” một phen, quả thật thoải mái!

Sau khi giải quyết xong, Thảm Thiên Lăng thỏa mãn kéo quần, vừa định kéo Tần Thiệu Vũ rời đi thì lại liếc thấy một tia khác thường. Hắt xoay người nhìn kĩ thì nhất thời kêu lên thành tiếng.

“Sao vậy?”. Tần Thiệu Vũ hốt hoảng, xoay người ôm hắt che chở trong lòng.

“Ở dưới có người!”. Sắc mặt Thảm Thiên Lăng trắng bệch chỉ xuống dưới hố.

Nhà xí này rất sạch sẽ, phía dưới là một phiến đất khô ráo, hồi nãy sốt ruột đi tè nên không nhìn kĩ, lúc này mới phát hiện trong góc có một người đang nằm, không nhúc nhích, chẳng biết là sống hay chết.

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Hình như là người của Hắc Phong trại”

Thảm Thiên Lăng chưa hoàn hồn, vẫn nắm chặt ống tay áo hắt.

Sau một lát, mọi người trên giang hồ cũng nghe tin mà tới. Trại chủ Hắc Phong trại Hà Phong lại càng hoảng hốt, vội phái người đưa hắt lên, đặt ở mảnh đất trống thông thoáng mà cứu chữa.

“Là đồ đệ Hà Yến của Hà Phong”. Hoa Đường nhỏ giọng nói bên tai Tần Thiệu Vũ. “Sắc mặt xám trắng, đã không còn cứu kịp rồi”

“Đến tột cùng là ai ra tay ác độc như vậy?”. Hà Phong giận dữ hỏi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Hồi nãy tất cả mọi người đều bàn chuyện trong viện, Hà Yến cũng có nói hai ba câu, sao phút chốc lại chết bất đắc kì tử trong nhà xí?

“Hồi nãy nhị sư huynh nói bị mót nên đã sớm ra ngoài”. Tiểu đồ đệ của Hắc Phong trại cũng đầy đau khổ. “Qua một lúc lâu, ta còn tưởng hắt ăn bậy bị đau bụng, ai ngờ lại bị hại”

“Hồi nãy có ai ở đây?”. Sắc mặt Giang Giao Long cực kì khó coi. Khách khứa liên tiếp xảy ra chuyện ở Thiên Ổ Thủy trại, rõ ràng có người không nể mặt chủ nhân.

“Bẩm trại chủ, là lão”. Một ông lão quét rác run rẩy nói. “Hồi nãy chỉ thấy vị này chạy thẳng vào nhà xí, sau đó ta đi chỗ khác quét rác, không nghe thấy tiếng người đánh nhau”

“Chẳng lẽ sư huynh của ta tự chết bất đắc kì tử?”. Có người của Hắc Phong trại bắt mồm mà gào lên. “Ông lão này bộ dạng rất lơ mơ, cần phải nói rõ ràng lần nữa”

“Vì sao hán không thể chết bất đắc kì tử?”. Thảm Thiên Lăng không thể để ông lão bị ăn hiếp.

Người nọ sưng sốt, rõ ràng không ngờ Thảm Thiên Lăng sẽ nói chuyện với mình, một lúc lâu mới nói. “Nhưng nhị sư huynh từ trước tới nay rất khỏe mạnh”

“Thì sao?”. Thảm Thiên Lăng lạnh lùng nhìn hán. “Có người qua đời, đương nhiên mọi người đều đau lòng, nhưng chẳng liên quan gì đến vị lão bá này cả, người cần gì nặng lời với ông ấy như vậy?”

Đối phương ngưng ngưng im lặng, vẻ mặt Hà Phong lạnh như sương. “Tiểu đồ đệ nhất thời kích động, xin Thảm công tử đừng để ý. Nhưng chuyện hôm nay, Hà mỗ tuyệt đối không bỏ qua”

“Hà trại chủ bớt nóng”. Sự việc xảy ra ở địa bàn của mình, Giang Giao Long chỉ có thể tự nhận là mình xui xẻo. “Hai huynh đệ ta cũng sẽ cố hết sức hỗ trợ tìm ra thủ phạm”

Tần Thiếu Vũ nháy mắt với Hoa Đường.

Hoa Đường ngẫm hiểu, nói với Hà Phong. “Chẳng biết có thể để ta kiểm tra một chút không?”

“Không cần”. Hà Phong lạnh lùng nói. “Chuyện trong bang ta sẽ tự giải quyết, không phiền Truy Ảnh cung nhúng tay”

“Vậy thì chỉ có thể xin Hà trại chủ nén bi thương”. Tần Thiếu Vũ cũng không cưỡng cầu. “Nếu có gì cần tại hạ giúp, xin đừng ngại”

“Đa tạ”. Sắc mặt Hà Phong tối tăm, chỉ huy người đặt Hà Yến lên cáng cứu thương.

Giữa chừng xảy ra chuyện này, đại hội cũng không thể tiến hành tiếp. Mọi người đồng loạt cáo từ, Thảm Thiên Lăng cũng định quay về với Tần Thiếu Vũ, nhưng ngẩng đầu lên thì thấy Tiêu Triển nhìn về hướng này.

“... Có việc gì sao?”. Thấy Tần Thiếu Vũ không nói gì, Thảm Thiên Lăng không thể làm gì khác ngoài tự lực cánh sinh.

“Vật ta đưa có hữu dụng không?”. Tiêu Triển hỏi.

Vẻ mặt Thảm Thiên Lăng mờ mịt, vật gì?

“Nếu hữu dụng thì nói với ta, ta mang đến nhiều hơn cho ngươi”. Tiêu Triển vẻ mặt vô cảm, nói xong thì xoay người dẫn thuộc hạ rời khỏi, một thân áo đen cực kì tiêu sái! Để lại một mình Thảm tiểu thụ ánh mắt mờ sương, ê ê rất cuộc người đưa đồ cho ta lúc nào? Chuyện này không thể nói bậy nói bạ nha!

“Hán đưa gì cho ngươi?”. Tần Thiếu Vũ nheo mắt lại.

Thảm Thiên Lăng nhất thời cảm thấy oan uổng. “Quả thật chẳng có gì, hán nhất định đang nói bậy!”

Ám vệ đồng loạt hóng hớt, mẹ ơi, tình tiết cái nhau ngọt ngào này quả thật tuyệt vời!

“Quay về rồi nói”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hán trở về.

Thảm Thiên Lăng: ...

Dù trở về cũng không có gì để nói a, vì hán quả thật chẳng đưa ta bất cứ thứ gì cả!

Sao lại không tin cơ chứ?

Thật phiền kinh khủng!

73. Chương 71: Có Rất Nhiều Chuyện Quan Trọng Hơn Giang Hồ!

“Quả thật ta không nhận được vật gì của hần cả”. Cho đến lúc hai người về phòng, Thảm Thiên Lăng vẫn còn đang gơ tay bảo đảm.

“Phải không?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi nhìn hần.

“Đương nhiên”. Thảm Thiên Lăng kì quái. “Không thân quen, sao ta phải nhận đồ của hần”

“Vậy lời hần nói lúc nãy là ý gì?”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục hỏi.

Về mặt Thảm tiểu thụ rất nghiêm túc. “Nhất định là để ly gián quan hệ giữa chúng ta”. Quả thật đề tiện không chịu nổi!

“A?”. Tần Thiếu Vũ cao giọng.

“Hoặc là hần đưa lúc ta chưa mất trí nhớ, giống Phượng Cửu Dạ vậy!”. Thảm Thiên Lăng vạch rõ giới hạn. “Dù sao ta cũng không biết gì hết!”. Cực kì dứt khoát!

“Xem ra Tiêu Triển còn chưa hết hi vọng với ngươi”. Tần Thiếu Vũ nhéo má hần.

“Ngâm Vô Sương cũng chưa hết hi vọng với ngươi, hơn nữa hần còn quá đáng hơn, trước mặt nhiều người như vậy mà vô sỉ quyến rũ người ngoại tình”. Nhắc tới Hồ ly tinh, Thảm tiểu thụ lập tức mang tính công kích!

Tần cung chủ gật đầu. “Nghe vậy lại thấy hần xứng với Tiêu Triển”

Thảm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, trí tưởng tượng của ngươi có phải bay xa quá rồi không?

Có điều dù là tùy tiện ghép cặp, nhưng nghĩ kĩ hình như cũng hơi thích hợp a!

“Sao không nói gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hần.

Thảm Thiên Lăng cười hắc hắc. “Nếu hai người họ đến với nhau, nhất định mỗi đêm trước khi ngủ đều nói xấu chúng ta!”. Vì đây là tiếng nói chung hiềm hoi giữa vợ chồng bọn họ!

Tần Thiếu Vũ nghe vậy bật cười. “Chúng ta cũng có thể nói xấu bọn họ trước khi ngủ, dù sao cũng không thể thiệt thòi”

“Vậy ngươi không tức giận nữa chứ?”. Thảm Thiên Lăng ôm cổ hần. “Ta quả thật không có nhận lễ vật của hần, ngươi không thể tin hần mà không tin ta!”

“Vì sao?”. Tần Thiếu Vũ chớp mi.

Cái này còn phải hỏi sao! Thảm tiểu thụ vô cùng chính nghĩa mà nói. “Vì ngươi xx với ta, không phải với hần”

Tần Thiếu Vũ ôm hần hung hăng hôn một cái. “Câu này ta thích”

Thật là một nam nhân nông cạn... Thảm tiểu thụ vừa thầm khinh bỉ vừa phối hợp hé miệng, khiến cho hôn lưỡi càng thêm kịch liệt!

Quả nhiên thoải mái không gì sánh được!

“Cung chủ”. Ngoài phòng có người gõ cửa.

“Chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Giang trại chủ vừa phái người tới truyền lời, nói tuy Hắc Phong trại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng yến tiệc định sẵn đã chuẩn bị tốt từ hôm qua, vậy nên nếu mọi người muốn thì tối nay vẫn có thể cùng nhau ăn”. Âm vệ nói.

“Gọi tiểu Ngũ dẫn vài người qua, thuận tiện thám thính tin tức”. Tần Thiếu Vũ phân phó.

Thẩm Thiên Lăng ngồi trên bàn, không nói gì mà nhìn hấn. Người đừng có mà vừa nói chính sự vừa luôn tay vào áo người khác sờ ngực a! Dù là nam nhân cũng không thể để người tùy tiện sờ!

Tần Thiếu Vũ nắm lấy thứ nhô ra trước ngực hấn, nhẹ nhàng xoa xoa.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thật đáng ghét!

“Cố gắng đừng xung đột với người khác”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục nói.

Ấm vệ nhận lệnh rời đi, Tần Thiếu Vũ trực tiếp ôm Thẩm Thiên Lăng lên giường.

“Ê ê người muốn làm gì?”. Thẩm tiểu thụ quá sợ hãi. Người có cần động dục một cách tự nhiên trôi chảy như thế không, quả thật điều luyện!

“Làm chuyện xấu”. Tần Thiếu Vũ cởi ra dây lưng của hấn. “Cho ta thân thiết một chút”

Thân thiết mọi người! Thẩm Thiên Lăng dù chết cũng không theo. “Ban ngày đừng làm chuyện này chứ!”

“Vì sao ban ngày không được?”. Tần Thiếu Vũ dè lên người hấn, bàn tay một khắc cũng không rảnh rỗi. “Ban ngày ta mới thấy rõ được”

“Đừng cởi đồ ta!!!”. Thẩm Thiên Lăng kêu ngao ngao.

“Người cũng có thể cởi đồ ta”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng ta cùng nhìn, ai cũng không thiệt thòi”

Thẩm Thiên Lăng cảm giận. “Ai thêm nhìn người?”

Tần Thiếu Vũ cởi áo hấn ra, cúi đầu hôn lên cái bụng mềm mềm mụ mụ.

Sức mạnh giữa địch và ta khác xa, dùng sức mạnh rõ ràng không được, nói không chừng hậu quả còn tệ hơn! Cho nên Thẩm tiểu thụ không thể làm gì khác ngoài áp dụng con đường MOE nhục nhã, nhào qua cọ cọ vào ngực hấn, đặc biệt ngoan ngoãn!

“Sao vậy?”. Tay phải Tần Thiếu Vũ vuốt ve trên lưng hấn.

“Đừng làm”. Thẩm Thiên Lăng thì thầm.

“Vì sao?”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hấn hỏi. “Không thích hả?”

Cũng không đến mức không thích nhưng ban ngày ban mặt vẫn không được tự nhiên! Thẩm Thiên Lăng không nói gì.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hấn. “Có thích làm chuyện đó với ta không?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đừng hỏi thẳng ra vậy chứ!

“Ta muốn nghe”. Giọng Tần Thiếu Vũ rất dịu dàng.

Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai ậm ừ một chút, gián tiếp cam chịu.

Tần Thiếu Vũ cười khê, hôn nhẹ lên tai hấn. “Thật ngoan”

“Nhưng không thể vào ban ngày!”. Thẩm Thiên Lăng vội vàng nhấn mạnh.

“Ừ”. Lần này Tần Thiếu Vũ sáng khoái gật đầu. “Nghe lời người, tối rồi làm”

Thẩm Thiên Lăng sững sốt một chút, sau đó kháng nghị nói. “Ta lúc nào thì nói buổi tối, người đừng nói bậy!”

Tần Thiếu Vũ kinh ngạc. “Lẽ nào người muốn làm vào ban ngày?”

Thẩm Thiên Lăng cảm giận. “Người đừng chụp mũ ta!”. Quả thật xấu xa!

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, đáy mắt đầy cưng chiều. “Ừ, người là dưa leo gốc”

Thẩm Thiên Lăng cảm giận cắn hần một cái. “Không cho làm, ta – ta – ta vẫn chưa khôi phục”

“Phải không?”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hần. “Tối cho ta kiểm tra”

Thẩm Thiên Lăng giận. “Kiểm tra muội người!”

Tần Thiếu Vũ nhéo bụng mỡ của hần, tâm trạng rõ ràng vô cùng tốt.

“Nói chuyện nghiêm túc đi”. Thẩm Thiên Lăng nhắc chân đạp hần. “Chuyện Hắc Phong trại hôm nay, người thấy sao?”

“Không chắc, có điều Hà Phong nhất định có vấn đề”. Tần Thiếu Vũ tựa ở đầu giường, để hần nằm lên người mình.

“Vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Vì nếu không có vấn đề thì hần sẽ không từ bỏ như vậy, không muốn cho Hoa Đường khám nghiệm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dựa theo tính cách của hần, nếu trong lòng không có gì mờ ám thì hồi này lúc mới phát hiện Hà Yến bị hại, hần phải hạch tội hai huynh đệ Giang gia mới đúng”

Thẩm Thiên Lăng chán ghét. “Hóa ra nhân phẩm kém như vậy”

“Cho nên chúng ta không cần nhúng tay ngoài sáng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Khỏi phải dính một thân mốc meo”

Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Hình như ngày càng rối loạn”

“Lúc trước Thái Hồ bang trúng độc, ta còn đoán vì bọn họ có ân oán cá nhân với Ma giáo, bây giờ xem ra lại giống như có người cố ý làm loạn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Liên tiếp có môn phái xảy ra chuyện, không biết kế tiếp sẽ là ai”

“Có nguy hiểm hay không?”. Thẩm Thiên Lăng hơi bận tâm.

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ vỗ về hần. “Ta sẽ bảo vệ người”

Thẩm Thiên Lăng nhéo mũi hần. “Ta lo lắng ọi người kia!”

“Dù là Phượng Cửu Dạ cũng không dám tùy tiện nhảm vào Truy Ảnh cung”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đừng lo”

“Không có tin tức gì về cánh đồng Thanh Hoa thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Hay là người không muốn nói thật với bọn họ?”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Ta không hề giấu giếm. Cánh đồng hoa ở ngoại ô tuy nhiều nhưng quả thật chưa từng bị đào qua, đều nở rất tươi tốt”

“Có phải hái từ nơi khác không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ xoa đầu hần. “Thanh hoa sau khi hái hai ngày sẽ héo, mà trong vòng mười mấy dặm không còn có cánh đồng hoa nào khác”

“Không lý nào”. Thẩm tiểu thụ cau mày. Ở đây không có tủ lạnh và máy bay, chẳng lẽ Thanh hoa còn có thể bảo quản tươi mà bay từ chỗ khác tới?

Tần Thiếu Vũ xoa xoa mi tâm của hần. “Không được nhần nhó”

“Người có chắc tìm khắp cánh đồng hoa không?”. Thẩm Thiên Lăng chưa từ bỏ ý định. “Có thể bỏ sót chỗ nào hay không, ví dụ như sơn động hoặc vách núi?”

“Thanh hoa cần nhiều ánh nắng mặt trời, sao có thể mọc ở sơn động và vách núi được?”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“Chưa chắc, lỡ đâu trùng hợp thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng túm tóc hần. “Dù sao cũng không có manh mối, hay là cứ tìm thử ở những nơi này xem?”. Biết đâu ngựa chết biến thành ngựa sống!

“Từ lúc nào lại hứng thú với việc giang hồ như vậy?”. Tần Thiếu Vũ bị hần chọc cười.

“Ai hứng thú?”. Thẩm Thiên Lăng bĩu môi. “Nếu không phải vì người, ta cũng lười quản”

Tần Thiều Vũ hôn nhẹ lên môi hắn.

“Ta không thích cuộc sống thế này chút nào”. Thảm Thiên Lăng nằm trước ngực hắn.

“Vậy ngươi thích dạng gì?”. Tần Thiều Vũ nhẹ giọng hỏi.

“Không có đao kiếm, cũng không đụng một chút là có người chết”. Thảm Thiên Lăng nói. “Mỗi ngày ngủ tới hừng đông, làm vài việc để kiếm sống, như vậy rất tốt”

Tần Thiều Vũ ôm hắn. “Kể ra cũng không khó nuôi”

“Cho nên chúng ta mau giải quyết hết chuyện này!”. Thảm Thiên Lăng nói. “Sau đó đi Nam Hải tìm sư phụ ngươi”

“Từ bỏ Hoàng Kim Nhân sao?”. Tần Thiều Vũ nhắc nhở.

Thảm Thiên Lăng ôm eo hắn không nói gì.

“Ta sẽ cố hết sức tìm cho ngươi”. Tần Thiều Vũ rất dịu dàng.

“... Tìm không được thì thôi”. Thảm Thiên Lăng vùi mặt vào ngực hắn, buồn buồn nói. “Không có cũng không sao, ta từ bỏ”

Tần Thiều Vũ nhéo thắt lưng hắn, không nói gì thêm.

Ban đêm, Triệu Ngũ dẫn người đi ăn tiệc bên bờ sông để thám thính tin tức. Thảm Thiên Lăng hơi no, vì vậy được Tần Thiều Vũ dẫn ra ngoài đi bộ tiêu cơm.

“Mệt”. Thảm tiểu thụ ngáp.

“Heo con”. Tần Thiều Vũ không mềm lòng chút nào. “Đi cho hết nửa canh giờ”

“Lâu quá”. Thảm Thiên Lăng ngồi xổm dưới đất ăn vạ.

Tần Thiều Vũ xốc hắn lên, trực tiếp hôn.

Í ! Thảm Thiên Lăng sững sốt một chút, sao nói hôn là hôn thế!

Nhưng hắn nhanh chóng biết đáp án!

Vì Tiêu Triển dẫn người đi tới!

Đừng nhàm chán vậy chứ! Thảm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai, đẩy Tần Thiều Vũ ra.

Còn lựa lúc có người khác mà hôn!

Sắc mặt Tiêu nhị đương gia rất khó coi.

“Trùng hợp quá vậy”. Tần Thiều Vũ buông người trong lòng ra, cười với Tiêu Triển. “Chê cười rồi”

Tiêu Triển không thèm liếc hắn, trực tiếp nói với Thảm Thiên Lăng. “Về sớm chút đi, đỡ phải cảm lạnh”

Thật ra ta không yếu điệu như thế! Thảm Thiên Lăng khổ sở một chút, nhưng dù sao đối phương cũng có ý tốt nên cũng không phản bác, chỉ gật đầu nói. “Đa tạ”

“Nhưng ăn thứ ta tặng rồi thì cơ thể sẽ khá hơn một chút”. Tiêu Triển tiếp tục nói.

Thảm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp lại nữa!

Đừng ly gián quan hệ vợ chồng người ta được không, quả thật đáng ghét! Chúng ta rõ ràng cực kì ân ái!

Sắc mặt Tần cung chủ tối sầm xuống y như dự đoán.

“Nếu không vui thì ngươi có thể giúp hắn tìm”. Tiêu Triển cười nhạt. “Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó”

Còn nói nữa! Thảm Thiên Lăng phẫn nộ mà kháng nghị. “Ngươi tặng đồ cho ta lúc nào?”

Tiêu Triển nghe vậy sững sốt, ánh mắt hơi bất ngờ.

“Người đừng nói lung tung nữa!”. Thảm Thiên Lăng khó thấy được hung dữ với hắn.

Sắc mặt Tiêu Triển tái xanh. “Người có ý gì?”

“Trước khi mất trí nhớ ta đã làm nhiều chuyện sai lầm, nhưng không có nghĩa là bây giờ người có thể nói bậy a!”. Thảm Thiên Lăng đặc biệt nóng giận.

“Sợ hắn giận nên không thừa nhận sao?”. Giọng Tiêu Triển rất hung ác. “Lúc ở thư phòng sao không cự tuyệt?”

Muội người! Thảm Thiên Lăng quả thật không biết nói sao. “Người còn biết lý lẽ hay không! Người chưa từng tặng thì làm sao ta cự tuyệt được... Hơn nữa rõ ràng ta luôn cự tuyệt người!”

Tiêu Triển bị hắn chọc giận đến choáng váng, nhưng không thể đánh, vì vậy phần nộ xoay người rời đi. Ở đây thêm nữa nhất định sẽ tức chết!

“Người nói xem có phải hắn rất phiền không?”. Thảm Thiên Lăng còn tức giận hơn Tiêu Triển.

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ chỉnh tóc cho hắn. “Chúng ta không chấp hắn”

“Thật kì cục”. Thảm Thiên Lăng thở phì phì.

“Đừng giận nữa được không”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn lay lay. “Chúng ta xem như hắn không tồn tại đi”

“Người không tin hắn, có đúng không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hắn. “Ta chỉ tin tưởng phu nhân”

Vậy mới đúng, Thảm tiểu thụ thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục cùng hắn tay trong tay tản bộ.

Sau đó thì gặp Ngâm Vô Sương!

Đúng là một ngày xui xẻo!

Thảm Thiên Lăng bắt đầu hối hận vì sao hồi nãy không về phòng!

Có điều Ngâm môn chủ rõ ràng không cùng một tuýp với Tiêu Triển, hắn thuộc đẳng phong độ! Cho nên hắn chỉ cao ngạo hừ lạnh một tiếng, lướt qua hai người, một câu cũng không nhiều lời!

“Hắt xì!”. Thảm Thiên Lăng bị mùi hương của hắn khiến cho hắt hơi.

“Không sao chứ?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Không sao”. Thảm Thiên Lăng khoát khoát tay. “Chúng ta về sớm chút đi”. Hồ ly tinh đúng là bình nước hoa di động, khiến người ta sặc chết!

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ bóp bóp mũi hắn. “Chúng ta về ngủ”

Thảm Thiên Lăng: ...

Ai muốn ngủ với người, mau câm miệng!

Tần Thiệu Vũ bế hắn lên, chạy ngược về.

Đây là cái dạng gì!

Ám vệ đang ngồi xổm trên nóc nhà cần hạt dưa, nhìn thấy cảnh cung chủ ôm phu nhân bay về thì cực kì cảm động!

Thật khiến người ta nước mắt lưng tròng!

Nhịn không được muốn nghe lén!

Mọi người hèn hạ nằm trên nóc nhà, mới vừa nín thở tập trung muốn đoán mò thì phía sau truyền tới một giọng nói lạnh lùng. “Các người làm gì thế?”

Vô nghĩa, còn phải hỏi sao, đương nhiên là nghe lén... Mẹ nó, người hỏi là cung chủ! Hắn ra ngoài lúc nào thế, chẳng lẽ không phải đang xx trong phòng sao? Xuất hiện trên nóc nhà lúc này thật không hợp lý!

Ám vệ đồng loạt giật bắn mình, dùng ánh mắt cực kì nghiêm túc bình tĩnh vô tội mê mang nhìn Tần Thiếu Vũ – chúng ta quả thật không làm gì cả!

“Người qua đây”. Tần Thiếu Vũ tiện tay chỉ một người trong đám.

Ám vệ bị lựa chọn nhất thời cực kì sợ hãi. “Ta vô tội!”

“Biết tại sao ta chọn người không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Ám vệ suy nghĩ một chút. “Vì ta kín miệng!”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Người nghĩ nhiều rồi, ta chỉ tiện tay mà thôi”

Ám vệ khóc ròng nói. “Lần sau ta sẽ cố gắng đứng chỗ khác”

“Chuyện lần sau thì để lần sau tính”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn nói nhỏ vài câu. “Đi đi”

Ám vệ gật đầu, xoay người ẩn vào bóng đêm.

“Các người”. Tần Thiếu Vũ quét mắt qua những người còn lại. “Sau khi trở về Truy Ảnh cung, thay phiên dọn nhà xí”

Đừng nhỏ nhen vậy chứ! Mọi người lập tức lệ rơi đầy mặt. Lén nghe một chút thôi mà, cung chủ thật nhỏ nhen!

Nhưng Tần Thiếu Vũ rất vô tình, một chút thỏa hiệp cũng không có!

Vì vậy mọi người không thể làm gì khác ngoài ghen ngào tiếp nhận sự thật!

“Người đi làm gì thế?”. Trong phòng, Thẩm Thiên Lăng đang ngồi bên giường.

“Ra ngoài căn dặn mấy chuyện”. Tần Thiếu Vũ giúp hắn cởi áo.

Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt >_<. “chuyện=” này=” ta=” tự=” làm=” là=” được=”>

Tần Thiếu Vũ rất nghiêm túc. “Ta cởi nhanh hơn”

“Giang hồ sóng gió, người còn có tâm trạng xx sao?”. Thẩm Thiên Lăng đầy chính nghĩa mà chỉ trích hắn.

“Ừ, có rất nhiều chuyện quan trọng hơn giang hồ”. Tần Thiếu Vũ cởi áo lót của hắn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người thật hết thuốc chữa!

74. Chương 72: Hắc Phong Trại!

Sau khi cởi sạch béo béo nhà mình, Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào thùng nước tắm, thỏa mãn thở ra một hơi.

“Hay hôm nay chúng ta đừng làm”. Thẩm Thiên Lăng tiêu tụy đỡ trán. “Ta đột nhiên chóng mặt”. Cực kì yếu điệu!

“Không”. Tần Thiếu Vũ sờ bụng mỡ của hắn.

Thẩm Thiên Lăng yếu ớt ho khan, sau đó vô lực chỉ trích. “Ta khó chịu mà người còn muốn làm sao!”. Quả thật điên mất thôi!

“Khẩu thị tâm phi”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hắn.

“Đương nhiên không phải!”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc. Ai khẩu thị tâm phi chứ, quả thật ta không muốn làm! Loại chuyện xx này không thể làm quá nhiều, nếu không hoa tước sẽ tàn!

“Thật ra người rất giỏi diễn trò”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào lòng. “Cho nên nếu người thật sự muốn giả bệnh, ta tuyệt đối sẽ không phát hiện sơ hở”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nếu đã phát hiện, chứng tỏ người không muốn diễn”. Tần Thiếu Vũ cắn cắn vành tai hắn. “Đã muốn còn bày đặt chống cự cho có tình thú”

Thẩm tiểu thụ bình tĩnh đẩy hắn ra. “Thiếu hiệp người suy nghĩ nhiều rồi, ta xin được diễn lại lần nữa”

“Muộn rồi”. Tay Tần Thiếu Vũ lướt thẳng xuống, chuẩn xác cầm lấy “tiểu Lăng”.

Thẩm Thiên Lăng nghiêng đầu qua ngực hắn giả chết.

Tần Thiếu Vũ một tay ôm chặt hắn, tay kia nhẹ nhàng lộn, rất nhanh đã thấy độ cứng trong lòng bàn tay biến hóa.

“Có cảm giác sao?”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn hỏi.

Thẩm Thiên Lăng mạnh miệng lẩm bẩm. “Không hề có, kĩ thuật của người rất kém”

“Phải không?”. Tần Thiếu Vũ không giận, ngược lại còn cười khế. “Hay Lăng nhi dạy ta đi?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nhất định không thể, mơ đi!

Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn vào lòng, cúi đầu hôn lên môi hắn.

Thẩm Thiên Lăng hơi ngẩng đầu lên, thè lưỡi liếm Tần Thiếu Vũ, mềm mềm cọ cọ như con mèo nhỏ.

Mắt Tần Thiếu Vũ tối sầm, triền miên hôn sâu hơn.

Ánh sáng lập lờ, không khí ẩm áp, không còn nhớ rõ lên giường từ lúc nào. Hai chân Thẩm Thiên Lăng bị đè trước ngực, nhũ mào chịu đựng ngón tay Tần Thiếu Vũ đâm vào, bàn tay siết chặt lại.

“Rất đau sao?”. Tần Thiếu Vũ không nỡ.

Viên mắt Thẩm Thiên Lăng đỏ bừng. “Nếu nói đau người sẽ không làm sao?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

...

“Chỉ cho làm một lần thôi đó”. Thẩm Thiên Lăng uất ức không gì sánh được, vì rất đau, nhưng không nỡ khiến Tần Thiếu Vũ thất vọng!

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Dưa leo ngốc”

Cho người làm mà còn dám nói lão tử ngốc! Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt rưng rưng phẫn nộ nhìn hắn. Cái đồ Trần Thế Mỹ (nhân vật bội bạc trong kịch Trung Quốc ~) nhà người có lương tâm không vậy?

Tần Thiếu Vũ rút ngón tay ra ngoài, ôm hắn hôn một cái.

Đây là muốn vào chủ đề sao! Thẩm Thiên Lăng bị tráng nhắm chặt mắt.

Tần Thiếu Vũ cầm một chiếc khăn lụa mềm lau thuốc mỡ cho hắn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Ngủ đi”. Giọng Tần Thiếu Vũ rất dịu dàng. “Chúng ta không làm”

Thẩm Thiên Lăng vẽ mặt >_<. chuyện=“” này=“” cũng=“” có=“” thể=“” nói=“” không=“” làm=“” là=“” không=“” làm=“”>

“Là ta quá nóng nảy”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn nói. “Chỗ đó vẫn chưa khỏi hẳn, đợi người đỡ hơn đã”

Thẩm Thiên Lăng hơi cảm động!

“Bây giờ không đau nữa chứ?”. Tần Thiếu Vũ sờ sờ mông hắn.

Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai. “Hơi hơi”. Nhưng không sao.

Tần Thiếu Vũ ngồi dậy, vươn tay tách chân hắn ra.

Toàn thân Thẩm Thiên Lăng nóng lên. “Người mau dừng tay!”. Chỗ đó có gì đẹp đâu, người quả thật biến thái, phiền chết người, ngao ngao!

Chỗ hôm trước bị ức hiếp bây giờ vẫn còn hơi sưng đỏ, Tần Thiệu Vũ chồm qua, dịu dàng dùng đầu lưỡi liếm liếm.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Chuyện vừa xảy ra nhất định không phải là sự thật!

Khẩu vị không thể nặng như vậy!

Tần Thiệu Vũ chui vào giữa hai chân hắn, động tác càng nhẹ nhàng chậm rãi.

“Dừng”. Thẩm Thiên Lăng luống cuống đẩy hắn.

Thế nhưng rõ ràng không có hiệu quả, bởi vì trị số võ lực của hai người không cùng level!

Cảm giác tê dại chưa từng có truyền khắp toàn thân, hô hấp Thẩm Thiên Lăng dồn dập, viên mắt cũng đỏ bừng.

Cảm thụ được thân thể hắn biến hóa, một tay Tần Thiệu Vũ mò về phía trước, nắm lấy vật nhỏ đã hơi ngẩng đầu.

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn tràn khỏi miệng, ngón chân Thẩm Thiên Lăng co chặt lại, bắn ra tinh dịch nóng hổi vào tay Tần Thiệu Vũ, sau đó thất thần nằm trên giường thở dốc.

Tần Thiệu Vũ vô cùng thương yêu, nhẹ nhàng xoa lưng hắn.

“Người...”. Sau khi hoàn hồn, Thẩm Thiên Lăng đỏ mặt!

“Ta làm sao?”. Tần Thiệu Vũ cắn đầu ngón tay hắn.

Sao người có thể làm chuyện này, quả thật so với xx còn ấy hơn, ta hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý! Thẩm tiểu thụ thâm gào thét, sau đó không chịu thua kém mà vùi vào ngực Tần Thiệu Vũ.

“Muốn cho người thoải mái”. Tần Thiệu Vũ ôm chặt hắn. “Sau này không để cho người đau nữa”

Thẩm Thiên Lăng tiếp tục nhắm mắt giả chết.

Tần Thiệu Vũ phát tay thổi tắt ngọn đèn trong góc, chỉ để lại một ngọn nến lơ mờ trên bàn.

Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi. “...Còn người?”

“Ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ không trả lời vấn đề của hắn.

Thẩm Thiên Lăng cắn môi dưới, vươn tay cầm lấy vật cứng ngắc của hắn.

Chân mày Tần Thiệu Vũ giật một cái.

Thẩm Thiên Lăng nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve cách một lớp quần.

“Lăng nhi”. Giọng Tần Thiệu Vũ khàn khàn, phát ra gọi cảm trong đêm tối.

Thẩm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn hắn, mắt long lanh.

Tần Thiệu Vũ nhéo má hắn. “Thật yêu người”

Ta cũng rất yêu người! Trái tim Thẩm Thiên Lăng mềm đến sắp tan ra, vì vậy vô cùng ngoan ngoãn nằm xuống, vươn tay kéo quần hắn ra.

Sau đó há miệng ngậm vào?

Đương nhiên là không.

Thật ra Thẩm tiểu thụ bị dọa, bởi vì kích thích và bề ngoài rất kinh người!

“Lăng nhi?”. Tần Thiệu Vũ xoa xoa đầu hắn, đáy mắt không che giấu được dục vọng.

Thẩm Thiên Lăng vịn veo nuốt nước bọt. Tuy đã hạ quyết tâm muốn dùng miệng giúp hấn xx, thế nhưng tưởng tượng và hiện thực vẫn có khoảng cách nhất định. Sau khi nhìn thấy vật thật, Thẩm tiểu thụ rất đáng xấu hổ mà lui lại.

Tần Thiếu Vũ khê cười. “Người muốn nhìn tới chừng nào?”

“Ta không nhìn nữa”. Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng bò lên, lặn đến góc tường nói một cách vô lại. “Ngủ đi!”

Ngay cả quần cũng không kéo lên giúp Tần cung chủ, phục vụ quá kém!

Tần Thiếu Vũ: ...

Thẩm tiểu thụ ngáy o o, rất chân thật!

Tần Thiếu Vũ từ phía sau ôm lấy hấn.

Thẩm Thiên Lăng liều mạng lui vào tường. Đừng dùng cái kia của người chĩa vào mông ta chứ! Rất áp lực!

Cái mông mềm mềm trơn mịn cọ tới cọ lui ở bộ phận nhạy cảm nhất của mình, Tần Thiếu Vũ cắn răng đè hấn lại. “Người không hiểu thật hay giả vậy!”

Thẩm Thiên Lăng nhất thời cứng đờ, thử hỏi. “Thiếu hiệp, hay là người mặc quần vào trước đi, chúng ta có gì từ từ thương lượng”

Tần Thiếu Vũ quả thật bị hấn chọc cười.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ta cũng rất vô tội, ta khẩn trương!

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ lật người hấn lại. “Dùng tay giúp ta”

Lần này Thẩm Thiên Lăng rất phối hợp.

Tần Thiếu Vũ nâng cầm hấn lên, ngậm lấy cánh môi mềm ngọt.

Nến đỏ dập tắt, hết thấy đều tươi đẹp.

Một lúc sau, trong phòng rốt cuộc an tĩnh lại, Thẩm Thiên Lăng lau tay, ôm Tần Thiếu Vũ cọ cọ.

“Coi chừng ta nhịn không được”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp thắt lưng hấn.

“... Chờ một thời gian”. Giọng Thẩm Thiên Lăng rất nhỏ.

“Hử?”. Tần Thiếu Vũ giả bộ không hiểu.

“Cho ta chút thời gian thích ứng”. Thẩm Thiên Lăng vùi vào ngực hấn.

Tần Thiếu Vũ cười cười. “Được, mau ngủ đi”

Thẩm Thiên Lăng nắm tay hấn, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Có hấn bên cạnh, tràn đầy cảm giác an toàn.

Sáng hôm sau, Tần Thiếu Vũ dậy rất sớm. Thẩm tiểu trư vẫn ngủ vù vù bên cạnh, không chỉ lộ ra bụng mỡ bình thường cố gắng che giấu, mà còn luồn tay vào quần.

Thật thô bỉ không gì sánh được!

Thế nhưng có thô bỉ hơn nữa thì cũng là mỹ nhân, huống hồ người yêu trong mắt hóa Tây Thi! Cho nên Tần cung chủ vẫn cảm thấy thích không chịu nổi, cúi đầu hôn một cái rồi mới xuống giường.

Sau khi Tần Thiếu Vũ rửa mặt xong thì đẩy cửa ra ngoài, một đồng bóng ám vệ đang giành màn thầu trong nhà ăn, vừa nhìn thấy cung chủ nhà mình thì đồng loạt chào hỏi.

“Sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ lôi một người ra.

Ám vệ liều mạng nuốt màn thầu trong miệng xuống. “Quả thật có một cái chai, không phải của Giang gia cũng không phải của chúng ta, không biết ở đâu ra”

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Tìm được thật sao?”

“Vâng”. Ám vệ gật đầu. “Ồ giá dưới cùng, ta hỏi qua đại nương dọn phòng thì cái chai vốn đặt bên nghiên mực, sau đó nàng sợ dọn dẹp không cẩn thận làm bể, cho nên mới để dưới giá sách!”. Một chữ cũng không sai, thật là đáng khen!

“Chuyện xảy ra khi nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Ám vệ nói. “Sau cái hôm mà Tiêu nhị đương gia nói chuyện với phu nhân ở thư phòng”. Những lời này nói rất thâm.

“Cái chai đâu?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hẩn.

“Giao cho Tả hộ pháp rồi”. Ám vệ rất nhanh trí.

Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ vai hẩn. “Vất vả cho người rồi”

Ám vệ cười sáng lạn!

Được khen thưởng nhần định phải thật vui!

“Cung chủ”. Hoa Đường đang thu thập dược liệu trong phòng.

“Là thuốc gì?”. Tần Thiếu Vũ đi thẳng vào vấn đề.

“Dùng để giảm bớt Hàn độc”. Hoa Đường trả cái chai lại cho hẩn. “Tuy không thể hoàn toàn giải độc nhưng bên trong có chứa Xích Diễm Hoa rất hiếm thấy, cực kì hữu ích với thể chất âm hàn. Cung chủ tìm được ở đâu thế?”

Nét mặt Tần Thiếu Vũ nhất thời phức tạp.

“Cung chủ?”. Hoa Đường quơ quơ tay trước mặt hẩn.

“Xác định không có độc sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường gật đầu. “Đương nhiên, thuộc hạ có thể lấy tính mạng đảm bảo, cái chai này là hàng tốt. Hồi nãy lấy một ít ra kiểm tra, nghĩ lại thấy tiếc. Nếu có thể thì một giọt cũng không nên lãng phí”

Trong lòng Tần cung chủ hơi khó chịu.

“Là Tiêu nhị đương gia đưa sao?”. Hoa Đường suy đoán.

Sắc mặt Tần Thiếu Vũ đen hơn.

Hoa Đường hiểu rõ. “Xem ra ta đoán đúng”

Tần Thiếu Vũ giương mắt nhìn nàng. “Trên chai có khắc tên Tiêu Triển không?”

“Không có”. Hoa Đường lắc đầu. “Có điều nếu cung chủ đã tìm được thuốc này, sau khi nghe nói có lợi mà không hại với Thảm công tử thì đừng làm ra vẻ mặt này chứ”

Tần Thiếu Vũ ước lượng cái chai trong tay. “Ta mang cho Lăng nhi uống”

“Thật ra cũng không cần để ý chuyện này”. Hoa Đường nói. “Bản thân cung chủ chính là một vị thuốc cực tốt”

Tần Thiếu Vũ: ...

Hoa Đường cười trộm. “Điểm này Tiêu nhị đương gia phải ghen tị đến hộc máu!”

Tần Thiếu Vũ xoay người ra ngoài.

“Có chai thuốc này cộng thêm cung chủ mới có thể khiến Hàn độc của Thảm công tử giảm bớt phân nửa”. Hoa Đường ở phía sau hẩn nói. “Lâu ngày không chừng khỏi cần tới Nam Hải tìm sư tôn luôn”

Bóng lưng Tần cung chủ nhanh chóng biến mất.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ đang vội vã chạy từ đầu kia qua.

“Có việc ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi hẩn.

“Có”. Trên người Triệu Ngũ còn mang theo sương sớm, rõ ràng là ở ngoài trời một đêm. “Hôm qua ta dẫn người dự tiệc, vô tình nghe được có môn phái nói về chuyện Hắc Phong trại”

“Nói gì?”. Tần Thiếu Vũ vừa đi vừa hỏi.

“Mấy ngày trước Hắc Phong trại từng có người chết”. Triệu Ngũ nhỏ giọng nói.

Tần Thiếu Vũ nghe vậy kinh ngạc. “Thật không?”

“Thuộc hạ chưa điều tra rõ, nhưng chắc là thật”. Triệu Ngũ nói. “Người tiết lộ tin này là tiểu đồ đệ của Yến Tử môn, ở chung quán trọ với Hắc Phong trại”

“Nghe được những gì, mau tỉ mỉ nói”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Bảy tám ngày trước tiểu đồ đệ Yến Tử môn ăn bữa đau bụng nên nửa đêm đi ngoài”. Triệu Ngũ nói. “Hẩn ở nhà xí hơi lâu, vô tình nghe được trong viện có người nói chuyện, nhất thời tò mò đứng lên nhìn lén, phát hiện vài người của Hắc Phong trại mang một bao tải lên ra ngoài, nét mặt rất đáng sợ”

Tần Thiếu Vũ nhú mày.

“Tiểu đồ đệ kia lá gan nhỏ nên không dám ra, vẫn lén nhìn bọn họ ra cổng, còn mơ hồ nghe được cái gì mà núi hoang ở thành Bắc”. Triệu Ngũ nói. “Ngày hôm sau hẩn để ý một chút thì phát hiện người phụ trách cho ngựa ăn và rửa xe của Hắc Phong trại không thấy, nghĩ rằng người chết là hẩn”

“Còn gì không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Hết rồi”. Triệu Ngũ lắc đầu. “Đêm qua hẩn uống say nên mới nói ra chuyện này, có điều sau khi thuộc hạ nghe được thì suốt đêm dẫn người ra bãi tha ma ở thành Bắc, quả thật tìm được một thi thể còn mới, ngực trái có vết đao khoét qua, chỗ đó vốn là dấu hiệu của Hắc Phong trại”

Tần Thiếu Vũ nói. “Có phát hiện nguyên nhân tử vong không?”

“Trúng độc”. Triệu Ngũ nói. “Lòng bàn tay đen kịt, chắc là kịch độc”

“Khó trách hôm qua Hà Phong vẫn luôn nắm tay Hà Yến”. Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Ai không biết còn tưởng thầy trò bọn họ quan hệ rất tốt”

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?”. Triệu Ngũ hỏi.

“Nếu không phải bắt đắc dĩ thì không cần nhúng tay, có điều sau này người phải chú ý Hà Phong nhiều một chút”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dặn thêm mọi người rằng mấy ngày nay là thời điểm đặc biệt, mọi người phải nâng cao tinh thần, cẩn thận trong tất cả mọi việc”

“Vâng”. Triệu Ngũ gật đầu.

“Phái thêm vài người đến cánh đồng Thanh hoa kiểm tra lần nữa, xem có vách núi hay sơn động không”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục nói. “Khấp ngõ ngách cũng không được bỏ sót”

Triệu Ngũ nhận lệnh rời đi, Tần Thiếu Vũ về phòng, đẩy cửa ra thì thấy Thẩm Thiên Lăng đang ngồi trên giường, cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu bụng mỡ của mình.

Tần Thiếu Vũ: ...

Phụt.

“Người cười cái rắm!”. Khuôn mặt Thẩm tiểu thụ đỏ bừng, vươn tay mặc quần áo.

Lão tử chỉ muốn tìm phương pháp giảm béo mà thôi!

“Sau này không được sờ”. Tần Thiếu Vũ ôm hẩn. “Chỉ có ta mới được sờ”

Thẩm Thiên Lăng đẩy hắn ra, thật đáng ghét!

“Sáng nay muốn ăn gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Bánh hấp cua”. Thẩm Thiên Lăng mặc quần áo vào. “Đúng rồi, trên bàn có thiệp mời, là Hắc Phong trại phái người đưa tới”

“Hà Phong?”. Tần Thiệu Vũ cau mày. “Hắn đưa thiệp mời gì chứ”

“Nghe nói là mừng thọ”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Người không ở đây nên ám vệ đặt trên bàn”

“Ồ ồ liên tiếp xảy ra chuyện mà còn có tâm trạng mừng thọ”. Tần Thiệu Vũ cười nhạt. “Không chừng là cạm bẫy gì đây”

75. Chương 73: Hai Cái Kia Là Hai Cái Gì?

“Người muốn đi sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên muốn”. Tần Thiệu Vũ ngồi xổm xuống mang giày cho hắn.

“Biết là vậy mà còn đi?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày.

“Vì vậy nên mới phải đi”. Tần Thiệu Vũ đứng lên. “Nếu không ai lại muốn đi ăn tiệc mừng thọ của hắn, cũng đâu phải rồi rảnh không có gì làm!”

Người chính là mỗi ngày đều rồi rảnh không có gì làm đó! Nhưng cái này không phải trọng điểm! Thẩm tiểu thụ vẫn lo lắng. “Thế nhưng nhất định sẽ nguy hiểm”

“Sợ ta xảy ra chuyện sao?”. Tần Thiệu Vũ mỉm cười.

Thẩm Thiên Lăng thành thật gật đầu.

“Chỉ là một Hắc Phong trại thôi, không có khả năng làm gì được ta”. Tần Thiệu Vũ gõ gõ đầu hắn. “Đi rửa mặt đi, dẫn người đi ăn bánh hấp cua”

“Có phải trên danh nghĩa là tiệc mừng thọ, thực chất là hạ độc mọi người không?”. Thẩm Thiên Lăng vừa rửa mặt vừa tưởng tượng. “Hoặc là mai phục một lượng lớn binh lính, nhân cơ hội này bắt hết một lưới?”. Nhân vật kiểu này không phải trước kia chưa từng diễn qua, đặc biệt có kinh nghiệm!

“Lí do đâu?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng sững sốt một chút, còn muốn lí do nữa sao? Người xấu trong phim truyền hình cho tới giờ cũng không cần lí do!

“Hắc Phong trại không phải đại môn phái, tối đa cũng chỉ đứng đầu Thiểm nam mà thôi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dù muốn gây sóng gió cũng phải tự xem mình có bản lĩnh đó không?”

“Nhưng ta vẫn không yên lòng”. Thẩm Thiên Lăng rất khổ sở.

Tần Thiệu Vũ thản nhiên sờ ngực hắn. “Chỗ nào không yên? Mau để vi phu kiểm tra!”

Thẩm Thiên Lăng đập hắn một cước! Thời điểm này đừng động tay động chân chứ, ngực màn hình phẳng mà người cũng sờ, có còn chuẩn mực gì không?

“Phu nhân dữ quá”. Tần Thiệu Vũ lách mình né tránh.

Thẩm tiểu thụ giận dữ nói. “Lão tử đang nói chính sự với người!”

Sờ nữa là chặt tay!

Tần Thiệu Vũ ôm hắn đặt lên bàn.

“Người muốn làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng cảnh giác.

“Heo con”. Tần Thiệu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Hà Phong có thể ngồi vững ở chức vị chưởng môn nhiều năm như vậy, chứng minh hẳn tuyệt đối không phải kẻ ngốc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hắc Phong trại dù không đứng đầu giang hồ nhưng cũng đủ khiến hẳn hưởng đủ vinh hoa phú quý, cần gì phải âm mưu xảo quyệt”

“Vậy cũng chưa chắc”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Con người ai cũng có dã tâm”

“Không có thực lực làm nền thì không gọi là dã tâm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Gọi là si tâm vọng tưởng, một Hắc Phong trại nhỏ nhỏ, dù thế nào đi nữa cũng không gây được sóng gió”

“Vậy ngày mai hẳn mời mọi người đi làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng vô cùng khó hiểu.

“Không biết”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Ta chỉ có thể nói ngày mai không có độc cũng không mai phục, về phần mục đích cuối cùng của bữa tiệc này là gì, phải đi mới biết”

“Được rồi”. Khuyên cũng không được, Thẩm Thiên Lăng đành nhéo má hắn. “Ngày mai phải cẩn thận”

“Người muốn đi chung đi không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Ta cũng phải đi ư?”

“Không muốn hả?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn.

Đương nhiên không phải. Có thể cùng đi đương nhiên là tốt nhất! Thế nhưng ta không biết võ công! Thẩm Thiên Lăng lo lắng nói. “Người có chắc là ta sẽ không liên lụy người không?”

“Nếu bảo vệ cũng không bảo vệ nổi, vậy ta còn có tư cách gì cười người về”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cùng đi ta cũng yên tâm, đỡ phải lo lắng bị đánh lén”

“Tốt lắm”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Chúng ta cùng đi”

Chồng hát vợ đệm, quả nhiên ân ái!

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, hai người ra ngoài ăn điểm tâm. Âm vệ vừa gặm màn thầu vừa cười xấu xa, chúng ta cũng muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia đi ăn bánh hấp cua!

Nghe lén cung chủ thật sướng khoái!

Đại khái vì gây đây trong thành có quá nhiều người quơ đao quơ kiếm nên trong lòng người dân bình thường khó tránh khỏi sợ hãi, sợ rằng xui xẻo làm bia đỡ đạn ấy màn giang hồ đầm máu. Vì vậy nếu có thể không ra ngoài thì cố hết sức không ra! Cả con đường tám chín phần đều là người trong giang hồ!

Đã là người trong giang hồ, thì không có lý do gì không biết Tần Thiếu Vũ và Thẩm Thiên Lăng. Vì vậy trên một đoạn đường ngắn từ Thiên Ổ Thủy trại đến Hà Hương lâu thôi mà đã gặp phải hơn mười nhóm người chào hỏi. Có điều nếu đơn thuần chào hỏi thì thôi, mọi người lại còn phải ca ngợi Tần cung chủ và Thẩm công tử thật xứng đôi một phen mới đủ lễ nghĩa! Lúc mới nghe Thẩm Thiên Lăng còn hơi ngượng ngùng, nghe riết thì biến thành cười có lệ, nghe nữa biến thành làm bộ không thấy. Đợi tới lúc bị người thứ mười lăm cản đường thì Thẩm tiểu thụ rốt cuộc thành công bộc phát.

Đừng nói liến thoắng những câu như “ông trời tác hợp, như đôi long phượng” nữa, lão tử chỉ muốn đi ăn bánh hấp thôi!

Các người nói xong chưa vậy!

“Nhớ năm đó ta từng ngồi chung bàn với Thẩm trang chủ ở đại hội võ lâm, còn có Thẩm phu nhân nữa”. Đối phương còn đang lải nhải ca ngợi. “Bây giờ nhìn thử, mặt Thẩm tiểu công tử đúng là cùng một khuôn khắc ra với Thẩm phu nhân”

Thẩm Thiên Lăng thần nhiên nói. “Người nói ta giống nữ nhân ư?”

Tần Thiếu Vũ nghe vậy suýt bật cười.

Đối phương hơi sững sốt. “Đương nhiên không phải, Thẩm công tử anh tuấn tiêu sái, quả thật oai vệ bất phàm”. Nhìn nọt thì phải biết vô liêm sỉ!

“A”. Thắm Thiên Lăng gật đầu. “Thì ra người nghĩ mẫu thân ta giống nam nhân”

...

“Chờ ta về nhà nhất định sẽ nhấn lại với mẫu thân rằng Phó giáo chủ Bạch Long giáo nói nàng anh tuấn tiêu sái”. Về mặt Thắm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

Đối phương không thể làm gì khác ngoài dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Tần Thiệu Vũ, thật đau khổ!

“Lăng nhi đùa với người thôi”. Tần cung chủ xem náo nhiệt đủ rồi mới hoà giải. “Bạch giáo chủ đừng để bụng”

“Đương nhiên đương nhiên, Thắm công tử thật hồn nhiên sáng lạn”. Đối phương vội vàng bắc thang mà xuống, nhanh chóng dẫn người rời đi.

“Hừ!”. Thắm Thiên Lăng rất kiêu ngạo.

“Nếu không phải sinh ra ở Nhật Nguyệt sơn trang, tính tình kiểu này chắc chắn sẽ chịu thiệt”. Tần Thiệu Vũ xoa xoa đầu hắn. “Sau này đừng tùy hứng quá”

“...”. Thật ra ta vốn cũng không sinh ở Nhật Nguyệt sơn trang a, trong lòng Thắm Thiên Lăng buồn bực một chút.

“Có điều cũng không sao”. Thấy vẻ mặt hắn khác thường, Tần Thiệu Vũ chỉ nghĩ là hắn không thích nghe, vì vậy lại nói. “Sau này có ta ở bên cạnh người, muốn gây hoạ bao nhiêu cũng được”. Cực kì khí phách!

Thắm Thiên Lăng dở khóc dở cười vỗ ngực hắn một cái. “Ta đâu có không hiểu chuyện như thế”

“Ừ, Lăng nhi là ngoan nhất”. Tần Thiệu Vũ cười kéo tay hắn qua. “Không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta đi ăn bánh bao thôi”

Trong Hà Hương lâu, chủ quán vốn đang tính sổ sách sau quầy, thấy hai người vào cửa thì vội vàng ra đón, vẻ mặt gần như cười thành một đóa hoa. Làm ăn buôn bán thì phải biết quan sát, tuy khách khứa ai cũng trả tiền, nhưng vẫn có dăm bảy loại. Hai vị trước mắt thuộc loại hạng nhất, không thể trêu chọc được.

“Hai lồng bánh hấp, một chén mì thịt bò, một chén bún tàu”. Sau khi ngồi xuống, Tần Thiệu Vũ hỏi Thắm Thiên Lăng. “Còn muốn ăn gì nữa không?”

“Thôi đi”. Thắm Thiên Lăng lắc đầu, vì hắn muốn giảm béo!

“Được rồi, hai vị chờ chút, lập tức chuẩn bị ngay”. Chủ quán cúi khom người dưới chuẩn bị.

Thắm tiểu thụ lưỡi biếng ngáp một cái, tự rót hai ly trà đậm nhưng lại không uống mà lấy trong áo ra một cái hộp nhỏ, bên trong có hai cây ngân châm – đây là thứ Hoa Đường chuẩn bị cho hắn, dặn dò nhiều lần rằng trước khi ăn cái gì cũng phải thử một lần.

Sau khi kiểm tra không có độc rồi Thắm Thiên Lăng mới đưa chén trà cho Tần Thiệu Vũ.

Khoé miệng Tần cung chủ cong lên. “Phu nhân thật đức hạnh”

Thắm Thiên Lăng làm lơ hắn, vừa uống nước vừa xem phong cảnh ngoài cửa sổ.

Bên đường có một ông lão tóc bạc đang ngồi, vừa kéo đàn nhị vừa ăn xin. Xung quanh kẻ đến người đi, lại không có mấy ai ném xuống một đồng. Thắm Thiên Lăng có chút không nỡ, vừa chuẩn bị xuống dưới cho hắn chút tiền thì hai mảnh vàng lá đã “đình dương” một tiếng rơi vào chén của hắn.

Ông lão sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên lầu hai của tửu lâu.

Tần Thiệu Vũ cười cười với hắn, vươn tay chỉ Thắm Thiên Lăng. “Phu nhân ta nói để người về sớm nghỉ ngơi”

Thắm Thiên Lăng: ...

Ông lão tuy không hiểu vì sao “phu nhân” nhìn qua hình như là nam nhân, nhưng vẫn liên tục tạ ơn. Xung quanh có người nhìn thấy, cũng đồng loạt khen ngợi Tần phu nhân thật nhân hậu, quả thật chính là tiên đồng bên người Bồ Tát hạ phàm!

“Phu nhân cái đầu người!”. Thắm Thiên Lăng cảm tức nhìn hấn. “Đêm nay ngủ sàn nhà!”

“Người không nói lý gì cả”. Tần Thiếu Vũ gõ gõ bàn. “Rõ ràng ta đang làm việc thiện”

“Chính là nể mặt người làm việc thiện nên mới cho người ngủ sàn nhà!”. Thắm Thiên Lăng lẩm bẩm. “Nếu không đã ngủ chuồng ngựa rồi”

Cực kì tàn nhẫn!

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Gần đây ngày càng không coi trời đất ra gì”

“Vậy thì sao”. Thắm Thiên Lăng tỏ ra khinh thường.

“Coi chừng vì phu dùng gia pháp”. Tần Thiếu Vũ híp mắt.

Thắm Thiên Lăng lập tức đau khổ mà rưng rưng nước mắt. “Mới xx người ta xong thì lại đánh, sao người có thể đối xử với ta như vậy”

Tần Thiếu Vũ: ...

Thắm tiểu thụ đắc ý dào dạt, diễn với ta hả!

Quả thật không biết tự lượng sức mình!

“Sau khi té bị thương, người khóc nhiều hơn trước”. Tần Thiếu Vũ tách đậu phộng cho hấn.

Thắm Thiên Lăng kì quái. “Cái gì gọi là khóc nhiều hơn trước?”

“Lúc trước người cũng hay giả bộ khóc trước mặt mọi người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhưng kém xa so với hiện tại”

Thắm Thiên Lăng: ...

Bởi vì hấn không phải Ảnh đế!

Bánh hấp nóng sốt được mang lên nhanh chóng, Thắm Thiên Lăng cúi đầu hít một hơi, thoả mãn không gì sánh được. Đây mới gọi là cuộc sống!

Tần Thiếu Vũ đút cho hấn một muỗng mì. “Ăn bánh hấp cũng vui như thế sao?”

“Có bánh ăn đương nhiên phải vui rồi”. Thắm Thiên Lăng nhai nuốt. “Nếu không thì cuộc đời sẽ mất đi không ít thú vị”

“Nếu mọi người đều như người thì thiên hạ sẽ thái bình hơn nhiều”. Tần Thiếu Vũ dùng ngón cái lau nước súp bên khoé miệng hấn. “Nhưng quả thật như người nói, trên đời có rất nhiều người tham lam”

“Ví dụ như?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ liếc xuống lầu.

Thắm Thiên Lăng tò mò nhìn theo ánh mắt hấn, chỉ thấy Triệu Ngũ đang cầm một gói bánh vừa đi vừa ăn, nhìn qua rất thông dong.

Thắm Thiên Lăng cau mày. “Người nói Triệu Ngũ tham lam ư?”

“Đương nhiên không phải”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta nói người hấn đang theo dõi kia”

Thắm Thiên Lăng nghe vậy giật mình. “Hấn đang theo dõi?”

Rõ ràng đang ăn bánh dạo phố!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Hôm nay Hồng Phi Hoàng hẹn gặp Chúc Thanh Lam”

“Người không nói thì ta quên mất”. Thắm Thiên Lăng xoa xoa huyệt thái dương. “Gần đây trí nhớ không tốt lắm”

“Người không cần nhớ chuyện này”. Tần Thiếu Vũ gắp cho hấn một cái bánh. “Nhớ một mình ta là được”

“Cũng không thể để người nuôi cả đời”. Thắm Thiên Lăng ăn mì. “Xong chuyện này rồi ta phải kiếm việc làm”

Tần Thiếu Vũ bị hấn chọc cười. “Người muốn làm gì?”

“Có gì đáng cười đâu, ta biết rất nhiều thứ”. Thắm Thiên Lăng hơi nổi giận, người đang khinh bỉ lão tử sao!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói. “Võ công chắc chắn không biết, buôn bán chưa từng thử qua, không biết làm thơ nên không thể dạy học, đạo làm vua lại càng dốt đặc cán mai, Lăng nhi của ta quả nhiên biết nhiều thứ”

Thắm Thiên Lăng cảm giận. “Người thế mà châm chọc ta!”

“Nói thử xem ngoại trừ làm sâu gạo thì người còn có thể làm được gì?”. Tần Thiếu Vũ búng mũi hấn.

Làm một người đàn ông chân chính có “tiểu Lăng”, tôn nghiêm của Thắm tiểu thụ bị thương tổn rất nặng, vì vậy giận dữ nói. “Ta biết xướng ca”

Đúng vậy, hấn biết! Kiếp trước để diễn một đào kép quốc dân, hấn đã nghiêm túc tìm thầy học ba tháng, được trong và ngoài giới tán thưởng!

Tần Thiếu Vũ cảm giác mình nghe lộn. “Xướng ca?”

Thắm Thiên Lăng nghiêm túc gật đầu.

“Hồ đồ”. Sắc mặt Tần Thiếu Vũ trầm xuống. “Công việc hạ lưu, không được làm!”

Thắm Thiên Lăng đập bàn. “Người dám kì thị văn nghệ sĩ!”

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Văn nghệ gì?”

Thắm Thiên Lăng: ...

Quên đi, biết ngay là người không hiểu mà!

“Dẹp ý định xướng ca trong đầu người đi”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nâng cằm hấn lên. “Lần sau còn nói nữa, coi ta phạt người thế nào”

“Làm gì nghiêm túc quá vậy”. Thắm Thiên Lăng không hiểu. “Xướng ca mà thôi, cũng không phải bán thân”

“Người thấy đào kép nào không bán thân chưa?”. Tần Thiếu Vũ cắn răng.

Thắm Thiên Lăng vốn định nói “dựa vào cái gì đào kép phải bán thân”, sau đó ngẫm lại ở kiếp trước đúng là có rất nhiều nghệ sĩ bán thân, vì vậy không thể làm gì khác ngoài xấu hổ lui về, yếu ớt nói. “Ta chỉ nói vậy thôi”

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ dứt cho hấn một muống thịt bò đầy. “Nếu người muốn làm việc, ta và Thiên Phong sẽ dạy người, sau này không cho nói chuyện đi xướng ca nữa”

“Đại ca của ta chừng nào tới?”. Thắm Thiên Lăng vừa ăn vừa hỏi.

“Chắc còn nhiều ngày nữa”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thiên Khiêm cũng lên kinh thành thăm Thiên Phàm, không có con bên cạnh chắc gần đây hai vị phu nhân ở Nhật Nguyệt sơn trang đang giành chồng ầm ĩ”

Thắm Thiên Lăng không biết nói gì mà nhìn hấn. “Sao ta lại cảm giác người hơi hả hê”. Có khí chất của đại hiệp chút đi!

“Sao lại thế được”. Tần Thiếu Vũ nghiêm mặt néo mặt hấn. “Đó là nhạc mẫu của ta!”

“Thôi đi”. Thắm Thiên Lăng đẩy hấn ra. “Cũng không hiểu sao cha muốn cưới nhiều phu nhân như vậy”. Ngoại trừ mẫu thân và nhị nương còn có mười mấy thị thiếp, quả thật xa hoa hưởng lạc!

“Thứ mỗi người muốn đều không giống nhau”. Tần Thiếu Vũ nói. “Năm ấy nhạc phụ là mỹ nam tử nổi danh giang hồ, gieo tình khắp nơi, cũng bạc tình khắp nơi. Sau này nhạc mẫu mới đứng ra đưa các nữ nhân đó về Nhật Nguyệt sơn trang”

“Thật không?”. Thắm Thiên Lăng trợn mắt.

Lại còn có chuyện phiếm kiểu này nữa!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhạc phụ năm ấy giục ngựa khắp giang hồ không hề cố kỵ gì, con người cương trực ngay thẳng, chỉ duy nhất không thoát được hai chữ hồng nhan”

Thắm Thiên Lăng khó hiểu nói. “Sao nương của ta lại muốn đem những nữ nhân kia về Nhật Nguyệt sơn trang?”. Dựa theo thái độ của nàng với Nhị nương, lẽ ra phải ghen tuông lắm mới đúng. Đem kể thứ ba thứ tư thứ năm thứ sáu thứ bảy về nhà, chuyện này không khoa học chút nào!

“Người có biết Thắm nhị phu nhân là ai không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thắm Thiên Lăng lắc đầu.

“Nàng là cháu của Cửu vương gia, tuy chỉ là họ hàng xa nhưng cũng là tiểu thư khuê các có thân phận”. Tần Thiếu Vũ nói. “Năm đó trong hội hoa đăng gặp được nhạc phụ, hai người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, muốn bên nhau trọn đời”

Thắm Thiên Lăng: ...

Tiểu thư khuê các và thiếu hiệp giang hồ, một chậu cẩu huyết thật lớn!

“Lúc đó nhạc phụ đã thành thân, nhưng vẫn chìm đắm trong vòng tay mỹ nhân. Hai người lén lút qua lại, Thắm nhị phu nhân có thai”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thắm Thiên Lăng rối rắm. “Sao người biết?”. Lại còn biết chi tiết!

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nói. “Thắm nhị phu nhân kể cho Thiên Khiêm”

Cho nên vị Nhị ca không đáng tin cậy của ta đã kể với người sao? Thật không có chừng mực gì cả! Thắm Thiên Lăng dùng ánh mắt khiển trách nhìn hấn.

“Được rồi ta không kể nữa”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu ăn mì.

“Vị đại hiệp này!”. Thắm Thiên Lăng rơi lệ nắm tay hấn. “Kể chuyện không thể kể phân nữa!”

Tần Thiếu Vũ dứt đầu hũ cho hấn. “Nữ tử trước khi kết hôn mà đã có thai, lại còn liên quan tới hoàng thất, nếu truyền ra ngoài chỉ có một con đường chết. Thắm nhị phu nhân liều chết cũng không chịu phá thai, nhạc phụ tuổi trẻ hăng máu, cảm thấy mình gặp được một người nữ nhân có tình có nghĩa, vì vậy muốn cùng nàng bỏ trốn”

Thắm Thiên Lăng: ...

Cha cũng thật tàn nhẫn!

“Sau khi Thắm phu nhân biết việc này thì...”

“Chờ chút”. Thắm Thiên Lăng buồn bực cắt ngang. “Sao mẫu thân ta lại biết chuyện này?”. Phải là bí mật mới đúng chứ! Từ kinh thành truyền tới Giang Nam cách xa ngàn dặm, nhất định phải đồn rất âm ỉ, Nhị nương còn có thể sống sao? Không chừng ngay cả tính mạng của cha cũng là chỉ mành treo chuông!

“Tiểu thư của Đường Gia bảo, nếu muốn biết gì đó, người nghĩ rất khó sao?”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười. “Nhạc mẫu không hỏi, nhưng không có nghĩa là không biết”

Thắm Thiên Lăng giật mình. “Ý người là mẫu thân phái người giám thị phụ thân?”

“Không xem như giám thị”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chỉ là người vợ muốn biết chồng mình đi đâu mà thôi”

“Sau đó mẫu thân làm sao?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

“Lúc này nhạc mẫu lấy ra rất nhiều báu vật, thậm chí còn có của hồi môn năm đó của nàng, tình bơ phái người của Đường gia dùng tốc độ nhanh nhất ra Bắc, quần dây đỏ làm âm ỉ cả nửa kinh thành, sau đó đưa đến phủ Cửu Vương gia”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vì vậy sáng hôm sau toàn bộ kinh thành đều biết trang chủ Nhật Nguyệt sơn trang muốn cầu hôn với tiểu thư của Cửu vương gia, mà Thắm phu nhân rất tình nghĩa, chính miệng nhận lời cùng nàng ngang bằng vai vế, từ nay về sau trở thành tỷ muội”

“...”.Thẩm Thiên Lăng không biết nên nói gì.

“Sau khi nhạc phụ biết chuyện thì đương nhiên cũng cảm động”. Tần Thiệu Vũ nói. “Cho nên nếu nói về thủ đoạn, ở Nhật Nguyệt sơn trang sợ rằng không có mấy ai hơn được nhạc mẫu”

“Thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Cha vẫn cưới người khác, chính mình còn phải đi đưa sính lễ, nằm ấy trong lòng nàng chắc chắn rất đau khổ”

Tần Thiệu Vũ sững sốt.

Thẩm Thiên Lăng tiếp tục hỏi. “Còn mười mấy nữ nhân kia thì sao?”

Tần Thiệu Vũ nắm tay hắn. “Giống như người nói, nằm đó trong lòng nàng rất đau khổ, cho nên sau khi rước Nhị phu nhân vào cửa rồi thì phái người đi khắp thiên hạ tìm kiếm những nữ nhân từng có tư tình với nhạc phụ, toàn bộ đón về Nhật Nguyệt sơn trang”

Nhị phu nhân trẻ tuổi xinh đẹp vừa vào cửa, nghĩ thôi cũng biết mỗi ngày đều muốn quần quýt lấy trang chủ. Nhưng năm đó Thẩm phu nhân cũng chỉ là một nữ nhân hơn hai mươi tuổi, một mình cô đơn chốn khuê phòng, trong lòng sao lại không oán hận được.

Nếu mình không chiếm được thì cũng không thể để người khác đạt được. Mười mấy nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp cùng vào cửa, đến lúc đó ai còn có thể độc chiếm tình yêu.

“Mẫu thân thật ngốc”. Thẩm Thiên Lăng nói.

Tần Thiệu Vũ hỏi. “Vì sao?”

“Thiên hạ có nhiều nam nhân như vậy, không chỉ có một mình cha”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Nếu không giữ được trái tim, thì cần gì giữ lấy thân thể mà tự lãng phí chính bản thân mình”

Tần Thiệu Vũ xoa đầu hắn. “Sao có thể nói cha mẹ như vậy”

“Ta chỉ ảm ức thay cho nàng mà thôi”. Trong lòng Thẩm Thiên Lăng hơi buồn phiền.

“Ta nói rồi, thứ mỗi người muốn không giống nhau”. Tần Thiệu Vũ ngồi xuống cạnh hắn. “Năm ấy mười mấy nữ nhân kia có nằm mơ cũng không ngờ mình có cơ hội gả vào Nhật Nguyệt sơn trang, vì vậy đồng loạt mang ơn Thẩm phu nhân, chỉ hận không thể moi tìm ra tặng”

Thẩm Thiên Lăng ôm eo hắn không nói gì.

“Nhạc phụ cũng vì hổ thẹn mà thấy có lỗi với nhạc mẫu, vì vậy kể từ lúc đó, chưa bao giờ lạnh nhạt với nàng”. Tần Thiệu Vũ nói. “Mà để tỏ lòng biết ơn với Thẩm phu nhân, mười mấy nữ nhân kia toàn bộ tự nguyện uống thuốc để từ nay về sau không bao giờ có con nối dõi nữa”

Thẩm Thiên Lăng lạnh sống lưng.

“Trên đời có nhiều chuyện phức tạp hơn ngươi nghĩ”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn vào lòng. “Nhưng đừng sợ, ta chỉ có mình ngươi”

Thẩm Thiên Lăng vui mặt vào ngực hắn, cánh tay ôm chặt eo hắn.

“Bị dọa sao?”. Tần Thiệu Vũ nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Ta muốn yên tĩnh một chút”

Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ lưng hắn, không nói gì nữa.

Ánh sáng mặt trời buổi sớm xua tan mây mù, nhẹ nhàng chiếu vào hai người, ấm áp hoà hợp.

Mà lúc đó, Triệu Ngũ đang ngồi xổm trên cây khổ sở - vì hắn trùng hợp chọn trúng cây thầu dầu!

Hồi muốn xỉu!

Nhưng không thể đổi, vì trong viện Chúc Thanh Lam và Hồng Phi Hoàng đều là người tập võ, có chút động tĩnh sẽ bị phát hiện ngay!

Cho nên không thể làm gì khác ngoài cố nhịn!

Thật không dễ chút nào!

“Hồng thiếu bang chủ tính sao?”. Chúc Thanh Lam hỏi.

Hồng Phi Hoàng không nói gì, rõ ràng còn chưa quyết định dứt khoát.

Chúc Thanh Lam lạnh lùng nói. “Ta nói rồi, sẽ đưa giải được cho ngươi, còn do dự cái gì nữa?”

“Ngươi nói ta sẽ tin sao?”. Hồng Phi Hoàng nổi giận. “Vì sao không cho ta một lọ xem trước?”

“Đương nhiên không được, vì ngươi chưa đáp ứng hợp tác với ta”. Chúc Thanh Lam nói.

Hồng Phi Hoàng gầm nhẹ. “Lỡ ngươi gạt ta thì sao? Ít nhiều gì những người đó còn có giải được thật!”

“Nên ngươi định làm việc cho bọn họ sao?”. Chúc Thanh Lam khinh bỉ nhìn hắn. “Nghĩ kĩ đi, trở thành tay sai của Khương Cốt bang, chính là để lại tiếng xấu muôn đời”

“Nhưng còn biết phải làm sao!”. Hồng Phi Hoàng giống như con thú bị vây nhốt. “Cho ta một chút giải được trước, nếu ta thử xong thấy hiệu quả thì sẽ đáp ứng điều kiện của ngươi”

“Không được”. Chúc Thanh Lam lắc đầu. “Thuốc này chỉ cần một chút là giải được độc, bất luận ngươi dùng để cứu ai, đến lúc đó sẽ khó tránh cho Khương Cốt bang nghi ngờ”

Đối phương mềm cứng không ăn, Hồng Phi Hoàng quả thật hận đến ngứa răng.

“Nếu Hồng thiếu bang chủ chưa nghĩ kĩ thì ta có thể cho ngươi ba ngày nữa”. Chúc Thanh Lam lo lắng nói.

“Ngươi nói nhẹ nhàng quá!”. Hồng Phi Hoàng giận dữ nói. “Nếu cha ta có chuyện gì, ta sẽ bắt ngươi chôn cùng!”

“Thiếu bang chủ rốt cuộc có suy nghĩ kĩ chưa?”. Chúc Thanh Lam nhìn thẳng hắn.

Hồng Phi Hoàng cắn răng. “Ta đáp ứng!”

Khoẻ miệng Chúc Thanh Lam cong lên. “Vậy thì tốt, hợp tác vui vẻ”

“Tốt nhất ngươi đừng lừa ta!”. Hồng Phi Hoàng chỉ vào mũi hắn, ánh mắt muốn toé lửa!

“Đương nhiên”. Chúc Thanh Lam cười cười, giơ tay phải lên nói. “Ta thề”

Sắc mặt Hồng Phi Hoàng tái mét, xoay người ra cửa, rõ ràng tức giận không nhẹ.

Tâm trạng Chúc Thanh Lam rất tốt, thậm chí còn gương mặt nhìn lên cây thầu dầu. “Uống một chén nhé?”

Triệu Ngũ làm lơ hắn, nhảy xuống đi tìm Tần Thiếu Vũ.

Mà trong tửu lâu, Tần Thiếu Vũ đã gọi ông chủ dọn điểm tâm xuống, đổi thành nước chè hảo hạng, đang nhấp nhấp với Thảm Thiên Lăng.

“Có hoa nhài”. Thảm Thiên Lăng nhìn cánh hoa chìm nổi trong nước, chỉ cho hắn xem.

“Ừ, trà nhài Phiêu Tuyết”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cũng khiến người khác thích giống như ngươi vậy”

Thảm Thiên Lăng: ...

Dạo này ngươi đang lên xem phim Tổng giám đốc lạnh lùng đi cửa cấm hay sao vậy!

Thường xuyên nói ra những lời thoại ngôn tình không khoa học như thế!

“Uống thử xem”. Tần Thiếu Vũ bưng ly lên.

Thảm Thiên Lăng vừa chuẩn bị đón lấy thì Tần cung chủ đã đưa lên miệng mình.

Thảm Thiên Lăng >_< một=“” chút,=“” không=“” đưa=“” cho=“” ta=“” thì=“” nói=“” “uống=“” thử=“” xem=“” làm=“”>

Tần Thiếu Vũ nâng cằm hắn, cúi đầu đút cho hắn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

WTF ghê tởm!

“Thơm mùi hoa nhài quá”. Tần Thiệu Vũ cụng trán với hắn, nhìn hắn cười.

Thẩm Thiên Lăng há miệng cắn hắn một chút.

Một cảnh hôn nhẹ đầy yêu thương sắp diễn ra thì cửa phòng bị đẩy ra. “Cung...”

Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn, xoay một phát ngồi thẳng dậy, vẻ mặt vô tội, lúc này ta không làm gì cả!

Sắc mặt Tần Thiệu Vũ rất khó coi, quả thật chính là mây đen đầy trời!

Triệu Ngũ bình tĩnh không gì sánh được. “Ngượng ghê, đi nhầm cửa, gần đây mắt ta không tốt lắm, cái gì cũng không thấy”

Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt >_<, người=“” từ=“” lúc=“” nào=“” học=“” được=“” mồm=“” mép=“” như=“” thế?=“” lúc=“” trước=“” rõ=“” ràng=“” cảm=“” thấy=“” rất=“” chất=“” phác,=“” đã=“” nói=“” đừng=“” chơi=“” chung=“” với=“” ám=“” vẽ=“” nữa=“”>

“Cáo từ!”. Triệu Ngũ xoay người chạy đi.

Tần Thiệu Vũ cắn răng. “Trở về!”

Vì vậy Triệu Ngũ đau khổ vòng lại. “Cung chủ”

“Sao người biết ta ở đây?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Triệu Ngũ thành thật nói. “Không chỉ có thuộc hạ mà cả thành đều biết cung chủ đang ăn ở Hà Hương lâu với Thẩm công tử. Ven đường mọi người ai cũng nói, muốn không biết cũng khó”

Quả nhiên là vậy... Thẩm Thiên Lăng buồn rầu thở dài.

“Tìm ta có việc gì?”

“Mọi người nói những gì?”

Tần Thiệu Vũ và Thẩm Thiên Lăng đồng thời hỏi.

Triệu Ngũ vô tội. “Thuộc hạ phải trả lời ai trước đây?”

“Nguyên nhân tìm ta có khẩn cấp không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Triệu Ngũ suy nghĩ một chút. “Cũng không khẩn cấp”

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Mọi người nói những gì?”

Triệu Ngũ: ...

Đẳng cấp lấy lòng phu nhân của cung chủ cực kì cao!

“Chỉ là mấy chuyện ăn uống bình thường mà thôi”. Triệu Ngũ nói. “Đơn giản là Thẩm công tử không ăn cá, vậy nên khóc đánh cung chủ”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Chờ chút, chuyện này không bình thường chút nào, vì sao ta nghe có vẻ thiếu năng như vậy?

Tần Thiệu Vũ nén cười.

“Còn có Thẩm công tử không cẩn thận uống rượu say, yếu ớt ngã xuống, cung chủ thấy vậy giận tím mặt, nhất thời hỏa thiêu cả tẩm liệm”. Triệu Ngũ nói. “Hiện tại có thể nói chuyện khác chưa?”

“Không được!”. Đầu Thẩm Thiên Lăng kêu ong ong. “Các người thấy chuyện này hợp lý sao?”

“Người dân chỉ nói đùa trong lúc trà dư tửu hậu mà thôi”. Triệu Ngũ nói. “Cái này đã xem như rất hợp lý rồi, ta còn nghe được chuyện kì quái hơn, nói cung chủ... khụ, là Nhị Lang thần hạ phạm”

Thẩm Thiên Lăng híp mắt. “Vì sao nửa chừng người lại dừng một chút?”

...

Triệu Ngũ bình tĩnh nhìn Tần Thiếu Vũ, lưu loát không gì sánh được mà nói. “Hồi nãy ta đi làm nhiệm vụ, Hồng Phi Hoàng đã đáp ứng yêu cầu của chúng ta”

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn là im miệng, vì không thể quấy rối chuyện chính sự.

Tần Thiếu Vũ nghe vậy cười. “Ta nghĩ còn phải kéo dài một trận, không ngờ lại nhanh đến thế”

“Hồng Phi Hoàng xem như có hiểu”. Triệu Ngũ nói.

“Cho nên ta mới muốn cứu hần”. Tần Thiếu Vũ rót cho hần một ly trà.

Thẩm Thiên Lăng tò mò. “Đáp ứng cái gì?”

“Ta muốn Hồng Phi Hoàng giả vờ đáp ứng điều kiện của Khương Cốt bang trước, sau đó làm gián điệp mà tìm hiểu người đứng sau màn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Điều kiện là giúp hần giải độc cho Hồng lão bang chủ”

“Người có giải được ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Không có”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhưng Chúc Thanh Lam có”

“Kéo dài như vậy, Hồng lão bang chủ không sao chứ?”. Dù sao cũng lớn tuổi, Thẩm Thiên Lăng vẫn lo lắng cho hần.

“Ta có chừng mực, người đừng lo”. Tần Thiếu Vũ nhìn Triệu Ngũ. “Sau này theo dõi nhiều một chút, còn có chuyện gì khác không?”

Triệu Ngũ lắc đầu. “Không có, thuộc hạ cáo lui”

“Chờ chút”. Tần Thiếu Vũ gọi hần lại.

Triệu Ngũ khó hiểu. “Cung chủ còn có việc ư?”

Chẳng lẽ không phải vội vàng đuổi mình đi, sau đó tiếp tục cùng Thẩm công tử xx rồi lại yy?

“Cái chuyện người dân nói mà người cảm thấy kì quái là chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Triệu Ngũ: ...

Vì sao chủ đề lại quay về chỗ này?

“Nói”. Tần Thiếu Vũ nhìn hần.

Triệu Ngũ lưu loát nói. “Giống như ta vừa nói, dân chúng nói cung chủ là Nhị Lang thần hạ phạm!”

“Tốt”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

Triệu Ngũ thở dài nhẹ nhõm. “Thuộc hạ có thể đi rồi chứ?”

“Đi đi”. Tần Thiếu Vũ khoát tay. “Sau khi trở về Truy Ảnh cung, ta sẽ đáp ứng chuyện đại công tử của Vương viên ngoại cầu hôn”

“... Cung chủ”. Ánh mắt Triệu Ngũ rất ai oán.

Wương viên ngoại là phú hộ ở Thục trung, tuy giàu có nhất vùng nhưng rất coi trọng chính nghĩa, vì vậy Tần Thiếu Vũ rất thích hần, thỉnh thoảng mời cha con bọn họ tới Truy Ảnh cung uống trà nói chuyện.

Cho nên Hoa Đường bị đề ý!

“Có nói hay không?”. Tần Thiếu Vũ gõ bàn.

“Là cung chủ muốn nghe đó nha”. Triệu Ngũ nhắc nhở.

“Còn có ta nữa!”. Thẩm Thiên Lăng tích cực giơ tay. “Ta cũng muốn nghe”. Quả thật tò mò không gì sánh được.

Triệu Ngũ mang tâm trạng chắc chắn phải chết mà nói. “Dân chúng bảo cung chủ mọc hai... cái kia”. Dù sao mọi người đều là nam nhân, nói ra chắc cũng không sao đâu!

Tần Thiếu Vũ: ...

Thẩm Thiên Lăng buồn bực. “Hai cái gì?”

“Không có gì”. Tần Thiếu Vũ bịt tai hắt.

Triệu Ngũ xoay người hấp tấp bỏ chạy.

“Hai cái gì?”. Thẩm Thiên Lăng còn đang hỏi.

Thật sốt ruột nha!

Sao đó hắt bị hôn lưởi một phen!

Đừng phiền vậy chứ! Trong lòng Thẩm Thiên Lăng căm giận, vươn tay đẩy hắt ra.

Lần nào cũng dùng cách này để đánh trống lảng, quả thật đáng ghét!

“Uống trà đi”. Tần Thiếu Vũ đen mặt đưa cho hắt một chén trà hoa nhài.

Không nói thì thôi, cần gì hung dữ như vậy! Thẩm tiểu thụ oán thầm, sau đó cúi đầu uống trà. Hai cái kia, cái kia, cái kia, chờ chút... Cái kia?!!!

“Phụt”. Thẩm Thiên Lăng phun ra cả ngụm trà.

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh lấy mâm ra đỡ.

Thẩm Thiên Lăng rất không nể mặt hắt, ôm bụng cười đến thắt cả ruột.

Thiếp hiệp, người thật khí phách!

76. Chương 74: Ô Long!

Vì chuyện “mọc hai cái” rất buồn cười, cho nên cả ngày Thẩm Thiên Lăng vừa nghĩ tới chuyện này sẽ lặng lẽ hắc hắc cười một chút, còn dùng ánh mắt đặc biệt nóng bỏng nhìn Tần Thiếu Vũ, toàn thân đều toát ra vẻ M muốn bị ngược đãi!

Tần cung chủ không thể nhịn được nữa, thật vất vả chờ tới tối mới trực tiếp mang hắt về phòng ngủ.

“Người làm gì vậy?”. Thẩm tiểu thụ kháng nghị. “Ta còn đang uống nước hoa hoè!”. Vì buổi tối ăn hơi cay!

Tần Thiếu Vũ ném hắt lên giường, ánh mắt cực kì xem thường.

Thẩm Thiên Lăng dùng vẻ mặt >_< đối=“” diện=“” với=“”>

Uống lộn thuốc sao?

“Không có gì muốn nói với ta ư?”. Tần Thiếu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm tiểu thụ suy nghĩ một chút, sau đó chân thành nói. “Thiếp hiệp người thật anh tuấn”

Sau đó hắt bị đè ra đánh vào mông.

“Người bạo lực gia đình với ta!”. Thẩm Thiên Lăng rơi lệ kháng nghị!

Hoàn toàn là mọi rợ!

Tần Thiếu Vũ đẩy hắt xuống giường, nâng mặt hắt lên trực tiếp dôn dập hôn xuống!

“Ồ...”. Thẩm Thiên Lăng dùng hết sức đẩy đầu hắt ra. “Người – người – người bình tĩnh một chút”

“Vì sao?”. Sắc mặt Tần Thiếu Vũ tối tăm.

“... Giận thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng dè dặt hỏi.

Tần Thiếu Vũ cười lạnh một tiếng, xoay người ngồi bên mép giường, nhìn cực kì lãnh khốc!

Nhưng hắn hoàn toàn là diễn kịch, vì hắn muốn thấy Thẩm tiểu thụ MOE mà lấy lòng!

Các loại đóng kịch tình thú giữa vợ chồng với nhau thật biến thái!

“Hôm nay chúng ta ngủ sớm chút nha?”. Thẩm Thiên Lăng chủ động tìm đề tài.

Tần Thiếu Vũ đứng dậy, lạnh lùng nói. “Đêm nay ta ngủ thư phòng”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ bước tới cửa, hơi dừng lại một chút.

Vì bình thường lúc này bên kia sẽ chủ động nhận sai, ghen ngào nói mấy câu kiểu như “đừng đi” mới hợp lý! Nếu có thể phát triển thành một đoạn xx triển miên thì càng tốt!

Nhưng khổ nỗi là Thẩm tiểu thụ không chú ý đến Tần Thiếu Vũ dừng lại, vì hắn còn đang xếp bằng trên giường thấp thỏm lo lắng, liệu mạng nhớ lại xem hôm nay mình có nói câu gì quá đáng không mà chọc hắn giận như vậy!

Một hồi lâu không được giữ lại, Tần cung chủ đành phải ra ngoài thật.

Quả thật bi kịch!

Ám vệ vốn đang ngồi trên nóc nhà hăng hái chia nhau một túi kẹo Long Tu, đột nhiên thấy cung chủ nhà mình sắc mặt tối sầm ra ngoài, xoay người đến thư phòng. Bọn họ nhất thời đều trở nên mờ mịt.

Dựa vào tình hình lúc này, chẳng lẽ hiện tại không phải đang dục tiên dục tử hay sao? Sao lại đột nhiên ăn mặc chỉnh tề ra ngoài, chẳng hợp lý chút nào!

“Chẳng lẽ cãi nhau với Thẩm công tử sao?”. Có người suy đoán.

“Không thể nào”. Mọi người đồng loạt tỏ ra nghi vấn. Thẩm công tử khiến người ta yêu thương như vậy, cung chủ sao nỡ cãi nhau với hắn, ngậm trong miệng cũng sợ tan nữa kìa!

“Nhưng nhìn cái kiểu hồi nãy của cung chủ, rõ ràng là dục vọng khó nhịn!”. Bất luận thế nào cũng không phải cục diện hiện tại!

Những người khác cũng gật đầu phụ họa, dục vọng khó nhịn bốn chữ này tuy nghe hơi háo sắc nhưng rất chuẩn!

“Có phải cung chủ quá nhanh nên bị Thẩm công tử đuổi ra không?”. Có người nhỏ giọng.

Vì vậy mọi người sợ hãi không gì sánh được, đến mức trời long đất lở! Lời này người cũng dám nói ra ư, nếu ngại sống quá lâu cũng đừng tìm phương pháp này để chết chứ!

Cung chủ sao lại nhanh được, cung chủ tất nhiên đao súng hùng vĩ, oai chấn tứ phương!

Cho nên mẹ nó, người mau câm miệng!

“Vậy rốt cuộc là nguyên nhân gì?”. Ám vệ ngồi xếp bằng trên nóc nhà. “Cung chủ cứ đi như vậy thì Thẩm công tử nhất định đau lòng”

Nói cũng đúng! Mọi người lập tức không hện mà vạch mác nói – dù sao cung chủ cũng không ở đây, Thẩm công tử nhất định không phát hiện được, không nhìn thì uống quá!

Sau đó chỉ thấy Thẩm Thiên Lăng đang đứng giữa phòng cởi đồ!

...

A A A A!

Ám vệ đồng loạt nhắm mắt.

Chúng ta không thấy gì hết!

“Có ai không?”. Sau khi cởi áo ngoài, Thẩm Thiên Lăng đẩy cửa ra hỏi.

Đương nhiên có!

Ám vệ đồng loạt nhảy xuống!

Thẩm Thiên Lăng hơi sững sốt. “Ta đang gọi tạp dịch”

Ám vệ nhất trí cười tươi như hoa. “Chúng ta có thể làm tạp dịch, tiết kiệm bao nhiêu hay bấy nhiêu”

Thẩm Thiên Lăng >_< nói.=“” “ta=”” muốn=”” mang=”” nước=”” tắm=””>

Eo ôi phu nhân muốn tắm!

Hai ám vệ lập tức chạy như bay vào bếp.

“Đa tạ”. Thẩm Thiên Lăng vừa định xoay người về phòng thì bị ám vệ gọi lại. “Thẩm công tử”

“Có việc gì ư?”. Thẩm Thiên Lăng quay đầu lại.

Ám vệ đưa mắt nhìn nhau, do dự không biết có nên mở miệng hay không.

Trong mắt Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Cung chủ của chúng ta rất tốt”. Ám vệ Giáp nhin nửa ngày, rốt cuộc nói được một câu.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Hơn nữa võ công sâu không lường được!”. Ám vệ Ất nói tiếp.

“Anh tuần tiêu sái!”

“Rất có tiền!”

“Còn biết nấu chân giò hầm tương”

“... Tốt!!!”. Ám vệ cuối cùng không biết nói gì, không thể làm gì khác hơn là rống lên một tiếng như chuông đồng.

Mọi người lập tức vỗ tay kịch liệt, quả thật gọi là vỗ tay như sấm!

Đầu Thẩm Thiên Lăng kêu ong ong, xoay người không nói gì mà đóng cửa.

Cái chỉ số IQ này...

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang lạnh lùng nhìn từ xa, trong lòng đầy khinh bỉ.

Truy Ảnh cung rốt cuộc là chỗ kì quái gì.

Thật không nỡ để tiểu công tử nhà ta gả qua.

Nước tắm rất nhanh được đưa vào phòng, Thẩm Thiên Lăng ngâm mình trong nước, lười biếng ngáp một cái.

Tuy nói là cãi nhau, nhưng nguyên nhân hình như cũng không nghiêm trọng, xin lỗi một chút là xong!

Sau khi quyết định, Thẩm Thiên Lăng tắm rửa cho xong rồi đứng dậy định tìm Tần Thiệu Vũ, lại thấy ngực phát đau, vì vậy chân mềm nhũn ngã về trong nước.

Mà lúc này Tần cung chủ còn đang cúi kính trong thư phòng, sao còn chưa tới gọi về!

Ngủ thư phòng, chuyện này quả thật ngu xuẩn!

Đêm tối lạnh lẽo, ngoài cửa sổ yên lặng, chỉ nghe tiếng mưa nhỏ giọt.

Hôm sau trời còn chưa sáng, Tần cung chủ trần trọc cả đêm, đen mặt ra khỏi thư phòng, định lôi béo béo vô tâm nhà mình ra khỏi chăn sau đó ăn hiệp một phen!

Cửa phòng ngủ đóng chặt, ám vệ trong viện liên tục đưa tin. “Thẩm công tử hôm qua muốn tắm!”. Nịnh nọt hết sức trần trụi!

“Còn gì nữa?”. Tần Thiệu Vũ lạnh lùng nói.

Ấm vệ đồng loạt lắc đầu. “Không còn gì”

Tần Thiếu Vũ cực kì lãnh khốc đẩy cửa, trên giường trống rỗng!

Sau bình phong, Thắm Thiên Lăng ngã vào thùng nước tắm, sắc mặt trắng bệch như giấy.

“Lăng nhi!”. Tần Thiếu Vũ trong lòng trống rỗng, xông tới ôm hân vào lòng.

Hô hấp Thắm Thiên Lăng yếu ớt, thân thể vì ngâm trong nước lạnh cả đêm mà gần như không còn chút độ ấm.

Tần Thiếu Vũ vỗ vào lưng hân một chưởng, chậm rãi truyền chân khí qua.

Thắm Thiên Lăng ho khan một tiếng, chân mày nhú chặt.

“Gọi Hoa Đường tới!”. Tần Thiếu Vũ gần như hét lên.

Ấm vệ đồng loạt bị dọa sợ, vội vàng chạy như điên tìm Tả hộ pháp. Chuyện này là sao, quả thật hù chết người!

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ mặc áo lót cho hân, thả hân vào trong chậu.

“Ưm”. Thắm Thiên Lăng mơ mơ màng màng, giọng rất suy yếu.

“Ngoan, đừng ngủ”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hân hôn nhẹ. “Hoa Đường rất nhanh sẽ tới”

Thắm Thiên Lăng mở mắt, hơi mê mang nhìn người trước mặt.

“Cảm thấy thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thắm Thiên Lăng lắc đầu, nhắm mắt lại lần nữa.

Tay Tần Thiếu Vũ hơi run, tự trách đến mức muốn tát mình hai cái.

Nếu đêm qua mình về sớm thì hân đâu biến thành như vậy.

“Cung chủ”. Hoa Đường nghe tin thì vội vã chạy tới. “Sao vậy?”

Tần Thiếu Vũ đứng dậy nhường chỗ cho nàng, cố gắng đơn giản mà nói rõ nguyên nhân.

“Ngâm trong nước lạnh cả đêm?”. Hoa Đường nghe vậy giật mình, vội vàng ngồi bên giường bắt mạch cho hân.

“Sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ta ghi đơn thuốc, cung chủ mau sai người sắc thuốc”. Hoa Đường nói. “Hàn độc dường như hơi nghiêm trọng, càng sớm ngâm thuốc càng tốt”

“Có nghiêm trọng lắm không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoa Đường đưa đơn thuốc cho hân. “Không nặng đến tính mạng, nhưng phải chịu khổ một chút”

Tần Thiếu Vũ nhắm mắt lại, xoay người ra ngoài tìm người bốc thuốc.

Hoa Đường xuất ra túi châm cứu, châm được thảo vào từng cây kim.

“Cần phải châm cứu sao?”. Tần Thiếu Vũ trở lại phòng.

Hoa Đường gật đầu. “Là dược liệu mang tính nhiệt, ít nhiều gì sẽ giảm bớt một ít Hàn độc”

Thắm Thiên Lăng nằm trên giường, vô thức lẩm bẩm một chút. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường, cầm tay hân lần nữa.

“Ta bị sao vậy?”. Thắm Thiên Lăng lúc mơ lúc tỉnh, giọng như mèo kêu.

“Không sao”. Giọng Tần Thiếu Vũ rất dịu dàng. “Châm cứu một chút sẽ không sao rồi”

“Đau đầu”. Thắm Thiên Lăng phàn nàn.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên trán hân. “Nhịn một chút được không?”

Thẩm Thiên Lăng ỉu xiu, không có chút tinh thần nào!

Hoa Đường bưng khay tới, tùy tay cầm một cây ngân châm lên.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cô nương, lẽ nào người không cảm thấy thứ đồ chơi này hơi dài sao?

“Không đau đâu”. Hoa Đường an ủi kịp thời.

Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt lại. Thứ nhất là muốn nhắm mắt làm ngơ, thứ hai là hơi chóng mặt.

Hoa Đường tập trung, chậm rãi đâm vào huyệt vị của hắn.

Gần nửa canh giờ trôi qua, Thẩm Thiên Lăng đã không nhớ rõ mình mơ mơ tỉnh tỉnh bao nhiêu lần, chỉ biết mỗi lần mở mắt thì thấy Hoa Đường đang giờ châm nhìn mình.

Hình ảnh này quá mức kinh khủng! Thẩm tiểu thụ thở dài, nhắm mắt lần nữa hôn mê bất tỉnh!

Thật hi vọng lần tới tỉnh dậy không cần phải thấy nữa...

“Lăng nhi”. Bên tai có người nhẹ giọng gọi.

Thẩm tiểu thụ nhăn mũi, lão tử buồn ngủ!

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ gò má hắn.

Thật phiền! Thẩm Thiên Lăng mở mắt cảm tức nhìn hắn.

Tần Thiếu Vũ thở phào nhẹ nhõm. “Tỉnh là tốt rồi”

...

Đầu óc mơ màng, Thẩm Thiên Lăng chống người muốn ngồi dậy, lại bị Tần Thiếu Vũ đè xuống. “Nằm yên đừng nhúc nhích”

Thẩm Thiên Lăng nằm trên giường một hồi, mơ mơ màng màng nhớ lại chuyện đêm qua, nhưng lại cảm thấy xung quanh hơi lạ.

“Đây là đâu?”

Vì sao hôn mê tỉnh dậy đã đổi chỗ rồi, không khoa học!

Chẳng lẽ không phải ở Thiên Ổ Thủy trại sao?

Tần Thiếu Vũ đắp kín chăn cho hắn. “Chúng ta ở quán trọ Hỉ Phúc”

Quán trọ Hỉ Phúc là nơi nào? Thẩm Thiên Lăng đầu óc mờ mịt, cảm giác giống như xảy ra rất nhiều chuyện mà mình không biết, thật hồng bét!

“Người hôn mê suốt ba ngày”. Tần Thiếu Vũ thở dài. “Thiên Ổ Thủy trại đã xảy ra chuyện”

77. Chương 75: Cái Thế Giới Lãng Đạm Gì Thế Đây!

“Đã xảy ra chuyện gì thế?”. Thẩm Thiên Lăng vô cùng giật mình.

Tần Thiếu Vũ đỡ hắn ngồi dậy. “Có còn chỗ nào khó chịu hay không?”

“Không có”. Thẩm Thiên Lăng sốt ruột. “Mau nói cho ta biết ba ngày nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì”

“Hôm ấy người bị hàn độc phát tác, hôn mê bất tỉnh, nên ta không tham gia tiệc mừng thọ của Hà Phong”.

Tần Thiếu Vũ nói. “Sau đó xảy ra chuyện”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Dù tóm tắt cũng nên có đầu đuôi chứ!

Thiếu hiệp người quá qua loa cho xong rồi!

“Trước hết nói cho ta biết, sao người lại ngắt đi?”. Tàn Thiếu Vũ nắm tay hắn.

“Đêm đó sau khi ta tắm xong định đến thư phòng tìm người, lúc đứng lên thì thấy ngực hơi đau, trước mắt tối sầm mà ngã ra bất tỉnh”. Thẩm Thiên Lăng ngồi dậy. “Nhưng bây giờ không sao rồi, người mau nói tiếp tiệc mừng thọ của Hà Phong đã xảy ra chuyện gì!”. Cái này mới là trọng điểm!

“Giống như người đoán, hôm đó Hắc Phong trại có mai phục”. Tàn Thiếu Vũ nói.

“Phải không?”. Thẩm Thiên Lăng kinh ngạc. “Nhưng người rõ ràng đã nói hắn sẽ không gây hấn với người trong bạch đạo”. Còn nói rất có lý nữa!

“Đó là tình huống bình thường”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Là ta sơ ý, bỏ qua một khả năng”

“Khả năng gì?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Toàn bộ Hắc Phong trại đều bị người ta hạ cổ”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Cho nên hành động của bọn họ không thể suy xét theo lẽ thường”

Thẩm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh.

“Hà Phong điên thật rồi”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Hắn dùng danh nghĩa mừng thọ mời các đại cường môn tới, âm thầm chuẩn bị mìn và dầu hỏa. Lúc tiệc mừng thọ tiến hành được phân nửa thì đệ tử Hắc Phong trại giống như mê muội mà bắt đầu gào thét chém giết lung tung. Khi ta nghe được tiếng nổ mạnh từ xa chạy tới thì ánh lửa đã tận trời, khói đen cuộn cuộn”

“Hà Phong muốn cùng chôn chôn cây với mọi người ư?”. Thẩm Thiên Lăng hoảng sợ.

“Dựa theo tính cách ham vinh hoa phú quý của hắn thì sẽ không làm chuyện như vậy”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Ta hoài nghi hắn bị người ta lợi dụng, vốn nghĩ sau khi thành công thì sẽ một bước lên trời, lại không ngờ không công trở thành con cờ của người khác”

“Là Ma giáo làm ư?”. Thẩm Thiên Lăng suy đoán.

“Chín phần là vậy, nhưng vẫn chưa xác định”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Hà Phong đã bị giết, người của Hắc Phong trại chết bảy tám phần, còn sót lại cũng biến thành kẻ ngốc không nói được lời nào, rất khó tra hỏi được gì”

“Mọi người không sao chứ?”. Thẩm Thiên Lăng lo lắng.

“Ít nhiều gì cũng bị thương, hơn nữa hiện tại trong lòng ai nấy cũng bàng hoàng, sợ là bất cứ lúc nào cũng có môn phái phát điên”. Tàn Thiếu Vũ thở dài.

“Nếu hôm đó có nhiều cường môn như vậy thì sao lại còn bị Hắc Phong trại gây thương tích?”. Thẩm Thiên Lăng hơi khó hiểu.

“Dù võ công cao tới đâu cũng không tránh khỏi mìn và dầu hỏa đột nhiên xuất hiện”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Huống chi những đệ tử của Hắc Phong trại cứ như cương thi, càng bị thương càng điên cuồng, giống như hoàn toàn không có cảm giác đau đớn”

Thẩm Thiên Lăng lạnh sống lưng.

“Gần đây Thiên Ổ Thủy trại âm ỉ rối loạn, không thích hợp để người dưỡng thương”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Cho nên ta mới mang người ra ngoài, ở quán trọ yên tĩnh hơn một chút”

“Ngâm Vô Sương sao rồi?”. Thẩm Thiên Lăng lại hỏi.

Tàn Thiếu Vũ bật cười. “Khó thấy được người quan tâm hắn”

Ai quan tâm hắn!

Chỉ thuận miệng hỏi thôi biết không!

Thẩm Thiên Lăng hơi nổi giận!

Bọn ta là tình địch!

“Hắn gần đây không quá tốt”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dù sao các môn phái vì giúp hắn nên mới đến Thiên Ổ Thủy trại, hôm nay xảy ra chuyện, ít nhiều gì cũng giận chó đánh mèo với hắn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nhưng hắn tính tình lãnh đạm, chắc cũng không để bụng chuyện này”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nghe nói hắn đã phái người tới các hiệu buôn ngân hàng gần đây rút tiền, định bồi thường một ít cho các môn phái”

“Lãnh đạm cũng không có nghĩa là trong lòng không buồn phiền”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Đệ đệ mất tích không tìm được, hiện tại còn bị người ta vô cớ mắng, còn phải bồi thường, lãnh đạm cỡ nào cũng sẽ tức giận”

“Rồi sao?”. Tần Thiệu Vũ cười mà như không cười. “Hay là ta đi an ủi hắn một chút?”

“Thực ra là ta nói lung tung”. Thẩm Thiên Lăng nhanh trí không gì sánh được, kéo tay hắn lại. “Ngâm Vô Sương hiện tại nhất định sẵn khoải sung sướng, người đừng đến khiến hắn thêm phiền”

Lão tử không hề muốn thấy hắn khóc lê hoa đai vũ nhào vào lòng người! Quả thật đáng sợ!

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng, vươn tay hung hăng ôm hắn vào lòng. “Thật tốt”

Mặt Thẩm Thiên Lăng vui trong ngực hắn đến nghẹt thở, vì vậy vươn tay liều mạng đẩy ra!

Tần Thiệu Vũ buông hắn ra một chút, cúi đầu hôn nhẹ lên môi, đáy mắt rất dịu dàng, rất dịu dàng.

Tình tiết giống như sắp hôn lười này! Thẩm Thiên Lăng bình tĩnh lắng sang chuyện khác. “Người nói cái gì thật tốt?”

“Có thể nghe người líu ríu lại lần nữa thật tốt”. Tần Thiệu Vũ ôm lấy hắn. “Lúc trước người hôn mê, ngay cả khi ta gọi người là heo con người cũng không đánh ta”

Thẩm Thiên Lăng lằm bằm, người mới là heo!

“Đói bụng không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Hắn vừa nói xong, bụng Thẩm Thiên Lăng nhất thời kêu vang một phen.

Tất nhiên là đói!

“Suốt ba ngày không ăn cơm!”. Thẩm Thiên Lăng vươn ra năm ngón tay với hắn.

Tần Thiệu Vũ giúp hắn đề xuống ngón cái và ngón giữa, nghiêm túc nói. “Đây mới là ba”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lúc này đừng để ý những chi tiết này chứ!

Thật đáng ghét!

“Cung chủ”. Phạm Nghiêm vừa đẩy cửa ra thì thấy Thẩm Thiên Lăng gơ Lan Hoa Chỉ (ngón tay xếp hình hoa lan ~) ngồi trên giường, vì vậy lập tức nhanh trí tán thưởng. “Phu nhân thật thướt tha”

Thẩm Thiên Lăng >_< nhìn=“”>

Có tin ta chẻ người ra không?

“Trước khi vào phải gõ cửa”. Tần Thiệu Vũ lạnh lùng nói. “Trừ phi người muốn dọn nhà xí tiếp”

Phạm Nghiêm nghiêm mặt. “Thuộc hạ có việc gấp”

“Người thì có việc gì gấp”. Tần Thiệu Vũ khinh thường.

Phạm Nghiêm thấy lòng tự trọng bị tổn thương.

“Nói đi, chuyện gì”. Tần Thiệu Vũ nhìn hắn.

“Ta nghĩ hai ngày nay tâm trạng Hữu hộ pháp không tốt lắm”. Phạm Nghiêm nói.

Tần Thiếu Vũ đầy khinh thường. “Cái này cũng gọi là việc gấp ư?”

Phạm Nghiêm hắng giọng. “Hữu hộ pháp giữ chức vụ quan trọng, cung chủ đương nhiên phải quan tâm nhiều hơn”

“Nói xong rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Phạm Nghiêm gật đầu, trong mắt đầy chờ mong.

Tần Thiếu Vũ thản nhiên nói. “Vậy người có thể rút đi được rồi”

Đôi mắt dửng mẫn của Phạm Nghiêm rưng rưng. “Nhưng Hữu hộ pháp gần đây không biết nói lý lẽ”. Làm cung chủ, người thật sự không quan tâm sao?

“A?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày. “Nói nghe thử xem, không nói lý lẽ như thế nào?”

Phạm Nghiêm lập tức xấu hổ đỏ mặt.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thế loại nữ lực sĩ này thật đáng sợ!

Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói. “Đẹp về mặt ghê tởm của người đi!”

Sao có thể thẳng thừng như vậy, trái tim thủy tinh của Phạm đường chủ tan nát. “Ta có ý tốt đưa cơm cho hần, hần lại bảo ta rút đi”

“Làm tốt lắm”. Tần Thiếu Vũ nói.

Phạm Nghiêm cảm hận vô cùng. “Nhưng khi ta tắm lại chạy ào vào phòng ta!”

WTF! Thẩm Thiên Lăng thềm run lên.

Hình ảnh này thật không dám nghĩ tới!

“Hần khinh bạc người ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Nếu khinh bạc thì tốt rồi! Phạm Nghiêm gần như muốn đập đầu vào tường. “Hần vứt toàn bộ đệm chăn và y phục của ta xuống nước, còn không cho tiểu nhị chuẩn bị cái mới cho ta”

Thẩm tiểu thụ rất không thông cảm mà cười ra tiếng!

Tâm trạng Tần Thiếu Vũ rất tốt. “Xem ra ta nên thưởng cho Diêu Khiêm một ít ngân lượng”

“Vì sao?”. Phạm Nghiêm tràn ngập vẻ khó tin. “Vì hần ức hiếp ta ư?”

“Đương nhiên không phải”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vì Lăng nhi vừa cười một chút”

Phạm Nghiêm: ...

Cuộc sống này còn có thể quá đáng hơn nữa hay không!

Thẩm Thiên Lăng >_< nhìn=“” tần=“” thiếu=“” vũ.=“” “nói=“” bậy=“” gì=“” thế,=“” phạm=“” đường=“” chủ=“” đang=“” nói=“” chính=“” sự=“” với=“”>

“Tổ cáo sau lưng người khác sao gọi là chính sự được”. Tần Thiếu Vũ khinh thường.

Phạm Nghiêm cảm giận. “Đây rõ ràng là bầm báo đúng sự thật”

“Hay là đi xem thử đi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Dù sao cũng là thuộc hạ của người”

“Cũng tốt”. Tần Thiếu Vũ nhéo má hần. “Nghe lời người”

Phạm Nghiêm thềm cảm thán, phu nhân nói gì là nghe nấy, cung chủ nhà ta thật nồng nặc khí chất hôn quân!

Đội Phạm Nghiêm đi rồi, Tần Thiếu Vũ nắm tay hần. “Ta gọi người chuẩn bị thức ăn, người nghỉ ngơi tiếp được không?”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Người muốn đi đâu?”

“Đi gặp Diêu Khiêm”. Tần Thiếu Vũ đỡ hấn nằm xuống. “Lập tức trở lại ngay”

“Người không cần lo cho ta”. Thẩm Thiên Lăng túm tóc hấn. “Chính sự quan trọng hơn”

Khóe miệng Tần Thiếu Vũ cong lên, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt hấn. “Thật ngoan”

Trong căn phòng cuối hành lang, Diêu Khiêm đang dùng bát quái mà bói toán.

Tần Thiếu Vũ đứng bên ngoài cánh cửa rộng mở, vươn tay gõ một cái.

“Cung chủ”. Diêu Khiêm hoàn hồn, buông mấy thứ trong tay xuống đứng dậy.

“Đang làm gì thế?”. Tần Thiếu Vũ tiện tay cầm lên mai rùa trên bàn.

“Xem vài thứ”. Diêu Khiêm trả lời.

Phạm đường chủ rất nhiều chuyện, áp vào cửa nghe lén.

Tần Thiếu Vũ và Diêu Khiêm đồng loạt nói. “Cút”

Phạm Nghiêm chảy xuống huyết lệ, cõi lòng tan nát.

“Xem cái gì?”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên bàn.

Diêu Khiêm do dự một chút, không nói.

“Nói đi”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Vâng”. Diêu Khiêm lấy hết can đảm. “Xem số phận sau này của cung chủ và Thẩm công tử”

“À?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi. “Xem được gì, nói thử ta nghe một chút”

Diêu Khiêm lắc đầu. “Thuộc hạ không dám nói”

Giọng Tần Thiếu Vũ hơi lạnh. “Nói nửa chừng, chẳng lẽ không phải đợi ta hỏi sao?”

Diêu Khiêm thở dài. “Thuộc hạ sợ cung chủ giận”

“Nói”. Tần Thiếu Vũ rõ ràng thiếu kiên nhẫn.

“Gần đây thuộc hạ xem thiên văn ban đêm, thấy số mệnh của Thẩm công tử hơi u ám”. Diêu Khiêm lấy hết can đảm nói.

Về mặt Tần Thiếu Vũ tối sầm.

“Cung chủ trước hết đừng tức giận”. Diêu Khiêm nói. “Nếu không phải nắm chắc bảy phần, thuộc hạ cũng không dám nói vậy”

“Số mệnh u ám là ý gì?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hấn.

Diêu Khiêm nói. “Mệnh của cung chủ quá mạnh”

Sắc mặt Tần Thiếu Vũ càng khó coi. “Ý người là ta khắc hấn?”

“Thuộc hạ không dám”. Diêu Khiêm cúi đầu.

“Hậu quả là sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Diêu Khiêm trầm mặc. “Thuộc hạ không dám nói”

“Nói!”. Tần Thiếu Vũ hung hăng vỗ bàn.

“Cung chủ nhất thiết đừng nổi giận!”. Phạm Nghiêm từ ngoài cửa nhào vào!

Giọng Diêu Khiêm thấp đến mức không thể nghe thấy. “Cứ tiếp tục, số mệnh của Thẩm công tử sẽ bị cung chủ hao tổn hết”

Mặt đất giáng xuống một tia sấm sét, Phạm Nghiêm suất nữa bị hấn dọa đến tè ra! Lời này cũng có thể tùy tiện nói sao, ai mà không biết cung chủ sủng phụ nhân lên trời, sao người còn có thể nói lung tung như vậy, thế mà lại nguyên rủa Thảm công tử, mau ngậm miệng lại chịu tội đi!

“Diêu Khiêm!”. Tần Thiếu Vũ y như dự đoán mà tức giận.

“Thuộc hạ cũng chỉ suy nghĩ cho cung chủ và phụ nhân thôi”. Diêu Khiêm không chịu thua.

“Đúng vậy đúng vậy, Hữu hộ pháp cũng chỉ có ý tốt, cung chủ nhất thiết đừng tức giận”. Phạm Nghiêm nịnh hót không gì sánh được, giúp Tần Thiếu Vũ vuốt lưng. “Bớt giận, bớt giận”

“Cung chủ cũng đừng quá bận tâm”. Diêu Khiêm lại nói. “Tuy số mệnh do trời định nhưng cũng không phải bất biến”

“Còn có thể thay đổi sao?”. Phạm Nghiêm nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, keyword thì phải nói sớm một chút chứ! Nếu cung chủ vừa rồi tức giận một chưởng đập chết người, chẳng phải rất oan sao?

“Nói!”. Sắc mặt Tần Thiếu Vũ vẫn khó coi.

“Bên ngoài mười hai Liên Hoàn Ổ có một ngọn núi Hàn Sĩ”. Diêu Khiêm nói. “Trên núi có ngôi chùa Phổ Độ, phương trượng là cao tăng đắc đạo”

“Thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Mệnh của Thảm công tử nhiều thủy thiếu mộc, cung chủ có thể xin một miếng gỗ ở chỗ phương trượng, có thể tạm thời bảo vệ mệnh số của hần”. Diêu Khiêm nói.

Phạm Nghiêm nghe vậy tâm trạng rất phức tạp. Nếu là người khác nói, hần nhất định tức giận bảo đối phương nói nhảm, nhưng đây là Diêu Khiêm, vì vậy hần không thể làm gì khác hơn ngoài nuốt những lời đó xuống bụng.

Tần Thiếu Vũ khẽ nhú mày.

“Thuộc hạ cũng hy vọng cung chủ và Thảm công tử rằng long đầu bạc”. Diêu Khiêm nói. “Mệnh số do trời định, cung chủ không tin nhiều thì cũng nên tin ít”

Tần Thiếu Vũ đứng dậy ra ngoài. “Việc này để sau này rồi nói”

“Cung chủ”. Diêu Khiêm còn nói vọng theo. “Chuyện liên quan đến an nguy của Thảm công tử, xin cung chủ chú ý”

Tần Thiếu Vũ quẹo qua góc, đẩy cửa phòng Thảm Thiên Lăng bước vào.

Nhìn theo bóng lưng hần, Diêu Khiêm thở dài thật sâu.

“Lời người vừa nói là thật sao?”. Phạm Nghiêm tò mò hỏi.

“Đương nhiên!”. Diêu Khiêm cảm tức nhìn hần một chút. “Người dám hoài nghi ta ư?”

Phạm Nghiêm cảm thấy oan uổng. “Đương nhiên không phải!”

Diêu Khiêm đẩy cửa khóa hần bên ngoài.

Phạm Nghiêm cảm giận cào cửa, cái nơi không có tôn nghiêm này thật đáng ghét!

Lão tử muốn làm phản trốn đi!

“Diêu Khiêm sao vậy?”. Thấy Tần Thiếu Vũ vào cửa, Thảm Thiên Lăng thuận miệng hỏi.

“Muốn biết ư?”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường.

“Đương nhiên”. Thảm Thiên Lăng hơi >_<. “không=”” muốn=”” biết=”” sao=”” ta=”” còn=””>

“Hần muốn ta ra ngoại ô, lên núi thấp hương cho người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có thể khiến kiếp số của người mạnh hơn”

Thảm Thiên Lăng dở khóc dở cười. “Vì chuyện này ư?”

“Ta cũng không tin, có điều đi cầu Bồ Tát một chút cũng không sao”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hần. “Để bọn họ tới phù hộ Lăng nhi của ta bình yên khỏe mạnh”

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Người muốn đi thật sao?”

“Chỉ cần tốt cho người, đừng nói là thấp hươ, xuất gia ta cũng chịu”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên tay hần.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Phạm Nghiêm ngồi xổm ngoài cửa chập lười, những lời này thật cảm động!

Nhất định phải nhớ kỹ, sao này có cơ hội lấy ra dùng!

“Hoa Đường đâu rồi?”. Thẩm Thiên Lăng lại hỏi. Lúc trước mỗi lần mình bệnh, nàng sẽ đến khám ình, chưa từng vắng mặt.

“Lần này các môn phái có nhiều người bị thương, đại phu trong thành không đủ nên Hoa Đường phải qua hỗ trợ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thuốc của người nàng đã kê đơn rồi, sắc xong là có thể uống”

“Vất vả cho nàng rồi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Chỉ tiếc Chúc Thanh Lam có phúc mà không biết hưởng”

“Chuyện tình cảm cũng không thể ép buộc”. Tần Thiếu Vũ gọi tiểu nhĩ mang cơm nước đã chuẩn bị tốt tới. “Ăn gì đó trước đi”

“Sao không có mùi gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng khịt mũi, chẳng lẽ không phải tỏa hương bốn phía sao?

Tần Thiếu Vũ mở nắp, chỉ thấy bên trong là một chén cháo hoa, đặc biệt trắng.

Không còn gì khác.

Thẩm tiểu thụ >_< nói.=“” “không=”” có=”” thức=”” ăn=””>

“Hoa Đường nói ba ngày nay người chỉ có thể ăn cháo trắng và trứng chưng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau này bình phục rồi ăn tiếp”

Thẩm Thiên Lăng ngậm muống than thở.

Hồi nãy còn nghĩ đến chân giò hầm tương!

Cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục!

Dù sao ba ngày chưa ăn gì, nên dù là cháo hoa Thẩm Thiên Lăng vẫn ăn sạch sẽ, thậm chí còn cố gắng liếm tô.

Tần Thiếu Vũ thấy vậy đỡ khóc đỡ cười, nâng cằm hần qua hôn một cái. “Không được tỏ ra đáng thương như thế”

“Người cũng không chịu cho ta thêm một chén”. Thẩm Thiên Lăng ợ một cái, sau khi xuống giường súc miệng thì quay về giường nằm ườn ra.

Tần Thiếu Vũ: ...

Cũng quá lười rồi!

“Đứng lên sẽ chóng mặt”. Thẩm Thiên Lăng phản nản.

Tần Thiếu Vũ đến bên cạnh hần. “Chóng mặt sẽ ngủ ngon”

Thẩm Thiên Lăng nghiêng người, mười ngón tay đan vào tay hần. “Ta ngất xỉu cũng vì Hàn độc sao?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Hàn độc tiềm ẩn trong người người lâu rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể phát tác”

“Nhưng sao lần này không đau?”. Thẩm Thiên Lăng buồn bực.

Tần Thiếu Vũ nhìn thẳng hần. “Vì chúng ta xx với nhau rồi”

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Có tác dụng thật sao?”

“Nếu không thì vì sao?”. Tần Thiếu Vũ ôm hần hỏi lại.

“Thiếu hiệp người quả thật còn hữu dụng hơn thuốc tăng lực”. Thắm Thiên Lăng ôm cổ hắn, khoe mắt cong lên. “Không thì chúng ta xx thêm vài lần nữa đi? Không chừng không cần đi Nam Hải nữa!”. Cùng nhau thu xếp hành lý về Thục trung thành thân, quả thật không thể tuyệt vời hơn nữa!

“Bệnh nặng mới khỏi, sao ta nữ chạm vào người, người xem nam nhân của người là cầm thú sao?”. Tần Thiểu Vũ bóp mũi hắn. “Huống hồ ta cũng không thể hoàn toàn giải độc cho người, Hàn độc bộc phát ngày càng nghiêm trọng, phải đi Nam Hải thôi”

“Cũng tốt”. Thắm Thiên Lăng vùi vào ngực hắn ngáp.

Dù sao chỉ cần ở bên nhau, đi đâu cũng không thành vấn đề.

Hôm sau, vừa mới tờ mờ sáng Tần Thiểu Vũ đã rời giường, gọi Triệu Ngũ đi Hàn Sĩ sơn ở ngoại thành.

Thắm Thiên Lăng chán chết, ngồi trên bàn mở sách ra, vừa xem vừa chớp mắt, thời gian trôi qua cũng không quá chậm.

“Lúc nào hắn về?”. Ăn cơm trưa xong, Thắm Thiên Lăng thuận miệng hỏi.

Thật là ân ái triền miên, một khắc cũng không muốn tách ra... Ám vệ đồng loạt thầm cảm thán, sau đó chen lẫn nhau mà nói. “Buổi tối sẽ về, nếu công tử buồn thì có thể tìm thuộc hạ nói chuyện phiếm”

Thắm Thiên Lăng >_< một=“” chút.=“” “đá=”” tạ,=“” không=“”>

Ám vệ thở dài, sao lại cự tuyệt chứ, thật thất vọng.

“Nếu Thắm công tử muốn thì buổi chiều thuộc hạ có thể cùng công tử đi xung quanh”. Diêu Khiêm nói. “Vẫn tốt hơn buồn bực trong phòng”

“Không cần đâu”. Thắm Thiên Lăng cười tít mắt. “Chiều nay ta định đọc sách dưới cây ngô đồng trong viện”

“Cũng tốt”. Diêu Khiêm gật đầu. “Nói chung nếu công tử thấy chán thì có thể tìm thuộc hạ bất cứ lúc nào”

“Hiện tại ta cũng rất chán”. Phạm Nghiêm hăng hái nói.

Mặt Diêu Khiêm không cảm xúc. “Cút”

Thắm Thiên Lăng: ...

Ám vệ: ...

Phạm đường chủ cảm giận, nể mặt chút đi chứ!

Tính tình xấu như vậy còn ai thêm nữa.

Quả thật là cọp cái!

78. Chương 76: Thắm Đại Thiểu Gia Anh Tuấn!

Sau khi ăn cơm xong, Thắm Thiên Lăng tản bộ trong sân rồi nằm trên ghế tựa dưới gốc cây bắt đầu đọc sách. Ám vệ thấy vậy đồng loạt tán thưởng, phu nhân nhà ta thật ngoan ngoãn, cơ bản sẽ không chạy loạn khắp nơi gây sự, bảo vệ nhân nhâ không gì sánh được! Chỉ cần ngồi xồm trên nóc nhà nhìn là xong, rõ ràng không phải nhiệm vụ mà là phúc lợi!

Sau nửa canh giờ, Thắm Thiên Lăng lười biếng ngáp một cái, giương mắt nhìn lên nóc nhà.

Mọi người lập tức dùng ánh mắt nhiệt liệt đối diện với hắn. “Thắm công tử có việc gì sao?”

“Hơi chán”. Thắm Thiên Lăng thành thật nói.

Eo ôi phu nhân bảo chán! Hai ám vệ lập tức chạy như điên đi. Sau một lát, một bàn mặt chược náo nhiệt được bày ra trong sân, cực kỳ năng suất!

Kỹ năng chơi mạt chược của Thẩm tiểu thụ tuy không thành thạo nhưng cũng rất hăng hái, vì dù sao vẫn tốt hơn so với ngủ và đọc sách!

Ám vệ hợp tác phân công rất rõ ràng, có người chuyên phụ trách đứng sau Thẩm Thiên Lăng nhìn lén số, sau đó dùng ám hiệu báo cho những người còn lại; có người phụ trách nói chuyện thu hút sự chú ý của Thẩm Thiên Lăng; có người phụ trách cấp tốc giúp hắn đổi bài xấu thành bài tốt; ba người khác làm ra vẻ mặt rất nghiêm túc, tỏ ra mình rất muốn thắng, mặt khác còn phải vất hết óc giúp hắn thắng bài, toàn thân sắp nứt ra!

Sau khi hợp tác hơn mười ván, Thẩm Thiên Lăng nhìn đồng ngân phiếu trước mặt, ngượng ngùng. “Ta chỉ chơi cho vui thôi, không cần tiền, các người lấy về đi”

Ám vệ đồng loạt chấn động, liên tục xua tay nói sao có thể lấy về được, quân tử thua thì phải chịu, chúng ta tuy là dân tập võ nhưng rất quân tử, thua chính là thua, tuyệt đối không lấy về! Đương nhiên quan trọng hơn chính là thua 100 lượng của phu nhân thì có thể lãnh 200 lượng ở chỗ cung chủ, quả thật một vốn bốn lời biết không! Vì vậy mọi người dùng biểu cảm nghiêm túc mà nói. “Chẳng lẽ Thẩm công tử chê bọn thuộc hạ không có tiền sao?”

Thẩm Thiên Lăng hơi sững sốt. “Đương nhiên không phải, sao các người lại nghĩ vậy”

“Vậy thì cứ cầm đi”. Ám vệ mạnh mẽ nhét ngân phiếu vào tay hắn. “Không cầm chính là coi thường thuộc hạ”

Thẩm Thiên Lăng bất đắc dĩ. “Được rồi, tiếp theo các người không được giở trò mờ ám nữa”

WTF thế mà bị phát hiện, ám vệ chột dạ không gì sánh được mà nhìn trời.

“Ván cuối cùng, dùng hết số tiền này”. Thẩm Thiên Lăng cầm ngân phiếu đặt lại lên bàn. “Ai cũng không được giở trò”

Ám vệ gãi đầu một cái, sau đó đuối lý bắt đầu ném súc sắc.

Phu nhân của chúng ta thật thông minh lanh lợi.

Ha ha ha.

Vì Thẩm tiểu thụ dẫn trước nên ván này không ai giở trò, ám vệ chỉ còn cách tránh cho thắng bài, tuyệt đối không thể làm loại chuyện lỗ vốn như thắng bài của phu nhân!

“Í, vừa nãy sao người không thắng?”. Sau một lát, Thẩm Thiên Lăng nhìn ra mảnh khóc.

“Ta thắng sao? Hồi nãy không phát hiện à!”. Ám vệ hít một hơi lãnh khí, dùng ánh mắt tiếc nuối rất chân thật mà nhìn hắn.

Thẩm Thiên Lăng nheo mắt lại.

“Ta đột nhiên thấy đau đau”. Ám vệ ôm bụng, làm ra vẻ mặt đau đớn.

Một ám vệ khác ánh mắt đầy đồng cảm, kéo tay hắn đặt lên đầu. “Ôm lộn chỗ rồi”

...

Thẩm Thiên Lăng mắt húng, ném tờ hai vạn ra. “Không chơi nữa”

“Ta thắng!”. Ám vệ đối diện giơ tay, sau đó hết sức phấn khởi nói. “Ta thắng, mau chơi tiếp một ván!”. Nhất định không thể để phu nhân tức giận.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tập thể ám vệ nhe răng cười với hắn.

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười.

“Ta hạ ván này nhất định có thể thắng được công tử”. Ám vệ kiên quyết.

Vừa dứt lời, một ám vệ khác đã đá bay bàn mạt chược lên nóc phòng đối diện!

Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn. “Chỉ thắng ta mà thôi, người không cần phải... a!!!”

Ám vệ bế hần cách ra xa.

Hơn mười mảnh ngân châm rậm rạp sắc bén bắn xuống chỗ Thẩm Thiên Lăng vừa đứng.

Thẩm Thiên Lăng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn nóc nhà đối diện.

Mười mấy người bịt mặt vung đao xuống, dưới ánh mặt trời chiếu ra ánh sáng chói mắt.

Ám vệ Truy Ảnh cung đem Thẩm Thiên Lăng vây kín ở trong cùng, tay phải vung lên, vũ khí đều là roi sắt.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang tay cầm kiếm, bảo vệ ở vòng ngoài.

“Công tử đừng sợ”. Ám vệ nhỏ giọng an ủi.

“Các người cẩn thận”. Thẩm Thiên Lăng chưa nói hết câu thì những người bịt mặt đã lao vào đấu với ám vệ. Tiểu nhị nghe được động tĩnh chạy tới hậu viện, vừa nhìn thấy từ xa đã sợ đến mức hồn vía bay lên trời, quay đầu bỏ chạy, sợ không cẩn thận trở thành bia đỡ đạn.

Những người bịt mặt này võ công rất quỷ dị, ám vệ toàn tâm toàn ý muốn bảo hộ Thẩm Thiên Lăng nên vẫn không ham chiến, vung kiếm quét sạch vài người trước mặt rồi định dẫn hần ra quán trọ, nhưng lại bị người đứng trên nóc nhà chặn lại.

Đôi mắt của Phượng Cửu Dạ hơi nhướn lên. “Muốn chạy đi đâu?”

Ám vệ đem Thẩm Thiên Lăng bảo hộ sau lưng, ánh mắt tràn ngập địch ý.

“Nếu Tần Thiệu Vũ ở đây thì có thể đánh với ta một trận”. Phượng Cửu Dạ khinh thường nói. “Bằng mấy người các người cũng muốn dẫn người thoát khỏi tay ta sao?”

“Nhiều lời vô ích!”. Bên cạnh Phượng Cửu Dạ còn có một bà lão áo đen, vẻ mặt nhìn rất dữ tợn. “Giết bọn họ”

“Người dám”. Thẩm Thiên Lăng lạnh lùng nhìn Phượng Cửu Dạ. “Nếu người dám giết bọn họ, ta sẽ lập tức cắn lưỡi tự sát, thứ người muốn cả đời này cũng đừng hòng lấy được!”

“A?”. Phượng Cửu Dạ cao giọng. “Không giết bọn hần cũng được, người ngoan ngoãn theo ta về thánh giáo”

Thẩm Thiên Lăng do dự một chút, nhưng không đợi hần nói thì ám vệ bên cạnh đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai mà ôm hần quay đầu chạy như điên sang hướng khác.

“Muốn chết!”. Vẻ mặt Phượng Cửu Dạ ngoan độc, giơ tay vung lên một chưởng, các mũi tên tẩm độc đồng loạt bắn tới hai người.

Một ám vệ bên cạnh bay lên muốn đỡ, vốn đã chuẩn bị tinh thần không chết cũng tàn tật, nhưng lại bị một người khác đá văng ra.

Một bóng dáng áo xanh từ trên trời giáng xuống, tay áo bị gió thổi bay phấp phật, ánh mắt sáng ngời vẻ mặt lạnh lùng, đẹp trai vô cùng!

“Người của Nhật Nguyệt sơn trang mà cũng có người dám đả thương?”

“Đại ca!!!”. Thẩm Thiên Lăng vui mừng kêu thành tiếng.

Ám vệ đang khiêng hần chạy nghe vậy dừng chân nhìn lại, trong nháy mắt hân hoan, hấp tấp chạy về.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Chẳng phải chúng ta đang chạy trốn chết sao?

Thẩm Thiên Phong cười cười vươn tay ra với hần.

Thẩm tiểu thụ hưng phấn không gì sánh được, vừa chuẩn bị nói ám vệ thả xuống thì đã trực tiếp bay vào lòng Thẩm Thiên Phong.

“Đại ca”. Mắt Thẩm Thiên Lăng long lanh.

Thẩm Thiên Phong ôm hấn cau mày. “Gầy”

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng vui sướng, những lời này nghe thật thích.

Lão bà áo đen lắc đầu. “Đây là cho lão xem đại hội nhận người thân sao?”

“Cũng không phải xem không”. Thẩm Thiên Phong lạnh lùng liếc nàng. “Kim xà bà bà?”

“Không ngờ nha”. Lão bà áo đen chặc lưỡi. “Vô lâm bây giờ cũng có hậu bối nhận biết ta”

“Người khiêm tốn quá rồi”. Thẩm Thiên Phong cười nhạt. “Những chuyện xấu người làm đủ để tiếng xấu truyền đi muôn đời rồi”

“Láo xược!”. Vẻ mặt lão bà dữ tợn.

“Thẩm công tử khách khí một chút đi”. Phượng Cửu Dạ lạnh lùng nói. “Nếu không thì khó tránh khỏi gặp chuyện không may”

“Chỉ bằng người sao?”. Thẩm Thiên Phong đầy khinh thường.

Phượng Cửu Dạ nhướn mi. “Cũng chưa chắc”

Lão bà áo đen lấy trong áo ra một chiếc dịch màu đen, đặt bên mép thổi ra tiếng ô ô trầm thấp.

Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng tự giác bịt tay, cực kì có ý thức bảo vệ mình!

Thẩm Thiên Phong bật cười, kéo tai hấn ra. “Không sao, chỉ hơi khó nghe mà thôi”

“Không có nội lực ư?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, có điều rất nhanh lại khấn trương lên!

Bởi vì một con chim màu đen rất to đang lượn vòng phía chân trời, kêu lên đầy thê lương bay tới, dường như có thể thấy được sương mù màu đen xung quanh.

“Chim điêu ư?”. Thẩm Thiên Lăng vô cùng khiếp sợ, cũng quá lớn rồi!

“Chim điêu báo tang”. Thẩm Thiên Phong lạnh lùng nói.

Con chim lao xuống, nhìn kỹ thì thấy trên lưng có một nữ tử đang ngồi, đó là Thiên Nương.

Thẩm Thiên Phong thản nhiên.

Thẩm Thiên Lăng khấn trương níu lấy hấn.

Lão bà áo đen cười sắc bén. “Xem ra Thẩm đại hiệp còn không biết sự lợi hại của chim điêu báo tang nhà ta, có bản lĩnh thì người...”

Còn chưa hết câu, con chim to màu đen giống như bị sét đánh nửa chừng mà thét lên dừng lại trên không trung, ngay cả lông cũng rớt xuống mây cây.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đứt thẳng?

“Oa”. Âm vệ Truy Ảnh cung đồng loạt ôm ngực. “Quả thật hù chết người, chúng ta rất sợ hãi”

Sắc mặt Phượng Cửu Dạ âm u đến mức sắp đổ mưa.

Thiên nương cười trên lưng chim điêu báo tang, dường như cố hết sức muốn khống chế nó. Con chim vẫn liều chết kháng cự, sau cùng quăng Thiên Nương xuống, tự xoay người vỗ cánh bay đi, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Trở về!”. Lão bà áo đen thét chói tai.

Thiên Nương quần áo xộc xệch đứng sau Kim Xà bà bà.

“Sau này huấn luyện kỹ rồi hãy thả ra dọa người khác”. Thẩm Thiên Phong khinh thường. “Tránh cho già rồi mà còn mất mặt”

Lão bà áo đen bị đâm trúng chỗ đau, hú lên một tiếng quái dị rồi nhào tới.

Điểm mạnh nhất của Thảm Thiên Phong chính là khinh công, Thảm Thiên Lăng chỉ thấy bên hông hơi siết chặt thì cảnh trước mặt đã biến đổi. Đợi hấn đứng vững lần nữa thì đã đổi sang chỗ khác.

“Oa!”. Thảm tiểu thụ khen ngợi từ tận đáy lòng.

“Hồi xưa kêu người học người không chịu học”. Thảm Thiên Phong nói.

Thảm Thiên Lăng: ...

Phượng Cửu Dạ thấy tình hình không ổn, xoay người lao ra ngoài quán trọ.

Diệt Hồn chưởng chưa luyện xong, đối phó ám vệ thì dư dả, nhưng thêm Thảm Thiên Phong thì không cần phải liều lĩnh.

Kim xà bà bà và Thiên Nương cũng thấy không ổn, quay đầu đi theo. Thảm Thiên Lăng khẩn trương hỏi. “Có đuổi theo không?”

“Không”. Thảm Thiên Phong ôm hấn nhảy xuống khỏi nóc nhà.

“Nhưng Tần Thiếu Vũ rất muốn bắt Phượng Cửu Dạ!”. Thảm Thiên Lăng túm tóc hấn.

“Vậy để hấn tự đi bắt”. Thảm Thiên Phong đặt hấn xuống đất.

“Võ công của người cao hơn hấn, sao không giúp một tay?”. Thảm tiểu thụ ăn cây táo rào cây sung.

Thảm Thiên Phong cốc đầu hấn, bắt mồm nói. “Người là người Thảm gia”

“Nhưng người lại để ta ăn nhờ ở đậu người ta”. Thảm tiểu thụ kháng nghị, ra ngoài không cho tiền thật đáng giận!

Thảm Thiên Phong cười thành tiếng.

Thảm Thiên Lăng đá đá hấn.

“Không phải ta không muốn giúp”. Thảm Thiên Phong nhìn hấn nói. “Là Thiếu Vũ không muốn ta giúp”

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Báo thù, ai cũng muốn tự mình làm”. Thảm Thiên Phong thản nhiên nói.

Thảm Thiên Lăng càng giật mình. “Báo thù?”

“Không sai”. Thảm Thiên Phong nói. “Thiếu Vũ không nói với người sao?”

Thảm Thiên Lăng điên cuồng lắc đầu.

“Năm ấy Thiếu Vũ có một sư huynh tên là Mục Nhất Thủy”. Thảm Thiên Phong nói. “Tình cảm hai người như huynh đệ vậy. Một lần Nhất Thủy ra ngoài thì gặp phải Phượng Cửu Dạ, bị hấn giết”

Thảm Thiên Lăng nghe vậy, trong lòng hơi buồn phiền.

“Thiếu Vũ muốn tự tay báo thù cho hấn”. Thảm Thiên Phong nói. “Ta tin hấn có thể làm được”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Phượng Cửu Dạ thật đáng ghét”

“Hồi này có bị dọa không?”. Thảm Thiên Phong dẫn hấn vào nhà.

Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Hơi hơi, may là đại ca tới”

“May là?”. Thảm Thiên Phong cau mày. “Thiếu Vũ không nói trước với người sao?”

Thảm Thiên Lăng mờ mịt. “Nói trước cái gì?”

Sắc mặt Thảm Thiên Phong rất khó coi.

“Người đã sớm biết hôm nay Phượng Cửu Dạ sẽ đến ư?”. Thảm Thiên Lăng mơ hồ đoán được một chút.

Thảm Thiên Phong gật đầu. “Không chắc lắm, có điều đoán rằng tám chín phần hấn sẽ tới”

Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt >_<, còn=“” phải=“” đoán=“”>

“Sao không nói gì?”. Thẩm Thiên Phong vỗ vỗ mặt hần.

“Ta hơi chóng mặt”. Thẩm Thiên Lăng rất khổ sở.

Liên hệ mọi chuyện với nhau lại, hình như hơi phức tạp.

Cảm giác chỉ số IQ bị sỉ nhục!

“Đừng nghĩ nữa”. Thẩm Thiên Phong đưa cho hần một chén trà. “Lát nữa đi ăn cơm với đại ca”

Thẩm Thiên Lăng kháng nghị. “Ít nhiều gì cũng phải nói rõ mọi chuyện trước chứ!”

“Chờ Thiệu Vũ giải thích cho người”. Thẩm Thiên Phong nói. “Hần còn đang xử lý một việc, tối mới về được”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Kể chuyện cũng phải thay phiên nhau! Như vậy người xem sẽ đánh giá không cao a!

“Đúng rồi, con chim hồi nãy sao lại đột nhiên bỏ chạy thế?”. Thẩm Thiên Lăng nhớ tới mà hỏi.

“Còn nhớ con gà đen lúc trước nương chưng cho người ăn không?”. Thẩm Thiên Phong nói. “Trên người ta có mang theo lông vũ, một con chim báo tang chỉ cần hơi cảm nhận được khí tức của thần thú thì sẽ chạy trốn chết”

Thẩm Thiên Lăng cảm giác thế giới quan lại bị đổi mới!

Lông gà còn có công dụng này!

Trong một quán trọ bên ngoài Thiên Ổ Thủy trại, Hoa Đường đang cùng các đại phu khác chữa trị cho những người bị thương. Lúc Hắc Phong trại toàn bộ bị hạ cổ thì có không ít người trong võ lâm bị thương.

Phạm Nghiêm không rành y thuật, vì vậy ở một bên giúp bưng nước. Diêu Khiêm đứng bên cạnh hần, vẻ mặt rõ ràng hơi bực bội.

“Nếu người chán thì ra ngoài đi dạo đi”. Phạm Nghiêm có lòng tốt nhắc nhở.

Diêu Khiêm kiêu ngạo hừ một tiếng, quay đầu ra ngoài.

Phạm Nghiêm buông chậu nước trong tay xuống đuổi theo.

“Theo ta làm gì?”. Diêu Khiêm giận dữ nói. “Đi vào làm chuyện của người đi”

Phạm Nghiêm cảm thấy ủy khuất. “Có ý tốt mời người đi uống chén trà, hưng dữ như vậy làm gì!”

“Cút!”. Diêu Khiêm tiếp tục bước về phía trước.

“Gần đây sao người dễ nổi cơn vậy?”. Phạm Nghiêm theo sau hần. “Hay là ta nhờ Tả hộ pháp nấu cho người một bình trà thảo dược?”

“Người còn theo nữa thì đừng trách ta không khách khí”. Diêu Khiêm lạnh lùng nói.

Phạm Nghiêm bị hần chọc cười. “Người đọc sách như người tối đa cũng chỉ biết mồm mép, có thể không khách khí ta như thế nào?”

Diêu Khiêm: ...

“Nói thật chứ, dẫn người ra ngoài một chút”. Phạm Nghiêm chột chột hần. “Ăn sủi cỏ hương Tể thái”

Diêu Khiêm hít sâu một hơi. “Hôm nay người định bám theo ta sao?”. Từ sáng sớm đến giờ không có một giây nào tránh thoát hần.

Sao có thể dùng từ “bám” chứ? Phạm đường chủ nồng nhiệt không gì sánh được mà gật đầu!

Diêu Khiêm vung tay ra ngoài. “Vậy đừng hối hận!”

“Đùa gì chứ, sao có thể hối hận được!”. Phạm Nghiêm hăng hái đuổi kịp, hai người đi qua bờ sông, đi qua chợ, cuối cùng đến một rừng cây nhỏ ở ngoại ô.

“Muốn câu cá hả?”. Phạm Nghiêm hỏi.

Diêu Khiêm dừng chân.

Phạm Nghiêm cười cười nhìn hắn.

Diêu Khiêm nhắm chặt mắt, đột nhiên xoay người đánh một chưởng tới hắn.

Phạm Nghiêm lách mình né tránh, tay phải rút đao ra khỏi vỏ.

Gió lớn thổi qua, cuộn cuộn nổi giữa trời, mang theo cát bụi và lá cây.

Phạm Nghiêm vẫn đứng đó cười, nhưng đáy mắt hơi ảm đạm.

“Người đã sớm biết”. Diêu Khiêm bình tĩnh nhìn hắn. Nếu không đề phòng, không có khả năng tránh được nhanh như vậy.

“Ta không biết”. Ý cười trên mặt Phạm Nghiêm biến mất. “Cho đến sáng nay cung chủ mới nhắc nhở, bảo ta cẩn thận người”. Dù vậy vẫn muốn tin rằng cung chủ suy nghĩ nhiều rồi, cho đến khi nhận ra hôm nay Diêu Khiêm luôn muốn rời đi, cho đến khi theo hắn đi đến nơi hẻo lánh, trong lòng mới dần dần nguội lạnh.

Diêu Khiêm tự giễu. “Ta còn tưởng đã gạt được hắn”

Tần Thiếu Vũ mang theo Triệu Ngũ từ trong rừng cây đi tới.

“Cung chủ”. Giọng Diêu Khiêm rất thấp.

“Tại sao muốn làm việc cho Ma giáo?”. Tần Thiếu Vũ vẫn chưa nổi giận, giọng tuy bình tĩnh nhưng lại lạnh thấu xương.

Diêu Khiêm cười khổ. “Việc đến nước này, chỉ mong được chết”

“Lặng nhì không có việc gì, nên người không cần phải chết”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói.

Diêu Khiêm không nói được lời nào.

“Người là hộ pháp, phản bội Truy Ảnh cung hậu quả là gì chắc người rất rõ ràng”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn.

Diêu Khiêm móc trong ngực ra một con dao, nhanh chóng đâm vào ngực mình.

Phạm Nghiêm thấy thế kinh hãi, lao tới đánh rớt con dao.

Tần Thiếu Vũ giơ tay đánh một chưởng vào ngực hắn, Diêu Khiêm lui về phía sau vài bước, phun ra một ngụm máu tươi.

Phạm Nghiêm không đành lòng, vừa định bước tới kéo lấy hắn thì Tần Thiếu Vũ đã nắm lấy vai Diêu Khiêm, vặn một cái. Diêu Khiêm nhất thời đổ mồ hôi đầy người, sắc mặt tái nhợt ngất đi.

Tần Thiếu Vũ ném hắn cho Phạm Nghiêm. “Phế võ công, giữ mạng lại cho người”

“...”. Phạm Nghiêm lấy lại bình tĩnh. “Tạ ơn cung chủ”

Tần Thiếu Vũ mang Triệu Ngũ trở về.

Phạm Nghiêm nhìn người đang bất tỉnh trong lòng, thở dài thật sâu.

“Cung chủ”. Đi trên đường, Triệu Ngũ nói. “Thuộc hạ có thể hỏi một việc không?”

“Muốn hỏi ta từ lúc nào phát hiện hắn giả trò đúng không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Triệu Ngũ gật đầu.

“Một năm trước”

Triệu Ngũ giật mình. “Lâu vậy sao?”

“Thật ra không phải ta mà là Hoa Đường”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Nàng phát hiện Diêu Khiêm thường lén lút ra ngoài, vì vậy nhắc nhở ta phải chú ý”

“Vì sao cung chủ lại nhịn lâu như vậy?”. Triệu Ngũ khó hiểu.

“Lúc trước ta muốn tương kế tựu kế, dùng hấn dụ Phượng Cửu Dạ”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Nhưng bây giờ không còn cách nào chú ý cả hai đầu, thôi thì sau này lại tìm cơ hội”. Tính cách Phượng Cửu Dạ gian trá xảo quyệt, hôm nay nếu mình không đi Hàn Sĩ sơn, e rằng hấn cũng không ra tay, như vậy mình cũng không thể xác định Diêu Khiêm có vấn đề thật hay không.

“Cung chủ cứ ném hấn cho Phạm đường chủ như vậy, có thể nào...”. Triệu Ngũ hơi lo lắng.

“Nếu ta giết hấn, Phạm Nghiêm cũng không ở lại Truy Ảnh cung nữa”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Huống hồ Diêu Khiêm tuy là người trong ma giáo nhưng tội cũng không đáng chết”

Triệu Ngũ phụ họa. “Tuy Hữu hộ pháp có nhiều tật xấu nhưng bình thường cũng không phải người xấu”

“Cho nên ta mới có thể giao hấn cho Phạm Nghiêm”. Tàn Thiếu Vũ huyết sáo, hai con ngựa cao to lập tức từ xa chạy như bay tới. Hai người xoay người leo lên, vội vã chạy vào thành.

Bên trong quán trọ, Thảm Thiên Lăng đang bưng chén nhỏ, đói khát không gì sánh được nhìn bàn thức ăn ngon trước mặt.

“Sao lại ăn cháo?”. Thảm Thiên Phong cau mày.

“Không thèm ăn”. Thảm tiểu thụ rất dối trá.

Thảm Thiên Phong néo mặt hấn. “Nước bọt cũng chảy xuống rồi, vậy mà bảo không thèm ăn ư?”

Thảm Thiên Lăng buồn phiền không gì sánh được. “Ta không thể ăn cơm, chỉ có thể ăn cháo và trứng chưng”

“Tại sao?”. Thảm Thiên Phong càng bất mãn. “Chẳng lẽ Thiếu Vũ dám ngược đãi người?”

Không có. Thảm Thiên Lăng thành thật nói. “Vì mấy hôm trước Hàn độc của ta phát tác, đang uống thuốc”

“Hàn độc phát tác?”. Thảm Thiên Phong nghe vậy giận dữ. “Ở nhà nuôi nhiều năm như vậy chưa từng phát tác, vì sao vừa ra khỏi nhà với hấn lại phát tác?”

Thảm Thiên Lăng: ...

Thật ra phát tác ba bốn lần rồi, nhưng không thể nói ra!

Thảm Thiên Phong thở dài. “Đau lắm phải không?”

Thảm Thiên Lăng chân thành không gì sánh được. “Lần này không đau”. Vì chúng ta xx với nhau rồi!

XX vừa sáng khoái vừa hữu dụng!

Nhất định phải LIKE một cái!

79. Chương 77: Sính Lễ Cũng Đã Nhận Rồi!

“Nói bậy”. Giữa hai chân mày Thảm Thiên Phong nhăn lại càng sâu. “Hàn độc phát tác sao có thể không đau, mau nói thật với đại ca”

“Được rồi, hơi đau”. Thảm Thiên Lăng ăn một miếng cháo lớn. Thỉnh thoảng nói dối cũng không sao, nhưng chuyện xx không thể nói lung tung!

Thảm Thiên Phong thở dài. “Sớm biết hấn chăm sóc người không tốt thì ta đã không dễ dàng để người rời khỏi Nhật Nguyệt sơn trang như vậy”

“Ai nói ta không chăm sóc tốt cho hấn”. Tàn Thiếu Vũ đúng lúc đẩy cửa bước vào.

Thẩm tiểu thụ lập tức trốn tránh trách nhiệm. “Ta không nói gì nha!”

Thẩm Thiên Phong càng bất mãn. “Sợ hần vậy sao?”

Sao lại gọi là sợ, rõ ràng chính là nói sự thật! Về mặt Thẩm Thiên Lăng rất chính nghĩa!

“Gầy thành như vậy mà cũng gọi là chăm sóc tốt ư?”. Thẩm Thiên Phong cười nhạt.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Gầy thành như vậy, sao nghe có vẻ mỉa mai vậy?

Tàn Thiếu Vũ nghe vậy suýt nữa cười ra tiếng, nâng Thẩm Thiên Lăng lên khỏi ghế. “Như thế này mà gọi là gầy sao?”

“Chẳng lẽ còn có thể gọi là béo?”. Thẩm Thiên Phong hỏi lại.

Tàn Thiếu Vũ nhéo hông vợ mình một cái. “Không được hóp bụng”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp, người không nói ra sẽ chết sao?

Có tin ta ly hôn với người không?

“Nói chung nếu Hàn độc của Lăng nhi phát tác lần nữa, ta sẽ tự mình dẫn hần đi Nam Hải”. Thẩm Thiên Phong rất có oai nghiêm của đại ca!

“Hay là chúng ta ăn cơm trước đi?”. Thẩm tiểu thụ nhiệt tình đề nghị, các người đừng có vừa chạm mặt đã nghiêm túc vậy chứ, quả thật một chút thú vị cũng không có!

“Đói bụng ư?”. Tàn Thiếu Vũ ngồi xuống cạnh hần.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng vắt khăn ẩm giúp hần lau tay. “Đại ca nói hôm nay người có việc gấp phải làm, là việc gì vậy?”

“Lau tay cũng phải để Lăng nhi hầu hạ ư?”. Thẩm Thiên Phong cắt ngang, rõ ràng cực kì khó chịu.

Thẩm Thiên Lăng sững sốt, vắt khăn sao gọi là hầu hạ được? Đây rõ ràng là nâng khăn sửa túi, rất cảm động biết không!

Tàn Thiếu Vũ nhướn mi hỏi lại. “Người có ý kiến sao?”

Sắc mặt Thẩm Thiên Phong càng thêm tối tăm.

Thẩm tiểu thụ không còn gì để nói. “Chẳng lẽ các người vì chuyện này mà cãi nhau ư?”. Cũng quá lật vật rồi!

Có điều sự thật chứng minh rằng đại hiệp sẽ không cãi nhau, bởi vì bọn họ trực tiếp đánh nhau!

Quả nhiên lãnh khốc!

Hai người leng keng từ nhà ăn đánh ra sân, Thẩm Thiên Lăng trợn mắt há mồm đuổi theo, hai người này ăn phải thuốc nổ sao?

“Công tử đừng lo”. Ám vệ gặm đùi gà nói. “Thẩm thiếu gia và cung chủ bình thường vừa gặp mặt đã đánh nhau, không xem là chuyện lớn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Luận võ với nhau mà thôi”. Ám vệ chia cho hần một cái chân gà. “Ở tiệm của Lâm gia, phải xếp hàng mới mua được”

Béo ngậy cực kì mê người! Thẩm tiểu thụ nhận lấy nói cảm ơn, sau đó tò mò hỏi. “Các người xếp hàng bao lâu?”

“Chúng ta không cần xếp hàng”. Ám vệ xua tay. “Chúng ta trực tiếp xuống bếp trộm”

Thẩm Thiên Lăng không nói gì, có tự trọng chút đi! Giọng điệu kiêu ngạo này là sao!

Gặm xong chân gà, Tàn Thiếu Vũ và Thẩm Thiên Phong còn đang đánh, ám vệ thân thiết đưa qua một con tôm chiên lớn.

“Không ăn”. Thẩm Thiên Lăng lau tay một chút. “Ta còn đang uống thuốc, không thể ăn nhiều dầu mỡ”

“Công tử vào ăn cơm trước đi”. Ám vệ hảo tâm nói. “Cung chủ và Thẩm công tử e là phải đánh một trận đã đời nữa”

Về phần “một trận đã đời nữa” là bao lâu, Thẩm Thiên Lăng phải sau việc này mới cảm thán, đúng là “đã đời” một trận!

Bởi vì hai người thế mà đánh suốt hai canh giờ, đến tận đêm khuya mới ngừng tay, còn chưa thỏa mãn!

“Các người không mệt sao?”. Thẩm Thiên Lăng ngáp.

Thẩm Thiên Phong thu kiếm vào vỏ, tiện tay vỗ vỗ đầu hấn. “Đêm nay ngủ với đại ca”

Tàn Thiếu Vũ nghe vậy mặt tối sầm. “Không cho”

“Không cho?”. Thẩm Thiên Phong híp mắt. “Từ lúc nào mà người quản người của Nhật Nguyệt sơn trang vậy?”

“Sính lễ cũng nhận rồi, sau này đương nhiên do ta quản”. Tàn Thiếu Vũ mang Thẩm tiểu thụ về. “Không phiền anh vợ nhọc lòng”

“Đại ca ngủ sớm chút đi”. Thẩm tiểu thụ tựa vào vai Tàn Thiếu Vũ, rất ăn cây táo rào cây sung mà vẫy tay, vẻ mặt đặc biệt vô tội.

Thẩm Thiên Phong hít sâu một hơi, người không thể phản đối chút sao?

Sau khi về phòng đóng cửa, Tàn Thiếu Vũ đề hấn lên tường hôn lưỡi một phen, đặc biệt điên cuồng!

“Cả người đầy mồ hôi”. Về mặt Thẩm Thiên Lăng chán ghét.

“Ừ”. Tàn Thiếu Vũ kề vào tai hấn cọ cọ. “Tắm cho vi phu đi”

Tiểu nhị đã chuẩn bị xong nước ấm từ sớm, Thẩm Thiên Lăng cởi áo cho hấn, bưng một chiếc ghế nhỏ tới ngồi bên thùng tắm.

“Hôm nay có sợ không?”. Tàn Thiếu Vũ hỏi hấn.

“Hơi hơi”. Thẩm Thiên Lăng lấy khăn chà lưng cho hấn.

“Có giận ta không?”. Tàn Thiếu Vũ quay đầu nhìn hấn.

Thẩm Thiên Lăng hơi sững sốt. “Giận cái gì?”

“Ta sớm biết Phượng Cửu Dạ tới nhưng không báo trước với người, còn bỏ lại người một mình ở quán trọ”. Tàn Thiếu Vũ xoay người.

Thẩm tiểu thụ nghe vậy nhú mày.

Tàn Thiếu Vũ dùng ngón tay chọt chọt mặt hấn. “Nói”

“Trước khi người nói, thật ra ta không giận lắm”. Thẩm Thiên Lăng nheo mắt lại, đôi khi nhìn cực kì giống Thẩm Thiên Phong!

Tàn cung chủ dò xét. “Vậy bây giờ thì sao?”

“Người tốt nhất là tìm một nguyên nhân hợp lý”. Thẩm tiểu thụ hung dữ banh mặt hấn. “Nếu không lão tử lập tức cắn ngón trở viết đơn ly hôn!”

Tàn Thiếu Vũ tiến lại gần hôn nhẹ lên môi hấn.

Thẩm Thiên Lăng vẫn nghiêm mặt, vì hành vi hôn hít này không phải lúc nào cũng hữu dụng, ta cũng rất có nguyên tắc!

“Thứ nhất ta không xác định trăm phần trăm là Phượng Cửu Dạ tới, sợ nói trước khiến người lo lắng. Hơn nữa ta biết nếu hấn tới, Thiên Phong cũng nhất định bảo vệ tốt người”. Tàn Thiếu Vũ nắm tay hấn. “Hơn nữa hôm nay ta nhất định phải đi”

“Nguyên nhân là gì?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu. “Nếu đơn giản là để dụ Phượng Cửu Dạ ra, đại ca cũng không có ý định bắt hấn cho người”

“Không phải muốn dụ Phượng Cửu Dạ, mà là muốn xác định gian tế ở Truy Ảnh cung”. Tàn Thiếu Vũ nói. Thảm Thiên Lăng nghe vậy càng giật mình. “Truy Ảnh cung có gian tế ư?”

Tàn Thiếu Vũ gật đầu.

“Ai vậy?”. Thảm Thiên Lăng truy hỏi.

“Diêu Khiêm”. Tàn Thiếu Vũ lần này không có thừa nước đục thả câu.

Thảm Thiên Lăng hít một hơi lạnh khí.

“Những suy diễn liên quan tới chúng ta lúc trước đều do hấn bịa đặt ra”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Hấn là người của Phượng Cửu Dạ, sở dĩ làm vậy là khiến chúng ta có khúc mắc trong lòng, từ đó khiến người nhanh chóng quay về Ma giáo”

“Nhưng sao hấn lại muốn phản bội Truy Ảnh cung?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Nguyên nhân không quan trọng”. Tàn Thiếu Vũ tựa vào thành thùng, hơi nhắm mắt lại. “Ta chỉ xem kết quả. Hấn trăm phương ngàn kế dụ ta rời khỏi người, khiến Phượng Cửu Dạ đến cướp người, điểm này thôi đã là tội không thể tha rồi”

“Vậy hôm nay người giải quyết hấn thế nào?”. Thảm Thiên Lăng bóp vai cho hấn.

“Nếu dựa theo quy định, chết mười lần cũng không đủ”. Tàn Thiếu Vũ lạnh lùng nói.

Thảm Thiên Lăng ngừng tay. “Cho nên... người giết hấn?”

“Phế võ công, giao cho Phạm Nghiêm”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Cho Phạm Nghiêm một ân nghĩa, từ nay về sau chuyện này như thế nào ta không muốn quản, cũng lười quản”

Thảm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút vẫn thấy tiếc nuối. “Đang êm đẹp, không biết hấn trúng tà gì nữa”. Thế mà chạy đi thông đồng với Ma giáo!

“Được rồi, không nhắc đến chuyện này nữa”. Tàn Thiếu Vũ vuốt ve gương mặt hấn. “Vào tắm chung đi”

“Vì sao?”. Thảm tiểu thụ rất nghiêm túc. “Chúng ta rõ ràng có hai thùng nước tắm!”

“Đừng lãng phí nước”. Tàn Thiếu Vũ giáo dục hấn. “Người cũng biết sa mạc ở Tây Bắc, mọi người vì một chén nước...”

“Câm miệng!”. Thảm Thiên Lăng xoay lưng lại phía hấn cởi quần áo, sau đó để cái mông trần truồng mà bước vào thùng nước của mình.

Tàn Thiếu Vũ tựa vào mép giữa hai thùng, khoe miệng cong lên. “Nhìn từ sau lưng, cái mông thập múp”

Múp cái đầu người! Thảm Thiên Lăng tự mình tắm.

“Phu nhân”. Tàn Thiếu Vũ gọi hấn.

“Cái gì?”. Thảm tiểu thụ cực kì hung dữ!

“Ngửa lưng”. Về mặt Tàn Thiếu Vũ vô tội!

“Tự gãy!”. Cực kì vô tình!

“Vớ không tới”. Làm một seme chân chính, nhất định phải biết trợn mắt nói dối.

Lừa ai đó, người mà vớ không tới ư? Thảm Thiên Lăng làm lơ hấn, cúi đầu dùng khăn chà bụng mỡ!

Tàn Thiếu Vũ ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi, muốn dẫn vật chết người sao...

Một giây kế tiếp, thùng tắm của Thẩm tiểu thụ nghênh đón một quái vật lớn!

“A A A, ra ngoài!”. Thẩm Thiên Lăng kháng nghị!

Đừng canh lúc lão tử tắm mà đột nhiên xông vào như bị tâm thần a! Bọt nước văng khắp nơi, quả thật hù chết người!

“Không”. Tay Tàn Thiếu Vũ chuẩn xác nắm lấy bụng mỡ của hắn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Chỗ đó còn đau không?”. Tàn Thiếu Vũ hỏi.

“Đau!”. Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng gật đầu.

“Phải không?”. Tàn Thiếu Vũ nâng hắn lên một chút, ngón tay dọc theo cánh hông nhẹ nhàng lướt xuống.

Sau lưng Thẩm Thiên Lăng nổi hết da gà, vì vậy kêu ngoa ngoa muốn chạy. Kết quả eo bị giữ chặt, hơn nữa trong lúc giây dựa, ngón tay của ai đó còn tiến vào một chút!

Quả thật chính là WTF WTF!

Thẩm tiểu thụ lập tức không dám nhúc nhích!

Cực kì không có triển vọng!

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của hắn, Tàn Thiếu Vũ cười ra tiếng, tiến tới gần hôn lên cánh môi mềm mềm.

“Bỏ tay ra ngoài!”. Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai phần nộ!

Rốt cuộc cũng không đạt được hiệu quả gì!

Hơn nữa giống như đã muốn mà còn làm bộ từ chối!

Tàn Thiếu Vũ ôm hắn ra khỏi thùng tắm, tiện tay lấy khăn lau khô hai người, sau đó cùng nhau lăn lên giường!

Trần truồng bị hắn đè dưới thân, tim Thẩm Thiên Lăng đập cực nhanh, hai tay vòng qua cổ hắn.

“Sau này dù xảy ra chuyện gì cũng không cần phải sợ”. Tàn Thiếu Vũ nhéo mặt hắn. “Ta sẽ không để người xảy ra chuyện”

Thẩm Thiên Lăng ôm hắn lật người lại, khiến hai người đổi vị trí.

“Heo con muốn gì?”. Tàn Thiếu Vũ bóp hông hắn.

“Cười một cái cho đại gia xem!”. Thẩm Thiên Lăng cười trên người hắn, cực kì điệu võ dương oai!

Tàn Thiếu Vũ cong khóe miệng, cười đến cực kì yêu nghiệt!

Vì vậy Thẩm tiểu thụ lập tức xấu hổ mà cương lên!

Thật cực kì phóng túng!

Ngón trỏ của Tàn Thiếu Vũ dọc theo rốn hắn đi xuống. “Hóa ra Lăng nhi thích nhìn ta cười như vậy”

Cảm giác tê dại từ bụng truyền tới, Thẩm Thiên Lăng đẩy hắn ra. “Không cho nhúc nhích!”

“Vì sao?”. Tàn Thiếu Vũ chọt cái bụng mỡ của hắn!

Thẩm tiểu thụ leo xuống khỏi người hắn, tiện tay cởi đai lưng trói tay Tàn cung chủ lên đầu giường. “Người đừng lộn xộn”

Tàn Thiếu Vũ phàn nàn. “Lăng nhi thật hung dữ”

Thẩm Thiên Lăng cúi đầu, khẽ hôn lên vành tai hắn một cái.

Đáy mắt Tàn Thiếu Vũ có chút ý cười.

Lần đầu tiên chủ động phục vụ, hô hấp Thẩm Thiên Lăng hơi khó khăn, trước hết hôn lên mặt hắn một trận, sau đó đổi vị trí xuống cổ, cuối cùng nằm giả chết trên cơ bụng.

“Đây đã là lần thứ hai rồi!”. Tàn Thiếu Vũ nhắc nhở.

Không cần phải nói ra a! Nhớ lần trước bỏ dở nửa chừng, Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi, dùng tâm trạng của liệt sĩ hi sinh mà nhắm mắt liếm một chút!

A A ta thật sa đọa!

Nếu để đại ca biết hắn nhất định sẽ nổi trận lôi đình!

Gió xuân êm dịu thổi khắp phòng, sau một lát, Thẩm Thiên Lăng cười trên người hắn, hoa cúc hơi đau.

Tàn Thiếu Vũ nắm thắt lưng hắn, chậm rãi đẩy vào.

“Ngao ngao ngao!”. Thẩm tiểu thụ hít một hơi lạnh khí.

Tàn Thiếu Vũ dở khóc dở cười. “Ai lại kêu thành như vậy”

“Người kêu thử xem!”. Thẩm Thiên Lăng cảm tức nhìn hắn.

Tàn Thiếu Vũ khép hờ mắt phượng, vô cùng mê người mà rên rỉ một chút, giọng trầm thấp khàn khàn, cực kì hấp dẫn!

Thẩm Thiên Lăng cắn răng. “Nếu kêu chuyên nghiệp như vậy, hay là để ta xx người là được!”

“Không”. Tàn Thiếu Vũ an ủi “tiểu Lăng”, khiến hắn thoải mái hơn. Tóc đen tôn lên làn da trắng nõn, lại thêm đôi môi nhạt màu và xương quai xanh lấm tấm mồ hôi, dù đang làm chuyện đó nhưng vẫn thanh nhã như tiên!

Nhưng thực tế trong lòng hắn lại đang điên cuồng dập lửa!

Cảm giác hậu môn sắp nứt ra này a...

Thật vất vả hoàn toàn vào trong, Thẩm Thiên Lăng nằm trên ngực hắn thở dốc. “Vị thiếu hiệp này, hay là hôm nay chúng ta làm tới đây thôi nhé”

Tàn Thiếu Vũ: ...

“Ta thật sự không chịu nổi”. Thẩm Thiên Lăng vô lực.

Tàn Thiếu Vũ ôm eo hắn, giữ vững tư thế gắn kết giữa hai người mà xoay lại.

W – W – WTF!!!

Thẩm tiểu thụ phút chốc trợn mắt!!!

Bệnh trĩ quả thật không còn xa nữa đâu!!!

“Ngoan”. Tàn Thiếu Vũ ôm hắn, động tác chậm rãi. “Ta bôi thuốc mỡ tốt nhất cho ngươi rồi, sẽ không bị thương”

“Ngươi chém gió!”. Thẩm Thiên Lăng không nể mặt chút nào. “Xuân được lần trước bị ngươi chém lên tới trời, kết quả phản ứng chậm đến mức chúng ta đi ăn cái lẩu trước cũng được!”

“Hử?”. Ánh mắt Tàn Thiếu Vũ hơi nguy hiểm.

“Ha ha ha ta nói lung tung thôi”. Ở thời khắc mấu chốt nhất định phải lấy lòng. “Thiếu hiệp ngươi thật ngọc thụ lâm phong, tuần tú tao nhã”

“Phải không?”. Động tác Tàn Thiếu Vũ vẫn rất chậm.

“Ừ”. Thẩm tiểu thụ vô cùng ngoan ngoãn.

“Vậy ngươi thích không?”. Tàn Thiếu Vũ tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Lăng làm ra vẻ háo sắc.

“Tốt”. Tàn Thiếu Vũ phát tay buông rèm, ôm eo hắn đẩy nhanh tốc độ. “Chúng ta làm nhiều thêm vài lần”
Muội người!
Vẻ mặt Thẩm tiểu thụ đầy máu và nước mắt!
Ta không phải có ý này biết không!
Thật đáng ghét!

80. Chương 78: Hoa Sen Xanh

Vì đêm nay Tàn thiếu hiệp đặc biệt có hứng nên Thẩm tiểu thụ không thể làm gì khác ngoài bị hắn lật qua lật lại liên tục mà xx, cuối cùng thật sự chịu không nổi phải vô lực nghiêm túc kháng nghị. “Ta mệt!”

“Mệt thì ngoan ngoãn ngủ đi”. Tàn Thiếu Vũ cúi người hôn nhẹ lên má hắn.

Thẩm Thiên Lăng giận dữ nói. “Vậy người xuống khỏi người ta trước đi!”

“Không!”. Tàn Thiếu Vũ bóp bóp mông hắn. “Còn muốn”

Muốn muội người! Thẩm tiểu thụ ghen hòng. “Người còn tiếp tục như vậy nữa thì ngày mai ta nhất định không thể xuống giường”

“Không xuống được thì đừng xuống, người có thể ngủ cả ngày”. Tàn Thiếu Vũ sờ cái eo múp múp của hắn.

“Nếu ngày dùng để ngủ thì cần buổi tối làm gì”. Thẩm Thiên Lăng chỉ trích hắn,

Tàn Thiếu Vũ bình tĩnh nói. “Ừ!”

Thẩm Thiên Lăng nhất thời nước mắt lưng tròng. “Thiếu hiệp người như vậy có phải hơi thối nát rồi không?”

“Ai bảo Lăng nhi của ta khiến người ta yêu thích như thế”. Tàn Thiếu Vũ không hề áy náy.

Người đã ăn no rồi còn trách thức ăn quá ngon sao? Thẩm Thiên Lăng khổ sở nói. “Một ngày bảy lần sẽ bắn hết mà chết đó”. Đừng trách ta không sớm nhắc nhở người!

“Nếu có thể chết trên người người, vì phu cầu còn không được”. Tàn Thiếu Vũ kề vai tai hắn khàn khàn nói nhỏ.

Thẩm Thiên Lăng gần như muốn khóc. Mẹ kiếp, lời này cũng nói ra miệng được. Thiếu hiệp người có tự trọng chút đi!

“Ng Sloan, một lần cuối cùng nữa thôi”. Tàn Thiếu Vũ dỗ dành hắn.

“Không được lừa ta”. Viên mắt Thẩm Thiên Lăng hơi đỏ. “Làm một lần cuối nữa thôi đó”

“Ừ, không lừa người”. Tàn Thiếu Vũ ôm hắn xuống giường.

Ê ê đây là tình huống gì? Thẩm Thiên Lăng phút chốc trợn mắt. “Người người người muốn đi đâu?”

“Người nói xem?”. Tàn Thiếu Vũ đặt hắn lên bệ cửa sổ.

Đừng bắt đứng lần nữa chứ, quả thật đáng ghét! Thẩm Thiên Lăng ôm “tiểu Lăng” chạy về. “Chúng ta vẫn nên về giường... a!”

Ỗ vào trị số vũ lực cao hơn mà tùy tiện xách lên xách xuống người ta, quả thật tâm thần!

“Nằm sắp xuống”. Tàn Thiếu Vũ vỗ vỗ mông hắn.

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng kháng nghị.

Tàn Thiếu Vũ trực tiếp đặt hắn lên cửa sổ cưỡng hôn một phen, sau đó thừa dịp hắn còn choáng váng mà đè lên bệ cửa sổ, một lần nữa chậm rãi tiến vào.

“Nhẹ chút!”. Thẩm tiểu thụ kêu ngao ngao.

“Nhìn chút đi”. Tàn Thiếu Vũ nắm thắt lưng của hắn.

“Sao phải nhìn, xx thì hai người đều phải thoải mái!”. Thảm Thiên Lăng kháng nghị. “Có ý kiến thì phải nói, có sửa đổi thì mới tiến bộ!”

Tàn Thiếu Vũ bị hắn làm cho choáng váng.

“Còn nữa, lần sau người nhó phải đổi thuốc mỡ!”. Thảm Thiên Lăng tiếp tục lải nhải. “Cái chai này cơ bản chính là kem dưỡng da!”. Vừa nghe đã nhớ tới bà nội, thật không thể bi thảm hơn nữa!

Tàn Thiếu Vũ tăng thêm cường độ.

“Ngao ngao!”. Thảm tiểu thụ hít một hơi lạnh khí.

“Từ giờ trở đi ngoại trừ rên rỉ, một câu cũng không cho nói”. Tay Tàn Thiếu Vũ xoa nắn phía trước của hắn.

“Dựa vào cái gì?”. Thảm Thiên Lăng bất mãn. “Ta cũng có nhân quyền!”

“Dựa vào việc ta là tướng công của người!”. Tàn Thiếu Vũ cắn răng. “Nói thêm câu nữa, ta sẽ bịt miệng người lại!”

Thảm Thiên Lăng: ...

Mọi rợ!

“Ngoan”. Tàn Thiếu Vũ cúi người hôn lên lưng hắn.

Cảm nhận được đầu lưỡi hắn liếm trên lưng mình, Thảm Thiên Lăng háng giọng. “Yamete ~” (Lâu lâu dịch thấy tiếng Nhật, vui ghê – có nghĩa là “đừng mà”, trong mấy bộ hentai anime hay có đó ~)

Tàn Thiếu Vũ: ...

Thảm tiểu thụ nghiêm túc quay đầu lại. “Tiếng của nước lãng giếng”

Tần cung chủ bị hắn chọc cười.

Về mặt Thảm Thiên Lăng sung sướng, hướng về phía hắn làm mặt xấu!

“Có làm hay không?”. Tàn Thiếu Vũ bóp “tiểu Lăng”.

“Đương nhiên”. Thảm tiểu thụ đầy khí phách. “Hầu hạ ta cho tốt, sau này bao người hưởng hết vinh hoa phú quý!”

Tàn Thiếu Vũ: ...

Thảm Thiên Lăng nhanh chóng nằm trở lại bệ cửa sổ, bình tĩnh vờ như không thấy mình nói sai lời thoại!

Cực kì tự nhiên!

Tàn Thiếu Vũ vén mái tóc đen của hắn sang một bên, ngón tay trượt dọc theo cột sống. Vết chai trên đầu ngón tay mang đến cảm giác tê dại, Thảm Thiên Lăng cắn môi dưới, ngoan ngoãn rên rỉ ra.

Cảnh xuân vô hạn, rất hài hòa.

Mà cũng rất kịch liệt.

Không biết qua bao lâu, trong phòng rốt cuộc yên lặng trở lại. Thảm Thiên Lăng nằm thõ dóc trên bệ cửa sổ, toàn thân giống như tiêu hết khí lực.

“Lăng nhi?”. Tàn Thiếu Vũ ôm hắn từ phía sau. “Có ổn không?”

“Ừm”. Thảm Thiên Lăng tựa ra sau, ở trước ngực hắn.

“Thật yêu người”. Tàn Thiếu Vũ cắn lỗ tai hắn.

“... Ta cũng yêu người”. Thảm Thiên Lăng choáng váng, chỉ thấy mặt không chịu nổi, vì vậy một tay vịn song cửa muốn đứng vững một chút, ai ngờ vừa vịn đẩy cửa sổ ra.

Tiếng cánh cửa mở ra ken két, Thắm Thiên Phong đứng lúc mang theo một bầu rượu từ nóc nhà nhảy xuống. Hắn ở phía sau tiểu viện, lười đi đường vòng, vì vậy định trực tiếp leo tường. Kết quả vừa mới đáp xuống đã thấy Thắm Thiên Lăng đang trần truồng đứng bên cửa sổ với Tàn Thiếu Vũ.

“Á!”. Thắm Thiên Lăng bị dọa hết hồn.

Thắm Thiên Phong hít một hơi khí lạnh. Tuy không phải hắn không có dự cảm, nhưng vừa nhìn thấy vẫn muốn một chưởng đập chết Tàn Thiếu Vũ.

“Thật ra bọn ta đang ngắm trăng”. Thắm Thiên Lăng rất bình tĩnh.

Tàn Thiếu Vũ nén cười đến thắt cả ruột.

“Đại ca ngủ ngon”. Thắm Thiên Lăng nhanh chóng đóng cửa sổ.

Thắm Thiên Phong chóng mặt hoa mắt.

Ấm vệ Nhật Nguyệt sơn trang đồng cảm nhìn đại thiếu gia nhà mình.

Chừng vài lần là thích ứng thôi, bọn ta cũng vậy!

“Đại ca đi chưa?”. Trong phòng ngủ, Thắm Thiên Lăng quần áo ngoài tựa vào cửa sổ lắng nghe, sau đó quay đầu dùng khẩu hình hỏi.

Tàn Thiếu Vũ gật đầu.

“Chắc chứ?”. Thắm Thiên Lăng tỏ ra hoài nghi.

Tàn Thiếu Vũ vung ra một chưởng mở cửa sổ.

Trong viện quả nhiên trống rỗng.

“Làm ta sợ muốn chết”. Thắm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm.

“Sợ gì?”. Tàn Thiếu Vũ nhéo mặt hắn. “Quản trời quản đất, có thể quản được chuyện chúng ta ngắm trăng hay sao?”

Ngắm trăng muội người! Thắm Thiên Lăng đẩy hắn ra.

Sáng mai nhất định sẽ bị giăng một khóa chính trị!

Thật là sống không bằng chết!

Có điều sự thật chứng minh rằng Thắm tiểu thụ lo lắng thừa, vì rạng sáng hôm sau Thắm Thiên Phong đã ra ngoài, ngay cả điểm tâm cũng không ăn.

“Đại ca đi đâu vậy?”. Thắm Thiên Lăng vừa ăn cháo vừa hỏi.

“Thiên Ổ Thủy trại”. Tàn Thiếu Vũ đổ đậu hoa ra cho hắn. “Đi bàn bạc làm sao để đối phó với Ma giáo”

“Vậy sao ngươi không đi?”. Thắm Thiên Lăng khó hiểu.

Tàn Thiếu Vũ cười. “Vì sao ta phải đi?”

Thắm Thiên Lăng: ...

Còn sao nữa, chẳng lẽ không phải chuyện đương nhiên sao!

“Có Tứ đại môn phái lãnh đạo rồi, ta đi làm gì?”. Tàn Thiếu Vũ đút cho hắn một muỗng đậu hoa.

“Nhưng mục đích của mọi người đều là Phượng Cửu dạ”. Thắm Thiên Lăng nói. “Hợp tác với nhau không tốt sao?”

“Ngươi có chắc là muốn ta đi không?”. Tàn Thiếu Vũ mỉm cười nhìn hắn.

Thắm Thiên Lăng khó hiểu. “Vì sao ta lại không cho ngươi đi?”

Tàn Thiếu Vũ ý tứ sâu xa. “Trong Tứ đại môn phái có Vô Tuyệt môn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thế mà quên mất Hồ ly tinh, quả thật không được!

“Bây giờ còn muốn để ta đi sao?”. Tàn Thiếu Vũ tiếp tục dứt hần ăn bánh bao. “Đệ đệ không tìm thấy, còn tốn một khoảng tiền, còn bị người trong giang hồ nói xấu sau lưng, tâm trạng hần nhất định không tốt. Nếu là khóc đến mệt...”

“Vậy cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta”. Thẩm Thiên Lăng bình tĩnh cắt ngang.

Tàn Thiếu Vũ cười thành tiếng.

“Có gì đáng cười đâu!”. Vốn là nói thật!

“Ừ, không liên quan tới chúng ta”. Tàn Thiếu Vũ ăn bánh bao còn dư của hần. “Chúng ta đi ngắm cảnh đi”

Thẩm Thiên Lăng hơi >_<>

Như vậy có phải không ổn không, dù sao mọi người đều đang bận bịu, thế mà chúng ta lại đi ngắm cảnh!

“Ở trong phòng bức bối cũng không ích gì”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Ra ngoài một chút biết đâu tìm được manh mối mới”

“Cũng tốt”. Tóm lại là không có gì làm, Thẩm Thiên Lăng gật đầu đáp ứng, sau khi ăn điểm tâm xong thì theo hần ra ngoài.

Vì trong thành nhiều sông ngòi nên không khí buổi sáng ẩm ướt mà tinh khiết, Thẩm Thiên Lăng hít thở sâu một chút, không có khói xe và bụi bặm thật tuyệt vời!

Trong thành cũng không có nhiều người, Tàn Thiếu Vũ mang hần chậm rãi đi dọc theo tường thành. Trong góc tường có một bà lão bán hoa ngọc lan, Thẩm Thiên Lăng chột chột Tàn Thiếu Vũ.

Tàn cung chủ tự giác móc ra một thỏi bạc.

Bà lão xua tay. “Nhiều quá”

“Cầm đi”. Tàn Thiếu Vũ ngồi xổm trước mặt bà. “Đưa cả rổ cho chúng ta là được rồi”

Bà lão liên tục cảm ơn, đứng dậy run rẩy rời đi.

Trong giỏ trúc được bện khéo léo, mùi hoa ngọc lan thơm ngát bay vào mũi, Thẩm Thiên Lăng cầm lấy đứng dậy thì thấy Tàn Thiếu Vũ vẫn ngồi xổm tại chỗ.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn theo ánh mắt hần thì thấy trên một viên gạch ở chỗ rẽ có vẽ một đóa hoa sen màu xanh tinh xảo.

“Có phải có vấn đề hay không?”. Thấy vẻ mặt hần không giống đang thưởng thức nghệ thuật, Thẩm Thiên Lăng hỏi nhỏ.

“Là ám hiệu của Khương Cốt bang”. Tàn Thiếu Vũ đứng dậy. “Hoa sen xanh hiện ra, thiên hạ đại loạn”

“Có ý gì?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

“Trước kia Khương Cốt bang là một đám tâm thần liều mạng”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Hiện giờ liên kết với Ma giáo, e rằng càng thêm phát cuồng”

“Ám hiệu này chứng tỏ bọn họ sắp có hành động lớn ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ừ”. Tàn Thiếu Vũ gật đầu.

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng hơi lo lắng.

“Đi thôi”. Tàn Thiếu Vũ kéo tay hần. “Chúng ta đến Thiên Ổ Thủy trại một chuyến!”

Thẩm tiểu thụ ngoan ngoãn theo hần, thầm thở dài.

Sao lại không thể thái bình cơ chứ...

Mặt khác ở Thiên Ổ Thủy trại, Ngâm Vô Sương một tay chống trên bàn, chân mày hơi nhíu lại, toàn thân nhìn qua rất mệt mỏi.

“Ngâm môn chủ không khỏe ư?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

“Đêm qua ngủ không ngon, không sao”. Ngâm Vô Sương xoa xoa thái dương, ngửa đầu uống cạn một chén trà lạnh.

Thảm Thiên Lăng và Tàn Thiệu Vũ vừa bước vào thì đúng lúc nhìn thấy hần nhẹ nhàng buông chén xuống, động tác tao nhã như thiên nga, vì vậy Thảm tiểu thụ lập tức hơi khó chịu, vì mình so ra không bằng!

“Thiệu Vũ, Lăng nhi”. Thảm Thiên Phong bất ngờ. “Sao các người lại tới?”

Ánh mắt Tiêu Triển nóng bỏng.

Thảm Thiên Lăng ho khan một tiếng, đại hiệp à người kiểm chế chút đi, nhìn đói khát y như Hồng Quả Quả (Nữ MC chương trình cho thiếu nhi ~) vậy!

Ngâm Vô Sương làm như không phát hiện hai người, tự rót một chén trà.

“Ta phát hiện dấu hiệu hoa sen xanh của Khương Cốt bang ở thành Tây”. Tàn Thiệu Vũ nói.

Tay Ngâm Vô Sương khựng lại, nước trà sóng sánh ra bàn.

Dường như cảnh bị nhốt ở Quỷ thành ngoài sa mạc mấy năm trước lại hiện ra trước mắt, cũng lần đầu tiên trong đời biết cái gì gọi là tuyệt vọng. Vốn đã triệt để bỏ cuộc, lại không ngờ sẽ có người liều chết xông vào công mình ra ngoài.

Tiếc rằng, cho dù có yêu nhiều hơn nữa cũng chưa từng được hần đáp lại một lần.

“Hoa sen xanh?”. Thảm Thiên Phong nghe vậy cũng hơi giật mình.

Tàn Thiệu Vũ gật đầu, còn chưa kịp nói gì thì một người hầu đã lao vào, cả người đều là máu tươi.

“Sao vậy?”. Thảm Thiên Lăng bị dọa hết hồn.

“Ngâm môn chủ, Lạc Tuyết công tử đã trở về”. Người hầu môi run run, gần như sợ tới mức nói không nên lời. “Hần điên rồi!”

81. Chương 79: Lạc Tuyết Công Tử Là Kẻ Điên!

Vừa nói xong, tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc.

Còn chưa chờ mọi người phản ứng, Ngâm Vô Sương đã bay ra ngoài.

Sảnh trước một mảnh hỗn loạn, Ngâm Lạc Tuyết hai mắt đỏ sẫm, một tay cầm kiếm chém giết như điên. Giang Giao Long và Giang Ngân Long bị hần ép lui bước, lại phải nể mặt Vô Tuyết môn mà không dám đá thương hần. Mắt thấy đã không còn đường lui, may là Ngâm Vô Sương nghe được tin chạy tới. Huynh đệ Giang gia thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt bay ra phía sau, tránh củ khoai lang bỏng tay này lại cho hần.

“Lạc Tuyết!”. Ngâm Vô Sương quát lớn.

Ngâm Lạc Tuyết đỡ đầu nhìn hần, bảo kiếm trong tay run lên, hướng hần đâm tới.

Thảm Thiên Lăng vừa được Tàn Thiệu Vũ ôm tới thì thấy cảnh này. Ngâm Vô Sương từ mặt đất nhảy lên, một thân áo trắng bay bay theo gió, giống như bướm bướm, nhìn yếu ớt nhưng ra tay còn nhanh hơn điện.

Trong lòng Thảm Thiên Lăng nhất thời cảm thấy nguy cơ, vì cái này rõ ràng cao cấp hơn màn tập thể dục theo radio của hần. Hết lần này tới lần khác kém hơn tình địch, thật khó chịu!

Ngược Ngâm Lạc Tuyết trúng một chiêu, bảo kiếm trong tay loảng xoảng rơi xuống đất.

Ngâm Vô Sương vừa vươn tay định kéo hần thì vẻ mặt Tàn Thiệu Vũ đột nhiên nghiêm lại. “Coi chừng!”

Thẩm Thiên Lăng bị dọa hết hồn. Thiếu hiệp người đứng bất ngờ hô lớn lên vậy chứ, quả thật hù chết người!

Động tác của Ngâm Vô Sương khựng lại, Ngâm Lạc Tuyết một chưởng đánh tới hấn, ngón tay lóe lên ánh sáng xanh biếc, nhìn kĩ đúng là ngân châm tẩm độc.

Thẩm Thiên Phong và Tiêu Triển đồng thời ra tay, từ phía sau giữ Ngâm Lạc Tuyết lại.

Ngâm Vô Sương đập vào gáy hấn, đánh hấn bất tỉnh.

“Trúng cổ ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi nhỏ.

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Cảm ơn mọi người ra tay giúp đỡ”. Về mặt Ngâm Vô Sương vô cảm ôm Ngâm Lạc Tuyết về nơi ở, lưu lại một bóng lưng cao quý!

Thẩm Thiên Lăng thầm bĩu môi, về mặt này người biết mới nói hấn đang cảm ơn, chứ người không biết còn tưởng hấn bị người ta thiếu tiền không trả.

“Người thấy sao?”. Thẩm Thiên Phong hỏi Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ rất nghiêm túc. “Ta không thấy gì cả”

“Sao lại thế được?”. Thẩm Thiên Phong không phản ứng kịp.

“Sao lại không? Ta chỉ thấy Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên sờ sờ bàn tay nhỏ bé của Thẩm Thiên Lăng trước mặt anh vợ và tình địch.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ê ê đủ rồi nha!

Phiền không chịu nổi!

Ánh mắt Tiêu Triển cực kì phẫn nộ!

“Ta về trước”. Thẩm tiểu thụ vô lực. “Các người bàn chính sự đi”

“Không được đi”. Tần Thiếu Vũ xách hấn trở lại. “Rất rõ ràng, Ngâm Lạc Tuyết trúng cổ”

Tiêu Triển cười nhạt. “Cái này còn phải chờ người tới phân tích sao?”

“Người thấy đó”. Tần Thiếu Vũ dùng ánh mắt vô tội nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Không phải ta không nói đằng hoàng, mà là ta vừa nói thì hấn đã cố ý quấy rối”

Thẩm Thiên Lăng dựng tóc gáy. Thiếu hiệp, giọng điệu trẻ mầu giáo mec cô giáo này của người là sao!

Đương sự là bé Tiêu Triển cũng rất phẫn nộ. “Cái gì gọi là ta cố ý quấy rối? Chuyện trúng cổ người mù cũng nhìn ra, nói lời vô ích thôi thì đừng nói!”

“Rõ ràng là người cố ý quấy rối”. Tần Thiếu Vũ rất kiên định. “Ta còn chưa nói hết câu người đã cắt ngang!”

“Người rõ ràng đã nói hết câu!”. Tiêu Triển căm tức nhìn hấn.

Thẩm Thiên Lăng về mặt >_<. “tiếp=” theo=” không=” phải=” các=” người=” định=” ném=” bùn=” vào=” nhau=” đấy=”>

Thẩm Thiên Phong nhin không được cười thành tiếng.

Tần Thiếu Vũ: ...

Tiêu Triển: ...

“Không được quậy, nói chính sự đi”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

Tần Thiếu Vũ thu hồi vẻ đùa cợt lại. “Ngâm Lạc Tuyết biến thành bộ dạng này, rõ ràng là bị Ma giáo và Khương Cốt bang bắt đi một thời gian. Hôm nay đột nhiên thả ra chỉ có thể chứng tỏ một việc”

“Việc gì?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Ra oai”. Thảm Thiên Phong thần nhiên nói.

“Không sai”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Nếu không Ngâm Lạc Tuyết cũng không rầm rộ một đường chém giết trở về như vậy. Đều là Phượng Cửu Dạ muốn ra oai với người trong giang hồ mà thôi”

“Ta qua xem một chút”. Tiêu Triển cau mày.

Thảm Thiên Phong nói. “Ta cũng đi”

“Ta thì không đi được”. Tần Thiệu Vũ bình tĩnh nắm bàn tay nhỏ bé của phu nhân đi hướng ngược lại. “Lăng nhi không thích Vô Tuyết môn”

Thảm Thiên Lăng giận dữ nói. “Lười thì nói lười, đừng lấy lão tử ra làm cớ!”

“Lẽ nào người muốn ta đi ư?”. Tần cung chủ làm ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiêu Triển cười nhạt. “Ngày xưa lúc Tần cung chủ một mình lao vào Quỷ thành ở sa mạc liễu mạng cứu Ngâm môn chủ ra thì đâu có lạnh lùng như hôm nay vậy”

Tần Thiệu Vũ cười mà như không cười. “Cũng vất vả cho Tiêu nhị đương gia khi phải nhớ kỹ như vậy”

“Đương nhiên”. Tiêu Triển nhìn thẳng hấn. “Khắp thiên hạ đều biết Ngâm môn chủ là đệ nhất mỹ nhân trong chốn võ lâm...”

“Khó trách Tiêu nhị đương gia muốn vợ vả qua xem hấn như vậy”. Tần Thiệu Vũ làm ra vẻ mặt bỗng nhiên bình tĩnh.

“Nói vậy, sao ta lại phải vợ vả qua xem hấn?”. Tiêu Triển giận dữ.

“Hồi này rõ ràng chính miệng Nhị đương gia nói muốn đi xem”. Tần Thiệu Vũ nhún vai.

Tiêu Triển phẫn nộ nhìn Thảm Thiên Lăng. “Người tin sao?”

Thảm tiểu thụ >_<. liên=“” quan=“” gì=“” đến=“” ta,=“” rõ=“” ràng=“” một=“” câu=“” ta=“” cũng=“” chưa=“” nói,=“” đúng=“” là=“” đúng=“” mũi=“” chịu=“” sào!=“” hơn=“” nữa=“” hỏi=“” này=“” đúng=“” là=“” người=“” muốn=“” đi=“” xem=“”>

Thảm Thiên Phong đau đầu. “Các người muốn làm âm ỉ đến khi nào, chính sự quan trọng hơn”

Tiêu Triển nổi giận đùng đùng, hướng về chỗ ở của Ngâm Vô Sương.

Thảm Thiên Phong nhìn Tần Thiệu Vũ. “Người cũng đi đi, nếu ta đoán không lầm, lúc này các môn phái đã nghe tin, sự việc quan trọng không thể đùa giỡn”

“Vậy ta về trước”. Thảm Thiên Lăng nói.

“Quán trò đông người phức tạp, người ở trong trại chờ ta”. Tần Thiệu Vũ nhéo mặt hấn. “Buổi trưa ăn no ngủ say, trời nắng đừng chạy lung tung”

Thảm Thiên Lăng gật đầu, theo hộ vệ về khách phòng.

“Lúc trước ta chưa từng nghĩ đến người sẽ cùng Lăng nhi...”. Tâm trạng Thảm Thiên Phong rất phức tạp, nhất thời không biết nói thế nào.

“Đâu chỉ mình người không ngờ”. Tần Thiệu Vũ cười cười. “Bản thân ta cũng không ngờ”

“Không biết sau này hấn có khôi phục trí nhớ được không”. Thảm Thiên Phong thở dài.

“Lẽ nào người mong cho hấn khôi phục?”. Tần Thiệu Vũ nhìn hấn.

Thảm Thiên Phong im lặng không nói.

“Có điều dựa theo tính cách bây giờ của Lăng nhi, dù nhớ lại chuyện lúc đó người đánh hấn hôn mê cũng sẽ không ghi hận trong lòng”. Tần Thiệu Vũ nói. “Người cũng vì muốn tốt cho hấn”

“May mà hấn không xảy ra chuyện gì lớn”. Thắm Thiên Phong thở dài. “Nếu lần đó hấn thật sự xảy ra chuyện, ta có chết cả trăm lần cũng không đủ đền tội”

Lúc trước mình vốn mang một nhóm thuộc hạ đi phân đà ở Giang Bắc, nhưng trên đường nhận được bồ câu đưa tin của Tần Thiếu Vũ. Trong thư nói Thắm Thiên Lăng có thể đang làm việc cho Ma giáo. Lúc mới biết việc này đương nhiên trong lòng đầy tức giận, nhưng vẫn thầm mong hết thấy đều là hiểu lầm. Vì vậy phải thuộc hạ đi trước, còn mình âm thầm vòng về Nhật Nguyệt sơn trang, thừa dịp đêm tối lẻn vào nơi ở của Thắm Thiên Lăng, lại vừa vụng thấy hấn tìm kiếm quanh thư viện. Nhân lúc đó mình vào phòng hấn kiểm tra, lại tìm ra Tuyệt Vực Hồng Liên của Ma giáo và một vài lá thư bị xé nát.

Bằng chứng như núi, không thể không tin.

Cho nên mới nhất thời mất đi lý trí, ép hỏi hấn trong vườn hoa, lại không ngờ hấn ra tay với mình, càng không ngờ trong lúc né tránh hấn không cẩn thận ngã xuống đụng vào đầu, hôn mê tại chỗ.

Thủ vệ nghe được động tĩnh nên đồng loạt chạy tới. Nghe tiếng bước chân ngày càng gần, mình phải nhảy vào trong giếng cạn – không phải sợ gánh chịu hậu quả, mà không biết phải giải thích nguyên nhân thế nào. Tiểu công tử Nhật Nguyệt sơn trang có quan hệ với Ma giáo, lời này nếu truyền ra ngoài sẽ gây nên sóng gió chốn giang hồ. Cho dù là nội bộ Nhật Nguyệt sơn trang cũng khó lòng an bình.

Cho nên chỉ đành tạm thời trốn tránh trước, định chờ sau khi hấn tỉnh lại thì bàn bạc kỹ hơn. Sau khi thủ vệ tới nơi, lục soát xung quanh không có người, lại nghe Bảo Đậu nói công tử gần đây thích leo cây hóng gió, nên chỉ có thể suy đoán là không cẩn thận té xuống. Dù sao điều này cũng rất phù hợp với hình tượng ốm yếu của tiểu công tử nên không có gì bất hợp lý!

Trong những ngày Thắm Thiên Lăng hôn mê, Thắm Thiên Phong ở tại một ngôi nhà hoang, hầu như không thể chớp mắt. Lúc hấn không nhìn được muốn về nhà thì lại nghe được tin tức – tiểu công tử Nhật Nguyệt sơn trang mất trí nhớ.

Nếu là bình thường, tin tức này đương nhiên không phải chuyện tốt. Nhưng bây giờ không giống ngày xưa, lúc nghe được tin này, Thắm Thiên Phong gần như thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ nói không chừng ông trời cũng muốn giúp Lăng nhi.

“Đừng suy nghĩ nữa”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hấn. “Gã cũng đã gã rồi, sau này ta sẽ phụ trách nuôi hấn, nếu xảy ra chuyện thì cứ tính trên đầu Truy Ảnh cung”

“Người không sợ hấn khôi phục trí nhớ sao?”. Thắm Thiên Phong nhìn hấn.

“Không sợ”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“Nếu hấn biến trở lại như trước kia thì sao?”. Thắm Thiên Phong dồn ép.

“Sẽ không đâu”. Tần Thiếu Vũ cười. “Dù nhớ lại chuyện lúc trước, đại khái hấn sẽ khổ sở áy náy, nhưng tuyệt đối không trách người, cũng không phản bội ta, lại càng không quay về Ma giáo”

Thắm Thiên Phong bật cười. “Người thật tự tin”

“Hiện tại Lăng nhi rất ngoan, rất biết điều”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù người đổi ý, chuyện hôn nhân này ta cũng đã định rồi”

“Nói một cách công bằng, trước kia ta chỉ muốn người giải độc cho hấn”. Thắm Thiên Phong nói. Về chuyện tình cảm, cơ bản là nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến.

“Thắm trang chủ e là bây giờ cũng chỉ muốn lợi dụng ta giải độc”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười. “Nhưng hấn là nhạc phụ của ta, ta sẽ không so đo với hấn”

“Dù tương lai cha ta không đáp ứng thì cũng có thể thế nào?”. Thắm Thiên Phong khó chịu nói. “Ngủ cũng đã bị người ngủ rồi”

Tần cung chủ vô liêm sỉ nói. “Tương lai nếu nhạc phụ không chịu, ta sẽ dùng những lời này ép hấn”

Đầu Thắm Thiên Phong kêu ong ong, sao lại có một loại dự cảm đầy sóng gió thế này.

“Người đâu”. Tần Thiếu Vũ kêu một ám vệ. “Hoa Đường đâu rồi?”

“Bẩm cung chủ, tối qua đã ra ngoài”. Ám vệ nói. “Hình như là Phạm đường chủ gọi nàng, có cần thuộc hạ đi tìm không?”

“Không cần”. Đoán được Phạm Nghiêm tìm nàng để trị thương cho Diêu Khiêm, Tần Thiếu Vũ khoát khoát tay. “Lui xuống đi”

“Vâng”. Ám vệ nhận lệnh rời đi.

Thẩm Thiên Phong hỏi. “Muốn để nàng trị bệnh cho Ngâm Lạc Tuyết sao?”

“Vốn định như vậy, nhưng bản thân Ngâm môn chủ cũng rành về y thuật, cũng không phải vấn đề lớn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đi thôi, qua xem một chút”

Ngâm Vô Sương vẫn ở Thiên Ổ Thủy trại. Hai người còn chưa đến tiểu viện thì đã nghe một trận gầm gừ điên loạn.

Trong phòng ngủ, hai tay Ngâm Lạc Tuyết bị trói phía sau, đang điên cuồng gào thét những lời vô nghĩa. Tiêu Triển ôm đầu hấn, cố gắng không để hấn đập đầu vào tường. Sắc mặt Ngâm Vô Sương tái nhợt, rõ ràng vừa rồi đã hao tổn không ít khí lực.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Phong và Tần Thiếu Vũ vội chạy vào.

Ngâm Vô Sương lắc đầu, chống lên bàn thờ dóc, tóc tai rối bù, quần áo xộc xệch, khó thấy được nhếch nhác đến mức này.

“Sao bây giờ mới tới”. Tiêu Triển cắn răng mở miệng. “Mau qua hỗ trợ!”

“Vì sao không trực tiếp đánh hấn ngất xỉu?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Đánh lần nữa cũng vô dụng”. Ngâm Vô Sương nói. “Đầu hấn có cổ trùng, dù hôn mê cũng giữ trạng thái điên cuồng này”

Hai mắt Ngâm Lạc Tuyết đỏ đậm, toàn thân dùng lực giãy dụa, mở được dây thừng đang trói cổ tay. Tiêu Triển bất ngờ bị trúng một quyền của hấn, cổ họng lập tức dâng lên mùi máu tươi.

Thẩm Thiên Phong mau chóng qua giữ hấn lại. “Dây!”

Tiêu Triển còn đang tìm xung quanh thì Tần Thiếu Vũ đã cởi dây lưng xuống.

Nét mặt Ngâm Vô Sương phức tạp. “Người...”. Một sợi dây ta vẫn có thể tìm được mà!

“Trong đó có Thiên Tâm ti, dù là mười con bò cũng không kéo đứt được”. Tần Thiếu Vũ ném dây lưng qua.

Thẩm Thiên Phong trói Ngâm Lạc Tuyết lại lần nữa, sợ hấn cắn lưỡi tự sát nên nhét thêm một miếng vải lớn vào miệng.

Ngâm Lạc Tuyết tựa vào đầu giường, yên tĩnh hơn nhiều, hai mắt thất thần nhìn có vẻ mệt mỏi.

“Rốt cuộc là loại cổ độc gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không biết”. Ngâm Vô Sương nói. “Chưa từng thấy qua, chỉ có thể nhanh chóng tra xem”

“Việc này vẫn nên tiến hành nhanh chóng thì tốt hơn”. Thẩm Thiên Phong nói. “Một người trúng cổ đã thành như vậy, nếu là nhiều người, thiên hạ e rằng không còn thái bình nữa”

82. Chương 80: Hoàng Kim Nhãn Xuất Hiện!

“Nếu môn chủ không ngại, ta muốn để Hoa Đường tới xem một chút”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Đương nhiên”. Ngâm Vô Sương gật đầu. “Y thuật của Tả hộ pháp hơn người, ta cầu còn không được”

“Đại thiếu gia”. Thuộc hạ của Nhật Nguyệt sơn trang vào bẩm báo. “Các môn phái đều biết tin Lạc Tuyết công tử trúng cổ, đang tụ tập đến đây”

Thẩm Thiên Phong cau mày. “Bọn họ tới có ích gì?”

Tần Thiệu Vũ cũng cười nhạt. “Làm chính sự thì không xong, hết người này tới người khác càng thêm phiền”

“Xảy ra chuyện này, các môn phái đều cảm thấy bất an, muốn tìm hiểu ngọn nguồn cũng không có gì lạ”. Tiêu Triển nói. “Huống hồ số người ngưỡng mộ Ngâm môn chủ trong giang hồ không ít, sau khi nghe tin lo lắng tới thăm hỏi cũng là chuyện thường tình”

Thật ra những lời này hắn đã cố hết sức nói một cách khéo léo, vì ngưỡng mộ trên thực tế chính là các loại yêu thâm hay yêu công khai kiểu Hồng Quả Quả. Cho dù tính tình có lạnh lùng hơn nữa, mỹ nhân cũng vẫn là mỹ nhân, hơn nữa người bình thường cũng không có diễm phúc tiếp xúc để biết Ngâm môn chủ xấu tính biết bao nhiêu, vì vậy chỉ tưởng tượng dựa theo lời đồn, ảo tưởng biến hắn thành một đoá hoa kiêu ngạo làm từ băng tuyết, quả thật đáng để hái biết không! Cho nên cả trai lẫn gái đều đổ xô vào thích hắn, muốn cùng hắn trải qua một đoạn yêu đương. Thậm chí còn có thương nhân giàu có hàng năm tổ chức cuộc thi làm thơ dành cho hắn, quả thật khiến người ta không nhận được rơi lệ!

Nếu nói Tần cung chủ và Thẩm tiểu thụ là couple quốc dân, thì Ngâm Vô Sương chính là tình nhân đại chúng, fan nào tàn tâng tâng lớp lớp, cũng chưa tính là cái gì.

“Tìm người ngăn bọn họ lại, nói ở đây không sao”. Thẩm Thiên Phong hạ lệnh.

“Thuộc hạ sợ là ngăn không được”. Ám vệ khó xử. “Có ba mươi môn phái lớn nhỏ tới, chúng ta tổng cộng chỉ có mười người, mà bảy người còn đang ở khách phòng bảo vệ tiểu công tử”

“Để ta tự đi”. Ngâm Vô Sương đứng dậy ra ngoài.

“Ta đi cho”. Tiêu Triển đứng lên. “Có vài lời người sẽ khó nói”

“Ta đi cùng người”. Thẩm Thiên Phong lạnh lùng mở miệng. “Ta muốn nhìn xem ai dám gây sự vào thời điểm này”

Tần Thiệu Vũ nghe vậy trong lòng lập tức khổ sở, vì nếu hắn cùng nhau đi ra thì đoán chừng buổi chiều sẽ có các tin đồn kiểu như “Tần cung chủ nổi trận lôi đình vì mỹ nhân, hoà tan bằng giá của Ngâm môn chủ mà ở bên nhau”. Nếu như bình dân chưa nhà mình biết thì chết còn sướng hơn. Nhưng nếu không ra ngoài, lại thành ra mình và hắn ở chung một chỗ - Ngâm Lạc Tuyết hiện giờ vô tri vô giác nên xem như là không có mặt. Thật ra nếu là trước kia thì cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng lúc này không giống ngày xưa. Tần Thiệu Vũ hơi đau đầu, chỉ hi vọng phu nhân nhà mình không biết việc này.

Ngâm Vô Sương đưa hắn một chén trà.

“Đa tạ”. Tần Thiệu Vũ nhận lấy.

Ngâm Vô Sương không nói gì, ngồi lại bên giường chỉnh y phục cho đệ đệ. Ngâm Lạc Tuyết giống như bị rắn độc cắn mà giận dữ mở mắt muốn né tránh tay hắn. Miệng bị bịt lại kêu ô ô, giống như chịu rất nhiều đau đớn.

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Hồi nãy lúc Tiêu Triển ôm hắn, dường như hắn không chống cự như thế”

Ngâm Vô Sương sững sốt một chút, sau đó thở dài thừa nhận. “Đúng là từ nhỏ trong lòng hắn đã oán hận ta”

Trong lúc vô tình xuất hiện chủ đề tán dóc, Tần Thiệu Vũ bình tĩnh sờ sờ mũi. “Ý ta là dường như hắn rất sợ tay người”

Ngâm Vô Sương: ...

Tần Thiệu Vũ tiếp tục nói. “Bây giờ hắn cơ bản không biết người là ai, sao còn nhớ rõ oán hận ngày xưa”

Ngâm Vô Sương dùng tay trái chỉnh sửa tóc tai cho Ngâm Lạc Tuyết thì thấy hai mắt hắn đờ ra tựa vào đầu giường, dường như đã mệt mà không có phản ứng gì quá lớn.

“Trên tay phải có cái gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi hắn.

Ngâm Vô Sương đổi lại thành tay phải, lần này không đợi đến lúc tiếp cận Ngâm Lạc Tuyết đã liều mạng giãy dụa, ngay cả trên trán cũng nổi gân xanh.

“Chẳng lẽ là vì cái này?”. Ngâm Vô Sương lấy trong tay áo ra một hạt châu màu vàng.

Tần Thiếu Vũ thấy thế kinh ngạc. “Hoàng Kim Nhân?”

Ngâm Vô Sương gật đầu.

“Sao lại ở trong tay người?”. Tần Thiếu Vũ khó hiểu.

“Là Giang Giao Long tặng ta”. Ngâm Vô Sương thản nhiên nói. “Khó có được một thứ ta nhìn thấy thích cho nên nói với hân muốn mua lại”

Tần Thiếu Vũ: ...

Nếu là ở Thiên Ổ Thủy trại thì dễ trộm, hiện tại rơi vào tay Ngâm Vô Sương thì làm sao mà lấy được.

“Có thể cho ta nhìn một chút được không?”. Tần Thiếu Vũ nghiêm túc vươn tay.

Ngâm Vô Sương thả Hoàng Kim Nhân vào tay hân.

Hạt châu trong lòng bàn tay phát ra ánh sáng êm dịu. Nhìn kĩ thì thấy bên trong có hoa văn màu đen, vừa vặn tạo thành hình mắt mèo.

Tần cung chủ đang xem xét khả năng cầm hạt châu bỏ chạy, sau đó kéo béo béo nhà mình tới Nam Hải, ném lại cục diện rối rắm nơi đây cho Thẩm Thiên Phong.

“Người đang nghĩ gì thế?”. Ngâm Vô Sương hỏi hân.

“Không có gì”. Tần Thiếu Vũ trả hạt châu cho hân. “Môn chủ có biết xuất xứ của Hoàng Kim Nhân không?”

Ngâm Vô Sương lắc đầu. “Người biết sao?”

“Lúc trước ta từng xem qua một quyển sách, nói Hoàng Kim Nhân là một trong chín viên linh thạch”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thời thượng cổ, lũ lụt tàn phá khắp nơi, dân chúng lầm than, vì vậy Tiên đế phái trấn thủy thú là Độc Nhân xuống trần gian cứu giúp. Đến khi nước lũ rút xuống rồi, thần thú cũng ở lại trần gian, sau một nghìn năm thì linh hồn tiêu tan, chỉ còn lại một con mắt”

“Thảo nào nó ở Thiên Ổ Thủy trại”. Ngâm Vô Sương đưa hạt châu về phía ánh sáng mà nhìn. “Thế nhưng tại sao Lạc Tuyết lại sợ nó?”

“Không rõ lắm”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Chỉ có thể chờ Hoa Đường đến rồi cùng nàng bàn bạc”

“Người định chừng nào trả Tuyết Lưu Ly cho ta?”. Ngâm Vô Sương giương mắt nhìn hân.

Tần Thiếu Vũ: ...

“Nếu muốn thì cứ hỏi thẳng ta là được. Một hạt châu không thể ăn cũng không thể mặc, ta còn tiếc với người sao?”. Giọng Ngâm Vô Sương rất lạnh nhạt. “Cần gì phải làm chuyện trộm cắp”

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Được rồi, chuyện này là ta sai. Hạt châu đó trước hết cho ta mượn một trận, xem như ta nợ người một ơn nghĩa”

“Mượn bao lâu?”. Ngâm Vô Sương hỏi,

Đại khái phải chờ ai đó chơi chán mới thôi. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh không gì sánh được. “Không biết”

“Thôi đi, tặng người đó”. Ngâm Vô Sương ngồi bên giường. “Cảm ơn ngày xưa người liều mạng cứu ta”

“Môn chủ quá lời”. Tần Thiếu Vũ nói. “Xưa kia Truy Ảnh cùng hợp tác với Vô Tuyết môn, ta cũng nên bảo vệ người chu toàn”

Ngâm Vô Sương nghe vậy trầm mặc, trong chốc lát căn phòng trở nên yên lặng có chút xấu hổ. May là âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang đúng lúc trở lại báo. “Những môn phái kia không chịu đi”

“Cái gì gọi là không chịu đi?”. Tần Thiếu Vũ buồn bực. “Chẳng lẽ bọn họ còn dám không nghe khuyên bảo mà xông vào?”

“Không phải”. Âm vệ nói. “Chỉ là mọi người mang chút lễ vật tới an ủi Ngâm môn chủ, đại thiếu gia kêu ta về hỏi Ngâm môn chủ có cần phải nhận không?”

“Kêu bọn họ rút được bao xa thì rút đi!”. Ngâm Vô Sương cắn răng.

Âm vệ khó xử. “Nói trắng ra như vậy sao?”. Rất thương tâm đó!

“Thôi đi, ta tự mình đi”. Ngâm Vô Sương hùng hổ lao ra cửa.

Tần Thiếu Vũ không thể làm gì khác hơn là thay hán coi chừng Ngâm Lạc Tuyết.

Âm vệ vừa ra ngoài cửa thì nghiêm túc quay lại đầu liếc Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ bình tĩnh nói. “Ta không có ngoại tình”

Âm vệ: ...

“Nhưng nếu người nói việc này cho Lăng nhi nghe”. Tần Thiếu Vũ hí mắt. “Thì nhất định phải chết”

Âm vệ kinh hãi. “Thuộc hạ là người của Nhật Nguyệt sơn trang”. Không phải do người quản a!

Khoé miệng Tần Thiếu Vũ cong lên. “Đó là trước kia, hiện tại người xem như là của hồi môn của Lăng nhi rồi”

Âm vệ khóc không ra nước mắt, vì sao Truy Ảnh cung từ trên xuống dưới đều vô liêm sỉ như vậy chứ?

Tiểu công tử nhà ta đã lọt vào ổ sói rồi, cực kỳ đáng thương!

Mà trong tiểu viện, các môn phái đang cãi nhau không chịu đi. Thảm Thiên Phong thì còn may, Tiêu Triển tính tình lại táo bạo, đã nhìn tới cực điểm!

“Ta chỉ muốn được từ xa nhìn thấy Ngâm môn chủ thôi”. Phái Mi Sơn trước giờ theo con đường văn nghệ, chường môn mặc áo xanh vẽ mặt yếu ớt, đang biểu đạt bất mãn trong lòng.

“Nhìn cái rắm!”. Tiêu Triển không kiên nhẫn. “Về đi về đi”

“Sao Tiêu nhị đương gia có thể nói vậy?”. Trong đám đông có người bất mãn. “Nếu không phải vì giúp Ngâm môn chủ cứu người, mọi người cũng sẽ không từ nơi xa ngàn dặm đến Thiên Ổ Thủy trại. Hôm nay Lạc Tuyết công tử trúng cổ, chẳng lẽ không nên cho chúng ta một câu trả lời hợp lý sao?”

“Đúng vậy!”. Những người còn lại cũng phụ họa. “Rốt cuộc là cổ độc gì mà lợi hại như vậy. Ít nhất cũng nói ọi người biết để đề phòng”

Thảm Thiên Phong nghe vậy khẽ nhíu mày, thật ra yêu cầu của mọi người cũng không quá đáng, thậm chí là hợp tình hợp lý. Nhưng nếu nói ra tình hình thực tế, e rằng sẽ phát sinh bất an, đến lúc đó chỉ làm cục diện rối loạn hơn.

“Ôi chào!”. Trong đám đông đột nhiên truyền đến một tiếng hét kinh hãi, sau đó vang lên âm thanh vỡ vụn.

Mọi người đồng loạt nhìn sang thì thấy phái Thanh Thành và Tử Y môn đã nhào vào đánh nhau, trên mặt đất đầy mảnh vụn Lưu Ly.

“Người đền bình lưu ly bảy màu cho ta!”. Tử Y môn hùng hổ.

“Nơi này lớn như vậy, sao người lại đặt bình dưới chân lão tử?”. Phái Thanh Thành càng bá đạo. “Ai biết có phải cố ý lừa gạt tổng tiền hay không?”

“Cái rắm!”. Tử Y môn xắn tay áo định đánh nhau, mọi người đồng loạt chừa ra khoảng trống cho bọn họ, rõ ràng không muốn xen vào.

Thảm Thiên Phong còn chưa kịp nói gì thì một bóng trắng đã giáng xuống từ trên trời, đáp xuống trước mặt mọi người.

“Ngâm môn chủ!”. Mọi người nhao nhao bước tới.

Ngâm Vô Sương không nói lời nào, lạnh lùng nhìn mọi người.

Các môn phái đưa mắt nhìn nhau, khung cảnh từ từ yên tĩnh lại.

“Muốn hỏi gì?”. Giọng Ngâm Vô Sương rất lạnh nhạt. “Hỏi đi”

“... Lạc Tuyết công tử không sao chứ?”. Có người lấy can đảm mở miệng.

“Không sao”. Ngâm Vô Sương vẻ mặt vô cảm nhìn hần. “Còn chuyện gì khác không?”

Người nọ rụt cổ lại, tự giác lắc đầu.

“Có còn ai muốn hỏi không?”. Giọng Ngâm Vô Sương băng lãnh.

Các môn phái không nói gì, cũng không có ý định rời đi.

“Lạc Tuyết trúng cổ độc, nếu không trị được thì cho dù nhốt hần ở địa lao Vô Tuyết môn cả đời, ta cũng kiên quyết không để hần ra nguy hại võ lâm”. Ngâm Vô Sương gần từng chữ. “Cục diện phức tạp, ai đồng ý ở lại tiếp tục điều tra hung thủ, ơn nghĩa này ta sẽ nhớ kỹ, hôm khác nhất định trả gấp đôi. Ai sợ nguy hiểm muốn rời đi, ta cũng không oán hận nửa câu”

“... Môn chủ quá lời”. Sau một lát, rốt cuộc có người mở miệng.

Ngâm Vô Sương xoay người trở về, một thân bạch y thuần khiết chiếu ra một quang sáng lớn, có vài phần thoát tục.

Các môn phái không còn hứng thú, cũng chia nhau ra về.

“Đối kháng Ma giáo và Khương Cốt bang vốn là chuyện của toàn bộ võ lâm, bọn họ thân ở giang hồ thì phải tới Thiên Ổ Thủy trại”. Tiêu Triển đuổi theo Ngâm Vô Sương. “Cần gì nói như thế đó là việc tư của Vô Tuyết môn vậy, khi không lại thiếu ơn nghĩa của bọn họ”

“Không muốn giải thích”. Ngâm Vô Sương vươn tay đẩy ra cửa viện.

Tần Thiếu Vũ đang mang Ngâm Lạc Tuyết ra phơi nắng.

“Làm gì vậy?”. Ngâm Vô Sương khó hiểu.

“Hần bảo lạnh”. Tần Thiếu Vũ giao người lại cho hần.

“Lạnh ư?”. Ngâm Vô Sương cau mày. Người của Vô Tuyết môn luyện tập nội công cực kì âm hàn, dù là mùa đông cũng ngủ trên giường băng, sao lại cảm thấy lạnh?

“Ta bắt mạch cho hần, không thấy có gì khác lạ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều lòng bàn tay lúc lạnh lúc nóng, chắc cũng do cổ trùng”

“Tả hộ pháp chừng nào mới tới được?”. Ngâm Vô Sương hỏi. Dù sao cũng là đệ đệ duy nhất, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng.

“Ta sẽ phái người đi tìm”. Tần Thiếu Vũ ra ngoài. “Tối đa một canh giờ”

Thẩm Thiên Phong đuổi theo. “Người phải về sao?”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Có việc ư?”

“Người cứ như vậy mà về ư?”. Thẩm Thiên Phong xóc xóc áo ngoài của hần.

Tần Thiếu Vũ: ...

“Nếu Lăng nhi hỏi tới...”

“Đưa của người cho ta”. Tần Thiếu Vũ nhanh trí cắt ngang hần.

Thẩm Thiên Phong: ...

“Ta phải chạy về phái người tìm Hoa Đường”. Tần Thiếu Vũ rút dây lưng của Thẩm Thiên Phong ra. “Hơn nữa nhà ngươi không có bình dấm chua, dù không mặc quần áo về cũng không có ai hỏi”

Thẩm Thiên Phong một chưởng vỗ lên ngực Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ lách mình tránh thoát, vô liêm sỉ dùng khinh công về khách phòng, trước hết phân phó ám vệ tìm Hoa Đường, sau đó thì leo tường nhảy vào trong viện.

Thẩm Thiên Lăng đang ngồi trên ghế đọc sách.

Tần Thiếu Vũ ôm hấn từ phía sau. “Cướp sắc!”

“A, sợ quá!”. Thẩm tiểu thụ rất phối hợp.

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, hung hăng hôn lên mặt hấn một cái.

“Chuyện thế nào rồi?”. Thẩm Thiên Lăng đứng dậy.

“Không xem như thuận lợi”. Tần Thiếu Vũ chỉnh sửa tóc tai cho hấn. “Có điều đừng lo”

“Ta nghe tiếng hò hét xung quanh”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Còn tưởng xảy ra chuyện”

“Một vài kẻ nhân cơ hội lấy lòng Vô Tuyết môn mà thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không cần để ý, ăn cơm chưa?”

“Chưa”. Thẩm Thiên Lăng ngáp một cái. “Muốn chờ người về ăn chung”

Tần Thiếu Vũ cười cười, kéo tay hấn ra ngoài.

“Í?”. Thẩm Thiên Lăng đột nhiên thấy không đúng. “Vì sao dây lưng của người đổi rồi?”

Tần Thiếu Vũ: ...

Màu sắc không khác nhau là mấy, vậy cũng phát hiện được nữa ư?

“Khai thật ra!”. Thẩm Thiên Lăng nhéo má hấn.

Tần Thiếu Vũ khen ngợi. “Phu nhân thật tinh tế”

“Đừng lãng sang chuyện khác!”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc. Loại chuyện chồng về trễ mà quần lót đổi màu này!

“Cho Ngâm Vô Sương rồi”. Tần Thiếu Vũ khai thật.

Thẩm tiểu thụ nhất thời long trời lở đất!

“Sau khi Ngâm Lạc Tuyết trúng cổ độc thì sức lực rất mạnh, dây bình thường trói không được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dây lưng của ta làm từ Thiên Tầm Ti”

“Vì vậy người liền cởi áo tháo thắt lưng ư?”. Thẩm tiểu thụ oán hờn. “Vô Tuyết môn ngay cả sợi dây cũng không có ư?”

Tần Thiếu Vũ bị hấn chọc cười. “Một sợi dây lưng thôi mà”

“Dây lưng cũng không thể tùy tiện cho người khác!”. Thẩm Thiên Lăng rất nhỏ nhen. “Nhất là Ngâm Vô Sương!”. Đối với tình địch phải vô tình lãnh khốc như gió thu cuốn bay lá vàng vậy!

“Ừ, lần sau sẽ không như vậy nữa”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên môi hấn. “Để bồi thường, ta dẫn người đi ăn đồ ăn Tây Vực”

Trong đầu Thẩm Thiên Lăng lập tức hiện ra một đầu dê nướng ớt, vàng óng xốp giòn thơm phức! Còn đang chảy mỡ, cực kì sinh động!

Nhưng không đợi hai người ra cổng thì Triệu Ngũ đã lo lắng chạy vào. “Cung chủ!”

“Chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Khương Cốt bang vừa liên lạc với Hồng Phi Hoàng, muốn hấn kiểm có tiếp cận Thẩm công tử, đồng thời nghĩ cách đem vật này đặt trong phòng công tử”. Triệu Ngũ lấy ra một cái chai nhỏ.

“Ta?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

Sắc mặt Tần Thiệu Vũ rất khó coi, nhận lấy cái chai lắc lắc.

“Người đừng mở ra”. Thảm Thiên Lăng khấn trương ngăn lại. “Không biết là thứ gì, lỡ có độc thì làm sao bây giờ”

“Trừ cái đó ra, còn gì khác không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Không còn, còn lại chỉ là lấy sinh tử của Hồng lão bang chủ ra uy hiếp hần”. Triệu Ngũ nói. “Có điều Hồng Phi Hoàng đã quyết tâm hợp tác với Chúc Thanh Lam, vì vậy không bị ảnh hưởng nhiều”

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Vất vả rồi, nói cho Chúc Thanh Lam rằng cẩn thận mọi chuyện”

Đợi Triệu Ngũ rời đi rồi, Tần Thiệu Vũ mang Thảm Thiên Lăng trở lại sảnh trước, đặt cái chai lên bàn.

“Là cái gì vậy?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiệu Vũ lấy một cái mâm sứ qua, cẩn thận mở nắp bình.

Thảm Thiên Lăng vô cùng khấn trương đứng bên cạnh hần.

Một viên thuốc gì đó lăn ra, xoay một vòng trong mâm.

“Đừng dùng tay chạm vào!”. Thảm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Ừ, ta không chạm vào”

“Ta lấy búa đập ra xem”. Thảm tiểu thụ cực kì bạo lực.

“Không cần”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

Tần Thiệu Vũ nói. “Đã ra rồi”

“Ra rồi?”. Thảm Thiên Lăng cúi đầu nghiêm túc nhìn một chút, chỉ thấy viên thuốc bắt đầu tan thành nước, bên trong có một con sâu nhỏ đang nhúc nhích, nếu không phải trên đầu có chấm đỏ thì gần như không thể nhìn ra.

“Thật ghê tởm”. Vẻ mặt Thảm tiểu thụ chán ghét.

Tần Thiệu Vũ rót chút rượu vào mâm, châm lửa đốt sạch.

“Rót cuộc là cái gì vậy?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Còn nhớ lúc trước ta từng nói cậu người có vấn đề không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Nhớ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Người còn bảo đại ca nhắc nhở mẫu thân phải cẩn thận”

“Có một chuyện ta vẫn không nói với người”. Tần Thiệu Vũ ôm hần ngồi lên ghế. “Lo rằng người biết sẽ sợ”

“Chuyện gì?”. Thảm Thiên Lăng tò mò.

“Lúc trước cậu người hạ cổ trùng trong đầu người”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Trong đầu ta?”. Mặt Thảm Thiên Lăng trắng bệch.

“Lúc người hôn mê đã lấy ra rồi”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hần. “Đừng sợ”

Thảm Thiên Lăng vẫn còn hơi sồn gai ốc.

“Mục đích của cổ trùng là để khống chế người”. Tần Thiệu Vũ nói. “Mà hôm nay một khi cổ trùng này được thả ra, sẽ theo khí tức của đồng loại mà thần không biết quỷ không hay tiến vào thân thể người, đẩy nhanh tốc độ khống chế”

“Đừng nói nữa”. Lòng bàn tay Thảm Thiên Lăng phát lạnh.

“Đừng sợ”. Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ lưng hần. “Có ta ở đây”

Thảm Thiên Lăng ôm hần không nói gì.

“Ta sẽ không để người xảy ra chuyện”. Tần Thiếu Vũ nhẹ giọng lặp lại lần nữa.

“Những người đó muốn không chế ta làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên là để đối phó ta”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp bụng hân.

Thẩm Thiên Lăng càng ôm hân chặt hơn.

“Sớm biết vậy ta đã không nói cho người biết”. Tần Thiếu Vũ bắt đắc dĩ. “Sao lại sợ tới mức này”

“Ta sẽ không làm người bị thương”. Thẩm Thiên Lăng kề vào tai hân nói. “Dù trúng cổ cũng sẽ không!”

“Ta biết”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên môi hân. “Lăng nhi của ta ngoan nhất”

“Ta có thể giúp người làm gì không?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hân.

“Hử?”. Tần Thiếu Vũ hơi khó hiểu.

“Tuy ta không biết võ công nhưng vẫn muốn giúp người”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

Đáy mắt Tần Thiếu Vũ có chút ý cười.

“Cười cái gì”. Thẩm Thiên Lăng uể oải. “Quả thật ta cái gì cũng không biết, nhưng người không cần biểu lộ rõ ràng vậy chứ!”

“Vì sao đột nhiên muốn làm gì đó giúp ta?”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hân.

“Cũng không thể cứ để người bảo vệ mãi”. Thẩm Thiên Lăng hơi bứt rứt, kiếp trước lão tử có thể nuôi rất nhiều người, là một người cực kì có ích cho xã hội!

“Người quả thật có thể làm một chuyện cho ta”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Chuyện gì?”. Mắt Thẩm Thiên Lăng sáng lên.

Tần Thiếu Vũ nói. “Giả bệnh”

Í í, cái này ta rành lắm! Thẩm tiểu thụ hăng hái. “Giả thế nào?”

“Trúng cổ trùng, thân thể suy yếu hơn trước nhiều”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta sẽ kiếm cơ để Hồng Phi Hoàng đến thăm người, khiến Ma giáo nghĩ hân hạ cổ cho người rồi”

“Sau đó thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Sau đó người giả bộ té xỉu trước mặt mọi người, chuyện còn lại cứ giao cho vi phu là tốt rồi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Được không?”

Tất nhiên được! Cơ bản là không hề có độ khó! Thẩm tiểu thụ nghiêm túc gật đầu.

“Ta sẽ nhanh chóng sắp xếp, có điều bây giờ chúng ta phải ăn cơm trước”. Tần Thiếu Vũ kéo hân đứng dậy. “Không thể để bụng mỡ bị đói”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Trước lúc ăn cơm nói điều này là để nhắc ta giảm béo sao?

Cực kì phiền!

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nắm bàn tay nhỏ bé của hân ra cửa.

Bởi vì Ngâm Lạc Tuyết xảy ra chuyện nên Thiên Ổ Thủy trại không có bao nhiêu người, trên đường càng vắng vẻ hơn, hơn phân nửa quán xá đều đóng cửa.

“Dân chúng nơi này xem như gặp xui xẻo”. Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Vốn đang yên bình đột nhiên tới một đám người chém chém giết giết, không làm ăn gì được”

“Chờ xong chuyện rồi Thiên Ổ Thủy trại và Vô Tuyết môn sẽ bồi thường cho dân chúng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người đừng lo, người trong giang hồ sẽ không để dân chúng bị thiệt hại”

“Thật sao?”. Thắm Thiên Lăng lần đầu tiên nghe thấy chuyện này. Đại hiệp trong TV sau khi gây hoạ xong thì sẽ vung tay áo bay đi, loại chuyện quay đầu lại trả tiền này chẳng cao quý chút nào nên tất nhiên không thể làm!

“Lừa người làm gì?”. Tần Thiệu Vũ dẫn hắn vào tửu lâu. “Nếu không làm việc tốt cho dân chúng thì đâu còn gọi là môn phái nữa, mà chẳng khác gì thổ phỉ”

Thắm tiểu thụ vui mừng. “Nói được những lời này, người tốt cuộc có bộ dạng của một đại hiệp chính phái rồi”

Tần Thiệu Vũ nhéo mặt hắn. “Vậy trước kia ta giống cái gì?”

Thắm tiểu thụ nghiêm túc. “Giống lưu manh!”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Ăn thôi!”. Tranh thủ trước khi bị hắn bóp véo, Thắm Thiên Lăng nhanh chóng lảng sang chuyện khác!

“Trở về rồi phạt người sau!”. Tần Thiệu Vũ cùng hắn ngồi xuống.

Tiểu nhị đang chờ gọi món hơi run tay, eo ôi những lời này thật khiến người ta giật mình a!

“Một bình Thiêu Dao Tử, hai tô mì thịt bò, thêm một phần thịt bò nữa”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Vâng!”. Tiểu nhị vui vẻ chạy xuống lầu.

Thắm tiểu thụ buồn bực. “Không phải ăn món Tây Bắc sao?”

“Ừ, đây là quán mì thịt bò Tây Bắc”. Tần Thiệu Vũ nói.

Thắm Thiên Lăng: ...

Mì thịt bò cũng gọi là món chính sao?

Rõ ràng chỉ là lót dạ!

“Tiệm mì này ngon lắm”. Tần Thiệu Vũ đưa đũa cho hắn.

Ngon là một chuyện, nhưng ta đang mong đợi được ăn dê nguyên con a! Thắm Thiên Lăng cảm giác mình bị lừa gạt!

Có điều đợi hai tô mì được bưng lên, Thắm Thiên Lăng lập tức hiểu ra tại sao gọi là món chính.

Vì tô cực kì lớn!

Thắm Thiên Lăng cúi đầu so sánh, sau đó nghiêm túc nói. “So với mặt ta còn lớn hơn!”

Vừa dứt lời, một chậu thịt bò lớn được đặt lên bàn.

...

Thắm Thiên Lăng vẽ mặt >_<. “không=”” muốn=”” ăn=”” nữa!”.=“” vừa=”” nhìn=”” đã=”” ngán,=”” hơn=”” nữa=”” tối=”” thiếu=”” cũng=”” phải=”” cắt=”” ra=”” chứ,=”” một=”” tảng=”” bự=”” như=”” vậy=”” thì=”” phải=”” gặm=”” thê=”” nào=””>

Tần Thiệu Vũ dùng dao cắt một miếng đưa tới miệng hắn.

Thắm Thiên Lăng ghét bỏ cắn một cái, sau đó cánh cửa thế giới mới đã được hùng hực mở ra!

“Cay quá!”. Thắm Thiên Lăng phì phò hít một hơi lạnh khí.

Tần Thiệu Vũ đưa cho hắn một chén rượu nhỏ.

Thắm Thiên Lăng thử uống một hớp, thấy hơi ngọt, vì vậy uống một hơi cạn sạch.

Ngao ngao thật sướng khoái!

“Bò cao nguyên hảo hạng cùng rượu chưng cất mười năm, cực hợp”. Tần Thiệu Vũ lại cắt cho hắn một miếng thịt.

Thẩm Thiên Lăng ăn thịt uống rượu, cay đến mức chảy nước mắt nhưng rất sảng khoái, quả thật phê phê!

Tần Thiếu Vũ ở đối diện nhìn hẩn cười. “Ăn một bữa cơm mà có nhiều biểu cảm như vậy”

“Ăn ngon”. Một ngày trước bởi vì Hàn độc mà chưa được ăn đồ ăn có mùi vị, thật vất vả mới được một bữa thịt, Thẩm tiểu thụ nghĩ cuộc đời quả thật trọn vẹn.

Hậu quả của chuyện này chính là Thẩm tiểu thụ say khướt!

Sau khi dân chúng trong thành tận mắt thấy cảnh ân ái “Tần cung chủ cùng Thẩm công tử quay về quán trọ” thì đồng loạt tỏ ra cảm động không chịu nổi, ngay cả khăn cũng khóc ướt.

“Đang êm đẹp dẫn hẩn đi uống rượu làm gì?”. Thẩm Thiên Phong nghe tin chạy tới quán trọ, thấy Thẩm Thiên Lăng say mềm, nhất thời lại nảy sinh ý tưởng bóp chết Tần Thiếu Vũ trong đầu.

“Có ý”. Tần Thiếu Vũ lau mặt cho Thẩm Thiên Lăng. “Phượng Cửu Dạ muốn hạ cổ cho hẩn, ăn nhiều đồ cay cổ trùng sẽ cách xa một chút”

“Ngoại trừ thuốc lần trước còn có cái gì nữa?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

Tần Thiếu Vũ cầm tay Thẩm Thiên Lăng bỏ vào chăn, đại khái kể lại một lần chuyện hôm nay của Hồng Phi Hoàng.

Thẩm Thiên Phong tức giận y như dự đoán. “Vô liêm sỉ”

Thẩm Thiên Lăng mơ mơ màng màng bị dọa một chút.

Tần Thiếu Vũ an ủi vỗ vỗ ngực hẩn, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Thiên Phong. “Người ở đây mắng bao nhiêu đi nữa thì Phượng Cửu Dạ cũng không nghe được”

“Có kế hoạch gì không?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Ta muốn Lăng nhi giả bộ trúng cổ”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Sau đó thì sao?”. Thẩm Thiên Phong khề nhú mày.

“Sau đó tính tiếp từng bước”. Tần Thiếu Vũ nói thật. “Ta cũng không thể dự đoán trước bước tiếp theo của Ma giáo”

“Người có chắc là Lăng nhi diễn tốt không đó?”. Thẩm Thiên Phong liếc Thẩm Thiên Lăng đang ngủ vù vù trên giường. “Nếu là hẩn trước khi mất trí nhớ ta còn nắm chắc vài phần, nhưng bây giờ...”. Nhìn sao cũng thấy ngốc!

“Bây giờ hẩn còn biết diễn hơn”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Điểm này ta có thể bảo đảm”

Thấy hẩn chắc chắn như vậy, Thẩm Thiên Lăng cũng không nhiều lời, sau khi nói vài câu thì trở về phòng mình.

Tần Thiếu Vũ gọi người chuẩn bị nước ấm, bình tĩnh cởi trần truồng Thẩm Thiên Lăng ra.

Trên thân thể trắng nõn có vài vết hôn nhạt màu chưa biến mất, ánh mắt Tần Thiếu Vũ dịu dàng, dùng khăn ẩm lau người cho hẩn.

Thẩm Thiên Lăng thoải mái lắm lắm, chủ động dang tay dang chân lộ ra chim nhỏ, cực kì phóng túng!

Tần cung chủ rất biến thái mà vươn tay bóp bóp, hơi thô bỉ.

“Đừng sờ!”. Thẩm Thiên Lăng đẩy hẩn ra.

“Có cho ăn hay không?”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hẩn mập mờ nói nhỏ.

Thẩm Thiên Lăng sung sướng nói. “Ta muốn tè”

Tần Thiếu Vũ vội vàng ôm hẩn tới sau bình phong, tiện tay... tìm một bình hoa.

Không sai, hẩn chính là thất đức như vậy đấy!

Miệng bình hoa hơi nhỏ, Thắm Thiên Lăng tè hơn phân nửa, sau đó rưng rưng nhìn Tần Thiếu Vũ, vô cùng đau khổ nói. “Nhắm không trúng”

Tần Thiếu Vũ gần như cười thắt cả ruột.

Thật vất vả “giải quyết” xong, Thắm Thiên Lăng nằm lì trên giường yên tĩnh ngủ. Tần Thiếu Vũ đến gần hắn, từng chút một vỗ nhẹ lên lưng hắn.

“Người đừng đuổi ta đi”. Thắm Thiên Lăng mơ màng ôm lấy hắn.

“Sao ta lại đuổi người đi được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không được nói lung tung”

“Cũng không được giận”. Thắm Thiên Lăng tiếp tục rên hừ hừ.

“Sao ta phải giận?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ta lừa người”. Giọng Thắm Thiên Lăng rất mơ hồ.

“Lừa ta cái gì?”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên tay hắn.

Mũi Thắm Thiên Lăng hơi đỏ lên, càng ôm hắn chặt hơn.

“Không muốn thì đừng nói”. Tần Thiếu Vũ rất kiên nhẫn với hắn. “Không cần miễn cưỡng chính mình”

Thắm Thiên Lăng tựa trước ngực hắn, ngủ rất say sưa.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Đường gõ cửa. Tần Thiếu Vũ cẩn thận đem người trong ngực thả vào chăn rồi xuống giường mở cửa cho nàng.

“Cung chủ”. Hoa Đường nhìn Thắm Thiên Lăng nằm trên giường. “Có thể đi chỗ khác nói không?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, cẩn thận đóng cửa phòng, cùng nàng đi sang căn phòng cách vách.

“Tối hôm qua sau khi thuộc hạ xem qua Lạc Tuyết công tử thì nghiên cứu cả đêm”. Hoa Đường nói. “Cổ độc hắn trúng cực kì hung tàn, nếu cổ trùng trong cơ thể chết đi thì mạng của hắn cũng hết”

“Cổ trùng có thể sống bao lâu?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Tối đa ba tháng”. Hoa Đường nói. “Cho nên phải giải độc cho hắn nhanh một chút”

“Làm sao mới giải được?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ta đã nói qua với Ngâm môn chủ”. Hoa Đường nói. “Không có thuốc nào giải được, chỉ có thể dựa vào nội lực bức cổ trùng ra, có điều rất có thể sẽ bị ăn ngược lại”

“Người hiểu biết bao nhiêu về cổ độc này?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không nhiều lắm”. Hoa Đường lắc đầu. “Trước kia sư phụ cũng chỉ đơn giản nói qua với ta, vốn tưởng rằng đã biến mất khỏi giang hồ, ai ngờ lại bị Ma giáo tìm được”

“Bàn về những thứ tà đạo này đúng là không mấy ai sánh bằng Phượng Cửu Dạ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta đi Thiên Ổ Thủy trại nhìn xem, người nghỉ ngơi đi”

“Thuộc hạ tìm vài người tới bảo vệ Thắm công tử”. Hoa Đường nói.

“Không cần”. Tần Thiếu Vũ còn chưa nói chuyện, cửa phòng đã mở ra, Thắm tiểu thụ hé vào nửa cái đầu. “Ta cũng đi xem Ngâm Lạc Tuyết”

83. Chương 81: Giả Bộ Bệnh!

“Người muốn đi xem Ngâm Lạc Tuyết ư?”. Tần Thiếu Vũ nghe vậy bất ngờ.

“Không được sao?”. Thắm Thiên Lăng hơi thấp thỏm.

“Đương nhiên được”. Tần Thiếu Vũ rất nghe lời hắn. “Có điều sao lại muốn đi xem hắn?”

“Cũng không thể cái gì cũng không làm”. Thảm Thiên Lăng ngồi trên ghế. “Người là người trong giang hồ, đương nhiên ta cũng muốn tìm hiểu nhiều hơn”

Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên má hắn. “Những lời này ta thích”

“Hơn nữa còn một nguyên nhân khác!”. Thảm tiểu thụ cực kì nhỏ nhen mà bức tức nói. “Sau này người không được một mình đi tìm Ngâm Vô Sương!”. Hôm qua mất đai lưng, lỡ hôm nay mất quần thì làm sao bây giờ? Rất nghiêm trọng đó!

Tần Thiếu Vũ: ...

Về mặt Thảm Thiên Lăng vô cùng khí phách!

Ta mới là vợ cả!

“Phu nhân quá lo rồi, mười Ngâm Vô Sương cũng không bằng người”. Tần cung chủ nhân cơ hội biện hộ bằng những lời buồn nôn.

“Tất nhiên!”. Thảm tiểu thụ cực kì tự kỷ!

Ấm vệ ngoài cửa sổ đồng loạt gật đầu.

Hơn nữa phu nhân nhà ta còn có cái đuôi xù!

Lúc run lên thật khiến lòng người vỡ nát biết không!

Ngâm môn chủ cơ bản không thể sánh bằng!

Vì vậy sau khi đơn giản ăn xong bữa sáng, hai người liền cưỡi ngựa đi Thiên Ổ Thủy trại. Ven đường dân chúng thấy được đều phấn khích, cảm thán rằng làm chuyện đó trên lưng ngựa thật phóng túng nóng bỏng, quả thật chịu không nổi.

Không sai, sức tưởng tượng của người dân lao động phong phú thế đó, phải kiêu ngạo mà LIKE một cái!

Mà trong Thiên Ổ Thủy trại, Ngâm Vô Sương đang tựa vào giường nghỉ ngơi, giữa chân mày hơi mệt mỏi.

Tiêu Triển rót một chén trà cho hắn. “Đi ngủ chút đi”

Ngâm Vô Sương lắc đầu. “Đa tạ đêm qua Nhị đương gia ở lại giúp ta”

“Môn chủ khách khí rồi”. Tiêu Triển ngồi trên ghế. “Đối địch với Ma giáo là trách nhiệm của toàn bộ võ lâm”

Ngâm Lạc Tuyết thiêm thiếp trên giường, hắn đã phát điên cả đêm rồi, nếu không nhờ Hoa Đường châm ột cây ngân châm thì sợ rằng vẫn còn đang điên cuồng.

“Tiếp theo môn chủ định làm thế nào?”. Tiêu Triển hỏi.

“Ta sẽ bức cổ trùng ra cho hắn”. Ngâm Vô Sương nói.

Tiêu Triển cau mày. “Nhưng đêm qua Hoa Đường cô nương nói nếu vận công thì rất có thể bị phản phệ”

“Thì sao”. Giọng Ngâm Vô Sương lạnh nhạt. “Nếu không cứu hắn, dù không phải vì cổ độc, hắn cũng tự khiến mình mệt chết”. Không ăn không uống điên cuồng cả ngày, dù nội lực cao cường cũng không thể sống bao lâu.

Cửa viện bị người đẩy ra, đồng thời còn vang lên tiếng kêu sợ hãi của Thảm Thiên Lăng.

Tiêu Triển đứng dậy ra ngoài xem là chuyện gì.

Thảm Thiên Lăng còn chưa hoàn hồn, trong tay Tần Thiếu Vũ nắm một con tuyết điêu màu trắng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”. Tiêu Triển hơi khó hiểu.

“Là thú cưng ta nuôi”. Ngâm Vô Sương đứng ở cửa, vô cảm nói. “Doạ Thảm công tử rồi”

“... Không sao”. Nhưng quả thật là bị dọa! Vừa vào cửa đã bị một bóng trắng lao vào mặt, thật cực kì đáng sợ!

Tần Thiếu Vũ thả tuyết điêu xuống đất. Cục bông nhỏ màu trắng cảm giận liếc Thảm Thiên Lăng, xoè cánh vội vàng bay vào lòng Ngâm Vô Sương.

Thảm tiểu thụ toàn thân đều Sparta, cái gọi là chủ nào tớ nấy chính là đây!

Một động vật không cần có biểu cảm phong phú vậy chứ!

Chẳng khoa học chút nào, quả thật không chịu nổi!

“Nhị công tử sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Vẫn vậy, thậm chí cổ độc ngày càng nghiêm trọng hơn”. Ngâm Vô Sương vào phòng. “Từ đêm qua tới nay, ngày càng trở nên điên cuồng”

Tần Thiếu Vũ đứng bên giường, vươn tay bắt mạch cho Ngâm Lạc Tuyết một chút.

“Ta dự định bức cổ trùng ra cho hẳn”. Ngâm Vô Sương nói.

“Sẽ nguy hiểm”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Nguy hiểm thì sao”. Ngâm Vô Sương nhìn người trên giường. “Ta tất nhiên phải cứu hẳn”

“Vậy môn chủ định lúc nào sẽ bức độc cho hẳn?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Càng sớm càng tốt”. Ngâm Vô Sương nói. “Chắc khoảng hai ngày tới”

“Nếu người xảy ra chuyện, Vô Tuyết môn phải làm sao?”. Tiêu Triển rõ ràng không tán thành hẳn qua loa như vậy. Vô lâm yên ổn vốn là do tứ đại môn phái giữ gìn, nếu Ngâm Vô Sương gặp chuyện ngoài ý muốn, Đông Bắc đương nhiên không ổn định, nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ ảnh hưởng toàn bộ giang hồ.

“Có bốn vị trưởng lão ở đó, không loạn được”. Giọng Ngâm Vô Sương rất lạnh.

Về mặt Tiêu Triển có chút chần chừ, nhưng cũng không nhiều lời nữa.

“Nếu ý môn chủ đã quyết, vậy thì càng sớm càng tốt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chỉ là việc này tốt nhất nên âm thầm tiến hành cho an toàn”

Ngâm Vô Sương gật đầu. “Đa tạ nhắc nhở”

Tuyết điêu đậu trên vai Ngâm Vô Sương, dùng ánh mắt cực kì cảnh giác nhìn Thảm tiểu thụ, quả thật chính là nhìn như hổ đói!

Thảm Thiên Lăng: ...

Sao lại làm ra bộ dạng giống như ta cướp đồ của người vậy! Rõ ràng là chủ người muốn cướp nam nhân của ta biết không!

Còn biết nói lý lẽ hay không!

“Nếu người đồng ý, ta muốn cùng Hoa Đường cô nương bàn bạc hành động cụ thể”. Ngâm Vô Sương nói.

“Đương nhiên, nàng sẽ cố hết sức giúp đỡ người”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Mấy ngày nay nếu còn có chuyện gì khác...”

“Người không cần quan tâm”. Tiêu Triển cắt ngang hẳn. “Cứ lo chữa thương cho nhị công tử đi, những chuyện khác chúng ta sẽ giải quyết cho người”

Về mặt Ngâm Vô Sương khó thấy được tan băng. “Đa tạ”

Trong lòng Thảm tiểu thụ hơi cảm thấy nguy cơ, thỉnh thoảng nét mặt dịu dàng thật cực kì khiến người ta thương yêu.

Vì vậy hẳn “lơ đễnh” nhìn nam nhân của mình một chút!

Tần Thiếu Vũ cười với hẳn. “Sao vậy?”

“Không có gì”. Nhìn lên bị phát hiện, Thảm Thiên Lăng bình tĩnh thu hồi ánh nhìn.

Trước mặt tình địch cần phải đoan trang lên.

“Không có chuyện gì khác, ta và Lăng nhi cáo từ trước”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu môn chủ có gì cần, Truy Ảnh cung sẽ toàn lực giúp đỡ”

Ngâm Vô Sương quét mắt nhìn Thẩm Thiên Lăng.

WTF người nhìn ta làm gì! Trong lòng Thẩm tiểu thụ hơi sững sốt, có điều vẻ mặt vẫn ôn hoà độ lượng. “Ta sẽ về báo cho đại ca biết, hẳn nhất định cũng sẽ giúp môn chủ một tay”

“Sau khi người mất trí nhớ, dường như biến thành người khác”. Ngâm Vô Sương lạnh lùng nói.

Thẩm Thiên Lăng rất nhanh trí. “Ai cũng nói vậy”

Ngâm Vô Sương còn muốn nói gì đó nhưng Ngâm Lạc Tuyết lại bắt đầu giãy dụa. Tiêu Triển vội vàng tiến lên hỗ trợ, Tần Thiếu Vũ nhân cơ hội mang béo béo nhà mình ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng buồn bực. “Lúc trước không phát hiện Tiêu Triển thích giúp đỡ người khác như vậy”

Tần Thiếu Vũ nhìn trời.

“Nói”. Thẩm Thiên Lăng chột chột hần.

“Thực ra bỏ qua chuyện hần muốn cướp người với ta, Tiêu Triển làm người không tệ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều tính tình hần hơi nóng nảy mà thôi”

“Cũng đúng, hần còn mang giải dược cho ta”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Lần sau nhân lúc không có người cảm ơn hần”

Tần cung chủ nhất thời bất mãn. “Cảm ơn thì cảm ơn, cần gì tìm lúc không có người?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Ta sẽ tìm cơ hội trả phần ơn nghĩa này cho hần”. Tần cung chủ nhéo lỗ tai Thẩm Thiên Lăng. “Người không cần cảm ơn”

Thẩm Thiên Lăng phản nài. “Người đừng bá đạo vậy chứ, ta cũng không có gì với hần”

“Vậy ta sẽ một mình đi cảm ơn Ngâm Vô Sương”. Tần cung chủ cực kì nhanh trí.

Thẩm tiểu thụ nghe vậy giận dữ. “Hần không giúp người chuyện gì, chạy qua cảm ơn làm chi?”. Rảnh quá hả?

Tần Thiếu Vũ rất hài lòng. “Suy bụng ta ra bụng người, người cũng không được đi”

...

Thẩm Thiên Lăng cảm giận đá hần một cái.

Không biết nói lý lẽ thật đáng ghét!

Xế chiều, Tần Thiếu Vũ có việc ra ngoài, để lại Thẩm Thiên Phong bảo vệ Thẩm Thiên Lăng.

“Mang người ra ngoài đi dạo nhé?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Không đi”. Thẩm Thiên Lăng nằm trên giường đọc sách.

“Không sợ bức bối sao?”. Thẩm Thiên Phong ngồi bên giường.

Thẩm Thiên Lăng vẫn kiên định lắc đầu.

Tuy trong phòng hơi oi bức nhưng nếu ra ngoài nhất định sẽ bị dân chúng nhìn thấy, bị dân chúng thấy tất nhiên lại phát sinh lời đồn! Nếu như đại ca bị viết thành hồ ly tinh thì quá kinh khủng rồi, cho nên không đi thì tốt hơn!

Thẩm Thiên Phong vén lên áo lót của hần.

“Ê ê!”. Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn, nhanh chóng đè vạt áo lại.

Thẩm Thiên Phong bị hấn chọc cười. “Sao lại phản ứng dữ vậy?”

Nói thừa, tất nhiên phải phản ứng dữ dội rồi, đang êm đẹp tự nhiên vạch bụng người ta lên xem làm gì? Chỗ này chỉ có ai kia mới được xem thôi!

“Thành thật trả lời đại ca một chuyện”. Thẩm Thiên Phong nâng hấn dậy.

“Chuyện gì?”. Thẩm Thiên Lăng ngồi thẳng dậy.

“Người thật lòng với Thiếu Vũ sao?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đại hiệp người có cần tán dóc bằng cách nghiêm túc như vậy không? Ta còn tưởng có chuyện gì lớn lắm!

“Nói thật đi”. Thẩm Thiên Phong rất nghiêm túc.

Thẩm tiểu thụ ngoan ngoãn gật đầu.

Thẩm Thiên Phong thở dài. “Cha không phải thật sự muốn gả người cho hấn”

“Ta biết”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Trước lúc ra ngoài cha đã lên tìm ta nói, giải độc mới là quan trọng nhất”

“Rồi sao?”. Thẩm Thiên Phong nhìn hấn.

“Ta vẫn muốn ở bên hấn”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

Thẩm Thiên Phong bật cười. “Từ nhỏ đến lớn khó thấy người kiên quyết một chuyện như vậy”

“Cho nên người khuyên cha giúp ta nha?”. Thẩm Thiên Lăng lấy lòng bóp vai cho hấn.

“Nếu ta không tán thành thì sao?”. Thẩm Thiên Phong chọc hấn.

Thẩm Thiên Lăng lập tức rưng rưng đau khổ nói. “Nhưng chúng ta đã ngủ với nhau rồi”

Thẩm Thiên Phong: ...

Thẩm tiểu thụ tiếp tục côi lòng tan nát.

Thẩm Thiên Phong bóp miệng hấn. “Lúc trước Thiếu Vũ nói người rất giỏi diễn trò, ta còn không tin”

Thẩm Thiên Lăng ngã ra giường. “Bị người phát hiện thì không xem là diễn giỏi”

Làm một diễn viên chuyên nghiệp, phải có yêu cầu cao với bản thân mình!

Phải LIKE cho sự chuyên nghiệp một cái!

Đêm nay Tần Thiếu Vũ về trễ.

Rạng sáng hôm sau, Hồng Phi Hoàng vội vã tới quán trọ, nói có việc cần gặp Tần Thiếu Vũ.

“Cung chủ còn đang ngủ”. Triệu Ngũ ôm kiếm đứng ngoài cửa.

Tạp dịch quét dọn trong viện nghe vậy lập tức chặc lưỡi trong lòng, còn đang ngủ lời này thật trắng trợn!

“Nhưng ta có việc gấp!”. Vẻ mặt Hồng Phi Hoàng lo âu.

“Có gì cứ nói với ta”. Triệu Ngũ chặn ở cửa.

“Không được, ta nhất định phải gặp Tần cung chủ”. Hồng Phi Hoàng vòng qua hấn xông vào bên trong.

Triệu Ngũ nhướn mày, ra tay vỗ như chặn hấn lại, nhưng vẫn “không cần thận” để hấn chạy vào phòng.

Eo ôi! Tạp dịch trong quán trọ vội vàng nhón chân vào xem, cực kì nhiều chuyện!

“A!!!”. Thẩm Thiên Lăng phối hợp hét lên một tiếng.

Ám vệ đồng loạt che mặt, phu nhân nhà ta thật yếu điệu, quả nhiên tuyệt vời!

Tần Thiếu Vũ vung lên một chưởng, ném Hồng Phi Hoàng ra cửa.

“Hôm đó cung chủ rõ ràng đáp ứng muốn điều tra hung thủ cho cha ta!”. Hồng Phi Hoàng nhếch nhác ngã sắp xuống viện, nhìn qua có chút thẹn quá thành giận.

“Ta vẫn đang điều tra”. Tần Thiếu Vũ vừa sờ béo béo nhà mình, vừa trầm giọng lạnh lùng nói. “Nếu thấy chậm thì người đừng tìm ta nữa”

Thẩm Thiên Lăng đẩy tay hắn ra.

Hồng Phi Hoàng hung hăng giậm chân một cái, xoay người ra khỏi quán trọ, rõ ràng tức giận không ít.

“Đi rồi sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi nhỏ.

“Diễn xong rồi đương nhiên phải đi”. Tần Thiếu Vũ xoay người đè lên hắn.

Thẩm tiểu thụ cảnh giác. “Người muốn làm gì?”

“Người”. Tần cung chủ lời ít ý nhiều.

Thẩm Thiên Lăng bình tĩnh tát hắn một cái.

Hiện tại giang hồ loạn như vậy, người còn có tâm trạng xx!

Thật đáng ghét!

Tần Thiếu Vũ gãi gãi eo hắn.

Thẩm tiểu thụ kêu ngoao ngoao, sau khi tập dịch ngoài cửa nghe được thì tay cũng run lên.

Sáng sớm quét rác cũng được hưởng phúc lợi này, ta thật có phúc!

Vì vậy chiều hôm đó lời đồn liên quan tới việc “Thiếu bang chủ Thái Hồ bang xông vào quán trọ Hỉ Phúc” đã truyền ra khắp bên ngoài. Tập dịch quán trọ làm nhân chứng, đương nhiên kiêu ngạo vô cùng, không ngừng lái nhải kể hết lần này đến lần khác, nhưng lại không chịu thôi mà càng ngày càng chế ra rất ly kỳ!

Tối hôm đó phiên bản bình thường “Thiếu bang chủ Thái Hồ bang hùng hổ xông vào quán trọ Hỉ Phúc, chất vấn Tần cung chủ vì sao không giúp Hồng lão bang chủ báo thù, kết quả bị Tần cung chủ một chưởng quét ra khỏi phòng, vì vậy sợ hãi giận dữ bỏ đi” đã phát triển thành phiên bản kỳ lạ là “Thiếu bang chủ Thái Hồ bang hùng hổ xông vào quán trọ Hỉ Phúc, vốn định chất vấn vì sao Tần cung chủ không giúp Hồng lão bang chủ báo thù, kết quả gặp được cảnh Thẩm công tử đang tắm, vì vậy bị Tần cung chủ bốc lên dấm chua mà một chưởng biến thành đồ chua. Thẩm công tử bị việc này hù dọa, hức hức khóc suốt cả ngày, rúc trong chăn không chịu ra. Mà Tần cung chủ vì an ủi hắn mà không tiếc dâng lên thân thể của mình, hiện tại đã là lần thứ 18 nhưng vẫn không có xu hướng dừng lại!”

Mà dân chúng sau khi nạp vào đầu hình ảnh Thẩm công tử nằm trong chăn khóc thầm thì đồng loạt tỏ ra tan nát cõi lòng!

Ám vệ nghe ngóng ngoài phố một vòng, cũng bị sức tưởng tượng của quần chúng dọa sợ, một đường chạy như điên về báo cáo với Tần Thiếu Vũ.

“Tổng cộng có 12 phiên bản!”. Ám vệ nghiêm túc không gì sánh được. “Cung chủ nghe cái nào trước?”

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Sao lại nhiều vậy?”

“Đúng thế!”. Ám vệ vô cùng kiêu ngạo. “Tập dịch sáng nay nổi tiếng bà tám mà! Hôm nay vốn không phải ngày hắn trực, nhưng ta đã cố ý cho tên tập dịch phải trực ăn ít bữa đậu, nên hắn mới tới thay!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Làm chuyện này cũng không cần tự hào ưỡn ngực a!

“Đồn càng lung tung càng tốt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sớm đồn tới tai Ma giáo thì càng có lợi cho chúng ta”

“Điểm này cung chủ cứ yên tâm”. Triệu Ngũ ở bên cạnh nói. “Khẳng định có người của Ma giáo đi thám thính tin tức. Thuộc hạ đoán rằng không tới ngày mai, bọn họ sẽ biết Hồng Phi Hoàng đã dựa theo lời dẫn mà xông vào phòng ngủ của Thẩm công tử”

Tần Thiếu Vũ nhìn Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm tiểu thụ lập tức nghiêm túc gơ tay. “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Giả bộ hôn mê, chuyện này cơ bản không tính là gì!

Đẳng cấp chuyên nghiệp mà!

Vì vậy một ngày lại trôi qua, Tần Thiếu Vũ và Thẩm Thiên Lăng cùng cười Đạp Tuyết Bạch chọn thời điểm đông người nhất mà vào tửu lâu ăn điểm tâm.

“Lăng nhi muốn ăn gì?”. Sau khi ngồi xuống, Tần Thiếu Vũ dịu dàng hỏi.

“Không muốn ăn”. Sắc mặt Thẩm Thiên Lăng tái nhợt – bởi vì điều kiện có hạn cho nên hắn không thể làm gì khác ngoài bôi một lớp phấn lên mặt, tới gần sẽ thấy toả mùi thơm ngào ngạt!

“Thẩm công tử không khoẻ sao?”. Tiểu nhị thân thiết hỏi.

Thẩm Thiên Lăng nhu nhược cười với hắn. “Chắc là cảm lạnh, đa tạ đã quan tâm”

“Hay là ăn một chén mì gừng đi?”. Tiểu nhị nhiệt tình đề cử. “Có thể xua tan khí lạnh”

“Mau một chút”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mang thêm chút bánh bao và một bát cháo”

“Vâng!”. Tiểu nhị xoay người chạy xuống lầu, Thẩm Thiên Lăng nhỏ giọng ho khan, ngay cả chân mày cũng nhíu lại.

Khách khứa xung quanh đồng loạt dùng ánh mắt bày tỏ sự đau lòng, kèm theo khiển trách đối với Tần cung chủ. Nhất định bởi vì tối qua quá kịch liệt, không chừng còn làm ngoài trời cho nên Thẩm công tử mới sinh bệnh.

Quả thật thối nát!

Trên lầu truyền tới tiếng bước chân, Thẩm Thiên Phong đang sải bước tới đây.

Thẩm tiểu thụ hơi bất ngờ, sao đại ca lại tới?

“Trùng hợp quá vậy?”. Thẩm Thiên Phong làm ra vẻ mặt bất ngờ.

Nhưng thực chất hắn cố tình đến, vì hắn muốn xem đệ đệ diễn kịch!

Tần Thiếu Vũ trừng hắn.

Thẩm Thiên Phong thản nhiên ngồi bên cạnh Thẩm Thiên Lăng. “Thấy khó chịu thế nào?”

Khách khứa lập tức vểnh tai, bắt đầu hi vọng Thẩm công tử hức hức khóc lên, sau đó nói những câu MOE như “Tối qua hắn ức hiếp người ta!”.

Thẩm Thiên Lăng nhợt nhạt cười. “Không sao, ăn chút gì đó thì tốt rồi”

Quần chúng tỏ ra rất thất vọng, câu trả lời không đột phá tí nào!

“Mì đến đây!”. Tiểu nhị bưng khay chạy tới. “Mì gừng nóng hổi”

Thẩm Thiên Lăng dùng đũa khuấy hai cái, sau đó suy yếu cau mày. “Không muốn ăn”

“Sao có thể không ăn được”. Tần Thiếu Vũ đưa một cái bánh bao cho hắn. “Ngoan, ăn một chút thôi cũng được”

“Không ăn”. Thẩm Thiên Lăng bỏ đũa xuống.

Khách khứa phần khích nể nắm chặt tô, tuy ngoan ngoãn biết điều rất quan trọng, nhưng thỉnh thoảng làm mình làm mẩy rất đáng yêu a!

“Ăn một miếng thôi”. Tần Thiếu Vũ rất kiên trì.

“Đã nói không ăn mà”. Thẩm Thiên Lăng cao giọng một chút, đứng lên ra ngoài.

Thẩm Thiên Phong và Tần Thiếu Vũ đuổi theo sau.

Thang lầu hơi cao, Thẩm Thiên Lăng vịn lấy tay cầm, hình như hơi choáng.

Thẩm Thiên Phong nhanh chóng vươn tay muốn đỡ hắn.

Thẩm tiểu thụ kiên định ngã vào lòng Tần cung chủ, một chút cũng không tính sai phương hướng!

Thẩm Thiên Phong: ...

“Lăng nhi!”. Tần Thiếu Vũ ôm lấy hắn.

“Ôi chào!”. Khách khứa xung quanh giật nảy mình, đồng loạt muốn bước tới giúp đỡ, nhưng Tần Thiếu Vũ đã ôm hắn nhảy ra ngoài cửa sổ.

Tiểu nhị run run nhìn Thẩm Thiên Phong. “Đồ ăn của chúng ta không có vấn đề a, Thẩm công tử sao lại...”

“Không sao”. Thẩm Thiên Phong thả một thỏi bạc xuống bàn. “Gần đây Lăng nhi hơi suy yếu, quấy rầy mọi người ăn uống, bữa nay xem như ta đãi”

Thật đặc biệt khí phách!

“Vâng vâng vâng, đa tạ Thẩm thiếu hiệp”. Tiểu nhị thở phào nhẹ nhõm, lại lo lắng hỏi. “Thẩm công tử không sao chứ?”

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Phong xoay người xuống lầu. “Việc này mọi người cứ xem như chưa từng phát sinh, tiếp tục ăn cơm đi”

Nhưng làm sao có thể xem như chưa phát sinh, tận mắt thấy Thẩm công tử yếu điệu hôn mê, chuyện này quả thật đáng giá bàn tán ba ngày biết không!

Thật kiêu ngạo không chịu nổi!

84. Chương 82: Tần Cung Chủ Đi Làm Nhiệm Vụ

Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng về quán trọ, sau khi vào cửa thì trực tiếp đặt lên giường, đè ra hôn lưỡi một phen!

“Còn có nhân tính hay không?”. Thẩm tiểu thụ yếu ớt kháng nghị. “Người xem, ta bệnh nặng như vậy!”

“Không được tự nguyện rửa chính mình”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn.

“Nhột!”. Thẩm Thiên Lăng đẩy hắn ra, hồ hởi nói. “Ta diễn đạt không?”

“Đương nhiên đạt”. Tần Thiếu Vũ cắn gò má hắn một chút. “Từ hôm nay trở đi người chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt trong quán trọ, chuyện còn lại để ta làm”

“Phải nghỉ ngơi bao lâu?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Không lâu lắm”. Tần Thiếu Vũ chỉnh tóc cho hắn. “Ta cũng không nỡ để người bức bối trong phòng”

“Vậy người phải cẩn thận”. Thẩm Thiên Lăng ôm cổ hắn. “Không cho phép bị thương”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn cười. “Cho ta hôn cái bụng một chút được không?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, tốc độ đổi đề tài của người có phải nhanh quá rồi không!

“Im lặng là chấp nhận?”. Tần Thiếu Vũ cởi vạt áo hắn ra.

“Im lặng muội người! Người đừng hạ lưu cầm thú như vậy chứ!”. Thẩm tiểu thụ căm giận kháng nghị. “Phải làm một con người cao thượng!”

Mỗi ngày mong nhớ bụng của người khác, thật vô sỉ!

Tần cung chủ xem như không nghe thấy, vươn tay vạch áo lót hắn ra.

Cái bụng mềm phập phồng theo hô hấp, đặc biệt MOE!

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng.

“Có gì đáng cười đâu!”. Thẩm tiểu thụ giận. “Muốn hôn thì hôn lệ lên!”

Tần Thiếu Vũ cúi đầu tạo ra một dấu hôn trên bụng hân.

Xúc cảm utor át lại hơi đau đau, Thẩm Thiên Lăng cảm giác mình bị một con chó lớn cắn một cái, vì vậy nhắc chân đá hân.

“Phu nhân dữ ghê”. Tần Thiếu Vũ dề lên người hân.

“Không được quậy”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc. “Nói chính sự”

“Chính sự chỉ nói với người ngoài thôi”. Tần Thiếu Vũ ngậm lỗ tai hân. “Ta chỉ muốn làm chuyện xấu với Lăng nhi”

Thẩm Thiên Lăng ngao ngao kháng nghị. “Bây giờ là ban ngày nha!”. Sáng sớm làm chuyện này người cũng không sợ bắn hết mà chết sao?

Tần Thiếu Vũ vô liêm sỉ sờ “tiểu Lăng”.

WTF! Thẩm tiểu thụ nhất thời bốc hỏa, giận dữ nhào vào hân.

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh vươn tay ôm lại, loại chuyện chủ động yêu thương này cần phải hưởng thụ một phen!

“Người đâu cứu mạng!”. Trò chơi nhỏ giữa vợ chồng với nhau thật cực kì có tình thú biết không!

Một giây sau, đại ca hân đã vào!

Canh giờ gian đặc biệt chuẩn xác!

Trong phòng nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, Thẩm Thiên Lăng thấy trước mặt tối sầm, toàn thân đều sợ ngây ra!

WTF WTF thế mà bị xem cận cảnh!

Tần cung chủ bình tĩnh kéo quần cho hân, vốn đã cởi được một nửa rồi, thật đáng tiếc!

Sắc mặt Thẩm Thiên Phong đen kịt, nhìn như nhóm côn đồ đi đập phá. “Lúc nào rồi mà còn làm loạn!”

Thẩm tiểu thụ mặt đỏ tới mang tai, chui vào trong chăn, chỉ lộ ra hai con mắt.

“Hân không hiểu chuyện thì thôi, người cũng điên theo hân luôn sao?”. Thẩm Thiên Phong căm tức nhìn Tần Thiếu Vũ.

Cái gì gọi là ta không hiểu chuyện, rõ ràng là hân dục vọng khó nhịn! Thẩm Thiên Lăng thầm kháng nghị kịch liệt. Ta đặc biệt ít ham muốn biết không! Cơ bản cũng không muốn làm!

“Sao lại gọi là làm loạn?”. Tần cung chủ miễn cưỡng nói. “Người ngoài đều biết Lăng nhi bị bệnh hôn mê, về tình về lý, ta đương nhiên phải ở trong phòng với hân một tác không rời”

“Ở trong phòng cần phải gây ra động tĩnh lớn như vậy sao?”. Thẩm Thiên Phong nhanh chóng bước lên lôi Thẩm Thiên Lăng ra khỏi chăn, đầy khí phách và lãnh khốc nói. “Mấy ngày nay người ngủ với đại ca”

Lời này không thể nói lung tung a! Thẩm tiểu thụ lập tức khấn trương nhìn Tần Thiếu Vũ, vì hân nghĩ một giây tiếp theo hai người sẽ đánh nhau!

Nhưng sự việc rõ ràng ngoài dự đoán của hân.

“Dù người không nói ta cũng sẽ giao Lăng nhi cho người vài ngày”. Tần Thiếu Vũ ngồi dậy. “Tối nay ta sẽ âm thầm rời khỏi quán trọ”

Thẩm Thiên Lăng sửng sốt. “Người muốn đi đâu?”

“Dân chúng trong thành đều biết người hôn mê bất tỉnh, Ma giáo đương nhiên sẽ nghĩ người trúng cổ độc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Gần đây nhất định bọn họ sẽ đến tìm Hồng Phi Hoàng, ta muốn canh giữ bên đó”

“Trước giờ Ma giáo mưu ma chước quỷ, người phải cẩn thận một chút”. Thẩm Thiên Phong cau mày. “Có cần ta phái một số người theo người không?”

“Không cần, để lại bảo hộ Lăng nhi đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vốn định âm thầm theo dõi, nhiều người ngược lại dễ bị phát hiện”

“Vậy người định ở bên ngoài bao lâu?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Không biết”. Đáy mắt Tần Thiếu Vũ có chút ý cười, nhìn Thẩm Thiên Phong trêu chọc. “Dù sao chỉ còn có trưa nay, có thể trả phụ nhân lại cho ta không?”

Tất nhiên có thể! Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt đặc biệt MOE nhìn đại ca hần. Người không thể làm chuyện thất đức như phá hoại tình cảm vợ chồng người ta được, mau trả ta về!

Thẩm Thiên Phong đã quen với việc hần ăn cây táo rào cây sung nên cam chịu quăng hần qua.

Tần Thiếu Vũ vươn tay đón được, ôm lấy vuốt ve. “Đa tạ”

Thẩm Thiên Lăng ôm eo hần.

“Trước khi xuất phát đến tìm ta!”. Thẩm Thiên Phong vung tay ra ngoài, cực kì anh tuấn lãnh khốc!

“Sao đại ca lại hung hăng như vậy!”. Thẩm tiểu thụ ăn cây táo rào cây sung, chủ động khiển trách người trong nhà một chút.

“Đại hội võ lâm tiếp theo, Thiên Phong chín phần sẽ tiếp nhận vị trí minh chủ”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hần. “Hung hăng một chút cũng không có gì không tốt”

“Thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng hơi giật mình, minh chủ võ lâm nghe rất khí phách a!

“Lừa người làm gì”. Tần Thiếu Vũ đến gần hần. “Vị trí minh chủ đã bỏ trống nhiều năm, Thiên Phong cũng rất xứng đáng”

“Vậy còn người?”. Thẩm Thiên Lăng hăng hái. “Người có muốn làm minh chủ không?”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“Tại sao?”. Thẩm Thiên Lăng rất hóng chuyện.

Tần cung chủ bình tĩnh nói. “Không mang chí lớn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, người có cần trắng trợn vậy không?

“Hai mươi năm trước, võ lâm vốn có ngũ đại môn phái”. Tần Thiếu Vũ dùng ngón tay quần lấy tóc hần. “Ngoại trừ đông tây nam bắc, còn có một cái trung”

“Truy Ảnh cung?”. Thẩm Thiên Lăng suy đoán.

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Sau đó xảy ra chuyện gì?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hần.

“Lúc đó sư phụ ta tuổi trẻ khí thịnh, một lòng muốn Truy Ảnh cung độc bá”. Giọng Tần Thiếu Vũ rất thấp. “Cho nên ngày ngày đêm đêm nghiên cứu võ học, muốn xưng bá giang hồ, lại bỏ qua nhiều thú vui trên đời, cũng mất đi người yêu duy nhất”

Thẩm Thiên Lăng khẽ nhú mày.

“Sau cái chết của sư nương, sư phụ hối hận tự chặt một ngón tay, thề không bao giờ vì danh lợi nữa”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau lễ tang, hần phân phát đệ tử Truy Ảnh cung, rửa tay gác kiếm rời khỏi giang hồ, từ nay về sau không màng thế sự nữa”

“Lúc đó người mấy tuổi?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò.

“Năm sáu tuổi, sư phụ mang ta đi ẩn cư Nam Hải”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Cho đến mười năm trước, tứ đại môn phái liên kết phái người mang đến một phong thư, nói gần đây Ma giáo hoành hành, muốn mời sư phụ quay lại giang hồ. Sau khi sư phụ xem xong mặc dù thương cảm cho gian khổ của dân chúng nhưng vẫn không muốn quay về nơi chứa kí ức đau lòng”

“Cho nên đổi thành người?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tàn Thiếu Vũ gật đầu. “Lúc đó ta chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi. Một ngày nọ sư phụ gọi ta và sư huynh vào phòng, hỏi chúng ta muốn cả đời yên bình ở hải đảo hay muốn ra giang hồ rèn luyện một phen. Lúc đó chúng ta còn trẻ nên đương nhiên không muốn ở Nam Hải sống hết quãng đời còn lại, vì vậy chọn con đường thứ hai, dẫn người về trung thổ dừng lại Truy Ảnh cung”

Thẩm tiểu thụ thấy nam nhân của mình thật giỏi!

“Trước khi đi, sư phụ đã dặn ta không được coi trọng danh lợi”. Tàn Thiếu Vũ chột chột mặt hắc. “Cho nên địa vị hiện tại của Truy Ảnh cung rất tế nhị, ta cũng vui vẻ tự tại”

“Ừ, như vậy rất tốt”. Thẩm Thiên Lăng tựa trước ngực hắc. “Ta cũng thích như bây giờ!”

“May là năm đó ta không chọn ở Nam Hải cả đời chờ chết!”. Tàn Thiếu Vũ cười khẽ. “Nếu không biết đi đâu tìm người”

Thẩm Thiên Lăng hôn nhẹ lên cằm hắc.

“Hiện tại tình thế ở Thiên Ổ Thủy trại ta cũng không thể làm lơ”. Tàn Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hắc. “Trong thời gian này người phải bảo vệ chính mình cho tốt, đừng để Hàn độc phát tác nữa. Đợi mọi chuyện xong xuôi, ta sẽ giúp ngựa không ngừng đưa người đi Nam Hải”

“Ừ, ta biết”. Thẩm Thiên Lăng căn dặn. “Người cũng phải cẩn thận”

Tàn Thiếu Vũ ôm hắc vào lòng, lười biếng nhắm mắt lại. “Ngủ với ta một giấc”

Thẩm Thiên Lăng vùi mặt vào ngực hắc, bên tai truyền tới tiếng tim đập, rất đều đặn và rất an tâm.

Đêm xuống, Tàn Thiếu Vũ thay y phục dạ hành, lên ra khỏi quán trọ.

Đương nhiên trước khi đi phải hung hăng chiếm tiện nghi một phen! Dầu hôn loang lổ trên bụng Thẩm tiểu thụ chính là bằng chứng, thậm chí trên mông cũng có!

Thật cực kì kịch liệt!

“Ngủ sớm đi”. Thẩm Thiên Phong kê gối cho hắc.

“Nhất định sẽ không xảy ra chuyện, đúng không?”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Phong nhét hắc vào trong chăn. “Không cho nói chuyện, ngủ!”

Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài, đại ca thật hung dữ, lại không thú vị, kém xa so với nam nhân nhà mình!

Cơ bản không cùng level!

Thật chán quá đi!

Mà bên ngoài quán trọ của Thái Hồ bang, Tàn Thiếu Vũ đang cùng Triệu Ngũ ngồi xổm trên cây.

“Thật ra mấy lần trước nội ứng của đối phương đến tìm Hồng Phi Hoàng thì thuộc hạ cũng từng âm thầm theo dõi”. Triệu Ngũ nói. “Có điều mỗi lần địa điểm dừng chân của bọn họ lại khác nhau, có lúc quán trọ, có lúc chùa miếu, đều chỉ ở một đêm là đi, còn gấp hơn bồi mớ vào chân”

“Lần này ta sẽ nhìn chăm chăm bọn hắc”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Nếu là nội ứng thì phải đi gặp chủ nhân, lần này mặc kệ bọn họ ẩn nấp ở đâu, ta nhất định phải tìm ra!”

Thời gian từng chút trôi qua, đêm nay không gió không trăng, chỉ có tiếng ve gáy và ếch kêu, bóng đêm ngày dày đặc.

Phu canh cầm đèn lồng đi qua, nhưng lại dừng chân ngoài quán trọ, nhìn quanh một lúc không thấy ai chú ý mới nhảy vào trong tường.

“Cung chủ”. Triệu Ngũ phút chốc đề cao tinh thần.

Tần Thiệu Vũ cười nhạt, vốn tưởng còn phải chờ thêm vài ngày, ai ngờ nhanh như vậy.

“Ta đã làm theo những gì người nói!”. Trong một gian phòng, Hồng Phi Hoàng cảm tức nhìn người trước mặt. “Mau đưa giải dược cho ta!”

“Gấp cái gì?”. Giọng người áo đen khàn khàn. “Đội chủ nhân xong việc rồi đương nhiên sẽ cho người giải dược!”

“Nhiều lần đều dùng cơ này lấy lệ, nếu cha ta có chuyện không hay xảy ra...”

“Cha người không sao”. Người áo đen không kiên nhẫn cắt ngang hẳn. “Chuyện chủ nhân đã đáp ứng thì chưa từng không làm được”

“Vậy các người còn muốn ta làm gì?”. Hồng Phi Hoàng thấp giọng giận dữ nói. “Cổ trùng đã đặt trong phòng Thẩm Thiên Lăng, hẳn cũng đã hôn mê bất tỉnh, chẳng lẽ còn không đủ để đổi lấy giải dược?”

“Chủ nhân nói còn chưa đạt được mục đích thì sẽ không cho người giải dược”. Người áo đen nói như chuyện đương nhiên.

Hồng Phi Hoàng giận không kiềm chế được. “Hắn còn có mục đích gì?”

“Nghĩ cách dẫn ta đi xem Thẩm Thiên Lăng”. Người áo đen nói.

Trên nóc nhà, Triệu Ngũ nghe được thì hơi giật mình, theo phản xạ có điều kiện nhìn Tần Thiệu Vũ, chỉ thấy trong mắt hắn đã tràn đầy sát ý từ lâu.

Hồng Phi Hoàng cũng quá sợ hãi. “Người điên rồi, ai lại không biết Tần cung chủ sủng hắn tới trời, đừng nói là một người, ngay cả một con ruồi cũng không vào lọt!”

“Vậy thì sao?”. Giọng người áo đen dường như đến từ địa ngục. “Nói chung ta nhất định phải gặp hắn”

“Ta không thể giúp người!”. Hồng Phi Hoàng kiên quyết cự tuyệt.

“Vậy cha người chỉ có con đường chết”. Người áo đen lạnh lùng uy hiếp. “Trước khi cự tuyệt ta, người hãy nghĩ cho kỹ”

“Người!”. Hồng Phi Hoàng giận dữ.

Sắc mặt người áo đen lạnh lùng. “Ta cho người hai ngày suy nghĩ”

“Ta phải giúp người thế nào?”. Tâm trạng Hồng Phi Hoàng kích động. “Bản thân ta cũng không gặp được Thẩm công tử, huống hồ dẫn một người xa lạ vào! Người có biết lần trước ta bỏ bình thuốc vào phòng hẳn phải mất bao nhiêu khí lực không?”

Triệu Ngũ và Tần Thiệu Vũ liếc nhau, không ngờ tiểu tử này lại giỏi diễn kịch như vậy.

“Ý đồ ta đã nghĩ ra, người chỉ cần làm theo cho tốt”. Người áo đen kề vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

Nét mặt Hồng Phi Hoàng vặn vẹo một chút.

“Thời cơ đến ta sẽ thông báo cho người”. Người áo đen xoay người rời khỏi, rất nhanh biến mất trong bóng đêm, nhưng Tần Thiệu Vũ không đuổi theo.

“Cung chủ?”. Triệu Ngũ khó hiểu.

Sắc mặt Tần Thiệu Vũ tái xanh, từ cửa sổ nhảy vào. Hồng Phi Hoàng sợ hết hồn, sau khi thấy rõ người tới là ai mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hồi này là người của Khương Cốt bang sao?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Hồng Phi Hoàng gật đầu. “Hắn luôn cùng ta liên lạc”

“Hắn nói gì vào tai ngươi vậy?”. Giọng Tần Thiếu Vũ lạnh lùng. “Nói cho ta biết không sót một chữ!”

Hồng Phi Hoàng nói rành mạch. “Người nọ vẫn nghĩ Thẩm công tử trúng cổ, nói mấy ngày nữa bệnh tình của hắn sẽ càng nghiêm trọng”

“Sau đó thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không biết vì sao, hắn kết luận vài ngày nữa cung chủ sẽ tìm kiếm vụ y trong vùng. Hắn muốn ta đề cử với cung chủ, nói hắn là bà con xa của ta, rành về y thuật của vụ tộc”. Hồng Phi Hoàng nói. “Còn đồng ý chỉ cần ta dẫn hắn đến gặp Thẩm công tử thì sẽ lập tức cho ta giải được”

“Đáp ứng hắn đi”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Được”. Hồng Phi Hoàng cũng không hỏi nhiều, chỉ thức thời gật đầu.

“Vì sao đối phương chắc chắn rằng chúng ta sẽ tìm vụ y?”. Sau khi ra cửa, Triệu Ngũ hơi bối rối hỏi.

Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Lãng nhi hôn mê bất tỉnh, lòng ta tất nhiên sẽ nóng như lửa đốt, khi tuyệt vọng sẽ thử bất cứ thứ gì, mà bọn họ cho rằng bên cạnh ta còn có một quân cờ”

“Chúc Thanh Lam?”. Triệu Ngũ suy đoán.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Nếu ta đoán không sai, bọn họ sẽ tìm Chúc Thanh Lam tới xúi giục ta”

“Cung chủ định làm thế nào?”. Triệu Ngũ hỏi.

Giọng Tần Thiếu Vũ băng lãnh. “Đương nhiên sẽ theo ý hắn”

85. Chương 83: Người Đến Giả Trang Lãng Nhi!

“Cung chủ định để bọn họ gặp Thẩm công tử sao?”. Triệu Ngũ nghe vậy hơi khó hiểu.

“Ta sẽ tìm người giả trang Lãng nhi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Xem bọn hắn đến tột cùng muốn làm gì”

“Nhưng chúng ta đối với cổ độc đốt đặc cán mai, dù đối phương giở trò cũng chưa chắc nhìn ra manh mối”. Triệu Ngũ nói.

“Cho nên ta đã phái người tìm Diệp Cẩn”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng. “Hai ngày nữa sẽ đến”. Vốn định cho hắn điều trị thân thể Thẩm Thiên Lăng một chút, dù sao Diệp Cẩn hồi nhỏ từng ở Miêu Cương, rành cổ độc hơn Hoa Đường. Lúc này vừa vặn bắt hắn tới giúp.

Triệu Ngũ kinh ngạc. “Diệp cốc chủ luôn không hứng thú với việc giang hồ, lần này lại đáp ứng tới giúp cung chủ sao?”

Tần cung chủ rất bình tĩnh và nghiêm túc. “Đúng vậy, ta cũng thấy thật bất ngờ”

Hôm sau, Triệu Ngũ đã biết vì sao Diệp Cẩn lại đồng ý tới.

Vì có đồng ý hay không cũng không phải do hắn quyết định.

Trực tiếp bị người dùng bao tải khiêng tới.

Quả thật cực kì khí phách.

“Sao các ngươi có thể đối xử với Diệp cốc chủ như vậy được?”. Tần Thiếu Vũ làm ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Vâng vâng vâng”. Ấm vệ cời nút thắt, kéo người bên trong ra ngoài.

“Tần Thiếu Vũ!”. Diệp Cẩn cả người đầy bụi đất tức giận không kiềm chế được, quả thật sắp nổ tung!

“Ta cũng không bảo bọn họ trói ngươi về”. Tần cung chủ vô tội nhún vai. “Ta nói là mời về”

“Mời cái rắm!”. Diệp Cẩn cực kì tức giận. “Thừa dịp lão tử ngủ mà đồng loạt đánh lén, sau đó nhét vào bao tải chạy như điên về, đây là cách Truy Ảnh cung mời người sao?”

“Tuy hơi thô lỗ nhưng đây là phong tục ở Nam Hải”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên không gì sánh được. “Cũng không còn cách nào khác”

Diệp Cẩn: ...

Đã biết không nên đánh giá thấp độ dà da mặt của người này mà!

Ấm vệ cuộn bao tải lại, ào ào chạy trốn như bay!

“Nói đi, tìm ta có việc gì?”. Diệp Cẩn cam chịu, đặt mông ngồi xuống ghế tự rót trà ỉnh.

Tần Thiếu Vũ nói. “Có người muốn hạ cổ cho Lăng nhi”

“Hắn không sao chứ?”. Diệp Cẩn giật mình.

“Không sao, có điều đối phương vẫn chưa từ bỏ ý định”. Tần Thiếu Vũ nói. “Vì vậy mới định nhờ người giúp một tay”

“Người sớm nói có người muốn hạ cổ Thẩm Thiên Lăng, chẳng lẽ ta còn không tới?”. Diệp Cẩn một bụng tức tối. “Không cần trời lão tử tới!”

“Ta muốn bọn họ tìm một lý do khiến người không thể cự tuyệt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chẳng lẽ trực tiếp im lặng khiêng người bỏ chạy sao?”

“Ta còn ước gì bọn họ câm miệng!”. Diệp Cẩn căm giận không gì sánh được. “Thuộc hạ của người vẫn nói liến thoắng, nói người nhớ ta biết bao nhiêu, mỗi ngày khóc lóc cơm cũng không ăn, nếu không gặp được sẽ hộc máu mà chết!”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Ghe tằm muốn chết!”. Diệp Cẩn siết thành nắm đấm gào thét.

Tần Thiếu Vũ gơ tay. “Lần sau sẽ cải tiến”

“Loại chuyện này đừng có lần sau nữa!”. Diệp Cẩn cố nén xúc động muốn hất nước vào mặt hắn. “Đi thôi, đi xem bảo bối của người”

“Không được”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“Vì sao?”. Diệp Cẩn khó hiểu. “Chẳng lẽ không phải hắn trúng cổ độc mới tới tìm ta sao?”

“Hắn từng trúng cổ độc, nhưng Hoa Đường đã bức cổ trùng ra rồi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta tìm người vì chuyện khác”

“Chuyện gì?”. Diệp Cẩn hỏi.

Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

“Để ta giả trang Thẩm Thiên Lăng?”. Diệp Cẩn cau mày.

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Bị phát hiện thì làm sao bây giờ?”. Diệp Cẩn không có lòng tin với thuật dịch dung của mình.

“Thân hình người không khác Lăng nhi là bao, đến lúc đó nghiêng người nằm trên giường giả bộ bệnh là được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đối phương muốn gặp Lăng nhi, ta muốn biết bọn họ đến tới cùng có mục đích gì”

Diệp Cẩn đáp ứng rất sảng khoái – dù sao cũng bị bắt tới đây rồi, dù muốn không sảng khoái cũng không được!

Đây là bởi vì kết bạn sai lầm mà ra!

“Đây là Thiên Ổ Thủy trại sao?”. Diệp Cẩn nhìn quanh.

“Là một toà nhà trống ở ngoại ô”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người trước hết ở đây chờ vài ngày, đợi đối phương có hành động, ta sẽ mang người âm thầm đến chỗ Lăng nhi”

Điều kiện còn có thể gian khổ hơn nữa không? Diệp Cẩn nhỏ nhen nói. “Người cứ ra ngoài như vậy, không sợ có người nhân cơ hội bắt cóc tình nhân của người ư?”

“Không sợ”. Tần Thiệu Vũ cười rất sâu xa. “Có Thiên Phong ở đó”

“Ai???”. Diệp Cẩn gào lên một tiếng.

“Thẩm Thiên Phong”. Tần cung chủ lặp lại một lần.

Diệp Cẩn quyết đoán ra ngoài.

“Người định giận đối với hần tới chừng nào?”. Tần Thiệu Vũ ở phía sau gọi hần lại. “Chỉ là chuyện buôn bán vật vĩnh thời, chẳng lẽ còn muốn giận cả đời, suốt đời không qua lại với nhau nữa ư?”

“Cái gì gọi là chuyện buôn bán vật vĩnh?”. Diệp Cẩn phẫn nộ xoay người. “Ý vào bản thân có một đệ đệ có quyền có chức ở kinh thành mà thông đồng với việc buôn bán của triều đình, quả thật vô sỉ!”

“Cũng bởi vì người chọc hần trước”. Tần Thiệu Vũ ẩn hần ngồi lại trên ghế. “Ân oán của các người ta không nhúng tay vào, có điều lần này người phải giúp ta!”

“Dựa vào cái gì?”. Diệp Cẩn căm giận. “Người cũng không phải cha ta!”

“Không giúp cũng không hề gì”. Tần Thiệu Vũ nói. “Vậy người đừng nghĩ đến việc rời đi”

Diệp Cẩn: ...

Lão tử thật xui xẻo!

Vì Tần cung chủ lo lắng Diệp Cẩn ra ngoài sẽ bị người ta phát hiện nên cực kì vô sỉ mà hạn chế tự do của hần, bố trí vài ám vệ mỗi ngày chơi mặt chược với hần, quả thật thối nát đến mức không thể dùng từ ngữ để hình dung!

Ngày thứ tư, Chúc Thanh Lam rốt cuộc tới tìm Tần Thiệu Vũ.

“Ta đoán đúng sao?”. Tần Thiệu Vũ nhướn mi.

Chúc Thanh Lam cười nói. “Cung chủ có cần nghe vụ y tốt như thế nào không?”

“Ai liên lạc với người?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Một nam tử áo đen”. Chúc Thanh Lam nói. “Không thân lắm, có điều tám chín phần là người của Khương Cốt bang”

“Nếu ta đoán không lầm, chuyện này rất nhanh sẽ giải quyết xong”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ta vừa nhận được tin, được vật giải độc cho người đã tìm được, khoảng chừng một tháng sẽ được đưa đến”

“Đa tạ”. Chúc Thanh Lam gật đầu. “Tần cung chủ nói là làm, đúng là đại trượng phu”

“Sau này có tính toán gì không?”. Tần Thiệu Vũ thuận miệng hỏi.

“Muốn quay về quê nhà xem thử”. Chúc Thanh Lam nói. “Cũng không có kế hoạch gì đáng kể”

“Nếu người đồng ý, có thể đến phân đà ở Điện Nam của Truy Ảnh cung”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Phân đà?”. Chúc Thanh Lam cười.

“Ta sẽ không giữ người bên cạnh”. Tần Thiệu Vũ rất thản nhiên.

Chúc Thanh Lam chớp mi. “Vì Tả hộ pháp ư?”

“Nếu người không thích nàng thì hãy cách xa một chút”. Tần Thiệu Vũ nói. “Hoa Đường rất cố chấp, nhìn người mỗi ngày qua lại trước mặt, biết đâu sẽ lâm lữ cả đời”

Chúc Thanh Lam lắc đầu cười. “Đa tạ ý tốt của cung chủ, có điều sau khi việc này xong xuôi ta không muốn bước chân vào giang hồ nữa”. Tìm một thôn làng dạy học, tuy nghèo khổ nhưng vui vẻ tự tại.

Tần Thiệu Vũ gật đầu, cũng không giữ lại.

Sáng hôm sau, trong thành quả thật ùn ùn dán thông báo, nói Thẩm công tử phát bệnh nghiêm trọng, Tần cung chủ lo lắng vô cùng, đang tìm thần y chữa bệnh cho hắn.

Thẩm công tử đáng yêu MOE nằm trên giường không dậy nổi, chuyện này quá đáng thương biết không! Dân chúng vừa đọc thông báo vừa thổn thức không ngớt, thậm chí có người giàu cảm xúc đã sớm lệ rơi đầy mặt, nghĩ đến đã thấy đau lòng!

Quả thật tan nát cõi lòng!

Xế chiều hôm đó, Hồng Phi Hoàng đi tìm Tần Thiếu Vũ, hai người nói chuyện riêng trong phòng hơn nửa canh giờ không ra ngoài. Tạp dịch quán trọ vừa quét rác vừa khó chịu, nghe lén không được thật đúng là sốt ruột!

“Vậy ta đành phải nhờ vào Hồng thiếu bang chủ rồi”. Một lúc sau, cửa phòng rốt cuộc mở ra, Tần Thiếu Vũ vỗ vai Hồng Phi Hoàng. “Nếu có thể chữa khỏi cho Lăng nhi, Tần mỗ nhất định cảm tạ bằng vạn lượng hoàng kim”

“Tần cung chủ quá lời”. Hồng Phi Hoàng nói. “Ta sẽ nhanh chóng dẫn thúc phụ tới, hắn rành về y thuật vu tộc, nhất định có thể trị hết cho Thẩm công tử”

Y thuật vu tộc? Tuy hoàn toàn không biết là cái gì như hình như rất lợi hại a! Tạp dịch trong lòng phần khích, Thẩm công tử rốt cuộc được cứu rồi, chuyện này tất nhiên phải đồn đãi một chút mới được!

Vì vậy hắn không quét nữa mà quăng chổi chạy ra ngoài, truyền tin tán dóc một cách cực kì chuyên nghiệp!

Ấm vệ ngồi xổm trên nóc nhà trở mắt nhìn, đại ca ngươi có phải quá tích cực rồi không?

Trong phòng ngủ, Thẩm Thiên Lăng đang nằm trên giường nghiêm túc đọc sách.

“Lăng nhi”. Sau khi tiễn Hồng Phi Hoàng, Tần Thiếu Vũ đẩy cửa bước vào.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng hơi ngồi dậy. “Hồng thiếu bang chủ đi rồi sao?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, ngồi bên giường nhéo mặt hắn.

“Sao rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đều nằm trong kế hoạch của chúng ta”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ngày mai Hồng Phi Hoàng sẽ dẫn người tới, đến lúc đó sẽ biết Ma giáo rốt cuộc có mục đích gì”

“Người tìm ai giả trang ta vậy?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò.

Tần Thiếu Vũ nói. “Diệp Cẩn”

“Diệp cốc chủ?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy giật mình. “Không phải hắn không thích đại ca ư, sao còn đáp ứng đến đây hỗ trợ?”

Tần cung chủ lời ít ý nhiều. “Vì ta đánh hắn một trận”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Thân hình Diệp Cẩn tương tự với ngươi, lại am hiểu cổ độc, không ai thích hợp hơn hắn”. Tần Thiếu Vũ ngồi sát bên hắn. “Nếu đợi thêm nữa, ta sợ ngươi sẽ bức bối chết mất”

Thật ra cũng không sao, kiếp trước ta rất thích ở nhà! Thẩm Thiên Lăng lười biếng duỗi người, lộ một nốt đỏ trên bụng.

“Chuyện gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Bị muỗi cắn”. Thẩm Thiên Lăng không để ý. “Không sao”

“Sau này mặc áo dài ngủ”. Tần cung chủ bóp eo hắn. “Không được cho người khác thấy bụng”

“Đại ca cũng không được ư?”. Thẩm tiểu thụ hỏi.

“Đương nhiên không”. Tần cung chủ cực kì tà mị. “Chỉ có ta mới được!”

“Khụ”. Thảm Thiên Phong đứng ở bên cửa ho khan một tiếng.

Tần cung chủ xoay người đè lên béo béo nhà mình, trực tiếp hôn xuống.

Thảm Thiên Lăng nhất thời xấu hổ và giận dữ muốn chết, dùng cả tay chân mà ngao ngao giãy dụa. Lúc nào cũng lựa lúc có người khác mà thân thiết, nghe vào đúng là sở thích biến thái, quả thật phiền không chịu nổi!

Thảm Thiên Phong đánh tới một chưởng.

Đương nhiên chỉ làm dáng chút thôi, vì trên giường còn có Thảm Thiên Lăng.

Cho nên Tần cung chủ lười trốn, trực tiếp trúng một chưởng.

FUCK! Thảm tiểu thụ phút chốc toàn thân sợ hãi, hắc bộc phát sức mạnh mà đẩy Tần Thiếu Vũ ra, sau đó căm tức nhìn đại ca. “Sao ngươi có thể ra tay với hắc chứ!”. Đây chính là em rể của ngươi biết không! Đúng là mất trí rồi!

Tần Thiếu Vũ ở bên cạnh nén cười.

Thảm Thiên Phong đau đầu muốn nứt ra.

“Không sao chứ?”. Thảm Thiên Lăng hỏi Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ cau mày ho khan hai tiếng, cực kì chân thật.

Cố ý khiến vợ mình đau lòng, chuyện này thật cực kì xứng đáng!

Tất nhiên phải LIKE một cái!

86. Chương 84: Kĩ Xảo Biểu Diễn

“Hắc giả bộ mà ngươi cũng tin ư?”. Thảm Thiên Phong giận dữ nói.

Thảm Thiên Lăng nhìn thoáng qua Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ cười yếu ớt. “Ta không sao, điều dưỡng nội tức một chút là được”

Thảm tiểu thụ lập tức dùng ánh mắt khiển trách nhìn đại ca của hắc – cần phải điều dưỡng nội tức nữa đó biết không!

Thảm Thiên Phong cảm giác thật tuyệt vọng.

“Ngươi điều dưỡng nội tức có cần ta phải ra ngoài không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ dịu dàng kéo lại bàn tay nhỏ bé. “Lăng nhi ở lại giúp ta”

Thảm Thiên Phong im lặng hỏi trời xanh, xoay người ra cửa.

Hắc cần được yên tĩnh một chút!

Cửa phòng bị đóng lại thật mạnh, Tần Thiếu Vũ và Thảm Thiên Lăng liếc mắt nhìn nhau, sau đó đầy ăn ý mà cười thành tiếng.

Thảm tiểu thụ nằm trên người hắc, cúi đầu hôn lên môi hắc.

Tần Thiếu Vũ xoay người đè Thảm Thiên Lăng xuống, kề vào tai hắc cọt cọt.

“Ngày mai ngươi phải cẩn thận”. Thảm Thiên Lăng vòng qua cổ hắc.

“Yên tâm đi, không sao đâu”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta và Thiên Phong đều ở đây, thiên hạ này không có ai dám công khai xông vào”

Những lời này thật cực kì khí phách! Thảm tiểu thụ bị chột trúng điểm “sùng bái mù quáng”, lập tức nghĩ xx một lần cũng không thành vấn đề, thậm chí ngay cả tề chanh (quả chanh hình cuống rốn ~) cũng không sao!

“Nhìn thế nào cũng thấy tinh thần không tốt”. Tần Thiệu Vũ nhéo mũi hần. “Ngủ không ngon ư?”

Thẩm tiểu thụ nghe vậy trong lòng cảm giận, vì mỗi tối đều sợ ngủ rồi sẽ làm bậy, lỡ quên mất người bên cạnh chính là đại ca thì tiêu đời! Phải biết rằng trước kia lúc sáng sớm tỉnh dậy, có đôi khi tay mình sẽ đặt trong quần ai kia!

Quả thật nghĩ đến là mất ngủ!

“Không có ta ngủ không được ư?”. Tần Thiệu Vũ thấp giọng hỏi.

Thật ra không phải, nhưng mấy câu âu yếm MOE kiểu này đương nhiên không thể bác bỏ! Vì vậy Thẩm tiểu thụ rất vô sỉ mà cam chịu.

Ánh mắt Tần cung chủ quả nhiên càng dịu dàng. “Đợi cho giải quyết xong việc này rồi, ta sẽ ngủ với người mỗi ngày”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp người thật trắng trợn.

“Ngủ chút đi”. Tần Thiệu Vũ kéo hần vào lòng. “Ta ngủ với người”

Chẳng lẽ không muốn xx một chút sao? Thẩm Thiên Lăng vừa hơi thất vọng vừa yên tâm ngủ, còn ngáy o o rất du dương.

Vừa nghe đã thấy sáng khoái!

Tần Thiệu Vũ vươn tay nhẹ nhàng chọt chọt khuôn mặt hần, đáy mắt chứa đựng cả một đời dịu dàng.

Tối hôm đó, Diệp Cẩm thừa dịp trời tối lẻn vào quán trọ. Thẩm Thiên Lăng vốn định chào hỏi nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của đại ca thì thức thối đem lời nuốt xuống.

“Ngủ sớm đi”. Thẩm Thiên Phong nhét hần vào trong chăn.

Thẩm tiểu thụ ngoan ngoãn quấn chăn quay mặt vào tường.

Thẩm Thiên Phong tựa bên giường đọc sách.

“Khụ khụ!” Thẩm Thiên Lăng ho khan.

Thẩm Thiên Phong lãnh khốc không gì sánh được. “Im miệng”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sao có thể như vậy, có còn tình huynh đệ thuần khiết tốt đẹp nữa không?

Một lúc sau, hần dứt khoát xoay người nhìn đại ca. “Diệp cốc chủ đến giúp chúng ta, người không thể có thái độ này, cần phải rộng lượng!”

“Nếu ta không rộng lượng, nhiều năm qua đã sớm đánh hần thành đầu heo rồi”. Thẩm Thiên Phong lạnh lùng nói.

“Giữa các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”. Thẩm tiểu thụ thật sự tò mò.

Nhưng đại ca hần không chịu nói.

Không chịu nói chỉ càng khiến người xem tò mò biết không! Vì vậy Thẩm tiểu thụ lần lượt thi triển các thủ đoạn MOE vô sỉ, đau khổ cầu xin, nhõng nhẽo, cứng rắn, kích tướng... mưu đồ moi chân tướng từ miệng Thẩm Thiên Phong ra.

Sau đó hần bị xốc dậy đánh vào mông.

“Ta đã lớn rồi!”. Thẩm Thiên Lăng cảm giận kháng nghị, thẹn quá thành giận nên đâm ra phản ứng. Có còn nhân quyền không!

“Ngủ!”. Thẩm Thiên Phong thể hiện uy nghiêm của đại ca.

Thẩm tiểu thụ giận dữ ôm hết chăn, lăn đến sát góc tường.

Thật cực kì tức giận!

Chiều hôm sau, Diệp Cẩn y như kế hoạch mà nằm trên giường. Thân hình hảnh thon gầy, có bảy tám phần giống Thẩm Thiên Lăng, hơn nữa đắp chăn xoa tóc, thoạt nhìn chính là một mỹ nhân bị bệnh.

“Thay đồ”. Tần Thiếu Vũ ném cho hảnh một bộ áo trong.

Diệp Cẩn không hiểu. “Cái này cũng phải thay sao?”. Rõ ràng lão tử có mặc!

“Lăng nhi không mặc vải bông”. Tần cung chủ khinh bỉ nói. “Chỉ mặc gấm tuyết loại tốt”

Diệp Cẩn: ...

Nhà giàu mới nổi rất giỏi sao?

Đã giúp người mà còn nói nhảm nhiều như vậy!

“Cung chủ”. Ám vệ ở ngoài cửa nói. “Hong thiếu bang chủ mang dưỡng đến gấp”

Diệp Cẩn nhanh chóng nằm ngoảnh mặt vào trong.

“Mời vào”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường, chân mày hơi nhíu lại, dù ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ hảnh đang lo lắng cho phu nhân mình.

Cực kì chân thật!

“Tần cung chủ, Thẩm công tử”. Hồng Phi Hoàng vào trước, theo sau là một nam tử trung niên mặc đồ dị tộc, là người áo đen hôm đó. Hốc mắt rất sâu, gò má cao, mũi như điều hâu, vừa nhìn thì biết không phải người Hán.

Hồng Phi Hoàng từng có một người dì gả đến Tây Vực, có một người dưỡng thể này cũng không quá bất ngờ.

“Tần cung chủ”. Người áo đen cũng dùng tiếng Hán hơi ngọng mà chào hỏi, vẻ mặt rất hiền lành.

“Người là vu y nổi tiếng ở Tây Vực thật ư?”. Đáy mắt Tần Thiếu Vũ hơi hoài nghi, rõ ràng chưa hoàn toàn tin tưởng. “Mấy năm trước ta cũng ghé qua Tây Vực, lại chưa từng nghe tên các hạ”

“Nổi tiếng chưa chắc là tốt”. Người áo đen thản nhiên. “Nếu không có bản lĩnh, ta cũng không đến đây tự khiến bản thân mất mặt”

Tần Thiếu Vũ nhìn “Thẩm Thiên Lăng” trên giường, làm như còn đang do dự.

“Cung chủ để dưỡng ta thử một chút đi”. Hồng Phi Hoàng ở bên cạnh khuyên. “Hồi bé ta bị bệnh nặng không dậy nổi, cũng là hảnh chữa khỏi cho ta”

Tần Thiếu Vũ lại nhìn người áo đen, nét mặt hơi thoả hiệp. “Cần ta tránh đi không?”

“Không cần”. Người áo đen nói. “Có thể để ta bắt mạch Thẩm công tử trước không?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, lấy tay Diệp Cẩn ra khỏi chăn, động tác cẩn thận như sợ rằng đánh thức người đang ngủ mê mang.

Người áo đen đặt ngón trở lên mạch của hảnh.

Đừng sờ tay lão tử! Diệp cốc chủ nổi da gà.

Ghe tởm chết!

Diệp Cẩn sống không bằng chết, dự định sau khi xong việc sẽ rửa tay ba chục lần.

Vì lúc trước Hoa Đường đã nói qua với hảnh Thẩm Thiên Lăng trúng loại độc nào, nên Diệp Cẩn dễ dàng dùng nội công thay đổi mạch đập. Một lúc sau, người áo đen rút tay về nói. “Tần cung chủ yên tâm, Thẩm công tử không xảy ra việc gì lớn”

“Thật sao?”. Giọng Tần Thiếu Vũ lộ ra một chút vui mừng.

“Đương nhiên”. Người áo đen gật đầu. “Chỉ cần dùng thảo dược thích hợp để tắm, sau đó dùng kinh văn trừ tà, muộn nhất là ngày mai sẽ tỉnh”

Tần Thiếu Vũ nhướn mày.

“Chuyện quỷ thần không phải cái gì cũng không đáng tin”. Thấy vẻ mặt hắn không thích hợp, Hồng Phi Hoàng vội nói. “Dù sao cũng không có gì xấu, xin cung chủ tạm thời đáp ứng thử một lần”

“Nếu cung chủ đồng ý, bây giờ ta sẽ kê đơn”. Người áo đen cũng mở miệng.

“Kê đơn trước đi”. Tần Thiếu Vũ cam chịu.

Ám vệ nhanh chóng mang giấy tới, người áo đen xoát xoát vài nét viết xong phương thuốc, vừa gọi người đi lấy vừa bày ra chuông đồng trong phòng.

Tần Thiếu Vũ nhìn Diệp Cẩn, chỉ thấy vẻ mặt hắn buồn lờ, chỉ còn kém ngáy ngủ chảy nước miếng nữa thôi.

Thấy thế nào cũng giống như ngủ quên, hoàn toàn không đáng tin chút nào... Tần cung chủ hơi đau đầu.

Người áo đen đứng bên giường, bắt đầu thấp giọng niệm chú.

Thẩm Thiên Lăng đứng ở sát vách, yên tĩnh lắng nghe.

“Thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng dùng khẩu hình không tiếng động hỏi.

Thẩm Thiên Phong lãnh khốc lắc đầu, thực tế là hắn nghe không hiểu!

Loại chuyện nhục nhã danh hiệu đại hiệp này nhất định không thể nói ra!

Diệp Cẩn vẫn nằm trên giường không phản ứng, Tần Thiếu Vũ cũng không ngăn lại người áo đen, tùy ý để hắn nhắm mắt niệm chú suốt thời gian uống cạn một chén trà.

“Mua thuốc về rồi”. Ám vệ thở hồng hộc chạy vào.

Người áo đen mở mắt, trên trán có một lớp mồ hôi.

“Rất mệt sao?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn.

“Giành lại sinh mệnh từ linh hồn tà ác đương nhiên phải mệt”. Người áo đen thở phào một cái. “Có điều nếu trị hết cho Thẩm công tử, có mệt cũng đáng”

“Nếu ngày mai Lăng nhi quả thật tỉnh, Tần mỗ nhất định cảm tạ vạn lượng hoàng kim”. Tần Thiếu Vũ cực kì ngông cuồng!

“Cung chủ khách khí rồi, đây là duyên phận giữa ta và Thẩm công tử”. Người áo đen hỏi. “Có cần ta sắc thuốc cho Thẩm công tử không?”

“Không cần, giao cho người hầu là được rồi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu không còn gì khác, ta sẽ sai người đưa hai vị quay về”

“Cũng được”. Người áo đen gật đầu, móc trong ngực ra một bình sứ. “Viên thuốc này sắc chung với thuốc, có thể tăng thêm công hiệu”

“Là gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ nhận lấy,

“Là thuốc của Tây Vực, không tên”. Người áo đen nói. “Rất hữu dụng”

“Đa tạ”. Tần Thiếu Vũ đưa thuốc cho ám vệ.

“Chúng ta cáo từ trước”. Người áo đen nói. “Nếu có chuyện gì, Tần cung chủ có thể tìm ta mọi lúc”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, nhìn theo hai người rời khỏi phòng.

“Đi rồi sao?”. Sát vách, Thẩm Thiên Lăng dè dặt hỏi.

“Đi”. Thẩm Thiên Phong nói.

“Ta có thể qua đó sao?”. Thảm Thiên Lăng muốn đi xem ngọn nguồn.

“Có gì đâu mà xem!”. Thảm Thiên Phong khinh thường.

Đương nhiên là có! Người không muốn xem không có nghĩa là ta không muốn xem! Thảm tiểu thụ ưm ưm một chút bày tỏ kháng nghị, sau đó lén lút chạy qua phòng bên.

Thảm Thiên Phong lãnh khốc hừ một tiếng!

“Lăng nhi”. Tần Thiệu Vũ hơi bất ngờ. “Sao lại qua đây?”

“Sự việc sao rồi?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

Diệp Cẩn đang ngồi trên giường xem phương thuốc, vẻ mặt hơi nghiêng ngẫm.

“Phát hiện điều gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Lời niệm chú lúc này là Cổ Tâm chú”. Diệp Cẩn nói. “Nếu trong cơ thể có cổ trùng, nghe xong sẽ bị hấn không chế, biến thành con rối vô hồn”

Thảm Thiên Lăng đỏ mặt lạnh.

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Nói tỉ mỉ một chút”

“Nói cách khác, nếu nằm đây là Thảm công tử, mà trong cơ thể hấn cổ trùng chưa bị bức ra thì dưới đoạn niệm chú lúc này, dần dần cổ độc sẽ ăn lên não”. Diệp Cẩn lắc cái chai trong tay. “Đây là bột phấn làm từ xác Cổ vương, người trúng cổ chỉ cần hít vào một ít, dù bình thường không biết võ công cũng sẽ trở nên cực mạnh”

“Mục đích là gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi. “Đoạn niệm chú vừa rồi bảo Lăng nhi làm gì?”

Diệp Cẩn lời ít ý nhiều. “Hạ độc giết người”

Tần Thiệu Vũ cười nhạt. “Quả thật là phương thức của Phượng Cửu Dạ và Khương Cốt bang”

Thảm Thiên Lăng khó hiểu. “Nhưng nếu bọn hấn muốn lấy đồ trong tay ta, sao phải dùng phương thức này khiến ta giết người?”. Trúng cổ sẽ biến thành kẻ ngốc, còn có giá trị lợi dụng gì nữa.

“Cổ độc chỉ là tạm thời thôi, đối phương có thể hạ cổ thì cũng có giải được”. Diệp Cẩn giải thích.

“Nếu người thật sự giết ta, Truy Ảnh cung và Nhật Nguyệt sơn trang sẽ gây thù. Đến lúc đó Ma giáo sẽ có phương pháp dồn dãi khiến người không thể tồn tại trong chính đạo được nữa”. Tần Thiệu Vũ nói. “Huống hồ Truy Ảnh cung giàu có thuộc tầm cỡ quốc gia, nếu ta chết đương nhiên sẽ có rất nhiều người muốn chiếm tài sản, các môn phái còn lại sẽ ngại mặt mũi trên giang hồ, nhưng Ma giáo thì chẳng có gì để đắn đo cả”

Hèn hạ như vậy a! Trình độ chán ghét của Thảm tiểu thụ dành cho Phượng Cửu Dạ lại nâng lên một bậc!

“Hiện giờ phải làm sao?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Không bằng tương kế tựu kế một lần nữa”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Nói với mọi người rằng người trúng độc ư?”. Thảm Thiên Lăng nhìn hấn.

“Ta sẽ kiếm cớ khiến Thiên Phong giả bộ rời khỏi, sau đó âm thầm vòng lại”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đến lúc đó nếu ta lại trúng độc thì Ma giáo tất nhiên sẽ cho rằng đó là thời cơ tốt để cướp người”

“Không sai”. Diệp Cẩn gật đầu. “Nếu hành động thuận lợi, nhớ chặt tay của cái tên vừa cầm lấy tay ta!”

Lão tử cũng có thể để người tùy tiện sờ loạn sao?

Ghê tởm chết!

“Thiên Phong đang làm gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Ồ sát vách”. Thảm Thiên Lăng liếc Diệp Cẩn.

Diệp cốc chủ nhất thời giận tím mặt. “Người nhìn ta làm gì, ta không có quan hệ gì với hấn!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người – người - người đừng nhảy cảm vậy chứ! Ta còn chưa nói gì, sao người lại có tật giật mình vậy chứ? Quả thật một chút kỹ xảo biểu diễn cũng không có!

87. Chương 85: Diệp Cốc Chủ Ngạo Kiều!

Bởi vì Diệp cốc chủ thật sự rất ngạo kiều nên Thẩm tiểu thụ không thể làm gì khác ngoài tạm thời bỏ qua đại ca mà đổi sang chủ đề quần chúng nhân dân rất thích nghe. “Hay là chúng ta đi ăn cơm trước?”

“Mới đây mà đã đói rồi ư?”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hần cười. “Heo”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ta chỉ muốn điều hoà bầu không khí một chút biết không!

Thật oan uổng!

“Muốn ăn gì, ta sẽ gọi người lên mua đưa đến phòng người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người còn đang giả bộ hôn mê không thể ra ngoài ăn được, hành tung của Diệp Cẩn phải bí mật nên cũng không thể ra ngoài”

“Chúng ta sẽ tự giải quyết, người và đại ca mau đi ăn đi”. Thẩm Thiên Lăng ngoan ngoãn không gì sánh được.

“Hừ!”. Diệp Cẩn đột nhiên lạnh lùng mà nổi giận.

Thẩm tiểu thụ quả thật muốn thăm hỏi trời xanh. Nãy giờ ta không có nói chuyện với người, người có gì đâu mà hừ? Chẳng lẽ kêu một tiếng đại ca cũng không được sao?

Sao có thể ngạo kiều như vậy?

Quả thật chính là vua ngạo kiều!

“Ta ở trong phòng ăn với người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trưa nay Thiên Phong có việc phải ra ngoài”

“Đi đâu vậy?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò.

“Hôm nay Ngâm Vô Sương muốn bức độc cho Ngâm Lạc Tuyết”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tuy nói tất cả đều giữ bí mật nhưng Thiên Phong lo lắng tin tức lộ ra ngoài sẽ có người nhân cơ hội quấy rối, vì vậy qua giúp đỡ”

“Nguy quân tử!”. Diệp Cẩn lạnh lùng xen mồm vào.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nếu không nể mặt người đang hỗ trợ, ta thật muốn dùng băng keo dán hai lớp lên miệng người a!

“Có nguy hiểm hay không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Diệp Cẩn: “Ha ha ha!”

Thẩm Thiên Lăng choáng váng. Thấy đại ca ta gặp nguy hiểm mà người lại lộ ra bộ dạng vui sướng này có phải hơi quá trốn rồi không!

“Nếu còn xen vào một câu nữa, đêm nay người phải qua phòng Thiên Phong ngủ”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói.

Diệp Cẩn nhất thời chống nạnh chữi đồng lên giống y như một nữ nhân đánh đá. “Ai muốn ngủ với tên thái giám đó!”

Thẩm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh, tuy không hiểu rõ hần có ý gì nhưng tin tức này hình như hơi lớn nha!

“Người nói ai là thái giám?”. Thẩm Thiên Phong đứng ngoài cửa lạnh lùng nói.

“A A A!”. Diệp Cẩn nhanh chóng chạy ra phía sau Tần Thiếu Vũ.

Thẩm Thiên Lăng không nói gì nhìn hấn, lúc trước nói rất hùng dũng oai vệ hiên ngang mà, còn tưởng người thật sự lợi hại... Hơn nữa người đừng tùy tiện khoác tay người khác a, đây là nam nhân của ta!

“Ta đi Thiên Ổ Thủy trại một chuyến, có việc cứ đến tìm ta bất cứ lúc nào”. Thẩm Thiên Phong không thèm nhìn Diệp Cẩn, chỉ nói với Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ nói. “Người cũng phải cẩn thận”

Thẩm Thiên Phong gật đầu, xoay người ra ngoài.

Diệp Cẩn ở sau lưng hấn thềm xí xí xí.

Thẩm Thiên Phong quay đầu lại. “Lăng nhi nhớ...”

Diệp Cẩn nhanh chóng thu lưới về, chui xuống gầm bàn ôm đầu, tốc độ nhanh như xẹt điện, nhìn rất có kinh nghiệm.

...

Thẩm Thiên Lăng quả thật muốn quỳ lạy hấn.

“Nhớ ăn nhiều một chút”. Thẩm Thiên Phong nghiêng rằng nghiêng lợi nói xong thì xuống lầu. Nếu không phải lo lắng Ngâm Vô Sương xảy ra chuyện, lo lắng Tần Thiếu Vũ tìm người giả mạo Thẩm Thiên Lăng sẽ bị bại lộ, hấn rất muốn trói Diệp Cẩn lại nhét vào hũ dưa muối mà ướp.

“Liên quan gì đến người”. Diệp Cẩn ngồi xổm dưới gầm bàn, cực kì AQ.

Thẩm Thiên Lăng vẽ mặt >_<. “người=” ra=” đây=” trước=” rồi=”>

“Giữa các người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Không phải người biết hết rồi sao?”. Diệp Cẩn chui từ gầm bàn ra ngoài, bình tĩnh vỗ vỗ bụi bặm trên người.

Đáy mắt Tần Thiếu Vũ tràn ngập bốn chữ “lão tử không tin”. “Nếu chỉ là chuyện buôn bán bình thường, sao người phải sợ hấn như vậy?”

“Bị người phát hiện rồi”. Nét mặt Diệp Cẩn đầy kiêu ngạo và khinh thường. “Chỉ trách ta nhất thời bất cẩn mà xx hấn”

Thẩm Thiên Lăng kinh ngạc nhìn ra cửa. “Đại ca sao người lại quay về thế?”

Mẹ ơi!!! Sắc mặt Diệp Cẩn nhất thời trắng bệch, hoảng hốt nhào qua cửa sổ.

Tần Thiếu Vũ xách hấn về, dở khóc dở cười nói. “Lăng nhi lừa người thôi”

Diệp Cẩn: ...

“Biết sợ thì đừng nói bậy bạ”. Tần Thiếu Vũ buông tay ra, giọng nói đầy khinh bỉ.

Diệp Cẩn chưa hoàn hồn, lén lút nhìn ra cửa, xác định Thẩm Thiên Phong quả thật không có mặt mới thở phào nhẹ nhõm, thuận tiện cảm tức nhìn Thẩm Thiên Lăng một chút – hù chết người biết không!

Thẩm tiểu thụ vẽ mặt vô tội nhìn trời.

“Chuyện giữa các người ta mặc kệ, nhưng lần này phải lấy đại cục làm trọng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không được hồng việc”

“Sao ta có thể hồng việc được, ta rất đáng tin!”. Diệp Cẩn đồng ý. “Nếu hồng việc thì cũng là Thẩm Thiên Phong”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Trình độ da mặt dày loại này thật khiến người ta không đỡ được!

Mà lúc đó, bầu không khí ở Thiên Ổ Thủy trại tương đối nghiêm túc.

Ngâm Vô Sương đỡ đệ đệ đệ, đút hấn một chén thuốc.

Mắt Ngâm Lạc Tuyết nửa nhắm nửa mở, sắc mặt hơi tàn tạ - nhin ăn nhiều ngày như vậy, rõ ràng thân thể cũng đã đến cực độ.

“Ta và Thiên Phong ở ngay bên ngoài”. Tiêu Triển nói. “Người chỉ cần an tâm chữa thương cho hần, dù Thiên Vương lão tử đến, ta cũng sẽ giúp người cản lại”

“Đa tạ”. Ngâm Vô Sương gật đầu. “Nếu lần này thuận lợi, Vô Tuyết môn xem như thiếu hai vị một ân tình”

“Môn chủ khách khí rồi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Tứ đại môn phái vốn phải đồng lòng với nhau, sao lại nói đến chuyện ân tình”

“Có việc gì thì cứ gọi chúng ta”. Tiêu Triển cũng nói.

Ngâm Vô Sương gật đầu, nhìn theo hai người ra cửa rồi tập trung tinh thần, chậm rãi đặt tay lên đỉnh đầu Ngâm Lạc Tuyết.

Trong viện, Tiêu Triển và Thẩm Thiên Phong ngồi trên băng ghế dưới tàng cây, nét mặt hơi lo lắng.

Có vẻ như bầu không khí quá nặng nề, Tiêu Triển phá vỡ sự yên lặng. “Gần đây Lăng nhi khỏe không?”

Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Hần rất tốt, cảm ơn Nhị đương gia quan tâm”. Đầu chỉ là tốt, quả thật chính là không thể tốt hơn được nữa. Trước kia ở nhà đã cực chiều lắm rồi, ai ngờ Tần Thiệu Vũ còn có bản lĩnh cứng hơn nữa, nâng niu trong tay ngậm trong miệng, quả thật người nhà nhìn cũng thấy không vừa mắt.

Sắc mặt Tiêu Triển hơi đen lại.

Bởi vì hần rất chờ mong Thẩm Thiên Lăng và Tần Thiệu Vũ cãi nhau mỗi ngày, thậm chí đánh nhau!

“Không biết tại hạ có thể nói thật một câu không?”. Thẩm Thiên Phong nhìn hần.

Tiêu Triển gật đầu.

Thẩm Thiên Phong nói trắng ra. “Lăng nhi không hợp với Nhị đương gia”

Nét mặt Tiêu Triển lạnh lùng. “Có hợp hay không ta biết rõ”

“Ta cũng nghe nói trước kia Lăng nhi đi trêu chọc Nhị đương gia”. Thẩm Thiên Phong nói. “Chuyện này quả thật là hần sai, nếu Nhị đương gia muốn đánh muốn phạt, ta sẽ không ngăn cản”

Tiêu Triển hừ lạnh một tiếng.

“Nhưng hôn sự giữa hần và Thiệu Vũ đã định, xin Nhị đương gia đừng cố chấp nữa”. Thẩm Thiên Phong tiếp tục nói.

“Người sợ ta cướp người ư?”. Tiêu Triển nhìn hần.

Thẩm Thiên Phong nhìn thẳng hần. “Trước kia Nhị đương gia đã cướp một lần rồi”

“Lúc đó ta không biết hần đã thay đổi”. Tiêu Triển nói.

“Đúng là vậy”. Thẩm Thiên Phong thở dài. “Nếu không phải dung mạo không có gì khác, ta còn tưởng hần không phải là Lăng nhi lúc trước”

“Vậy người thấy hần bây giờ thế nào?”. Tiêu Triển hỏi.

Thẩm Thiên Phong nói. “Nếu mất trí có thể khiến hần đơn thuần vui vẻ như vậy, ta thà rằng hần cả đời cũng không phục hồi”

Tiêu Triển nghe vậy không nói nữa, phất tay gọi người hầu mang đến một bình trà xanh.

Thời gian từng chút trôi qua, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì. Hai người liếc nhau, còn chưa kịp mở miệng, bầu trời lại đột nhiên truyền tới một tiếng kêu thảm thiết.

Trong phòng Ngâm Vô Sương nghe tiếng động nhướn mày, cũng không dám nhúc nhích.

Nội lực hai người đã liên thông với nhau, nếu lúc này phân tâm thu tay lại thì hậu quả sẽ là người chết kẻ bị thương.

Hai người bên ngoài ngẩng đầu nhìn trời thì thấy một con chim đen đang bay tới, gần như che khuất bầu trời – chính là chim điêu báo tang mà Kim xà bà bà nuôi.

Thẩm Thiên Phong khẽ nhú mày, mấy ám vệ lập tức bay ra ngoài, nhắc nhở mọi người giữ yên lặng.

Tiêu Triển rút đao khỏi vỏ, vừa chuẩn bị chặn chim điêu báo tang lại thì Thẩm Thiên Phong đã bay lên vùng kiếm đâm tới.

Ngoại dự kiến của hắn, lần này con chim đen không hề e ngại, không những không quay đầu bỏ chạy mà còn nhanh hơn tốc độ. Hai móng vuốt to lộ ra ánh sáng xanh biếc, rõ ràng là tẩm độc.

Trong lòng Thẩm Thiên Phong biết là khác thường, vì vậy đột nhiên xoay người trên không trung, đổi góc độ né tránh công kích, từ phía trên vùng xuống một kiếm.

Cánh trái của chim điêu báo tang trúng kiếm, sau khi kêu lên một tiếng thì hướng lên trời, hai cánh đập mạnh tạo ra gió lớn khiến nóc nhà cũng bị nhấc lên.

“Thẩm công tử!”. Huynh đệ Giang gia nghe được tin cũng mang theo một đội cung thủ tới.

“Bắn!”. Thẩm Thiên Phong lớn tiếng ra lệnh.

Giang Giao Long vùng tay lên, hơn trăm mũi tên nhọn nhất thời bắn tới con chim đen.

Thẩm Thiên Phong đáp xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chim điêu báo tang không né tránh, trên người cắm đầy tên nhưng không dừng lại mà càng thêm hưng phấn, toàn thân đầy máu tươi phóng tới nóc nhà, giống như bị trúng tà mà nhào vào phòng Ngâm Vô Sương.

Thẩm Thiên Phong và Tiêu Triển đồng loạt xông lên, mỗi người nắm một cánh kéo lên trên.

Chim điêu báo tang kêu một tiếng rất kinh khủng rồi gãy dựa như diên. Máu tươi ồ ồ chảy xuống từ chỗ bị trúng tên, từ trên bầu trời rơi xuống như một cơn mưa máu.

“Con chim này diên rồi sao?”. Tiêu Triển gào thét.

“Trúng cổ rồi!”. Thẩm Thiên Phong né tránh móng vuốt sắc bén của nó. “Nó diên rồi, giết nó thôi!”

Tiêu Triển gạt đầu, nắm một cánh của nó cố sức vặn. Rắc một tiếng, chim điêu báo tang kêu lên thảm thiết, rơi thẳng xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Giang Ngân Long mang thuộc hạ chạy tới, dùng xích sắt trói nó lại.

Tiêu Triển phủ bụi trên người, từ khe cửa nhìn vào trong phòng, xác nhận không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tìm lồng sắt nhốt lại”. Thẩm Thiên Phong nói. “Một cánh bị bẻ gãy, chắc là cũng không làm loạn được nữa”

Giang Giao Long sai người nâng con chim lên, đi vào địa lao.

“Biết ngay là Phượng Cửu Dạ sẽ không yên phận mà”. Tiêu Triển nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nếu không cũng sẽ không gọi là Ma giáo”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nếu ta đoán không lầm, con chim kia cũng trúng cổ độc giống Ngâm Lạc Tuyết”

“Thật ư?”. Tiêu Triển bất ngờ.

“Trên người ta có lông vũ của Thượng cổ thần thú, lẽ ra chim điêu báo tang khi cảm nhận được phải chạy trốn chết mới đúng”. Thẩm Thiên Phong nói. “Chỉ đừng nói là đầu đá lung tung như bây giờ”

“Chả trách đã bị thương mà còn không trốn”. Tiêu Triển cau mày.

“Nhân lúc tình hình hiện tại còn chưa lớn, chỉ hi vọng mau bắt được Phượng Cửu Dạ và người của Khương Cốt bang”. Thẩm Thiên Phong thở dài. “Một con chim và một người bị trúng cổ độc thì còn có thể đối phó được, nếu nhiều thì e rằng mười người và mười ta cũng không thể giải quyết nổi”

88. Chương 86: Thiếu Hiệp, Người Phải Rút Rề Một Chút!

Lại qua nửa canh giờ, cánh cửa đóng chặt rốt cuộc mở ra, sắc mặt Ngâm Vô Sương tái nhợt, rõ ràng là hao hết tâm sức.

“Sao rồi?”. Tiêu Triển tiến lên đón hỏi.

Trước mắt Ngâm Vô Sương tối sầm, thân thể mềm nhũn ngất trong ngực hắn.

“Ngâm môn chủ!”. Tiêu Triển sợ hết hồn.

Mà mấy người tới hỗ trợ khi nhìn thấy cảnh này thì trong nháy mắt sợ ngây người!

Tuy quan hệ hơi phức tạp nhưng cảnh Nhị đường gia thân hình cao lớn ôm lấy Ngâm môn chủ nhỏ bé nhu nhược thật hết sức cảm động...

Tiêu Triển ôm Ngâm Vô Sương vào lòng, bước nhanh vào phòng.

Ái chà ái chà, mọi người đồng loạt phấn khích, bắt đầu lấy tốc độ Grass Mud Horse chạy như điên qua mà nện vào đầu những chuyện sắp xảy ra.

Ngay sau đó, Thảm Thiên Phong cũng theo vào.

FUCK! Vì vậy mọi người liền mất hứng. Thảm đại thiếu gia theo vào làm gì, không liên quan tới hắn, sao có thể nhiều chuyện vậy chứ, thật đáng ghét!

Trong phòng ngủ, Ngâm Lạc Tuyết đang ngủ say trên giường, Thảm Thiên Phong tới kiểm tra một chút thì thấy sắc mặt hắn tuy vẫn tái nhợt nhưng không tàn tạ như trước, hô hấp cũng ổn định. Thảm Thiên Phong rút cuộc thả lỏng xuống.

“Ngâm môn chủ cũng không sao”. Tiêu Triển nói. “Chỉ là quá mệt mỏi nên mới hôn mê thôi”

“Tuy không bị cổ độc tổn thương nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng một thời gian”. Thảm Thiên Phong nói. “Hiện tại hai người đều hôn mê bất tỉnh, nếu tiếp tục ở tiểu viện này e rằng sẽ gặp nguy hiểm”

“Cho nên mỗi người chúng ta chăm sóc một người nhé?”. Tiêu Triển nói. “Ta chăm sóc Ngâm môn chủ, người chăm sóc Lạc Tuyết công tử”

“Không được”. Thảm Thiên Phong lắc đầu.

Tiêu Triển rất dễ tính. “Vậy người chăm sóc Ngâm môn chủ”

Thảm Thiên Phong vẫn cự tuyệt. “Hai người đều do người chăm sóc”

Tiêu Triển nhất thời giận dữ. “Dựa vào cái gì?”

Thảm Thiên Phong nói. “Vì Lăng nhi không thích Vô Tuyết môn”

Tiêu Triển: ...

“Người phụ trách bảo vệ huynh đệ bọn họ, ta phụ trách bảo vệ cả Thiên Ổ Thủy trại”. Thảm Thiên Phong nói. “Rõ ràng người lời hơn”

Tiêu Triển chán ghét. “Nghe cứ như ta chiếm tiện nghi vậy”

“Chẳng lẽ không đúng?”. Thảm Thiên Phong vỗ vai hắn, trêu chọc. “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ở trong phòng ngươi, có biết bao nhiêu người hâm mộ ngươi muốn chết”

“Nếu người chịu giao Lăng nhi cho ta...”

“Ta về trước”. Thảm Thiên Phong cắt ngang lời hắn, quay đầu ra cửa. “Một lát nữa Hoa Đường sẽ tới, người mang Ngâm môn chủ đi nghỉ ngơi trước đi”

Tiêu Triển: ...

Đừng ném hết cho lão tử vậy chứ!

Thẩm Thiên Phong bình tĩnh ra cửa, về thẳng quán trọ.

Diệp Cẩn đang chơi cờ với Thẩm Thiên Lăng trong viện, Tần Thiệu Vũ đang ôm kiếm ngồi trên cây hóng gió, nhìn qua quả thật thân thiết hoà thuận vui vẻ.

Kể ra thì Thẩm đại hiệp cả người đều dính máu mới là không hài hoà.

“A!”. Thẩm Thiên Lăng thấy đại ca trước, vì vậy sợ hết hồn, vội vàng buông quân cờ xuống để ra đón.

Tần Thiệu Vũ cũng nhảy xuống cây. “Không sao chứ?”

“Không sao”. Thẩm Thiên Phong kể lại chuyện lúc nãy một lần, lại nói. “Ta gặp Hoa Đường bên ngoài quán trọ nên bảo nàng qua đó trước”

“Không sao là tốt rồi”. Thẩm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm. “Còn tưởng rằng người bị thương”

“Ta đi tắm”. Thẩm Thiên Phong vào trong.

Diệp Cẩn đứng ở cửa nhìn trời.

“Nhường đường”. Thẩm Thiên Phong lạnh lùng nói.

Diệp cốc chủ làm ngơ.

Thẩm Thiên Phong siết chặt nắm đấm một cái.

Diệp Cẩn kêu oa oa chạy tới chỗ Tần Thiệu Vũ tìm kiếm sự bảo vệ.

Tần cung chủ bình tĩnh né ra, vì không thể ôm người khác trước mặt vợ mình.

Vì vậy Diệp cốc chủ đung đầu vào cây.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Có nhân tính hay không...”. Diệp Cẩn ôm đầu ngồi xổm xuống đất, thấy sống không bằng chết.

“Người đừng đi chọc người khác”. Tần Thiệu Vũ không chút nào đồng cảm, dẫn Thẩm tiểu thụ vào phòng, để hấn lại một mình trong viện.

“Liệu có đánh nhau hay không?”. Thẩm Thiên Lăng hơi lo lắng.

“Đánh nhau thì sao?”. Tần Thiệu Vũ không quan tâm mà nói. “Không liên quan đến chúng ta”

“Đồng cảm chút đi!”. Thẩm tiểu thụ rất nghiêm túc, hơn nữa đó chính là đại ca của ta!

“Võ công hai người cơ bản khác nhau một trời một vực, đánh nhau cũng không sao”. Tần Thiệu Vũ đưa cho hấn một chén nước. “Yên tâm đi, không có việc gì”

“Thật không biết đến tột cùng hai người đã phát sinh chuyện gì”. Thẩm Thiên Lăng nhìn qua khe cửa.

Tần Thiệu Vũ thấy dáng vẻ của hấn rất đáng yêu, vì vậy dè dặt hơn một chút.

“Ê!”. Thẩm Thiên Lăng dùng sức đẩy ra. “Không sợ đại ca đột nhiên bước vào sao?”

“Sợ cái gì, người vốn là người của ta”. Tần Thiệu Vũ ôm hấn đặt lên bàn. “Hôn hay xx cũng đều là đương nhiên!”

“Không được làm loạn”. Thẩm Thiên Lăng nhéo mũi hấn. “Có chính sự muốn hỏi người, trả lời đàng hoàng cho ta”

“Hỏi đi”. Tần Thiệu Vũ gật đầu.

“Kế tiếp chúng ta phải làm sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Gọi Thiên Phong tới cùng nhau bàn bạc”. Tần Thiệu Vũ bước tới kéo cửa phòng ra, vừa chuẩn bị gọi Thẩm Thiên Phong đến thì Diệp Cẩn đã vọt vào lòng hấn như đạn pháo.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần cung chủ bình tĩnh một cước đá hấn văng ra.

“Có phải là bằng hữu không?”. Diệp Cẩn lệ rơi đầy mặt kháng nghị.

“Không phải”. Tần Thiếu Vũ lưu loát không gì sánh được.

Diệp Cẩn giận tím mặt. “Qua cầu rút ván, coi chừng lão tử liều chết với ngươi!”

“Đừng quây nữa”. Thẩm Thiên Lăng dờ khóc dờ cười, bước tới nâng hấn dậy. “Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Hấn muốn dê ta!”. Diệp Cẩn chỉ một ngón tay.

Sắc mặt Thẩm Thiên Phong tái xanh. “Ngươi lặp lại lần nữa thử xem”

“Ngươi kêu ta nói thì ta nói sao, ngươi nghĩ ngươi là ai?”. Diệp Cẩn trốn sau lưng Thẩm Thiên Lăng. “Hồi này ngươi rõ ràng muốn sờ ta!”

Thẩm Thiên Phong cắn răng. “Ta chỉ muốn về phòng thôi!”

“Hừ!”. Diệp Cẩn căm tức nhìn hấn một chút, sau đó ngạo kiều quay về phòng mình.

“Quả thật hết thuốc chữa!”. Thẩm Thiên Phong khó thấy được bị người ta chọc giận choáng váng.

Thẩm Thiên Lăng đầy lo lắng, chuẩn bị tiến lên đỡ hấn bất cứ lúc nào. Nhìn như một giây tiếp theo sẽ bất tỉnh vậy, không được đâu nha!

“Ta không sao”. Thẩm Thiên Phong khoát khoát tay. “Tiếp theo có kế hoạch gì?”

“Ngươi không đi tắm trước sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Không cần”. Thẩm Thiên Phong nói. “Chính sự quan trọng hơn”

“Tắm rửa không mất bao nhiêu thời gian”. Thẩm Thiên Lăng thật sự không vừa mắt toàn thân đầy máu của hấn.

“Sớm giải quyết vấn đề, ta có thể sớm tìm hấn tính sổ!”. Thẩm Thiên Phong nghiêng răng nghiêng lợi liếc căn phòng đóng chặt cửa.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đại ca, bộ dạng muốn ăn thịt người này của ngươi là sao?

“Ta nghĩ ngươi hãy nhân lúc mọi người không để ý mà rời khỏi mười hai Liên Hoàn Ổ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau đó âm thầm vòng lại, mai phục trong quán trọ”

“Sau đó thì sao?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Sau đó ta sẽ dẫn Lăng nhi ra ngoài, khiến hấn bộc phát trước mặt mọi người, khiến tất cả mọi người biết tính tình hấn hiện giờ rất nóng nảy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau đó ta sẽ phái người âm thầm tung tin đồn rằng ta đã bị bệnh, khiến Phượng Cửu Dạ nghĩ ta đã trúng độc”

“Ta và ngươi đều không có ở đây, hấn tất nhiên sẽ đến cướp Lăng nhi, đến lúc đó có thể bắt trọn lưới”. Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Ý kiến hay”

“Cứ quyết định vậy nhé?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chuyện này không được chậm trễ, càng kéo dài tỷ lệ Phượng Cửu Dạ luyện thành Ma công càng cao”

Thẩm Thiên Lăng ngồi trên ghế nghe hai người bàn bạc, trong đầu nhanh chóng xuất hiện hình ảnh Phượng Cửu Dạ tóc bạc môi đỏ giương nanh múa vuốt, vì vậy thành công bị chính mình dọa sợ.

Ma công nghe thật đáng sợ, không chừng còn phải vung đao tự thiến!

Ôi chao ôi chao! Thẩm tiểu thụ theo bản năng khép chặt chân, cảm giác xx hơi đau!

“Lăng nhi!”. Tần Thiếu Vũ bóp nhẹ khuôn mặt hấn.

“A?”. Thẩm Thiên Lăng hoàn hồn khỏi chuyện “Tự thiến là phải cắt xx rồi lại phải cắt yy”!

“Lại phát ngốc cái gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ bật cười. “Ta đang hỏi ngươi đó”

“Hỏi ta cái gì?”. Thảm Thiên Lăng hoàn toàn không nghe thấy!

“Đương nhiên là hỏi ngươi muốn ăn gì”. Tần Thiếu Vũ nói,

Thảm Thiên Lăng bất mãn, vì sao hỏi ta lại “đương nhiên” là chuyện ăn gì. Có gì đâu mà đương nhiên? Lẽ nào không thể hỏi chính sự sao?

“Ăn cơm xong sẽ hỏi ngươi chính sự”. Tần Thiếu Vũ đọc được ý nghĩ của hắn.

Thảm Thiên Lăng: ...

Nam nhân của ta thật hiểu ý người khác!

Vì vậy tối hôm đó, Tần Thiếu Vũ vừa sờ bụng mỡ vừa nói toàn bộ kế hoạch cho hắn.

“Nói chính sự thì nói chính sự, đừng bóp lung tung chứ!”. Thảm Thiên Lăng kháng nghị.

“Nói cũng đâu cần dùng tay”. Tần cung chủ sờ rất thoải mái.

“Không biết lúc nào mới xong xuôi được”. Thảm Thiên Lăng thở dài.

“Phiền ư?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn.

Thảm Thiên Lăng thành thật nói. “Hơi hơi”

“Nhanh thôi”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên mặt hắn. “Đợi giải quyết xong mọi việc, chúng ta trước hết phải ôm nhau ngủ 3 ngày!”

Thảm Thiên Lăng cười ra tiếng. “Có triển vọng chút đi!”

“Ngủ đương nhiên là có triển vọng”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn lăn lăn. “Ôm Lăng nhi ngủ thì càng tăng triển vọng”

“Ngủ ngon”. Thảm Thiên Lăng nhéo mũi hắn.

“Không ngủ”. Tần Thiếu Vũ cởi áo hắn. “Cho ta hâm nóng một chút”

Thảm Thiên Lăng nghiêm túc nói. “Thiếu hiệp ngươi không thể đói khát như thế, phải rứt rứt một chút”

Tần Thiếu Vũ không chút khách khí cúi đầu ngọam một chút.

Thảm Thiên Lăng đẩy hắn ra, thật phiền!

Sáng hôm sau, người hầu Thiên Ổ Thủy trại đều đồn rằng vụ y của Tây Vực quả nhiên là thần thánh, Thảm công tử đã tỉnh!

“Ta muốn ăn bánh Hoa Quế và bánh Đậu xanh!”. Thảm tiểu thụ ngồi trên giường phân phó!

Ám vệ chạy như bay tìm về cho hắn.

Người hầu đứng bên cạnh cảm thán không ngừng, Thảm công tử phải hoạt bát như vậy mới đúng.

Nằm mãi trên giường như mấy hôm trước còn ra bộ dạng gì nữa, hại mình bình thường không thể tiến vào cửa viện, hơn nữa nếu vào cũng rất khó gặp Thảm công tử!

Quả thật tan nát cõi lòng không chịu nổi!

Tần Thiếu Vũ đương nhiên cũng bày ra bộ dạng tâm trạng tốt, đầu tiên là phái ám vệ mang hoàng kim tạ ơn cho Thái Hồ bang, sau đó lại bao tửu lâu lớn nhất thành, nói buổi tối muốn chiêu đãi bằng hữu, dân chúng nếu có hứng thú cũng có thể đến lãnh một con vịt quay miễn phí.

Vịt quay quả thật hấp dẫn biết không, có thể thấy được Thảm công tử mới khỏi bệnh lại càng hấp dẫn!

Vì vậy hôm đó còn chưa tới giờ cơm tối, bên ngoài tửu lâu đã xếp hàng trên một trăm người, hơn nữa hàng ngũ còn có xu hướng không ngừng dài thêm.

Ám vệ từ xa nhìn thấy cảnh này, lập tức quay về báo lại với cung chủ nhà mình.

“Còn nhớ phải diễn thế nào không?”. Tần Thiệu Vũ quay đầu lại hỏi người bên cạnh.

Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

Tần Thiệu Vũ cười cười, vươn tay ra với hắn. “Không cần khẩn trương”

Thẩm tiểu thụ hít sâu một hơi, tay trong tay với hắn ra xe ngựa.

Ám vệ chặc lưỡi, cung chủ và phu nhân nhà ta nhìn như một đôi thần tiên!

Quả nhiên xứng đôi không gì so sánh được!

Cực kì kiêu ngạo!

89. Chương 87: Thẩm Công Tử Nóng Nảy!

“Là Thẩm công tử và Tần cung chủ!”. Dân chúng xếp hàng ngoài tửu lâu thấy hai người tới thì lập tức kích động!

Cảnh này dù trả lại một con vịt quay cũng nhất định phải xem!

Đặc biệt hiếm thấy!

Trên đường có một hòn đá nhỏ, Thẩm Thiên Lăng không cẩn thận vấp một chút, Tần Thiệu Vũ nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, kéo hắn vào trong lòng.

Dân chúng từ xa nhìn thấy lập tức nước mắt lưng tròng, ôm ngực tỏ ra chịu không nổi! Ân ái như vậy quả thật không chịu được! Đi đường cũng vấp té, Thẩm công tử quả nhiên yếu điệu MOE y như lời đồn. Chúng ta một chút cũng không hâm mộ Tần cung chủ đâu nha!

“Cho nên Thẩm công tử mới là đệ nhất mỹ nhân võ lâm a!”. Có người nhỏ giọng cảm thán. “Sao có thể xếp thứ nhì được”

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức đồng loạt gật đầu, tỏ ra vị huynh đài này người nói quá đúng. Đệ nhất mỹ nhân là Ngâm môn chủ, chuyện này thật vô lý! Suốt ngày về mặt vô cảm chẳng MOE chút nào, hơn nữa nghe nói rất xấu tính, cơ bản không nằm trên một trục hoành với Thẩm công tử bình dị gần gũi!

“Ta đánh cược rằng Thẩm công tử nhất định sẽ không nổi giận”. Có người nói.

“Không sai!”. Quần chúng đồng loạt gật đầu. Thẩm công tử sao có thể nổi giận. Thẩm công tử chỉ tức giận khi uốn éo trên đùi Tần cung chủ thôi!

Eo ôi thật không dám tưởng tượng tí mĩ!

Sau đó dưới ánh mắt chờ đợi nồng nhiệt của dân chúng, Thẩm Thiên Lăng tức giận đẩy ra Tần Thiệu Vũ, một mình vào tửu lâu, sắc mặt cực kì u ám, nhìn như một giây sau sẽ đập phòng.

Quần chúng vây xem đưa mắt nhìn nhau một chút, lập tức quyết định vỗ tay thật nhanh, đồng thời cảm thán Thẩm công tử thật là MOE, tính tình rất tốt. Về phần chuyện gì vừa xảy ra, chúng ta cơ bản là không thấy.

Không sai, đây là sức mạnh của fan nào tàn!

Mọi người cảm thấy rất phấn khích!

Tần Thiệu Vũ vào theo, trên mặt không có bao nhiêu tức giận.

Xung quanh đã có không ít người trong võ lâm ngồi, vừa thấy hai người tiến đến thì đương nhiên đồng loạt đứng lên chào. Thẩm Thiên Lăng không thèm liếc bất cứ ai, về mặt vô cảm kéo ghế ngồi xuống, trầm mặc không nói câu nào, quả thật còn lạnh khốc hơn Ngâm Vô Sương! Đáy mắt Tần Thiệu Vũ bất đắc dĩ, theo sau hắn thở dài.

Các môn phái thấy vậy, phản ứng đầu tiên chính là cô dâu mới đang giận dữ. Tục ngữ nói chuyện nhà ai nấy lo, loại chuyện này người ngoài đương nhiên không nên xen vào, vì vậy đồng loạt nhanh trí xoay người

bắt đầu trò chuyện với nhau, cực kì giấu đầu lòi đuôi! Từ lâu nhất thời trở nên ồn ào, cũng hoà tan không ít không khí lúng túng.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên cạnh hần nhẹ giọng hỏi. “Muốn uống Nga mi hay Phở nhỉ?”

“Không muốn cái nào cả!”. Giọng Thắm Thiên Lăng băng lãnh.

Người trong gang hồ yên lặng cảm thán, cũng chiều thành hư rồi...

“Ai chọc Lăng nhi của chúng ta giận vậy?”. Thắm Thiên Phong cũng ngồi cạnh hần, cười hỏi.

Thắm Thiên Lăng không nói gì, chỉ hung hăng liếc Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ nhất thời gơ tay đầu hàng.

Những người còn lại đồng loại ái chà ái chà, về mặt Thắm công tử cực kì phần nộ, nhất định tối qua chưa thoả mãn!

Có một bảo bối MOE hồng phấn như vậy mà không biết trân trọng, Tần cung chủ thật khiến người ta sốt ruột!

“Nghe lời”. Thắm Thiên Phong vỗ vỗ vai hần. “Ở bên ngoài thì biết điều một chút, có gì về nhà rồi nói”

“Vâng”. Nét mặt Thắm Thiên Lăng dịu xuống một chút, tự mình bóp đậu phộng ăn, vẫn không để ý Tần Thiếu Vũ.

Mặc dù mọi người rất hi vọng Tần cung chủ lúc này sẽ lạnh mặt xuống, đề Thắm công tử lên tường nói những câu đầy cảm xúc như “Tiểu yêu tinh làm khổ người khác này, người đã bị ta làm hư mất rồi”, nhưng ảo tưởng và sự thật vẫn có khác biệt nhất định. Tần Thiếu Vũ chỉ rót cho Thắm Thiên Lăng một chén trà rồi ngồi bên cạnh bắt đầu nói chuyện phiếm, không hề nổi giận.

Quần chúng vây xem tỏ ra rất thất vọng.

“Thức ăn đến đây!”. Tiểu nhị đứng ở cầu thang cất giọng hô lên. Trên bàn bày tám món nguội đủ loại, nhìn qua cũng rất muốn ăn.

Thắm tiểu thụ muốn ăn, nhưng không thể ăn, vì hần đang tức giận. Nhìn được không ăn được, chuyện này cực kì giãy vò biết không!

Tần Thiếu Vũ gấp một miếng thịt gà cho hần, kèm theo dầu ớt và dưa leo xắt mỏng, quả thật tốt đến không thể tốt hơn!

Nhưng không thể ăn! Thắm Thiên Lăng lạnh lùng ném thịt gà xuống bàn, tuy về mặt vô cảm nhưng loại chuyện lãng phí thức ăn này quả thật khiến hần tan nát cõi lòng!

“Lăng nhi!”. Thắm Thiên Phong khẽ nhíu mày, giọng nói có ý khiển trách.

Thắm Thiên Lăng cúi đầu ăn cơm trắng.

“Không sao không sao”. Tần Thiếu Vũ hoà giải. “Ăn cơm xong rồi nói”

Thắm Thiên Lăng cầm chén, kéo ghế cách xa nam nhân của mình một chút.

Tức giận còn không quên cầm theo chén, quần chúng vây xem cảm thấy trái tim cũng bị MOE hoá!

Sau khi ăn xong món nguội, món nóng được mang lên. Qua ba lượt rượu, không khí cũng thoải mái hơn nhiều.

“Đại thiếu gia”. Một ám vệ từ cầu thang chạy tới.

“Sao vậy?”. Thắm Thiên Phong hỏi.

Ám vệ kề vào tai hần nói nhỏ vài câu.

“Hần đến đây làm gì?”. Thắm Thiên Phong nghe vậy sắc mặt trầm xuống, giọng hơi cất ột chút.

Eo ôi đã xảy ra chuyện gì? Những người khác đồng loạt vỗn tai. Hóng chuyện không ai là không có hứng thú!

Ám vệ lắc đầu, thấp giọng nói. “Thiếu gia tốt nhất đến gặp hần đi”

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò hỏi.

“Không có gì?”. Nét mặt Thẩm Thiên Phong lạnh lùng. “Một người bạn cũ mà thôi”

Về mặt Thẩm Thiên Lăng lo lắng. “Bạn cũ sao người lại có biểu hiện này?”

Những người còn lại cũng thẳm gặt đầu. Bộ dạng ăn thịt người này sao có thể là bạn cũ được, kẻ địch thì may ra còn có lý!

“Ngoan ngoan ăn đi”. Thẩm Thiên Phong rõ ràng không muốn nhiều lời về chuyện này.

Nhưng càng không nói càng khiến người ta tò mò biết không! Quần chúng vây xem tỏ ra cực kì khó chịu. Thật vất vả đợi đến lúc bữa tiệc kết thúc, Thẩm Thiên Lăng không nói lời nào vào xe ngựa, Tần Thiệu Vũ vẫn đầy bất đắc dĩ, mà tâm trạng Thẩm Thiên Phong cũng không được tốt. Mọi người trong giang hồ ha ha chào hỏi xong thì chạy như bay – quả thật còn đáng sợ hơn Hồng Môn Yến!

Sáng hôm sau, Thẩm Thiên Phong rời khỏi quán trọ, một đường giục ngựa ra khỏi thành, đi về phía Tây.

Trong thành có người đồn rằng Thẩm đại thiếu gia lần này phải giải quyết thù oán xưa kia trên giang hồ, nhanh lắm cũng phải mười ngày nửa tháng mới về được.

Mà quan hệ giữa Thẩm Thiên Lăng và Tần Thiệu Vũ vẫn gay gắt. Có người nói là do Ngâm môn chủ, có người nói là vì Tiêu nhị đương gia, có người nói là vì Thẩm công tử không cẩn thận hiện nguyên hình... Nói chung mặc kệ vì lí do gì, sự thật là hai người đang cãi nhau.

Couple quốc dân đối mặt với nguy cơ, chuyện này chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta lo lắng.

Chiều hôm đó, Thẩm Thiên Lăng một mình hóng mát trong viện, ám vệ ngồi xổm trên nóc nhà nhìn hần.

“Thẩm công tử”. Tập dịch mang tới cho hần hoa quả trong mùa.

“Đa tạ”. Sắc mặt Thẩm Thiên Lăng rất u buồn.

“Nho mới hái, rất ngọt”. Tập dịch tìm lời để nói – cơ hội thế này rất hiếm biết không!

“Người có thấy hần đi đâu không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“A?”. Tập dịch hơi sững sốt.

Thẩm Thiên Lăng cúi đầu.

“Cung chủ hỏi về Tần cung chủ sao?”. Tập dịch suy đoán.

Thẩm Thiên Lăng gặt đầu, cảm giận liếc lên nóc nhà. “Bọn họ không cho ta ra ngoài, cũng không nói cho ta biết”

Ám vệ chột dạ nhìn trời.

“...”. Tập dịch hơi do dự.

“Thôi đi”. Viên mắt Thẩm Thiên Lăng ứng đỏ. “Tóm lại là không ai chịu giúp ta”

“Đương nhiên không phải!”. Tập dịch kinh hãi. Đang êm đẹp sao lại nói khóc là khóc, quả thật hù chết người!

Thẩm Thiên Lăng cười khổ lắc đầu, đáy mắt rưng rưng hơi nước.

Tập dịch nhất thời tan nát cõi lòng!

Thế nhưng hần quả thật không nhìn thấy Tần Thiệu Vũ a! Không nhìn thấy thì biết nói thế nào?

Thật cực kì sốt ruột!

“Lăng nhĩ”. Tần Thiếu Vũ đẩy cửa bước vào, thấy thể hơi sưng sốt. “Sao vậy?”

“Người còn biết trở về sao?”. Thảm Thiên Lăng đỏ mắt trừng hấn.

Tần Thiếu Vũ nhần nhịn nói. “Ta có chính sự phải làm, sao có thể ở bên người mỗi ngày được”

“Cút!”. Thảm Thiên Lăng hung hăng quăng ngã chén trà.

Tạp dịch sợ hết hồn, vội vàng cáo từ ra ngoài, nhưng vẫn tiếc nuối muốn nhìn, vì vậy cầm chổi ở bên ngoài quét vài cái!

“Ầm ỉ mấy ngày nay, cũng nên thôi đi chứ!”. Giọng Tần Thiếu Vũ có chút tức giận.

“Rốt cuộc là ai đang làm ầm ỉ?”. Thảm Thiên Lăng cao giọng. “Trước kia người đối xử với ta thế nào, hiện tại lại đối xử với ta thế nào?”

“Ta đối với người còn chưa đủ tốt hay sao?”. Tần Thiếu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi. “Ăn mặc, có cái gì mà ta không cho người thứ tốt nhất?”

“Đưa ta về Nhật Nguyệt sơn trang!”. Thảm Thiên Lăng lớn tiếng nói.

Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Có về hay không, e rằng không phải do người quyết định!”

Sau đó chính là một màn đập bàn đập ghế oanh liệt, kèm theo tiếng khóc lóc kể lể của Thảm Thiên Lăng. Tạp dịch khấn trương nắm chặt chổi, thật kích thích không chịu nổi, cơ bản là không chịu nổi!

“Người định ở đây nghe bao lâu?”. Âm vệ đột nhiên ở sau lưng hấn lạnh lùng nói.

A A A! Tạp vụ sợ hết hồn, ngay cả chổi cũng không cầm mà quay đầu bỏ chạy.

Âm vệ ở phía sau đồng cảm nhìn hấn. Thật ra ta cũng không muốn đuổi người, mà là phu nhân nhà ta diễn mệt quá muốn nghỉ ngơi.

“Ta ghét người!”. Thảm Thiên Lăng khóc lớn một tiếng, sau đó quay đầu chạy ào vào phòng.

Diệp Cẩn ngồi ở sảnh trước thẩn vờ tay, bày tỏ một chút cổ vũ với hấn.

Tần Thiếu Vũ cũng vào theo.

“Diễn thật tốt”. Diệp Cẩn vừa cắn hạt dưa vừa nói. “Ta suýt nữa cũng tin”

Thảm Thiên Lăng còn đang rơi lệ, gương mặt cũng đỏ bừng, cực kì có tố chất của diễn viên chuyên nghiệp!

Tần Thiếu Vũ ôm hấn vào buồng trong.

Diệp Cẩn yên lặng hoá đá, trên mặt còn dính vỏ hạt dưa. Ít nhiều gì cũng có khách, các người kiểm chế một chút được không! Ôm đi là tình huống gì đây!

“Thế nào?”. Thảm Thiên Lăng hỏi nhỏ.

Tần Thiếu Vũ đặt hấn lên giường, cúi đầu hôn nhẹ. “Cần gì liều mạng như vậy, giọng cũng khàn rồi”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng cười tí mắt. “Ta là chuyên nghiệp!”

Tần Thiếu Vũ ôm hấn không nói gì.

“Sao vậy?”. Thảm Thiên Lăng xoa đầu hấn.

“Không biết”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thấy trong lòng không yên”

“Có gì đâu mà không yên”. Thảm Thiên Lăng nói. “Đây đều nằm trong kế hoạch của người mà”

Tần Thiếu Vũ siết chặt cánh tay. “Sợ người xảy ra chuyện”

“Ta có thể xảy ra chuyện gì?”. Thảm Thiên Lăng bật cười. “Đều do người ở bên ngoài làm việc, ta chỉ phối hợp diễn kịch mà thôi, huống hồ còn có nhiều người bảo vệ ta như vậy”

“Nói thì nói vậy, nhưng ta vẫn không yên tâm”. Tần Thiếu Vũ nhìn vào mắt hấn. “Người đừng xảy ra chuyện, có được không?”

Thẩm Thiên Lăng ngoan ngoãn gật đầu. “Ừ, ta sẽ không bị gì”

Tần Thiệu Vũ cười cười, tiến tới hôn nhẹ lên trán hắn.

“Đại ca về chưa?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Rồi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Hôm qua đã về, tạm thời ở trong một căn nhà trống, tối nay sẽ lên quay lại quán trọ”

“Bước tiếp theo có phải người giả bộ trúng độc không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiệu Vũ gật đầu.

“Thật ra cũng không tệ”. Thẩm Thiên Lăng ôm cổ hắn. “Người trúng độc nằm trên giường, ta cũng không thể ra ngoài, có thể mỗi ngày ôm nhau ngủ ngon”

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng, ôm hắn hung hăng hôn một cái.

Thật là... nhìn thế nào cũng đáng yêu.

Ban đêm, Thẩm Thiên Phong quả nhiên quay về quán trọ.

Diệp Cẩm lạnh lùng liếc hắn một cái, lả lướt về phòng.

“Các người đến tột cùng xảy ra chuyện gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò không chịu nổi.

“Ta có thể xảy ra chuyện gì với hắn?”. Thẩm Thiên Phong cười nhạt. “Tiểu nhân”

Diệp Cẩm ra sức áp lên vách tường nghe trộm, người mới là tiểu nhân, cả nhà người đều là tiểu nhân.

“Sự việc sao rồi?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Tất cả đều nằm trong kế hoạch”. Tần Thiệu Vũ nói. “Gần đây Ma giáo cũng không có động tác gì lớn”

Diệp Cẩm chủ giận dữ, vì sao không tiếp tục nói chuyện lão tử là tiểu nhân, chỉ nói có một câu là sao?

“Ma giáo đương nhiên biết Lăng nhi gần đây nóng nảy hay giận”. Thẩm Thiên Phong nói. “Đừng nói là mười hai Liên Hoàn Ổ, cho dù bên ngoài thành cũng không ít dân chúng bàn tán”

“Xong đời”. Thẩm Thiên Lăng nâng cằm thở dài.

Hình tượng đánh đá rớt cuộc ăn sâu vào lòng người.

Nhưng thật ra ta rất hiểu lý lẽ!

Thật oan uổng!

“Không sao”. Tần Thiệu Vũ nhéo má hắn. “Sau khi xong việc, ta sẽ phái người nói người trúng cổ độc mới biến thành như vậy”

“Bước tiếp theo định làm gì?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Đương nhiên là theo kế hoạch”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dựa theo tính tình Phượng Cửu Dạ, nhất định không lâu sau sẽ có hành động”

“Ta liên kết với người, hơn nữa còn có mọi người trong bạch đạo, hắn là nắm chắc phần thắng”. Thẩm Thiên Phong nói. “Huống hồ còn có Tiêu nhị đương gia. Mà Ngâm môn chủ thế nào rồi?”

“Ta không biết”. Tần Thiệu Vũ lập tức rũ sạch quan hệ.

Thẩm Thiên Phong: ...

“Còn giả vờ”. Thẩm tiểu thụ ngồi xếp bằng trên giường buồn bã nói. “Rõ ràng mỗi ngày đều có người báo lại với người”

Tần cung chủ nhìn trời, bị phát hiện rồi sao?

“Nói chính sự, không được làm loạn!”. Thẩm Thiên Lăng ném gối vào hắn.

“Ngâm Vô Sương tỉnh rồi, có điều cần phải tỉnh dưỡng một trận, cũng không thể đánh nhau được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ngâm Lạc Tuyết vẫn còn mê mang, hẳn bị cổ độc thương tổn không ít, nhưng ít nhất không lo đến tính mạng”

“Vậy chỉ có thể dựa vào ta và ngươi”. Thảm Thiên Phong vỗ vai hắn. “Việc này nếu thuận lợi giải quyết, chúng ta phải uống rượu ba ngày ba đêm”

Diệp Cẩn ở sát vách hừ hừ, vừa nghe đã thấy không ôm chí lớn. “Tiện nhân!”

Thảm Thiên Phong tiện tay ném ra một mảnh vàng. Thảm Thiên Lăng chỉ kịp thấy một tia sáng loé lên, trên tường đã xuất hiện một cái lỗ!

Diệp Cẩn bất ngờ không kịp đề phòng, ôm ngực suýt nữa hộc máu.

Thảm Thiên Phong bình tĩnh xoay người về phòng.

Diệp cốc chủ đôi mắt rưng rưng, võ công cao rất giỏi sao!

Quả thật là mọi rợ!

“Có cần qua đó xem không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Ai quản hắn sống hay chết?”. Tần Thiếu Vũ không hề đồng cảm.

Thảm Thiên Lăng nhiều chuyện nói. “Thật ra ta chủ yếu muốn hỏi chuyện giữa hắn và đại ca”

“Không được đi”. Tần Thiếu Vũ đầy khí phách.

Thảm tiểu thụ bất mãn. “Vì sao?”. Một chút cũng không quan tâm đến nhu cầu hóng chuyện của quần chúng!

Tần Thiếu Vũ nhào vào vợ mình. “Cho ta ôm một chút”

Thảm Thiên Lăng: ...

“Tắm cho ngươi được không?”. Tần Thiếu Vũ cởi ra dây lưng của hắn.

Thảm Thiên Lăng bình tĩnh nói. “Không được”

“Vậy ngươi tắm cho ta”. Tần cung chủ vô liêm sỉ.

Thảm tiểu thụ khiển trách. “Kế hoạch tiến hành tới thời điểm mấu chốt, sao ngươi còn có tâm trạng làm việc này?”

“Vốn định tắm rửa đơn thuần thôi”. Tần Thiếu Vũ kéo quần Thảm Thiên Lăng. “Nhưng nếu Lăng nhi đã nói vậy, chúng ta sẽ cố mà làm một lần”

Thảm Thiên Lăng để cái mông trần truồng đi cướp chẵn.

Tần Thiếu Vũ cười thành tiếng.

“Cười cái rắm”. Thảm tiểu thụ lấy gối che “tiểu Lăng”!

Tần Thiếu Vũ ôm trọn hắn vào lòng, ngắt véo một phen.

Ám vệ nằm trên nóc nhà cảm thán, phu nhân nhà ta thường hay rên hừ hừ, thật MOE!

Một con chim màu xanh thẫm đáp xuống nóc nhà, cất tiếng kêu.

Ám vệ chán ghét, kêu đã đỡ rồi mà hình dáng còn xấu như vậy.

Con chim xanh thẫm dừng trên nóc nhà một hồi rồi xoè cánh bay về phương xa.

“Hắt xì”. Có ám vệ hắt hơi một cái. “Sao lại có mùi tiêu thế?”

“Ai biết”. Những người còn lại không hứng thú. “Chắc là chim ở cửa hàng gia vị nào đó”

“Thật muốn sớm mang ngươi về Truy Ảnh cung”. Sau khi tắm xong, Tần Thiếu Vũ ôm Thảm Thiên Lăng vào lòng hôn nhẹ.

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn hắn.

“Vì nơi đó là nhà của chúng ta”. Tần Thiệu Vũ nói. “Cũng không thể lang thang bên ngoài mãi được”

“Thật ra cũng không tệ”. Thảm Thiên Lăng tựa trước ngực hắn. “Chỉ cần ở bên nhau thì ở đâu cũng không thành vấn đề”

Tần Thiệu Vũ bóp bóp lỗ tai hắn, cười nói. “Ta thích những lời này”

“Vậy bây giờ nghỉ ngơi được chưa?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiệu Vũ gật đầu, phát tay thổi tắt ngọn đèn. “Ngủ đi”

Sao lại ngủ như vậy? Thảm Thiên Lăng cảm giận. “Ít nhất cũng cho ta mặc quần vào chứ!”. Sau khi tắm xong trực tiếp quần khăn lên giường, sau đó chui vào trong chăn, thiếu hiệp lẽ nào người không thấy thiếu một bước?

Trần trường thì sao mà ngủ được, cảm giác không an toàn biết không!

Thật là chẳng hiểu ý người khác gì cả!

90. Chương 88: Chim Điêu Báo Tang!

“Không ặc”. Tần cung chủ nói rất đương nhiên, tay phải trực tiếp phủ lên mông hắn.

Thảm tiểu thụ giận dữ tát hắn một cái.

Thật phiền!

“Hay là ta cũng cỡi?”. Tần Thiệu Vũ đề nghị. “Như vậy tương đối công bằng”

Thảm Thiên Lăng vô lực. “Thôi đi”

“Vì sao?”. Tần Thiệu Vũ xoay người đè lên hắn, bộ phận nào đó dưới thân rõ ràng cực kì có tinh thần.

“Không phải nói muốn ngủ sao?”. Thảm tiểu thụ gờ bụng lên trời cảm giận.

“Người ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ kề vào tai hắn nói nhỏ. “Ta xx người”

Thảm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, mau kiểm tra lại lễ phép của người.

“Đứng được không?”. Tần Thiệu Vũ ngậm vành tai của Thảm Thiên Lăng.

WTF tất nhiên không được, đứng có độ khó quá cao biết không, chưa học bò chớ lo học chạy! Thảm Thiên Lăng giận dữ nói. “Đã nói với người đừng đọc mấy thứ sách linh tinh đó mà!”. Văn hoá phẩm đòi truy sẽ hại chết người, cần phải xây dựng tinh thần văn minh!

“Thử một lần thôi”. Giọng Tần Thiệu Vũ trầm thấp khàn khàn, hơi nhấn âm cuối, cực kì kêu gọi!

Lại còn học được kĩ năng làm nũng... Thảm Thiên Lăng đã tuyệt vọng với thế giới này!

“Im lặng là chấp nhận?”. Tần Thiệu Vũ bóp mông hắn.

Không có! Thảm Thiên Lăng kiên định lắc đầu.

“Vì sao?”. Tần Thiệu Vũ vẫn chưa bỏ ý định.

Thảm tiểu thụ dứt khoát nói. “Vì ta lười”. Lấy cớ này rất ổn.

“Cho nên phải vận động nhiều một chút”. Tần Thiệu Vũ nhay bén nói. “Người xem người có bụng mỡ kìa”

Bụng mỡ mọi người! Thảm tiểu thụ thành công bị đâm trúng chỗ đau, thẹn quá thành giận mà xù lông. “Người dám kì thị người mập!”. Có bản lĩnh thì mỗi ngày đừng sờ!

“Sao ta lại kì thị người được”. Tần Thiếu Vũ dụ dỗ kèm theo lừa gạt, ôm hấn đặt lên bàn. “Thích còn không kịp nữa là. Ngoan, chúng ta thử một lần đi”

Sao lại có sở thích biến thái thế chứ! Thấm Thiên Lăng gục xuống bàn, cực kì không vui.

Tần Thiếu Vũ lấy hộp thuốc mỡ ra, dịu dàng chuẩn bị cho hấn.

“Đau!”. Thấm Thiên Lăng kháng nghị.

Tần Thiếu Vũ vỗ hấn một cái. “Ta còn chưa làm gì”

“Tập trước một chút”. Thấm tiểu thụ rất nghiêm túc. “A... ưm... yamete...”

Đầu Tần Thiếu Vũ kêu ong ong.

“Thật không thể ở trên giường sao?”. Ánh mắt Thấm Thiên Lăng rất thê lương.

Tần Thiếu Vũ không chút khách khí đâm vào.

W – W – WTF! Thấm tiểu thụ hít một hơi lãnh khí. “Người người người nên báo trước một tiếng chứ!”. Dù quảng cáo giữa phim truyền hình cũng phải nói các câu như “ba mươi giây sau lập tức quay lại” biết không!

“Còn nói lung tung nữa ta sẽ mang người ra ngoài”. Giọng Tần Thiếu Vũ mang tính uy hiếp.

Thấm Thiên Lăng lập tức ngậm chặt miệng, đồng thời vẻ mặt kiên định quay đầu lại – người xem ta không có nói gì nha!

Tần Thiếu Vũ gần như bị hấn chọc cười, nắm chặt vòng eo múp múp, hưng hăng đâm vào.

Viên mắt Thấm tiểu thụ lập tức ửng đỏ, cực kì uỷ khuất quay đầu nằm sấp xuống bàn.

Tần Thiếu Vũ hơi mềm lòng. “Đau hả?”

Thấm Thiên Lăng liều mạng gật đầu.

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ cúi người đè lên lưng hấn, hôn nhẹ bờ vai ửng hồng của hấn.

Thấm tiểu thụ ghen ngào một chút.

Động tác Tần Thiếu Vũ rất nhẹ, rất dịu dàng.

Thấm Thiên Lăng kiên quyết ngậm miệng, quả thật yên tĩnh khiến người ta phẫn nộ!

Cũng không cần một chút âm thanh cũng không phát ra chứ! Tần Thiếu Vũ dở khóc dở cười, nâng cằm hấn lên triển miên hôn một chút. “Nói”

Hồi nãy kêu ta ngậm miệng, bây giờ lại kêu nói, thiếu hiệp người thật khó chiều! Thấm Thiên Lăng hăng giọng một cái, sau đó lưu loát nói. “Không được ra ngoài!”

“Vì sao?”. Động tác Tần Thiếu Vũ không nhanh không chậm.

Còn vì sao nữa! Cũng không phải mắc chứng thích khoe hàng! Thấm Thiên Lăng cực kì nghiêm túc. “Bởi vì sẽ bị người khác nhìn”

“Không ai dám nhìn”. Tần Thiếu Vũ cố ý chọc hấn.

“Không có khả năng”. Thấm Thiên Lăng kiêu ngạo và tự hào. “Nếu người truyền tin chúng ta đang xx, nhất định dân chúng cả thành sẽ tới xem, nói không chừng còn xếp hàng đánh nhau”

Về mặt này... Tần Thiếu Vũ quả thật không biết nên dùng tâm trạng gì đối mặt với hấn. “Trong đầu suốt ngày cứ nghĩ tới mấy chuyện gì đâu!”

“Rõ ràng chính người nói muốn ra ngoài!”. Ta chỉ theo đó mà tưởng tượng biết không! Thấm Thiên Lăng gãi gãi cái bụng. “Nhưng vẫn không thể ra ngoài, vì trong bụi rậm sẽ có muỗi, sẽ cắn xx mất!”. Lo lắng rất chu toàn!

Tần Thiếu Vũ: ...

“Ta có thể mặc áo vào không?”. Thảm Thiên Lăng đưa ra yêu cầu. “Hơi lạnh”

Tần Thiếu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, trực tiếp ôm hắn đè lên tường. “Đứng ngay ngắn!”

“Ê ê!”. Thảm tiểu thụ cảnh giác.

Tần Thiếu Vũ nâng chân hắn lên.

Thân thể mất thăng bằng, Thảm Thiên Lăng lập tức theo bản năng mà ôm cổ Tần Thiếu Vũ.

Như vậy mới ngoan, Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng, một lần nữa đâm vào thân thể hắn.

Mặt đối mặt, loại này độ khó quá cao biết không! Đầu gối chân sau của Thảm Thiên Lăng như nhũn ra, cầu xin tha thứ mà nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Chịu thua rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ đẩy nhanh tốc độ.

“Ừm...”. Thảm tiểu thụ hai mắt nhắm lẹ, gương mặt cũng ửng hồng, cực kì yếu đuối.

Tần Thiếu Vũ hô hấp nặng nề, bế cả người Thảm Thiên Lăng lên.

“A!”. Thảm Thiên Lăng quá sợ hãi, cặp đùi bám chặt vào hông Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ ôm sát hắn, tốc độ dưới thân chưa từng giảm một chút.

Thảm Thiên Lăng tựa vào vai Tần Thiếu Vũ, trọng lượng toàn thân đều dồn về một chỗ, hầu như hô hấp cũng đứt quãng.

Nén đỏ trên bàn lay động, soi sáng cảnh xuân ấm áp trong phòng.

Bên ngoài ánh trăng lành lạnh, ám vệ đồng loạt bật lỗ tai, vắt chéo chân ngâm cổ, đếm sao trên trời.

Không biết qua bao lâu, Tần Thiếu Vũ rút cuộc buông tha Thảm Thiên Lăng, sau khi tẩy rửa thì quần khăn về giường.

“Ta muốn ly hôn với ngươi!”. Giọng Thảm Thiên Lăng khàn khàn, mắt sưng lên như quả đào.

Khoe miệng Tần Thiếu Vũ cong lên, dịu dàng thoa thuốc cho hắn.

Thảm Thiên Lăng vô lực đá hắn.

“Được rồi”. Tần Thiếu Vũ hôn lên trán Thảm Thiên Lăng. “Không quậy nữa, ngủ đi”

Thảm tiểu thụ lăn đến góc giường, vô cùng uỷ khuất ôm chăn.

Không thể bảo hộ chủ quyền của hoa cúc, quả thật là một sự sỉ nhục với nam nhân!

Tần Thiếu Vũ lau tay, vén chăn lên giường, từ phía sau ôm hắn vào lòng.

Thảm Thiên Lăng dùng sức dịch chuyển vào trong.

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, cánh tay càng siết chặt hơn. “Heo”

Heo mà ngươi cũng xx ư! Thảm Thiên Lăng giận dữ, quả thật phiền không chịu nổi.

Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên vai hắn, thích đến tận xương tủy.

Thảm Thiên Lăng vừa bất mãn lắm bầm vừa nhắm mắt ngủ.

Sau lưng là cơ bắp rắn chắc, rất an tâm và hài hoà.

Sáng hôm sau, ám vệ vội vã rời quán trọ, gọi Hoa Đường đang ăn điểm tâm ở một sạp nhỏ trên đường xá sầm uất về. Một lát sau lại có ám vệ ra ngoài mua thuốc, nét mặt hơi nghiêm trọng.

“Là vị nào ngã bệnh vậy?”. Chủ quán lấy cam đảm tò mò hỏi.

“A, thân thể phu nhân không khoẻ”. Ám vệ cười có lệ, mang gói thuốc ra khỏi quán.

Thảm công tử MOE đáng yêu ngã bệnh, chuyện này quả thật khiến người ta đau lòng biết không! Dân chúng đồng loạt tỏ ra tan nát cõi lòng, thậm chí tiếng cười vui cũng ít hẳn.

Nhất định phải mau khỏe lại!

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, qua vài ngày, ám vệ mỗi ngày đều mua thuốc, nét mặt cũng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí chủ tiệm thuốc cũng không dám mở miệng hỏi nữa. Các buổi hội họp ở Thiên Ổ Thủy trại cũng vắng mặt Truy Ảnh cung, có người nói tứ đại môn phái chỉ còn một mình Tiêu nhị đương gia, cãi nhau, người người hoảng sợ, rất lộn xộn.

“Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, gần đây ta không được vào tiểu viện”. Tập dịch quán trọ tỏ ra bí ẩn vô cùng. “Có một lần ta vào đưa nước tắm thì nghe được Thẩm công tử đang đập cái gì đó, nói rằng nếu nhốt hắn nữa, hắn sẽ cắn lưỡi tự sát”

Tin này thật động trời, quần chúng vây xem đều sợ ngây người!

Đôi tình nhân đang êm đẹp, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy... Thật sốt ruột!

“Hắt xì!”. Thẩm Thiên Lăng nhảy mũi.

“Lại cảm lạnh”. Tần Thiệu Vũ dứt cho hắn một quả nhãn.

Thẩm Thiên Lăng nằm trên ghế tựa mà ngáp, như một con mèo lười.

Ám vệ trên nóc nhà đồng loạt chập lười. Bên ngoài đã lộn xộn cỡ nào rồi mà cung chủ và phu nhân vẫn còn âu yếm.

Thật không thể sung sướng hơn được nữa!

“Vào ngủ một chút nhé?”. Tần Thiệu Vũ lột cho hắn quả nhãn cuối cùng.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng đuổi người. “Ma giáo lúc nào sẽ đến?”

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Nghe như rất mong hắn đến vậy”

“Tóm lại sớm muộn gì cũng đến”. Thẩm Thiên Lăng ngồi dậy khỏi ghế. “Có nhận được tin gì của Chúc Thanh Lam không?”

Tần Thiệu Vũ lắc đầu. “Lần này hình như Ma giáo không muốn dùng Chúc Thanh Lam”

“Còn Hồng Phi Hoàng?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Từ lúc lợi dụng hắn hạ cổ cho người xong thì không yêu cầu gì nữa”. Tần Thiệu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng nâng cằm thở dài, Ma giáo thật đáng ghét!

“Muốn chơi cờ không?”. Diệp Cẩn ôm bàn cờ ra.

“Không”. Thẩm Thiên Lăng không có hứng. “Người tìm đại ca của ta ấy, hắn rất thích cờ vậy”

“Sao ta có thể chơi cờ với hắn được!”. Diệp Cẩn giận dữ. “Ta rất lãnh khốc!”

Thẩm Thiên Lăng không nói gì nhìn hắn.

Thẩm Thiên Phong sắc mặt đen kịt đẩy cửa phòng ra.

“Hôm nay trời thật đẹp”. Diệp Cẩn nhanh chóng đổi đề tài.

Thẩm Thiên Lăng lười quản hai người bọn họ, định kéo Tần Thiệu Vũ vào phòng thì xa xa truyền tới tiếng động lạ.

Cả trăm con chim báo tang màu đen đang tung cánh, che khuất cả bầu trời trong thành mà bay tới, tiếng kêu thê lương như đang khóc, nghe vào sồn gai ốc.

Dân chúng trong thành nhất thời hỗn loạn, đồng loạt bỏ lại công việc trong tay ôm đầu thét chói tai chạy về nhà. Ánh mặt trời vốn đang lên cao, mặt đất lại bị bóng đen bao phủ. Mấy trăm con chim báo tang vỗ cánh tạo thành từng trận gió mạnh, bụi bặm bay khắp đất trời.

“Bảo vệ Lăng nhi!”. Tần Thiệu Vũ lớn tiếng căn dặn.

Ám vệ lập tức bảo vệ Thảm Thiên Lăng và Diệp Cẩm về phòng. Tần Thiệu Vũ và Thảm Thiên Phong liếc nhau, chân mày nhăn lại.

Sự việc đáng sợ nhất đã xảy ra, muốn ngăn cản số lượng lớn chim báo tang không dễ như vậy, sợ rằng trong Thiên Ổ Thuỷ trại cũng gặp nạn.

“Sẽ không sao chứ?”. Thảm Thiên Lăng ở trong phòng, tâm trạng không yên.

“Sẽ không”. Ám vệ an ủi hắn. “Võ công của cung chủ và Thảm thiếu gia người thường khó có thể so sánh, chúng ta sẽ bảo vệ công tử”

Vừa nói xong, vài miếng ngói trong phòng đã bị lật lên. Mấy con chim báo tang kêu vang lao xuống, móng vuốt nhăm thẳng vào mặt hai người.

Tần Thiệu Vũ bay lên, trường kiếm đâm thẳng vào cổ họng nó.

Máu tươi trong nháy mắt văng tung toé, tạo thành một màn sương màu đỏ trên trời.

Chim báo tang kêu thảm thiết ngã vào trong viện, Thảm Thiên Lăng nhìn qua khe cửa, bắt giác sờn gai ốc.

“Mùi gì vậy?”. Ám vệ cau mày. “Hình như hơi quen”

Mấy người còn lại hít một cái, một người trong đám nhảy ra cửa sổ, sau một lát mang theo một con chim màu xanh thẫm về, hung hăng ném trên đất.

“Là Mặc Ngọc Cốt”. Diệp Cẩm dùng chân đá đá. “Chim báo tang rất dễ bay nhầm đường, Mặc Ngọc Cốt dẫn đường cho bọn chúng”

“Hoá ra là trình thám của Ma giáo”. Ám vệ cắn răng. “Chả trách cứ bay tới chỗ này, nếu biết vậy đã làm thịt nó sạch sẽ!”

“Làm thịt cũng không có tác dụng, nói không chừng Mặc Ngọc Cốt không chỉ có một con”. Diệp Cẩm tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài. “Không biết hiện tại thế nào”

“Giải tán người khỏi quán trọ!”. Thảm Thiên Phong vung kiếm chém bị thương một con chim báo tang, giận dữ hét. “Chuẩn bị dầu hoả và cung tên”

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang nhận lệnh rời đi, Tần Thiệu Vũ bị hơn mười con chim to vây quanh, giết đến đỏ mắt.

Lại một con Mặc Ngọc Cốt bay vào song cửa, khàn khàn kêu một tiếng.

Ám vệ chém nó làm hai mảnh, cũng đã chậm rồi, ba bốn con chim báo tang đã đổi phương hướng bay tới cửa sổ, trong nháy mắt đấu đá với ám vệ. Thảm Thiên Lăng sợ hãi đổ mồ hôi, Diệp Cẩm nhanh chóng nhét hắn vào tủ, khoá lại!

Chim báo tang kêu quác quác vỗ cánh, đồ đạc trong phòng bị vỡ thành bụi phấn. Thảm Thiên Lăng ngồi xổm trong tủ, tay siết chặt thành năm nắm.

Chim báo tang không ngừng bay vào từ cửa sổ, vách tường bắt đầu rung rinh. Ám vệ một đao chém đứt khoá đồng, lôi Thảm Thiên Lăng ra, mở đường máu xông ra ngoài.

Phòng sập xuống trong phút chốc, Tần Thiệu Vũ nhảy xuống, ôm Thảm Thiên Lăng chém giết ra ngoài.

Đạp Tuyết Bạch hí một tiếng xông tới, mang hai người lao ra khỏi thành.

Thảm Thiên Phong một tay ôm Diệp Cẩm vào lòng, tay kia chém chết một con chim.

Diệp Cẩm chủ động cuống móc trong ngực ra một bình thuốc, thay hắn bôi thuốc lên vết thương ở đầu vai.

Mười mấy cung thủ mang dầu hoả chạy tới, Thảm Thiên Phong ôm Diệp Cẩm nhảy tới một mảnh đất trống. “Bắn cung!”

Trong thời gian ngắn, hàng trăm mũi tên mang theo lửa mạnh bắn lên trời, không khí phút chốc nồng nặc mùi khét, tiếng kêu thê lương truyền khắp nửa toà thành.

Dân chúng trốn trong chăn run lấy lấy, nhất thiết đừng xảy ra chuyện a...

91. Chương 89: Xin Lỗi!

Trên ngọn núi hoang ở ngoại ô, Đạp Tuyết Bạch mang hai người chạy như bay, hơn mười con chim báo tang kêu thê lương đuổi theo, một tác cũng không rời.

“Đừng sợ”. Tần Thiệu Vũ ôm chặt người trong ngực.

Thẩm Thiên Lăng nắm chặt ống tay áo hắn, đáy lòng hoảng hốt chưa từng có.

Một con chim to màu đen đột nhiên lao xuống, Tần Thiệu Vũ trở tay vung kiếm, chém nó thành hai đoạn.

Giữa tiếng thét chói tai, máu rơi xuống như mưa, mang theo độ ẩm rơi xuống mặt hai người. Thẩm Thiên Lăng sờ gai ốc, bất giác nhắm chặt mắt.

Mắt thấy phía trước là hẻm núi, Đạp Tuyết Bạch hí vang một tiếng giơ lên vó trước, dừng lại tại chỗ.

Phượng Cửu Dạ đứng trên tảng đá phía trước, đang nghiêng ngẫm nhìn hai người.

Chim báo tang lao tới như thủy triều, Tần Thiệu Vũ không kịp nghĩ nhiều, ôm Thẩm Thiên Lăng bay lên, vung kiếm mở đường máu.

Phượng Cửu Dạ lắc cái chuông vàng trong tay, gọi chim báo tang quay về bên mình.

Tần Thiệu Vũ bảo vệ Thẩm Thiên Lăng, một tay cầm kiếm nhìn thẳng hắn.

“Khó thấy được hai vị thẩm hại như vậy”. Giọng Phượng Cửu Dạ đầy trên cột.

“Người đến tột cùng muốn làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng hung hăng nhìn chằm chằm hắn.

“Đương nhiên là muốn người theo ta quay về”. Phượng Cửu Dạ nhướn mi.

“Mơ đi”. Giọng Tần Thiệu Vũ lạnh lùng.

“Hiện tại e rằng không phải do người quyết định”. Giọng Phượng Cửu Dạ cất cao, rõ ràng mang theo ý khiêu khích.

Tần Thiệu Vũ bỗng nhiên ôm lấy Thẩm Thiên Lăng, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai lướt qua Phượng Cửu Dạ.

Nếu không có gì vướng bận, cũng có thể quyết chiến với hắn một trận. Nhưng hôm nay bên cạnh còn Thẩm Thiên Lăng, hơn nữa còn có những con chim báo tang này, liều mạng đánh nhau tuyệt đối không có lợi. Hi vọng duy nhất chính là chạy tới hẻm núi, bởi vì địa hình mà chim báo tang không thể theo vào, mình cũng có thêm phần thắng.

Phượng Cửu Dạ lạnh lùng cười, siết chặt lòng bàn tay tạo thành Tam xích kiếm phong.

Tần Thiệu Vũ thuận thế xoay người trên không trung, mang Thẩm Thiên Lăng đáp xuống nơi có địa hình cao.

Lòng bàn tay Phượng Cửu Dạ nổi lên hoa văn màu đen, như móng vuốt quỷ mà lao tới hai người.

Tần Thiệu Vũ một cước đá bay tảng đá, mang Thẩm Thiên Lăng lao vào trong rừng sâu.

Phượng Cửu Dạ huyết sáo, hơn mười con chim báo tang vỗ cánh xông lên lần nữa, lần lượt công kích hai người. Tần Thiệu Vũ vì bảo vệ Thẩm Thiên Lăng mà đầu vai đã trúng một móng vuốt, da thịt nứt ra đến tận xương, trong nháy mắt máu chảy như trút nước. Thẩm Thiên Lăng hoảng sợ, nắm lấy áo hắn sốt ruột nói. “Người để hắn dẫn ta đi đi, ta còn giữ đồ của hắn, hắn sẽ không làm gì ta”

“Câm miệng!”. Tần Thiệu Vũ cắn răng chém một con chim lớn, tiếp tục mang hắn trốn lên núi.

“Mang theo ta người không có cách nào thắng được hắn”. Thẩm Thiên Lăng gào thét.

Tần Thiệu Vũ càng ôm hắn chặt hơn, một tay đánh nhau với Phượng Cửu Dạ, rõ ràng lực bất tòng tâm.

Vừa đánh vừa lui, phía sau đã là vách núi cao vạn trượng.

“Còn không chịu thua ư?”. Nét mặt Phượng Cửu Dạ tà ác.

Tần Thiếu Vũ vừa trúng một chiêu của hắn, khoé miệng tràn ra tia máu.

Thẩm Thiên Lăng đỡ hắn, tay bắt giác run run.

“Trở về”. Phượng Cửu Dạ vươn tay ra với Thẩm Thiên Lăng.

Trong mắt Thẩm Thiên Lăng đầy cảnh giác và không tín nhiệm.

“Ta mang ngươi về thánh giáo”. Phượng Cửu Dạ mềm giọng. “Hắn chỉ còn đường chết, ngươi vẫn chưa hưởng thụ hết vinh hoa phú quý, chẳng lẽ muốn chôn cùng hắn sao?”

Lòng bàn tay Thẩm Thiên Lăng lạnh lẽo, vẫn không nhúc nhích.

Thấy hắn không phản ứng, Phượng Cửu Dạ vẫn kiên trì mỉm cười, đáy mắt đột nhiên hiện lên sát khí, nhanh như chớp tấn công về phía hai người. Tần Thiếu Vũ đẩy Thẩm Thiên Lăng qua một bên, dùng hết sức đỡ một chiêu của hắn, nhất thời thấy lồng ngực đau đớn, trước mắt biến thành màu đen, bị đánh rơi xuống vách núi.

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng giống như điên chạy tới muốn bắt lấy hắn, nhưng chỉ kịp sượt qua đầu ngón tay.

Người yêu nhất trên đời sắp biến mất trước mắt, Thẩm Thiên Lăng một khắc cũng không do dự, liều mạng nhảy xuống theo hắn.

Không thể sinh cùng nơi, vậy thì chết cùng chỗ. Vẫn tốt hơn từ nay về sau cô đơn ôm nỗi nhớ tới già.

Phượng Cửu Dạ rõ ràng không ngờ Thẩm Thiên Lăng sẽ điên cuồng như vậy, nhất thời không kịp phản ứng. Chờ hắn hoàn hồn muốn đến bắt lấy thì trước mắt chỉ còn lại một mảnh mây mù mênh mông.

Hai người rơi nhanh xuống vách núi, Tần Thiếu Vũ cắn răng dùng hết khí lực đón được Thẩm Thiên Lăng, ôm vào trong ngực. Tay phải hắn dùng kiếm đâm vào vách đá, từng tia lửa gai mắt loé lên, rốt cuộc miễn cưỡng treo giữa sườn núi.

Sắc mặt Thẩm Thiên Lăng trắng bệch như tờ giấy, nhìn Tần Thiếu Vũ, một câu cũng không nói nên lời.

“Heo”. Tần Thiếu Vũ trên mặt mang ý cười, giọng nói lại hơi khàn. “Cũng biết trên tay ngươi có đồ vật của hắn, cần gì theo ta cùng nhau chịu chết”

Thẩm Thiên Lăng rơi nước mắt, ôm chặt eo hắn.

“Đừng khóc”. Tần Thiếu Vũ dùng một tay ôm chặt hắn. “Lăng nhi ngoan, đừng khóc”

Bên dưới vẫn là vách núi sâu không thấy đáy, hai người chỉ nhờ vào thanh kiếm vướng giữa sườn núi, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

“Đây là lần đầu tiên ngươi không sợ độ cao”. Tần Thiếu Vũ chọc hắn.

Thẩm Thiên Lăng ôm hắn không nói gì.

“Sợ không?”. Vết thương trên vai phải lại bị rách ra, cánh tay Tần Thiếu Vũ dần dần tê cứng, nhưng vẫn nhẹ giọng dỗ dành Thẩm Thiên Lăng, giống như bình thường hai người vẫn tâm tình trong chán.

“Không sợ”. Thẩm Thiên Lăng đỏ mắt nhìn hắn. “Có chết thì cùng chết”

Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên trán hắn, nước mắt bắt đầu rơi xuống. “Xin lỗi”

“Buông tay đi”. Thẩm Thiên Lăng vùi mặt vào ngực hắn, yên lặng nhắm mắt lại. “Ta thật sự không sợ”

Bảo kiếm rốt cuộc không chịu nổi trọng lượng hai người, từng chút một tuột ra. Mắt thấy hai người sẽ rơi xuống lần nữa, xa xa đột nhiên truyền tới một tiếng kêu trong trẻo.

Một con chim bảy màu vô cùng lớn đang vỗ cánh bay tới bên này.

“Phượng hoàng?”. Thắm Thiên Lăng giật mình.

“Trước giờ chưa từng thấy”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hân.

Con chim bay đến càng gần, cuối cùng đáp xuống một vách đá không xa hai người, mỏ trái cây đại màu đỏ trong khe núi.

“Ôm chặt ta”. Tần Thiếu Vũ thấp giọng nói.

Thắm Thiên Lăng nghe lời ôm chặt lấy hân.

Hai chân Tần Thiếu Vũ cố sức đạp lên vách đá một cái, dùng vài phần khí lực cuối cùng lao tới con chim, cố gắng đáp xuống lưng nó.

Con chim bảy màu giật mình bay lên không trung, giãy dụa trên bầu trời, muốn vút khách không mời mà đến xuống.

Sinh tử gần kề, Tần Thiếu Vũ ôm chặt cổ nó, dùng sức lực đã đến cực hạn mà ép mình không được buông tay.

Thắm Thiên Lăng cũng học theo hân ôm cổ con chim, trong óc trống rỗng đến mức không thể tự hỏi bất cứ thứ gì, chỉ theo bản năng sinh tồn siết chặt tay.

Thấy không vút được gánh nặng trên lưng, con chim bảy màu phần nộ kêu lên, mang hai người lao xuống vách núi.

Thắm Thiên Lăng cảm thấy gió lướt vù vù bên tai, dường như ngay cả quần áo cũng bị gió thổi rách

Thấy mặt đất ngày càng gần, nhân lúc con chim bảy màu xoay người đưa lưng xuống vách đá trước mặt, Tần Thiếu Vũ mang Thắm Thiên Lăng nhảy xuống, lăn vào một cánh đồng lúa.

Rốt cuộc vút được keo dính, con chim bảy màu thoả mãn giật giật, một lần nữa bay về phía trời xanh.

Tần Thiếu Vũ nằm trên cánh đồng, sắc mặt tái nhợt nhìn Thắm Thiên Lăng cười cười.

Thắm Thiên Lăng đỡ hân ngồi dậy, còn chưa hoàn hồn, vừa muốn khóc vừa muốn cười. “Chúng ta chưa chết”

Tần Thiếu Vũ yếu ớt gật đầu, há miệng muốn nói gì, nhưng lại nghiêng đầu ngất trong ngực Thắm Thiên Lăng.

Thắm Thiên Lăng cố gắng đỡ hân đến gần bờ ruộng, đứng dậy nhìn quanh một chút, thấy cách đó không xa có một thôn xóm, vì vậy chạy tới nhờ giúp đỡ.

Trong thôn vốn đang cầu mưa, đột nhiên thấy một công tử cả người đầy máu chạy tới, nhất thời giật mình không nhẹ.

“Đại ca của ta bị thương”. Thắm Thiên Lăng không kịp giải thích, túm lấy một người nhìn như người đứng đầu mà cầu xin. “Các người cứu hân với”

“Người là ai, từ đâu đến?”. Người nọ vô cùng giật mình.

Con chim bảy màu vỗ cánh bay qua thôn làng, Thắm Thiên Lăng dùng ngón tay chỉ. “Nó mang chúng ta tới”

Thôn dân có mặt tại đây thoáng chốc ồ lên, đồng loạt dùng ánh mắt nhìn siêu nhân điện quang để nhìn hân!

“Thật mà”. Thắm Thiên Lăng gần như nói năng lộn xộn. “Ta cùng với đại ca bị người xấu truy sát, là con chim này mang chúng ta tới đây. Xin các người mau cứu đại ca của ta”

“Là Thần điêu mang người tới ư?”. Trưởng thôn vô cùng giật mình.

Thắm Thiên Lăng ra sức gật đầu.

“Thật đó!”. Trong số thôn dân có người tinh mắt. “Trên đầu hân có lông vũ của Thần điêu!”

Thẩm Thiên Lăng giơ tay sờ lên đầu, quả nhiên lấy xuống một cái lông chim bảy màu. Có lẽ lúc này con chim giấy dựa nên không cẩn thận rơi xuống.

“Mau qua xem một chút”. Chim bảy màu là Thần điều trong thôn, nếu là người do nó mang tới, vậy chắc chắn cũng được thần gọi đến. Vì vậy trưởng thôn quyết định rất nhanh chóng, dẫn người theo Thẩm Thiên Lăng ra ruộng, mang Tần Thiếu Vũ đang hôn mê bất tỉnh về làng.

“Chủ nhân căn phòng này đã rời núi, các người tạm thời ở đây đi”. Trưởng thôn nói. “Chẳng biết hai vị xưng hô thế nào?”

“Có đại phu hay không?”. Về mặt Thẩm Thiên Lăng lo lắng, hoàn toàn không có tâm trạng khách sáo với hắn.

“Có có, là ta”. Trưởng thôn xưng phong.

“Hắn bị người xấu đánh bị thương”. Thẩm Thiên Lăng nhường chỗ cho hắn. “Xin người cứu hắn”

Trưởng thôn tách ra mí mắt Tần Thiếu Vũ nhìn một chút. “Hình như là trúng độc?”

“Bị độc chứng gây thương tích, trên vai còn bị thương bởi móng vuốt chim báo tang”. Thẩm Thiên Lăng sốt ruột hỏi. “Có thể trị được không?”

“Được”. Trưởng thôn lấy một bình nhỏ bên hông ra, đổ một ít nước vào miệng Tần Thiếu Vũ, tốc độ cực kì nhanh!

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Người dứt cái gì cho hắn vậy?”

“Thuốc giải độc”. Cái tên cực kì giản dị!

“Người còn chưa hỏi ta là hắn trúng độc gì!”. Thẩm Thiên Lăng sốt ruột, đỡ Tần Thiếu Vũ dậy muốn bắt hắn nhổ ra. Thuốc giải độc cũng có thể uống bậy sao?!

“Tiểu công tử đừng vội”. Trưởng thôn vội giải thích. “Người trong thôn chúng ta cả trăm năm qua đều dùng cái này giải độc, rất linh”

Độc được khắp thiên hạ cũng không chỉ có một loại! Thẩm Thiên Lăng ép buộc bản thân bình tĩnh. “Đường ra núi như thế nào?”

Trưởng thôn giật mình. “Công tử muốn ra khỏi núi bây giờ sao?”

Tần Thiếu Vũ hôn mê bất tỉnh, Thẩm Thiên Lăng đương nhiên không dám bỏ hắn lại đây một mình. Nhưng độc lại không thể không giải, vì vậy đành phải cầu xin trưởng thôn. “Có thể tìm một người ra khỏi núi, giúp ta mang người nhà đến không?”

“E rằng không được”. Về mặt trưởng thôn khó xử. “Chúng ta đời đời chưa từng ra khỏi núi, qua lại duy nhất với bên ngoài chính là đợt thông thương hàng năm. Nhưng lần này thương đội và người dẫn đường đều đã xuất phát, những người còn lại muốn ra ngoài cũng không biết lối ra khỏi núi”

“Một người có khả năng ra khỏi núi cũng không có sao?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy sửng sốt.

Trưởng thôn thành thật gật đầu.

Không có thật mà...

92. Chương 90: Thôn Xóm Dân Dã!

“Lúc nào thì thương đội trở về?”. Thẩm Thiên Lăng lại hỏi.

Trưởng thôn khổ sở nói. “Cái này không chắc. Nếu đi đường thuận lợi thì hai ba tháng, nếu đi xa thì nửa năm mới về”

Thẩm Thiên Lăng sốt ruột hỏi. “Từ trong núi ra ngoài phải mất bao lâu?”

“Một mình công tử nhất định không thể ra được”. Trưởng thôn nói. “Chưa kể đường xá chông chéo, có khi còn gặp thú dữ, nếu là ngày giông tố thì cũng có nguy cơ lở đất. Gian nan dọc đường người bình thường không có khả năng chống chọi, nếu không chúng ta cũng không ở đây cả đời”

Nếu vậy thì không được. Thắm Thiên Lăng nhìn Tần Thiếu Vũ hôn mê bất tỉnh, toàn thân đều luồng cuống. Trưởng thôn thấy vậy hảo tâm nói. “Nếu công tử không có việc gấp, có thể ở trong thôn chờ đại ca bình phục, đến lúc đó ra khỏi núi cũng không muộn”

Ta chính là muốn ra khỏi núi tìm đại phu! Thắm Thiên Lăng khóc không ra nước mắt, quả thật không biết nói gì với hắn.

“Ta tìm người mang tới cho các ngươi một ít chăn đệm và lương thực”. Trưởng thôn đứng dậy ra ngoài, cực kì nhiệt tình và chất phác!

Thắm Thiên Lăng dùng tay áo lau máu trên mặt Tần Thiếu Vũ, cúi người ôm lấy hắn. “Ngươi không được xảy ra chuyện”

Ngón tay Tần Thiếu Vũ khẽ nhúc nhích.

“Ta ra khỏi núi tìm đại phu cho ngươi”. Thắm Thiên Lăng kề vào tai hắn nói. “Ta sẽ mau chóng dẫn ngươi về, ngươi phải kiên trì chịu đựng”

Tần Thiếu Vũ miễn cưỡng mở mắt, ho khan một tiếng.

“Ngươi đã tỉnh!”. Thắm Thiên Lăng vô cùng vui sướng.

Tần Thiếu Vũ yếu ớt cười cười. “Ta không sao”

“Đã như vậy rồi còn bảo là không sao!”. Mắt Thắm Thiên Lăng đỏ bừng.

“Đỡ ta dậy”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Dậy làm gì”. Thắm Thiên Lăng nắm tay hắn. “Nghỉ ngơi cho tốt đi”

“Điều dưỡng nội tức”. Chân mày Tần Thiếu Vũ hơi nhíu lại. “Phượng Cửu Dạ đã luyện thành Diệt Hồn chương, ta phải bức độc ra”

Thắm Thiên Lăng vội vàng đỡ hắn dậy.

“Ngươi cho ta ăn thứ gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ thấy miệng hơi lạ. “Ngọt chết”

“Ta cũng không biết”. Thắm Thiên Lăng muốn khóc. “Trưởng thôn nói hắn là đại phu, ta còn chưa phản ứng kịp hắn đã dứt cho ngươi một lọ nước màu xanh, nói là có thể giải độc. Ta dùng sức vỗ lưng ngươi, ngươi cũng không chịu nhả ra”

Tần Thiếu Vũ cười cười. “Không sao, hơi hữu dụng”

“Thật sao?”. Thắm Thiên Lăng giật mình mở to mắt.

Tần Thiếu Vũ gật đầu, nhắm mắt tựa ở đầu giường nghỉ ngơi. Dù chỉ nói mấy câu, Thắm Thiên Lăng cũng biết trong lòng hắn buồn bực.

Thắm Thiên Lăng ngồi bên giường, im lặng nắm tay hắn.

“Là ta quá khinh địch”. Một lát sau, Tần Thiếu Vũ lại nhìn Thắm Thiên Lăng nói. “Mới trúng kế của Ma giáo”

“Vết thương của ngươi có liên quan gì đến độc không?”. Thắm Thiên Lăng hoàn toàn không có tâm trạng quan cái gì Ma giáo hay không Ma giáo.

“Lúc trước Thiên Phong và Tiêu Triển đánh gãy cánh một con chim báo tang, ta đã đoán được Phượng Cửu Dạ có thể sẽ dùng cách này tấn công bạch đạo”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng chỉnh tóc cho hắn. “Đừng nghĩ nữa, dưỡng thân thể cho tốt quan trọng hơn, chuyện này không phải lỗi của ngươi”. Chúng ta là người bị hại biết không!

“Là lỗi của ta”. Giọng Tần Thiều Vũ tự giễu. “Là ta ra lệnh cho Hoa Đường và tiểu Ngũ, nếu ngày nào đó Phượng Cửu Dạ dùng chim báo tang đối phó bạch đạo thì bọn họ phải chạy tới hẻm núi ở ngoại ô mai phục”

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Thiên Ổ Thủy trại ba mặt bị nước vây quanh, một mặt là núi. Dưới tình huống trên trời đều là chim báo tang, sẽ không ai lựa chọn chạy lên thuyền”. Tần Thiều Vũ nói. “Nếu ta mang người chạy trốn, chỉ có thể chạy theo đường núi. Phượng Cửu Dạ sẽ đoán được mà nhất định chờ ta ở đó”

Thảm Thiên Lăng nhíu mày.

“Ta muốn dùng người dụ Phượng Cửu Dạ ra”. Giọng Tần Thiều Vũ khàn khàn, rốt cuộc nói ra mục đích.

Thảm Thiên Lăng: ...

“Ta vốn nghĩ đến lúc đó sẽ có Hoa Đường và Triệu Ngũ bảo vệ người, ta có thể rảnh tay đối phó Phượng Cửu Dạ, lại không ngờ hắn đã luyện thành ma công”. Tần Thiều Vũ cười khổ. “Chưa đến được chỗ mai phục thì đã trúng bẫy của Ma giáo”

Thấy môi hắn nứt nẻ, Thảm Thiên Lăng đứng dậy rót một chén nước.

“Có giận ta không?”. Tần Thiều Vũ nhìn hắn. “Là ta hại người”

Thảm Thiên Lăng lắc đầu.

Tần Thiều Vũ thở dài. “Rõ ràng đang giận”

“Ta không giận người dùng ta dụ Phượng Cửu Dạ”. Thảm Thiên Lăng đỏ mắt. “Ta giận người vì sao không nói cho ta biết trước”

Tần Thiều Vũ: ...

“Quên đi”. Thảm Thiên Lăng lấy ly nước ra khỏi tay hắn. “Chờ người dưỡng thương xong rồi nói”

Tần Thiều Vũ nói. “Ta còn chưa uống”

...

Thảm Thiên Lăng yên lặng đưa cái chén lại cho hắn.

Tần Thiều Vũ vừa định đón lấy thì thấy lồng ngực đau nhức, lại học ra một ngụm máu tươi.

“Người sao vậy?”. Thảm tiểu thụ gần như bay mất hồn vía.

“Không sao”. Tần Thiều Vũ khoát khoát tay. “Dường vài ngày là khoẻ thôi”

“Người chắc chứ?”. Thảm Thiên Lăng đỡ hắn, nói năng lộn xộn. “Ta ra núi tìm đại phu giúp người được không?”

“Heo”. Tần Thiều Vũ yếu ớt nhéo nhéo mặt hắn. “Thiên Phong ở phía trên vách đá vạn trượng, nếu ta quả thật có chuyện thì còn chờ kịp đến lúc người tìm đại phu đến sao?”

“Vậy bây giờ phải làm sao?”. Thảm Thiên Lăng cảm giác mình sắp khóc.

“Đừng sợ”. Tần Thiều Vũ tựa lại vào giường, giọng điệu chậm rãi. “Tự ta có thể bức độc, chỉ cần dùng nhiều thời gian hơn mà thôi”

“Công tử... A, tỉnh rồi!”. Trưởng thôn dẫn người mang chăn và muối gạo tới.

“Đa tạ”. Tần Thiều Vũ áy náy cười với hắn. “Quấy rầy rồi”

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi”. Trưởng thôn rất sáng khoái. “Ta đã cho người hái thuốc làm thuốc giải độc. Về phần vết thương trên vai người, hiện tại đã ngừng chảy máu nên không cần gấp, đợi sau khi tắm xong ta sẽ dùng kim vá lại cho người!”

“Không cần đâu!”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy lạnh sống lưng. “Có thuốc nào cầm máu không, chúng ta đắp lên là tốt rồi”. Cũng không phải rách áo mà để cho người tới vá!

Trưởng thôn cau mày nói. “Sao công tử vẫn không chịu tin tưởng y thuật của ta?”

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng đầy khổ sở, vì cả phương pháp hành y lẫn lời nói của người đều hoàn toàn không đáng tin a!

“Người xem!”. Trưởng thôn tiện tay kéo qua một thanh niên, cởi áo hắn ra chỉ vào trước ngực. “Mấy năm trước hắn không biết tự lượng sức mình giành thức ăn với Thần điểu, kết quả ở đây thủng một lỗ lớn, may là ta vá lại được!”

Thẩm Thiên Lăng bị vết sẹo to như miệng chén kia dọa sợ, hơn nữa rõ ràng đã vá mấy năm trước, sao bây giờ vẫn còn lộ một sợi chỉ lớn ra ngoài, thật dọa chết người!

Trưởng thôn còn đang tự khen mình. “Nhìn qua giống như một đoá mẫu đơn”

“Quả thật không cần”. Trái tim Thẩm tiểu thụ cũng muốn nứt ra. Nếu người vá nam nhân của ta thành như vậy, ta phải liều mạng với người!

Trưởng thôn tiếc nuối thở dài, sau đó miễn cưỡng nói. “Được rồi, ta mang một ít thảo dược tới”

“Cảm tạ”. Thẩm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm.

“Ta đi đun chút nước nóng”. Thanh niên vừa kéo lại áo vừa chạy ra cửa.

“Còn chưa kịp hỏi tên hai vị là gì?”. Trưởng thôn hỏi.

“Ta...”

“Ta là Ninh Hàn, hắn là Ninh Tinh”. Tần Thiếu Vũ giành nói trước Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thật ra ta muốn nói Châu Nhuận Phát và Châu Tinh Trì cơ.

“Ta là Điền Xúng Tả”. Trưởng thôn tự giới thiệu.

Thẩm Thiên Lăng sửng sốt một chút, sao lại có người lấy tên của chòm sao Thiên Xúng chứ.

“Nơi đây gọi là Điền gia thôn”. Trưởng thôn tiếp tục hớn hỏ nói. “Lát nữa sẽ có người mang củi lửa và những thứ linh tinh khác tới, các người cứ nhận là được”

“Thật ngượng ngùng”. Thẩm Thiên Lăng trên người không có gì đáng tiền, chỉ đành cởi ngọc bội xuống nói. “Hôm khác nếu chúng ta ra ngoài được, sẽ đặc biệt đến hậu tạ”

Trưởng thôn xoa tay cự tuyệt. “Các người do Thần điểu mang tới, đương nhiên là khách quý của chúng ta, sao có thể lấy đồ được, mau cất đi”

“Không được”. Thẩm Thiên Lăng thật sự không biết cảm ơn thế nào. “Coi như người nhận để chúng ta yên tâm đi”

“Không cần không cần”. Trưởng thôn rất cố chấp. “Nếu công tử còn như vậy ta sẽ giận đó”

Thẩm Thiên Lăng khó xử.

“Ta còn phải ra ngoài cầu mưa, không thể tiếp tục ở lại”. Trưởng thôn xoay người ra ngoài.

Sau đó bầu trời liền giáng xuống một tia sấm sét.

Trời mưa.

“Mưa rồi!”. Trong thôn nhất thời nổ tung, nam nữ già trẻ gõ tô gõ chậu chạy khắp nơi chúc mừng, phút chốc náo nhiệt không gì sánh được!

Trưởng thôn sửng sốt, một lát sau quay đầu lại, dùng ánh mắt phản kích ghen ngào khó tả thành lời nhìn Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm tiểu thụ yên lặng lùi về sau một bước. “Người người người khoẻ không?”. Đây là vẻ mặt kì quái gì chứ!

“Sau các ngươi không tới sớm một chút!!!”. Trưởng thôn lệ rơi đầy mặt nắm tay hấn.

Thẩm Thiên Lăng cảm giác mình cũng sắp khóc. Thật ra nếu có thể, chúng ta cả đời cũng không muốn tới.

“Đã nói Thần điều sẽ không vô cớ mà mang người tới mà!”. Trưởng thôn quả thật phẫn khích đến phát run. “Mưa rồi!”

Thật ra trời mưa cũng không liên quan đến bọn ta... Thẩm Thiên Lăng quay đầu dùng ánh mắt khổ sở nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Điền đại ca quá khen”. Tần cung chủ vô liêm sỉ chấp nhận chức năng cầu mưa của mình.

Thẩm tiểu thụ: ...

Sao có thể quên mất rằng da mặt hấn rất dày chứ!

“Hai vị công tử yên tâm, các ngươi cứ ở đây!”. Trong mắt trưởng thôn tràn ngập mong đợi nồng nhiệt. “Nếu có thể ở cả đời thì không thể tốt hơn được nữa!”

Thẩm Thiên Lăng cười gượng, không cần phải vậy đâu.

“Không nói nữa, ta phải đi giục người hái thuốc”. Trưởng thôn vui vẻ chạy ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng hơi >_<>

“Nước nóng đến đây!”. Một lát sau, mấy thanh niên trai tráng mang một thùng nước nóng lớn tới, còn mang theo quần áo sạch và một ít bột thuốc cầm máu.

“Đa tạ”. Thẩm Thiên Lăng cảm kích không gì sánh được.

“Là chúng ta phải cảm ơn hai vị công tử”. Mọi người đồng loạt phẫn khích nói. “Đây là trận mưa đầu mùa của thôn chúng ta”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thật ra không liên quan gì đến bọn ta cả...

“Nếu công tử còn có gì cần, ba huynh đệ chúng ta ở sát vách”. Thanh niên bị trưởng thôn vá thành một đoá hoa mẫu đơn nói. “Gọi một tiếng là được!”

“Thật cảm ơn”. Thẩm Thiên Lăng thật sự không biết nói gì, chỉ có thể cảm ơn liên tục. Sau khi tiễn ba người đi, Thẩm Thiên Lăng đóng cửa phòng, ngồi bên giường dùng khăn ẩm lau mặt cho Tần Thiếu Vũ.

Tuy trên người Tần Thiếu Vũ có không ít vết thương nhỏ, nhưng kể ra không phải chuyện gì lớn, chỉ có vết thương trên vai phải nhìn rất đáng sợ, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy xương trắng. Tuy đã không chảy máu nữa, nhưng trong lòng Thẩm Thiên Lăng vẫn sợ hãi, viền mắt ửng đỏ.

“Ngoan, đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đưa bình thuốc cho ta xem một chút”

Thẩm Thiên Lăng đưa bình thuốc cho hấn.

Tần Thiếu Vũ để trước mũi ngửi ngửi, chân mày hơi nhíu lại.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng khẩn trương, chẳng lẽ có vấn đề ư?

“Là Thanh Đẳng Tấn thượng hạn, thánh vật chữa thương”. Tần Thiếu Vũ đưa cái chai lại cho hấn. “Người trong võ lâm ai cũng muốn, không ngờ lại có ở đây ”

“Thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng vui mừng, vội dùng băng vải sạch sẽ thay hấn băng bó vết thương.

“Cách thức rất thành thạo”. Tần Thiếu Vũ cười nói. “Không ngờ Lăng nhi còn có bản lĩnh này”

Thẩm Thiên Lăng khựng lại. Thật ra vì trước kia diễn qua thầy thuốc cho nên đã từng học, có điều lý do này khó có thể nói ra, vì vậy hấn đỡ Tần Thiếu Vũ nằm xuống đầu giường, cầm một chậu nước nóng tới. “Để ta gọi đầu cho người”

“Phu nhân thật đức hạnh”. Tần Thiếu Vũ ho khan.

Đừng đùa vào lúc này chút... Thắm Thiên Lăng vừa bực mình vừa buồn cười, nhẹ nhàng rửa vết máu trên tóc hấn, dùng tay chà sát, sau khi mặc quần áo đang hoàn chỉnh thì Tần Thiệu Vũ nằm lại trên giường.

“Hơi chóng mặt”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ta thử điều dưỡng nội tức một chút”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng cởi dây lưng. “Ta đi tắm, không làm ồn tới người”

Khoé miệng Tần Thiệu Vũ cong lên. “Ta không điều dưỡng nội tức nữa, nhìn phu nhân tắm trước đã”

“Đừng quậy”. Thắm Thiên Lăng dở khóc dở cười. “Làm chính sự đi!”

Tần Thiệu Vũ cười, bóp bóp tay hấn, nhắm mắt lại bắt đầu điều dưỡng nội tức.

Thắm Thiên Lăng nhẹ tay nhẹ chân tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ thôn dân mang tới, tiện tay tìm một cây trầm gỗ vắn tóc, khom lưng gom lại quần áo hai người cởi ra.

Một lát sau, Tần Thiệu Vũ thở phào một cái, mở mắt nhìn hấn.

“Sao rồi?”. Thắm Thiên Lăng ngồi bên giường.

“Tâm mạch hơi tổn thương, chỉ có thể cố hết sức tĩnh dưỡng”. Tần Thiệu Vũ nói. “Diệt Hồn chương là võ công tà môn ác độc nhất trong võ lâm, bao nhiêu người dừng lại ở tầng thứ chín không thể đột phá, chẳng biết Phượng Cửu Dạ dùng cách gì mà luyện thành nhanh như vậy”

“Trước hết đừng nghĩ tới Ma giáo”. Thắm Thiên Lăng đắp chăn cho hấn. “Nghỉ ngơi thật tốt đi, ta nấu cháo cho người”

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Người có thể nấu cháo sao?”

“Ta còn biết nhiều thứ lắm”. Thắm Thiên Lăng cúi người hôn nhẹ lên môi hấn. “Sau này sẽ nói cho người biết”

Tần Thiệu Vũ cười khẽ gật đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hao tổn biết bao nhiêu tinh lực, cho nên trong nháy mắt đã ngủ.

Thắm Thiên Lăng đổ sạch nước trong thùng tắm, sau đó xuống bếp nhìn một chút. Tuy điều kiện gian khổ, nhưng củi gạo dầu muối vẫn không thiếu. Thắm Thiên Lăng xắn tay áo ngồi xổm bên bếp lò, vươn tay kéo củi ra.

“Công tử sao không gọi ta đến giúp?”. Thanh niên sát vách mang hai xâu thịt xông khói tới.

“Ta làm được”. Thắm Thiên Lăng cười cười với hấn.

Nhờ đoàn làm phim ở kiếp trước mà Thắm Thiên Lăng đã học được không ít thứ ở thôn quê.

Thanh niên khen ngợi. “Hồi nãy mặt công tử đầy máu, bây giờ rửa sạch nhìn thật đẹp!”

Thắm Thiên Lăng: ...

“Để ta làm cho”. Thanh niên thành thạo đốt lò cho hấn.

“Đa tạ”. Thắm Thiên Lăng ngồi xổm một bên. “Người tên gì?”

“Điền Tam”. Tên của thanh niên rất giản dị, hấn hồ hồ nói. “Công tử quen biết Thần điêu sao?”

Thắm Thiên Lăng: ...

Thật ra cũng không quen biết.

“Thần điêu thật dữ”. Điền Tam rõ ràng còn sợ hãi bởi vết sẹo lớn trên ngực mình.

“Sau này ta ra ngoài rồi, sẽ tìm cho người một đại phu”. Thắm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Ít nhất có thể giúp người may lại mà không lộ chỉ ra”

Điền Tam kinh ngạc nói. “Còn có người có y thuật giỏi hơn trưởng thôn sao?”

Thắm Thiên Lăng: “...Biết đâu sẽ có”

“Trường thôn là đại phu giỏi nhất trên đời!”. Trong giọng Điền Tam tràn ngập tự hào.

“Ừ, đại ca của ta cũng nói hần rất lợi hại”. Thảm Thiên Lăng đổ nước vào nồi. “Nhưng ta vẫn muốn giúp người cắt bỏ sợi chỉ”. Vẫn lộ ra bên ngoài, cảm giác kéo một cái sẽ nứt ra a, quả thật không dám nghĩ.

Điền Tam hớn hở giúp hần cắt thịt khô.

“Thần diệu vẫn luôn ở trong thôn sao?”. Thảm Thiên Lăng vừa vo gạo vừa tò mò hỏi.

“Cũng không phải”. Điền Tam nói. “Có điều nó vẫn thường vào thôn tìm thức ăn, chắc là ở gần đây”

“Sao người lại giành đồ ăn với nó?”. Thảm Thiên Lăng còn băn khoăn chuyện trường thôn nói.

Điền Tam khổ sở. “Sao ta dám giành đồ với Thần diệu được. Mùa đông mấy năm trước ta đang treo thịt khô trên thang thì Thần diệu đột nhiên xông tới cướp, ta chưa kịp phản ứng đã bị nó mổ một cái.

Thảm Thiên Lăng: ...

Thần diệu nghe có vẻ >_<>

“Ta đi làm việc, có điều nhị ca vẫn ở nhà”. Điền Tam nói. “Công tử có gì thì cứ tìm hần”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng cười với hần. “Cảm ơn”

Tim Điền Tam đập loạn một chút, quay đầu chạy ra ngoài. Rõ ràng là nam nhân, sao cười lên còn đẹp hơn nữ nhân nữa. Thật không hợp lý!

Cháo thơm ngào ngạt được nấu xong, Thảm Thiên Lăng bưng khay vào nhà, nhẹ giọng đánh thức Tần Thiệu Vũ.

“Mới mơ được phân nửa”. Sắc mặt Tần Thiệu Vũ vẫn tái nhợt, có điều tinh thần rất tốt.

“Mơ thấy gì?”. Thảm Thiên Lăng đỡ hần dậy. “Ăn xong rồi mơ tiếp”

“Không cho người biết”. Tần Thiệu Vũ tựa ở đầu giường.

Thảm Thiên Lăng thổi nguội một muống cháo dứt cho hần. “Nhất định là một giấc mơ rất bí ối”

Tần Thiệu Vũ bật cười, nuốt cháo xuống. “Không ngờ người đúng là biết nấu ăn”

“Ta cũng không ngờ đến mức một bát cháo cũng không nấu được”. Thảm Thiên Lăng tiếp tục dứt cho hần.

“Không biết đại ca thế nào rồi”

“Dù đánh không thắng nhưng sẽ không thương vong quá lớn”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đừng lo”

“Lo lắng cũng không ích lợi gì”. Thảm Thiên Lăng thở dài, dứt cho hần một đĩa thịt khô. “Người mau khoẻ lên mới là quan trọng nhất”

“Không được nhieu này”. Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ hần. “Chúng ta đại nạn không chết, nhất định sẽ hạnh phúc đến cuối đời, người tin không?”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng cong khoe miệng. “Ta tin!”

Bầu trời vang lên tiếng sấm sét âm âm, trong viện đột nhiên có tiếng kêu. Thảm Thiên Lăng tò mò mở cửa phòng, một cục bông bảy màu ướt nhẹ lặn vào, rũ rũ cơ thể mở mắt, tròn vo ục ịch.

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng. “Thật giống người”

Thảm Thiên Lăng không nói gì nhìn hần một cái, ngồi xổm xuống chọt chọt Cục Bông. “Tiểu Thần diệu ư?”

Mắt Cục Bông như đậu đen, há mỏ kêu chiếp chiếp.

Thảm Thiên Lăng lấy miếng cháo cho nó.

Cục Bông xì xụp ăn sạch, sau đó nhảy đến góc tường bắt đầu ngủ.

“Hoá ra Thần diệu lúc nhỏ lại nhỏ như vậy”. Thảm Thiên Lăng sờ sờ lông nó. “Còn nhỏ hơn cả vịt”

“Chắc bị lạc chim lớn”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ít nhiều gì cũng cứu mạng chúng ta, nuôi đi”

“Nuôi người còn không nổi, biết lấy gì nuôi nó?”. Thảm Thiên Lăng thở dài. “Ăn nhờ ở đậu người khác, sao có thể lấy đồ của người ta nuôi chim được”

Vừa dứt lời, trưởng thôn đã nhiệt tình mang theo một giỏ đào mật và dược thảo xanh biếc vào phòng.

Thảm Thiên Lăng vội lấy khăn cho hắn lau mặt, nhưng trưởng thôn đã xua tay cự tuyệt. “Vắt vả lắm mới mưa, không nở lau!”

Thảm Thiên Lăng: ...

Sẽ cảm lạnh đó...

“Đây là trái cây mới hái, vội mang đến cho hai vị ăn”. Trưởng thôn nói. “Dược thảo cũng mới, mỗi ngày lấy bảy tám cây, thêm ba chén nước, sau nửa canh giờ thì đổ hết đi”

“A?”. Thảm Thiên Lăng sững sốt, đây là phương pháp kì quái gì vậy.

“Sau đó lấy bã thuốc thoa lên vết thương”. Trưởng thôn tiếp tục nói.

Thảm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm, lúc nói dừng dừng lại nửa chừng chứ!

“A!!!”. Trưởng thôn mang tên chòm sao Thiên Xứng cực kì kinh ngạc.

“Sao vậy?”. Thảm Thiên Lăng sợ hết hồn.

“Thần thần thần thần thần... điều!”. Trưởng thôn chỉ thẳng vào Cục Bông đang chíp chíp trong góc tường, vẻ mặt hệt như nhìn thấy người ngoài hành tinh Avatar!

Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Hồi nãy ta mở cửa thì nó tự chạy vào”

“Tự chạy vào?”. Trưởng thôn sợ ngây người!

Thảm Thiên Lăng bị hắn làm cho nổi da gà. “Có gì không đúng sao?”

“Thần thần thần thần điều trăm năm mới sinh được một quả trứng!”. Trưởng thôn tiếp tục phấn khích nói. “Bình thường không ai có thể... có thể... có thể nhìn thấy!”

Thảm Thiên Lăng nghe phát mệt.

“Quả nhiên là thần tiên!”. Trưởng thôn mãnh liệt vái chào!

Thảm Thiên Lăng dở khóc dở cười, vội ngăn lại hắn.

“Nếu công tử có thể để tiểu thần điều ở lại trong thôn thì không thể tốt hơn được nữa!”. Đáy mắt trưởng thôn đầy mong đợi.

Thảm Thiên Lăng >_< nói.=“” “ta=” cũng=“” không=“” thể=“” ép=“” buộc=“”>

Trưởng thôn nhất thời lộ ra vẻ mặt “ôi chao thật thất vọng”.

Thảm Thiên Lăng không nói nổi, chỉ là một con chim bảy màu ăn nhiều mà thôi!

“Dù thế nào đi nữa, xin công tử cố hết sức giữ nó lại”. Trưởng thôn chưa từ bỏ ý định mà nói. “Gà vịt thịt cá, công tử muốn cái gì cứ nói!”

Thảm Thiên Lăng ngăn lại. “Không cần đâu, có cơm rau dưa là tốt rồi”

“Thần điều sao có thể ăn cơm rau dưa?”. Trưởng thôn rất nghiêm túc.

Thảm Thiên Lăng: ...

Ta tưởng người cho ta ăn!

“Chiếp chiếp!”. Cục Bông lười biếng đá đá chân, chắc thấy trên đất hơi lạnh nên lão đảo nhảy lên giường Tần Thiệu Vũ, cuộn trong lòng hắn, tiếp tục ngủ vù vù.

Tần cung chủ bật cười, vươn tay cọ cọ lông tơ trên cổ nó.

Cục Bông lười biếng lắc lắc, cố gắng duỗi móng vuốt ra.

Cực kì MOE!

“Ta phải đi nói với các thôn dân!”. Trưởng thôn quả quyết chạy ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ta ta ta còn chưa đồng ý nuôi nó mà!

“Xem ra ngươi không thể không nuôi”. Tần Thiệu Vũ cười khê.

“Rất giống với con gà đen lúc trước ở Nhật Nguyệt sơn trang”. Thẩm Thiên Lăng ngồi xổm bên giường xem nó.

“Chỉ giống thôi”. Tần Thiệu Vũ lật Cục Bông lên. “Gà đen không có cái này”

Trên cái bụng vàng nhạt có bảy đường màu đen.

“Cho nên nó là con gì?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiệu Vũ nhướn đuôi mày. “Chắc là phượng hoàng”

Thẩm Thiên Lăng hơi choáng váng.

Cái tình tiết huyền huyền này a...

93. Chương 91: Tiểu Phượng Hoàng!

“Nếu đã tự chạy tới thì nuôi đi”. Tần Thiệu Vũ dùng ngón tay nhéo nhéo tiểu Phượng hoàng. “Nhìn rất ngoan”

“Chíp!”. Cục Bông mở mắt, dùng ánh mắt cực kì mong đợi nhìn Thẩm Thiên Lăng, còn xoè ra đôi cánh ngắn ngủn!

“Trước đây ta chưa nuôi chim bao giờ”. Thẩm Thiên Lăng nâng nó trong lòng bàn tay. “Sợ nuôi không tốt”

“Chưa ai từng nuôi phượng hoàng cả, ngươi là người đầu tiên”. Tần Thiệu Vũ nói. “Thử xem”

“... Được rồi”. Thẩm Thiên Lăng thoả hiệp, dùng ngón trỏ sờ sờ tiểu phượng hoàng. “Ta sẽ cố hết sức”

Cục Bông cực kì thoả mãn, nhảy lên giường ngủ tiếp.

Sau khi Thẩm Thiên Lăng dọn dẹp nhà bếp xong, trở về thì thấy Tần Thiệu Vũ đang tựa ở đầu giường ngủ, vì vậy nhẹ nhàng đỡ hắn nằm xuống, cũng đặt tiểu phượng hoàng bên mép gối của hắn.

Một lớn một nhỏ hô hấp đều đặn, ngủ rất say sưa.

Thẩm Thiên Lăng thấy hơi buồn cười, ngồi trên bàn dùng vải bông trưởng thôn đưa tới làm một cái ổ cho Cục Bông, sau đó cẩn thận bỏ nó vào.

Tiểu phượng hoàng nằm trong ổ, ngủ đến mức há mỏ ra.

Dông tố vẫn kéo dài, sắc trời cũng ngày càng tối, Thẩm Thiên Lăng rửa mặt một chút rồi rón rén vén chăn lên giường.

Tần Thiệu Vũ ho khan một tiếng, mở mắt nhìn hắn.

“Đánh thức ngươi hả?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiệu Vũ lắc đầu, vươn tay ôm hắn vào lòng. “Một muốn chết rồi phải không?”

“Sao lại thế được”. Thẩm Thiên Lăng chỉnh quần áo cho hắn. “Công việc nhà đơn giản mà thôi”

“Lúc trước không biết Lăng nhi của ta lại có khả năng như thế”. Đáy mắt Tần Thiệu Vũ có ý cười dịu dàng.

“Cũng không còn cách nào khác”. Thắm Thiên Lăng sờ vai phải bị quần băng của hắn. “Người phải mau chóng khoả lên!”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, ôm hắn càng chặt hơn, rất nhanh đã say ngủ, cũng chẳng có chút mộng mị nào.

Sáng hôm sau, hai người bị tiếng kêu của tiểu phượng hoàng đánh thức.

“Chíp chíp chíp”. Cục Bông ngồi xổm trên chần.

Thắm Thiên Lăng mơ màng dụi mắt, theo thói quen vùi đầu vào lòng Tần Thiếu Vũ.

“Chíp chíp chíp!”. Tiểu phượng hoàng tiếp tục cất tiếng kêu.

Thắm Thiên Lăng bắt đắc dĩ ngồi dậy.

Cục Bông cực kì phấn khởi nhào vào lòng hắn, dùng đôi mắt như hạt đậu uỷ khuấy nhìn hắn – đói bụng nha!

Thắm tiểu thụ buồn cười, nhẹ nhàng chọt chọt bụng hắn.

Xuống giường nấu chút thịt bò, Thắm Thiên Lăng lấy một ít thịt tái trộn cơm cho phượng hoàng, lấy phần còn lại rửa sạch máu tiếp tục hấp, làm vài cái bánh bao nóng.

Sau khi xong việc, Thắm Thiên Lăng đun nước, mang vào nhà rửa mặt cho Tần Thiếu Vũ.

“Hôm qua ngủ không ngon sao?”. Tần Thiếu Vũ dùng tay trái sờ hốc mắt của hắn. “Viền mắt đen hết rồi!”

“Không sao”. Thắm Thiên Lăng dùng khăn ẩm lau mặt cho hắn. “Vết thương của người sao rồi?”

“Không có việc gì lớn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đừng lo”

“Khoảng chừng nào mới hồi phục?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ cười khổ một cái. “Ít nhất cũng hai ba tháng”. Nếu tình huống không tốt, thậm chí có thể tới một năm rưỡi.

“Hiện tại không được nghỉ nữa”. Thắm Thiên Lăng nói. “Dưỡng cho tốt đi, những chuyện khác ta sẽ làm”

Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn, hôn lên môi một cái.

Sau khi ăn xong điểm tâm, Thắm Thiên Lăng định ra ngoài tìm trưởng thôn. Tiểu phượng hoàng thấy hắn sắp đi, lập tức phành phạch chui ra khỏi ổ, lúc lắc theo sau hắn.

Thắm Thiên Lăng: ...

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngửa đầu nhìn hắn.

“Dẫn theo đi”. Tần Thiếu Vũ tựa ở bên giường nói. “Hình như nó rất thích người”

Thắm tiểu thụ không thể làm gì khác ngoài mang nó ra cửa. Cục Bông không chịu yên, vẫn uốn éo muốn xuống đất.

“Không được”. Thắm Thiên Lăng bóp cái mỗ cứng của nó. “Lỡ gặp phải chó lớn, nó ăn luôn người thì làm sao bây giờ?”

Tiểu phượng hoàng rất cố chấp, dùng sức nhảy từ trên tay hắn xuống đất.

“Oảng oảng!”. Một con chó ngoài đầu ruộng sợ hết hồn, quay đầu chạy như bay, giống như gặp quỷ!

Cục Bông đắc ý, lắc lắc cái cánh mập mập.

Thắm Thiên Lăng dở khóc dở cười, nhìn qua đúng là Thần diệu.

Nếu không nguy hiểm vậy theo mình một chút cũng không sao. Vì vậy các thôn dân đang làm ruộng có vinh hạnh được thấy hình ảnh MOE đáng yêu: Tiểu công tử đi phía trước, tiểu phượng hoàng lúc lắc theo sau. Ai nấy đều cảm thấy cực kì thoải mái!

Trưởng thôn đang quét rác trong sân, đột nhiên thấy Thảm Thiên Lăng bước tới bên này, vì vậy vội ra đón. “Sao công tử tới sớm vậy, mau vào uống chén trà”

“Cảm tạ”. Thảm Thiên Lăng cảm kích cười cười.

“Chíp!”. Cục Bông nhảy lên bàn đá trong viện, cúi đầu mổ cánh hoa trên cây rơi xuống mà ăn.

Thảm Thiên Lăng: ...

Hồi sáng mới ăn một chén cơm trộn thịt bò lớn mà, dùng ra vẻ giống như ta ngược đãi không cho người ăn cơm vậy chứ!

“Công tử có việc gì sao?”. Trưởng thôn đưa cho hắn một chén trà.

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng hơi áy náy. “Đại ca của ta bị thương rất nghiêm trọng, e rằng một thời gian dài không thể phục hồi, chắc phải ở lại đây lâu một chút”

“Không thành vấn đề”. Trưởng thôn rất sẵn khoái. “Đừng nói là một chút, dù là cả đời hai vị cũng có thể ở!”

Cục kì khí phách!

Tuy trong lòng vô cùng băn khoăn, nhưng dù sao trong lúc khó khăn cũng không thể nghĩ nhiều, Thảm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn mà nói. “Nếu tương lai có chuyện gì cần ta làm...”

“Đừng nói tương lai, hiện tại có a!”. Trưởng thôn cắt ngang lời hắn. “Công tử có thể giúp chúng ta nuôi Thần điêu, đây là chuyện quan trọng nhất”

Vừa dứt lời, Cục Bông vì quá tham ăn mà rơi từ trên bàn xuống.

Tâm trạng Thảm Thiên Lăng rất phức tạp.

Sao lại thấy nó hơi ngốc ngốc.

“Ôi chào!”. Trưởng thôn vội nhặt nó lên.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng lộ ra vẻ mặt chán ghét, bỏ nhào vào tay Thảm Thiên Lăng, sau đó thoả mãn cuộn tròn lại bắt đầu ngủ gật.

Trưởng thôn cảm thấy trái tim mỏng manh của mình bị thương tổn.

“Cũng cảm ơn người giúp đại ca ta tìm thuốc giải độc”. Thảm Thiên Lăng rất có thành ý.

“Đây chỉ là việc nhỏ thôi!”. Trưởng thôn nói. “Không cần phải lên núi cao, giữa sườn núi có một mảnh ruộng thuốc lớn, công tử muốn bao nhiêu cũng có!”

“Có còn dược thảo khác không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi. “Có thể cầm máu hay là giải độc ấy”

“Không có”. Trưởng thôn khổ sở nói. “Chúng ta đời đời dùng cỏ giải độc trị bệnh, Thanh diệp đằng trị thương, chỉ có 2 loại thôi”

Thảm Thiên Lăng: ...

Nghe chẳng đáng tin cậy chút nào!

“Thật ra cũng đủ rồi”. Trưởng thôn nói. “Công tử cứ yên tâm đi, vài ngày trước Điền Thất bị rắn cắn, Điền Phi cầm mao, Điền nhị gia uống rượu nhiều bị tê liệt, còn có con dâu của thím Điền Hoa khó sinh, đều được cỏ giải độc chữa khỏi”

Trong phút chốc Thảm Thiên Lăng không biết nên nói gì.

Ai có thể nói cho hắn biết mối quan hệ giữa các loại bệnh kia được không...

“Ta đã dặn người mỗi ngày hái thảo dược mới, đại ca của công tử đương nhiên sẽ sớm bình phục”. Trưởng thôn vỗ ngực thể thoắt!

“Trưởng thôn”. Có mấy thanh niên mồ hôi đầm đìa vào cửa. “Gỗ đã được đốn xong rồi”

“Tốt tốt”. Trưởng thôn nói. “Mau làm một cái ổ cho công tử!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Không đúng không đúng”. Trưởng thôn xua tay. “Người xem cái miệng ta kìa, ý ta là làm cái ổ cho Thần điểu”

“Được!”. Mấy thanh niên kéo gỗ ra, nhìn Cục Bông trong lòng Thẩm Thiên Lăng, ngờ vực hỏi. “Làm ổ cho nó hả?”

“Đúng vậy”. Trưởng thôn vui vẻ gật đầu. “Thần điểu ở lại, đây chính là việc lớn”

Thẩm Thiên Lăng nói. “Thật ra ta đã may cho nó một cái ổ”

“May?”. Trưởng thôn lập tức dùng vẻ mặt “Ha ha ha đừng đùa nữa, ổ của thần điểu sao có thể may, nhất định phải làm bằng gỗ thơm trăm năm biết không” nhìn Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm tiểu thụ yên lặng nuốt xuống những lời muốn nói.

“Công tử yên tâm, bọn hần tay chân rất nhanh nhẹn”. Trưởng thôn bảo đảm. “Bảo đảm tới chiều là xong!”

Mà sự thật chứng minh trưởng thôn không hề khoa trương.

Xế chiều, Thẩm Thiên Lăng bị cái giá gỗ ba tầng kia khiến cho kinh hãi.

Thẩm Thiên Lăng cúi đầu nhìn Cục Bông ngơ ngác phía sau... Cỡ này treo lên một ngàn con cũng không thành vấn đề!

Mà tiểu phượng hoàng rõ ràng cũng không hứng thú với nhà mới, vẫn thích xông vào phòng ngủ, lắc lắc thân hình nhảy tới bên cạnh Tần Thiếu Vũ.

“Cái giá cao quá”. Thẩm Thiên Lăng cũng ngồi vào bên giường.

“Nếu dựa theo thân hình tương lai của nó thì cũng không tính là lớn”. Tần Thiếu Vũ cầm tiểu phượng hoàng đặt vào phía trong giường. “Nếu nó lớn thêm một chút thì e rằng tiểu viện này cũng không chứa nổi”

“Dù lớn lên cũng là chuyện rất lâu sau này”. Thẩm Thiên Lăng vẫn cảm thấy >_<. có=“” phải=“” phòng=“” ngựa=“” hơi=“” chu=“” đào=“” rồi=“”>

Tần Thiếu Vũ cười cười, vươn tay nhéo mặt hần.

“Trong thôn không tìm được thuốc khác, chỉ có Thanh đằng và cỏ giải độc”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Độc của người có sao không?”

“Không sao”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có thể dùng nội lực điều tức, thảo dược chỉ mang tính hỗ trợ thôi, cũng không có tác dụng gì nhiều”

“Vậy thì tốt”. Thẩm Thiên Lăng lấy vải sạch, giúp hần xử lý vết thương trên vai lần nữa.

Sau khi mở ra từng lớp vải, vết thương vẫn đáng sợ như trước, tâm trạng Thẩm Thiên Lăng hơi u ám.

“Thanh đằng tuy là thánh dược chữa thương nhưng cũng cần thời gian”. Tần Thiếu Vũ nói. “Làm gì có chuyện một đêm là khỏi được”

“Ta biết”. Nhưng vẫn thấy sợ hãi a! Thẩm tiểu thụ thâm thở dài.

Sau khi tỉ mỉ băng bó xong vết thương, Tần Thiếu Vũ đau đến mức đổ mồ hôi khắp trán. Thẩm Thiên Lăng tiến tới hôn lên lỗ tai hần một cái xem như an ủi.

“Hôn ở đây”. Tần Thiếu Vũ chỉ vào môi.

Tiểu phượng hoàng bất ngờ nhảy lên, học Thẩm Thiên Lăng há mồm ngậm vành tai Tần cung chủ, lắc lư thân hình.

“Ê ê!”. Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn, vội kéo nó xuống.

“Chíp!”. Ánh mắt Cục Bông rất uy khuất.

“Không thể tùy tiện cắn người!”. Thảm Thiên Lăng nghiêm túc giáo dục nó một chút.

Tần Thiếu Vũ vươn tay sờ vành tay, trên đầu ngón tay có chút máu.

“Cắn rách sao?”. Thảm Thiên Lăng nhanh chóng đi tìm thuốc trong tủ.

Mắt tiểu phượng hoàng loé lên, phanh phạch chạy qua mở lấy giọt máu trên ngón tay Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ búng cái ót của nó. “Không ngờ người hung dữ như vậy”

“Chíp”. Tiểu phượng hoàng ăn sạch máu, lưu luyến tiếp tục nhìn vành tai hân.

Tần Thiếu Vũ rạch một vết thương trên ngón trỏ.

“Người làm gì vậy?”. Thảm Thiên Lăng cầm chai thuốc tới, thấy vậy mặt trắng bệch.

“Cho nó ăn”. Tần Thiếu Vũ nói.

Tiểu phượng hoàng dùng cánh ôm lấy ngón tay hân, cổ họng phát ra âm thanh ừng ực, rõ ràng cực kì sảng khoái!

Đầu Thảm Thiên Lăng kêu ong ong, vội vã xông lên nhắc Cục Bông ra, giận dữ nói với nam nhân của hân.

“Người có biết ta muốn bỏ máu cho người biết bao nhiêu không?”

Gào lên như vậy nhìn rất hung dữ!

Thật đáng sợ.

94. Chương 92: Phượng Hoàng Lớn Và Phượng Hoàng Nhỏ!

“Nó nhỏ xíu như vậy thì uống được bao nhiêu máu đâu”. Tần Thiếu Vũ bị vẻ mặt của hân chọc cười.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng cũng mở to đôi mắt hạt đậu, nhìn cực kì vô tội!

Thảm Thiên Lăng nhét Cục Bông vào trong ổ. “Không cho nhúc nhích!”

Tiểu phượng hoàng phản nghịch vươn một móng vuốt ra.

Thảm tiểu thụ lập tức hung ác trừng hân.

“... Chíp”. Tiểu phượng hoàng yên lặng rút về, ngoan ngoãn nằm giả chết trong ổ.

Thảm Thiên Lăng xoay người bắt đầu giáo dục nam nhân của hân. “Người...”

“Không cầm máu được!”. Tần cung chủ nhanh trí giơ ngón tay lên.

Thảm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ rất nghiêm túc. “Quả thật chính là máu chảy thành sông!”

“Thôi đi”. Thảm Thiên Lăng vừa bực mình vừa buồn cười, ngồi bên giường giúp hân thoa thuốc.

“Giận ư?”. Tần Thiếu Vũ nhân cơ hội hỏi.

Thảm Thiên Lăng lau khô vết máu trên tay cho hân. “Lúc trước chảy máu nhiều như vậy, bây giờ bỏ máu được chút nào hay chút này”

“Ta đã đọc qua trong sách, phượng hoàng uống máu sẽ nhận chủ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cho nên ta muốn thử một chút”

“Trong sách còn nói phượng hoàng lấy sương sớm làm thức ăn”. Thảm Thiên Lăng quay đầu liếc tiểu phượng hoàng, lúc sáng nó vừa ăn xong một chén cơm thịt bò lớn!

Cục Bông bình tĩnh ngẩng đầu nhìn trời – ta cũng không muốn chạy lung tung tìm thức ăn!

“Hôm nay định làm gì?”. Tần Thiếu Vũ đổi đề tài.

“Dọn sân một chút”. Thắm Thiên Lăng nói. “Chúng ta phải ở đây mấy tháng, dù cơm gạo là do người khác mang tới, cũng không thể mỗi ngày đi xin rau của người ta”

Tần Thiệu Vũ khẽ nhú mày.

“Ta muốn đi hỏi huynh đệ Điền gia xem có thể dạy ta trồng rau không”. Thắm tiểu thụ rất nghiêm túc. “Chắc cũng đơn giản thôi”

Tần Thiệu Vũ im lặng nhìn hấn.

Thắm Thiên Lăng buồn bực. “Người làm về mặt gì thế này, ta cũng không phải đi trộm rau”

Tần Thiệu Vũ vươn tay ôm hấn vào lòng, cúi đầu hung hăng hôn một cái.

Thắm Thiên Lăng: ...

Tần Thiệu Vũ tự giễu nói. “Trước kia sẽ không bao giờ nghĩ tới, có một ngày người vì ta mà làm những chuyện này”

“Chỉ là trồng rau thôi mà, cũng đâu phải chuyện phiền phức gì”. Thắm Thiên Lăng vỗ vỗ lên ngực Tần Thiệu Vũ. “Đừng nghĩ lung tung”

Tần Thiệu Vũ vuốt ve lỗ tai hấn.

“Được rồi, người nghỉ ngơi đi”. Thắm Thiên Lăng đỡ hấn nằm xuống. “Ta đi nấu cơm”

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Hôn ta một chút”

Thắm Thiên Lăng híp mắt.

“Hoặc cho ta hôn một chút”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hấn.

Cũng không có gì khác nhau! Thắm Thiên Lăng vừa lẩm bầm vừa cúi đầu hôn lên môi hấn.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng nằm trong ổ liều mạng vươn cổ ra.

Thắm Thiên Lăng nắm cổ nó ra cửa, để phòng ngừa nam nhân của mình bị đánh lén!

Tiểu phượng hoàng đá đá móng vuốt.

Thắm Thiên Lăng đặt hấn trên giá gỗ. “Ồ đây chờ ta!”

Tiểu phượng hoàng nhảy tới nhảy lui, nhìn rất vui sướng.

Hoàn toàn chính là triệu chứng phản nghịch của tuổi mới lớn! Thắm Thiên Lăng dở khóc dở cười, xoay người ra sân.

Điền Tam ở sát vách đang chẻ củi, vừa nghe Thắm Thiên Lăng muốn trồng rau thì lập tức hào phóng khoát tay nói. “Công tử cần gì phải vậy, mỗi ngày ta hái mang qua là được rồi”

“Dù sao trong viện cũng rảnh rỗi”. Thắm Thiên Lăng nói. “Cũng không tốn nhiều công sức”

“Vậy cũng được”. Điền Tam nói. “Ta sẽ giúp công tử trồng một vườn rau dưa, bình thường cũng không cần công tử chăm sóc, ta làm là được rồi”

“Vây cảm ơn nhiều”. Thắm Thiên Lăng rất ngượng ngùng.

Điền Tam hơn hờ lau tay, cầm cuốc theo Thắm Thiên Lăng về, định giúp hấn xới đất trước.

Sau khi đẩy ra cửa viện, hai người đều sợ ngây người!

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngẩng đầu ưỡn ngực, đuổi thẳng cánh!

Trên giá gỗ đối diện, có hai con phượng hoàng bảy màu to lớn đang đứng song song. Nắng sớm chiếu xuống, lông vũ so với vàng còn chói mắt hơn.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng nhào vào lòng Thắm Thiên Lăng, cuộn thành một quả cầu mà trốn!

“Thần thần thần... ặc!”. Sắc mặt Điền Tam trắng bệch, soạt một phát trốn ra sau lưng Thẩm Thiên Lăng. Sau khi bị thần điều mổ ra một cái lỗ trên ngực, hẳn nhất thời không có cách nào tiếp nhận hình ảnh đáng sợ này!

Thế mà có những hai con!

Thẩm Thiên Lăng cũng rất khẩn trương, chạy cũng không được đi cũng không được, lại không có cách nào giao tiếp, không thể làm gì khác ngoài đứng yên tại chỗ.

Cục Bông trong lòng Thẩm Thiên Lăng phát ra tiếng ọc ọc, rõ ràng hơi khó chịu!

Một con phượng hoàng bay tới, quan sát Thẩm Thiên Lăng từ đầu đến chân.

Nhất thiết đừng mổ xuống nhé... Toàn thân Thẩm tiểu thụ đều cứng ngắc, hơn nữa người cũng đừng kêu lớn, vì nam nhân của ta còn đang tỉnh dương!

Phượng hoàng vươn móng vuốt khều hẳn một cái.

Thẩm Thiên Lăng: ...

May mà ta không phải phụ nữ, nếu không ta sẽ chặt người ra vì tội sờ ngực!

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng vươn ra đôi cánh múp múp mà che chắn cho Thẩm Thiên Lăng, cực kì dũng cảm!

Nhưng Cục Bông cho dù có dũng cảm thì cũng chỉ là một Cục Bông, không những không khí phách mà còn nhìn rất ngu xuẩn!

Vì vậy phượng hoàng lớn không thèm để ý, đá đá một chút vào ngực Thẩm tiểu thụ rồi bay xuống mái hiên dưới bếp, ngậm một con cá muối, bắt đầu chia phần với con phượng hoàng còn lại.

“Ta ta ta ta có thể có thể có thể hay không...”. Điền Tam cảm thấy toàn thân đều nghẹt thở!

Thẩm Thiên Lăng đồng cảm gật đầu. “Có thể”

Điền Tam lập tức chạy trốn như bay.

Thẩm tiểu thụ giúp hẳn nhặt cái cuốc đem cất, sau đó cẩn thận nhìn hai con phượng hoàng lớn, kết quả bị bọn nó lạnh lùng liếc một cái.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cái mỏ còn dính xương cá, đừng làm ra vẻ mặt kiêu ngạo như thế chứ!

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng há mỏ ngửa đầu nhìn hẳn – đối!

“Sao ăn nhiều quá vậy”. Thẩm Thiên Lăng chột chột bụng nó, vào bếp mang cơm trộn thịt hồi sáng làm cho nó ra, đặt trên một đầu giá gỗ.

Cục Bông lập tức sung sướng nhào tới tồ, kết quả còn chưa mổ được hai cái thì đã bị phượng hoàng lớn xách cổ lên đặt xuống cạnh bên đồng xương cá, còn bọn nó thì bắt đầu ăn cơm.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Vốn còn tưởng là cha mẹ, giờ mới thấy nhất định không phải ruột thịt.

“Chíp!!!”. Tiểu phượng hoàng trợn mắt, toàn thân suy sụp!

Phượng hoàng lớn vẫn bình tĩnh cúi đầu ăn.

“Chíp chíp chíp chíp chíp chíp!!!”. Sức chiến đấu của hai bên chênh lệch rất lớn, Cục Bông không thể làm gì khác ngoài âm ức nhảy vào lòng Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười, đành phải cắt chút thịt khô trộn với ngô cho nó.

Tiểu phượng hoàng vươn cánh bảo vệ tồ, lạch bạch mà ăn, tốc độ nhanh không gì sánh được, rõ ràng rất sợ bị giành lần nữa.

Sau khi phượng hoàng lớn ăn xong thì chậm rãi đến bên Thảm Thiên Lăng, dùng đầu cọ cọ hần.

Hình như cũng không hung dữ... Không biết có phải cái con mang mình bay xuống vách núi không, Thảm Thiên Lăng vươn tay sờ một chút.

Khác với lông tơ của tiểu phượng hoàng, lông của phượng hoàng lớn sờ vào như găm vóc vậy, dường như còn ấm lên dưới ánh mặt trời.

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ ở trong phòng gọi.

“Các người ngoan ngoãn một chút”. Thảm Thiên Lăng gãi gãi cổ phượng hoàng, xoay người chạy vào phòng ngủ.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng lắc lư chạy theo, kết quả nửa đường bị chặn lại.

Cục Bông cảm giận, quay đầu lại ăn tiếp.

Ca ca thật đáng ghét không chịu nổi!

“Sao vậy?”. Thảm Thiên Lăng ngồi bên giường.

“Phượng hoàng lớn tới ư?”. Tần Thiếu Vũ chống tay dậy, tựa vào đầu giường.

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng lấy đệm lót cho hần. “Nhưng chẳng hung dữ tí nào, đang ăn thức ăn”

“Sau khi ta tỉnh lại thì thấy cái bóng bên cửa sổ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù sao cũng là động vật nguy hiểm, ta không thể bảo vệ người, tự mình phải cẩn thận”

“Ta biết”. Thảm Thiên Lăng nói. “Có phải đến mang tiểu phượng hoàng đi không?”

“Chắc vậy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu mang đi thì hơi tiếc, ta thấy nó rất thân với người”

“Cũng không còn cách nào khác”. Thảm Thiên Lăng nói. “Không thể ép nó ở lại”

Vừa dứt lời, cửa sổ đã bị một cái móng vuốt đá văng, một con phượng hoàng lớn thò đầu vào, nghiêm túc kêu lên một tiếng.

Thảm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ khẽ nhú mào, tay trái cầm lấy chuôi kiếm dưới gối, đề phòng nó đột nhiên phát điên.

Sau khi phượng hoàng lớn kêu xong thì rút đầu trở về, đổi thành một con khác thò đầu vào, trong miệng còn ngậm Cục Bông.

“Chíp!”. Cục Bông uể oải kháng nghị.

Phượng hoàng lớn hất đầu, chuẩn xác ném đệ đệ nhà mình theo một đường cong parabol.

Thảm Thiên Lăng vội vàng vươn tay đỡ lấy.

“...”. Lông vũ trên thân tiểu phượng hoàng đều lộn xộn, vô cùng uất ức!

Hai con phượng hoàng lớn bay lên, lưu lại ánh sáng sắc sỡ trên mặt đất, rất nhanh biến mất ở phía chân trời.

Cục Bông tránh khỏi tay Thảm Thiên Lăng, nằm lại trong ổ, bắt đầu chuyên tâm hậm hực.

Thảm tiểu thụ mê mang nhìn Tần Thiếu Vũ – tình huống hiện tại là sao?

Tần cung chủ bật cười. “Bây giờ không chỉ có thôn dân muốn người nuôi nó, mà phượng hoàng lớn cũng muốn người nuôi”

Thảm Thiên Lăng vẽ mặt >_<>

Thật là chúng tộc thần kì!

Vì vậy kể từ hôm nay, hai người một chim bắt đầu sống chung rất hài hòa.

Đất trống trong sân bị làm thành vườn rau, rất nhanh đã mọc lên rau xanh và dây mướp. Huynh đệ Điền gia không biết tìm đâu ra một giàn nho, dựng lên trong sân. Có điều chỉ có thể dùng để ngồi bên dưới hóng mát, vì trình độ giàn nho của Thắm tiểu thụ không bằng được Cục Bông.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngậm một trái nho, bay lên giường dứt tới miệng Tần Thiếu Vũ.

...

Thắm Thiên Lăng đứng ở cửa, tâm trạng rất phức tạp.

Đó là nam nhân của ta.

Vết thương trên vai Tần Thiếu Vũ cũng dần dần khép lại, tuy không thể dùng sức nhưng ít ra không còn đáng sợ như lúc trước. Không bị sưng, không nhiễm trùng là được rồi.

Vì bị Diệt Hồn chưởng gây thương tích nên mỗi ngày Tần Thiếu Vũ đều dành phân nửa thời gian vận công điều tức. Thắm Thiên Lăng dẫn tiểu phượng hoàng ra ngoài làm việc nhà, nhổ cỏ dại, giặt quần áo, quả thật đức hạnh đến mức người ta không dám nhìn.

“Tiểu công tử”. Chiều hôm đó, đại thẩm ở đầu thôn bưng một đĩa bánh bao nhân rau vào nhà.

“Điền thẩm”. Thắm Thiên Lăng vội buông vật trong tay xuống mà đứng lên. “Lại làm phiền người cho đồ nữa rồi”

“Cũng không phải thứ gì đắt tiền”. Đại thẩm mang bánh bao xuống bếp, sau đó cười mà quan sát hấn.

Thắm Thiên Lăng bị nàng nhìn đến mức nổi da gà, đây là tình huống gì?

“Đừng trách đại thẩm lắm miệng”. Điền đại thẩm nắm tay hấn. “Hỏi người một chuyện, người phải thành thật trả lời”

“Vâng”. Thắm Thiên Lăng gật đầu. “Chuyện gì?”

“Người thành hôn chưa?”. Đại thẩm hỏi một câu giật gân.

Thắm tiểu thụ: ...

“Nói đi”. Đại thẩm giục. “Nếu chưa thành hôn, chỗ ta có một cô nương rất tốt!”

Thắm Thiên Lăng cười gượng. “Đa tạ ý tốt, nhưng ta đã lập gia đình rồi”

Đại thẩm lập tức lộ ra vẻ mặt “ta không tin”!

“Thật mà”. Thắm Thiên Lăng nói. “Ta và đại ca thành thân chung một ngày”. Cho nên người cũng đừng mơ ước nam nhân của ta!

“Vậy à”. Vẻ mặt đại thẩm rất thất vọng, suy nghĩ một chút, vẫn chưa từ bỏ ý định mà nói. “Vậy cưới vợ bé đi”

Thắm Thiên Lăng: ...

Người đâu cứu mạng!

95. Chương 93: Quả Nhiên Không Phải Người Phàm!

Bất chợt nghe được từ miệng đại thẩm mấy chữ “cưới vợ bé” cực kì hưởng lạc này, Thắm Thiên Lăng và tiểu phượng hoàng đều sợ ngây người!

“Quyết định vậy đi!”. Đại thẩm cực kì dứt khoát, hớn hở quay về. “Ta sẽ tìm ngày dẫn người tới”

Ê ê cái gì gọi là “quyết định vậy đi”? Thắm Thiên Lăng vội kéo nàng lại. “Thật sự không được”. Quả thật muốn khóc!

“Vì sao?”. Đại thẩm buồn bực nói. “Ta nghe mọi người nói, công tử nhà giàu có thể lấy đến mấy vợ”

Thẩm Thiên Lăng >_<. sao=“” lại=“” đi=“” học=“” loại=“” chuyện=“” không=“” đúng=“” dẫn=“” này,=“” một=“” vợ=“” một=“” chồng=“” mới=“”>

“Cô nương nhà ta tính tình rất trầm lặng”. Đại thẩm còn đang chăm chỉ giới thiệu.

“Vậy cũng không được”. Thẩm Thiên Lăng hạ giọng nghiêm túc nói. “Vợ ta rất dữ”

“Lại nói dối rồi”. Đại thẩm rõ ràng không tin. “Tính tình công tử tốt như vậy, sao vợ có thể hung dữ được”

“Thật mà”. Thẩm Thiên Lăng phát huy trọn vẹn kỹ xảo biểu diễn của ảnh đế, vẻ mặt nhịn nhục nói. “Nàng không chỉ giỏi võ mà còn rất ghen tuông, nếu biết ta cưới vợ bé sau lưng nàng, hậu quả sẽ không lường được, nhất định sẽ đập phòng!”. Rất đáng sợ!

“Trời ạ”. Trong mắt đại thẩm đầy đồng cảm. “Công tử như thần tiên bước ra từ trong tranh, sao lại cưới một nữ nhân đánh đá như thế?”

“Lệnh của cha mẹ, lời của người mai mối, muốn thay đổi cũng không được”. Vẻ mặt Thẩm Thiên Lăng đầy chua xót. “Sau này xin Điền thẩm đừng nhắc lại chuyện này nữa”

“... Ca ca công tử thì sao?”. Đại thẩm chưa từ bỏ ý định.

Thẩm tiểu thụ lập tức cảnh giác. Nam nhân của ta lại càng không thể mơ ước biết không, vì hắn đã có ta!

“Thế nào?”. Trong mắt đại thẩm tràn ngập chờ mong, rõ ràng rất muốn đem cô nương nhà mình gả ra ngoài!

Thẩm Thiên Lăng kiên quyết lắc đầu. “Cũng không được”

“Vì sao?”. Đại thẩm rất thất vọng. “Chẳng lẽ vợ hắn cũng rất dữ ư?”

“Không phải”. Thẩm Thiên Lăng nói dối mà không biết ngượng. “Vợ hắn rất tốt, tính tình tốt, nhân cách tốt, bề ngoài xinh đẹp, lại còn rất giỏi giang, hoàn toàn không có bất cứ khuyết điểm nào”. Tất nhiên phải diễn cuồng LIKE một phát!

“Vậy sao lại không được?”. Đại thẩm rõ ràng rất khó hiểu.

“Vì nàng quá tốt nên đại ca của ta rất chung tình với nàng, quả thật như đôi thần tiên quyến lữ!”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Các cô nương khác cơ bản không thể lọt vào mắt xanh của hắn”

Đại thẩm: ...

“Mặc dù miễn cưỡng cưới cô nương khác, đại ca của ta nhất định cũng không nhìn đến nàng”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Cho dù gả qua cũng sống cô độc, tội gì phải vậy”. Hôn nhân mà không có xx thì không thể hạnh phúc!

Đại thẩm tiếc nuối không gì sánh được.

“Trời sắp mưa rồi, Điền thẩm mau về đi”. Thẩm Thiên Lăng đỡ nàng ra ngoài. “Trong thôn có nhiều thanh niên như vậy, người có thể chậm rãi chọn cho cô nương nhà mình”

“Chíp!”. Thấy Thẩm Thiên Lăng ra cửa, tiểu phượng hoàng lập tức quay đầu, lúc lắc chạy vào phòng ngủ, phành phạch nhào vào lòng Tần cung chủ cọ cọ - đói bụng rồi!

Tần Thiếu Vũ cười cười, dùng kim chích một lỗ trên ngón trỏ, đầu ngón tay lập tức chảy ra một giọt máu tròn trịa. Tiểu phượng hoàng vui mừng khôn xiết, ôm ngón tay hắn bẹ bẹ liếm khô.

Thẩm Thiên Lăng đẩy cửa bước vào.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng trong nháy mắt buông ngón tay ra, dùng tư thế của một Cục Bông nằm ngủ trên chăn, cực kì lạnh lợi!

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh đề lên miệng vết thương trên ngón tay, giống như vừa rồi chưa từng phát sinh chuyện gì!

Phụ tử phối hợp chặt chẽ, cần phải trao tặng một đoá hồng!

“Người không ngủ ư?”. Thấy hắn ngồi ở đầu giường, Thẩm Thiên Lăng hơi bất ngờ.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nhếch mép nhìn hần.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người đừng làm ra bộ dạng này chứ, ta có chút chột dạ!

“Tối đây”. Tần Thiếu Vũ vươn tay gọi hần.

“Người người người đã nghe được những gì rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hết sức hi vọng hần có thể nói các câu như “ta vừa mới tỉnh, chẳng nghe được gì cả”!

Nhưng hiện thực thường rất tàn khốc, Tần Thiếu Vũ nói. “Nghe được người nói ta là nữ nhân đánh đá”

...

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán quay đầu ra ngoài. “Thiếu hiệp, chờ người quên chuyện này rồi ta trở về”. Mắc cỡ chết người, ngao ngao!

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng.

“Cười cái rắm!”. Thẩm tiểu thụ thẹn quá thành giận. Có tin lão tử sẽ ly hôn với người không?

“Đừng quậy nữa”. Tần Thiếu Vũ gọi hần. “Tối cho ta ôm một chút”

Thẩm Thiên Lăng oán hận ngồi bên mép giường! Dù nghe được người cũng đừng nói ra chứ, thật vất vả mới khoe khoang được một lần, thật phiền!

“Chíp”. Tiểu phượng hoàng lén lút xuống giường, tự nghĩ rằng rất bí mật mà lắc lư chuồn ra cửa.

“Các người đã làm gì sau lưng ta?”. Thẩm Thiên Lăng nheo mắt lại, giác quan thứ sáu chính xác đến mức thần tiên cũng phải ghen tị.

Tần Thiếu Vũ ôm hần vào lòng, dịu dàng nói. “Gầy”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sao lại đột nhiên đổi đề tài.

“Chờ ta khoẻ rồi, nhất định phải vỗ béo trở lại”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp cái cằm nhọn của hần.

“Gầy một chút có gì mà không tốt”. Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm. “Trước kia lúc nào người cũng chê ta béo”

“Sao ta lại chê người được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thích còn không kịp”

Các câu tâm tình đều có khả năng thúc đẩy bầu không khí.

Vì vậy Thẩm tiểu thụ ngồi bất động để hần sờ bụng.

Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên mặt hần. “Bụng mỡ sắp mất rồi”

“Đây là chuyện tốt”. Thẩm Thiên Lăng vô cùng nghiêm túc.

“Sau này vỗ béo trở lại”. Tần Thiếu Vũ kê vào tai hần nói.

Thứ đó còn muốn trở lại nữa sao? Thẩm Thiên Lăng thầm kháng nghị, sau đó ngồi thẳng lưng. “Người có muốn ra ngoài một chút hay không? Hôm nay trời rất đẹp”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, để Thẩm Thiên Lăng chậm rãi đỡ ra khỏi phòng.

Trong viện có một chiếc ghế dựa lớn, tiểu phượng hoàng đang nằm sấp trên đó phơi nắng.

Thẩm tiểu thụ đặt nó lên trên giá.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng cảm giận kháng nghị, sau đó đưa mông về phía hần ngủ tiếp.

Vườn rau xanh um tươi tốt, có hành lá có cải trắng, còn có mấy dây mướp. Trên sào phơi chăn và quần áo, sân cũng được quét sạch sẽ, Thẩm tiểu thụ thật đức hạnh đến mức không thể dùng từ nào để miêu tả!

Tần Thiều Vũ tựa trên ghế, sắc mặt không còn tái nhợt như trước, tinh thần cũng tốt hơn không ít. Thắm Thiên Lăng lấy chân đạp lên chân cho hắn, rồi rửa sạch một ít đào mang ra.

Hai con phượng hoàng lớn từ trên trời giáng xuống, đáp lên giá gỗ trên viện, ngửa mặt lên trời kêu một tiếng.

Ánh mắt tiểu phượng hoàng căm giận, xoè cánh bay vào lòng Tần Thiều Vũ.

Thường xuyên đến nhà người khác như vậy, các người có còn chuyện gì khác để làm không? Thật đáng ghét!

Thắm Thiên Lăng bưng ra hai chén ngô, hai con chim to lập tức nghiêm túc cúi đầu ăn, tiểu phượng hoàng lại càng không vui, nhỏ giọng chíp chíp kháng nghị.

“Ít nhiều gì cũng là Thần điêu, sao người cho bọn nó ăn như gà thế?”. Tần Thiều Vũ bật cười.

“Không còn cách nào khác, chúng ta không có nhiều thịt cho lắm”. Thắm Thiên Lăng chỉnh chỉnh lông vũ trên người phượng hoàng. “Hơn nữa chúng nó còn dễ nuôi hơn người, không hề kén ăn”

Tần Thiều Vũ: ...

“Khó nuôi nhất chính là nó!”. Thắm Thiên Lăng tức giận chỉ vào Cục Bông. “Không có thịt thì sẽ không ăn cơm!”

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng nằm giả chết trong lòng Tần Thiều Vũ.

“Tiểu công tử”. Có thôn dân mang một giỏ trúc vào tiểu viện.

“Thuỷ thúc”. Thắm Thiên Lăng vội ra đón.

“Vừa ấp được một ổ gà con”. Thôn dân thật thà nói. “Trường thôn bảo ta mang qua”

“Sao ta có thể không biết ngược như vậy”. Thắm Thiên Lăng lắc đầu cự tuyệt.

“Có gì đâu mà ngược, mấy con gà con thôi”. Thôn dân nói. “Hơn nữa có thể ở chung với Thần điêu là phúc của bọn nó”

Thắm Thiên Lăng: ...

Thật ra Thần điêu cũng không có bao nhiêu thần kì.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng nhảy đến bên giỏ trúc, cúi đầu nhìn mấy con gà trong giỏ, cảm thấy mình như đứng trên đỉnh thiên hạ, cực kì khí phách!

“Chíp!”. Một đám gà con ngửa đầu nhìn nó.

Tiểu phượng hoàng đá đá chân, xoay người chuẩn bị kiêu ngạo bay đi, kết quả bởi vì thân thể quá tròn mà mất thăng bằng rơi bẹp vào trong giỏ.

“Chíp!!!”

Tần Thiều Vũ cười đến thắt cả ruột.

Thắm Thiên Lăng vô lực đỡ trán, người đứng mất mặt như thế trước mặt người ngoài chứ!

“Chíp!”. Đám gà con thân thiện vây quanh Cục Bông.

“Chíp chíp!”. Tiểu phượng hoàng căm giận nhảy ra ngoài, thấy cuộc đời làm chim chìm trong một mảnh u ám.

Thôn dân thở dài nói. “Thần điêu nhìn quả thật đặc biệt”

Đặc biệt ngu xuẩn thì có... Thắm Thiên Lăng đau đầu, xách cổ nó đặt lên giá gỗ, kết quả đúng lúc phượng hoàng lớn ăn no xoay người, cái đuôi quét Cục Bông rơi vào trong nước.

“Chíp...”. Tiểu phượng hoàng vô lực.

Thắm Thiên Lăng vội vàng mò nó ra.

Cục Bông ướt nhẹp ngồi xổm trong góc tường, không lên kêu một tiếng, rõ ràng đang chìm sâu trong cảm hận.

“Ta đi trước”. Đại thúc nói. “Nếu công tử còn muốn, mấy ngày nữa sẽ có thêm một ổ”

“Không cần không cần”. Thẩm Thiên Lăng liên tục xua tay. “Còn cho nữa thì thật ngượng ngùng”

“Nói chung công tử có chuyện gì cứ đến tìm ta”. Đại thúc rất rộng rãi, gánh đòn gánh trống không ra cửa.

Đám gà con chạy khắp nơi trong sân, phượng hoàng lớn lạnh lùng nhìn thoáng qua bọn nó, cao quý ngẩng đầu đi bộ ra ngoài.

“Ta cũng phải ra ngoài một chút, mấy ngày trước ta nhờ đại nương vá lại quần áo cho chúng ta, hôm nay phải qua lấy”. Thẩm Thiên Lăng hái một mẻ rau dưa xanh biếc. “Người phơi nắng đi, ta lập tức sẽ quay lại”

Tần Thiệu Vũ gật đầu, nhìn theo hần ra khỏi tiểu viện.

Nhà đại nương ở phía đông làng, phượng hoàng lớn theo sau Thẩm Thiên Lăng, thường xuyên dùng đầu cọ cọ hần.

Thẩm tiểu thụ lấy trong rổ ra một quả dưa leo. “Cái này ta phải tặng cho người khác, cho các người một quả cuối cùng đó”

Phượng hoàng lớn không nhận, chỉ cắn dây lưng của hần.

“Đừng nghịch”. Thẩm Thiên Lăng vỗ vỗ nó. “Không còn sớm nữa, các người cũng về đi”

Phượng hoàng hất hần một cái, Thẩm tiểu thụ lập tức nằm sấp trên lưng con phượng hoàng còn lại.

“Ê!”. Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn, vừa định leo xuống thì phượng hoàng đã cất cánh bay lên trời.

“Mau thả ta xuống!!!”. Thẩm Thiên Lăng quá sợ hãi.

Con phượng hoàng còn lại bay bên cạnh hần, dùng đầu cọ cọ hần.

“Cho dù tỏ ra MOE cũng không được!!!”. Thấy mặt đất ngày càng xa, đầu gối Thẩm Thiên Lăng như nhũn ra. Sau khi rơi xuống vực sâu lần trước, hần đã không còn sợ độ cao nữa, nhưng bất luận một người bình thường nào gặp phải tình huống này cũng sẽ suy sụp biết không! Không tề ra quần đã là cực kì dũng cảm!

“Oa!”. Thôn dân cây cối trên đồng đang chuẩn bị về nhà thì bầu trời đột nhiên bị che khuất, ngẩng đầu lên thì thấy tiểu công tử đang cưỡi phượng hoàng bay, lập tức đồng loạt sợ ngây người. Đã nói không phải người phạm mà!

Mặt trời lặn về phía tây, khắp bầu trời đều là ánh chiều tà đỏ rực như ngọn lửa. Công tử áo trắng cưỡi Thần điêu vàng bay về phía mặt trời, rõ ràng là hình ảnh chỉ có trong chuyện thần thoại ngày xưa!

Vì vậy mọi người vỗ tay nhiệt liệt!

Nhưng thực tế, Thẩm công tử giờ phút này đã sợ đến mức sắp hôn mê!

Các người tốt cuộc muốn mang ta đi đâu...

Quả thật không nhìn được rơi lệ.

96. Chương 94: Cao Nhân Ẩn Cư!

Sau khi bay qua một khe núi hẹp dài, phượng hoàng đáp xuống một bãi cỏ, nhẹ nhàng thả Thẩm Thiên Lăng xuống đất.

Thẩm tiểu thụ ngồi giữa một biển hoa bảy màu, sắc mặt tái nhợt, tay chân lạnh băng, ánh mắt cũng đại ra, nhìn như một giây tiếp theo sẽ hôn mê.

Hắn quả thật giật mình!

Phượng hoàng thấp giọng kêu, dùng đầu dịu dàng cọ hấn, như xin lỗi cũng như an ủi.

Thẩm Thiên Lăng suy sụp, vì hắn nghĩ đến một chuyện – tuy hiện tại có thể hạ cánh an toàn, nhưng lát nữa còn phải về, thế thì chẳng phải còn phải bay một lần nữa hay sao?

Quả thật sống không bằng chết!

Phượng hoàng đẩy hắn đứng dậy, ngược cổ kêu vang một tiếng.

Trong khe núi mơ hồ truyền tới tiếng đáp lại, Thẩm Thiên Lăng nhìn mây và hoa bốn phía, không dám nghĩ xem rốt cuộc mình đã tới nơi cao thế nào rồi.

Phượng hoàng ngậm ống tay áo của hắn, đi về phía trước.

Đây là muốn dẫn mình tới làm khách ư? Đầu gối Thẩm Thiên Lăng nhũn ra như sợi bông.

Sau khi đi một đoạn ngắn về phía trước, trong nháy mắt một hang động rộng rãi xuất hiện. Mấy con phượng hoàng lớn đang cúi đầu quanh quẩn, dưới ánh nắng chiều chiếu ra ánh sáng bảy màu, còn mờ ảo hơn cảnh trong mơ.

Thẩm Thiên Lăng phút chốc kinh ngạc ngậy người, sao lại có nhiều phượng hoàng như vậy, không khoa học!

Thấy người ngoài, bảy tám con phượng hoàng nhất thời vây tới, đứng đối diện Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm tiểu thụ >_<. “thật=” thật=” thật=” ra=” ta=” cũng=” không=” muốn=” tới”.=” cho=” nên=” các=” người=” đừng=” dùng=” ánh=” mắt=” kì=” quái=” này=” nhìn=” ta,=” ta=” bị=” ép=” buộc=” biết=” không,=” nam=” nhân=” của=” ta=” còn=” đang=” chờ=” ta=” về=” nấu=”>

Trong hang động truyền tới tiếng cười, một bóng người tóc bạc đi tới. “Là ta bảo chúng nó mời công tử đến đây”

Thế mà lại có người!!! Thẩm Thiên Lăng choáng váng, không phải đang mơ đấy chứ?

Mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho các loại chuyện thần thoại.

“Công tử không nhận ra ta ư?”. Ông lão đi tới trước mặt hắn.

Thẩm Thiên Lăng gian nan nuốt nước bọt, não bộ như bị trì trệ!

Cực kì khẩn trương!

Ông lão cười hì hì nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Công tử còn nhận lễ vật của ta nữa mà”

Thẩm Thiên Lăng ngốc ngốc đối diện với hắn, đột nhiên nhớ ra!

“Người là là... thần tiên thật ư?”

Ở quán mì vừa nhìn đã biết mình không thuộc về thế giới này, còn ỉnh Lam Tinh Ngọc, quả nhiên không phải người phàm!

Ông lão vuốt râu cười to. “Ta không phải thần tiên gì cả”

“Bây giờ ngươi có thể xuống núi không?”. Thẩm tiểu thụ nhiệt liệt kéo tay hắn.

“Công tử có việc gì ư?”. Ông lão hỏi.

“Đại ca của ta bị người xấu gây thương tích, ngươi có thể cứu hắn hay không?”. Ánh mắt Thẩm Thiên Lăng tràn ngập mong đợi.

Ông lão nhướn mày. “Đại ca?”

Thẩm Thiên Lăng: ....

Được rồi, thật ra là tướng công của ta, nhưng làm một thần tiên thì đừng hóng chuyện như vậy chứ!

“Tìm được mấy viên linh thạch rồi?”. Ông lão ngồi trên ghế, chậm rãi hỏi.

“Bốn viên”. Thảm Thiên Lăng thành thật nói. “Ngoại trừ Lam Tinh Ngọc còn có Tuyết Lưu Ly, Bích Lục Đồng và Xích Viêm Thạch”

“Nếu không tìm đủ linh thạch, bỏ lỡ thời cơ, ngươi có khả năng mãi mãi không quay về được”. Ông lão nhắc nhở.

Thảm Thiên Lăng sửng sốt một chút, không nói gì.

Một con phượng hoàng tím vỗ cánh bay tới, thả vào lòng bàn tay của hắn một viên ngọc màu tím.

Thảm Thiên Lăng giật mình mở to mắt.

“Tử Phượng Huyết”. Ông lão nói. “Ngươi cứu tiểu phượng hoàng, cái này xem như là lễ vật”

Thảm Thiên Lăng cầm lấy, không rõ tâm trạng lúc này là như thế nào.

“Không muốn về sao?”. Ông lão nhìn hắn.

“... Nếu hắn ở đây, ta không về cũng được”. Thảm Thiên Lăng nhìn viên ngọc trong tay, do dự một chút rồi thả xuống bàn. “Ta không cần”

“Chắc không?”. Ông lão cười hỏi.

Thảm Thiên Lăng gật đầu.

“Thế nhưng nó còn có thể trị thương”. Ông lão nói.

“Đa tạ!”. Thảm tiểu thụ “vèo” một phát cất viên ngọc vào trong ngực, tốc độ nhanh không gì sánh được, sợ rằng sẽ bị cướp đi!

Ông lão cười ra tiếng. “Công tử thật là một người thú vị”

Thảm Thiên Lăng hơi ngượng ngùng, vì vậy nhanh trí đổi đề tài. “Tiên giới của ngươi gần đây tốt không?”

Ông lão cười đến chảy nước mắt.

Thảm Thiên Lăng: ...

“Công tử có muốn ở đây dùng cơm không?”. Ông lão thật vất vả mới ngừng cười.

“Không cần đâu, đa tạ”. Thảm Thiên Lăng chưa từ bỏ ý định. “Ngươi thật sự không thể xuống núi sao? Ta có thể nấu canh móng heo rất ngon, còn biết xào cải bắp!”

“Tử Phượng Huyết sắc chung với cỏ giải độc, đơn giản nhưng rất hữu hiệu”. Ông lão nói. “Yên tâm, Tàn cung chủ tuổi trẻ tài cao, ông trời cũng không nỡ hại hắn”

“Vâng”. Thấy hắn nhất định không chịu xuống núi, Thảm Thiên Lăng cũng không ép nữa. “Đa tạ”

“Ngày khác nếu có duyên thì sẽ cùng công tử uống trà trò chuyện”. Ông lão nói. “Về đi”

Thảm Thiên Lăng ánh mắt long lanh, không nhúc nhích.

Ông lão khó hiểu. “Công tử còn có việc gì ư?”

“Chẳng lẽ không phải ngươi đưa ta về ư?”. Thảm Thiên Lăng buồn bực.

Ông lão lắc đầu.

Phượng hoàng bay tới, cúi người xuống đất ý bảo hắn cười lên.

Thảm tiểu thụ rơi lệ nắm tay ông lão. “Ngươi thật sự không thể dùng phép thuật đưa ta về sao?”. Vỗ tay một cái hay đọc một câu thần chú gì gì đó!

Ông lão sửng sốt một chút, sau đó cười to. “Nếu công tử còn như vậy, ta sẽ không nỡ để ngươi trở về đó”

Thẩm Thiên Lăng cảnh giác, ta phải về, ta muốn ở bên cạnh nam nhân của ta!

“Nếu ngày xưa ta đấu thắng lão Quỷ Thủ thì bây giờ tướng công của ngươi đã là đồ đệ của ta rồi”. Giọng ông lão có chút tiếc nuối.

Tướng công gì chứ... Thẩm Thiên Lăng đỏ mặt. Thế nhưng rõ ràng đây không phải trọng điểm, trọng điểm chính là... đồ đệ?

“Ta đã thoái ẩn giang hồ nhiều năm, chuyện này không nhắc tới cũng được”. Ông lão đưa một cái chai cho hắn. “Hàn độc của ngươi ta bắt lực, có điều đây là mật của Liệt Diễm hoa, uống cái này vào có thể tốt cho ngươi hơn một chút”

“Đa tạ”. Thẩm Thiên Lăng rất cảm kích, nhưng vẫn khó hiểu. “Nếu không phải thần tiên sao ngươi lại biết ta không phải người ở thế giới này?”

“Chỉ là xem thiên văn và bói toán thôi, nếu công tử muốn biết, hay là ở lại đây từ từ mà học?”. Ông lão cười hỏi.

Thẩm Thiên Lăng >_< nói.=“” “ta=” ta=” ta=” vẫn=” nên=” trở=” về=”>

“Đợi Tàn cung chủ dưỡng thương xong, ta sẽ xuống núi gặp hắn”. Ông lão nói.

“... Vâng”. Thẩm Thiên Lăng thầm giật mình.

“Ta tìm hắn vì chuyện vô lâm”. Ông lão nhìn thấu suy nghĩ của hắn. “Về phần lai lịch của công tử, ta đương nhiên sẽ không lăm miêng”

Lỗ tai Thẩm Thiên Lăng hơi nóng lên một chút.

Bị nhìn thấu suy nghĩ quả thật rất >_

“Không còn sớm nữa, về đi”. Ông lão nói. “Về trễ hắn sẽ sốt ruột”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, ngoan ngoãn nằm sấp trên lưng phượng hoàng, vươn tay ôm chặt cổ nó.

Chắc vì trong lòng có tâm sự, hơn nữa lần này phượng hoàng bay rất vững vàng nên Thẩm tiểu thụ không quá sợ hãi, ngược lại cảm thấy về đến nhà thật nhanh. Đoàn người tụ tập ở đầu thôn vừa nhìn thấy Thẩm Thiên Lăng thì lập tức vô cùng kích động kêu lên. “Mau đi nói cho đại công tử, tiểu công tử đã cưới Thần điều quay về!”

Quả thật nước mắt lưng tròng!

“Đại ca của ta đã biết ư?”. Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống khỏi người phượng hoàng.

Mọi người đồng loạt tán thưởng, đáng vẻ thật mềm mại.

“Đúng vậy”. Điền Tam đẩy ra đoàn người, sốt ruột nói. “Đại công tử sau khi nghe nói công tử cưới phượng hoàng bay đi thì sốt ruột đến nổi hộc máu”

“Sao các ngươi lại nói cho hắn biết?”. Thẩm Thiên Lăng vội vàng chạy về.

Thôn dân đồng loạt đuổi theo, cảm thấy rất lo lắng.

“Ta đã về”. Thẩm Thiên Lăng đẩy cửa ra.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng nhào vào lòng hắn, rõ ràng cực kì sốt ruột.

Thẩm tiểu thụ chạy ào vào phòng ngủ.

Phượng hoàng lớn xoè cánh phía sau hắn, ngăn mọi người ở bên ngoài, ánh mắt cực kì lạnh lùng, kiêu ngạo và đàng đàng sát khí.

Thôn dân ôm đầu ngao ngao chạy về.

Chúng ta chỉ muốn hóng chuyện chút thôi mà!

Quả thật hù chết người!

Trong phòng ngủ, Tần Thiệu Vũ đang ngồi ở đầu giường ho khan, trên mặt không còn chút máu.

“Người không sao chứ?”. Thảm Thiên Lăng bị một bãi máu dưới đất dọa đến mức hồn phi phách tán, vội vàng ngồi xuống giường đỡ lấy hắn, “Ta vừa rồi... ô”

Còn chưa nói hết câu đã bị cường hôn, cảnh này rất đáng giá được LIKE một phát!

“Đi đâu?”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn vào lòng, giọng khàn đến mức gần như nói không ra tiếng.

Thảm Thiên Lăng cảm thấy khớp xương của mình cũng sắp bị hắn bẻ gãy, khuôn mặt vùi trước ngực hắn, hô hấp cũng rất khó khăn. “Phượng hoàng mang ta đi tìm lão thần tiên!”

Tần Thiệu Vũ không nói lời nào, càng ôm hắn chặt hơn!

Thảm Thiên Lăng cảm giác toàn thân sắp nghẹt thở.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng cũng nhảy lên giường, dùng cái đầu xù lông cọ cọ hắn.

“Người có sao không?”. Thảm Thiên Lăng thật vất vả mới tránh ra được một chút.

Tần Thiệu Vũ lắc đầu, vẫn không buông tay.

“Ta cũng không hiểu sao chúng nó đột nhiên mang ta bay đi”. Thảm Thiên Lăng tựa trước ngực hắn. “Cũng không kịp báo trước với người. Có điều ta không sao, đừng lo”

“Còn tưởng rằng người bỏ ta mà đi rồi”. Giọng Tần Thiệu Vũ rất trầm.

“Sao lại thế được”. Thảm Thiên Lăng an ủi ôm lấy hắn. “Ta còn phải về nấu cơm giặt đồ cho người mà”

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng bị kẹt giữa hai người, thật vất vả mới thò được cái đầu đầy lông ra ngoài.

Ôm chặt quá đi!

“Ta gặp một cao nhân ẩn cư”. Thảm Thiên Lăng kể lại.

“Ai?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Ở phía bắc có một ngọn núi cao, trên đó có rất nhiều phượng hoàng”. Thảm Thiên Lăng nói. “Còn có một ông lão nói là biết sự phụ người”

“Sự phụ ta?”. Tần Thiệu Vũ nghe vậy giật mình.

“Ừ, hắn nói nếu năm đó đánh thắng sự phụ người thì người đã là đồ đệ của hắn”. Thảm Thiên Lăng nói. “Người có ấn tượng gì hay không?”

Tần Thiệu Vũ lắc đầu. “Ta hai tuổi đã đi theo sự phụ, hắn chưa bao giờ đề cập tới chuyện này”

“Nhưng hắn biết xem tướng số, lại còn xem rất chính xác!”. Thảm Thiên Lăng nói.

“Xem tướng số?”. Tần Thiệu Vũ suy nghĩ một chút. “Nếu vậy trên giang hồ chỉ có một người”

“Ai?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Năm ấy trên giang hồ có hai đại cao thủ”. Tần Thiệu Vũ nói. “Sự phụ là thần y, mà Tinh Đấu chân nhân là thần toán. Người trong võ lâm đồn rằng hắn là nửa thần tiên, quả thật cũng rất có bản lĩnh”

“Nhất định là hắn!”. Ánh mắt Thảm Thiên Lăng loé sáng. “Hắn xem tướng số cho ta rất chính xác, còn tặng thuốc cho người, còn nói sau khi người khoẻ lại sẽ cùng bàn chuyện đánh bại Ma giáo!”

“Hắn xem cho người cái gì?”. Tần Thiệu Vũ bóp bóp gương mặt hắn. “Mà lại kích động đến mức này?”

Thảm Thiên Lăng: ...

Cái này phải nói thế nào đây, tạm thời còn chưa chuẩn bị tốt!

Vì vậy hắn đưa nắm tay đến trước mặt Tần Thiệu Vũ. “Đoán xem đây là cái gì?”

Muốn đánh trống lảng thì phải biểu hiện thật tự nhiên!

“Biết thế nào mà đoán”. Tần Thiệu Vũ bật cười. “Thuốc chân nhân đưa hử? Hồi nãy chính miệng người nói”

“Cũng xem như đúng”. Thảm Thiên Lăng đắc ý mở lòng bàn tay ra. “Tử Phượng Huyết, ta lại có thêm một viên ngọc nữa!”

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng rướn cổ lên, tỏ ra hâm mộ mãnh liệt.

Tần Thiệu Vũ cầm lên xem một chút. “Đã nói người rất có duyên với chúng nó mà, đợi ta ra ngoài rồi sẽ tìm Hoàng Kim Nhân cho người”

“Chân nhân còn nói đem nó sắc chung với cỏ giải độc, tuy đơn giản nhưng hiệu quả cao”. Thảm Thiên Lăng nói. “Tối nay ta sẽ sắc thuốc cho người”

Tần Thiệu Vũ nắm tay hắn đưa lên miệng hôn một cái. “Sau này không được làm ta sợ nữa”

Cũng không phải ta muốn bay a! Thảm tiểu thụ ôm cổ hắn. “Nhưng ta mang về đồ tốt và tin tốt cho người!”

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ sửa sang mái tóc cho hắn, ánh mắt rất dịu dàng.

Đúng rồi, chân nhân cho ta một chai thuốc”. Thảm Thiên Lăng lấy ra một cái chai nhỏ màu trắng. “Nói là mật của Liệt Diễm hoa, có thể trị Hàn độc!”

“Không thể trị, nhưng có thể khiến thân thể người tốt lên”. Tần Thiệu Vũ mở nắp ngửi ngửi. “Nghe nói Liệt Diễm hoa chỉ nở lúc phượng hoàng niết bàn, mật hoa có thể giải độc, dưỡng sinh, kéo dài tuổi thọ, cực kì quý hiếm”

“Thật sao?”. Thảm Thiên Lăng rất hào phóng. “Ta không cần, cho người điều dưỡng thân thể đó”

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng.

“Hàn độc của ta đã không sao”. Thảm Thiên Lăng nói. “Gần đây cũng không lạnh, sẽ không phát tác”. Hơn nữa sau khi xx xong quả thật tốt hơn nhiều!

Tần Thiệu Vũ giữa đầu uống vào.

“Chíp!”. Ánh mắt tiểu phượng hoàng hơi khát vọng.

“Ta mang nước đường tới cho người”. Thảm Thiên Lăng mang Cục Bông ra ngoài.

Tần Thiệu Vũ nắm eo hắn lại, cúi đầu hôn sâu xuống.

Thảm Thiên Lăng bị ép mở miệng, cảm nhận được nước mật chảy vào miệng.

“Ngốc nghếch”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn vào lòng, cười nhẹ. “Sao ta có thể giành thuốc của người chứ”

Lỗ tai Thảm Thiên Lăng hơi nóng lên.

Nam nhân của mình thật dịu dàng.

Thật thích không chịu nổi!

97. Chương 95: Thu Đồ Đệ!

Dưới tác dụng của Tử Phượng Huyết, thân thể Tần Thiệu Vũ khôi phục rất nhanh, đã có thể xuống đất đi lại. Có điều vết thương ở đầu vai tuy đã khỏi nhưng vẫn lưu lại vết sẹo đáng sợ, nhìn thấy mà giật mình.

“Không ảnh hưởng tới xương cốt là tốt rồi”. Thảm Thiên Lăng tẩm cho hắn. “Nam nhân có sẹo mới đẹp!”

Tần Thiệu Vũ bật cười, bóp bóp móng hắn dưới nước.

“Đừng quậy!”. Thảm Thiên Lăng hung hăng gỡ tay hắn ra.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng lắc lắc chạy vào, cực kì vui sướng!

Sắc mặt Thảm Thiên Lăng nhất thời trầm xuống. “Ngươi lại trộm cái gì ăn nữa vậy?”

Khoé mở tiểu phượng hoàng dính một hạt cơm, dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn!

“Phạt ngươi tối nay ăn rau!”. Thảm Thiên Lăng rất có nguyên tắc.

Tiểu phượng hoàng ừ rừ xoay người, lắc lắc ra cửa.

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng. “Dưa leo ngốc”

“Đâu chỉ là dưa leo ngốc!”. Thảm Thiên Lăng cảm thán.

Tần Thiệu Vũ ôm hắn từ phía sau. “Ta nói Lăng nhi ngốc”

Thảm Thiên Lăng: ...

Câm miệng!

“Cỡ nửa tháng nữa, võ công của ta sẽ gần như khôi phục hoàn toàn”. Tần Thiệu Vũ nói. “Cũng là lúc rời đi nơi này”

Thảm Thiên Lăng hơi sững sốt, quay đầu lại nhìn hắn.

“Không nở hả?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“... Không sao”. Thảm Thiên Lăng rất hiểu chuyện. “Chính sự quan trọng hơn”

“Đợi giải quyết xong mọi chuyện, ta sẽ mang ngươi về đây gặp lại mọi người”. Tần Thiệu Vũ rất dịu dàng. “Được không?”

Thảm Thiên Lăng gật đầu, tiến lại gần hôn nhẹ hắn.

Tần Thiệu Vũ xoay người Thảm Thiên Lăng qua, triền miên hôn sâu hơn, ý đồ rất rõ ràng.

“Chúng ta lên giường đi”. Thảm Thiên Lăng vươn tay đẩy hắn.

Ổ trong thùng tắm lỡ bị người ta thấy thì rất >__

Tần Thiệu Vũ thuận thế nắm tay hắn, đưa lên môi hôn một cái.

Trên ngón tay trắng nõn mảnh khảnh có vài vết thương thật nhỏ, muốn giấu cũng không được.

“Tay bị sao vậy?”. Tần Thiệu Vũ cau mày.

“Lúc giặt quần áo không cẩn thận bị thương”. Thảm Thiên Lăng nói. “Vết thương nhỏ mà thôi, ngày mai sẽ... ô!”

Tần Thiệu Vũ kéo gáy của hắn lại, hôn đến mức hai người gần như tắt thở.

Hai con phượng hoàng lớn từ trên trời giáng xuống, Cục Bông vốn đang phơi nắng trên ghế tựa thấy vậy thì không vui, kêu “chíp chíp” một tiếng rồi chạy vào phòng. Kết quả mới vừa tới cửa thì đã bị chấn động, mở to đôi mắt hạt đậu sững sờ tại chỗ.

“Đừng”. Thảm Thiên Lăng mềm nhũn muốn đẩy Tần Thiệu Vũ ra, nhưng rõ ràng không có bất cứ hiệu quả nào!

Bàn tay Tần Thiệu Vũ lướt xuống giữa hai chân hắn, dùng cường độ hắn thích nhất dịu dàng vỗ về.

“Ừm...”. Thân thể đã lâu không hoan ái nên cực kì mẫn cảm, Thảm Thiên Lăng cắn môi dưới, trong mắt rất nhanh hiện ra hơi nước.

Cục Bông đứng ở ngưỡng cửa há mồm, rõ ràng cực kì hoang mang với chuyện hai người đang làm.

Hai con phượng hoàng lớn bay xuống sân, cực kì lạnh lùng bước tới, ló đầu vào nhìn một chút.

“A...”. Thảm Thiên Lăng ngửa đầu, cảm và cổ tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Vì vậy Cục Bông kiềm lòng không đậu cũng ngẩng đầu lên!

Phượng hoàng lớn bình tĩnh xách cổ nó vào sân.

Con phượng hoàng còn lại quyết đoán giúp hai người đóng cửa lại!

“Chíp!”. Cục Bông kháng nghị, phành phạch muốn tiếp tục chạy qua xem.

Phượng hoàng lớn quyết đoán dùng móng vuốt đè nó lại, ánh mắt cực kì khí phách.

“... Chíp”. Cục Bông toàn thân đầy đất nằm sắp xuống sân, cực kì không vui!

Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng về giường, cúi đầu cẩn thận hôn lên từng tác da thịt của hắn.

Thẩm Thiên Lăng hơi thở dốc, tóc đen mềm mại xoa ra trên gối, ngón tay vô lực vịn lên vai Tần Thiếu Vũ.

“Ngoan, thả lỏng một chút”. Động tác Tần Thiếu Vũ rất chậm và dịu dàng.

Thân thể Thẩm Thiên Lăng hơi ướt mồ hôi, cắn môi dưới cố sức không lên tiếng.

“Đau không?”. Tần Thiếu Vũ rất kiên nhẫn với hắn.

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu, hai chân ngoan ngoãn vòng qua hông Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ đặt tay Thẩm Thiên Lăng lên mép gối, cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhạt mềm mại của hắn. Một Cục Bông rớt xuống từ trên nóc nhà, văng trúng màn che trên đỉnh giường.

“Ô!”. Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn, suýt nữa cắn vào môi Tần Thiếu Vũ!

“Chíp!”. Cục Bông không đứng dậy nổi, ra sức phành phạch. Thật ra nó đang chơi đùa trên nóc nhà, kết quả không cẩn thận đạp phải một mảnh ngói vỡ mà rơi xuống!

Cực kì tai bay vạ gió!

“Mau đứng dậy!”. Thẩm Thiên Lăng vươn tay đẩy nam nhân của hắn.

Tần Thiếu Vũ tiếp tục hoạt động trên người hắn.

“Con trai ngươi rớt xuống kia!”. Thẩm tiểu thụ giãy dụa.

“Chíp!”. Cục Bông giẫm ra một cái lỗ trên màn!

“Ai quản nó”. Tần Thiếu Vũ tỉ mỉ hôn lên gò má Thẩm Thiên Lăng.

Sao có thể như vậy, con trai ngươi vẫn còn vị thành niên! Thẩm Thiên Lăng uốn éo kháng nghị!

Tần Thiếu Vũ nắm chặt eo hắn, đáy mắt mang dự vọng không che giấu được.

Thấy gió thổi trước cơn giông, Cục Bông cuối cùng đạp ra một cái lỗ lớn trên màn, đầu tiên là rớt xuống lưng Tần Thiếu Vũ, sau đó lăn đến bên cạnh Thẩm Thiên Lăng.

“Chíp!”. Đặc biệt đặc ý!

Sắc mặt Tần Thiếu Vũ tái xanh, xách cổ nó lên.

Tiểu phượng hoàng kiêu ngạo xoè ra đôi cánh béo!

Lúc trước mỗi lần nó làm vậy, Tần cung chủ đều dùng ngón trỏ chọc chọc nó, thế nhưng lần này là ngoại lệ, Tần Thiếu Vũ trực tiếp vứt nó xuống giường.

“Chíp!”. Cục Bông vô cùng khó hiểu, rướn cổ kháng nghị.

Phượng hoàng lớn dùng móng vuốt đá văng cửa, chạy vào đem nó ra sân.

Tần Thiếu Vũ phát tay một cái, cửa lập tức đóng lại.

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu nhìn Thẩm Thiên Lăng.

“Thiếu hiệp, ngươi đúng là có thiên phú bẩm sinh”. Thẩm Thiên Lăng khen ngợi.

“Hử?”. Động tác Tần Thiểu Vũ không nhanh không chậm.

Ánh mắt Thẩm Thiên Lăng rất chân thành. “Như vậy mà cũng còn cương được!”

Tần Thiểu Vũ: ...

Thẩm Thiên Lăng ôm cổ hắn, đáy mắt tràn ngập ý cười.

Tần Thiểu Vũ cúi đầu, nhẹ nhàng cắn lỗ tai hắn, thấp giọng rên rỉ.

Khuôn mặt Thẩm tiểu thụ lập tức ửng hồng. “Câm miệng!”. Người còn có thể lưu manh hơn được không, thật hết thuốc chữa!

Tần Thiểu Vũ cười ra tiếng, hôn lên môi hắn lần nữa.

Tiếng rên rỉ dứt quãng, tràn đầy ngọt ngào của đôi tình nhân.

Ngoài sân, hai con phượng hoàng lớn đang ung dung ăn một chén cá, dưới thân có một giỏ trúc.

“Chíp!”. Cục Bông bị bỏ trong giỏ, đá chân đầy phần nộ mà kháng nghị!

Đây rõ ràng là nhà ta!

Còn biết lý lẽ hay không!

Cuộc đời làm chim thật u ám.

Đêm nay, Thẩm Thiên Lăng được Tần Thiểu Vũ ôm vào lòng, ngủ rất say sưa.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời dịu dàng tràn vào phòng.

Tần Thiểu Vũ đắp kín chăn cho Thẩm Thiên Lăng, tự đứng dậy xuống giường.

“Ngủ thêm chút nữa đi”. Thẩm Thiên Lăng buồn ngủ, mơ màng kéo tay hắn.

“Ngoan, người ngủ tiếp đi”. Tần Thiểu Vũ hôn nhẹ lên mặt hắn.

“Còn người?”. Mỗi lần xx xong, sáng hôm sau Thẩm tiểu thụ đều rất bám người.

“Có khách tới”. Tần Thiểu Vũ nói.

“Hử?”. Thẩm Thiên Lăng dụi mắt. “Điền Tam hả?”

Tần Thiểu Vũ lắc đầu cười.

“... Người cười cái gì?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

Vừa dứt lời, bên tai truyền đến tiếp chíp chíp sung sướng của tiểu phượng hoàng, cùng với một tiếng kêu của phượng hoàng lớn.

“Là người đưa viên ngọc cho người”. Tần Thiểu Vũ nhéo má Thẩm Thiên Lăng.

“Chân nhân đến sao?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình ngồi dậy, kết quả eo đau đến mức hít một hơi.

“Chậm một chút”. Tần Thiểu Vũ đỡ hắn.

“Người mau ra đón hắn”. Thẩm Thiên Lăng cuống lên. “Tự ta mặc quần áo được rồi”

Trong sân có tiếng cười. “Tiểu công tử không cần sốt ruột, cứ từ từ”

Khuôn mặt Thẩm Thiên Lăng đỏ hồng!

Thế mà bị nghe thấy!

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng thân thiết nhào vào lòng ông lão.

“Nuôi tốt lắm”. Chân nhân vuốt ve lông tơ của nó. “Sắp thành tròn vo”

Cục Bông cực kì phấn khởi, dùng đầu cọ cọ hắn.

“Không thể từ xa nghênh đón, vân bối thất lễ”. Tần Thiểu Vũ đẩy cửa ra, hành lễ cung kính.

Ông lão quan sát hần từ trên xuống dưới một chút. “Trông vừa mắt hơn sư phụ người nhiều, độc sao rồi?”

“Có Tử Phượng Huyết, đã đỡ bảy tám phần”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đa tạ chân nhân”

“Người biết ta là ai sao?”. Ông lão nhướn mày.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sư phụ vẫn thường nhắc tới chân nhân”

“Nhất định không có lời nào tốt”. Về mặt ông lão chán ghét.

Tần Thiếu Vũ cười, cũng không phản bác.

“Đời này của hần chỉ hơn ta ở chỗ thu được một đồ đệ tốt mà thôi”. Ông lão khinh thường.

“Chân nhân...”

“Chân nhân gì!”. Ông lão cắt ngang hần. “Gọi ta sư phụ!”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Sao, không muốn ư?”. Ông lão vẻn râu.

“Đương nhiên không phải, nhưng Tần mỗ vốn...”

“Ai nói ta muốn thu người làm đồ đệ?”. Ông lão chỉ ngón tay. “Ta thu hần”

Thẩm Thiên Lăng vừa ra khỏi cửa thì nghe một câu kinh hồn như vậy, vì thế sững sờ tại chỗ.

Tình huống gì đây?

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ló đầu ra khỏi vạt áo chân nhân, kêu vang một tiếng!

“Thu ta... làm đồ đệ?”. Thẩm Thiên Lăng lắp bắp. “Nhưng ta không biết võ công”

“Không biết võ công sư phụ có thể dạy người cái khác”. Chân nhân sắc bén nói. “Chỉ có những kẻ lỗ mãng mới dạy võ công!”

“Khụ”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh sờ cằm.

“Cái này mà còn phải suy nghĩ sao?”. Thấy hần hồi lâu không lên tiếng, chân nhân bắt mồm.

“Đương nhiên không phải”. Thẩm Thiên Lăng cảm giác mình may mắn giống như mơ!

“Vậy sao còn chưa bái sư?”. Ông lão cười ha ha.

“Sư phụ!”. Mắt Thẩm Thiên Lăng sáng long lanh. “Ta đi pha trà!”

“Đi đi”. Tâm trạng chân nhân rất tốt.

Thẩm Thiên Lăng đỡ thắt lưng, dùng tư thế y như vẹt mà chạy vào bếp – không còn cách nào khác, xx xong thì rất đau!

“Bây giờ có gọi không?”. Chân nhân nhìn Tần Thiếu Vũ, ta là sư phụ của phu nhân người nha!

“Sư phụ”. Lần này Tần cung chủ cực kì sáng khoái.

Vậy mới đúng... Nghĩ đến vẻ mặt Quý Thủ sau khi biết được việc này, quả thật khiến người ta vui sướng.

“Nhìn sắc mặt người thì chắc sắp khoẻ rồi”. Ông lão ngồi dưới tàng cây. “Định lúc nào ra khỏi núi?”

“Mười ngày nữa”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sư phụ có biết Thiên Ổ Thủy trại hiện tại ra sao rồi không?”

“Không biết”. Ông lão dứt khoát lắc đầu. “Hiện nay võ lâm là của những người trẻ tuổi các người, ta già rồi còn hóng chuyện cái gì”

“Nhưng sư phụ đã cứu ta”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng tớ trong lòng vẫn lo lắng”

“Trừ người và Vô Tuyệt môn chủ Ngâm Vô Sương ra, hậu bối trong võ lâm hiện nay cũng không có mấy người vừa mắt ta”. Trong lời nói của chân nhân đầy khinh thường!

Thẩm tiểu thụ ở trong bếp trượt tay, loảng xoảng làm bể một cái tô!
Ở trong núi lâu lắm, suýt nữa quên mất bên ngoài còn có một con hồ ly tinh!
Bất chợt nghe thấy tên này, tâm trạng... thật là phức tạp!

98. Chương 96: Mang Cục Bông Rời Núi!

“Lăng nhi sao vậy?”. Sau khi nghe được tiếng động, chân nhân bối rối hỏi Tần Thiệu Vũ.

Tần cung chủ dùng khẩu hình tạo thành chữ - ghen, sau đó nhanh trí lảng sang chuyện khác. “Bất luận là võ công hay phong thái, Thiên Phong đều hơn Tần mỗ, không biết sư phụ thấy hán thế nào?”

Đúng thế! Thẩm Thiên Lăng ngồi xổm trước bếp lò giận dữ đốt củi. Không những thích hồ ly tinh, mà còn không thích đại ca ta! Sư phụ gì chứ, sao có thể hướng về người ngoài như thế?

“Lòng hán có quá nhiều vướng bận, trách nhiệm cũng nhiều”. Chân nhân nói. “Thua xa người và... khụ khụ, sự ung dung của người”

Thẩm tiểu thụ bĩu môi. Có gì đâu mà khụ, đừng tưởng rằng khụ là ta không biết người đang nói ai!

Nói chung hồ ly tinh cực kì đáng ghét!

“Giang hồ rất lớn, phải có người đứng ra phụ trách”. Tần Thiệu Vũ nói. “Thiên Phong tình nguyện gánh vác cả võ lâm, điểm này Tần mỗ cả đời cũng không làm được”

“Ta vẫn thích tính tình này của người”. Chân nhân vuốt râu nói. “Vui vẻ cả đời, tiêu dao tự tại”

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng chạy vào bếp, ngậm ống tay áo Thẩm Thiên Lăng lắc lắc – đói rồi!

Thẩm Thiên Lăng xoa đầu nó, đứng dậy mang miếng thịt khô cuối cùng cắt vụn, bỏ vào nồi xào lên, dự định trộn với đậu nành cho nó.

Tiếng xoong nồi va vào nhau lách cách, mùi thơm chậm rãi lan ra khỏi bếp, chân nhân cười nói. “Lăng nhi thật hiểu ý, biết vì sư chưa ăn sáng”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sư phụ người nghĩ nhiều rồi.

Tiểu phượng hoàng đầy khát vọng được ăn, ngồi xổm trên bếp lò long lanh nhìn Thẩm tiểu thụ.

Một lớn một nhỏ đều chờ được ăn, Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài xúc ra phân nửa thịt khô, cực kì tiết kiệm!

“Chíp!”. Cục Bông nghiêng đầu, dùng ánh mắt bày tỏ sự khó hiểu của mình.

“Ngoan”. Thẩm Thiên Lăng lấy ra đậu nành đã nấu trước một đêm, bỏ vào nồi trộn lên, xúc ra tô đặt xuống đất. “Ăn đi”

“Chíp chíp!”. Cục Bông nhìn nửa tô thịt khô xào còn lại, rướn cổ ra sức kêu!

Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc giáo dục. “Cái này không phải cho người”

Tiểu phượng hoàng dùng vẻ mặt cực kì MOE nhìn hán!

“Thật sự không được”. Thẩm Thiên Lăng cho nó một ít rau xanh. “Nghe lời, người cần giảm béo”

“... Chíp”. Tiểu phượng hoàng không vui, dùng móng vuốt đá cái tô một chút.

“Vậy thì đừng ăn”. Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt vô cảm, lấy tô cất vào tủ! Cục kì vô tình!

“Chíp!!”. Tiểu phượng hoàng cực kì suy sụp, xoè cánh nhào vào chân hán – muốn ăn!

Thẩm Thiên Lăng không quan tâm tới nó, cho hành vào dầu, xào thức ăn.

“Chíp chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngậm vạt áo hán.

Thẩm Thiên Lăng vẫn không nhìn.

Tiểu phượng hoàng đau lòng không gì sánh được, ngồi xổm thành một cục trên đồng củi. “Chíp!”

Thẩm Thiên Lăng mức đồ xào ra.

Cục Bông cúi đầu, dùng móng trái đá móng phải, đôi mắt hạt đậu rất uy khuất!

Thẩm Thiên Lăng bị bộ dạng của nó chọc cười.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngược đầu nhìn hấn.

“Sau này không được quậy nữa”. Thẩm Thiên Lăng bưng đậu nành trong tủ ra.

“Chíp!!”. Cục Bông nhào vào lòng hấn, cọ cọ làm nũng.

“Ăn đi”. Thẩm Thiên Lăng đặt Cục Bông và tô đậu nành xuống cửa, rửa tay nấu canh rồi bưng ra ngoài.

Tiểu phượng hoàng ăn xong, cũng nhảy theo ra ngoài.

“Không có nhiều nguyên liệu, sư phụ đừng chê nhé”. Thẩm Thiên Lăng rất ngoan ngoãn.

Chân nhân ăn một miếng, đáy mắt lập tức tràn đầy kinh ngạc, quay đầu nhìn Tần Thiếu Vũ khen. “Tiểu tử người thật may mắn”

Tần cung chủ cong khoé miệng. “Đương nhiên, Lăng nhi vừa đẹp vừa giỏi giang, có thể lấy được hấn là phúc ba đời của Tần mỗ”

Chân nhân giơ ngón cái lên. “Thật là một đôi thần tiên quyến lữ”

Tần Thiếu Vũ cười nói. “Quá khen quá khen, ta cũng thấy vậy, mà mọi người ai cũng nói vậy”

Thẩm Thiên Lăng vô lực đỡ trán. “Các người diễn lớ quá rồi”. Kỹ xảo biểu diễn kiểu này còn có thể khoa trương hơn nữa không!

Chân nhân: ...

Tần cung chủ: ...

Tiểu phượng hoàng: Chíp!

“Mau ăn cơm đi”. Thẩm Thiên Lăng xoay người vào bếp. “Ta đi hấp vài cái bánh bao”

Tiểu phượng hoàng lúc lắc theo sau.

Chân nhân nháy mắt với Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ thức thời theo vào bếp.

Cục Bông ngồi xổm trên đồng củi, há mỏ ngáp – ăn xong thì buồn ngủ!

“Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ ôm hấn từ phía sau.

“Đừng làm rộn”. Thẩm Thiên Lăng vỗ vỗ tay hấn. “Mau ra bàn bạc chính sự với sư phụ đi”

“Những lời lúc này là sư phụ nói”. Tần thiếu hiệp vô sỉ trốn tránh trách nhiệm. “Không liên quan tới ta!”

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười nhìn hấn. “Coi chừng sư phụ nghe được sẽ đánh người”

“Là sự thật mà”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên mặt hấn. “Chân nhân sợ người nghe được chuyện hấn thích Ngâm Vô Sương sẽ tức giận, nên mới nói mấy câu êm tai để đỡ dành người”

Thẩm Thiên Lăng bất đắc dĩ nói. “Ta đâu có gốc như thế”

Có đôi khi rất ngốc nha... Tần Thiếu Vũ nâng cằm hấn lên, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng đội vào nửa cái vỏ trứng, nhìn rất hăng hái.

“Nếu bàn về võ công và năng lực, ta quả thật không bằng Ngâm Vô Sương”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Cũng không phải chuyện mất mặt gì, sư phụ là người tập võ, đánh đồng người cùng hấn là chuyện bình thường”

“Người không cần biết võ công”. Tần Thiếu Vũ ôm hấn vào lòng. “Hai ta có một người biết võ là được rồi”
Thẩm Thiên Lăng nhét vào miệng hấn một viên thịt. “Ừ”

“Chíp!”. Cục Bông há mồm, bày tỏ một chút khát vọng.

“Ngâm Vô Sương nhất định không biết nấu cơm chiên thịt khô, cũng không biết may vá cho ta”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp bụng Thẩm Thiên Lăng. “Ôm cũng không thoải mái như Lăng nhi”

“Im miệng”. Thẩm Thiên Lăng vỗ vào đầu hấn một cái.

Cục Bông dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Ra ngoài với sư phụ đi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Ta lập tức sẽ nấu xong”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ hôn lên mặt Thẩm Thiên Lăng một cái.

Vợ mình thật ngoan!

Sau khi ăn xong điểm tâm, Cục Bông nằm sấp trên người phượng hoàng lớn ngủ gật, Tần Thiếu Vũ và chân nhân bàn chuyện rời khỏi núi ở ngoài sân.

Thẩm Thiên Lăng rót trà nhài, yên lặng ngồi một bên nghe.

“Cắt kĩ cái này”. Chân nhân đưa qua một cái còi bằng ngọc màu xanh. “Lễ vật bái sư tặng cho Lăng nhi”

“Cái gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ cầm trong tay, cảm giác hơi ẩm ẩm.

“Có thể gọi phượng hoàng tới”. Chân nhân nói.

Trong mắt Tần Thiếu Vũ hơi chần chờ. “Ý sư phụ là?”

“Dù ta không quan tâm đến chuyện giang hồ, nhưng rốt cuộc vẫn là người trong giang hồ”. Chân nhân nói. “Phượng hoàng là thần của chim muông, lần này cho các người mượn đi đối phó chim báo tang”

“Đa tạ sư phụ”. Tần Thiếu Vũ vui mừng quá đổi.

Phượng hoàng lớn ngẩng đầu kêu vang một tiếng, vọng lại từng trận trong khe núi.

“Chíp!”. Nét mặt tiểu phượng hoàng cũng rất nghiêm túc, ánh mắt hạt đậu tràn ngập sức chiến đấu, đáng đứng cực kì thẳng!

“Người đừng mơ nữa”. Thẩm Thiên Lăng ôm nó vào lòng, vuốt ve lông tơ trên đầu nó.

“... Chíp”. Cục Bông nằm yên cho hấn sờ, thấy cực kì thoải mái!

“Ta cũng ra khỏi núi với người và Lăng nhi, có điều sẽ không lộ diện”. Chân nhân nói. “Già rồi, không muốn giao thiệp với con cháu hậu bối”

“Vâng”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Ta và Lăng nhi sẽ ra khỏi núi trước, tìm một chỗ yên tĩnh cho sư phụ ở”

“Nếu đã quyết định thì đừng chậm trễ”. Chân nhân nói. “Hôm nay ta ở lại chữa thương cho người, lọc sạch khí bẩn trong người người ra”

“Đa tạ sư phụ!”. Tần Thiếu Vũ còn chưa kịp nói gì thì Thẩm Thiên Lăng đã vui mừng trước.

Chân nhân nhìn hấn cười. “Đúng là thiên vị tướng công nhà mình”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ bóp bóp mặt hấn, đầy mắt đầy dụi dụi.

Buổi trưa, Thẩm Thiên Lăng lim dim trong sân, Tần Thiếu Vũ và chân nhân ở trong phòng bức độc.

“Cởi áo ra”. Chân nhân vừa mài thuốc vừa nói.

Nét mặt Tần Thiếu Vũ hơi cứng lại.

“Còn chờ gì nữa?”. Chân nhân giục. “Mau lên, nếu không nước thuốc sẽ mất tác dụng”

Tần cung chủ không thể làm gì khác hơn là cởi áo.

Trên bờ vai đầy cơ bắp, ngoại trừ vết sẹo do chim báo tang gây ra, còn có vết cào và dấu hôn của Thẩm tiểu thụ, nhìn vừa mập mờ vừa nóng bỏng, quả thật cực kì phóng túng!

Chân nhân: ...

“Khụ khụ”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh ho khan.

Chân nhân: ...

Tần Thiếu Vũ không thể làm gì khác hơn mà nói. “Tuổi trẻ nhiệt huyết, sư phụ chê cười rồi”

Chân nhân nhìn dấu hôn trên bụng hắn, thấy hơi choáng váng.

Thế giới của người trẻ tuổi thật là...

“Hiện tại có thể bắt đầu được chưa?”. Tần Thiếu Vũ lại hỏi.

Chân nhân vô lực phát tay. “Ngồi đi!”

Tần Thiếu Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Sớm biết vậy thì tối qua đã kiềm chế một chút.

“Chíp!”. Dưới tàng cây bên ngoài, Cục Bông đang nhảy tới nhảy lui trên bụng Thẩm Thiên Lăng.

“Đừng quậy”. Thẩm Thiên Lăng ôm nó lên. “Ra chơi với ca ca đi!”

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng vừa hoạt bát vừa đáng yêu, cực kì vô tư!

Thẩm Thiên Lăng thở dài, dùng ngón tay chọc chọc nó.

Thật không nỡ rời khỏi thôn này, nhưng không đi không được.

“Sau này chúng ta không thể ở đây nữa”. Thẩm Thiên Lăng nhéo móng vuốt của Cục Bông. “Phải về đến chốn giang hồ hỗn loạn và hiểm ác”

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ôm ngón tay hắn lắc lắc.

“Còn phải đối mặt với một con hồ ly tinh”. Thẩm tiểu thụ híp mắt lại.

Tiểu phượng hoàng cũng học theo mà híp mắt lại.

“Không chừng lúc chúng ta trở về, Ngâm Vô Sương đã lập gia đình rồi?”. Thẩm Thiên Lăng tưởng tượng một chút.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng đối diện với hắn.

“Nếu là vậy thì thật tốt”. Thẩm Thiên Lăng cảm thấy rất thoải mái.

Cục Bông gật đầu theo hắn.

“Có điều có thể gặp được đại ca cũng tốt”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Ta không ở đó, hắn nhất định rất lo lắng”. Còn có Hoa Đường và Triệu Ngũ, còn có mọi người ở Truy Ảnh cung.

Ra ngoài là có thể gặp lại bọn họ, đây là thứ duy nhất đáng mong đợi.

Thẩm Thiên Lăng nằm trên võng, lắc lư phơi nắng.

Có nội lực của chân nhân, độc trong người Tần Thiếu Vũ rất nhanh được bức ra bảy tám phần. Hơn nữa mỗi ngày Thẩm Thiên Lăng đều cẩn thận giúp hắn sắc thuốc, cho nên chỉ bảy ngày sau, hai người đã từ già mọi người trong thôn.

“Hai vị phải đi rồi sao?”. Trưởng thôn cảm thấy tiếc nuối.

“Bên ngoài có việc, phải từ già thôi”. Tần Thiếu Vũ ôm quyền nói. “Đợi giải quyết xong việc rồi, hai huynh đệ ta nhất định quay về đặc biệt cảm tạ”

“Công tử quá lời”. Trưởng thôn nói. “Từ lúc hai vị đến Điền gia thôn, Thần điều hầu như mỗi ngày đều tới, không chỉ mưa thuận gió hoà, ngay cả côn trùng có hại trên ruộng cũng ít hơn nhiều, chúng ta phải cảm tạ hai vị mới đúng”

“Nói chung chúng ta nhất định sẽ trở lại”. Thẩm Thiên Lăng cũng không nỡ, mũi cũng hơi chua xót.

Thậm chí viên mắt cũng đỏ!

Thôn dân đồng loạt tan nát cõi lòng!

Thật là đáng yêu!

Thật muốn giữ lại a...

99. Chương 97: Ma Giáo Thật Xấu Xa

Nhưng dù không nỡ, chuyện nào đến sẽ đến. Vào hoàng hôn trước ngày rời đi, Thẩm Thiên Lăng và Tần Thiếu Vũ sóng vai ngồi trên nóc nhà, hóng gió xem mặt trời lặn.

Thật đặc biệt ân ái!

“Chíp!”. Cục Bông nhảy nhót bên cạnh hai người, rất ngốc nghếch, phấn khích và MOE!

“Lạnh không?”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn.

“Không”. Thẩm Thiên Lăng tựa vào ngực Tần Thiếu Vũ, ánh chiều tà rơi trong đáy mắt.

Tần Thiếu Vũ thấy tim mình xao động, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cánh môi mềm mại.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngồi xổm một bên, nhìn cực kì vui sướng!

Sau khi hôn, Tần Thiếu Vũ bóp bóp khuôn mặt hắn. “Nửa đêm phải rời đi, vào nghỉ ngơi sớm một chút được không?”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, được Tần Thiếu Vũ ôm về phòng.

Cục Bông lác lư vào theo, nằm sấp trong ổ mà ngáp.

Gió mát nhẹ lan, hết thấy đều yên tĩnh và tốt đẹp.

Nửa đêm, đèn lồng trong sân chập chờn, hai con phượng hoàng lớn đáp xuống.

Thẩm Thiên Lăng lau từng món đồ trong phòng, nhìn quanh lần cuối.

“Ngốc nghếch”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn từ phía sau. “Ta nhất định sẽ mang ngươi về lần nữa, không được khóc”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, vui mặt vào ngực hắn.

Trên cổ tiểu phượng hoàng được Thẩm Thiên Lăng thắt một cái nơ bướm màu đỏ, đang tự thấy đẹp mà chạy tới chạy lui, đồng thời dùng ánh mắt cực kì khoe khoang và khinh thường nhìn các ca ca!

Kết quả bị phượng hoàng lớn đá vào trong đồng than.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng rơi lệ đầy mặt, đen đúa chạy đi tìm Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng vốn đang buồn bã, sau khi thấy thì bật cười. “Ngươi lại nghịch ngợm nữa rồi”

Cục Bông tan nát cõi lòng, ca ca thật đáng ghét!

“Tắm cho con trai ngươi đi”. Thẩm Thiên Lăng đẩy Tần Thiếu Vũ. “Ta đi nấu đồ ăn cho phượng hoàng lớn”

Tần cung chủ gật đầu, ném Cục Bông vào chậu.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng chỉ vào cái đầu ướt nhẹp mà kháng nghị - bị sặc rồi!

Tần Thiếu Vũ qua loa nhúng nó xuống nước vài cái, sau đó đặt lên cây trúc. “Ngồi xổm chờ khô!”

Cục Bông nhìn đôi cánh vẫn còn dơ của mình, kiên định nhảy vào trong nước – vẫn chưa tắm sạch mà!

Tần Thiếu Vũ: ...

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng dứt khoát xòe cánh ra, còn muốn tắm!

Tần Thiếu Vũ búng vào đầu nó một cái.

Cục Bông choáng váng một chút, sau đó phần nộ nhảy ra khỏi chậu gỗ, chạy như bay xuống bếp mà méc!

“Đừng!”. Tần cung chủ xách cổ nó về, thỏa hiệp tắm rửa cho nó.

Lại còn học được cách mách lẻo!

Thật vất vả tắm xong, Tần Thiếu Vũ dùng nội lực giúp nó sấy lông, vừa chuẩn bị vào bếp tìm Thảm Thiên Lăng thì Cục Bông đã ngậm một sợi dây đỏ tới – cột lên đi!

Tần Thiếu Vũ: ...

“Chíp!”. Cục Bông cố gắng rướn cổ lên.

“Có còn là nam nhân hay không!”. Tần cung chủ khinh bỉ con mình một chút.

Thế nhưng tiểu phượng hoàng rất kiên trì, nằm sấp trên chân hắc mà ngẩng đầu, không chịu leo xuống dưới!

Tần Thiếu Vũ không thể làm gì khác hơn ngoài đặt nó lên bàn, dùng vải đỏ lộn xộn thắt một cái nơ.

Tuy có sự khác biệt nhất định với cái nơ con bướm đầy khí phách, nhưng dấu sao cũng rất oai phong! Tiểu phượng hoàng kéo kéo sợi dây đỏ thật dài, vui mừng muốn xuống bếp khoe một chút, kết quả móng vuốt đập phải dây, tự siết chặt cổ mình, bẹp một phát lặn xuống đất.

“Ôi chao”. Thảm Thiên Lăng bưng tô ra, sau khi nhìn thấy thì sợ hết hồn, vội ôm nó lên lấy dao cắt sợi dây đi.

Chân Cục Bông nhũn ra, rõ ràng vừa bị nghẹt thở một chút.

Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt tức giận nhìn Tần Thiếu Vũ.

Tần cung chủ vô tội nói. “Là nó tự té!”

“Im miệng!”. Thảm tiểu thụ rất dữ dằn.

Tần Thiếu Vũ: ...

“Chíp”. Tiểu phượng hoàng ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay hắc, con mắt hạt đậu cực kì MOE!

Vì vậy Thảm Thiên Lăng ôm nó xuống bếp, định nấu một ít thịt bò cho nó.

Tần Thiếu Vũ ở phía sau thở dài, ta thế mà cũng có ngày rơi vào tình huống giành người yêu với một con chim!

Bởi vì ngại quấy rầy mọi người tới đưa tiễn, sau khi phượng hoàng ăn xong thì Tần Thiếu Vũ liền ôm Thảm Thiên Lăng nhảy lên lưng một con phượng hoàng lớn.

“Sợ không?”. Tần Thiếu Vũ kê vào tai hắc hỏi.

Thảm Thiên Lăng lắc đầu, nắm chặt tay Tần Thiếu Vũ.

Cục Bông ló đầu ra khỏi ngực Tần cung chủ, trong mắt đầy tò mò và phấn khích!

Phượng hoàng màu vàng kêu vang một tiếng, xòe đôi cánh lớn bay lên trời, hướng về ánh sáng trên cao.

Thôn xóm ngày càng nhỏ dần, Thảm Thiên Lăng nhắm mắt lại, vùi đầu trong ngực Tần Thiếu Vũ.

Vách núi xoẹt xoẹt qua hai bên, một con phượng hoàng khác bay ở phía trước, thay hai người chắn gió lạnh thấu xương.

Sau một lát, phượng hoàng lớn đáp ở đỉnh núi, nhẹ nhàng lắc lắc dưới thân.

Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống.

“Đến rồi ư?”. Thẩm Thiên Lăng mở mắt.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ chỉ vào ngọn núi cách đó không xa. “Nơi đó là chỗ lần trước chúng ta rơi xuống”

Phượng hoàng lớn lắc lắc cái cổ, thông thả tới bên cạnh Thẩm Thiên Lăng.

“Cảm ơn”. Thẩm tiểu thụ gãi gãi cổ nó.

Phượng hoàng màu vàng cọ cọ vào tay Thẩm Thiên Lăng, sau đó xoay người bay xuống vách núi.

“Chíp!”. Cục Bông bò ra khỏi ngực Tần Thiếu Vũ.

“Không biết chừng nào nó mới lớn nữa”. Thẩm Thiên Lăng dùng ngón trỏ đâm đâm vào đầu nó.

Cục Bông lười biếng ngáp một cái, nhìn cục kì ngu xuẩn.

Tần Thiếu Vũ nói. “Ta nghĩ nó vẫn cứ như vậy”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đừng nguyên rửa con trai người chứ!

“Đi thôi, kéo dài nữa trời sẽ sáng mất”. Tần Thiếu Vũ sửa lại y phục cho hần. “Chúng ta tới quán trọ trước”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, ngoan ngoãn nằm sấp trên lưng hần.

Tần Thiếu Vũ dưới chân như mọc cánh mà lao xuống núi.

Trong thành rất yên tĩnh, ngay cả phu canh cũng không có, chỉ có ánh đèn loé ra nhưng cũng rất nhanh vụt tắt.

Tần Thiếu Vũ đứng trên tường thành, chân mày hơi nhíu lại/

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi nhỏ.

“Truy Ảnh cung đã không còn trong thành rồi”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Thật sao?”

“Nếu còn thì trên nóc quán trọ không thể không có ký hiệu”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nơi phát ra ánh nước bàng bạc đằng trước chính là Thiên Ổ Thủy trại, nếu không xảy ra chuyện lớn thì không có khả năng tối đen cả một vùng như vậy”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Không vào thành”. Tần Thiếu Vũ nói. “Men theo con đường mòn ra khỏi thành, xem có thể tìm được kí hiệu không”

“Người không vào xem ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Ta không thể để người gặp nguy hiểm nữa”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Đi thôi”. Tần Thiếu Vũ ôm hần nhảy xuống tường thành. “Nếu ta đoán không lầm, Ma giáo đã chiếm được mười hai Liên Hoàn Ổ, vào trong cũng vô ích”

“Vậy đại ca bọn họ có thể nguy hiểm hay không?”. Thẩm Thiên Lăng lo lắng.

“Thiên Phong võ công cao cường, sẽ không sao đâu”. Tần Thiếu Vũ kéo tay hần về phía trước. “Đừng lo”

Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài.

Tiểu phượng hoàng ngồi xổm trên vai Tần cung chủ, tò mò nhìn hết chỗ này tới chỗ kia.

Hai người đi qua một rừng cây, trời đã hừng sáng. Cục Bông buồn ngủ không chịu nổi, vì vậy rúc vào ngực Tần Thiếu Vũ mà ngủ.

“Mệt không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu.

“Ta công người”. Tần Thiếu Vũ ngồi xổm trước người hắn.

Thẩm Thiên Lăng kéo Tần Thiếu Vũ dậy. “Ta tự đi được”

“Sớm biết vậy thì cứ để người ở bên cạnh sư phụ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đợi giải quyết xong mọi chuyện rồi đón người về”

Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc. “Ta muốn ở bên cạnh người”

Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên trán hắn. “Bây giờ còn sợ độ cao không?”

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Có người thì sẽ không sợ”

Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng, ôm hắn nhảy lên cây.

Mấy con chim đều giật mình, phạch phạch bay đi xung quanh.

“Muốn làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Thử xem có thể tìm được người không”. Tần Thiếu Vũ lấy đạn tín hiệu trong ngực ra, sau khi châm lửa thì ném lên trời.

“Sao người lại có thứ này?”. Thẩm Thiên Lăng hơi giật mình.

“Dùng để liên lạc với Truy Ảnh cung, vẫn luôn mang theo bên người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chỉ có người trong nhà mới biết”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, im lặng ngồi chờ trên cây với hắn.

Ánh mặt trời chậm rãi lên cao, sau khi Cục Bông tỉnh ngủ thì lười biếng bò ra ngoài, đứng trên cây mổ trái cây ăn.

“Ê!”. Thẩm Thiên Lăng xách nó lên mà giáo dục. “Biết là cái gì không mà ăn?”. Lỡ có độc thì làm sao bây giờ!

“Hồi xưa người cũng ăn bất cứ thứ gì người ta cho”. Tần Thiếu Vũ chế nhạo.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đừng nói ta ngu xuẩn vậy chứ!

“Phượng hoàng là Thần diệu, bách độc bất xâm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Để nó ăn đi, đỡ phải đói bụng lại lú lú”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tốt xấu gì cũng là con trai người, nghe chẳng có chút tình cảm nào!

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng phượng hoàng mổ trái cây.

“Có thể nào không tìm được không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Theo lý mà nói, Hoa Đường và tiểu Ngũ sẽ không đi quá xa”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù đi xa cũng sẽ để lại kí hiệu ven đường cho ta.

“...”. Thẩm Thiên Lăng nuốt những lời muốn nói xuống.

“Muốn nói gì?”. Tần Thiếu Vũ nhéo má hắn.

Thẩm Thiên Lăng rầu rĩ nói. “Nhưng người đã rơi xuống vách đá”

Bất cứ ai cũng sẽ không nghĩ tới khả năng người còn sống, còn lưu lại kí hiệu để làm gì?

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười.

“Người cười cái gì?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Nếu không thấy tận mắt ta rơi xuống vách núi thì dù Phượng Cửu Dạ có ba hoa đến đâu, người của Truy Ảnh cung cũng không tin”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Thật sao?”. Thảm Thiên Lăng tỏ ra hoài nghi.

“Đương nhiên là thật”. Tần Thiếu Vũ ngắc cäm. “Xem kia, tới rồi”

Thảm Thiên Lăng vô cùng kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy xa xa có người cưỡi ngựa đến.

Tần Thiếu Vũ ôm eo hắn, nhảy xuống cây.

“Cung chủ, Thảm công tử”. Hoa Đường tung người xuống ngựa, đáy mắt đầy vui mừng.

“Tả hộ pháp!”. Thảm tiểu thụ rất muốn ôm nàng một chút, nhưng vẫn nhịn xuống!

“Chíp!”. Cục Bông đứng không vững, ngã từ trên cây xuống.

Hoa Đường vươn tay đón được.

Cục Bông dùng đôi mắt tròn vo nhìn nàng, sau đó nghiêng đầu “chíp” một chút!

“...”. Hoa Đường rõ ràng cũng thắc mắc giống nó.

“Phượng hoàng”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Phượng hoàng?”. Hoa Đường vô cùng giật mình, lại nhìn Cục Bông trong lòng bàn tay.

Tiểu phượng hoàng sung sướng xoè cánh, cực kì ngắn!

Tả hộ pháp: ...

“Trong thành rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Nghe hắn hỏi, Hoa Đường thở dài. “Hôm ấy sau khi cung chủ và Thảm công tử rời khỏi Thiên Ổ Thủy trại, có rất nhiều chim báo tang tới tập kích. Mọi người bị tách ra, may mà Thảm đại thiếu gia mang Diệp cốc chủ mở đường máu, mọi người mới thoát được.

“Đại ca của ta sao rồi?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy sốt ruột.

“Thảm đại thiếu gia không sao, nhưng Diệp cốc chủ bị thương”. Hoa Đường nói. “Hiện tại mọi người bị tách ra ở nhiều nơi khác nhau, ta ở lại gần đây chờ cung chủ về”

Quả nhiên là vậy...

Thảm Thiên Lăng thở dài.

Ma giáo thật xấu xa!

100. Chương 98: Thiên Ổ Thủy Trại

“Diệp Cẩn sao lại bị thương?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Lời Hoa Đường rất giật gân. “Hôm đó lúc chim báo tang kéo tới, Diệp cốc chủ bảo vệ Thảm đại thiếu gia nên bị mổ một cái”

Thảm Thiên Lăng: ...

Không phải là kẻ thù sao, vì sao nghe như phim tình cảm vậy?

“Về trước rồi nói”. Hoa Đường nói. “Gần đây Ma giáo thỉnh thoảng thả chim báo tang ra, dân chúng cũng không dám ra ngoài, mười hai Liên Hoàn Ổ và thành trấn xung quanh hầu như đã biến thành Quỷ thành, ban ngày cũng không thấy một bóng người”

Mười mấy môn phái Bạch đạo hợp lại mà bị Phụng Cửu Dạ đánh cho tan tác phải chạy trốn khắp nơi, quả thật vô cùng nhục nhã. Sắc mặt Tần Thiếu Vũ đương nhiên không thể nào dễ coi. “Người của chúng ta ra sao rồi?”

“Chúng ta cũng may mắn, các huynh đệ bị thương một chút nhưng không ai mất mạng”. Hoa Đường nói. “Hiện tại đang tạm thời ở nhà Chu viên ngoại ở Lâm Thủy trấn”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Đi xem”

Một con ngựa trắng lớn từ trong rừng chạy tới, Thẩm Thiên Lăng vui vẻ nói. “Đạp Tuyết Bạch”

“Là tiểu Ngũ vào trong núi tìm nó về”. Hoa Đường giải thích.

Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vững vàng nhảy lên lưng ngựa.

Đạp Tuyết Bạch tung vó chạy ra khỏi rừng.

Khoảng nửa canh giờ sau, ba người tới một thôn trấn yên tĩnh.

“Chu viên ngoại là ai?”. Thẩm Thiên Lăng vừa đi vừa tò mò hỏi.

“Trước kia con của hần bị sơn tặc bắt cóc, đúng lúc ta mang Hoa Đường đi ngang qua nên ra tay diệt sơn tặc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tết năm nào hần cũng phải người mang chút đặc sản tới Truy Ảnh cung, cũng có qua lại đôi chút”

“Lần này may là nhờ có Chu viên ngoại”. Hoa Đường nói. “Nếu không quả thật không biết đi nơi nào”

“Chíp!”. Tiểu phụng hoàng được Hoa Đường nâng trong lòng bàn tay, cảm thấy rất thoải mái, đồng thời dùng ánh mắt cực kì tò mò nhìn hai vật sống động trước ngực nàng, cực kì muốn tới cọ cọ một chút!

Chắc là mềm lắm!

Thẩm Thiên Lăng không nói gì nhìn Cục Bông.

Ánh mắt của người đang nhìn đi đâu vậy.

Nếu lát nữa bị đánh bay ta sẽ không cứu người đâu.

“Tần cung chủ!”. Ba người vừa vào cửa, một nam tử trung niên đã ra đón. “Không đón tiếp từ xa, thứ lỗi thứ lỗi!”

“Chu viên ngoại khách khí”. Tần Thiếu Vũ nói. “Là Tần mỗ phải cảm ơn viên ngoại cho người của Truy Ảnh cung ở tạm”

“Đó là đương nhiên”. Nam tử trung niên nói. “Chưa kể đến việc Tần cung chủ có ơn cứu mạng với con ta, chỉ cần là vì vô lâm, tại hạ cũng không chối từ!”

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt sùng bái nhìn hần.

Đại thúc, người thật cực kì có khí chất đại hiệp!

“Cung chủ!”. Thuộc hạ Truy Ảnh cung nghe nói Tần Thiếu Vũ trở về, đầu tiên là không tin, sau khi chạy tới nhìn thấy hai người rồi thì mừng như điên.

“Chíp!!!”. Tiểu phụng hoàng đứng trên vai Hoa Đường, tò mò kêu một chút.

Ám vệ đồng loạt dùng ánh mắt bối rối nhìn hần. “Đây là gà sao?”

“Là phụng hoàng”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên nói.

“Phụng hoàng?”. Ám vệ sợ ngây người. “Đã nhỏ thì thôi đi, sao lại còn mập như thế?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tự biết là tốt rồi cần gì phải nói ra chứ, thật đáng ghét!

“Chíp!”. Cục Bông đắc ý, thân thiết xòe cánh ra với mọi người.

Thật giống Thảm công tử a... Mọi người trầm cảm thán, cực kì MOE!

“Đi vào trước đi”. Tần Thiểu Vũ vào trong.

Hoa Đường cũng theo vào, kết quả Cục Bông không đứng vững, ngã xuống ngực Hoa Đường.

Quả nhiên rất mềm!

“Chíp!”

Ám vệ hít một hơi lạnh khí, giỏi thật, rơi chính xác như vậy!

Tiểu Ngũ mà thấy nhất định sẽ hâm mộ chết!

Gò má Hoa Đường đỏ bừng, nắm Cục Bông lên, Thảm tiểu thụ vội vàng vươn tay ra đón. “Chuyện này này này... ha ha ha”

Tần Thiểu Vũ bình tĩnh vào cửa.

Ám vệ cũng rất bình tĩnh – vì nếu không nhất định sẽ bị Tả hộ pháp giết người diệt khẩu!

Thảm Thiên Lăng ôm Cục Bông đi sau cùng – thấy cực kì có lỗi với Hoa Đường.

“Chíp chíp chíp!”. Chỉ có Cục Bông là đặc ý, đôi mắt hạt đậu cực kì có tinh thần!

“Cung chủ”. Sau khi Triệu Ngũ nghe nói thì cũng từ bên ngoài chạy về, vào nhà chỉ thấy gương mặt Hoa Đường đỏ bừng, Thảm Thiên Lăng xấu hổ, Tần Thiểu Vũ và ám vệ bình tĩnh uống trà, vì vậy hơi bối rối. “... Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì!”. Mọi người trầm miệng một lời, ám vệ còn kèm theo lắc đầu kịch liệt.

Vì vậy Cục Bông cũng lắc đầu theo, cảm giác mình rất oai!

Triệu Ngũ: ...

“Nói chính sự”. Tần Thiểu Vũ ho khan hai tiếng. “Hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lựa những điểm quan trọng nói cho ta biết”

“Hôm đó sau khi Ma giáo chỉ huy chim báo tang tấn công Thiên Ổ Thủy trại, đã bắt về không ít chương môn các phái”. Triệu Ngũ nói. “Hiện tại đều bị nhốt trong địa lao ở Thiên Ổ Thủy trại”

Sắc mặt Tần Thiểu Vũ rất khó coi.

“Thảm đại thiếu gia mang theo Diệp cốc chủ, đang ở một thôn cách đây không xa”. Triệu Ngũ nói. “Vết thương của Diệp cốc chủ đã không còn đáng ngại, có điều Thảm đại thiếu gia vẫn lo lắng cho cung chủ và Thảm công tử. Thuộc hạ sẽ phái người dùng tốc độ nhanh nhất báo cho Thảm đại thiếu gia biết, tránh cho hắn tiếp tục lo lắng”

“Hiện tại phái người qua đó, nói cho Thiên Phong biết ta và Lăng nhi sẽ nhanh chóng đến tìm hắn”. Tần Thiểu Vũ phân phó.

Triệu Ngũ gật đầu nhận lệnh, một ám vệ lập tức ra ngoài, cưỡi ngựa đi báo với Thảm Thiên Phong.

“Bắt bao nhiêu chương môn?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

“Mười ba, Giang Giao Long và Giang Ngân Long cũng nằm trong số đó, lại thêm bảy tám người của chúng ta nữa, hiện tại ở Thiên Ổ Thủy trại chắc nhốt khoảng hai ba mươi người trong Bạch đạo”. Hoa Đường đưa cho Tần Thiểu Vũ một quyển sách nhỏ. “Đây là danh sách thuộc hạ sắp xếp lại, chính xác khoảng tám chín phần”

“Những môn phái còn lại thì sao?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

“Đều bị tách ra rồi, có môn phái quay về, có môn phái giống chúng ta bí mật ở gần đây”. Hoa Đường nói. “Lần này Bạch đạo tổn thất trầm trọng, không chỉ có đệ tử các môn phái bị thương, mà tinh thần cũng không được như trước, thậm chí còn có hai môn phái tuyên bố giải thể tại chỗ”

Thẩm Thiên Lãng lo lắng nhìn Tần Thiệu Vũ.

“Ta sẽ tìm cơ hội lên vào Thiên Ổ Thủy trại kiểm tra”. Tần Thiệu Vũ nói. “Có điều trước đó ta phải tìm Thiên Phong một chuyến”

Hoa Đường gật đầu. “Ngâm môn chủ và Tiêu nhị đương gia cũng ở gần Thẩm đại thiếu gia, cung chủ có thể đến gặp”

Tần Thiệu Vũ liếc Thẩm Thiên Lãng.

Thẩm tiểu thụ đỡ khóc đỡ cười. “Nhìn ta làm gì, nói chính sự đi!”

Tần Thiệu Vũ gật đầu, nhìn Hoa Đường hỏi. “Tình trạng của Vô Tuyệt môn và Đoạn Tình cốc thế nào?”

Ám vệ đồng loạt thầm cảm thán! Cung chủ của chúng ta quả thật cực kì sợ phu nhân, thậm chí không dám nhắc đến Ngâm môn chủ! Không chỉ hỏi ý kiến Thẩm công tử trước, ngay cả sau khi được đồng ý rồi mà cũng phải dùng Vô Tuyệt môn ám chỉ Ngâm môn chủ.

Quả nhiên không thể tuyệt vời hơn được nữa!

“Hôm đó Ngâm môn chủ vốn bị thương, hơn nữa Lạc Tuyết công tử cũng hôn mê bất tỉnh. Vì vậy Tiêu nhị đương gia không tham gia chiến đấu mà dẫn hai người rời khỏi Thiên Ổ Thủy trại lúc chim báo tang vừa tới”. Hoa Đường nói. “Có điều sau khi giấu Ngâm môn chủ và Lạc Tuyết công tử ở sơn động, Tiêu nhị đương gia có quay về giúp chúng ta không ít”

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Ta sẽ tìm thời gian đi gặp hắn”

“Mấy ngày nay cung chủ và Thẩm công tử đi đâu vậy?”. Hoa Đường hỏi. “Các huynh đệ tìm mãi mà không có tin tức”

Ám vệ cũng đồng loạt vĩnh tai. Eo ôi tò mò lâu rồi mà không dám hỏi! Cho nên mới nói vẫn là Tả hộ pháp oai nhất!

“Bên ngoài đồn đãi thế nào?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Ám vệ làm ra vẻ mặt tức giận. “Phượng Cửu Dạ đệ tiện xấu xa tiểu nhân kia phái người tung tin đồn trắng trợn rằng cung chủ và Thẩm công tử đã bị hấn đánh rơi xuống vách núi”

“Đúng thế, ta đã nói cung chủ sao có thể bị hấn đánh bại”

“Thật là vô sỉ”

“Rơi xuống vách núi gì chứ, thật buồn cười”

“Sức tưởng tượng phong phú như vậy thì giải tán Ma giáo đi làm người kể chuyện đi, không chừng rất nhanh sẽ trở thành nhà giàu nổi tiếng một phương!”

“Ha ha ha ha ha”

Tần Thiệu Vũ thản nhiên nói. “Ta quả thật bị hấn đánh rơi xuống vách núi”

Tiếng xôn xao nhất thời ngừng lại.

Ám vệ đồng loạt làm ra vẻ mặt bị sét đánh.

Tiêu rồi, nịnh bợ hệt, không biết có còn thời gian viết di ngôn hay không!

“Nói tiếp đi”. Tần Thiệu Vũ quét mắt về phía mọi người.

Ám vệ tự giác ngậm miệng, cầu khẩn Thẩm công tử có thể ra cứu giúp!

“Hôm đó bọn ta quả thật rơi xuống vách núi, có điều may mắn được một con phượng hoàng cứu”. Thẩm Thiên Lãng nói. “Sau đó dưỡng thương ở một chốn bồng lai tiên cảnh dưới chân núi, lần này rời khỏi núi cũng là do phượng hoàng mang ra ngoài”

“Oa!”. Ám vệ nghe vậy trợn mắt há mồm. “Quả thật y như thần thoại!”

“Thần tiên quyến lữ!”

“Quả nhiên được thần thánh giúp đỡ!”

“Phượng hoàng đó nha!”

“Ta thấy toàn thân đều nghệt thổ!”

Vì vậy mọi người vỗ tay nhiệt liệt.

“Không ngờ nó còn có thể cứu cung chủ và Thảm công tử”. Ấm vệ dùng ánh mắt sùng bái nhìn Cục Bông.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ưỡn cái bụng tròn vo, ánh mắt hơi mê mang!

Thảm Thiên Lăng: ...

Các người suy nghĩ nhiều rồi, không phải cùng một con!

“Chíp chíp!”. Cục Bông nhảy từ đầu vai Thảm Thiên Lăng xuống bàn, cúi đầu mổ đậu phộng.

Ấm vệ lập tức nín hót tiến lên, giúp hân tách đậu phộng, hạt dưa và mè đường.

Tiểu phượng hoàng lập tức thích những người mặc đồ đen này!

“Nó cứu cung chủ và công tử thế nào vậy?”. Triệu Ngũ thật sự không hiểu nổi.

“Chíp!”. Cục Bông rất oai phong, cực kì có khí chất đứng đầu thiên hạ!

Vì vậy ấm vệ lập tức phát huy trí tưởng tượng. “Không chừng vào lúc mấu chốt, nó sẽ biến thành phượng hoàng năm màu lớn hàng trăm thước!”

Thảm Thiên Lăng yên lặng tính toán xem một trăm thước là bao nhiêu, sao đó hơi choáng váng.

“Biết đâu lại phun lửa!”. Có người kích động nói. “Trong nháy mắt, phóng ra một tia sấm sét!”

Thảm Thiên Lăng không nói gì nhìn hân, người kể chuyện ở đầu thôn cũng không có khả năng sáng tạo như người.

Cục Bông há mỏ muốn ăn đường.

“Thật ngây thơ hồn nhiên!”. Mọi người đồng loạt khen ngợi. “Y như phu nhân nhà ta”

Thảm Thiên Lăng: ...

Mẹ kiếp đừng đem ta ra đỡ đạn chứ!

“Được rồi”. Tần Thiệu Vũ lôi Cục Bông ra khỏi đám người. “Lui xuống đi”

Ấm vệ cảm thấy tiếc nuối, còn chưa nhìn thấy Thần thú biểu diễn kỹ năng mà!

Cung chủ quả nhiên keo kiệt!

Người hầu nhanh chóng chuẩn bị chỗ ở cho hai người, Thảm Thiên Lăng ngồi bên giường hỏi. “Chừng nào chúng ta đi gặp đại ca?”

“Sáng mai”. Tần Thiệu Vũ nói. “Không nên chậm trễ”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Ta cũng muốn mau chóng gặp đại ca”

“Chíp!”. Cục Bông nhảy vào lòng Thảm Thiên Lăng, dùng đầu cọ cọ.

“Người có thấy gần đây nó càng ngày nhảy càng cao không?”. Thảm Thiên Lăng cau mày hỏi.

“Thấy”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Lần trước ta tiện tay quăng một quả táo lên nóc nhà, nó từ dưới đất nhảy lên bắt lấy”

Cực kì chuẩn xác!

Thảm tiểu thụ không nói gì nhìn Cục Bông.

Người có triển vọng chút được không...

101. Chương 99: Đại Ca Và Đại Tẩu!

Không giống như sơn thôn yên tĩnh với tiếng ve và ếch kêu, Lâm Thuỷ trấn rõ ràng mang hơi thở của chốn phàm trần. Buổi tối, Thẩm Thiên Lăng nằm trên giường nghe âm vệ nhỏ giọng nói chuyện trên nóc nhà, thấy những ngày trước còn ảo mộng hơn cả một giấc mơ.

“Ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ kéo hần vào lòng.

“Chíp!”. Cục Bông nhảy lên, hớn hở ngồi xổm trên chần, đôi mắt hạt đậu cực kì long lanh.

Tần Thiệu Vũ nhướn mày, vừa định ném nó xuống thì Thẩm Thiên Lăng đã đẩy Tần cung chủ ra, ôm tiểu phượng hoàng lăn vào tường.

...

“Chíp”. Cục Bông cọ đầu vào lòng bàn tay hần, lông vũ thơm ngào ngạt, mềm mại bông bênh – vừa được âm vệ tắm cho!

Thẩm Thiên Lăng nhẹ nhàng vuốt ve thân thể nó, rất dịu dàng.

Tần cung chủ ngửa mặt, vì vậy ôm Thẩm Thiên Lăng từ phía sau. “Lăng nhi”

“Hử?”. Giọng Thẩm Thiên Lăng hơi lười biếng.

Tần Thiệu Vũ ôm hần càng chặt hơn. “Chúng ta không cần con trai có được không?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đây là chủ đề quỷ quái gì thế!

Cục Bông há mỏ ngáp một cái, nhìn ngây ngô, ngu ngốc lại vô tội.

“Không được!”. Thẩm Thiên Lăng rất có lập trường.

“Lúc ngủ không được ôm nó”. Tần Thiệu Vũ xách cổ Cục Bông lên.

Thẩm Thiên Lăng khản trương hỏi. “Người muốn đem nó đi đâu?”

Tần Thiệu Vũ vung lên một chưởng, ngói trên nóc nhà lập tức bị vạch ra một miếng, một giây sau, Cục Bông lấy tư thế của hoả tiễn mà bay ra ngoài!

Âm vệ vội vàng buông xuống hạt dưa, vội vàng vươn tay đón lấy.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Về mặt Tần Thiệu Vũ thản nhiên, đề Thẩm Thiên Lăng ra hôn.

Âm vệ quyết đoán bịt miếng ngói kia lại.

Không thể nhìn nha... sẽ đau mắt hột!

Khung cảnh bất chợt thay đổi, Cục Bông lúc đầu hơi bối rối một chút, sau đó há mỏ muốn ăn hạt dưa.

Âm vệ ngồi thành một vòng tròn bày tỏ hoan nghênh với nó, thậm chí cảm thán thật là MOE... Quả thật y chang phu nhân, vừa nhìn đã biết ruột thịt.

Thật đáng giá vỗ tay khen ngợi một phen!

Trong phòng, Thẩm tiểu thụ đang nổi giận dừ dừ trách móc nam nhân của hần. “Người hơi quá đáng!”. Thế mà ném con trai ra ngoài! Tình cha con thẩm thiết đâu rồi!

“Không cho người ôm người khác ngủ”. Tần Thiếu Vũ nắm đầu ngón tay Thẩm Thiên Lăng. “Chim cũng không được”

...

Thẩm Thiên Lăng quả thật không biết dùng biểu cảm gì đối mặt hẳn.

Tần Thiếu Vũ ôm chặt Thẩm Thiên Lăng. “Ngủ ngon, mai ta sẽ dẫn người đi gặp Thiên Phong và Diệp Cẩn”

“Mang con trai đi chung”. Thẩm Thiên Lăng nói.

Tần Thiếu Vũ hung hăng cắn lên cổ hẳn một chút.

Thẩm Thiên Lăng thức thời ngậm miệng.

Thiếu hiệp, cách ghen của người thật vô cùng ấu trĩ.

Vì không chắc bên trong thành có mặt thám của Ma giáo hay không, đến tận chạng vạng hôm sau, Tần Thiếu Vũ mới dẫn Thẩm Thiên Lăng ra khỏi thành, chạy đến thôn nhỏ ở hướng Bắc.

Đạp Tuyết Bạch bốn vó chạy nhanh, nửa đêm đã tới nơi. Một tiểu viện trắng đen thấp thoáng trong rừng cây, nhìn rất thanh nhã.

“Đại ca”. Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống ngựa, chạy vào trong.

“Lăng nhi, Thiếu Vũ”. Thẩm Thiên Phong nghe được động tĩnh, từ trong nhà bước ra, không chỉ toàn thân thơm ngát mà trên chiếc áo màu thiên thanh cũng đầy son phấn, còn lộ ngực ra, muốn bao nhiêu nhếch nhác có bấy nhiêu nhếch nhác!

Thẩm Thiên Lăng hơi sững sốt, đây là tạo hình kì lạ gì vậy.

Ánh mắt Tần Thiếu Vũ cũng khó diễn tả thành lời.

“Vào nhà rồi nói”. Thẩm Thiên Phong rõ ràng rất vô lực.

“Là Diệp cốc chủ làm hả?”. Thẩm Thiên Lăng vừa đi vừa hỏi nhỏ.

Sau đó trong phòng có tiếng người giận dữ nói. “Không phải!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Không phải người, chẳng lẽ là quỷ?”. Tần Thiếu Vũ đẩy cửa phòng ngủ ra, trêu chọc.

Diệp Cẩn nằm trên giường, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn cực kì khí phách!

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”. Nhìn hộp son phấn lật úp trên mặt đất, Thẩm Thiên Lăng thực sự không hiểu nổi.

Diệp Cẩn đằng đằng sát khí nói. “Hắn muốn lão tử giả gái!”

Vừa nói xong, Thẩm Thiên Lăng lập tức sợ ngây người! Hắn lập tức dùng ánh mắt “Oa hoá ra người có sở thích COSPLAY biến thái như thế, khẩu vị thật nặng” nhìn đại ca hẳn!

Thẩm Thiên Phong nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng cốc đầu Thẩm Thiên Lăng một cái, đầy kiềm nén mà gào lên. “Nghĩ gì thế!”

“Ta không đồng ý!”. Diệp Cẩn rất hung dữ.

Thẩm Thiên Lăng cũng gật đầu. Đúng, không thể đồng ý, hẳn thích mặc thì cứ để hẳn mặc!

“Ta cũng vì muốn tốt cho người!”. Thẩm Thiên Phong trừng Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn không chút khách khí trừng trở lại. “Ta cũng không đồng ý!”

Thẩm Thiên Phong quả thật ngửa răng.

“Người muốn đưa Diệp Cẩn ra khỏi thành sao?”. Tần Thiếu Vũ nhìn ra manh mối.

Diệp Cốc chủ tức giận, dùng chân trùm đầu.

Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Vài ngày trước hấn bị chim báo tang gây thương tích, độc trên người vẫn chưa loại bỏ hoàn toàn. Gần đây trong thôn có người giả con gái, cho nên ta định để hấn giả trang thành người nhà của tân nương, trà trộn ra ngoài, nhanh chóng quay về trong cốc, ngâm suối Thiên Diệp giải độc”

“Vậy sao ngươi không cùng ta giả làm nữ nhân ra khỏi thành?”. Diệp Cẩn lộ ra nửa cái đầu.

Thẩm Thiên Phong cắn răng. “Ngươi từng gặp qua cô nương cao to như vậy sao?”. Trừ phi Ma giáo ngu ngốc mới không phát hiện!

Diệp Cẩn nghe vậy giận dữ. “Ngươi dám chê ta lùn!”

Ngươi rốt cuộc có thể hiểu được trọng điểm không... Thẩm Thiên Lăng bị hấn làm cho choáng váng, không thể đánh không thể mắng, quả thật tức chết!

“Không thể giả”. Tần Thiếu Vũ cũng lắc đầu.

Diệp Cẩn lập tức dùng ánh mắt nhìn đồng chí cách mạng nhìn Tần Thiếu Vũ.

Thẩm Thiên Phong cau mày. “Vì sao?”

Tần Thiếu Vũ thản nhiên nói. “Vì hấn quá đẹp”

Diệp Cẩn suyết nửa hộc máu, đây là lí do quỷ quái gì.

“Cô nương trong làng đều chất phác, làm gì có ai đẹp như vậy”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục nói. “Nếu giả ăn mày thì còn có thể lấy tro bụi trét lên mặt, nhưng người đi đưa dâu thì càng phải trang điểm xinh đẹp một chút. Cái mặt này mà trang điểm lên, e rằng càng khiến người khác chú ý”

Diệp Cẩn cắn giận nói. “Lão tử và ngươi tuyệt giao!”

Thẩm Thiên Phong nghe vậy cau mày, rõ ràng lúc trước không nghĩ đến điểm này.

Một cơn gió thổi vào phòng, Diệp Cẩn ho khan hai tiếng.

Thẩm Thiên Lăng vừa chuẩn bị rót chén nước cho hấn thì Thẩm Thiên Phong đã tới, vội vã nhét Diệp Cẩn vào chăn. “Nghỉ ngơi đi”

Diệp Cẩn cắn tức nhìn Thẩm Thiên Phong.

“Sáng mai lại nói tiếp”. Trong mắt Thẩm Thiên Phong đầy bất đắc dĩ, thậm thở dài.

Sau đó Thẩm tiểu thụ nhảy cảm phát hiện, lỗ tai Diệp cốc chủ đỏ lên một chút.

...

Tin tức giật gân này quả thật khiến người ta chịu không nổi.

Sau khi thu xếp cho Diệp Cẩn ngủ rồi, bọn họ đến căn phòng cách vách. Vừa đóng cửa phòng, Tần Thiếu Vũ liền cực kì trắng trợn mà hỏi. “Làm chuyện đó chưa?”

Í ỉ, lỗ tai Thẩm Thiên Lăng lập tức dựng lên.

Hỏi rất hay!

“Nghe ám vệ nói các ngươi rơi xuống vách núi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”. Thẩm Thiên Phong bình tĩnh đối đề tài.

“Trước hết hãy nói ngươi và Diệp cốc chủ xảy ra chuyện gì”. Thẩm tiểu thụ rất hóng chuyện.

Thẩm Thiên Phong: ...

Tần Thiếu Vũ nén cười.

“Ta có thể xảy ra chuyện gì với hấn chứ!”. Thẩm Thiên Phong đầy kiềm nén gào lên.

Thẩm Thiên Lăng cảm thán. “Cho tới giờ cũng chưa từng thấy qua bộ dạng này của ngươi”

Thẩm Thiên Phong then quá thành giận, Thẩm tiểu thụ nhanh chóng trốn sau lưng nam nhân mình, phản ứng cực kì nhanh. Hóng chuyện thì hóng chuyện, nếu bị đại ca đánh một trận cũng không đáng!

Căn phòng sát vách lại truyền tới tiếng ho khan rất nhỏ.

Thẩm Thiên Lăng lập tức dùng ánh mắt mong đợi nhìn đại ca hần – mau điên cuồng chạy qua đi!

Thẩm Thiên Phong lạnh lùng nói. “Bên giường có nước, hần có thể tự uống được”

Mạnh miệng ghê, rõ ràng bước chân mới vừa di chuyển một chút! Thẩm tiểu thụ yên lặng tỏ ra khinh bỉ, tự mình chạy qua sát vách.

Diệp Cẩm nổi giận dùng đũa chọc ra cửa, sau khi thấy rõ người tới thì hơi sửng sốt. “Sao lại là người?”. Lẽ nào không phải ai đó ư?

“Ghé thăm người một chút”. Thẩm Thiên Lăng rót một chén nước cho hần. “Bọn họ đang bàn bạc ở sát vách”

Diệp Cẩm bưng chén, dời vào trong một chút để Thẩm Thiên Lăng ngồi bên giường.

“Thật ra đại ca của ta cũng vì muốn tốt cho người”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Ở đây quá nguy hiểm”

Diệp Cẩm khinh thường nói. “Lão tử đi rồi, nếu hần bị thương thì ai trị?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đã nói quả nhiên là phim tình cảm mà!

“Không nói nữa, còn người thì sao?”. Diệp Cẩm nói. “Hôm đó sau khi người và Thiếu Vũ mở đường máu ra ngoài thì bất vô âm tín, tất cả mọi người gần như phát điên”

“Bọn ta rơi xuống vách núi, có điều được một con phượng hoàng lớn cứu, dưỡng thương ở trong thôn dưới chân núi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Ta còn mang một con phượng hoàng nhỏ về”

“Thật ư?”. Diệp Cẩm cực kì giật mình. “Hôm qua nghe ám vệ nói, ta còn tưởng hần bịa chuyện”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Lần sau mang tới cho người xem”

“Thật may mắn”. Diệp Cẩm cực kì hâm mộ. “Rơi xuống núi mà cũng nhặt được phượng hoàng!”

Thẩm tiểu thụ nói thầm, người nhặt được đại ca của ta cũng không tệ a!

Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng kêu khóc, trong bóng đêm lại càng rùng rợn. Diệp Cẩm thở dài. “Là chim báo tang, gần đây dân chúng cũng không dám ra cửa”

“Không sao, chúng ta có phượng hoàng!”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Sư phụ đã đồng ý cho chúng ta mượn phượng hoàng!”

“Sư phụ người là ai?”. Diệp Cẩm tỏ ra nghi hoặc.

Thẩm Thiên Lăng cười híp mắt. “Tinh Đấu chân nhân, ta rất có duyên với hần!”

Diệp Cẩm kinh ngạc nói. “Cũng gặp được dưới vách núi sao?”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

Diệp Cẩm sửng sốt ba giây, sau đó vùi đầu vào chăn suy sụp. “Dựa vào cái gì người lại may mắn như thế chứ!”

Mẹ kiếp, ta cũng muốn đi nhảy vực!

“Tinh Đấu chân nhân?”. Sát vách, Thẩm Thiên Phong cũng kinh hãi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Lăng nhi cũng nói hần không biết võ công, có điều chân nhân vẫn muốn thu hần làm đồ đệ, còn tặng còi Thanh Ngọc có thể gọi phượng hoàng đến”

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười. “Thật may”

“Diệp Cẩn bị thương thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không có gì đáng kể, chỉ là tàn độc chưa loại bỏ, lúc phát tác sẽ đau”. Thảm Thiên Phong nói. “Lúc trước ta dẫn hắc đến đây vì nghĩ rằng sẽ dễ xuống núi, ai ngờ hắc cố chấp không chịu đi”

“Vậy thì ở lại đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bây giờ chúng ta đã có phượng hoàng, chim báo tang cũng không thể gây nên uy hiếp”

Thảm Thiên Phong thở dài. “Cũng đành vậy”

“Trong nhà Chu viên ngoại ở Lâm Thủy trấn vẫn còn phòng trống, người mang Diệp Cẩn đến đó đi, nhiều người chăm sóc nhau vẫn tốt hơn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ngày mai ta giao Lăng nhi cho người chăm sóc”

Thảm Thiên Phong hỏi. “Người muốn đi tìm Ngâm Vô Sương ư?”

“Còn có Tiêu Triển và Ngâm Lạc Tuyết”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lăng nhi rất hay ghen, sau này hãy dùng ba chữ Vô Tuyết môn để thay thế cho Ngâm Vô Sương”

Thảm Thiên Phong: ...

“Đợi sự phụ mang phượng hoàng xuống núi rồi, chim báo tang cũng không là vấn đề”. Tần Thiếu Vũ rút một chén trà. “Cho nên vấn đề lớn nhất hiện tại là mười mấy chương môn rơi vào tay Ma giáo”

“Người muốn cứu ư?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

“Sao lại thế được”. Tần Thiếu Vũ quyết đoán nói. “Nếu ta có thể vờ như không biết chuyện này thì quá tốt rồi”

Thảm Thiên Phong đau đầu. “Giờ này còn có tâm trạng đùa giỡn sao?”

“Đùa đầu mà đùa, ta quả thật không muốn quản”. Tần Thiếu Vũ đặt chén lên bàn. “Đánh không lại thì thôi, thậm chí chạy cũng không biết chạy. Một lúc bị Ma giáo bắt đi mười mấy người, cũng đủ cho đời sau của Phượng Cửu Dạ đi khoe khoang”

Thảm Thiên Phong không nói gì nhìn hắc.

“Nhưng người tất nhiên sẽ không chịu, cho nên ta cũng đành nghĩ biện pháp đi cứu”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hiện tại ai nấy đều xem người là Minh chủ võ lâm, người muốn trốn cũng không trốn được”

Thảm Thiên Phong vỗ vai hắc. “Đa tạ”

“Coi như ta trả ơn cho người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu năm ấy người không tới cầu hôn, ta cũng không gặp được Lăng nhi”

Thảm Thiên Phong cười nói. “Ta cũng không ngờ người thích hắc thật”

“Hôm đó ta rơi xuống vách núi, Lăng nhi đã tự mình nhảy xuống theo”. Giọng Tần Thiếu Vũ thấp xuống. “Tình nghĩa này, cả đời ta cũng trả không hết”

Thảm Thiên Phong hơi sững sờ.

“Hơn nữa Lăng nhi thông minh, lanh lợi, hiểu ý người khác, dịu dàng, biết săn sóc, ngoan ngoãn, ngây thơ hồn nhiên... trên đời này có mấy ai hơn được hắc”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh cất cao giọng. “Tần mỗ đời này gặp được hắc là phúc khí mấy đời, phải biết quý trọng, nếu phụ lòng hắc thì nên bị thiên lôi đánh”

Thảm Thiên Phong dùng ánh mắt chán ghét nhìn Tần Thiếu Vũ.

Dù nghe được sát vách có tiếng cửa mở, cũng không cần trong nháy mắt làm quá lên như thế chứ!

Quả thật hết nói nổi!

102. Chương 100: Mọi Người Cùng Tụ Tập!

Đêm nay Tần Thiếu Vũ và Thảm Thiên Phong bàn tới khuya, Thảm Thiên Lăng nằm trên giường nhỏ bằng gỗ sau tấm bình phong, ôm chăn ngủ say sưa.

Tuy ngủ muộn nhưng sáng hôm sau Thẩm Thiên Lăng vẫn theo thói quen mà dậy sớm, dụi dụi mắt vừa định ngồi dậy thì bên môi đã được hạ xuống một nụ hôn ấm áp.

“Còn sớm”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hân. “Ngủ chút nữa đi”

“Không ngủ”. Thẩm Thiên Lăng đuổi người. “Đại ca và Diệp cốc chủ đâu?”

“Diệp Cẩn còn đang ngủ, Thẩm Thiên Phong thì dậy sớm, chắc là đang sắc thuốc”. Tần Thiếu Vũ nắm đầu ngón tay của Thẩm Thiên Lăng hôn nhẹ. “Tối qua ngủ không yên, vừa đá chăn vừa lẩm bẩm, mơ thấy gì vậy?”

“Mơ thấy có rất nhiều chim báo tang, sau đó không tìm được người”. Thẩm Thiên Lăng vùi đầu trước ngực Tần Thiếu Vũ. Thật ra còn mơ tới Iron Man và người khổng lồ xanh, nhưng cái này không thể kể!

“Sau này cũng sẽ không như thế”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hân. “Đừng nghĩ bậy”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng lười biếng cọ cọ, cảm thấy rất thoải mái.

“Hôm nay người ở đây với Thiên Phong đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta muốn tìm Tiêu Triển và Ngâm Vô Sương”

“...Ừ”. Thẩm tiểu thụ hơi nhỏ nhen một chút.

Tần Thiếu Vũ bật cười, cúi đầu cắn lên mũi hân.

Sao lẩm bẩm mà cũng đáng yêu đến thế!

“Đi đường cẩn thận”. Thẩm Thiên Lăng dặn dò. “Đi sớm về sớm”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, nhẹ nhàng cụng trán hân. “Được”

Lỡ tai Thẩm Thiên Lăng hơi nóng lên. Thiếu hiệp người có cần cười dịu dàng như vậy không... Thật là cực kì hồ ly tinh!

Sau khi ăn xong điểm tâm, Tần Thiếu Vũ đi tìm đám người Tiêu Triển. Thẩm Thiên Lăng đầu tiên là trò chuyện với Diệp Cẩn, sau đó thấy Diệp Cẩn hơi mệt mỏi nên đỡ hân nằm xuống, ra sân tìm đại ca.

“Không nói chuyện nữa sao?”. Thẩm Thiên Phong đang sửa sang được thảo phơi khô, phân loại mà cất theo lời dặn của Diệp Cẩn.

“Diệp cốc chủ khó chịu, nên ta để hân nghỉ ngơi tiếp”. Thẩm Thiên Lăng nói.

Thẩm Thiên Phong cau mày. “Khó chịu ở đâu?”

“... Đau đầu!”. Thẩm tiểu thụ nghiêm túc nói. “Thân thể cũng đau, tim gan phèo phổi giống như bị kiến cắn, quả thật sống không bằng chết!”

Thẩm Thiên Phong hơi cứng ngắc, quay đầu lại không nói gì nhìn hân.

Thẩm Thiên Lăng phàn nàn. “Sao người không khóc chạy vào?”. Chẳng cảm động tí nào!

“Người nghĩ mọi người đều giống người hay sao?”. Thẩm Thiên Phong nói. “Lần sau nếu còn kích động mà nhảy xuống vực bị theo người khác nữa, xem ta trừng trị người thế nào?”

“Phi phi phi!”. Thẩm Thiên Lăng kháng nghị. “Chuyện này không cần có lần sau a!”. Miệng đại ca hân thật là xui xẻo!

“Tần Thiếu Vũ có cái gì tốt?”. Thẩm Thiên Phong cốc đầu hân. “Xứng đáng để người bỏ qua cả tính mạng?”

“Muốn nghe lời nói thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng cực kì nghiêm túc.

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Phong gật đầu.

“Thật ra lúc đó không nghĩ nhiều như vậy”. Thẩm Thiên Lăng ngồi trên ghế ăn đậu nành. “Chờ ta phản ứng kịp thì đã bị hân ôm lấy trên vách núi!”

Thẩm Thiên Phong: ...

Có phải người của Thảm gia không, sao lại ngốc như vậy.

“Không nói chuyện của ta nữa, nói người đi”. Thảm Thiên Lăng ném vỏ đậu nành sang một bên.

“Ta có gì hay đâu mà nói”. Thảm Thiên Phong quyết đoán hướng về phòng.

“Người có thích Diệp cốc chủ hay không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi, giọng cực kì lớn!

Thảm Thiên Phong trước mắt tối sầm, quay đầu trừng mắt nhìn một cái.

Thảm tiểu thụ hoàn toàn không sợ, trong mắt đầy ý tứ “Dù sao hiện tại Diệp cốc chủ đã bị ta đánh thức, tùy người tự quyết định lựa chọn sĩ diện hay là đại tẩu”!

Thảm Thiên Phong nói cũng không được, không nói cũng không được, lần đầu tiên trong đời nảy lên ý nghĩ muốn đột nhiên biến mất!

Thời điểm này đừng trầm mặc chứ! Hai người đều kiêu ngạo như vậy thì phải làm sao, Thảm Thiên Lăng quả thật hận không thể nắm cổ áo đại ca hắn lắc lắc, chẳng lẽ không phải nên nắm lấy thời cơ mà tỏ tình sao?

“... Ta ra ngoài xem một chút”. Thảm Thiên Phong cất bước chạy ra ngoài.

“Ê!”. Thảm Thiên Lăng không nói nổi, người đàn ông chút đi, thế mà trốn tránh hiện thực, thật cực kì thiếu nam tính!

Diệp Cẩm nằm nghiêng trên giường, nghe tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, bàn tay siết chặt lấy chăn rút cuộc buông ra.

Sau lưng hơi đổ mồ hôi, trong lòng cũng không biết là tâm trạng gì, viêm mắt hình như nóng lên.

“Người tỉnh rồi ư?”. Thảm Thiên Lăng cẩn thận đẩy cửa ra.

Diệp Cẩm sửa sang lại tâm trạng, ngồi dậy cười cười với hắn.

“... Hồi này thật xin lỗi”. Thảm Thiên Lăng hơi chột dạ, vốn định thúc đẩy, đáng tiếc lại đẩy không nổi.

Diệp Cẩm lắc đầu, xem như vừa nảy cái gì cũng không nghe được.

Giữa hai người đã phát sinh chuyện gì chứ... Thảm Thiên Lăng cực kì muốn biết, nhưng không dám hỏi, không thể làm gì khác hơn ngoài nhìn đại tẩu của hắn thả sức tưởng tượng bay cao bay xa hết một buổi chiều, cho đến buổi tối Tần Thiệu Vũ về mới yên tĩnh lại.

“Sao rồi?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

“Tiêu Triển y như bảo mẫu”. Tần Thiệu Vũ rút mình một chén trà.

Thảm Thiên Lăng: ...

“Vô công Ngâm Lạc Tuyết chưa khôi phục, nhưng không còn lo đến tính mạng”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Ngâm Vô... Tuyết môn chủ thì sao?”. Thảm Thiên Phong nói được phân nửa thì đứng lúc sửa lại.

Thảm Thiên Lăng không nói gì nhìn hắn.

“Không có việc gì, còn bị Tiêu Triển dưỡng béo”. Lời Tần Thiệu Vũ đầy giật gân.

“Khụ khụ”. Thảm Thiên Lăng bị sặc nước.

Những lời này thật đáng sợ.

“Bọn họ lên kế hoạch, bảy ngày sau định đến Thiên Ổ Thủy trại tìm hiểu”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ta cũng đi chung”

“Lần đầu tiên do thám không cần đông người”. Thảm Thiên Phong nói. “Người và Ngâm Vô Sương đều là cao thủ khinh công...”

“Khụ!”. Tần Thiệu Vũ ho khan.

“Cho nên cứ để Tiêu Triển đi đi”. Thẩm Thiên Phong rất biết lắng nghe.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đại hiệp, lễ thối của người đầu rồi?

“Kéo dài vô ích, chúng ta phải nhanh chóng về Lâm Thủy trấn”. Tần Thiệu Vũ nói. “Kéo dài nữa, ta sợ rằng những chưởng môn kia sẽ bị Phượng Cửu Dạ làm thịt”

Thẩm Thiên Lăng trầm thờ dài.

Nếu có thể ở sơn thôn kia cả đời thì thật tốt.

Nhưng hiện thực và giấc mộng luôn khác biệt, cho nên vài ngày sau, đoàn người đã về Lâm Thủy trấn.

“Chíp!”. Cục Bông vốn đang lim dim trên nóc nhà, sau khi thấy thì lập tức tránh khỏi ám vệ mà xoè đôi cánh ngắn ngủn, dùng tư thế của một quả cầu vọt xuống.

Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn, vội vươn tay đón được.

Cục Bông thoải mái cọ cọ trong lòng bàn tay hần, đôi mắt đen tròn vo.

“Mau thả ta xuống!”. Diệp Cẩn thấy vậy ngạc nhiên, ra sức vỗ vào Thẩm Thiên Phong.

Thẩm đại thiếu sắc mặt không quá tốt, buông hần ra khỏi lồng ngực.

Diệp Cẩn bước chân không vững tiến đến. “Đây là tiểu phượng hoàng ư?”

Cục Bông vô cùng cảnh giác nhìn Thẩm Thiên Lăng – đây là ai?

Thẩm Thiên Lăng nắm tay Diệp Cẩn cọ cọ lên đầu tiểu phượng hoàng hai cái. “Người nhẹ một chút, nó rất thích như vậy, sẽ xem ngươi là bằng hữu”

Diệp Cẩn rập khuôn mà thử vuốt lông nó.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng lập tức thoải mái nhắm mắt lại, còn chủ động cuộn tròn, quả thật MOE không gì sánh được!

Diệp Cẩn bắt đầu khao khát có một con.

Thẩm Thiên Phong liếc nhìn Tần Thiệu Vũ.

“Không có”. Tần cung chủ nhún vai. “Chỉ có một con này, ai muốn lấy đi Lăng nhi nhất định liều mạng với người đó”

Thẩm Thiên Phong: ...

“Khách phòng đã chuẩn bị xong”. Hoa Đường và Chu viên ngoại tới nói. “Trời sắp sáng rồi, mọi người trước hết nghỉ ngơi cho tốt đi”

“Chíp!”. Cục Bông nghe được giọng Hoa Đường, lập tức vui mừng nhào tới.

Tả hộ pháp nhanh chóng ra tay, dùng hai ngón tay kẹp lấy nó.

“Chíp...”. Đánh lén thất bại, ánh mắt Cục Bông hơi thất vọng.

Còn tưởng rằng có thể cọ đến thứ mềm mềm!

Ám vệ ngồi xổm trên nóc nhà đồng loạt thờ dài. Nếu tiểu Ngũ có thể lưu manh bằng một nửa Thiệu cung chủ thì cũng không đến mức tới giờ này vẫn chưa cửa cấm được.

Không sai, con ruột của Thẩm công tử, nhất định phải là Thiệu cung chủ!

Mặc dù tạm thời gặp nạn, Ngâm Vô Sương vẫn mặc một thân áo lụa trắng, nhìn giống như đoá tuyết liên ở Thiên Sơn. Thẩm tiểu thụ cúi đầu nhìn bộ quần áo vải thô của mình, trong nháy mắt cảm thấy thua kém.

Cục kì khó chịu!

“Thấy người không sao là tốt rồi”. Tiêu Triển nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Lúc trước nghe nói người bị Phượng Cửu Dạ đánh rơi xuống vách núi, suýt chút nữa ta đi liều mạng với hần”

“Ừ, ta mạng lớn”. Thẩm Thiên Lăng hơi xấu hổ, dù sao cũng ở trước mặt rất nhiều người.

“Chùng nào chúng ta lên vào Thiên Ổ Thủy trại?”. Ngâm Vô Sương hỏi.

“Đêm mai”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta và Nhị đương gia đi là được, người ở đây cùng Thiên Phong bảo vệ mọi người, phòng ngừa Ma giáo phát hiện mà đánh lên”

“Khinh công của ta không bằng Ngâm môn chủ”. Tiêu Triển bình tĩnh nói. “Đương nhiên phải để cho hần cùng Tần cung chủ đi Thiên Ổ Thủy trại”

Ngâm Vô Sương hừ lạnh một tiếng, cũng không có ý kiến.

Người hừ cái rắm! Nếu ta có võ công, chuyện này đánh chết cũng không tới lượt người biết không! Thẩm Thiên Lăng yên lặng gờ ngón giữa.

“Lấy đại cục làm trọng, Thiếu Vũ và Ngâm môn chủ đi đi”. Bình thường trêu chọc đệ đệ thì trêu, nhưng khi gặp đại sự Thẩm Thiên Phong rất quả quyết. “Hiện tại mọi người về nghỉ ngơi trước, dưỡng sức cho ngày mai”

Quả nhiên là vậy... Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài.

Đại ca thật đáng ghét!

Cho đến khi hai người về phòng rửa mặt, chui vào chăn, Thẩm Thiên Lăng vẫn còn nghiêm túc căn dặn. “Việc công việc tư phải rõ ràng!”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Nếu hần quyến rũ người thì sao?”. Thẩm tiểu thụ nheo mắt lại, phải phòng ngừa trước mới được!

“Một chương đánh bay”. Tần cung chủ gờ tay. “Bảo đảm đời này chỉ có mình Lăng nhi”

“... Hành động phải cẩn thận”. Đang nói lời yêu đương, Thẩm Thiên Lăng đột nhiên đổi đề tài.

“Đương nhiên, phu nhân còn chờ ta ở nhà mà”. Tần Thiếu Vũ cười nói. “Yên tâm đi, cũng không phải đi đánh nhau. Nếu làm kẻ trộm thì ta rất có kinh nghiệm”

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Sao người lại có loại kinh nghiệm kì quái này?”

“Cũng tại sư phụ ta”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trước khi hần thoát ỉn giang hồ, không chỉ mê võ nghệ mà còn nghiện thuốc, cho nên thường xuyên bắt ta và sư huynh đến các môn phái khác trộm thuốc cho hần”

Thẩm Thiên Lăng >_<. truy=” ảnh=” cung=” nghe=” vào=” sao=” không=” có=” chùng=” mực=” gì=” hết=”>

“Ngủ đi”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hần. “Đời này có một con hồ ly tinh như người là đủ rồi, con còn lại ai thích thì lấy đi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người mới là hồ ly tinh.

Có biết ăn nói hay không!

Thật đáng ghét!

103. Chương 101: Rắc Rối Phức Tạp

Tuy cực kì không muốn nam nhân của mình ra ngoài với Ngâm Vô Sương, nhưng dù sao tính tình Thẩm Thiên Lăng cũng không phải hay gây sự, nên chạng vạng hôm sau đã nhìn theo hai người ra cửa.

Tiểu phượng hoàng ngoan ngoãn ngồi xổm trên vai hắn, móng vuốt bám rất chặt, như là một Cục Bông lông xù.

Diệp Cẩn ngồi trên ghế đá, ánh mắt cực kì hâm mộ - hắn rất thích tiểu phượng hoàng!

“Cũng không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi”. Thẩm Thiên Phong thấy vậy, vỗ vỗ vai Thẩm Thiên Lăng. “Thiếu Vũ võ công cao cường, lần này chỉ là mật thám, không sao đâu”

Thẩm tiểu thụ gật đầu, quay đầu hướng về phòng.

Thẩm Thiên Phong tiện tay xách Cục Bông lên để dưới đất, sau đó cùng Thẩm Thiên Lăng vào phòng, về mặt cực kì bình tĩnh.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng hơi sững sốt, cúi đầu mờ mịt nhìn mặt đất, rõ ràng không thể hiểu nổi sao lại có người tiện tay như vậy, vô duyên vô cớ lấy mình xuống khỏi người chủ nhân.

Chẳng lẽ không phải đến giờ đi tắm cho thơm ngát sau đó mềm mại mà ngủ ư?

“Đến đây”. Diệp Cẩn tùy tiện cầm một miếng mứt táo trên bàn dụ nó.

Cục Bông lập tức xoè cánh lắt lư chạy tới, cực kì không khí phách!

Sao có thể đáng yêu như vậy chứ... Diệp Cẩn ôm tiểu phượng hoàng vào ngực, dứt nó ăn từng miếng mứt, cực kì muốn giấu làm của riêng... Có điều cũng chỉ nghĩ vậy thôi, ngoại trừ hay cãi bướng trước mặt Thẩm Thiên Phong thì Diệp cốc chủ đa phần đều hiểu lý lẽ. Cho nên hắn chỉ ôm Cục Bông vuốt ve một trận rồi đặt trên bệ cửa sổ của Thẩm Thiên Lăng. Thấy Cục Bông bước qua khung cửa nhảy vào phòng, hắn mới xoay người chậm rãi về phòng nghỉ ngơi.

“Cốc chủ có cần tắm rửa không?”. Trước cửa sổ đột nhiên xuất hiện một người.

Diệp Cẩn vốn suy yếu do trúng độc, nãy giờ lại còn đang ngẩn ngơ, vì vậy thành công bị dọa hết hồn, theo bản năng lùi lại, không cẩn thận trượt bên cạnh bàn, đập đầu xuống đất mà thê thảm ngất đi.

Một loạt động tác liền mạch, quả thật chính là nhanh như xẹt điện.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang sợ ngây người.

Ta chỉ hỏi một câu thôi mà!

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Phong ở sát vách nghe được động tĩnh chạy tới, vừa vào cửa thì thấy Diệp Cẩn hôn mê trên mặt đất, vì vậy vội vàng ôm hắn lên.

Ám vệ vô tội nhìn đại thiếu gia nhà mình. “Thuộc hạ chỉ hỏi một câu có muốn tắm hay không thì Diệp cốc chủ chân trái đạp lên chân phải, tự ngã hôn mê”

Thẩm Thiên Phong: ...

“Thật mà”. Ám vệ giơ tay thề.

“Lui xuống đi”. Thẩm Thiên Phong ôm Diệp Cẩn lên giường.

Ám vệ Truy Ảnh cung rướn cổ nhón chân ở ngoài cửa ra sức nhìn, thuận tiện cảm thán ngay cả nói chuyện lớn tiếng một chút cũng bị dọa ngất, cũng quá nhu nhược rồi. So với phu nhân nhà ta còn nhu nhược hơn, thật là khó chịu, cảm giác như bị thua kém!

Thẩm Thiên Phong giơ tay một cái, cửa gỗ lập tức đóng lại.

Ám vệ sờ mũi, bình tĩnh quay lên nóc nhà.

Nhìn một chút cũng đâu mất miếng thịt nào, Thẩm đại thiếu gia thật keo kiệt.

Diệp Cẩn cau mày, trên đầu sưng một cục.

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười, bắt đắc dĩ vắt khăn lạnh, ngồi bên giường xoa cho hắn.

Diệp Cẩn đẩy hắn ra.

“Tĩnh là tốt rồi, nghỉ ngơi đi”. Về mặt Thẩm Thiên Phong đầy xa cách, đứng dậy ra ngoài.

“Thẩm Thiên Phong!”. Diệp Cẩn ở phía sau gọi lại hắn.

Thẩm Thiên Phong dừng chân một chút, cuối cùng không quay đầu lại mà trực tiếp ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng đang ở ngoài cửa nghiêm túc giáo dục Cục Bông. “Sau này không thể tùy tiện chạy lung tung, hơn nữa đêm không ngủ, chạy tới cửa phòng Diệp cốc chủ làm gì?”

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng sung sướng xoè cánh, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

“Vào phòng!”. Thẩm Thiên Phong lạnh lùng nói.

WTF về mặt gì thế này! Thẩm Thiên Lăng chột dạ, thấp thỏm đi theo.

“Còn biết học nghe lời chuyện của đại ca sao?”. Thẩm Thiên Phong ngồi bên bàn.

“... Tò mò mà thôi”. Thẩm tiểu thụ giải thích.

“Có gì đâu mà tò mò”. Thẩm Thiên Phong khinh thường.

“Giữa các người rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”. Dù sao đã bị vạch mặt, Thẩm Thiên Lăng đơn giản hỏi thẳng.

Về mặt Thẩm Thiên Phong hơi mất tự nhiên. “Bọn ta thì có chuyện gì chứ”

“Không có mới là lạ!”. Thẩm Thiên Lăng cực kỳ sắc bén. “Người xem ánh mắt của người kia”

Thẩm Thiên Phong mơ hồ có dấu hiệu thẹn quá thành giận.

“Đệ đệ nhà mình thì có gì khó nói”. Thẩm Thiên Lăng hướng dẫn từng bước. “Nói không chừng ta có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết cho người”

Thẩm Thiên Phong nghe vậy khinh thường. “Bằng người?”

“Đúng, ta!”. Đây là giọng điệu quái quỷ gì? Thẩm tiểu thụ thấy tự tôn bị thương tổn, vì vậy nghiêm mặt nói. “Ta dù sao cũng từng kết hôn, chắc chắn có kinh nghiệm hơn kẻ độc thân là người”

Thẩm Thiên Phong: ...

“Nói mau!”. Thấy về mặt đại ca có dấu hiệu thả lỏng, Thẩm Thiên Lăng rèn sắt khi còn nóng mà giục.

“Chuyện rất nhiều năm trước rồi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Gần như quên cả rồi”

“Nói thật dễ nghe, nếu quên thì bây giờ người đâu có như vậy với Diệp cốc chủ!”. Thẩm Thiên Lăng không nể nang gì mà vạch trần hắn. “Lẽ nào người muốn trốn tránh vấn đề mãi?”

Thẩm Thiên Phong đứng dậy ra ngoài. “Ngủ sớm đi”

“Nhưng Diệp cốc chủ rõ ràng thích người!”. Vì đại ca thật sự cố chấp, Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài ra đòn sát thủ.

Giọng Thẩm Thiên Phong hơi lạnh. “Thì sao?”

Cái gì gọi là thì sao, Thẩm Thiên Lăng bắt mẫn. “Hơn nữa người rõ ràng cũng thích hắn!”. Cho nên lẽ ra phải bên nhau trọn đời mới đúng.

Đáy mắt Thẩm Thiên Phong không hề gợn sóng. “Ta chỉ có thể phụ lòng hắn thôi”

“Vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng quả thật muốn bỏ đầu hắn ra xem. “Chỉ vì tương lai người là Minh chủ vô lâm?”

“Người nghĩ ta coi trọng cái này ư?”. Thẩm Thiên Phong quay đầu nhìn hắn.

“Vậy người nói cho ta biết lí do đi”. Thẩm Thiên Lăng đối mặt với hắn.

Thẩm Thiên Phong xoay người ra cửa, rõ ràng không muốn nói thêm nữa.

Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài.

Sao đại ca có thể như vậy chứ.

Diệp cốc chủ thật đáng thương.

“Chíp!”. Cục Bông nhảy vào, mỗ ngậm một miếng thịt bò khô.

Đầu Thảm Thiên Lăng kêu ong ong, mở cửa sổ hướng về phía nóc nhà kháng nghị. “Các người đừng cho nó ăn vào buổi tối chứ!”. Càng ngày càng tròn vo, trông thật ngốc nghếch!

Ám vệ đồng loạt nhìn trời, là Thiếu cung chủ tự muốn ăn, không liên quan tới chúng ta.

Sau khi tiểu phượng hoàng ăn xong thịt bò khô thì ngoan ngoãn nhảy vào chậu, xoè cánh chờ được tắm.

Thảm Thiên Lăng cam chịu, ngồi xổm bên chậu tắm cho nó rồi dùng khăn trùm lên giường, lau khô từng chút một.

Đôi mắt đen của Cục Bông nheo lại, gián tiếp tỏ ra khinh bỉ - bởi vì Tần cung chủ luôn dùng nội lực giúp nó sấy khô, vừa nhanh vừa thoải mái!

Thảm tiểu thụ không nói nổi, sau khi lau khô thì trực tiếp đặt nó vào trong ổ, tự rửa mặt lên giường rồi nằm chờ ra - không biết bên trong Thiên Ổ Thủy trại thế nào rồi.

Cục Bông ngồi trong ổ hít sâu một hơi, dùng sức nhảy lên không trung tạo thành một đường parabol, chuẩn xác rơi xuống người Thảm Thiên Lăng. “Chíp!”

Thảm Thiên Lăng không có tâm trạng chơi với nó, tiện tay ném cho nó một miếng ngọc bội, tiếp tục thần thờ.

May mà Cục Bông cũng không kén chọn, tự dùng móng vuốt lật qua lật lại rất vui sướng.

Xung quanh vắng vẻ không tiếng động, Thảm Thiên Lăng một đêm chưa ngủ. Gần sáng mới nghe được tiếng cửa vang lên, Thảm Thiên Lăng phút chốc đứng dậy ra ngoài, còn đá phải ổ của tiểu phượng hoàng!

Cục kì sốt ruột!

Tần Thiếu Vũ mặc y phục dạ hành đứng ngoài phòng, đầu vai có chút sương sớm.

“Không xảy ra việc gì chứ?”. Thấy hần không có dấu hiệu bị thương, Thảm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm.

“Đương nhiên không có việc gì”. Không nhìn tới một đồng người xung quanh, Tần Thiếu Vũ vươn tay ôm hần vào lòng. “Cả đêm không ngủ sao?”

Thảm Thiên Lăng lắc đầu. “Ta vừa tỉnh”

“Chíp!”. Cục Bông ngáp dài đi ra.

Một con tuyết điêu như tia chớp trắng đột nhiên nhảy ra, đáp xuống phía trước Cục Bông, cổ xù lên một vòng.

“Ê!”. Thảm Thiên Lăng sợ hết hồn, vội bước lên muốn ôm tiểu phượng hoàng, tránh cho bị người ta ăn.

“Chíp!”. Cục Bông đầu tiên hơi sững sốt, sau đó lắc lư chạy tới, giơ móng vuốt đá tuyết điêu một cái, cục kì bị ối và gây sự.

Thảm Thiên Lăng: ...

Ngâm Vô Sương: ...

Chân trái tuyết điêu gần như lún xuống đất, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Cục Bông xoay xoay cái cổ, vui vẻ phành phạch vào lòng Thảm Thiên Lăng.

Lông xù của tuyết điêu từ từ xẹp xuống, ủ rũ nằm dưới chân Ngâm Vô Sương.

“Đây là...”. Thảm Thiên Phong khó hiểu.

“Đây là sủng vật của ta”. Ngâm Vô Sương nói. “Vốn đánh mất trong lúc hỗn chiến, không ngờ tối qua lên vào Thiên Ổ Thủy trại thì tìm lại được”

“Cũng có vài phần linh tính”. Thảm Thiên Phong khen một câu.

Thảm Thiên Lăng thăm lăm bằm, người chém gió quá đi, có linh tính còn bị con ta dọa đến mức không dám nhúc nhích ư!

Không sai, đối mặt với tình địch, Thảm tiểu thụ tất nhiên cực kì nhỏ nhen!

“Đi do thám có thu hoạch gì không?”. Tiêu Triển hỏi.

“Không có gì nhiều”. Tần Thiệu Vũ nói. “Thiên Ổ Thủy trại quá lớn, bên trong có rất nhiều giáo chúng của Ma giáo và Khương Cốt bang, muốn tìm người thật không dễ”

“Không có thu hoạch gì ư?”. Thảm Thiên Phong cau mày.

“Cũng không phải vậy”. Tần Thiệu Vũ nhìn Ngâm Vô Sương. “Thế nào?”

“Cho ta hai canh giờ”. Ngâm Vô Sương cao quý lạnh lùng đi vào thư phòng, dù mặc y phục dạ hành nhưng cũng giống như một đoá tuyết liên nở rộ!

Đi thì cứ đi, lướt lướt như vậy làm gì, người cũng đâu phải A Phiêu (Biệt danh của quỷ hồn mà người Đài Loan hay gọi, ở Nhật gọi là “U Linh” ~)

Thảm Thiên Lăng thăm bĩu môi, sau đó nghiêm túc nhìn nam nhân của hắn. “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Ra ngoài cả đêm thế mà còn nói ám hiệu với hồ ly tinh khiến mình nghe không hiểu, thật đáng bị quỳ lên bàn phím!

“Chúng ta đi thư phòng Thiên Ổ Thủy trại, ở đó xem bản đồ tường rào”. Tần Thiệu Vũ nhéo mặt hắn. “Trực tiếp lấy đi sợ rằng sẽ đứt dây động rừng, cũng may là Ngâm môn chủ thiên phú trời sinh, nhìn qua cái gì là không quên được cái nấy, nên chúng ta ở trong đó xem hơn một canh giờ, tiện cho hắn quay về vẽ lại”

WTF WTF! Hồ ly tinh lại còn có kỹ năng cao cấp này! Trong lòng Thảm tiểu thụ tràn đầy nguy cơ, đồng thời không tự chủ nạp vào đầu hình ảnh trong căn phòng tối, nam nhân của mình và hồ ly tinh đang trốn trong góc, một cầm đèn một đọc sách, quả thật hù chết người!

“Lại nghĩ gì thế?”. Tần Thiệu Vũ bị vẽ mặt hắn chọc cười.

“Không có gì”. Thảm Thiên Lăng quyết đoán lắc đầu – có những lời chỉ có thể nói khi hai người ở riêng với nhau.

“Người nghĩ những chương môn kia có còn sống hay không?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

“Theo tình hình ở Thiên Ổ Thủy trại thì chắc là chưa chết”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nếu không Phương Cửu Dạ cũng không bố trí nhiều thuộc hạ tuần tra như vậy. Huống hồ với tính tình hung ác của hắn, muốn giết cũng sẽ giết ở trước mặt nhiều người, tuyệt đối không có chuyện yên lặng mà đem chôn”

Thảm Thiên Lăng thăm rùng rùng mình một cái.

“Nghỉ ngơi trước đi”. Thảm Thiên Phong vỗ vỗ vai Tần Thiệu Vũ. “Đợi Ngâm môn chủ vẽ bản đồ xong rồi chúng ta sẽ bàn bạc kĩ hơn”

Tần Thiệu Vũ gật đầu, mang Thảm Thiên Lăng vào phòng.

“Chíp!”. Cục Bông ở lại trong sân, nghiêng đầu nhìn Tiêu Triển một chút, rất thân thiện.

Tiêu nhị đương gia cười cười, ngồi xổm xuống sờ đầu nó.

“Chíp!”. Cục Bông neoh mắt lại, rõ ràng rất thoải mái.

Phương hoàng đều thích mấy thứ sáng long lanh, Tiêu Triển gỡ một viên đá quý trên tay áo xuống, cho nó xem như lễ vật gặp mặt.

Cục Bông quả nhiên rất thích, cọ cọ vào lòng bàn tay hắn xem như cảm tạ, sau đó ngậm viên đá quý vui vẻ phành phạch lên nóc nhà, lôi một cái hộp quen thuộc ra, bỏ viên đá quý vào – bên trong có đủ loại ngọc

thạch trên châu, đã đầy nửa hộp, đều dựa vào việc MOE trước mặt Thẩm Thiên Phong, ám vệ và Chu viên ngoại mà có.

Ám vệ thấy thế đồng loạt kiêu ngạo ưỡn ngực.

Thiếu cung chủ thật biết cách làm giàu, hoàn toàn có năng lực nuôi chúng ta.

Theo nó thật cực kì an tâm.

Trong phòng, Thẩm Thiên Lăng đang vắt khăn cho Tần Thiếu Vũ lau mặt, lại ngồi xổm xuống cởi giày cho hắn.

“Chuyện này để ta tự làm là được”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn.

“Ta lại không thể giúp ngươi làm cái khác”. Thẩm Thiên Lăng hơi bị đả kích.

“Lại nghĩ vậy rồi”. Tần Thiếu Vũ kéo hắn vào lòng. “Đội diệt trừ Ma giáo, vô lâm thái bình rồi, ngươi có thể làm giúp ta rất nhiều chuyện”

Thẩm Thiên Lăng vỗ vỗ ngực Tần Thiếu Vũ – dù chỉ nói cho êm tai nhưng trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

“Ngủ với ta một trận được không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, cùng hắn chui vào chăn.

“Ngủ đi”. Thật ra Tần Thiếu Vũ không buồn ngủ, chỉ thấy viên mắt Thẩm Thiên Lăng hơi đen, biết hắn một đêm chưa ngủ nên muốn dỗ hắn ngủ nhiều một chút mà thôi.

“Sao tuyệt diệu lại sợ Cục Bông?”. Thẩm Thiên Lăng tựa vào ngực hắn hỏi.

“Tuyệt diệu tối đa chỉ xem như linh thú mà thôi, phượng hoàng là Thượng cổ Thần diệu, là vua của chim muông”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tương truyền lúc phượng hoàng niết bàn, ánh lửa nhuộm khắp bầu trời như ráng chiều”

Thẩm Thiên Lăng thực sự không thể nào tưởng tượng được Cục Bông niết bàn sẽ là dạng gì, thậm chí còn >_< mà=“” nạp=“” vào=“” đầu=“” hình=“” ảnh=“” một=“” con=“” vệt=“”>

Cực kì xin lỗi con trai!

Bên người có ôm ấp quen thuộc, Thẩm Thiên Lăng rất nhanh đã ngủ, cực kì say sưa, cho đến trưa mới tỉnh.

Những người khác đã đi ăn trưa rồi, đang ở trong thư phòng bàn chuyện. Giữa chừng cũng không tiện quấy rối, Thẩm Thiên Lăng ngồi trên bàn đá trong sân, vừa ăn mận thầu vừa chờ.

Ám vệ đồng loạt chặc lưỡi, ăn bánh bao cũng đẹp mắt như vậy.

Cung chủ quả nhiên hưởng phúc của tổ tiên.

Sau nửa canh giờ, Thẩm Thiên Lăng đứng lên, rón rén đến cửa thư phòng, muốn nghe bên trong đã gần xong chưa, ai ngờ cửa phòng đúng lúc bị kéo ra.

“Ặc”. Thẩm tiểu thụ hơi xấu hổ.

“Tỉnh rồi ư?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn cười.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng vào trong nhìn. “Sao rồi?”

“Ngâm môn chủ đã vẽ ra bản đồ, chúng ta đang nghiên cứu bước tiếp theo của kế hoạch”. Tiêu Triển ở bên bàn nói. “Muốn vào nghe không?”

Thẩm Thiên Lăng nhìn thoáng qua nam nhân của hắn.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Ngươi muốn thì cứ nghe”

Thẩm Thiên Phong thấy vậy, yên lặng thở dài.

Đệ đệ nhà mình nhìn cứ như bán cho Truy Ảnh cung rồi vậy.

Thật là... tâm trạng phức tạp.

Ngâm Vô Sương vẫn cúi đầu nhìn bản đồ, chưa từng nhìn tới Thẩm Thiên Lăng.

“Không ngờ trong Thiên Ổ Thủy trại lại có nhiều địa đạo như vậy”. Tiêu Triển mở ra bản vẽ. “Không biết nơi nào có cơ quan nữa, lỡ không cẩn thận đứt dây động rừng, chỉ sợ mất nhiều hơn được”

“Theo suy đoán của ta, Phượng Cửu Dạ tạm thời sẽ không hạ sát thủ với các chương môn”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nếu không cũng không không công mà nhốt lâu như vậy”

“Đây cũng là điều ta sợ nhất”. Tiêu Triển nói. “Tuy mười mấy tên ngốc kia võ công cũng không tốt lắm, nhưng cùng nhau phát điên thì cũng khó giải quyết”

“Nếu quả thật có khí phách, lúc bị bắt thì nên cắn lưỡi tự sát, cũng đỡ khiến người khác khó khăn”. Về mặt Ngâm Vô Sương vẫn vô cảm.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đây quả thật là võ lâm chính đạo bàn việc sao, chẳng lẽ không phải nên tình cảm dạt dào, ý chí chiến đấu sục sôi, uống máu ăn thề nhất định phải cố hết sức cứu người ư? Sao lại tỏ ra ghét bỏ rõ ràng như vậy.

Các người tôn trọng phim truyền hình chút đi!

“Có thể tìm người trà trộn vào không?”. Thẩm Thiên Phong nói. “Thiên Ổ Thủy trại tuy nhiều lương thực nhưng dù sao cũng vừa trải qua kiếp nạn, người của Ma giáo và Khương Cốt bang lại nhiều như thế, luôn phải có người đưa gạo và rau vào”

“Đây cũng là ý hay”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Ta dịch dung trà trộn vào, chắc là có thể tra xét được nhiều”

Sao lại là người! Thẩm tiểu thụ nhỏ nhen một chút, lẽ nào không phải Ngâm Vô Sương hay gì đó ư?

“Ta lập tức phái ám vệ điều tra”. Thẩm Thiên Phong nói. “Trễ nhất sáng mai sẽ có kết quả”

Ngâm Vô Sương cau mày. “Lỡ bị phát hiện thì sao?”

A phi phi phi, miệng lưỡi xui xẻo! Thẩm Thiên Lăng ra sức xua đi cái xui, sau đó dùng ánh mắt lo lắng nhìn nam nhân của hắn – Phượng Cửu Dạ đã luyện thành Biến Thái chương, bên trong còn có rất nhiều chim báo tang và người của Ma giáo, lẽ như...

“Trước hết thám thính xem có cơ hội trà trộn vào không”. Tần Thiệu Vũ nói. “Còn những chuyện khác, bây giờ thảo luận thì hơi sớm”

Thẩm Thiên Phong gật đầu, gọi ám vệ nhà mình tới phân phó vài câu.

Ám vệ Truy Ảnh cung ngồi xổm trên nóc nhà nhìn bọn hắn rời khỏi, trong lòng hơi hâm mộ và ghen tị.

Bọn ta cũng muốn đi làm nhiệm vụ!

“Vậy hôm nay tạm dừng tại đây”. Thẩm Thiên Phong nói. “Mọi người một đêm chưa ngủ, nghỉ ngơi một chút rồi ăn cơm chiều thôi”

Khuôn mặt Ngâm Vô Sương cực kì mệt mỏi, chân mày cũng nhăn lại tái nhợt, nhìn thật khiến người ta đau xót!

Hồ ly tinh! Đầu óc Thẩm tiểu thụ cực kì nhỏ nhen!

“Nghỉ ngơi đi, Lạc Tuyết công tử để ta chiếu cố là được”. Tiêu Triển nói. “Tối qua hắn cũng lo lắng cho người, ta qua xem hai lần, đến tận sáng nay mới ngủ”

Ngâm Vô Sương gật đầu, cáo từ về chỗ ở.

“Người có muốn ngủ hay không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi Tần Thiệu Vũ.

Tần Thiệu Vũ lắc đầu. “Hôm nay sự phụ tới”

“Thế à?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

Tiêu Triển nghe vậy cũng bất ngờ. “Quý Thủ tiền bối đã từ Nam Hải quay về ư?”

“Sư phụ ngày xưa từng thề rằng cả đời cũng không bước vào Trung Nguyên nửa bước”. Tần Thiệu Vũ nói.

“...”. Tiêu Triển lộ vẻ mặt khó hiểu.

“Là một sư phụ khác của ta”. Tần Thiệu Vũ bình tĩnh nói.

Tiêu Triển nghe vậy cười nhạt. “Chuyện bội bạc này e rằng chỉ có Tần cung chủ mới có thể làm được”

“Ê!”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy lập tức không vui. Dù gần đây ta không ghét người, nhưng không có nghĩa người có thể nói nam nhân của ta như vậy a!

“Là sư phụ của Lăng nhi, ta đương nhiên phải gọi theo hần”. Không sai, Tần cung chủ là cố ý muốn khoe khoang, sở thích cực kì biến thái!

Tiêu Triển sững sốt nhìn Thảm Thiên Lăng.

“Đúng vậy, sư phụ ta, vừa mới báỉ sư”. Thảm Thiên Lăng gật đầu.

“Là ai?”. Tiêu Triển hỏi.

Thảm Thiên Lăng suy nghĩ một chút, quay đầu hỏi Tần Thiệu Vũ. “Sư phụ chúng ta tên gì?”. Mới vừa rồi suýt nữa nói ra Thái Ất chân nhân!

Tiêu Triển và Thảm Thiên Phong không nói gì nhìn hần.

Tần Thiệu Vũ nói. “Tinh Đấu chân nhân”

Tiêu Triển nhất thời dùng vẻ mặt bị sét đánh mà nhìn Thảm Thiên Lăng.

“... Người có ý kiến ư?”. Thảm Thiên Lăng bị hần nhìn chằm chằm đến sồn gai ốc.

“Chân nhân đã biến mất khỏi giang hồ hơn mười năm, người có chắc là hần không?”. Tiêu Triển tỏ ra hoài nghi.

“Đương nhiên, tiểu phượng hoàng cũng là hần cho ta”. Thảm Thiên Lăng gật đầu.

Cho nên Tần Thiệu Vũ không chỉ đoạt người của mình, mà còn báỉ hai vị cao thủ danh chấn giang hồ ngày xưa làm sư phụ?

Nghĩ đến đây, nét mặt Tiêu Triển nhất thời khó diễn tả thành lời.

Thật ra hần tuổi trẻ nổi danh nên vẫn tự kiêu, rất ít khi hâm mộ một người. Nhưng chỉ có Tần Thiệu Vũ, hần quả thật hận không thể trực tiếp quyết đấu trên đỉnh núi mấy ngày mấy đêm, cho đến khi trút hết giận trong lòng mới được.

May mắn như vậy, sợ là tìm khắp thế gian cũng khó tìm ra một người.

“Người cũng nghỉ ngơi một chút đi, dưỡng sức xong mới có thể đối phó với Ma giáo”. Thấy sắc mặt hần hơi phức tạp, Thảm Thiên Lăng thật lòng an ủi một chút, rồi quay đầu nhìn đại ca hần. “Người...”

“Ta cũng sẽ nghỉ ngơi sớm một chút”. Thảm Thiên Phong cắt ngang hần.

“Ai bảo người nghỉ ngơi sớm một chút?”. Thảm Thiên Lăng bất mãn. “Ta muốn người đi chăm sóc Diệp cốc chủ, ám vệ nói buổi trưa hần chỉ ăn một chén cháo nhỏ”

Thảm Thiên Phong: ...

“Mau đi”. Thảm tiểu thụ nghiêm túc căn dặn.

Thảm Thiên Phong rất muốn ngửa mặt lên trời thở dài, lão tử sao lại có một đệ đệ nhiều chuyện như vậy.

“Thiên Phong tự có tính toán của riêng mình”. Tần Thiệu Vũ kéo Thảm Thiên Lăng ra ngoài. “Đừng xen vào việc của hần quá mức”

“Người nói xem có phải đại ca của ta bội tình bạc nghĩa hay không?”. Sức tưởng tượng của Thảm Thiên Lăng rất phong phú.

Thẩm Thiên Phong ở trong phòng nghe được, suýt nữa hộc máu.

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Chắc là không, dựa theo hiểu biết của ta về Diệp Cẩn, nếu quả thật như vậy, hiện tại hẳn phải cầm dao truy sát Thiên Phong khắp nơi mới đúng”. Còn lâu mới chịu cho Thẩm Thiên Phong chăm sóc, chứ đừng nói đến việc liều mình che chắn cho Thẩm Thiên Phong mà bị thương.

Cho nên trong đó nhất định có một câu chuyện tình lâm li bi đát a! Tất nhiên còn phải cầu huyết hơn các kịch bản phim!

Thẩm Thiên Lăng hơi tiếc nuối và khó chịu, thật cực kỳ muốn biết!

“Đừng nghĩ nữa, cùng ta đi chuẩn bị khách phòng cho sư phụ thôi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dựa theo hẹn trước, đêm nay ông ấy sẽ tới”

104. Chương 102: Mật Thám Này Nọ Quả Thật Đáng Ghét

“Người phái người báo với sư phụ chúng ta ở đây sao?”. Thẩm Thiên Lăng vừa đi vừa hỏi.

“Không có”. Tần Thiệu Vũ lắc đầu.

Thẩm Thiên Lăng bối rối. “Vậy sao sư phụ tìm được chỗ này?”

“Bởi vì có nó ở đây”. Tần Thiệu Vũ ôm tiểu phượng hoàng từ dưới đất lên.

“Chíp!”. Cục Bông ra sức ưỡn ngực.

“Nó?”. Thẩm Thiên Lăng hơi khó hiểu.

“Phượng hoàng lớn có thể cảm nhận được nó và mang sư phụ tới”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng bật cười. “Hoá ra còn có nhiều tác dụng như vậy”

“Đợi nó lớn lên thì sẽ bảo vệ được người”. Tần Thiệu Vũ đặt tiểu phượng hoàng vào ngực Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng cong khoe miệng. “Nó bảo vệ ta, vậy người làm gì?”

Tần Thiệu Vũ hơi sững sốt, sau đó quyết đoán ném con trai ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng cảm giận ở ngoài cửa sổ kháng nghị!

“Ta đương nhiên sẽ bảo vệ Lăng nhi suốt đời”. Tần Thiệu Vũ cụng trán hấn.

“Chuyện dịch dung trà trộn vào Thiên Ổ Thuỷ trại, hay là để người khác đi?”. Thẩm Thiên Lăng vẻ mặt đầy chính nghĩa. “Ví dụ như Ngâm môn chủ, ta thấy hấn rất hợp”

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Vì sao?”

“Vì hấn là hồ ly tinh!”. Thẩm Thiên Lăng ngồi bên giường. “Cho nên sẽ biết thuật ẩn thân, đừng nói là Thiên Ổ Thuỷ trại, cho dù hoàng cung đại nội cũng không thành vấn đề!”. Giống như Tô Đát Kỉ vậy!

Không sai, đối xử với tình địch cần phải vô tình như gió thu!

“Đừng lo”. Tần Thiệu Vũ ngồi bên cạnh hấn, vươn tay ôm hấn vào lòng. “Chỉ là ẩn nấp thám thính tin tức thôi, không phải đi đánh nhau”

“Vậy thì sao, nếu như bị phát hiện thì cũng nguy hiểm như nhau”. Thẩm Thiên Lăng nhũ mày.

“Nếu đổi thành trước kia, ta làm việc sẽ không lo lắng tới hậu quả”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hấn. “Nhưng bây giờ khác rồi”

Thẩm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn hấn.

“Ta có người”. Tần Thiệu Vũ nhấn mạnh từng chữ. “Cho nên chuyện gì không nắm chắc ta sẽ không làm”

“...Ừ”. Thảm Thiên Lăng vỗ vỗ ngực hần. “Vậy ngươi phải cẩn thận”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, cúi đến gần đôi môi mềm mại.

Thảm Thiên Lăng nhắm mắt lại, hơi ngửa đầu đáp lại.

Sau đó Cục Bông giống một viên đạn pháo mà phóng tới, nếu không phải Tần Thiếu Vũ phản ứng nhanh bắt được thì suýt nữa đã đập vào mặt Thảm Thiên Lăng.

“Chíp!”. Trên cổ Cục Bông trọc một mảnh lông, lộ ra thịt trắng nõn, đôi mắt đen đầy uỷ khuất.

“Sao vậy?”. Thảm Thiên Lăng hết hồn, vội ôm tiểu phượng hoàng vào lòng.

Cục Bông cuộn thành một Cục Bông, rõ ràng cực kì tổn thương!

“Ai bắt nạt ngươi?”. Thảm Thiên Lăng giận không chịu nổi!

Nhất định là tuyệt diệu của hồ ly tinh, thật quá đáng thế mà dám ăn hiếp con trai ta, món nợ này ta phải đòi về!

Vừa dứt lời, ngoài phòng truyền đến tiếng Diệp Cẩm hô lên. “Phượng hoàng?”

Tần Thiếu Vũ mang Thảm Thiên Lăng ra cửa, nhìn thấy một con phượng hoàng bảy màu đang đậu trên cây ngô đồng, ánh nắng chiều chiếu ra ánh sáng lưu ly bảy màu, xung quanh đầy khí chất vương giả không ai sánh được.

“... Chíp!”. Cục Bông chui vào vạt áo Thảm Thiên Lăng, cự tuyệt gặp lại ca ca!

Những người còn lại nghe được động tĩnh cũng chạy ra. Phượng hoàng lớn lắc lắc cái đầu, đáp xuống trước mặt Thảm Thiên Lăng dịu dàng cọ cọ.

Thảm Thiên Lăng vuốt ve lông vũ trên đầu nó, đáy mắt có chút vui mừng.

“Chân nhân đến ư?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu, ngẩng đầu nhìn về nơi xa.

Một con phượng hoàng bảy màu khác đang giương cánh hướng tới bên này, lúc cánh chim vung lên, ánh mặt trời cũng bị che khuất.

“Sự phụ!”. Thảm Thiên Lăng vỗ tay.

Tinh Đấu chân nhân cười vui vẻ, nhảy xuống khỏi người phượng hoàng.

“Chíp!”. Cục Bông nghe được tiếng động, nhanh chóng chui ra, phành phạch nhào vào lòng chân nhân, ngửa cổ bị mất lông lên cho hần nhìn – bị ca ca摸摸 đó!

Quả thật uất ức không chịu nổi!

Phượng hoàng lớn lạnh lùng liếc đệ đệ, cực kì kiêu ngạo!

Thảm Thiên Phong cung kính nói. “Văn bối...”

“Đừng văn bối nữa, ta đã biết”. Chân nhân khoát tay cắt ngang. “Hiện nay võ lâm cũng chỉ còn dựa vào mấy người hậu bối các ngươi thôi”

“Tiền bối quá khen”. Thảm Thiên Phong nói. “Đầu tiên là cứu đệ đệ ta, bây giờ lại đến giúp đỡ, cả công lẫn tư Thảm mỗ đều vô cùng cảm kích”

Tinh Đấu chân nhân quan sát hần một chút. “Có nề nếp, quả thật làm được Minh chủ võ lâm”

“Chíp chíp chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngước đầu hồi lâu cũng không được an ủi, cực kì sốt ruột. Ít nhất cũng phải xem xét chút chứ!

“Mọi người vào nhà nghỉ ngơi trước đi”. Tần Thiếu Vũ nghiêng người nói. “Ta bảo người đi pha trà”

“Sự việc thế nào rồi?”. Tinh Đấu chân nhân vừa đi vừa hỏi.

Tần Thiếu Vũ đem chuyện mật thám kể lại cho hắn, lại nói. “Ta định tìm cơ hội dịch dung thành người khuân vác rau mà trà trộn vào Thiên Ổ Thủy trại”

Thẩm Thiên Lăng vừa pha trà cho sư phụ, vừa cực kì hi vọng hắn có thể giận tím mặt nói các câu như “Quyết định tệt hại gì thế này, người trà trộn vào Thiên Ổ Thủy trại làm gì, rõ ràng nên để Ngâm Vô Sương đi”! Nhưng chân nhân sau khi nghe xong thì gật đầu nói. “Đây cũng là một phương pháp”

Thẩm tiểu thụ nhất thời thất vọng, sao lại chẳng có thần giao cách cảm chút nào!

“Hiện tại chim báo tang của Ma giáo có hơn một ngàn con”. Thẩm Thiên Phong nói. “Hơn nữa còn dưới tác dụng của cổ độc, sức chiến đấu ít nhất... tăng gấp đôi”

“Không phải chuyện gì lớn, người đừng lo”. Tinh Đấu chân nhân nói. “Dù hung dữ hơn nữa thì cũng chỉ là loài chim bình thường mà thôi, không phải đối thủ của phương hoàng”

“Cho nên nếu mười mấy bao... chừng môn kia không bị bắt thì bây giờ chúng ta có thể sẵn sàng tiến vào Thiên Ổ Thủy trại ư?”. Tiêu Triển trong lòng hậm hực, nhưng nể mặt tiền bối mà chủ động bỏ bớt chữ “bao cỏ”!

Chân nhân gật đầu. “Đúng là bao cỏ thật!”

Tiêu Triển: ...

“Ta đã phái người thám thính trước, chắc là sáng mai sẽ có tin tức, xem có thể trà trộn vào Thiên Ổ Thủy trại hay không”. Thẩm Thiên Phong nói. “Việc này không thể kéo dài, giải quyết càng sớm càng tốt”

Bị mấy chuyện này quấy nhiễu, mọi người cũng không có tâm trạng nghỉ ngơi, vì vậy lại bàn bạc biện pháp đối phó lần nữa, cho đến khi Chu viên ngoại tới mời mọi người đi ăn thì mới phát hiện đã lên đèn.

“Người có phúc tướng”. Trên đường đến nhà ăn, chân nhân nhìn Chu viên ngoại nói. “Sẽ an hưởng tuổi già”

“Thật sao?”. Chu viên ngoại mừng rỡ, lại chần chờ hỏi. “Chẳng hay vị tiền bối này là...”

“Sư phụ là Thần toán nổi danh giang hồ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Là nửa thần tiên”

Chu viên ngoại nhất thời vui mừng quá đỗi, ngay cả ria mép cũng vểnh lên.

“Còn ta, sau này ta sẽ thế nào?”. Tìm được một người có bản lĩnh, Thẩm Thiên Lăng tò mò bước lên hỏi.

Chân nhân cười nói. “Người đương nhiên là đại phú đại quý”

“Xem nghiêm túc chút đi!”. Thẩm tiểu thụ bất mãn, ai lại nói ra câu trả lời sau một giây đồng hồ như thế chứ!

“Người tính tình lương thiện, không có lòng tham, cả đời sẽ không lo gì”. Chân nhân nói. “Tần Thiếu Vũ gặp được người là phúc khí ba đời của hắn”

“Chíp!”. Tiểu phương hoàng cũng tỏ ra tán thành.

“Còn đại ca ta?”. Thẩm Thiên Lăng lại hỏi.

“Trong lòng có nhiều vướng mắc, nếu buông được thì cũng là mệnh tốt”. Chân nhân vuốt râu nói.

“...Tiêu Triển thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng cực kì phúc hắc mà vòng vo dẫn ra người kế tiếp.

Chân nhân cười nói. “Người muốn hỏi Ngâm Vô Sương ư?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Bị phát hiện rồi, thế nhưng đừng tùy tiện nói ra chứ!

“Mỗi người có mệnh của mỗi người, biết nhiều không phải chuyện tốt”. Chân nhân vỗ vỗ đầu hắn.

Ta thật ra không hứng thú với số mệnh của hắn! Thẩm Thiên Lăng thầm phàn nàn, sau đó nghiêm túc nói. “Ta chỉ muốn biết sau này hắn có thành thân hay không thôi”. Nếu cả đời quần quýt lấy nam nhân của ta thì sao được, nghĩ thôi mà đã dọa chết người rồi!

Chân nhân hơi sững sốt, sau đó cười ha ha.

Thẩm Thiên Phong đi ở phía trước, sau khi nghe được thì tò mò quay đầu lại, rõ ràng muốn biết chuyện gì xảy ra.

“Đừng cười!”. Thẩm Thiên Lăng khấn trương. Có gì đáng cười đâu, ta rất nghiêm túc biết không!

“Ta không xem nhân duyên”. Tinh Đầu chân nhân nói. “Cũng không xem được nhân duyên”

...

Thẩm Thiên Lăng kiểm lòng không đậu thở dài.

“Vốn không thể cưỡng cầu, cái gì là của người thì sẽ là của người”. Tinh Đầu chân nhân nói. “Ông trời đưa người đến đây, đương nhiên có lý do của hần”

“... Vâng”. Thẩm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn phía trước, đúng lúc gặp Tần Thiệu Vũ quay đầu lại.

Bốn mắt chạm nhau, khoé miệng Tần Thiệu Vũ cong lên, nụ cười vừa đẹp vừa ấm áp.

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng bất giác cũng ấm áp theo, giống như có ánh mặt trời toả nắng vậy.

Chân nhân chắc lưỡi lắc đầu, vỗ lên tiểu phượng hoàng. “Giới trẻ bây giờ thật là!”

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng nghiêm túc đá móng vuốt.

Sau khi ăn tối xong, đoàn người về phòng nghỉ ngơi, Thẩm Thiên Lăng nằm sấp trên bàn. “Mệt”

“Buổi chiều nói cái gì với sư phụ vậy?”. Tần Thiệu Vũ ôm hần lên.

“Chuyện phiếm bình thường mà thôi”. Xem nhân duyên cho hồ ly tinh thì hơi >_<, không=“” nói=“” tốt=“”>

“Sư phụ thật thích người”. Tần Thiệu Vũ cởi dây cột tóc cho hần, dùng tay thử độ ẩm trong thùng nước tắm rồi thay hần cởi quần áo.

“Chíp!”. Cục Bông từ cửa sổ nhảy vào, lông vũ hơi lộn xộn.

Thẩm Thiên Lăng bật cười. “Chắc lại bị phượng hoàng lớn ăn hiếp”

Tiểu phượng hoàng nhảy tới nhảy lui, định quay về ổ đi ngủ, kết quả khi đi ngang qua gương đồng thì lơ đãng quay đầu nhìn, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người!

Thẩm Thiên Lăng chột dạ. “Nó không sao chứ?”

Tần Thiệu Vũ dờ khóc dờ cười.

Cục Bông nhìn chằm chằm cái cổ trong gương một lúc lâu, sau đó yên lặng đến phía sau ống đựng bút, cuộn thành một hình cầu đem bản thân giấu đi.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Rõ ràng trước đó vẫn không sao!

“Có lẽ hồi chiều đã quên”. Tần Thiệu Vũ nói. “Bây giờ nhìn vào gương lại nhớ tới”

Bị gián đoạn a... Thẩm Thiên Lăng rất không phúc hậu mà buồn cười, đi tới lôi con trai ra.

“Chíp”. Tiểu phượng hoàng cực kì đau thương.

Trọc rồi.

Thẩm Thiên Lăng nhìn quanh một chút, tìm trong tủ ra một bộ quần áo cũ của Tần Thiệu Vũ, cắt xuống một mảnh vải, mặt trên còn dùng chỉ bạc tinh tế phác hoạ ra hoa văn, nhìn cực kì cao cấp!

Tần Thiệu Vũ ôm hần từ phía sau, cọ cọ ở cổ.

“Đừng làm rộn”. Thẩm Thiên Lăng đẩy hần ra, sau đó thất một cái nơ con bướm trên cổ tiểu phượng hoàng, ôm nó đặt trước gương.

Chỉ bạc chiếu ra ánh sáng lung linh dưới nền, tiểu phượng hoàng nhất thời trở nên sáng chói!

“Chíp chíp!”. Đôi mắt đen nhất thời lấp lánh đầy tinh thần!

“Thế này thì đẹp rồi nha”. Thấm Thiên Lăng dùng ngón trỏ cọ cọ đầu nó.

Tiểu phượng hoàng sung sướng xoay một vòng, sau đó nhảy về ổ, đẹp không chịu nổi!

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Rốt cuộc là con trai hay con gái vậy?”

“Phượng hoàng đương nhiên muốn đẹp một chút”. Thấm Thiên Lăng quay đầu nhìn Tần Thiệu Vũ. “Đổi lại là người, nếu bị trọc một mảng, chẳng lẽ còn có thể vui sao?”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Ngủ sớm đi”. Thấm Thiên Lăng cời đai lưng cho hắn. “Một ngày một đêm không ngủ rồi”

“Không buồn ngủ”. Tần Thiệu Vũ kê vào tai hắn hôn lên.

“Ta buồn ngủ”. Thấm Thiên Lăng trừng hắn. Lúc nào rồi mà còn có tâm trạng xx!

Tần Thiệu Vũ lắc đầu cười, cúi đầu hôn hắn thật triền miên.

Đợi lúc Thấm Thiên Lăng phản ứng kịp thì đã bị bỏ vào thùng tắm.

“Ta không làm gì khác”. Tần Thiệu Vũ nhẹ nhàng xoa bóp vai cho hắn. “Ngủ sớm, ngày mai còn phải dậy sớm”

Thấm Thiên Lăng tựa vào ngực hắn, cảm thấy rất thoải mái.

“Gầy”. Tần Thiệu Vũ sờ sờ bụng hắn. “Sau này phải vỗ béo trở lại”

Thấm Thiên Lăng nhột nên né tránh. “Bây giờ mới tốt”

“Ta thích người béo một chút”. Tần Thiệu Vũ ngậm vành tai của hắn. “Cơ thể vốn yếu đuối, béo một chút mới tốt”

“Hàn độc đã lâu không phát tác”. Thấm Thiên Lăng nắm tay hắn. “Không chừng đã không sao rồi”

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ đặt cằm lên đầu vai hắn, vẫn chưa phản bác. Chỉ là trong lòng hiểu rõ, Hàn độc rất ngoan cố, không dễ dàng gì tiêu tan sạch sẽ.

Thấm Thiên Lăng lắc lắc thân thể, hai chấm đỏ trước ngực như ẩn như hiện trong nước.

Tần Thiệu Vũ bình tĩnh nhìn trời.

Thấm Thiên Lăng quay đầu lại dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hắn. “Đã nói là ngủ sớm!”

Tần cung chủ vô tội nói. “Ta chưa làm gì mà, ngay cả nói cũng chưa nói!”

Thấm tiểu thụ neho mắt lại, cực kì hung dữ.

Người người người còn dám cương lên nhanh hơn nữa không!

“Ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ cốc đầu hắn. “Ta tự giải quyết”

Thấm Thiên Lăng không nói gì, vươn tay túm tóc hắn. “Mang ta lên giường!”

Tần Thiệu Vũ bật cười.

“Cười muội người!”. Thấm tiểu thụ rất khí phách.

Tần Thiệu Vũ kéo khăn qua, lau khô hắn rồi lên giường.

Thấm Thiên Lăng quay đầu lại nhìn lên bàn, xác nhận con trai đã ngủ mới lén lút lấy tay giúp Tần Thiệu Vũ giải quyết vấn đề.

Tần Thiệu Vũ phát tay hạ rèm, ôm Thấm Thiên Lăng vào lòng.

“Người đừng sờ ta!”. Thấm tiểu thụ nhỏ giọng kháng nghị!

Ý cười trong mắt Tần Thiếu Vũ càng sâu, đơn giản xoay người đè lên hắn.

“Người... ô!”. Loại chuyện cường hôn thật cực kì tốn sức.

Vì vậy Thẩm tiểu thụ rất không khí phách mà thoả hiệp.

Trong bóng tối, hai thân thể trẻ tuổi ôm chặt lấy nhau, triền miên sắp tắt thở.

Trong lúc ngẩn ngơ, thâm nghĩ cứ như vậy không quan tâm đến bất cứ chuyện gì mà bên nhau dài lâu.

Ánh sao lấp lánh nhuốm trên bóng đêm vô biên.

Sáng hôm sau, ám vệ về báo cáo rằng Phương Cửu Dạ rất cẩn thận, mỗi lần đều phải thuộc hạ ra ngoài mua lương thực, rất ít để người ngoài vào Thiên Ổ Thủy trại.

Tiêu Triển cười nhạt. “Hắn cũng biết mình làm chuyện xấu sao”

“Vậy bây giờ phải làm sao?”. Ngâm Vô Sương cau mày.

“Không giả làm người ngoài được thì giả làm người bên trong”. Tần Thiếu Vũ nói. “Còn nhớ đêm đó chúng ta lên vào thì đi ngang qua một cái sân hỗn tạp khá lớn không?”

Ngâm Vô Sương gật đầu, lúc đó trong sân có hai ba người đang phơi dưa muối.

“Nếu ta nhớ không lầm, trong sân vốn là đầu bếp của Thiên Ổ Thủy trại”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ma giáo có khoảng mấy trăm người cần ăn cơm, cho nên những người này mới may mắn tránh khỏi kiếp nạn”

“Người định dịch dung thành đầu bếp sao?”. Ngâm Vô Sương hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Bọn họ không phải người trong Ma giáo, tỉ lệ bị phát hiện không lớn lắm”

“Nhưng bây giờ chúng ta hoàn toàn không biết gì về tình huống bên trong cả, tùy tiện như vậy cũng không phải cách hay”. Ngâm Vô Sương nói. “Huống hồ lỡ bọn họ đã bị Phương Cửu Dạ mua chuộc, người đi chẳng khác nào chịu chết”

“Đúng, không được đi!”. Thẩm Thiên Lăng lo lắng trong lòng, khó thấy được đứng chung một phe với tình địch.

“Ta đương nhiên sẽ không làm chuyện không chắc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trong sân có mùi hương kì lạ, người có ngửi thấy không?”

Ngâm Vô Sương chần chờ một chút, lắc đầu.

“Là mùi của Sư Hồn hương”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bọn họ đã bị Phương Cửu Dạ hạ cổ, huống hồ đêm đó những người trong sân hành động chậm chạp, không giống người bình thường”

“Đầu bếp cũng bị hạ cổ ư?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy khó hiểu.

“Có thể khiến người ta nghe lời”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sẽ biến thành con rối không có tư duy, chỉ biết làm tốt những chuyện Phương Cửu Dạ bố trí, ngay cả nói chuyện cũng không được”

Thẩm Thiên Lăng nổi da gà.

“Đêm nay ta sẽ thăm dò Thiên Ổ Thủy trại lần nữa, nếu xác định giống như ta nghĩ, ta sẽ tìm cơ hội dịch dung trà trộn vào”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đúng lúc mọi người ở đó không thể nói chuyện, vậy càng dễ lừa gạt”

Lúc trước muốn giả thành người ngoài trà trộn vào là để nhân cơ hội bắt chuyện dò la tin tức, nhưng nếu con đường đó không đi được thì chỉ đành rút lui mà tìm đường khác. Có một ưu điểm là phương pháp này có thể ẩn nấp dài lâu ở Ma giáo, ít nhiều gì cũng sẽ có thu hoạch.

Trong phòng mọi người trầm mặc, Thẩm Thiên Lăng tuy lo lắng hàng ngàn hàng vạn thứ, nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản.

“Ta đi với người”. Một lát sau, Tinh Đấu chân nhân mở miệng nói.

“Sư phụ?”. Tần Thiệu Vũ sững sốt.

“Dịch dung ta cũng biết đôi chút”. Chân nhân nói. “Trước hết đi theo người xem xem, hướng hồ người là tướng công của Lăng nhi, ta đương nhiên phải bảo vệ người bình an”

“Khụ khụ”. Tiêu Triển bị sắc nước trà.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần Thiệu Vũ nén cười. “Đa tạ sư phụ”

“Quyết định vậy đi”. Thẩm Thiên Phong nhìn Tần Thiệu Vũ. “Nếu xác định không có gì trở ngại mới thực hiện kế hoạch, đừng cậ mạnh”

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Yên tâm, ta có chừng mực”

Có chừng mực cũng không muốn để người đi... Thẩm Thiên Lăng thâm thở dài.

Ban đêm, Tần Thiệu Vũ thu dọn đồ đạc dịch dung trên bàn. Thẩm Thiên Lăng ngồi bên giường nhìn hẩn.

“Đứa ngốc”. Tần Thiệu Vũ ngồi xổm trước mặt hẩn. “Cười cái coi”

“Cười không nổi”. Thẩm Thiên Lăng rầu rĩ nói.

“Ta cũng không muốn đi”. Tần Thiệu Vũ nhéo nhéo mũi hẩn. “Nhưng không thể không đi”

“Ta biết”. Thẩm Thiên Lăng vuốt ve gò má hẩn. “Người phải cẩn thận”

“Đương nhiên, dù kế hoạch bại lộ, ta cũng sẽ bảo vệ tốt chính mình”. Tần Thiệu Vũ đứng lên kéo hẩn vào lòng. “Có người ở đây chờ ta, ta sẽ không để mình xảy ra chuyện”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, im lặng ôm hẩn.

“Phải xuất phát”. Chân nhân ở trong sân nói.

“Chờ ta về”. Tần Thiệu Vũ hôn lên trán hẩn.

Thẩm Thiên Lăng sửa sang vật áo cho hẩn, đáy mắt tràn đầy không muốn.

“Chíp chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngồi trên bàn kêu.

“Ta đi”. Tần Thiệu Vũ xoa đầu Thẩm Thiên Lăng. “Ngủ ngon”

Thẩm Thiên Lăng rầu rĩ đáp lời, cùng hẩn ra cửa phòng.

Ngoại trừ Diệp Cẩn và Ngâm Lạc Tuyết, tất cả mọi người đều ở trong sân.

Vì vậy ai nấy đều thấy được đôi mắt tỏ của Thẩm công tử.

Thẩm Thiên Phong: ...

Tâm trạng Tiêu Triển phức tạp.

Ấm vệ ngồi xổm trên nóc nhà, quả thật tan nát cõi lòng.

Phu nhân người ta thật khiến người ta thương yêu...

Nhìn theo Tần Thiệu Vũ và chân nhân rời đi, Thẩm Thiên Lăng quay đầu về phòng, Thẩm Thiên Phong cũng vào theo.

“Đại ca chưa ngủ sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Thiệu Vũ không sao đâu”. Thẩm Thiên Phong rót cho hẩn một chén nước.

“Ta biết”. Thẩm Thiên Lăng ngồi bên bàn thở dài. Nhưng vẫn lo lắng!

“Ngủ sớm đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Đừng nghĩ miên man nữa”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, ngoan ngoãn rửa mặt lên giường.

Sau khi thấy hẩn ngủ, Thẩm Thiên Phong xoay người trở về, đúng lúc đụng vào Diệp Cẩn trong sân.

Hai người gặp nhau, bầu không khí khó tránh khỏi xấu hổ. Thẩm Thiên Phong cau mày nói. “Hơn nửa đêm sao không ngủ?”

“Trong phòng oi bức”. Diệp Cẩn kéo áo ngoài trên người sát lại. “Đi ra hít thở không khí”

“Cần quấy!”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ban đêm nhiều hơi ẩm, không sợ bị bệnh nữa sao?”

“Người quản ta”. Diệp Cẩn liếc mắt.

Thẩm Thiên Phong: ...

Diệp Cẩn không nhìn hẩn, tự mình hát một khúc đồng dao rồi ngồi trên ghế ngắm sao.

Thẩm Thiên Phong siết chặt nắm đấm.

Ấm vệ đồng loạt cảm thán, kịch miễn phí quả thật sảng khoái, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, chúng ta không chờ mong chút nào đâu nha!

Đương nhiên nếu có thể hôn nhau thì quá tuyệt vời ha ha ha ha!

Chà xát tay mà chờ!

“Ngây ra đó làm gì?”. Diệp Cẩn liếc Thẩm Thiên Phong.

Thẩm Thiên Phong hít sâu một hơi, xoay người về phòng mình, cực kì dứt khoát, ngay cả một cái lá cũng không mang theo.

Ấm vệ nhất thời há miệng sững sốt, đây là tình tiết gì chứ, không có củi khô lửa bốc còn chưa tính, thế mà lại bỏ đi. Ít nhiều gì phải quan tâm hai ba câu chứ! Cảnh này quả thật không hợp lý, cần được xoá đi làm lại.

Cửa phòng bị đóng hơi mạnh, lòng bàn tay Diệp Cẩn lạnh lẽo, trên mặt vô cảm.

Ấm vệ lo lắng nhìn hẩn, đừng có mà một giây sau sẽ tan nát cõi lòng mà khóc lên nha. Chúng ta không biết đồ đâu!

Diệp Cẩn nhắm mắt lại hóng gió, đáy lòng chán nản.

Gió lạnh thổi qua, nhện không được che miệng ho khan.

Tiếp tục như vậy nữa liệu có sinh bệnh hay không? Ấm vệ hơi lo lắng, vừa chuẩn bị xuống dưới khuyên hẩn về phòng thì cửa phòng Thẩm Thiên Phong lại mở ra.

Ấm vệ lập tức dùng ánh mắt thấu hiểu mà nhìn nhau, đã nói sẽ không kết thúc đơn giản như vậy mà ha ha ha ha.

“Người lại ra đây làm gì?”. Diệp Cẩn căm tức nhìn hẩn.

“Về phòng”. Thẩm Thiên Phong lạnh lạnh nói.

“Người dựa vào cái gì quản ta?”. Diệp Cẩn cười nhạt.

Ấm vệ thầm lắc đầu, quả nhiên kém xa phu nhân nhà ta. Lúc này rõ ràng ngoan ngoãn một chút mới khiến người ta thương yêu. Nếu như có thể hức hức một chút thì càng tốt!

Thẩm Thiên Phong bước nhanh đến, khom lưng bế Diệp Cẩn lên.

Ấm vệ đồng loạt khen ngợi, thiếu gia làm tốt lắm!!!

“Thả ta xuống!”. Diệp Cẩn ra sức giãy dụa.

Thẩm Thiên Phong không để ý hẩn chống cự, trực tiếp ôm người về phòng.

Thật là... cực kì nam tính!

105. Chương 103: Lẻn Vào Thiên Ổ Thủy Trại!

“Không được làm loạn nữa!”. Sau khi vào phòng, Thẩm Thiên Phong đặt Diệp Cẩn lên giường, giữa hai chân mày lộ ra tức giận mơ hồ.

“Năm ấy nói đi là đi, hiện tại có tư cách gì quản lão tử?”. Diệp Cẩn đẩy hấn ra, kéo chăn trùm đầu. “Cút!”

Môi Thẩm Thiên Phong giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì, thậm chí dài xoay người ra khỏi phòng.

Ám vệ thấy thế rất thất vọng, sao có thể ra nhanh như vậy chứ, quá nhanh luôn! Như vậy chúng ta biết tưởng tượng thế nào đây?

Bóng đêm đã sâu, Thẩm Thiên Phong lại chẳng hề buồn ngủ, vì vậy nhảy lên cây nhìn bầu trời đầy sao sáng mà thần thờ.

Gió mát thổi qua, làm rơi nhiều đoá hoa. Ám vệ tiện tay ném qua một bầu rượu, dùng ánh mắt “Nam nhân ai cũng hiểu” mà nhìn hấn!

Thẩm Thiên Phong lắc đầu cười. “Đa tạ!”

Không cần đa tạ! Ám vệ nhin không được uốn ngược, chúng ta là một nhóm quần bông thân thiết!

Hơn nửa bầu rượu vào cổ họng, trong lòng Thẩm Thiên Phong cũng bình tĩnh không ít, liếc mắt nhìn về tiểu viện, chỉ thấy trong phòng Diệp Cẩn nhạt nhoà ánh đèn, chiếu ra hình bóng loang lổ bên song cửa sổ.

Ám vệ đồng loạt nâng cằm thờ dài, nhìn cửa sổ cũng dịu dàng như vậy, thật là tan nát cõi lòng!

Mà ở Thiên Ổ Thủy trại, Tần Thiếu Vũ đang cùng Tinh Đấu chân nhân ẩn nấp trong sân lớn, xuyên qua khe cửa mà nhìn vào trong. Ngoài hai người còn có Triệu Ngũ và hai ám vệ.

Trên giường lớn có bảy tám người ngủ, già có trẻ có, thậm chí nam nữ cũng không tách ra. Trong phòng toả ra mùi hương kì lạ, ngọt đến mức ghê tởm.

“Người tận cùng bên trong là Chu Đại Hồ Tử, là tạp dịch giúp việc bếp núc và nấu nước”. Tần Thiếu Vũ thấp giọng nói. “Chiều cao giữa ta và hấn tương tự, hơn nữa có râu quai nón che khuất, có thể giả giống tám chín phần”

Chân nhân gật đầu. “Ông lão ngoài cùng là ai?”

“Không biết, có điều nhìn lớn tuổi, chắc không phải làm việc nặng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tám chín phần là đầu bếp”

“Nghĩ cách đưa hai người này ra”. Chân nhân nói. “Ta và người sẽ giả bọn họ”

“Nhưng ông lão kia hình như lưng còng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thân hình cũng không cao”

“Không sao”. Chân nhân nói. “Tuy ta lớn tuổi, nhưng giả lưng còng thì dư sức”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, để an toàn lại đốt thêm một thanh An Hồn hương, xác định mọi người trong một thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại mới lách người nhảy vào phòng.

Chu Đại Hồ Tử tiếng ngáy rung trời, trong miệng còn mơ hồ nói mơ. Tần Thiếu Vũ nâng một chưởng đánh hấn hôn mê bất tỉnh, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thay y phục và dịch dung, đem Đại Hồ Tử giao cho Triệu Ngũ. “Mang ra ngoài giao cho Hoa Đường, xem có thể trị hay không”

Chân nhân cũng bắt chước làm theo, giả trang thành đầu bếp lưng còng.

Triệu Ngũ và ám vệ nâng hai người lên nhảy ra cửa sổ, rất nhanh biến mất trong màn đêm.

“Lòng bàn tay biến thành màu đen, đều là trúng cổ”. Tần Thiếu Vũ kiểm tra sơ qua một chút. “Cổ độc lại còn thêm Dẫn Hồn hương, Phượng Cửu Dạ ngay cả những tạp dịch tay không tác sát này cũng phòng bị như vậy”

“Cho nên tám chín phần những chương môn kia cũng trúng cổ”. Chân nhân thờ dài. “Sợ là khiến chúng ta đau đầu”

Trong sân truyền tới tiếng nói chuyện, Tần Thiệu Vũ và chân nhân liếc nhau, nhanh chóng nằm về trên giường.

Cửa phòng bị người dùng lực mạnh đá văng ra, mấy người của Ma giáo tiến đến đếm số người, sau đó đá vào một nam nhân. “Đứng lên đứng lên!”

Tần Thiệu Vũ nhú mào, trong phòng lúc trước bị mình dùng qua An Hồn hương, người nọ e là một lúc lâu cũng không tỉnh.

“Đừng ngủ, mau tỉnh lại!”. Kêu vài tiếng không phản ứng, mấy người Ma giáo nhất thời không kiên nhẫn, trực tiếp xách hắc lên.

Tần Thiệu Vũ nắm chặt ám khí trong tay, trong đầu còn đang suy nghĩ biện pháp đối phó thì nam nhân bị xốc dậy đúng lúc tỉnh lại, mơ màng hỏi. “Có việc gì?”

“Đi làm năm tô mì xào, nhanh lên!”. Người trong Ma giáo giục.

Nam nhân hờn dỗi đáp lời, sau đó chậm chạp ra cửa, cứng nhắc đi vào bếp ở sát vách.

“Không ngờ cổ độc của bà lão kia lại có chút hữu dụng”. Người của Ma giáo ngồi bên bàn, vừa chờ mì xào vừa nói chuyện phiếm. “Sau khi hạ vào thì ngày càng nghe lời”

“Đúng vậy”. Tên còn lại cười nói. “Năm tháng nữa, đợi giáo chủ chuẩn bị xong thì ngày san bằng Bạch đạo võ lâm cũng sắp tới”

“Đến lúc đó giáo chủ nhất thống giang hồ, muốn đánh vào kinh thành cũng không phải việc khó”. Lại có người nói. “Hiệu lệnh võ lâm thì tính là cái gì, khắp thiên hạ cũng đều là của Giáo chủ”

Tần Thiệu Vũ nghe được thì chán ghét, rõ ràng là bao cớ nhưng hết lần này đến lần khác lại muốn thôn tính thiên hạ.

“Kêu thêm người vào giúp hắc đi, làm cho chúng ta thêm mấy tô. Bắt cóc suốt đêm, một chén mì xào cũng đủ”. Có người tiện tay ném một đồng tiền qua, vừa vặn đập trúng mặt chân nhân. “Ông lão kia, đứng lên, đến xào vài món thức ăn, lại nấu thêm ít canh nữa”

Chân nhân loạn choạng đứng lên, hai mắt mê mang.

“Ngậy ra làm gì, nhanh đi!”. Người trong Ma giáo hung ác thúc giục.

Chân nhân chậm chạp xoay người, cứng ngắc ra cửa giống nam nhân kia.

“Tay chân chậm chạp, nếu không phải hắc nấu thức ăn ngon thì lão tử đã sớm chém hắc từ lâu”. Một người bắt mồm hùng hổ.

“Vài ngày nữa, có khi sẽ có cơ hội cho người giết người phát nghiệm”. Người còn lại nói. “Bạch đạo kiêu ngạo nhiều năm như vậy, lần này cho biết mùi”

“Giáo chủ đã luyện thành thần công, lại bắt nhiều chủng môn như vậy, Bạch đạo lần này sợ rằng khó vùng lên được nữa”

Tần Thiệu Vũ nằm nghiêng trên giường, tập trung muốn nghe bọn hắc nói ra địa điểm giam giữ mọi người trong Bạch đạo. Đáng tiếc bọn họ đã đổi chủ đề, bắt đầu bàn tán nếu tương lai Phượng Cửu Dạ thống nhất võ lâm thì mình sẽ đòi làm chức vị gì. Vừa nói nước bọt vừa văng tứ tung, nghiêm nhiên xem như việc này đã là chắc chắn.

Một đầu bếp nữ khoảng bốn mươi tuổi bên cạnh ngáp một cái, xoay người ôm Tần Thiệu Vũ.

Tần cung chủ: ...

Ngày mùa hè áo lót rất mỏng, đầu bếp nữ lại từng sinh năm sáu đứa con, vì vậy vòng 1 cực kì hùng vĩ. Tần Thiệu Vũ bị nàng ôm chặt, động cũng không được mà không động cũng không được, quả thật chính là sống không bằng chết. Trong phút chốc, trong đầu Tần Thiệu Vũ lại hiện lên gương mặt Thẩm Thiên Lăng.

Nếu bình dấm chua nhà mình thấy cảnh này, đoán rằng phải tức đến ngất xỉu...

May mà không lâu sau, trong bếp đã làm xong cơm nước. Nam nhân lúc này quay về trên giường ngủ vù vù, chân nhân cũng còng lưng vào phòng.

“Đi thôi, trời cũng trở lạnh, ăn xong thì ngủ sớm một chút!”. Mấy người Ma giáo ồn ào ra ngoài, cửa phòng bị khoá lại lần nữa. Tần Thiếu Vũ thở phào nhẹ nhõm, đẩy đầu bếp nữ ra ngồi dậy – sắp bực bội chết!

Chân nhân: ...

“Không được nói với Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ có nỗi khổ khó nói.

Chân nhân ho khan hai tiếng.

“Mới vừa nghe bọn họ nói, chương môn mười mấy môn phái chắc là chưa chết”. Tần Thiếu Vũ nói. “Còn có, bọn họ hình như nửa đêm đi bắt cóc, sư phụ có biết dùng để làm gì không?”

Tinh Đấu chân nhân không trả lời vấn đề của hắn, lại vỗ lên nam nhân kia một cái. “Đứng dậy”

Tần Thiếu Vũ hơi ngạc nhiên.

Nam nhân nằm trên giường không nhúc nhích.

“Giả bộ nữa coi chừng ta đánh ngươi!”. Chân nhân uy hiếp.

Nam tử vẫn chưa động dậy.

Chân nhân thở dài. “Ta đành phải giết người diệt khẩu vậy”

Nam nhân: ...

“Vẫn chưa chịu dậy ư?”. Giọng chân nhân bất mãn.

Nam nhân không thể làm gì khác hơn ngoài ngồi dậy, đáy mắt không mê mang như trước, hoàn toàn không có dấu hiệu trúng độc.

“Ngươi không bị gì ư?”. Tần Thiếu Vũ cau mày, ánh mắt rất nhanh quét qua những người còn lại.

“Đừng nhìn, bọn họ đều trúng độc, chỉ có ta không sao”. Nam nhân dựa vào ánh trăng quan sát hai người, trong mắt hơi đề phòng. “Các ngươi là ai?”

“Sao ngươi lại không bị gì?”. Tần Thiếu Vũ không trả lời vấn đề của hắn.

“Nói cho ta biết các ngươi là ai trước”. Tính cảnh giác của nam nhân rất cao.

“Nghĩ cách trà trộn vào, đương nhiên là để đối phó Phượng Cửu Dạ”. Chân nhân nói. “Trừ phi ngươi muốn gia nhập Ma giáo, nếu không chỉ có thể tin tưởng bọn ta”

Đối phương còn đang do dự.

“Ngươi chắc là nhận ra ta”. Tần Thiếu Vũ bóc mặt nạ ra.

Sau khi thấy rõ hắn là ai, nam nhân nhất thời vui mừng đứng lên. “Tần cung chủ? Ta từng nhìn thấy ngươi ở yến hội”

“Bây giờ có thể nói vì sao ngươi không trúng độc chưa?”. Tần Thiếu Vũ mang mặt nạ lại.

“Không biết, chắc là trời sinh thể chất tốt”. Nam nhân rất cuộc đời xuống phòng bị. “Hôm đó sau khi Phượng Cửu Dạ tấn công vào thì trời chúng ta lại một chỗ ép uống thuốc. Sau đó lập tức đau bụng ngắt đi, khi tỉnh dậy chỉ thấy những người còn lại đã ngây dại, ta cũng giả dạng như vậy, muốn tìm cơ hội trốn đi”

“Hồi này khói mê của ngươi cũng không khiến hắn hôn mê, chắc là trời sinh thể chất khác với người bình thường”. Chân nhân nhìn hắn. “Tên gì?”

“Trương Đại Phúc”. Nam nhân nói. “Vị tiên sinh này là...”

“Ta là Quỷ Thủ”. Chân nhân chỉ Tần Thiếu Vũ. “Là sư phụ hắn”

Tần cung chủ: ...

Quên đi, hiện tại cũng không phải lúc so đo thứ này. Sư phụ đang ở Nam Hải nên chắc cũng không biết. Nhịn thôi.

“Tiền bối làm sao biết ta đang diễn trò?”. Trương Đại Phúc bối rối.

“Ta vào bếp thì thấy người đang nhỏ nước bọt vào nồi”. Chân nhân vuốt râu nói. “Làm tốt lắm”

Trương Đại Phúc xấu hổ cười hắc hắc, lại hỏi. “Hai vị tới cứu mọi người ra sao?”

“Người biết mười mấy chương môn Phượng Cửu Dạ bắt tới ở nơi nào không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Cái này thì không biết”. Trương Đại Phúc nói. “Chúng ta vẫn bị nhốt ở nơi này, ngay cả ra cửa cũng khó khăn, khỏi nói đến chuyện thám thính tin tức”

“Ngày thường bọn họ nói chuyện người có còn nhớ không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Trương Đại Phúc lắc đầu. “Ngày thường bọn họ rất ít tới, lúc tới cũng vội vã bắt chúng ta đi nấu cơm. Tình huống ngồi trong phòng tán dóc như hôm nay rất hiếm”

Tình huống so với tưởng tượng càng không thấy manh mối, Tần Thiếu Vũ khẽ nhíu mày.

“Vừa rồi người nói cái gì cóc?”. Chân nhân đột nhiên hỏi.

“Lúc đám người Ma giáo đang chờ cơm thì nói chuyện nửa đêm đi bắt cóc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không biết Phượng Cửu Dạ muốn làm gì”

“Bắt mấy thứ độc vật này còn có thể làm gì”. Chân nhân chặc lưỡi. “Tám chín phần là muốn làm cổ độc”

“Đúng rồi, lần trước ta hình như cũng mơ hồ nghe bọn hắc nói qua, muốn đào một cái hố lớn ở phía Bắc”. Trương Đại Phúc nhớ tới một việc. “Chúng ta phải làm cơm cho bọn hắc suốt đêm”

“Phía Bắc Thiên Ổ Thủy trại là đất trũng ao đầm, dưới lòng đất sẽ có khí độc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đêm mai ta tìm cơ hội đến thám thính một chút”

“Cũng chỉ có thể hành động theo hoàn cảnh”. Chân nhân nhìn Trương Đại Phúc. “Người có bằng lòng cùng chúng ta diệt Ma giáo hay không?”

“Đương nhiên”. Nam nhân ra sức gật đầu. “Ma giáo làm nhiều việc ác, chỉ cần hai vị không ngại, ta tất nhiên cố hết sức giúp đỡ”

“Trước hết nói cho biết ông lão này am hiểu nấu món gì?”. Chân nhân chỉ vào mặt mình.

Nam nhân nói. “Trương thúc là đầu bếp giỏi nhất trong trại, Tứ Xuyên, Phúc Kiến, Quảng Đông, Hồ Nam món nào cũng rành, am hiểu nhất là chim trĩ nướng cay và cá nhám nấu rượu”

Chân nhân bình tĩnh nói. “Những món này, ta nghe cũng chưa từng nghe qua”

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Chọn phải một người có độ khó cao nhất mà nguy trang”. Dù gương mặt tương tự nhưng nếu nấu cơm thì biết giả mạo thế nào?

“Đây cũng không phải vấn đề lớn, Trương thúc là sư phụ ta, vốn chờ hắc già vị trí đầu bếp sẽ là của ta”. Trương Đại Phúc nói. “Chuyên môn của hắc ta có thể học được tám chín phần tương tự, người bình thường tuyệt đối nhận không ra”

“Như vậy thì tốt”. Chân nhân thở phào nhẹ nhõm. “Từ nay về sau nếu bọn họ gọi nấu cơm, người đi cùng ta”

“Được”. Trương Đại Phúc gật đầu, lại tò mò hỏi. “Các người mang Trương thúc và Chu Đại Hồ Tử đi đâu rồi?”

“Yên tâm đi, bọn họ không có nguy hiểm, còn có đại phu chữa bệnh”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ngược lại là người, nếu cùng chúng ta đối phó Ma giáo, chỉ sợ khó tránh khỏi gặp nguy hiểm”

“Có sợ không?”. Chân nhân hỏi.

Trương Đại Phúc thành thật nói. “Sợ”

Chân nhân bị hấn chọc cười. “Nếu hối hận thì người có thể tiếp tục giả ngu, chúng ta sẽ không ép người hợp tác”

“Không giả nữa, ta hợp tác với các người”. Trương Đại Phúc nói. “Nếu các người không đến, ta sẽ phải giả cả đời, nhưng bây giờ có lối thoát, ta dù sợ hơn nữa cũng sẽ cố gắng”

“Người thật không tệ”. Chân nhân vỗ vai hấn. “Sau khi việc này kết thúc, ta dẫn người đi ngự trù ở hoàng cung một lần”

“Thật sao?”. Trương Đại Phúc vui mừng.

“Đương nhiên, ta nói được thì làm được”. Chân nhân nói. “Sẽ cưới vợ cho người, so với nương nương và công chúa còn đẹp hơn”

Trương Đại Phúc cười hắc hắc. “Vậy thì hay quá”

Tần Thiếu Vũ dở khóc dở cười, cũng không có tâm trạng nghe hai người nói chuyện phiếm, tựa vào đầu giường thần thờ.

Sắc trời từ từ sáng lên, sự yên lặng ở Thiên Ổ Thủy trại rất nhanh bị phá vỡ. Một tiếng chuông bạc truyền từ trong viện đến, mọi người đồng loạt chậm rãi đứng dậy, hai mắt đại ra bước ra khỏi phòng.

Một nam tử áo trắng đứng ngoài cửa, vạt áo vẫn viết mấy chữ rồng bay phượng múa “Ta là Bạch Liên Hoa”. Tần Thiếu Vũ sau khi nhìn thấy thì buồn cười, người này lúc trước được Diêu Khiêm lén thả đi, không ngờ lại gặp ở đây.

“Đi nấu cơm”. Bạch Liên Hoa rung chuông bạc. “Chuẩn bị nhiều màn thầu và gà quay một chút, trước buổi trưa phải chuẩn bị đủ”

Trương Đại Phúc ồm ồm trả lời một câu, dẫn mọi người chậm rãi xuống bếp.

Tiếng xào nấu vang lên, Bạch Liên Hoa quay đầu ra ngoài, chỉ để lại hai người canh gác.

Trong phòng chính, Phượng Cửu Dạ nghiêng người tựa vào ghế tựa màu mận chín, đang lật xem một quyển sách nhỏ.

“Giáo chủ”. Bạch Liên Hoa tiến đến bẩm báo. “Đã tăng thêm người đến phía Bắc đào hầm, nay mai là có thể hoàn thành”

“Không tệ”. Phượng Cửu Dạ lạnh lùng cười. “Mười mấy người kia thì sao?”

“Kim Xà Bà Bà nhốt bọn họ trong mật thất và thả khói mê, tuyệt đối sẽ không tỉnh lại giữa chừng”. Bạch Liên Hoa nói. “Đợi cho cái hố dùng cổ phía Bắc chuẩn bị xong thì có thể nhốt bọn họ vào. Khoảng nửa tháng sau, bọn họ sẽ trở thành con rối biết võ công mà không có ý thức để cho chúng ta sử dụng”

Phượng Cửu Dạ lắc lắc chén trà trong tay, nụ cười âm lãnh quỷ dị.

Mà trong nhà Chu viên ngoại, mọi người đang tụ tập trong sân chờ Hoa Đường chữa bệnh cho hai người ám vệ mang về đêm qua.

“Sao rồi?”. Thật vất vả chờ nàng đi ra, mọi người vây quanh hỏi.

Hoa Đường nhìn hơi mệt mỏi. “Người tuổi trẻ thân thể tốt, ta còn có thể cứu tỉnh. Nhưng ông lão kia e rằng hơi trắc trở”

“Hiện tại hai người đó thế nào?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Ta đã dùng ngân châm, tạm thời không tỉnh nhưng không nguy hiểm đến tính mạng”. Hoa Đường nói. “Chắc là buổi tối sẽ tỉnh”

“Người nghỉ ngơi trước đi”. Triệu Ngũ nói. “Suốt đêm không ngủ, cũng không phải biện pháp”

Ám vệ đồng loạt lắc đầu, giọng điệu này chẳng thâm tình chút nào. Lẽ nào không phải đầm nước mắt vịn vai Tả hộ pháp, nói mấy câu tình cảm như “Người tiêu tụy như vậy, lòng ta đau như cắt” sao?

“Người ngủ một lát đi, ở đây bọn ta sẽ lo”. Thẩm Thiên Phong cũng nói. “Đừng để quá mệt”

Hoa Đường gật đầu, hướng về nơi ở của mình.

Ám vệ tập thể dùng ánh mắt sốt ruột nhìn tiểu Ngũ – ngó ra đó làm gì, mau chạy theo đi chứ, còn muốn lấy vợ hay không?

Triệu Ngũ: ...

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng tỉnh giấc, lắc lư ra cửa kêu lên hai tiếng, vui sướng dùng cặp chân nhỏ đuổi theo Hoa Đường.

Sau đó trong chớp mắt, nó đã bị ám vệ lao xuống ôm lên nóc nhà – không thể cướp vợ của tiểu Ngũ nha!

“...Chíp”. Tiểu phượng hoàng hơi mê mang.

Ám vệ ra sức xua tay với tiểu Ngũ, chúng ta đã đại nghịch bất đạo bắt có Thiếu cung chủ rồi, người còn không mau đi!

Tiểu Ngũ đau đầu không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn ngoài quay đầu theo ra ngoài.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng há mồm đòi ăn.

Thẩm Thiên Lăng vươn tay trong sân. “Xuống đây”

Cục Bông dùng tư thế đạn pháo vọt xuống.

“Béo chết mất”. Thẩm Thiên Lăng ôm nó đặt lên bàn, móc trong túi ra thịt bò khô và đậu phộng đút cho nó.

Thịt khô cay cay ngọt ngọt ăn rất ngon, tiểu phượng hoàng vừa mổ vừa dùng sức kêu chíp chíp, biểu đạt một chút vui sướng trong nội tâm. Nhưng một giây sau, nó đã bị Thẩm đại thiếu gia bóp mỏ.

Thẩm Thiên Lăng khó hiểu nhìn đại ca hấn. “Làm gì vậy?”

“Ăn thì ăn, kêu làm gì?”. Thẩm Thiên Phong lạnh lùng buông tay ra.

Thẩm Thiên Lăng >_< nói.=“” “cái=”” này=”” người=”” cũng=”” quân=””>

Làm một tiểu phượng hoàng shota, chẳng lẽ không phải nên hoạt bát đáng yêu một chút sao? Như vậy mới bình thường chứ!

“Chíp!”. Cục Bông lại kêu một tiếng, sau đó nhanh chóng trốn vào lòng Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Phong: ...

Cánh cửa bên cạnh bị đẩy ra, Diệp Cẩn khoác áo ngoài đi tới, lười biếng ngáp một cái.

Thẩm Thiên Lăng bình tĩnh, rất nhanh mà nói khê với đại ca. “Người sợ Diệp cốc chủ bị đánh thức ư?”

Thẩm Thiên Phong hừ lạnh. “Ta thấy ồn ào thôi”

Còn giả bộ, Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt tỏ ra khinh bỉ.

Kẻ dối trá...

“Sao các người đều ở trong sân?”. Diệp Cẩn hơi kinh ngạc.

Tiêu Triển kể chuyện đêm qua lại một lần.

“Cổ độc?”. Diệp Cẩn cau mày. “Ta đi xem”

“Hoa Đường đã xem rồi, người đi làm gì?”. Thẩm Thiên Phong lạnh lùng nói. “Thân thể chưa khoẻ thì đừng đi giúp vui”

“Ta và Hoa Đường trường phái khác nhau, vì sao không thể qua xem?”. Diệp Cẩn nhìn hấn một chút, xì một tiếng nói. “Người mới xen vào việc của người khác”

Sắc mặt Thẩm Thiên Phong hơi u ám.

“Xem cũng không sao”. Thẩm Thiên Lăng hoà giải. “Không chừng Diệp cốc chủ có thể trị khỏi”

Diệp Cẩn tự đẩy cửa vào phòng.

Thẩm Thiên Lăng đá đại ca hấn. “Vào xem đi”

Thẩm Thiên Phong quay đầu ra sân.

Thẩm tiểu thụ quả thật muốn quỳ lạy hấn. Ngày thường rõ ràng bình thường, sao mỗi lần đối mặt với Diệp cốc chủ lại biến thành dạng này?

Thuốc thì không thể ngừng nha thiếu hiệp!

Trong phòng đặt hai cái giường giản dị, trên đó song song nằm hai người.

Diệp Cẩn ngồi bên giường khám cho hai người một chút, sau đó quay đầu nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Có thể mượn một bộ ngân châm của Tả hộ pháp cho ta không?”

“Mượn thì được, nhưng thân thể ngươi có sao không?”. Thẩm Thiên Lăng lo lắng. “Đừng để mệt mỏi”

“Ta có chừng mực”. Diệp Cẩn nói. “Ông lão này tuổi cao, còn kéo dài sẽ gặp nguy hiểm”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng đặt tiểu phượng hoàng lên bàn. “Ta đi mượn cho ngươi”

Dù võ công cao tới đâu thì cũng là nữ nhân, vì vậy Chu phu nhân chuẩn bị cho Hoa Đường một tiểu viện riêng, cách những người còn lại hơi xa. Thẩm Thiên Lăng chạy qua thì gặp được Thẩm Thiên Phong.

“Đi đâu vậy?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Đi mượn ngân châm của Tả hộ pháp, Diệp cốc chủ nói có thể cứu ông lão kia”. Thẩm Thiên Lăng nói.

Thẩm Thiên Phong nghe vậy cau mày.

“Có ý kiến thì tự ngươi đi nói với hấn, ta không làm kẻ truyền lời”. Thẩm Thiên Lăng chạy như bay.

Sắc mặt Thẩm Thiên Phong càng khó coi, phát tay áo về phòng.

Diệp Cẩn vừa ho khan vừa xắn tay áo rửa tay, nghe ngoài cửa có tiếng động thì ngẩng đầu, sau khi thấy rõ người tới thì cười nhạt. “Không phải đã đi rồi sao?”

Thẩm Thiên Phong không nói lời nào, lấy ghế ngồi ngay giữa phòng.

Diệp Cẩn cũng lười để ý tới hấn, lấy chén nhỏ trên bàn pha thuốc bột.

“Mượn được ngân châm rồi”. Thẩm Thiên Lăng chạy về, thở hổn hển đưa túi thuốc cho Diệp Cẩn.

Thẩm Thiên Phong khiển trách. “Bao nhiêu tuổi rồi mà chẳng hề ổn trọng chút nào”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ê ngươi không dám nói đại tẩu cũng đừng khai đao với ta chứ!

Quả thật không chịu nổi!

Diệp Cẩn cởi áo ông lão ra, thăm dò hướng đi của kinh mạch.

Thẩm Thiên Phong tiếp tục trừng đệ đệ.

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài mở miệng thay đại ca hấn. “Bây giờ sẽ bắt đầu ư?”

“Ừ, dù sao cũng rảnh rồi không có gì làm”. Diệp Cẩn tắm thuốc bột lên kim. “Canh cửa cho ta, trong vòng một canh giờ không để người ngoài quấy rầy.”

Thẩm Thiên Lăng lập tức nhìn đại ca hấn – nghe chưa, kêu người đi canh cửa kia!

Thẩm Thiên Phong ho khan hai tiếng, trầm giọng hỏi. “Ngươi có nắm chắc không?”

Diệp Cẩn có tai như diếc, cúi đầu tiếp tục loay hoay với bình thuốc trên bàn.

Thẩm Thiên Phong đầy khó chịu nhìn đệ đệ hấn.

Thẩm tiểu thụ ghen hống, ta đúng là bia đỡ đạn. “Thân thể người không tốt, nếu không được thì đừng miễn cưỡng”

“Yên tâm, ta có chừng mực”. Diệp Cẩn lấy ra một chén nhỏ, sau đó dùng dao cắt cổ tay một chút.

“Ế!”. Thẩm Thiên Lăng hơi kinh ngạc.

Mà đại ca hẳn phản ứng càng khoa trương hơn.

Thẩm đại hiệp luôn trầm ổn, nay trực tiếp lật bàn lên.

Thật áp lực không chịu nổi!

106. Chương 104: Thật Sốt Ruột!

Thật ra nếu nói Thẩm đại hiệp bạo lực mà lật bàn cũng không đúng, vì hắn chỉ rất sốt ruột mà đứng lên với biên độ lớn chút thôi.

Nhưng với Thẩm tiểu thụ mà nói, chuyện đại ca hắn không cố ý lật bàn cơ bản không phải là trọng điểm. Vì vô luận Thẩm Thiên Phong có cố ý hay không, Thẩm tiểu thụ cũng đã bị đẩy xuống đất.

Thật cực kì thê thảm.

“Chíp!”. Cục Bông bị một cái chén đè lên, cảm giác cực kì buồn bực!

Diệp Cẩn: ...

“Làm gì vậy?”. Thẩm Thiên Phong nắm cổ tay Diệp Cẩn.

Vết thương rất nông, nhưng ít nhiều gì cũng bị dao cắt, máu chảy xuống dọc theo cánh tay, nhìn hơi đáng sợ.

“Ầm ỉ cái gì, ta đang làm thuốc dẫn!”. Diệp Cẩn trừng Thẩm Thiên Phong, lấy cái chén ở đầu giường ra đựng máu.

Thẩm Thiên Phong lấy một mảnh băng vải, hung hăng băng bó thật kĩ cổ tay hắn lại.

Thẩm tiểu thụ ôm tiểu phượng hoàng chắc lưỡi, băng bó cái kiểu này, người không biết còn tưởng tay Diệp cốc chủ bị chặt đứt!

“Máu cũng có thể tùy tiện lấy sao?”. Sau khi băng bó xong, Thẩm Thiên Phong giận dữ nói. “Bản thân cũng đã suy nhược sắp hôn mê rồi!”

Diệp Cẩn im lặng không lên tiếng, rút tay về, lấy thuốc bột đổ vào trong máu.

Thẩm Thiên Phong không thềm ngồi nữa mà vẫn đứng bên cạnh nhìn hắn, để phòng ngừa một giây sau hắn lại làm ra động tác kinh hãi gì nữa!

Thẩm Thiên Lăng thầm khinh bỉ đại ca hắn thật sâu. Như vậy rồi mà còn bảo không quan tâm, mấy kẻ đối trá này thật là..

Tiểu phượng hoàng lắc lắc bột phấn dính trên người, há mỏ vừa định chíp chíp một chút thì Thẩm Thiên Lăng đã nhanh tay lẹ mắt nắm lại. Thời điểm này giữ yên lặng thì tốt hơn, nếu không nhất định sẽ bị đại ca đuổi ra ngoài.

Ánh mắt Cục Bông nhất thời rất ai oán, trong vòng một ngày mà bị nắm mỏ tới hai lần.

Bởi vì ông lão tuổi tác đã cao, quá trình trị liệu của Diệp Cẩn rất chậm và rất cẩn thận để đảm bảo không sơ hở gì. Buổi trưa mùa hè trong phòng oi bức, Thẩm Thiên Phong mở ra một cây quạt, nhẹ nhàng quạt phía sau Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn không quay đầu lại, nhưng tay lại hơi cứng ngắc.

Thẩm Thiên Lăng thấy lo lắng, các người đừng biểu đạt tình cảm lúc này chứ, vì lão bá kia vẫn còn đang hôn mê!

Nếu lỡ tay sai sót gì thì sao?

Quả thật lo lắng không chịu nổi!

Thời gian từng chút trôi qua, sắc mặt Diệp Cẩn bắt đầu tái nhợt. Tập trung một lúc lâu khiến hắn hơi chóng mặt, vì vậy buông ngân châm muốn nghỉ ngơi một lát.

“Không sao chứ?”. Thẩm Thiên Phong thấp giọng hỏi.

Diệp Cẩn lắc đầu, đứng lên muốn tới bên bàn uống chén nước thì đầu gối lại bất giác mềm nhũn, toàn thân ngã về phía trước.

Thẩm Thiên Phong nhanh tay lẹ mắt ôm hắn vào lòng.

Làm tốt lắm! Thẩm tiểu thụ thầm khen một cái, sau đó ôm con trai nhanh chóng chạy ra ngoài. “Ta ra canh cửa!”

Nhất định phải để lại không gian cho đại ca và đại tẩu!

Ám vệ ngồi xổm trên nóc nhà cẩn thận vạch mái ngói, cũng thấy đặc biệt áp lực!

Nếu có thể tiến thêm một bước thì quá tuyệt vời!

“Có thể tiếp tục không?”. Thẩm Thiên Phong kề vào tai hắn hỏi.

Diệp Cẩn hơi ho khan.

“Đừng cố sức”. Thẩm Thiên Phong buông hắn ra. “Ta đi rót chén nước cho người”

Sao lại buông ra chứ, ám vệ thầm tỏ ra thất vọng. Nếu đổi thành cung chủ và phu nhân, nhất định sẽ ôm hôn suốt một nén nhang!

Sau khi uống một chén trà, sắc mặt Diệp Cẩn dịu đi không ít. Thẩm Thiên Phong nhẹ nhàng đặt tay sau lưng hắn, chậm rãi truyền chút nội lực qua.

“Đa tạ”. Giọng Diệp Cẩn rất thấp.

“Còn bao lâu nữa?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Không lâu lắm, đại khái bằng khoảng thời gian uống một chén trà là xong”. Diệp Cẩn vén tay áo lên. “Thân thể ông lão vốn cũng không tốt, ta không dám nóng vội”

Thẩm Thiên Phong gật đầu, tiếp tục đứng bên cạnh hắn.

“Sao rồi?”. Thẩm Thiên Lăng ôm tiểu phượng hoàng đứng trong sân, dùng khẩu hình hỏi ám vệ trên nóc nhà, cực kì hống chuyện.

Cục Bông cũng học hắn ngẩng đầu há mồm, cực kì ngốc nghếch.

Ám vệ nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ – chẳng có gì cả.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cơ hội tốt như vậy cũng không biết nắm bắt, đại ca hắn nên FA đi thôi!

Có Thẩm Thiên Phong ở bên cạnh chăm sóc, Diệp Cẩn rốt cuộc thuận lợi trừ cổ độc cho ông lão. Lúc rút ra cây châm cuối cùng thì sắc mặt Diệp Cẩn đã trắng bệch.

“Ta mang người về nghỉ”. Thẩm Thiên Phong ôm lấy hắn.

Diệp Cẩn giãy dụa. “Thả ta xuống”

“Lúc này mà còn muốn âm ỉ với ta nữa sao?”. Thẩm Thiên Phong cau mày.

“Âm ỉ cái rắm!”. Diệp Cẩn vô lực. “Ta chưa viết đơn thuốc”

Thẩm Thiên Phong: ...

Ấm vệ trên nóc nhà thờ dài, thời điểm này còn viết đơn thuốc cái gì, chẳng lẽ không nên ngoan ngoãn cần môi, vân vê vạt áo, nói những câu yếu đuối MOE như “Ta rất chóng mặt, không còn sức lực, người nhất định phải ôm chặt một chút nha” sao?

Chẳng thông minh bằng phu nhân nhà ta chút nào!

“Hắt xì!”. Thẩm Thiên Lăng bị nhắc đến nên nhảy mũi!

“Chíp!”. Cục Bông lắc lư, đá trân châu chơi đùa trong sân.

“Không sai, làm một Thần điều, đồ chơi đương nhiên cũng phải đắt tiền.

Bởi vì chữa bệnh rất tốn sức nên sau khi viết xong đơn thuốc, Diệp Cẩn đã ngủ suốt buổi chiều, đến giờ cơm tối mới tỉnh dậy.

“Người tỉnh rồi”. Thẩm Thiên Lăng buông sách xuống, đứng lên khỏi bàn.

“...Ừ”. Môi Diệp Cẩn hơi khô. “Giờ nào rồi?”

“Mọi người đã ăn tối xong rồi, đại ca cố ý dặn người hầm canh gà cho người”. Thẩm Thiên Lăng đỡ hần dậy, phân phó ấm vệ qua lấy. “Lão bá kia đã tỉnh, Hoa Đường đang sắc thuốc cho hần”

“Vậy là tốt rồi”. Diệp Cẩn nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt còn rất suy yếu.

“Đại ca của ta đang bàn việc với bọn Tiêu Triển, xong rồi sẽ sang thăm người”. Thẩm Thiên Lăng lại nói. “Buổi chiều hần đã tới hai lần, đáng tiếc người đang ngủ”

Diệp Cẩn ho khan vài tiếng, lấy áo ngoài khoác lên người.

“Lạnh ư?”. Thẩm Thiên Lăng đo nhiệt độ trên trán hần. “Người bị sốt”

“Ăn một chút gì đó rồi ngủ là sẽ tốt thôi”. Diệp Cẩn nói. “Buổi chiều quá mệt mỏi nên độc của chim báo tang phát tác, không có gì đáng ngại”

“Canh gà tới đây”. Ấm vệ tay chân rất nhanh nhẹn. “Còn cho thêm rau và thịt băm”

“Đa tạ”. Diệp Cẩn cười cười.

“Không cần cảm tạ ta, đều là Thẩm thiếu gia căn dặn”. Ấm vệ cực kỳ kích động. “Sợ đầu bếp làm không tốt, đại thiếu gia còn cố ý canh chừng trong bếp, nghe nói vì quá lo lắng cho cốc chủ mà đã khóc”

Diệp Cẩn: ...

Thẩm Thiên Lăng hết nói nổi. Đừng đem đại ca ta miêu tả như thiếu năng vậy chứ!

“Thật cảm động”. Ấm vệ cảm thán.

Sau đó hần bị Thẩm tiểu thụ đuổi ra ngoài.

“Người đừng để ý đến bọn họ”. Thẩm Thiên Lăng đưa canh gà cho Diệp Cẩn. “Thường ngày bọn họ nói bậy quen rồi”

“Không sao”. Diệp Cẩn lắc đầu, dùng muỗng từ từ ăn.

Tiểu phượng hoàng nhảy tới nhảy lui trên đất, nhìn vừa ngốc vừa vui sướng.

“Chừng nào nó sẽ lớn lên?”. Sau khi ăn xong, Diệp Cẩn buồn cười nhìn Cục Bông.

“Không biết, nhưng sư phụ nói còn lâu lắm”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Người rất thích tiểu phượng hoàng ư?”

“Ừ”. Diệp Cẩn gật đầu.

Thẩm Thiên Lăng nói. “Đại ca đang tìm cho người”

Diệp Cẩn: ...

“Hôm trước ta nghe hần xin sư phụ, còn dặn sư phụ đừng nói cho người biết”. Thảm Thiên Lăng nói. “Thật ra đại ca rất quan tâm người”

Diệp Cẩn tự giấu cười cười, cúi đầu không nói gì.

“Các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Thảm Thiên Lăng thật sự tò mò.

“Hần không nói cho người biết ư?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Không”. Thảm Thiên Lăng thành thật lắc đầu. Không những không nói mà còn chọc cho đại ca giận!

Cực kì nguy hiểm.

“Thật ra cũng không có gì”. Diệp Cẩn nói. “Bốn năm trước bọn ta quen biết nhau”

Mở đầu kiểu này rất tốt! Thảm Thiên Lăng lập tức lên tinh thần, sắp chạm đến chân tướng của sự việc rồi!

“Mới quen là nhờ chuyện thông thương, sau khi thân rồi thì thường xuyên giục ngựa dạo chơi ngoài thành, cứ như vậy suốt một năm rưỡi”. Diệp Cẩn tiếp tục nói.

Thảm tiểu thụ cảm thán, giục ngựa dạo chơi ngoài thành, rõ ràng chính là hẹn hò nha... Theo lẽ thường thì tất nhiên sẽ có tiến triển! Ví dụ như đang chơi thì trời mưa to, hai người chỉ có thể ở trong sơn động ủ ấm cho nhau, cảnh này chắc hẳn phải có!

Nhưng Diệp Cẩn không nói tiếp.

Thảm Thiên Lăng nhất thời sốt ruột! Sao có thể nói phân nửa như vậy chứ! Vì vậy hần cực kì súc tích mà hỏi. “Sau đó thì sao?”

“Sau đó một hôm hần đột nhiên ra đi không lời từ giả, từ lúc đó bắt đầu né tránh ta”. Giọng Diệp Cẩn thấp xuống.

Thảm Thiên Lăng: ...

Đột nhiên chuyển sang tình tiết cặn bã công thể này là sao!

“Nếu người có thể hỏi rõ hần rốt cuộc vì sao, ta nhất định vô cùng cảm kích”. Diệp Cẩn cười khổ.

Thảm Thiên Lăng đưa cho hần một chén trà, thận trọng nói. “Người chưa từng hỏi qua sao?”

“Lúc đầu có đuổi theo hỏi, nhưng hần lần nào cũng trốn tránh”. Diệp Cẩn nói. “Sau đó bắt đầu đối nghịch với ta khắp nơi”

Thảm Thiên Lăng: ...

Đại ca uống lộn thuốc sao, đúng là não tàn mà!

“Ta biết hần có nỗi khổ tâm, nhưng cũng muốn biết rốt cuộc là cái gì”. Diệp Cẩn nói. “Ta không phải kẻ đeo bám, nhưng càng không muốn lọt vào mê cung”

Thảm Thiên Lăng thầm khen ngợi đại tẩu hần một chút, thật cực kì tình nghĩa!

“Người giúp ta nhé?”. Diệp Cẩn nhìn Thảm Thiên Lăng.

Thảm tiểu thụ quyết đoán gật đầu.

“Cảm tạ”. Diệp Cẩn cười khẽ.

“Nếu là lỗi của đại ca, ta sẽ đánh hần cho người!”. Thảm Thiên Lăng rất trượng nghĩa!

Thảm Thiên Phong vừa bước vào sảnh trước, sau khi nghe thấy thì hơi sửng sốt, đang định quay đầu bỏ đi thì tiểu phượng hoàng đã kêu chíp chíp sung sướng xông tới, nhảy vào lòng hần muốn được vuốt ve. Tần Thiều Vũ không có ở đây, cho nên không thể làm gì khác hơn ngoài tìm một người có vết chai trên tay, sờ lên rất sáng khoái!

“Đại ca?”. Thảm Thiên Lăng nghe tiếng động, bước ra khỏi phòng ngủ.

Chạy không thoát, Thảm Thiên Phong không thể làm gì khác hơn ngoài ôm lấy tiểu phượng hoàng vào trong. “Diệp cốc chủ thế nào rồi?”

“Tự người xem đi”. Thảm Thiên Lăng đứng trên cùng chiến tuyến với đại tẩu.

Thảm Thiên Phong: ...

“Ta đi ngủ đây”. Thảm Thiên Lăng ra cửa.

“Chíp!”. Cục Bông do dự một chút, sau đó quyết đoán lựa chọn được vuốt ve, xoè cánh thẳng tắp!

Thảm Thiên Phong mang nó vào phòng, Diệp Cẩn đang tựa ở đầu giường nhắm mắt an thần.

“Tỉnh rồi sao?”. Thảm Thiên Lăng khom lưng đặt Cục Bông dưới đất, ngồi ở đầu giường.

Tiểu phượng hoàng lập tức không vui, nhảy từ dưới đất lên giường. “Chíp!”

Diệp Cẩn ôm nó vuốt ve, đáy mắt mang ý cười.

“Ăn cơm xong thì ngủ sớm đi”. Thảm Thiên Phong nói. “Ta ở sát vách, có gì thì gọi”

“Đa tạ”. Lần này Diệp Cẩn không đối nghịch với hắn, nhưng giọng nói lại rất lạnh nhạt, cũng không ngẩng đầu lên nhìn.

Có một số việc nếu không giải thích rõ, vướng mắc trong lòng mãi mãi cũng không xoá được.

107. Chương 105: Đoạn Ái Tình Cẩu Huyết!

Thảm Thiên Lăng tuy thức thơi mà ra ngoài nhưng vẫn rất muốn nghe lén đại ca hắn, vì vậy hèn hạ áp sát vào cửa mà nghe. Âm vệ trên nóc nhà thấy vậy lập tức cảm thán, công tử nhà ta thật MOE, cái đuôi xù nhất định cũng đang khấn trương run rẩy. Sau đó bọn họ mang Thảm Thiên Lăng nhảy lên nóc phòng, còn giúp hắn vạch ra một mảnh ngói!

Thân thiết kiểu này đương nhiên phải được LIKE một cái!

Thảm tiểu thụ dùng ánh mắt tỏ ra biết ơn, sau đó nín thở nhìn vào trong, kết quả đúng lúc nhìn thấy đại ca hắn đứng lên ra ngoài.

Í í sao lại đi rồi! Thảm Thiên Lăng hơi >_<. cơ=“” bản=“” là=“” chưa=“” nói=“” được=“” mấy=“” câu,=“” càng=“” miễn=“” bản=“” làm=“” những=“” chuyện=“”>

“Ở trên đó làm gì?”. Thảm Thiên Phong đứng trong sân cau mày.

Thảm tiểu thụ bình tĩnh nói. “Ngắm bầu trời sao bao la”

“Xuống đây!”. Thảm Thiên Phong vươn tay. “Không sợ té sao?”

Thảm Thiên Lăng thành thật đáp thang leo xuống nóc nhà, sau đó hỏi. “Cục Bông đâu?”

“Ở bên trong”. Thảm Thiên Phong dùng ánh mắt “Người dám vào lấy thử xem” nhìn đệ đệ hắn!

Thảm tiểu thụ lập tức thức thơi nói. “Vậy để nó ngủ với Diệp cốc chủ một đêm cũng được.”

“Người cũng ngủ sớm đi”. Thảm Thiên Phong xoay người về phòng.

Thảm Thiên Lăng đi theo.

“Có việc gì?”. Thảm Thiên Phong nhìn hắn.

“Nếu người không muốn ở bên Diệp cốc chủ thì đừng đối xử tốt với hắn như vậy”. Thảm Thiên Lăng nói. “Nếu không tình hình sẽ ngày càng tệ hơn”

Thảm Thiên Phong ngồi bên bàn rót chén trà. “Hắn kêu người nói sao?”

“Đương nhiên không phải”. Thảm Thiên Lăng nói. “Có điều Diệp cốc chủ muốn biết vì sao năm ấy người không từ mà biệt”

Thẩm Thiên Phong ngửa đầu uống cạn chén trà, trầm mặc không nói gì.

“Trốn tránh cũng phải có mức độ”. Thẩm Thiên Lăng bắt bình thay cho đại tẩu. “Người cứ tiếp tục như vậy thì đừng nói là Diệp cốc chủ, ngay cả ta cũng ngứa mắt”

Thẩm Thiên Phong vẫn không nói lời nào.

Thẩm Thiên Lăng quả thật muốn quỳ lạy hắn, tính nết gì thế này! Thật muốn lật bàn! Vì vậy Thẩm Thiên Lăng hắng giọng một cái, hướng dẫn từng bước. “Chuyện giữa hai người, thích chính là thích, không thích chính là không thích. Thật ra không phức tạp như ngươi nghĩ, huống chi Diệp cốc chủ ngoại trừ hay tức giận thì cũng không có khuyết điểm, ngươi còn có gì đâu mà không được tự nhiên?”

Trong phòng vẫn yên lặng, một lát sau, Thẩm Thiên Phong rót cuộc thấp giọng khàn khàn nói. “Ta có con”

“Khụ khụ...”. Một tiếng sét giáng xuống giữa trời nắng, Thẩm tiểu thụ này giờ nói chuyện khát nước nên rót trà uống, kết quả một ngụm toàn bộ cống hiến cho cái bàn.

Đại ca hắn vừa nói gì?

WTF WTF nhất định là ảo giác!

“Tiểu Cẩn nói gì với ngươi?”. Thẩm Thiên Phong nhìn Thẩm Thiên Lăng.

Đây là ánh mắt gì chứ... Thẩm tiểu thụ khẩn trương nuốt nước bọt. “Nói các ngươi vốn đang êm đẹp thì đột nhiên ngươi không từ mà biệt, sau đó còn đối nghịch khắp nơi với hắn!”

“Không từ mà biệt là vì một hiệu buồn của Nhật Nguyệt sơn trang xảy ra chuyện, ta phải về xử lý”. Thẩm Thiên Phong nói. “Mà trong lúc đó hắn bế quan chế thuốc, nửa tháng sau mới xuất quan”

Thẩm Thiên Lăng thân thiết giúp hắn rót một chén nước, bởi vì hình như chuyện rất dài, đương nhiên phải khát!

“Ta vốn định nửa tháng sau quay lại, vì vậy cũng không từ biệt với hắn”. Thẩm Thiên Phong nói. “Chuyện của hiệu buồn cũng giải quyết xong rất nhanh, trước khi đi hương thân ở nơi đó mở tiệc tiễn đưa, vì vậy ta uống hơi say”

Thẩm Thiên Lăng thăm >_< mà=“” chà=“” xát=“” tay.=“” chẳng=“” lẽ=“” say=“” rượu=“” mất=“” lý=“” trí=“” xx=“” với=“” cô=“” nương=“” nhà=“” người=“” ta,=“” vì=“” vậy=“” có=“” một=“” đứa=“” con=“” mập=“”>

Nếu vậy quả thật cận bã!

“Sau khi xong tiệc, ta muốn ra bờ sông hóng gió cho tỉnh một chút, lại có người lén theo dõi sau lưng”. Thẩm Thiên Phong nói. “Lúc đó tưởng là người của Ma giáo nên định dẫn hắn tới rừng cây hẻo lánh, sau khi ra tay mới biết đối phương chỉ là một cô nương”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Loại tình tiết phổ biến trong phim này!

“Lúc đó ta thấy nàng hơi quen mắt, muốn dừng lại hỏi là ai, đáng tiếc nàng vẫn ra chiêu chết người, còn luôn miệng nói muốn ta ném trái nỏ đau đứt từng khúc ruột”. Thẩm Thiên Phong thở dài.

Thẩm Thiên Lăng nheo mắt lại. “Là nợ phong lưu ngày xưa sao?”

Thẩm Thiên Phong cười khổ. “Trong tiếng mắng chửi của nàng, ta mới nhớ rõ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra”

Thẩm Thiên Lăng chuẩn bị tư thế bị dội một chậu nước xuống đầu!

“Năm hai mươi tuổi, ta từng bị phụ thân phái đi Tây Bắc, giúp đỡ triều đình dẹp loạn ở biên giới”. Thẩm Thiên Phong nói. “Lúc đó tuổi trẻ tự cao, không màng đến quy định trong quân đội, vì vậy thường đi uống rượu ở một lầu lầu lớn ngoài sa mạc, cũng từ đó quen biết Cửu Tam nương”

“Nàng là chủ quán rượu ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Cha mẹ nàng mất sớm, nàng cùng với ca ca muội muội lập quán rượu làm ăn. Tuy chỉ là một cô nương chừng hai mươi tuổi nhưng tính tình sáng khoái hơn nhiều nam nhân khác, ta cũng rất nhanh thân thiết với nàng”

Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài, đây chắc là mẹ đứa bé rồi.

“Sau đó một thời gian, đại ca nàng theo thương đội đi Trung Nguyên, trong đại mạc có một ít côn đồ thấy nàng không có chỗ dựa nên nảy ý định xấu trong đầu. Có lần ta vào uống rượu thì thấy mười mấy tên cướp ngựa đang ồn ào cười đùa, bắt nàng uống một vò rượu lớn”

Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Sau đó người ngựa mất mà anh hùng cứu mỹ nhân ư?”

“Bất kể là ai thấy cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn một cô gái yếu đuối bị ức hiếp”. Thẩm Thiên Phong nói. “Lúc đó ta đánh đuổi bọn cướp, Tửu Tam nương rất cảm kích nên tự mình xuống bếp làm mấy món ăn, lại uống một vò rượu với ta. Đáng tiếc chúng ta không ai để ý, vò rượu lúc trước ở trên bàn bọn cướp, tuy chưa mở ra nhưng bên trong bị bỏ thuốc”

Thẩm Thiên Lăng nâng cằm thở dài, sao lại sai sót ngẫu nhiên thế được, không chỉ là Diệp cốc chủ xui xẻo, mà cô nương này càng xui xẻo!

“Đêm đó rất phóng đảng, sáng hôm sau tỉnh rượu Tửu Tam nương nói không sao, xem như mọi thứ chưa từng phát sinh”. Thẩm Thiên Phong nói. “Trong sạch của một cô nương, sau ta có thể không bằng cảm thú mà bỏ qua. Vì vậy ta đồng ý sau khi chiến tranh kết thúc sẽ dẫn nàng về Nhật Nguyệt sơn trang”

“Sau đó thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Sau đó đại quân xuất chinh, ta sợ sau khi ta đi nàng lại bị ức hiếp nên đóng cửa quán rượu, mang nàng vào một thôn nhỏ ở biên thành chờ ta trở lại”. Thẩm Thiên Phong nói. “Chiến dịch năm đó rất gian khổ, đợi lúc biên giới ổn định đã là một năm sau. Chuyện đầu tiên sau khi ta quay về chính là tìm nàng, đáng tiếc sau đó lại phát hiện, thôn kia từ lâu đã trống vắng, bên trong mạng nhện xương cốt khắp nơi. Sau khi hỏi thăm mới biết ta đi được mấy tháng thì có một bọn cướp tới đây đánh giết, cả thôn không ai tránh thoát, toàn bộ gặp nạn”

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt đồng cảm nhìn đại ca hần.

“Lúc đó ta nghĩ nàng đã bị giết, sau khi căm giận thì một mình hướng về sa mạc, bảy ngày bảy đêm giết sạch bọn cướp”. Thẩm Thiên Phong cười khổ. “Sau đó còn bị trầm cảm một trận, cho đến khi quay về Nhật Nguyệt sơn trang mới từ từ bình phục lại”

“Rồi sao? Tửu Tam nương không chết ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. Nhất định không chết, nếu không sao có thể tới tìm đại ca tính sổ, lại vô duyên vô cớ xuất hiện một đứa bé.

“Người tới tìm ta tính sổ là muội muội của Tửu Tam nương ở quán rượu năm xưa, tên là Hồng Cô”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nàng bảo năm đó lúc bọn cướp đến thôn xóm thì hai tỷ muội nàng đều trốn thoát, quán rượu trước kia đã bị người khác chiếm, không có tin tức của đại ca, lại phát hiện tỷ tỷ có thai, thật cực khổ không có chỗ nương thân, cho nên chỉ còn cách dựa vào làm xiếc ăn xin mà vào nam, muốn đến Nhật Nguyệt sơn trang tìm ta nương tựa”

Thẩm Thiên Lăng cau mày. “Nhưng trước đó người chưa từng nói qua với cha nương”. Bỗng nhiên nghe được còn không tức chết mới lạ.

“Cho nên không có ai tin tưởng nàng”. Thẩm Thiên Phong tự giễu. “Ngay cả một cô gái yếu đuối cũng không bảo vệ được, ta thật vô dụng”

Thẩm Thiên Lăng đưa cho hần một chén trà. “Người cũng không cần tự trách, ai cũng không ngờ sự việc sẽ đến nước này”

“Nàng ngay cả cổng của Nhật Nguyệt sơn trang cũng không vào được, thậm chí chưa gặp được cả quần gia đã bị người canh cửa xem như kẻ điên mà thả chó đuổi đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Sau đó để bảo vệ tính mạng, hai tỷ muội không thể không chịu nhục sống tạm ở một thanh lâu”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Sau khi vào thanh lâu một tháng, Tử Tam nương sinh ra một đứa bé, rồi nhiễm phong hàn mà qua đời”. Thẩm Thiên Phong nói. “Sau khi muội muội chôn cất nàng xong thì dẫn đứa bé bỏ trốn khỏi thanh lâu, trời xui đất khiến mà bá các môn phái hạ lưu làm sư phụ, muốn học võ tìm ta tính sổ”

“Muội muội người ta muốn giết người cũng hợp lý”. Thẩm Thiên Lăng thành thật nói. “Tuy chuyện này từ đầu đến đuôi người không có gì sai, nhưng nếu là ta, ta cũng hận người thấu xương”

“Cho nên ta không làm gì Hồng Cô”. Thẩm Thiên Phong nói. “Tam nương đã chết, ta cũng chỉ đành thay nàng chăm sóc người nhà. Đáng tiếc Hồng Cô lại không chịu nghe ta giải thích, trước khi rời đi còn nói một câu ác độc, muốn ta cũng chịu nỗi khổ mà năm đó Tam nương từng chịu”

“Đứa bé đâu?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Nàng không chịu đưa ta, còn muốn ta khổ tâm suốt đời, nếu nghe được tin đồn ta thành thân với người khác thì sẽ giết đứa bé kia”. Thẩm Thiên Phong nói.

Thẩm Thiên Lăng hít một hơi lạnh khí. “Đó cũng là cháu nàng!”. Điên rồi sao!

“Võ công nàng không cao, nhưng chiêu thức rất âm hiểm ác độc, không giống như người bình thường luyện tập, có vài phần theo con đường ma đạo, ánh mắt cũng không thanh tỉnh”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nếu ta đoán không lầm, nàng đã hơi tẩu hỏa nhập ma”

“... Không chừng nàng lừa người thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày.

“Ta cũng nghĩ vậy nên suốt đêm giục ngựa quay về, tìm người gác cửa năm ấy mà hỏi, còn đến thanh lâu”. Thẩm Thiên Phong nhắm mắt. “Quả thật từng có một đôi tỷ muội bị đánh đuổi, tỷ tỷ hình như còn có thai, các nàng quả thật từng ở thanh lâu một tháng, sinh ra một đứa con trai ở đó. Thậm chí ta còn đi tìm bà đỡ, theo lời nàng miêu tả thì trăm phần trăm là Tam nương”

Chỉ nghe thôi mà Thẩm Thiên Lăng đã cảm giác muốn xỉu, huống hồ đại ca là đương sự!

“Ta đã phụ lòng Tam nương, lại càng có lỗi với đứa bé”. Nét mặt Thẩm Thiên Phong chua xót.

Thẩm Thiên Lăng cẩn thận nhìn hắn. “Cho nên người trốn tránh Diệp cốc chủ?”

“Hắn không cần bị ta liên lụy”. Thẩm Thiên Phong nói. “Dù hận ta, cũng tốt hơn giày vò cùng ta”

Thẩm Thiên Lăng thầm bất đắc dĩ. “Nhưng người rõ ràng không buông hắn ra được”

“Thì sao?”. Giọng Thẩm Thiên Phong khàn khàn. “Việc đã đến nước này, lẽ nào người có biện pháp tốt hơn?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Được rồi, hình như không có.

“Việc này nếu nói cho hắn biết thì càng phiền lòng mà thôi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Trước kia ta đối xử với hắn như vậy, cũng dễ khiến hắn tuyệt vọng về ta”

“Kết quả không những không đạt được mục đích, mà còn tổn thương trái tim người khác”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn. “Diệp cốc chủ thật lòng thích người”

Thẩm Thiên Phong thở dài.

“Được rồi, nói ra trong lòng cũng dễ chịu một chút”. Thẩm Thiên Lăng vỗ ngực Thẩm Thiên Phong. “Đừng nghĩ nữa, mọi chuyện luôn có biện pháp giải quyết”

Thẩm Thiên Phong cốc đầu hắn. “Học đâu ra vẻ mặt già đời này vậy?”

“Trước hết ngủ một giấc đi”. Thẩm Thiên Lăng giục hắn vào phòng trong. “Những chuyện còn lại sáng mai nói tiếp”

“Còn có gì để nói”. Thẩm Thiên Phong ngồi trên giường.

“Đương nhiên là bước tiếp theo phải làm thế nào”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc. “Diệp cốc chủ là người tốt, người không thể bỏ lỡ”

Thẩm Thiên Phong lắc đầu, tựa vào giường nhắm mắt an thần.

“Ngủ đi”. Thẩm Thiên Lăng đắp chăn cho hắn, sau đó xoay người ra ngoài.

Một loạt ám vệ đứng trong sân, dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn hắn!

Thẩm Thiên Lăng vòng qua bọn họ chạy về phòng.

Đừng như vậy chứ! Ám vệ đại nghịch bất đạo, bắt phu nhân nhà mình lên nóc phòng.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Hóng chuyện thì cùng nhau hóng!”. Ám vệ rất nghiêm túc.

“Đúng thế!”. Người bên cạnh phụ hoạ gật đầu.

“Đúng cái đầu người”. Thẩm Thiên Lăng hết nói nổi. “Các người là ám vệ hay là paparazzi vậy!”

“Dù sao rảnh rồi cũng không có chuyện gì làm”. Có người bưng hạt dưa, đậu phộng tới, còn xẻ một trái dưa hấu.

Thẩm Thiên Lăng hần giọng, sau đó nhanh chóng nói. “Lúc người vắng mặt, ta thường bị ám vệ túm lên nóc nhà, mặc kệ khóc lóc thế nào cũng không thả ta xuống, nửa đêm cũng không cho ta ngủ”

Ám vệ nhất thời khản trương. “Làm gì vậy?”

Thẩm Thiên Lăng cười hì hì. “Tập luyện một chút sau này đi méc”

Ám vệ hít một hơi khí lạnh, chúng ta nhất định sẽ phải dọn nhà xí!

“Còn muốn nghe sao?”. Về mặt Thẩm Thiên Lăng rất vô tội.

Sau đó hắn được hai ám vệ nâng lên, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai mà mang về phòng ngủ, còn trải đệm đắp chăn, sau đó xoay người chạy như bay!

Thẩm tiểu thụ nằm trên giường vui sướng một chút, sau đó đứng dậy tắm rửa súc miệng, sau khi mặc áo vào thì tiếp tục chờ ra trên giường.

Cửa sổ mở toang, có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao bên ngoài, ánh sáng cũng lấp lánh.

Thế giới này rõ ràng rất tốt đẹp, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại xảy ra những chuyện không tốt.

Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài, chuyện đại ca thật hỗn loạn, không biết giờ này Thiên Ổ Thủy trại sao rồi.

Cách xa nhau mới có 2 ngày mà đã dài đằng đẳng như đã rất lâu, cái gọi là sống một ngày mà bằng một năm chắc cũng là như thế.

Thật hi vọng hắn có thể bình yên, mau chóng trở về...

Đêm nay, Thẩm Thiên Lăng mơ màng lúc ngủ lúc tỉnh, hầu như trần trọc cả đêm. Mà bên trong Thiên Ổ Thủy trại Tần Thiếu Vũ cũng không ngủ được, chờ đêm khuya thanh vắng lên ra khỏi viện, hướng về phía bắc mà mấy hôm trước nghe Ma giáo nhắc tới để do thám.

“Nếu lỡ như có người tới kiểm tra, thấy thiếu một người thì...”. Trương Đại Phúc rất khản trương.

Chân nhân thần nhiên nhìn hắn. “Sợ ư?”

“Hơi chột dạ”. Trương Đại Phúc thành thật nói.

“Yên tâm đi, có người tới người cứ giả bộ ngủ, không cần che giấu cho hắn”. Chân nhân trấn an.

Trương Đại Phúc hơi bối rối. “Tiền bối không sợ hắn bị phát hiện ư?”

“Có sợ cũng không thay đổi được gì, cần gì phải tự khiến bản thân lo lắng”. Chân nhân nói. “Huống hồ khinh công hắn rất tốt, lại giữa đêm tối, nhất định không bị phát hiện”

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền vào một mảnh ồn ào, còn kèm theo mấy câu quát lớn “Ai?”, “Đứng lại!”.

Trong nháy mắt Trương Đại Phúc bị dọa trắng bệch.

“Quay về nằm đi, nếu có người đến, giả ngu được thì cứ giả ngu!”. Chân nhân đẩy hắn về trong chăn.

Trương Đại Phúc run rẩy nhắm mắt lại, tay siết chặt chăn.

Chân nhân cũng nằm lại trên giường, yên lặng nghe tiếng động bên ngoài.

Tiếng ồn ào nhất thời đi xa, xung quanh lại khôi phục vắng vẻ. Chân nhân khẽ nhú mào, định cân nhắc có nên ra ngoài kiểm tra một chút hay không thì một người đã nhảy vào cửa sổ.

Trương Đại Phúc hơi hé mắt, sau khi thấy rõ là ai thì trở nên vui mừng.

“Không phải đuổi theo người ư?”. Chân nhân hạ giọng hỏi.

Tần Thiệu Vũ lắc đầu, ngồi lại bên giường nói. “Ta mới ra cửa thì gặp một đội tuần tra, vì vậy trốn trong cây định tránh qua, ai ngờ cách đó không xa chạy tới một người, sau khi ngã sấp xuống thì kinh động đến bọn người Ma giáo”

“Có phải người trong Bạch đạo bị nhốt không?”. Chân nhân hỏi.

“Không phải, nhìn thân hình thì dường như là một đứa trẻ”. Tần Thiệu Vũ nói. “Hơn nữa còn là người trong Ma giáo. Lúc hắn bị bọn họ bắt, ta còn nghĩ có nên cứu hay không thì một nữ tử đã vội vã chạy tới, nói vài câu rồi mang hắn đi”

“Người không sao là tốt rồi”. Chân nhân nói. “Xảy ra việc ngoài ý muốn như vậy, đêm nay Ma giáo e rằng tăng mạnh phòng ngự, người đừng ra ngoài thì tốt hơn”

Tần Thiệu Vũ gật đầu, nằm trên giường thở dài. Lần này Phụng Cửu Dạ sắp đặt rất cẩn thận, mình lại không thể tùy ý ra ngoài, không biết kéo dài đến khi nào.

“Đừng vội”. Chân nhân vỗ vai hắn. “Làm việc lúc nào cũng phải tránh không để cho bản thân loạn lên”

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Đa tạ sư phụ giáo huấn”

“Nhắm mắt lại, tập trung tinh thần”. Chân nhân nói. “Ta dạy cho ngươi một đoạn khẩu quyết”

Tần Thiệu Vũ hơi kinh ngạc.

“Dù là gọi theo Lăng nhi, nhưng ngươi ít nhiều gì cũng gọi ta một tiếng sư phụ”. Chân nhân nói. “Cũng phải cho ngươi chút lễ vật gặp mặt”

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Đa tạ sư phụ”

“Đêm còn dài, dấu sao cũng không có gì làm”. Chân nhân nói. “Lăng nhi không thể học võ, ngươi cũng là nhân tài hiếm thấy, đáng tiếc năm ấy bái nhầm sư phụ”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Ta có thể học không?”. Sau khi Trương Đại Phúc nghe được thì hơi hâm mộ.

“Đương nhiên”. Chân nhân rất rộng rãi, bắt đầu truyền dạy từng chữ một.

Trương Đại Phúc vênh tai nghe gần nửa nén nhang, sau đó há mồm ngáp o o.

Hoàn toàn không hiểu, thật khiến người ta buồn ngủ.

Tần Thiệu Vũ luyện một đêm, hôm sau cảm thấy rất sảng khoái, kinh mạch hình như càng thông suốt.

“Tâm pháp này có thể giúp nội lực của ngươi tinh thuần hơn”. Chân nhân nói. “Đợi trừ hết khí bẩn trong cơ thể, ta sẽ dạy ngươi một bộ đao pháp”

“Đa tạ sư phụ”. Tần Thiệu Vũ điều chỉnh nội tức xong thì đứng dậy giãn gân cốt.

“Ngươi cả đêm không ngủ ư?”. Trương Đại Phúc giật mình hỏi.

Tần Thiệu Vũ gật đầu.

“Không buồn ngủ ư?”. Trương Đại Phúc rất khó hiểu.

Tần Thiệu Vũ cười cười. “Luyện công xong thì còn thư thái hơn gấp trăm lần”

“Cũng may”. Trương Đại Phúc cảm thán một chút. “May là luyện xong vẫn phải ăn cơm, nếu không thì đầu bếp mất hết việc làm”

Tiếng chuông quen thuộc lại vang lên trong sân, mọi người lại bắt đầu một ngày làm việc, hấp bánh bao, nấu cháo, sau đó chuẩn bị đưa sang phía Bắc.

Sau khi chuẩn bị xong bốn giỏ lớn đầy bánh bao, lại chờ không thấy người đến lấy, Tần Thiệu Vũ vừa cứng ngắc đồn củi trong viện, vừa âm thầm tính toán bước tiếp theo.

“Sao còn chưa tới?”. Đợi một lát, Bạch Liên Hoa rõ ràng hơi gấp gáp.

“Chắc là tiêu chảy rồi”. Người hầu suy đoán. “Hôm qua có người mua nhảm đậu phộng cũ, ban đêm nhà xí bị chen lấn muốn sập”

“Vô dụng”. Bạch Liên Hoa thiếu kiên nhẫn. “Gọi mấy đầu bếp đưa tới đi”

Người hầu nghe vậy khó xử. “Lúc trước Kim Xà Bà Bà đã dặn, tốt nhất đừng để người trúng cổ đi lung tung”

“Có ta và người đi theo, mấy tên đầu gỗ này chẳng lẽ còn có thể quấy rối?”. Bạch Liên Hoa móc chuông bạc ra lắc lắc hai cái, sau đó chỉ vào Tần Thiệu Vũ. “Lấy màn thầu đi theo ta”

Tần Thiệu Vũ mừng thầm trong lòng, buông búa trong tay xuống, giống như con rối mà nâng lên một giỏ trúc.

Bạch Liên Hoa lại gọi hai con rối khác, cùng nhau gánh đến phía bắc. Tần Thiệu Vũ thần nhiên quan sát dọc đường, chỉ thấy toàn bộ Thiên Ổ Thủy trại đều là người của Ma giáo, cùng với một bộ phận người hầu không chịu nổi tra tấn mà tự nguyện cho Phượng Cửu Dạ sử dụng.

Mấy năm nay tuy Ma giáo vẫn chưa ngừng lại, nhưng cũng không thật sự gây quá nhiều sóng gió. Nói chính xác thì đây là lần đầu tiên Phượng Cửu Dạ lộ ra thực lực. Ma giáo nhiều người như vậy, lại thêm Khương Cốt bang và chim báo tang, khó trách Phượng Cửu Dạ có thể tự tin thống nhất giang hồ. Nếu không may mắn tình cờ gặp được phượng hoàng thì hậu quả e rằng không tưởng tượng nổi.

Đoàn người hướng về phía Bắc, tuần tra ngày càng nghiêm ngặt, mặc dù tất cả mọi người đều biết Bạch Liên Hoa nhưng cũng phải kiểm tra lệnh bài mới cho vào. Từ cửa vào khe núi phía Bắc cho tới cuối ao đầm đất trũng, một đoạn ngắn mà có tổng cộng bảy cửa, có thể thấy Phượng Cửu Dạ coi trọng chỗ này bao nhiêu.

Còn chưa tới gần vùng đất trũng thì Tần Thiệu Vũ đã ngửi thấy mùi khí độc gay mũi, càng đi vào trong càng nồng nặc, khi đến nơi thì người bình thường hầu như đã không thể hô hấp, thế mà bọn người Ma giáo vẫn có thể nuốt trôi cơm.

Vùng đất trũng đã bị đào ra một cái hố to, vách đá hai bên treo hai chiếc lồng sắt lớn, bên trong đầy cóc và rắn độc, nhìn qua khiến người ta sởn gai ốc.

“Đặt xuống đi”. Bạch Liên Hoa ra lệnh. “Sau đó trở về với ta!”

Vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến một tiếng hô nhịp nhàng. “Cung nghênh Giáo chủ!”

Giáo chủ tới? Trong lòng Bạch Liên Hoa kinh ngạc, vội vàng ra đón. Những người còn lại cũng đồng loạt cúi đầu quỳ dưới đất. Trong chốc lát ở sơn cốc chỉ có Tần Thiệu Vũ và hai con rối còn lại đang đứng.

“Sao rồi?”. Phượng Cửu Dạ bịt mũi vào trong, vẻ mặt đầy chán ghét.

“Bẩm Giáo chủ, đã gần xong”. Bạch Liên Hoa nói. “Đêm qua xảy ra chút chuyện nhỏ, không biết Giáo chủ có biết không?”

108. Chương 106: Tất Cả Mọi Người Đều Nóng Nảy

“Chuyện gì?”. Phượng Cửu Dạ hỏi.

Bạch Liên Hoa kể vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

“Bảo nàng từ nay về sau xem kĩ nó!”. Trong mắt Phượng Cửu Dạ có chút không kiên nhẫn. “Nếu ngày nào đó bị người ta không cẩn thận chém chết thì đừng chạy đi đòi chết!”

“Vâng”. Bạch Liên Hoa cúi đầu nhận lệnh.

“Ba người này là sao?”. Phượng Cửu Dạ cau mày nhìn Tần Thiệu Vũ.

Nét mặt Tần Thiệu Vũ rất ngây dại, giống như con rối mà nhìn chăm chăm hòn đá xa xa.

Diễn cực tốt!

“Bẩm giáo chủ, hôm nay thiếu người nên tìm ba tên đến đưa cơm”. Bạch Liên Hoa nói. “Thuộc hạ đang chuẩn bị dẫn bọn họ về”

Chuyện không quan trọng, Phượng Cửu Dạ cũng không hỏi nhiều nữa, tiến lên nhìn vào trong hồ. “Công trình có thuận lợi không?”

“Đương nhiên”. Bạch Liên Hoa nói. “Giáo chủ nhất thống giang hồ là thiên mệnh, gần đây không mưa không gió, ngay cả ông trời cũng giúp chúng ta”

“Sớm hoàn thành thì sớm có người để luyện cổ”. Phượng Cửu Dạ nói. “Kéo dài lâu quá lỡ mấy kẻ ăn hại đó bị thủy lao làm hỏng chân thì ta sử dụng thế nào được!”

“Thuộc hạ sẽ cố hết sức thúc giục, có điều dù tiến độ nhanh hơn nữa cũng không có khả năng hoàn thành Ngũ Độc hồ trong vài ngày”. Bạch Liên Hoa đề nghị. “Nếu Giáo chủ lo lắng, hay là thả những người đó ra khỏi thủy lao trước, chuyển tới địa lao ở Tây Bắc giam giữ tạm?”

“Cũng được”. Suy nghĩ một lát, Phượng Cửu Dạ gật đầu. “Trước hết phái người kiểm tra địa lao Tây Bắc có vững chắc hay không, sau khi đổi chỗ giam thì tăng thêm người canh chừng, không được để xảy ra chuyện”

Địa lao Tây Bắc? Tần Thiệu Vũ thầm cười nhạt, đến đây quả thật không uống công chút nào.

Sau khi quay về, Tần Thiệu Vũ tìm cơ hội nói cho chân nhân biết chuyện này.

“Dựa theo bản đồ lúc trước, ở Tây Bắc Thiên Ổ Thủy trại quả thật có một địa lao”. Chân nhân nói. “Nhưng xung quanh không có chỗ ẩn nấp, lại đối diện pháo đài, điều kiện không có lợi cho chúng ta”

“Không sai”. Tần Thiệu Vũ nói. “Cho nên ta nghĩ nhân lúc bọn hắn chưa kịp đổi chỗ thì cứu người ra”

“Chẳng phải chỉ còn vài ngày thôi ư?”. Chân nhân nghe vậy khẽ nhíu mày. “Chúng ta chưa chuẩn bị sẵn sàng, có mạo hiểm quá không?”

“Ta đương nhiên sẽ chuẩn bị kế hoạch chu đáo”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dựa theo hẹn trước, đêm nay tiểu Ngũ sẽ đến đây. Kinh công hắn rất tốt, ta sẽ phái hắn đến thủy lao ở phía nam kiểm tra”

Lúc nửa đêm, Triệu Ngũ quả nhiên lên vào trong viện, trên cổ có một vết cào màu đỏ.

Chân nhân chặc lưỡi. “Giới trẻ bây giờ thật là!”

Tần Thiệu Vũ cũng cười mà như không.

Triệu Ngũ bất đắc dĩ nói. “Bị Thiếu cung chủ cào”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Lần này cung chủ có dặn dò gì không?”. Triệu Ngũ bình tĩnh đổi đề tài.

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Nghĩ cách tra xét thủy lao phía nam, tám chín phần các chương môn bị giam ở đó”

“Phía nam?”. Triệu Ngũ ngẫm lại địa hình một chút. “Ba mặt đều là nước, chỉ có một con đường, hiện tại nhất định canh phòng nghiêm ngặt, e rằng khó đi vào được”

“Nếu lặn xuống nước thì sao?”. Chân nhân hỏi.

“Không được đâu”. Trương Đại Phúc nằm trên giường, sau khi nghe được thì vội vàng ngồi dậy xoa tay.
“Trong ao đều là cá lớn do hai vị trại chủ nuôi, có thể ăn thịt người”

Triệu Ngũ vẫn chưa biết hấn không trúng cổ cho nên kinh ngạc một chút, theo bản năng muốn rút kiếm ra khỏi vỏ thì bị Tần Thiểu Vũ đè lại. “Là người của chúng ta”

Trương Đại Phúc nghe vậy nhất thời cảm động, mình thế mà trở thành người một nhà với Tần cung chủ!

“Thứ lỗi đã mạo phạm”. Triệu Ngũ cũng không hỏi nhiều, chào hỏi với Trương Đại Phúc.

“Người nói trong ao có cá ăn thịt người ư?”. Tần Thiểu Vũ hỏi Trương Đại Phúc.

Trương Đại Phúc gật đầu chắc chắn. “Mỗi con dài đến vài thước, miệng lớn như chậu đồng, răng so với đao còn sắc bén hơn. Một con bò ném xuống, trong chớp mắt đã ăn sạch sẽ”

Triệu Ngũ nghe vậy cau mày. “Đối phó cá lớn thì dư sức, nhưng nếu cá chết sẽ nổi lên, lúc đó cả ao đầy cá chết sẽ bứt dây động rừng”

“Trước hết tra xét ở gần đó một chút đã”. Tần Thiểu Vũ vỗ vai hấn. “Đừng hành động thiếu suy nghĩ, sau này chúng ta sẽ bàn kỹ hơn”

“Vâng”. Triệu Ngũ gật đầu.

“Hai người lần trước mang ra ngoài thế nào rồi?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

“Hoa Đường và Diệp cốc chủ đã thay nhau trị bệnh, đã khoẻ tám chín phần”. Triệu Ngũ nói. “Tuy vẫn hôn mê nhưng không còn lo đến tính mạng, cung chủ đừng lo lắng”

“Thật sao?”. Trương Đại Phúc nghe vậy vui mừng.

“Đương nhiên là thật”. Triệu Ngũ gật đầu. “Người có thể yên tâm”

Trương Đại Phúc nhìn trời thở dài. “Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ”

“Có còn chuyện gì muốn báo cáo không?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

Triệu Ngũ lắc đầu. “Việc nhỏ đã không còn”

Chân nhân nghe vậy khó hiểu. “Còn chuyện lớn ư?”

“Đương nhiên”. Triệu Ngũ nghiêm mặt gật đầu.

“Nói đi”. Tần Thiểu Vũ nói.

Triệu Ngũ nghiêm túc nói. “Hôm nay Thẩm công tử chỉ ăn nửa chén cháo”

Chuyện này đương nhiên cực kỳ lớn!

Chân nhân: ...

“Vì sao?”. Tần Thiểu Vũ cau mày.

“Sau khi cung chủ đi thì Thẩm công tử ngày càng ăn ít”. Triệu Ngũ nói. “Thậm chí mỗi đêm nấu canh cũng không ăn chứ đừng nói là bánh trái và thịt xâu”

Tần Thiểu Vũ thở dài. “Ngủ thì sao?”

“Hôm nay dậy rất sớm, thậm chí lúc trời còn chưa sáng”. Triệu Ngũ nói. “Sau khi dậy thì nằm trên võng trong sân đờ ra, ngay cả Thiểu cung chủ cũng không ôm... Đúng rồi, ngay cả điểm tâm cũng không ăn”

Tần Thiểu Vũ hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh đứng dậy ra ngoài.

“Người muốn làm gì?”. Chân nhân khó hiểu, kéo hấn lại.

“San bằng thủy lao rồi về nhà”. Những lời này thật cực kỳ khí phách!

Chân nhân đau đầu, mắc chứng gì vậy chứ! Thế nên đành phải nháy mắt với Triệu Ngũ – mau giúp đỡ khuyên mấy câu đi!

Vì vậy Triệu Ngũ nghiêm túc nói. “Cung chủ đi một mình khó tránh khỏi bất lợi, có cần thuộc hạ tức khắc dẫn người tới không?”

Chân nhân: ...

Chỉ có Trương Đại Phúc ngồi trên giường nói. “E là không tốt lắm, lỡ Ma giáo nóng giận mà giết trại chủ nhà ta thì làm sao bây giờ?”

Chân nhân nghe vậy cảm thán. “Người mới giống chính phái”

“Phải vậy không?”. Trương Đại Phúc đặc ý. “Ta cũng thấy vậy”

“Đêm nay người ở trong phòng, ta và Triệu Ngũ đi tra xét thủy lao”. Chân nhân vỗ vai Tần Thiệu Vũ. “Nếu thuận lợi, ba bốn ngày sau là có thể trở về”

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Loại chuyện này nên để ta đi”

Chân nhân chân thành nói. “Ta sợ người một đi không trở lại, vứt ta ở đây một mình”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Đi thôi”. Chân nhân nói với Triệu Ngũ. “Kéo dài nữa thì trời sẽ sáng”

Tần Thiệu Vũ còn muốn nói gì đó, nhưng chân nhân đã ra cửa với Triệu Ngũ.

Trương Đại Phúc nhìn hẩn, thận trọng nói. “Tần cung chủ đừng lo. Thấm công tử là tinh linh của hoa, trước giờ lấy sương sớm làm thức ăn, ít ăn vài bữa cơm của trần gian cũng không sao đâu”

Tần Thiệu Vũ đỡ trán. “Người cầm miệng cho lão tử”

Trong thôn nhỏ cách đó không xa, Thấm Thiên Lăng đang ngồi trong viện, nương theo ánh sao mà tắm cho Cục Bông.

“Đêm hôm khuya khoắt, công tử ngủ sớm đi”. Ấm vệ vây quanh hẩn. “Chuyện này để thuộc hạ làm là được”

“Không sao, dù gì cũng không ngủ được”. Thấm Thiên Lăng phẩy phẩy nước trên tay.

Ngủ không được, nghe sao mà chua xót thế! Ấm vệ trong nháy mắt nấp vào đầu cảnh tượng MOE hồng phấn: Phu nhân nằm trên giường trần trỗ, cắn môi dưới vẻ mặt uỷ khuất, cái đuôi xù run rẩy! Vì vậy trong nháy mắt thấy trái tim cũng phải tan chảy! Thời điểm này cung chủ nên thâm tình và tà mị tươi cười, làm một ít chuyện dửng mẫn khiến người ta đỏ mặt tim đập mới đúng! Tại sao phải đi Thiên Ổ Thủy trại chứ, mấy trưởng môn đó không quan trọng bằng phu nhân biết không!

Không sai, dưới sự dìu dắt của Tần Thiệu Vũ, từ trên xuống dưới ở Truy Ảnh cung đều nồng nặc khí chất Ma giáo, cực kì không có lễ thói!

“Chíp!”. Sau khi tắm rửa, trên người Cục Bông ướt sũng, gió lạnh thổi tới rất thoải mái.

“Các người không cần quản ta”. Thấm Thiên Lăng thấy hơi >_<. “lát=”” nữa=”” ta=”” sẽ=””>

“Không sao, chúng ta nói chuyện phiếm với công tử”. Ấm vệ rất nghiêm túc.

Thấm Thiên Lăng không có hứng thú. “Ta chẳng muốn nghe các người nói chuyện giang hồ tí nào”

Những chuyện như “Thực ra Phong Nguyệt môn chủ tuy cao lớn thô kệch nhưng thường cài hoa trát phấn trong phòng”, “Nhị nương của Uy Viễn tiêu cục hồi còn trẻ từng tư thông với người chăn ngựa, sinh được một đứa con gái, sau đó gả cho ca ca ruột”... chỉ thích hợp nói trong lúc tâm trạng vui vẻ thôi! Giữa tình cảnh rối loạn hiện tại cơ bản là không có hứng tán dóc!

“Chúng ta cũng có thể kể những chuyện nghiêm túc”. Ấm vệ nhiệt tình marketing. “Ví dụ như chiến sự biên giới và thành bại trên giang hồ”

Thẩm Thiên Lăng >_< ôm=“” cục=“” bông=“” chạy=“” vào=“” phòng.=“” “ta=“” vẫn=“” nên=“” ngủ=“” sớm=“”>

“Chíp!”. Cục Bông sốt ruột xòe cánh, còn muốn chơi đùa.

“Ngủ!”. Thẩm Thiên Lăng bỏ nó vào ổ.

Trong mắt Cục Bông đầy tiếc nuối.

“Không được, khuya lắm rồi!”. Thẩm Thiên Lăng thiết diện vô tư (giống trong phim Bao Công hồi xưa đó ~).

Cục Bông không thể làm gì khác hơn là trơ mắt nhìn Thẩm Thiên Lăng bò lên giường thổi đèn. Trong phòng nhất thời một mảnh tối tăm.

Sau đó nó sẽ ngoan ngoãn nằm trong ổ ngủ?

Sao có thể! Làm một tiểu phượng hoàng shota đang tới tuổi dậy thì, Cục Bông phải phản nghịch biết không!

Vì vậy nó thử vươn ra một móng vuốt, thấy Thẩm Thiên Lăng trên giường không phản ứng, vì vậy hớn hờ vươn ra móng còn lại, “bạch” một cái rơi khỏi ổ, đập xuống bàn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cục Bông cảm thấy mình cực kì nhẹ nhàng, vì vậy từ trên bàn “phạch” một cái xuống đất.

Cục kì tuyệt vời.

Thẩm Thiên Lăng gần như thở dài. Vốn đã ngu rồi, hiện tại lại càng ngu xuẩn.

Cục Bông từ dưới đất đứng dậy, lắc đầu lắc cánh, lén lút lách ra khỏi cửa.

Cửa gỗ phát ra âm thanh chói tai, không chỉ Thẩm Thiên Lăng, mà ám vệ cũng thấy ngứa răng.

“Chíp!”. Sau khi lách ra được bên ngoài, Cục Bông sung sướng kêu lên một tiếng, sau đó vui mừng chạy đến phòng Thẩm Thiên Phong – chơi trò chọt lét thôi!

Thế nhưng cửa phòng đóng kín, cửa sổ cũng đóng chặt, cơ bản không vào được.

Sao có thể như vậy chứ... Cục Bông hơi thất vọng, sau đó đổi hướng chạy vào phòng Diệp Cẩn, dùng sức nhảy lên chặn. “Chíp!”

Diệp Cẩn nhắm chặt mắt, khoé miệng có một tia máu.

“Chíp chíp chíp!”. Tiểu phượng hoàng nhảy hai cái trên mặt hắn, thấy không có phản ứng, vì vậy giống như đạn pháo mà vọt ra cửa sổ, ngồi xổm trong sân lớn tiếng kêu!

Muốn lấy mạng người ta sao... Thẩm Thiên Lăng đau đầu, đằng đằng sát khí mang giày vào, kéo cửa ra. “Đến đây cho ta!”

Gào lên rất có khí phách.

Cục kì mang khí chất của cung chủ phụ nhân!

109. Chương 107: Cà Rốt, Ớt Xanh Và Đậu Nành!

“Chíp!”. Cục Bông nhảy lên nhào vào lòng Thẩm Thiên Lăng, ngậm vạt áo của hắn ra sức kéo qua kéo lại!

Thẩm tiểu thụ nghi hoặc, uống lộn thuốc sao?

“Chíp chíp chíp!”. Cục Bông cực kì sốt ruột, lắc lư một hồi rồi quay về trước cửa Diệp Cẩn, ngồi xổm dưới đất dùng sức kêu!

Hay là xảy ra chuyện gì rồi? Thẩm Thiên Lăng trong lòng không yên, vội đẩy cửa chạy vào phòng.

Ám vệ đưa mắt nhìn nhau, cũng nhảy xuống nóc nhà vào theo.

Diệp Cẩn nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, nhắm chặt hai mắt, lồng ngực phập phồng yếu ớt.

“Các người mau đi gọi Hoa Đường tới”. Nhìn khoé miệng hần vương một tia máu, tim Thảm Thiên Lăng cũng muốn ngừng đập. “Kêu đại ca tới luôn”

“Vâng!”. Âm vệ xoay người chạy như bay!

Trên bãi đất trống cách đó không xa, Thảm Thiên Phong đang một mình luyện kiếm dưới trăng. Âm vệ vội vã chạy tới. “Diệp cốc chủ...”.

Còn chưa nói hết câu, nét mặt Thảm Thiên Phong đã biến đổi, lao nhanh về, đem nửa câu còn lại ném sau lưng.

Âm vệ: ...

Sao cứ nói đi là đi thế chứ!

Ta còn chưa nói chuyện gì mà.

“Sao vậy?”. Thảm Thiên Phong đẩy cửa vào nhà.

“Không biết, đang êm đẹp bỗng dưng hôn mê”. Thảm Thiên Lăng sốt ruột đứng dậy. “Đã phái người tìm Hoa Đường rồi”

Thảm Thiên Phong ngồi bên giường, muốn bắt mạch cho Diệp Cẩn, tay lại hơi run run.

“Người đừng khẩn trương”. Thảm Thiên Lăng ở bên cạnh an ủi. “Diệp cốc chủ không sao đâu”

May mà Hoa Đường chạy đến đúng lúc, phía sau còn có một âm vệ cầm giận bịt con mắt tím bầm.

Sao Tả hộ pháp có thể như vậy chứ! Rõ ràng chính nàng lúc mở cửa không chịu mặc đồ tử tế.

Hơn nữa mình chưa thấy gì cả là đã bị đánh rồi!

Uất ức không chịu nổi, thật muốn khóc ra máu!

“Không có việc gì lớn”. Sau khi kiểm tra, Hoa Đường nói. “Vốn bị độc của chim báo tang gây thương tích, sau đó tổn sức thay lão bá trị bệnh nên trong thời gian ngắn mới không chịu nổi mà thôi”

“Chùng nào mới tỉnh được?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

“Có chút hư hỏa công tâm, phải uống thuốc trước rồi mới trị được”. Hoa Đường nói. “Có điều Thảm thiếu gia đừng lo, Diệp cốc chủ rất am hiểu dưỡng sinh, nền tảng cơ thể rất tốt”

Thảm Thiên Phong gật đầu, nhét tay Diệp Cẩn vào chăn.

Hoa Đường về lấy thảo dược, dùng lửa nhỏ sắc thành nửa chén thuốc xanh thẫm bưng tới. Thảm Thiên Phong đỡ Diệp Cẩn dậy, thử đút một muỗng, nhưng Diệp cốc chủ lại không phối hợp, không chỉ cắn chặt răng mà còn phun ra nước thuốc thật vất vả mới đút vào.

“Chíp!”. Cục Bông đứng trên bàn, cực kì hứng thú với thứ trong chén, rướn cổ cố sức muốn nhìn, ánh mắt hơi thèm khát.

Đầu Thảm Thiên Lăng kêu ong ong, dùng hai ngón tay chặn nó lại. Biết là cái gì không mà đòi ăn!

“Thuốc lạnh sẽ mất công hiệu”. Hoa Đường đứng bên cạnh cau mày.

Âm vệ lập tức thảm tán thưởng Tả hộ pháp nhà mình một phen! Sao có thể để thuốc mất công hiệu chứ, vậy thì không được rồi. Thời điểm này nên xuất hiện hình ảnh tê tê phê phê “Dưới tình thế cấp bách, chỉ đành dùng miệng mớm thuốc” biết không!

“Cầm!”. Thảm Thiên Phong đưa thuốc cho Thảm Thiên Lăng, ôm Diệp Cẩn vào lòng.

Ha ha ha ha ha chúng ta chẳng hề chờ mong chút nào đâu! Âm vệ phấn khích chà xát tay!

Sau đó Thảm Thiên Phong dùng ngón tay nhấn xuống huyệt vị trên cổ Diệp Cẩn, buộc hần há miệng ra.

...

Ám vệ cảm giác mình bị lừa đảo.

Sợ hãi bị sặc, Thẩm Thiên Phong dứt rất chậm. Đợi lúc một chén thuốc thấy đầy thì Cục Bông đã gục xuống bàn ngủ, thân thể bé nhỏ phập phồng, cực kì MOE!

“Mọi người giải tán đi”. Hoa Đường cau mày nhìn những người trong phòng. “Ánh mắt các người là sao?”

Ám vệ: ...

“Đi về!”. Tả hộ pháp dựng chân mày, đầy hung dữ!

Mẹ ơi, đây là dấu hiệu biến hình! Ám vệ lập tức ngao ngao chạy như điên.

Tiểu Ngũ thật đáng thương, tương lai nếu thành thân nhất định sẽ bị treo trên cây đánh chết!

Nghĩ tới là muốn khóc rồi.

“Có việc thì tới tìm ta”. Hoa Đường thu dọn hòm thuốc.

“Đa tạ”. Thẩm Thiên Phong gật đầu.

“Công tử cũng về nghỉ ngơi đi, ở đây có đại thiếu gia trông nom là tốt rồi”. Hoa Đường nhét Cục Bông vào ngực Thẩm Thiên Lăng. “Nếu cung chủ biết nửa đêm công tử còn chưa ngủ thì sẽ tức giận”

“Về ngủ đi”. Thẩm Thiên Phong cũng nói. “Đừng thức khuya”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, cùng Hoa Đường ra cửa.

“Chíp!”. Cục Bông mơ màng hé mắt thành một cái khe nhỏ.

“Ngủ đi”. Thẩm Thiên Lăng đem ổ nhỏ đặt bên gối. “Sáng mai rồi thưởng cho người”

Cục Bông lười biếng lăn trong ổ, sau đó ngủ say sưa.

Thẩm Thiên Lăng nằm sấp bên cạnh, vươn tay đâm đâm bụng nó.

Sáng hôm sau, trong sân bay tới mấy con chim khách, đứng ở trên cành líu ríu.

“Chíp!”. Cục Bông chạy ra khỏi ổ, muốn thể hiện khí chất vương giả của mình một chút.

“Sau đó nó bị Thẩm Thiên Lăng quăng vào trong chậu nước.

Lông tơ đang dựng đứng trên đầu bỗng dưng ụt nhep, xẹp xuống, nhìn cực kì ngu xuẩn! Cục Bông lập tức nằm yên, trong đôi mắt đen tràn ngập ai oán!

“Đừng hòng đi đánh nhau”. Thẩm Thiên Lăng lấy khăn lau khô nó. Không có chuyện gì bèn đuổi theo mấy con ngan nhà Chu viên ngoại chạy quanh sân, chuyện này nghĩ tới là đau đầu!

“Công tử”. Ám vệ gõ cửa ngoài phòng. “Muốn ăn sáng không?”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng mở cửa. “Diệp cốc chủ tỉnh chưa?”

“Chưa!”. Ánh mắt ám vệ loé sáng.

“Muốn đi cũng là một mình ta đi!”. Thẩm Thiên Lăng vạch trần ý đồ của hắn. “Các người không được theo giúp vui!”

Ám vệ: ...

Phòng bên cạnh, ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào song cửa, lông mi Diệp Cẩn run lên vài cái rồi mở mắt.

“Tỉnh rồi ư?”. Thẩm Thiên Phong vẫn ở bên giường với hắn.

Diệp Cẩn khẽ nhú mày, chống đỡ thân thể ngồi dậy.

“Hoa Đường nói người mệt nhọc quá sức nên mới hôn mê”. Thẩm Thiên Phong nói. “Hiện tại thấy sao rồi?”

Diệp Cẩn lắc đầu. “Không sao”

Nghe giọng hần khàn khàn, Thẩm Thiên Phong đứng lên rót một chén nước trên bàn, sau đó ngồi lại bên giường đưa cho hần.

Thẩm Thiên Lăng tựa vào cửa nhìn lên một hồi, thấy bầu không khí rất tốt nên rón rén rời khỏi, thuận tiện mang áo vệ đi.

Thời điểm này tất nhiên không thể bị quấy rầy!

“Không thể nhìn thật ư?”. Áo vệ cực kì không muốn đi.

“Không thể!”. Thẩm tiểu thụ thiết diện vô tư.

Áo vệ không thể làm gì khác hơn ngoài tiếc nuối thở dài, phu nhân nhà ta càng ngày càng dữ!

“Công tử”. Lúc đoàn người vào nhà ăn, đúng lúc gặp Triệu Ngũ đang cầm bánh bao vừa ăn vừa bước ra.

“Thiên Ổ Thủy trại thế nào rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Cung chủ nói nếu công tử không ăn no ngủ ngon thì hần về sẽ phạt”. Triệu Ngũ nói.

Ái chà! Áo vệ đồng loạt thả trí tưởng tượng bay cao bay xa. Nếu không ăn no ngủ ngon, chắc phải phạt bóp cái đuôi ư! Eo ôi quả thật ân ái, không dám tưởng tượng kĩ nữa!

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nếu không có chuyện gì khác, thuộc hạ về trước”. Triệu Ngũ nói.

Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi. “Ta đang hỏi chính sự!”

Áo vệ lập tức phản bác, Triệu Ngũ vốn đang nói chính sự mà, còn có cái gì quan trọng hơn trò chơi trừng phạt đầy MOE nữa! Đương nhiên phản bác chỉ giới hạn trong nội tâm thôi, để nịnh bợ phu nhân, mọi người lập tức vứt bỏ lễ phép mà khiển trách Triệu Ngũ kịch liệt một phen. “Mau nói chính sự!”

Triệu Ngũ ngồi lại trên bàn cơm, kể lại chuyện đêm qua một lần.

“Đi thủy lao tra xét, kết quả thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Dù là địa lao Tây Bắc hay thủy lao phía Nam, cũng không dễ tấn công vào”. Triệu Ngũ nói. “Tây Bắc Thiên Ổ Thủy trại dù địa hình bằng phẳng, nhưng xung quanh có ít nhất ba toà pháo đài, dù võ công cao đến mấy cũng không thoát khỏi dầu hỏa và thuốc nổ. Mà phía Nam ba mặt bị nước bao quanh, dù chúng ta liều mạng xông vào, thời gian cũng đủ để Phượng Cửu Dạ giết hết đa số mọi người bên trong”

“Vậy không có biện pháp nào sao?”. Hoa Đường cau mày.

Triệu Ngũ thở dài. “Nhất thời chỉ sợ không có biện pháp nào thực hiện được”

“Vậy cũng không thể tiếp tục kéo dài”. Hoa Đường nói. “Cung chủ nói sao?”

“Cung chủ muốn chúng ta không được hành động thiếu suy nghĩ, hần sẽ nghĩ cách trà trộn vào địa lao”. Triệu Ngũ nói.

“Trà trộn vào địa lao?”. Thẩm Thiên Lăng vừa nghe đã khản trương.

“Chíp!”. Cục Bông nghiêm túc siết chặt móng vuốt.

“Cung chủ không sao”. Triệu Ngũ nói. “Công tử chỉ cần ăn no ngủ ngon chờ hần về”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sao lại nói ta ngu ngốc như vậy.

“Về ngủ một giấc đi”. Hoa Đường dùng khăn tay lau bụi bặm trên quần áo Triệu Ngũ. “Mệt mỏi cả đêm rồi”

Woa! Về mặt áo vệ lập tức đầy thâm ý.

Chúng ta chẳng thấy gì cả!

Mặt Triệu Ngũ đỏ lên một chút.

Ám vệ đồng loạt dùng ánh mắt cổ vũ hắn – mau nói mấy câu thâm tình đi, chúng ta chờ... sai rồi, là Tả hộ pháp đang chờ nghe!

Triệu Ngũ xấu hổ nhìn thoáng qua Hoa Đường.

Tả hộ pháp lấy ra một quả ám tiễn (mũi tên giấu trong tay áo để bắn lên ~), nhẹ nhàng rắc một ít độc phần lên.

Tổ tông ơi! Ám vệ lập tức chạy trốn khắp nơi, còn tiện tay mang đi Thiếu cung chủ và phu nhân!

Động một chút là rách dao ra, quả thật hù chết người, chúng ta yếu ớt như thế cơ mà!

Tiếng ồn ào biến mất, Triệu Ngũ nói. “Ta về nghỉ ngơi trước đây”

Hoa Đường nhìn hắn. “Người đang nói với cái bàn đó hả?”

...

Triệu Ngũ dời tầm nhìn từ bàn cơm trở về, gương mặt đủ mọi màu sắc trăm hoa đua nở, cực kì rực rỡ.

Hoa Đường nhìn hắn một lát, đột nhiên cười ra tiếng.

Triệu Ngũ rất muốn kiếm một cái hố nhảy xuống.

“Sợ ta ư?”. Khoé miệng Hoa Đường cong lên.

“Đương nhiên không phải”. Triệu Ngũ thành thật.

“Người thích ăn cái gì?”. Hoa Đường hỏi.

Triệu Ngũ suy nghĩ một chút. “Chân giò cuộn lòng đỏ trứng chưng đậu hũ”

Hoa Đường: ...

Triệu Ngũ thận trọng hỏi. “Có việc gì ư?”

“Không có gì”. Hoa Đường hung hăng ném khăn tay vào mặt hắn, xoay người ra ngoài, thuận chân đạp cửa một cái.

Ám vệ đang áp vào cửa nghe lén, trong nháy mắt kéo Thẩm Thiên Lăng ra, giống như thằn lằn mà bám lên mái hiên.

“Chíp!”. Cục Bông bị té xuống, vừa vịn rơi trước ngực Hoa Đường.

“Tê...”. Ám vệ đồng loạt hít một hơi lạnh khí. Xong rồi, lần này Thiếu cung chủ nhất định sẽ bị chưng lên.

Khuôn mặt Thẩm Thiên Lăng khổ sở, không ôm chặt!

Hoa Đường xách cổ Cục Bông đặt lên bệ cửa sổ, nổi giận dùng dùng ra sân.

Triệu Ngũ còn đang mờ mịt đứng trong phòng, lẽ nào nàng không thích ăn chân giò đậu hũ?

“Sao người lại ngu xuẩn như vậy!”. Xác định Tả hộ pháp sẽ không quay lại, ám vệ lập tức tràn vào phòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Triệu Ngũ đau đầu. “Ta thế nào?”

“Người nói thích ăn cái gì chả được, phải nói đơn giản một chút chứ!”. Ám vệ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi xổm trên vai Thẩm Thiên Lăng, cũng tỏ ra khiển trách.

“Vì sao?”. Triệu Ngũ khó hiểu.

“Thế mà cũng không hiểu, người nói món phức tạp như vậy, kiếp sau Tả hộ pháp cũng không làm được!”. Ám vệ vô cùng đau khổ.

Triệu Ngũ: ...

“Người cứ FA cả đời đi!”. Âm vệ cực kì sắc bén.

Triệu Ngũ giật mình. “Các người nói nàng muốn nấu ăn cho ta ư?”

“Đó là lúc nãy thôi”. Âm vệ nói. “Bây giờ Tả hộ pháp nhất định càng muốn nấu người hơn”

Vừa dứt lời, Triệu Ngũ đã xông ra ngoài.

Âm vệ ở phía sau siết chặt nắm đấm, nhất định phải cố gắng lên!

Thẩm Thiên Lăng cười cong cả mặt mũi, thật tốt!

Hoa Đường đang thu thập thảo dược trong tiểu viện.

Triệu Ngũ thở hổn hển xông vào.

Hoa Đường cau mày. “Chạy cái gì, uống lộn thuốc sao?”

Ngực Triệu Ngũ phập phồng kịch liệt, nhìn nàng.

Hoa Đường: ...

“Ta...”

“Người vẫn nên về ngủ đi”. Hoa Đường tung váy vào trong.

“Ta thích ăn rau luộc”. Cái này là đơn giản nhất rồi nhỉ.

Hoa Đường dừng bước.

Đầu óc Triệu Ngũ trống rỗng.

“Ai quản người thích ăn cái gì”. Hoa Đường không quay đầu lại.

“...”. Triệu Ngũ nhìn ra ngoài sân xin giúp đỡ.

Hai âm vệ lập tức ôm nhau kịch liệt, ánh mắt đưa tình, chu miệng ra! Âm vệ còn lại ra sức phát tay, thấy không, học theo đi!

Khuôn mặt Triệu Ngũ xám ngắt, đây là hình ảnh quỷ quái gì chứ...

Âm vệ rất sốt ruột, mau ôm đi!

“Chúng ta thành thân đi”. Triệu Ngũ im lặng một hồi lâu, rốt cuộc nói ra một câu long trời lở đất.

Âm vệ nhất thời hít một hơi lạnh khí, sao lại có người ngu xuẩn như vậy chứ! Người không biết cái gì gọi là kín đáo sao? Ngay cả tay còn chưa nắm thế mà đòi động phòng! Xong rồi, lần này nhất định sẽ bị Tả hộ pháp đánh chết. Mọi người dù là hảo huynh đệ với nhau nhưng chúng ta nhất định sẽ không cứu người đâu.

Hoa Đường xoay người nhìn hấn.

Gương mặt Triệu Ngũ đỏ bừng, nhưng ánh mắt không hề né tránh.

“Muốn thành thân với ta ư?”. Hoa Đường hỏi.

Triệu Ngũ gật đầu.

Khoé miệng Hoa Đường cong lên. “Bây giờ ta không muốn gả”

Ánh mắt Triệu Ngũ ảm đạm, nhưng vẫn nói. “Vậy ta sẽ chờ”

“Chờ bao lâu?”. Hoa Đường nhìn hấn.

Triệu Ngũ nói. “Cả đời”

Âm vệ đồng loạt ôm ngực. Eo ôi, cảm động quá!

Hoa Đường cười thành tiếng. “Ngốc”

Hình như có hi vọng nha... Triệu Ngũ do dự, lấy can đảm thử nắm tay nàng, lòng bàn tay nóng hổi chưa từng thấy!

Ấm về lệ rơi đầy mặt, lúc sinh thời có thể thấy được một màn này quả thật không dễ dàng gì.

“Đi nghỉ ngơi đi”. Hoa Đường khó thấy được đỏ mặt, cực kì nữ tính!

“Ta không buồn ngủ”. Triệu Ngũ nghĩ đời này chắc mình cũng không đi ngủ nữa.

“Vậy giúp ta cắt được liệu vào”. Hoa Đường rút tay về, liếc nhóm người hóng chuyện ngoài sân.

Ấm về lập tức ngửa đầu nhìn trời, chúng ta đang ngắm cảnh. Thấm tiểu thụ ôm Cục Bông giáo dục, không thể chạy lung tung biết không, mau cùng ta về!

“Chíp!”. Cục Bông cực kì sung sướng, xoè đôi cánh ngắn ngủn giả vờ như đang bay, hoàn toàn không biết mình lại bị đem ra làm bia đỡ đạn.

Mà trong Thiên Ổ Thủy trại, bầu không khí u ám hơn rất nhiều. Hồ Ngũ Độc sau núi vốn sắp đào xong, ai ngờ ông trời thành linh đổ mưa liên tiếp, nước lũ và đất đá trôi tới, trong nháy mắt lấp đầy hồ, khiến công sức bấy lâu trở thành vô dụng.

Phượng Cửu Dạ nghe tin thì cùng Kim Xà Bà Bà chạy tới, sau khi thấy được thì gần như nổi trận lôi đình. “Một lũ vô dụng!”

“Giáo chủ bớt giận”. Bạch Liên Hoa phụ trách trông coi quỳ trên mặt đất, thấp giọng nói. “Thuộc hạ không ngờ trên núi đột nhiên có lũ, cho nên...”

“Xem ra ông trời cũng muốn chống lại người”. Kim Xà Bà Bà ở bên cạnh chế giễu.

“Nếu ta thất bại, người có chỗ nào tốt?”. Ánh mắt Phượng Cửu Dạ lạnh lùng nhìn nàng.

“Đương nhiên không có gì tốt”. Kim Xà Bà Bà nói. “Ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi. Sắp thành công rồi, thế mà lại đổ mưa xối xả, trời mưa thì thôi đi, còn gây ra lũ lụt trên núi. Đây không phải là ông trời muốn chống lại người ư?”

“Làm chuyện nghịch thiên, đương nhiên không cần ông trời giúp đỡ!”. Phượng Cửu Dạ hừ lạnh.

“Hiện tại không phải lúc mạnh miệng”. Kim Xà Bà Bà chống gậy bước lên con dốc. “Chỉ đành tăng thêm người, mau chóng dọn đất đá trong ao đi thì mới tiếp tục làm chuyện lớn được”

“Không thể đổi chỗ sao?”. Phượng Cửu Dạ cau mày. “Nơi này đã lũ lụt một lần rồi, khó đảm bảo không có lần thứ hai”

“Không phải không thể đổi, có điều nếu không sử dụng những độc khí đã phóng xong ở nơi này thì quá lãng phí”. Kim Xà Bà Bà nói. “Luyện cổ ở đây, ta có thể đảm bảo đám trong vòng nửa tháng, người trong chính phái mất hết thần trí mà không tổn hại công lực. Nếu đổi chỗ, e rằng phải kéo dài từ ba đến năm tháng”

“Muốn dọn sạch hồ độc, nếu tăng thêm người làm suốt đêm không ngủ thì chỉ cần nửa tháng”. Thiên Nương ở bên cạnh nói. “Hay là phái người đến sau núi kiểm tra, nếu sắp tới không có sạt lở thì tiếp tục xây dựng ở đây cũng được”

Phượng Cửu Dạ gật đầu. “Việc này giao cho người làm, cần phải đảm bảo không có gì sơ sót”

“Vâng”. Thiên Nương gật đầu. “Thuộc hạ phái người đi làm”

Trong sân tạp vụ, mọi người mới làm bữa trưa được phân nửa thì đã bị ra lệnh trở về phòng, nằm ngủ trên giường.

“Hôm nay không cần làm màn thầu, chắc là tiểu Ngũ đã thành công”. Chân nhân nói. “Nổ tung đập ngăn lũ, kéo dài tiến độ của Phượng Cửu Dạ tuy cũng là biện pháp nhưng không phải kế lâu dài”

Tần Thiều Vũ cười cười, nói nhỏ vài câu bên tai chân nhân.

Chân nhân nghe xong đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó khẽ cau mày nói. “Nếu bọn họ thần chí mơ hồ thì sẽ khiến người bại lộ”

“Ta sẽ không qua loa như vậy”. Tần Thiệu Vũ nói. “Trước hết thả một vật nhỏ vào để thử đã”
Xế trưa, mấy người Ma giáo vội vã tiến đến, xách chân nhân và Trương Đại Phúc dậy. “Đi nấu cơm!”

Hai người cứng gập đầu, Tần Thiệu Vũ cũng đứng dậy khỏi giường, chậm rãi theo ra ngoài.

“Ồ, còn có người tình nguyện không muốn ngủ”. Bọn chúng cười vang, đá vào chân hấn một cái.

Tần Thiệu Vũ lảo đảo vài bước, vẻ mặt vô cảm xuống bếp.

Chân nhân thăm mặc niệm ấy người đó một chút, tương lai e rằng ngay cả chết vì sao cũng không biết.

“Mau một chút”. Mấy người trong Ma giáo cầm dao gỗ trên thớt. “Mẹ nó, đang êm đẹp nói bệnh là bệnh, may là ở đây còn có một bếp lò”

“Chắc lén sai đầu bếp làm món ngon cho ăn nên cái mạng nhỏ không chịu nổi”. Người còn lại nói. “Hại huynh đệ chúng ta chỉ được ăn bánh khô và uống nước trắng. Thế mà mấy kẻ bạch đạo này mạng cũng lớn, còn được ăn tiểu tảo (tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất ~)

Tần Thiệu Vũ vừa nhào mì, vừa chậm rãi cho thịt vào.

Sau một đợt chiên xào, màn thầu và thức ăn sáng được bỏ vào hộp mang đi. Thủy lao phía nam canh phòng nghiêm ngặt, bọn người trong Ma giáo cũng chỉ đưa cơm nước cho thủ vệ ở cổng thứ nhất rồi khom người rời đi. Thủ vệ vạch ra kiểm tra một chút, xác định không có gì khác thường thì truyền qua từng cổng từng cổng đưa vào.

Chỗ sâu nhất là một nhà giam bằng gang, bên trong dùng xích sắt to bằng cánh tay trói mấy chương môn bị bắt lại. Nước sâu đến thắt lưng, trong phòng sương trắng lượn lờ, bay lên một mùi ngòn ngọt quái dị.

“Đứng lên ăn cơm”. Thủ vệ để một chén thức ăn và một chén màn thầu trên băng gỗ trước mặt từng người, lại đá một người trong góc tường một cái. “Đừng ngủ!”

Giang Giao Long ngẩng đầu, ánh mắt đầy căm hận.

“Nhìn cái gì, coi chừng ta móc mắt ngươi ra!”. Thủ vệ trừng mắt uy hiếp, lại giơ chân đá thêm một cái mới rời khỏi.

Giang Ngân Long hận không thể phá nát xích sắt, nhưng toàn thân lại mềm nhũn không có bất kì sức lực nào, chỉ có thể gằm nhẹ trong cổ họng như con thú bị nhốt.

“Ăn”. Giang Giao Long ở bên cạnh hấn, hai mắt cũng đỏ như máu. “Nếu chết đói thì chẳng làm gì được”

Giang Ngân Long tựa trên cột thở mạnh, môi khô nứt, hai mắt mở lớn, nhìn đã không còn bao nhiêu khí lực.

“Ăn!”. Giang Giao Long sốt ruột.

Giang Ngân Long cầm màn thầu, hung hăng cắn một cái.

Cà rốt, ớt xanh và đậu nành vỡ ra, bỏ thêm rất nhiều muối, hương vị cũng không ngon.

Có điều mọi người xung quanh cũng không có ý kiến, đều máy móc nuốt từng ngụm lớn. Chịu nhục đương nhiên khó nhịn, nhưng còn sống mới có hi vọng đi ra ngoài. Trong hoàn cảnh này, giữ mạng so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn.

Giang Ngân Long lại hơi cau mày.

“Sao vậy?”. Giang Giao Long chỉ nghĩ hấn không cam lòng bị sỉ nhục nên chuẩn bị khuyên hai câu. Thế nhưng Giang Ngân Long lại nhìn đại ca, ý bảo hấn lại gần mình một chút.

May mà xích sắt đủ dài, Giang Giao Long tập tễnh đi tới.

Giang Ngân Long kề vào tai hấn nói nhỏ mấy câu.

“Thật không?”. Giang Giao Long nghe vậy kinh ngạc.

“Nếu không thì chẳng ai lấy ba món này làm nhân màn thầu”. Giang Ngân Long nói.

Lúc Thẩm Thiên Lăng ở Thiên Ổ Thủy trại đã từng lên cơm kén chọn thức ăn, khi đó Tần Thiệu Vũ chọc hẩn, nếu còn không nghe lời sẽ dọn đầu bếp làm bánh chẻo cà rốt ớt xanh đậu nành cho hẩn. Hôm đó Giang Ngân Long còn ở nhà ăn cười theo mấy câu, hôm nay chợt thấy bánh bao này, khó tránh sẽ không suy nghĩ nhiều.

“Hay là thử một chút?”. Giang Giao Long thấp giọng nói.

Giang Ngân Long gật đầu, đến lúc này đáy mắt mới có chút ánh sáng.

“Người có chắc là bọn họ hiểu được không?”. Trong sân, chân nhân hỏi Tần Thiệu Vũ.

“Nếu Giang Ngân Long vẫn còn thanh tỉnh thì sẽ không có lí do gì mà không hiểu”. Tần Thiệu Vũ nói. “Thử một lần cũng không tổn hại gì, tối thiểu có thể tìm biện pháp biết tình cảnh hiện tại của bọn họ”

Chân nhân thở dài. “Chỉ mong tất cả đều như chúng ta mong đợi”

Trương Đại Phúc nằm bên cạnh, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tần Thiệu Vũ.

Dưới tình huống hỗn loạn này mà cũng có thể nghĩ ra biện pháp, thật không hổ là nam nhân của hoa yêu ngàn năm Thẩm công tử!

Cực kì xứng đôi!

110. Chương 108: Chúng Ta Dù Gì Cũng Là Danh Môn Chính Phái!

Hôm đó đợi ọi người trong thủy lao ăn cơm xong thì thủ vệ thu hộp đựng thức ăn lại, phái người trả về bếp.

Nửa đêm, Tần Thiệu Vũ đem đóng hộp đồ ăn về phòng, tỉ mỉ kiểm tra từng cái, quả nhiên tìm thấy trong kẽ hở một hộp đồ ăn một chiếc nhẫn bạc cực nhỏ. Chiếc nhẫn được nhét chặt bên trong, rõ ràng lúc bỏ vào phải tốn rất nhiều công sức.

“Là Đại trại chủ”. Trương Đại Phúc vừa nhìn đã nhận ra. “Lúc trước hẩn vẫn hay đeo trên tay”

Khoẻ miệng Tần Thiệu Vũ cong lên, ngẩng đầu cùng chân nhân nhìn nhau.

“Tối thiểu chứng minh bọn họ chưa điên, cũng chưa phát ngốc”. Chân nhân gật đầu nói. “Xem như là một tin tức tốt với chúng ta”

“Bước tiếp theo phải làm sao?”. Trương Đại Phúc tò mò hỏi.

Tần Thiệu Vũ cất cái nhẫn đi, nói. “Trà trộn vào”

“Trà trộn vào?”. Trương Đại Phúc nghe vậy giật mình. “Thủy lao trông coi nghiêm ngặt, sợ là con chuột cũng chạy không vào”

“Tự ta có biện pháp”. Tần Thiệu Vũ lấy ra một miếng vải mỏng như cánh vẽ, dùng nước thuốc viết vài chữ lên trên, sau đó nhét chặt vào trong hộp.

Trưa ngày hôm sau, mấy người Ma giáo lại tới lệnh ọi người làm cơm cho tù nhân trong thủy lao. Đám người Tần Thiệu Vũ tập tễnh vào bếp, không lâu sau vang lên tiếng nồi niêu lách cách.

Ngày nóng nực ở trong bếp không thoải mái, vì vậy bọn người Ma giáo cũng không vào giám thị mà ở trong sân uống trà nói chuyện phiếm. Một lát sau, chỉ nghe một tiếng xì xì vang lên, mùi ớt cay nồng nặc khắp bếp. Mọi người bị sặc, liên tục ho khan, vì vậy buông chén trà vào bếp kiểm tra. Vào cửa thì thấy một chậu dầu ớt nóng hổi, bên cạnh còn có một chậu nước lèo lớn.

“Ngu xuẩn!”. Thủ lĩnh nhất thời chửi ầm lên, gơ một chân đạp tới. “Làm màn thầu và mì là được rồi, làm mấy thứ nước nôi này làm chi?”

Mọi người trong bếp sắc mặt đại ra, giống con rối cứng ngắc, không nói lời nào mà đứng trước bếp.

“Thôi bỏ đi lão đại”. Bên cạnh có người khuyên nhủ. “Những người này trúng cổ nên đầu óc hơi dần dần, với lại chúng ta cũng không nói muốn làm món gì”

“Cái này thì phải đưa đi thế nào?”. Người nọ còn đang hùng hổ. “Không thể xếp chồng lên nhau”

“Làm lại lần nữa là được rồi”. Người bên cạnh quạt quạt cho hần. “Lão đại bớt giận”

“Làm lại thì phải chờ tiếp”. Thủ lĩnh không kiên nhẫn phát tay, chỉ vào ba người mà nói. “Các người đi theo ta, dọc đường không được chạy loạn”

Trương Đại Phúc nghe vậy mừng thầm, đúng y như Tần cung chủ dự đoán. Tần cung chủ thật có khả năng tiên đoán, rất xứng đôi với Thẩm công tử!

Mì được đặt vào trong mười mấy cái hộp, đủ cho sáu người cầm. Vì đầy nước nên không thể đi nhanh được, chỉ có thể chậm rãi đi dưới trời nắng gay gắt. Bọn người Ma giáo hùng hổ suốt dọc đường, cho đến gần thủy lao mới kiềm chế lại. Sau khi thủ vệ nhìn thấy thì cau mày. “Hôm nay sao lại nhiều người như vậy?”

“Đều do mấy tên ăn hại này!”. Đầu lĩnh bức bối nói. “Cái gì không làm, thế mà lại làm mì nước. Bọn ta cầm không hết, phải tìm thêm vài người. Có điều người yên tâm, những người này đều bị chuốc thuốc, chẳng khác gì con rối cả, tuyệt đối sẽ không gây chuyện”

“Được rồi, đưa đồ cho ta, các người cũng giúp mang vào đi”. Thủ vệ xoay người nói vào bên trong. “Lão nhị, người cũng qua phụ một tay!”

Một nam nhân râu quai nón từ trong nhà chạy ra, vài người cùng nhau xách mấy giỏ trúc lên, còn một cái không cầm được, đành phải nói với Trương Đại Phúc. “Người qua đây, theo chúng ta vào!”

Ta? Trương Đại Phúc trong lòng khấn nguyện, cơ hội như thế rõ ràng phải để dành cho Tần cung chủ chứ! Ta vào không có tác dụng gì cả!

“Ngớ ra làm gì, chết rồi sao?”. Thủ vệ không kiên nhẫn. “Tới đây!”

Trương Đại Phúc khàn khàn đáp lại một tiếng, sau đó chậm rãi bước lên phía trước, nhưng bước đi không cẩn thận lão đảo té xuống, nằm đơ ra trên đất.

“Đồ vô dụng!”. Thủ vệ một cước đá văng hần ra, chỉ vào Tần Thiếu Vũ nói. “Người, tới đây!”

Sắc mặt Tần Thiếu Vũ cứng ngắc, chậm rãi bước lên cầm giỏ trúc.

“Cẩn thận một chút, nếu làm đổ thức ăn, ta đánh chết người!”. Thủ vệ giơ giơ roi lên, sau đó xoay người vào trong.

Tần Thiếu Vũ im lặng không lên tiếng theo sau, cố ý nhớ kỹ đường đi trong đầu. Vì thủ vệ phải trở về canh gác, nên ở các trạm kiểm soát còn lại thì Tần Thiếu Vũ vẫn theo vào, cho đến thủy lao cuối cùng.

Mười mấy chuông môn bị xích trong nước, thủ vệ lớn tiếng nói. “Tất cả đứng dậy, ăn cơm!”

Giang Ngân Long chậm rãi ngẩng đầu, nét mặt dù tiêu tụy nhưng trái tim lại hầu như nhảy ra.

“Đặt mấy thứ này lên cọc gỗ, sau đó theo ta ra ngoài”. Thủ vệ phân phó. “Động tác nhanh nhẹn một chút!”

Tần Thiếu Vũ cứng ngắc mở nắp hộp thức ăn, bưng một chén mì đặt trước mặt Giang Ngân Long. Giang Ngân Long ở bên cạnh tuy không nhìn Tần Thiếu Vũ, nhưng vẫn có thể thấy tay hần siết chặt thành nắm đấm.

Tần Thiếu Vũ lấy ra một chén mì, đặt mạnh xuống trước mặt hần.

Giang Ngân Long ngẩng đầu nhìn Tần Thiếu Vũ một chút.

Tần Thiếu Vũ mặt không cảm xúc, đáy mắt lại nhanh chóng loé sáng.

Ánh mắt quá mức quen thuộc, trong lòng Giang Ngân Long nhất thời mừng như điên, hầu như xích sát cũng bị siết chặt, nổi trên mặt nước.

“Nhanh một chút!”. Thủ vệ lại giục.

Tần Thiếu Vũ xoay người bưng một chén nước lèo cho hần, Giang Ngân Long giơ tay lên lấy. Hai bàn tay chạm vào nhau, Tần Thiếu Vũ cảm giác được trong tay bị nhét vào một món đồ.

Sau khi thần nhiên giấu trong lòng bàn tay, Tần Thiếu Vũ xoay người ra khỏi thủy lao, sau đó cùng hai người đang chờ ngoài cổng quay về nơi ở.

“Thế nào?”. Vừa vào phòng, Trương Đại Phúc đã sốt ruột hỏi.

Chân nhân nói. “Tám chín phần là giống như chúng ta dự đoán”

“Sao sư phụ biết?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mày.

“Đương nhiên là nhìn vẻ mặt lúc người vừa vào cửa”. Chân nhân nói. “Đưa đồ cho hai huynh đệ Giang gia rồi sao?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Hơn nữa còn có thu hoạch ngoài ý muốn”

“Cái gì?”. Hai người còn lại đồng loạt hỏi.

Trương Đại Phúc rất tự hào, ta và tiền bối cao nhân thế mà hỏi cùng một câu.

Trong nháy mắt cảm thấy mình cũng cao cấp lên!

“Cái này”. Tần Thiếu Vũ lấy trong tay áo ra một mớ vải vụn dính máu.

Trương Đại Phúc: ...

“Giang Ngân Long đưa cho người sao?”. Chân nhân hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu, mở từng mảnh vải ra xem trên bàn. Ba bốn mảnh vừa vụn phủ kín bàn, phía trên đều dùng máu tươi mà viết.

“Dựa theo vết máu, chắc là mới viết tối qua”. Chân nhân nói.

“Hôm qua ta đã phóng ám hiệu cho hần, đương nhiên hần sẽ đoán được ta nghĩ biện pháp trà trộn vào, sớm chuẩn bị sẵn cũng là hợp lý”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cũng không quá ngu xuẩn”

“Viết cái gì?”. Chân nhân hỏi.

“Bọn họ trúng cổ độc, còn có dự định tiếp theo của Phượng Cửu Dạ”. Tần Thiếu Vũ cất mớ vải vụn vào. “Phượng Cửu Dạ và Kim Xà Bà Bà từng bàn chuyện này trong thủy lao, nên mọi người nghe được”

“Bàn trong thủy lao?”. Chân nhân cau mày.

“Bàn chỉ là nguy trạng thôi, chủ yếu là dẫn dắt các chương môn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Khiến mọi người chính tai nghe được tương lai sẽ gặp chuyện không may, rồi lại bất lực như con thú bị nhốt. Loại sợ hãi và bất lực này so với róc xương lóc thịt cũng không kém bao nhiêu”

Trương Đại Phúc căm giận. “Thật hèn hạ”

“Nếu biết trúng cổ độc gì sẽ dễ dàng hơn nhiều”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai Trương Đại Phúc. “Hôm nay biểu hiện không tệ, rất nhanh trí”

Trương Đại Phúc liên tục xua tay. “Ta cũng không giúp được gì, chỉ cần không làm hỏng đại sự là tốt rồi”

“Bước tiếp theo phải làm sao?”. Chân nhân hỏi.

“Tìm Hoa Đường nghiên cứu ra giải dược”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu có thể giải hết cổ độc của những chương môn này, sau đó chúng ta hợp lực bên trong và bên ngoài đồng thời tấn công là tốt nhất”

“Hoa Đường, lại còn có thêm Diệp Cần, nghiên cứu ra giải dược chắc không phải việc khó khăn”. Chân nhân nói. “Nhưng tốc độ phải càng nhanh càng tốt, nếu không đợi cái hồ sau núi đào xong thì lại càng rắc rối”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Cũng chỉ có thể chờ kết quả từ phía hai người bọn hần thôi”

Đêm nay, Triệu Ngũ đúng hẹn mà tới, đầu tiên là báo cáo tình hình phát sinh bên ngoài với Tần Thiếu Vũ, tiếp theo là mang mớ vải vụn trở về.

“Lục Trảo Hồng Nhân cổ?”. Sáng hôm sau, Hoa Đường xem xong thì cau mày.

“Có thể giải hay không?”. Triệu Ngũ hỏi.

“Có nghe nói qua, nhưng chưa từng giải”. Hoa Đường đứng dậy. “Ta đi hỏi Diệp cốc chủ một chút”

Triệu Ngũ gật đầu. “Ta đi cùng người”

“Người đi làm gì?”. Hoa Đường liếc hắt. “Hàng đêm người phải đi Thiên Ổ Thủy trại, ban ngày không chịu nghỉ ngơi cho tốt, bộ muốn thành tiên sao?”

Triệu Ngũ: ...

“Đi ngủ đi”. Hoa Đường ra ngoài.

Triệu Ngũ tiếc nuối đứng trong viện thở dài – hẳn thật sự muốn đi chung!

Sao lại đứng yên đó chứ! Ấm vệ khiển trách mạnh mẽ. “Chẳng biết tranh đấu chút nào!”. Thời điểm này chẳng lẽ không nên ôm tới từ phía sau, sau đó nói các câu tình cảm như “Ta không nỡ cách xa người” hay “Yêu tình nghịch ngợm nhà người đừng làm rộn, vì phu sao có thể nỡ để người rời xa tầm mắt” ư? Thế mà không nói lời nào để cho người ta đi, quả thật không có đầu óc.

“Chíp!”. Bên mép Cục Bông dính vỏ hạt dưa, cũng nghiêm túc bày tỏ một chút khinh bỉ.

Triệu Ngũ làm lơ bọn họ, ôm kiếm xoay người về phòng.

“Vậy mới nói cung chủ và phu nhân vẫn tốt hơn”. Ấm vệ đồng loạt cảm thán. “Không chỉ có hôn như thường, mà lúc tâm tình cũng không tránh né chúng ta!”. Quả thật cực kì sáng khoái, giống như được nhìn thấy một đôi thần tiên!

Đâu có giống Tả hộ pháp và tiểu Ngũ! Dù quan hệ hai người đã tiến triển vượt bậc, nhưng không có hôn môi triền miên và ánh mắt nồng cháy. Nói chuyện thì cứ như báo cáo công việc, quả thật chán đến không gì sánh nổi!

Về phần Thẩm đại thiếu gia và Diệp cốc chủ thì càng thêm... sốt ruột không chịu nổi!

“Cũng không biết chừng nào cung chủ mới trở về”. Ấm vệ cực kì mong nhớ lão đại nhà mình.

“Đúng thế, còn không trở lại nữa thì Thẩm công tử sẽ gầy”

“Gần đây gương mặt đều hóp lại một vòng”

“Còn hay ngây người, còn đưa Thiếu cung chủ cho chúng ta!”

“Các người nói xem, đám chưởng môn chính phái kia có phải đã chết rồi không, sau đó ngày mai cung chủ sẽ quay về?”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha”

“Các người không nên cười lộ liễu như vậy, chúng ta là danh môn chính phái!”

“...”

Chỉ có Cục Bông vẫn vô tư, tiếp tục nằm sấp trong lòng ấm vệ đòi ăn hạt dưa.

“Diệp cốc chủ”. Hoa Đường đứng ở tiểu viện gõ cửa.

“Tả hộ pháp ư?”. Thẩm Thiên Lăng nghe được tiếng động, ra mở cửa. “Có việc gì sao?”

“Ừ”. Hoa Đường gật đầu. “Có chút chuyện cổ độc muốn thỉnh giáo hẳn”

111. Chương 109: Thật Là Cảm Động Thấu Trời Đất

“Cổ gì?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò hỏi.

Hoa Đường kể lại mọi chuyện cho hắn nghe một lần, lại nói. “Thân thể Diệp cốc chủ sao rồi?”

“Tốt hơn nhiều, nhưng nửa đêm có lúc sẽ ho khan”. Thấm Thiên Lăng vào trong nhìn thoáng qua. “Giờ còn đang ngủ”

“Vậy ta sẽ tới sau”. Hoa Đường nói.

Thấm Thiên Lăng gật đầu. Tuy cũng muốn sớm giải quyết chuyện cổ độc, nhưng gần đây Diệp Cẩn hơi suy yếu, cũng không thể khiến hắn quá mệt mỏi.

“Không sao”. Ngay khi Hoa Đường xoay người rời đi thì Diệp Cẩn nghe được đối thoại của hai người mà chóng thân thể ngồi dậy.

“Đánh thức người ư?”. Thấm Thiên Lăng vội vàng trở vào phòng.

“Đương nhiên không phải”. Diệp Cẩn cười cười. “Cũng không thể ngủ suốt ngày, các người mới vừa nói gì đó?”

“Hong Nhân Bách Thảo cổ, cốc chủ có biện pháp giải hay không?”. Hoa Đường hỏi.

Diệp Cẩn nghe vậy nhíu mày. “Ai trúng cổ vậy?”

“Là những chướng môn bị Phượng Cửu Dạ bắt đi”. Hoa Đường nói. “Cung chủ hỏi chúng ta có biện pháp giải hay không, trước giờ ta chưa từng thấy qua cổ trùng này nên muốn hỏi thử Diệp cốc chủ”

“Ngày xưa đã từng gặp một lần”. Diệp Cẩn suy nghĩ một chút. “Muốn giải cũng không khó, nhưng phải tốn ít thời gian”

“Nhưng theo ta được biết, nếu quá trình chế giải được xảy ra sơ suất gì, rất có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng”. Hoa Đường cau mày.

“Không sao, ta có chừng mực”. Diệp Cẩn ho khan hai tiếng, vén chăn xuống giường. “Ta đi xem còn lại những loại thuốc gì”

“Nhưng đại ca trước khi ra ngoài đã nói người không được quản cái gì hết, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt”. Thấm Thiên Lăng nhắc nhở.

“Sớm giải quyết mọi chuyện, ta cũng sớm về nhà”. Diệp Cẩn nói với Hoa Đường. “Có thể giúp ta vài việc được không?”

“Xin cốc chủ cứ nói”. Hoa Đường gật đầu.

“Giúp ta tìm một ít rết, mười bảy mười tám con là được rồi”. Diệp Cẩn nói.

Khiến một nữ nhân đi đào bùn cũng không tốt lắm, Thấm Thiên Lăng vừa định nói hay là để ta đi cho, thì Hoa Đường đã gật đầu. “Cốc chủ yên tâm, ta gọi tiểu Ngưu đi tìm”

Thấm tiểu thụ lập tức nhanh trí ngậm miệng. Cơ hội lấy lòng vợ đương nhiên phải để dành cho Triệu Ngưu!

Diệp Cẩn lấy hòm thuốc ra khỏi tủ.

“Diệp cốc chủ”. Đợi Hoa Đường ra ngoài rồi, Thấm Thiên Lăng đứng bên cạnh Diệp Cẩn.

“Gọi tên ta là được rồi”. Diệp Cẩn cong khoe miệng với hắn. “Danh hào này là để người ngoài gọi”

Thật ra ta càng muốn gọi đại tẩu hơn! Thấm Thiên Lăng giúp hắn lấy bình thuốc ra. “Phối giải được phải mất bao lâu?”

“Nếu có thể tìm được tất cả dược thảo thì một ngày là xong”. Diệp Cẩn nhìn bình thuốc trong tay một chút. “Nhưng hiện tại còn thiếu vài vị thuốc”

“Muốn tìm cái gì, cứ để đại ca đi tìm”. Thấm tiểu thụ nhiệt tình đề cử.

Diệp Cẩn cười cười, tự mình rót chén nước mà uống.

“Đại ca đi bắt gà rừng cho người rồi”. Thấm Thiên Lăng nói. “Nhưng dặn ta không được nói cho người biết”

Diệp Cẩn nhìn hắn. “Vậy mà người còn nói”

“...”.Thẩm Thiên Lăng ho khan, được rồi, là ta nhiều chuyện.

Diệp Cẩn cũng không nói gì thêm, trong phòng nhất thời hơi an tĩnh quá mức.

“Ta đã hỏi đại ca hồi xưa vì sao hấn không từ mà biệt”. Một lát sau, Thẩm Thiên Lăng thận trọng nói.

Tay Diệp Cẩn hơi cứng ngắc.

“Người dưỡng thân thể cho tốt trước đã”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hấn. “Đại ca nói sau khi giải quyết chuyện ở Thiên Ổ Thủy trại, hấn sẽ đích thân nói cho người biết”

Diệp Cẩn do dự một chút, gật đầu.

“Chíp!”. Cục Bông lác lư chạy vào, lông vũ lộn xộn, khoe miệng còn dính một nhúm lông màu trắng.

“Lại đi đánh nhau với mấy con ngan sao?”. Thẩm Thiên Lăng ôm Cục Bông lên, quả thật hết nói nổi.

Cục Bông đặc ý ngẩng đầu, cực kì oai phong!

“Không phải là ngan”. Diệp Cẩn lấy nhúm lông xuống, nhẹ nhàng nắn vuốt. “Là tuyết điêu”

Í í, sủng vật của hồ ly tinh ư? Thẩm Thiên Lăng nghe vậy đầu tiên là sững sốt, sau đó nhanh chóng nâng con trai lên kiểm tra một chút, xác định không có chỗ nào bị thương thì lập tức tán thưởng nhiệt liệt. “Làm tốt lắm! Nếu như lát nữa Ngâm Vô Sương tới tìm, người nhất định không thể thừa nhận! Chúng ta phải có nguyên tắc!”

“Chíp”. Cục Bông nhảy vào lòng Diệp Cẩn, xòe ra hai cái cánh ngắn ngủn muốn được gãi gãi!

“Gần đây có ngọn núi nào không?”. Diệp Cẩn vừa trêu đùa Cục Bông vừa hỏi. Vì hấn vẫn chưa ra cửa nên không quen với địa hình gần đây.

“Có”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Ngay sau nhà, có một ngọn núi rất cao, đại ca chính là vào đó săn thú cho người”

“Buổi tối ta muốn đi xem một chút”. Diệp Cẩn nói.

“Buổi tối?”. Thẩm Thiên Lăng hết hồn. “Người bệnh chưa khỏi, nửa đêm chạy lên núi làm gì?”

“Tìm thử xem có Vọng Nguyệt hoa hay không”. Diệp Cẩn nói. “Theo lý mà nói, ở đây khí hậu ẩm áp, chắc là sẽ tìm được”

“Dùng để phối giải dược ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Diệp Cẩn gật đầu.

“Chuyện này cứ để đại ca ta làm là tốt rồi”. Thẩm Thiên Lăng phát tay. “Người ở nhà đợi tin tức đi”

“Hấn không nhận biết Vọng Nguyệt hoa”. Diệp Cẩn nói.

“Ai bảo ta không biết?”. Thẩm Thiên Phong vào nhà.

Diệp Cẩn đứng dậy. “Ta đi nghỉ ngơi một chút”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Các người không thể ngồi xuống với nhau một chút sao!

“Ta đã nghe Hoa Đường nói”. Thẩm Thiên Phong nói sau lưng Diệp Cẩn. “Ngoại trừ Vọng Nguyệt hoa, còn cần dùng cái gì nữa?”

Diệp Cẩn bò lên giường, dùng chăn trùm đầu.

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt tràn ngập đồng cảm nhìn đại ca hấn.

Thẩm Thiên Phong thầm thở dài.

“Chíp”. Cục Bông vui vẻ phành phạch chạy qua, cũng chui vào chăn.

“Cần Bạch Thất thảo”. Diệp Cần buồn bực nói. “Còn cần Hồng Tâm quả, Cửu Túc Xà, Lam Diệp và Hồ Bạng Châu”

Thẩm Thiên Phong khẽ nhú mồm, vừa chuẩn bị mở miệng nói thì Thẩm tiểu thụ đã nghiêm túc gờ tay. “Người yên tâm, đại ca nhất định sẽ tìm được, hửn sẽ đi ngay bây giờ!”

Sau đó Thẩm Thiên Lăng lôi Thẩm Thiên Phong ra ngoài!

Sau khi hai người ra sân, Thẩm Thiên Phong khó hiểu. “Lại giở trò quỷ gì thế?”

“Ta cá rằng mấy thứ vừa rồi ngươi nhất định nghe không hiểu”. Thẩm Thiên Lăng nheo mắt lại.

“Đã biết sao còn lôi ta đi?”. Thẩm Thiên Phong búng vào đầu hửn. “Ta nghe không hiểu cho nên mới định hỏi lại”

“Không được, như vậy chẳng phải chứng tỏ ngươi rất ngốc sao?”. Thẩm Thiên Lăng cứ như ông già. “Ngươi ở trước mặt Diệp đại ca nhất định phải khí phách một chút, tốt nhất không gì là không biết!”

Thẩm Thiên Phong bắt đầu dĩ nhìn hửn. “Vậy ta phải làm sao để tìm thuốc đây?”

“Đương nhiên là đi hỏi Tả hộ pháp!”. Thẩm Thiên Lăng vỗ vỗ ngực Thẩm Thiên Phong, vô cùng nghiêm túc mà nói. “Tên thuốc còn nhớ chứ? Thiếu hiệp, ta gửi gắm vào ngươi đó!”

Thẩm Thiên Phong lắc đầu cười, xoay người ra khỏi sân.

Thẩm Thiên Lăng ở phía sau hửn, ra sức siết thành nắm đấm.

Nhất định phải cứu được đại tẩu về!

Từ hôm đó đến vài ngày sau, Thẩm Thiên Phong dẫn Hoa Đường và vài ám vệ vào núi tìm được thảo. Những dược liệu còn lại cũng được ám vệ giục ngựa đến nơi khác mua đầy đủ. Chỉ có duy nhất ngọc trai là tìm mãi không được. Vòng quanh hồ trên núi vài lần cũng không có thu hoạch gì, vì thế sáng nay Thẩm Thiên Phong cột dây vào thắt lưng, tự mình lặn xuống hồ tìm kiếm.

Eo ôi thật quá cảm động! Ám vệ đồng loạt đứng trên bờ cảm thán. Nếu bây giờ là mùa đông thì tốt hơn, giữa trời tuyết bay bay tìm thuốc cho người yêu, không tiếc nhảy vào nước lạnh thấu xương, quả thật là một câu chuyện thần thoại!

Diệp cốc chủ nhất định sẽ cảm động đến mức lấy thân báo đáp, đồng thời khóc ôm chặt Thẩm đại thiếu gia!

“Các ngươi đang cười cái gì thế?”. Trong mắt Hoa Đường đầy chán ghét.

Ám vệ hoàn hồn, sau đó kiểm lòng không đậu phần khích nói. “Không biết lát nữa có một ông tiên râu bạc hiện ra không nhỉ? Trong tay ông tiên sẽ giơ lên một Thẩm đại thiếu gia bằng bạc hỏi có phải người của chúng ta té xuống hay không”

Hoa Đường: ...

“Vậy nhất định phải nói “không phải”!”. Một ám vệ khác rất nghiêm túc.

“Đúng!”. Ám vệ thứ ba chà xát tay. “Chúng ta nhất định phải chờ hửn móc ra đại thiếu gia bằng vàng rồi mới nói “phải”!”

Hoa Đường yên lặng xoay người, cố nén xúc động đá những người này xuống nước!

Thời gian từng chút trôi qua, ám vệ bắt đầu không yên lòng. “Sao lại lâu như vậy?”

Hoa Đường thử giật sợi dây ba cái. Một lát sau, người dưới nước cũng kéo lại ba cái.

Đây là ám hiệu hẹn trước, vì vậy chứng tỏ Thẩm Thiên Phong không sao. Đoàn người hơi yên tâm, tiếp tục chờ trên bờ.

Lại qua nửa nén nhang, Hoa Đường đứng trên bờ, khẽ nhú mồm nhìn xuống.

“Tả hộ pháp”. Ám vệ thận trọng hỏi. “Chẳng lẽ ngươi muốn xuống dưới sao?”

Hoa Đường ngồi xổm xuống, vươn tay thử nhiệt độ của hồ nước một chút, thấy nhiệt độ hình như tăng cao.

Lần thứ hai kéo sợi dây ba lần, dưới nước không chút phản ứng, mọi người lập tức biến sắc. Một ám vệ kéo sợi dây dự bị vừa chuẩn bị xuống nước thì mặt hồ chợt xuất hiện một trận sóng lớn.

“Lui về phía sau!”. Hoa Đường lớn tiếng ra lệnh, rút kiếm ra khỏi vỏ.

Mặt nước phun lên một cột nước, Thảm Thiên Phong từ trong nước nhảy ra, quăng một vật màu đen lớn bằng chậu rửa mặt cho ám vệ. “Đón lấy!”

Hai ám vệ đồng thời nhào qua, vũng vàng ôm vật kia vào ngực.

Thảm Thiên Phong xoay người vung kiếm đâm về phía mặt nước, tiếng xương vỡ vụn vang lên, một cái đầu cực kì lớn từ trong nước lao ra, trong mắt máu chảy không ngừng, quanh thân mọc đầy vảy, nhìn qua hơi rùng rợn.

Ám vệ hít một hơi khí lạnh, hức hức hức đó là thứ gì thế này, quả thật hù chết người!

Thảm Thiên Phong đâm thêm một kiếm, quái ngư càng thêm điên cuồng, há to miệng muốn cắn hẳn.

Hoa Đường một chưởng đánh bay nửa tảng đá, đập mạnh lên đầu nó.

Lúc máu tươi phun ra, đầu quái ngư rơi xuống nước. Mấy ám vệ bay lên dùng roi sắt cuốn lấy nó, gai trên roi đâm sâu vào thân. Mọi người hợp lực hất một cái, mang quái ngư ra khỏi nước, rơi xuống mặt đất.

Thảm Thiên Phong đứng trên bờ, cánh tay trái hơi chảy máu.

“Đại thiếu gia”. Hoa Đường vội vàng bước tới.

“Lúc đánh nhau bị đá vụn dưới đáy hồ làm bị thương, không sao”. Thảm Thiên Phong phất tay một cái, tiến lên dùng chân đá đá quái ngư.

“Đây là cái quỷ gì vậy?”. Ám vệ cũng đồng loạt ngạc nhiên vây xem. Trông giống như cá ngát cỡ lớn, xấu kinh khủng.

“Không biết”. Thảm Thiên Phong lắc đầu. “Sau khi ta xuống nước không lâu thì thấy xác trai, vì vậy dùng kiếm cạy lên. Sau đó lại cảm thấy được sau lưng có tiếng động, quay đầu thì thấy nó há miệng xông tới”

“Lớn lên đã xấu rồi thì đừng tùy tiện ra ngoài dọa người chứ!”. Ám vệ dùng chân đá đá. “Giờ phải làm gì đây?”

Hoa Đường tiến lên, rắc chút thuốc bột lên vết thương cho nó.

Eo ôi! Ám vệ lập tức nhảy dựng lên, bịt mũi nhảy ra xa.

“Làm gì vậy?”. Hoa Đường khó hiểu.

“Bột làm tan thì thể rất khó ngủ!”. Ám vệ đồng loạt kháng nghị, lần sau nhất định phải báo trước với chúng ta.

“Là thuốc chữa thương”. Hoa Đường không nói gì nhìn bọn họ, sau đó nói với Thảm Thiên Phong. “Con cá này đã sống lâu dưới đáy hồ, đột nhiên thấy người ngoài nên sẽ có thái độ thù địch, thả lại trong nước đi”

Thảm Thiên Phong gật đầu, một chưởng đẩy quái ngư về trong nước.

Ám vệ lập tức vỗ tay kịch liệt một phen. Tả hộ pháp của chúng ta cực kì có khí chất danh môn chính phái. Nếu đổi thành cung chủ, nhất định sẽ chặt ra cho Thiếu cung chủ ăn!

“Xác trai đâu?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

Ám vệ lập tức mang tới.

Hoa Đường móc trong ngực ra một cái chai nhỏ, bôi chút thuốc mỡ lên rãnh của nó. Sau một lát, con trai chậm rãi mở ra, bên trong có một viên trân châu sáng bóng dưới ánh mặt trời.

Thảm Thiên Phong thở phào nhẹ nhõm, trên mặt khó thấy được ý cười.

“Ta trị thương cho ngươi nhé?”. Hoa Đường chỉ vào cánh tay hẳn.

“Không cần, về rồi tính”. Thẩm Thiên Phong muốn về trước.

Hoa Đường gật đầu, chỉ huy ám vệ mang con trai về, bản thân thì cùng Thẩm Thiên Phong đi theo phía sau. Xung quanh núi đều có quả mọng, ám vệ cố tình hái mười mấy quả. Mấy ngày trước vội vàng tìm thuốc nên không quan tâm, bây giờ đã tìm được rồi, nhất định phải mang đồ ăn ngon về dỗ dành thiếu cung chủ!

Từng quả mọng đỏ hồng vừa căng mịn vừa đáng yêu, dưới lớp vỏ mỏng là chất lỏng ngọt ngào, tiểu phượng hoàng nhất định cực kì thích! Nghĩ đến đôi cánh ngắn ngủn và ánh mắt mê mang của thiếu cung chủ, mấy ám vệ không tự chủ được bước nhanh hơn, cực kì muốn về ôm một chút!

“Vội vã đi đòi nợ hay sao vậy?”. Các ám vệ còn lại tỏ ra oán hận một chút, chúng ta cơ bản chẳng ham mộ chút nào đâu!

“Í, các người đã về rồi”. Trong tiểu viện, Thẩm Thiên Lăng đang ngồi trộn cơm thịt bò dưới tàng cây cho tiểu phượng hoàng.

“Chíp!”. Cục Bông co một chân nhảy tới nhảy lui trên bàn, nhìn cực kì vui sướng!

Mọi người lập tức tán thưởng thiếu cung chủ một phen, quả nhiên ngày thơ sáng lạn!

Thẩm Thiên Lăng không còn gì để nói. “Nó vừa bị cái thang đập trúng chân”. Quả thật không thể ngờ hơn được nữa.

Ha ha ha như vậy cũng rất MOE! Ám vệ bày quả mọng trên bàn y như dâng lên vật quý, tiểu phượng hoàng quả nhiên vui sướng, ra sức kêu chíp chíp chíp!

“Ta đi lấy chén”. Thẩm Thiên Lăng đứng lên xuống bếp.

“Vui như vậy sao?”. Diệp Cẩn nghe được Cục Bông kêu, cũng từ phòng ngủ đẩy cửa bước ra.

“Diệp cốc chủ”. Ám vệ đồng loạt chào hỏi.

“Hôm nay sao về sớm vậy?”. Diệp Cẩn châm trà cho bọn họ.

Ám vệ trao nhau một ánh mắt. Loại chuyện tìm được trân châu đương nhiên phải để đại công tử tự mình kể, sau đó hai người kích động hôn môi một phen, như vậy mới hợp lý!

Chúng ta tất nhiên không thể tước đoạt niềm vui của người khác.

Vì vậy mọi người bảo trì im lặng.

“Sao vậy?”. Diệp Cẩn bối rối nhìn bọn họ.

Ám vệ đồng loạt nhếch miệng nở nụ cười, y như quảng cáo kem đánh răng!

Diệp Cẩn: ...

“Ta đi tắm”. Ám vệ xoay người chạy.

“Quay về!”. Diệp Cẩn khó thấy cất cao giọng.

Vì vậy mọi người sợ hãi dừng lại!

“Thẩm Thiên Phong đâu?”. Trong lòng Diệp Cẩn có dự cảm không rõ.

“Lập tức tới ngay”. Ám vệ nhanh chóng trả lời, vốn sắp về rồi!

“Máu trên người là sao?”. Diệp Cẩn chỉ vào một người trong đám, giọng khàn khàn.

“Máu?”. Ám vệ bối rối cúi đầu nhìn, quả nhiên trước ngực có một vết máu lớn, vì vậy nói. “Đây là quái ngư...”

“Đây là quái ngư đánh nhau với Thẩm thiếu gia, Thẩm thiếu gia phun ra!”. Một ám vệ khác nhanh trí cắt ngang lời hắn.

Ám vệ trước đó hơi sững sốt, sau đó cũng lập tức điên cuồng gật đầu. “Đúng vậy, cảnh đó thật thê thảm”

“Quái ngư gì, tại sao lại học máu, hắn ở đâu?”. Sắc mặt Diệp Cẩn tái nhợt.

“Tả hộ pháp đang trị thương cho Thấm thiếu gia trong núi, hiện tại mấy huynh đệ còn lại đang mang hấn về, tốc độ đương nhiên chậm hơn chúng ta”. Âm vệ tổng kết đầy đủ các câu chuyện trong sách. “Để tìm được ngọc trai, Thấm thiếu gia không tiếc tự mình xuống nước tìm kiếm, đáng tiếc gặp phải quái ngư trong hồ”

“Sau đó thì sao?”. Diệp Cẩn đỡ bàn.

“Miệng quái ngư to cỡ này!”. Âm vệ vung tay vẽ một vòng tròn lớn. “Răng dài một thước, màu xanh thẫm, há mồm ra quả thật hù chết người”

“Nó cắn hấn bị thương ư?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Đâu chỉ cắn bị thương”. Âm vệ làm ra vẻ mặt bi thương. “Quái ngư cắn chặt con trai không chịu nhả, Thấm công tử đấu với nó một lúc lâu, bản thân bị trọng thương lại không chịu buông tha, ngay cả nước cũng bị nhuộm thành màu đỏ”

“Lúc nào thì về đến nơi?”. Diệp Cẩn sốt ruột. “Ta chữa cho hấn”

“Cốc chủ yên tâm, Thấm thiếu gia không có việc gì”. Âm vệ thân thiết an ủi. “Chỉ bị nội thương học máu và bị cắn mấy cái mà thôi”

“Vậy mà còn bảo không có việc gì!”. Diệp Cẩn giậm chân, quay về phòng lấy hòm thuốc.

Làm tốt lắm! Âm vệ yên lặng tự vỗ tay cho chính mình. Chúng ta rất am hiểu lửa cháy đổ thêm dầu!

Một âm vệ chuồn ra khỏi sân chạy như bay, dự định chặn Thấm Thiên Phong lại khiến hấn giả bệnh!

Diệp cốc chủ nhất định cực kì cảm động và đau lòng!

“Mang ta đi tìm hấn”. Diệp Cẩn ôm hòm thuốc chạy đến.

“Quả thật không có việc gì”. Âm vệ tiếp tục phát huy trí tưởng tượng. “Đánh nhau xong, Thấm thiếu gia vẫn còn sức quỳ trên mặt đất suốt một canh giờ”

“Cái gì?”. Diệp Cẩn cảm giác mình không còn nghe thấy bất cứ thứ gì nữa.

“Vì quái ngư không chịu nhả, chúng ta cũng không phải đối thủ của nó”. Âm vệ nghiêm túc nói. “Vì vậy Thấm thiếu gia mình đây thương tích quỳ trên mặt đất, muốn dùng chân tình khiến trời đất cảm động”

Diệp Cẩn: ...

“Trời nắng chang chang, suốt một canh giờ nha!”. Âm vệ tình cảm dạt dào. “Ngay cả môi cũng nứt ra”

Thấm Thiên Phong mang kiếm từ ngoài cửa đi tới.

“Mặc kệ chúng ta khuyên thế nào, Thấm thiếu gia cũng không nghe”. Âm vệ đưa lưng ra cổng, nội lực Thấm Thiên Phong lại rất cao nên hấn không cảm giác được mà nói tiếp. “Thậm chí hấn còn rơi nước mắt, nói nếu không lấy được ngọc trai khiến hấn phụ lòng người yêu, hấn sẽ quỳ bên cạnh ao suốt đời!”. Quả thật cực kì cảm động!

Diệp Cẩn lạnh lùng đặt hòm thuốc xuống bàn.

“Người đang nói gì vậy?”. Thấm Thiên Phong cau mày hỏi.

“A!”. Âm vệ kêu lên một tiếng.

Thật dọa người.

“Uống lộn thuốc sao?”. Thấm Thiên Phong mơ hồ khó hiểu.

Âm vệ lập tức ha ha ha ha một phen. “Đúng vậy”

Thấm Thiên Phong: ...

“Chúng ta đi trước!”. Âm vệ quay đầu chạy như bay!

Ai muốn ở lại thu dọn cục diện rồi rắc chứ! Cung chủ bình thường dạy chúng ta gây họa xong phải bỏ chạy!

“Sao lại đứng trong sân thế này?”. Thắm Thiên Phong cũng lười để ý đến bọn họ, bước lên nói với Diệp Cẩn. “Trời đang nắng, mau về phòng đi”

Diệp Cẩn giơ mắt nhìn hắn, trên mặt không rõ là biểu cảm gì, viền mắt hơi đỏ lên.

“Sao vậy?”. Thắm Thiên Phong khẽ nhún mày.

Vừa mới dứt câu, trên mặt liền trúng một bạt tai.

Thắm Thiên Phong hơi sững sốt.

“Lần sau nếu chết cũng đừng để ta biết”. Diệp Cẩn xoay người vào trong.

“Thật ra tay Thắm thiếu gia bị thương thật mà”. Âm vệ ôm khung cửa nhắc nhở. “Không tin người có thể kiểm tra”

Diệp Cẩn đóng mạnh cửa phòng.

“A?”. Thắm Thiên Lăng bưng chén bước tới, vừa thấy Thắm Thiên Phong thì sợ hết hồn. “Người bị thương ư?”

“Không sao”. Thắm Thiên Phong đã đoán được đại khái ngọn nguồn, đầu có chút đau.

“Chảy máu hết rồi mà còn bảo không có việc gì ư?”. Thắm Thiên Lăng kéo hắn ngồi xuống, trên bàn có hòm thuốc nên tiện tay mở ra, tìm một chai gì đó mở ra. “Cái này có dùng được không?”

“Không thể!!!”. Âm vệ thấy thế sợ hãi kêu thành tiếng. “Đó là bột làm tan xương!”

A A A! Thắm Thiên Lăng vội ném chai thuốc trở lại.

Diệp Cẩn kéo cửa ra, nổi giận dùng dùng nói. “Vào đây!”

Thắm Thiên Lăng lập tức nhét hòm thuốc vào ngực đại ca. “Mau qua đi!”

Âm vệ lập tức trở nên phấn khích.

Thắm Thiên Phong mang theo hòm thuốc vào phòng.

Diệp Cẩn không nói lời nào, dùng kéo cắt bỏ tay áo của hắn, dùng khăn nóng lau sạch sẽ.

Tuy không phải vết thương chí mạng như vẫn hơi dữ tợn. Vết thương bị bột nước ngâm trắng bệch, nhìn qua thật khiến tim đập nhanh.

“Có lẽ sẽ đau”. Diệp Cẩn nung thanh đao trên lửa. “Có nhiều chỗ đã vô dụng rồi, ta giúp người xử lý sạch sẽ”

Âm vệ trên nóc nhà sau khi nghe được thì bất giác kẹp chặt chân.

Vì sao những lời này nghe giống như là Diệp cốc chủ muốn thiến Thắm thiếu gia vậy!

“Ừ”. Thắm Thiên Phong gật đầu.

“Không có bột gây tê, chỉ có thể nhịn”. Diệp Cẩn ngồi cạnh hắn. “Chịu không nổi thì nói cho ta biết”

Thắm Thiên Phong nhìn hắn. “Không sao”

Diệp Cẩn né tránh tầm nhìn của hắn, dùng băng vải quấn chặt cánh tay hắn.

Thời gian từng chút trôi qua, Thắm Thiên Lăng nằm sấp trên bàn đá ngủ, để Cục Bông nhảy khắp sân.

“Không sao rồi”. Diệp Cẩn thắt một cái nút kết trên băng vải.

“Đa tạ”. Mũi Thắm Thiên Phong hơi tái nhợt, trên trán đầy mồ hôi.

“Quay về nghỉ ngơi nhiều một chút”. Diệp Cẩn thu dọn hòm thuốc.

Thắm Thiên Phong gật đầu, đứng lên lại thấy trước mắt tối sầm.

Diệp Cẩn vươn tay đỡ lấy hắn.

Chóp mũi truyền đến mùi thuốc nhàn nhạt quen thuộc, trong lòng Thẩm Thiên Phong đột nhiên thấy chua xót khổ sở.

“Người còn thiếu ta một lời giải thích”. Một lúc sau, Diệp Cẩn thấp giọng nói. “Đợi chuyện này giải quyết xong, ta đợi người chính miệng nói với ta”

Giọng Thẩm Thiên Phong hơi khàn khàn. “Xin lỗi”

Diệp Cẩn lắc đầu, vùi đầu vào trước ngực hắn.

Bầu không khí trong phòng yên tĩnh, Cục Bông dùng sức nhảy lên bệ cửa sổ. “Chíp!”

Diệp Cẩn bật cười, bước tới mở cửa sổ ra.

Cục Bông lập tức sung sướng lẫn vào, mở bị quả mọng nhuộm thành màu đỏ.

“Trở về ngủ một giấc đi”. Diệp Cẩn quay đầu nhìn Thẩm Thiên Phong. “Tối ta nấu canh táo đỏ cho người”

Đáy mắt Thẩm Thiên Phong có chút ý cười. “Được”

“Diệp cốc chủ”. Hoa Đường ở ngoài cửa sổ nói. “Chừng nào chúng ta lấy ngọc trai ra?”

“Ta xem trước một chút”. Diệp Cẩn ôm tiểu phượng hoàng ra ngoài.

Thẩm Thiên Phong cũng đi theo.

Ấm vệ đồng loạt chặc lưỡi trên nóc phòng, nhìn hài hoà như người một nhà vậy.

Thiếu cung chủ của chúng ta quả nhiên hợp với tất cả mọi người!

Thật kiêu ngạo không chịu nổi!

112. Chương 110: Có Thể Làm Mấy Chuyện Khác Hay Không?

Con trai lớn bị đặt trong thùng tắm ngoài sân, Diệp Cẩn đặt tiểu phượng hoàng xuống đất, ngồi xổm bên cạnh dùng thuốc mỡ thoa lên mép của con trai.

Con trai chậm rãi mở ra lần nữa, một viên ngọc nhẵn bóng nằm trên thịt non mềm, vừa nhìn đã biết là hàng tốt.

“Ít nhất cũng nuôi vài chục năm rồi”. Hoa Đường nói. “Phối giải được chắc đủ”

Diệp Cẩn gật đầu. “Ta chuẩn bị trước một chút, ngày mai bắt đầu phối giải được”

“Cơ thể có quá sức hay không?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

Ấm vệ lập tức “ái chà” trong lòng, những lời tâm tình MOE này quả thật khiến người ta chịu không nổi!

“Không sao”. Diệp Cẩn nhìn hắn. “Người về nghỉ ngơi đi”

Nhìn hơi có triển vọng nha! Ấm vệ vô cùng kích động, cực kì hi vọng tiếp theo Thẩm đại thiếu sẽ thâm tình nắm lấy bàn tay nhỏ bé, nói các câu cảm động trời đất như “Không có người bên cạnh, sao ta có thể bình yên đi vào giấc ngủ”? Đương nhiên nếu Diệp cốc chủ có thể phối hợp mà e thẹn một chút sẽ tốt hơn. Hức hức loại chuyện này chắc phải có chứ!

Một khắc sau, Thẩm Thiên Phong xoay người về phòng.

Ấm vệ đồng loạt tỏ ra thất vọng, vì sao có người không hiểu chuyện tình cảm như vậy.

Cuộc đời thật chẳng thú vị tẹo nào!

“Có cần ta hỗ trợ hay không?”. Hoa Đường hỏi.

“Ừ”. Diệp Cẩn gật đầu. “Ngày mai chúng ta cùng làm”

“Chíp!”. Cục Bông đứng bên cạnh con trai, cúi đầu ra sức mổ.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Chíp!”. Cục Bông rất sốt ruột, nó muốn viên ngọc tròn tròn kia.

“Ngoan, cái đó không thể chơi”. Thẩm Thiên Lăng ôm nó về. “Chúng ta không được phiền người khác”

“Chíp chíp!”. Cục Bông vùng vẫy không có hiệu quả, vì vậy ra sức duỗi chân.

“Không được làm rộn!”. Thẩm Thiên Lăng đặt nó lên bàn.

Cục Bông tức giận giậm chân một cái, vốn định biểu lộ một chút phần nộ, kết quả cái bàn trong nháy mắt gãy ra, ấm trà rơi loảng xoảng xuống đất, tiếng vỡ vụn vang lên khắp phòng.

Thẩm Thiên Lăng sợ ngây người!

Đây là kĩ năng cao cấp gì?

“...”. Cục Bông nằm sấp trên nắp ấm trà, ánh mắt cũng hơi mê mang.

“Sao vậy?”. Ấm vệ nghe được động tĩnh xông vào, chỉ thấy trên đất hỗn độn, Thẩm Thiên Lăng đang trợn mắt há mồm nhìn tiểu phượng hoàng nằm trên đồng vụn vỡ.

“Không bị thương chứ?”. Ấm vệ vội vàng ôm tiểu phượng hoàng lên, kiểm tra trước sau một lần.

“Chíp!”. Chân Cục Bông hơi nhũn ra.

“Sao nó đột nhiên mạnh như vậy?”. Thẩm Thiên Lăng run rẩy chỉ vào cái bàn tan nát mà hỏi.

Ấm vệ nghe vậy hít một hơi lạnh khí. “Là thiếu cung chủ làm gãy bàn sao?”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, tuy nghe rất lạ nhưng... là sự thật!

“Chíp!”. Cục Bông ra sức ngược đầu.

“Có phải sắp trưởng thành rồi không?”. Hoa Đường đứng ở cạnh cửa hỏi.

“Không đâu, lông vũ cũng chưa mọc nữa mà”. Diệp Cẩn ôm tiểu phượng hoàng vào lòng, dùng ngón trở cọ cọ thứ màu đỏ dính trên mỏ nó. “Các người cho nó ăn cái gì vậy? Sao mỏ lại có màu này?”

“Chíp”. Cục Bông hít sâu một hơi, định nhào vào lòng Hoa Đường cọ cọ thứ mềm mềm kia.

Mặt Triệu Ngũ không cảm xúc, dùng hai ngón tay kẹp đầu nó, buộc chuyển hướng sang bên kia.

Cục Bông nản lòng, co lại thành một khối, ánh mắt hơi tiếc nuối.

“Có phải vì quả mọng này không?”. Ấm vệ đột nhiên vỗ đầu một cái.

“Quả mọng?”. Diệp Cẩn nghe vậy cau mày.

Ấm vệ xoay người chạy ra sân, cầm một quả vào. “Là cái này, hái trên núi”

“Chưa thấy bao giờ”. Diệp Cẩn nhìn Hoa Đường.

“Ta cũng không biết”. Hoa Đường quét mắt về phía ấm vệ.

“Chúng ta lại càng không biết”. Ấm vệ nhún vai tỏ ra vô tội.

Thẩm Thiên Lăng quả thật hết nói nổi. “Vậy mà các người còn tùy tiện cho nó ăn!”

“Dù sao thiếu cung chủ cũng là bách độc bất xâm”. Ấm vệ rất nghiêm túc. “Hơn nữa lực mạnh cũng không phải chuyện xấu”

“Đúng thế!”. Những người còn lại cũng tán thành. “Sau này nếu đánh nhau, một móng vuốt là có thể đá bay tuyệt diệu, quả thật tuyệt vời!”

Cảnh này chỉ nghĩ tới thôi cũng rất kích động biết không! Vì vậy ấm vệ lập tức cười hắc hắc, đồng thời vỗ tay nhiệt liệt.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Các người có IQ chút được không?

“Ta sẽ giúp người tra nguyên nhân, đừng lo”. Diệp Cẩn cũng nói.

Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Đa tạ”

“Mọi người giải tán hết đi”. Hoa Đường nói. “Ngày mai phối thuốc, nhớ tăng thêm phòng bị”

“Vâng!”. Âm vệ nhận lệnh.

“Chíp!”. Cục Bông cũng gật đầu kêu một tiếng, cực kì nghiêm túc!

Tối hôm nay, Diệp Cẩn và Hoa Đường ở trong phòng chuẩn bị, Thẩm Thiên Phong và Triệu Ngũ ôm kiếm canh giữ trong sân, rõ ràng định thức trắng đêm.

Thời gian trôi qua thật chậm, đến nửa đêm cửa phòng mới bị đẩy ra.

“Thế nào?”. Triệu Ngũ đứng lên đón.

“Tạm tạm”. Đáy mắt Hoa Đường có chút mệt mỏi.

“Ta đưa người về nghỉ”. Triệu Ngũ nắm tay nàng.

Âm vệ đồng loạt chặc lưỡi, Triệu Ngũ nhất định học trộm kinh nghiệm của Thiếu cung chủ mới nắm tay điều luyện như vậy! Nhưng kể ra thì tình tiết nửa đêm nửa hôm, một nam một nữ, củi khô lửa bốc này... chúng ta quả thật không muốn xem chút nào đâu!

“Vậy bọn ta về trước”. Hoa Đường nhìn Thẩm Thiên Phong. “Cáo từ”

Thẩm Thiên Phong gật đầu, đẩy cửa vào phòng.

Diệp Cẩn đang dọn bàn, thấy hắn vào thì hơi sững sờ.

“Ngủ đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ở đây để ta làm cho”

Diệp Cẩn gật đầu, cũng không nhiều lời mà xoay người vào buồng trong.

Âm vệ nằm sắp trên nóc phòng rất thất vọng, thế mà lại không có hôn môi!

Còn không bằng chạy theo xem Tả hộ pháp và Triệu Ngũ.

Đúng là lỗ vốn!

Đêm nay, Thẩm Thiên Lăng cũng trần trở. Cục Bông gục trong ổ, ngủ vô cùng say sưa.

Không biết bên trong Thiên Ổ Thủy trại thế nào rồi... Thẩm tiểu thụ ôm chăn thở dài, hoàn toàn không có chút buồn ngủ.

Một ngọn gió quét qua cửa sổ, ánh nến trên bàn lay động vài cái, cuối cùng tắt ngúm. Thẩm Thiên Lăng vừa chuẩn bị xuống giường tìm bật lửa thì bỗng nhiên bị bịt miệng. “Cướp sắc!”

Âm thanh quen thuộc này... Thẩm Thiên Lăng vui mừng quá đỗi, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy người đang mong nhớ ngày đêm.

“Trễ như vậy còn chưa ngủ, không ngoan”. Tần Thiếu Vũ bóp khuôn mặt Thẩm Thiên Lăng, đáy mắt tràn đầy ý cười.

“Sao người lại về?”. Tim Thẩm Thiên Lăng gần như nhảy ra!

“Tiêu Triển lên vào Thiên Ổ Thủy trại, nói hôm nay Diệp Cẩn chế thuốc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nội lực của ta chỉ dương, có thể ở lại giúp Diệp Cẩn”

“Nên hiện tại Tiêu Triển thay người dịch dung ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu, cúi xuống hôn nhẹ lên mặt hắn. “Nhớ ta không?”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng ôm cổ Tần Thiếu Vũ, vừa muốn cười lại muốn khóc.

“Heo con”. Tần Thiếu Vũ cười, hôn nhẹ hắn. “Đây là vẻ mặt kì quái gì chứ”

“Người còn phải quay lại đó sao?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

“Để xem tiến độ ngày mai của Diệp Cẩn đã”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hiện tại đừng nói chuyện này”

“Vậy người ngủ sớm chút đi”. Thắm Thiên Lăng ngồi dậy lấy gối cho hần.

Tần Thiếu Vũ ôm Thắm Thiên Lăng từ phía sau, cách một lớp áo mà xoa bóp bụng hần. “Có béo lên chút nào không?”

Thắm Thiên Lăng: ...

“Để vi phu kiểm tra một chút”. Tần Thiếu Vũ kéo quần Thắm Thiên Lăng xuống, tốc độ cực nhanh!

Thắm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai, đá qua một cước.

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ đẩy hần ngã xuống giường, dứt khoát hôn lên.

“Ngày mai còn phải làm đại sự”. Thắm Thiên Lăng nhéo mũi hần. “Ngủ đi!”

Cảm nhận được vật nóng rực đặt trên bụng, Thắm tiểu thụ xoa đầu Tần Thiếu Vũ, bất đắc dĩ mà không phản kháng nữa.

“Lăng nhi của ta vẫn tốt nhất”. Tần Thiếu Vũ cởi sạch hần ra.

“Chỉ được làm một lần thôi”. Thắm Thiên Lăng nói. “Còn lại để giải quyết xong mọi chuyện rồi làm”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Chuyện này cũng có thể thiếu nợ ư?”

Thắm Thiên Lăng: ...

Đương nhiên, vì sao không thể?

“Không muốn ta ư?”. Tần Thiếu Vũ cắn cắn ngón tay Thắm Thiên Lăng.

Đương nhiên muốn! Thắm Thiên Lăng nhéo má hần. “Không phải”

“Chẳng nhiệt tình tí nào”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thắm Thiên Lăng lẩm bẩm. “Ta lo lắng chuyện sáng mai”

“Đã nói là không được nghĩ mấy chuyện đó nữa mà”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn nhẹ hần. “Hiện tại chỉ cho phép nghĩ tới ta, không thì ta khóc cho người xem”

Thắm Thiên Lăng bị chọc cười, ngửa đầu hôn nhẹ lên cằm hần.

Tần Thiếu Vũ ngậm môi Thắm Thiên Lăng liếm liếm, sau đó lướt xuống, ngậm lấy hai thứ nhô ra trước ngực.

Thắm Thiên Lăng cắn môi dưới, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua tóc Tần Thiếu Vũ.

Nụ hôn nóng bỏng đi thẳng xuống, lưu luyến trên cái bụng mềm mại một lát, lại tiếp tục xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở nơi mẫn cảm nhất.

Hô hấp Thắm Thiên Lăng dồn dập, vòng eo hơi run rẩy.

Tần Thiếu Vũ nâng mông Thắm Thiên Lăng lên, để mình dễ dàng phun ra nuốt vào. Thân thể giống như trôi dạt trên biển, Thắm Thiên Lăng động tình rên rỉ ra.

Ám vệ đồng loạt bật tai, bọn ta không nghe thấy gì hết!

“...”. Cục Bông bị tiếng động đánh thức, hơi mờ mịt nhìn hai người trên giường.

“Thuốc mỡ cắt đầu rồi?”. Tần Thiếu Vũ thấp giọng hỏi.

“Ngăn kéo bên trái”. Giọng Thắm Thiên Lăng như mèo kêu.

“Chờ ta”. Tần Thiếu Vũ vỗ cái lưng trần trụi của Thắm Thiên Lăng, xoay người xuống giường.

“Chíp!!!”. Cục Bông sung sướng xoè cánh, vọt thẳng vào lòng Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ: ...

Nhiều ngày không gặp, ánh mắt Cục Bông vừa nhiệt liệt vừa MOE – muốn được gần gũi!

Tần Thiếu Vũ xoa đầu nó, tiện tay thả lại trong ổ. “Ngủ đi!”

Cục Bông dùng móng trái đá móng phải, đôi mắt đen sáng long lanh!

Thế nhưng Tần Thiếu Vũ nhìn như không thấy, hoàn toàn không có ý định ôm nó lên!

Vì vậy Cục Bông trong nháy mắt trở nên không vui, lắc lư nhảy xuống bàn định đi méc Thẩm Thiên Lăng.

Tần Thiếu Vũ cảm thuốc mỡ về, thuận tiện khom lưng xách Cục Bông lên, ném con trai mình ra cửa sổ.

“Chíp!”. Cục Bông rơi trên cỏ, choáng váng đầu óc, mới xảy ra chuyện gì thế?

Ấm về vội vàng ôm nó lên. Thiếu cung chủ của chúng ta thật đáng thương, bị cung chủ ghét bỏ!

Chẳng lẽ không phải biểu lộ một chút tình thương của cha sao? Đây là con ruột của Thẩm công tử nha!

Thật quá đáng!

“Sao người có thể ném nó ra ngoài chứ!”. Thẩm Thiên Lăng cũng nằm trên giường yếu ớt kháng nghị.

“Sáng mai rồi kiếm về cũng được”. Tần Thiếu Vũ nói cứ như đương nhiên.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Quả nhiên là cha ghê!

“Thả lỏng một chút, đừng khẩn trương”. Sự chú ý hiện tại của Tần Thiếu Vũ đương nhiên không phải Cục Bông.

“Đúng rồi, không biết hôm nay tiểu phượng hoàng ăn quả mọng gì mà lực rất mạnh”. Thẩm Thiên Lăng nói.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ tạo các loại dấu hôn trên cổ hắn.

“Người còn có thể qua loa hơn nữa không?”. Thẩm Thiên Lăng kháng nghị.

“Hiện tại ta muốn nghe người kêu”. Tần Thiếu Vũ đâm vào một ngón tay.

Thẩm Thiên Lăng kêu ngao ngao. “Người người người nhẹ một chút!”

Có tin nếu làm hư rồi, lão tử sẽ ly hôn với người không!!!

113. Chương 111: Thẩm Công Tử Cục Kỳ Moe!

“Lăng nhi kêu thật đáng yêu”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên môi hắn.

“Thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng tỏ ra nghi ngờ.

“Đương nhiên là thật”. Tần Thiếu Vũ sờ cái bụng mềm mại của hắn.

“Vậy người phải nhẹ một chút”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nhéo má hắn.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu, hôn môi triền miên.

Thẩm tiểu thụ thoải mái rên rỉ, chủ động ôm gối nằm sấp trên giường, cục kỳ tự giác.

“Đổi tư thế được không? Ta muốn nhìn người”. Tần Thiếu Vũ cắn lỗ tai hắn.

Đòi hỏi nhiều quá đi... Thẩm Thiên Lăng thầm cảm thán, sau đó ngoan ngoãn xoay người vòng tay qua cổ Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ nắm lấy vòng eo mềm mại, chậm rãi tiến vào thân thể Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng cau mày ngẩng đầu, cảm và cổ tạo thành một đường cong xinh đẹp. Đôi môi không còn nhạt màu như trước, khuôn mặt cũng ửng đỏ, hô hấp hơi gấp gáp, khiến người ta không nhịn được muốn

một ngụm nuốt vào. Tần Thiệu Vũ tham lam nhìn Thẩm Thiên Lăng, trong nháy mắt bắt đầu hoài nghi những lời đồn chôn dân gian đều là sự thật. Vào lúc này mà có thể xinh đẹp tinh khiết như vậy, không chừng đúng là hoa yêu trên núi chạy xuống.

“Người không thể nhỏ một chút sao?”. Vì Tần cung chủ quá hăng hái dẫn đến bộ phận nào đó cũng dâng trào theo, nên Thẩm tiểu thụ bị đau, rưng rưng gặm gờ ỷ khuất!

Tần Thiệu Vũ: ...

Được rồi, chỉ có bề ngoài giống yêu tinh mà thôi, bản chất vẫn là một bé ngốc!

“Chẳng lẽ ngươi lại mua nhầm thuốc giả sao?”. Thẩm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt, sao có thể ngốc vậy chứ, cứ mua nhầm hàng giả mãi. Nếu không thì sao lại đau như thế, mấy lần trước rõ ràng rất hài hoà!

Biết rõ nói chuyện với Thẩm Thiên Lăng vào lúc này chỉ phí công, Tần Thiệu Vũ quyết đoán hôn lên cái miệng của hắn.

Í ỉ sao lại hôn rồi, rõ ràng còn chưa nói xong mà. Vấn đề thuốc giả rất nghiêm trọng biết không! Hậu môn nứt ra rất đáng sợ, thế nên để bảo vệ hoa cúc an toàn và khoẻ mạnh, Thẩm Thiên Lăng bắt đầu giấy dũa, vòng eo uốn éo mềm mại. Vì vậy ánh mắt Tần Thiệu Vũ càng tối sầm, từ tình nhân mode chuyển sang sắc lang mode, điên cuồng lật qua lật lại Thẩm tiểu thụ, từ trong ra ngoài đều gặm sạch sẽ, ngay cả một mẩu vụn cũng không chừa!

Ấm vệ bên ngoài vẻ mặt nghiêm trọng, dùng ngón tay bịt tai Thiệu cung chủ lại.

Không thể nghe, sẽ bị đau mắt hột đó...

“Chíp!”. Trên mặt Cục Bông dính một miếng dưa hấu, ánh mắt hơi mờ mịt.

Một lúc lâu sau, trong phòng rốt cuộc ngừng lại. Thẩm Thiên Lăng cuộn trong chăn, dùng ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn nam nhân của hắn.

Tần Thiệu Vũ kéo tay Thẩm Thiên Lăng ra khỏi chăn, bôi thuốc lên cổ tay sưng đỏ.

“Người người người dám trối ta lại!”. Giọng Thẩm Thiên Lăng khàn khàn, nhưng vẫn vô cùng phẫn nộ, chuyện này quả thật không thể nhẫn nhịn!

“Vì ngươi đẩy ra không cho ta làm”. Tần Thiệu Vũ tỉ mỉ băng bó cho Thẩm Thiên Lăng.

“Biết ta không cho, ngươi nên lập tức dừng lại mới đúng!”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy nổi giận, đã làm liên tục thì thôi, lại còn trối tay lão tử lại! Đây là thể loại S quý súc (Công thuộc hệ SM, thường dùng đạo cụ hành hạ tinh thần lẫn thể xác của thụ ~) gì chứ!

Tần Thiệu Vũ nén cười, cúi đầu hôn nhẹ lên má Thẩm Thiên Lăng. “Lần sau ngoan một chút, ngủ đi”

“Ngủ muội người!”. Thẩm Thiên Lăng phản nghịch vén chăn lên. “Ta muốn ly hôn với ngươi!”

“Hử?”. Tần Thiệu Vũ co ngón tay, búng búng hai viên sừng đỏ trước ngực Thẩm Thiên Lăng.

FUCK biến thái quá! Thẩm tiểu thụ mặt đỏ tới mang tai, trùm kín chăn. Vừa rồi dưới tình thế cấp bách đã quên mất mình đang trần truồng!

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng, quả thật thích đứa ngốc này đến đau cả tim, nhịn không được cúi đầu hôn thêm một cái. “Yêu người lắm”

Nói những lời buồn nôn này cũng vô ích, ta vẫn muốn ly hôn với ngươi! Thẩm Thiên Lăng lăm bắm một chút, oán hận sờ sờ dấu răng trên cái mông!

Cục kì dã man!

Tần Thiệu Vũ kéo chân Thẩm Thiên Lăng ra khỏi chăn, buộc một sợi dây đỏ lên, phía trên có treo một con tiểu phượng hoàng màu đỏ.

“Hử?”. Thẩm Thiên Lăng hơi khó hiểu.

“Đồ chơi mua ở lề đường, không đáng bao nhiêu tiền”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn nhẹ lên chân Thẩm Thiên Lăng. “Nhưng rất đẹp”

Thẩm Thiên Lăng đập đập Tần Thiếu Vũ, xoay người vui trong chăn.

“Lúc trước sống chung với sư phụ ở Truy Ảnh cung, thím đầu bếp từng dạy ta, tương lai sau khi lớn lên dù đi nơi nào, chỉ cần thấy thứ gì đó đẹp đẹp là phải mua về cho vợ”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng từ phía sau. “Vui không?”

Thẩm Thiên Lăng dỗi trá lắc đầu!

“Nói có là không, nói không là có”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng càng chặt hơn, cho đến khi giữa hai người không còn một kẽ hở.

Ôm áp sau lưng rất ấm áp, Thẩm Thiên Lăng ôm cánh tay Tần Thiếu Vũ, rất nhanh đã ngủ say, trong mơ đều là mộng đẹp.

Tần Thiếu Vũ ở sát bên hần, dịu dàng nhìn hần suốt cả đêm.

Sáng hôm sau, Thẩm Thiên Lăng dậy rất sớm.

“Sao không ngủ nhiều một chút?”. Tần Thiếu Vũ áp sát Thẩm Thiên Lăng, vươn tay bóp bóp khuôn mặt hần.

“Quen rồi”. Thẩm Thiên Lăng định đuổi người, lại thấy thất lưng hơi đau. “Tiểu phượng hoàng dỗi rất sớm”

“Chíp!”. Cục Bông đứng ở bệ cửa sổ kêu.

“Mặc kệ nó”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào ngực. “Tối qua mệt như vậy, ngủ tiếp đi”

“Chíp chíp!”. Cục Bông nhảy vào phòng, vừa nhảy vừa chạy, sau đó ra sức nhào lên giường.

“Sao lại mập thế”. Tần Thiếu Vũ bật cười, vươn ngón tay cọ cọ nó.

“Chíp!”. Cục Bông xoè cánh, cực kì ngoan ngoãn!

“Còn có triển vọng hay không?”. Thẩm Thiên Lăng nép vào ngực Tần Thiếu Vũ, tỏ ra khinh bỉ với con trai. “Hôm qua vừa bị ném ra cửa sổ!”. Hiện tại lẽ ra phải tức giận mới đúng.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng nhảy tới nhảy lui trên tay Tần Thiếu Vũ, rõ ràng rất vui sướng.

“Cung chủ”. Ám vệ ở ngoài cửa nói. “Mọi người đã dậy hết rồi”

“Biết”. Tần Thiếu Vũ nói vọng ra cửa, sau đó nhét Thẩm Thiên Lăng vào trong chăn. “Ng ngoan ngoan nằm đi, thân thể không khoẻ thì đừng lộn xộn”

“Chíp!”. Cục Bông rất sốt ruột, sao lại ngủ chứ? Dối!

“Chờng nào người qua chế thuốc với Diệp Cẩn?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Càng sớm càng tốt, tránh cho đêm dài lắm mộng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Yên tâm đi, không sao đâu”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nhắm mắt lại lần nữa.

Trước khi Cục Bông kịp “chíp chíp” kháng nghị, Tần Thiếu Vũ đã hung ác nắm mỏ nó, trực tiếp xách ra khỏi phòng ngủ, vung tay ném cho ám vệ. “Cho ăn no”

Tiểu phượng hoàng bị đá kích, ngồi xổm trên nóc nhà không nhúc nhích, ngay cả lông tơ trên đầu cũng rũ xuống!

Ám vệ thăm tỏ ra khiển trách cung chủ, sao lại nỡ đối xử với Thiếu cung chủ như vậy... Thật tan nát cõi lòng.

Diệp Cẩn đang ăn sáng trong sân, Thẩm Thiên Phong ngồi bên cạnh giúp hần bóp lòng đỏ trứng muối vào trong cháo. Ngâm Vô Sương nghiêng người tựa vào cây cột, đang ngắm người ngắm hoa rơi, rõ ràng cực kì phù hợp với khí chất thoát tục cao quý!

“Cung chủ”. Một lát sau, Hoa Đường và Triệu Ngũ cũng từ bên ngoài bước vào.

Ấm vệ bắt giặc chặc lưỡi, tối hôm qua cùng rời đi, sáng nay cùng xuất hiện, chúng ta cơ bản không dám suy nghĩ nhiều!

Hoa Đường tiện tay quét qua một chướng, mấy mảnh ngân châm cấp tốc bay lên nóc nhà. Ấm vệ ngao ngao trồn xung quanh, Tả hộ pháp thật dã man! Cứ đà này, không lâu sau Triệu Ngũ sẽ bị nàng thiến!

Thật thê thảm nha, Triệu công công.

“Nếu mọi người đều tới rồi thì bắt đầu đi”. Diệp Cẩn buông chén trà. “Ta và Thiếu Vũ vào trong phòng, những người còn lại ở bên ngoài”

“... Ta không thể vào sao?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

Diệp Cẩn lắc đầu. “Nội lực ngươi thuộc loại hàn, vào cũng không giúp được gì”

“Dù không thể giúp nhưng ngồi xem cũng không được ư?”. Thảm Thiên Phong tiếp tục hỏi.

“Lúc ta bào chế thuốc không quen bị người khác quấy rầy”. Giọng Diệp Cẩn lạnh lùng.

“Cũng được”. Thấy hần nhất quyết không chịu, Thảm Thiên Phong cũng không khăng khăng nữa. “Có việc thì cứ gọi bất cứ lúc nào”

Diệp Cẩn gật đầu, cùng Tần Thiếu Vũ vào phòng.

“Phải chế thuốc thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Hôm trước Tiêu Triển vội vàng tới tìm ta, cũng chưa nói rõ ràng”

“Cầm cái này”. Diệp Cẩn đưa hần một viên thuốc. “Dùng để giải độc”

“Giải độc?”. Tần Thiếu Vũ hơi khó hiểu.

Diệp Cẩn lấy trong tủ ra một cái bình nhỏ, sau khi mở ra thì thấy bên trong có một con nhện to hoa văn xanh biếc, nằm sấp dưới đáy không nhúc nhích.

“Chết rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Đương nhiên không phải”. Diệp Cẩn dùng trâm ngọc khều một cái, con nhện lập tức bò loạn xung quanh, trên bụng một mảnh đỏ rực, nhìn qua là biết không phải cái gì hiền lành.

“Đây là Lang Chu ở phía nam, kịch độc”. Diệp Cẩn xắn tay áo lên, dùng vải quần chặt cổ tay.

“Ngươi muốn làm gì?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Đợi nó cắn ta một cái rồi thì ngươi nhớ dứt ta ăn giải được”. Diệp Cẩn nói. “Nếu không chết đi biến thành quỷ, ta cũng theo ngươi mỗi ngày”

Tần Thiếu Vũ: ...

Diệp Cẩn hít sâu một hơi, dùng một cái nhíp gấp chu lang ra.

“Chờ chút”. Tần Thiếu Vũ dè tay hần lại. “Có nguy hiểm hay không?”

“Đương nhiên có”. Diệp Cẩn yên lặng nhìn hần. “Lang Chu rất mẫn cảm với máu, ta không đùa với ngươi”

“Hậu quả nghiêm trọng nhất là gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Diệp Cẩn nói. “Biến thành ác quỷ bám theo ngươi”

Tần Thiếu Vũ đoạt lấy cái bình. “Không cho ngươi mạo hiểm”

“Nếu đổi lại là Thiên Phong, tất nhiên không để ta làm vậy. Tiêu Triển ngăn ngại Nhật Nguyệt sơn trang nên cũng sẽ hỏi ý kiến Thiên Phong”. Diệp Cẩn nói. “Nên ta mới gọi ngươi đến”

“Nên nội lực chí dương của ta chỉ là lấy cớ đúng không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Ngươi chỉ cần một người ở bên cạnh giúp ngươi thôi”

“Ừ”. Diệp Cẩn gật đầu. “Vốn định nhờ Tả hộ pháp, nhưng gần đây nàng... không tiện”

“Không tiện cái gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Diệp Cẩn nhìn trời. “Chuyện cô nương nhà người ta”. Ngu xuẩn!

Tần Thiếu Vũ: ...

“Nếu còn kéo dài, Thiên Phong sẽ phá cửa mà vào”. Diệp Cẩn nói. “Thực ra nếu người cho ta ăn giải được đúng lúc thì cũng không nguy hiểm tới tính mạng, đừng quá khẩn trương”

“Cứu người quan trọng, nhưng không ai hi vọng người mạo hiểm”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hắn. “Tự suy nghĩ cho kĩ”

“Ta đương nhiên biết chừng mực”. Diệp Cẩn nói. “Nếu thật sự nguy hiểm, ta cũng không ngốc đến mức đi làm. Có người còn thiếu ta một lời giải thích, trước khi chưa nghe được ta sẽ không để mình chết”

Tần Thiếu Vũ do dự một chút, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Diệp Cẩn cười cười với hắn, ngồi trên bàn tập trung tinh thần, rạch một vết thương trên ngón tay. Lang Chu nghe được mùi máu trong không khí, lập tức chạy như điên xung quanh. Diệp Cẩn gấp nó ra, cắn môi đặt trên ngón tay mình.

Tiếp xúc được với máu ngọt, Lang Chu lập tức phấn khởi đến mức run lên, tám cái chân ôm chặt ngón tay Diệp Cẩn, há mồm tham lam gặm cắn, nhìn như thể hận không thể chui vào ngón tay hắn.

Tim Tần Thiếu Vũ đập nhanh, đáy mắt tràn đầy lo lắng.

Sắc mặt Diệp Cẩn tái nhợt, trên trán cũng toát mồ hôi, nhưng không cho Tần Thiếu Vũ lấy nó ra. Cho đến khi cái bụng đói đến khô quắt của Lang Chu biến thành màu đỏ như máu thì mới dùng nhíp gấp nó xuống vào bình.

Vết thương trên tay vô cùng thâm, Tần Thiếu Vũ dứt giải dược vào miệng Diệp Cẩn. “Có sao không?”

Diệp Cẩn xua tay, tựa vào ghế lấy lại sức. Cánh tay trái đã tê rần, thậm chí không còn cảm giác đau đớn trên đầu ngón tay.

“Cần băng bó không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Diệp Cẩn lắc đầu. “Giúp ta nặn máu dơ ra”

Tần Thiếu Vũ nắm ngón tay Diệp Cẩn, lúc đầu trong máu hơi có mủ, nhưng sau một lát thì khôi phục bình thường. Diệp Cẩn vô lực nói. “Lão tử bị người làm đau sắp tắt thở rồi, động tác không thể nhẹ chút sao?”

“Sau khi xong chuyện, ta nhất định bắt mấy chương môn kia quỳ xuống dập đầu cho người!”. Tần Thiếu Vũ trút giận cho hắn, giúp hắn băng bó ngón tay.

Diệp Cẩn bật cười. “Lời này là người nói đấy nhé, ta sẽ nhớ kĩ”

“Có cần nghỉ ngơi chút không?”. Tần Thiếu Vũ rót cho hắn một chén trà nóng.

“Không cần”. Diệp Cẩn lắc lắc cánh tay. “Càng xong sớm càng tốt”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, đứng bên cạnh nhìn hắn lấy con nhện ra lần nữa, sau đó dùng một cây ngân châm mỏng đâm một chút lên bụng nó, phóng máu tươi và dịch sệt vào hỗn hợp dược liệu thu thập mấy ngày trước, chậm rãi hong khô trên lửa nhỏ.

Thời gian dài đằng đằng, mặt trời ngày càng lên cao, mọi người trong sân cũng không quan tâm, toàn bộ nhìn chăm chăm vào cửa phòng, tập trung lắng nghe động tĩnh bên trong.

Để phòng ngừa tiểu phượng hoàng kêu lung tung, ám vệ sớm dẫn nó ra ngoài chơi. Lúc này nó đang xòe đôi cánh ngắn ngủn bạch khắp sân, kêu chirp chirp liên tục, thậm chí còn thử bay vài lần – tuy rất nhanh đã rơi xuống nhưng dù gì cũng có chút giống phượng hoàng rồi!

Không lâu sau là có thể tạo ra gió lốc, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy cực kì khí phách!

Ấm vệ cảm thấy rất kiêu ngạo!

“Diệp cốc chủ không sao đâu, đại ca đừng lo”. Giữa trưa, Thẩm Thiên Lăng đưa cho Thẩm Thiên Phong một ly trà. “Có cần về phòng nghỉ ngơi chút không?”

“Ta ở đây chờ hần”. Thẩm Thiên Phong lắc đầu. “Người đi ngủ trưa đi”

Ấm vệ đồng loạt “ái chà” trên nóc nhà. Thẩm công tử mới tỉnh một canh giờ trước, thế mà vừa ăn cơm xong đã đuổi đi ngủ! Hết ăn rồi ngủ, cực kì hồn nhiên đáng yêu và MOE, y như thiếu cung chủ vậy, quả thật không thể tuyệt vời hơn nữa!

Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài, cùng ngồi với Thẩm Thiên Phong.

“Liệu có vấn đề gì không?”. Trên cành cây ngoài sân, Triệu Ngũ đang sóng vai ngồi với Hoa Đường, cùng nhau nhìn cửa phòng đóng chặt.

“Sẽ không đâu, dù Diệp cốc chủ vô ý trúng độc Lang Chu, vẫn còn có cung chủ trong đó mà”. Hoa Đường nói. “Đừng lo”

“Trước khi ta đến Truy Ảnh cung, thường nghe người ta nói tính cách Diệp cốc chủ cao ngạo, không thích cuốn vào tranh đấu giang hồ”. Triệu Ngũ nói. “Không nghĩ rằng lần này hần sẽ nghĩa khí như vậy”

“Diệp cốc chủ chịu ra tay giúp đỡ, phân nửa vì chính nghĩa giang hồ, phân nửa là vì Thẩm đại thiếu”. Hoa Đường nói. “Nếu chưởng môn bạch đạo bị Phượng Cửu Dạ làm thịt, giang hồ sẽ loạn hơn gấp trăm lần. Tất cả mọi người đều xem Thẩm đại thiếu là Minh chủ võ lâm, đến lúc đó, trách nhiệm trên vai hần lại càng nặng nề”

Triệu Ngũ gật đầu, ôm kiếm tựa vào thân cây thần thờ.

Ấm vệ xa xa nhìn thấy rất sốt ruột, sao không ôm Tả hộ pháp xinh đẹp mềm mại, ôm kiếm cái gì!

Sự ngu xuẩn đã đạt đến một tầm ới!

Mau quay về FA với chúng ta đi thôi!

“Đợi kết thúc chuyện này rồi, người định làm gì?”. Hoa Đường hỏi hần.

Triệu Ngũ nghiêm túc nói. “Gặp cung chủ cầu hôn”

Hoa Đường nâng cằm nhìn trời.

“Người gả cho ta đi”. Triệu Ngũ ngồi gần bên nàng. “Ta nhất định đối xử tốt với người”

“Ta không biết nấu cơm”. Hoa Đường nói.

“Ta nấu!”. Triệu Ngũ gật đầu.

“Ta không biết giặt quần áo”. Hoa Đường chọc hần một chút.

“Ta giặt!”. Triệu Ngũ rất tự giác.

“Cũng không biết thêu thùa”. Hoa Đường nói.

“... Cái này ta cũng không biết”. Triệu Ngũ >_<. “nhưng=”” tại=”” sao=”” chúng=”” ta=”” phải=”” thêu=””>

“Cũng sẽ không sinh con”. Hoa Đường nhảy xuống cây.

“...”. Triệu Ngũ nhảy xuống theo nàng, lấp bắp. “Cái này người có thể... suy nghĩ thêm một chút hay không?”

“Người sinh đi!”. Hoa Đường nhéo mũi hần.

Về mặt Triệu Ngũ rất khổ sở. “Ta...”. Không sinh được!

Mặt Hoa Đường tươi cười. “Ngốc”

Triệu Ngũ nắm tay nàng, ôm nàng vào lòng. “Người chỉ làm cái này thôi, những cái khác đều giao cho ta, được không?”

Hoa Đường ngẩng đầu nhìn hấn.

Xung quanh cây xanh bao bọc, chắc không có người thấy đâu...

Triệu Ngũ lấy can đảm, mạo hiểm sẽ bị một chưởng đánh bay, cúi đầu đến gần đôi môi mềm mại.

Hoa Đường nhắm mắt lại, nhẹ nhàng vòng tay qua hông hấn.

Đừng kêu nha! Ấm vệ trốn trên cây cách đó không xa, nắm chặt mỏ Thiếu cung chủ! Triệu Ngũ vất vả lắm mới hôn được, nhất thiết không thể quấy rối!

“...”. Tiểu phượng hoàng không chíp chíp được, chỉ có thể tức giận đá móng vuốt, cực kì buồn phiền.

Cuộc đời làm chim thật tồi tệ.

Mặt trời dần dần ngả về phía tây, Tần Thiếu Vũ giúp Diệp Cẩn châm nến trong phòng. “Còn bao lâu nữa?”

“Nhanh thôi”. Diệp Cẩn dùng chày bằng ngọc giả thuốc đã hong khô thành bột phấn, cuối cùng cẩn thận cất vào bình rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

“Xong rồi hả?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Diệp Cẩn gật đầu, đưa chiếc bình cho hấn. “Tìm cơ hội bỏ vào cơm của các chưởng môn, ba ngày sau sẽ giải sạch cổ độc”

“Vất vả rồi”. Tần Thiếu Vũ cất kĩ cái chai. “Đi ăn chút gì đi”

Diệp Cẩn gật đầu, nhưng chưa bước tới cửa đã thấy trước mặt tối sầm, đầu gối không còn chút sức lực.

“Ê!”. Tần Thiếu Vũ nhanh tay lẹ mắt ôm hấn vào lòng.

“Ta không sao”. Sắc mặt Diệp Cẩn tái nhợt.

“Thế này mà còn bảo là không sao!”. Tần Thiếu Vũ ôm hấn đặt lên ghế. “Ta gọi Thiên Phong vào”

“Gọi hấn vào thì có ích gì?”. Diệp Cẩn thở hổn hển.

Tần Thiếu Vũ kéo cửa ra, mọi người trong sân lập tức xông tới.

“Sao rồi?”. Thảm Thiên Lăng sốt ruột.

“Thuốc luyện xong rồi”. Tần Thiếu Vũ chỉ vào phòng. “Nhưng người thì mệt muốn xỉu”

Vừa dứt lời, Thảm Thiên Phong đã nhanh chóng lao vào. Thảm Thiên Lăng cũng muốn vào theo, kết quả bị Tần Thiếu Vũ lôi đi. “Chạy loạn cái gì, đi ăn cơm với vi phu”

“Ta vào xem Diệp đại ca trước đã!”. Thảm Thiên Lăng phản nản.

“Hấn đương nhiên có người chăm sóc”. Tần Thiếu Vũ cố đầu Thảm Thiên Lăng. “Cả ngày ta không ăn cơm, người không đau lòng sao?”

“Hoàn toàn không!”. Thảm tiểu thụ bình tĩnh lắc đầu.

“Xạo”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp cái eo múp múp của hấn.

Thảm Thiên Lăng bị nhột nên né tránh, hung hăng đạp qua một cái!

“Chíp!”. Cục Bông từ trên cây nhảy xuống, sung sướng đeo trước người Tần Thiếu Vũ, lắc lư để hấn mang theo đi về phía trước.

Ấm vệ ngồi xổm trên nóc nhà, cảm động không chịu nổi!

Cả nhà cung chủ thật viên mãn hài hoà!

Ngâm Vô Sương nhìn theo bóng lưng hai người rời xa, vẻ mặt xa cách quay về phòng.

“Ta không sao”. Trong phòng ngủ, Diệp Cẩn đang nằm ho khan trên giường, sắc mặt cũng tái nhợt.

“Người rót cuộc đã làm gì mà khiến mình trở thành như vậy?”. Thảm Thiên Phong cầm lấy tay trái quần bằng của Diệp Cẩn, chân mày xoắn lại.

“Ta muốn ngủ một chút”. Diệp Cẩn thấy choáng đầu.

“Ăn chút gì đó trước đi, đói bụng cả ngày rồi”. Thảm Thiên Phong ôm hân lên. “Nghe lời”

Diệp Cẩn tựa ở đầu giường, sau khi ăn hai muỗng cháo tổ yến mà chẳng thấy mùi vị gì thì vươn tay đẩy chén ra. “No rồi”

Thảm Thiên Phong thăm thở dài, ôm Diệp Cẩn vào lòng.

Diệp Cẩn uể oải nhìn hân.

“Ăn chút nữa được không?”. Thảm Thiên Phong lại đút một muỗng cho hân. “Nếu không thì thân thể không chịu nổi”

Diệp Cẩn cam chịu hé miệng.

Vừa tốn thời gian vừa tốn sức, toàn thân Diệp Cẩn như bị bọc kín, giống như lạc vào sương mù chẳng thấy rõ thứ gì. Còn lại vài muỗng cháo cuối cùng, Diệp Cẩn gần như vừa ngủ vừa ăn, không còn nhớ mình đã ngủ lúc nào, hoặc chính xác là không nhớ rõ hôn mê lúc nào.

Thảm Thiên Phong đặt hân vào trong chăn, cúi đầu hôn lên cái trán tái nhợt của hân. “Ngủ ngon”

Diệp Cẩn hô hấp đều đặn, nét mặt rất yên ổn.

Trong nhà ăn, Thảm Thiên Lăng đang cau mày phàn nàn. “Ăn không nổi nữa!”

“Ngoan”. Tần Thiệu Vũ hôn nhẹ lên mặt hân, lại đưa tới hai chén cơm thịt heo. “Ăn vài muỗng nữa đi”

“Ta muốn giảm béo!”. Thảm tiểu thụ rất nghiêm túc.

“Ta muốn bụng mỡ!”. Tần Thiệu Vũ càng nghiêm túc.

Bụng mỡ muối người! Thảm Thiên Lăng đập một phát, còn có thể đòi hỏi hơn nữa không! Quả thật thấp hèn không chịu nổi!

“Ấm vệ nói những ngày ta không ở đây, người chưa từng ăn ngon”. Tần Thiệu Vũ đút cho hân một muỗng rau. “Bù lại đi”

“Chíp!”. Cục Bông đang ra sức xé thịt bò, vẻ mặt cực kì lãnh khốc!

“Buổi tối người còn phải quay lại đó sao?”. Thảm Thiên Lăng nuốt rau trong miệng xuống.

“Đương nhiên”. Tần Thiệu Vũ nói. “Tiêu Triển không quen thuộc địa hình Thiên Ổ Thủy trại bằng ta, kéo dài sẽ bị lộ. Huống hồ giải được đã luyện thành, ta cũng muốn sớm giải quyết Phượng Cửu Dạ”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng bóp bóp tay hân. “Người phải cẩn thận”

“Yên tâm đi”. Tần Thiệu Vũ đưa mặt tới. “Hôn một chút”

Thảm Thiên Lăng: ...

Vừa rồi không phải đang nói chuyện nghiêm túc ư? Sao mới đó đã đổi đề tài rồi?

“Mau”. Tần Thiệu Vũ không chịu dời đi.

Thật phiền! Thảm tiểu thụ hôn nhanh lên mặt hân một cái.

“Chíp!”. Cục Bông cũng phe phẩy đầu, cực kì oai!

“Hôn lâu một chút!”. Tần Thiệu Vũ kháng nghị.

Không! Thảm tiểu thụ nghiêm túc cự tuyệt, sau đó rất không khí phách mà áp tới hôn môi!

Mới ăn canh bí đỏ đậu xanh, rất ngọt.

“Khụ!”. Thảm Thiên Phong đứng trước cửa nhà ăn ho khan.

Thẩm Thiên Lăng bị dọa, theo bản năng đẩy Tần Thiếu Vũ ra, còn suýt cắn trúng lưỡi.

“Vị đại hiệp này”. Bị cắt ngang giữa chừng, Tần cung chủ cực kì khó chịu. “Nếu người nhiễm phong hàn, có thể đổi chỗ khác mà ho khan”

“Diệp Cẩn rốt cuộc chế thuốc như thế nào?”. Thẩm Thiên Phong lườm cái nhau với Tần Thiếu Vũ, trực tiếp ngồi xuống ghế.

“Hắn không nói cho người biết ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Phong lắc đầu. “Hắn ngất đi rồi”

Thẩm Thiên Lăng hết hồn. “Không sao chứ?”

“Hoa Đường xem qua, nói thân thể hắn vốn không khoẻ, lại mệt nhọc quá mức, hơn nữa mất máu rất nhiều, còn hơi trúng độc”. Thẩm Thiên Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tần Thiếu Vũ. “Mấy thứ phía trước ta biết, làm phiền người giải thích cho ta một chút, phối giải được sao lại trúng độc chảy máu?”

“Nghiêm trọng vậy sao?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy giật mình.

“Phối được phải cần Lang Chu ở Tây Vực”. Tần Thiếu Vũ lựa ý chính kể lại một lần.

“Người cứ đứng nhìn hắn bị nhện cắn vậy sao?”. Thẩm Thiên Phong nghe xong nổi giận, Thẩm Thiên Lăng thậm chí thấy xung quanh đại ca xuất hiện một vòng lửa hừng hực! Đây rõ ràng là dấu hiệu bạo long tiến hoá biến hình...

“Chíp!”. Cục Bông cũng nhận thấy nguy hiểm, vì vậy lập tức dùng cánh bảo vệ chủ nhân ư?

Sao có thể! Tình huống thực tế tương đối thâm hiểm. Lúc biến thân Thẩm đại hiệp vỗ bàn, phát ra tiếng vang rất lớn, vì vậy Cục Bông bị dọa sợ đến mức muốn tè ra, ngu ngốc nghiêng đầu há mồm.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người thật sự là phượng hoàng sao?

“Nếu không thì còn thế nào?”. Tần Thiếu Vũ nhìn Thẩm Thiên Phong. “Tình hình Diệp Cẩn người hiểu rõ hơn ta, hướng hồ việc này liên quan đến địa vị võ lâm tương lai của người, dù liều mạng hắn cũng muốn giúp”

Thẩm Thiên Phong trầm mặc, đáy mắt có chút phức tạp.

“Người cũng đừng quá dễ bụng”. Thẩm Thiên Lăng ở bên cạnh an ủi. “Mau giải quyết vấn đề, sau đó cùng Diệp đại ca về nhà tĩnh dưỡng”

“Yên tâm đi, nghỉ ngơi một trận là không sao rồi”. Tần Thiếu Vũ cũng nói. “Hướng hồ lúc trước Diệp Cẩn từng nói, người còn nợ hắn một lời giải thích, cho nên hắn sẽ không để bản thân xảy ra chuyện”

Thẩm Thiên Phong trầm mặc một lúc lâu, khẽ gật đầu một cái.

Tối nay, Thẩm tiểu thụ vốn muốn để Tần Thiếu Vũ ngủ một trận, tránh cho nửa đêm quá mệt mỏi. Thế nhưng Tần cung chủ không phối hợp, ở trên giường bóp bụng hôn chân, thành công khiến Thẩm Thiên Lăng lúc đầu còn “Không nỡ để người đi Thiên Ố Thủy trại” biến thành “Thiếu hiệp ta cầu người đi nhanh chút đi”. Thậm chí còn muốn đạp Tần Thiếu Vũ xuống giường, cực kì bội tình bạc nghĩa.

Gần nửa đêm, Thẩm Thiên Lăng thở hổn hển nằm đơ trên giường, áo lót bị vén lên, trên bụng đủ loại dấu hôn, thậm chí trên mông cũng có!

“Chịu thua chưa?”. Tâm trạng Tần Thiếu Vũ rất tốt.

Thua mọi người! Thẩm tiểu thụ cực kì căm giận. “Người là cái đồ dục vọng quá độ!”

“Ta chỉ quá độ với Lăng nhi thôi”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên má hắn, ném một viên an hồn hương vào lư hương.

Thẩm Thiên Lăng ôm chần lăn vào tường.

Tần Thiếu Vũ thuận thế đè lên, vươn tay bóp hông hắn.

Thẩm Thiên Lăng ra sức lùi vào góc tường, thế nhưng rõ ràng không như ý muốn! Vì một khắc sau, hắn đã bị đè lại hôn môi!

Trong phòng hương hoa nhàn nhạt, hôn môi vừa triền miên vừa thâm tình, Thẩm Thiên Lăng hừ hừ như con mèo nhỏ, vươn tay ôm cổ Tần Thiếu Vũ.

Lúc đầu dây dưa kịch liệt, càng về sau càng nhạt dần, đầu óc Thẩm Thiên Lăng ngày càng mơ hồ, cuối cùng ngủ vù vù, khoe miệng còn chảy nước bọt.

Tần Thiếu Vũ bật cười, cúi đầu hôn một cái rồi mới lưu luyến đặt hắn vào trong chăn, xoay người xuống giường.

“Cung chủ”. Âm vệ canh giữ trong sân.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi xổm trên vai âm vệ, ánh mắt cũng rất kiên nghị!

“Bảo vệ tốt Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Về phần phải làm những gì, Triệu Ngũ sẽ phân phó”

“Vâng!”. Mọi người nhận lệnh.

“Tất cả giải tán đi”. Tần Thiếu Vũ ra ngoài sân.

“Đã nói giờ Tý xuất phát mà”. Thẩm Thiên Phong đang uống rượu. “Người đã mượn một khắc”

“Thì sao?”. Tần Thiếu Vũ không quan tâm. “Không muốn để Lăng nhi thấy ta đi, chỉ đành dỗ hắn ngủ trước”

Thẩm Thiên Phong ném cho Tần Thiếu Vũ một bầu rượu. “Nhất định phải thuận lợi”

“Đương nhiên sẽ thuận lợi”. Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng. “Sớm giải quyết hết mấy chuyện vứt đi này, ta mới có thể cưới Lăng nhi về Truy Ảnh cung”

Thẩm Thiên Phong cười cười, đập tay thật mạnh với Tần Thiếu Vũ.

Dưới ánh trăng, Đạp Tuyết Bạch như mũi tên ra khỏi dây cung, vọt vĩa đi về phương xa, làm giạt mình vô số đóm đóm xanh ven đường, như cả trời sao rơi xuống.

Trong Thiên Ổ Thủy trại, Tiêu Triển đang nằm trên giường tính thời gian.

“Thiếu Vũ sắp tới rồi”. Chân nhân nói.

“Không biết mọi chuyện tới đâu rồi”. Tiêu Triển xoay người ngồi dậy, thấy hơi nôn nóng.

“Yên tâm đi, từ xưa đến nay tà không thể thắng chính”. Chân nhân vỗ vai hắn. “Huống hồ dù người có sốt ruột thì cũng không giúp được gì, cần gì tự tìm lo lắng”

“Nói là một chuyện, có thể làm được hay không là chuyện khác”. Tiêu Triển ngửa mặt nằm lại trên giường, bất giác thở dài thật sâu.

“Giống như người đối với Lăng nhi sao?”. Chân nhân hỏi.

Tiêu Triển yên lặng quay đầu.

...

“Biết rõ cần phải buông tay, nhưng vẫn không làm được”. Chân nhân nói. “Có điều ta khuyên người sớm buông tay đi, đối với người và hắn đều tốt”

Tiêu Triển vẫn trầm mặc.

“Người, tới đây”. Chân nhân ngoắc ngoắc tay sang bên kia.

“Ôi!”. Trương Đại Phúc lập tức phấn khích chạy tới – tình huống đậm chất giang hồ này thật kích thích!

“Nói xem, Thiếu Vũ và Lăng nhi trong mắt dân chúng là dạng gì?”. Chân nhân tùy tiện hỏi.

Trương Đại Phúc lập tức liên tưởng. “Thẩm công tử là hoa yêu trên núi, không tiếc phun ra nội đan để cứu Tần cung chủ không cần thận rơi xuống vách núi, bị huỷ trăm năm tu vi. Thần tiên trên trời cảm động, vì vậy ban cho nhân duyên mỹ mãn, se dây tơ hồng cho hai người”

Tiêu Triển: ...

Chân nhân gật đầu. “Còn phiên bản khác không?”

“Có có”. Trương Đại Phúc cực kì lưu loát. “Tương truyền thời thượng cổ có chín mặt trời, Hậu Nghệ bắt lộn như thế nào cũng không thể bắn rơi, vì vậy đổi cho Tần cung chủ bắn...”

“Đủ rồi”. Tiêu Triển nghe được đầu đầu.

“Nói thẳng kết cục đi”. Chân nhân cười ha ha.

Trương Đại Phúc suy nghĩ một chút, sau đó nói. “Cái này là BE, Thẩm công tử cuối cùng cười trắng đi”

Tiêu Triển đỡ trán.

“Còn có một cái khác, nói Thẩm công tử một ngày nọ hạ phàm đi tắm, kết quả quần áo bị Tần cung chủ giấu đi... ngao!”

“Nói thêm câu nữa, ta sẽ làm thịt ngươi giấu đi”. Tiêu Triển lạnh lùng nói.

...

Trương Đại Phúc bịt miệng chạy về giường.

“Thấy chưa?”. Chân nhân vỗ vai Tiêu Triển. “Cái này gọi là hướng về lòng dân”

“Thì sao?”. Tiêu Triển không kiên nhẫn.

“Nói đi nói lại, cũng vì ba chữ không cam lòng mà thôi”. Chân nhân nói. “Không bằng buông ra chấp niệm, sẽ thanh thản hơn nhiều”

“Việc khẩn cấp là giải quyết hết Ma giáo”. Tiêu Triển nói. “Mà không phải chuyện ta có buông tay hay không”

“Thật ra Ngâm môn chủ không tệ”. Sau một lát, chân nhân nói ra lời giật gân.

Tiêu Triển thiếu chút nữa bị sắc nước bọt, nếu không nể mặt hắn là người có địa vị cao trong võ lâm thì đã lấy chân trùn đầu hắn rồi.

Trương Đại Phúc ở trong chăn gật đầu. Đúng vậy, ta cũng sớm nghe qua chuyện Tiêu Mễ Mễ và Ngâm môn chủ quên hết tình ái cùng hoá bướm bay đi, cực kì cảm động!

Ngoài sân truyền đến tiếng ve kêu, trong phòng mọi người cảnh giác ngồi dậy. Chân nhân phát tay mở cửa sổ ra, Tần Thiếu Vũ lập tức nhảy vào.

“Thế nào rồi?”. Tiêu Triển ngồi dậy.

“Đều nằm trong kế hoạch của chúng ta”. Tần Thiếu Vũ nói. “Giải được đã luyện xong, tìm cơ hội bỏ vào cơ thể của các chưởng môn, chỉ cần ba ngày là giải được độc.”

“Hổ độc ở sau núi của Ma giáo cũng sắp đào xong”. Chân nhân nói. “Tiếp theo phải làm gì?”

“Hai cách”. Tần Thiếu Vũ nói. “Một là chờ các chưởng môn giải độc xong khôi phục võ công, chúng ta lập tức công kích cả trong lẫn ngoài Thiên Ổ Thủy trại. Hoặc là án binh bất động, lúc Phượng Cửu Dạ mang bọn họ ra khỏi thủy lao thì tấn công”

“Nếu có thể thừa dịp Phượng Cửu Dạ mang người ra khỏi thủy lao, chúng ta đương nhiên tiết kiệm rất nhiều sức lực”. Chân nhân cau mày. “Nhưng phương pháp này thứ nhất là khó nắm bắt thời cơ, thứ hai là không có cách nào phối hợp trong và ngoài đúng lúc”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Cho nên chúng ta chọn cách đầu tiên, vài ngày sau ta sẽ nghĩ cách liên hệ với Giang Ngân Long, nếu võ công mọi người đã khôi phục, chúng ta sẽ lập tức hành động!”

“Gần đây có vài bằng hữu của ta, lúc đó có muốn dẫn tới hay không?”. Tiêu Triển nói. “Tuy không thể làm chuyện lớn, nhưng đối phó với một ít tiểu binh lâu la thì còn dư sức”

Tần Thiệu Vũ gật đầu, vươn tay vỗ vai Tiêu Triển. “Làm phiền”

“Sau khi xong việc này...”

“Chúng ta quay về bàn chuyện Lăng nhi”. Tần Thiệu Vũ cắt ngang hẳn, giơ tay nói. “Ta đồng ý”

Tiêu Triển cười cười, nhảy ra khỏi cửa sổ.

“Chặc chặc”. Chân nhân nhìn dấu hôn trên cổ Tần Thiệu Vũ, lắc đầu.

“Cửu biệt thắng tân hôn (Xa cách lâu ngày còn cuồng nhiệt hơn đêm tân hôn ~)”. Tần Thiệu Vũ vô liêm sỉ dịch dung vào.

Trương Đại Phúc ở bên cạnh phấn khích, quả nhiên ân ái y như tin đồn.

Bởi vậy suy ra, chuyện Thẩm công tử có thể khóc ra ngọc trai cũng nhất định là sự thật.

Tần cung chủ thật may mắn!

114. Chương 112: Đại Chiến

Vài ngày sau, Tần Thiệu Vũ và Giang Ngân Long bắt được liên lạc với nhau, bỏ giải được vào cơm nước mang vào.

Cùng lúc đó, Thẩm Thiên Phong phái người âm thầm liên lạc với quan phủ cùng những người còn lại trên giang hồ, chuẩn bị tốt nội ứng ngoại hợp.

Trước ngày chiến đấu, Thẩm Thiên Lăng ôm tiểu phượng hoàng ngồi trong sân, thẫn thờ nhìn ánh trăng.

“Chíp!”. Cục Bông xoè cánh muốn gãi gãi.

Thẩm Thiên Lăng xoa đầu nó, tâm trạng hơi chán nản.

“Chưa ngủ sao?”. Thẩm Thiên Phong ngồi bên cạnh hẳn.

“Đại ca”. Thẩm Thiên Lăng đặt tiểu phượng hoàng xuống đất. “Diệp đại ca sao rồi?”

“Uống thuốc xong, vừa mới ngủ”. Thẩm Thiên Phong nói. “Đang lo lắng cho Thiệu Vũ ư?”

“Ta lo lắng ọi người”. Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Phượng Cửu Dạ quỷ kế đa đoan, ta sợ xảy ra sai lầm”

“Yên tâm đi”. Thẩm Thiên Phong vỗ vỗ hẳn. “Nếu không phải đã chuẩn bị chu toàn, chúng ta cũng không tùy tiện hành động”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng cười cười. “Mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm”

“Người cũng ngủ sớm đi”. Thẩm Thiên Phong đẩy hẳn vào phòng. “Chờ tin tốt của chúng ta”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, Cục Bông cũng lắc lư theo vào, lười biếng nằm trong ổ, há mỏ ngáp.

Bầu trời đêm đầy sao, vạn vật đều yên tĩnh tốt đẹp.

Chạng vạng hôm sau, Tần Thiệu Vũ đưa một con dao cho Trương Đại Phúc.

“Ta ư?”. Trương Đại Phúc giật mình. “Ta ta ta không biết võ công!”

“Không phải để người đánh nhau”. Tần Thiệu Vũ nói. “Lúc đánh nhau dù người tiếp tục giả trang ngây dại, nhưng ta sợ có kẻ trong Ma giáo phát điên, đến lúc đó không ai có thể bảo vệ người”

Trương Đại Phúc nhận lấy con dao, tay hơi run run.

“Đừng sợ”. Tần Thiệu Vũ vỗ vai hẳn. “Lần này may mà có người hỗ trợ, toàn bộ giang hồ đều nợ ơn người”

Trương Đại Phúc nhất thời thụ sủng nhược kinh.

Thật là vinh dự lớn!

“Hay là người cứ tiếp tục dịch dung thành Chu Đại Hồ Tử đi?”. Thấy Tần Thiếu Vũ định thay quần áo, chân nhân cau mày. “Từ nơi này đến thủy lao còn cách một đoạn, nếu người bị phát hiện giữa đường cũng có thể nghĩ biện pháp lừa gạt”

“Không cần”. Tần Thiếu Vũ mặc y phục dạ hành vào. “Ta đổi y phục thì sẽ không có ai hoài nghi tại viện này. Nhưng nếu bọn họ biết ta giả trang Chu Đại Hồ Tử, tất nhiên sẽ nghĩ tất cả những người còn lại cũng có vấn đề, lúc đó hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được”

“Tần cung chủ và lão tiên sinh chừng nào thì xuất phát?”. Trương Đại Phúc hỏi.

“Chờ”. Tần Thiếu Vũ trả lời một chữ.

“Chờ?”. Trương Đại Phúc khó hiểu.

Tần Thiếu Vũ gạt đầu, rót ừng một chén trà nóng, khoe miệng cong lên.

Trương Đại Phúc vốn còn hơi thấp thỏm, nhưng sau khi thấy được nụ cười của Tần Thiếu Vũ thì không hiểu sao trở nên an tâm, nghĩ rằng nhất định sẽ thắng!

Không cần oai hùng phát biểu cảm nghĩ, thậm chí không cần phải nói gì, chỉ dùng vẻ mặt là có thể khiến người xung quanh yên tâm, quả nhiên không hổ là người khiến Thẩm công tử thà vứt bỏ ngàn năm tu vi cũng muốn hạ phàm ở bên cạnh! Thật cực kì khí phách!

Trương Đại Phúc rất xúc động!

Trong thủy lao, cai ngục đặt cơm nước lên cọc gỗ, quát lớn bảo mọi người ăn nhanh lên, sau đó khoá cửa ở bên ngoài chờ.

Đợi cho hân rời khỏi, trong tù mọi người liếc mắt nhìn nhau, thần nhiên vận sức thoát khỏi gông cùm. Sau khi cổ độc trên người giải hết, Tần Thiếu Vũ đưa tới một ít dược vật có tính nhiệt, dù không thể hoàn toàn xua đi khí lạnh trong cơ thể, nhưng công lực cũng khôi phục được bảy phần, dư sức đối phó với mấy tên cai ngục.

“Ăn xong chưa?”. Sau một lát, cai ngục xia răng tiến đến.

“Tới đây!”. Giang Ngân Long giương mắt nhìn hân.

“Ta ư?”. Cai ngục đùa cợt. “Gọi ta qua làm gì?”

Hai mắt Giang Ngân Long đỏ sậm, rõ ràng đang giận dữ.

“Dù ta tới, người có thể làm gì được ta?”. Cai ngục cà lơ phát phơ đi qua. “Còn nghĩ mình là trại chủ sao? Xì, đồ vứt đi...”

Chưa nói hết câu, Giang Ngân Long đã ra tay kéo hân vào trong nước, vặn một cái, cai ngục nhất thời chết tươi.

“Nhanh chút... a!”. Tên còn lại thấy đồng bọn thật lâu chưa về, vì vậy không kiên nhẫn đẩy cửa ngục, kết quả vừa bước vào thì thấy đồng bọn chết bên cạnh ao, ngay tức khắc hồn phi phách tán, xoay người vừa định chạy thì lại bị chưởng một phát vào gáy, nằm úp sấp xuống đất không rên một tiếng.

Cuối hành lang, mấy tên Ma giáo đang uống rượu nói chuyện phiếm, một trong số đó bỗng dưng biến sắc, cực kì hoảng hốt đứng dậy.

“Nhìn thấy quỷ sao?”. Mấy người còn lại khó hiểu, theo tầm mắt của hân nhìn lại, trong nháy mắt sợ muốn tè ra quần – Những người vốn bị giam trong thủy lao toàn bộ chạy ra, vẻ mặt đờ đờ sát khí hướng đến bên này.

“Người đâu!”. Mấy tên Ma giáo kêu lớn, gần như ù té chạy ra ngoài. “Phạm nhân thoát ra rồi, mau đi bắt báo giáo chủ”

Lúc bị giam đã bị tước binh khí, những người trong Bạch đạo tiện tay cầm roi da, đao kiếm trên tường, giận dữ xông ra ngoài.

Bị khuất nhục lâu như vậy, trong lòng ai nấy chỉ còn lại một ý nghĩ.

Chính tay giết Phượng Cửu Dạ.

“Giáo chủ!”. Những người ngoài thủy lao nghe được tin, cũng đồng loạt sợ hãi chạy trốn. “Mau đi tìm giáo chủ và Kim Xà Bà Bà!”

Trên một cây đại thụ bên ngoài Thiên Ổ Thủy trại, Thảm Thiên Phong nhìn đoàn người chiến đấu hỗn loạn bên trong, thâm biết bước đầu tiên trong kế hoạch đã đạt được, vì vậy phóng lên trời hơn mười quả đạn tín hiệu, thả người lên lưng ngựa. “Theo ta xông vào!”

Mọi người trong giang hồ giục ngựa đuổi theo. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng la hét ầm trời, móng ngựa vung lên từng trận cát bụi, tạo thành một mảnh hỗn loạn giữa trời đất.

“Thoát ra ngoài?”. Lúc mới nghe tin, Phượng Cửu Dạ chế giễu nhìn Kim Xà Bà Bà. “Xem ra cổ độc của người cũng không tốt lắm”

“Lúc này nói mát thì có ích gì?”. Tuy không nghĩ rằng thuốc của mình có vấn đề, nhưng phạm nhân tẩu thoát cũng là sự thật, Kim Xà Bà Bà đành thẹn quá thành giận nói. “Việc khẩn cấp bây giờ chẳng phải là giải quyết vấn đề sao?”

“Có cần thuốc hạ mở lồng sắt của Thánh đế không?”. Thuốc hạ thận trọng hỏi.

“Ta tự đi”. Kim Xà Bà Bà chống gậy ra sau viện.

Phượng Cửu Dạ cười khinh thường, chậm rãi châm ỳnh một ly trà mới đứng dậy ra khỏi cửa – Lúc trước mười mấy môn phái cộng lại mình còn lo lắng, nhưng bây giờ đã khác xưa, Diệt Hồn chương đã luyện thành, cũng nên tìm cơ hội thử một lần.

Trên bãi đất trống ngoài thủy lao, mọi người trong Bạch đạo đang đánh nhau với Ma giáo. Ánh nắng chiều chiếu khắp bầu trời, nhuộm mỗi người thành màu của máu.

“Xem ra ta đã đánh giá thấp các người”. Vạt áo Phượng Cửu Dạ bay bay, đứng trên nóc nhà cười nhạt.

“Phượng Cửu Dạ!”. Giang Ngân Long một tay cầm đao, trên mặt đều là máu tươi, đáy mắt đầy hận ý.

“Hận ta giết tiểu thiếp của người ư?”. Phượng Cửu Dạ cau mày. “Đừng lo, người lập tức có thể xuống đó với nàng rồi”

Giang Ngân Long nổi giận gầm lên một tiếng, vung đao chém tới phía hắn. Phượng Cửu Dạ lập tức lùi về sau, lòng bàn tay ngưng tụ thành nội lực, giống như mũi tên mà bắn về phía ngực Giang Ngân Long.

“Nhị đệ!”. Giang Ngân Long muốn đẩy hắn ra, nhưng có người đã nhanh hơn.

Một bóng người màu đen vũng vàng đáp trên mặt đất, trường kiếm dài ba thước trên tay loé ra từng đợt ánh sáng lạnh lẽo.

“Tần cung chủ!”. Mọi người trong Bạch đạo tức khắc vây quanh hắn.

Tần Thiệu Vũ lạnh lùng nhìn Phượng Cửu Dạ.

“Người thế mà không chết ư?”. Phượng Cửu Dạ nhướn mày. “Thật bất ngờ”

“Sau khi làm thịt người xong, ta còn muốn cùng Lăng nhi bên nhau trọn đời, sao có thể cam lòng mà chết?”. Tần Thiệu Vũ thản nhiên nói. “Ngược lại người lẻ loi một mình, không thân thuộc không bạn bè, chết cũng không có người đau lòng, không chừng còn bắn pháo chúc mừng”

“Tuỳ ý người muốn nói gì, ta cũng không so đo”. Phượng Cửu Dạ chậm rãi vén tay áo lên. “Kể đã sắp chết, cũng nên cho người nói vài câu. Hôm đó trên vách núi không chết, hôm nay không thể làm gì khác hơn ngoài cho người chết thêm một lần”

Xa xa truyền đến tiếng kêu thê lương, mấy trăm con chim báo tang ùn ùn bay tới. Được nuôi nấng kĩ lưỡng nhiều ngày, dường như bọn chúng còn lớn hơn so với lúc trước.

“Hiện tại chịu thua còn có thể chết toàn thây”. Phượng Cửu Dạ đùa cợt.

Tần Thiếu Vũ lấy trong ngực ra một cái còi bằng ngọc, đưa lên miệng thổi một tiếng.

Phượng Cửu Dạ gần như cười thành tiếng. “Lẽ nào ngươi nghĩ chỉ dựa vào thứ này thì có thể khống chế Thánh diệu?”

“Đổi một cái tên dễ nghe thì cũng chỉ là mấy thứ bẩn thỉu”. Tần Thiếu Vũ cất cái còi vào. “Ngươi có biết loại ngọc này vì sao được gọi là ngọc Ngô Đồng không?”

Phượng Cửu Dạ nghe vậy cau mày, còn chưa kịp mở miệng thì xa xa đã truyền tới một tiếng kêu trong trẻo.

Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng. “Vì nó có thể dẫn phượng hoàng tới”

Mấy trăm con phượng hoàng màu vàng bay lên giữa ánh chiều tà, lúc đôi cánh lớn vung lên, ngay cả ánh nắng chiều cũng mất đi màu sắc.

Chim báo tang vì trúng cổ độc nên cũng không sợ, vẫn bay về phía Tần Thiếu Vũ và đám người trong Bạch đạo. Kim Xà Bà Bà lại quá sợ hãi, tiếng thét chói tai dường như cũng biến đổi âm điệu. “Mau, mau quay về!”

Thiên Nương cười trên thân con chim dẫn đầu, cũng ra sức muốn nó vòng lại, nhưng không có hiệu quả. Dư tác dụng của cổ độc, những con chim này đã biến thành con rối giết người, không biết đau không biết sống chết, cũng vì vậy mới có thể đánh bại Bạch đạo hôm ấy. Song ưu điểm cũng biến thành khuyết điểm, mấy trăm con phượng hoàng mang ánh sáng vàng rực lao tới như thủy triều, móng vuốt sắc bén đâm vào thân chim báo tang, trong nháy mắt xé nó thành hai nửa.

Từng cơn mưa máu rơi xuống, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, trong nháy mắt trời đất đầy rẫy những màn sương đỏ, ngửi vào khiến người ta thật buồn nôn.

“Giáo chủ!”. Có người ở phía xa kêu lên sợ hãi. “Có người mang binh đánh vào! Chúng ta chống đỡ không được!”

Trong lòng biết sự việc không đơn giản như mình dự đoán, Phượng Cửu Dạ xoay người chạy ra ngoài.

Tần Thiếu Vũ đuổi theo, hai con phượng hoàng cũng vỗ cánh theo sát hần.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi xổm trên lưng ca ca, gió thổi lông tơ lộn xộn, móng vuốt siết chặt, ánh mắt cực kì dũng cảm!

Vừa nhìn đã biết là con ruột của Thẩm công tử!

Bởi vì đều cực kì lãnh khốc!

Sắc trời u ám, Tần Thiếu Vũ chặn Phượng Cửu Dạ ở một ngõ cụt.

Đèn lồng đỏ hai bên lắc lư theo gió, nhìn hơi rùng rợn.

“Không chạy nữa ư?”. Tần Thiếu Vũ cười nhạt.

“Không ngờ ngươi vẫn xúc động như vậy”. Phượng Cửu Dạ cao giọng, đáy mắt mang ý cười quỷ dị. “Không có những người còn lại giúp, ngươi thật sự nghĩ rằng ta đánh không thắng ngươi sao?”

“Ai nói không có người giúp ta?”. Tần Thiếu Vũ hỏi lại.

“Chíp!”. Cục Bông nghiêm túc đá móng vuốt!

“Chỉ dựa vào hai con phượng hoàng và một con vịt ư?”. Phượng Cửu Dạ hầu như muốn cười ra tiếng.

Cục Bông cực kì hài lòng với bản thân, hoàn toàn không biết mình đã bị hạ xuống đẳng cấp thức ăn!

“Còn ta nữa”. Thẩm Thiên Phong nhảy xuống nóc nhà, đứng bên cạnh Tần Thiếu Vũ.

“Chíp!”. Cục Bông lãnh khốc hất đầu, kết quả không khống chế tốt cường độ, tự khiến mình té bay.

Thẩm Thiên Phong: ...

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nhặt con trai lên, nhét vào trong ngực.

Trở thành thế này rồi, không biết có còn thuốc chữa nữa không.

115. Chương 113: Kết Thúc

Xa xa về hướng Thiên Ổ Thủy trại, bầu trời đột nhiên nổ vang một mảnh pháo hoa màu xanh. Đó là dấu hiệu đã bàn trước với Tiêu Triển - Thiên Ổ Thủy trại bị đánh chiếm.

Việc đã đến nước này, không còn đường lui, chỉ đành liều mạng đánh một trận. Phượng Cửu Dạ bỗng nhiên ra tay, toàn lực công kích hai người.

Tần Thiếu Vũ rút kiếm ra khỏi vỏ, loé lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng.

Dù Phượng Cửu Dạ đã luyện thành Diệt Hồn Chương, nhưng Thẩm Thiên Phong và Tần Thiếu Vũ dù sao cũng là cao thủ số một số hai trong võ lâm. Phượng Cửu Dạ lấy một địch hai đã rất mệt, huống hồ còn có hai con phượng hoàng.

Sau khi đánh trên trăm chiêu, Phượng Cửu Dạ vung chương tạo thành một màn sương đen, xoay người định chạy trốn. Tần Thiếu Vũ vung kiếm đuổi theo, lại không cẩn thận làm rơi Cục Bông ra ngoài.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngã bẹp xuống đất, đầu óc choáng váng.

Tần Thiếu Vũ biến sắc, vươn tay muốn nhặt lên, thế nhưng Phượng Cửu Dạ đã nhấc chân đạp qua. Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một con phượng hoàng như mũi tên từ trên trời giáng xuống, dùng móng vuốt tạo thành bốn vết máu trên mặt Phượng Cửu Dạ, một con khác cúi người xông đến, ngậm Cục Bông bay sang chỗ khác. Lực chú ý của Phượng Cửu Dạ đều đặt ở Thẩm Thiên Phong và Tần Thiếu Vũ, bất ngờ không kịp đề phòng phượng hoàng tập kích, chỉ cảm thấy trên mặt đau nhức, mắt cũng bị máu che lại.

Tần Thiếu Vũ nhân cơ hội ra chiêu, một kiếm đâm vào ngực Phượng Cửu Dạ.

Máu tươi phun ra, ngay cả đá cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Cục Bông mở to đôi mắt hạt đậu, đứng trên cây nhìn xuống.

Phượng hoàng lớn bình tĩnh xòe cánh che mắt nó lại.

“Chíp!”. Cục Bông hơi sốt ruột, liều mạng rướn cổ lên.

Phượng hoàng lớn đơn giản nhét nó xuống dưới bụng.

Cục Bông ra sức giãy dụa, tâm trạng bức bối không chịu nổi.

Cuộc đời làm chim thật lộn độn.

Trong Thiên Ổ Thủy trại, không có Phượng Cửu Dạ và chim báo tang, Ma giáo hầu như không thể chống đỡ Bạch đạo, nhanh chóng tan rã. Tiêu Triển phái người bắt tù binh tạm giam ở địa lao. Các chương môn bị giam rất lâu ở thủy lao, đệ tử trong môn phái chưa kịp đến, vì vậy cũng nghỉ tạm ở Thiên Ổ Thủy trại.

“Cần tắm không?”. Sau khi mọi người giải tán, Tiêu Triển hảo tâm hỏi Ngâm Vô Sương.

Đánh nhau một hồi, cả người đầy máu, tâm trạng Ngâm môn chủ đương nhiên không tốt, vì vậy ngạo kiều hừ một tiếng, xoay người kéo tà áo thướt tha rời khỏi, nhìn qua cực kì cao quý!

Đây mới gọi là hồ ly tinh thật sự!

Tiêu Triển nhướn mày, xoay người bố trí công việc tiếp theo.

Một lát sau, Tần Thiếu Vũ cùng Thẩm Thiên Phong quay về Thiên Ổ Thủy trại.

“Sao rồi?”. Tiêu Triển hỏi.

“Ổ ngô Dương gia, tìm người kéo thi thể về đi”. Thẩm Thiên Phong nói.

“Phượng Cửu Dạ chết rồi ư?”. Tiêu Triển nghe vậy vui mừng.

Tần Thiếu Vũ gật đầu, ngồi trên ghế thần thờ. Cuối cùng cũng đạt được mong muốn, trong lòng nhất thời không biết là cảm giác gì.

“Chíp!”. Cục Bông nhảy vào lòng hắn.

Tần Thiếu Vũ cười cười, dùng ngón tay cọ cọ lông tơ trên đầu nó.

“Sao không mau về xem Lăng nhi?”. Thảm Thiên Phong nói. “Hiện tại chắc hẳn rất lo lắng”

“Ồ đây...”

“Ồ đây giao cho ta”. Thảm Thiên Phong vỗ vai Tần Thiếu Vũ. “Về đi”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Làm phiền”

Hai con phượng hoàng lớn chậm rãi từ ngoài cửa bước tới. Cục Bông nhanh chóng nhảy vào một cái chén rồng, đồng thời kêu chíp chíp với Tần Thiếu Vũ – Mau dậy lại!

Tần cung chủ nhìn trời.

Cục Bông rất cảm giận, không thể làm gì khác hơn ngoài phành phạch lắc lư muốn bỏ chạy, kết quả bị ca ca bay lên một cước đạp bay.

...

“Chíp!”

Quả thật tan nát cõi lòng.

Phượng hoàng lớn bước ngang qua Cục Bông đang hậm hực nằm dưới đất, tới trước mặt Tần Thiếu Vũ dùng đầu cọ cọ hắn.

Tần Thiếu Vũ bật cười, nhẹ nhàng gãi cổ nó. “Đa tạ”

Phượng hoàng lớn kêu lên một tiếng từ biệt với hắn, sau đó giương cánh song song bay đi, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

“Chíp!”. Cục Bông tức giận đá móng vuốt.

Tần Thiếu Vũ ôm nó lên, bước nhanh ra khỏi Thiên Ổ Thủy trại, giục ngựa hướng về phía thôn nhỏ.

Dọc đường ánh trăng như nước.

Tiểu viện quen thuộc ngày càng gần, Đạp Tuyết Bạch giờ lên vó trước hí vang một tiếng, đánh vỡ sự yên lặng của bóng đêm.

Một khắc sau, Thảm Thiên Lăng chạy ra.

Tần Thiếu Vũ xuống ngựa, ôm chặt hắn vào lòng.

“Người đã về”. Thảm Thiên Lăng ôm chặt hắn.

“Ta đương nhiên sẽ về”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng Thảm Thiên Lăng. “Chuyện đáp ứng ngươi nhất định sẽ làm được”

“Sao cả người đầy máu vậy?”. Thảm Thiên Lăng sốt ruột kéo Tần Thiếu Vũ lại nhìn nhìn. “Có bị thương không?”

“Không sao”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn. “Là máu của Phượng Cửu Dạ, hẳn chết rồi”

“Chết rồi ư?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy hơi bất ngờ, có điều suy nghĩ kỹ một chút thì dường như chuyện này cũng nằm trong dự liệu.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn lên, hôn nhẹ. “Xin lỗi”

Thảm Thiên Lăng: ...

Mức độ đối đãi tài tình như hơi lớn nha, xin lỗi gì?

Ánh mắt Tần Thiếu Vũ rất dịu dàng.

Thẩm tiểu thụ cực kì vạn vạ. “Người... giết Phượng Cửu Dạ, vì sao phải xin lỗi ta?”

Ta và hần cơ bản không có liên quan biết không, quả thật >_< không=“” chịu=“”>

Tần Thiếu Vũ bật cười, ôm Thẩm Thiên Lăng vào lòng lần nữa.

Về mặt Thẩm Thiên Lăng càng mờ mịt.

“Ta một lòng muốn báo thù cho sư huynh, hại người nhiều lần rơi vào nguy hiểm”. Tần Thiếu Vũ thấp giọng nói. “Cũng chưa có thời gian đến Nam Hải giải độc cho người”

Là vì cái này à... Thẩm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm. “Ta còn tưởng chuyện gì!”

“Cái này không tính là chuyện lớn sao?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hần.

Đây quả thật không tính là chuyện lớn. Thẩm Thiên Lăng kéo tay Tần Thiếu Vũ vào trong. “Chúng ta đi tắm thôi”

“Chíp!”. Cục Bông nhảy nhót đuổi theo, cực kì hoạt bát sáng lạn!

Có tiếng cửa phòng mở ra, Diệp Cẩn cũng khoác áo ra ngoài.

“A, Diệp đại ca”. Thẩm Thiên Lăng vội tới đỡ hần. “Sao người còn chưa ngủ?”

Diệp Cẩn nhìn Tần Thiếu Vũ, còn chưa kịp nói gì, Tần cung chủ đã đáp. “Thiên Phong không sao, có điều phải giúp Tiêu Triển xử lý vài việc, chắc ngày mai mới về”

Diệp Cẩn cười cười. “Đa tạ”

“Đúng thế, chúng ta đã nói Thẩm đại thiếu nhất định không có việc gì!”. Ấm vệ ngồi xồm trên nóc nhà nghiêm túc nói. “Diệp cốc chủ mau về ngủ đi, nếu Thẩm đại thiếu trở lại biết người một đêm không ngủ, nhất định sẽ đau lòng đến học máu!”. Cảnh này thật hết sức cảm động!

Diệp Cẩn: ...

Thẩm Thiên Lăng đỡ hần về giường. “Có gì thì cứ gọi”

Người hầu rất nhanh đã đun nước nóng, Tần Thiếu Vũ ngâm mình trong nước, thoải mái thở ra một hơi.

Thẩm Thiên Lăng ôm một đồng chai lọ vào phòng.

“Cái gì vậy?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Một ít thuốc, ấm vệ nói có thể an thần”. Thẩm Thiên Lăng xoa bóp vai cho hần. “Tắm xong thì ngủ một giấc”

Tần Thiếu Vũ kéo tay hần qua, đưa lên miệng hôn một cái.

Cục Bông nằm trong ổ, thoải mái mà ngủ.

Ngoài phòng mưa rơi tí tách, Thẩm Thiên Lăng ngồi xếp bằng trên giường, sau khi thoa thuốc lên vết thương nhỏ trên tay Tần Thiếu Vũ xong thì đặt gối xuống. “Ngủ đi”

Tần Thiếu Vũ đè hần dưới thân, nơi nào đó trên cơ thể đang trào dâng.

Thẩm Thiên Lăng vừa không nói nên lời vừa phần nộ. “Không thể yên ổn ngủ sao?”

“Không còn cách nào khác”. Tần Thiếu Vũ hôn lên tai Thẩm Thiên Lăng, thành thạo cởi áo hần ra.

Cái gì gọi là không còn cách nào khác? Thẩm Thiên Lăng tát vào mặt Tần Thiếu Vũ. “Bỏ nhiều thuốc như vậy sao người chẳng an thần tí nào cả?”

Tần Thiếu Vũ hôn lên cái bụng múp múp của Thẩm Thiên Lăng. “Không biết”

Không biết muội người! Thẩm Thiên Lăng giãy dụa, tắm một thùng thuốc an thần tại sao lại cương lên, chuyện này không khoa học!

Chẳng lẽ ám vệ cũng mua thuốc giả?

Nghĩ đến khả năng này, Thẩm tiểu thụ quả thật khóc không ra nước mắt.

Tần Thiếu Vũ không hề khách khí mà cắn xuống.

Giường kêu cọt két, Cục Bông ngủ được phân nửa thì bị đánh thức, vì vậy không vui mà nhảy ra cửa sổ, lắc lư đi tìm Diệp Cẩn.

Ám vệ ngồi trên nóc nhà cảm thán, Thiếu cung chủ nhà ta thật đáng thương, còn nhỏ mà không có nhà để về, phải tá túc xung quanh.

Thật khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Nếu ngày mai phu nhân biết chúng ta dùng thuốc giả lừa hắc, liệu có nổi giận hay không?”. Ám vệ rất lo lắng.

“Yên tâm đi”. Một người khác ra vẻ hiểu biết. “Nhất định sẽ không”

Những người còn lại đồng loạt gật đầu tán thành. Phu nhân sao có thể giận được, phu nhân rất đáng yêu mềm mại biết không, tôi đa chỉ đỏ mắt mà khóc hức hức thôi!

Cung chủ thật có phúc!

Bởi vì lúc Tần Thiếu Vũ về đã là đêm khuya, nên đến trưa hôm sau hai người mới bị tiếng kêu chíp chíp của Cục Bông đánh thức.

“Đói bụng không?”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt rực lửa nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Lần này ta không trối ngươi lại”. Tần Thiếu Vũ giơ tay lên tỏ ra vô tội.

Ngươi không trối ta lại! Thẩm Thiên Lăng nghiêng răng nghiêng lợi gào thét. “Nhưng ngươi cho ta uống thuốc!”

“Cho có chút tình thú mà thôi”. Tần Thiếu Vũ cắn đầu ngón tay Thẩm Thiên Lăng. “Lăng nhi lúc nhiệt tình rất đáng yêu”

“Ngươi là cái đồ mặt người dạ thú!”. Thẩm Thiên Lăng còn đang tức giận lên án!

“Rõ ràng ngươi cho ta tắm bằng thứ thuốc kia trước, ta mới không thể khống chế”. Ngón tay Tần Thiếu Vũ quần lấy một lọn tóc đen của Thẩm Thiên Lăng, đưa lên miệng hôn một cái.

“Ngươi còn dám nói!”. Thẩm Thiên Lăng đầy khí phách cười trên người Tần Thiếu Vũ. “Ngươi đã sớm biết đó không phải là thuốc an thần đúng không?”. Thật đáng ghét!

“Sao lại thế được”. Tần Thiếu Vũ chớp mi, cực kì kinh ngạc.

“Giả bộ!”. Thẩm Thiên Lăng dùng chân trùn đầu Tần Thiếu Vũ. “Ngươi rõ ràng cố ý! Cùng một giuộc với ám vệ, đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn (sếp mà hư thì lính cũng hỏng ~)!”

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, kéo Thẩm Thiên Lăng vào lòng. “Heo con”

Sao lại có nhiều sở thích biến thái đến thế, phiền không chịu nổi! Thẩm Thiên Lăng đẩy hắc ra, oán hận lùi về góc tường.

“Nói chuyện nghiêm túc”. Tần Thiếu Vũ ôm hắc từ phía sau. “Thiên Phong và Diệp Cẩn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngươi không biết ư?”. Thẩm Thiên Lăng quay đầu nhìn hắc.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Diệp Cẩn không muốn nói, Thiên Phong thì ta không muốn hỏi”

Thẩm Thiên Lăng đại khái kể lại ý chính cho hắc nghe một lần.

Sau khi Tần Thiếu Vũ nghe xong, một hồi lâu không nói gì.

“Người thấy thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng vỗ vỗ mặt hần.

“Nếu quả thật có một đứa con rơi, chuyện này e rằng hơi hóc búa”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Hóc búa cũng phải giải quyết”. Thẩm Thiên Lăng nằm sấp trước ngực hần. “Cũng không biết sau khi Diệp đại ca biết chuyện thì sẽ làm thế nào”

“Mỗi người có số mệnh riêng”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hần. “Chuyện của người khác, chúng ta không thể can thiệp”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, khẽ thở dài.

“Cung chủ”. Âm vệ gõ cửa bên ngoài.

“Chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Quan phủ đã dán thông báo nói Ma giáo đã bị tiêu diệt”. Âm vệ nói. “Cho nên dân chúng trong vòng mười dặm đều đến, đang khua chiêng gõ trống ngoài cửa”

“Có lòng thì xin nhận”. Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng. “Nói ta bận việc không ra được”

“Không phải dân chúng muốn gặp cung chủ”. Âm vệ chân thành nói. “Mọi người muốn gặp Thẩm công tử”

“Gặp ta?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối. “Liên quan gì đến ta?”

“Thuộc hạ cũng không biết”. Âm vệ cũng rất bối rối. “Không biết sao tất cả mọi người đều cho rằng Thẩm công tử một mình đánh bại Ma giáo, còn có người nói Thẩm công tử biến thành phượng hoàng”

Không sai, đây là sức mạnh của fan nào tàn!

Thật tuyệt vời!

116. Chương 114: Tự Nhiên Chen Ngang

“Ta không đi!”. Thẩm Thiên Lăng >_<, vùi=” mình=” trong=”>

Phu nhân nhà ta thật đáng yêu, giọng điệu này chính là đang làm nũng! Cái cảnh núm chặn uốn éo này, trái tim âm vệ lập tức bị MOE – hoá! Âm vệ chân thành nói. “Thế nhưng dân chúng rất nhiệt tình, nhiều người sáng sớm đã tới đây, còn mang theo trứng gà và vòng hoa”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sao phải mang theo mấy thứ kì quái này!

“Nếu không nhìn thấy công tử, nhất định mọi người sẽ thất vọng”. Âm vệ nói. “Không chừng còn mất đi hi vọng với cuộc đời!”

Người cứ làm quá! Thẩm Thiên Lăng tiếp tục giả chết.

“Ra xem chút nha?”. Tần Thiếu Vũ kéo Thẩm Thiên Lăng ra khỏi chăn, liếm liếm lên môi hần.

“Ta không phải khỉ, người nói xem tại sao bọn họ cứ kéo nhau tới xem?”. Thẩm Thiên Lăng cảm giận, thân là người lao động cần cù, có cần chạy theo nhu cầu xa hoa thế này không?

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng. “Mọi người thích người nên mới đến”

“Không muốn đi”. Thẩm Thiên Lăng lằm bằm.

“Nếu không đi thì khó tránh gặp phải tin đồn”. Tần Thiếu Vũ hôn lên cổ hần. “Ví dụ như chúng ta miệt mài xx, khiến Lăng nhi ngay cả giường cũng không dậy nổi, chỉ có thể mỗi ngày vùi đầu trong chăn làm nũng đòi hôn...”

“Người cầm miệng cho lão tử!”. Thẩm Thiên Lăng đỏ mặt gào lên cắt ngang hần. Đây là tình tiết quý quái gì, quả thật sấm chớp đừng đừng biết không! Người kể chuyện cũng không chế bằng người!

“Vậy có đi không?”. Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng.

Phiền không chịu nổi! Thắm Thiên Lăng đá văng hẳn, tự ngồi dậy mặc quần áo.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng ngồi xổm trên bệ cửa sổ, trên cổ đeo một chuỗi đá quý, cảm thấy mình xinh đẹp đến động lòng người!

“Chôm ở đâu thế?”. Thắm Thiên Lăng hét nói nổi.

Cục Bông đắc ý xoè cánh làm tư thế bay lượn!

Thắm Thiên Lăng: ...

Sao nhìn ngu quá vậy!

“Đợi lát nữa rảnh rồi, ta sẽ dẫn ngươi vào thành một chút”. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Tần Thiếu Vũ lấy ra một sợi dây buộc tóc, chải vuốt mái tóc dài chỉnh tề cho Thắm Thiên Lăng.

“Đại ca về chưa?”. Thắm Thiên Lăng thuận miệng hỏi.

Ám vệ lập tức ở ngoài cửa nói. “Vẫn chưa, có điều hồi nãy Thắm đại thiếu đã phái người tới nhắn, nói trong Thiên Ổ Thủy trại có vài chuyện chưa giải quyết xong, chắc tối nay mới về được”

“Lo lắng cho hắn và Diệp Cẩm ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng gật đầu. “Nhưng giống như người nói, mỗi người có cuộc sống riêng, ta lo lắng cũng không làm gì được”

“Yên tâm đi, Diệp Cẩm không phải kiểu người cố tình gây sự”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đứa trẻ kia có lúc Thiên Phong chưa gặp hẳn. Sống trên đời, cũng phải có chuyện sai lầm”

“Nói giống như người hiểu biết lắm vậy”. Thắm tiểu thụ nheo mắt nhìn Tần Thiếu Vũ. “Đừng có mà ngày nào đó đột nhiên xuất hiện một đứa con trai nhé!”

“Phu nhân thật bội tình bạc nghĩa”. Tần Thiếu Vũ tức khắc trở nên đau khổ. “Hôm đó mạnh mẽ cướp đi tấm thân trinh trắng của ta, không ngờ hôm nay lại nói như thế”

Thắm Thiên Lăng nghe vậy suýt nữa hộc máu, rốt cuộc là ai mạnh mẽ cướp ai?

Ám vệ ở ngoài cửa che mặt, đối thoại giữa cung chủ và phu nhân nhà ta quả nhiên cực kỳ nóng bỏng!

Thật không dám nghĩ nhiều.

“Có cần dẫn theo con trai không?”. Ra đến cửa, Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thắm tiểu thụ nhìn bệ cửa sổ.

“Chíp!”. Cục Bông đứng lúc sụp đầu xuống – vì đá quý trên cổ hơi nặng, nó đeo không nổi!

“Không mang theo! Rất ngu xuẩn, muốn mang thì người mang”. Thắm Thiên Lăng quyết đoán cự tuyệt.

“Ta cũng không mang”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh cùng Thắm Thiên Lăng ra ngoài, cực kỳ đậm chất chồng hát vợ đèm!

Cục Bông vừa kêu chíp chíp vừa xoè cánh lắc lư đuổi theo!

Mà cùng lúc đó, bãi đất trống bên ngoài Chu phủ đã biến thành bãi biển tấp nập! Vì chờ không thấy Thắm công tử, nên dân chúng phát huy đầy đủ trí tuệ của người dân lao động, chia thành từng nhóm nhỏ tự giải trí, mang ra loa kèn chiêng trống. Một ông lão râu bạc áo trắng tập trung đánh Thái Cực Quyền, những người còn lại vừa múa vừa hát theo tiếng kèn, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc! Giống như hình ảnh phát sáng trực tiếp!

Thắm Thiên Lăng vừa ra cửa thì thấy được cảnh này, trong nháy mắt trở nên kinh hãi! Cảnh tượng quảng trường ca múa thời cổ đại này thật cực kỳ tráng lệ!

“Thắm công tử ra rồi!”. Có người vui mừng kêu lên.

Khung cảnh lập tức trở nên sôi động – Thực ra vốn cũng đã sôi động rồi, nhưng khi nhìn thấy Thắm công tử niết bàn sống lại thì mọi người rõ ràng càng sôi động hơn!

“Đa tạ chư vị quan tâm tới Lăng nhi”. Tần Thiếu Vũ kéo vai Thảm Thiên Lăng qua. “Ý tốt xin nhận, có điều thân thể Lăng nhi còn chưa khỏe, nên mọi người hãy sớm giải tán đi nhé!”

Nghe được thân thể Thảm Thiên Lăng không khỏe, mấy đại nương trong đám đông vội khóc lên, quả thật nước mắt ròng ròng!

Thảm Thiên Lăng: ...

Đây là tình huống gì?

“Thật vất vả cho Thảm công tử vì dân chúng mà cam lòng chịu đau đớn như vậy!”. Đại nương ghen ngào nói không nên lời.

“... Thật ra ta không sao”. Thảm Thiên Lăng >_<, ta=“” quả=“” thật=“” chẳng=“” làm=“” gì=“”>

“Thậm chí ngay cả giọng nói cũng khàn rồi”. Đại nương càng thêm đau lòng. “Nhất định đã bị lửa đốt cháy lâu lắm”

Thảm Thiên Lăng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, giọng nói khàn là vì tới qua xx lâu lắm, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là - lửa gì?

“Đây là tâm ý của người dân dành cho Thảm công tử, dùng để bồi bổ thân thể”. Một ông lão trưởng thôn phát tay một cái, lập tức có bảy tám nam tử gánh đòn gánh để xuống đất. Ngoại trừ vòng hoa và trứng gà như ám vệ nói, còn có chim trĩ, nấm, tỏi, thịt khô, ớt khô, thậm chí còn có da hổ!

“Không cần đâu”. Thảm Thiên Lăng hết hồn. “Đánh bại Ma giáo là nhờ võ lâm chính đạo, không liên quan gì đến ta, mọi người nên mang về đi”

Vì vậy mọi người lại bật khóc, vừa ghen ngào vừa cảm thán Thảm công tử đúng là không màng danh lợi, không hổ là thần tiên trên trời, quả thật hận không thể nâng trong tay bảo vệ!

Thảm Thiên Lăng: ...

“Chíp!”. Cục Bông nhảy ra, nằm sấp trên chân Thảm tiểu thụ muốn được ôm một cái.

Tuy Thảm Thiên Lăng rất muốn vờ như không biết, nhưng thấy trong mắt tiểu phượng hoàng đầy chờ mong, cũng không nhẫn tâm khiến nó thất vọng.

Vì vậy cúi người ôm nó lên.

Quần chúng vây xem lập tức phát ra âm thanh hít khí.

Sao thế? Thảm Thiên Lăng quả thật muốn khóc.

Các người đừng dư thừa tình cảm như vậy chứ!

Ta chỉ ôm một con chim mà thôi!

“Lẽ nào đây là bản thể của Thảm công tử?”. Có người suy đoán.

Lời vừa nói ra, mọi người lập tức làm ra vẻ mặt bình tĩnh sáng tỏ, đồng thời điên cuồng bày tỏ sự tán thành, nhất định là như vậy! Tiểu phượng hoàng này nhìn y như Thảm công tử, cực kỳ dũng cảm, nhanh trí, thông minh, quyết đoán, lạnh lợi và kiên cường!

Đầu Thảm Thiên Lăng kêu ong ong.

“Chíp!”. Cục Bông ra sức phành phạch đôi cánh, vì nó thấy đồng đồ trước mặt cho nên muốn ăn.

“Mọi người mau ôm đầu!”. Những người ở phía trước sợ hãi kêu lên. “Thảm công tử muốn cùng phượng hoàng hợp thể!”

Hợp muội người! Thảm tiểu thụ rốt cuộc không nhịn được nữa, xoay người vào trong!

Gương mặt Tần Thiếu Vũ run lên vài cái, rõ ràng cực kỳ vất vả mới nén được cười. Sau khi ra hiệu cho dân chúng giải tán, Tần Thiếu Vũ xoay người muốn vào theo Thảm Thiên Lăng, khoé mắt lại lơ đãng nhìn thấy một bóng đen trong góc, thân hình dường như hơi quen thuộc.

Còn chưa kịp biết là ai, bóng đen kia đã hú lên đầy quái dị, hai bàn tay tấn công về phía Thẩm Thiên Lăng – trên tay xương trắng nhô lên, không thấy một tí thịt.

“A!!!”. Dân chúng thấy vậy hét lên, khung cảnh trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Không kịp suy nghĩ nhiều, thân hình Tần Thiếu Vũ nhanh như xẹt điện, lao tới một chưởng đẩy Thẩm Thiên Lăng ra.

Móng trắng cắm sâu trước ngực, dường như ngay cả da thịt cũng bị xé rách. Khoé miệng Tần Thiếu Vũ tràn ra máu tươi, tay phải ngưng tụ toàn bộ nội lực đánh tới. Bóng đen kêu lên thành tiếng, mặt nạ da người dưới lớp áo choàng rơi xuống đất, lộ ra khuôn mặt trắng bệch, con ngươi rã rời không có sức sống, ngũ quan kì dị vụn vụn.

Tần Thiếu Vũ đập hất lật sang bên, che ngực quỳ một chân xuống đất.

Tất cả phát sinh trong chớp mắt, Thẩm Thiên Lăng lão đảo chạy tới đỡ Tần Thiếu Vũ, đầu óc trống rỗng. Âm vệ nghe tin mà đến, trời kẻ áo đen lại, đỡ Tần Thiếu Vũ vào buồng trong.

Tiểu phượng hoàng điên cuồng nhào tới kẻ áo đen không còn nhúc nhích, ra sức dùng móng vuốt đập đập.

Dân chúng vẫn chưa hoàn hồn, tụ tập ở cửa nhìn vào trong.

Nhất thiết đừng xảy ra chuyện nha...

“Sao vậy?”. Diệp Cẩn lúc này chỉ thấy âm vệ biến sắc xông ra, vì vậy vẫn lo lắng chờ trong sân. Lúc này nhìn thấy Tần Thiếu Vũ toàn thân đầy máu được đỡ trở về, trong nháy mắt sợ hết hồn.

“Là Phượng Cửu Dạ”. Âm vệ đỡ Tần Thiếu Vũ lên giường. “Cung chủ trúng Diệt Hồn Chưởng”

Thấy Tần Thiếu Vũ đã hôn mê, Diệp Cẩn không còn tâm trạng hỏi vì sao Phượng Cửu Dạ sống lại, vừa phân phó người đi đun nước, vừa mở hòm thuốc. “Những người còn lại đều ra ngoài đi!”

“Ta phải ở đây”. Giọng Thẩm Thiên Lăng khàn khàn.

“Ra ngoài!”. Diệp Cẩn không thèm nhìn hất, dùng kéo cắt y phục Tần Thiếu Vũ ra.

“Ra ngoài đi, đừng quấy rầy Diệp cốc chủ”. Âm vệ đỡ vai Thẩm Thiên Lăng ra ngoài. “Cung chủ không sao đâu”

Sắc mặt Thẩm Thiên Lăng tái nhợt, nước mắt tuôn rơi.

Cục Bông chạy về đến nơi, trên người đều là máu.

Âm vệ sợ hết hồn, ôm lên kiểm tra không thấy có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm, tắm cho nó rồi đặt bên cạnh Thẩm Thiên Lăng.

Tiểu phượng hoàng ngoan ngoãn ngồi xổm dưới đất, cùng Thẩm Thiên Lăng nhìn chăm chăm cửa phòng đóng chặt.

Ngâm Vô Sương vốn định khởi hành về Đông Bắc, nghe được tin cũng tạm thời ở lại. Chân nhân đứng bên cạnh Thẩm Thiên Lăng, thở dài thật sâu.

“Thiếu Vũ sao rồi?”. Thẩm Thiên Phong trở về thì nghe được chuyện vừa rồi, vì vậy vội chạy tới xem.

“Diệp cốc chủ đã khám một canh giờ”. Âm vệ nói. “Phượng Cửu Dạ xen lẫn bên trong dân chúng, nhất thời sợ ý mới để hấn thành công ra tay”

“Phượng Cửu Dạ?”. Thẩm Thiên Phong nghe vậy giật mình. Đêm qua những người đi kéo thi thể của Phượng Cửu Dạ chậm chạp không về, vốn nghĩ có chuyện gì đó nên hoãn lại, không ngờ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Vâng, có điều các huynh đệ đã kiểm tra, hấn sau khi chết bị người ta hạ cổ”. Âm vệ thấp giọng báo lại. “Tim cũng bị moi ra”

“Thi thể đâu rồi?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Ở hậu viện”. Âm vệ nói. “Chúng ta sợ hấn sống lại nên dùng xích sắt trói chặt”

Thẩm Thiên Phong gật đầu, tới bên cạnh Thẩm Thiên Lăng.

“Đại ca”. Thẩm Thiên Lăng đứng dậy, viền mắt đỏ bừng.

“Không sao đâu”. Thẩm Thiên Phong vỗ vai hấn. “Đừng lo”

“Hấn vì bảo vệ ta”. Giọng Thẩm Thiên Lăng khàn đến mức nói không ra lời.

“Thiếu Vũ không sao đâu”. Thẩm Thiên Phong ôm hấn vỗ về. “Đừng khóc”

Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt lại, trái tim giống như bị dao cắt.

Mặt trời dần dần ngả về tây, cửa phòng rốt cuộc mở ra.

“Sao rồi?”. Mọi người bước tới.

Cục Bông ngồi xổm trên vai Thẩm Thiên Lăng, ánh mắt cũng rất khẩn trương.

“Vẫn chưa tỉnh”. Giọng Diệp Cẩn rất thấp.

“Có nguy hiểm hay không?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Ta sẽ cố hết sức”. Diệp Cẩn đóng cửa phòng, nhìn Thẩm Thiên Lăng nói. “Ta dùng dược thảo xông cho hấn, người tạm thời không thể vào”

Thân hình Thẩm Thiên Lăng hơi lảo đảo, lòng bàn tay lạnh lẽo chưa từng có.

Thẩm Thiên Phong giơ lên một chưởng đập vào gáy Thẩm Thiên Lăng, đánh hấn ngất đi.

“Chíp!”. Cục Bông sợ hết hồn, ánh mắt hơi mờ mịt.

“Không ăn không uống cả ngày, không thể để hấn hao sức nữa”. Thẩm Thiên Phong bế Thẩm Thiên Lăng lên, đặt lên giường ở căn phòng sát vách.

Diệp Cẩn cau mày. “Phương pháp của ngươi thật là đơn giản thô bạo”

“Có hấn ở đây, ngươi không thể nói tình hình thực tế”. Thẩm Thiên Phong đóng cửa phòng. “Tình huống của Thiếu Vũ đến tốt cùng thế nào?”

“Không tốt”. Diệp Cẩn lắc đầu. “Diệt hồn chưởng rất âm hiểm, huống chi Phượng Cửu Dạ còn nuốt rất nhiều độc vật để sớm luyện thành. Móng tay đâm sâu vào ngực như vậy, nếu đổi thành người thường thì e rằng đã chết mười mấy lần”

“Vậy làm thế nào mới cứu được?”. Ngâm Vô Sương cau mày.

“Ta chỉ có thể cố hết sức kéo dài tính mạng cho hấn”. Diệp Cẩn nhìn Thẩm Thiên Phong. “Ngươi có thể nghĩ cách đến Nam Hải mời Quỷ Thủ thần y đến không? Có lẽ hấn có biện pháp trị”

“Từ nơi này đến bến tàu Nam Hải, dù giục ngựa cả ngày lẫn đêm cũng ít nhất nửa tháng. Huống hồ biển cả rộng lớn, biết tìm Quỷ Thủ tiền bối ở đâu đây?”. Thẩm Thiên Phong cau mày. “Nếu đi đường thuận lợi, ít nhất cũng mất hai tháng, ngươi có chắc Thiếu Vũ kiên trì được tới lúc đó không?”

Diệp Cẩn lắc đầu. “Không chắc”

Một lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều trầm mặc.

“Trong tình huống xấu nhất, độc phát mất bao lâu?”. Chân nhân hỏi.

Diệp Cẩn nhìn mọi người. “Ba ngày”

Âm vệ nghe vậy trong lòng không yên. “Diệp cốc chủ...”

“Ta cũng muốn cứu hấn”. Diệp Cẩn cắt ngang âm vệ. “Nhưng có những chuyện không phải muốn là làm được”

“Thuốc gì chúng ta cũng có thể tìm được!”. Âm vệ sốt ruột.

“Vấn đề bây giờ không phải tìm được thuốc hay không”. Diệp Cẩn nói. “Mà là ta cơ bản không biết cần thuốc gì”.

Lúc Phượng Cửu Dạ luyện công thì tiếp xúc không ít độc trùng, trên xương lại bị người ta hạ thêm độc. Trước khi tra ra là loại độc gì thì cơ bản không thuốc nào chữa được.

Ám vệ nghe vậy sửng sốt, cả bọn rơi vào trầm mặc.

“Ta vào xem”. Chân nhân đẩy cửa vào phòng. “Tiểu Diệp đến đây, những người còn lại ở bên ngoài”

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, Tần Thiếu Vũ nằm trên giường, gương mặt không còn chút máu. Một đồng băng vải dính đầy máu bị ném vào góc tường, nhìn qua khiến người ta sởn gai ốc, khó trách Diệp Cẩn không cho Thẩm Thiên Lăng bước vào.

Chân nhân thử hơi thở của Tần Thiếu Vũ, chân mày nhíu chặt.

“Lúc này ngay cả hô hấp của hắn cũng ngừng lại”. Diệp Cẩn đứng bên giường thở dài.

“Ta dẫn hắn về Phượng Hoàng sơn”. Chân nhân nói.

“Tiền bối có biện pháp cứu hắn sao?”. Trong mắt Diệp Cẩn lộ ra vui mừng.

“Trên núi có hang động hàn ngọc trăm năm”. Chân nhân nói. “Chỉ ít có thể kéo dài tính mạng cho hắn”

“Cũng tốt”. Tuy không thể giải độc, nhưng tóm lại có còn hơn không. Diệp Cẩn thử thăm dò hỏi. “Ta có thể đi cùng tiền bối không?”

“Đương nhiên”. Chân nhân gật đầu. “Ta sẽ dẫn ngươi và Lăng nhi đi”

“Nhưng hàn ngọc không phải biện pháp lâu dài”. Diệp Cẩn nhắc nhở. “Muốn giải độc, phải sớm tìm được Quỷ Thủ tiền bối”

“Ta sẽ nghĩ cách”. Chân nhân than thở. “Có điều Nam Hải mệnh mông, cũng chỉ có thể nhờ trời phù hộ”

“Tiền bối có thể xem cho Thiếu Vũ một quẻ không?”. Diệp Cẩn hỏi.

Chân nhân lắc đầu. “Số mệnh của hắn gắn chặt với Lăng nhi, mà mệnh của Lăng nhi không thuộc về nơi này”

“Không thuộc về nơi này?”. Diệp Cẩn khó hiểu.

“Đừng nghĩ nhiều”. Chân nhân đưa cho hắn một cái bình. “Một mỗi cả ngày, uống vào sẽ thoải mái hơn”

Diệp Cẩn nhận lấy ngửi thử. “Máu của phượng hoàng ư?”

“Ta không dễ dàng cho người khác đâu”. Chân nhân đứng lên ra ngoài.

“Đa tạ tiền bối”. Diệp Cẩn cất kỹ cái bình, cùng hắn ra cửa, đúng lúc nhìn thấy Hoa Đường dẫn ám vệ ra ngoài.

“Đi làm gì vậy?”. Chân nhân hỏi.

“Đi điều tra xem ai hạ cổ vào thi thể Phượng Cửu Dạ, đồng thời dùng cổ thao túng hắn”. Thẩm Thiên Phong nhìn thoáng qua phòng. “Tình huống của Thiếu Vũ thế nào rồi?”

“Ta muốn dẫn hắn đến Phượng Hoàng sơn chữa thương”. Chân nhân nói. “Ngươi, tiểu Diệp và Lăng nhi cùng đi theo”

“Được”. Thẩm Thiên Phong không hỏi nhiều.

“Bọn ta cũng đi”. Triệu Ngũ bước ra.

Chân nhân lắc đầu. “Ta muốn ngươi đi Nam Hải”

“Nhưng ta không biết lão cung chủ đang ở đâu”. Triệu Ngũ nhíu mày.

“Sẽ có phượng hoàng dẫn ngươi đi Nam Hải”. Chân nhân nói. “Nhưng ngươi phải tự nghĩ cách tìm người”

Triệu Ngũ gật đầu. “Ta sẽ đi ngay lập tức!”

“Về phần ngươi, e rằng không thể đi”. Chân nhân nhìn Ngâm Vô Sương.

“Ta có thể giúp cái gì?”. Ngâm Vô Sương hỏi.

“Tuy Phượng Cửu Dạ đã chết, nhưng chuyện hôm nay sẽ sôi sục truyền ra”. Chân nhân nói. “Người hạ cổ vẫn chưa tìm được, ngươi ở lại cùng Tiêu Triển chỉ đạo mọi việc”

Ngâm Vô Sương đáp ứng. “Được”

“Thiên huỷ thi thể Phượng Cửu Dạ đi”. Chân nhân phân phó ám vệ. “Tránh cho có bất cứ sơ suất gì”

Ám vệ nhận lệnh rời đi, đem thi thể đốt sạch.

Đêm đó, Triệu Ngũ khởi hành đi Nam Hải tìm Quỷ Thủ thần y. Sáng hôm sau, chân nhân mang theo Tần Thiếu Vũ và mọi người về Phượng Hoàng sơn.

Trong động hàn ngọc không có một ngọn cỏ, còn chưa đến gần đã cảm nhận được khí lạnh nhẹ nhẹ.

“Ngươi ở lại đây”. Diệp Cẩn kéo Thẩm Thiên Lăng lại. “Không thì hàn độc trong người sẽ phát tác”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nhẹ nhàng buông tay Tần Thiếu Vũ ra.

“Ta ở cạnh ngươi”. Diệp Cẩn kéo hắn ngồi xuống, nhìn Thẩm Thiên Phong ôm Tần Thiếu Vũ theo chân nhân vào động hàn ngọc.

“Yên tâm đi, Thiếu Vũ mạng lớn lắm”. Thấy sắc mặt Thẩm Thiên Lăng vẫn tái nhợt, Diệp Cẩn an ủi. “Không sao đâu”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Cảm ơn ngươi”

“Cám ơn cái gì, Thiếu Vũ là bằng hữu của ta”. Diệp Cẩn cười cười. “Đừng lo nữa, nếu hắn tỉnh lại thấy ngươi như vậy, nhất định sẽ trách bọn ta không chăm sóc tốt cho ngươi”

“Ta không sao”. Thẩm Thiên Lăng hơi áy náy. “Ngươi mới cần chăm sóc tốt chính mình”. Thân thể vốn suy yếu, bên cạnh lại xảy ra chuyện liên tiếp, ngay cả nghỉ ngơi cũng không được.

“Ngươi không sao là tốt rồi”. Diệp Cẩn thở phào nhẹ nhõm. “Ta sợ ngươi canh cánh trong lòng”

“Không đâu”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Hắn sẽ không sao, ta chờ hắn tỉnh lại”

“Ừ”. Diệp Cẩn gật đầu, song song ngồi phoir nặng với Thẩm Thiên Lăng.

Vài ngày sau, chuyện liên quan đến việc Tần Thiếu Vũ bị thương quả nhiên sôi sục truyền ra ngoài. Giang hồ lập tức hoang mang, Tiêu Triển nóng giận phái người nghiêm khắc bức cung dư nghiệt của Ma giáo, nhưng không ai biết rõ người hạ cổ rốt cuộc là ai.

Sau một tháng, sóng gió dần dần yên ổn lại, các chương môn cũng khởi hành rời khỏi Thiên Ổ Thủy trại, chỉ để lại Tiêu Triển và Ngâm Vô Sương canh giữ dưới chân núi.

Mà trên Phượng Hoàng sơn, tình huống của Tần Thiếu Vũ vẫn như cũ, không hề có dấu hiệu tỉnh dậy.

Thẩm Thiên Lăng mỗi ngày đều ôm tiểu phượng hoàng ngồi không xa trước động hàn ngọc, im lặng ở bên Tần Thiếu Vũ.

Một hôm, Diệp Cẩn cố ý dậy thật sớm, định đi thu thập một chút mật hoa về phối thuốc trước khi mặt trời mọc.

Sau núi có một cánh đồng hoa lớn, Diệp Cẩn hít sâu một hơi, lấy trong túi ra một chiếc bình sứ, ai ngờ còn chưa kịp bước vào thì bên tai truyền đến tiếng kêu vang, ngẩng đầu thì thấy một con phượng hoàng vô cánh bay tới, móng vuốt quắp một vậy gì không rõ.

Diệp Cẩn hí mắt nhìn kĩ, sau khi thấy thì sợ hết hồn, vội phát tay bảo nó buông xuống.

Phượng hoàng bay là là trên đất, ném người trong móng vuốt tới trước mặt Diệp Cẩn.

Đó là một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi.

Sắc mặt đứa trẻ tái nhợt, rõ ràng sợ không ít.

Phượng hoàng ngạo kiều đá móng vuốt, xoay người bay đi.

“... Sao ngươi lại bị nó bắt lên núi?”. Diệp Cẩn vô cùng kinh ngạc.

Đứa trẻ đứng dậy khỏi mặt đất, toàn thân đều bắn thủ, đáy mắt cũng trong veo.

Ăn mày? Diệp Cẩn lấy trong túi ra điểm tâm của chính mình. “Ăn đi”

Đứa trẻ cầm lấy cắn một ngụm lớn, rõ ràng đói bụng suốt mấy ngày.

“Chậm một chút”. Diệp Cẩn đưa cho hắn một bình nước, tò mò hỏi. “Ngươi có phải chạy nạn tới đây hay không?”

Đứa trẻ không nói gì.

Diệp Cẩn chỉ nghĩ hắn cam chịu, vì vậy lại nói. “Lát nữa ta tìm người mang ngươi xuống núi, xem có ai chịu nuôi dưỡng ngươi không”

Đứa trẻ nhìn hắn một cái. “Ngươi là ai?”

“Ta họ Diệp”. Diệp Cẩn lấy chiếc lá trên đầu hắn xuống. “Ăn xong thì theo ta về tắm, bẩn quá”

“Diệp? Vậy ngươi có biết Tần cung chủ hay không?”. Đứa trẻ nói ra lời giật gân.

Diệp Cẩn hơi bất ngờ. “Ngươi quen hắn sao?”

“Ta từng nghe qua”. Đứa trẻ đứng dậy. “Ngươi dẫn ta đi tìm hắn đi”

“E rằng không được”. Diệp Cẩn lắc đầu. “Hắn trúng độc”

“Ta biết”. Đứa trẻ nói. “Ta còn biết ngươi là đại phu”

“Ừ”. Diệp Cẩn gật đầu, chỉ nghĩ hắn nghe được tin đồn dưới chân núi, cũng không thấy có gì lạ.

“Ngươi họ Diệp thật sao?”. Đứa trẻ hỏi lại một lần. “Là bằng hữu của Tần cung chủ ư?”

Diệp Cẩn bị hắn chọc cười, lấy ra ngọc bội bên hông. “Đây là họ của ta, tin chưa?”

Đứa trẻ lắc đầu. “Ta không biết chữ”

“Vậy thì không còn cách nào khác”. Diệp Cẩn gánh cái sọt lên. “Đi thôi, đợi mặt trời mọc rồi sẽ nóng”

Đứa trẻ còn muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không mở miệng, ngoan ngoãn nắm áo Diệp Cẩn đi theo, như cái đuôi nhỏ.

“Con ai vậy?”. Thẩm Thiên Phong đang thay Diệp Cẩn sắc thuốc trong sân, sau khi thấy thì hết hồn.

“Nhặt được”. Diệp Cẩn nói. “Ta hái thuốc sau núi thì thấy hắn bị phượng hoàng bắt lên núi”

“Sao phượng hoàng lại muốn bắt ngươi?”. Thẩm Thiên Phong cau mày hỏi đứa trẻ.

“... Đói bụng, muốn leo lên núi hái trái cây dại”. Đứa trẻ nhìn Thẩm Thiên Phong. “Còn chưa leo lên cây thì đã bị con chim lớn bắt được”

“Ngươi nấu chút cháo cho hắn đi”. Diệp Cẩn nói. “Ta dẫn hắn đi tắm, nhìn xem có bị thương không”

Thẩm Thiên Phong gật đầu, đứng dậy ra khỏi sân.

“Hắn là ai vậy?”. Đứa trẻ hỏi.

“Nói ngươi cũng không biết”. Diệp Cẩn búng đầu hắn. “Tắm trước đi”

Sau nhà có một suối nước nóng, Diệp Cẩn lấy nước đổ vào thùng, cởi quần áo đứa trẻ ra rồi ôm vào, lại hơi sưng sốt. Chỉ thấy trên thân thể gầy yếu đầy những vết thương sâu cạn khác nhau, vừa nhìn đã biết người khác cố ý gây nên.

“Nóng”. Đứa trẻ nằm sấp trên thùng tắm.

Diệp Cẩn xoa đầu hần, bỏ thêm chút nước lạnh vào.

“Cháo tới đây”. Thảm Thiên Phong bưng khay tiến đến. “Người cũng ăn một ít rồi mới uống thuốc được”

Diệp Cẩn tùy tiện tìm một bộ y phục của mình cho đứa trẻ mặc vào, nhìn qua hơi buồn cười.

“Tiền bối và Lăng nhi đâu rồi?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Ở nhà ăn”. Thảm Thiên Phong đưa đĩa cho hần.

Đôi mắt đứa trẻ đen nhánh. “Người là ai?”

“Người quản ta là ai làm gì?”. Thảm Thiên Phong gõ đầu hần.

Đứa trẻ bĩu môi. “Keo kiệt”

Thảm Thiên Phong lắc đầu cười, tự ăn màn thầu của mình.

“Người tên gì?”. Diệp Cẩn hỏi đứa trẻ.

“Ta không có tên”. Đứa trẻ lắc đầu. “Ta không có nương”

“Cha người đâu?”. Diệp Cẩn múc cháo cho hần.

“Cha ta ư?”. Đứa trẻ cau mày suy nghĩ một chút. “Nghe nói hần là một tên dê tiện, vô sỉ, háo sắc, hạ lưu, dâm dăng”

“Khụ khụ”. Thảm Thiên Phong bị sặc nước. “Cha người xấu xa như vậy sao?”

“Không biết, ta cũng chưa gặp qua, chỉ nghe người khác nói”. Đứa trẻ cắn một cái bánh bao. “Có điều lời của người kia cũng chưa chắc là thật”

Còn nhỏ mà đã nói chuyện già dặn như vậy. Thảm Thiên Phong gõ đầu hần. “Muốn học võ hay học văn?”

Đáy mắt đứa trẻ hơi khó hiểu.

“Muốn học võ, ta đưa người đi Thiên Ổ Thủy trại”. Thảm Thiên Phong nói. “Tuy đã qua tuổi học võ tốt nhất, nhưng luyện chút võ công cũng đủ để người sống tạm. Nếu muốn đọc sách, ta đưa người đến chỗ Chu viên ngoại, sau khi lớn lên có thể giúp hần tính sổ sách hay dạy học mà sống”

Đứa trẻ cúi đầu không nói lời nào.

“Không phải muốn tiếp tục xin cơm mãi đấy chứ?”. Thảm Thiên Phong cau mày.

Đứa trẻ lắc đầu, nhìn hần muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

Đứa trẻ nhìn hần một cái, quyết đoán chuyển hướng sang Diệp Cẩn. “Ta muốn gặp Tần cung chủ”

...

Diệp Cẩn buồn cười. “Sao không nói với hần, người thấy ta dễ nói chuyện hơn ư?”

Đứa trẻ cam chịu.

Thảm Thiên Phong nghe vậy khó hiểu. “Người biết Thiếu Vũ ư?”

“Ta nhất định phải gặp Tần cung chủ”. Đứa trẻ rất cố chấp.

“Hiện tại hần đang hôn mê bất tỉnh”. Thảm Thiên Phong nhắc nhở. “Hơn nữa không thể tin những lời đồn dân gian, hần không biết hô mưa cũng không biết phun lửa, cũng không biết bắn mặt trời, người vẫn nên ăn cơm xong rồi theo ta xuống núi đi”

“Người mang ta đi nhìn Tần cung chủ một cái thôi, chỉ một cái thôi!”. Đứa trẻ nhìn qua rất gấp gáp.

Diệp Cẩn khó hiểu. “Người sao lại muốn gặp hần như vậy?”

Đứa trẻ nói. “Vì ta không biết các người”

“Lẽ nào người biết Thiếu Vũ?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

Đứa trẻ lắc đầu. “Cũng không biết”

Thẩm Thiên Phong: ...

Làm âm ỉ một hồi, hoá ra là đứa ngốc ư?

“Nhưng ta đã thấy hình hấn”. Đứa trẻ nói. “Nếu gặp được, nhất định sẽ nhận ra!”

“Là các loại tranh bán ngoài vỉa hè ư?”. Thẩm Thiên Phong chắc lưỡi. “Một văn tiền được nửa cái mặt, một lượng bạc được nguyên khuôn mặt, một lượng vàng được cảnh phun nước lẫn phun lửa, nhìn mấy bức tranh đó mà nhận ra được mới là lạ”

Đứa trẻ lăm bắm. “Nhưng ta vẫn muốn gặp”

“Không phải không cho người gặp”. Diệp Cẩn kiên nhẫn nói. “Thiếu Vũ quả thật hôn mê”

Sắc mặt đứa trẻ rất vắn vẹo.

“Ừa, con cái nhà ai thế?”. Thẩm Thiên Lăng ôm tiểu phượng hoàng vào.

“A, ta nhận ra người!”. Hai mắt đứa trẻ sáng lên.

Thẩm Thiên Lăng hơi bối rối nhìn Diệp Cẩn. “Đồ đệ của người ư?”

“Không phải, nhất được dưới chân núi, Thiên Phong nói lát nữa sẽ đưa xuống núi”. Diệp Cẩn giải thích.

“Chíp!”. Cục Bông khó thấy được trẻ con trên núi, lắc lư bước tới.

“Người là Thẩm công tử!”. Gương mặt đứa trẻ đỏ bừng.

Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Người nhận ra ta ư?”

“Ta xem qua bức tranh bán ven đường!”. Đứa trẻ dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn Thẩm Thiên Phong – ta nhận ra thấy chưa! Thẩm Thiên Phong giờ tay đầu hàng – người lợi hại!

Thẩm Thiên Lăng cười cười, muốn vào nhà lấy đồ.

“Ta biết Tần cung chủ trúng độc gì!”. Đứa trẻ lớn tiếng nói.

Một lời nói ra, ba người ở đây đều sửng sốt.

“Người nói cái gì?”. Diệp Cẩn giật mình.

Thẩm Thiên Lăng ngồi xổm xuống đỡ lấy vai đứa trẻ, giọng nói đầy nghi hoặc. “Người có giải được ư?”

“Ta ta ta không có giải được”. Đứa trẻ lấp bắp. “Ta có thuốc độc”

Thẩm Thiên Phong đặt đứa trẻ lên bàn đá. “Người rót cuộc là ai?”

“Ta không biết”. Đứa trẻ bị bộ dạng của Thẩm Thiên Phong hù dọa. “Tần cung chủ là người tốt, ta muốn cứu hấn”

“Độc được đâu?”. Diệp Cẩn hỏi.

Đứa trẻ nhảy xuống bàn, chạy đến chỗ để quần áo của mình, móc ra một bình nhỏ bên trong.

Diệp Cẩn mở nút, để vào bên mũi người người.

Thẩm Thiên Phong đẩy miệng bình quả mãng. “Độc được cũng dễ gần như vậy sao?”

“Người đừng quấy rối!”. Diệp Cẩn sốt ruột đẩy hấn ra, tìm một ly nước sạch, rót vài giọt vào.

Thẩm Thiên Lăng đứng bên cạnh siết chặt tay thành nắm đấm, gần như quên cả hô hấp.

Đứa trẻ cũng vô cùng khẩn trương nhìn Diệp Cẩn.

“Hình như là thật”. Diệp Cẩn vui mừng. “Tám chín phần, ta phải kiểm tra lại lần nữa, nếu có độc được thì chế thuốc giải cũng đơn giản hơn nhiều!”

Thẩm Thiên Lăng rốt cuộc buông xuống tảng đá trong lòng, đầu gối gần như mềm nhũn mà ngồi trên ghế đá.

“Sao ngươi lại có thuốc độc?”. Thẩm Thiên Phong cau mày nhìn đứa trẻ. “Vì sao lại muốn gặp Thiếu Vũ?”

“Không tận mắt thấy hắn, sao ta biết được các ngươi có phải người xấu hay không”. Đứa trẻ lẩm bẩm. “Có điều thấy Thẩm công tử cũng được, ta biết hắn là người tốt”

“Độc được thì sao? Ở đâu ra?”. Thẩm Thiên Phong lớn tiếng hỏi.

Đứa trẻ hơi sợ, trốn sau lưng Diệp Cẩn.

“Ngươi hung dữ như vậy làm gì?”. Diệp Cẩn trừng Thẩm Thiên Phong. “Nếu hắn là người xấu thì hôm nay sẽ không mang độc được tới!”

Thẩm Thiên Phong bắt đầu dĩ. “Lẽ nào hỏi cho rõ cũng sai hay sao?”

“Hỏi thì không sai, có điều ngươi đừng nên hỏi thì tốt hơn”. Diệp Cẩn nắm tay đứa trẻ ra ngoài. “Chúng ta đi tìm gia gia râu bạc!”

“Thiếu Vũ không có chuyện gì chứ?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi Thẩm Thiên Phong, muốn xác định lại lần nữa.

“Yên tâm đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nhìn vẻ mặt lúc này của tiểu Cẩn, tám chín phần là không sao”

Viễn mắt Thẩm Thiên Lăng đỏ lên, ôm chặt Thẩm Thiên Phong.

Thẩm Thiên Phong vỗ vỗ lưng hắn. Nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng thấy được hi vọng.

Trong lầu trúc, chân nhân đang nhắm mắt điều tức, đột nhiên nghe được có người chạy tới.

“Tiền bối”. Diệp Cẩn mang đứa trẻ vào sân.

“Con ai thế?”. Sau khi chân nhân xuống lầu thì sững sờ.

Diệp Cẩn kể lại chuyện vừa rồi một lần, lại nói. “Ta muốn đi nghiên cứu độc được, đứa trẻ này...”

“Giao cho ta”. Chân nhân vuốt râu cười to. “Đã nói Thiếu Vũ mạng lớn mà”

Diệp Cẩn gật đầu, ngồi xổm xuống nhìn đứa trẻ. “Hôm nay cảm ơn người”

Đứa trẻ cười ngượng ngùng.

“Trước hết ở chung với gia gia nhé, ta đi phối dược”. Diệp Cẩn lắc lắc cái chai trong tay. “Phải nghe lời”

Đứa trẻ gật đầu, nhìn theo bóng Diệp Cẩn ra khỏi cổng, sau đó ngẩng đầu tò mò nhìn chân nhân.

“Tên là gì?”. Chân nhân hỏi.

“Ta không có tên”. Đứa trẻ lắc đầu.

Chân nhân lấy cùi ngọc trong ngực ra, đưa lên miệng thổi một cái.

Ánh mắt đứa trẻ hơi khó hiểu.

Một lát sau, mấy con phượng hoàng từ xa bay tới, đáp xuống sân.

Đáy mắt đứa trẻ hơi sợ hãi, nhưng vẫn can đảm không nhúc nhích.

“Sợ sao?”. Chân nhân hỏi.

Đứa trẻ gật đầu, rồi lại lắc đầu. “Hồi này bọn nó mang ta bay lên”

“Bị quào trầy sao?”. Chân nhân hỏi.

Đứa trẻ lắc đầu. “Không có”

“Nếu người không chọc chúng nó, phượng hoàng sẽ không dễ dàng đả thương người”. Chân nhân ôm hân đặt lên lưng phượng hoàng.

Phượng hoàng xoè cánh, mang hân bay lên giữa không trung.

Đứa trẻ vui mừng mở to mắt, ôm chặt lấy cổ phượng hoàng.

117. Chương 115: Tần Cung Chủ Phúc Lớn Mạng Lớn!

Phượng hoàng lớn mang đứa trẻ bay lên trời một trận rồi mới đáp xuống mặt đất.

“Chơi vui sao?”. Chân nhân cười ha ha hỏi.

Đứa trẻ gật đầu, lấy tay vuốt ve lông vũ phượng hoàng, khuôn mặt hưng phấn đến đỏ bừng.

“Người cố ý muốn lên núi tìm bọn ta ư?”. Chân nhân đưa hân một quả đào mật.

“Ừ”. Đứa bé leo xuống khỏi người phượng hoàng, ngồi trên ghế đá ăn đào. “Ta biết Tần cung chủ trúng độc nên muốn cứu hân”

“Sao người lại có độc dược?”. Chân nhân hỏi.

Đứa trẻ hơi do dự, ngẩng đầu nhìn chân nhân.

“Hoặc nói, vì sao người muốn cứu Thiếu Vũ”. Thấy hân không nói gì, chân nhân đổi câu hỏi.

“Vì Tần cung chủ là người tốt”. Lần này đứa trẻ trả lời rất nhanh.

“Sao người biết”. Chân nhân cười. “Hân từng giúp người ư?”

“Không”. Đứa trẻ lắc đầu. “Nghe người khác nói”

“Lúc trước người ở đâu?”. Chân nhân lại hỏi.

Ánh mắt đứa trẻ trốn tránh. “Trong miếu hoang, chuồng ngựa, dưới mái hiên, ở đâu cũng từng ngủ qua”

“Nếu người không nói thật, sao chúng ta biết người không phải tới quấy rối?”. Chân nhân xoa đầu hân. “Thuốc người mang tới cũng không thể dùng”

“Ta không phải người xấu”. Đứa trẻ nghe vậy sốt ruột.

“Ta đương nhiên biết người không phải”. Chân nhân nói. “Nhưng tiểu Diệp và Thiên Phong cũng không phải người xấu, thế mà vừa rồi người vẫn không tin tưởng bọn hân đúng không?”

Đứa trẻ nghe vậy trầm mặc, một hồi lâu sau mới lấy hết can đảm nói. “Ta từ Ma giáo chạy đến”

Chân nhân gật đầu, trên mặt cũng không tỏ ra kinh ngạc. Dù sao nếu hân không có quan hệ với Ma giáo thì cũng không có khả năng mang giải dược tới.

“Nhưng ta không phải người xấu”. Đứa trẻ lại nghiêm túc nhấn mạnh một lần nữa.

“Vậy bây giờ có thể nói người rốt cuộc là ai, vì sao lấy được độc dược không?”. Chân nhân hỏi.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng nhảy vào, mỏ còn đang nhai gì đó.

Đứa trẻ tò mò vươn tay ra với nó, Cục Bông lập tức vui vẻ nhảy tới, rướn cổ lên cọ cọ, cục kì MOE!

Chân nhân ôm tiểu phượng hoàng lên, đặt trong lòng đứa trẻ.

Cục Bông xoè cánh kêu chíp chíp hai tiếng, tỏ ra rất thân thiện!

Đứa trẻ vuốt ve Cục Bông, sau đó ngẩng đầu nhìn chân nhân. “Ta quả thật không có tên, cũng không có cha mẹ”

“Ai mang người đến Ma giáo?”. Chân nhân hỏi.

“Hong Cô”. Đứa trẻ nói. “Có điều tính tình nàng rất xấu, bình thường cũng không nói chuyện với ta, đa số thời gian ta đều ở phòng tạp dịch”

Chân nhân hỏi. “Nàng thường đánh người sao?”. Y phục quá lớn, rất dễ dàng nhìn thấy vết sẹo trên ngực đứa trẻ.

“Ừ, bình thường nàng hay nổi giận vô cớ, mỗi lần giận đều đánh ta, còn muốn ta và cha ta chết chung”. Đứa trẻ bĩu môi. “Có điều cũng may, bình thường ta không có nhiều cơ hội gặp nàng”

“Lần này sao lại chạy ra ngoài được?”. Chân nhân lại hỏi.

“Hôm ấy Thiên Ổ Thủy trại bị đánh chiếm, nàng cũng bị thương, vì vậy dẫn ta chạy thoát bằng cửa bên, núp trong một ngôi nhà trống trong thành”. Đứa trẻ nói. “Sau đó thì nghe bên ngoài có người đánh nhau, lâu sau mới ngừng. Nửa đêm không biết nàng mang từ đâu về một cỗ thi thể, ở trong phòng chế cỗ vài canh giờ, còn nói muốn ra ngoài tìm y phục cho thi thể”

“Sau đó người bỏ chạy?”. Chân nhân suy đoán.

“Lúc nàng ra ngoài đều trời ta lại, chạy cũng không thoát”. Đứa trẻ khịt khịt mũi. “Không biết nàng dùng cách gì, ngày hôm sau cỗ thi thể kia đi được, còn cùng nàng ra ngoài. Lúc nàng về thì bảo Tần cung chủ trúng độc của nàng, còn nói đáng tiếc cha ta không chết”

Chân nhân gật đầu, lại đưa cho hắn một quả mận. “Từ từ nói”

“Lúc trước ta ở phòng tạp dịch, mọi người thường nói cung chủ là người tốt, mỗi ngày đều mong hắn có thể đánh bại Ma giáo cứu chúng ta ra ngoài”. Đứa trẻ nói. “Cho nên sau khi biết Tần cung chủ trúng độc, ta muốn tìm giải được cho hắn, đáng tiếc trên người Hồng Cô chỉ có một cái bình, ta nhận ra đây là độc được nàng rưới lên thi thể hôm trước”

“Vậy người chạy ra ngoài thể nào?”. Chân nhân hỏi.

“Lúc Hồng Cô vận công chữa thương thì hộc máu hôn mê, ta bèn chạy trốn”. Đứa trẻ hơi đắc ý. “Mọi người trên chợ nói Tần cung chủ đang ở Phượng Hoàng sơn, nhân lúc có đoàn tăng lữ muốn tới chân núi cầu phúc cho Tần cung chủ, ta bèn nhờ bọn họ mang ta theo, sau đó bị phượng hoàng bắt lên núi”

Chân nhân lắc đầu cười.

“Ta nói đều là sự thật”. Đứa trẻ thấy vậy khó hiểu.

“Ta đương nhiên biết”. Chân nhân ôm hắn dậy. “E là người không xuống núi được”

“Vì sao?”. Đứa trẻ hơi khó hiểu.

“Sau này ta sẽ cho ngươi biết nguyên nhân”. Chân nhân nói. “Nhưng cuộc đối thoại hôm nay trước hết đừng nói cho bất cứ ai, có biết hay không?”

“Vâng”. Đứa trẻ ngoan ngoãn gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa.

Một nơi khác trong tiểu viện, Thẩm Thiên Phong đang ở trong sân cạnh chường Diệp Cẩn thì thấy chân nhân ôm đứa trẻ đến.

“Tiền bối”. Thẩm Thiên Phong đứng dậy.

“Tiểu Diệp đâu rồi?”. Chân nhân hỏi.

“Ở trong phòng nghiên cứu độc dược”. Thẩm Thiên Phong nói. “Lẳng nhì đến chỗ động hàn ngọc”

“Ta đi xem tiểu Diệp”. Chân nhân nhét đứa trẻ vào lòng Thẩm Thiên Phong. “Ngươi chơi với hắn”

Thẩm Thiên Phong sững sốt. “Chơi?”

Đứa trẻ cũng dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn chân nhân – không cần có được không?

“Xé chiều xuống dưới chân núi mua vài bộ đồ cho hắn”. Chân nhân dặn. “Mua chút đồ ăn vặt nữa”

“Tiền bối muốn giữ hắn lại sao?”. Thẩm Thiên Phong giật mình.

Chân nhân gật đầu. “Tạm thời ở lại trên núi, người đặt cho hấn một cái tên đi”

“Ta ư?”. Thảm Thiên Phong giật mình. “Nhưng ta không phải cha hấn”

Đứa trẻ rầu rĩ cúi đầu, rõ ràng hơi ủ rũ.

Thảm Thiên Phong: ...

Chân nhân cười mà như không cười nhìn Thảm Thiên Phong.

“Được được được”. Thảm Thiên Phong bắt đắc dĩ đầu hàng, ôm đứa trẻ đặt lên bàn. “Trước hết cho người chọn một cái họ”

“Tần!”. Mắt đứa trẻ sáng long lanh.

Chân nhân lắc đầu. “Thảm”

Đứa trẻ suy nghĩ một chút, không cam lòng nói. “Không thể lấy họ Tần thật sao?”

“Họ Thảm có gì không tốt?”. Thảm Thiên Phong gõ vào gáy hấn. “Quyết định vậy đi!”

Đứa trẻ yên lặng chấp nhận, tự an ủi rằng có chung họ với Thảm công tử cũng tốt!

“Thảm gì thì được nhỉ?”. Thảm Thiên Phong đứng thẳng sờ sờ cằm. “Thảm Phú Quý?”

“Khụ khụ”. Đứa trẻ bị sặc nước bọt.

Thảm Thiên Phong bóp mặt hấn. “Chọc người thôi, Thảm Hàm thế nào?”

“Có ý nghĩa gì?”. Đứa trẻ chớp chớp mắt.

“Đêm trôi qua, ngày lại sáng”. Thảm Thiên Phong nói. “Cuộc sống lúc trước của người không tốt, nhưng sau này nhất định sẽ tốt”

“Viết như thế nào?”. Đứa trẻ lại hỏi.

Thảm Thiên Phong nắm bàn tay nhỏ của hấn chấm lên nước trà, viết một chữ “Hàm” trên bàn.

“Được”. Đứa bé siết chặt tay. “Ta gọi là Thảm Hàm!”

Chân nhân nhướn mi, mỉm cười vào buồng trong.

“Tiền bối”. Diệp Cẩn đang thu dọn một đồng chai lọ trong phòng.

“Thế nào rồi?”. Chân nhân hỏi.

“Độc được không có vấn đề gì, nếu thuận lợi năm ngày sau có thể chế giải được”. Diệp Cẩn nói. “Có điều vì lí do an toàn, ta sẽ thử vài lần, đảm bảo không có gì sơ sót mới cho Thiếu Vũ ăn vào”

Chân nhân gật đầu. “Vất vả cho người rồi”

“Tiền bối quá lời, vốn là trách nhiệm của ta”. Diệp Cẩn nhìn thoáng ra ngoài. “Đứa trẻ kia đâu rồi? Chân nhân có hỏi được gì không?”

“Ta đã xác định hấn không có vấn đề gì, nhưng thân thể tạm thời bảo mật”. Chân nhân vuốt râu nói. “Người cũng đừng hỏi lại hấn”

“Vì sao?”. Diệp Cẩn khó hiểu.

Chân nhân cười nhưng không nói.

“Chẳng lẽ hấn có quan hệ với tiền bối?”. Diệp Cẩn suy đoán.

Chân nhân: ...

Diệp Cẩn chỉ nghĩ là hấn cam chịu, vì vậy giờ tay bảo đảm. “Ta nhất định sẽ không hỏi”

Xế chiều, chân nhân muốn xuống núi làm việc riêng, Thảm Thiên Phong vốn định đi cùng hần nhưng lại bị cự tuyệt. Vì vậy Thảm Thiên Phong không thể làm gì khác hơn ngoài tự mình xuống chợ mua rất nhiều quần áo và đồ ăn cho đứa trẻ, lại mua cho Cục Bông một hộp kẹo mạch nha.

“Chíp!”. Cục Bông rõ ràng rất sung sướng, kéo chiếc hộp vào góc mỏ.

“Đi, chúng ta thay quần áo mới”. Diệp Cẩn mang đứa trẻ vào trong buồng, sau một lát thì bước ra cảm thán với Thảm Thiên Phong. “Mười bộ quần áo chỉ vừa có một bộ, người quả thật bản lĩnh”

Thảm đại hiệp: ...

“A!”. Thảm Thiên Lăng vừa vào cổng thì đã bị dọa giật mình.

“Sao vậy?”. Thảm Thiên Phong nhìn theo ánh mắt của hần về phía góc tường, chỉ thấy tiểu phượng hoàng trên người dính đầy đường, mỏ cũng dính vào nhau, đang sốt ruột điên cuồng hất đầu, nhìn cực kì cuồng dã.

Diệp Cẩn vịn cánh cửa cười đến thắt ruột.

“Người cho nó ăn cái gì thế?”. Thảm Thiên Lăng vội vàng qua ôm con trai dậy.

Đôi mắt hạt đậu của Cục Bông tràn ngập căm giận – không chíp được, móng vuốt cũng rất dính!

Thảm Thiên Lăng mang tới một chậu nước, một hồi lâu mới rửa sạch được cho nó, sau đó ra lệnh cấm không cho Thảm Thiên Phong cho Cục Bông ăn bất cứ thứ gì nữa.

Thảm đại hiệp rất vô tội. “Ta cũng chỉ có ý tốt mà thôi”

“Nhưng người hầu như chẳng có chút thiên phú nào”. Diệp Cẩn nói vọng vào phòng. “Sợ xấu cũng phải ra ngoài, đi ăn cơm tối”

Thảm Thiên Phong khó hiểu, xấu?

Đứa trẻ lằng nhằng một hồi lâu mới ra khỏi phòng, một thân vải gấm đỏ thẫm, nhìn như đám cưới, còn mang một đôi giày hình con hổ màu xanh.

Thảm Thiên Lăng: ...

Cục Bông há mỏ ở trên bàn, rõ ràng cũng bị tạo hình kinh hãi này khiến cho sợ ngây người!

Đứa trẻ ai oán nhìn Thảm Thiên Phong.

Thảm đại hiệp: ...

Phụt.

Còn cười! Đứa trẻ căm giận ôm Diệp Cẩn.

“Mặc kệ hần”. Diệp Cẩn ôm đứa trẻ. “Đi, chúng ta đi ăn cơm trước:

Đứa trẻ ngoan ngoãn nằm sấp trên vai Diệp Cẩn, rất nghe lời.

Mấy ngày sau, Diệp Cẩn quả nhiên chế được thuốc giải. Sau khi xác định không có việc gì thì mới cho Tần Thiểu Vũ ăn vào.

Thảm Thiên Lăng ngồi bên ngoài, không chớp mắt nhìn cửa động.

Cục Bông ngồi xổm trong ngực hần, nét mặt cũng cực kì nghiêm túc!

Mà trong động, mọi người cũng tập trung tinh thần đứng xung quanh Tần Thiểu Vũ. Thảm Hàm úp sấp bên giường, toàn thân cực kì khẩn trương!

“Sao vẫn chưa tỉnh?”. Thảm Thiên Phong cau mày.

“Cần chút thời gian, hướng hồ Thiểu Vũ đã hôn mê lâu như vậy”. Diệp Cẩn bắt mạch cho Tần Thiểu Vũ. “Đã tốt hơn mấy ngày trước nhiều”

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

“Đương nhiên không”. Thắm Hàm nhỏ giọng lầm bầm. “Phi phi phi, gió to mau thổi lời xui xẻo bay đi!”

Thắm Thiên Phong: ...

Chân nhân hứng thú nhìn một lớn một nhỏ.

“Tĩnh rồi!”. Diệp Cẩn vui mừng.

Tần Thiệu Vũ mở mắt, rõ ràng còn chưa thích ứng với ánh sáng.

Thắm Hàm chạy tới chắn ánh sáng cho hắn.

“Người cuối cùng cũng tỉnh rồi”. Thắm Thiên Phong thở phào nhẹ nhõm.

Tần Thiệu Vũ chống thân ngồi dậy, trước ngực đau nhức khiến hắn nhúu mày. “Ta bị sao vậy?”

“Người bị Diệt hồn chưởng gây thương tích, có điều phúc lớn mạng lớn không chết”. Diệp Cẩn đỡ hắn.

Tần Thiệu Vũ nhắm mắt hồi tưởng một lát, rốt cuộc nhớ lại chuyện lúc trước, vì vậy bỗng nhiên mở mắt. “Lăng nhi thế nào rồi?”

“Hắn không sao, nhưng không thể vào động hàn ngọc”. Diệp Cẩn nói. “Hôm ấy sau khi người bị thương, chúng ta bèn mang người tới Phượng Hoàng sơn. Tất cả mọi người đều không sao, người đừng lo”

“Phượng Cửu Dạ thế nào rồi?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Hôm ấy Phượng Cửu Dạ quả thật bị người giết chết, có điều bị người hạ cổ, cho nên mới sống lại được”. Thắm Thiên Phong nói. “Nhưng bây giờ hắn đã bị đốt thành tro rồi, sẽ không thể gây hại cho dân nữa”

“Ai hạ cổ?”. Tần Thiệu Vũ cau mày.

“Không biết”. Thắm Thiên Phong lắc đầu. “Người bị thương sinh tử không rõ, mọi người cũng không có tâm trạng đi điều tra, chỉ có quan phủ điều tra tượng trưng thôi, chắc cũng không có thu hoạch gì”

“Việc này quan trọng, tất nhiên phải mau chóng...”

“Khụ khụ!”. Chân nhân ho khan hai tiếng cắt ngang Tần Thiệu Vũ. “Lăng nhi vì người mà mỗi ngày mất ngủ, lấy nước mắt rửa mặt, người đã tỉnh rồi sao không mau đi xem hắn?”

Diệp Cẩn dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn chân nhân. Rốt cuộc phải đọc bao nhiêu sách ở dân gian mới có thể lưu loát nói ra những lời này?

Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ Thắm Thiên Phong. “Mau đỡ ta ra ngoài”

Thắm đại hiệp chặc lưỡi. “Ông trời có mắt, người cũng có ngày hôm nay”

Thắm Hàm lầm bầm. “Giấu đồ bìm leo”

Thắm Thiên Phong: ...

Tần Thiệu Vũ lúc này mới chú ý đến đứa trẻ bên giường, thấy rất đáng yêu, vì vậy vươn tay bóp bóp mặt hắn. “Ồ đâu ra vậy?”

“Bị phượng hoàng mang lên núi”. Thắm Hàm dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tần Thiệu Vũ. “Ta là Thắm Hàm, ý nghĩa là trời sắp sáng!”

“Thắm?”. Tần Thiệu Vũ nhìn Thắm Thiên Phong. “Con người ư?”

Thắm Thiên Phong còn chưa kịp nói, đứa trẻ đã kiên định lắc đầu. “Không phải!”

Cũng không cần dùng ánh mắt chán ghét thế chứ! Thắm đại hiệp ngửa răng.

“Hắn xem như là ân nhân cứu mạng của người, có điều chuyện này để sau hãy nói”. Diệp Cẩn ôm đứa trẻ lên. “Người mau đi xem Lăng nhi đi, mấy ngày nay hắn rất lo lắng cho người”

Tần Thiệu Vũ gật đầu, để Thắm Thiên Phong đỡ xuống giường.

“Hay là ta ôm người nhé?”. Thắm Thiên Phong thấy Tần Thiệu Vũ hành động không tiện, vì vậy đề nghị.

Tần Thiếu Vũ lập tức làm ra vẻ mặt ghê tởm.

“Ê!”. Thảm Thiên Phong giận dữ. “Lúc ngươi nửa chết nửa sống chính là ta ôm ngươi tới nơi này!”. Biết ơn chút đi!

“Ta phải tắm lá bưởi mười lần mới được!”. Tần Thiếu Vũ vịn vai Thảm Thiên Phong, không nhịn được nói. “Mau dẫn ta ra ngoài!”

Thảm Thiên Phong cắn răng. “Nếu không phải sợ Lăng nhi lo lắng...”

Tần Thiếu Vũ sắc bén cắt ngang. “Một đại nam nhân mà suốt ngày cứ càu nhàu!”

Thảm Thiên Phong hít sâu một hơi, tránh tình hình nhịn không được mà đánh hấn hôn mê lần nữa.

Đứa trẻ nằm sấp trên vai Diệp Cẩn, thích thú nhìn hai người cãi nhau.

Tuy không giống trong lời đồn, nhưng những người ở đây đều rất tốt...

118. Chương 116: Tỉnh Dậy Rồi Thật Tốt

Thời gian từng chút trôi qua, Thảm Thiên Lăng cực kì nóng ruột chờ ngoài động, còn định mặc kệ hàn độc mà vào xem rốt cuộc thế nào.

Cục Bông tự chơi một mình thì thấy hơi chán, vì vậy lắc lư chạy tới, xòe cánh muốn được gãi.

Thế nhưng Thảm tiểu thụ rõ ràng không có tâm trạng chơi với nó, thậm chí không thèm nhìn nó một cái.

“Chíp!”. Cục Bông ngẩng đầu ra sức kêu.

“Đừng ồn!”. Thảm Thiên Lăng nắm mỏ nó lại.

Ánh mắt Cục Bông lập tức đau thương, nhỏ giọng kêu chíp chíp biểu thị sự bất mãn, đồng thời chờ mong được chơi trò tung lên cao.

Một khắc sau, Thảm Thiên Lăng quả thật đứng dậy.

“Chíp!”. Cục Bông lập tức lên tinh thần, xòe cánh chuẩn bị được tung lên trời!

Thế nhưng Thảm Thiên Lăng trực tiếp lướt qua người nó, cơ bản không phải chơi tung hứng!

Cục Bông cảm giác mình bị lừa đảo!

Người mình lo lắng nhiều ngày rốt cuộc tỉnh dậy, Thảm Thiên Lăng chạy thẳng đến trước mặt Tần Thiếu Vũ, không biết nên nói cái gì.

Nhưng Thảm Thiên Lăng cũng không cần phải nói gì, vì một khắc sau Tần Thiếu Vũ đã vươn tay ôm hấn vào lòng.

“Ngươi cuối cùng cũng tỉnh”. Giọng Thảm Thiên Lăng hơi khàn khàn.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ siết chặt tay. “Không sao rồi”

“Chíp!”. Cục Bông cũng phành phạch chạy tới, sung sướng nhảy lên vai Tần Thiếu Vũ.

Đúng là một nhà ba người!

“Tốt quá”. Thảm Hàm ở một bên cười tí mắt.

“Lần này cũng nhờ có ngươi”. Diệp Cẩn bóp bóp mặt hấn. “Có muốn gì không? Xem như là thưởng cho ngươi”

Thảm Hàm suy nghĩ một chút. “Ta muốn học võ công”

“Được thôi”. Diệp Cẩn cực kì dứt khoát chỉ qua một ngón tay. “Hấn dạy ngươi”

“Ta dạy?”. Thảm Thiên Phong nghe vậy sững sờ.

“Không muốn”. Đứa trẻ nằm sấp trên vai Diệp Cẩn nói thầm.

Thẩm Thiên Phong: ...

Lão tử còn chưa đáp ứng dạy ngươi nha!

“Vậy ngươi muốn học ai?”. Diệp Cẩn hỏi.

Trong mắt đứa trẻ đầy chờ mong, kề vào tai hắn nhỏ giọng nói. “Tần cung chủ!”

“Thân thể nhẹ, khớp xương mềm, ngươi luyện không được võ công của Thiếu Vũ”. Chân nhân lắc đầu.
“Thẩm gia mạnh nhất là khinh công, ngươi luyện thích hợp hơn”

Thẩm Hàm chu miệng nhìn chân nhân, đáy mắt tràn ngập ý tứ “Thật không thể theo Tần cung chủ sao”!

Chân nhân mỉm cười lắc đầu.

Đứa trẻ đành không cam lòng nhìn Thẩm Thiên Phong.

Thẩm đại hiệp: ...

Ngươi làm ra vẻ mặt gì thế này?

“Thật ra khinh công cũng rất oai phong”.Diệp Cẩn ôm đứa trẻ sai khiến Thẩm Thiên Phong. “Ngươi biểu diễn một chút cho hần xem đi!”

Thẩm Thiên Phong đỡ trán. “Ta không phải làm xiếc”

Đứa trẻ cười khanh khách.

“Mau lên!”. Diệp Cẩn nhướn mày.

Thẩm Thiên Phong không thể làm gì khác ngoài cam chịu thoả hiệp.

Cực kì thê nô!

Thẩm Thiên Lăng đang khe khẽ thì thầm với Tần Thiếu Vũ ở bên cạnh, không chú ý tới những người còn lại đang nói gì, bỗng dưng thấy đại ca hần bay vèo lên cây, vì vậy giật mình. “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đừng để ý tới hần”. Tần Thiếu Vũ nắm tay Thẩm Thiên Lăng lên hôn nhẹ. “Đợi người gả tới Truy Ảnh cung rồi, chúng ta sẽ nhanh chóng cắt đứt quan hệ với hần”

“Chíp!”. Cục Bông cũng hất đầu tỏ ra tán thành.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đứa trẻ mở to hai mắt ra sức tìm trên cây, muốn xem Thẩm Thiên Phong rốt cuộc trốn tới nơi nào rồi, phía sau lại truyền đến giọng nói quen thuộc. “Ồ đây”

Quay đầu lại bỗng nhiên thấy người, đứa trẻ cực kì giật mình. “Ngươi xuống lúc nào thế?”

“Có học không?”. Thẩm Thiên Phong nhướn mi.

“Học!”. Lần này đứa trẻ rất sáng khoái.

“Quyết định vậy đi”. Chân nhân ôm đứa trẻ trở về. “Chúng ta tìm binh khí cho ngươi trước”

“Được!”. Mắt đứa trẻ sáng long lanh, khuôn mặt cũng hưng phấn đỏ bừng.

“Ngươi thấy hần có thích hợp luyện võ không?”. Diệp Cẩn nhìn theo bóng lưng hai người hỏi.

“Tuy hơi lớn tuổi nhưng khung xương không tệ, nếu có thể chịu khó thì cũng luyện thành tài”. Thẩm Thiên Phong nói. “Tạm thời thử xem sao”

Diệp Cẩn gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, cùng mọi người đỡ Tần Thiếu Vũ về lầu trúc.

Buổi trưa, Diệp Cẩn đang sắc thuốc trong bếp, Thẩm Thiên Phong ở bên cạnh hần, Thẩm Hàm và chân nhân đang ở trong phòng mài kiếm. Cục Bông đi một vòng cũng không tìm được ai chơi với mình, vì vậy không thể làm gì khác ngoài lác lác chạy về phòng, nằm sấp trong ổ ngủ trưa.

“Lại mập lên nữa rồi”. Tần Thiếu Vũ ngồi trên giường cảm thán.

“Phải không?”. Thẩm Thiên Lăng buồn bực bóp bóp khuôn mặt mình.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Ta đang nói con trai”

“Gần đây nó ngày càng ăn nhiều”. Thẩm Thiên Lăng phàn nàn. “Lại bắt đầu kén ăn!”. Thật khó nuôi!

“Nó béo lên, còn người trên mặt chẳng còn chút máu nào”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào lòng. “Mấy ngày nay bị dọa phải không?”

Đâu chỉ có bị dọa... Thẩm Thiên Lăng rầu rĩ. “Lần sau người đừng vì ta...”

“Lần sau ta sẽ bảo vệ tốt người”. Tần Thiếu Vũ cắt ngang hẳn. “Chuyện này sẽ không phát sinh lần thứ hai”

Lời này thật cực kì khí phách và cực kì cảm động! Cho nên thời điểm này nhất định phải có hôn môi triền miên!

Hai đôi môi quần lấy nhau, Cục Bông quyết đoán vùi đầu dưới cánh – vì theo kinh nghiệm trong quá khứ, kế tiếp sẽ có tiếng giường kêu kệt và âm thanh ưm ưm a a! Cơ bản không thể ngủ được! Nếu không may, không chừng còn bị ném ra ngoài trùm quần áo vào đầu.

Thật đáng ghét! Cuộc đời làm chim thật tối tăm!

“Chíp!”. Cục Bông giận dữ bày tỏ một chút kháng nghị!

“Tới đây!”. Tần Thiếu Vũ vươn tay với nó.

Cục Bông đứng trên bàn, bình tĩnh cân nhắc xem nếu lát nữa hai người bọn họ lăn qua lăn lại trên giường, mình có thể bị đè chết hay không.

Vấn đề này rất nghiêm trọng!

“Mấy hôm ta hôn mê, nó ăn nhiều quá nên phát gốc sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười, đứng dậy cởi áo ngoài – vì hắn thấy trong phòng hơi nóng.

Cục Bông lập tức xoay người chạy ra ngoài – quả nhiên lại sắp bắt đầu!

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Kệ nó đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Kể chuyện đứa trẻ kia xem”

“Hắn bị phượng hoàng mang lên núi, chân nhân chỉ nói chúng ta phải đối xử tốt với nó, không cho hỏi thân thế và lai lịch”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Có điều nhờ hắn mang độc dược tới mà Diệp đại ca mới nghiên cứu được giải dược cho người, xem như thiếu hắn một ân huệ”

“Không cho hỏi ư?”. Tần Thiếu Vũ dường như suy nghĩ điều gì đó.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Người có ý tưởng gì sao?”

“Có, nhưng phải xác định rõ rồi mới nói cho người biết”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hắn.

“Đừng có lấp lửng thế chứ!”. Thẩm Thiên Lăng bắt mồm. “Mau nói đi”

“Lấy hôn để đổi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hôn mười cái”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Có chừng mực chút đi!

“Không hôn thì không nói”. Tần Thiếu Vũ cực kì đề tiện.

“Thành thật chút đi!”. Thẩm Thiên Lăng phàn nàn.

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng. “Có hôn hay không?”

“Mới hôn xong rồi!”. Thẩm tiểu thụ nhắc nhở.

“Đó là ta hôn người, khác nhau!”. Tần Thiếu Vũ cách một lớp áp bóp bóp cái bụng mềm.

“Vậy người đừng nói, để ta đoán!”. Cực kì khí phách.

“Thật ư?”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng.

Người dừng dừng ánh mắt “Biết ngay là người không đoán được” này nhìn ta chứ! Thắm Thiên Lăng bực tức nói. “Dù gì người cũng không quan tâm đến ta!”

“Ta không quan tâm người ư?”. Tần Thiếu Vũ buồn cười, nhẹ nhàng bóp mặt hấn. “Lặp lại lần nữa thử xem”

Thắm Thiên Lăng nghiêm túc nói. “Ta định ngày mai không ăn cơm, sau đó sẽ đánh cho chân nhân một trận”

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Tại sao phải đánh sư phụ một trận?”

Thắm tiểu thụ sắc bén nói. “Người xem, người quả nhiên không hỏi vì sao ta không ăn cơm!”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Bội tình bạc nghĩa”. Thắm Thiên Lăng cảm thán.

Sau đó hấn bị kéo qua hôn suốt mấy phút.

“Ô!”. Thắm tiểu thụ cảm giận kháng nghị. Nói hôn là hôn, tình tiết này quả thật không thể cẩu huyết hơn nữa, mau buông ra!

Tần Thiếu Vũ nắm chặt hông hấn, thành thạo quần hút lấy cái lưỡi mềm mại, sau một lúc lâu mới chịu buông ra.

Đôi môi Thắm Thiên Lăng cực kì đỏ hồng, ánh mắt cực kì oán giận!

“Còn muốn nghe không?”. Tần Thiếu Vũ mỉm cười nhìn hấn.

Thắm Thiên Lăng cân nhắc một chút. “Nghe”. Cực kì không khí phách!

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, giúp hấn chỉnh lại mấy sợi tóc rối. “Người nghĩ hấn có phải con của Thiên Phong không?”

Thắm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh.

“Cũng là cháu người”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thắm Thiên Lăng nheo mắt lại. “Một mình ta sao?”

Tần cung chủ nhanh chóng đổi giọng. “Hai chúng ta”

Vậy mới đúng... nhưng đây hoàn toàn không phải trọng điểm! Thắm Thiên Lăng tiếp tục tỏ ra khiếp sợ. “Con của đại ca ư?”

“Đoán thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta cũng không chắc là đoán đúng”

“Vậy mà người cứ nói như đúng rồi ấy!”. Thắm Thiên Lăng suy nghĩ kĩ một chút. “Nếu vậy thì tốt quá, hình như Diệp đại ca rất thích Thắm Hàm!”

“Trên núi bây giờ có ai?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Chỉ có mấy người người thấy hôm nay, những người còn lại đều ở dưới chân núi. Tiêu Triển và Ngâm Vô Sương vốn phải đi, nhưng người xảy ra chuyện nên bọn họ cũng tạm thời ở lại Thiên Ổ Thủy trại, thuận tiện điều tra xem rốt cuộc là ai hạ cổ”. Thắm Thiên Lăng nói. “Mọi người trong Truy Ảnh cung cũng ở bên trong Thiên Ổ Thủy trại”

“Nếu đứa trẻ kia có độc dược, sư phụ không có khả năng không hỏi rõ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ông ấy gần đây có xuống núi không?”

“Có”. Thắm Thiên Lăng gật đầu.

“Ngày thứ hai sau khi đứa bé đến Phượng Hoàng sơn đúng không?”. Tần Thiếu Vũ suy đoán.

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Sao ngươi biết?”

“Lấy hôn môi đến...”

“Câm miệng!”. Quả thật phiền chết người.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Chắc đã hỏi ra ai là người hạ cổ từ miệng đứa bé, nên xuống núi giải quyết”

“Vậy tại sao không nói với mọi người?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Tám chín phần là có liên quan đến thân thể đứa trẻ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sư phụ sợ nói ra, thân thể đứa trẻ cũng bại lộ”

Thẩm Thiên Lăng hơi choáng đầu.

“Không hỏi nữa sao?”. Tần Thiếu Vũ cốc đầu hắn.

“Nếu chân nhân không nói, thì chứng tỏ đứa trẻ có liên quan với đại ca đúng không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Dù sao trên núi cũng chỉ có mấy người chúng ta”

Tần Thiếu Vũ vuốt cằm. “Cũng có thể là Diệp Cẩn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thời điểm này đừng nói đùa chứ!

“Sư phụ không nói, đương nhiên có lý do của hắn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có một số việc không phải người ngoài nhúng tay vào là có thể giải quyết được, cần phải để đương sự tự hiểu ra”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

“Ta bị thương hôn mê, nếu vậy Thiên Phong cũng không có tâm trạng giải quyết chuyện của hắn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bây giờ ta đã không sao rồi, quan hệ giữa hắn và Diệp Cẩn cũng nên có kết quả”

“Ngươi nói xem sau khi Diệp đại ca biết được thì có tức giận hay không?”. Thẩm Thiên Lăng hơi thấp thỏm.

“Nếu đổi lại là ngươi thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nói mau”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp mặt hắn.

“Trước hết ta sẽ đánh ngươi một trận!”. Thẩm tiểu thụ cực kì bạo lực!

Tần Thiếu Vũ cười, ôm hắn vào lòng. “Yên tâm, cả đời này ngươi cũng không gặp phải chuyện này”

“Thật ra có con cũng rất tốt”. Thẩm Thiên Lăng tìm lời an ủi đại ca hắn.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ sờ cái bụng mềm của Thẩm Thiên Lăng. “Cho nên Lăng nhi phải cố gắng sinh cho ta một đứa”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp ngươi thật đáng ghét!

119. Chương 117: Cục Bông Rất Hoang Mang

Dù sao cũng bị trọng thương hôn mê nhiều ngày, nên dù độc trên người Tần Thiếu Vũ đã được giải trừ gần hết, Thẩm Thiên Lăng vẫn không yên lòng. Sau khi thấy Tần Thiếu Vũ ngủ rồi, Thẩm Thiên Lăng bèn chạy xuống bếp nấu canh, cực kì đức hạnh!

“Chíp!”. Cục Bông ngồi xổm trên đồng củi nhìn thịt bò, ánh mắt hơi đói khát.

“Ra sân đi”. Thẩm Thiên Lăng đút vào miệng nó một miếng thịt nhỏ.

Tâm trạng Cục Bông lập tức tốt lên, xoay người ra khỏi bếp định đi chơi, lại thấy Thảm Thiên Phong đang đứng ngoài sân, vì vậy lắc lư chạy tới muốn chơi tung hứng!

Tất nhiên Thảm đại hiệp không để ý tới nó!

“Chíp!”. Cục Bông ngẩng đầu đầy MOE!

Thảm đại hiệp vẫn không để ý tới nó!

“Chíp chíp chíp!”. Cục Bông giống như keo dính mà nằm sấp lên chân hắn!

Thảm đại hiệp khom lưng muốn nắm mỏ nó lại!

Thế nhưng vào thời khắc mấu chốt, cửa phòng bên trái lại mở ra, Diệp Cẩn dụi mắt bước tới. “Người đang chơi với tiểu phượng hoàng hả?”

“Đúng vậy”. Thảm Thiên Phong lập tức ôm Cục Bông vào lòng, nhìn qua cực kì yêu thương!

Diệp Cẩn đón lấy tiểu phượng hoàng, ôm nó ngồi trên ghế đá.

“Sao không nghỉ ngơi nhiều chút đi”. Thảm Thiên Phong rót chén trà cho Diệp Cẩn. “Mới ngủ chưa tới một canh giờ”

“Bây giờ ngủ thì tôi không ngủ được”. Diệp Cẩn đặt tiểu phượng hoàng lên bàn. “Thiếu Vũ thế nào rồi?”

“Hắn không sao, Lăng nhi đang nấu canh cho hắn”. Thảm Thiên Phong hỏi. “Tối nay người muốn ăn gì?”

“Ta phải xuống núi mua thảo dược, tiện thể đi ăn luôn”. Diệp Cẩn nói. “Mua cho đứa trẻ mấy bộ đồ nữa”

“Vậy người cũng xuống núi đi!”. Sau khi Thảm Thiên Lăng nghe được thì ló đầu ra khỏi bếp, dùng ánh mắt cực kì nghiêm túc nhìn đại ca hắn. “Nhớ mua cho ta một túi bánh hoa quế”

Thảm Thiên Phong: ...

“Không cần”. Thấy Thảm Thiên Phong không nói lời nào, Diệp Cẩn buông chén trà xuống. “Ta mua lên núi cho người là được”

“Không được!”. Thảm Thiên Lăng cự tuyệt. “Dưới chân núi hỗn loạn như vậy, lỡ gặp phải dư nghiệt của Ma giáo thì làm sao bây giờ!”. Cực kì nguy hiểm!

“Ta theo người xuống núi”. Thảm Thiên Phong nói. “Hôm nay dưới chân núi có hội hoa đăng, chúng ta đi xem”

WELL-DONE! Thảm Thiên Lăng mãnh liệt khen ngợi đại ca của hắn một chút! Hội hoa đăng rất hay, nghe vào đã thấy lãng mạn!

Diệp Cẩn cũng không nhiều lời nữa, xoay người vào phòng thay quần áo.

Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn đại ca hắn – đại hiệp cố lên!

Thảm Thiên Phong sờ mũi, tùy tiện búng đầu Cục Bông một cái để tỏ ra mình vẫn thoải mái, không hề khẩn trương!

Cục Bông vốn đang chơi một mảnh cánh hoa, bất chợt bị búng một phát, vì vậy choáng váng lảo đảo vài bước, nằm bẹp trên bàn!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Cực kì hoang mang, cực kì tai bay vạ gió!

Thảm Thiên Lăng đỡ trán, con ta vốn đã ngu rồi, người đừng búng nữa!

Phiền không chịu nổi!

Sau khi nhìn đại ca và đại tẩu song song ra cửa, Thảm Thiên Lăng quay về bếp khuấy canh, lửa sôi sùng sục cực kì ấm áp!

Đứa trẻ áp ngoài cửa nhìn.

“Í, người chọn xong binh khí rồi sao?”. Thảm Thiên Lăng vươn tay gọi hắn vào.

“Ừ”. Thảm Hàm rất hưng phấn, bên hông lộ ra một thanh kiếm ngọc, nhìn vừa tinh xảo vừa đáng yêu. “Sư phụ ta đâu?”

“Sư phụ người?”. Thảm Thiên Lăng sững sốt một lát mới phản ứng được hắn đang nói ai, vì vậy nói. “Hắn theo Diệp đại ca xuống núi, chắc khuya mới về”. Đương nhiên nếu thuận lợi không chừng còn trắng đêm không về! Những cặp tình nhân hẹn ước trọn đời ở hội đèn lồng không hề ít, dù sao nơi đó vừa nghĩ đã thấy cực kì lãng mạn!

“A”. Đứa trẻ hơi thất vọng. “Ta còn định luyện võ công”

“Không cần nóng vội”. Thảm Thiên Lăng rửa sạch một quả đại cho hắn. “Chuyện này muốn vội cũng không được”

Đứa trẻ nghe lời gật đầu, lại quan tâm hỏi. “Tần cung chủ thế nào rồi?”

“Hắn không sao, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều chút thôi”. Thảm Thiên Lăng nói. “Cho nên người và tiểu phượng hoàng không được làm ồn hắn”

“Được”. Đứa trẻ rất hiểu chuyện, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Muốn nói gì?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Ta muốn hỏi một việc”. Thảm Hàm cực kì thấp thỏm.

“Ừ, hỏi đi”. Thảm Thiên Lăng ngồi xuống băng ghế cạnh hắn.

“Ta muốn hỏi, nếu như đã có một sư phụ, có thể học võ của sư phụ khác không?”. Thảm Hàm rất thận trọng.

Thảm Thiên Lăng nhéo mặt hắn. “Người muốn theo Thiếu Vũ học võ đúng không?”

Đứa trẻ ngượng ngùng gật đầu.

“Môn phái khác thì không thể, nhưng trường hợp này nhất định có thể”. Thảm Thiên Lăng thề thốt, đây là người một nhà!

“Thật sao?”. Mắt đứa trẻ lập tức sáng lên. “Thật sao, người không gạt ta chứ?”

“Đương nhiên”. Thảm Thiên Lăng nhéo nhéo mặt hắn. “Người muốn học cái gì của Thiếu Vũ?”

Đứa trẻ vui vẻ nói. “Hô mưa gọi gió”

Thảm Thiên Lăng: ...

Lời đồn trong dân gian đúng là lừa đảo chết người mà!

“Có thể không?”. Đứa trẻ rất chờ mong.

“Những chuyện này đều là nói bậy thôi”. Thảm Thiên Lăng kiên nhẫn giải thích.

“Nhưng tất cả mọi người đều nói là thật, còn có người bảo đã tận mắt thấy”. Đứa trẻ vỗ vỗ áo đứng dậy, chỉ một ngón tay lên trời. “Giống thế này nè!”

Vừa dứt lời, bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm.

“Người xem”. Thảm tiểu thụ rất nghiêm túc. “Người đã học được rồi”

Đứa trẻ: ...

“Sét đánh rồi”. Thảm Thiên Phong nhìn lên trời. “Chắc là sắp mưa, đến tửu lâu ăn chút gì đi”

“Người đến tửu lâu đi”. Diệp Cẩn xoay người về phía khác. “Ta đi ăn mì”

“Chờ ta”. Thảm Thiên Phong mua một cây dù bên vỉa hè rồi vội đuổi theo.

Quán mì trong góc đường vì sắp mưa mà không có mấy ai. Hai người ngồi xuống không lâu lắm thì trời mưa, Thẩm Thiên Phong cởi áo ngoài, khoác lên người Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn cúi đầu ăn mì, không thèm nhìn hán một cái.

Hai vợ chồng chủ quán vừa ăn vừa nói. “Cãi nhau sao?”

Diệp Cẩn: ...

“Có cặp vợ chồng nào mà không cãi nhau”. Đại thẩm cực kì kinh nghiệm. “Giống như đôi ta, tối qua còn ầm ĩ một trận, hôm nay đã tiếp tục ân ái”

“Bọn ta không phải vợ chồng”. Diệp Cẩn buông đũa xuống.

Đại thẩm dùng ánh mắt “Ái chà người đừng mất tự nhiên nữa, chúng ta đều hiểu” nhìn hán!

Diệp Cẩn trừng Thẩm Thiên Phong – lẽ ra đừng đi chung, lão tử muốn yên tĩnh ăn một tô mì cũng không được!

Thẩm đại hiệp vô tội giơ tay đầu hàng.

Đại thẩm lập tức cười nói. “Người xem vị đại hiệp này thương người biết bao nhiêu”

Đầu Diệp Cẩn kêu ong ong, cúi đầu ăn một ngụm mì lớn.

Mùa hè trời mưa không theo quy luật, vốn chỉ là mưa bụi, trong chớp lát lại bắt đầu cuồng phong ào ạt, hạt mưa lớn như hạt đậu ào ào rơi xuống. Quán mì rõ ràng không chịu nổi, hai vợ chồng vội vã thu dọn về nhà. Xung quanh không có chỗ trú mưa, Thẩm Thiên Phong bế Diệp Cẩn lên, chạy đến một quán trọ gần đó.

Vì vậy dân chúng đang uống trà trú mưa trong quán trọ đều tận mắt thấy hình ảnh kinh hoàng “Thẩm đại hiệp ôm Diệp cốc chủ lo lắng chạy vào quán trọ, đồng thời muốn một căn phòng thượng hạng”! Mọi người đồng loạt tỏ ra rằng Diệp cốc chủ hoàn toàn không lạnh nhạt ngạo kiều như trong lời đồn, mà rất e thẹn! Về mặt Thẩm đại hiệp lúc đó cũng khó diễn tả thành lời, vừa nhìn đã biết là nhẫn nhịn thật lâu!

“Ánh mắt cũng tái xanh rồi”. Một người dân phát biểu.

Vì vậy sau đó một câu chuyện mới đã bắt đầu đồn ra trong thành, chủ đề trên sách cũng từ “Tần cung chủ giận dữ bắn chín mặt trời” đổi thành “Diệp cốc chủ canh gác Lôi Phong tháp”. Quả thật cảm động không chịu nổi! Mọi người đồng loạt nói rằng, sau khi đọc sách cả đêm, đôi mắt cũng phải khóc đến mù loà.

Đương nhiên cũng có chủ tiệm sách vì chuyện này mà bị ăn đòn! Bởi vì chuyện kể dân gian rất có hạn, để đuổi theo nhu cầu của quần chúng, bọn họ phần lớn đều lấy sách cũ đổi tên nhân vật mà in ấn. Nhưng kiểu này cũng có lúc in lộn, vì vậy trong sách hay xuất hiện cảnh tượng “Thẩm công tử run run cái đuôi xù khóc hức hức trên giường, kết quả Thẩm đại hiệp nổi lên thú tính cười tà mị”! Huynh đệ văn rất nặng khẩu vị biết không! Tuy quần chúng rất thích mới lạ, nhưng cái này cũng quá lạ rồi! Huynh đệ văn quả thật hù chết người! Vì vậy chủ tiệm sách thường bị đánh bầm dập, cực kì đáng thương!

Đương nhiên đây là chuyện sau khi hai người Thẩm Thiên Phong vào quán trọ, cũng không máu nóng bốc lên, lòng tham không đáy, dục vọng không được thỏa mãn như mọi người tưởng tượng, mà chỉ đơn giản gọi nước tắm.

“Mau tắm sạch nước mưa đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Quần áo cũng ướt rồi, sẽ lạnh đó”

Diệp Cẩn kéo bình phong qua. “Dám nhìn trộm lão tử sẽ đánh người!”

“Yên tâm đi”. Thẩm Thiên Phong ngồi trên bàn. “Ta canh chừng cho người”

Tắm thì có gì phải canh chừng! Diệp Cẩn thẫn thờ trong lòng, sau đó nhanh chóng cởi sạch quần áo, nhấc chân bước vào trong thùng.

Nước ấm vừa phải, rất thoải mái.

Thẩm Thiên Phong ngồi trên bàn, sau khi dùng nội lực hong khô quần áo cho Diệp Cẩn thì gọi một bình trà Thanh Hoả Cúc, chậm rãi uống.

“Hắt xì!”. Diệp Cẩn hắt hơi.

“Cảm lạnh sao?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

“Không sao”. Diệp Cẩn vừa chuẩn bị bước ra thì trên đầu đột nhiên truyền tới một âm thanh xé gió.

“Cẩn thận!”. Còn chưa kịp phản ứng, Thảm Thiên Phong đã đá bay bình phong, bay tới ôm Diệp Cẩn ra khỏi thùng, dùng tay phải ôm chặt Diệp Cẩn vào lòng.

Một cục đá bay vào trong thùng tắm, văng lên một trận bọt nước.

Diệp Cẩn: ...

Thảm Thiên Phong: ...

“Thảm – Thiên – Phong!”. Diệp Cẩn nổi giận đùng đùng.

“Ta nghĩ có người đánh lên”. Thảm đại hiệp ôm Diệp Cẩn không dám nhúc nhích.

Không... không mặc quần áo.

“Có người đánh lên chẳng lẽ lão tử không biết trốn sao?”. Diệp Cẩn gạt qua một quyền, then quá thành giận mà nói. “Nhìn cái gì?”

Thảm Thiên Phong nhanh chóng nhắm mắt lại.

Diệp Cẩn tránh ra khỏi hân, ôm quần áo nhanh như chớp chạy vào trong màn.

“Chắc là con chim ngậm đá về làm tổ, kết quả nửa đường rớt xuống”. Thảm Thiên Phong còn đang nhắm mắt. “Ta không phải cố ý muốn nhìn lên người tắm”

“Câm miệng!”. Diệp Cẩn hung hăng ném qua một cái gối.

Thảm Thiên Phong theo bản năng né tránh.

“Người còn dám tránh!”. Diệp Cẩn giận dữ.

Thảm đại hiệp đau đầu nhìn mảnh vụn đầy đất.

Nếu không né thì đầu đã nổ hoa rồi...

“Dám nói cho người khác biết thì người nhất định phải chết!”. Diệp Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi, vừa thắt dây lưng vừa xuống giường.

Thảm Thiên Phong bất đắc dĩ. “Ta không phải ngốc, sao có thể kể chuyện nhìn thấy người tắm cho người khác biết”

Diệp Cẩn mang giày ra ngoài. “Quay về Phượng Hoàng sơn đi”

“Mưa tạnh rồi”. Thảm Thiên Phong ở phía sau gọi hân. “Chúng ta... cùng đi xem hội hoa đăng không?”

120. Chương 118: Làm Rõ

“Xem xong hội hoa đăng thì sao?”. Diệp Cẩn hỏi.

Trong mắt Thảm Thiên Phong có chút khó hiểu.

“Ta chỉ muốn nhắc rằng người thiếu ta một lời giải thích”. Diệp Cẩn thản nhiên nói.

Lúc trước vì Tần Thiệu Vũ trọng thương mà việc này cũng kéo dài. Hôm nay hết thủy đầu bình thường trở lại nên không có lí do trốn tránh nữa. Tuy trong lòng có dự cảm không phải việc gì tốt, nhưng không thể trốn cả đời, cái gì cần đối mặt thì phải đối mặt.

Thảm Thiên Phong nghe vậy trong lòng không yên, suy nghĩ cũng rối loạn.

“Đổi ý không muốn nói rồi sao?”. Diệp Cẩn ngẩng đầu nhìn Thảm Thiên Phong.

Thẩm Thiên Phong lắc đầu. “Đã đáp ứng người rồi, đương nhiên sẽ không đổi ý”

“Nói đi”. Diệp Cẩn tiện tay kéo một cái ghế qua định ngồi xuống thì đột nhiên bị Thẩm Thiên Phong kéo vào lòng.

“Làm gì vậy?”. Diệp Cẩn cau mày. “Trước khi nói rõ ràng không cho chạm vào lão tử!”

Một giây sau, Diệp Cẩn đã bị cưỡng hôn!

Cực kì đáng sợ!

Diệp Cẩn run lên một chút, đợi lúc phản ứng kịp muốn đẩy ra thì thất lưng đã bị quán chặt, đầu lưỡi giữa đôi môi nóng hổi, giống như định nuốt cả người mình vào!

Trúng tà sao! Diệp Cẩn nhắm mắt lại, quyết đoán tát qua một phát.

Cực kì tàn nhẫn!

Tiếng tát vang lên giữa phòng, Thẩm Thiên Phong rút cuộc dừng lại.

“Người uống lộn thuốc sao?”. Diệp Cẩn vừa lau miệng vừa giận dữ.

“Ta thật sự thích người”. Thẩm Thiên Phong nhìn hấn.

“Nếu thích thì năm đó người không chạy mất tăm như vậy!”. Diệp Cẩn lửa giận hừng hực. “Bây giờ chưa nói rõ ràng, muốn hôn liền hôn, đầu người bị nước vào sao?”

“Sợ rằng sau khi nói xong, người không thèm nhìn tới ta nữa”. Giọng Thẩm Thiên Phong hơi khàn.

“Cho nên trước hết phải tranh thủ chiếm đủ tiện nghi ư?”. Diệp Cẩn tiếp tục căm giận nhìn Thẩm Thiên Phong. Người này chẳng để bản thân chịu thiệt chút nào, đã vậy còn làm mình chủ vô lâm, đúng là ác bá!

“Trong thiên hạ, ta chỉ muốn đề tiện với một mình người”. Thẩm Thiên Phong khó thấy được thẳng thắn như vậy.

Đừng tưởng nói mấy lời êm tai lão tử sẽ tha thứ cho người! Diệp Cẩn vẫn ngồi trên ghế. “Cách xa ta ba thước!”

Thẩm Thiên Phong ngoan ngoãn lui về sau hai bước.

“Trước khi ta tha thứ người, không được nhúc nhích”. Diệp Cẩn cực kì hung dữ. “Dám đụng ta nữa người nhất định phải chết”

Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Được”

“Nói đi”. Diệp Cẩn rót ỉnh một chén trà Thanh Hoả.

“Trước khi gặp người, ta đã từng theo triều đình ra sa mạc phía Bắc”. Thẩm Thiên Phong nói.

“Sau đó gặp được một cô nương?”. Diệp Cẩn lăm lăm.

Thẩm Thiên Phong sững sốt. “Sao người biết?”

“Khụ khụ”. Diệp Cẩn sắc nước trà, trộn to mắt. “Ta đoán mò theo tiểu thuyết, chẳng lẽ thật sao?”

Thẩm Thiên Phong: ...

“Không cần nói nữa”. Diệp Cẩn đi ra ngoài. “Chúng ta đường ai nấy đi”

“Tiểu Cẩn”. Thẩm Thiên Phong vươn tay kéo Diệp Cẩn lại. “Ta không dám mong người có thể tha thứ, nhưng tối thiểu hãy cho ta cơ hội nói rõ mọi chuyện với người”

Diệp Cẩn lửa giận bùng bùng, ăn nằm lung tung với nhiều người là đồ cặn bã nhất!

Nói xong rồi lão tử sẽ thiên người!

Mưa rào ngoài cửa sổ đã tạnh, khí trời mát mẻ gió nhẹ thổi qua, hoa đăng chập chờn trên sóng nước, nhuộm ra khung cảnh tình thơ ý họa. Nếu là bình thường, hội hoa đăng sẽ rất náo nhiệt, các cô gái mười tám đôi

mười e thẹn, tài tử phong lưu ngâm thơ, người bán hàng rong rao hàng, tôi tớ gánh đồ đi qua, dân chúng thả đèn hoa sen rồi qua cầu Đồng Tâm, nghĩ thôi đã thấy cực kì hài hoà tươi đẹp! Nhưng đây chỉ là bình thường mà thôi, hội hoa đăng đêm nay rất đặc biệt, bởi vì... cơ bản không có người!

Không có người thì rất hieu quạnh biết không!

Thỉnh thoảng có mấy tú tài đi tới, đều cảm thấy cực kì mất mát!

Nhưng dân chúng rõ ràng không quan tâm đến việc tú tài có mất mát hay không, mà họ quan tâm đến Thảm đại thiếu và Diệp cốc chủ! Mọi người đồng loạt tụ tập ở đại sảnh quán trọ, ăn cơm tối xong thì cắn hạt dưa, dù thể nào cũng không chịu đi. Mặc dù chủ quán đã đề tiện mà tăng giá trà nước gấp ba rồi gấp năm lần, mọi người cũng cảm thấy xứng đáng, không lỗ tí nào! Một canh giờ rồi mà vẫn chưa ra, quả thật không dám nghĩ nữa. Diệp cốc chủ nhu nhược như vậy không biết có chịu nổi không, phải biết rằng võ công Thảm đại hiệp cực kì cao!

Một bộ phận quần chúng khuyến khích chủ quán trọ chuẩn bị một ít canh sâm, để tránh cho Diệp cốc chủ quá sức ngắt đi. Thế nhưng một bộ phận khác lại cho rằng Diệp cốc chủ chính là thần y, nhất định có nhiều loại thuốc kì diệu, nói không chừng Thảm đại hiệp một đêm bảy lần cũng chịu được, hoàn toàn không thành vấn đề!

Một đêm bảy lần, chẳng phải chúng ta phải ngồi đây đợi rất lâu sao? Quần chúng tập thể chà xát tay chờ mong, cứ tình hình này, không phải không có khả năng vượt trội Tần cung chủ và Thảm công tử!

Eo ôi giang hồ quả thật giàu yêu thương.

Mà trong lúc mọi người đang đắm chìm trong các loại tưởng tượng kịch liệt, siêu việt, quái dị, rục rờ thì tiểu nhị bịch bịch chạy xuống cầu thang, dùng khẩu hình nói với mọi người. “Tối rồi!”

Quần chúng lập tức chấn động tản ra bốn phía, ai uống trà thì uống trà, ai cắn hạt dưa thì cắn hạt dưa, còn lại mấy người hóng chuyện mà không có chỗ ngồi, không thể làm gì khác ngoài nhanh trí bắt đầu cãi nhau, để tỏ ra “Chúng ta quả thật không phải đi hóng chuyện”, cực kì không có lễ thói!

Diệp Cẩn xuống cầu thang, sắc mặt hơi tái, nhìn qua có thể ngắt xỉu bất cứ lúc nào.

Thảm Thiên Phong theo sau hắn, cũng không nói lời nào, nét mặt vừa tự trách vừa khó diễn tả thành lời, khiến người ta nhìn thấy cũng đau xót trong lòng.

Quần chúng vây xem đồng loạt tỏ ra khó hiểu. Lúc trước rõ ràng là bộ dạng củi khô lửa bốc, hiện tại lẽ ra phải dùng gương mặt ửng đỏ MOE xuất hiện chứ, sao lại bày ra vẻ mặt đòi nợ thế này!

Diệp cốc chủ chắc không có vấn đề gì rồi, chẳng lẽ Thảm đại hiệp không “lên” được?

Giả thiết này thật khiến người ta tan nát cõi lòng.

Dưới chân núi mệnh mông, mấy con phượng hoàng đang cúi đầu lượn lờ, sau khi nhìn thấy hai người thì rút cánh đáp xuống đất.

“Tiểu Cẩn”. Thảm Thiên Phong không biết mình còn có thể nói gì.

Diệp Cẩn xoay người ngồi trên lưng phượng hoàng. “Người cho ta thời gian yên tĩnh suy nghĩ một chút”

Thảm Thiên Phong gật đầu, đáy mắt có chút chua xót.

Phượng hoàng giương cánh bay lên cao, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Trong sân, Thảm Thiên Lăng đang tắm cho Cục Bông.

“Chíp!”. Cục Bông xoè cánh, rõ ràng cảm thấy cực kì sướng khoái!

Bầu trời truyền đến một tiếng kêu vang, Thảm Thiên Lăng ngẩng đầu thì thấy hai con phượng hoàng đang lượn xuống. Mặc dù là ban đêm, một thân lông vũ bị ánh trăng chiếu vào sáng rọi, nhìn cực kì thanh khiết!

Cục Bông giận dữ “chíp” một tiếng, toàn thân lặn xuống nước.

Bản thân kém cỏi hơn thật đáng ghét!

Phượng hoàng đáp xuống đất, đặt Diệp Cẩn và Thắm Thiên Phong trên lưng xuống.

“Đa tạ”. Diệp Cẩn vuốt ve đầu nó.

Phượng hoàng cọ cọ vào vai Diệp Cẩn rồi cao quý bước đến bên chậu nước, cúi đầu nhìn thoáng qua Cục Bông.

Tiểu phượng hoàng ướm sững nhào vào lòng Thắm Thiên Lăng, đôi mắt đen cực kì uy khuất!

Thắm Thiên Lăng đỡ khóc đỡ cười, không thể làm gì khác hơn ngoài vuốt ve đầu nó tỏ ra an ủi.

“Ta về phòng trước”. Diệp Cẩn thản nhiên nói.

Í, hình như có gì đó không đúng! Thắm Thiên Lăng tức khắc cảnh giác nhìn đại ca hần, chẳng lẽ nói thật rồi sao?

“Ta...”

“Không cần”. Thắm Thiên Phong còn chưa nói hết, Diệp Cẩn đã cắt ngang, vào phòng đóng cửa lại.

Thắm Thiên Lăng dùng ánh mắt đồng cảm nhìn đại ca.

Thắm Thiên Phong thăm thở dài, xoay người về phòng.

Thời điểm này nhất định phải đi theo!

“Còn chưa ngủ sao?”. Thắm Thiên Phong ngồi bên bàn.

“Người khai thật rồi sao?”. Thắm Thiên Lăng hạ giọng hỏi.

Thắm Thiên Phong gật đầu.

“Diệp đại ca nói sao?”. Thắm Thiên Lăng rất quan tâm điều này.

“Sau khi hần nghe xong thì không nói gì, cũng không thèm liếc mắt nhìn ta”. Thắm Thiên Phong nói. “Chỉ bảo ta cho hần thời gian yên tĩnh suy nghĩ”

Nghe có vẻ hơi thảm, nhưng không đến mức quá tệ! Thắm Thiên Lăng an ủi đại ca. “Tối thiểu Diệp đại ca không cho người một bạt tay, cũng không lấy dao đâm người là được rồi”

“Ta thà rằng hần đâm ta mấy dao cho nguôi giận”. Thắm Thiên Phong cười khổ.

“Cũng không thể nói vậy”. Thắm Thiên Lăng nói. “Năm ấy người sai ở chỗ không dám đối mặt hiện thực, muốn dùng né tránh để khiến Diệp đại ca quên người, tạo thành kết quả của ngày hôm nay”

“Chíp!”. Cục Bông xoay một vòng quanh bàn.

Thắm Thiên Lăng: ...

Người đừng phá hư bầu không khí như vậy chứ, rõ ràng đang rất nghiêm túc biết không!

“Bây giờ hần lựa chọn như thế nào ta cũng đều tiếp nhận”. Thắm Thiên Phong nhắm mắt lại. “Năm ấy là ta phụ hần, hiện nay chỉ đành cố gắng bù đắp lại”

“Hay là ta giúp người đi thăm dò một chút?”. Thắm Thiên Lăng xung phong nhận việc.

“Không cần”. Thắm Thiên Phong lắc đầu. “Để hần một mình yên tĩnh đi”

“Cũng tốt, vậy người cũng ngủ sớm đi, đừng nghĩ nhiều quá”. Thắm Thiên Lăng ôm Cục Bông đứng dậy. “Sáng mai rồi tính tiếp”

Thắm Thiên Phong gật đầu, sau khi nhìn theo bóng Thắm Thiên Lăng ra khỏi phòng thì ôm kiếm xoay người nằm trên nóc phòng Diệp Cẩn.

Bầu trời đầy sao, cuối hạ đầu thu hơi rét lạnh, nhưng Thắm Thiên Phong vẫn không muốn về phòng.

Thắm Thiên Lăng ôm Cục Bông nhẹ nhàng quay về, sau khi đẩy cửa thì thấy Tần Thiểu Vũ còn đang đọc sách.

“Sao còn chưa ngủ”. Thắm Thiên Lăng đặt con trai vào ổ, vội vàng rửa mặt rồi lên giường.

“Ngủ lâu quá rồi, không muốn ngủ nữa”. Tần Thiếu Vũ buông sách xuống. “Hồi nãy nói chuyện với ai vậy?”

“Đại ca”. Thắm Thiên Lăng gồi lên tay Tần Thiếu Vũ. “Hôm nay hẳn xuống núi với Diệp đại ca, nói ra tất cả những chuyện ngày xưa”

“Thế à?”. Tần Thiếu Vũ chớp mi. “Kết quả ra sao?”

“Diệp đại ca nói muốn yên tĩnh một chút”. Thắm Thiên Lăng hơi lo lắng. “Người nghĩ liệu bọn họ có đường ai nấy đi không?”

“Dựa theo tính tình của Diệp Cẩn, chưa giết người tức là còn hi vọng”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp bụng Thắm Thiên Lăng. “Huống hồ việc này Thiên Phong có lỗi trước, Diệp Cẩn nhất thời không tiếp nhận được cũng là bình thường”

“Đứa trẻ kia thì sao?”. Thắm Thiên Lăng hỏi. “Ta không đoán được ý đồ của sư phụ, nếu Thắm Hàm thật sự là con của đại ca, sao không nói cho chúng ta biết?”

“Không thì ngày mai người đi hỏi hẳn đi”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi Thắm Thiên Lăng. “Sư phụ thương người như vậy, không chừng có thể hỏi ra vài việc”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng gật đầu. “Mai ta đi hỏi”

“Vết thương của ta khoảng nửa tháng sẽ khỏi, lúc đó chúng ta sẽ khởi hành đi Nam Hải”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn lên trán Thắm Thiên Lăng. “Lúc đó cho dù gặp phải chuyện gì, Truy Ảnh cung cũng mặc kệ”

“Nhưng ta còn lo lắng chuyện đại ca và Diệp đại ca”. Thắm Thiên Lăng lúc lắc chân. “Lỡ lúc đó hai người bọn họ vẫn còn không được tự nhiên thì làm sao bây giờ?”

“Không cho quản”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt Thắm Thiên Lăng. “Qua mùa thu thì sẽ đến mùa đông, Hàn độc của người không thể kéo dài được nữa”

“Nhưng lâu rồi chưa phát tác mà”. Thắm Thiên Lăng xoay người nằm sấp trên giường, ánh mắt long lanh. “Người nói xem, có phải đã khỏi rồi không?”

“Cho dù đã khỏi cũng phải đến cho sư phụ kiểm tra”. Tần Thiếu Vũ không chịu thương lượng. “Nếu không ta sẽ không yên tâm”

“Nhưng tiểu Ngũ đã đi mời sư phụ, không chừng mấy hôm nữa ông ấy sẽ đến Phượng Hoàng sơn”. Thắm Thiên Lăng nói. “Lúc đó chúng ta không cần phải đi”

“Sư phụ sẽ không bước vào Trung Nguyên, tiểu Ngũ cũng không chắc sẽ tìm được”. Tần Thiếu Vũ đắp kín chăn cho Thắm Thiên Lăng. “Truy Ảnh cung đã phái người báo tin cho tiểu Ngũ, hẳn nhận được tin sẽ quay về”

“Được rồi”. Thắm Thiên Lăng thoả hiệp. “Chờ sau khi người khoẻ hẳn, chúng ta sẽ đi Nam Hải”

Tần Thiếu Vũ cụng trán với hắn. “Như vậy mới ngoan”

“Tắt đèn đi”. Thắm Thiên Lăng ôm lấy eo Tần Thiếu Vũ. “Chúng ta ngủ thôi”

Tần Thiếu Vũ chủ nói gì nghe nấy.

“Chíp!”. Cục Bông đang chơi một viên trân châu trong ổ thì bốn phía đột nhiên đen kịt, vì vậy Cục Bông rất không vui mà kháng nghị.

Tần Thiếu Vũ bắn qua cho nó một viên dạ minh châu nhỏ.

Cục Bông lập tức cực kì vui sướng, bắt đầu dùng móng vuốt đá tới đá lui.

“Đừng chiều nó như vậy!”. Thắm Thiên Lăng phàn nàn.

“Ừ, chỉ lúc này thôi”. Tần Thiếu Vũ nghiêng người nhìn Thắm Thiên Lăng. “Ta mới khỏi bệnh, không muốn nghe nó ồn ào”

“ ... ”

“Sau khi trúng độc, một chút sức lực cũng không có”

“ ... ”

“Còn rất đau”

“ ... ”

“Suýt nữa thì chết”

“ ... ”

“Có điều để bảo vệ Lăng nhi, hết thấy đều đáng giá”

“ ... ”

Ánh trăng chiếu vào cửa sổ, Tần Thiệu Vũ dùng ánh mắt cực kì dịu dàng nhìn Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi, cảm giận buông quần ra!

Lợi dụng cảm giác áy náy của người khác là chuyện vô sỉ nhất!

Đê tiện không chịu nổi!

Tần cung chủ thực hiện được âm mưu, tay phải thành thạo vuốt ve cái mông trơn mịn

Thẩm Thiên Lăng: ...

Trước ngực có thương tích không nên nhúc nhích, người tốt nhất hãy ngủ đi!

Bóp tới bóp lui, có còn tự giác của một bệnh nhân không!

“Ừm...”. “Tiểu Lăng” bị nắm lấy, Thẩm tiểu thụ cắn môi dưới, cau mày trừng Tần Thiệu Vũ.

“Hử?”. Tần cung chủ cười rất thiếu ăn đòn.

“Hử muội người!”. Thẩm Thiên Lăng mạnh miệng.

Tần Thiệu Vũ cúi đầu hôn lên môi hắn, tay phải di chuyển nhanh hơn.

Lại bắt đầu rồi! Cục Bông quyết đoán ngậm dạ mình châu chui ra cửa sổ, sau đó chạy vào phòng Diệp Cẩn.

“Chíp!”

Diệp Cẩn vốn đang thẩn thờ trên giường, sau khi thấy Cục Bông vào thì hơi sững sốt, sau đó vươn tay ra.
“Tối đây”

Cục Bông ngoan ngoãn chạy tới, nhảy lên giường nhào vào ngực Diệp Cẩn, cực kì nghe lời.

Trên mặt Diệp Cẩn rốt cuộc cũng xuất hiện nụ cười, nhẹ nhàng gỡ gỡ cho nó.

Tối nay có nó ở bên cạnh cũng không tệ.

Mà so ra, Thẩm tiểu thụ rõ ràng hạnh phúc hơn. Tần Thiệu Vũ quả thật thương hắn đến tận xương, ngay cả phục vụ cũng cực kì dịu dàng, vô số yêu thương toả ra phía sau lớp màn che.

“Thoải mái không?”. Tần Thiệu Vũ nhéo gò má ửng hồng của Thẩm Thiên Lăng.

“...”. Thẩm Thiên Lăng phờ bụng giả chết.

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng, cẩn thận cột lại tóc cho hắn.

“Còn người thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hừ hừ như muỗi kêu.

“Hử?”. Tần Thiệu Vũ không nghe rõ.

Thẩm Thiên Lăng đơn giản vươn tay qua nắm một cái, cực kì phóng túng!

Tần Thiệu Vũ: ...

“Xin đi ta sẽ cho ngươi!”. Thảm tiểu thụ làm ra vẻ mặt ác bá.

Tần Thiệu Vũ nhéo mặt hần. “Ừ, xin ngươi”

Thảm Thiên Lăng cảm thán. “Chơi qua nhiều con gái nhà lành như vậy, ngươi là người phối hợp nhất”

Tần Thiệu Vũ bật cười.

Thảm Thiên Lăng hôn nhẹ lên môi hần. “Ta yêu ngươi”

“Câu này cũng là lời thoại của ác bá sao?”. Tần Thiệu Vũ mỉm cười hỏi.

“Câu này là lời thoại của ta”. Thảm Thiên Lăng xoay người vòng tay qua cổ Tần Thiệu Vũ, nhắm mắt hôn sâu lên lần nữa.

Cực kì triền miên.

Sáng sớm hôm sau, Thảm Thiên Lăng theo thói quen tỉnh dậy, quay đầu nhìn thấy người bên cạnh còn đang ngủ, vì vậy tiến tới hôn một cái.

Tần Thiệu Vũ nhếch mép. “Chưa đủ”

Giả bộ ngủ thật đáng ghét! Thảm tiểu thụ ngồi dậy mặc quần áo.

“Hôm nay trời đẹp”. Tần Thiệu Vũ nhìn ngoài cửa sổ.

“Ừ, ta đỡ ngươi ra ngoài phơi nắng”. Thảm Thiên Lăng nói. “Bữa sáng muốn ăn gì?”

“Ngươi có thấy chúng ta như trở về những ngày sống ở thôn nhỏ dưới chân núi không?”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hần. “Ta bị thương, ngươi giặt đồ nấu cơm chăm sóc ta”

“Ta tuyệt đối không muốn chuyện này phát sinh lần thứ ba”. Thảm Thiên Lăng xuống giường mang giày. “Cũng không biết đại ca sao rồi”

“Chíp!”. Cục Bông nhảy vào từ cửa sổ, khoé mỏ dính một hạt cơm.

“Có người nấu cơm cho ngươi ư?”. Thảm Thiên Lăng hơi kinh ngạc, đi tới gỡ hạt cơm trên mỏ nó xuống nắm nắn – chưa chín.

Vừa nhìn đã biết là ai rồi... Thảm tiểu thụ xuống bếp, quả nhiên thấy đại ca hần đang rửa rau.

“Còn dính đất phía trên”. Thảm Thiên Lăng đứng ở cửa nhắc nhở.

“Ngươi làm đi”. Thảm Thiên Phong nhìn thấy cứu binh, lập tức nhường vị trí.

“Ngươi muốn nấu cơm cho Diệp đại ca ư?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

Thảm Thiên Phong cam chịu.

Tuy một màn này hơi kì lạ nhưng nghĩ kĩ lại cũng có chút lãng mạn nha! Thảm Thiên Lăng xắn tay áo rửa rau, định giúp đại ca hần một tay!

Trong sân có một con phượng hoàng bảy màu đáp xuống, cửa phòng bên trái cũng mở ra, Diệp Cẩn mang một bao quần áo nhỏ đi tới.

“Ngươi phải đi sao?”. Thảm Thiên Phong đứng ở cửa bếp sững sốt.

“Ta đi Thiên Ổ Thủy trại, đợi Thiệu Vũ hoàn toàn không sao rồi sẽ rời đi”. Diệp Cẩn né tránh ánh mắt của Thảm Thiên Phong.

“Chíp!”. Cục Bông nhào vào ngực Diệp Cẩn, đôi mắt hạt đậu cực kì MOE!

Diệp Cẩn cười cười, nhẹ nhàng đặt nó xuống đất. “Sau này rảnh rồi sẽ về thăm ngươi”

“Diệp đại ca”. Thảm Thiên Lăng cũng không biết nên nói cái gì.

“Ngươi ở lại đi”. Chân nhân đột nhiên vào cửa, dẫn theo đứa trẻ bên cạnh.

“Tiền bối”. Diệp Cẩn còn chưa kịp nói nhiều, chân nhân đã chỉ vào Thảm Thiên Phong. “Ngươi xuống núi”

“Chíp!”. Cục Bông xoay vòng vòng trên bàn.

Diệp Cẩn khẽ nhíu mày. “Ta...”

“Thiên Ổ Thuỷ trại vừa gặp đại nạn, Thiên Phong đến đó có thể giúp đỡ được”. Chân nhân nói. “Mà người ở trên núi, thứ nhất là vì Thiếu Vũ, thứ hai cũng có thể chữa bệnh cho ta”

“Thân thể tiền bối không khoẻ sao?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Đúng vậy”. Chân nhân gật đầu. “Lớn tuổi rồi, tim gan phèo phổi đều đau”

Diệp Cẩn: ...

“Thiên Ổ Thuỷ trại rất loạn, dựa theo tính tình của người, người cũng không thích”. Thảm Thiên Phong nhìn Diệp Cẩn. “Nếu người muốn yên tĩnh, ta xuống núi là được”

Diệp Cẩn vẫn trầm mặc không nói.

“Bây giờ ta sẽ đi”. Thảm Thiên Phong thức thời vào nhà thu dọn đồ đạc.

Đứa trẻ nhìn chân nhân.

“Người tạm thời không cần theo hấn xuống núi”. Chân nhân xoa đầu hấn. “Một ít võ công cơ bản, ở đây bất cứ ai cũng có thể dạy người”

Thảm Thiên Lăng nghe vậy nhìn trời.

Được rồi, nếu là đứng tấn, ta cũng biết một chút!

“Thật sao?”. Đứa trẻ nghe vậy rõ ràng rất vui.

Thảm Thiên Lăng yên lặng thở dài, đại ca hấn thật thất bại!

“Người ở Ma giáo lâu như vậy, trong người khó tránh khỏi có độc tố”. Chân nhân nói. “Tiểu Diệp có thể giúp người điều dưỡng”

“Vâng”. Đứa trẻ gật đầu, rất ngoan ngoãn.

Tiểu phượng hoàng cũng nằm sấp trên chân Diệp Cẩn không chịu đi, cực kì mềm mại!

Diệp Cẩn thở dài. “Được rồi, ta ở lại”

Một lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Buổi trưa, Thảm Thiên Phong quả nhiên xuống núi.

Mà sau khi Diệp Cẩn xem xét vết thương cho Tần Thiếu Vũ xong thì bị chop tới bắt mạch cho chân nhân, tiếp theo là sắc thuốc cho đứa trẻ, bận rộn đến choáng váng.

“Ta nghĩ gần đây nó cũng không bình thường”. Thảm Thiên Lăng nghiêm túc đặt Cục Bông lên bàn. “Càng ngày càng mập!”

“Chíp!”. Cục Bông lười biếng nằm sấp trên bàn.

“Là ăn quá nhiều”. Diệp Cẩn xoa đầu nó. “Sau này ăn nhiều rau xanh, đương nhiên sẽ gầy xuống”

Thảm Thiên Lăng khen ngợi. “Đúng là thần y”

Diệp Cẩn dở khóc dở cười nhìn hấn.

“Ta biết đại ca rất quá đáng, nếu người thấy phiền thì đừng nghĩ tới hấn”. Thảm Thiên Lăng ngồi xuống bên cạnh Diệp Cẩn. “Đừng khiến mình bận khoăn”

Diệp Cẩn cúi đầu không nói gì.

“Bận rộn cả buổi chiều rồi, đi ngủ một lát đi”. Thảm Thiên Lăng đẩy hấn vào phòng, lại thấp một chút hương an thần. “Buổi tối ta sẽ làm gà nấu măng chua mà người thích”

Diệp Cẩn cười cười. “Đa tạ”

Không cần đa tạ, người là đại tẩu của ta, lại còn cứu nam nhân của ta! Thảm Thiên Lăng đóng cửa phòng giúp hắn, sau đó chậm rãi đến sau núi.

Chân nhân đang ngồi dưới tàng cây hóng mát.

“Sư phụ”. Thảm Thiên Lăng vào trong sân. “Thảm Hàm đâu rồi?”

“Đang chơi với phượng hoàng”. Chân nhân nói. “Tìm ta có việc sao?”

“Vâng”. Thảm Thiên Lăng ngồi xổm bên cạnh, ngoan ngoãn bóp chân cho hắn.

“Nếu không có chuyện sẽ không ân cần như vậy”. Chân nhân chắc lưỡi.

“Sư phụ”. Thảm Thiên Lăng cười hì hì ngồi bên cạnh hắn. “Cho ta hỏi một việc”

“Đúng vậy”. Chân nhân gật đầu.

“Đúng cái gì?”. Thảm Thiên Lăng sửng sốt.

“Người hỏi gì ta đáp nấy”. Chân nhân mỉm cười nhìn hắn.

“Quả thật là con của đại ca sao?”. Thảm Thiên Lăng giật mình.

Chân nhân gật đầu.

“Đại ca biết không?”. Thảm Thiên Lăng lại hỏi.

“Đương nhiên không”. Chân nhân nói. “Ta không nói với hắn”

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu. “Đại ca vẫn rất lo lắng, xưa kia trốn tránh Diệp đại ca cũng vì đứa bé này. Hôm nay nếu đứa bé đã không có nguy hiểm, vì sao không nói cho hắn biết?”

“Người thấy tiểu Hàm thế nào?”. Chân nhân hỏi.

“Đương nhiên rất tốt”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Ngoan ngoãn nghe lời, lại rất hiểu chuyện”

“Nếu đột nhiên có người nói cho người biết, đứa trẻ này là con của Thiếu Vũ thì sao?”. Chân nhân cười hỏi.

Thảm Thiên Lăng: ...

“Từ đó suy ra, ta muốn tiểu Diệp yên ổn mà ở chung với đứa trẻ này một lúc”. Chân nhân nói. “Hôm nay hắn không đi, chứng tỏ cũng không quá căm hận quá khứ của Thiên Phong, sự việc có thể chuyển biến được”

“Cũng đúng”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Cách làm việc của đại ca quả thật ngốc nghếch, để cho hắn thấp thỏm vài ngày cũng tốt!”

“Cho nên ta mới nói bàn về tính cách phóng khoáng, hắn không bằng Thiếu Vũ và... ưm”. Chân nhân nói phân nửa thì nhớ tới quả bom nổ chậm, vì vậy bình tĩnh vượt râu.

Thảm Thiên Lăng: ...

“Thật ra Lăng nhi mới là phóng khoáng nhất”. Chân nhân khen ngợi.

Thân là một lão thần tiên, người đừng đối trá thế chứ! Thảm Thiên Lăng oán thầm.

“Cuộc đời này Thiếu Vũ nhất định là của người, người khác không đoạt được”. Chân nhân dỗ dành hắn.

“Ta sẽ không quay về nữa chứ?”. Thảm Thiên Lăng lo lắng.

“Cái này phải xem người có muốn về hay không”. Chân nhân cười nói.

Thảm Thiên Lăng lắc đầu. “Ta phải ở bên cạnh hắn”

“Linh thạch thì sao?”. Chân nhân hỏi.

“Thu thập được phân nửa, nhưng chưa dùng tới”. Thảm Thiên Lăng nói. “Lam Tinh Ngọc và Tử Phượng Huyết đều ở dưới chân núi, chờ ta quay về sẽ trả lại cho sư phụ”

Chân nhân lắc đầu. “Linh thạch không có duyên với ta, người giữ đi”

“Cũng được”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Vậy lúc nào sư phụ muốn ta sẽ trả lại”

“Yên tâm”. Chân nhân vỗ vai Thảm Thiên Lăng. “Thiếu Vũ có thể gặp được người là phúc của hần”

“Ta cũng thấy vậy”. Thảm tiểu thụ cực kì vô sỉ, suy nghĩ một chút lại nói. “Ta còn một việc muốn hỏi sư phụ”

“Về bình độc được đúng không?”. Chân nhân hỏi.

Thảm Thiên Lăng cảm thán. “Quả nhiên là thần tiên”. Lần nào cũng đáp chính xác!

“Người hạ cổ cho Phượng Cửu Dạ hôm đó đúng là Hồng Cô”. Chân nhân nói. “Ngày ấy bị nhiều người bao vây cũng bị thương nặng, lại vô ý tẩu hỏa nhập ma, lúc ta xuống núi thì nàng đã chết”

“Cho nên Ma giáo toàn bộ tiêu đời rồi ư?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

Chân nhân cười mà không nói.

“Thời điểm này đừng có lấp lửng chứ!”. Thảm tiểu thụ phàn nàn.

“Quay về đi”. Chân nhân nhắm mắt lại. “Hiện tại việc quan trọng nhất là khiến Thiếu Vũ yên tâm dưỡng thương”

“Sẽ không còn dư đảng của Ma giáo đấy chứ?”. Thảm Thiên Lăng đau đầu. “Chẳng lẽ Phượng Cửu Dạ còn tá thi hoàn hồn sống lại?”. Quả thật hù chết người!

“Đương nhiên không”. Chân nhân lắc đầu. “Ma giáo đã diệt, người đừng nghĩ nhiều quá”

“Nói chung cho dù Ma giáo có bày trò gì nữa thì ta cũng không cho hần xen vào!”. Thảm tiểu thụ cực kì có khí chất của vợ cả!

“Tốt lắm”. Chân nhân gật đầu. “Sau khi Thiếu Vũ dưỡng thương xong thì người theo hần đi Nam Hải đi. Mau chóng giải độc, ta vẫn chờ uống rượu mừng của các người đó”

Nhắc tới thành thân, Thảm tiểu thụ lập tức khấn trương. “Ta chưa từng gặp Quỷ Thủ tiên bối, hần có hung dữ không?”. Thời trẻ một lòng nghiên cứu võ học, khi già thì ẩn cư Nam Hải không chịu bước vào Trung Nguyên, vừa nghe đã thấy rất cổ chấp và nghiêm túc, không chừng còn bạo lực!

Nghĩ thôi đã thấy sợ.

“Dữ thì sao?”. Chân nhân vuốt râu khinh thường. “Vi sư dạy người một bộ quyền pháp, gặp nhau chỉ cần đánh hần”

Thảm Thiên Lăng: ...

Đừng tùy tiện dạy hư đệ tử chứ! Lỡ không thành thân được thì sao bây giờ!

Vừa nghĩ đã thấy sốt ruột!

Mà dưới sự chăm sóc hết lòng của Diệp Cẩn, chỉ mười mấy hai mươi ngày sau, thương thế của Tần Thiếu Vũ đã khép lại bảy tám phần, võ công cũng khôi phục gần như cũ.

Sau khi dân chúng biết tin này thì đồng loạt cảm thán Tần cung chủ thật phúc lớn mạng lớn, sau đó tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn bổ dưỡng, định sai người đưa cho Thảm công tử!

Không sai, chính là đưa cho Thảm công tử! Không liên quan gì đến Tần cung chủ hết!

Đây chính là phương thức tư duy của fan nào tàn!

Hợp lý mà!

Cực kì tuyệt vời!

121. Chương 119: Cục Bông Chỉ Muốn Ngủ Mà Thôi

“Vết thương của ta đã không còn đáng ngại”. Một buổi tối, Tần Thiếu Vũ cùng Thẩm Thiên Lăng ở trong sân hóng mát. “Ngày mai xuống núi đi Thiên Ổ Thủy trại một chuyến, sau đó chúng ta khởi hành đi Nam Hải nhé?”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, ngồi trên xích đu ngắm sao.

“Thật muốn sớm mang người về Truy Ảnh cung”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào ngực. “Ta đã phải người sửa chữa lại trúc lâu, còn trồng một cánh đồng hoa lớn, mùa hè không những có thể hóng mát ngắm cảnh mà còn có thể lấy hoa tươi chưng cất rượu”

“Người có từng suy nghĩ đến một chuyện hay không?”. Về mặt Thẩm Thiên Lăng cực kì nghiêm túc.

“Chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Sau khi ta đến Truy Ảnh cung rồi thì sẽ làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng hơi >_<>

Tần Thiếu Vũ bật cười.

Chẳng có gì đáng cười cả! Thẩm Thiên Lăng nhéo má Tần Thiếu Vũ. “Người xem, cái gì ta cũng không biết làm”. Tuy nghe hơi ngu xuẩn nhưng đúng là sự thật.

“Người chẳng cần làm gì cả”. Tần Thiếu Vũ kéo tay Thẩm Thiên Lăng qua, đưa lên môi hôn nhẹ. “Ở bên cạnh ta là được rồi”

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán cự tuyệt. “Không được, nếu vậy ta không thành thân!”

“Vậy người muốn làm gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Ta không biết nên mới hỏi người nha! Thẩm tiểu thụ rất thất bại, mình thế mà phải trở thành một con sâu gạo! Hiện tại bên ba đi đường thì không nói, sau này nếu thành thân rồi chẳng lẽ mỗi ngày đều ăn no chờ chết đến hết đời?

“Hay là quản lí sổ sách cho ta đi?”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng hôn nhẹ.

“...Quản lí sổ sách?”. Thẩm Thiên Lăng nhớ lại các khoá học tài chính kiếp trước.

“Xem như là giúp đỡ cho tiên sinh ở phòng thu chi, hẳn sẽ dạy người phải làm thế nào”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thấy sao?”

“Được!”. Thẩm Thiên Lăng đáp ứng. Dù mình không thành thạo tài vụ lắm nhưng vẫn tốt hơn luyện võ. Hơn nữa quản lý tiền bạc nghe vào thật sướng khoái!

Tần cung chủ bóp bóp bụng hắc, nghiêm túc tán thưởng. “Lăng nhi nhà ta thật có chí khí”

Đáng ghét! Thẩm Thiên Lăng tát qua một phát, đầy khí phách ra lệnh. “Đi thôi, chúng ta đi ngủ”

Tần Thiếu Vũ ôm hắc vào phòng, Cục Bông nhảy nhót theo sau, ngẩng đầu nhìn hai người.

“Tới đây”. Thẩm Thiên Lăng vươn tay.

Cục Bông do dự.

Tần Thiếu Vũ đặt Thẩm Thiên Lăng xuống đất, cúi đầu hôn thật sâu, cực kì hoà hợp.

Căn cứ vào kinh nghiệm, lát nữa nhất định sẽ khiến mình ngủ không yên! Cục Bông quyết đoán chạy vào phòng Diệp Cẩn.

Thiếu cung chủ lệnh đèn khấp chón thật đáng thương.

Tần Thiếu Vũ cười đến thất ruột.

“Con trai bị người dạy hư rồi!”. Thẩm tiểu thụ giận dỗi lau miệng.

“Đúng lúc không có nó ở bên cạnh kêu lung tung”. Tần Thiếu Vũ nắm tay Thẩm Thiên Lăng vào trong. “Ta chỉ muốn nghe một mình Lăng nhi kêu”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người còn có đòi hỏi gì khác không?

Phòng bên cạnh, Diệp Cẩn vốn đã ngủ nhưng lại cảm giác kể bên có cái gì đó lông xù, vì vậy vươn tay mò trúng Cục Bông.

“Chíp”. Tiểu phượng hoàng chui ra từ trong chăn.

“Sao lại là người?”. Diệp Cẩn bật cười, đặt nó bên mép gối.

Cục Bông lười biếng cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, sau đó nhắm mắt lại định tập trung ngủ.

Thế nhưng hiện thực lại quá tàn nhẫn, đánh vỡ mộng tưởng được yên tĩnh ngủ của một con phượng hoàng đáng yêu ngây thơ thuần khiết MOE!

“Vào đi”. Một lát sau, Diệp Cẩn đột nhiên nói.

...

Cục Bông mới vừa ngủ không ngoài dự đoán bị đánh thức.

Vì vậy nó không vui mà chui vào chăn.

Thẩm Thiên Phong đẩy cửa bước vào, vẻ mặt hơi xấu hổ. “Ta lên núi tìm chân nhân có việc, thuận tiện tới thăm người một chút”

“Thuận tiện ư?”. Diệp Cẩn chớp mi.

“Không phải”. Thẩm Thiên Phong lập tức đính chính. “Ta muốn gặp người”

“Nhưng ta không muốn gặp người”. Diệp Cẩn xoay người đưa lưng về phía Thẩm Thiên Phong.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi xổm trên chăn, dùng ánh mắt cực kỳ oán hận nhìn Thẩm đại hiệp – Ta muốn ngủ!

Thẩm Thiên Phong thầm thở dài, móc trong ngực ra một bình nhỏ nhẹ nhàng đặt trên đầu giường, xoay người ra ngoài.

“Quay lại đây!”. Diệp Cẩn ngồi dậy.

Đáy mắt Thẩm Thiên Phong xẹt qua một tia vui sướng.

“Cái gì vậy?”. Diệp Cẩn cảnh giác chỉ vào cái bình.

“Độc Tử Vi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Đúng lúc gặp Lam Cửu Muội đi ngang qua Thiên Ổ Thủy trại, nhớ người vẫn muốn có nên mới xin nàng một lọ”

“Nàng dễ dàng cho người vậy ư?”. Diệp Cẩn nheo mắt lại.

Độc Tử Vi là loài hoa hiếm ở Tây Nam, trên giang hồ chỉ có Tử Vi môn mới biết cách trồng. Chưởng môn Lam Cửu Muội nổi tiếng keo kiệt, nhất định không tùy tiện tặng thánh vật của môn phái cho người khác.

“Có thể dùng một lọ độc để thiết lập quan hệ với Nhật Nguyệt sơn trang, cũng là một khoản mua bán có lời”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ai cũng sẽ không cự tuyệt”

“Thật sao?”. Diệp Cẩn mang giày xuống giường, nhìn Thẩm Thiên Phong một vòng từ trước ra sau. “Cởi quần áo!”. Nếu lão tử phát hiện người có gian tình gì với yêu nữ thì chuẩn bị thành thái giám đi!

“Tê!”. Thẩm Thiên Lăng ở trên nóc phòng hít một hơi khí lạnh.

Tần Thiều Vũ bịt miệng hắn.

Thẩm tiểu thụ quay đầu nhìn nam nhân của hắn, đáy mắt tràn ngập khiếp sợ - người nghe thấy không, cởi quần áo nha! Diệp đại ca thật nóng bỏng! Ta cũng chưa từng chủ động kêu người cởi đồ!

Tần Thiều Vũ cóc đầu hắn.

Nội lực Thắm Thiên Phong cao cường, đương nhiên không có khả năng không cảm thấy có người nghe lén trên nóc phòng, nhưng lúc này hắn đã không còn để ý tới. “Cởi quần áo ư?”

“Mau lên!”. Diệp Cẩn giục.

Thắm Thiên Phong cởi đai lưng, đem áo ngoài cởi ra.

“Tiếp tục!”. Diệp Cẩn ra lệnh.

Thắm Thiên Phong cởi sạch toàn bộ quần áo.

Diệp Cẩn tỉ mỉ quan sát một chút, không phát hiện vết hôn hay bất cứ thứ gì khả nghi mới nói. “Được rồi, đi đi”

Thắm Thiên Phong: ...

Diệp Cẩn ôm tiểu phượng hoàng lăn vào sâu trong giường.

Thắm tiểu thụ khẩn trương nằm sấp trên nóc nhà, thời điểm này nếu đại ca rời đi thì nhất định là thái giám!

Tần Thiệu Vũ thấy vẻ mặt của hắn rất đáng yêu, vì vậy tiến tới hôn một cái.

Tại thời khắc mấu chốt dừng giỡn chứ! Thắm tiểu thụ oán trách!

Rõ ràng đang căng thẳng!

Thắm Thiên Phong mặc quần áo tử tế vào, đứng trong phòng không nhúc nhích.

“Làm gì vậy?”. Diệp Cẩn cực kì hung dữ. “Muốn ở lại đây đón Tết sao?”

“Chúng ta gần một tháng chưa gặp nhau rồi”. Thắm Thiên Phong đứng bên giường. “Ngươi... nghĩ tới đâu rồi?”

“Một tháng rất lâu sao?”. Diệp Cẩn ôm Cục Bông ngồi dậy, giận dữ nói. “Xưa kia ngươi rời đi rất nhiều năm thì thế nào?”

“Năm đó là ta sai”. Thắm Thiên Phong nhìn Diệp Cẩn. “Nhưng ta vẫn muốn xin một cơ hội được bù đắp lại”

“Con của ngươi thì sao?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Ta sẽ cứu hắn ra”. Thắm Thiên Phong nói.

“Ngươi ở bên ta, không sợ đứa bé bị giết sao?”. Diệp Cẩn nhìn thẳng Thắm Thiên Phong.

“Sợ”. Thắm Thiên Phong gật đầu. “Nên ta sẽ cố gắng hết sức cứu hắn, cũng sẽ cố gắng hết sức bảo vệ ngươi”

“Lúc trước sao không thấy ngươi tỉnh ngộ như vậy?”. Diệp Cẩn lầm bầm.

“Lúc trước ta không nghĩ ra”. Thắm Thiên Phong ngồi bên giường. “Lúc ta gặp ngươi thì đã rất nhiều năm sau sự kiện Mạc Bắc, ta không biết năm đó ta có một đứa con trai”

Diệp Cẩn xoa loạn lông tơ của Cục Bông, vẻ mặt cực kì căm hận.

“Chíp”. Ánh mắt Cục Bông hơi hoang mang.

“Sau khi Hồng Cô tìm được ta, ta rất hỗn loạn, vừa thấy có lỗi với Tử Tam nương, vừa không biết đối mặt với ngươi thế nào, cũng không muốn khiến đứa trẻ vô tội mất mạng”. Thắm Thiên Phong nói. “Cho nên lựa chọn sai phương pháp, không từ mà biệt, thậm chí đối kháng với ngươi, muốn cho ngươi quên ta”

Nhớ tới thời gian trước, Diệp Cẩn đầy uỷ khuất, vì vậy gơ tay lên tát một cái. “Đồ chết tiệt!”

Thắm Thiên Lăng ở trên nóc phòng thở dài, đại tẩu của hắn thật bạo lực.

Tần Thiệu Vũ kéo áo lại cho hắn, tránh cho Béo Béo nhiều chuyện nhà mình bị lạnh mà phát bệnh.

“Cho ta một cơ hội nữa được không?”. Thắm Thiên Phong kéo tay Diệp Cẩn.

“Được cái rắm!”. Diệp Cẩn rút tay về, ôm Cục Bông nằm xuống. “Tìm con trai người trước đi!”

“Sau khi tìm được rồi sao?”. Thắm Thiên Phong nhìn Diệp Cẩn.

“Sau khi tìm được, phụ tử các người đoàn tụ, lão tử quay về Quỳnh Hoa cốc một mình”. Diệp Cẩn dùng chân trùu đầu. “Ra ngoài!”

Thắm Thiên Phong bắt đắu dĩ. “Tiểu Cẩn”

“Ta muốn ngủ!”. Giọng Diệp Cẩn băng lãnh.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi xồm trên gối, ánh mắt hạt đậu cũng cực kì kiên địnհ!

“... Ngủ ngon”. Thắm Thiên Phong thoả hiệp, xoay người ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại cho hấn rồi ngắu đầu nhìn lên nóc phòng.

Ha ha ha ha, Thắm tiểu thụ vô tội nhìn trời.

Tần Thiếu Vũ ôm hấn nhảy xuống sân.

“Ra ngoài!”. Sợ quắu rầy Diệp Cẩn ngủ, Thắm Thiên Phong trực tiếp ra khỏi tiểu viện.

Người kêu chúng ta ra thì chúng ta sẽ ra sao? Như vậy chẳng phải rất mất mặt ư? Thắm Thiên Lăng quyết đoán kéo nam nhân hấn chạy về phòng. “Chúng ta đi ngủ!”

Tần Thiếu Vũ cười, kéo Thắm Thiên Lăng lại, cúi đầu hung hắu hôn một cái. “Sao lại đáng yêu như thế chứ”

“Về phòng!”. Thắm Thiên Lăng đẩy cửa ra.

“Ngủ trước đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta còn chuyện phải bàn với Thiên Phong”

“Nhưng chúng ta vừa nghe lén đại ca”. Thắm Thiên Lăng nhắc nhở.

“Thì sao?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cùng lắu lắu sau cho hấn nghe lại chúng ta”

Thắm Thiên Lăng: ...

Nam nhân của mình thật phóng túg.

“Ngủ đi”. Tần Thiếu Vũ hôn lên trán Thắm Thiên Lăng.

“Ta đi chung với người”. Thắm tiểu thụ rất nhiều chuyện.

“Cũng được”. Hấn nói gì thì Tần Thiếu Vũ nghe nắu, hai người cùng nhau ra ngoài.

“Các người...”

“Người thật khiến bọn ta thất vọng!”. Thắm Thiên Phong vừa mở miệng, Thắm Thiên Lăng đã đổi sang giọng điệu vô cùng đau đốn mà cắt ngang. “Thế mà bị Diệp đại ca đuổi ra!”

Thắm Thiên Phong: ...

Tần Thiếu Vũ nén cười.

“Diệp đại ca rõ ràng không buông người xuống được, tình huống này chẳng lẽ không nên tới cường hôn ư?”. Thắm tiểu thụ hướng dẫn từng bước. “Đuổi ra thì thật mất mặt!”

“Ta không muốn ép hấn nữa”. Thắm Thiên Phong nói.

“Vậy người độc thân cả đời đi”. Thắm Thiên Lăng cực kì bén nhọn.

Thắm Thiên Phong lười tranh cãi với Thắm Thiên Lăng, trực tiếp hỏi Tần Thiếu Vũ. “Gần đây vết thương thế nào?”

“Ta quả thật thất vọng về người!”. Thắm Thiên Lăng còn đang nhắc nhở.

Thẩm Thiên Phong cố nén xúc động muốn đập đầu hấn.

“Không sao rồi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dù người không xuống núi, ngày mai ta và Lăng nhi cũng sẽ đến hội họp với thuộc hạ Truy Ảnh cung ở Thiên Ổ Thủy trại, sau đó nhanh chóng khởi hành đi Nam Hải”

“Cũng tốt”. Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Người cứ mang Lăng nhi đi tìm Quỷ Thủ tiền bối, chuyện nơi đây cứ giao cho ta là được”

“Diệp Cẩn cũng muốn đi chung với bọn ta”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Đúng vậy!”. Thẩm tiểu thụ gật đầu, đại tẩu cũng muốn đi!

“Tiểu Cẩn muốn cùng các người đi Nam Hải ư?”. Thẩm Thiên Phong nghe vậy hơi giật mình.

“Cũng không ngoài dự liệu”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dù sao những người làm nghề y trên giang hồ, không mấy ai là không muốn gặp sư phụ ta”

“Ta cũng đi”. Thẩm Thiên Phong rất quyết đoán.

Thẩm tiểu thụ nhắc nhở. “Diệp đại ca sẽ không chịu”. Bây giờ người đang ở giai đoạn khiến người ta thấy phiền, nhất định sẽ bị ghét bỏ!

“Đừng cho hắn biết là được”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ta âm thầm đi theo các người”

“Cục diện rối rắm ở Thiên Ổ Thủy trại thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Người cũng biết bây giờ đang hỗn loạn, hướng hồ vẫn chưa biết người hạ cổ hại Thiệu Vũ là ai, cũng vẫn chưa tìm ra được”. Tuy Hồng Cô đã chết nhưng đại ca vẫn chưa biết, cho nên phải diễn trò một chút!

“Chuyện giang hồ sẽ có người giang hồ giải quyết”. Thẩm Thiên Phong nói. “Thiếu ta cũng không sao”

“Nhưng sau này người phải làm mình chủ nha!”. Thẩm Thiên Lăng nhắc nhở.

“Thì sao?”. Thẩm Thiên Phong nhìn về phía tiểu viện. “Minh chủ là trách nhiệm và nghĩa vụ, còn hắn là mong ước trong tim”. Đời này đã gánh vác nhiều nghĩa vụ rồi, cũng nên nghe theo trái tim một lần.

Những lời này thật cảm động! Thẩm Thiên Lăng LIKE cho đại ca hắn một cái! Sau đó phô trương mà hất hơi một cái!

Hơi lạnh!

“Về ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào lòng, nhìn Thẩm Thiên Phong nói. “Sáng mai chúng ta cùng xuống núi”

Lập tức sẽ được gặp Tả hộ pháp và ám vệ! Thẩm tiểu thụ rất vui sướng! Chỉ là không biết Phạm Nghiêm lúc nào mới về, hơi nhớ hấn.

Đương nhiên ở Thiên Ổ Thủy trại còn có Tiêu Triển. Có điều Tiêu Triển không phải trọng điểm, mà trọng điểm là Ngâm – Vô – Thương!

Nghĩ tới hồ ly tinh đúng là phiền không chịu nổi!

“Ngày mai không cho người nhìn hấn!”. Thẩm tiểu thụ oán hận.

“Được”. Tần Thiệu Vũ vuốt ve cái bụng mềm của Thẩm Thiên Lăng. “Chỉ nhìn một mình phu nhân thôi”

“Không biết sao này ai sẽ lấy hấn!”. Thẩm Thiên Lăng vô cùng nhỏ nhen. “Sẽ cực kì xui xẻo”

Tần Thiệu Vũ bật cười, ôm Thẩm Thiên Lăng trêu mếu hôn một cái.

Bình dấm chua thật đáng yêu.

Gánh vác sứ mệnh vĩ đại PK với hồ ly tinh, sáng hôm sau Thẩm Thiên Lăng cố ý mặc đẹp một chút, một thân áo trắng cực kì thoát tục!

Kĩ xảo biểu diễn cũng không có gì lạ! Thẩm tiểu thụ nhìn vào gương đồng làm ra vẻ mặt lãnh diễm, cực kì cao quý!

“Không được làm ra vẻ mặt này”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng từ phía sau. “Lăng nhi cười rộ lên mới đẹp”

“Cái này gọi là ý chí chiến đấu!”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc siết thành nắm đấm. “Ta muốn knock-out hắn!”

Tần Thiếu Vũ dở khóc dở cười. “Lại nói mấy từ ta nghe không hiểu”

“Người không cần phải hiểu!”. Thẩm Thiên Lăng cực kì khí phách. “Nói chung ta không thể kém hắn!”

Cực kì có khí chất vợ cả!

Nhất định được di truyền từ Thẩm phu nhân!

Quả thật không thể tuyệt vời hơn nữa!

Mấy con phượng hoàng giương cánh bay lên mang ba người xuống chân núi, tìm vài con ngựa trong trấn, buổi chiều đã chạy tới Thiên Ổ Thủy trại.

“Cung chủ, Thẩm công tử”. Vì chân nhân thích yên tĩnh nên bình thường mọi người cũng không được đến Phượng Hoàng sơn, lúc này Hoa Đường nhìn thấy Tần Thiếu Vũ và Thẩm Thiên Lăng thì rất vui mừng.

“Những người còn lại đâu rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Các huynh đệ đều ở sân luyện võ giúp huynh đệ Giang gia huấn luyện thủ vệ vừa tuyển tới”. Hoa Đường nói.

Tần Thiếu Vũ nghe vậy giật mình. “Từ lúc nào mà bọn họ có chí tiến thủ như vậy?”

Hoa Đường cực kì lưu loát. “Cung chủ yên tâm, chúng ta có thu tiền”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người ta vừa trải qua kiếp nạn, các người không thể phúc hậu một chút sao?

Thật hết nói nổi!

122. Chương 120: Không Yên Tĩnh Được

“Gần đây tình hình dưới chân núi thế nào?”. Tần Thiếu Vũ vừa đi về phía sân luyện võ vừa hỏi.

“Gió êm sóng lặng”. Hoa Đường nói. “Ngoại trừ quan phủ còn đang điều tra người hạ cổ, giang hồ đã dần dần quay về trật tự”

“Quan phủ?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi.

“Vâng”. Về mặt Hoa Đường cũng khó hiểu. “Các huynh đệ muốn đích thân điều tra nhưng lúc trước chân nhân xuống núi nói chuyện này chúng ta không cần nhúng tay vào, cứ giao cho quan phủ là được, lại không chịu nói lý do. Các huynh đệ biết hắn là sư phụ của cung chủ và Thẩm công tử, là sao Bắc Đẩu của võ lâm nên nghe lời hủy bỏ hành động”

“Người nghĩ tiền bối có ý gì?”. Thẩm Thiên Phong hỏi Tần Thiếu Vũ.

Còn có thể ý gì. Thẩm tiểu thụ thâm thở dài, rốt cuộc đến lúc nào đại ca hắn mới biết Hồng Cô đã chết.

Thật sốt ruột.

“Sư phụ đương nhiên có lý do của hắn”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Không chừng quan phủ có hướng đi khác”

“Thật sao?”. Thẩm Thiên Phong nghe vậy nhú mày, còn muốn nói thêm gì đó thì phía trước đã truyền tới tiếng kêu lên.

“Thẩm công tử!”. Âm vệ ào ào xông tới, cực kì phấn khích!

Thẩm Thiên Lăng cười tí mắt, nhìn rất MOE!

Vì vậy ám vệ lập tức cảm thán, nhiều ngày không gặp phu nhân ngày càng đáng yêu, cực kì muốn ôm một cái, thậm chí còn muốn đại nghịch bất đạo mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé, nhưng có cung chủ ở đây nên không dám. Thế mới nói cung chủ thật vương bận và phiền toái không chịu nổi!

“Ta mang quà về cho các người”. Thẩm Thiên Lăng lấy hộp thức ăn trong tay Tần Thiểu Vũ ra. “Là heo rừng đặc sản trên Phượng Hoàng sơn, sáng sớm ta vừa mới nướng xong”

Ám vệ tức khắc nước mắt lưng tròng, thân thiện như thế thật khiến người ta chịu không nổi.

“Những ngày bọn ta không có ở đây, mọi người vất vả rồi”. Thẩm Thiên Lăng rất hiểu chuyện.

Sao lại vất vả được, kể từ khi biết cung chủ không sao, chúng ta đã yên tâm rồi biết không. Mỗi ngày còn có tiền xài! Ám vệ nhiệt tình mời. “Công tử có muốn xem chúng ta huấn luyện thủ vệ không?”

“Có”. Thẩm Thiên Lăng vui vẻ đáp ứng.

Vì vậy ám vệ vui sướng dẫn hắn vào sân luyện võ.

Thẩm Thiên Phong đồng cảm nhìn Tần Thiểu Vũ. “Đây thật sự là thuộc hạ của người sao?”. Dù gì cũng tìm được đường sống trong chỗ chết, thậm chí một câu thăm hỏi tượng trưng cũng không có!

Tần cung chủ: ...

Hoa Đường khụ khụ. “Thật ra lúc cung chủ vừa bị thương, các huynh đệ cũng cả đêm không ngủ mà truy tìm thủ phạm xung quanh, sau khi biết được cung chủ không sao rồi mới yên tâm”

“Thôi đi”. Tần Thiểu Vũ hơi đau đầu. “Đi thôi, tìm Tiêu Triển và Ngâm Vô Sương”

“Khoan đã”. Một ám vệ đi được nửa đường đột nhiên cảm thấy có chút không đúng. “Hồi này chúng ta có hỏi thăm cung chủ chưa?”

Những người còn lại nghe vậy ngậy ra một lúc, sau khi đưa mắt nhìn nhau thì nhanh chóng chạy ra ngoài, tốc độ cực kì nhanh.

Mẹ ơi, chúng ta thế mà đã quên mất cung chủ!

Thẩm Thiên Lăng >_< đứng=”” tại=””>

Ám vệ ở lại bảo vệ hắn nghiêm túc giải thích. “Mọi người không phải cố ý làm lơ cung chủ”

“Không sao, hắn sẽ không tức giận vì việc này đâu”. Thẩm Thiên Lăng an ủi.

Cung chủ đương nhiên không tức giận trước mặt người! Ám vệ không ngừng than thở, nhưng ở trước mặt chúng ta hắn rất tàn bạo!

“Nếu hắn tức giận ta sẽ xin cho các người”. Thẩm Thiên Lăng nói.

“Thật sao?”. Ám vệ thở ra một hơi, quả thật không nhịn được muốn khóc!

Phu nhân nhà ta thật hiểu chuyện.

Cung chủ có phúc quá đi.

Sau một lát mấy ám vệ kia chạy về. “Cung chủ nói tâm trạng hắn tốt nên bỏ qua chuyện này”

“Người thấy đó”. Thẩm Thiên Lăng cười tí mắt. “Ta nói hắn sẽ không tức giận vì chuyện này mà”

Ám vệ đồng loạt gật đầu.

Sau đó cảm thấy cung chủ cực kì khoan dung ư?

Đương nhiên không.

Tất cả mọi người nghĩ đây hoàn toàn là công lao của phu nhân! Nhất định tối qua phu nhân rất ngoan ngoãn thỏa mãn cung chủ, nên hôm nay tâm trạng hắn mới tốt như vậy!

Thật không nhịn được muốn khóc.

Ban đêm, Tần Thiếu Vũ ra sân luyện võ thì thấy Thảm Thiên Lăng đang ngồi thành một vòng tròn với ám vệ, vui vẻ ăn dưa hấu.

Tần cung chủ: ...

“Cung chủ!”. Nhìn thấy lão đại nhà mình, ám vệ đồng loạt đứng dậy.

“A, người bàn xong việc rồi ư?”. Thảm Thiên Lăng lau lau tay.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ lau nước dưa hấu trên khoé miệng Thảm Thiên Lăng. “Dẫn người đi ăn cơm chiều”

Thảm Thiên Lăng ợ một cái.

Tần Thiếu Vũ lập tức trừng mắt nhìn ám vệ.

“Một đùi gà, hai miếng bánh Thiên Tăng, một túi đậu phộng đường, nửa que sơn tra đường, còn có nửa trái dưa hấu nhỏ”. Ám vệ thành thật báo cáo.

“Sao lại cho hắn ăn lung tung như thế!”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Không phải người ta cho, là ta tự muốn ăn”. Thảm Thiên Lăng biện bạch.

“Coi chừng đau bụng bây giờ”. Tần Thiếu Vũ kéo tay hắn trở về. “Heo”

Thảm Thiên Lăng: ...

Ám vệ ở phía sau đồng loạt cảm thán, heo gì đó thật khiến người ta tan chảy trái tim.

Cung chủ và phu nhân thật ân ái.

“Sự việc sao rồi?”. Thảm Thiên Lăng vừa đi vừa hỏi.

“Coi như thuận lợi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Xử lý thêm vài việc nhỏ, ba ngày sau chúng ta khởi hành”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Không chờ tiểu Ngũ ư?”

“Hắn sẽ tới tìm chúng ta”. Tần Thiếu Vũ mang Thảm Thiên Lăng về phòng. “Mấy tháng nữa sẽ có đại hội võ lâm, nhân lúc còn chưa diễn ra, trước hết phải nhanh chóng chữa khỏi độc cho người đã”

“Đại hội võ lâm?”. Mắt Thảm Thiên Lăng loé sáng.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Vui như thế ư?”

“Tò mò mà thôi, ta chưa từng tham gia”. Thảm Thiên Lăng hớn hở.

“Thích thì dẫn người đi xem”. Tần Thiếu Vũ rót chén trà cho hắn. “Lúc đó mình chủ võ lâm tiền nhiệm cũng xuất hiện, Thiên Phong sẽ tiếp nhận chức vụ”

“Nghe thật hoành tráng!”. Thảm tiểu thụ rất chờ mong.

“Chỉ qua loa mà thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều mỗi lần đại hội võ lâm diễn ra thì sẽ có môn phái cãi nhau vì đủ loại nguyên nhân, đôi khi còn đánh nhau, cũng có chuyện vui để xem”

Thảm Thiên Lăng chán chường. Thân là một đại hiệp, người đừng tỏ ra giống mấy bà bán cá ngoài chợ chứ! Cực kì không có khí chất!

Tần Thiếu Vũ ngồi trên ghế, tiện tay cầm bánh trên bàn mà ăn.

“Chờ chút”. Thảm Thiên Lăng thấy có chút không đúng. “Không phải người vừa bảo muốn ăn cơm sao?”

“Người còn ăn nổi nữa sao?”. Tần Thiếu Vũ đâm đâm cái bụng tròn vo của Thảm Thiên Lăng.

Thảm Thiên Lăng đẩy hắn ra. “Ta đang nói người kia”

“Không đi”. Tần Thiếu Vũ nhấp một ngụm trà. “Lăng nhi không ăn cơm, ta lười đi”

Thảm Thiên Lăng: ...

“No rồi”. Tần Thiếu Vũ ném nửa cái bánh còn lại lên bàn.

Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi. “Được rồi, lần sau ta sẽ không ăn lung tung nữa”

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ ôm hân vào lòng.

“Vậy ta đi ăn cơm với người nhé?”. Về mặt Thẩm Thiên Lăng cực kì MOE. Bị thương nặng mới khỏi, nhất định phải ăn đủ bữa.

“Không”. Tần Thiệu Vũ vẫn lắc đầu.

Thẩm Thiên Lăng siết thành nắm đấm!

“Không ăn”. Tần cung chủ cực kì cố chấp.

Thẩm Thiên Lăng cam chịu. “Cho người sờ bụng một cái”

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng.

“Cười cái rắm!”. Thẩm tiểu thụ cảm thấy tự tôn bị sỉ nhục.

Một giây sau, hân bị ném lên giường.

“Người yên ổn chút đi!”. Thẩm Thiên Lăng ngao ngao giãy dụa.

Sau đó hân bị hôn môi! Còn bị sờ cái bụng mềm!

“Bây giờ có thể đi ăn cơm rồi đúng không?”. Một lát sau, Thẩm Thiên Lăng cảm giận nằm trên giường, trước ngực và bụng đều là dấu hôn.

“Sao lại đáng yêu như thế”. Tần Thiệu Vũ ôm hân hôn một cái.

Rõ ràng là người quá cầm thú! Thẩm Thiên Lăng vô lực đẩy hân ra, ngồi dậy sửa sang quần áo.

“Ngâm Vô Sương đang ở nhà ăn”. Tần Thiệu Vũ chọc hân.

“Hả?”. Thẩm tiểu thụ lập tức cảnh giác, chỉ vào cổ mình. “Hôn ở đây một cái!”

Tần Thiệu Vũ cười đến đau cả bụng, ôm eo Thẩm Thiên Lăng kéo vào lòng, cúi đầu hung hăng lưu lại dấu hôn trên cái cổ trắng nõn.

Thật ngốc đến đáng yêu!

Bởi vì gặp hồ ly tinh là chuyện rất quan trọng, cho nên Thẩm Thiên Lăng dọc đường đều tỏ ra lãnh diễm, quả thật chính là một đoá tuyết liên!

Trong nhà ăn mọi người đã ăn uống xong từ lâu, đang uống trà nói chuyện phiếm, khi nhìn thấy hai người thì đều đứng lên chào hỏi. Thẩm Thiên Lăng mỉm cười lạnh nhạt, cực kì phiêu lãng bước vào cửa, kết quả không cẩn thận đạp phải vật áo ngã về phía trước.

Lần nào cũng vậy, thật đáng ghét!

Nhưng chuyện này cũng có nguyên nhân của nó. Nếu không phải gặp tình địch thì thường ngày Thẩm Thiên Lăng rất lười mặc y phục dài như thế. Cho nên cơ bản đi không quen!

“A!”. Đầy tớ, người hầu, hầu gái đều đồng loạt kêu lên.

May mà Tần Thiệu Vũ nhanh tay lẹ mắt, ôm Thẩm Thiên Lăng vào ngực.

Thẩm tiểu thụ thầm dự định, sau khi trở về sẽ thất cổ.

“Chê cười rồi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Trong thời gian ta bị thương, Lăng nhi vẫn không ngủ mà chăm sóc, kết quả khiến bản thân trở nên suy yếu”

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài phối hợp làm ra vẻ mặt yếu ớt, dù sao cũng tốt hơn bị ngã vì giả bộ cao quý!

Lời vừa nói ra, mọi người đều cảm động, đồng loạt cảm thán Thẩm công tử quả nhiên yếu ớt dễ vỡ, thật khiến người ta không nhịn được nâng trong tay che chở.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Triển thân thiết nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Không sao chứ?”

“Không sao, đa tạ”. Thẩm Thiên Lăng hơi xấu hổ, nhưng vẫn thành công duy trì vẻ lãnh diễm! Cực kì có tổ chất của diễn viên chuyên nghiệp!

“Tần cung chủ, Thẩm công tử và mọi người, xin lỗi vì huynh đệ chúng ta đã tới trễ”. Đang nói chuyện, hai huynh đệ Giang gia từ ngoài cửa bước vào. “Không có người thông báo trước, thành ra huynh đệ chúng ta hôm nay vẫn còn ở hiệu buôn, thật thất lễ!”

“Hai vị khách khí rồi”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Người trong giang hồ đâu cần để ý nhiều quy tắc như vậy”

“Nói thì nói vậy, nhưng nếu không có Tần cung chủ trà trộn vào Thiên Ổ Thủy trại, chúng ta e là đã sớm chết trong tay Ma giáo”. Giang Giao Long nói. “Lúc trước Tần cung chủ bị thương chúng ta không giúp được gì, hôm nay nhìn thấy không sao rồi thì thật quá tốt”

“Đúng thế”. Giang Ngân Long cũng nói. “Lần này mọi người vượt qua kiếp nạn, nhất định phải ăn mừng một phen”

“Không cần”. Ngâm Vô Sương thản nhiên nói. “Nếu hết thấy đã yên ổn, ta muốn khởi hành về Vô Tuyết môn”

“Gấp như vậy sao?”. Giang Ngân Long hỏi.

Ngâm Vô Sương gật đầu.

“Bọn ta cũng phải đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thân thể Lăng nhi không tốt, ta muốn dẫn hắn đi Nam Hải tìm sư phụ”

“Vậy ta cũng không thể ép mọi người ở lại”. Giang Giao Long nói. “Có điều đêm mai chúng ta mở tiệc thịt nướng ở Thiên Ổ Thủy trại, xin mọi người xem như nể mặt hai huynh đệ chúng ta mà tham dự!”

“Được”. Ngâm Vô Sương đáp ứng, vẻ mặt xa cách nói. “Hôm nay cáo từ trước”

“Ta đưa môn chủ quay về”. Giang Ngân Long chủ động mở miệng.

Ngâm Vô Sương không thèm liếc hắn một cái, lạnh lùng ra cửa.

Tần Thiếu Vũ quay đầu nhìn theo bóng lưng của Ngâm Vô Sương, vì vậy Thẩm tiểu thụ lập tức không vui.

Có gì đâu mà nhìn, thật đáng ghét!

Tiêu Triển nói. “Lăng nhi...”

“Đợi đi Nam Hải chữa bệnh xong, ta phải thành thân rồi”. Thẩm Thiên Lăng cắt ngang Tiêu Triển, sau đó trừng nam nhân của hắn – Thấy không, ta rất dứt khoát!

Tần Thiếu Vũ vuốt cằm.

Tiêu Triển: ...

“Người tốt như vậy, nhất định cũng tìm được một nửa của mình”. Thẩm Thiên Lăng làm ra bộ dạng người tốt.

Tiêu Triển trầm mặc.

“Đến lúc đó ta sẽ tới uống rượu mừng của người”. Thẩm Thiên Lăng rất chân thành – Tuy hắn không có tình cảm với Tiêu Triển nhưng cũng còn áy náy, dù không phải mình gây ra cục diện rối rắm này nhưng hắn vẫn hi vọng mọi chuyện có thể kết thúc tốt đẹp.

Tiêu Triển ngẩng đầu nhìn Tần Thiếu Vũ. “Người thật may mắn”

“Đúng thế”. Tần Thiếu Vũ nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Hắn là vận may lớn nhất kiếp này của ta”

Những lời này thật xúc động! Người hầu nha hoàn ở đây đều trào dâng cảm xúc, lại rất phấn khích.

Thấy tận mắt đó nha!

Chúng ta không tự hào chút nào đâu!

“Thôi đi”. Tiêu Triển tự giễu cười cười. “Người hãy đối xử tốt với hần”. Vốn muốn cướp Thắm Thiên Lăng về, nhưng dọc đường tận mắt thấy hai người bọn họ cùng trải qua sinh tử, trong lòng cũng biết không có khả năng, đành phải học cách buông tay.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Đa tạ”

Tiêu Triển ngửa đầu uống cạn một chén rượu, xoay người ra khỏi nhà ăn.

Vào đêm, Thắm Thiên Lăng ngồi trên xích đu ngoài sân ngắm sao, Tần Thiếu Vũ ngồi bên cạnh, rót một chén rượu nho đưa cho hần. “Lái buồn từ Tây Vực mang tới”

Chén ngọc tinh xảo, khiến rượu ngon càng toả hương thơm nồng. Thắm Thiên Lăng ngửa đầu uống vào, thấy mặt hơi nóng lên.

Tần Thiếu Vũ lại đưa cho hần một chén, thuận tiện cúi đầu hôn trộm một cái.

Ám vệ ngồi xổm trên nóc phòng nước mắt lưng tròng, đã lâu chưa thấy cảnh này, thật cảm động!

“Không uống nữa”. Qua mấy chén, Thắm Thiên Lăng thấy hơi nóng lên.

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ đặt chén rượu xuống, ôm hần về phòng.

Kết quả trên trời đột nhiên rơi xuống một Cục Bông!

“Chíp”

Tần Thiếu Vũ nắm lấy nó.

Cục Bông cực kì hưng phấn, đôi mắt hạt đậu rất có tinh thần!

Phượng hoàng lớn ở trên trời lượn hai vòng, xoay người kiêu hãnh bay đi!

Ám vệ nhảy từ trên nóc phòng xuống.

Tần Thiếu Vũ: ...

Thắm Thiên Lăng cầm Cục Bông đưa cho ám vệ.

Cho nên mới nói phu nhân rất thương yêu thuộc hạ! Ám vệ lập tức vui mừng khôn xiết, ôm Cục Bông lên nóc phòng, sau đó lấy ra đủ loại thức ăn.

“Chíp”. Cục Bông ra sức cọ cọ, cực kì MOE!

Ám vệ tức khắc cảm thấy trái tim cũng tan chảy.

Nhiều ngày không gặp, nhớ thiếu cung chủ muốn chết!

“Còn tưởng có thể giao cho Diệp Cẩn vài ngày, thật khó có được yên tĩnh”. Tần Thiếu Vũ ôm Thắm Thiên Lăng vào phòng.

“Ừm”. Thắm tiểu thụ hơi say, hai tay vòng qua cổ Tần Thiếu Vũ, gò má ửng đỏ.

Tần Thiếu Vũ đè hần xuống giường. “Say ư?”

“Không”. Thắm Thiên Lăng lẩm bẩm.

Tần Thiếu Vũ cười khê. “Bảo bồi ngủ ngon đi nhé”

“Muốn”. Thắm Thiên Lăng khó thấy được chủ động mời mọc.

“Hử?”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng, sớm biết đáng yêu như vậy thì đã sớm cho hần uống rượu.

Thắm tiểu thụ sau khi say rượu thì vừa nhiệt tình vừa chủ động, eo nhỏ dong đưa rất mát hần.

Tần Thiếu Vũ đương nhiên không khách khí, gặm hần từ trong ra ngoài sạch sẽ, cực kì cuồng dã.

Ám vệ trên nóc phòng không thể làm gì khác hơn ngoài bịt tay Cục Bông lại, tránh cho nghe phải những thứ không nên nghe.

Loại hoàn cảnh gian nan cực khổ này a! Thật không biết Thiếu cung chủ sống ở Phượng Hoàng sơn thế nào. Cực kì đau lòng.

Giữa trưa hôm sau, Thẩm tiểu thụ được một nụ hôn dịu dàng đánh thức. “Heo con”

“Chóng mặt”. Thẩm Thiên Lăng không chịu mở mắt.

“Ăn chút gì đi rồi ngủ tiếp”. Tần Thiếu Vũ vén chăn ôm hân lên.

“Giờ gì rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đã qua bữa trưa rồi”. Tần Thiếu Vũ mặc quần áo cho hân. “Nghe lời, dậy thôi, nếu không thì tối ngủ không được”

“Rõ ràng buổi tối người không cho ta ngủ”. Thẩm Thiên Lăng ngáp.

Tần Thiếu Vũ vô liêm sỉ nói. “Ừ, đều tại Lăng nhi của ta quá đáng yêu”

“Cục Bông đâu rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Hôm qua nhớ là thấy nó mà”

“Ám vệ mang ra hồ nước chơi rồi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tối sẽ mang nó đến dự tiệc thịt nướng”

“Không muốn ăn thịt”. Thẩm Thiên Lăng phàn nàn.

“Đi có lệ thôi, ngày mốt chúng ta khởi hành rồi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta kêu đầu bếp nấu cháo và mấy món ăn nhẹ cho người, buổi tối xem như là đi hóng chuyện”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, lười biếng ngáp.

Màn đêm rất nhanh phủ xuống, bên trong Thiên Ổ Thủy trại nổi lửa hừng hực, dân chúng xung quanh cũng nghe tin mà tới, rượu ngon và thịt nướng tỏa hương, mọi người vừa múa vừa hát, cảnh tượng thái bình yên vui.

“Nếu dân chúng có thể như vậy mãi thì thật tốt”. Thẩm Thiên Lăng nhìn đoàn người phía xa, thấy tâm trạng mình cũng vui lên theo.

“Nếu không có Ma giáo gây rối, ngày nay có thể xem như là thời buổi thái bình”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hoàng thượng cần chính yên dân, là một hoàng đế tốt, sau này có cơ hội sẽ dẫn người đi gặp”

“Gặp hoàng thượng ư?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

“Không muốn hả?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“... Muốn”. Thẩm tiểu thụ lại nổi lên tò mò.

Hoàng thượng gì đó, vừa nghe đã thấy oai!

Tần Thiếu Vũ cười cười, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt hân.

Hoa Đường uống vài chén rượu bên đồng lửa, thấy hơi nóng nên xoay người ra ngoài, muốn ra bờ sông ngoài ô hóng gió một chút.

“Tả hộ pháp!”. Còn chưa qua ba dãy phố, Hoa Đường đã đụng phải một ám vệ đường xa mệt mỏi cưỡi ngựa về.

“Sao vậy?”. Hoa Đường khẽ nhíu mày.

“Mới nhận được tin của các huynh đệ”. Ám vệ nhảy xuống ngựa, thở hổn hển nói. “Tiểu Ngũ mất tích”

123. Chương 121: Tàn Cung Chủ Là Một Tiểu Công Tốt

Lửa trại trong sân vẫn tiếp tục, Cục Bông oai phong đi xung quanh, ăn nhiều đến mức bụng tròn vo, cực kì có khí chất của con nhà giàu!

Ám vệ theo sau cảm thán, Thiếu cung chủ nhà ta quả nhiên không thể khí phách hơn nữa. Vừa nhìn đã thấy đáng tin rồi, theo nó chúng ta cảm thấy rất an toàn.

Trên đồng lửa cách đó không xa, hơn mười con cá đang được nướng, toả ra hương thơm mê người. Cục Bông hớn hử chạy tới, kết quả còn chưa kịp ăn thì đã bị một nam tử say rượu bốc lên. “Lông cũng chưa nhỏ thì sao mà nướng được?”

“Mau dừng tay!”. Ám vệ thấy vậy hoảng hốt, dám nướng Thiếu cung chủ nhà ta, chúng ta sẽ liều mạng với người! Có điều không đợi bọn họ nhào tới, Cục Bông đã phần nộ cúi đầu mổ một phát, nam tử bị đau kêu lên một tiếng, buông tay ra. Sau khi Cục Bông bị ném xuống đất thì ra sức nhảy lên, xoè đôi cánh ngăn chuẩn xác cho nam tử một bạt tay!

Nam tử che mặt, ngã xuống đất quần quai, vẻ mặt cực kì đau đớn.

Nghe ồn ào, mọi người xung quanh đồng loạt chạy tới. Tàn Thiếu Vũ và Thảm Thiên Lăng từ xa trông thấy, cũng nắm tay nhau bước tới.

Ám vệ nhanh chóng bế Thiếu cung chủ nhà mình lên, vài người khác tới nâng nam tử kia dậy, chỉ thấy cảm hần lệch sang bên, rõ ràng là trật khớp.

“Chíp!”. Cục Bông hất đầu, cực kì có khí chất đứng đầu thiên hạ!

“Chuyện gì xảy ra vậy?”. Tàn Thiếu Vũ cau mày hỏi.

Ám vệ kể lại chuyện lúc nãy một lần, sau khi Thảm Thiên Lăng nghe xong thì tâm trạng phức tạp, ôm Cục Bông vào ngực.

“Dẫn hần đi xem bệnh, bồi thường một ít bạc”. Tàn Thiếu Vũ cũng hết nói nổi con trai mình.

Ám vệ nhận lệnh rời đi, quần chúng vây xem nước mắt lưng tròng. Thiếu cung chủ ư... hoá ra lời đồn đều là sự thật, Thảm công tử quả nhiên nghịch ý trời sinh một con phượng hoàng cho Tàn cung chủ!

Thật cảm động.

“Chíp!”. Cục Bông nghiêm túc đá đá chân.

“Oa!”. Quần chúng vây xem ôm ngực kêu lên, chẳng lẽ là sắp phóng điện sao?

Thảm Thiên Lăng quyết đoán ôm nó về.

Quả thật không thể mát mặt hơn được nữa.

“Bình thường không thấy hung dữ như vậy”. Tàn Thiếu Vũ chột chột đầu con trai.

“Lần trước ám vệ cho nó ăn quả mọng thì biến thành như vậy!”. Thảm Thiên Lăng cực kì buồn phiền. “Đạp gãy bàn là chuyện nhỏ, nếu cứ đả thương người khác như hôm nay thì biết làm sao đây”

“Cũng chỉ có thể để ý kĩ một chút, sau khi đến Nam Hải thì hỏi sư phụ xem, không chừng có cách giải quyết”. Tàn Thiếu Vũ đề nghị. “Hay là tạm thời để nó lại Phượng Hoàng sơn?”

Thảm Thiên Lăng do dự.

“Chíp!”. Cục Bông ngẩng đầu, đôi mắt hạt đậu sáng long lanh, toàn thân đều xù xù lông!

Thảm tiểu thụ mềm lòng, dùng ngón cái cọ cọ nó. “Không nữa”

“Vậy mang theo đi”. Tàn Thiếu Vũ nói. “Hôm nay nếu không phải người nọ nhảm nó là gà nướng thì cũng không xảy ra chuyện”

Thảm Thiên Lăng bị chọc cười, vươn tay xoa đầu Cục Bông.

“Cung chủ!”. Hoa Đường vội chạy tới.

“Chíp!”. Cục Bông đầy tinh thần xoè cánh, định nhào qua cọ cọ thứ mềm mại kia!

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán nắm móng vuốt nó lại. “Không được quậy!”

“...”. Cục Bông hơi thất vọng, đôi mắt nhỏ cực kì ai oán.

“Chuyện gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Huynh đệ phải đi trở về báo tin, đã mất liên lạc với tiểu Ngũ”. Hoa Đường khó thấy được vẻ mặt đầy lo lắng.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy giật mình. “Sao lại mất liên lạc được?”

“Lẽ ra tiểu Ngũ sẽ lưu lại kí hiệu ven đường, nhưng sau khi ở trấn Lạc Bình thì không thấy tung tích gì nữa, hơn nữa con phượng hoàng mang hấn ra ngoài lúc trước cũng đã về”. Hoa Đường sốt ruột. “Cung chủ, chúng ta phải làm sao đây?”

“Gọi mọi người của Truy Ảnh cùng đến thư phòng”. Tần Thiệu Vũ trầm giọng nói. “Cố hết sức đừng quấy rầy người khác”

“Vâng”. Hoa Đường nhận lệnh đi gọi người. Tần Thiệu Vũ xoay người nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Ta đưa người về nghỉ trước”

“Ta muốn đi cùng với mọi người”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Tiểu Ngũ cũng là huynh đệ tốt với ta”

“Cũng được”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đừng quá lo, tính tình tiểu Ngũ cẩn thận, sẽ không có việc gì đâu”

Thẩm Thiên Lăng đáp lời một tiếng, thầm thở dài. Còn tưởng từ nay về sau sóng êm gió lặng, thế nhưng luôn xảy ra chuyện.

Thật không yên ổn chút nào...

Trấn Lạc Bình là con đường phải đi ngang qua từ Thiên Ổ Thuỷ trại đến Nam Hải, dựa theo kế hoạch lúc trước, tiểu Ngũ sẽ để lại ám hiệu ven đường mỗi thành trấn lớn. Nếu xảy ra chuyện, những người còn lại có thể nhanh chóng phát hiện vị trí của hấn.

“Ám hiệu chỉ đến thành Nhiễm Hà, đi tiếp thì mất dấu một cách kì lạ”. Ám vệ được phái đi nói. “Thuộc hạ ở lại trấn Lạc Bình vài ngày, để lại rất nhiều ám hiệu nhưng không được trả lời. Vốn tưởng tiểu Ngũ trên đường có việc hoãn lại, ai ngờ tìm được phượng hoàng mang tiểu Ngũ đi Nam Hải ở ngoại ô, còn có thanh kiếm tủy thân của hấn, cho nên mới vội về báo cho cung chủ”

“Xung quanh đó có tìm ra manh mối gì không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Không có”. Ám vệ lắc đầu. “Thuộc hạ đã tìm kĩ rồi, xung quanh không có bất kì dấu vết hư hại gì, không giống như đã từng đánh nhau”

Hoa Đường lo lắng nói. “Cung chủ, ta muốn...”

“Mọi người cùng đi”. Tần Thiệu Vũ cắt ngang nàng. “Mọi người về chuẩn bị, sáng mai khởi hành đi trấn Lạc Bình”

“Vâng!”. Ám vệ nhanh chóng rời đi.

Tần Thiệu Vũ an ủi Hoa Đường. “Đừng lo, không sao đâu”

“Đúng vậy”. Thẩm Thiên Lăng cũng nói. “Tiểu Ngũ võ công cao, khinh công lại tốt, người bình thường không phải đối thủ của hấn”

Hoa Đường nhìn hơi rối loạn tinh thần, cắn môi dưới, nhẹ nhàng gật đầu.

“Nàng không sao chứ?”. Nhìn theo bóng lưng Hoa Đường, Thẩm Thiên Lăng hơi lo lắng.

“Yên tâm”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ta biết tính Hoa Đường, nàng sẽ liều mạng vì tiểu Ngũ, không dễ dàng bỏ cuộc trước khi tìm được tin tức của tiểu Ngũ”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng thở dài, theo Tần Thiếu Vũ về phòng.

Vì cảm thấy bầu không khí khá nghiêm trọng nên đêm nay Cục Bông rất ngoan, sau khi về phòng thì ngoan ngoãn nằm trong ổ, không chỉ không quăn quýt lấy Tần cung chủ muốn chơi tung hứng, mà thậm chí còn không kêu chíp chíp. Đương nhiên cũng có thể vì uống rượu trong bữa tiệc nên hơi choáng!

Trời dần dần chuyển lạnh, Tần Thiếu Vũ ôm chặt Thắm Thiên Lăng trong lòng, rất sợ hân nhiên lạnh.

“Ta không sao”. Biết trong lòng Tần Thiếu Vũ đang nghĩ gì, Thắm Thiên Lăng chủ động nói. “Trời thu cũng không lạnh lắm, đừng lo”

Tần Thiếu Vũ cúi đầu nhìn Thắm Thiên Lăng, đáy mắt tràn ngập áy náy.

“Dù người muốn mang ta đi Nam Hải, ta cũng không đồng ý”. Thắm Thiên Lăng vỗ ngực Tần Thiếu Vũ. “Tiểu Ngũ quan trọng hơn”

“Đến trấn Lạc Bình cùng đường với đến Nam Hải, ta sẽ nhanh chóng giải quyết vấn đề”. Tần Thiếu Vũ nắm tay Thắm Thiên Lăng. “Xin lỗi”

Thắm Thiên Lăng cười cười, ngoan ngoãn vòng tay qua eo Tần Thiếu Vũ. “Ngủ sớm đi, mai chúng ta phải đi sớm”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, phát tay thổi tắt ánh nến trên bàn.

Một đêm trôi qua rất nhanh, sáng hôm sau có ám vệ báo lại, nói Hoa Đường để lại thư muốn đi trước trấn Lạc Bình.

“Theo tính cách của nàng, cũng không bất ngờ lắm”. Tần Thiếu Vũ nhìn lướt qua thư. “Mọi người lập tức xuất phát, ta cùng Lăng nhi sẽ theo sau”

Ám vệ nhận lệnh tản ra, Tần Thiếu Vũ dẫn Thắm Thiên Lăng tìm huynh đệ Giang gia từ biệt, lại đứng lúc gặp Ngâm Vô Sương ở đại sảnh.

Giang Ngân Long cầm một hộp gấm, thận trọng nói. “Chẳng lẽ Ngâm môn chủ không thích Hoàng Kim Nhân?”

Í í ! Tuy từng nói không muốn thu thập hạt châu nữa, nhưng chợt nghe được ba chữ Hoàng Kim Nhân, Thắm Thiên Lăng vẫn vênh tai lên.

“Nếu Giang nhị trại chủ đưa Hoàng Kim Nhân cho ta vì ý đồ gì khác, ta chỉ có thể trả lại”. Về mặt Ngâm Vô Sương lạnh nhạt, không hề nể mặt người khác. Qua nhiều ngày dây dưa, mắt mù cũng có thể nhìn ra hân đối với mình có ý đồ, mục đích cũng rất rõ ràng. Với loại đào hoa này, đương nhiên phải dứt khoát giữ sạch.

Ở đây còn có Tần Thiếu Vũ và Thắm Thiên Lăng nên Giang Ngân Long hơi xấu hổ. “Môn chủ nói đùa, chỉ là một món đồ chơi mà thôi, coi như cảm tạ môn chủ cứu Thiên Ổ Thủy trại khỏi tay Ma giáo”

“Cứu người không chỉ có mình ta”. Ngâm Vô Sương lạnh lùng nhìn Tần Thiếu Vũ. “Hắn cũng có phần, sao người không đưa hắn?”

Tần Thiếu Vũ cũng nhìn Giang Ngân Long.

“Ặc, phần của Tần cung chủ, tại hạ còn chưa chuẩn bị tốt”. Giang Ngân Long ha ha cười gượng, trên trán hơi đổ mồ hôi.

Ngâm Vô Sương lười dây dưa với hắn, lại càng không muốn nhìn thấy Thắm Thiên Lăng, vì vậy xoay người phiêu lãng rời đi, áo trắng bay bay về mặt cao quý, trình độ lãnh diễm càng tăng cao!

Thắm Thiên Lăng thầm gơ lên ngón giữa!

“Nếu Ngâm môn chủ không thích thì đưa ta là được”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh lấy cái hộp trong tay Giang Ngân Long. “Tránh cho Giang trại chủ phải nhọc lòng nghĩ phần của ta nữa”

Giang Ngân Long: ...

“Đa tạ”. Tần Thiếu Vũ rất chân thành.

“Cung chủ khác khí”. Giang Ngân Long nhin đau.

Thẩm Thiên Lăng đồng cảm nhìn hần, rõ ràng là không nở.

Thế nhưng Tần Thiếu Vũ sẽ không quan tâm hần có nở hay không, sau khi từ biệt thì dẫn Thẩm Thiên Lăng trở về, tiện tay đưa cái hộp cho Thẩm Thiên Lăng. “Cất kĩ”

Ngẫu nhiên mà tìm được một viên, tâm trạng Thẩm Thiên Lăng hơi phức tạp.

Tuyết Lưu Ly, Bích Lục Đồng, Xích Viêm Thạch, Lam Tinh Ngọc, Tử Phượng Huyết, lại thêm một viên Hoàng Kim Nhân, chín hạt châu đã tìm được hai phần ba.

Không cố gắng đi tìm nhưng vẫn tình cờ lấy được, chẳng lẽ đúng như lời sư phụ, mình có duyên với những viên linh thạch này?

“Lăng nhi, sao lại ngây người ra thế?”. Tần Thiếu Vũ quơ quơ tay trước mặt Thẩm Thiên Lăng. “Ta đang nói chuyện với người đó”

“Không có gì”. Thẩm Thiên Lăng hoàn hồn. “Đang nghĩ tới tiểu Ngũ. Chừng nào thì chúng ta khởi hành?”

“Đi Phượng Hoàng sơn tìm sư phụ trước”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù sao cũng phải nói lời từ biệt với ông ấy”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

“Yên tâm đi, Đạp Tuyết Bạch là chủng loại Kỳ Lân, nhanh gấp ba lần ngựa bình thường”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng ta sẽ không lỡ hành trình”

Thẩm Thiên Lăng bỏ Hoàng Kim Nhân vào túi, cùng Tần Thiếu Vũ giục ngựa rời khỏi Thiên Ổ Thủy trại.

Trên Phượng Hoàng sơn, Diệp Cẩn đang dạy chữ cho đứa trẻ. Đứa trẻ vừa ăn nho vừa dứt cho Diệp Cẩn, nhìn qua rất ảm áp.

Thẩm Thiên Phong ôm kiếm ngồi trên cây, hơi ngứa mắt.

Lúc nào mới chịu để ỉnh dứt đây.

“Sư phụ vẫn ở trên cây nhìn chúng ta”. Đứa trẻ nhỏ giọng nói.

“Kệ hần”. Diệp Cẩn ôm đứa trẻ lật qua một trang sách. “Cứ làm như không thấy”

“Hần chọc giận người sao?”. Đứa trẻ hỏi.

“Ngoan ngoan đọc chữ đi!”. Diệp Cẩn cốc đầu hần.

Đứa trẻ làm mặt xấu, tiếp tục nhận diện chữ cái.

Một con phượng hoàng bay tới, kiêu hãnh đặt lên bàn một túi điểm tâm, sau đó xoay người kéo lông đuôi thật dài mà bay đi. Làm một Thượng cổ thần thú, nó cực kì bất mãn với việc trở thành bồ câu đưa thư, cho nên thái độ phục vụ cũng rất kém!

Diệp Cẩn mở ra túi giấy dầu, chỉ thấy bánh bên trong đã nát thành mảnh vụn, ngay cả bóp cũng không được.

Đứa trẻ hơi tiếc, dùng ngón tay chấm mảnh vụn mà ăn.

Diệp Cẩn đặt hần lên ghế, hùng hỏ ra khỏi sân.

Thẩm Thiên Phong từ trên cây nhảy xuống.

“Làm rộn cái gì?”. Diệp cốc chủ cực kì hung dữ.

Thẩm Thiên Phong tốt bụng nói. “Sợ người đói”

Diệp Cẩn kiêu ngạo hừ một tiếng, xoay người quay về.

“Tiểu Cẩn”. Thẩm Thiên Phong kéo hần lại.

“Làm gì vậy?”. Diệp Cẩn nổi giận.

“Không có gì”. Thảm Thiên Phong nói. “Muốn nhìn người nhiều một chút”

Diệp Cẩn: ...

Thế mà học được cái kiểu nói buồn nôn này, quả thật hù chết người.

Thấy Diệp Cẩn không quá chống cự, Thảm Thiên Phong cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn.

Sau đó Thảm Thiên Phong bị Diệp Cẩn đánh ột trận.

Thật lạnh khốc, vô tình, cố ý gây sự.

“Còn chiếm tiện nghi của lão tử nữa, lão tử sẽ khiến người không “lên” được!”. Diệp Cẩn lôi ra một đồng chai thuốc độc, cực kì hung dữ!

Thảm Thiên Phong kéo hắn vào lòng, không nói gì hôn lên lần nữa.

Môi lưỡi kề nhau, Diệp Cẩn mở to mắt, mẹ nó, đây đây đây đây là làm cái gì?

Thảm Thiên Phong vòng tay qua vòng eo thon nhỏ, dịu dàng làm sâu hơn nụ hôn này.

“Ồ...”. Diệp Cẩn giấy dựa muốn chạy, lại càng bị ôm chặt hơn. Trị số vũ lực của hai người khác xa, sự thật chứng minh nếu Thảm Thiên Phong muốn làm gì, Diệp Cẩn chỉ có thể ngoan ngoãn chấp nhận, sức chiến đấu cơ bản là số âm.

Nụ hôn cực kì triền miên, đợi cho Thảm Thiên Phong buông ra thì Diệp Cẩn đã choáng váng, đầu gối cũng nhũn ra.

Đứa trẻ đang áp vào cửa lập tức nhắm mắt chạy về bàn đá, tiếp tục ngoan ngoãn đọc sách!

Vừa rồi ta chưa thấy gì cả!

“Cho ta một cơ hội nữa được không?”. Thảm Thiên Phong nắm tay Diệp Cẩn.

Được muội người! Diệp Cẩn giận dữ. “Người là cái đồ dâm tặc hèn hạ!”

Vừa dứt lời, Tần Thiệu Vũ và Thảm Thiên Lăng tay trong tay bước tới.

Diệp Cẩn: ...

Thảm Thiên Lăng giật mình nhìn đại tẩu hắn quần áo xộc xệch, đôi môi đỏ bầm, không khỏi nghĩ đến một số thứ không nên nghĩ!

“Khụ khụ”. Tần Thiệu Vũ ho khan. “Sư phụ đâu rồi?”

Thảm Thiên Phong và Diệp Cẩn đồng loạt chỉ một ngón tay.

“Đã quấy rầy, các người tiếp tục đi”. Tần Thiệu Vũ bình tĩnh kéo Thảm Thiên Phong rời khỏi.

“Tình huống gì thế này?”. Thảm Thiên Lăng nhỏ giọng tán dóc.

“Người thấy sao?”. Tần Thiệu Vũ hỏi lại.

“Chẳng lẽ đã thành đôi rồi ư?”. Thảm Thiên Lăng rất vui mừng.

“Sớm hay muộn mà thôi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Vốn là người có tình ta có ý, không được mới lạ”

“Cũng đúng”, Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Đợi giải quyết chuyện thân thể Thảm Thiên Phong rồi, không chừng chúng ta sẽ nhanh chóng được uống rượu mừng!”

Tần Thiệu Vũ cười cười, xoa đầu hắn không nói gì.

Chân nhân đang chưng cất rượu ở hậu viện, sau khi nghe nói tiểu Ngũ mất tích thì cũng hơi bất ngờ. Tuy bình thường không gặp nhiều, nhưng hắn có ấn tượng không tệ về thanh niên này.

“Ta và Lăng nhi sẽ cưới ngựa đến trấn Lạc Bình, lần này là đến từ biệt sư phụ”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Đi đường cẩn thận”. Chân nhân nói. “Nếu có gì cần, bất cứ lúc nào cũng có thể phái người tới tìm ta”

“Đa tạ sư phụ”. Thảm Thiên Lăng lưu luyến.

“Tiểu Diệp và Thiên Phong thì sao?”. Chân nhân hỏi.

Vừa dứt lời, Thảm Thiên Phong đã lao vào sân.

“Người đứng lại cho lão tử!”. Diệp Cẩn đầy khí phách đuổi theo hấn.

Chân nhân: ...

Tần Thiếu Vũ: ...

Thảm Thiên Lăng: ...

Diệp Cẩn chạy vào mới phát hiện trong sân đầy người, vì vậy hơi xấu hổ.

Thảm Thiên Phong bình tĩnh vuốt cằm.

“Bọn ta cáo từ trước”. Tần Thiếu Vũ từ biệt hai người. “Tiểu Ngũ mất tích, ta và Lăng nhi phải lập tức đến trấn Lạc Bình tìm hấn”

“Tiểu Ngũ mất tích ư?”. Diệp Cẩn và Thảm Thiên Phong nghe vậy cũng giật mình.

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu, nhìn Diệp Cẩn nói. “Đợi tìm được tiểu Ngũ rồi, chúng ta mới đi Nam Hải”

“Ta đi chung với các ngươi”. Diệp Cẩn rất dứt khoát. Thứ nhất hấn lo lắng cho tiểu Ngũ, thứ hai cũng tránh cho bị cưỡng hôn vô cớ!

Đánh không lại, môi sưng lên quả thật khó có thể nhịn được!

“Ta...”

“Người câm miệng!”. Thảm Thiên Phong vừa mở miệng thì Diệp Cẩn đã dùng ánh mắt “Dám nói lão tử sẽ chết cho người xem” nhìn hấn!

Thảm đại hiệp không thể làm gì khác hơn ngoài im miệng.

“Cũng tốt”. Chân nhân gật đầu. “Tiểu Diệp đi theo đi, đứa trẻ tạm thời ở lại Phụng Hoàng sơn, Thiên Phong cũng ở lại, ta có chuyện muốn nói với ngươi”

“... Vâng”. Thảm Thiên Phong nhìn Diệp Cẩn, kết quả thu được một cái nhìn khinh bỉ.

“Cho ta một ít thời gian, ta sẽ nhanh chóng thu dọn xong”. Diệp Cẩn xoay người chạy về.

Thảm Thiên Phong cũng vội vàng đi theo.

Thảm Thiên Lăng thầm lau mồ hôi, sao lại có cảm giác đại ca lại sắp bị đánh ột trận.

Cực kì đáng thương.

Đứa trẻ đang nằm sắp trên bàn đọc sách, sau khi Diệp Cẩn vào sân nhìn thấy thì có chút không nỡ, ôm hấn lắc lắc.

Thảm Hàm cười khanh khách, mắt sáng long lanh.

“Ta phải đi rồi”. Diệp Cẩn chột chột khuôn mặt hấn, thở dài nói. “Sau này không thể dạy ngươi học bài rồi”

“Đi?”. Đứa trẻ hơi sững sốt. “Chờng nào?”

“Ngay bây giờ”. Diệp Cẩn sửa sang lại tóc cho hấn. “Có một người bạn xảy ra chuyện, ta phải đi cứu hấn”

“Vâng”. Đứa trẻ rất hiểu chuyện, ôm cổ Diệp Cẩn. “Ta sẽ nghe lời”

Diệp Cẩn cười cười. “Đừng buồn, lần này cứu người nên không thể mang ngươi theo, đợi giải quyết xong rồi, nếu chân nhân đồng ý ta sẽ mang ngươi về Quỳnh Hoa cốc”

“Thật sao?”. Đứa trẻ vui mừng.

“Đương nhiên là thật”. Diệp Cẩn đặt hần xuống đất, nhìn ra cửa. “Về phần sư phụ, chúng ta không đón nhận hần là được”

Thẩm Thiên Phong đứng ở cửa, vào không được mà lui ra cũng không xong.

Diệp Cẩn kéo đứa trẻ vào nhà. “Giúp ta thu dọn đồ đạc”

Thẩm đại hiệp đau đầu, sau có thể có người nói một đằng nghĩ một nẻo như thế...

“Sư phụ”. Một lát sau, Thẩm Hàm chạy ra, đưa một cái chai cho Thẩm Thiên Phong. “Cha đưa cho người”

“Người gọi hần là gì?”. Thẩm Thiên Phong giật mình.

“Cha”. Khuôn mặt đứa trẻ hưng phấn đến đỏ bừng. “Cha nói nếu cha ta là một tên khốn kiếp, chúng ta cũng không cần hần, dù sao muốn có cha thì ở đâu cũng có!”

Nhận đồ đệ của mình làm con nuôi, cũng không tệ. Thẩm Thiên Phong nhìn cái chai trong tay. “Đây là gì?”

“Mật hoa hồng, dùng để giải độc, sau này có khi dùng tới”. Đứa trẻ nói. “Cha còn nói nếu người lấy đồ rồi thì mau đi đi, hần không muốn gặp người”

Thẩm Thiên Phong: ...

Thẩm Hàm xoay người nhảy vào phòng, làm hết chức trách của một người truyền lời.

Thẩm Thiên Phong cúi đầu nhìn cái chai màu trắng, đáy mắt có chút ý cười.

Nhiều năm trước mình vô tình nói muốn có, không ngờ hần vẫn nhớ đến bây giờ.

Buổi trưa, Diệp Cẩn theo Tần Thiệu Vũ và Thẩm Thiên Lăng ngồi trên lưng phượng hoàng xuống núi.

Thẩm Thiên Phong ôm đứa trẻ, đứng trên vách núi nhìn ba người đi xa, sau đó xoay người hỏi chân nhân. “Tiền bối giữ ta lại có chuyện gì?”

“Gấp cái gì”. Chân nhân chậm rãi trở về. “Trong lúc rảnh rồi, người ở đây chơi với đứa trẻ hai ngày đi”

Thẩm Thiên Phong bất đắc dĩ nhìn đứa trẻ trong lòng.

Thẩm Hàm bĩu môi, ai muốn chơi với người.

Chẳng thú vị chút nào, hơn nữa đôi khi còn hung dữ!

Cực kì nhớ cha!

Dưới chân núi, hai con ngựa đang nhàn nhã ăn cỏ, một con đương nhiên là Đạp Tuyết Bạch của Tần Thiệu Vũ, còn một con cao to đen thẫm, bốn vó có màu xanh thẫm mờ mờ, là Lục Thông Ngọc của Thẩm Thiên Phong.

So ra thì con lừa thấp bé bên cạnh nhìn có vẻ ngu xuẩn, đang ngốc nghếch nhe răng lắc lắc đuôi.

Diệp Cẩn: ...

Sớm biết vậy sẽ không mua nó, lúc trước chỉ nghĩ thỉnh thoảng xuống núi có gì đó cười thay cho đi bộ thôi, hôm nay nhìn cực kì mất mặt.

“Người cưỡi ngựa của đại ca đi”. Thẩm Thiên Lăng đưa dây cương cho Diệp Cẩn.

“Không cần”. Diệp Cẩn cự tuyệt. “Các người đi trước, ta lên trên trấn mua một con ngựa”

Tần Thiệu Vũ huýt sáo một tiếng, mấy con phượng hoàng lập tức đáp xuống, quắp con lừa bay lên.

Con lừa đen bị dọa hồn vía lên mây, ngao ngao kêu thảm thiết ở giữa không trung.

Một con phượng hoàng khác thấy phiền, vì vậy dùng móng vuốt đập nó ngất xỉu, bình tĩnh quắp lên núi.

“Được rồi, đại ca sẽ chăm sóc nó cho người”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Đi thôi”

Diệp Cẩn do dự. “Ta...”

“Hắn bỏ người nhiều năm như vậy, cười một con ngựa của hắn thì đã sao?”. Tần Thiệu Vũ ôn hoà chen vào. Nói cũng đúng! Diệp Cẩn quả nhiên bị chọc trúng điểm phần nộ, vì vậy hung hăng nhảy lên ngựa.

Lục Thông Ngọc quay đầu nhìn người bên trên, thấy không quen, vì vậy hít sâu một hơi chuẩn bị hắt Diệp Cẩn xuống, kết quả bị Thẩm Thiên Lăng đè lại đầu. “Nếu người dám quấy rối, có tin đại ca ta sẽ đập chết người không?”

Lục Thông Ngọc đương nhiên không hiểu Thẩm Thiên Lăng nói gì, có điều thứ nhất là hắn nhận ra Thẩm Thiên Lăng, thứ hai cũng xem như linh thú, nhìn ánh mắt có thể đoán được ý đồ, vì vậy ngoan ngoãn phì phì trong mũi, dùng đuôi ngựa quét quét Diệp Cẩn tỏ ra thân thiện.

“Đi thôi”. Tần Thiệu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy lên ngựa. “Xuất phát!”

Hai con tuần mã hí vang một tiếng, nhanh chóng chạy ra khỏi núi.

Nhờ vào ngựa tốt, vào ban đêm ba người đã đuổi kịp những người khác. Vì sốt ruột chạy đi, mọi người cũng không ở quán trọ mà tìm một chỗ khô ráo trong rừng, đốt lửa trại qua đêm.

Tần Thiệu Vũ đương nhiên không dám để Thẩm Thiên Lăng ngủ ngoài trời, sau khi phân phó vài câu thì dẫn hắn và Diệp Cẩn tiếp tục đi trước, giữa đêm khuya thì tới thành Mộ Vân.

Một chuỗi đèn lồng trước quán trọ lay động, Tần Thiệu Vũ cẩn thận ôm Thẩm Thiên Lăng xuống ngựa. “Có lạnh không?”

“Nóng muốn chết”. Thẩm tiểu thụ rất ai oán, dù là đầu thu cũng không cần lấy thảm lông quần ta lại chứ, quả thật nóng chết!

“Nóng so với lạnh vẫn tốt hơn”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hắn đẩy cửa ra. Tiểu nhị đang ngủ gật sau quầy, nghe được tiếng động thì dụi mắt cho tỉnh lại, ân cần hỏi. “Ba vị ở trọ sao?”

“Hai căn phòng hảo hạng”. Tần Thiệu Vũ nói.

Tiểu nhị lộ ra vẻ mặt khó xử. “Thật ngượng ngùng, phòng hảo hạng đã đầy khách rồi!”

124. Chương 122: Tần Cung Chủ Không Giống Như Lời Đồn!

“Không có phòng hảo hạng thì lấy phòng thường sạch sẽ cũng được”. Tần Thiệu Vũ nhượng bộ.

Tiểu nhị lắc đầu. “Phòng thường cũng không còn, trong quán trọ chỉ còn lại vài chỗ dư trong phòng tập thể mà thôi”

“Thôi đi”. Tần Thiệu Vũ ra ngoài. “Chúng ta đi chỗ khác”

“Đổi chỗ khác cũng không còn đâu”. Tiểu nhị gọi lại từ phía sau, hảo tâm nhắc nhở. “Gần đây trong thành có rất nhiều người ngoài tới, hầu như quán trọ nào cũng chật ních. Bây giờ trời tối lại càng khó tìm chỗ ở”

“Nơi đây tuy là con đường giao thông quan trọng nhưng cũng đã qua mùa buôn bán, sao lại đột nhiên có nhiều người tới như vậy? Gần đây thành Mộ Vân có sự kiện gì sao?”. Diệp Cẩn hơi nghi hoặc.

“Hoá ra các vị còn chưa biết”. Tiểu nhị cười ha ha. “Thành Mộ Vân không có sự kiện gì lớn, nhưng đây là con đường đi qua Hoan Thiên trại. Ngày 15 tháng này, Đỗ tiểu thư muốn tổ chức luận võ chọn rể”

“Đỗ Tranh?”. Tần Thiệu Vũ nghe vậy giật mình. “Nàng cần phải luận võ chọn rể ư?”

“Đương nhiên không cần”. Tiểu nhị gật đầu. “Nghe nói là đệ nhất mỹ nữ giang hồ, cũng không biết ai có phúc lấy được nàng về nhà”

“Người quen ư?”. Diệp Cẩn hỏi Tần Thiệu Vũ.

Tần cung chủ bình tĩnh lắc đầu. “Sao có thể, nghe cũng chưa từng nghe qua, ta chỉ thuận miệng đoán mò thôi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người còn có thể xạo hơn nữa không?

“Hiện tại đêm đã khuya, ra ngoài cũng chưa chắc tìm được chỗ ở”. Thái độ tiểu nhị rất chân thành. “Hay là các vị cứ ở đây một đêm đi, ngày mai nếu có khách rời khỏi, ta sẽ sắp xếp phòng hảo hạng cho ba vị”

Trong phòng hơi oi bức, Thẩm Thiên Lăng cởi mũ và áo choàng xuống cho thoáng khí một chút.

“Ồi trời ơi!”. Tiểu nhị đột nhiên kêu lên.

Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn. “Người bị sao vậy?”

“Người người người người người là Thẩm công tử?”. Tiểu nhị phấn khích đến mức lạc giọng!

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lại bị nhận ra.

“Quả thật là Thẩm công tử rồi”. Tiểu nhị trong nháy mắt nước mắt lưng tròng.

Thẩm Thiên Lăng ha ha cười gượng, sau đó kéo nhẹ tay áo nam nhân của hắn – Chúng ta mau đi thôi!

“Nếu sớm biết Thẩm công tử tới, hôm nay Nhị thiếu gia nhà ta chắc chắn sẽ không đến Hoan Thiên trại”. Tiểu nhị cực kì tiếc nuối. “Hắn rất ngưỡng mộ danh tiếng công tử, thậm chí còn mua vài tập tranh để dành”

“Cáo từ”. Trên đường gặp phải fan nào tàn, Thẩm tiểu thụ vội kéo tay nam nhân của hắn ra ngoài.

“Thẩm công tử xin dừng bước!”. Tiểu nhị vui vẻ từ trong quây chạy ra. “Đợi ta đi bẩm báo Đại thiếu gia một tiếng, nhất định có thể chuẩn bị phòng hảo hạng cho ba vị”

“Vừa rồi mới nói là đầy khách mà”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói. “Sao bây giờ lại có phòng?”

“Các hạ là Tần cung chủ ư?”. Tiểu nhị dè dặt hỏi.

Tần Thiếu Vũ kiêu ngạo gật đầu.

Tiểu nhị tức khắc cảm giác ngày hôm nay của mình thật đáng giá, không những được gặp Thẩm công tử mà còn được gặp người nhà Thẩm công tử. Vì vậy hắn hưng phấn nói. “Quả thật là đầy khách rồi, nhưng trên lầu còn hai phòng trống, vốn là chỗ ở của thiếu gia, không để cho người ngoài. Nhưng nếu là ba vị muốn ở, tất nhiên không thành vấn đề”

“Hắt xì!”. Thẩm Thiên Lăng bất chợt hắt hơi một cái.

“Ta đi chuẩn bị phòng hảo hạng cho công tử!”. Tiểu nhị xoay người chạy như bay. Trời đêm nhiều sương, không thể để Thẩm công tử sinh bệnh!

Diệp Cẩn cũng đưa một chai thuốc nhỏ cho Thẩm Thiên Lăng, dặn hắn sau khi về phòng thì uống vào, tránh cho cảm lạnh mà phát tác Hàn độc.

Sức mạnh của fan nào tàn rất to lớn, vì vậy không lâu sau ba người đã tiến vào phòng hảo hạng. Mà tiểu nhị sau khi đưa nước tắm và nước trà xong còn loay hoay không nổi rời đi, cực kì muốn nhìn Thẩm công tử lâu hơn một chút. Cuối cùng hắn bị Tần Thiếu Vũ lạnh lùng ném ra cửa.

“Mệt quá”. Thẩm Thiên Lăng nằm trên giường, không muốn nhúc nhích.

Tần Thiếu Vũ cởi quần áo cho hắn, ôm hắn bỏ vào thùng nước tắm. “Tắm đi khí lạnh rồi ngủ”

“Đồ Tranh mà tiểu nhị vừa nói đến là ai?”. Thẩm Thiên Lăng nằm sấp ở thành thùng mà hỏi.

Tần Thiếu Vũ nhanh trí nói. “Không rõ lắm, ngoại trừ phu nhân, ta không có hứng thú với bất cứ mỹ nhân nào khác trong thiên hạ”

Câu trả lời này cực kì tuyệt vời, cực kì lưu loát, tất nhiên xứng đáng được LIKE một cái!

“Thôi đi”. Thắm Thiên Lăng dở khóc dở cười. “Nói mau”

“Đỗ Tranh là ca cơ nổi tiếng trên sông Tần Hoài”. Tần Thiệu Vũ bóp vai cho hắn. “Sau đó không biết có duyên thế nào mà được Lý trại chủ nhận làm nghĩa nữ, mang về Hoan Thiên trại. Ta chỉ biết có bấy nhiêu”

“Vậy người có từng thấy nàng chưa, dáng dấp ra sao?”. Thắm Thiên Lăng hơi tò mò. Giang hồ đệ nhất mỹ nữ nha, nếu không phải khuynh quốc khuynh thành thì cũng rất đẹp!

Tần Thiệu Vũ suy nghĩ một chút rồi làm ra mặt quỷ. “Đại khái là thế này”

Thắm Thiên Lăng cười ra tiếng.

“Nói chung bảo đảm không đẹp bằng Lăng nhi của ta”. Tần Thiệu Vũ cầm một cái khăn lớn ôm Thắm Thiên Lăng lên giường, lại rót cho hắn một chén nước ấm. “Uống thuốc đi, đừng để cảm lạnh”

“Đáng”. Thắm Thiên Lăng nuốt thuốc vào, khuôn mặt nhăn nhó.

“Đáng vậy sao?”. Tần Thiệu Vũ cúi đầu hôn môi hắn một chút, sau đó nói. “Đúng là đáng, ngày mai ta sẽ đánh Diệp Cẩn cho người”

Thắm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp người như vậy có phải hơi tàn bạo rồi không?

“Ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ chui vào chăn, đưa tay ôm Thắm Thiên Lăng vào lòng. “Ngày mai ám vệ sẽ tới từ sớm, chúng ta còn phải chạy đi”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng ôm eo Tần Thiệu Vũ, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tần Thiệu Vũ phát tay thối tắt đèn, nhẹ nhàng vỗ lưng Thắm Thiên Lăng. Hành trình ngày đêm mệt nhọc, Thắm Thiên Lăng rất nhanh đã hôn沉沉 đều đặn. Tần Thiệu Vũ cúi đầu hôn lên má hắn, đáy mắt không nhìn được dâng lên ý cười.

Ngủ đến nửa đêm, sát vách đột nhiên truyền tới tiếng người cãi nhau. Tuy âm thanh rất nhỏ nhưng Tần Thiệu Vũ vẫn cảnh giác tỉnh lại.

Thắm Thiên Lăng vùi trong ngực hắn, ngủ vù vù say sưa, áo lót trượt xuống vai, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn.

Ngủ mà còn hấp dẫn như vậy, tay Tần Thiệu Vũ bắt đầu không yên mà luồn vào chăn bóp bóp bụng hắn.

Thắm Thiên Lăng theo bản năng né tránh một chút, hừ hừ như heo con.

Tần Thiệu Vũ chủ được một tắc lại tiến một thước, thuận tay lướt xuống. Sắp mò tới được cái mông thì sát vách truyền tới tiếng kim loại va chạm cực nhỏ.

Người tập võ vừa nghe thì đã biết đây là âm thanh rút đao khỏi vỏ.

Tần Thiệu Vũ tức khắc nhướn mày, nửa đêm canh ba cãi nhau rồi rút đao, tám chín phần là gây rối.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát, tiếng động ngày càng lớn. Có tiếng cãi nhau, đánh nhau, còn có tiếng bình hoa đập xuống đất. Thắm Thiên Lăng bị đánh thức, mơ màng dụi mắt. “Sao vậy?”

“Có người náo loạn”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn vào lòng. “Đừng để ý”

“Chưa tỉnh ngủ nữa”. Thắm Thiên Lăng nhỏ giọng phàn nàn.

Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ sau lưng hắn. “Sớm biết thì hồi nãy đã ra giết sạch sẽ”

Thắm Thiên Lăng: ...

“Ôi chao khách quan đừng nóng!”. Hành lang truyền tới tiếng tiểu nhị run lấy bẫy. “Trong quán còn có những vị khách khác”

“Lão tử mặc kệ trong quán của người có ai!”. Nam tử sát vách đá văng cửa phòng, xách đao đứng ngoài hành lang mạnh miệng. “Ai có ý kiến thì kêu hắn tới tìm lão tử!”

Nhìn lưỡi đao sáng loáng, tiểu nhị sợ muốn tè ra quần, xoay người chạy xuống lầu, cũng không dám lăm miệng nữa.

Người trong giang hồ thật đáng sợ!

Nam tử rõ ràng hài lòng, xoay người định về phòng đánh tiếp thì cửa phòng sát vách bị mở ra, Tần Thiếu Vũ lạnh lùng bước tới.

“Ồ, có người muốn quản chuyện của ta sao?”. Nam nhân mang đao ra oai, ngón tay chỉ vào phòng. “Vừa rồi có người không nghe lời lão tử, hiện tại đang nằm dưới đất”

“Người tên gì?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói.

“Ái chà”. Nam tử lắc lư bước tới. “Ồ đâu ra một tên trẻ tuổi, vừa nhìn đã biết không rành sự đời, không biết... a!”

“Một quyền này là cho người một bài học vì làm ồn phụ nhân ta nghỉ ngơi”. Tần Thiếu Vũ vẻ mặt vô cảm.

Nam tử bùm mặt lặn lộn trên đất kêu oa oa, cảm thấy nửa bên mặt đều đã nứt ra!

Cực kì đau!

“Hắn không sao chứ?”. Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống giường đi tới, hơi lo lắng nhìn người trên đất.

“Ta ra tay có chừng mực”. Tần Thiếu Vũ kéo áo lại cho Thẩm Thiên Lăng. “Ngoan, mau về giường nghỉ ngơi, đừng để cảm lạnh”

“Nhưng hắn kêu cứ như heo bị chọc tiết ấy, hay là...”

Vừa dứt lời, Tần Thiếu Vũ lại đập một cước. Nam nhân suýt chút nữa tắt thở, ôm ngực ho khan, nhưng không kêu ra tiếng nữa.

“Vậy là được rồi”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thật ra ta muốn nói hay là cho hắn ít thuốc chữa thương, không phải bảo người đánh hắn tiếp!

“Người, khụ khụ, đến tốt cùng là ai?”. Nam nhân rưng rưng rất thê thảm.

“Ngay cả người nào cũng không biết mà dám nói năng ngông nghênh”. Diệp Cẩn mở cửa chập lười. “Đáng bị đập chết”

“Diệp cốc chủ?!”. Nam tử làm ra vẻ mặt vui sướng.

“Các người quen nhau ư?”. Thẩm Thiên Lăng hơi bất ngờ.

“Ba năm trước hắn bị ong vò vẽ chích nửa sống nửa chết, ta tiện tay chữa khỏi”. Diệp Cẩn nói. “Ba năm không gặp, xem ra chẳng chút nào tiến bộ”

“Diệp cốc chủ vẫn nhớ kĩ ta”. Nam tử được thương mà sợ.

“Người ngốc như vậy, muốn không nhớ cũng khó”. Lời Diệp Cẩn cực kì ác độc.

Nam tử lập tức lộ ra ánh mắt uỷ khuất của một cô vợ nhỏ.

“Nếu đã quen biết thì hai vị từ từ ôn chuyện đi nhé”. Tần Thiếu Vũ dắt Thẩm Thiên Lăng vào phòng. “Chúng ta nghỉ ngơi trước”

“Nếu sớm biết đại hiệp là bạn của Diệp cốc chủ, ta nhất định sẽ cư xử lễ độ!”. Nam tử ra sức giải thích.

Sau đó hắn bị cánh cửa đập trúng mũi.

“Từ bây giờ hãy câm miệng đi”. Diệp Cẩn ngồi xổm xuống ném cho hắn một chai thuốc trị thương. “Nếu không không chỉ có hắn muốn đánh người, ta cũng muốn độc chết người”

Nam tử dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn Diệp Cẩn – không thể nói chuyện thật sao?

Diệp Cẩn móc ra một chai Hạc Đỉnh Hồng quơ quơ.

Nam tử lập tức hoảng sợ bịt miệng lại – ta đảm bảo sẽ không lên tiếng!

Diệp cốc chủ rất hài lòng, đứng dậy về phòng, để lại nam tử sống không bằng chết ở hành lang. Có miệng không thể nói đúng là cực hình trên đời!

Toàn thân đều muốn sụp đổ.

Tuy có vài việc xen giữa, nhưng sáng hôm sau Thảm Thiên Lăng tỉnh dậy rất sớm, theo thói quen ôm lấy người bên cạnh cọ cọ.

“Còn sớm lắm, ám vệ vẫn chưa tới”. Tần Thiếu Vũ đắp chăn cho hắn. “Ngoan, ngủ tiếp đi”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng lười biếng vùi vào ngực hắn. “Không muốn nhúc nhích”

Tần Thiếu Vũ bật cười, cúi đầu dịu dàng hôn nhẹ hắn. “Thảm tiểu trư”

Giây phút yêu đương giữa tình nhân với nhau thật ngọt ngào! Lúc Thảm Thiên Lăng ôm cổ Tần Thiếu Vũ, định ngửa đầu triển miên hôn nụ hôn chào buổi sáng thì Tần Thiếu Vũ đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Sao vậy?”. Thảm tiểu thụ hơi sững sốt.

Tần Thiếu Vũ lấy cái chén tối hôm qua Thảm Thiên Lăng uống bên đầu giường, vung tay ném ra ngoài.

“A!”. Ngoài hành lang truyền tới tiếng kêu đau.

“Người hôm qua hả?”. Thảm Thiên Lăng cau mày.

“Đúng là muốn chết mà”. Tâm trạng Tần Thiếu Vũ cực kì không tốt, xoay người xuống giường đá văng cửa.

Nam tử ôm ngực đứng cách đó không xa, đáy mắt tràn ngập hào quang nóng bỏng. “Ta nghĩ suốt cả đêm rồi, các hạ chẳng lẽ là Tần cung chủ?”

Tần Thiếu Vũ ngoắc ngoắc ngón tay với hắn.

Nam tử lập tức phản kích chạy tới.

Tần Thiếu Vũ ra tay nhanh như gió, vì vậy nam tử lần thứ hai thê thảm ngã xuống đất Knock-out.

“Nếu không nể mặt người quen biết Diệp Cẩn, ta đã sớm làm thịt người”. Tần Thiếu Vũ thu lại nắm đấm.

“Ta luôn ngưỡng mộ cung chủ”. Nam tử đôi mắt rưng rưng, vừa hạnh phúc vừa đau đớn.

Tần Thiếu Vũ xoay người trở về.

“Sư phụ!”. Nam tử thốt ra lời giật gân.

Sắc mặt Tần Thiếu Vũ tái xanh.

“Xin sư phụ thu ta làm đồ đệ!”. Trong mắt nam tử loé ra mong đợi như một thiếu nữ!

Thảm Thiên Lăng đứng trong phòng, toàn thân nổi da gà.

“Sư nương!”. Nam tử vô cùng nhiệt tình.

Thảm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ không nhận được nữa, bay lên một cước đá nam tử văng tới cuối hành lang, sau đó đến phòng sát vách lôi Diệp Cẩn khỏi giường.

“Làm gì vậy?”. Diệp cốc chủ bức bối vì bị đánh thức, ôm lấy chăn, vẻ mặt dữ tợn. “Muốn chết à!”

“Người tối hôm qua nói hắn ngưỡng mộ người đã lâu, còn nói người từng liều mình vì hắn giải độc”. Tần Thiếu Vũ làm ra vẻ mặt giật mình. “Thiên Phong có biết việc này hay không?”

“Cái gì?”. Diệp Cẩn trợn to hai mắt.

“Không ngờ khẩu vị của người nặng như vậy”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai Diệp Cẩn. “Thật khiến ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa”

“Mẹ nó, chán sống à!”. Diệp Cẩn quả thật bị chọc giận đến xù lông, hùng hổ mặc quần áo, sau đó hùng hổ xông ra ngoài.

“Diệp cốc chủ!”. Nam tử nhiệt tình chào Diệp Cẩn.

Một giây sau, hắn bị Diệp Cẩn đè xuống đất đập ột trận.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, những vị khách còn lại không ngừng than thở, hôm qua đánh nhau hôm nay cũng đánh nhau, còn có thể để cho người khác sống hay không!

Tần cung chủ bình tĩnh về phòng, kêu nước ấm cho Béo Béo nhà mình rửa mặt, sau đó nắm tay nhau xuống lầu ăn sáng.

Vì còn sớm nên nhà ăn không có bao nhiêu người. Tiểu nhị ân cần bưng lên cháo và các loại bánh đủ màu, quan sát sắc mặt hai người định tìm cơ hội xin chữ kí. Nửa đời sau chỉ nhờ vào cái này để sống biết không!

“Mẹ nó, đúng là tức chết!”. Một lát sau, Diệp Cẩn xuống lầu, ngồi đối diện hai người uống trà.

“Sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Đầu óc bệnh hoạn, không cần để ý đến hắn”. Diệp Cẩn ăn Quy Linh Cao.

“Rốt cuộc là ai vậy?”. Thẩm Thiên Lăng hơi ngạc nhiên, đưa cho Diệp Cẩn một chén cháo rau xanh.

“Hắn gọi là Tiễn Tam, ta với hắn chỉ là bè nước gặp nhau thôi”. Diệp Cẩn nói. “Ba năm trước ta từng đến trấn Lạc Bình một lần, lúc đó hắn bị sư huynh đệ lừa đi chọc tổ ong vò vẽ nên trúng độc ngã ở ven đường bất tỉnh. Ta thấy hắn đáng thương nên tiện tay cứu hắn”

Thẩm Thiên Lăng nói thật. “Ta thấy hắn hơi ngu xuẩn”

“Đâu chỉ có ngu xuẩn”. Diệp Cẩn nói. “Ba ngày ta cứu hắn, nghe hắn kể rất nhiều chuyện giữa sư huynh đệ. Những người đó cơ bản là chọc hắn, nhưng hắn không hề phát hiện mà còn nghĩ mình là thiên hạ đệ nhất”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Môn phái nào?”. Tần Thiếu Vũ thuận miệng hỏi.

“Hoan Thiên trại”. Diệp Cẩn nói. “Có điều hắn nói tháng trước đã bị trục xuất khỏi sư môn rồi”

“Cũng nằm trong dự liệu”. Tần Thiếu Vũ lựa ra sườn non cho Thẩm Thiên Lăng. “Hắn không bị đuổi thì ta mới hoài nghi đầu của Lý Thiết Thủ có vấn đề”

Lúc ba người đang nói chuyện, nam tử mang quần mắt xanh tím đi xuống lầu, rón rén ngồi ở bàn đối diện, tiếp tục dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn sang!

Không lâu sau, một nam tử nhu nhược từ trên lầu bước xuống, buồn bực im lặng ngồi đối diện Tiễn Tam, trên mặt cũng đầy vết xanh tím.

“Là người cãi nhau tới qua với hắn sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Tám chín phần là vậy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhìn cước bộ và thân hình thì thấy võ công bọn họ xấp xỉ nhau, nếu đánh nhau cũng không lạ”

“Cung chủ”. Âm vệ từ ngoài cửa bước vào, quần áo cùng màu nét mặt kiên nghị, nhìn cực kì khí phách.

Ánh mắt Tiễn Tam lập tức phát sáng. Không hổ là người của Truy Ảnh cung, vừa nhìn đã thấy cao cấp hơn Hoan Thiên trại rất nhiều!

“Ngồi đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ăn cái gì trước đi”

“Chíp!”. Cục Bông ngồi trong lòng âm vệ, xoè cánh ra với Thẩm Thiên Lăng, cực kì MOE!

Thẩm Thiên Lăng ôm nó qua, tiện tay dứt một miếng sườn.

Vì vậy ánh mắt Tiễn Tam càng kích động, đây chính là phượng hoàng trong lời đồn!

“Cung chủ”. Thấy trong góc phòng khác lạ, ám vệ nhìn Tần Thiệu Vũ thăm hỏi.

“Đừng để ý, đầu óc có vấn đề”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ăn đi”

Vì vậy ám vệ đồng loạt sực tỉnh, chắc là fan của phu nhân.

Thật khiến người ta đau đầu.

Sợ lát nữa nhiều người lại xảy ra chuyện, sau khi ăn sáng xong, Tần Thiệu Vũ dặn mọi người cứ tiếp tục đi trước. Tiểu nhị vẫn chưa tìm được cơ hội xin chữ kí Thẩm Thiên Lăng, vì vậy trong mắt đầy tiếc nuối, không biết cơ hội thế này còn có lần sau hay không!

“Đừng ăn nữa”. Thấy Tần Thiệu Vũ ra ngoài, Tiễn Tam cầm mấy cái bánh bao trên bàn, kéo nam tử nhu nhược cùng bàn đứng dậy.

“Làm gì vậy?”. Nam tử bị hấn lão đảo lồi đi, khó hiểu hỏi.

“Đương nhiên là đi theo Tần cung chủ”. Tiễn Tam nói. “Người và ta bị trục xuất sư môn, nếu còn muốn cưới tiểu thư thì phải tìm chỗ dựa!”

Nam tử bất đắc dĩ. “Tần cung chủ sao lại để ý chuyện vặt của chúng ta”

“Cưới vợ sao lại coi là chuyện vặt, rõ ràng là chuyện lớn nhất trên đời!”. Tiễn Tam vội thu dọn hành lí, kéo nam tử đuổi theo.

“Đây là chuyện của ta, người để ta tự giải quyết được không?”. Nam tử đau đầu.

“Nếu người không bênh vực ta thì cũng không bị trục xuất khỏi sư môn”. Tiễn Tam nói. “Coi như là trả ơn, ta phải giúp người chuyện này!”

“Dù ta không bênh vực người, dù ta không bị trục xuất khỏi sư môn, trại chủ cũng sẽ không gả tiểu thư cho ta”. Nam tử nói. “Trục xuất sư môn chỉ là mượn cớ, người chỉ đứng lúc dính vào mà thôi”

“Vậy người càng phải cưới tiểu thư!”. Tiễn Tam rất bướng bỉnh. “Đừng nói nhảm nữa, nếu không lão tử sẽ đánh người giống tối hôm qua”

Nam tử thầm thở dài, sao lại có người nhiều chuyện vậy chứ.

“Cung chủ”. Ám vệ giục ngựa chạy tới nói. “Hai người ở quán trọ sáng nay vẫn đang theo chúng ta, có cần thuộc hạ đuổi hấn đi không?”

Tần Thiệu Vũ bình tĩnh nhìn Diệp Cẩn. “Người xem, nợ phong lưu của người đó”

Ám vệ nghe vậy đồng loạt hít một hơi khí lạnh. Nợ phong lưu ư, Diệp cốc chủ khẩu vị thật nặng! Nam tử nhu nhược mặc áo vải thô kia nhìn còn hơi vừa mắt, nhưng nam tử cường tráng mặt đen bên cạnh rõ ràng là thần giữ cửa! Bộ dạng này cũng có thể gây ra nợ phong lưu ư, thật dọa người!

Diệp Cẩn: ...

Thẩm Thiên Lăng hết nói nổi nhìn nam nhân của hấn. Người đừng gạt Diệp đại ca nữa, đúng là sở thích biến thái, coi chừng đại ca ta biết được sẽ đánh người!

“Theo thì cứ theo đi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đối phương si tình điên cuồng, dù chúng ta không thể giúp người thành đôi, cũng không nên dùng gậy đánh uyên ương”

“Chíp!”. Cục Bông cũng nghiêm túc gật đầu.

Diệp Cẩn tức muốn xỉu, vì vậy quay đầu ngựa trở lại, nổi giận dùng đuôi hướng về phía sau.

“Sẽ không có chuyện gì chứ?”. Thẩm Thiên Lăng hơi lo lắng.

“Đương nhiên không”. Tần Thiệu Vũ ôm chặt hấn. “Diệp Cẩn làm việc chừng mực hơn chúng ta”

Ám vệ thầm phản bác những lời này. Có chừng mực mà đã gây nợ phong lưu thế này, nếu không chừng mực thì còn tới mức nào nữa.

Quả thật không tưởng tượng nổi!

Một lát sau, Diệp Cẩn dẫn nam tử nhu nhược trở về, Tiễn Tam thở hồng hộc chạy theo sau, rõ ràng một sắp tắt thở.

Tần Thiệu Vũ hơi bất ngờ, sao còn dẫn người về?

“Hắn có chuyện muốn nói với ngươi”. Diệp Cẩn nói.

Ám vệ lập tức giật mình trợn mắt. Lẽ nào cung chủ nhà ta cũng có nợ phong lưu?

Nam tử nhu nhược nhìn Diệp Cẩn rồi lại nhìn Tần Thiệu Vũ, ánh mắt hơi hoang mang. “Ta không có gì muốn nói cả”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đây là tình huống gì?

“Ngươi tên gì?”. Diệp Cẩn hỏi.

Nam tử nói. “Tạ Văn Hàn”

“Hắn vốn là đệ tử của Lý Thiết Thủ, là tiên sinh dạy học ở Hoan Thiên trại”. Diệp Cẩn nói. “Tháng trước vừa bị trục xuất sư môn với Tiễn Tam”

Tạ Văn Hàn trên mặt lộ ra lúng túng.

“Lý do?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Diệp Cẩn còn chưa mở miệng, Tiễn Tam đã giành nói. “Vì hắn và tiểu thư nhà ta yêu nhau”

“Tiểu thư nhà ngươi, Đỗ Tranh ư?”. Tần Thiệu Vũ bất ngờ.

Tạ Văn Hàn đỏ mặt, oán trách trừng Tiễn Tam. “Nhiều chuyện!”

“Ta không nhiều chuyện thì tháng này tiểu thư sẽ bị gả cho người khác!”. Tiễn Tam chỉ tiếc rên sát không thành thếp. “Lẽ nào ngươi định nhẫn nhịn ư?”

Tạ Văn Hàn trầm mặc.

“Nói rõ xem xảy ra chuyện gì”. Tần Thiệu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng cũng hơi ngạc nhiên. “Nếu các ngươi yêu nhau, đương nhiên phải đến với nhau”

“Đúng vậy, ngươi nói mau”. Tiễn Tam giục. “Sư phụ và sư nương ta đang hỏi ngươi đó”

Ám vệ: ...

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cục Bông: ...

“Nói thêm một câu ta là sư phụ ngươi nữa, ta sẽ làm thịt ngươi”. Tần Thiệu Vũ lạnh lùng nói.

Tiến Tam thận trọng. “Vậy sư nương thì sao?”

Vừa dứt lời, Tần Thiệu Vũ đã rút kiếm ra khỏi vỏ, quét tới đầu hắn.

Tiến Tam lập tức hồn phi phách tán, chỉ thấy bên tai mát lạnh, đầu gối mềm nhũn, suýt nữa tè ra quần.

Vài sợi tóc rơi xuống đất, một hồi lâu Tiễn Tam mới hoàn hồn.

“Có nghe thấy những gì ta vừa nói không?”. Tần Thiệu Vũ lạnh lùng.

Tiến Tam lệ rơi đầy mặt, điên cuồng gật đầu.

Tần cung chủ trong lời đồn rõ ràng ôn hoà lương thiện, sao người trước mặt lại tàn bạo như vậy.

Quả thật hù chết người!

125. Chương 123: Phu Nhân Nhà Ta Cực Kỳ Được Hoan Nghênh

“Văn Hàn vốn là sư huynh của ta, rất hay giúp đỡ ta ở Hoan Thiên trại”. Vì Tần cung chủ thật sự rất hung dữ nên Tiễn Tam rất nghiêm túc cân nhắc từ ngữ để tránh cho sơ ý bị đánh. “Hắn đã ước hẹn trọn đời với tiểu thư từ lâu, nhưng sư phụ không thích Văn Hàn, không những hay làm khó dễ mà tháng trước còn tìm có dút khoát đuổi bọn ta đi”

“Người là người trong lòng của Đỗ Tranh sao?”. Tần Thiếu Vũ quan sát nam tử nhu nhược từ trên xuống dưới, trong lòng hơi kinh ngạc. Thật ra nhiều năm trước hắn từng gặp Đỗ Tranh một lần, cũng có quen biết. Khi đó nàng từng là đệ nhất mỹ nhân trên sông Tần Hoài, có rất nhiều vương tôn công tử dùng vạn lượng vàng muốn gặp mà không được. Ai ngờ vài năm sau, nàng lại cam tâm tình nguyện ở bên một nam tử bình thường như vậy.

Tạ Văn Hàn hơi xấu hổ. “Cung chủ chê cười rồi”

“Người thấy chuyện này thế nào?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Đừng nói là người muốn nhúng tay vào làm mối nha”. Tần Thiếu Vũ cau mày. “Tung tích của tiểu Ngũ không rõ, hàn độc của Lăng nhi chưa giải, ta không có tâm trạng quản chuyện này”

“Không phải ta muốn nhúng tay”. Diệp Cẩn hỏi Tiễn Tam. “Vừa rồi người nói, Lý Thiết Thủ muốn gả Đỗ Tranh cho ai?”

“Miêu Cương vương”. Tiễn Tam vội nói. “Ta từng nghe lén bọn hắn nói chuyện, luận võ chọn rể lần này chỉ là ngụy trang, người thắng cuối cùng nhất định là Miêu Cương vương”

“Lý Thiết Thủ muốn gả Đỗ Tranh cho Đoạn Bạch Nguyệt ư?”. Tần Thiếu Vũ nghe vậy giật mình. “Miêu Cương nằm sâu trong Tây Nam, cách kinh thành ngàn dặm, tập quán người dân cũng khác hẳn, vì vậy nằm ngoài tầm với của triều đình, nhiều lần phái binh nhưng thất bại quay về. Mà Miêu Cương vương Đoạn Bạch Nguyệt nổi danh thủ đoạn ác độc, quỷ kế đa đoan, một tay nắm quân đội, không khác gì cây gai trong mắt triều đình, sớm muộn cũng sẽ nghĩ biện pháp nhổ ra. Các môn phái giang hồ đương nhiên tránh còn không kịp, đỡ phải dính vào rắc rối, sao Hoan Thiên trại lại tìm trăm phương ngàn kế muốn kết thân chứ?”

“Nếu vậy thì việc tiểu Ngũ mất tích cũng có liên quan”. Diệp Cẩn nói. “Dù sao cũng sắp bắt đầu luận võ chọn rể, Đoạn Bạch Nguyệt tất nhiên sẽ đến Hoan Thiên trại, mà trấn Lạc Bình chỉ cách Hoan Thiên trại có nửa ngày lộ trình mà thôi”

“Vậy thì có liên quan gì tới tiểu Ngũ?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

“Có nhớ ta từng nói với người tiểu Ngũ là người Miêu Cương không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Ta còn nhớ cách ăn mặt lần trước của hắn”. Giống như thuyền trưởng Jack vậy.

“Nói chính xác thì hắn là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Đoạn Nguyệt Bạch”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều huynh đệ xích mích nên không về mà thôi”

“Thật ư?”. Thẩm Thiên Lăng bất ngờ. Lại còn có chuyện này nữa!

“Vậy giờ phải làm sao?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Trấn Lạc Bình và Hoan Thiên trại cùng đường, ven đường thử hỏi xem là tình huống gì”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hết thấy đều hành động tùy theo hoàn cảnh”

Ám vệ gật đầu nhận lệnh, Tiễn Tam sốt ruột đứng dưới đất. “Vậy còn bọn ta thì sao?”

“Muốn đi theo cũng được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều phải dịch dung trước, đỡ gặp phải phiền phức”

Đương nhiên có thể! Dịch dung hoàn toàn không thành vấn đề biết không! Tiễn Tam phấn khởi đến mức gần như rơi lệ, rốt cuộc cũng có thể đồng hành với sư phụ và sư nương, cảm giác này cực kỳ tuyệt vời!

“Đa tạ Tần cung chủ”. Tạ Văn Hàn cũng không ngờ Tần Thiếu Vũ dễ dàng đồng ý như vậy, nhất thời có chút vui sướng ngoài ý muốn.

“Thật không ngờ sớm như vậy mà người có thể thành thân với tiểu thư rồi!”. Tiễn Tam nước mắt lưng tròng nắm tay Tạ Văn Hàn. “Thật tốt quá”

Tạ Văn Hàn: ...

“Thừa dịp trời chưa nắng, mọi người tăng tốc độ đi thôi!”. Tần Thiếu Vũ ra lệnh. “Chúng ta phải tới trấn Lạc Bình trong thời gian ngắn nhất!”

“Vâng!”. Âm vệ đồng loạt đáp lại, giục ngựa vội vã đi về phía trước, thuận tiện xách Tiễn Tam và Tạ Văn Hàn bên đường lên.

Lục Thông Ngọc là chiến mã tốt nhất, tính nết háo thắng, lúc này thấy mình bị ngựa khác vượt lên trước, không đợi Diệp Cẩn mở miệng đã tung vó đuổi theo. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng, cúi đầu hỏi. “Nếu chạy thì có chịu nổi không?”

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Lăng cười cười với Tần Thiếu Vũ. “Yên tâm đi, ta không sao”

“Chíp”. Cục Bông lộ đầu ra khỏi ngực Tần Thiếu Vũ, ánh mắt cũng cực kì kiên nghị!

Nhưng thực ra nó chỉ muốn hít thở không khí mà thôi, nằm trong ngực áo mãi rất bức bối!

Sắp nghẹt thở rồi!

Tần Thiếu Vũ ấn đầu con trai trở vào, sau đó cúi đầu triển miên hôn môi Thẩm Thiên Lăng.

Cục Bông chưa thông khí xong nên rất phẫn nộ mà đá đá móng.

Thật đáng ghét.

Chặng đường tiếp theo rất thuận lợi. Vài ngày sau, mọi người rốt cuộc đến quán trọ gần Hoan Thiên trại vào lúc chạng vạng.

“Tiếp theo phải làm sao?”. Trước khi ngủ, Thẩm Thiên Lăng tò mò hỏi.

“Chờ Lý Thiết Thủ tìm tới cửa”. Tần Thiếu Vũ tựa ở đầu giường.

“Nếu hần không tìm thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng tiếp tục hỏi. “Vậy chúng ta phải đi tìm hần ư?”

“Không có khả năng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta và người đều ở đây, trừ phi đầu hần có vấn đề, nếu không sẽ không tránh mặt”

Nghe có vẻ kiên cường! Tính tự phụ của Thẩm tiểu thụ lập tức được thỏa mãn.

“Chạy suốt mấy ngày, sao lại thấy người gầy đi nhỉ”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp mặt Thẩm Thiên Lăng.

“Lần nào người cũng nói vậy”. Thẩm Thiên Lăng rất ai oán. “Nhưng thật ra đều là ảo giác của người”. Bụng mỡ vẫn rất mềm, lúc ăn cơm còn đột nhiên phình ra.

Quả thật muốn khóc.

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, xoay người đè lên Thẩm Thiên Lăng. “Ta thích người có bụng mỡ”

Thẩm Thiên Lăng lằm bằm, người chỉ biết có vậy thôi.

“Mềm mại hôn lên rất thoải mái, ôm cũng thoải mái”. Tần Thiếu Vũ cụng trán với hần.

“Nói thì hay lắm!”. Thẩm tiểu thụ quyết đoán tát cho hần một phát. “Vậy sao người không ăn ập đi?”

“Một mình Lăng nhi mềm là được rồi”. Tay Tần Thiếu Vũ luồn vào áo lót của Thẩm Thiên Lăng. “Vi phu phải cứng!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cứng muội người!

Thật không thể nhìn được mấy tên lưu manh!

Mà người mau lấy tay ra đi chứ!

Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn lên môi Thẩm Thiên Lăng.

“Đừng quậy”. Thẩm Thiên Lăng đẩy hắn ra. “Ngủ sớm đi”

“Không muốn làm ư?”. Mười ngón tay Tần Thiếu Vũ giao nhau với Thẩm Thiên Lăng.

“Mau ngủ đi!”. Thẩm tiểu thụ cực kì hung dữ!

Tần Thiếu Vũ đè trên người Thẩm Thiên Lăng, không chớp mắt nhìn hắn.

Thẩm Thiên Lăng nhìn thẳng Tần Thiếu Vũ một lát, cuối cùng chịu thua mà né tránh ánh mắt hắn.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn hỏi. “Không vui sao?”

“Đương nhiên không phải”. Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Ta đau lòng vì ngươi”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Tiểu Ngũ bắt vô âm tín, ta biết ngươi rất bức bối nhưng vẫn lo lắng hàn độc của ta sẽ phát tác”. Thẩm Thiên Lăng vòng tay qua cổ Tần Thiếu Vũ. “Ta không sao, ngươi không cần làm chuyện này để giải độc cho ta”

Tần Thiếu Vũ ôm chặt Thẩm Thiên Lăng. “Xin lỗi”

“Ngốc”. Thẩm Thiên Lăng xoa đầu hắn. “Mau ngủ đi”

Tần Thiếu Vũ cúi đầu cho Thẩm Thiên Lăng một nụ hôn hết sức thương yêu.

“Chíp!”. Cục Bông nằm sấp trong ổ, cực kì ai oán kêu một tiếng.

Mau tắt đèn đi!

Ta rất buồn ngủ!

Các ngươi không buồn ngủ sao?

Mà trên Phượng Hoàng sơn, Thẩm Hàm cũng cực kì buồn ngủ!

“Lại sai rồi”. Thẩm Thiên Phong gõ gõ quyển sách trước mặt hắn. “Tự xem đi”

Đứa trẻ dụi dụi mắt, ăn quả táo đại trên bàn, cũng không phản nản.

So với ngày xưa, hôm nay đã sương lắm rồi, hướng hồ ban đầu đã đáp ứng cha phải học bài và tập võ cho tốt, nhất định phải làm được!

“Sáng mai ra sau núi luyện võ”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nếu muộn một khắc, ngày mốt tăng thêm nửa canh giờ”

“Vâng”. Thẩm Hàm ngáp.

“Ngủ đi”. Thẩm Thiên Phong đứng lên.

“Ta còn chưa đọc xong”. Thẩm Hàm mơ mơ màng màng.

“Đọc tiếp sáng mai cũng không nhớ được”. Thẩm Thiên Phong giúp hắn đóng sách vở lại.

“Vâng”. Thẩm Hàm ngoan ngoãn đứng lên, vuốt mắt ra ngoài, kết quả đụng đầu vào cửa, “bịch” một phát ngã ngồi xuống đất.

Thẩm Thiên Phong: ...

Đứa trẻ bị đụng đầu nên tỉnh hơn phân nửa, vỗ vỗ mông đứng dậy, cẩn thận nhìn Thẩm Thiên Phong. “Ta không sao”

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười.

“Ta đi ngủ đây”. Đứa trẻ xoay người chạy ra cửa.

Thẩm Thiên Phong lắc đầu, thu dọn sách vở trên bàn xong rồi ra ngoài, lại bị một con phượng hoàng cản đường.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Phong vỗ vỗ đầu nó.

Phượng Hoàng dùng móng vuốt đá Thẩm Thiên Phong, sau đó kiêu hãnh xoay người, cực kì cao quý!

“Tiền bối tìm ta ư?”. Thẩm Thiên Phong nhảy lên lưng nó.

Phượng Hoàng xoè cánh đưa Thẩm Thiên Phong đến một chỗ đất trống, sau đó kéo đuôi bay đi, vẻ mặt rất hung dữ, vừa nhìn đã biết cực kì không vui!

“Bị ta lôi từ trong ổ ra, e rằng sáng mai phải dùng hai cân thịt bò để dỗ dành”. Chân nhân đau đầu.

“Tiền bối tìm ta có chuyện gì?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Người thấy Thẩm Hàm thế nào?”. Chân nhân chậm rãi mở miệng.

“Thẩm Hàm?”. Thẩm Thiên Phong hơi khó hiểu. “Sao tiền bối lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Nói thử xem”. Chân nhân ngồi trên ghế đá, rót cho Thẩm Thiên Phong một chén rượu.

“Rất nghe lời và hiểu chuyện”. Thẩm Thiên Phong nói. “Khung xương không tệ, rất chịu khó luyện võ”

“Chỉ có vậy thôi sao?”. Chân nhân nhướn mi.

Thẩm Thiên Phong khẽ nhíu mày. “Tiền bối rốt cuộc muốn nói gì?”

“Có biết tại sao ta bắt người ở trên núi với hấn không?”. Chân nhân nhìn Thẩm Thiên Phong.

Thẩm Thiên Phong lắc đầu.

Chân nhân chậm rãi vuốt râu. “Vì hấn là người của Thẩm gia”

Thẩm Thiên Phong nghe vậy lúc đầu rất kinh ngạc, sau đó trong đầu âm âm nổ tung, rốt cuộc hiểu ra.

“Hắt xì!”. Thẩm Hàm rửa mặt xong thì nằm sấp trên giường hắt hơi.

Phượng Hoàng chui vào cửa, cũng nằm trên giường của hấn.

Một con phượng hoàng khác đứng ngoài sân, lộ đầu vào cửa sổ, nhìn rất đáng thương.

“Các người cãi nhau ư?”. Thẩm Hàm vuốt ve lưng nó.

Phượng Hoàng dùng đầu cọ cọ hấn – mau đóng cửa sổ lại!

Nhưng đứa trẻ rõ ràng không hiểu ý nó, còn ngồi yên trên giường không nhúc nhích!

Phượng hoàng không thể làm gì khác ngoài hung hăng ngẩng đầu, ánh mắt cực kì phẫn nộ, bộ dạng giống như “Lão tử đã sẵn sàng để đánh nhau”!

Con phượng hoàng ngoài cửa sổ thức thừ rút đầu về, không quên dùng mỏ đóng cửa sổ lại cho nó, xoay người buồn phiền quay về.

Một con lừa đen chất phác đứng trong sân, thân thiện nhe răng với nó dưới ánh trăng.

Phượng hoàng nhanh chóng sửa lại bộ dạng buồn phiền lúc này, kiêu hãnh ngẩng đầu đi ra ngoài, lông đuôi bầy màu cực kì hoa lệ, cực kì cao quý!

Đẹp quá... Con lừa đen tung vó, vui sướng lắc đuôi đuổi theo.

Trong phòng, Thẩm Hàm lấy hộp đậu phộng đường trong tủ ra, ngồi trên giường đút cho phượng hoàng ăn.

Sau khi ăn xong nửa hộp, tâm trạng phượng hoàng tốt hơn nhiều, vì vậy dùng đầu cọ cọ hấn, còn xoè một cánh ra.

So với trẻ con, thân hình phượng hoàng lớn hơn nhiều, vì vậy Thẩm Hàm ôm cánh leo lên lưng nó, ôm nhau chơi đùa.

Phượng hoàng hơi lắc lắc thân thể, đứa trẻ bị lão đảo cười khanh khách. Khác với vẻ mệt mỏi lúc học bài, bây giờ hẳn tỉnh táo đến mức không muốn ngủ.

Cho nên mới nói học bài buồn ngủ là chuyện cực kì phổ biến! Cơ bản không phân biệt hiện đại hay cổ đại.

Thấy đứa trẻ chơi vui, phượng hoàng mang hẳn ra ngoài, định đem hẳn bay hai vòng. Ai ngờ vừa ra khỏi cửa đã đụng phải Thẩm Thiên Phong, cực kì trùng hợp.

“Sư phụ”. Đứa trẻ sợ hết hồn, vội leo xuống lưng phượng hoàng, cúi đầu đứng một bên chuẩn bị nghe răn dạy.

Không có cha xin dùm, sư phụ nhất định sẽ phạt mình!

Thấy đứa trẻ gầy gò dưới ánh trăng, Thẩm Thiên Phong có chút khó thở.

“... Sư phụ?”. Thấy Thẩm Thiên Phong hồi lâu không nói gì, Thẩm Hàm trong lòng không yên.

Thẩm Thiên Phong bước nhanh tới ôm hẳn vào lòng.

“Hả?”. Đứa trẻ ngẩng đầu khó hiểu.

Thẩm Thiên Phong run run kéo vạt áo hẳn ra, chỉ thấy trên lồng ngực gầy yếu quả nhiên có ba nốt ruồi nhạt màu, như hạt mè nhỏ - Đó là kí hiệu của những người trong Thẩm gia.

“Lạnh”. Một cơn gió thổi qua, đứa trẻ ho khan hai tiếng.

Thẩm Thiên Phong kéo chặt y phục lại cho hẳn, mang hẳn vào phòng, nhưng không chịu thả xuống giường mà vẫn ôm trong lòng.

“Sư phụ?”. Thẩm Hàm hơi khó hiểu. “Sao vậy?”

“Không sao?”. Thẩm Thiên Phong hôn nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của hẳn, giọng nói hơi khàn khàn.

Thẩm Hàm: ...

Trước đây chỉ có cha hôn mình lúc đùa giỡn! Còn nói không cho người khác hôn!

Vì vậy hẳn kiên quyết giấu tay sau lưng.

Dù là sư phụ cũng không được!

“Ngủ đi”. Thẩm Thiên Phong bị hành động trẻ con của hẳn chọc cười.

“Vâng”. Thẩm Hàm ngoan ngoãn chui vào chăn.

Thẩm Thiên Phong ngồi bên giường không nhúc nhích.

Thẩm Hàm khó hiểu. “Sư phụ không về ngủ ư?”

“Lát nữa ta sẽ về”. Thẩm Thiên Phong đắp chăn cho hẳn. “Mau ngủ đi”

Đứa trẻ gật đầu, ôm chăn lăn đến góc tường. Luyện công rồi lại học bài, đầu và thân thể đều mệt muốn chết, vì vậy không bao lâu đã ngủ vù vù.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn an tĩnh ngủ, viên mắt Thẩm Thiên Phong đỏ lên, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé hơi thô ráp.

Phượng hoàng cũng chui vào, lưỡi biếng nằm sấp trên đệm.

Gió đêm thổi vào cửa sổ, mang tới hương hoa thơm ngát.

Cực kì tốt đẹp.

So với Phượng Hoàng sơn yên tĩnh, Hoan Thiên trại lại hỗn loạn hơn. Một phần là vì có rất nhiều người tới chọn rể, mặt khác lại nghe nói Thẩm công tử và Tần cung chủ tới. Sáng sớm dân chúng đã nhiệt tình tụ tập trước quán trọ, cực kì vui vẻ.

“Mới sáng sớm mà nhà ai cưới vợ thế?”. Thẩm Thiên Lăng bị đánh thức, mơ màng ngáp.

Tần Thiếu Vũ bịt lỗ tai hấn lại. “Ngủ tiếp đi”

“Cung chủ”. Âm vệ ở bên ngoài nói. “Trước cửa quán trọ có rất nhiều người đang nhảy múa”

“Nhảy múa?”. Thẩm Thiên Lăng đuổi người. “Hôm nay có lễ hội gì hả?”

“Lễ hội thì không có”. Âm vệ ưỡn ngực tự hào. “Nghe nói là để đón mừng công tử”. Phu nhân nhà ta cực kì được hoan nghênh, chúng ta chẳng hề kiêu ngạo chút nào đâu.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ dờ khóc dờ cười. “Nhảy múa đón mừng Lăng nhi ư?”

Âm vệ nhanh trí nói. “Đương nhiên cũng để đón mừng cung chủ”. Nịnh hót cực hay, nhất định phải khen một phen!

“Không đi”. Thẩm Thiên Lăng chui vào chăn.

“E rằng không được”. Âm vệ nói. “Có người nói Hoan Thiên trại chủ cũng sắp tới, xem như là lễ nghĩa, phu nhân cũng phải ra gặp một lần”. Huống hồ chúng ta còn phải tra tung tích của tiểu Ngũ từ chỗ hấn.

“Hấn cũng tới nhảy múa ư?”. Tần Thiếu Vũ ung dung hỏi.

Âm vệ nhớ lại tướng mạo của Lý Thiết Thủ, rồi lại nấp vào đầu hình ảnh hấn múa hát, tức khắc bị chấn động!

Sáng sớm khẩu vị dường nặng như vậy chứ, thật đáng sợ!

126. Chương 124: Thẩm Công Tử Sinh Bệnh Thật Khiến Người Ta Tan Nát Cõi Lòng!

“Muốn ra xem một chút không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng quyết đoán cự tuyệt. Đang êm đẹp ai lại muốn ra ngoài cho người ta tham quan, ta cũng không phải khi!

“Vậy thì ngủ chút nữa đi”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hấn. “Một mình ta ra ứng phó là được”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, ngáp một cái chui vào trong chăn.

Mà Diệp Cẩn ở sát vách cũng bị đánh thức, sau khi rửa mặt thì cầm một cái bánh bao, vừa ăn vừa ra ngoài định xem náo nhiệt, kết quả mới vừa lộ ra nửa cái đầu đã bị dân chúng tưởng lầm là Thẩm Thiên Lăng, vì vậy tiếng thét chói tai lập tức vang lên, một đồng hoa tươi đập vào mặt, thậm chí trên cuống còn dính đất.

Diệp Cẩn bị dọa sợ, quyết đoán xoay người trở về.

Dân chúng thấy vậy đồng loạt nước mắt lưng tròng, cảm thán Thẩm công tử quả nhiên còn yếu đuối hơn lời đồn, ngay cả cửa cũng không dám ra, cực kì MOE. Không chừng cái đuôi xù còn đang run rẩy, thật cực kì muốn xếp hàng sờ lấy bàn tay nhỏ bé kia.

Tiếng thét chói tai phía sau ngày càng lớn, Diệp Cẩn choáng váng chạy cực nhanh, suýt nữa đụng vào Tần Thiếu Vũ.

“Gặp quỷ hả?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Những người bên ngoài sao rảnh quá vậy?”. Diệp Cẩn quả thật bắn khoả, sáng sớm không đi làm mà tụ tập cản đường ngoài quán trọ, đây là tình huống kì quái gì?

Tần Thiếu Vũ cực kì bình tĩnh. “Dọc đường lúc nào cũng vậy, đã quen rồi”

Diệp Cẩn: ...

Người nhất định phải dùng giọng điệu khinh bỉ lão tử dân quê mới lên tỉnh thể này sao?

“Ta đi xem”. Tần Thiếu Vũ ra ngoài.

Cẩn thận coi chừng bị chậu hoa đập trúng! Diệp Cốc chủ thẩm sung sướng, sau đó quay vào tìm Thẩm Thiên Lăng.

“Chưa tỉnh ngủ”. Thẩm tiểu thụ rúc vào trong chăn.

“Đừng ngủ”. Diệp Cẩn lôi hần ra ngoài. “Người có biết không, bên ngoài có hơn trăm người đang chờ gặp người”

Còn chưa dứt lời Thẩm tiểu thụ đã nổi giận. “Người nói xem ta có gì hay đâu mà xem, bọn họ không còn chuyện gì khác để làm sao?”

“Người là mỹ nhân số một số hai trên giang hồ, dân chúng muốn tận mắt nhìn cũng không có gì đáng trách”. Diệp Cẩn ngồi xếp bằng đối diện với Thẩm Thiên Lăng. “Cũng may tính tình người dễ chịu, nếu đổi thành Ngâm Vô Sương, nhất định không chiều ý dân chúng như vậy”

Mới sáng sớm đừng nhắc tới hồ ly tinh kia! Thẩm tiểu thụ vô cùng nhỏ nhen với tình địch!

Lúc hai người đang nói chuyện, Cục Bông bay vào phòng, trong mỏ ngậm theo một khối ngọc bài, đôi mắt hạt đậu rất có tinh thần, rõ ràng đang vui sướng vì kiếm được tiền!

“Không được!”. Âm vệ sốt ruột đuổi theo. “Đó là lệnh bài của thuộc hạ, nếu bị cung chủ biết nhất định phải chịu phạt”

Đầu Thẩm Thiên Lăng kêu ong ong.

Cục Bông ra sức nhảy lên giường, chui vào trong chăn.

Âm vệ: ...

Có mười lá gan cũng không dám lật giường phu nhân lên biết không, cung chủ nhà chúng ta ghen rất tàn bạo!

“Đừng quậy nữa”. Thẩm Thiên Lăng lôi tiểu phượng hoàng ra khỏi chăn.

Hai móng vuốt của Cục Bông vắt chéo vào nhau, ánh mắt kiên định, bày tỏ rằng mình rất trong sạch!

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười, tìm được ngọc bài ném cho âm vệ ngoài cửa.

Cục Bông lập tức bày ra vẻ mặt tan nát cõi lòng!

“Đa tạ công tử”. Âm vệ thở phào một hơi.

“Lần sau đừng cho nó chơi”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nói. “Mấy thứ này rất quan trọng”

“Vâng”. Âm vệ gật đầu rời đi. Chuyện này chúng ta đương nhiên biết, nhưng không ai có thể chịu nổi ánh mắt ngây thơ đáng yêu MOE của Thiếu cung chủ biết không! Còn ngẩng đầu kêu chíp chíp nữa, quả thật khiến cho lòng người tan chảy!

Trơ mắt nhìn ngọc bài bị lấy đi, Cục Bông yên lặng nhảy xuống giường, ngồi xổm trong góc tường không lên tiếng, cảm giác cuộc đời làm chim thật ảm đạm.

“Nó giận ư?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Lấy đồ của người khác là sai!”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Đừng để ý đến nó, nếu không thì lần sau nó còn quậy nữa”. Cục kì nghiêm khắc!

Diệp Cẩn bật cười. “Người thật hiểu con trai mình”

Con trai... Thẩm Thiên Lăng phút chốc nhớ tới đại ca, vì vậy nhân cơ hội “lơ đễnh” nói. “Đi được mười ngày rồi, người có nhớ Thẩm Hàm không?”

Diệp Cẩn gật đầu. “Tôi qua còn mơ thấy hần”

“Thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình, đây rõ ràng là tình tiết giữa cha con ruột thịt!

“Ừ”. Diệp Cẩn cười cười. “Trước kia ở Quỳnh Hoa cốc, thỉnh thoảng ta cũng nhận nuôi vài đứa trẻ, có điều ít người nào ngoan như hần vậy”

“Vậy người có nhớ đại ca ta không?”. Thẩm Thiên Lăng thừa cơ hỏi.

“Không!”. Diệp Cẩn nhanh chóng đáp.

Thẩm Thiên Lăng phàn nàn. “Người phải cân nhắc một chút chứ”

“Sao ta phải nhớ hắn?”. Diệp Cẩn cực kì mạnh mẽ!

“Vì đại ca nhất định rất nhớ người”. Thẩm Thiên Lăng chắc chắn.

“Hắn nhớ ta thì ta phải nhớ hắn sao?”. Diệp Cẩn khinh thường. “Người nhớ lão tử còn rất nhiều”. Cực kì tự kỷ!

Thẩm Thiên Lăng thầm than thở, đại tẩu sao lại thiếu tự nhiên như thế!

Chẳng nhiệt tình chút nào!

“Chíp!”. Cục Bông ngồi xổm trong góc tường hồi lâu cũng không thấy ai tới dỗ dành, vì vậy nhỏ giọng kêu một chút, bày tỏ rằng “Ta còn đang tức giận, cực kì muốn ăn hạt dưa và chơi tung hứng”.

“Không hiểu sự phụ giữ đại ca trên núi làm gì”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Lâu vậy cũng không thấy hắn tới”

“Không tới là tốt nhất”. Diệp Cẩn ôm chăn ngã xuống giường. “Hắn đến thì lão tử sẽ đi!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người còn dám ngạo kiều hơn nữa không?

Rõ ràng trong lòng cũng rất chờ mong!

“Chíp chíp!”. Cục Bông ngồi trong góc tường sốt ruột, vì vậy cao giọng một chút. Sao lại không nhìn qua đây chứ, thật đáng ghét!

“Đi thôi, chúng ta đi ăn sáng”. Thẩm Thiên Lăng mặc quần áo rồi xuống giường rửa mặt qua loa một phen.

Cục Bông trong nháy mắt nằm xuống góc tường, đồng thời cuộn tròn thành một khối, chuẩn bị được chơi tung hứng!

Nhưng một giây sau, Thẩm Thiên Lăng và Diệp Cẩn ra ngoài, cơ bản không để ý tới nó!

Kết cục rất tàn nhẫn biết không!

Làm một tiểu phượng hoàng shota yếu đuối, Cục Bông cảm giác mình bị tổn thương nghiêm trọng, thậm chí triển vọng cũng bắt đầu mờ mịt.

Cực kì buồn rầu.

Mà bên ngoài quán trọ, dân chúng vừa thấy Tần Thiệu Vũ đi ra, lập tức gia tăng cường độ múa hát, chuẩn bị đón tiếp Thẩm công tử!

Hồi nãy chỉ lộ đầu ra nhìn rồi xấu hổ chạy về, kết quả loạn choạng yếu ớt ngã vào lòng Tần cung chủ, đổ mắt nói các câu MOE như “Bên ngoài thật nhiều người, người ra nhìn trước đi”. Cảnh tượng này cực kì đáng yêu, chúng ta không dám tưởng tượng lung tung đâu!

Tần Thiệu Vũ đứng trên bậc tam cấp ngoài cửa quán trọ, kiên trì thưởng thức xong điệu múa, sau đó vỗ tay hai cái. “Cảm ơn mọi người tiếp đãi Lăng nhi nồng nhiệt như vậy, nhưng thân thể hắn không khỏe, Tần mỗ đành phải một mình cảm ơn mọi người”

Dân chúng nghe vậy lập tức thất vọng, nhưng càng lo lắng nhiều hơn. Thẩm công tử sinh bệnh, chuyện này chỉ nghĩ đến thôi đã tan nát cõi lòng.

“Chẳng lẽ Thẩm công tử nghịch ý trời gọi mưa xuống nên bị Thượng đế trách phạt ư?”. Trong đám người có kẻ lớn tiếng hỏi.

Ám vệ ngồi xổm trên nó nhà siết chặt nắm đấm. Đây là trích đoạn mới lạ gì vậy, thế mà còn có phiên bản chúng ta chưa nghe qua, thật không ổn!

Tần Thiếu Vũ mỉm cười, đáy mắt có chút chua xót, gián tiếp cam chịu.

Da mặt thật dày, cần được LIKE một cái!

“Cần phải khiến Thẩm công tử nghỉ ngơi nhiều một chút”. Đại thẩm rừng rưng đưa lên một giỏ trứng muối. “Đừng vì dân chúng mà khiến bản thân mệt mỏi”

Những người còn lại cũng đồng loạt gật đầu, tỏ ra rằng “Hạn hán thì cứ mặc cho hạn hán, đừng để Thẩm công tử gọi mưa xuống mà xung đột với Thượng đế”.

Chúng ta rất đau lòng!

“Trại chủ tới!”. Có người tinh mắt kêu lên.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, quả nhiên thấy vài con ngựa cao to chạy đến bên này. Nam nhân râu quai nón dẫn đầu là Hoan Thiên trại chủ Lý Thiết Thủ.

“Tần cung chủ đến đây sao lại không báo trước một tiếng?”. Lý Thiết Thủ cao giọng cười to nhảy xuống ngựa. “Để ta chuẩn bị cho tốt”

“Lý trại chủ khách khí”. Tần Thiếu Vũ cười nói. “Đi ngang qua mà thôi, không định làm phiền Lý huynh tự mình đến đây”

“Tần cung chủ là thanh niên tài giỏi hàng đầu trên giang hồ, có thể quen biết là phúc của Lý mỗ”. Lý Thiết Thủ nhìn ra phía sau Tần Thiếu Vũ. “Không biết Thẩm công tử đang ở đâu?”

“Thân thể Lăng nhi không khỏe, đang nghỉ ngơi trong quán trọ”. Giữa hai chân mày Tần Thiếu Vũ có chút u buồn. “Thân thể hần rất yếu ớt, lần này nếu không điều dưỡng cho tốt, sợ rằng lại nằm trên giường mười ngày nửa tháng nữa”

Dân chúng nghe vậy lại tan nát cõi lòng lần nữa. Mỹ nhân mảnh khảnh nằm trong chăn, vẻ mặt tái nhợt tiêu tụy, bàn tay nhỏ bé nắm chặt mép chăn, cảnh này chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta khổ sở!

“Hay là để Thẩm công tử ở lại nơi đây đi!”. Có người lớn gan đề nghị. “Đợi cho dưỡng tốt thân thể rồi xuất phát”

Lời vừa nói ra lập tức được số đông tán thành. Mọi người đồng loạt tỏ ra khởi hành hoàn toàn không quan trọng, điều dưỡng thân thể quan trọng hơn. Nếu Thẩm công tử xảy ra chuyện ở Hoan Thiên trại, chúng ta cũng sống không nổi.

Không sai, fan nào tàn chính là nào tàn như vậy!

Dân chúng đã mở miệng, Lý Thiết Thủ không thể giả vờ không nghe thấy. Huống chi tiếng hô lớn như vậy, hần cũng không có lý do gì không nghe được – trừ phi là người điếc.

Vì vậy hần không thể làm gì khác hơn ngoài nói. “Dù sao quán trọ cũng không tiện bằng ở nhà, hay là mời Tần cung chủ và Thẩm công tử tạm thời đến nhà ta?”

Dân chúng cũng dùng ánh mắt mong đợi nhìn Tần cung chủ, mau đồng ý đi!

“Vậy thì tốt quá, chỉ là lần này khởi hành, ta mang theo hơi nhiều người”. Sắc mặt Tần Thiếu Vũ khó xử.

Nhiều người thì sao, nhiều người cũng không thành vấn đề! Lần này không đợi Lý Thiết Thủ nói, dân chúng phía sau đã nhao nhao nói rằng phủ của trại chủ rất lớn, ở bao nhiêu người cũng không thành vấn đề!

Lý Thiết Thủ: ...

“Nếu đã vậy, cung kính không bằng tuân lệnh, đa tạ Lý trại chủ”. Tần Thiếu Vũ rất lễ nghĩa. “Đợi sau khi về Truy Ảnh cung rồi, ta tất nhiên sẽ hậu tạ”

“Tần cung chủ khách khí”. Lý Thiết Thủ đành nghiêng răng nhin xuống. “Đây là phúc của Lý mỗ”

Không sai, không phải ai cũng có cơ hội để Thẩm công tử đến nhà đâu biết không! Dân chúng dùng ánh mắt tỏ ra hâm mộ và đồ kị.

Tần Thiếu Vũ cười nhẹ. “Vậy ta sẽ dặn người thu dọn hành lý, trong vòng nửa canh giờ là có thể rời đi”

Vừa dứt lời, dân chúng lập tức vỗ tay kịch liệt.

Nửa canh giờ thì tốt quá! Chúng ta sẽ không đi! Nhất định phải thấy Thắm công tử!

“Ta về chuẩn bị trước”. Lý Thiết Thủ nói. “Không biết Thắm công tử có yêu cầu gì về nơi ở không?”

Vì vậy dân chúng lập tức xôn xao, yêu cầu của Thắm công tử rất nhiều biết không! Cực kì yêu cầu!

“Cần thắm dệt bằng lông công, không thể dùng lông chim bình thường!”

“Chỉ uống sương sớm trên cánh hoa!”

“Phải dùng dạ minh châu chiếu sáng, không thể dùng nến!”

“Đệm giường phải làm bằng gấm tuyết hảo hạng, nếu không sẽ không ngủ được!”

“Cạnh bàn phải dùng khăn lụa bọc lại, vì sẽ ngã trúng đầu”

...

Bên tai ồn ào, Lý trại chủ đau đầu muốn nứt ra.

“Ra ngoài Lãng nhi sẽ không để ý như vậy”. Sau khi Tần Thiệu Vũ xem báo nhiệt xong thì mới hoà giải. “Sạch sẽ yên tĩnh là tốt rồi”

“Ta sẽ về chuẩn bị”. Lý Thiết Thủ như trút được gánh nặng quay đầu bước đi, còn ở đây nữa nhất định sẽ bị ồn chết.

Tần Thiệu Vũ cảm ơn dân chúng xong thì xoay người vào quán trọ.

Thắm Thiên Lăng vừa ăn sáng xong, đang chuẩn bị ra ngoài xem tình huống thế nào thì bị Tần Thiệu Vũ nửa đường kéo về phòng.

“Bên ngoài rốt cuộc đang làm gì thế?”. Thắm Thiên Lăng tò mò. “Vấn đề hết âm ỉ kia”

“Muốn biết ư?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Vô nghĩa, nếu không muốn biết ta hỏi người làm gì? Thắm Thiên Lăng ra sức gạt đầu.

“Dùng hôn đến đổi”. Tần Thiệu Vũ nhéo má hắn.

Thắm Thiên Lăng nổi giận. “Người có triển vọng chút đi!”

“Phu nhân nghĩ ta không có triển vọng ư?”. Tần Thiệu Vũ vuốt cằm. “Cũng đúng, chỉ cần mười cái hôn nhẹ thì không triển vọng cho lắm, hay là...”

“Thiếu hiệp, ta nói lung tung thôi”. Thắm tiểu thụ rơi lệ cắt ngang. “Mười cái hôn nhẹ là đủ rồi!”. Sáng sớm đừng làm mấy chuyện kì quái chứ, thật đáng ghét!

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ đưa môi đến gần hắn.

Thắm Thiên Lăng cò kè mặc cả. “Ba”

Tần Thiệu Vũ lắc đầu. “Tám”

Thắm Thiên Lăng vỗ bàn. “Năm là giá chót!”

“Cũng được”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Ta đành chịu lỗ vậy, năm thì năm”

Chịu lỗ là ta biết không! Thắm tiểu thụ hít sâu một hơi, sau đó đến gần Tần Thiệu Vũ hôn một cái cực nhanh.

“Một”. Tần Thiệu Vũ cong khoé miệng. “Ngọt lắm, mới ăn đường sao?”

“Không cho nói”. Thắm Thiên Lăng lạnh lùng cắt ngang, sau đó lại hôn một cái, lần này hơi lâu.

Tần Thiệu Vũ khích lệ. “Có tiến bộ”

“Câm miệng!”. Thảm Thiên Lăng cực kì khí phách, sau đó định hôn nhanh ba cái rồi kết thúc, kết quả bị Tần cung chủ vạch trần mưu kế, ôm vào lòng hôn môi cực lâu, còn bị bóp bụng mỡ!

Đúng là lỗ sặc máu!

Bóp bóp sờ sờ thật đáng ghét! Thảm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai đẩy Tần Thiếu Vũ ra.

“Còn thiếu hai cái”. Tần Thiếu Vũ chưa thoả mãn. “Lần sau bù lại”

Thiếu muội người! Nụ hôn vừa rồi bằng cả trăm cái biết không! Thảm Thiên Lăng nhéo má Tần Thiếu Vũ, hung dữ nói. “Mau nói đi, hồi nãy người ở bên ngoài làm cái gì?”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, kể lại chuyện vừa rồi.

“Muốn đến phủ Lý Thiết Thủ ở?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy sững sốt. “Chúng ta không đi trấn Lạc Bình tìm tiểu Ngũ sao?”

“Đương nhiên phải tìm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều ra tay từ Hoan Thiên trại chắc sẽ nhanh hơn”

Thảm Thiên Lăng không yên lòng. “Nhưng chúng ta giống trống khua chiêng như vậy, nếu Lý Thiết Thủ có quan hệ với người bắt cóc tiểu Ngũ, có phải sẽ tăng mạnh phòng bị hay không?”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Trừ phi hắn là kẻ ngu”

“Vậy chẳng phải càng khó tìm ư?”. Thảm Thiên Lăng cau mày.

“Lý Thiết Thủ cũng không biết chúng ta phát hiện hắn có quan hệ với Miêu Cương vương, người lại đang bệnh, hắn cũng không đoán được chúng ta ở lại vì điều tra tiểu Ngũ”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu Thảm Thiên Lăng. “Ta sẽ phái một nhóm người tiếp tục đến trấn Lạc Bình tìm tiểu Ngũ, thứ nhất là giúp Hoa Đường, thứ hai là đánh lạc hướng bọn họ. Thế nhưng người lại phải giả bệnh nữa rồi”

“Không thành vấn đề!”. Thảm tiểu thụ rất nghiêm túc. Đời này ta am hiểu nhất chính là diễn kịch, hoàn toàn không chút sức ép!

“Ta ra ngoài sắp xếp một chút”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ Thảm Thiên Lăng. “Đừng chạy lung tung, ở trong phòng chờ ta”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu, nhìn theo Tần Thiếu Vũ ra ngoài.

“Chíp!”. Cục Bông bước tới, kiêu hãnh đứng ngoài cửa, ánh mắt đầy lên án!

“Tới đây”. Thảm Thiên Lăng vươn tay gọi nó.

Làm một tiểu phượng hoàng có tự trọng, Cục Bông không nhúc nhích!

Thảm Thiên Lăng lấy hạt dưa trong túi ra.

Cục Bông vẫn không nhúc nhích, nhưng ánh mắt đã thoáng mềm xuống.

Thảm Thiên Lăng lại bỏ thêm một ít khô bò.

Cục Bông không tự chủ bước tới một bước.

Thảm Thiên Lăng vỗ vỗ tay, tung lên cao.

“Chíp!”. Cục Bông bị mê hoặc, phành phạch nằm sấp trên chân Thảm Thiên Lăng, cực kì MOE!

Thảm Thiên Lăng bị chọc cười, ôm nó tung lên cao.

Cục Bông xoè cánh trên không trung, “bịch” một phát rơi xuống tay Thảm Thiên Lăng, cảm thấy bản thân cực kì mềm dẻo!

Lòng bàn tay Thảm Thiên Lăng tê dại.

Sao lại mập như vậy!

“Chíp!”. Cục Bông há mỏ.

Thẩm Thiên Lăng xé khô bò thành miếng nhỏ, đặt lên bàn.

Cục Bông lập tức chuyên tâm ăn uống, vừa ăn vừa kêu chíp chíp, tâm trạng rõ ràng rất tốt.

Đợi lúc Tần Thiếu Vũ quay lại, Cục Bông đã ăn xong một khối thịt bò, đang thoả mãn đá đá chân.

“Đi thôi”. Tần Thiếu Vũ khom lưng hôn nhẹ Thẩm Thiên Lăng. “Chúng ta xuất phát”

Cục Bông ngẩng đầu. “Chíp”

Tần Thiếu Vũ gãi gãi cánh của nó, Cục Bông hạnh phúc cuộn thành hình cầu.

Cục kì vô tư.

“Muốn giả bệnh nặng cỡ nào?”. Thẩm Thiên Lăng rất có tổ chức chuyên nghiệp.

Tần Thiếu Vũ kéo hần đứng dậy. “Suy yếu một chút là được, ta không nỡ để người suốt ngày bức bối trong phòng”

Cái này không khó lắm! Thẩm Thiên Lăng ngẫm lại, hơi tiếc nuối. “Đáng tiếc Tả hộ pháp không ở đây, bằng không ta có thể mượn chút phần, khiến sắc mặt tái nhợt một chút”

“Ta có!”. Diệp Cẩn thò đầu vào cửa.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đại tẩu sao có thể như vậy, thế mà nghe lén người khác nói chuyện!

Nhưng Diệp Cẩn rất oan uổng, hần chỉ tình cờ đi ngang qua.

“Không ngờ người còn có sở thích tô son trát phấn”. Tần Thiếu Vũ chặc lưỡi.

“Tô cái đầu người!”. Diệp Cẩn hung dữ. “Lão tử dùng để dịch dung!”

“Dịch dung thành nữ ư?”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Chắc đẹp hơn hiện tại”

Diệp Cẩn vỗ bàn. “Coi chừng lão tử hạ độc cho người không “lên” được bây giờ”

“Đừng”. Tần Thiếu Vũ còn chưa nói gì, sắc mặt Thẩm Thiên Lăng đã trắng bệch.

Không thể xx, chuyện này vừa nghĩ đã thấy đáng sợ!

Tần Thiếu Vũ nén cười.

Diệp Cẩn dở khóc dở cười, xoay người về phòng cầm hộp phấn qua cho Thẩm Thiên Lăng. Trong chốc lát, Thẩm Thiên Lăng đã thành công biến mình thành một con ma ốm.

Tần Thiếu Vũ khom lưng ôm hần, đi nhanh ra khỏi phòng.

“Không cần diễn sớm vậy chứ?”. Thẩm Thiên Lăng >_<. “ta=”” tự=”” đi=””>

“Ta muốn ôm người”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu nhìn hần. “Sắc mặt này, ta vĩnh viễn cũng không cho phép thật sự xuất hiện trên mặt người”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy lúc đầu là sửng sốt, sau đó cảm thấy trong lòng ầm ập.

Tần Thiếu Vũ đến gần, nhẹ nhàng hôn lên trán hần một cái.

Diệp Cẩn ở trong phòng nhìn Cục Bông thở dài. “Người xem, hai người bọn họ đã quên người rồi”

“Chíp!”. Cục Bông xoè đôi cánh ngắn ngủn, cục kì MOE!

Thật ngây thơ đáng yêu, Diệp Cẩn cười, đâm đâm nó, ôm ra cửa.

Vì chuyện Thẩm công tử bị bệnh thật khiến người ta tan nát cõi lòng, cho nên dân chúng đã sớm ngừng khua chiêng gõ trống bên ngoài. Tất cả mọi người yên tĩnh đứng trước cửa quán trọ, thấy cục kì đau lòng, thậm chí có người xúc động nện vào đầu cảnh tượng Thẩm công tử bị thiêu cháy, cho nên rơi nước mắt ào ào.

Đạp Tuyết Bạch kiêu ngạo chậm rãi bước ra từ sân sau, quanh thân không hề có một sợi lông khác màu, thậm chí phát sáng dưới ánh mặt trời.

Dân chúng chủ động cách xa một chút, bởi vì có người nói ngựa của Tần cung chủ biết phun lửa.

“Thẩm công tử!”. Trong đám đông truyền tới một tiếng hô.

Tần Thiệu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng từ trong cửa bước ra, Đạp Tuyết Bạch tức khắc chạy tới.

Ngay cả đường cũng không thể đi! Dân chúng thốn thức không ngớt, định về nhà mang ít thịt khô trứng gà đưa tới Lý phủ cho Thẩm công tử.

“Cảm ơn mọi người”. Tần Thiệu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng lên ngựa. “Đợi thân thể Lăng nhi tốt hơn rồi, Tần mỗ sẽ mở tiệc chiêu đãi mọi người”

Thẩm Thiên Lăng tựa vào ngực Tần Thiệu Vũ, sắc mặt tái nhợt nở nụ cười, nhìn qua vừa ngoan vừa hiểu chuyện.

Dân chúng tức khắc nước mắt lưng tròng, sao có thể đáng yêu như vậy chứ, thật khiến người ta chịu không nổi.

Trong lầu son Lý phủ, Đỗ Tranh đang ngồi thẩn thờ bên cửa sổ, đột nhiên có một nha hoàn chạy lên lầu.

“Có tin của Văn Hàn chưa?”. Đáy mắt Đỗ Tranh loé sáng.

“Không có”. Nha hoàn lắc đầu. “Nhưng ta nghe được một tin đặc biệt”

“Tin gì?”. Đỗ Tranh hỏi.

“Tiểu thư còn nhớ Tần cung chủ mà người từng kể với ta không?”. Nha hoàn hỏi.

“Tần Thiệu Vũ?”. Đỗ Tranh gật đầu. “Đương nhiên nhớ rõ”

“Ta vừa đi ngang qua khách phòng thì nhìn thấy rất nhiều người vội vàng quét dọn, cho nên tò mò hỏi thăm”. Nha hoàn nói. “Bọn họ nói Tần cung chủ mang Thẩm công tử tới đây!”

“Đây đúng là chuyện lớn”. Đỗ Tranh ngồi lại trên giường. “Nhưng chỉ là khách hân mời tới, liên quan gì đến ta”

“Tiểu thư nói xem, Tần cung chủ có thể cứu tiểu thư ra ngoài không?”. Nha hoàn hơi hưng phấn.

Đỗ Tranh cười khổ lắc đầu.

Nha hoàn sốt ruột. “Nhưng tiểu thư từng nói có quen biết với Tần cung chủ”

“Chỉ từng nghe ta hát ở thuyền hoa một lần, sao lại xem là quen biết”. Đỗ Tranh lắc đầu. “Chỉ gặp mặt một lần mà thôi”

“Thế à”. Ánh sáng trong mắt nha hoàn ảm đạm xuống. “Nhưng mấy ngày nữa lão gia sẽ luận võ chọn rể, đừng nói là Tạ công tử không về kịp, dù hắn đã về, cũng có thể thắng được ai? Lúc đó chẳng lẽ tiểu thư thật sự muốn gả cho người khác?”

“Nếu không thì thế nào?”. Đỗ Tranh tự giễu cười cười. “Hắn chuộc ta ra ngoài chẳng phải vì sẽ có ngày đưa cho người khác ư?”

“Tiểu thư đừng nản lòng”. Thấy sắc mặt nàng buồn bã, nha hoàn ở bên cạnh an ủi. “Không chừng sự việc sẽ chuyển biến”

Đỗ Tranh gật đầu. Tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng nàng rõ ràng hơn ai hết, hai chữ chuyển biến có vẻ đơn giản, nhưng e rằng không mong đợi nổi.

127. Chương 125: Thẩm Tiểu Thụ Rất Lo Cho Gia Đình!

Giống như dân chúng nói, Lý phủ quả thật rất lớn, thậm chí nơi dành cho khách cũng là căn lầu ba tầng, lan can chạm trổ, cực kì nguy nga lộng lẫy!

“Hoá Lý Thiết Thủ giàu như vậy”. Thảm Thiên Lăng chạy hết một vòng trong phòng ngủ, sau đó chặc lưỡi cảm thán. “Chả trách có năng lực chuộc thân cho đầu băng sông Tần Hoài”

“Dù nàng là ca cơ đệ nhất sông Tần Hoài, nhưng cũng chỉ là một nữ tử lưu lạc mà thôi, nếu nói về tiền tài, đa số môn phái trên giang hồ đều có thể chuộc nàng ra”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không liên quan đến tiền bạc”

“Chẳng lẽ ngươi cũng muốn chuộc sao?”. Thảm tiểu thụ hí mắt lại.

Tần Thiếu Vũ bị hấn chọc cười. “Trong nhà có một bình dấm chua, sao ta dám”

Vậy mới được! Thảm Thiên Lăng tự rót trà ỉnh. “Nếu vậy chẳng phải năm ấy có rất nhiều người muốn chuộc nàng ư?”

“Không có”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy khó hiểu. Lẽ ra phải có nhiều người xếp hàng giành mỹ nhân chứ!

“Đã là ca cơ đệ nhất, dân chúng bình thường đương nhiên không có cơ hội quen biết. Những người thường vây quanh nàng nếu không phải là phú hộ thì cũng là công tử nhà giàu, xa một chút không chừng còn có vương tôn quý tộc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bình thường chỉ gặp dịp thì chơi mà tìm vui thôi, nếu thật sự chuộc nàng ra, tất nhiên sẽ khiến những người còn lại không vui. Vì một ca cơ mà đắc tội nhiều người chức lớn, loại chuyện lỗ vốn này không mấy ai muốn làm”

Thảm Thiên Lăng thở dài, tình người lúc nóng lúc lạnh, cô nương kia cũng thật đáng thương.

“Năm ấy nghe nói Lý Thiết Thủ chịu chuộc nàng về nhà, ta còn tưởng xuất phát từ chân tình”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều nhìn lại thì tám chín phần là có dự định từ sớm”

“Chúng ta có thể nhìn thấy nàng không?”. Thảm Thiên Lăng hơi ngạc nhiên.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hấn. “Dù bình thường không thể thấy, luận võ chọn rể cũng sẽ thấy”

“Tiểu Ngũ thì sao?”. Thảm Thiên Lăng hỏi. “Định tra thế nào?”

“Từ chỗ Đoạn Bạch Nguyệt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu hấn bắt tiểu Ngũ thật thì ta cũng không lo lắng”

“Nhưng ngươi đã nói huynh đệ bọn họ xích mích với nhau”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Dù sao cũng là máu mủ tình thâm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Năm đó tiểu Ngũ không ủng hộ cách làm việc của Đoạn Bạch Nguyệt nên mới tức giận bỏ nhà đi. Những năm gần đây Miêu Cương vương phái không ít người đến tìm tiểu Ngũ, có điều bị hấn cự tuyệt mà thôi”

“Cho nên lỡ ngày nào đó tiểu Ngũ bị thuyết phục thì hấn sẽ trở lại Miêu Cương ư?”. Thảm Thiên Lăng cau mày.

“Sao thế, không nở ư?”. Tần Thiếu Vũ xoa xoa mi tâm cho Thảm Thiên Lăng.

“Không nở là một chuyện, nhưng ta lo lắng chuyện khác biết không! Thảm Thiên Lăng nghiêm túc nhìn nam nhân của hấn. “Nếu tiểu Ngũ đi thì Tả hộ pháp cũng đi theo!”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Hai người bọn họ sớm muộn gì cũng thành thân”

“Cho nên Truy Ảnh cung sẽ không có người!”. Đây mới là trọng điểm biết không. Về mặt Thảm tiểu thụ cực kì nghiêm túc!

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng.

“Cười cái rắm!”. Thảm Thiên Lăng giận. “Có gì đáng cười đâu!”. Rõ ràng là vấn đề thực tế, vả lại rất nghiêm trọng!

“Phu nhân thật tính toán sâu xa”. Tần Thiếu Vũ ôm Thảm Thiên Lăng hôn một cái. “Thay ta lo xa như vậy”

Thảm Thiên Lăng: ...

Thật ra cũng không lo xa lắm!

Nếu chuyện này có thể thuận lợi giải quyết, Tả hộ pháp và tiểu Ngũ nhất định sẽ phát hiện chân tình trong lúc hoạn nạn, không chừng sẽ thành thân ngay lập tức. Nếu lúc đó Đoạn Bạch Nguyệt ở bên cạnh khóc ròng, vô cùng đau khổ, phu thê bọn họ rất có thể sẽ cùng nhau quay về Miêu Cương biết không! Điều Khiêm đã không thể quay lại, Phạm Nghiêm nhất thời chắc cũng không, nếu Tả hộ pháp và tiểu Ngũ cũng đi thì Truy Ảnh cung sẽ không còn ai cả!

Vấn đề này quả thật không thể nghiêm trọng hơn được nữa!

“Người xem”. Thảm Thiên Lăng ngồi trên bàn phân tích hậu quả. “Tất cả mọi người đi rồi, người sẽ biến thành Tư lệnh cô đơn!” (Quang Can Tư Lệnh - Guang gan si ling – Nghĩa đen: vị tướng không có binh lính, thuộc hạ. Nghĩa bóng: cô đơn một mình, không có bất kỳ người nào giúp đỡ ~)

“Thì sao?”. Tần Thiếu Vũ tuy không hiểu “tư lệnh” có nghĩa là gì, nhưng miễn cưỡng hiểu được chữ “cô đơn”.

“Cho nên người phải một mình làm tất cả mọi thứ!”. Thảm Thiên Lăng dùng hai tay lắc lắc vai hắn. “Từ chuyện lớn như nghị quyết trên giang hồ, đến chuyện nhỏ như mua một cây chổi ở Truy Ảnh cung, người cũng phải tự quyết định”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Cuộc đời sẽ mất đi rất nhiều thú vui”. Thảm Thiên Lăng hơi buồn bã.

“Sợ sau này ta sẽ không có nhiều thời gian bên người ư?”. Tần Thiếu Vũ đối mặt với Thảm Thiên Lăng.

“Thiếu hiệp người nghĩ nhiều rồi”. Thảm Thiên Lăng bình tĩnh nói. “Ta chỉ sợ đến lúc đó người quá mệt, ta phải chăm sóc cho người thôi”

“Có thể mỗi ngày nằm trên giường cho Lăng nhi chăm sóc, xem như là một việc may mắn”. Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng.

Người còn biết đến thứ gì khác không! Thảm tiểu thụ thầm giận dữ, sau đó hết sức vô tình nói. “Đừng nói nhảm, nếu người bị bệnh, ta sẽ gói ghém tiền bạc về Nhật Nguyệt sơn trang”. Còn nhớ đến việc gói ghém tiền bạc, rất xứng đáng được khen ngợi!

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, ôm Thảm Thiên Lăng hung hăng hôn một chút.

Ô... Thảm Thiên Lăng ôm cổ Tần Thiếu Vũ, rất phối hợp, sau khi hôn xong thì bình tĩnh lau miệng. “Chúng ta tiếp tục thảo luận vấn đề lúc trước”. Đừng có mà lần nào cũng dùng kĩ xảo hèn hạ này đánh trống lảng, ta sẽ không nhân nhượng đâu!

“Nếu bọn họ đi, ta đương nhiên không nỡ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhưng không thể ép bọn họ ở lại”

“Ta biết”. Thảm Thiên Lăng rầu rĩ. Ta chỉ không muốn người quá mệt mỏi mà thôi.

“Không có vị trí nào dành riêng ột người”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu Thảm Thiên Lăng. “Nếu Hoa Đường đi, đương nhiên sẽ có Tả hộ pháp mới”

“Nhưng lời nói và thực tế là hai chuyện khác nhau”. Thảm Thiên Lăng nhìn Tần Thiếu Vũ. “Trong lòng nhất định cũng khổ sở”

“Khổ sở cũng phải buông tay”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào lòng. “Huống hồ với ta mà nói, trên đời này người duy nhất không thể thay thế được chỉ có mình người”

Thảm Thiên Lăng: ...

Đang êm đẹp sao lại đột nhiên quay về chuyện tình yêu rồi, vừa nãy rõ ràng đang nói chuyện nghiêm túc mà!

“Đi thôi”. Tần Thiếu Vũ ôm Thảm Thiên Lăng ra khỏi bàn. “Chúng ta ra ngoài đi dạo”

“Có cần gọi Diệp đại ca không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Gọi hần làm chi?”. Tần cung chủ cực kì trắng trợn thuyết minh cái gì là trọng sắc khinh bạn. “Chúng ta đừng để ý đến hần”

“Nhưng Cục Bông đang ở chỗ Diệp đại ca”. Thẩm Thiên Lăng nhắc nhở.

Tần Thiệu Vũ nói. “Vậy thì càng không cần gọi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tình cha con đâu rồi?

“Chíp!”. Cục Bông đứng trên lan can lầu ba, trơ mắt nhìn Tần Thiệu Vũ và Thẩm Thiên Lăng ra ngoài, vì vậy hơi sốt ruột, xòe ra đôi cánh ngắn ngủn muốn bay xuống!

“Không được”. Diệp Cẩn nắm cổ nó lại.

Cục Bông buồn phiền đá đá chân.

Diệp Cẩn ôm nó vào phòng, mở gói thuốc giúp nó xử lý vết thương trên móng vuốt - Lúc trước chạy lung tung ở quán trọ, không cẩn thận đá vào một tảng đá, cho nên có chút thương tích.

“Chíp chíp!”. Chợt thấy một cây ngân châm, Cục Bông ra sức giãy dụa.

Diệp Cẩn bắt đắc dĩ thở dài, nói vọng ra cửa. “Ai tới giúp ta một chút”

“Cốc chủ có việc gì sao?”. Âm vệ Truy Ảnh cung rất tích cực, kết quả bị âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang chặn ngoài cửa.

Âm vệ Truy Ảnh cung: ...

Đúng là hết thuốc chữa mà!

“Đại thiếu gia đã dặn bọn ta ven đường phải chăm sóc tốt Diệp cốc chủ”. Âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang lạnh lùng giải thích.

“Vậy các người mau đi chăm sóc Diệp cốc chủ, cản đường chúng ta làm gì?”. Âm vệ Truy Ảnh cung vòng qua bọn họ vào trong. “Chúng ta phải đi chăm sóc Thiếu cung chủ”

Âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang: ...

“Chíp!”. Cục Bông nhìn thấy cứu tinh, càng giãy dụa mạnh hơn.

Âm vệ tức khắc tan nát cõi lòng, vội ôm Thiếu cung chủ vào lòng.

Cục Bông ngoan ngoãn co lại thành một quả cầu, nhanh trí giấu móng vuốt đi.

“Ôm chặt, đừng cho nó lộn xộn”. Diệp Cẩn không hề thương tình chút nào, dùng sức kéo móng vuốt ra ngoài.

“Chíp!”. Trong mắt Cục Bông đầy bi thương.

Âm vệ cực kì đau lòng, tình cảm tràn trề!

Thiếu cung chủ nhà ta thật đáng thương!

Âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang vẻ mặt vô cảm đứng bên cạnh, tâm trạng rất phức tạp.

Tiểu công tử nhà ta quả thật phải gả đến môn phái kì quái này sao?

Quả thật là một đám náo loạn.

“Chíp!”. Móng vuốt bị ngân châm đâm vào, Cục Bông vô lực kêu một tiếng, sau đó chậm rãi nhắm đôi mắt hạt đậu, ngay cả đầu cũng nghiêng sang bên.

“A A A!”. Âm vệ quá sợ hãi. “Diệp cốc chủ, Thiếu cung chủ nhà ta đã hôn mê!”

Diệp Cẩn: ...

“Bây giờ phải làm sao?”. Âm vệ vô cùng sốt ruột.

Diệp Cẩn móc một bao hạt dưa ra lắc lắc.

Thân thể Cục Bông run lên!

Ám vệ: ...

Diệp Cẩn lại móc ra một miếng khô bò quơ quơ xung quanh nó.

Cục Bông quyết đoán mở mắt, rướn cổ há mỏ ra.

Ám vệ đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, sau đó kiêu ngạo ưỡn ngực.

Thiếu cung chủ nhà ta lại còn biết giả vờ, thật tuyệt vời!

Dưới sự cám dỗ của khô bò, Cục Bông đành phải không cam lòng chấp nhận trị liệu, móng vuốt bên trái bị quần băng, nhìn cực kì đáng thương.

“Cho nó ngủ chút đi”. Diệp Cẩn nói. “Không có việc gì lớn, bốn năm ngày sau sẽ khỏi”

“Không thể nhìn Thiếu cung chủ thêm một lát ư?”. Ám vệ Truy Ảnh cung tỏ ra không muốn.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang vô cảm kéo bọn họ ra ngoài.

Trên đời sao lại có người nhiều chuyện như vậy chứ! Ám vệ Truy Ảnh cung quả thật khó hiểu. Chúng ta phải ở bên Thiếu cung chủ, có liên quan gì tới bọn họ đâu?

“Hay là chúng ta tìm một ít thức ăn ngon cho Thiếu cung chủ đi?”. Có người đề nghị.

“Được!”. Những người còn lại đồng loạt phụ họa, nhanh trí đề nghị. “Chúng ta xuống bếp của Lý phủ mà trộm”

Diệp Cẩn ở trong phòng hết nói nổi, vì sao các người không nghĩ tới việc ra ngoài mua chứ?

Mở miệng ngậm miệng đều là trộm, rốt cuộc có còn là danh môn chính phái không?

“Trộm?”. Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang cũng tỏ ra khinh bỉ. “Coi chừng bị Tần cung chủ biết”

“Bị cung chủ biết thì sao?”. Ám vệ Truy Ảnh cung bối rối. “Cung chủ dạy chúng ta phải tiết kiệm, nếu không cần xài tiền thì tuyệt đối không xài tiền”

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang: ...

“Không chừng cung chủ còn thưởng cho chúng ta”. Ám vệ Truy Ảnh cung rất chắc chắn.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang quyết đoán xoay người rời đi.

Cơ bản không thể nói chuyện với những người như thế.

“Hoa viên lớn quá”. Thẩm Thiên Lăng nắm tay Tần Thiếu Vũ đi trong hoa viên Lý phủ, đi mãi mà chưa thấy hết.

“Dùng trận bát quái nên mới thấy lớn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thật ra chúng ta vừa đi qua rất nhiều con đường trùng nhau”

“Thật ư?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hắc. “Nếu không thì ta chứng minh cho người xem nhé?”

“Chứng minh thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ ôm eo hắc bay lên một toà lầu. Phạm vi bên dưới rất trống trải, Thẩm Thiên Lăng vịn lan can nhìn xuống, phát hiện vườn hoa vừa rồi không lớn lắm, thậm chí nhìn qua là thấy hết toàn bộ.

“Ngay cả một vườn hoa cũng quái lạ như vậy, Lý Thiết Thủ tám chín phần không phải người hiền lành”. Tần Thiếu Vũ ôm hắc trở xuống đất.

“Không thể nói như vậy được”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Trong Quỳnh Hoa cốc của Diệp đại ca cũng có rất nhiều cơ quan”. Lẽ nào người nói hắc không phải người tốt ư? Đại ca của ta sẽ đánh chết người!

“Dù là cơ quan, nhưng bản chất không giống vậy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trận bát quái ở đây lộ ra tử khí”

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Người cảm giác được sao?”

“Đạo giáo chia làm hai phe chính tà”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu người muốn biết, sau này ta sẽ dạy cho người”

“Cho nên người nói Lý Thiết Thủ không phải là người tốt ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Tốt xấu cũng chưa biết, có điều nhất định không đáng để giao thiệp”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hoan Thiên trại xem như là một môn phái có tên tuổi trên giang hồ, nhưng lúc Thiên Ổ Thủy trại xảy ra chuyện thì lại cố ý đóng cửa, chuyện như vậy cũng làm được”

“Miêu Cương vương đồng ý làm thông gia với hần ư?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày.

“Dựa theo dã tâm và tính cao ngạo của Đoạn Bạch Nguyệt, lẽ ra sẽ không dính dáng đến hạng người tham sống sợ chết này mới đúng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta cũng không biết vì sao lần này hần lại hạ thấp bản thân mà tham gia luận võ chọn rể”

“Tám chín phần là Lý Thiết Thủ có thứ gì đó hần muốn, hai bên dùng việc thông gia để đạt được cái mình muốn”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Người nói Đoạn Bạch Nguyệt rất có dã tâm, lẽ nào Lý Thiết Thủ có thể giúp hần khởi binh?”

“Thông minh lắm”. Tần Thiếu Vũ búng đầu Thẩm Thiên Lăng. “Ta thích người như vậy, đối với ta thì như cái bánh bao trắng, đối với người khác thì rất có đầu óc”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Quả thật giống như người nói sao?

Hơn nữa nếu khen người ta thì phải dùng tờ giấy trắng chứ, nếu không thì hoa tuyết cũng được!

Người mới giống bánh bao!

Cả nhà người đều là bánh bao!

“Thật ra mà nói ta không có hứng thú với giao dịch giữa bọn họ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tiểu Ngũ và hàn độc của người mới là chuyện ta quan tâm nhất”

“Thế nhưng nếu bọn họ làm phản thì chẳng lẽ không phải chuyện lớn sao?”. Thẩm Thiên Lăng hạ giọng.

“Tây Bắc, Tây Nam, Đông Bắc, có biên giới nào mà bình yên đâu?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hoàng thượng nếu có bản lĩnh, đương nhiên có thể nắm được chính quyền. Nếu không có bản lĩnh, chúng ta lo lắng thì có ích gì?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, người nói vậy sẽ bị chặt đầu đó.

Có tính tự giác của xã hội phong kiến chút đi!

“Về thôi”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp mặt hần. “Uống chén trà nghỉ ngơi một chút, buổi tối Lý Thiết Thủ sẽ mở tiệc, nhớ giả bộ suy yếu một chút”

“Hiểu rồi!”. Thẩm Thiên Lăng nắm tay hần quay về.

Giả bộ bệnh thì mọi người mới có cớ tiếp tục ở đây, trách nhiệm thật nặng nề!

“Cung chủ”. Âm vệ canh giữ trong sân. “Chúng ta đang định đi tìm người”

“Có việc gì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Âm vệ gật đầu. “Hồi này chúng ta xuống bếp định trộm đồ ăn cho Thiếu cung chủ”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đừng nói là các người bị tóm nhé!

Quả thật không thể mất mặt hơn được nữa!

“Sau đó thì sao?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi.

“Sau đó thì phát hiện hai người này đang lén lút ra hậu viện”. Âm vệ vút hai kẻ bị trói thành bánh chưng xuống trước mặt Tần Thiếu Vũ.

Tạ Văn Hàn biết mình đuối lý, cúi thấp đầu. Tiễn Tam chột dạ nhìn Tần Thiếu Vũ. “Chúng ta muốn tìm cơ hội, xem có thể nhìn thấy tiểu thư không”

Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nhìn hai người.

“Ta muốn gặp tiểu thư”. Tạ Văn Hàn cắn răng nói. “Cung chủ muốn tính toán thì cứ tính với ta”

“Dẫn bọn hần vào phòng”. Tần Thiếu Vũ mang Thẩm Thiên Lăng vào trong.

Âm vệ xách hai người vào.

Cửa phòng bị đóng lại, trong phòng tức khắc tối xuống, Tần Thiếu Vũ ngồi lên ghế, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Tạ Văn Hàn và Tiễn Tam đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng trong lòng đều sợ hãi.

“Người có biết nếu hôm nay bị phát hiện, sẽ có hậu quả gì không?”. Tần Thiếu Vũ lạnh nhạt hỏi.

“Nhưng bọn ta đã dịch dung, cho nên...”. Tiễn Tam còn chưa nói hết câu thì đã bị Tần Thiếu Vũ vung chưởng bay đến góc tường, ôm ngực một hồi lâu không đứng dậy nổi.

Thẩm Thiên Lăng giật giật ống tay áo của Tần Thiếu Vũ, ý bảo hần bình tĩnh một chút.

“Tha cho các người lần này là vì nể mặt Đỗ Tranh”. Ánh mắt Tần Thiếu Vũ lạnh lùng. “Vì mong muốn của bản thân mà không để ý an nguy của huynh đệ, nếu là người của Truy Ảnh cung thì chỉ có một con đường chết”

Tạ Văn Hàn cúi đầu thấp đến mức không thể thấp hơn.

“Có hai lựa chọn”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói. “Ở lại đây, tất cả mọi chuyện nghe ta chỉ huy, hoặc tức khắc rời khỏi Hoan Thiên trại. Các người tự chọn đi”

“Chúng ta ở lại”. Tiễn Tam ngồi sát góc tường, ôm ngực ho khan.

“Muốn ở lại cũng được”. Tần Thiếu Vũ đứng dậy ra ngoài. “Chuyện thế này, đừng để phát sinh lần nữa”

“Đa tạ cung chủ”. Giọng Tạ Văn Hàn rất thấp.

Thẩm Thiên Lăng cũng theo Tần Thiếu Vũ ra ngoài, cẩn thận nhìn hần.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ nhéo má Thẩm Thiên Lăng, dắt tay hần vào phòng ngủ.

“Ta chưa từng thấy qua người tức giận như vậy”. Thẩm Thiên Lăng rút chén trà cho hần.

“Ở trước mặt người ta đương nhiên sẽ không tức giận”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Cho dù người quậy thế nào”

“Thế nhưng người có chắc là sau này bọn họ sẽ không tự tiện hành động nữa không?”. Thẩm Thiên Lăng hơi lo lắng, dù sao cũng là Truy Ảnh cung mang vào, nếu bị phát hiện thì tất nhiên sẽ gây ra nhiều phiền phức.

“Ta sẽ phái người canh chừng bọn họ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Yên tâm đi”

“Nhưng tại sao phải đưa bọn họ vào Lý phủ?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu. “Dù người muốn giúp Đỗ Tranh cũng không nhất thiết để hai người bọn họ ở lại đây”. Hoàn toàn có thể cho bọn họ ở chỗ khác!

“Vừa rồi người cũng thấy đó, có một vườn hoa nhỏ mà cũng xây như mê cung, hướng chỉ là chỗ khác”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tạ Văn Hàn và Tiễn Tam tuy là nhân vật nhỏ nhưng ít ra quen thuộc với địa hình Lý phủ, lúc cần sẽ giúp được chúng ta”

Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Cảm giác lại có phiền toái xuất hiện”

“Mấy ngày nữa sẽ bắt đầu luận võ chọn rể, đến lúc đó sẽ gặp Đoạn Nguyệt Bạch”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hẳn. “Yên tâm, ta sẽ giải quyết tất cả vấn đề trong thời gian ngắn nhất”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, vươn tay vuốt ve gò má Tần Thiếu Vũ.

Ban đêm, quả nhiên có người hầu đến thông báo, nói Lý Thiết Thủ đã bày yến tiệc, mời Tần Thiếu Vũ, Thẩm Thiên Lăng và Diệp Cẩn cùng đi.

“Ta không muốn đi”. Diệp Cẩn phiền nhất là loại tiệc này, vì vậy nằm sấp trên giường giả chết.

“Tương lai nếu Thiên Phong làm minh chủ, tất nhiên sẽ có nhiều trường hợp thế này”. Tần Thiếu Vũ ở một bên lửa cháy đổ thêm dầu.

Diệp Cẩn vừa nghe đã nổi giận. “Cái đó thì liên quan gì đến lão tử!”

Đương nhiên có liên quan, người là chị dâu ta! Thẩm Thiên Lăng kéo Diệp Cẩn ngồi dậy. “Đi thôi”

Diệp Cẩn: ...

“Không ăn thì phí”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

Diệp Cẩn không thể làm gì khác hơn ngoài thay quần áo.

“Chíp!”. Cục Bông tỉnh ngủ, lười biếng kêu một tiếng.

Thẩm Thiên Lăng đi tới, lập tức bị tạo hình của con trai khiến cho kinh ngạc. “Sao lại bị thương thế?”

“Ở quán trọ đã bị”. Diệp Cẩn sắc bén nói. “Giờ mới biết, vừa nhìn đã biết không phải con ruột của người”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Lăng nhi quả thật không sinh được, người và nó mới giống”

Diệp Cẩn: ...

“Chíp!”. Cục Bông ưỡn khuỷu gối lên móng vuốt bị thương.

“Không sao chứ?”. Thẩm Thiên Lăng lo lắng ôm nó.

“Yên tâm, chỉ bị ứ máu thôi”. Diệp Cẩn nói. “Đâm thủng ra thì không sao rồi, ta thấy băng bó nhìn đẹp nên quấn một chút”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người dừng tùy tiện xem con trai ta là đồ chơi chứ!

Cục Bông vốn vẫn chạy nhảy bình thường, nhưng từ khi bị Diệp Cẩn quấn băng thì bắt đầu cảm giác mình bị thương rất nặng, vì vậy cực kì yếu đuối mà cuộn thành một vòng, không nhúc nhích mà được Thẩm Thiên Lăng ôm vào tay – Bị thương nhất định không thể tùy tiện đá móng!

Yến tiệc được mở bên hồ ở hoa viên, Cục Bông ngoan ngoãn ngồi xổm trong ổ, nghiêm túc ăn hoa quả và thịt ám vệ đưa tới, tự xem mình là bệnh nhân.

“Thẩm công tử quả nhiên không nhiễm bụi trần như tin đồn”. Lý Thiết Thủ khen ngợi. “Người bình thường chỉ nuôi chó mèo thôi, trong thiên hạ sợ rằng chỉ có công tử là nuôi phượng hoàng”

“Lý trại chủ nói đùa”. Dáng cười của Thẩm Thiên Lăng rất yếu ớt, sau đó thầm oán rằng chó mèo còn dễ nuôi, chỉ cần ăn no là được, cơ bản không có nhu cầu chạy nhảy ra ngoài!

“Lúc trước ta vẫn nghe nói Tần cung chủ muốn dẫn Thẩm công tử đi Nam Hải tìm Quỷ Thủ thần y giải độc”. Lý Thiết Thủ tìm đề tài. “Không biết Thẩm công tử hiện giờ thế nào?”

“May là không đến nỗi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Vẫn có thể chịu đựng được”

“Nói thì nói vậy, nhưng Hàn độc vẫn nên sớm giải”. Lý Thiết Thủ cực kì muốn bọn họ nhanh chóng ra đi, vì vậy ân cần nói. “Nếu không sẽ không tốt cho thân thể”

“Ta cũng muốn sớm mang Lăng nhi đi Nam Hải”. Tần Thiếu Vũ thở dài. “Đáng tiếc Truy Ảnh cung hết lần này đến lần khác xảy ra chuyện”

“Chuyện gì?”. Lý Thiết Thủ hỏi.

“Ta có một thuộc hạ mất tích”. Tần Thiếu Vũ nói.

“A?”. Lý Thiết Thủ nghe vậy giật mình.

“Cũng không biết hẳn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đột nhiên mất liên hệ trong lúc làm nhiệm vụ”. Tần Thiếu Vũ thở dài. “Lần này ta vốn muốn tới trấn Lạc Bình tìm người, đáng tiếc Lăng nhi lại bị bệnh dọc đường, bắt đắc dĩ mới tới quấy rầy Lý trại chủ”

Thẩm Thiên Lăng phối hợp ho khan hai tiếng, tỏ ra thân thể của mình quả thật không tốt.

Cục Bông cũng vươn móng vuốt bị thương ra khỏi ổ, cực kì yếu đuối!

Lý Thiết Thủ đau đầu muốn nứt ra.

Sớm không bệnh muộn không bệnh, một người một chim thật biết chọn thời gian...

128. Chương 126: Nhân Vật Đình Đám

“Không biết lần này Đỗ cô nương luận võ chọn rể, Lý trại chủ đã chọn được người vừa ý chưa?”. Rượu qua ba đợt, thức ăn qua năm món, Tần Thiếu Vũ mở miệng hỏi.

“Đã là luận võ chọn rể, đương nhiên muốn tìm người võ công tốt nhất, tương lai có thể bảo vệ được nàng”. Lý Thiết Thủ nói. “Tranh nhi tuy không phải con ruột của ta, nhưng mấy năm nay ta vẫn xem nàng như ruột thịt, đương nhiên có thể mong nàng được một bến đỗ bình yên”

Tần Thiếu Vũ cười cười. “Đỗ cô nương là mỹ nhân nổi tiếng, nói vậy lần luận võ này chắc sẽ rất náo nhiệt”

“Không dám không dám, Tần cung chủ nói đùa”. Lý Thiết Thủ liên tục xua tay. “Nếu bàn về dung mạo, Thẩm công tử mới thật sự là khuyên thể, trong vòng ba trăm năm trước và ba trăm năm sau, trên thế gian sợ rằng chỉ có Ngâm môn chủ mới sánh kịp”

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng bị sặc canh.

Người mới sánh kịp với hồ ly tinh, cả nhà người đều sánh kịp với hồ ly tinh.

Ăn cơm thì cứ ăn đi! Tự nhiên lại quăng bom, đúng là khiến người ta ghét!

“Thẩm công tử không sao chứ?”. Lý Thiết Thủ thân thiện.

“Không sao”. Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng khôi phục vẻ lãnh diễm. “Ta chỉ đang nghĩ tới chuyện luận võ thôi”

“Luận võ ư?”. Lý Thiết Thủ nghe vậy giật mình. “Lẽ nào Thẩm công tử cũng cảm thấy hứng thú?”

Tần Thiếu Vũ cười như có như không.

WTF ai hứng thú với con gái người chứ! Thẩm tiểu thụ cực kì muốn nắm áo hắn gào lên. Nam nhân của ta rất hay ghen, người đừng nói lung tung!

“Lăng nhi muốn hỏi gì?”. Tần Thiếu Vũ dứt cho hắn một đũa thịt dê, giọng nói rất dịu dàng.

“Nếu thật lòng hi vọng Đỗ cô nương nửa đời sau có thể bình yên hạnh phúc, đương nhiên phải tìm một người thật lòng yêu nàng, mà không phải một người giỏi đánh nhau”. Thẩm Thiên Lăng nhìn Lý Thiết Thủ. “Dù võ công đệ nhất thiên hạ thì sao, nếu tính cách nóng nảy không biết nói lý lẽ, gã qua cũng không tốt”

“Ta đương nhiên nghĩ tới”. Lý Thiết Thủ gật đầu.

Nghĩ tới mà người còn luận võ chọn rể! Thẩm Thiên Lăng thầm chửi FUCK!

“Trại chủ định giải quyết vấn đề này thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Lý Thiết Thủ cười nói. “Đợi đến lúc luận võ, nhị vị đương nhiên sẽ biết”

Thẩm Thiên Lăng >_<>

Lại còn thừa nước đục thả câu.

Thật đáng ghét.

“Chíp!”. Bàn bên kia, Cục Bông ăn quá mức chăm chú, vì vậy ngã vào chậu nước ướp lạnh.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ: ...

Lý Thiết Thủ: ...

Má ơi! Ấm vệ nhanh chóng mang Thiếu cung chủ nhà mình ra.

“Khụ khụ”. Lý Thiết Thủ khen ngợi. “Tiểu phượng hoàng quả nhiên ngay thơ hoạt bát y như tin đồn”

“Chíp!”. Cục Bông vô lực kêu lên một tiếng, rõ ràng bị khiếp sợ.

Ấm vệ đau lòng vô cùng, trọng thương chưa lành thì thôi đi, đã vậy còn ngã vào chậu nước.

Thật khiến người ta không yên lòng.

Vắt vả lăm mới ăn xong bữa cơm, Thẩm Thiên Lăng trở về phòng nằm sấp trên giường, không muốn nhúc nhích.

Mấy ngày chạy đi chạy lại, xương cốt toàn thân đều rời rạc.

“Mệt ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng ngáp. “Muốn ngủ”

Tần Thiếu Vũ gọi người mang nước tắm tới, sau đó ngồi bên giường bắt mạch cho hắn.

“Thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Hàn độc không sao”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp mặt hắn. “Biểu hiện thật ngoan”

“Yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc tốt cho bản thân”. Thẩm Thiên Lăng nhìn Tần Thiếu Vũ. “Cho nên người cứ yên tâm đi tìm tiểu Ngũ, đừng lo cho ta”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, ôm chặt hắn vào lòng.

Nước tắm rất nhanh được mang tới, Thẩm Thiên Lăng thoải mái tựa vào ngực Tần Thiếu Vũ, đột nhiên nhớ tới một việc nên hỏi. “Hôm nay lúc Lý Thiết Thủ dùng cơm thì nói hắn đã nghĩ ra biện pháp giải quyết vấn đề, người nghĩ là cái gì?”

“Sao ta biết”. Tần Thiếu Vũ bóp bụng mỡ của Thẩm Thiên Lăng. “Ta không phải là hắn”

“Đoán chút đi”. Thẩm Thiên Lăng bắt mạch, thái độ có vẻ quá đi!

“Ba ngày sau thì biết đáp án, gấp cái gì”. Tần Thiếu Vũ xoa bóp vai cho hắn. “Đừng nghĩ chuyện này nữa, nghỉ ngơi cho tốt”

“Lẽ nào người không tò mò chút nào ư?”. Thẩm Thiên Lăng kéo cằm Tần Thiếu Vũ qua.

“Trong thiên hạ, ta chỉ tò mò về Lăng nhi thôi”. Tần Thiếu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mặc kệ nói gì cũng dở ngon dở ngọt được, người có còn ý thức mình là một đại hiệp chính phái không?

Hơn nữa nói thì nói, đừng tùy tiện bóp bụng người ta chứ!

Thật đáng ghét!

“Chíp!”. Cục Bông đứng trên bệ cửa sổ, rướn cổ nhìn hai người, sau đó quyết đoán xoay người nhảy xuống, lách lư tìm nơi nương tựa là Diệp Cẩn.

Tuy rất có thể bị ngân châm đâm móng, nhưng cũng không đau lắm. Quan trọng là đâm xong có thể ngủ tới sáng, cực kì xứng đáng!

So với việc ngủ tới nửa đêm, sau đó bị những âm thanh kì quái đánh thức thì tốt hơn nhiều!

Cho nên mới nói thời thơ ấu lang thang khắp chốn của tiểu phượng hoàng thật gian khổ.

Thậm chí một giấc ngủ ngon cũng phải trông mong!

Sáng hôm sau, Thẩm Thiên Lăng cọ cọ trong chăn, sau đó thoả mãn đuổi người.

“Chào buổi sáng”. Tần Thiếu Vũ ôm hân, cúi đầu dịu dàng trao một nụ hôn.

“Chào buổi sáng”. Trong chăn rất ấm, khuôn mặt Thẩm Thiên Lăng đỏ bừng, nhìn vừa khoẻ khoắn vừa đáng yêu.

“Hôm nay ta muốn ra ngoài thăm dò tin tức”. Tần Thiếu Vũ cọ cọ mũi Thẩm Thiên Lăng. “Mang người theo nhé?”

“Mang ta theo ư?”. Thẩm Thiên Lăng bắt ngờ. “Nhưng ta còn giả bệnh”. Sao có thể ra phố đi dạo.

“Vậy người có muốn ra ngoài không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Muốn! Thẩm Thiên Lăng quyết đoán gật đầu, suốt ngày giả bệnh trên giường rất chán biết không!

“Người giả bộ suy yếu, cũng không phải giả bộ liệt giường”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng dậy. “Mặc quần áo”

“Nhưng người nói muốn thăm dò tin tức”. Thẩm Thiên Lăng >_<. “ta=” đi=” với=” người=” cũng=” không=” giúp=” được=” gì”.=“ nói=” không=” chừng=” còn=” trở=” thành=” gánh=” nặng,=” quả=” thật=” ngu=”>

“Người nghĩ ta định đi đâu thăm dò tin tức?”. Tần Thiếu Vũ bật cười.

“Chẳng lẽ không phải đi nghe lén sao?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày.

“Ban ngày thì đi đâu nghe lén”. Tần Thiếu Vũ thay quần áo cho hân. “Thăm dò tin tức đương nhiên phải tìm nơi có nhiều người. Chúng ta đi quán trà”

“Quán trà ư?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy khó hiểu.

“Dù là lúc nào cũng không thể xem thường dân chúng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mỗi lần có chuyện gì không có manh mối thì ta sẽ tìm quán trà náo nhiệt ngồi một buổi chiều, sau đó vô tình giải quyết được vấn đề”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Chúng ta đi quán trà”

Vì vậy sau khi đánh răng rửa mặt thì hai người dẫn mấy ám vệ từ cửa sau ra khỏi Lý phủ. Đương nhiên để phối hợp tình huống “đang bị bệnh suy yếu”, Thẩm Thiên Lăng được Tần Thiếu Vũ ôm ra.

Cảnh này không thể tràn ngập yêu thương hơn được nữa!

Lý Thiết Thủ gặp được cũng sững sốt. “Hai vị muốn đi đâu vậy?”

“Lý trại chủ chê cười”. Tần Thiếu Vũ nhìn người trong lòng. “Lăng nhi muốn ăn bánh đủ màu nên ta dẫn hân đến quán trà”. Cực kì cưng chiều.

“Nếu muốn ăn bánh, ta sẽ dặn đầu bếp làm cho Thẩm công tử, cần gì phải ra quán trà”. Lý Thiết Thủ liên tục xua tay. “Chỗ đó đủ loại người rất ồn ào, Thẩm công tử sẽ thấy phiền”

“Đa tạ ý tốt của trại chủ”. Sắc mặt Thẩm Thiên Lăng tái nhợt, ngoan ngoãn cười. “Ta thấy ở trong phòng bức bối mới muốn ra ngoài hít thở không khí”

“Nhưng bên ngoài trời lạnh...”

“Không sao”. Không đợi Lý Thiết Thủ nói xong, ám vệ giơ túi quần áo trong tay lên. “Chúng ta mang theo áo choàng cho công tử”

Lý Thiết Thủ không thể làm gì khác hơn ngoài nuốt xuống mấy lời sắp nói, nhìn theo bọn họ ra cửa. Kể ra nếu bọn họ đã đến đây, vậy tốt nhất chính là để Thẩm Thiên Lăng điều dưỡng thân thể thật nhanh, sau đó cùng Tần Thiệu Vũ rời đi, tránh cho ở đây đêm dài lắm mộng.

“Người có thấy vẻ mặt vừa rồi của Lý Thiết Thủ không?”. Thẩm Thiên Lăng nghiêng người trên lưng ngựa, làm một vẻ mặt vụn vẹo cho Tần Thiệu Vũ xem. “Chính là thế này”

Tần cung chủ cười ra tiếng. “Hắn đâu có đẹp như Lăng nhi vậy”

“Ai cần đẹp hơn hắn chứ”. Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm. “Chúng ta đi đâu uống trà?”

“Đến rồi”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn xuống ngựa, nắm tay nhau vào quán trà.

Quán chúng bắt đầu sôi sục như trong dự liệu, nhưng cũng may Thẩm Thiên Lăng đã quen, vì vậy thành công duy trì hình tượng ốm yếu như đoá hoa trắng bé nhỏ, vô cùng ngoan ngoãn được Tần Thiệu Vũ dẫn lên lầu. Thậm chí không cần thận trọng trượt chân, suýt nữa ngã sấp xuống! Đương nhiên Tần cung chủ không có khả năng khiến hắn ngã, vì vậy quán chúng vây xem được vinh hạnh tận mắt nhìn thấy hình ảnh hồng phấn tim bay “Thẩm công tử ngã vào lòng Tần cung chủ”, vì vậy đồng loạt tỏ ra nghệt thờ.

“Lăng nhi muốn ăn gì không?”. Sau khi ngồi xuống, Tần Thiệu Vũ nhẹ giọng hỏi Thẩm Thiên Lăng.

Tiểu nhị bưng thức ăn đứng bên cạnh, ngay cả tay cũng run rẩy!

Tần cung chủ cực kì dịu dàng, quả thật chịu không nổi!

Sườn chừng tởm, cánh gà nấu chao, sủi cảo tôm và củ cải đỏ! Thẩm Thiên Lăng tự HIGH một chút, sau đó yếu ớt nói. “Cháo hoa là được rồi”. Giả bộ bệnh quả thật đau khổ.

Tần Thiệu Vũ nén cười, kêu một ít bánh, còn giúp hắn đổi cháo hoa thành cháo bào ngư vì cá!

“Người thế mà không gọi bánh củ cải?”. Đợi tiểu nhị đi rồi, Thẩm Thiên Lăng khiển trách nam nhân của hắn một chút! Thơm thơm mềm mềm ăn rất ngon biết không!

“Kêu tướng công một tiếng thì mua cho người”. Tần Thiệu Vũ nhéo mặt hắn.

Tướng công muội người! Người còn có sở thích biến thái hơn không! Thẩm Thiên Lăng cực kì khí phách, cầm chén uống nước.

Tần Thiệu Vũ lắc đầu cười, quay đầu liếc ra cửa sổ, vô tình nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc, vì vậy hơi sững sờ.

“Thấy ai vậy?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò nhìn theo, đương nhiên không phát hiện thứ gì. Vẻ mặt thần kì này đừng bảo là Ngâm Vô Sương nhé, vất vả lắm mới yên ổn được mấy ngày.

“Còn nhớ ta từng nói muốn dẫn người đi gặp Hoàng thượng không?”. Tần Thiệu Vũ nhìn hắn.

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, sau đó cảnh giác. “Chẳng lẽ lại cần vật gì đó để trao đổi?”. Vậy thì nhất định không được, ngay cả Bảo Đậu cũng biết phải có khí phách!

“Không cần đến kinh thành”. Tần Thiệu Vũ đưa một chén trà cho hắn.

“Có ý gì?”. Thẩm Thiên Lăng buồn bực.

Tần Thiệu Vũ nhìn hắn cười. “Heo”

Chờ chút! Thẩm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh. “Ý của người là...”

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Không thấy rõ mặt, có điều tám chín phần là đúng”

Thế mà có thể nhìn thấy hoàng thượng...

Thẩm tiểu thụ choáng váng một chút.

Cực kì không chân thật!

129. Chương 127: Thu Dọn Hành Lý!

“Lẽ nào Hoàng thượng cũng đến luận võ chọn rể?”. Thẩm Thiên Lăng hạ giọng hỏi, giống như băng đẳng bí mật đang bàn bạc.

“Không biết”. Tần Thiệu Vũ đưa sủi cỏ tôm đến bên miệng hắn. “Có lẽ là đi ngắm cảnh cũng không chừng”
Thẩm Thiên Lăng ngoan ngoãn cắn một cái, sau đó tiếp tục nhìn xuống.

“Đã đi từ lâu rồi”. Tần Thiệu Vũ cốc đầu hắn. “Không được nhìn chăm chú vào nam nhân khác”
Nhưng đây là Hoàng thượng! Thẩm Thiên Lăng cực kì tiếc nuối, hồi nãy không kịp nhìn thấy mặt.

Tần Thiệu Vũ nâng cằm hắn, xoay đầu hắn qua. “Đã nói không được nhìn mà”

“Sao ngươi có thể nhận ra Hoàng thượng?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò.

“Thiên Phàm làm quan trong triều, Nhật Nguyệt sơn trang từ trước đến nay có quan hệ chặt chẽ với triều đình. Lúc tân đế mới lên ngôi, trong triều kết bè kết phái, biên cương trộm cướp không ngừng, Thẩm gia không chỉ giúp triều đình tiền tài lẫn sức lực, mà Thiên Phong cũng chinh chiến khắp nơi, lập được không ít công lao”. Tần Thiệu Vũ nói. “Cho nên sau khi giang sơn vững chắc, Hoàng thượng tự mình xuôi nam khen thưởng Thẩm gia, lúc đó ta cũng ở Nhật Nguyệt sơn trang”

“Hoàng thượng từng đến Nhật Nguyệt sơn trang ư?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy giật mình. “Vậy ta chẳng phải cũng từng gặp hắn ư?”

“Không có”. Tần Thiệu Vũ nói. “Lúc đó Đường gia bảo chủ làm tiệc mừng thọ, ngươi trở về Đường gia ở Tây Nam”

“Vậy ngươi thấy Hoàng thượng thế nào?”. Thẩm tiểu thụ rất hóng chuyện.

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Ngươi hứng thú với hắn như vậy sao?”

Vô nghĩa, nhất định phải hứng thú biết không! Đó chính là Hoàng thượng nha! Thẩm Thiên Lăng hớn hở giục. “Mau nói đi!”

Tần Thiệu Vũ lắc đầu. “Không nói”

Thẩm Thiên Lăng vươn hai ngón tay. “Hai lần”

“Ngươi lại vì nam nhân khác mà rộng rãi như vậy”. Tần Thiệu Vũ lắc đầu thở dài. “Bình thường cò kè mặc cả với ta luôn bắt đầu từ số một”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Chuyện này có gì khác nhau đâu, dù sao sờ bụng mỡ một lần cũng sẽ thành vô số lần, nói không chừng ngay cả “tiểu Lăng” cũng bị sờ, quả thật đáng ghét!

“Vị thiếu hiệp này”. Trong mắt Thẩm Thiên Lăng loé ra ánh sáng hi vọng. “Tối thiểu cũng phải nói vóc dáng hắn ra sao chứ”. Cực kì tò mò!

Tần Thiệu Vũ suy nghĩ một chút, sau đó dùng ngón trỏ chấm nước trà, vẽ một vòng trên bàn, lại tùy ý chấm hai con mắt, cuối cùng vẽ một cái miệng. “Đại khái là vậy”

Thẩm Thiên Lăng giận dữ nói. “Ngay cả mũi cũng không có, quá qua loa rồi!”. Cần phải phê bình!

Tần Thiệu Vũ nhìn ra phía sau hắn, khoé miệng cong lên.

“Thấy gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò quay đầu thì thấy hai người đang đi lên lầu.

A A A! Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng ngồi thẳng lưng, mở to mắt nhìn Tần Thiệu Vũ – Hoàng thượng hả?

Tần Thiệu Vũ gật đầu.

“Ta ta ta hơi khấn trương”. Cực kì thiếu triển vọng.

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Cũng không phải gặp ta, khẩn trương cái gì”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Gặp người vì sao phải khẩn trương, bất luận là tình huống gì, thậm chí không mặc quần áo mà thấy người cũng không khẩn trương biết không! Cực kì phóng túng!

“Trùng hợp quá vậy”. Phía sau đột nhiên truyền tới tiếng cười hỏi.

Thẩm Thiên Lăng đánh rơi cái chén “loảng xoảng” trên bàn.

“Ôi chào”. Tiểu nhị vội cầm khăn chạy tới. “Thẩm công tử có bị thương không?”

Trên mặt Tần Thiếu Vũ tràn ngập bốn chữ “Lão tử khó chịu”!

Thẩm Thiên Lăng vô cùng khẩn trương. Thiếu hiệp thời điểm này sao người lại giả bộ lãnh khốc chứ, mau cười một cái, phía sau ta chính là Hoàng thượng nha!

“Vị khách quan này, phiền ngài nhường chỗ một chút”. Tiểu nhị cực kì ân cần. “Ta phải lau sàn cho khô kéo Thẩm công tử bị ngã xuống”

Thẩm Thiên Lăng nuốt nước miếng, dám nói Hoàng thượng nhường đường, không biết kế tiếp có bị lôi ra ngộ môn chém đầu không!

“Tần huynh”. Người tới tự kéo ghế ngồi xuống, rõ ràng không hề xa lạ với Tần Thiếu Vũ.

“Khụ khụ”. Thẩm tiểu thụ lại bị nghẹn bánh ngọt.

Tần Thiếu Vũ: ...

Người tới cười khẽ, vươn tay vỗ lưng cho hắn. “Thẩm công tử không sao chứ?”

Thẩm Thiên Lăng trong nháy mắt lại càng ho khan kịch liệt. Tiểu nhị lần thứ hai chạy tới muốn hỗ trợ, kết quả bị Tần Thiếu Vũ ngăn lại, đành phải không cam lòng quay về.

Chỉ muốn nhân cơ hội nhìn nhiều một chút mà thôi!

Tần cung chủ thật keo kiệt!

“Ta ta ta không sao”. Thẩm Thiên Lăng hai mắt rung rung, thật vất vả mới nói thành câu.

“Lâm huynh thứ lỗi”. Tần Thiếu Vũ kéo Thẩm Thiên Lăng đến bên cạnh mình. “Thân thể Lăng nhi vẫn không khỏe”

“Đương nhiên không có chi”. Người tới nói. “Có điều quả thật bất ngờ, có thể nhìn thấy hai vị ở đây”

“Người giang hồ quen lang thang khắp nơi, cũng không ngoài ý muốn”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi. “Nếu là bất ngờ, phải nói chúng ta bất ngờ khi gặp được Lâm huynh mới đúng”

Đối diện tầng hai quán trà, dân chúng đồng loạt tựa sát trên lan can, dùng ánh mắt nồng cháy, nóng bỏng, sôi trào nhìn về phía bên này. Đó chính là Thẩm công tử người thật việc thật, không phải trên hình!

Có điều không biết người đối diện Tần cung chủ là ai, thật chóng mặt.

Vừa nhìn đã biết không phải người tốt!

Cực kì thô tục!

Cho nên mới nói, tất cả những người âm mưu chia rẽ couple quốc dân đều đáng bị khinh bỉ, ngay cả đương kim hoàng thượng Sở Uyên cũng không ngoại lệ!

Đúng là như thế.

“Vậy không quấy rầy Tần huynh ăn cơm nữa”. Uống xong một chén trà, Sở Uyên đứng lên. “Đêm nay ta mở tiệc ở Chu gia chiêu đãi hai vị”

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Xem ra đã tính trước, nói vậy ta cự tuyệt cũng vô ích”

“Không chỉ có các ngươi”. Sở Uyên gõ gõ bàn. “Ta biết tiểu Cẩn cũng ở đây, dẫn hắn cùng tới đi”

“Ta và Lăng nhi sẽ đến đúng giờ, có điều Diệp Cẩn có chịu đến hay không thì tùy hắn”. Tần Thiếu Vũ nhún vai. “Một người lớn xác như vậy, ta cũng không thể ép được”

“Nếu hắn tới, ta sẽ cảm tạ ngàn vàng, lại thêm ba cùm san hô Huyết Ngọc”. Hoàng thượng quả nhiên cực kì rộng rãi.

“Yên tâm”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Nếu hắn không chịu đến, ta sẽ đánh hắn ngất xỉu”

Sở Uyên vỗ vai Tần Thiếu Vũ, thoả mãn đi xuống lầu.

Sắc mặt Thẩm Thiên Lăng trắng bệch!

“Lăng nhi?”. Tần Thiếu Vũ quơ quơ tay trước mặt hắn. “Ngây người gì thế?”

“Hả?”. Thẩm Thiên Lăng hoàn hồn.

“Ta không vui”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn.

“Đi rồi sao?”. Bây giờ Thẩm Thiên Lăng mới phát hiện đối diện đã vắng người.

“Tốt nhất hãy tìm một lý do thích hợp để giải thích biểu hiện của ngươi”. Tần Thiếu Vũ bốc mùi dấm chua ngập trời. “Nếu không trở về xem ta trừng phạt ngươi thế nào”

“Khẩn trương một chút cũng bình thường thôi! Ta chưa từng thấy qua Hoàng thượng!”. Thẩm Thiên Lăng bưng chén trà lên uống.

“Nói chung sau này không được đối với nam nhân khác như vậy”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hắn. “Nhớ kỹ chưa?”

Thẩm Thiên Lăng thành thật gật đầu, sau đó vô cùng tiếc nuối mà nói. “Ta cũng chưa nhìn kĩ dáng dấp hắn ra sao”. Vừa rồi thế mà đầu óc trống rỗng, thật ngu xuẩn!

“Buổi tối hắn mở tiệc, mời hai người chúng ta và Diệp Cẩn tới ăn cơm”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Ăn cơm?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình mở to mắt. “Chúng ta ư?”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Quan hệ giữa các ngươi rất tốt ư?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Năm xưa hắn luôn muốn Thiên Phong và ta vào triều làm quan”. Tần Thiếu Vũ dẫn Thẩm Thiên Lăng xuống lầu. “Nhưng chúng ta không có chí ở triều đình nên thôi”

Lại còn có chuyện này nữa! Tâm trạng Thẩm Thiên Lăng rất phức tạp.

“Đang nghĩ gì thế?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Đang nghĩ ngươi còn bao nhiêu chuyện mà ta chưa biết”. Thẩm Thiên Lăng nhìn Tần Thiếu Vũ, ánh mắt hơi ủ rũ.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, ôm Thẩm Thiên Lăng lên lưng ngựa. “Đừng lo, chúng ta còn cả đời để Lăng nhi từ từ tìm hiểu”

Thẩm Thiên Lăng bị chọc cười, quay đầu hôn nhẹ Tần Thiếu Vũ.

“Oa!”. Quần chúng vây xem bọc phát! Vốn tưởng chỉ được xem cảnh ôm nhau là quá lắm rồi, ai ngờ còn có lời như thế!

Quả thật trái tim cũng phải tan chảy!

Đạp Tuyết Bạch tung vó vui sướng chạy về phía trước.

“Hôm nay sao lại ngoan như vậy?”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt người trong lòng.

Hôn một cái thì đã sao! Thẩm tiểu thụ lắm bả, lão tử chính là người hiện đại!

Trong Lý phủ, Diệp Cẩn đang tháo băng cho Cục Bông. Tiểu phượng hoàng hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh hoạt bát, đứng trên bàn đá móng.

“Chúng ta đã về”. Thẩm Thiên Lăng đẩy cửa ra.

“Chíp!”. Cục Bông phành phạch nhào vào ngực Thẩm Thiên Lăng, ngẩng cái đầu nho nhỏ lên, cực kì MOE!

“Có một tin tốt và một tin rất tốt”. Tần Thiệu Vũ ngồi đối diện Diệp Cẩn. “Nghe cái nào trước?”

“Tin tốt”. Diệp Cẩn thu dọn gói thuốc.

“Chúng ta mua gạch cua xộp cho người”. Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng đặt một túi giấy dầu lên bàn.

“Chíp!”. Ánh mắt Cục Bông lập tức phát sáng, kết quả bị Thẩm Thiên Lăng đè lại, đành phải không cam lòng kêu lên.

“Tin rất tốt thì sao?”. Diệp Cẩn mở túi giấy, vừa ăn vừa hỏi.

“Có người muốn mời chúng ta ăn”. Tần Thiệu Vũ nói.

Diệp Cẩn cau mày. “Đây mà là tin tốt gì, ai mời?”

Tần Thiệu Vũ nói. “Người đoán xem”

Diệp Cẩn: ...

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt chờ mong nhìn Diệp Cẩn!

“Ta không đi”. Diệp Cẩn quyết đoán cự tuyệt.

“Chúng ta còn chưa nói là ai”. Thẩm Thiên Lăng >_<>

“Nhìn biểu cảm này là biết không phải người tốt”. Diệp Cẩn bỏ gói thuốc vào hòm. “Không đi!”

“Tin tưởng ta!”. Thẩm Thiên Lăng ngồi bên cạnh Diệp Cẩn, thề thốt mà nói. “Sau khi nghe xong người nhất định cực kì vui vẻ”

Diệp Cẩn hoài nghi. “Thẩm Thiên Phong tới đây sao?”

Không phải, nhưng cũng xem như đạt được thắng lợi ngoài ý muốn! Thẩm Thiên Lăng híp mắt nhìn đại tẩu. “Hoá ra đại ca ta tới người sẽ cực kì vui vẻ”

“Không phải!”. Diệp Cẩn giận tím mặt. “Lão tử chỉ thuận miệng mà thôi, hoàn toàn không muốn gặp hần!”

“Không muốn cũng được, chúng ta gặp người khác”. Thẩm Thiên Lăng kéo Diệp Cẩn. “Không cho người trốn”

Diệp Cẩn bắt đắc dĩ. “Lải nhải hoài, rốt cuộc là ai?”

Tần Thiệu Vũ nói. “Hoàng thượng”

“Ai cơ?”. Diệp Cẩn gào lên.

“Chíp!”. Cục Bông khó thấy được Diệp Cẩn hung dữ như vậy, vì thế ngã đập đầu xuống bàn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Đúng như người nghe thấy”. Tần Thiệu Vũ vỗ vai Diệp Cẩn. “Hôm nay ta và Lăng nhi đi ăn cơm, đúng lúc gặp được”

“Sao hần lại đến Hoan Thiên trại?”. Diệp Cẩn đầu tiên là cau mày, sau đó trong mắt loé sáng. “Người nói có phải là đến luận võ chọn rể hay không?”

“Đừng mơ tưởng”. Tần Thiệu Vũ dội cho Diệp Cẩn một chậu nước lạnh. “Hần tới đương nhiên vì Đoạn Nguyệt Bạch, mà mời chúng ta đi ăn tiệc chỉ có hai nguyên nhân. Một là nhờ ta giải quyết hỗn loạn cho hần, hai là gặp người. Ta cực kì hi vọng là nguyên nhân thứ hai”

“Ta không đi”. Diệp Cẩn quyết đoán thu dọn hành lý, định chạy trốn.

Đang êm đẹp, lão tử không muốn chạy đi gặp một kẻ kì quái chút nào!
Thật đáng ghét!

130. Chương 128: Nghe Nói Đi Ăn Với Người Thì Được Tiền

“Bây giờ đi thì được gì, chẳng lẽ người có thể trốn hẩn cả đời?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Ta ước gì trốn hẩn cả đời”. Về mặt Diệp Cẩn rất khổ sở.

“Hiện tại hẩn nhường nhịn người hết thấy, nhưng coi chừng sau này bị người chọc xù lông lên rồi thì sẽ hạ lệnh đốt Quỳnh Hoa cốc của người”. Tần Thiếu Vũ nhắc nhở.

“Hẩn dám ư!”. Diệp Cẩn cực kì nóng nảy!

“Chíp!”. Cục Bông ngoan ngoãn ngồi trên bàn, há mồm đòi ăn.

Diệp Cẩn lấy khô bò đút cho nó, nghĩ rằng bỏ nó mà đi thì không nỡ, vì thế nhìn Thẩm Thiên Lăng nói. “Người nghĩ xem nếu ta thừa dịp người không chú ý mà nhét nó vào bao hành lí, suốt đêm mang đi thì có bao nhiêu khả năng?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Hoàn toàn không có khả năng biết không!

Đại tẩu sao lại trộm con trai của người khác chứ, thật quá đáng!

“Đừng quậy nữa”. Tần Thiếu Vũ đứng lên, cầm bao quần áo của Diệp Cẩn bỏ vào ngăn tủ. “Chuẩn bị một chút, tối nay chúng ta đến Chu gia”

“Không đi”. Diệp Cẩn nằm trên giường giả chết.

“Vậy ta dẫn hẩn về gặp người”. Tần Thiếu Vũ lạnh lạnh nói.

Diệp Cẩn nghe vậy giận dữ. “Người còn có thể nhiều chuyện hơn nữa không?”

“Trốn tránh mãi cũng không phải biện pháp”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ Diệp Cẩn. “Ta với Lăng nhi về trước, người tốt nhất hãy suy nghĩ cho kĩ”

Diệp Cẩn không cam lòng lắm bầm, ôm Cục Bông lên vuốt ve.

Lông tơ của tiểu phượng hoàng bị vuốt lộn xộn, cực kì không vui mà đá móng.

“Diệp đại ca và Hoàng thượng rốt cuộc có quan hệ gì?”. Sau khi về phòng, Thẩm Thiên Lăng vô cùng tò mò! Vốn chỉ nghĩ là bạn bè bình thường gặp mặt, nhưng hiện tại xem ra không phải! Các loại bí mật luôn xúng đáng được tán dóc!

Tần Thiếu Vũ chỉ vào gò má mình.

Lần nào cũng dùng phương pháp này, thật đáng ghét! Thẩm Thiên Lăng ngoan ngoãn hôn lên một cái, sau đó giục. “Nói mau!”

“Người đoán xem”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Lẽ nào Hoàng thượng thích Diệp đại ca?”. Thẩm Thiên Lăng sờn gai ốc, khả năng này thật đáng sợ! Nếu như vậy chẳng phải đại ca chết chắc rồi sao, cướp người yêu với Hoàng thượng, vừa nghe đã thấy bị chặt đầu!

Tần Thiếu Vũ bật cười.

“Không có gì đáng cười hết!”. Thẩm Thiên Lăng lắc lắc vai nam nhân của hẩn. “Đại ca của ta có biết chuyện này hay không?”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Diệp Cẩn không cho ta nói”

“Sao có thể không nói chứ, đây là chuyện liên quan tới tính mạng!”. Thảm Thiên Lăng lo lắng. Sao đại ca lại xui như vậy, vất vả lắm mới có chuyển biến, kết quả tình địch lại là Hoàng thượng!

“Thật ra ta cũng không biết Hoàng thượng và Diệp Cẩn rốt cuộc có quan hệ gì, chỉ là một lần đi Quỳnh Hoa cốc thì vô tình đụng mặt Hoàng thượng mà thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đừng lo”

Lại còn đi Quỳnh Hoa cốc! Thảm Thiên Lăng than thở.

Tần Thiếu Vũ bị vẻ mặt của hắn chọc cười. “Dù hắn thích thật thì sao? Nhiều năm như vậy trong lòng Diệp Cẩn chỉ có một mình Thiên Phong, người khác muốn giành cũng không được”

“Người nói xem dưới cơn nóng giận Hoàng thượng có làm thịt đại ca của ta không?”. Thảm Thiên Lăng >_<>

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Sở Uyên tuy ở trên vạn người nhưng cực kì khiêm tốn lễ độ, là một hoàng đế tốt khó tìm, nếu không ta cũng không giúp hắn”

“Người thế mà gọi thẳng tên Hoàng đế!”. Thảm Thiên Lăng giật mình.

“Vậy thì sao?”. Tần Thiếu Vũ cốc đầu hắn.

“Không có gì”. Thảm Thiên Lăng lắc đầu, nam nhân của ta thật oai!

“Có điều theo tình hình hiện tại, Tây Nam sợ rằng sẽ không yên ổn”. Tần Thiếu Vũ thở dài.

“Tiểu Ngũ và Hoa Đường có tin tức gì không?”. Thảm Thiên Lăng rót một chén trà nóng cho Tần Thiếu Vũ.

“Ấm về đến trấn Lạc Bình vẫn chưa về, ở Hoan Thiên trại cũng không thấy tung tích”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mấy ngày nữa sẽ là ngày Đỗ Tranh luận võ chọn rể, nếu đúng như Tiễn Tam nói, Đoạn Bạch Nguyệt tất nhiên sẽ xuất hiện. Đến lúc đó chúng ta có thể tìm hiểu ngọn ngành, tìm ra tung tích của tiểu Ngũ”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Yên tâm đi, tiểu Ngũ không sao đâu”

Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào lòng. “Lăng nhi của ta cũng sẽ không sao”

Thảm Thiên Lăng cười cười, ngẩng đầu chủ động hôn Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ ôm chặt eo hắn, làm sâu hơn nụ hôn này.

“Ta nghĩ... khụ”. Diệp Cẩn vừa đẩy cửa ra đã thấy cảnh này, vì vậy nhìn trời ho khan.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi trong lòng Diệp Cẩn, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Mỗi ngày các người không còn chuyện gì khác để làm sao?

“Có việc gì?”. Trong lòng Tần Thiếu Vũ cực kì khó chịu.

“Ta cùng các người đi gặp hắn”. Diệp Cẩn đưa tầm nhìn trở về.

Thảm Thiên Lăng nghe vậy lập tức khản trương, thế mà lại chủ động đề nghị đi gặp Hoàng thượng, lẽ nào tình cảm của đại tẩu thay đổi?

Thật đáng sợ!

“Người làm vẻ mặt gì thế?”. Diệp Cẩn khó hiểu.

“Thật ra đại ca của ta rất yêu người”. Thảm tiểu thụ nghiêm túc.

Diệp Cẩn quyết đoán ôm Cục Bông đi.

Đại tẩu sao lại như thế chứ, một chút mặt mũi cũng không cho người ta! Thảm Thiên Lăng nhìn Tần Thiếu Vũ phàn nàn. “Ta vừa chuẩn bị trình bày một vài ưu điểm của đại ca”

Tần Thiếu Vũ bật cười, bóp bóp bụng mỡ của hắn. “Ưu điểm của Thiên Phong, Diệp Cẩn biết rõ hơn người”

“Thế mà hắn còn muốn đi ăn cơm với Hoàng thượng!”. Thảm Thiên Lăng lẩm bẩm. “Người nghĩ xem nếu ta và Tiêu Triển cùng đi ăn... ô!”

“Không được nhắc tới tên hân”. Tần Thiếu Vũ cắn lên môi Thảm Thiên Lăng một cái.

Thảm Thiên Lăng cực kì buồn rầu, không biết đại ca chừng nào mới tới.

Đại tẩu bị người ta cướp đi, chuyện này quả thật thê thảm không chịu nổi.

Ban đêm, ba người từ Lý phủ đến Chu gia ở thành bắc.

“Như vậy có phải công khai quá không?”. Thảm Thiên Lăng ở trong xe ngựa hỏi. Dù sao cũng là đi gặp Hoàng thượng!

“Sao lại thế được”. Diệp Cẩn cho Cục Bông uống nước. “Chu gia vốn là quán ăn, đi ăn cơm rất bình thường”
Thì ra là thế. Thảm Thiên Lăng yên tâm, sau đó xê dịch vị trí, ngồi bên cạnh Diệp Cẩn.

“Có việc gì ư?”. Diệp Cẩn nhìn hân.

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Người phải tin ta, sau khi đại ca của ta làm xong chuyện sư phụ giao thì sẽ giục ngựa không ngừng mà chạy tới!”

“Liên quan gì đến ta?”. Diệp Cẩn lầm bầm.

Sao lại không liên quan đến người, đương nhiên là có liên quan! Thảm Thiên Lăng vô cùng nghiêm túc. “Cho nên người nhất định phải chờ hân”. Nhất định không thể yêu người khác, dù là Hoàng đế cũng không được!

Diệp Cẩn hết nói nổi nhìn hân.

“Hoàng cung vừa nghĩ đến đã thấy sợ!”. Thảm Thiên Lăng nắm tay đại tẩu. “Mỗi ngày phi tần tranh đoạt với nhau, ngay cả uống một chén canh ngân nhĩ cũng phải lo lắng bị người khác hạ độc, đâu có tự do bằng giục ngựa chốn giang hồ”

“Điều này cũng đúng”. Diệp Cẩn gật đầu, nhưng lại khó hiểu hỏi. “Nhưng phạm vi trò chuyện của người có phải quá rộng rồi không?”

Không hề rộng chút nào, rõ ràng liên hệ rất chặt chẽ! Trong mắt Thảm Thiên Lăng đầy tín nhiệm. “Cho nên người nhất định không muốn đến hoàng cung đúng không?”

“Đương nhiên!”. Diệp Cẩn phút chốc xù lông. “Lão tử không muốn ở chung với hân!”

Tốt lắm! Trong mắt Thảm Thiên Lăng lộ ra tình cảm đồng chí cách mạng. “Cho nên người nhất định phải thành thân với đại ca của ta!”

Diệp Cẩn đo nhiệt độ trên trán Thảm Thiên Lăng một chút.

Thảm Thiên Lăng: ...

“Từ giờ trở đi, không được nhắc đến Thảm Thiên Phong với ta nữa”. Diệp Cẩn banh mặt Thảm Thiên Lăng uy hiếp.

Sao lại không nhắc tới được, đó là nam nhân của người! Thảm Thiên Lăng điên cuồng kháng nghị trong lòng, sau đó ngoan ngoãn gật đầu.

Đại tẩu của hân cực kì thiếu tự nhiên.

“Đến rồi”. Tần Thiếu Vũ vén rèm xe. “Xuống xe thôi”

Thảm Thiên Lăng vịn tay Tần Thiếu Vũ nhảy xuống xe, chỉ thấy trước mặt là một toà nhà màu xám bình thường, hai bên treo đèn lồng đỏ, đang đung đưa theo gió.

“Đi thôi”. Về mặt Diệp Cẩn vô cảm, ôm Cục Bông vào trong.

“Còn khẩn trương không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi Thảm Thiên Lăng.

“Hơi hơi”. Thảm Thiên Lăng thành thật.

“Có ta ở đây, đừng sợ”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hắn. “Hoàng thượng mà thôi, nếu bỏ qua địa vị thì cũng giống người bình thường, đầu bằng Lăng nhi của ta, có thể gọi mưa và cười trăng”

Thẩm Thiên Lăng bật cười, nắm tay Tần Thiệu Vũ vào trong.

Bên trong rõ ràng đã được căn dặn từ sớm, vì vậy ba người đi thẳng một đường. Một nam tử trung niên đứng ở cửa lớn, cung kính nói. “Thiếu gia đã chờ trong phòng từ lâu”

“Hừ!”. Diệp Cẩn ngạo kiều.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Dù Hoàng thượng thích người cũng đừng kiêu căng như thế chứ, thật không thể khiến người ta an tâm được.

“Tiểu Cẩn”. Sở Uyên mở cửa phòng.

Diệp Cẩn ôm Cục Bông vào, không thèm nhìn hắn một cái.

Sở Uyên: ...

Tần Thiệu Vũ nhướn mi. “Ta chỉ phụ trách mang người tới”

“Thật ra bình thường Diệp đại ca cũng đối xử với bọn ta như vậy”. Thẩm Thiên Lăng cực kì nhanh trí. “Đây là phương thức biểu thị tình cảm của hắn”

Diệp Cẩn: ...

“Không sao”. Sở Uyên quay đầu vào phòng, kéo ghế ngồi bên cạnh Diệp Cẩn. “Người đồng ý đến đây là ta vui rồi”

Tâm trạng Thẩm Thiên Lăng phức tạp, lời thoại cầu huyết này... Đại ca hắn quả thật đang gặp nguy hiểm!

“Người nghĩ nhiều rồi, hắn nói đi ăn với người sẽ được tiền”. Diệp Cẩn chỉ vào Tần Thiệu Vũ. “Cho nên ta mới tới!”

“Người muốn bao nhiêu?”. Sở Uyên rất dễ chịu.

“Một vạn lượng bạc”. Diệp Cẩn cực kì khí phách.

“Ta cho người một vạn lượng vàng”. Sở Uyên vươn tay chỉnh sửa y phục cho Diệp Cẩn. “Chỉ cần người chịu theo ta quay về”

“Mơ đi”. Diệp Cẩn đặt Cục Bông lên bàn, gấp rau dứt cho nó.

“Chíp!”. Cục Bông kháng nghị, dùng móng đá đá đĩa cá.

“Tìm được tiểu phượng hoàng ở đâu thế?”. Sở Uyên bị chọc cười, vươn tay vuốt ve lông tơ của nó.

“Chíp!”. Cục Bông nghiêng đầu nhìn Sở Uyên.

Diệp Cẩn bình tĩnh xoay đầu nó qua. “Không được nhìn!”

“Chíp chíp!”. Cục Bông hơi tiếc nuối, ra sức xoay người dùng ánh mắt tỏ ra thân thiện với Sở Uyên.

“Ăn cơm trước đi”. Sở Uyên cầm đĩa lên. “Bữa tiệc bình thường, mọi người cứ thoải mái, không cần lễ nghĩa”

Dường như không giống trong TV cho lắm. Ăn xong mấy món, Thẩm Thiên Lăng cũng thả lỏng không ít. Thật ra mà nói hắn rất hi vọng Hoàng thượng là một đại thúc trung niên hói đầu không “lên” được, nếu thêm mặt rỗ và mũi tẹt thì không thể tốt hơn! Như vậy đại tẩu của hắn sẽ không bị cướp đi! Nhưng sự thật luôn luôn tàn khốc, Sở Uyên nhìn qua chỉ hơn hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao ráo, hơn nữa vì là Hoàng đế nên cho dù ngồi ăn cũng lộ ra khí chất vương giả, quả thật chính là tình nhân trong mộng của hàng ngàn thiếu nữ!

Xong đời! Thẩm Thiên Lăng lập tức lo lắng, dường như đã thấy được cảnh đại tẩu bay về giường người khác!

“Lần này ta đến Tây Nam, không ngờ gặp được mọi người”. Sở Uyên lắc lắc chén rượu, nhìn Tần Thiệu Vũ cười. “Nếu đã có duyên như vậy, không biết có thể giúp ta một chuyện được không?”

131. Chương 129: Chuyện Quan Trọng Nhất!

Quả nhiên là vậy... Thẩm Thiên Lăng trầm thờ dài.

Khi không mời đi ăn cơm, tất nhiên là có âm mưu!

Tần Thiệu Vũ lắc đầu cười. “Nếu ta cự tuyệt có tính là kháng chỉ không?”

“Nói thật”. Sở Uyên nhìn Tần Thiệu Vũ. “Chuyện này có liên quan tới an ổn ở biên giới Tây Nam, ta muốn người giúp ta”

“Muốn ta làm gì?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Ta muốn người mang binh xuất chinh cùng với Trấn quốc đại tướng quân”. Sở Uyên nói ra lời giật gân.

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng bị sắc nước. Nam nhân của ta không phải thần tử của người, sao phải giúp người đánh giặc chứ, thật phiền!

“Tần mỗ sợ là có tâm mà không có lực”. Tần Thiệu Vũ giúp Thẩm Thiên Lăng vỗ lưng. “Lần này ta đến Tây Nam vì giải quyết chuyện riêng của Truy Ảnh cung, sau khi xong việc sẽ mang Lăng nhi đi Nam Hải giải độc, không thể chậm trễ được”

“Nhưng người là lựa chọn tốt nhất”. Sở Uyên nhìn Tần Thiệu Vũ. “Biên cương đại loạn, trong triều cũng không có tướng giỏi, nếu người có thể giúp thì chính là phúc của con dân Sở quốc”

“Nếu Thiệu Vũ đáp ứng người xuất chinh thì sẽ vứt bỏ tính mạng của người hấn yêu”. Diệp Cẩn nãy giờ không lên tiếng, bỗng chỉ vào Thẩm Thiên Lăng nói. “Bây giờ là mùa thu, hai nước giao chiến thì không thể kết thúc trong vòng ba bốn tháng ngắn ngủi được. Nếu hàn độc còn kéo dài đến mùa đông mà chưa giải, mỗi ngày hấn đều phải chịu đau đớn đến tận xương tủy, người nghĩ Thiệu Vũ sẽ đồng ý sao?”

Lời này đương nhiên mang tính khoa trương, nhưng cũng xem như tình hình thực tế. Sở Uyên nghe vậy cũng hơi chần chờ, nhưng không rút lại yêu cầu lúc trước.

“Đã sớm có mục đích thì đừng giả mù sa mưa bão là tiệc nhà”. Diệp Cẩn chế giễu. “Sớm biết như vậy, lão tử sẽ không đến”

Sở Uyên khẽ nhíu mày, đáy mắt có chút bất đắc dĩ.

Bầu không khí trong phòng hơi nghiêm trọng, vì vậy Cục Bông cẩn thận ngậm một khối thịt bò, tự cho là bí mật lắc lư đến gốc bàn, định nhảy xuống tìm chỗ yên tĩnh từ từ ăn. Ai ngờ móng vuốt vừa vịn đập trúng ngọn hành Thẩm Thiên Lăng lựa ra ngoài lúc này, vì vậy trượt về phía trước, “bẹp” một phát té xuống đất.

“Chíp!”

Thân là một tiểu phượng hoàng ngây thơ, thuần khiết, sáng lạn, Cục Bông cảm giác mình bị tổn thương nghiêm trọng.

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười, vừa định nhặt nó lên thì Sở Uyên đã cúi xuống ôm nó lên bàn, còn tiện tay dứt cho nó một miếng cá.

Cục Bông tức khắc quên hết buồn bã, vừa ngoan ngoãn ăn vừa đá móng.

Thẩm Thiên Lăng nhìn Tần Thiệu Vũ, trong mắt có chút lo lắng.

“Ta sẽ không ép buộc”. Sau khi dứt cho tiểu phượng hoàng xong, Sở Uyên nhìn Tần Thiệu Vũ. “Xuất phát từ lập trường của bạn bè, ta nói việc này với người quả thật không hợp tình hợp lý. Nhưng thân là vua một nước, ta hi vọng người sẽ suy nghĩ thật kĩ”

“No rồi”. Diệp Cẩn buông đũa xuống, ôm Cục Bông vào lòng.

“Chíp!”. Cục Bông hơi sốt ruột, nhìn nửa con tôm bóc vỏ trên bàn, ra sức giãy dụa.

Còn chưa ăn xong sao lại ôm lên chứ, mau bỏ ra!

“Cáo từ!”. Diệp Cẩn không thèm liếc tới Sở Uyên, ôm Cục Bông trực tiếp ra khỏi phòng.

“Đa tạ Hoàng thượng coi trọng”. Tần Thiếu Vũ cũng đứng lên. “Nhưng hành trình đến Nam Hải liên quan tới tính mạng của Lăng nhi, ta nhất quyết không mạo hiểm”

“Vậy là không đồng ý ư?”. Sở Uyên cau mày nhìn thẳng Tần Thiếu Vũ.

“Đợi ta giải độc cho Lăng nhi xong, sẽ quay lại kinh thành thỉnh tội với Hoàng thượng”. Tần Thiếu Vũ hơi nheo mắt. “Cáo từ”

Sở Uyên không nói gì, nhưng nét mặt hơi tối tăm.

Xe ngựa chạy về Lý phủ, Thẩm Thiên Lăng ôm Cục Bông ngồi một bên thần thờ.

Cục Bông cũng trầm mặc ngồi trong lòng hắn, tâm trạng cực kì kém.

Ăn chưa no.

“Còn đang nghĩ chuyện vừa rồi sao?”. Diệp Cẩn ngồi bên cạnh Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng hoàn hồn. “Hả?”

“Đừng lo”. Diệp Cẩn rót chén nước cho Thẩm Thiên Lăng. “Đừng nói là Hoàng thượng, dù là Thiên Vương Lão Tử yêu cầu, Thiếu Vũ cũng ưu tiên cho người nhất”

“Kháng chỉ quả thật không sao chứ?”. Thẩm Thiên Lăng chột dạ.

“Sở Uyên không phải người như vậy”. Diệp Cẩn xoa đầu tiểu phượng hoàng. “Huống hồ đắc tội Truy Ảnh cung sẽ không có lợi với giang sơn, hắn cũng biết rõ điều này”

Nói thì nói vậy, nhưng dù sao cũng là Hoàng thượng. Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài.

“Chíp!”. Cục Bông cũng tức giận hất đầu.

Nửa con tôm!

“Nếu hắn dám làm khó Thiếu Vũ, ta sẽ dạy dỗ hắn cho các người”. Diệp Cẩn cực kì khí phách!

“Hoàng thượng rất thích người sao?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn Diệp Cẩn.

“Ai cần hắn thích”. Diệp Cẩn đầy chán ghét.

“Nếu Hoàng thượng không thích người thì sẽ không bao dung cho người ngỗ nghịch như vậy”. Thẩm Thiên Lăng đưa Cục Bông cho Diệp Cẩn. “Nhưng người là đại tẩu của ta, không thể đi theo hắn”

Diệp Cẩn: ...

“Đại ca ta thích hợp với người hơn Hoàng thượng”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc. “Người nghĩ xem, nếu tương lai người gả vào cung, mỗi ngày phải lục đục với một đồng phi tần, đâu có thoải mái bằng vùng kiếm giục ngựa với đại ca ta”

Diệp Cẩn >_ “Cho dù tình địch là Hoàng thượng, đại ca ta nhất định cũng không buông người ra”. Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt tràn ngập niềm tin nhìn Diệp Cẩn. “Cho nên người cũng không thể buông tay”

Diệp Cẩn trợn mắt há mồm. “Người người người nghĩ Sở Uyên có tình cảm với ta sao?”

“Chẳng lẽ không đúng?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi lại.

“Đương nhiên không đúng!”. Diệp Cẩn muốn khóc.

“Vậy quan hệ giữa các người là gì?”. Thẩm Thiên Lăng choáng váng.

“Nói người cũng không hiểu”. Diệp Cẩn qua loa.

“Người không nói sao biết ta không hiểu, ta cũng không phải ngu si”. Thẩm Thiên Lăng bắt mãn giục. “Nói mau”

“Nói chung ta chẳng có quan hệ gì với Sở Uyên cả!”. Diệp Cẩn nghiêm túc. “Chuyện này dừng ở đây, không được nói cho Thẩm Thiên Phong biết”

“Người dám gọi thẳng tên Hoàng thượng mà bảo là không quan hệ ư?”. Thẩm Thiên Lăng cực kì sắc bén.

Diệp Cẩn nhìn trời.

“Nói mau”. Thẩm Thiên Lăng cực kì cố chấp. “Nếu không ta sẽ nói cho đại ca biết”

Diệp Cẩn: ...

“Nếu không phải tình nhân thì là người thân?”. Sau khi Tần Thiệu Vũ nghe thấy thì ở bên ngoài xe ngựa nói.

Diệp Cẩn cam chịu.

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Người và Hoàng thượng là thân thích ư?”

“Đã sớm không có quan hệ gì với nhau rồi”. Diệp Cẩn vuốt ve tiểu phượng hoàng trong tay.

“Chíp!”. Cục Bông lãnh khốc lắc lắc lông tơ, ngay cả tức giận cũng bị quấy rối, thật đáng ghét!

Thẩm tiểu thụ khiếp sợ, đại tẩu hần là hoàng thân quốc thích!

“Người làm ra vẻ mặt gì thế này?”. Diệp Cẩn dờ khóc dờ cười nhìn Thẩm Thiên Lăng.

“Ta quả thật muốn biết”. Thẩm Thiên Lăng nắm tay đại tẩu hần đầy chờ mong! Thứ nhất là vì đại ca, thứ hai là vì lòng hiếu kì của chính mình!

“Cũng không có gì đáng nói”. Diệp Cẩn thoả hiệp. “Ta và hần cùng cha khác mẹ”

“Người là Vương gia ư?”. Thẩm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh.

Diệp Cẩn lắc đầu. “Mẹ ta không được sủng ái, sau khi sinh ta ra thì bị biếm vào lãnh cung mà chết. Lúc đó ta còn nhỏ nên được giao cho Hoàng hậu nuôi nấng. Lúc đó trong cung rất đông hoàng tử, nhưng không ai chịu chơi với ta. Sở Uyên giận ta giành mẫu thân với hần nên càng ăn hiếp ta. Năm ta bảy tuổi, đang định đến chỗ Thái hậu thỉnh an, giữa đường thì bị mấy hoàng tử cãi nhau đẩy xuống nước, suýt nữa mất mạng”

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Diệp Cẩn.

Mặc dù là tiểu hoàng tử nhưng thời thơ ấu thật thê thảm!

“Sau đó ta bệnh nặng một hồi, hôn mê năm sáu ngày, thái y nói ta không cứu được, may là gặp sư phụ”. Diệp Cẩn nói. “Ông ấy vốn được phụ hoàng mời vào cung bói toán chiêm tinh, sau khi nghe được việc này thì bảo rằng có duyên với ta, vài ngày sau mang ta ra khỏi cung”

“Là cốc chủ đời trước của Quỳnh Hoa cốc ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ừ”. Diệp Cẩn gật đầu. “Sư phụ đối xử với ta rất tốt, ta cũng ít khi ra khỏi cốc. Cho đến mấy năm trước sư phụ về trời, ta mang tro cốt của hần đến miếu Thanh Tùng, trên đường về thì gặp Sở Uyên. Lúc đó hần bị đâm trúng một đao, rất nhiều ngự lâm quân cũng bị thương”

“Vậy nên người cứu hần ư?”. Thẩm Thiên Lăng suy đoán.

“Nếu biết sau khi cứu hần sẽ đeo bám muốn ta quay về như vậy, ta cũng không cứu”. Diệp Cẩn nhìn trời.

Tuy thân phận đại tẩu hơi kinh hãi, nhưng ít nhiều gì đại ca cũng không cần làm tình địch với Hoàng thượng nên xem như tin tức tốt. Thẩm Thiên Lăng thở dài, ít nhất tốt hơn tình trạng của bản thân.

Sau khi trở lại Lý phủ, Thẩm Thiên Lăng ngồi trên ghế, đáng vẻ không yên lòng.

“Còn đang nghĩ chuyện của Diệp Cẩn ư?”. Tần Thiệu Vũ đưa cho hần một chén trà.

“Không”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Ta đang nghĩ đến người”

“Ta?”. Tần Thiệu Vũ bật cười. “Nghĩ cái gì về ta?”

“Nghĩ xem người cự tuyệt Hoàng thượng như vậy liệu có bị gì không”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hần.

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hần. “Đừng nghĩ lung tung”

“Hiện tại Hoàng thượng còn chưa đủ lông đủ cánh, sẽ nể mặt địa vị giang hồ của Truy Ảnh cung và Nhật Nguyệt sơn trang mà không làm gì”. Thẩm Thiên Lăng khẽ nhủ mồm. “Nhưng tương lai thì sao? Một ngày nào đó hần ngồi vững trên ngôi hoàng đế rồi, lúc đó người có chắc là hần không tính sổ chuyện người kháng chỉ không?”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Hoàng thượng không phải người như thế”

“Không có gì là chắc chắn”. Thẩm Thiên Lăng nắm tay Tần Thiếu Vũ. “Ta không muốn người vì ta mà mạo hiểm”

“Bỏ qua hàn độc của người mà đi đánh giặc mới là mạo hiểm”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào lòng. “Triều đình có rất nhiều người tài, Lăng nhi chỉ có một, người nói ta sẽ chọn bên nào?”

“Nhưng... ô!”. Thẩm Thiên Lăng không đứng vững, lui về sau hai bước, suýt nữa ngồi lên Cục Bông.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng lắc lư chạy đi, đổi sang chỗ khác tiếp tục buồn bực.

Ngay cả nằm bất động cũng có thể bị dè, cực kì đáng giận!

“Không được nghĩ chuyện này nữa”. Sau khi dịu dàng hôn xong, Tần Thiếu Vũ nhả môi Thẩm Thiên Lăng ra. “Coi như chưa từng gặp qua Hoàng thượng, cũng không biết chuyện hần nhờ chúng ta giúp, được không?”

Nói thì dễ lắm... Thẩm Thiên Lăng thầm bĩu môi, nhưng để tránh cho Tần Thiếu Vũ lo lắng nên vẫn ngoan ngoãn gật đầu. “Ừ”

“Như vậy mới ngoan”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hần. “Ta gọi nước tắm, đi ngủ sớm thôi”

“Chíp!”. Sau khi Cục Bông trút giận xong thì buồn ngủ, vì vậy xoè cánh nhảy xuống bàn, đẩy cửa đi tìm Diệp Cẩn, còn không quên ngậm theo viên trân châu của mình.

Ấm vệ ngồi trên nóc nhà thờ dài, đã quen cửa quen nẻo đến vậy rồi.

Cái này gọi là con nhà nghèo thì biết lo việc nhà.

Thiếu cung chủ nhà ta thật kiên cường!

“Chỉ có người mới tốt thôi”. Diệp Cẩn ôm tiểu phượng hoàng đặt lên bàn. “Ngây thơ ngu ngốc, mọi người đều thích người”

Cục Bông thả trân châu vào ổ, thoải mái nằm vào.

Dưới bụng là vô số viên ngọc long lạnh, cảm giác cực kì an toàn!

132. Chương 130: Ngày Càng Náo Nhiệt

Tối nay, Thẩm Thiên Lăng khó thấy được mắt ngủ. Tuy hần nhắm mắt lại cố gắng giả bộ ngủ nhưng loại chuyện này cần rất nhiều kĩ thuật, nằm im không nhúc nhích quả thật khó chịu.

“Đang nghĩ gì thế?”. Tần Thiếu Vũ ôm hần vào lòng.

Vẫn bị phát hiện... Thẩm Thiên Lăng rầu rĩ nằm sấp trước ngực Tần Thiếu Vũ.

“Nói mau”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hần.

“Không ngủ được”. Thẩm Thiên Lăng thành thật nhìn Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ nhìn thẳng Thẩm Thiên Lăng trong chốc lát, sau đó thở dài lắc đầu.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Nếu biết gặp Hoàng thượng sẽ khiến người lo lắng như vậy, ta nên để người ở nhà”. Tần Thiếu Vũ bắt đầu. “Chẳng phải là ta từ chối yêu cầu đi đánh giặc của hân thôi ư, chuyện này cũng khiến người trắng đêm không ngủ được sao?”

“Nếu không có hàn độc của ta, người sẽ đáp ứng xuất chinh chứ?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hân.

“Không”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Ta rất tham sống sợ chết, nếu tránh được thì nhất định sẽ tránh xa”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Bây giờ có thể ngủ chưa?”. Tần Thiếu Vũ cụng trán với hân.

“Nói chung nếu người muốn làm gì thì cứ làm”. Thẩm Thiên Lăng kéo nhẹ lỗ tai Tần Thiếu Vũ. “Đừng bận tâm đến ta”

“Thật sao?”. Tần Thiếu Vũ cười nhẹ.

“Ừ... ô”. Thẩm Thiên Lăng trợn mắt. Rõ ràng đang nói chuyện nghiêm túc, đừng đột nhiên hôn lên như thế chứ, chẳng khoa học chút nào!

“Chính miệng người nói ta muốn làm gì thì cứ làm”. Sau khi hôn, Tần Thiếu Vũ dè lên người Thẩm Thiên Lăng, vươn tay bóp bụng mỡ.

Thẩm Thiên Lăng khóc không ra nước mắt nắm chặt khóe. “Ta rõ ràng nói chuyện đánh giặc”. Sao lại cởi quần ta chứ, mau dừng tay!

“Dù sao người cũng mất ngủ, hay là làm chút chuyện vui vẻ đi”. Tần Thiếu Vũ nâng chân Thẩm Thiên Lăng lên, dễ dàng cởi khóe ném xuống đất.

Thẩm Thiên Lăng che lại “tiểu Lăng” lặn vào tường, thật đáng ghét!

Tần Thiếu Vũ giống như keo dán mà dính tới, thuận tay sờ xuống dưới.

“Đừng bóp lung tung!”. Thẩm Thiên Lăng cắn giận.

Tần Thiếu Vũ tiếp tục nắm áo lót của hân.

“Không thể nói cho xong hay sao?”. Thẩm Thiên Lăng kéo lại vạt áo kháng nghị.

“Còn muốn nói gì nữa?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hân. “Nếu không có người, có lẽ ta sẽ đáp ứng Hoàng thượng. Nhưng hôm nay đã có người bên cạnh, vậy không còn bất kì khả năng nào khác. Đừng nói trong triều có rất nhiều người tài, trận này chưa chắc đã thua, dù hiện tại trong triều không còn ai, dù mấy vạn đại quân đang ở đó chờ ta, ta cũng sẽ phụ lòng tất cả. Chỉ cần hàn độc của người một ngày chưa giải, ta sẽ bỏ xuống tất cả mọi chuyện mà dẫn người đi Nam Hải, như vậy xem như nói xong rồi chứ?”

Những lời yêu thương này thật cực kì khí phách! Vì vậy Thẩm tiểu thụ bị chấn động, nhất thời không biết nói gì.

“Choáng váng rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ bóp cằm hân.

Thẩm Thiên Lăng dùng sức ôm lấy Tần Thiếu Vũ.

“Muốn xx hay là muốn ngủ?”. Tần Thiếu Vũ cười khê.

Thẩm Thiên Lăng ngửa đầu, nhắm mắt chủ động hôn lên.

Đôi môi triền miên quấn lấy nhau, tay Tần Thiếu Vũ bò khắp ngực Thẩm Thiên Lăng, sau đó thuận thế lướt xuống, dừng lại trên bụng mỡ múp múp.

Thẩm tiểu thụ cực kì chuyên nghiệp hóp bụng, tỏ ra mình vẫn rất gầy.

Tần Thiếu Vũ suýt nữa cười ra tiếng.

“Làm gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng cắn tức nhìn hân, không thể làm bộ như không phát hiện ư, thật đáng ghét!

Tần cung chủ lời ít ý nhiều. “Làm người”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp người thật phóng túng.

“Chíp!”. Cục Bông chui vào từ cửa sổ, sau đó yên lặng ngồi dưới đất, dùng ánh mắt khiển trách hai người.

Quả nhiên vẫn chưa ngủ!

Bỏ nhà trốn đi đúng là lựa chọn chính xác!

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Không phải đến chỗ Diệp đại ca ngủ ư, sao lại chạy về?”

“Kệ nó”. Tần Thiếu Vũ mở chai thuốc mỡ ra.

“Không được”. Thẩm Thiên Lăng liếc mắt che mờng lại. “XX trước mặt con trai rất biến thái!”. Không thể làm vậy được!

“Chíp!”. Cục Bông đá móng, dự định nhảy lên giường tìm dạ mình châu của mình, kết quả vừa nhảy lên đã bị Tần cung chủ cầm lấy, tiện tay vứt ra cửa sổ.

Má ơi! Ấm vệ vội vàng vươn tay ra đón! Nhìn đôi mắt hạt đậu hoang mang, quả thật nhịn không được rơi lệ!

Sao cung chủ có thể như vậy chứ, đây không phải là lần đầu tiên Thiếu cung chủ bị vứt ra rồi.

Đây chính là Thẩm công tử cực khổ sinh ra nha!

Thật độc ác!

“Chíp!”. Cục Bông tức giận hất đầu.

Đáng ghét không chịu nổi!

“Người thế mà ném con trai ra ngoài!”. Trong phòng ngủ, Thẩm Thiên Lăng nổi giận với nam nhân của hắn. “Không thể có tình cha con một chút sao?”

“Tình cha con để mai rồi tính”. Tần Thiếu Vũ dăm vào một ngón tay. “Đêm nay có chuyện quan trọng hơn phải làm”

Thẩm Thiên Lăng kêu ngao ngao. “Người người người nhẹ chút!”

“Kêu tướng công đi, ta sẽ nhẹ”. Tần Thiếu Vũ không nhanh không chậm làm khúc dạo đầu cho Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng vô cùng đau đớn. “Đã nói người đừng đọc mấy loại truyện sex kì quái đó mà”

“Truyện gì?”. Tần Thiếu Vũ làm ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Giả bộ!”. Thẩm Thiên Lăng cực kì sắc bén. “Ta tìm được trong tủ!”. Không chỉ có chữ mà còn có tranh, cực kì lộ liễu! Ở cổ đại mà có giáo trình dạy xx cận kề như vậy, thật phi khoa học!

“Phải không?”. Tần Thiếu Vũ lại dăm vào thêm một ngón tay.

Thẩm Thiên Lăng thở hổn hển.

“Lăng nhi vừa nói gì?”. Tần Thiếu Vũ cố ý ăn hiếp hắn.

Thẩm Thiên Lăng tức khắc rơi lệ đầy mặt. “Ta vừa nói lung tung thôi, thật ra ta chẳng tìm được gì cả”

“Thật sao?”. Động tác trên tay Tần Thiếu Vũ nhanh hơn.

“Ừm...”. Thẩm Thiên Lăng cắn môi dưới, dùng vẻ mặt cầu xin mà nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Vừa rồi không nghe rõ”. Tần Thiếu Vũ nâng chân Thẩm Thiên Lăng lên cao, khoe miệng cong lên. “Hay là lặp lại lần nữa đi?”

“Thật ra quyển sách kia là của ta”. Thẩm Thiên Lăng rơi lệ chịu nhục. “Cơ bản không liên quan tới người”

Tần Thiếu Vũ cười nhẹ, từng chút từng chút tiến vào cơ thể Thẩm Thiên Lăng. “Hoá ra Lăng nhi muốn cố gắng hầu hạ ta đến vậy”

Thẩm Thiên Lăng nghẹn ngào, cố gắng muội người!

Hơn nữa, người còn có thể cứng hơn được nữa không?

Đau quá!

“Ngoan, thả lỏng một chút”. Tần Thiếu Vũ vỗ về hắn.

“Nói thì dễ lắm”. Sắc mặt Thẩm Thiên Lăng trắng bệch. “Lẽ nào người chưa qua thời kì phát dục sao?”. Hình như còn lớn hơn trước, thật đáng sợ! Nhỏ cũng đã rất dã thú rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy lão tử sẽ bị nứt hậu môn!

Hoa cúc điều tàn, quả thật nghĩ đến đã muốn khóc!

Tuy không biết bé ngực nhà mình đang nói gì, nhưng Tần cung chủ rõ ràng đã quen với tật xấu “Mỗi lần xx đều phải lải nhải” của hắn, bởi vậy không hỏi nhiều mà quyết đoán cúi đầu, ngậm vào cánh môi mềm mại.

“Ồ...”. Thẩm tiểu thụ phối hợp há miệng, cực kì ngoan ngoãn.

Đáy mắt Tần Thiếu Vũ tràn đầy ý cười, phát tay buông rèm.

Đêm xuân vô hạn, tất cả đều tốt đẹp hài hoà.

Ấm vệ nằm trên nóc phòng ngắm sao, thầm vui mừng vì Thiếu cung chủ đã đến phòng Diệp cốc chủ.

Nếu không thì biết làm sao?

Trưa hôm sau, Thẩm Thiên Lăng lười biếng ngáp, sau đó ngồi dậy xoa bóp thắt lưng.

Bên cạnh trống rỗng, Tần Thiếu Vũ rõ ràng đã ra ngoài từ lâu.

“Công tử muốn dùng điểm tâm không?”. Ấm vệ ngoài cửa sổ hỏi.

“Ta tự đến nhà ăn là được”. Thẩm Thiên Lăng nằm sấp trên giường một hồi, sau đó rửa mặt thay đồ ra cửa.

Diệp Cẩn đang tắm cho Cục Bông ngoài sân. Ấm vệ bưng lê tuyết đông lạnh ngồi bên cạnh, vừa ăn vừa đút cho nó.

“Người tỉnh rồi”. Diệp Cẩn mang Cục Bông đặt lên bàn đá. “Sáng sớm Thiếu Vũ có chuyện ra ngoài, dặn người nghỉ ngơi cho tốt”

“Chuyện gì?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò.

“Không biết”. Diệp Cẩn phẩy phẩy bọt nước trên tay. “Chắc chuyện của mấy môn phái, không hứng thú”

“Chuyện giữa các môn phái cũng tốt”. Thẩm Thiên Lăng lau khô cho Cục Bông. “Chỉ cần không phải Hoàng thượng tìm hắn là được”

Diệp Cẩn nghe vậy thầm thở dài, chả trách trước khi đi, Thiếu Vũ dặn phải gạt hắn.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn”. Thẩm Thiên Lăng ôm tiểu phượng hoàng lên.

“Chíp!”. Cục Bông đá móng, hất đầu tỏ ra mình còn đang giận, cần được chơi tung hứng.

Nhưng Thẩm Thiên Lăng hoàn toàn không chú ý đến nó, vì ngoài cửa đột nhiên có một nam tử bước vào. Hắn mặc trường bào sẫm màu, nhìn rất oai phong bất phàm, theo sau còn có mấy người tùy tùng, vừa nhìn đã biết là kẻ có thân phận.

“... Người là?”. Thẩm Thiên Lăng khẽ nhíu mày.

“Không nhận ra ta ư?”. Nam tử bật cười.

“Nhìn hơi quen”. Thẩm Thiên Lăng thừa nhận. “Có điều ta mất trí nhớ”

“Ta có nghe nói”. Nam tử vỗ vai hắn. “Ngoan, hiện tại không sao là tốt rồi”

Đường như rất thân thiết! Thắm Thiên Lăng càng buồn bực, người bên cạnh không ai ngăn cản hấn chạm vào mình, chẳng lẽ quan hệ với hấn rất tốt sao?

“Ta là tam ca của ngươi”. Nam tử búng vào đầu Thắm Thiên Lăng. “Lúc trước Nhị ca phái người truyền tin rằng ngươi xảy ra chuyện, ta cũng muốn về nhà, nhưng trong triều còn nhiều việc bận nên kéo dài đến bây giờ mới gặp mặt”

Thắm Thiên Lăng giật mình. Đây là Tam ca Thắm Thiên Phàm làm quan trong triều của mình ư? Có điều nhìn kĩ đúng là rất giống Nhị ca!

“Diệp cốc chủ”. Thắm Thiên Phàm chào Diệp Cẩn.

“Vào nhà ngồi đi”. Diệp Cẩn rõ ràng rất quen thuộc với hấn.

“Gọi Tam ca xem”. Thắm Thiên Phàm nhéo mặt Thắm Thiên Lăng.

“... Tam ca”. Khuôn mặt Thắm Thiên Lăng bị biến hình.

“Chíp!”. Cục Bông phần nộ nhìn Thắm Thiên Phàm – mau buông tay ra!

“Đây là tiểu phượng hoàng ngươi nuôi ư?”. Thắm Thiên Phàm bị chọc cười, vươn tay đâm đâm Cục Bông. “Rất giống ngươi”

Ấm vệ đồng loạt gật đầu, chúng ta cũng thấy vậy.

“Chíp!”. Cục Bông xoè cánh, giận dữ vỗ vào Thắm Thiên Phàm một cái.

Sờ lung tung thật đáng ghét!

“Sao Tam ca lại đến Hoan Thiên trại?”. Sau khi vào phòng, Thắm Thiên Lăng rót cho Thắm Thiên Phàm chén trà.

Thắm Thiên Phàm nói thẳng. “Ta theo Hoàng thượng tới, nhưng trên đường có việc nên đến chậm vài ngày”

“Cũng vì chuyện biên cương Tây Nam ư?”. Thắm Thiên Lăng thở dài, nghĩ tới là đau đầu.

“Hoàng thượng đang bàn việc với Thiếu Vũ, cho nên ta ghé thăm ngươi một chút”. Thắm Thiên Phàm nói. “Kể từ hôm nay, ta ở sát vách ngươi”

“Khụ khụ!”. Diệp Cẩn nhìn trời, lời nói dối bị vạch trần rồi.

Thắm Thiên Lăng cau mày, quả nhiên bị Hoàng thượng gọi đi.

“Sao vậy?”. Thắm Thiên Phàm bị chọc cười. “Sao lại ngẩn ra như thế?”

“Không có gì”. Thắm Thiên Lăng lắc đầu. “Ở sát vách ta, ngươi không cần bảo hộ Hoàng thượng ư?”

“Lần này đến Hoan Thiên trại, ta ở ngoài sáng, Hoàng thượng ở trong tối”. Thắm Thiên Phàm đặt chén trà xuống. “Đương nhiên sẽ có người bảo vệ Hoàng thượng, mà ta có chuyện khác phải làm”

133. Chương 131: Mau Trả Nam Nhân Của Ta Lại Đây!

“Chuyện gì?”. Thắm Thiên Lăng tò mò hỏi.

Thắm Thiên Phàm cười. “Tối nay Thiếu Vũ về sẽ nói cho ngươi biết”

Thắm Thiên Lăng: ...

Bây giờ nói không được sao, còn phải chờ đến tối.

Treo đồ ăn để đó không cho người ta ăn, thật đáng ghét!

“Sao lại không thấy đại ca?”. Thắm Thiên Phàm thuận miệng hỏi Diệp Cẩn. “Hấn không ở đây sao?”

Diệp Cẩn cực kì ngạo kiều hừ một tiếng. “Sao ta biết”

Thẩm Thiên Lăng thầm mặc niệm cho đại ca hần. Đại tẩu quả thật thiếu tự nhiên, chẳng phóng túng nóng bỏng chút nào!

Rõ ràng trong lòng thích muốn chết, lo lắng muốn chết, thừa nhận một chút cũng không mất miếng thịt nào!

“Đại ca đâu?”. Thẩm Thiên Phàm không thể làm gì khác ngoài hỏi Thẩm Thiên Lăng.

“Hần còn chuyện chưa làm xong, đang ở gần Thiên Ổ Thủy trại”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Chắc không lâu nữa sẽ đến”

“Vây thì đúng lúc”. Thẩm Thiên Phàm nói. “Lúc trước hần nói muốn có Tử huyền thảo, ta phải vất vả lắm mới tìm được ở chỗ này”

Hả? Diệp cốc chủ phút chốc mắt sáng lên, là được liệu rất quý.

“Người muốn ư?”. Thẩm Thiên Lăng kịp thời phát hiện ý đồ của đại tẩu.

“Hoàn toàn không muốn!”. Diệp Cẩn bị chọc trúng điểm tức giận!

Thẩm Thiên Lăng >_<. ta=“” chỉ=“” hỏi=“” thôi=“” mà,=“” người=“” phản=“” ứng=“” hơi=“” quá=“”>

“Ta ra ngoài đi dạo một vòng”. Diệp Cẩn ôm Cục Bông đi ra, cực kì lạnh lùng!

“Hần cãi nhau với đại ca ư?”. Thẩm Thiên Phàm bối rối, ngay cả nhắc tới cũng không được ư?

“Đâu chỉ đơn giản là cãi nhau”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc. “Chuyện này rất dài”

“A?”. Thẩm Thiên Phàm hứng thú. “Kể nghe xem”

“Sau này người sẽ biết”. Thẩm Thiên Lăng tự rót ừng một chén nước.

“Những chuyện này có phải là thật không?”. Thẩm Thiên Phàm lấy trong ngực ra một quyển sách nhỏ.

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng suýt nữa bị sặc nước. “Người người người thế mà mua thứ này!”. Có tính tự giác của mệnh quan triều đình hay không?

“Nói về người và đại ca, ta tất nhiên sẽ tò mò”. Thẩm Thiên Phàm nói cứ như đương nhiên.

“Chẳng lẽ người cảm thấy người này là ta?”. Thẩm Thiên Lăng tiện tay mở ra một tờ, tức giận chỉ vào người đang rơi lệ đánh đàn trong tranh. Hơn nữa đánh đàn thì đánh đi, cần gì phải trần như nhộng? Không mặc quần áo ngồi trong vườn hoa đánh đàn có hợp lý không? Hơn nữa người có ghi ba chữ Tần cung chủ bên cạnh kia là ai? Rõ ràng bộ dạng vừa thô tục vừa dâm dăng, giống như muốn xuống bếp trộm dầu vậy! Kì quái nhất là trong tay còn cầm dây trói, định trói lão tử lại sao, quả thật không thể nhìn được!

Thẩm Thiên Phàm nén cười. “Ta còn chưa đọc tới đoạn này, ngày hôm qua mới xem xong đại ca và Diệp Cẩn thôi”

Mẹ kiếp, lại còn phiên bản kép! Gian thương bây giờ ngày càng quá đáng! Thẩm tiểu thụ cầm quyển sách nhét vào ngực. “Tịch thu”

“Chẳng lẽ ta không thể mua cái khác sao?”. Thẩm Thiên Phàm cố ý chọc hần.

“Có triển vọng chút đi!”. Thẩm Thiên Lăng giận dữ. “Dù gì cũng là quan lớn, phải làm gương có biết hay không?”

Thẩm Thiên Phàm cười ra tiếng, vươn tay nhéo mũi hần. “Chả trách Nhị ca viết thư cho ta, bảo không nỡ để người đi Truy Ảnh cung. Đáng yêu như vậy, nếu là ta cũng không nỡ”

Không nỡ ta cũng phải đi! Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm.

Bọn ta đã xx nhau rồi!

Cực kì ân ái!

Ngay cả sính lễ cũng đã nhận rồi!

Nhất định không được đổi ý, phải giữ chữ tín!

Không sai, Thẩm tiểu thụ đúng là khẩn cấp muốn gả ra ngoài như vậy!

Ngây thơ hoạt bát y như Thiếu cung chủ, cực kì xứng đáng được LIKE một cái!

Bởi vì Thẩm Thiên Phàm là tâm phúc của Hoàng đế, nên tối hôm nay Lý Thiết Thủ tiếp đãi rất nồng hậu. Thẩm Thiên Lăng thứ nhất là lười xā giao, thứ hai là Tần Thiếu Vũ vẫn chưa về, vì vậy mượn cơ không khoẻ mà từ chối yến tiệc, một mình ngồi ăn canh trong sân.

Ấm vệ ngồi trên nóc nhà cảm thán, ngoan ngoãn cầm chén ngồi trên ghế đá, phu nhân nhà ta nhìn thật nghe lời, khiến người ta tan chảy cả trái tim!

Vì Tần Thiếu Vũ không có ở đây nên Thẩm Thiên Lăng cũng không thấy thèm ăn. Sau khi ăn được nửa chén thì buông chén xuống, ngồi trên xích đu lắc lư.

Thời gian từng chút trôi qua, bóng đêm ngày càng sâu, Thẩm Thiên Lăng mơ màng nhắm mắt lại. Ấm vệ nhảy xuống khỏi nóc nhà, nhẹ giọng hỏi. “Công tử về phòng nghỉ ngơi nhé?”

“Hả?”. Thẩm Thiên Lăng tỉnh táo lại. “Giờ gì rồi?”

“Khuya lắm rồi”. Ấm vệ đắp áo choàng cho hần. “Cung chủ còn chưa về, công tử nghỉ ngơi trước đi”

Trẻ như vậy sao còn chưa về, Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài, sau khi về phòng thì nằm trên giường thần thờ.

“Lăng nhi?”. Một canh giờ sau, Thẩm Thiên Phàm ở ngoài phòng gõ cửa. “Sao còn chưa ngủ”

“Tam ca”. Thẩm Thiên Lăng kéo cửa ra.

“Ngủ không được ư?”. Thẩm Thiên Phàm hỏi. “Hoàng thượng có nhiều chuyện tìm Thiếu Vũ lắm, e rằng nhất thời không về được, người ngủ sớm đi”

“Hoàng thượng rốt cuộc có chuyện gì?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày.

“Đương nhiên là liên quan đến giang sơn xã tắc”. Thẩm Thiên Phàm nói. “Thiếu Vũ có chừng mực, người đừng lo”

“Thế nhưng...”

“Ngoan”. Thẩm Thiên Phàm xoa đầu hần. “Nhiều người lắm miệng, có một số việc không thể nhiều lời, ngoan, đi ngủ đi”

“Nhưng ta muốn biết”. Thẩm Thiên Lăng rất cố chấp.

“Người muốn biết cái gì?”. Tần Thiếu Vũ nhảy xuống từ trên tường rào.

“Người về rồi!”. Mắt Thẩm Thiên Lăng sáng lên.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ kéo lại áo choàng cho hần. “Đêm khuya nhiều sương, sao lại mặc ít như vậy đứng ngoài cửa?”

“Tam ca đang nói chuyện với ta”. Thẩm Thiên Lăng nói.

“Đã lâu không gặp”. Thẩm Thiên Phàm cười nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Ta lại ước gì không gặp người”. Tần Thiếu Vũ không hề nể mặt.

Về mặt Thẩm Thiên Phàm bất đắc dĩ.

“Thấy người là biết ngay sẽ có chuyện”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào phòng. “Trời cũng sắp sáng rồi, tạm biệt không tiễn”

Thẩm tiểu thụ nghiêm túc quay đầu nhìn Tam ca của hần. “Nhớ đóng cửa”

Thẩm Thiên Phàm dở khóc dở cười, sau khi đóng cửa cho hai người bọn họ thì về phòng.

“Có cửa không đi, sao lại leo tường?”. Thảm Thiên Lăng vừa cởi quần áo cho Tần Thiểu Vũ vừa nói. “Trên người đều là bụi bặm”

“Leo tường cho nhanh”. Tần Thiểu Vũ nhéo mặt hắn. “Biết ngay là người lại không ngủ”

“Hoàng thượng tìm người có chuyện gì?”. Thảm Thiên Lăng rất quan tâm chuyện này.

“Hoàng thượng muốn ta đi Mạc Bắc hoà thân”. Tần Thiểu Vũ làm ra vẻ mặt đau thương.

Thảm Thiên Lăng: ...

Người nghiêm túc chút đi!

“Diễn không giống ư?”. Tần Thiểu Vũ cốc đầu hắn. “Sao chẳng phản ứng chút nào vậy?”

Loại kĩ xảo biểu diễn kì quái này ta có phản ứng mới là có vấn đề! Thảm Thiên Lăng kéo Tần Thiểu Vũ ngồi bên mép giường. “Nói mau”

“Quy tắc cũ”. Tần cung chủ ngồi thẳng lưng.

Thật đáng ghét! Thảm Thiên Lăng cam chịu hôn hắn một chút. “Bây giờ nói được chưa?”

“Lần này Thiên Phàm tới Hoan Thiên trại là để luận võ chọn rể”. Tần Thiểu Vũ nói ra lời giật gân.

“Luận võ chọn rể ư?”. Thảm Thiên Lăng giật mình. “Tam ca của ta ư?”

“Ừ”. Tần Thiểu Vũ gật đầu.

“Tại sao?”. Thảm Thiên Lăng rối rắm. “Hắn quen biết Đỗ Tranh ư? Hay nàng đẹp đến mức bất cứ nam nhân nào nhìn thấy cũng không nhịn được?”

Tần Thiểu Vũ nói. “Hôn một cái trả lời một câu”. Cực kì khôn ngoan!

Thảm tiểu thụ nghe vậy giận dữ. “Trước đây đều là một đoạn, vì sao hiện tại biến thành một câu?”

Tần cung chủ vô liêm sỉ nói. “Lên giá”

Thảm Thiên Lăng trách móc. “Người có giỏi thì lên giá tới mức một nụ hôn một chữ đi!”. Có còn đạo đức buôn bán hay không?

“Nếu Lăng nhi muốn, ta sẽ hết sức phối hợp”. Tần Thiểu Vũ nhướn mày.

Ta hoàn toàn không muốn! Thảm Thiên Lăng đầy khí phách xách cổ áo Tần Thiểu Vũ. “Nói mau, nếu không sẽ phạt người quỳ trên miếng giặt đồ!”

Tần Thiểu Vũ phản nài. “Phu nhân dữ quá”

“Nói!”. Thảm Thiên Lăng nổi giận.

“Hay là người đoán thử xem?”. Tần Thiểu Vũ ngồi sát lại bên giường, khiến Thảm Thiên Lăng nằm sấp trong ngực mình.

“Chắc chắn không phải thích Đỗ Tranh, cũng không phải vì gia tài của Lý gia”. Thảm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Không phải có liên quan đến Hoàng thượng đấy chứ?”

“Thông minh”. Tần Thiểu Vũ vỗ vỗ đầu hắn. “Đoạn Bạch Nguyệt cũng vậy, Thiên Phàm cũng vậy, hoặc là tất cả những người tụ tập bên trong Hoan Thiên trại, bề ngoài là luận võ chọn rể, nhưng thực tế e rằng không ai đơn thuần vì Đỗ Tranh mà đến. Nếu xét về chân tình, có lẽ không ai hơn được Tạ Văn Hàn”

“Gần đây hắn và Tiễn Tam thế nào?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Sau chuyện lần trước thì an phận hơn”. Tần Thiểu Vũ nói. “Vẫn dịch dung ở trong phòng, những chuyện liên quan đến Lý Thiết Thủ cũng không hề giấu giếm”

“Nếu chuyện lần này có thể thuận lợi giải quyết, khiến Tạ Văn Hàn và Đỗ Tranh thành thân cũng xem như chuyện tốt”. Thảm Thiên Lăng vỗ ngực Tần Thiểu Vũ. “Nói mau, Hoàng thượng tìm người làm gì?”

“Vấn vì muốn ta đánh giặc giúp hần”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhưng không bắt ta mang binh đánh giặc, mà khiến ta phụ trách làm loạn”

“Làm loạn?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Mấy ngày nữa sẽ bắt đầu luận võ chọn rể, tuy có không ít người tới nhưng đa số đều là nhân vật nhỏ, còn lại sau cùng trên lôi đài chỉ là Đoạn Bạch Nguyệt và Thiên Phàm”

“Nhưng mục đích của bọn họ là gì?”. Thảm Thiên Lăng cau mày.

“Nếu Đoạn Bạch Nguyệt thắng...”

“Ca ca ta sẽ không thua!”. Thảm Thiên Lăng nghiêm túc cắt ngang. Lời nói thật xui xẻo, gió to hãy thổi bay đi!

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Nếu bàn về võ công, Thiên Phàm quả thật khó phân thắng bại với Đoạn Nguyệt Bạch, nhưng chỉ tiếc trận này Thiên Phàm phải thua”

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Thiên Phàm là trụ cột quốc gia, sủng thần của thiên tử, nếu vì một nữ nhân mà ở trên lôi đài xảy ra chuyện, người nghĩ Hoàng thượng sẽ bỏ qua sao?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Huống hồ thiên hạ đồn đãi Đoạn Nguyệt Bạch làm việc nóng nảy, tính cách bá đạo, Hoàng thượng đã sớm ngứa mắt hần”

“Thì sao?”. Thảm Thiên Lăng tiếp tục hỏi.

“Sau khi đánh một trận trên lôi đài, Đoạn Nguyệt Bạch tuy có thể thắng được mỹ nhân về, nhưng cũng vô tình đắc tội triều đình, cũng khiến Hoàng thượng có cơ xuất binh”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đoạn Nguyệt Bạch không thể không nghĩ ra chuyện này, nếu là người, người sẽ làm sao?”

Thảm Thiên Lăng nói. “Thay vì chờ người khác đánh, không bằng đánh trước người khác”. Ít nhất còn có ưu thế đi trước.

“Quả nhiên là phụ nhân ta”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hần. “Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy cũng nói ra được”

Thảm Thiên Lăng: ...

Rõ ràng là người hỏi!

“Ta thích Lăng nhi đại nghịch bất đạo”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn nhẹ hần. “Hoàng thượng muốn Đoạn Bạch Nguyệt làm phản”

Thảm Thiên Lăng vui đùa vào ngực Tần Thiếu Vũ.

Tình tiết tranh đấu chốn hoàng cung này...

134. Chương 132: Miệng Lưỡi Độc Địa Thật Đáng Ghét!

“Vài ngày nữa ám vệ tìm kiếm tiểu Ngũ ở trấn Lạc Bình sẽ về”. Tần Thiếu Vũ đắp chăn cho Thảm Thiên Lăng. “Gần đây Hoan Thiên trại không yên ổn, ta sẽ phái thêm người bảo vệ người”

“Yên tâm đi, hàn độc của ta không sao”. Thảm Thiên Lăng vỗ ngực Tần Thiếu Vũ. “Người cứ làm chuyện quan trọng, đừng lo cho ta”

“Sao lại bỏ mặc người được”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hần. “Đối với ta Lăng nhi mới là quan trọng nhất”

Ám vệ nằm sấp trên nóc nhà nước mắt lưng tròng, cung chủ nhà ta nói những lời yêu thương thật cảm động.

Sát vách, Diệp Cẩn đang nằm trên giường thẫn thờ. Sau khi Cục Bông ở bên mép gối hần tỉnh lại thì nhắm mắt đuổi thân thể, cảm giác cực kì sáng khoái.

Chuyện hạnh phúc nhất trên đời không phải là thức dậy sau một giấc ngủ ngon, mà là sau khi thức dậy lại phát hiện có thể ngủ thêm một trận nữa!

Vì vậy tiểu phượng hoàng đổi chiều nằm xuống lần nữa, thoải mái nhắm mắt lại.

Không bị đánh thức, cuộc đời làm chim quả thật thoải mái.

Diệp Cẩn dùng ngón tay cọ cọ đầu nó, xuống giường rót chén nước uống, lại tiện tay lấy ra một ít bánh Tiên Hoa – dù sao cũng không ngủ được, thôi thì ăn cái gì đó vậy.

“Chíp!”. Cục Bông lập tức mở đôi mắt hạt đậu.

Diệp Cẩn bị chọc cười.

Cục Bông lắc lư nhảy xuống giường, xòe cánh nhào vào ngực hân.

Cục kì MOE.

Sau khi một người một chim ngồi trên bàn ăn điểm tâm xong thì đều tỉnh táo. Cục Bông ngồi trên bàn xòe cánh, há mỏ kêu chíp chíp.

Diệp Cẩn tiện tay cầm lấy hòm thuốc, lấy một cây ngân châm bên trong ra.

“Chíp!”. Ánh mắt Cục Bông lập tức cảnh giác, chẳng lẽ lại muốn đâm vào móng?

Diệp Cẩn gầy cho nên sáng hơn, quay sang chỗ sáng mà xuyên chỉ.

Cục Bông cực kì sốt ruột, ra sức giơ móng lên cho hân xem, tỏ ra bản thân cực kì khoẻ mạnh.

“Tự chơi trên châu đi”. Diệp Cẩn thả nó vào ổ, tiện tay cắt một bộ đồ cũ ra.

Tiểu phượng hoàng nằm sấp trong ổ, hơi ngạc nhiên nhìn hân may vá.

Một lát sau, Cục Bông có được một cái mũ quả dưa màu xanh da trời.

“Chíp chíp!”. Tiểu phượng hoàng hơi hoang mang với thứ đột nhiên xuất hiện trên đầu mình, vì vậy đến trước gương nhìn thoáng qua. Trong nháy mắt, Cục Bông trở nên vui sướng!

Diệp Cẩn nhìn nó cũng thấy vui theo.

Cục Bông hào hứng chạy về, diên cuồng hát đầu.

Cục kì khí phách!

Tuy lông tơ bị giấu trong mũ, nhưng vẫn rất khí phách!

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang ngồi xổm trên nóc nhà, xuyên qua một khe hở mà vô cảm nhìn vào.

Vì đại thiếu gia đã dặn trừ khi tắm và đi nhà xí, những thời gian khác phải nhìn chăm chăm Diệp cốc chủ.

Thật khó hiểu.

Mà ở nóc nhà đối diện, ám vệ Truy Ảnh cung lại tỏ ra khinh bỉ.

Nhìn Diệp cốc chủ ngủ là cực kì may mắn biết không, làm ra vẻ mặt “lão tử thật thiệt thòi” kia cho ai xem!

Huống chi bên trong còn có Thiếu cung chủ ngây thơ sáng lạn nhà ta.

Cộng lại quả thật là ân huệ như núi.

Còn không biết quý trọng.

Còn không vỗ tay.

Còn vẻ mặt vô cảm.

Quả thật đáng ghét.

Sáng hôm sau, Tàn Thiếu Vũ dậy rất sớm, Thẩm Thiên Lăng vẫn rì rầm, ôm chặt tay hân không chịu buông.

Tần Thiều Vũ bật cười, cúi đầu hôn hấn một cái.

“Giờ gì rồi?”. Thắm Thiên Lăng mơ màng hỏi.

“Còn sớm lắm”. Tần Thiều Vũ vỗ nhẹ lưng hấn. “Ngủ thêm chút nữa đi”

“Người định đi đâu vậy?”. Trong chăn rất ấm, Thắm Thiên Lăng không muốn ra.

“Ra ngoài làm việc”. Tần Thiều Vũ nói. “Sớm giải quyết hết mọi chuyện ta mới dẫn người đi Nam Hải được”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng ôm eo hấn. “Ta nằm mơ”

“Mơ cái gì?”. Tần Thiều Vũ hỏi.

Thắm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn hấn. “Người đoán xem”

Tần cung chủ lập tức không vui. “Tiêu Triển ư?”

Thắm Thiên Lăng lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi”. Tần Thiều Vũ cọ cọ trán hấn. “Trừ hấn ra, nằm mơ thấy ai cũng được”

Thắm tiểu thụ khổ sở nói. “Ta mơ thấy Đoạn Bạch Nguyệt”

“Ai?”. Về mặt Tần Thiều Vũ rất phức tạp.

“Đoạn Bạch Nguyệt”. Thắm Thiên Lăng thành thật nói. “Ta mơ thấy hấn bị Tam ca đánh bại trên lôi đài, sau đó Hoàng thượng nói muốn chém Tam ca”

Tần Thiều Vũ nhéo mặt hấn. “Mơ thấy Đoạn Bạch Nguyệt đáng đắp ra sao?”

Thắm Thiên Lăng lưu loát nói. “Cực kì xấu!”. Thiếu hiệp người quan tâm tới trọng điểm chút đi, cứ hay ghen tuông, thật khiến người ta không yên lòng.

“Ừ, hấn quả thật rất xấu”. Tần Thiều Vũ gật đầu. “Khắp thiên hạ chỉ có nam nhân của người là đẹp nhất”

Thắm Thiên Lăng: ...

Để ý tới khí chất đi!

“Yên tâm, Đoạn Bạch Nguyệt nhất định sẽ không thua”. Tần Thiều Vũ cúi đầu hôn nhẹ lên tai hấn. “Ngủ đi”

“Nhưng nếu hấn quỷ kế đa đoan như lời đồn thì không có khả năng nghĩ không ra chuyện này”. Thắm Thiên Lăng nói. “Sao lại ngoan ngoãn sập bẫy được?”

Tần Thiều Vũ cười cười. “Lăng nhi của ta biến thành thông minh rồi”

Thắm Thiên Lăng giận.

Lão tử vẫn luôn thông minh biết không.

Chỉ là lười biểu hiện ra trước mặt người mà thôi!

“Nói cho người biết một bí mật lớn”. Tần Thiều Vũ dậm dậm bụng hấn. “Nghe không?”

Thắm Thiên Lăng vênh tai lên.

“Tối thiểu trị giá một trăm nộ hôn”. Tần Thiều Vũ nói.

Thắm Thiên Lăng giật mình. “Đáng giá như vậy ư?”

Tần Thiều Vũ gật đầu.

Thắm tiểu thụ suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc suy đoán. “Thật ra người là nữ nhân?”

Tần Thiều Vũ: ...

“Hừ chết người”. Thắm Thiên Lăng ôm ngực.

“Hay là chúng ta kiểm chứng một chút đi?”. Tần Thiểu Vũ hơi nhướn mày.

Thôi đi, sáng sớm mà xx rất phóng túng biết không, nhất định sẽ bị xã hội sỉ nhục! Thắm Thiên Lăng ôm cổ Tần Thiểu Vũ. “Đừng lộn xộn nữa, nói chính sự đi”

Tần Thiểu Vũ chỉ vào miệng mình.

Thắm Thiên Lăng ngoan ngoãn hôn một cái.

“Vậy mới ngoan”. Tần Thiểu Vũ thoả mãn.

“Mau nói bí mật lớn đi!”. Thắm Thiên Lăng tò mò.

Tần Thiểu Vũ kề vào tai hắn nói nhỏ mấy câu.

Thắm Thiên Lăng hít một hơi khí lạnh. “Thật thật thật sao?”

“Đương nhiên là thật”. Tần Thiểu Vũ nói. “Cho nên trận này Đoạn Bạch Nguyệt nhất định thắng”

Thắm Thiên Lăng choáng váng.

Loại tình tiết chỉ có trong tiểu thuyết này!

“Không được nghĩ nhiều nữa”. Tần Thiểu Vũ nói. “Người chỉ cần ăn no ngủ ngon, đừng để bị cảm lạnh, những chuyện còn lại cứ giao cho ta”

Thắm Thiên Lăng phàn nàn. “Nghe sao mà ngu xuẩn quá”

“Hiện tại cứ ngoan ngoãn làm sâu gạo đi”. Tần Thiểu Vũ xoa bụng hắn. “Đợi gả đến Truy Ảnh cung rồi thì quản lý sổ sách cả đời cho ta”

Thắm Thiên Lăng híp mắt. “Ta nhất định phải bòn rút tạo quỹ đen!”

“Được”. Tần Thiểu Vũ nhìn hắn cười. “Chỉ cần giữ ta lại, từ trên xuống dưới của Truy Ảnh cung cứ tùy tiện bán”

Thắm Thiên Lăng bị chọc cười, mắt sáng long lanh!

Tần Thiểu Vũ cúi đầu, hôn thật sâu lên cánh môi mềm mại.

“Chíp!”. Cục Bông ăn xong điểm tâm chạy vào từ cửa sổ, lập tức bị kinh hãi!

Vì sao còn ôm nhau?

Lẽ nào suốt đêm không ngủ?

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Thắm Thiên Lăng bị tạo hình mới của con trai chọc cười, vì vậy đẩy Tần Thiểu Vũ ra. “Tới đây”

Tần cung chủ tuy bất mãn hành vi có con trai quên chồng này, nhưng vì hồi nãy trong lúc hôn đã chiếm tiện nghi mà sờ soạng “tiểu Lăng”, cho nên hắn tạm thời không tính toán.

Cục Bông ngồi dưới đất ngẩng đầu, cân nhắc xem lỡ mình nhảy lên giường, hai người lại lăn vào nhau thì biết làm sao.

Như vậy chẳng phải là bị dè ư?

“Vật gì vậy?”. Tần Thiểu Vũ xách Cục Bông lên, cau mày nói. “Sao trên người toàn là vải rách thế?”

“Chíp!”. Cục Bông đắc ý xòe cánh, khoe tạp dề mới cho Tần Thiểu Vũ xem. Mặc dù chỉ là một mảnh vải quần quanh bụng nhưng so với cái nơ đeo cổ lần trước thì đã cực kì cao cấp!

“Chắc là Diệp đại ca”. Thắm Thiên Lăng đỡ khóc đỡ cười. “Nếu đại ca không tới, chắc hắn sẽ buồn chán đến mức xây cho Cục Bông một cái nhà”

“Cũng may là có nó”. Tần Thiểu Vũ chọt chọt vào cánh con trai. “Nếu không Diệp Cẩn sẽ rất nhàm chán”

Cục Bông dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn Tần Thiểu Vũ.

“Đi thôi”. Tần Thiểu Vũ ôm con trai ra ngoài. “Cho nương người nghỉ ngơi, chúng ta đi chơi tung hứng”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đừng nói lung tung chứ!

Thật đáng ghét.

Mấy ngày nay, Tần Thiểu Vũ luôn đi sớm về trễ. Thẩm Thiên Lăng tuy bất mãn nam nhân nhà mình bị Hoàng thượng trưng dụng, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ hi vọng sự tình sớm kết thúc.

May mà bên cạnh còn rất nhiều người nên cũng không quá khó chịu.

Người đến Hoan Thiên trại ngày càng nhiều, đến nỗi đêm trước ngày luận võ, phòng chứa củi của quán trọ cũng đã đầy người.

“Đỗ Tranh đẹp như vậy sao?”. Buổi tối đi ngủ, Thẩm Thiên Lăng tỏ ra khó hiểu.

“Không liên quan đến chuyện đẹp hay xấu”. Tần Thiểu Vũ nói. “Người trong giang hồ thích nhất là xem náo nhiệt, nhất là luận võ chọn rể, vừa không nguy hiểm vừa được nhìn cho đã, nếu may mắn không chừng còn kiếm được một người vợ miễn phí, cơ sao lại không làm”

Thẩm Thiên Lăng thật sự cho rằng Sở Uyên làm hoàng đế rất tốt, tối thiểu là giang sơn vững chắc, dân chúng không lo cái ăn cái mặc nên mọi người mới rảnh như vậy, vừa tán dóc vừa luận võ chọn rể!

“Ngủ đi”. Tần Thiểu Vũ ôm chặt Thẩm Thiên Lăng. “Sáng mai chúng ta cũng đi xem náo nhiệt”

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng đầy chờ mong.

Đó là đệ nhất mỹ nữ nha.

Nhất định cực kì đẹp.

Ôm giấc mộng đẹp được nhìn thấy mỹ nữ tỷ tỷ, sáng hôm sau Thẩm Thiên Lăng dậy rất sớm, kết quả bị Tần cung chủ ghen tuông đè xuống hôn môi một hồi lâu mới thả hần xuống giường rửa mặt.

Người hầu đã chuẩn bị quần áo mới cho Thẩm Thiên Lăng từ lâu, chất vải đắt tiền, đường may tinh xảo, ngay cả ống tay áo cũng được thêu chỉ bạc. Sau khi Thẩm Thiên Lăng thay xong thì đứng trước gương cau mày. “Nhất định phải mặc thế này ư?”

“Sao vậy?”. Tần Thiểu Vũ ôm hần từ phía sau. “Đẹp lắm”

“Nhưng rất giống đi phá đám”. Thẩm Thiên Lăng thành thật nói. Không cần nghĩ cũng biết diễn viên chính của luận võ chọn rể là Đỗ Tranh, mình có cần ăn mặc hoa lệ thế không?

“Mặc kệ người khác”. Tần Thiểu Vũ nói. “Ta thích là được rồi”

Thẩm Thiên Lăng hết nói nổi nhìn hần.

Thiểu hiệp, những lời này của ngươi rất giống nhà giàu mới nổi.

Lúc hai người ra cửa, Diệp Cẩn đang trộn cơm cho tiểu phượng hoàng, mà Thẩm Thiên Phàm đang ngồi bên cạnh chơi tung hứng với nó.

“Chíp!”. Cục Bông rõ ràng rất vui sướng.

Thẩm Thiên Lăng rất áy náy. “Sao ta có cảm giác tất cả mọi người đều quan tâm tới Cục Bông hơn chúng ta nhỉ”

Bản thân thật thiếu trách nhiệm.

Kết quả lại nghe Tần Thiểu Vũ lạnh nhạt nói. “Dù sao bọn họ cũng không có ai ở cùng, có tiểu phượng hoàng giải buồn xem như là chiếm tiện nghi mới đúng”

Diệp Cẩn: ...

Thẩm Thiên Phàm: ...

Không độc mồm độc miệng như vậy sẽ chết sao.

135. Chương 133: Cười Hay Không Cười Cũng Đều Xấu Như Nhau

“Người không đi tham gia luận võ chọn rể ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi Thẩm Thiên Phàm.

“Ngày thứ ba mới đi”. Thẩm Thiên Phàm dứt Cục Bông ăn khô bò. “Hai ngày đầu đều là đánh chơi chơi, không đi cũng được”

“Các người muốn đi ư?”. Diệp Cẩn buồn bực nhìn hai người.

“Lăng nhi muốn xem náo nhiệt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù sao rảnh rồi cũng không có chuyện gì làm”

“Luận võ chọn rể có gì hay đâu mà xem, hò hét ầm ĩ”. Thẩm Thiên Phàm cau mày. “Ngoan ngoãn ở nhà đi”

Đương nhiên là có nhiều cái hay để xem, không chỉ có đánh nhau mà còn được thấy đệ nhất ca cơ sông Tần Hoài ngày xưa! Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt đầy khát vọng nhìn nam nhân của hắn – rất muốn đi!

“Đừng nói là một buổi luận võ chọn rể nho nhỏ, dù là Thiên Vương Lão Tử đánh nhau, chỉ cần người muốn ta cũng sẽ dẫn người đi”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn. “Đi thôi”

Thẩm Thiên Phàm bắt đắc dĩ. “Người cũng quá nuông chiều hắn rồi”

“Người ta yêu, đương nhiên phải nuông chiều”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nói. “Huống hồ nếu ta không nuông chiều hắn, chẳng lẽ nuông chiều người?”

Ám vệ lập tức ở trên nóc nhà vỗ tay nhiệt liệt.

Nói đúng lắm!

Thẩm Thiên Phàm: ...

“Chíp!”. Cục Bông xoè cánh với Thẩm Thiên Lăng, muốn được ôm.

“Ta có thể mang nó theo không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đương nhiên có thể”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn. “Nhưng bây giờ nó là niềm vui duy nhất của Thiên Phàm và Diệp Cẩn, người có chắc là muốn cướp đi hay không?”

Thẩm Thiên Phàm đau đầu muốn nứt ra.

Diệp cốc chủ giận dữ. “Đừng đem ta nói đáng thương như thế chứ!”

“Đưa cho ta”. Tần Thiếu Vũ vươn tay.

“Không”. Diệp Cẩn giấu Cục Bông ở phía sau, cực kì ấu trĩ.

“Chíp!”. Cục Bông ra sức rướn cổ lên, cố gắng nhìn thấy Thẩm tiểu thụ.

Ám vệ đồng loạt rơi lệ, hình ảnh này thật tan nát cõi lòng. Công tử và Thiếu cung chủ tình cảm thật thâm hậu.

“Đi thôi”. Tần Thiếu Vũ nắm tay Thẩm Thiên Lăng ra ngoài. “Tối trở về rồi chơi với con trai”

“Chíp!”. Cục Bông thật vất vả mới tránh thoát khỏi Diệp Cẩn, sau khi lắc lư chạy ra thì phát hiện Thẩm Thiên Lăng đã không còn trong sân, vì vậy cực kì không vui mà đá móng.

Diệp cốc chủ bình tĩnh giựt một viên ngọc lục bảo dính ở vạt áo Thẩm Thiên Phàm ra.

Thẩm Thiên Phàm hơi sửng sốt, còn chưa kịp nói gì, gương mặt lên thì thấy ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang ngồi ở nóc nhà đối diện điên cuồng xua tay với hắn.

Nhất thiết không được tức giận, nếu không Đại thiếu gia biết được sẽ chửi người ra!

Cực kì hung bạo.

Thẩm Thiên Phàm: ...

Cục Bông dùng móng vuốt đá cục áo, cảm thấy rất đẹp, vì vậy hờn hờ thả cục áo vào trong ổ, sung sướng nhào vào lòng Diệp Cần.

Cục kì ngây thơ hoạt bát.

Mà ở đại sảnh Lý phủ, bầu không khí rõ ràng nghiêm túc hơn nhiều.

Thẩm Thiên Lăng vừa theo Tần Thiếu Vũ bước vào cửa thì nhìn thấy rất nhiều bàn đã ngồi kín người, mỗi người đều nghiêm mặt, ánh mắt trừng trừng.

“Sao không khí lại kém như vậy?”. Thẩm Thiên Lăng nhỏ giọng thăm thì. “Còn tưởng rằng sẽ tràn đầy gió xuân”. Dù sao cưới vợ cũng là một trong bốn cái vui trên đời, lẽ ra phải hoà thuận vui vẻ, vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện phiếm chứ!

Tần Thiếu Vũ nói. “Ai cũng muốn cưới, mà Đỗ Tranh chỉ có một, đương nhiên không thể thân thiện được”

Lý Thiết Thủ vốn đang tiếp chuyện ở phía trước, sau khi thấy hai người thì vội vàng tới sắp xếp chỗ ngồi trên lầu hai.

“Lý trại chủ không cần tiếp bọn ta”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lăng nhi nói hấn chưa từng thấy qua Đỗ tiểu thư nên ta dẫn hấn tới xem một chút”

“Tần cung chủ khách khí”. Lý Thiết Thủ rất cung kính. “Tiểu nữ chỉ bình thường thôi, sao có thể bằng một phần vạn của Thẩm công tử”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người nói chuyện thì cứ nói đi, đừng đưa ta ra đầu súng chứ!

Ai cần đẹp hơn nữ nhân chứ!

“Nhị vị uống trà trước, ta đi xuống dưới chào hỏi”. Lý Thiết Thủ rót trà cho hai người. “Có việc gì thì cứ gọi”

“Đa tạ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu, nhìn theo hấn xuống lầu.

“Thật biết cách đối nhân xử thế”. Thẩm Thiên Lăng uống trà.

“Có thể làm tới chức chưởng môn, người nào lại không lão luyện”. Tần Thiếu Vũ bóc đậu phộng cho hấn.

“Vậy còn người?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ta không giống vậy”. Tần cung chủ lưu loát nói. “Ta nổi tiếng ngây thơ sáng lạn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đừng tùy tiện chòm thuộc tính của con trai người chứ!

“Há miệng”. Tần Thiếu Vũ đút cho hấn một miếng bánh.

“Người kia cũng đến luận võ chọn rể ư?”. Thẩm Thiên Lăng bị một người bên dưới khiến cho chấn động. Tóc bạc bay bay tuy rất có khí chất thần tiên, nhưng cũng quá già rồi!

“Là lão sắc lang nổi tiếng giang hồ”. Tần Thiếu Vũ nói trắng ra.

Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Danh môn chính phái cũng có sắc lang ư?”

Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hấn. “Danh môn chính phái cũng không phải chùa chiền, có thất tình lục dục cũng bình thường”

“Lý Thiết Thủ còn rót trà cho hấn”. Thẩm Thiên Lăng chán ghét. “Nếu là ta, nhất định sẽ hắt trà vào mặt hấn”. Cục kì tàn nhẫn.

“Người trong giang hồ, ngẩng đầu không gặp nhưng cúi đầu lại thấy, luôn phải nể mặt nhau”. Tần Thiếu Vũ nói. “Huống hồ nếu đã biết rõ hấn không cưới được thì đương nhiên phải diễn cho đủ bộ”

“Nghĩ thôi đã thấy mệt”. Thẩm Thiên Lăng nhìn xuống. “Đoạn Bạch Nguyệt chưa tới sao?”

“Cũng giống Thiên Phàm, chắc chờ ngày cuối cùng mới xuất hiện”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hôm nay đến đây đều là các nhân vật nhỏ”

“Các vị”. Thấy đã đến giờ, Lý Thiết Thủ đứng trên đài lớn tiếng nói. “Nhận được sự coi trọng của các vị, Lý mỗ rất cảm ơn!”

“Muốn đi tè”. Thẩm Thiên Lăng uống trà hơi nhiều.

Tần Thiếu Vũ bật cười, buông chén trà xuống. “Để ta dẫn người đi giải quyết”

“Nhưng luận võ chọn rể đã bắt đầu rồi”. Thẩm Thiên Lăng lưu luyến. “Lỡ bỏ qua Đỗ Tranh thì biết làm sao”. Phải biết rằng nàng chỉ đi ra một chút, trong nháy mắt sẽ quay về lầu son, nếu không thấy chẳng phải là không công đến đây ư!

“Không đâu”. Tần Thiếu Vũ kéo hắn đứng dậy. “Lý Thiết Thủ nổi tiếng nói nhiều, hướng hồ chuyện quan trọng như gả con gái, nhất định phải nể mặt các môn phái mà nói thêm nửa nén nhang”

“Vậy chúng ta đi nhanh lên”. Thẩm Thiên Lăng chạy lạch bạch, hơi sốt ruột.

Tần Thiếu Vũ nhin một hồi mới không kéo hắn vào lòng hôn môi.

Đi nhà xí cũng đáng yêu như thế, thật hết thuốc chữa.

Sự thật chứng minh Tần Thiếu Vũ rất hiểu Lý Thiết Thủ, vì lúc hai người trở lại, Lý Thiết Thủ vẫn đang nói liến thoắng, trong tay còn bưng một chén trà!

Một lát sau, Thẩm Thiên Lăng lười biếng ngáp.

Lại một lát sau, Thẩm Thiên Lăng đuổi người.

Chưa kịp đợi một lát nữa, Thẩm Thiên Lăng đã giận dữ nói. “Hắn rốt cuộc nói xong chưa?”. Người ta tới luận võ chọn rể chứ không phải tìm người trò chuyện, người là chủ tịch huyện ư, cực kì quan liêu!

“Ta giúp người thúc giục hắn nhé?”. Tần Thiếu Vũ tiện tay bốc lên một hạt đậu phộng.

“Không cần”. Thẩm Thiên Lăng nắm tay hắn lại, thời điểm này đừng làm loạn chứ, lỡ ném chết Lý trại chủ thì làm sao bây giờ.

May là một giây sau, Lý Thiết Thủ tuyên bố luận võ chọn rể chính thức bắt đầu, thành công bảo vệ được rằng cửa của mình.

“Mời Đỗ tiểu thư”. Quần gia cất giọng hô lên.

Mọi người lập tức kích động vỗ tay, thậm chí có người ở phía sau còn đứng trên bàn diên cuồng vỗ tay!

Thẩm Thiên Lăng: ...

Vị đại ca này, người thật sự đến luận võ chọn rể ư?

Bức rèm che chậm rãi kéo lên, Đỗ Tranh mặc đồ cưới đỏ thắm, được nha hoàn đỡ ra.

Trong sân lập tức trở nên yên tĩnh, rõ ràng đều bị sắc đẹp của nàng khiến cho ngây ngẩn.

Thẩm Thiên Lăng ngồi trên lan can rất sốt ruột. “Không thấy mặt!”

Vừa dứt lời, Đỗ Tranh giống như nghe được mà ngẩng đầu nhìn về hướng này.

FUCK! Thẩm Thiên Lăng lập tức ngồi lại trên ghế, khôi phục vẻ lãnh diễm!

Trạng thái nằm sấp trên lan can đầy thô tục nhất định không thể để người khác xem!

Tần Thiếu Vũ nén cười.

Sau khi nhìn rõ hai người, Đỗ Tranh cười nhàn nhạt, khom người hành lễ, sau đó xoay người về lầu son.

“Các người rất thân thiết ư?”. Thẩm tiểu thụ nheo mắt lại.

“Lúc trước đã nói với người rồi, chỉ nghe nàng đánh đàn xướng khúc một lần mà thôi”. Tần Thiếu Vũ nói.
“Bình dấm chua”

“Sau này đánh đàn xướng khúc cũng không cho đi!”. Thẩm Thiên Lăng vô cùng nhỏ nhen. “Nếu đi phải mang theo ta!”

Lỡ say rượu mất đi lý trí thì biết làm sao, chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ!

“Yên tâm”. Tần Thiếu Vũ châm trà cho hắn. “Ngoại trừ Lăng nhi, những người khác dù là tiên trên trời ta cũng không hứng thú”

Khi hai người trò chuyện thì bên dưới đã bắt đầu luận võ. Thẩm Thiên Lăng nhìn một hồi thì thấy thất vọng. “Loại đánh nhau này ta cũng làm được!”. Dù không có Giáng long thập bát chưởng nhưng ít nhiều gì cũng phải bay bay chứ! Ôm đối phương xoay vòng vòng là sao, một chút kỹ thuật cũng không có.

Tần Thiếu Vũ bị chọc cười, nâng cằm hắn lên hôn một chút.

Thẩm Thiên Lăng khấn trương. “Coi chừng người ta thấy!”

“Không đâu”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trên lầu hai không có người nào khác”

Vậy cũng đúng, nhưng không thể hôn giữa ban ngày ban mặt biết không! Thẩm Thiên Lăng lau miệng, xoay người định xem tiếp thì đột nhiên quét mắt nhìn thấy một người, vì vậy kinh ngạc. “A!”

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Còn nói không có người khác!”. Thẩm Thiên Lăng cảm giận chỉ ngón tay. “Bị nhìn thấy rồi, mong rằng hắn không nhiều chuyện, nếu không ngày mai nhất định sẽ có sách mới!”. Lúc trước chỉ nắm tay trên đường thôi, sau khi dân chúng nhìn thấy thì đã biến thành xx rồi. Huống chi lần này là hôn, không chừng sẽ gặp phải tình tiết kì quái gì đó!

Lão tử không muốn bị mang thai đâu!

Tần Thiếu Vũ nhìn theo tay hắn, chỉ thấy trên lan can ở hướng khác có một nam tử áo đen đang đứng. Bởi vì hơi tối, lại bị cây cột che nên rất khó phát hiện.

“Ai vậy?”. Thẩm Thiên Lăng khấn trương hỏi.

“Người thấy sao?”. Tần Thiếu Vũ cong khoé miệng, đáy mắt có chút trêu đùa.

Thẩm Thiên Lăng tràn đầy bi thảm nói. “Đừng bảo là người kể chuyện nhé”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười. “Heo”

Người mới là heo, chỉ giỡn thôi không biết ư! Thẩm Thiên Lăng xoa mũi. “Đoạn Bạch Nguyệt?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

Thẩm Thiên Lăng lại liếc một cái, sau đó tiếc nuối nói. “Không thấy rõ mặt!”

“Sau này sẽ có cơ hội thấy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Xem ra hắn cũng rảnh rồi buồn chán mà chạy tới xem náo nhiệt”

“Vừa rồi không phải hắn đang cười với chúng ta sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Kệ hắn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cười hay không cũng đều xấu, không được nhìn”

Thẩm Thiên Lăng hết nói nổi, thiếu hiệp người thật ấu trĩ.

Bên dưới đột nhiên truyền tới tiếng kêu, Thẩm Thiên Lăng tò mò nhìn xuống thì thấy hai người đánh nhau hồi nãy đã có một người ngã xuống, bị mang đi.

“Học máu ư?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình, nhìn sao cũng thấy giống như bị đánh chết.

Dùng tính mạng để cưới vợ à...

136. Chương 134: Liên Kết

“Để kết hôn mà liệu cả tính mạng, đầu bọn họ có vấn đề ư?”. Thảm Thiên Lăng thật sự không hiểu nổi. Muốn cưới vợ thì ở đâu mà không có, tội gì phải cố chấp như vậy.

“Nhìn nghiêm trọng vậy thôi, không chết được đâu”. Tần Thiếu Vũ lột cam cho hắn.

“Dù không chết, nhưng bị đánh như vậy cũng rất thảm”. Trong mắt Thảm Thiên Lăng đầy đồng cảm.

“Trên giang hồ có không ít môn phái ngu xuẩn như vậy, sau này ngươi gặp mãi sẽ quen”. Tần Thiếu Vũ rất bình tĩnh.

Thảm Thiên Lăng: ...

Nam nhân của ta quả nhiên sắc bén!

“Liều lĩnh dễ xúc động mà hay khoe mẽ, không đáng cảm thông”. Tần Thiếu Vũ dứt Thảm Thiên Lăng ăn cam. “Hồi nãy hắn cũng dùng chiêu thức tàn độc, không hề lưu tình với đối phương, chỉ tiếc võ nghệ không bằng ai”

“Chua”. Thảm Thiên Lăng nhăn mặt.

“Chua à? Lần sau ta sẽ ném trước”. Tần Thiếu Vũ bị hắn chọc cười, vươn tay捏o mũi hắn.

“Đoạn Bạch Nguyệt đâu rồi?”. Thảm Thiên Lăng nhìn thoáng qua đối diện, phát hiện đã không còn bóng người.

“Chắc là thấy chán nên về trước”. Tần Thiếu Vũ bất mãn. “Sao ngươi lại nhớ mong hắn?”

Thảm Thiên Lăng >_<. nhớ=“” mong=“” gì=“” chứ,=“” đây=“” rõ=“” ràng=“” là=“” tò=“” mò!=“” hơn=“” nữa=“” ngay=“” cả=“” đáng=“” đáp=“” hắn=“” ra=“” sao=“” ta=“” cũng=“” không=“” thấy=“” rõ,=“” có=“” gì=“” hay=“” đâu=“” mà=“” nhớ=“”>

Ghen tuông cũng phải có logic chứ!

“Đỗ Tranh cũng đã thấy rồi, còn muốn tiếp tục xem không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Hôm nay có bay tới bay lui đánh nhau không?”. Thảm Thiên Lăng lưu luyến.

“Không đâu”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Hôm nay chỉ có mấy người cấp thấp, chỉ ôm nhau xoay vòng vòng thôi”

“Vậy chúng ta đi thôi”. Ánh mắt Thảm Thiên Lăng hơi thất vọng.

“Nếu ngươi muốn xem bay tới bay lui, ta sẽ về đánh với Thiên Phàm cho ngươi xem”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắn.

Trình độ cứng chiều lại nâng lên một bậc, cực kì đáng khen ngợi!

Thảm Thiên Lăng: ...

“Còn có Diệp Cẩn nữa”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tuy võ công của hắn bình thường, nhưng kinh công học rất khá, bay lên rất đẹp”

Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt phức tạp nhìn nam nhân của hắn.

Thiếu hiệp, ngươi cứ như vậy có khi nào phát rồ không?

“Có mang túi theo không?”. Trước khi đi, Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Có”. Thảm Thiên Lăng lấy trong ngực ra một cái túi nhỏ.

Tần cung chủ bình tĩnh lấy hai trái cam trên bàn. “Lát nữa về cho con trai ăn chua chơi!”

Thảm Thiên Lăng: ...

Sở thích cực kì biến thái!

“Có cần nói trước với Lý trại chủ một tiếng không?”. Lúc xuống lầu, Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Không cần, hiện tại hẳn cũng không có tâm trạng tiếp chúng ta”. Tần Thiếu Vũ nắm tay Thẩm Thiên Lăng quay về. “Còn ước gì chúng ta yên lặng rời khỏi”

“Nghe như chúng ta rất phiền người khác”. Thẩm Thiên Lăng hơi buồn bực.

“Sao lại thế được”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nói. “Chúng ta chịu ở đây là phúc của Lý gia rồi, phải tu luyện mấy đời mới được”

....

Thẩm Thiên Lăng yên lặng nuốt những lời sắp nói vào bụng.

Độ dày da mặt của người này lại nâng lên một tầm ới.

Trong tiểu viện, ám vệ đang ngồi trên nóc nhà, trong mắt loé ra ánh sáng của fan nảo tàn.

Bức tranh thật đẹp, thật sống động, quả thật là Ngô Đạo Tử tái thế. Thiếu cung chủ nhà ta thật khiến người khác kiêu ngạo.

“Chíp!”. Tâm trạng Cục Bông rất tốt, xoè cánh quét qua quét lại trên giấy Tuyên Thành, lưu lại dấu vết đỏ đỏ đen đen, cực kì vui vẻ.

“Các người đang làm gì thế?”. Thẩm Thiên Lăng vừa vào sân đã bị chấn động, trò gì mới đây?

Cục Bông cực kì tự hào, mang tâm trạng biểu diễn dùng móng vuốt bên trái đập vào mâm mực đỏ, lại dùng móng phải đập vào mâm mực đen, sau đó lắc lư chạy trên giấy, cực kì ngu xuẩn, MOE và SHOTA!

Diệp Cẩn cảm nhơ đông lạnh, vừa ăn vừa vui vẻ nhìn.

Nhìn tiểu phượng hoàng bị nhuộm đen thui, Thẩm tiểu thụ ngoài mặt gió êm sóng lặng, trong lòng lại rất căm giận!

Cái thế giới thiếu hoạt động giải trí này thật tàn tạ!

Đại ca rốt cuộc chừng nào mới tới?

Đại tẩu đã buồn chán hết chịu nổi rồi biết không?

Con trai ta rất vô tội!

“Sao các người về sớm vậy?”. Thẩm Thiên Phàm hơi bất ngờ.

“Đánh đấm quá kém, Lăng nhi không muốn xem”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hắn muốn xem ta và người đánh nhau”

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng bị sắc nước bọt, ta chẳng nói gì cả!

Thẩm Thiên Phàm: ...

Diệp Cẩn hớn hỏ nói. “Ta cũng muốn xem”

Thẩm Thiên Lăng vô cùng đau đớn nhìn đại tẩu. Lần đầu tiên gặp nhau còn đang ở lầu trúc uống rượu ngắm trăng, cực kì thoát tục, vì sao bây giờ lại trở nên hống chuyện như thế.

Để ý tới khí chất chút đi!

“Cũng được”. Ngoài ý muốn, lần này Thẩm Thiên Phàm đáp ứng rất nhanh. “Coi như là luyện tập một chút”

“Đúng rồi, hôm nay chúng ta đi xem luận võ chọn rể còn gặp được Đoạn Nguyệt Bạch”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Có điều liếc mắt một cái đã không thấy hắn nữa”

“Hắn tới lời đài sớm vậy sao?”. Thẩm Thiên Phàm hơi bất ngờ.

“Tính cách Đoạn Bạch Nguyệt cẩn thận, cũng không có gì lạ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người có hiểu biết về võ công của hắn không?”

“Dù hiểu hay không thì kết quả cũng giống nhau”. Thẩm Thiên Phàm nói. “Đánh thắng không dễ, chẳng lẽ thua cũng không dễ ư?”

“Đánh thua cũng phải có kĩ xảo biểu diễn”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc chen vào, nếu không bị người ta phát hiện ngay lập tức thì sẽ rất ngu xuẩn!

“Yên tâm đi, ta có chừng mực”. Thẩm Thiên Phàm xoa đầu hắn. “Nếu không thì tìm người đưa thư cho đại ca đi? Lâu ngày không gặp, khó được dịp ở gần nhau như vậy, huynh đệ cũng nên gặp một lần”

Diệp Cẩm quyết đoán xoay người vào phòng.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Thẩm Thiên Phàm hạ giọng hỏi.

Thẩm tiểu thụ dùng khẩu hình nói. “Cãi nhau”

“Chuyện đại ca và Diệp cốc chủ là thật ư?”. Thẩm Thiên Phàm cau mày.

Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

Về mặt Thẩm Thiên Phàm tức khắc khó diễn tả thành lời, thậm chí còn làm đổ một cái chén.

“Ta nghĩ ngươi đã sớm biết”. Thẩm Thiên Lăng bối rối. Chẳng lẽ không phải đã đọc trong sách rồi sao?

“Đương nhiên có nghe đồn, nhưng chỉ nghĩ là dân chúng trà dư tửu hậu bàn tán mà thôi”. Thẩm Thiên Phàm nói. “Nếu như cha biết chắc sẽ tức chết”

“Chuyện này không vội”. Thẩm Thiên Lăng nói. Bây giờ đại ta dốc dành đại tẩu mới là chuyện quan trọng nhất biết không!

Chiều hôm đó, Tần Thiếu Vũ luyện võ với Thẩm Thiên Phàm, người hầu Lý phủ nghe đồn nên đồng loạt chạy tới, cực kì háo hức.

Vận may này rất hiếm thấy, không chừng trên đời chỉ có một lần.

Đương nhiên phải biết quý trọng!

Vì vậy những người luận võ chọn chỗ trên lầu đài đều cảm thấy cô đơn. Các nha hoàn người hầu xung quanh xem náo nhiệt đều đi hết, chỉ còn lại một nha hoàn hầu hạ trà nước, mà về mặt lại không vui, nói đúng hơn là oán hận tận trời!

Không sai, đây là sự khác biệt giữa nghèo + xấu vs giàu + đẹp!

Thế giới này quả nhiên vô cùng bất công!

Mà cùng lúc đó ở Chu gia, Sở Uyên đang ở trong phòng đọc sách.

Cửa sổ vang lên rất nhỏ, vừa ngẩng đầu thì trong phòng đã thêm một người.

“Sao lại đến đây?”. Sở Uyên cau mày. “Nếu bị người ta thấy, diễn nhiều như vậy cũng thành không công”

“Nếu không muốn ta tới thì cần gì bảo Ngự lâm quân rời đi?”. Đoạn Bạch Nguyệt cười khê, tiện tay cầm chén trà của Sở Uyên uống một ngụm.

Sở Uyên lạnh lùng nhìn hắn. “Có việc gì?”

“Không có việc gì thì không thể tới ư?”. Đoạn Bạch Nguyệt đặt chén trà xuống. “Ta giúp ngươi chuyện lớn như vậy, mời một chén trà thì đã sao?”

“Giúp ta?”. Sở Uyên chế giễu. “Theo giao dịch, ngươi muốn đất phong ở Tây Nam, ta muốn dẹp loạn ở Tây Bắc, cần gì phải chụp mũ như vậy”

“Để Tây Nam thoát ly khỏi Sở quốc ta đã có biện pháp, dù ngươi không cho ta cũng có thể khởi binh chiếm đoạt”. Đoạn Bạch Nguyệt chắc lưỡi. “Nhưng nếu ngươi không có ta hỗ trợ thì e rằng năm mươi năm cũng không dẹp loạn được Tây Bắc”

“Đoạn Bạch Nguyệt!”. Sở Uyên giận dữ. “Người đừng khinh người quá đáng!”

“Rõ ràng là Hoàng thượng chọn chủ đề trước, ta chỉ thuận theo mà nói chuyện phiếm thôi”. Đoạn Bạch Nguyệt cởi một bình rượu bên hông xuống. “Có chén không?”

Sở Uyên hừ lạnh một tiếng, xem như không nghe không thấy.

Đoạn Bạch Nguyệt cũng không để ý thái độ kém cỏi của hắn, tự ngồi trên bàn uống rượu, trong tay lật một tấm bản đồ da dê.

Sở Uyên cau mày nhìn thoáng qua.

“Bản đồ biên giới Tây Bắc”. Đoạn Bạch Nguyệt nhếch môi.

“Điều kiện”. Giọng Sở Uyên lạnh lùng.

“Điều kiện gì?”. Đoạn Bạch Nguyệt bật cười.

“Đem vật này ra đơn giản là muốn trao đổi”. Trong mắt Sở Uyên giận dữ. “Trẫm đã đáp ứng sau khi dẹp loạn sẽ cắt Tây Nam cho người, dẹp bỏ tiến cống hàng năm, thậm chí còn cho người vô số gấm vóc vàng bạc, người còn muốn gì nữa?”

Tuy là hoàng tử nhưng con đường trở thành đế vương của Sở Uyên cũng không thuận lợi. Vừa lên ngôi thì phải diệt họ hàng nhà ngoại, bình ổn Bắc cương, hao phí một lượng lớn binh lực và tài lực. Gần đây tuy trong nước dần dần ổn định nhưng quốc khố vẫn thiếu hụt, quân đội cũng không đủ. Vậy mà các phiên quốc ở Tây Bắc lại rục rịch, nếu liên kết với các bộ lạc để xuôi nam thì không khác gì kiếp nạn của Sở quốc.

Cho nên sau khi cân nhắc kỹ càng, Sở Uyên phải chọn một con đường tương đối ổn định – cắt Tây Nam đổi lấy Đoạn Bạch Nguyệt đáp ứng diễn một vở kịch, trước hết giả vờ giao chiến với Sở quốc, khiến các bộ lạc Tây Bắc cho rằng binh lực của Sở quốc đã trống rỗng, vì vậy mà dẫn binh xuôi nam. Mà mấy tháng trước Đoạn Bạch Nguyệt đã âm thầm điều quân, cùng quân đội Sở quốc ẩn nấp tại các thành trấn quan trọng ở Tây Bắc.

Chiến dịch Tây Nam lần này chỉ là nguy trang mà thôi.

“Gần đây Lý Thiết Thủ đã nói gì với người?”. Một lát sau, Sở Uyên mở miệng hỏi.

“Hắn có thể nói gì với ta?”. Đoạn Bạch Nguyệt cười nhạt. “Đơn giản là một quân cờ Tây Bắc đặt ở Tây Nam, khơi mào chiến sự giữa ta và người thôi, sau đó ngư ông đắc lợi. Người còn nghĩ hắn chủ động nói hết sự thật với ta ư?”

“Nếu không còn gì khác người có thể về rồi”. Sở Uyên đứng dậy. “Trẫm muốn nghỉ ngơi”

“Lần nào cũng dùng câu này đuổi ta đi”. Đoạn Bạch Nguyệt chặc lưỡi. “Có thể đổi câu khác hay không?”

“Trẫm đã phái người đến Nhật Nguyệt sơn trang đón đệ đệ của người rồi”. Sở Uyên lười dây dưa với hắn. “Hai mươi ngày nữa là có thể nhìn thấy. Trẫm đã sớm nói không muốn dùng hắn làm chất tử, người yên tâm rồi chứ?”

“Ta đương nhiên yên tâm”. Đoạn Bạch Nguyệt cười. “Có điều nói thật thì, đệ đệ ta chỉ có một là đủ. Còn tên tiểu quỷ điêu ngoa tuy húng không biết nói lý lẽ đó, ta còn ước gì người nuôi hắn cả đời”

137. Chương 135: Mỗi Người Đều Có Tính Toán Riêng

“Người rốt cuộc đến chừng nào mới đi?”. Sở Uyên không kiên nhẫn.

“Người và Tần Thiệu Vũ quan hệ thế nào?”. Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

“Tần Thiệu Vũ?”. Sở Uyên cau mày. “Sao lại đột nhiên nhắc tới hắn?”

“Nếu người quản được, ta muốn nhờ người một việc”. Đoạn Bạch Nguyệt nói.

Sở Uyên nghe vậy sắc mặt tối xuống vài phần.

Đoạn Bạch Nguyệt hiểu rõ, giơ hai tay lên nói. “Coi như ta chưa nói”

“Chuyện giang hồ, trẫm không muốn nhúng tay”. Sở Uyên lạnh lùng nói.

“Nhưng theo ta được biết thì Hoàng thượng dường như muốn khiến hãn chinh chiến Tây Bắc”. Đoạn Bạch Nguyệt trêu chọc. “Cái này không tính là nhúng tay sao?”

Sở Uyên giận dữ. “Người dám phái người theo dõi trẫm ư?”

“Sao lại gọi là theo dõi?”. Đoạn Bạch Nguyệt bật cười. “Trong cung của người không có bao nhiêu cao thủ, lại có rất nhiều người thêm muốn ngôi vị Hoàng đế của người, ta đương nhiên phải phái nhiều người bảo vệ”

Sở Uyên tức giận phẩy tay áo bỏ đi, rõ ràng không muốn dây dưa với hãn.

Đoạn Bạch Nguyệt không để bụng, ở trên bàn uống xong một bầu rượu rồi đặt bản đồ dưới quyền sách của Sở Uyên, xoay người rời khỏi Chu gia.

Đang là phiên chợ, trên đường rất náo nhiệt. Đoạn Bạch Nguyệt chậm rãi trở về, ánh mắt đột nhiên quét qua hai bóng người, vì vậy lách mình ẩn vào trong một hẻm nhỏ.

Thẩm Thiên Lăng cầm một túi hạt dẻ đường, vừa ăn vừa lột một hạt dẻ qua.

Tần Thiếu Vũ há miệng.

Thẩm Thiên Lăng dứt cho Cục Bông.

Tần Thiếu Vũ: ...

Cục Bông: Chíp!

Quan hệ phụ tử mỏng manh mỗi ngày đều bị thử thách, đây là điều vô cùng nguy hiểm!

Thẩm tiểu thụ hồn nhiên chưa phát hiện, còn đang nhai hạt dẻ.

Dân chúng đồng loạt nước mắt lưng tròng, không hổ là mang thai mười tháng mới sinh ra, tầm quan trọng đã vượt qua Tần cung chủ.

Cảnh này thật cảm động.

“Không ăn nữa”. Thẩm Thiên Lăng đưa hạt dẻ cho Tần Thiếu Vũ, ôm Cục Bông về. “Chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi một chút”

“Đi một rồi sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không phải”. Thẩm Thiên Lăng thành thật nói. “Ta chỉ không muốn bị vây xem mà thôi”

“Vậy chúng ta đi uống trà”. Tần Thiếu Vũ mang hãn vào một quán trà.

“Chíp!”. Cục Bông dùng móng vuốt đá Tần Thiếu Vũ – mau lột hạt dẻ!

Tần cung chủ vờ như không biết.

“Chíp chíp!”. Cục Bông dùng sức một chút.

Tần cung chủ vuốt cằm ho khan.

Nhiều lần không đạt kết quả, Cục Bông nhanh trí thay đổi phương pháp, ngửa đầu dùng vẻ mặt cực kì thất vọng nhưng đồng thời cực kì ngoan ngoãn nhìn Thẩm tiểu thụ.

“Dứt nó ăn đi”. Thẩm Thiên Lăng quả nhiên bị đả động.

“Không”. Tần cung chủ rất ngạo kiều, cầm hạt dẻ giấu sau lưng.

Cục Bông tức khắc lộ ra vẻ mặt tan nát cõi lòng.

Tần Thiếu Vũ tự ăn một hạt dẻ.

Cục Bông vùi đầu dưới cánh, tỏ ra mình rất đau lòng.

Tần cung chủ hài lòng.

Thẩm Thiên Lăng đau đầu muốn nứt.

Các người có còn ầu trĩ hơn nữa không.

Cực kì ngu xuẩn!

Vì là buổi chiều, lại là chợ phiên nên trong quán trà có không ít người. Tuy nhiên điều này không thành vấn đề với Thẩm Thiên Lăng và Tần Thiếu Vũ. Thẩm công tử yếu đuối dễ vỡ MOE muốn tới uống trà, cho dù phật lòng toàn bộ người dân trong trấn cũng phải đuổi ra một bàn! Huống hồ các vị khách cũng thông cảm, đồng thời tình nguyện nhường vị trí tốt nhất, bởi vì loại chuyện “Thẩm công tử ngồi uống trà ở chỗ ta từng ngồi qua” đủ để khoe khoang suốt một năm biết không, cực kì tự hào!

“Cảm ơn các vị”. Tần Thiếu Vũ mang Thẩm Thiên Lăng ngồi bên cửa sổ, nói với tiểu nhị. “Hôm nay ta mời khách, bảo mọi người không cần trả tiền”

Vừa dứt lời, mọi người đã kích động vỗ tay.

Thẩm Thiên Lăng giật mình, âm thanh nói chuyện cũng không lớn, sao lại nghe được thế?

Tần Thiếu Vũ lắc đầu cười, đặt một đĩa hạt dưa lên bàn cho Cục Bông.

Tiểu phượng hoàng ngồi trên bàn, dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn cha mình – cắn ra đi!

Tần Thiếu Vũ chậm rãi tự cắn.

Cục Bông lúc đầu còn khí phách mà không nhúc nhích, sau khi thấy hạt dưa có xu hướng bị ăn sạch thì cảm giận lác lư chạy tới, nằm sấp trên đĩa hạt dưa bảo vệ thức ăn!

Tần Thiếu Vũ cười đau bụng.

Thẩm Thiên Lăng hết nói nổi nhìn một người một chim đối diện, tự rót trà uống.

Một lát sau, Thẩm tiểu thụ buồn ngủ mà ngáp.

“Muốn ngủ không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Dân chúng xung quanh hai mắt loé sáng, nghĩ rằng “ngủ” là một từ cực kì có hàm ý. Thẩm công tử quả nhiên là hoa yêu ngàn năm, tính cách cực kì phóng túng, mới ban ngày ban mặt mà đã muốn “ngủ”.

Không muốn. Thẩm Thiên Lăng buồn chán gõ bàn, uống trà thì phải nói chuyện phiếm, ngồi không như bây giờ không buồn ngủ mới là lạ.

Tần Thiếu Vũ cười cười, quay đầu nhìn mọi người nói. “Lăng nhi có chuyện muốn nói riêng với ta, không biết mọi người có thể tránh mặt một chút không?”

Vừa dứt lời, mọi người lập tức ùn ùn kéo bàn ra chỗ xa nhất, cực kì tự giác, cơ bản không cần nói nhiều!

Thẩm Thiên Lăng xấu hổ, thấp giọng oán trách. “Sao lại làm phiền mọi người như vậy?”

“Cách xa một chút mà thôi”. Tần Thiếu Vũ châm trà cho hắn. “Cùng lắm thì lát nữa lúc ra về, ta cho thêm mỗi người năm lượng bạc là được”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, người có phải phá của quá rồi không?

“Chỉ cần người vui, tổn tiền một chút ta cũng chịu”. Tần Thiếu Vũ hiểu những gì Thẩm Thiên Lăng nghĩ. “Muốn nói gì thì nói đi, hồi nãy ta nhắc tới năm lượng bạc mà không thấy ai phản ứng, rõ ràng nghe không được”

“Thật ra cũng không có gì”. Thẩm Thiên Lăng bóc đậu phộng ăn. “Định hỏi người lúc nào đi tìm Đoàn Bạch Nguyệt”

“Đêm nay?”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Đêm nay?”. Thảm Thiên Lăng hơi giật mình. “Sao nhanh vậy, ta còn tưởng ít nhất phải sau khi luận võ chọn rể”

Dân chúng vây xem đồng loạt chà xát tay. Thảm công tử nhìn rất giật mình, nhất định Tần cung chủ vừa nói ra tư thế đặc biệt gì rồi.

Chúng ta không hề nghĩ bấy đâu!

“Ta vốn không xác định tiểu Ngũ mất tích có liên quan đến Đoạn Bạch Nguyệt hay không”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chỉ sợ nếu không phải hắc bắt, với tình tình của hắc, nếu biết tiểu Ngũ mất tích nhất định liều lĩnh đi tìm đệ đệ. Đến lúc đó tám chín phần sẽ làm lỡ việc Hoàng thượng nhờ vả. Cho nên ta nghĩ chờ ám vệ đến trấn Lạc Bình trở về rồi quyết định”

“Vậy bây giờ thì sao?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Ám vệ đã về, nói Hoa Đường lưu lại lời nhắn ở trấn Lạc Bình, xác định tiểu Ngũ nằm trong tay Đoạn Bạch Nguyệt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu đã vậy, ta đương nhiên phải đi hỏi cho rõ”

“Tả hộ pháp sao rồi?”. Thảm Thiên Lăng hỏi. “Không về cùng ám vệ ư?”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Nàng đến vương phủ Tây Nam tìm tiểu Ngũ”

“Nếu là vậy, ít nhất bọn họ sẽ không nguy hiểm tới tính mạng”. Thảm Thiên Lăng nói. “Cũng xem như chuyện tốt”

“Nếu thuận lợi, ngày mốt ta sẽ dẫn người đi Nam Hải”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hắc.

“Ngày mốt sẽ đi ư?”. Thảm Thiên Lăng cau mày. “Nhưng ở đây tình hình rất rối loạn”

“Là chuyện của Sở Uyên, không phải của ta”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chuyện duy nhất liên quan đến ta là tiểu Ngũ và Hoa Đường, có điều Đoạn Bạch Nguyệt sẽ không dễ thả người như vậy. Đêm nay ta chỉ nói với hắc vài lời thôi, những chuyện khác đợi chúng ta từ Nam Hải trở về rồi nói tiếp”

“Như vậy chẳng phải tiểu Ngũ và Tả hộ pháp bị nhốt rất lâu ư?”. Thảm Thiên Lăng cau mày.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Sao người lại nghĩ vậy?”

“Chẳng lẽ không phải ư?”. Thảm Thiên Lăng bối rối.

“Một em trai, một em dâu, Đoạn Bạch Nguyệt dù đầu óc bị nước vào cũng không nhốt hai người bọn họ trong địa lao”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tối đa là nhốt ở vương phủ Tây Nam thôi, có sông có núi, có ăn có chơi, thay vì nói là nhốt thì nói là nghỉ ngơi ngắm cảnh thì hơn”

“Nhưng không được tự do”. Thảm Thiên Lăng nhấn mạnh. “Hơn nữa bọn họ nhất định muốn trở về”. Mọi người náo nhiệt ở bên nhau rất vui vẻ.

“Ta cũng muốn giải quyết sớm chuyện này, đáng tiếc không thể phân thân làm hai”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hoa Đường và tiểu Ngũ tạm thời không thể thoát khỏi vương phủ Tây Nam, mà hàn độc của người lúc nào cũng có thể phát tác, bên nào nhẹ bên nào nặng?”

Thảm Thiên Lăng không nói gì.

Cục Bông ngồi trên bàn, nghiêm túc cắn hạt dưa.

“Có rất nhiều chuyện chờ ta làm, nhưng ta chỉ có thể làm chuyện quan trọng nhất”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắc. “Đừng nghĩ nữa, có cần dọn trà xuống rồi mang một ít thức ăn lên không?”

“Thôi đi”. Thảm Thiên Lăng lắc đầu. “Không muốn bị nhiều người nhìn”

“Ta dẫn người đi một chỗ không ai nhìn”. Tần Thiếu Vũ cười khê.

“Đi đâu?”. Thảm Thiên Lăng tò mò.

Tần Thiếu Vũ tiện tay nhặt Cục Bông lên, tay kia kéo Thảm Thiên Lăng xuống lầu.

“Chíp”. Cục Bông đuổi móng vuốt, đôi mắt hạt đậu sốt ruột nhìn đồng ruộng hạt dưa trên bàn.

Mới mở ra, chưa kịp ăn!

Thật đáng tiếc!

Nơi “không ai nhìn” của Tần Thiếu Vũ chính là nóc nhà Lý phủ.

Ấm vệ trong dự liệu bị đuổi xuống, cực kì khổ sở.

“Ở đây không có ai nhìn chúng ta, hơn nữa có thể ngắm cảnh”. Tần Thiếu Vũ mở mấy túi giấy dầu ra, bên trong là các món ăn nhiều màu.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi dưới sân, ngẩng đầu đầy MOE.

Tần Thiếu Vũ tiện tay đánh rơi một miếng đậu rang.

Cục Bông cực kì chuẩn xác tiếp được, ngồi trên bàn ngoan ngoãn ăn, sau đó vui vẻ nhảy xuống, vào phòng tìm Diệp Cẩn chơi.

Ấm vệ ở bên cạnh cực kì chua sót. Thiếu cung chủ nhà ta đã tiến đến tình trạng chỉ một miếng đậu hũ là đã thoả mãn.

Phải biết rằng bản tính của phượng hoàng cực kì kiêu hãnh!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Thật chua chất.

“Nếu người cự tuyệt xuất chinh Tây Bắc cho Hoàng thượng, vậy sẽ đổi thành ai?”. Thẩm Thiên Lăng vừa gặm chân gà vừa hỏi.

“Mặc kệ là ai”. Tần Thiếu Vũ lau miệng cho hần. “Tóm lại không phải ta”

“Không sai, dù ta không có hàn độc cũng không cho người đi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Lúc trước vì cứu Ngâm Vô Sương mà trúng độc ở Quỷ thành, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn trừ sạch, ai lại muốn bị thêm lần nữa”

“Câu vừa rồi trọng điểm là cứu Ngâm Vô Sương hay là ta trúng độc?”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh hỏi.

Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Trúng độc”

Tần Thiếu Vũ thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói. “Còn chưa thành thân với Lăng nhi, ta nhất định không thể trúng độc nữa. Huống hồ trọng thương học máu thì thôi, nếu từ nay về sau không thể xx thì chẳng phải là không còn thú vui trên đời nữa ư?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, cuộc đời của người chỉ làm có mỗi việc này thôi sao?

“Ăn cái này đi”. Tần Thiếu Vũ đưa cho hần một chén mì nhỏ.

“Nói thật đi, lần trước người trúng độc có sao không?”. Thẩm Thiên Lăng khẽ nhú mày. Tuy Tần Thiếu Vũ vẫn nói không sao, nhưng vết xanh đen trên cánh tay vẫn không biến mất, nhìn thôi cũng thấy khó chịu.

“Hơi xấu chút thôi, không sao”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hần. “Nếu người không thích nhìn, lần sau trước khi xx ta sẽ trát phấn”

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười nhìn hần.

Biết ngay là không thể nói chuyện nghiêm túc mà!

“Cung chủ”. Ấm vệ ở dưới sân nói. “Tây Nam vương đang đến đây, dường như là tìm cung chủ”

“Cũng tốt, tự mình tìm tới cửa”. Tần Thiếu Vũ buông mấy món ăn xuống, nhìn Thẩm Thiên Lăng nói. “Có muốn đi gặp hần với ta không?”

138. Chương 136: Hơn Nửa Hắc Còn Xấu Xí Như Vậy

“Hắc tới đây làm gì?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Tám chín phần là vì tiểu Ngũ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta còn chưa tìm hắc, hắc lại tự tìm tới cửa”

“Ta cũng đi”. Thẩm Thiên Lăng lau tay.

“Nhìn thấy người sẽ biết”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống nóc nhà. “Hắc quả thật xấu đến mức không còn chỗ nào coi được”

Vừa dứt lời, Đoạn Bạch Nguyệt đẩy cửa bước vào. “Tần cung chủ đang nói ai vậy?”

Thẩm Thiên Lăng nhanh trí nói. “Một biểu ca bà con xa chưa từng gặp qua”

Tần Thiếu Vũ ở sau lưng đâm đâm Thẩm Thiên Lăng – không được nhận họ hàng bậy bạ.

Thẩm Thiên Lăng khổ sở nhìn hắc. Ta chỉ thay người hoà giải thôi! Còn dám đâm mạnh hơn nữa không?

Đoạn Bạch Nguyệt hứng thú nhìn hai người. “Tần cung chủ và Thẩm công tử quả nhiên ân ái y như trong sách”

Thẩm Thiên Lăng suýt nữa bị sắc nước bọt. Vì sao loại truyện sex vỉa hè này lại lưu truyền rộng rãi như vậy, không khoa học!

“Quá khen”. Tần Thiếu Vũ cười cười. “Tây Nam vương tìm ta có việc ư?”

Đoạn Bạch Nguyệt gật đầu. “Có thể vào nhà nói không?”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nghiêng người nhường đường.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi ở ngưỡng cửa, ánh mắt cực kì khí phách!

Đoạn Bạch Nguyệt khom lưng nhìn. “Đây là thú cưng người nuôi sao?”

Ám vệ ngồi trên nóc phòng bất mãn. Sao có thể gọi là thú cưng, đây chính là Thiếu cung chủ nhà ta!

Cực kì cao quý!

“Ngoan”. Thẩm Thiên Lăng ôm nó lên.

“Chíp chíp!”. Tiểu phượng hoàng hất đầu, cảm thấy mình rất oai phong!

Đoạn Bạch Nguyệt bị chọc cười, lấy trong ngực ra một viên ngọc phỉ thúy, đỏ đỏ xanh xanh bóng loáng, trông rất đẹp mắt.

Trong mắt Cục Bông lập tức lộ ra khát vọng, dùng móng vuốt trái đá móng vuốt phải.

Thẩm Thiên Lăng hết nói nổi, quyết đoán giao Cục Bông cho ám vệ - lấy đồ lung tung của người khác thì không được.

“Chíp!”. Cục Bông dùng ánh mắt tỏ ra đau lòng.

Đoạn Bạch Nguyệt lắc đầu cười, cất viên ngọc phỉ thúy vào.

Ám vệ thầm trách móc Tây Nam vương, không nỡ đưa thì đừng lấy ra. Ai ép đưa cho Thiếu cung chủ nhà ta đâu, thật đáng ghét!

Cục Bông cực kì suy sụp, tê liệt nằm trong lòng bàn tay ám vệ.

Cuộc đời làm chim thật tàn tạ không chịu nổi...

Ám vệ cực kì đau lòng, thậm chí còn muốn bỏ bã đậu vào trà của Đoạn Bạch Nguyệt, nhưng cuối cùng lại thôi. Không phải vì lương tâm cắn rứt, cũng không phải sợ Tần Thiếu Vũ phạt, mà nghĩ lỡ như Thẩm công tử uống nhầm thì sao bây giờ. Phải biết rằng phu nhân và Thiếu cung chủ thông minh lanh lợi như nhau, hoàn toàn có thể làm ra loại chuyện này!

“Hắt xì!”. Thẩm Thiên Lăng ở trong phòng hắt hơi.

“Cảm lạnh ư?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Không phải”. Thắm Thiên Lăng xoa mũi. “Có cơn trùng”

Tần Thiếu Vũ rót chén trà nóng đưa cho Thắm Thiên Lăng rồi mới nhìn Đoạn Bạch Nguyệt. “Tây Nam vương tìm ta có chuyện gì?”

Đoạn Bạch Nguyệt y như trong dự liệu mà nói. “Vì đệ đệ ta”

“Tiểu Ngũ ư?”. Tần Thiếu Vũ nhướn mi.

Đoạn Bạch Nguyệt gật đầu. “Lần này ta phải mang hấn đi”

“Hấn hiện tại ở đâu?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Đương nhiên ở nơi hấn nên ở”. Đoạn Bạch Nguyệt nói. “Trước kia hấn tức giận bỏ nhà đi, bây giờ cũng nên trở về”

“Ta muốn gặp hấn”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Người gặp hấn làm gì?”. Giọng Đoạn Bạch Nguyệt hơi lạnh. “Ta chỉ đến nói với người một tiếng thôi, không phải hỏi ý kiến người, càng không có ý định cho người gặp hấn”

“Hấn còn là người của Truy Ảnh cung”. Tần Thiếu Vũ nhìn thẳng Đoạn Bạch Nguyệt.

“Thì sao?”. Đoạn Bạch Nguyệt lạnh lùng. “Dù hấn trung thành với người, chẳng lẽ còn vượt qua cốt nhục tình thân sao?”

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ sáng khoái lắc đầu. “Được rồi, tiểu Ngũ tùy người xử lý, nhưng phải trả Hoa Đường lại cho ta”

Thắm tiểu thụ thầm khen ngợi nam nhân của hấn.

Nói hay lắm!

Đoạn Bạch Nguyệt khẽ nhún mày.

“Nàng là Tả hộ pháp của Truy Ảnh cung”. Tần Thiếu Vũ nhắc nhở. “Ta và người không có thù hận, không lý nào không trả người cho ta”

“Nàng và tiểu Ngũ...”

“Nàng chưa thành hôn với tiểu Ngũ. Mặc dù hai người bọn họ có ý với nhau, ta cũng kiên quyết không gả nàng cho tiểu Ngũ”. Tần Thiếu Vũ vuốt cằm. “Trả tiểu Ngũ lại cho người đã là nhượng bộ lắm rồi, không thể thêm một hộ pháp nữa. Huống hồ Lăng nhi và Hoa Đường tình cảm như tĩ... đệ, nếu sau này không gặp được mà dẫn đến không vui, ta phải làm sao đây?”

Thắm Thiên Lăng phối hợp làm ra vẻ mặt đau buồn, sau đó thắm điên cuồng giơ lên ngón giữa!

Nói chuyện thì nói đi, vì sao phải đem tĩ đệ vào! Đừng nói với ta người vừa định nói tĩ muội đấy nhé! Nếu vậy ta nhất định phải ly hôn! Thật đáng ghét!

Đoạn Bạch Nguyệt đặt chén trà lên bàn, không nói gì.

“Trong vòng 3 ngày, phiên Tây Nam vương đưa Hoa Đường về Lý phủ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu không đến lúc đó sợ rằng sẽ có chuyện không hay”

“Người uy hiếp ta ư?”. Đoạn Bạch Nguyệt cười nhạt.

“Sao lại gọi là uy hiếp”. Tần Thiếu Vũ cong khoe miệng. “Tả hộ pháp Truy Ảnh cung vô cớ bị người bắt đi, ta đương nhiên phải truy xét tới cùng. Việc này dù truyền đi cũng không ai thấy Tây Nam vương có lý. Tại thời điểm mấu chốt này, chắc người cũng không muốn xảy ra sai sót gì. Cho nên trong vòng 3 ngày, ta nhất định phải nhìn thấy Hoa Đường”

Bầu không khí trong phòng hơi nghiêm trọng, Cục Bông đứng trên bệ cửa sổ, vừa chuẩn bị kêu chíp chíp đã bị âm vệ bóp mỗ, ôm lấy bay lên nóc phòng.

“Nếu không có chuyện gì khác, Lăng nhi cần nghỉ ngơi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Tạm biệt không tiễn”

“Trong vòng 3 ngày ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục”. Sắc mặt Đoạn Bạch Nguyệt lạnh lùng, sau khi bỏ lại một câu thì xoay người rời khỏi.

“Chíp”. Cục Bông ngồi trên nóc nhà, dùng ánh mắt khổ sở nhìn theo bóng lưng Đoạn Bạch Nguyệt.

Chẳng lẽ cứ như vậy mà đi sao!

Trong phòng, Thẩm Thiên Lăng lo lắng nhìn Tần Thiệu Vũ. “Người có chắc hẳn sẽ nghe theo không?”

“Mặc kệ hẳn có nghe hay không”. Tần Thiệu Vũ nói. “Có thể khiến trong lòng hẳn buồn phiền là được rồi”
Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nếu ta đoán không sai, Hoa Đường sẽ được đưa về”. Tần Thiệu Vũ nói. “Sau khi giao việc cho nàng xong, chúng ta sẽ đi Nam Hải, về phần tiểu Ngũ cứ để Đoạn Bạch Nguyệt nuôi thêm mấy tháng đi”

Thẩm Thiên Lăng cau mày. “Tả hộ pháp sẽ chịu rời khỏi tiểu Ngũ sao?”

“Trong thời gian ngắn mà thôi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nếu là cô nương khác thì không chắc, nhưng với tính cách của Hoa Đường thì tất nhiên sẽ hiểu tính toán của ta”

“Đoạn Bạch Nguyệt thật đáng ghét”. Thẩm Thiên Lăng giận dữ.

“Đúng vậy”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Lại còn rất xấu”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người đừng công kích tướng mạo của người ta như thế! Dù Tây Nam vương rất đáng ghét nhưng nói một cách công bằng thì mức độ đẹp trai của hai người cũng không kém gì nhau.

Cho nên hành vi này thật ấu trĩ!

“Có điều hẳn cũng miễn cưỡng có một ưu điểm”. Tần Thiệu Vũ nói.

Thẩm Thiên Lăng bất ngờ, dựa theo trình độ nhỏ nhen của người, còn thấy hẳn có ưu điểm ư?

“Đối xử với con trai chúng ta không tệ”. Tần Thiệu Vũ lấy một viên ngọc phỉ thúy trong chén trà ra.

“Viên ngọc hồi nãy hả?”. Thẩm Thiên Lăng kinh hãi. “Người trộm lúc nào thế?”

Về mặt Tần Thiệu Vũ phức tạp. “Là hẳn tự để lại”

“...”. Thẩm tiểu thụ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Tần Thiệu Vũ.

“Về mặt gì thế?”. Tần Thiệu Vũ dở khóc dở cười. “Lẽ nào người nghĩ ta hay trộm đồ của người khác lắm ư?”

Nói vậy cũng không sai, Tuyết Lưu Ly là do người trộm. Thẩm Thiên Lăng lầm bầm.

Sau đó hẳn bị trừng phạt bằng cách bóp bụng mỡ.

“Đừng bóp lung tung!”. Thẩm tiểu thụ che quần áo, xù lông.

Tần Thiệu Vũ kéo hẳn vào lòng hôn suốt năm phút, sau đó mới thoả mãn cầm ngọc phỉ thúy ra ngoài dỗ dành con trai.

Thẩm Thiên Lăng choáng váng ngồi trên ghế, trong lòng phần nộ.

Hôn là được rồi, sao còn sờ lung tung! Sở thích biến thái không chịu nổi!

Mà sau khi Đoạn Bạch Nguyệt rời đi thì vẫn chưa quay về nơi ở của mình mà âm thầm ra phủ, giục ngựa đến một xóm nhỏ ở ngoại thành.

“Đoạn vương”. Trong một ngôi nhà làm nông, một ông lão đang quét rác.

“Sao rồi?”. Đoạn Bạch Nguyệt vừa vào trong vừa hỏi.

“Vấn bình thường, không có gì khác lạ”. Ông lão mở đường hầm cho hắn.

Đoạn Bạch Nguyệt nhảy xuống, đầu tiên là qua một lối đi cực hẹp, sau đó đến một đường hầm không thấy đáy. Bên cạnh có một sợi dây, Đoạn Bạch Nguyệt cầm một đầu thả người nhảy xuống, bàn chân đạp lên vách tường, gió thổi bên tai từng trận. Một lúc sau, lòng bàn chân tiếp xúc được mặt đất. Lại đi thêm một đoạn đường nữa thì tới một rừng cây um tùm tươi tốt, hai mươi mấy thị vệ áo đen đang canh giữ một căn phòng nhỏ, rõ ràng cực kì nghiêm ngặt!

Chỗ này là nơi tổ tiên Đoạn gia dùng để ở ẩn, cực kì bí mật, vì vậy người bình thường rất khó tìm được.

“Đoạn vương”. Mọi người đồng loạt hành lễ.

Đoạn Bạch Nguyệt gạt đầu, đẩy cửa bước vào sân.

Triệu Ngũ và Hoa Đường đang nói chuyện phiếm trong sân, làm như không nhìn thấy Đoạn Bạch Nguyệt đến.

“Thân thể sao rồi?”. Đoạn Bạch Nguyệt lấy tay đo nhiệt độ trên trán Triệu Ngũ.

“Hạ độc ép đệ đệ của mình quay về, chuyện này trừ người ra không ai làm được”. Triệu Ngũ hất tay hắn ra. “Trừ phi người thả bọn ta trở về, nếu không ta không muốn nói chuyện với người”

Đoạn Bạch Nguyệt không để ý thái độ kém cỏi của Triệu Ngũ, ngồi xuống đối diện rót một chén trà ỉnh. “Hôm nay ta tìm Tần Thiếu Vũ”

Triệu Ngũ nghe vậy cau mày. “Người tìm cung chủ làm gì?”

“Đương nhiên là nói với hắn một tiếng, ta muốn dẫn người về nhà”. Đoạn Bạch Nguyệt nói.

“Muốn về thì người về một mình đi”. Triệu Ngũ không kiên nhẫn.

Hoa Đường nắm tay Triệu Ngũ an ủi, sau đó ngẩng đầu nhìn Đoạn Bạch Nguyệt. “Cung chủ nói thế nào?”

“Hắn đồng ý để ta mang tiểu Ngũ đi”. Đoạn Bạch Nguyệt nói. “Có điều phải trả người về”

Triệu Ngũ ngẩng người, quay đầu nhìn Hoa Đường.

“Hay là các người thành thân đi?”. Đoạn Bạch Nguyệt nói lời giật gân.

Triệu Ngũ: ...

Hoa Đường: ...

“Ta không có lý do giữ người lại”. Đoạn Bạch Nguyệt nhìn Hoa Đường. “Nếu người muốn đi, có thể đi bất cứ lúc nào”

Hoa Đường khẽ nhú mày.

“Nhưng nếu người chịu gả cho đệ đệ ta, vậy thì có thể danh chính ngôn thuận ở lại”. Đoạn Bạch Nguyệt nhướn mày. “Ta biết người và tiểu Ngũ đã ước hẹn trọn đời, cho nên hãy suy nghĩ đề nghị của ta xem”

“Ta sẽ không để nàng gả cho ta một cách mơ hồ như vậy!”. Triệu Ngũ trừng Đoạn Bạch Nguyệt. Không có người mai mối, sao có thể khiến nàng ỷ khuất như vậy!

“Thành thân hoặc quay về Truy Ảnh cung”. Đoạn Bạch Nguyệt rót trà ỉnh. “Ta không muốn gây xung đột với Tần Thiếu Vũ, cũng không muốn dân chúng Tây Nam nói chúng ta vô cớ cướp người”

“Nói đi nói lại, người vẫn vì danh dự của mình”. Triệu Ngũ giận dữ. “Từ nhỏ đến lớn, lúc nào người cũng ích kỉ như vậy!”

“Suy nghĩ kĩ đề nghị của ta”. Đoạn Bạch Nguyệt đứng dậy ra ngoài. “Ba ngày, ta không thể chờ lâu lắm”

“Người...”. Triệu Ngũ còn muốn nói gì, lại bị Hoa Đường dùng ánh mắt ngăn lại.

Hàng rào trúc đóng lại, Hoa Đường vỗ ngực Triệu Ngũ. “Bình thường nhìn trầm tĩnh lắm mà, sao lần này lại nóng nảy như thế”

“Ta bỏ nhà ra đi chính là vì không muốn nhìn thấy hắc, thật phiền”. Triệu Ngũ thở phì phì. “Lần này nếu không phải hắc đệ tiện hạ độc, sao ta lại bị bắt đến nơi này, còn liên lụy tới người”

“Cũng không tính là liên lụy”. Hoa Đường cười. “Non xanh nước biếc, lại không phải làm gì, mỗi ngày ăn uống ngắm mây trời, còn thoải mái hơn ở Truy Ảnh cung”

Triệu Ngũ bắt đầu cười cười, vươn tay捏 má nàng. “Ta biết người muốn rời đi”

“Ta muốn cùng đi với người”. Hoa Đường nói. “Lần sau không được làm dữ như vậy, nếu chọc tức hắc thì không tốt cho chúng ta”

“Xem ra lần này hắc không định thả ta về”. Triệu Ngũ rầu rĩ.

“Cũng không thể nhốt người cả đời”. Hoa Đường bóp vai cho hắc. “Còn nhiều thời gian, nếu người muốn thì đương nhiên có thể trở về”

“Cung chủ muốn người trở về, đương nhiên có ý đồ của hắc”. Triệu Ngũ nắm tay nàng. “Hay là người về trước đi?”

“Ừ”. Hoa Đường gật đầu. “Đợi giải quyết xong mọi chuyện, ta lại tới tìm người”

“Không cần tìm”. Triệu Ngũ còn đang tức giận. “Đợi sau khi lão tử khôi phục võ công rồi sẽ tự mình chuẩn ra”

Hoa Đường bật cười, tựa vào vai hắc ngắm hoàng hôn.

Lại một đêm trôi qua, dựa theo tiền lệ, hôm nay là phiên chợ lớn ba tháng một lần ở Hoan Thiên trại, dân chúng trong vòng 10 dặm đều kéo tới, trao đổi đồ vật theo nhu cầu, cực kỳ náo nhiệt. Có điều lần này rõ ràng hơi khác lạ.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng luận võ chọn rể nha. Không biết ai có thể thắng được, quả thật hâm mộ chết người!

Tuy không được vào đài luận võ, nhưng đứng ở cửa cảm nhận một chút không khí cũng được rồi, nói không chừng còn có thể nhìn thấy Thẩm công tử.

Cực kỳ đáng mong đợi.

“Chíp!”. Cục Bông xoè cánh, sung sướng lao vào cửa chính giống như một viên đạn pháo.

Dân chúng đồng loạt giật mình, có điều không đợi bọn họ phản ứng kịp thì vài ám vệ đã lao theo, bay lên ôm lấy tiểu phượng hoàng chạy về, tốc độ nhanh như gió!

Sau một lát dân chúng mới hoàn hồn, quyết đoán phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tuy không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì nhưng hình như rất lợi hại. Tiểu phượng hoàng trong lời đồn quả nhiên oai phong, mắt có thể phóng ra sấm sét, thật khí phách!

“Chíp!”. Không thể vượt ngục, Cục Bông không vui đá móng.

Ám vệ không ngừng kêu khổ, gần đây Thiếu cung chủ ngày càng bướng bỉnh, chạy trốn cũng ngày càng nhanh, cực kỳ khó theo!

Hướng hồ chạy trốn nhanh còn chưa tính, nếu sau này có thể học bay thì biết làm sao. Hình ảnh bay lên đầu đá lung tung trên trời, nghĩ thôi đã đau đầu.

“Công tử”. Ám vệ đưa tiểu phượng hoàng cho Thẩm Thiên Lăng.

“Đưa ta”. Diệp Cẩn vươn tay. “Các người xem luận võ chọn rể, ta mang nó ra ngoài đi dạo một vòng”

“Người cũng đi chung”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Ta?”. Diệp Cẩn cau mày. “Ta không hứng thú với luận võ chọn rể”

“Không ai hứng thú”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều người rành về y thuật, lát nữa lỡ Thiên Phàm bị Đoạn Bạch Nguyệt đánh, khiến cho xảy ra chuyện, người có thể chữa trị”

Thẩm Thiên Phàm trong lòng phức tạp. “Cái gì gọi là ta xảy ra chuyện?”

“Tuy là diễn kịch, nhưng quan hệ giữa Đoàn Bạch Nguyệt và Hoàng thượng trước giờ rất phức tạp, dựa vào trình độ nhỏ nhen của hần, đánh người hấp hối cũng không phải không có khả năng”. Tần Thiệu Vũ suy nghĩ một chút, lại bổ sung. “Hơn nữa hần còn rất xấu xí”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Các vị”. Quân gia đứng ở cửa cung kính nói. “Lão gia bảo ta đến thông báo cho các vị, luận võ chọn rể sắp bắt đầu”

“Đi thôi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Chúng ta đi xem náo nhiệt”

“Chíp!”. Ánh mắt hạt đậu của Cục Bông loé sáng, còn xoè cánh ra.

Thẩm Thiên Lăng chột chột bụng nó, bây giờ nhìn mới giống hai cha con.

Giống y như nhau, sợ thiên hạ quá bình yên.

Tuy hai ngày trước luận võ chọn rể đã đón tiếp không ít người, nhưng nhân số hôm nay vẫn tăng mà không giảm, thậm chí trên cây cũng có người ngồi, nhìn xa rất giống khỉ Macaque.

Thẩm Thiên Lăng thầm cảm thán, đầu năm nay có rất nhiều người nhiều chuyện.

Đổi thủ nặng kí trên lôi đài hôm nay không thể nghi ngờ chính là Thẩm Thiên Phàm và Đoàn Bạch Nguyệt, vì vậy mọi người thấy bọn họ bước vào thì sôi nổi lên hết như dự đoán.

“Đoàn Bạch Nguyệt còn chưa tới”. Sau khi ngồi xuống, Thẩm Thiên Lăng nhỏ giọng nói với Tam ca. “Người kém hơn rồi”. Bởi vì người trong giới giải trí đều biết, con át chủ bài luôn đến sau cùng.

Thẩm Thiên Phàm: ...

Tần Thiệu Vũ nén cười nắm lấy bàn tay nhỏ bé, vợ mình thật đáng yêu.

Sau một hồi trống, Đỗ Tranh bước ra chào mọi người như lúc trước, Thẩm Thiên Lăng ngồi ở hàng đầu, đút Cục Bông ăn hạt dưa.

Vì vậy người hầu xung quanh lại bắt đầu khen ngợi, Thẩm công tử thật thuần khiết, đệ nhất mỹ nhân cũng không nhìn, trong mắt và trong tim đều là Tần cung chủ và Thiệu cung chủ.

Tình cảm này quả nhiên cảm động trời đất, khó trách Thượng đế sẽ thả Thẩm công tử xuống trần.

Sau mấy vòng tỉ thí, Diệp Cẩn bắt đầu ngáp, vì vậy Cục Bông cũng ngáp theo.

“Còn bao nhiêu người nữa?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi nhỏ.

“Một ư?”. Thẩm Thiên Phàm nhéo mũi hần.

“Hơi hơi”. Thẩm Thiên Lăng thành thật nói.

“Vậy chúng ta sẽ tốc chiến tốc thắng”. Thẩm Thiên Phàm đứng dậy, nhảy lên đài luận võ.

Đoàn người đầu tiên là sững sốt, sau đó phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Tần Thiệu Vũ lắc đầu cười, thấp giọng nói bên tai Thẩm Thiên Lăng. “Nhóc quỷ phá phách”

“Ta ư?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu. “Tại sao?”

“Có kết hôn hay không không quan trọng, người có biết những người này đợi bao lâu mới có cơ hội thi triển võ nghệ trước mặt nhiều người vậy không?”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nếu đánh nhau với người ngang sức thì còn có chút hi vọng, hiện tại Thiên Phàm lên đài, ngoại trừ Đoàn Bạch Nguyệt còn có ai dám lên?”

Quả nhiên, hai người đang đánh nhau say sưa trên đài sau khi nhìn thấy Thẩm Thiên Phàm thì đều chủ động xám xịt bước xuống, ánh mắt chưa thoả mãn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đại ca, ta không cố ý!

“Không ai dám lên nữa sao?”. Thắm Thiên Phàm ở trên đài bật cười. “Mấy năm trước ta gặp Đỗ tiểu thư trên sông Tần Hoài, đã yêu ngay cái nhìn đầu tiên, xem ra hôm nay ông trời cũng muốn ta cưới nàng”

Thắm Thiên Lăng ở dưới đài chặc lưỡi, Tam ca hoá ra cũng biết diễn kịch.

“Xin hỏi còn có ai nghênh chiến không?”. Lý Thiết Thủ cũng ở bên cạnh lớn tiếng hỏi. “Nếu không có ai lên đài, vậy tiểu nữ sẽ...”

Còn chưa nói hết câu, một bóng người đã nhảy xuống từ trên nóc nhà, vũng vàng đáp lên đài.

Lý Thiết Thủ thăm thở phào nhẹ nhõm, hồi nãy không thấy động tĩnh gì, suýt nữa còn tưởng hấn đổi ý.

Bên dưới mọi người cũng đồng loạt ồ lên. Lời đồn Đoạn Bạch Nguyệt muốn tới luận võ chọn rể đã âm ỉ nhiều ngày nay, thậm chí còn có câu chuyện về “Tây Nam vương mấy năm trước ngẫu nhiên đến thuyền hoa Tần Hoài, cùng Đỗ Tranh phát sinh tình cảm kinh thiên động địa”, cực kì cảm động! Thế nhưng lời đồn vẫn chưa thể xác thực, vì vậy mọi người cũng không để ý. Hôm nay lại thấy Đoạn Bạch Nguyệt xuất hiện trên lôi đài, cuối cùng cũng xác nhận được tin đồn đó, vì vậy ai nấy lập tức lên tinh thần, ngồi thẳng lưng chuẩn bị xem kịch vui!

Anh hùng và mỹ nhân đương nhiên là giai thoại, nhưng nếu mỹ nhân có khúc mắt với cả hai anh hùng thì lại biến thành kịch vui, cực kì xứng đáng tán dóc!

“Chỉ tiếc cho Đỗ Tranh”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Nàng tuy xuất thân là ca cơ nhưng cũng là nữ nhân trong sạch, hôm nay trở thành mồi thuốc nổ cho chiến tranh, sẽ bị đồn đãi không chịu nổi”

“Vậy phải làm sao?”. Thắm Thiên Lăng nhìn hấn. “Người đã đáp ứng Tạ Văn Hàn tác hợp cho hấn và Đỗ Tranh”

“Đoạn Bạch Nguyệt cũng không thật lòng thích nàng, nếu thuận lợi, đợi sau khi sự việc kết thúc rồi, hỏi xin nàng từ chỗ Đoạn Bạch Nguyệt cũng không khó khăn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Khi đó hai người bọn họ mai danh ẩn tích ở một xóm nhỏ thì sẽ bình yên vượt qua nửa đời còn lại”

“Nếu dung mạo nàng bình thường một chút thì sẽ không phiền toái như vậy”. Thắm Thiên Lăng hơi đồng cảm với Đỗ Tranh.

“Mỗi người có số phận khác nhau, không thể trách trời đất”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không phải ai cũng như người, vừa xinh đẹp lại may mắn”

Thắm Thiên Lăng cười cười. “Ừ, ta rất may mắn”. Vốn là không may, nhưng sau khi gặp người thì mọi chuyện đều tốt hơn, dù trúng độc một cách kì quái nhưng cũng rất tốt.

“Ta thích nhìn người cười như vậy nhất”. Ánh mắt Tần Thiếu Vũ rất dịu dàng. “Rất tinh khiết, nhìn vào tâm trạng cũng tốt theo”

“Khụ khụ!”. Diệp Cẩn ở bên cạnh ho khan, ban ngày ban mặt phải để ý xung quanh một chút chứ!

Vì vậy người hầu và đệ tử các môn phái đang nhìn lên sang nơi này đều cảm thấy tiếc nuối. Tuy không nghe được hai người nói gì, nhưng hình ảnh hai người nhìn nhau đầy tình cảm như vậy thật tốt. Nếu không kiềm chế được mà ôm hôn thì càng tốt hơn. Hiện tại thì thôi rồi, chẳng còn gì hết.

Diệp cốc chủ thật nhiều chuyện!

Tần Thiếu Vũ cũng bắt mắt nhìn Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn dùng ánh mắt căm giận nhìn hấn. “Thiên Phàm đã bắt đầu tỉ võ rồi, các người đừng liếc mắt đưa tình nữa được không”

Cục Bông cũng lười biếng giơ lên móng vuốt, yên lặng chỉ chỉ về phía trước.

Thắm Thiên Lăng: ...

Người trong võ lâm đều biết võ công Thắm Thiên Phàm và Đoạn Bạch Nguyệt tương xứng với nhau. Vì vậy dù Thắm Thiên Phàm rất muốn chủ động tạo cơ hội mà kết thúc trận chiến này thì vẫn phải chuyên nghiệp

đầu với Đoạn Bạch Nguyệt khoảng một trăm chiêu, sau đó giả vờ không đánh lại, bị Đoạn Bạch Nguyệt chưởng xuống lôi đài.

Mọi người lập tức kêu lên, ầm ầm vây đến.

Tần Thiệu Vũ cũng mang Thẩm Thiên Lăng và Diệp Cẩn qua.

Thẩm Thiên Phàm nằm trên mặt đất, tay trái che ngực, phun ra một ngụm máu tươi, rõ ràng bị thương rất nặng.

Mọi người đồng loạt hoảng sợ. Lòng bàn tay của Tây Nam vương có độc, bị hấn chưởng trúng như vậy, e rằng sẽ phát sinh chuyện lớn.

139. Chương 137: Thẩm Tiểu Thụ

Tuy biết rõ Thẩm Thiên Phàm đang diễn kịch nhưng đột nhiên thấy một ngụm máu tươi, Thẩm Thiên Lăng vẫn tức giận trừng Đoạn Bạch Nguyệt.

“Mang hấn về đi”. Nhiều người nhiều tai mắt, để tránh cho bị lộ, Diệp Cẩn vội bảo ám vệ đỡ Thẩm Thiên Phàm về tiểu viện.

Mọi người thấy thế đồng loạt thổn thức, ca ca của Thẩm công tử bị thương, thật khiến người ta lo lắng!

“Có còn vị anh hùng nào muốn ứng chiến hay không?”. Đợi cho đoàn người Thẩm Thiên Phàm đi rồi, Lý Thiết Thủ tiếp tục đứng trên đài lớn tiếng hỏi.

Đoạn Bạch Nguyệt chấp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn những người dưới đài.

Sau khi tận mắt thấy Thẩm Thiên Phàm bị đánh trọng thương, ở đây đương nhiên không còn ai dám lên đài. Phút chốc ai nấy cảm như hén, xung quanh là một mảnh yên tĩnh.

“Nếu như không còn ai, vậy tiểu nữ...”

“Chờ đã!”. Lý Thiết Thủ còn chưa nói hết câu, xa xa đã truyền tới một tiếng ngăn cản. Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng đen từ trên trời rơi xuống, vững vàng đáp xuống đài.

Nơi đây tức khắc ồ lên, tất cả mọi người đều suy đoán xem người tới rốt cuộc là ai mà lớn gan dám thách thứ Tây Nam vương.

Kế hoạch đột nhiên bị chen ngang, Đoạn Bạch Nguyệt trong lòng hơi gợn sóng, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Tần Thiệu Vũ vốn muốn mang Thẩm Thiên Lăng rời khỏi, thấy vậy cũng dừng lại, cau mày nhìn người trên đài.

“Ai vậy?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi nhỏ.

“Không biết”. Tần Thiệu Vũ lắc đầu. “Chưa từng thấy qua”

“Các hạ là...?”. Lý Thiết Thủ chần chừ nhìn đối phương, rõ ràng hơi bất ngờ.

Nam tử áo đen cười âm trầm, không nói lời nào.

Người đột nhiên đến chắc cũng không tốt lành gì, Đoạn Bạch Nguyệt thầm tăng cường đề phòng.

“Vị thiếu hiệp này, xin hỏi các hạ đến đây để luận võ chọn rể ư?”. Lý Thiết Thủ dè dặt hỏi.

Nam tử áo đen gật đầu, vẫn im lặng không nói gì.

Nếu không có câu “chờ đã” lúc này, Thẩm Thiên Lăng hầu như cho rằng người này bị câm.

Tưởng rằng giả vờ câm điếc rất oai ư? Bộ dạng đã xấu rồi mà lại còn đáng ghét.

Không sai, Thẩm tiểu thụ đã học theo nam nhân của hấn, trông mặt mà bắt hình dong, vợ chồng cực kì đồng lòng!

“Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ là gì?”. Lý Thiết Thủ cũng trầm đầu đầu. Vốn dĩ đã đạt được mục đích gây xích mích giữa Đoạn Bạch Nguyệt và triều đình, vì sao lại chạy ra một người nữa chứ?

Nam tử áo đen vung lên một chưởng, đánh thẳng vào ngực Lý Thiết Thủ.

Lý Thiết Thủ kinh hãi, nếu không có kinh nghiệm tập võ nhiều năm thì suýt nữa đã bị đánh lén thành công.

“Nhiều chuyện”. Người áo đen lãnh khốc nói ra hai chữ!

Sắc mặt Lý Thiết Thủ không tốt, rõ ràng đã bị chọc giận.

“Đánh thẳng, nàng là của ta”. Người áo đen rút kiếm khỏi vỏ.

Mọi người lập tức khấn trương.

Lần này Thảm Thiên Lăng nắm được manh mối. Giọng người áo đen rất cứng nhắc, rõ ràng không phải người Trung Nguyên. Vì vậy hắn quay đầu nhìn Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ khẽ gật đầu một cái.

Thảm Thiên Lăng nhếch môi, nhẹ nhàng nắm tay hắn.

Hoá ra đã phát triển đến tình trạng chỉ dùng ánh mắt là có thể hiểu nhau, thật tốt.

Người hầu xung quanh tức khắc rơi lệ. Tại tình huống khẩn trương này mà vẫn có thể liếc mắt đưa tình, trong lòng chỉ có nhau, thật ân ái!

“Dựa theo quy tắc giang hồ, dù sao cũng phải báo tên trước”. Đoạn Bạch Nguyệt thản nhiên nhìn hắn.

Người áo đen lạnh lùng nói. “Trước giờ ta không tuân theo quy tắc”

Thảm Thiên Lăng nén cười.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ nhéo tay hắn.

Thảm Thiên Lăng ngậm miệng lắc đầu. Thời điểm này nhất định không thể cười, bởi vì cuộc chiến sắp tới rất nghiêm túc! Nhưng giọng nói của người này quả thật rất hài hước, không cười thì không chịu nổi!

“Nói”. Tần Thiếu Vũ rất cố chấp.

Thảm Thiên Lăng mắt sáng long lanh nhìn Tần Thiếu Vũ. “Người biết Thiết cao không?” (Một loại thức ăn vặt của TQ, giống xôi nếp nước mình – ý nói giọng người áo đen rất nháo nhọt ~)

Tần Thiếu Vũ nghi hoặc lắc đầu.

Thảm tiểu thụ lộ vẻ mặt tiếc nuối. “Vậy người nhất định không hiểu được vì sao ta cười”

Tần Thiếu Vũ: ...

Bởi vì lúc này Diệp Cẩn không có ở đây nên không ai khụ khụ nhắc nhở hai người phải để ý đến xung quanh. Quần chúng cũng vì thế mà được dịp xem hết cảnh hai người liếc mắt đưa tình, cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Trên đài, hai người đã bắt đầu đánh nhau. Làm một kẻ ngoài nghề, Thảm Thiên Lăng chỉ thấy hoa cả mắt, vì vậy thấp giọng hỏi Tần Thiếu Vũ. “Người nghĩ hắn thuộc môn phái nào?”

“Không nhìn ra”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cũng không biết có liên quan đến kế hoạch hay không, không chừng chỉ vì Đồ Tranh”. Dù sao cũng là đệ nhất mỹ nhân trên sông Tần Hoài năm ấy, luôn sẽ có người nhớ mãi không quên.

Thảm Thiên Lăng chắc chắn. “Hong nhan hoạ thủy”

Tần Thiếu Vũ cười nhẹ. “Người không có tư cách nói người khác”

Thảm Thiên Lăng: ...

Thật đáng ghét.

Phượng Cửu Dạ và Tiêu Triển là tai hoạ mà “Thảm Thiên Lăng” trước kia dẫn đến!

Cơ bản không liên quan tới ta!

“Oa!”. Đoàn người phát ra một tiếng kêu to. Thảm Thiên Lăng quay đầu, đúng lúc nhìn thấy người áo đen từ dưới đất nhảy lên một cái, vì vậy cực kì tức giận. “Hình như ta đã bỏ lỡ hình ảnh hay ho gì rồi”

Tần Thiếu Vũ nhú mày, nhìn hai người trên đài.

“Có chuyện gì sao?”. Thảm Thiên Lăng tò mò.

Vừa dứt lời, Tần Thiếu Vũ đã phát tay ném một quả phi tiêu lên. Mọi người chỉ nghe tiếng kim loại va chạm vào nhau, sau đó nhìn thấy hai quả phi tiêu đâm vào cây cột. Một là ám khí Tần Thiếu Vũ quen dùng, cái còn lại loé ra ánh sáng xanh biếc, rõ ràng tấm kích độc. Mọi người giật mình ồ lên.

Người trong giang hồ coi trọng nhất là mặt mũi. Chưa kể đến bản chất bên trong, ít nhất bề ngoài phải tỏ ra quang minh lỗi lạc mới có thể đặt chân ở chốn võ lâm. Công khai gian lận như thế này, e rằng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đê tiện”. Đoạn Bạch Nguyệt cười nhạt.

Người áo đen quay đầu nhìn phía dưới lôi đài. “Thảm Thiên Phạm sống chết chưa rõ, thế mà Tần cung chủ còn nhiệt tình giúp đỡ hân”

“Người rốt cuộc là ai?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng hỏi.

Người áo đen ngửa mặt lên trời cười to. Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần nhìn hân. Hỏi người là ai người không nghe thấy sao, có gì đáng cười đâu, đúng là nào tàn!

“Các hạ sử dụng ám khí trong lúc luận võ, đã phạm quy”. Lý Thiết Thủ cũng lên đài nói. “Xin mời lập tức rời khỏi”

Ánh mắt người áo đen lạnh nhạt.

Lý Thiết Thủ siết chặt nắm đấm.

Mọi người bên dưới cũng vô cùng khẩn trương, chuẩn bị chạy bất cứ lúc nào! Giỡn sao, hỗn chiến rất nguy hiểm biết không! Chúng ta chỉ muốn tới tham quan luận võ chọn rể, hoàn toàn không có ý định dâng lên tính mạng!

“Người dám đuổi ta đi ư?”. Người áo đen gằn từng chữ.

Lý Thiết Thủ mặc dù không phải là cao thủ hàng đầu nhưng cũng có thân phận. Hôm nay bị một người lạ mặt khiêu khích ngay địa bàn của mình, xem như rất nhục nhã. Tuy ngại thân phận mà không nổi giận, nhưng trên trán Lý Thiết Thủ đã nổi gân xanh.

“Thứ ta muốn, chưa từng không chiếm được”. Người áo đen nắm chặt chuôi kiếm, tấn công tới.

Đoạn Bạch Nguyệt lui về phía sau, đao kiếm chạm nhau toé lửa, so với lúc trước lại càng kịch liệt.

Tình huống hiện tại cho thấy đối phương không chỉ đơn thuần đến luận võ chọn rể mà là tới quấy rối. Vì vậy trong nháy mắt hộ vệ Lý phủ đã xông tới từ bốn phương tám hướng. Người áo đen thấy vậy nhảy lên, đầu ngón tay bắn ra mấy trăm ngàn châm như mưa, sau đó xông tới chỗ Đoạn Bạch Nguyệt. Phút chốc, tiếng la hét vang lên bốn phía, các môn phái nhiều chuyện nhốn nháo muốn xem náo nhiệt, các môn phái nhất gan chạy trốn chết, toàn cảnh lộn xộn mất trật tự. Còn một nhóm người khác nhân cơ hội chạy về phía Thảm Thiên Lăng, chuẩn bị thừa dịp tiếp xúc gần gũi một chút để thoả mãn khát vọng, rất có ý đồ.

Đây mới là fan nào tàn biết không, dù là lúc hỗn loạn cũng nhất định phải nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nhỏ bé.

Đúng vậy, đáng được khen ngợi một phen.

Tần Thiếu Vũ bế Thảm Thiên Lăng lên, nhảy ra khỏi đoàn người.

“A!”. Mọi người kêu lên.

Tần Thiếu Vũ xem như không nghe không biết. Nếu không phải trong ngực còn đang ôm Thẩm Thiên Lăng, hẳn gần như muốn xuống dưới đánh những người đó một trận.

Lúc nào cũng mơ ước vợ mình, chuyện này thật khiến người ta nổi nóng!

“A!”. Thẩm Thiên Lăng kêu lên.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ hỏi hẳn.

Thẩm Thiên Lăng giơ cánh tay lên, chỉ thấy trên cổ tay có một cây ngân châm mỏng, loé màu xanh quái dị.

Sắc mặt Tần Thiếu Vũ tức khắc biến đổi, vươn tay điểm huyệt trên người Thẩm Thiên Lăng.

“Bắt hẳn lại!”. Những người bên dưới hô to. “Đám bản ám khí về phía Thẩm công tử!”

“Cánh tay tê quá”. Thẩm Thiên Lăng nhăn mặt.

“Ngoan, không sao đâu”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hẳn, quay đầu nói với đám người bên dưới. “Giúp ta bắt hẳn lại”

Đoạn Bạch Nguyệt lập tức dùng toàn lực tấn công người áo đen, mọi người nơi đây cũng đồng loạt rút kiếm ra khỏi vỏ. Tần Thiếu Vũ nắm cổ tay Thẩm Thiên Lăng, mang hẳn bay tới tiểu viện.

Tuy chỉ trong thời gian ngắn, cánh tay trái của Thẩm Thiên Lăng đã từ từ mất đi cảm giác, vì vậy trong lòng hẳn hơi hốt hoảng. Tay phải Thẩm Thiên Lăng không tự chủ nắm chặt vạt áo Tần Thiếu Vũ.

“Không sao đâu”. Tần Thiếu Vũ dỗ dành hẳn. “Ta sẽ không để người có việc gì”

Thẩm Thiên Lăng “ừ” một tiếng, ngoan ngoãn tựa vào vai hẳn.

Ám vệ vốn đang hóng gió trên nóc nhà, đột nhiên thấy Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng chạy như điên trở về, vì vậy đồng loạt giật mình, vội nhảy xuống nóc nhà.

“Diệp Cẩn đâu?”. Sắc mặt Tần Thiếu Vũ xanh mét, bước nhanh vào trong.

“Ở bên trong”. Ám vệ vội mở cửa cho hẳn.

Trong phòng ngủ, Diệp Cẩn đang kiểm tra vết thương của Thẩm Thiên Phàm, sau khi nghe được tiếng động thì quay đầu lại, tức khắc sợ hết hồn. “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Có mấy kẻ gây rối, Lăng nhi trúng ám khí”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trên đó có độc, ta đã điểm huyệt cho hẳn”

“Kẻ nào chán sống thế!”. Thẩm Thiên Phàm chống tay ngồi dậy định xuống giường, nhưng lại đau đến trắng bệch cả mặt.

“Người đừng động đấy”. Thẩm Thiên Lăng an ủi ca ca hẳn. “Ta không sao”

“Ngồi yên”. Diệp Cẩn lấy một chai thuốc bột ra khỏi hòm thuốc, bỏ thêm chút rượu vào. “Có thể hơi đau, nhin một chút”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Vì sao ta luôn bị đau chứ!

“Không sao đâu”. Tần Thiếu Vũ kéo đầu Thẩm Thiên Lăng vào ngực mình. “Rất nhanh sẽ tốt thôi”

“Rốt cuộc là ai đánh lén?”. Thẩm Thiên Phàm hỏi.

“Không rõ lắm, chắc là người Tây Vực, cũng tại ta sơ ý”. Tần Thiếu Vũ tự trách. “Còn tưởng mục tiêu của hẳn không phải Đỗ Tranh thì là Đoạn Bạch Nguyệt, ai ngờ hẳn đột nhiên ra tay với Lăng nhi”

“Bắt được người đánh lén sao?”. Thẩm Thiên Phàm hỏi.

“Trên ngân châm không biết là độc gì, ta không dám chậm trễ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Có điều Đoạn Bạch Nguyệt sẽ giúp đỡ. Ở nơi đó cũng có nhiều môn phái giang hồ, cho dù không nể mặt Nhật Nguyệt sơn trang và Truy Ảnh cung thì cũng nhất quyết không bằng quan”

Diệp Cẩn mở gói thuốc trên bàn, không cẩn thận đánh rơi một con dao. Thảm Thiên Lăng nghe tiếng động quay đầu lại, sau đó lập tức bị con dao sáng loáng khiến cho sợ hãi!

Đừng đừng đừng nói là ngươi muốn chặt tay ta nhé!

Quả thật muốn khóc!

140. Chương 138: Chuyện Lớn Bằng Trời

“Ngươi lấy dao làm gì?”. Để khiến bản thân an tâm, Thảm Thiên Lăng thấp giọng hỏi.

Diệp Cẩn vội vã pha thuốc, không đếm xỉa tới hắn.

Thảm tiểu thụ càng lo lắng, vì vậy lại kêu Diệp Cẩn một tiếng.

Thế nhưng Diệp Cẩn vẫn không để ý đến hắn!

Thật sốt ruột!

“Đừng sợ”. Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ đầu Thảm Thiên Lăng.

“Giải hết độc thì sẽ không sao”. Thảm Thiên Phàm cũng an ủi hắn. “Đừng khẩn trương”

“Chíp!”. Cục Bông ló đầu vào nhìn thoáng qua, thấy mọi người đều có mặt, vì vậy hờn hờ giờ móng vuốt bước tới, kết quả bị ám vệ ôm trở về nóc phòng - Thời điểm này đừng quấy rối chứ, công tử bị trúng độc!

Ánh mắt Cục Bông hoang mang, nhưng được người ta giải giải nên biết điều mà không nhúc nhích.

“Diệp đại ca”. Trong phòng, Thảm Thiên Lăng còn đang cố gắng xác nhận. “Ngươi không định chặt tay ta đúng không?”

Thảm Thiên Phàm: ...

Tần Thiệu Vũ đỡ khóc đỡ cười, càng ôm hắn chặt hơn. “Nghĩ lung tung gì thế”

“Diệp đại ca, Diệp đại ca”. Thảm tiểu thụ cực kì cố chấp.

Diệp Cẩn vốn đang khẩn trương vì độc của Thảm Thiên Lăng, đã hơi choáng váng, giờ lại bị hắn mè nheo, vì vậy càng thêm đau đầu mà giận dữ nói. “Ta chặt tay ngươi làm gì, có ăn được đâu!”

Thảm Thiên Lăng: ...

Ta chỉ chột dạ hỏi một câu mà thôi, bệnh nhân phải có quyền được biết chứ!

Đại tẩu thật hung dữ.

“Còn ồn nữa ta sẽ thiên ngươi”. Diệp Cẩn trừng hắn.

Thảm tiểu thụ theo phản xạ có điều kiện mà kẹp chặt hai chân, sau đó nghiêm túc nói. “Ngươi còn thì trứng còn”

Diệp Cẩn bị tức đến mức muốn cười, còn Thảm Thiên Phàm thì dứt khoát bật cười.

Tần Thiệu Vũ cúi đầu hôn nhẹ lên môi Thảm Thiên Lăng. “Ngoan, đừng nói nữa”

Thảm Thiên Lăng đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó mặt đỏ đến mang tai.

Tình tiết gì thế này, trong phòng còn có người khác, sao có thể nói hôn là hôn chứ, thật đáng ghét! Làm một con người của xã hội phong kiến bảo thủ, ngươi có tính tự giác chút đi!

Diệp Cẩn và Thảm Thiên Phàm nhìn trời – không thấy gì cả!

“Ngươi nắm tay hắn”. Sau khi chuẩn bị xong thuốc bột, Diệp Cẩn căn dặn Thảm Thiên Phàm, thuận tiện lấy trong túi ra một con dao sắc bén, hơ lửa khử trùng.

Thảm Thiên Lăng lập tức muốn tè!

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ vỗ đầu hắn. “Có ta ở đây, đừng sợ”

“Nhanh thôi”. Diệp Cẩn cũng dụ dỗ. “Da thịt xung quanh ám khí đã hư thối, cần phải làm sạch. Nhưng cũng may chỉ là một khối nhỏ, nhịn một chút là xong”

“Có thuốc tê không?”. Thảm Thiên Lăng bi thảm hỏi.

“Không thể dùng”. Diệp Cẩn nói. “Trong thuốc tê có Băng thiên thuế, sẽ dẫn hàn độc của người phát tác”

Thảm Thiên Lăng: ...

Quả thật không thể xui hơn được nữa!

“Nhanh thôi”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt Thảm Thiên Lăng vào lòng. “Xong rồi chúng ta sẽ đi ăn một bữa cơm hoành tráng bù lại, được không?”

Thảm Thiên Lăng bi tráng nhắm mắt lại.

Diệp Cẩn lấy một ít vải sạch lót dưới cổ tay Thảm Thiên Lăng.

Thảm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn nam nhân của hắn. “Người đánh ta ngất xỉu đi”

Tần Thiếu Vũ kéo gáy hắn lại, dịu dàng hôn lên.

Lại lại lại nữa! Đầu óc Thảm Thiên Lăng choáng váng, giống như có một máy trộn bê tông chạy ngang qua.

Hôn môi trước mặt Đại tẩu và Tam ca, thật phóng túng!

Thảm Thiên Lăng thức thời xoay đầu, nắm chặt cánh tay Tần Thiếu Vũ.

Diệp Cẩn thừa cơ cầm lấy con dao, rạch xuống da thịt màu đen xung quanh ám khí.

Máu đen không ngừng chảy ra, Thảm Thiên Lăng cau mày, đau đớn kêu lên một tiếng, không tự chủ cắn chặt răng.

Mùi máu tươi tràn ra trong miệng hai người, Tần Thiếu Vũ đau lòng ôm chặt hắn. “Ngoan, nhịn một chút”

Toàn thân Thảm Thiên Lăng đều đầm mồ hôi, đau đến mức trước mắt biến thành màu đen, một tay nắm chặt đệm giường, chỉ hận không thể mau chóng ngất đi.

Trên trán Diệp Cẩn cũng đổ mồ hôi, lại không dám lơ lỏng, động tác càng thêm cẩn thận. Thời gian chậm rãi trôi qua, đợi máu trên vết thương trở lại màu đỏ tươi thì tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy giống như đã qua một thế kỷ.

“Không sao rồi”. Diệp Cẩn băng bó vết thương cho Thảm Thiên Lăng, cảm giác mình cũng hơi kiệt sức.

“Ừ”. Trên mặt Thảm Thiên Lăng không còn một giọt máu, miễn cưỡng cười cười với Diệp Cẩn. “Cảm ơn”

Diệp Cẩn lắc đầu, tựa vào giường nghỉ ngơi.

“Ta mang Lăng nhi về trước”. Tần Thiếu Vũ nói.

Diệp Cẩn gật đầu. “Lát nữa ta sẽ sắc thuốc”

Ám vệ ngồi xồm trên nóc phòng lo lắng, vừa gãi cho Cục Bông vừa không yên lòng, nhiều lần suýt nữa đâm vào đôi mắt hạt đậu! May là tiểu phượng hoàng lạnh lợi, lần nào cũng nhanh chóng nghiêng đầu nhắm mắt, cực kỳ đáng khen!

“Cung chủ!”. Thấy Tần Thiếu Vũ ôm Thảm Thiên Lăng đi ra, tất cả mọi người đều nhảy từ trên nóc phòng xuống đất.

“Chíp!”. Cục Bông xoè đôi cánh ngắn, phành phạch đáp xuống.

“Không sao, ta mang hắn về phòng nghỉ ngơi trước”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chọn ra hai người đến xem tình huống ở luận võ chọn rể thế nào, nếu bắt được kẻ đánh lén Lăng nhi thì bảo Đoạn Bạch Nguyệt giữ lại giúp ta”

“Vâng”. Ám vệ gật đầu nhận lệnh. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng về phòng ngủ. Cục Bông sốt ruột muốn chạy theo thì bị ám vệ ôm lấy. “Ngoan, công tử cần được nghỉ ngơi”

“Chíp chíp!”. Cục Bông ra sức giãy dụa, vì nó thấy sắc mặt Thẩm Thiên Lăng hơi kém, cho nên muốn qua cọ cọ an ủi!

Cục kì có hiểu!

“Còn đau không?”. Tần Thiếu Vũ đặt Thẩm Thiên Lăng lên giường, giọng rất dịu dàng.

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Muốn ngủ”

“Ngủ đi”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường, nắm lấy tay kia của hắn. “Ta ở cùng ngươi”

“Hơi lạnh”. Thẩm Thiên Lăng lẩm bẩm.

Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn nhẹ hắn. “Bảo bối ngoan, ngủ dậy thì không sao rồi”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, sau một lát thì ngủ mê mang.

“Thiếu Vũ”. Thẩm Thiên Phàm đẩy cửa ra, nhẹ giọng hỏi. “Lăng nhi đang ngủ ư?”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, nhẹ nhàng đắp kín chăn cho Thẩm Thiên Lăng, đứng dậy ra cửa.

Ám vệ phân công canh giữ quanh phòng, đề phòng có người đánh lén.

“Mau mua thuốc này về”. Diệp Cẩn đưa đơn thuốc cho ám vệ. “Mua thêm một cái nồi đất, ta muốn đích thân sắc thuốc”

“Rốt cuộc là độc gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn ngẩng đầu nói. “Người đánh lén là nhắm vào Lăng nhi”

Khả năng xấu nhất quả nhiên phát sinh, Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Ngươi phải mau đưa hắn đi Nam Hải”. Diệp Cẩn nói. “Độc trên ngân châm tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng đều chế từ độc được hàn tính. Ngoại trừ dẫn hàn độc phát tác, ta không nghĩ ra hắn còn mục đích gì khác”

“Vô liêm sỉ!”. Thẩm Thiên Phàm nghe vậy cũng giận tím mặt.

“Có giải được không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Diệp Cẩn lắc đầu. “Độc này chỉ là dẫn dụ, việc khẩn cấp trước mắt là trị hàn độc cho hắn”

“Hàn độc sẽ phát tác sau bao lâu?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không rõ, phải xem nền tảng của người trúng độc”. Diệp Cẩn nói. “Nhưng dù sớm hay muộn, vẫn phải giải độc càng sớm càng tốt, không được kéo dài”

“Ngươi nói cho ta biết phải chuẩn bị những gì trên đường”. Tần Thiếu Vũ dứt khoát. “Ta lập tức dẫn hắn đi Nam Hải”

Diệp Cẩn gật đầu, quay về phòng viết đơn thuốc và những việc cần chú ý. Thẩm Thiên Phàm cũng nhìn Tần Thiếu Vũ nói. “Lăng nhi giao cho ngươi, ta sẽ ứng phó với Hoàng thượng, ngươi chỉ cần để ý đến việc đi Nam Hải là được”

“Cung chủ”. Một lát sau, ám vệ trở về, phía sau còn có Đoạn Bạch Nguyệt. Sau khi Đoạn Bạch Nguyệt thấy Thẩm Thiên Phàm còn đang ở trong sân thì cau mày nói. “Ngươi cũng biết nếu bị người khác thấy, vở diễn vừa rồi giữa ta và ngươi xem như không công”

“Không ai có thể dễ dàng tiếp cận nơi này”. Thẩm Thiên Phàm nói. “Bắt được người ám sát không?”

“Tự sát”. Đoạn Bạch Nguyệt nói.

“Tự sát?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Là người của tà giáo Tây Vực”. Đoạn Bạch Nguyệt nói. “Trước khi chết còn bảo ta nhắn với người, dù không giết được người, cũng muốn người trở mặt nhìn người trong lòng chịu khổ”

Trong mắt Tần Thiệu Vũ ánh lên lửa giận. “Muốn chết”

“Hắn vốn mang tâm trạng liều chết mà tới, trong rằng có giấu độc dược”. Đoạn Bạch Nguyệt nói. “Chắc là dư nghiệt mấy năm trước người và Vô Tuyết môn cùng nhau tiêu diệt ở Tây Bắc, mấy năm nay đều dưỡng bằng độc vật, ngũ tạng lục phủ đều hư hại, để đổi lấy một thân vô công tà giáo”

Thẩm Thiên Phàm nghe vậy cũng kinh hãi. Đã sớm nghe nói tà giáo Tây Vực có thể khiến người ta phát điên, không ngờ còn điên đến mức này.

“Thẩm công tử không sao chứ?”. Đoạn Bạch Nguyệt hỏi.

“Ta sẽ lập tức dẫn hắn đi Nam Hải”. Tần Thiệu Vũ nói. “Phiền người chuyển lời cho Hoàng thượng, chuyện hắn nhờ vả ta chỉ có thể phụ lòng”

“Yên tâm đi”. Thẩm Thiên Phàm nhìn Tần Thiệu Vũ. “Nếu xảy ra chuyện, ta sẽ thay người lo liệu”

“Cung chủ”. Một nữ tử áo vàng chạy vào cửa, sau khi nhìn thấy Đoạn Bạch Nguyệt thì sững sốt.

“Tả hộ pháp!”. Âm vệ đồng loạt vui vẻ.

“Chíp!”. Cục Bông xoè cánh trong ngực âm vệ, dùng ánh mắt lo lắng nhìn Hoa Đường – Bọn họ không cho ta vào, mau ôm ta vào đi!

“Quyết định nhanh vậy sao?”. Đoạn Bạch Nguyệt nhếch môi. “Ta còn tưởng phải đợi ba bốn ngày sau”

Hoa Đường thở hồng hộc, nhìn Tần Thiệu Vũ nói. “Ta vừa vào thì nghe người hầu nói công tử bị đánh lén”

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ nói. “Người về là tốt rồi”

“Có cần ta khám cho công tử không?”. Hoa Đường hỏi.

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Cần phòng đầu tiên bên trái”

Hoa Đường xoay người vào phòng, Cục Bông ở trên nóc nhà ra sức vỗ cánh – Sao vào có một mình vậy!

Thật sốt ruột!

“Tả hộ pháp?”. Thẩm Thiên Lăng mơ mơ màng màng.

“Ừ”. Hoa Đường đo nhiệt độ trên trán hắn. “Cảm giác thế nào?”

“Ta không sao”. Thẩm Thiên Lăng mở mắt. “Tiểu Ngũ thế nào rồi?”

“Hắn tạm thời không thể về, nhưng cũng không nguy hiểm”. Hoa Đường nói. “Công tử đừng lo”

“Hàn độc của ta lại phát tác đúng không?”. Thẩm Thiên Lăng thấy cả người đều lạnh.

“Không đâu”. Hoa Đường cười cười với hắn. “Cung chủ sẽ nhanh chóng mang công tử đi Nam Hải, tìm Quỷ Thủ tiên bối giải độc”

“Bây giờ đi ư?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày.

“Ừ”. Hoa Đường gật đầu.

Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài, còn tưởng là độc bình thường, chảy máu uống thuốc xong sẽ khỏi. Hiện tại có vẻ nghiêm trọng rồi...

“Đoạn vương”. Một thị vệ mặc y phục Miêu cương chạy tới. “Lâm gia phái người tìm ngài”

Đúng là sốt ruột... Đoạn Bạch Nguyệt vuốt cằm, nói với Tần Thiệu Vũ. “Ta về trước”

“Đoạn vương!”. Thẩm Thiên Phàm gọi hắn lại.

“Ta biết rồi”. Đoạn Bạch Nguyệt cười cười. “Cố gắng khuyên Hoàng thượng để hắn đồng ý cho Tần cung chủ mang đệ đệ người đi Nam Hải đúng không?”

“Dù hân không đồng ý, ta cũng mang Lăng nhi đi”. Giọng Tần Thiếu Vũ lạnh lẽo. “Lần này dù có chuyện lớn bằng trời, lão tử cũng mặc kệ”

141. Chương 139: Đại Ca Xuất Hiện

Tối hôm nay, hàn độc của Thảm Thiên Lăng phát tác y như trong dự liệu. Tuy đã uống thuốc có tính nhiệt nhưng xương khớp vẫn rét run, đau đến mức gần như mất đi tri giác.

Tần Thiếu Vũ ôm Thảm Thiên Lăng thật chặt, tự trách đến mức hận không thể ình một đao. Tưởng rằng có thể hoàn toàn bảo vệ hân, nhưng vẫn bị đánh lên ngay trước mặt. Nếu không phải lúc đó mình quá quan tâm đến lời đài thì sao lại khiến hân chịu dày vò như vậy.

Không biết qua bao lâu, đau đớn rốt cuộc giảm dần, toàn thân Thảm Thiên Lăng ướt đầm mồ hôi, sắc mặt dưới ánh trăng tái nhợt đến mức gần như trong suốt.

“Còn đau không?”. Viên mắt Tần Thiếu Vũ hơi đỏ.

Thảm Thiên Lăng cười cười với hân. “Ta không sao”

Thanh âm thấp đến mức gần như không nghe được, nhưng rơi vào tai Tần Thiếu Vũ lại như có lưỡi đao cắt ngang qua.

“Ta gọi Diệp Cẩn đến khám cho ngươi”. Tần Thiếu Vũ ngồi dậy.

“Không cần”. Thảm Thiên Lăng kéo tay áo hân. “Nhịn một chút là được, có người ở bên ta là tốt rồi”

“Có trách ta không?”. Tần Thiếu Vũ dùng ngón cái cọ cọ gò má hân.

Thảm Thiên Lăng lắc đầu.

“Không cần hiểu chuyện như thế”. Tần Thiếu Vũ cười khở. “Là ta hại ngươi như vậy, nghe ngươi mắng hai ba câu thì trong lòng mới dễ chịu hơn đôi chút”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng nắm lấy ngón tay hân. “Bây giờ không có sức chửi, cứ để đó đi”

“Chíp!”. Cục Bông ở ngoài phòng kêu một tiếng thì bị ám vệ bịt mồm.

Cục kì tàn nhẫn!

“Đưa ta”. Diệp Cẩn nghe được tiếng động, từ trong phòng bước ra.

“Không được”. Ám vệ lắc đầu. “Cung chủ dặn phải để Diệp cốc chủ nghỉ ngơi thật tốt”

“Không sao”. Diệp Cẩn nói. “Buổi tối nó rất ngoan, cũng không nghịch ngợm”

Vừa dứt lời, Cục Bông đã giãy khỏi tay ám vệ, chạy thật nhanh đến trước cửa phòng Thảm Thiên Lăng, dùng tư thế của một viên đạn pháo mà lao vào.

Ngay cả cửa sổ cũng không dùng tới, chứng tỏ rằng cục kì sốt ruột.

“Chíp!”. Cục Bông nhào lên giường Thảm Thiên Lăng, dùng thân thể mướt mà cọ cọ hân.

“Cung chủ”. Ám vệ thấp thỏm ngoài cửa. “Thuộc hạ không dám dùng sức, sợ làm đau tiểu phượng hoàng”

“Lui xuống đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không sao, để nó ở cùng Lăng nhi một lát”

“Vâng”. Ám vệ thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu không còn đau thì nhớ lấy thuốc trên bàn mà uống”. Diệp Cẩn ló đầu vào dặn.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Cám ơn”

Cục Bông tự nằm vào lòng bàn tay Thảm Thiên Lăng, ngoan ngoãn lắc lắc đầu.

“Khó thấy ngươi ngoan như vậy”. Tần Thiếu Vũ đầm đăm bụng nó.

Cục Bông lắc lư nhảy xuống, chui dưới gầm giường dùng móng vuốt đá ra một cái hộp nhỏ, bên trong đầy đá quý.

Vừa nhìn đã biết con nhà giàu, cực kì nhiều tiền!

Tâm trạng Tần Thiệu Vũ lập tức phức tạp. “Nó lấy mấy thứ này ở đâu ra vậy?”

Thẩm Thiên Lăng cũng bị chọc cười, nghiêng đầu nhìn Cục Bông.

Cục Bông nghiêm túc tìm kiếm bên trong hộp, sau đó lấy một viên đá mắt mèo đẹp nhất ra, ngậm lên giường, đặt vào lòng bàn tay Thẩm Thiên Lăng.

Tần Thiệu Vũ búng đầu nó. “Không cho ta ư?”

Cục Bông quay đầu nhảy xuống giường, dùng móng vuốt đá cái hộp vào trong, còn lấy vải rách đây lại, giấu rất kín.

Không hổ là con ruột của Thẩm công tử, cực kì mưu mô!

“Con trai lớn rồi”. Tần Thiệu Vũ lấy viên đá mắt mèo giơ trước mặt Thẩm Thiên Lăng. “Biết tặng quà cho người”

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười. Cục Bông nhảy lên giường lần nữa, dùng móng vuốt tức giận đá Tần Thiệu Vũ – Không phải cho người, mau buông ra!

Tần Thiệu Vũ bật cười, thả viên đá trở lại lòng bàn tay Thẩm Thiên Lăng.

Cục Bông thỏa mãn hất đầu, cuộn thành một khối bên cạnh Thẩm Thiên Lăng, im lặng ở cùng hắn.

“Đưa nó đến phòng Tam ca đi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Nếu hàn độc tái phát, sợ rằng nó lại làm rộn”

Tần Thiệu Vũ nói gì nghe nấy, nhắc con trai lên vút ra cửa sổ.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ý ta là người ôm nó ra ngoài cơ!

May là ám vệ ngoài cửa sổ có đề phòng trước, thành công tiếp được Thiệu cung chủ nhà mình.

“Chíp!”. Hai móng của Cục Bông đan vào nhau, ánh mắt cực kì hoang mang.

Vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Hoa Đường đẩy cổng ra, mang vài túi thuốc đi tới, thấy vậy thì cau mày. “Các người đứng đây làm gì?”

Ám vệ đồng loạt nói. “Bảo vệ Thiệu cung chủ”

Cục Bông xoè đôi cánh ngắn ngủn với Hoa Đường, cái thứ mềm mềm kia!

Hoa Đường đưa thuốc ột ám vệ, ôm Cục Bông vào lòng. “Đêm nay công tử và Diệp cốc chủ đều cần nghỉ ngơi thật tốt, giao nó cho ta là được”

“Vâng”. Ám vệ nhận lệnh, sau đó thâm mặc niệm thay cho tiểu Ngũ.

Ánh mắt Thiệu cung chủ đang nhìn đi đâu vậy.

Thật khiến người ta cảm thấy phức tạp.

Tối hôm nay không nghi ngờ gì là một sự giãy vò đối với Thẩm Thiên Lăng. Thật vất vả mới đến sáng, hắn đã mơ mơ tỉnh tỉnh rất nhiều lần.

Ám vệ đã sớm chuẩn bị nước tắm có pha được vật tính nhiệt. Tần Thiệu Vũ tỉ mỉ lau mồ hôi cho Thẩm Thiên Lăng, sau đó đặt vào trong chăn, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi khô nứt.

“Muốn ngủ”. Thẩm Thiên Lăng không muốn mở mắt.

“Ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ đắp chăn cho hắn. “Sẽ không đau nữa”

Thẩm Thiên Lăng ừ một tiếng, một giây sau liền chìm vào mộng đẹp.

Tần Thiếu Vũ lấy hòm thuốc bên bàn, nhẹ nhàng lau vết thương trên lòng bàn tay cho Thắm Thiên Lăng. Tuy đã hết sức chú ý, nhưng vẫn không cẩn thận khiến Thắm Thiên Lăng tự cào chảy máu. Rõ ràng cũng đến mức nâng trong lòng bàn tay, nhưng đành trơ mắt nhìn hấn chịu khổ. Nếu kẻ ám sát không tự sát thì Tần Thiếu Vũ đã tự tay xẻ thịt róc hấn, trả cho hấn đau đớn gấp trăm lần.

“Thiếu Vũ”. Diệp Cẩn ở bên ngoài gõ cửa. “Lăng nhi sao rồi?”

Tần Thiếu Vũ đặt tay Thắm Thiên Lăng về trong chăn, đứng dậy mở cửa. “Đau suốt đêm, hiện giờ đang ngủ”

“Không sao là tốt rồi”. Diệp Cẩn thở phào nhẹ nhõm, quàng mắt hơi thâm đen.

“Không ngủ ngon ư?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Sợ hấn xảy ra chuyện”. Diệp Cẩn nhìn Tần Thiếu Vũ. “Dù sao cũng không phải lần đầu tiên phát độc, không dám sơ suất”

“Cảm ơn”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai Diệp Cẩn. “Vất vả cho người rồi”

“Vậy ta ngủ thêm chút nữa”. Diệp Cẩn gấp một cái, quay đầu về phòng. Đợi đến khi hấn đóng lại cửa phòng thì có một người bước vào sân.

“Thiên Phong?”. Tần Thiếu Vũ hơi bất ngờ.

Diệp Cẩn lập tức khẩn trương, áp lên khe cửa nhìn ra ngoài!

“Trên đường ta nghe nói Lăng nhi bị thương”. Thắm Thiên Phong hỏi. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Một lời khó nói hết, có điều tạm thời đã không sao rồi, người đừng lo”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hiện giờ hấn đang ngủ, ta sẽ nhanh chóng dẫn hấn đi Nam Hải”

“Tiểu Cẩn đâu rồi?”. Thắm Thiên Phong nhìn xung quanh.

Tần Thiếu Vũ chỉ vào một căn phòng.

Ê ê sao lại chỉ chứ! Diệp Cẩn giật mình, theo phản xạ có điều kiện chạy như bay lên giường, kết quả đầu còn hơi choáng nên trước mắt tối sầm, ngã rầm rầm xuống bàn.

Vì vậy lúc Thắm Thiên Phong đẩy cửa ra thì thấy Diệp Cẩn ngồi dưới đất, xung quanh chén trà vỡ nát, quả thật không thể mất mặt hơn được nữa.

“Đại ca!”. Thắm Thiên Phàm nghe tin nên chạy đến tiểu viện.

Kết quả đúng lúc nhìn thấy đại ca hấn đóng lại cửa phòng.

Thắm Thiên Phàm: ...

Huynh đệ nhiều năm không gặp, sao lại đối xử như vậy!

Ám vệ ngồi trên nóc nhà dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Thắm Thiên Phàm.

“Người không sao chứ?”. Thắm Thiên Phong bước đến, bế Diệp Cẩn lên.

Diệp Cẩn cả người đầy lá trà cực kì nhếch nhác, không biết phải nói gì, lại thêm thân thể cũng cứng ngắc. Vì vậy hấn không thể làm gì khác hơn ngoài im lặng giả bộ lãnh khốc.

Thắm Thiên Phong đặt Diệp Cẩn lên ghế, tìm khăn lau nước trên người hấn.

“Người tới đây làm gì?”. Diệp Cẩn thật vất vả mới thốt lên được một câu.

“Ta đã sớm muốn đến rồi”. Thắm Thiên Phong ngồi bên cạnh hấn. “Chỉ là chân nhân bảo ta vào núi tìm thuốc nên mới trễ nhiều ngày như vậy”

“Tìm thuốc gì?”. Diệp Cẩn rất tò mò với dược thảo!

“Cái này nè”. Thắm Thiên Phong lấy trong bao quần áo ra một nhúm dược thảo. “Ở trên vách đá cao trăm trượng, khiến ta mất biết bao nhiêu công sức”

“Là Lạc hà thảo”. Diệp Cẩn ngửi ngửi, sau đó bĩu môi. “Bất công”

“Bất công cái gì?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Thiếu Vũ từng trúng độc ở Tây Vực, cái này có thể giúp hắn điều dưỡng thân thể”. Diệp Cẩn nói. “Dựa vào cái gì bắt người mạo hiểm leo lên vách núi tìm thuốc cho hắn chứ?”

Thẩm Thiên Phong bật cười. “Lo lắng cho ta hả?”

“Người nghĩ nhiều rồi”. Diệp Cẩn then quá thành giận, buông được thảo xuống lạnh lùng đứng dậy. “Ra ngoài đi, lão tử muốn nghỉ ngơi”

“Người quả thật nên nghỉ ngơi”. Thẩm Thiên Phong bước theo sau hắn. “Sắc mặt kém như vậy, chắc đêm qua Lãng nhi phát độc người cũng ngủ không ngon”

“Biết rồi thì mau ra ngoài”. Diệp Cẩn vùi mình trong chăn.

Thẩm Thiên Phong lúi húi ra.

“Làm gì vậy?”. Diệp Cẩn giận tím mặt!

“Quần áo ướt hết rồi, cởi ra rồi ngủ tiếp”. Thẩm Thiên Phong nói.

Diệp Cẩn: ...

“Ta ở bên ngoài”. Thẩm Thiên Phong nói. “Có gì thì cứ gọi”

Diệp cốc chủ rất ngạo kiều, không thèm nhìn hắn.

Cũng may Thẩm Thiên Phong đã quen với tính tình của Diệp Cẩn nên không giận, sau khi giúp hắn kê gối xong thì ra cửa.

Thẩm Thiên Phàm đang ngồi uống trà ngoài sân.

Thẩm Thiên Phong bước tới, quyết đoán tát hắn một phát. “Lá gan không nhỏ, dám nghe lén ta”

Thẩm Thiên Phàm: ...

Tưởng đầu bí mật lắm rồi chứ, ai dè vẫn bị phát hiện!

“Rốt cuộc là kẻ nào gây thương tích cho Lãng nhi?”. Thẩm Thiên Phong ngồi xuống đối diện Thẩm Thiên Phàm. “Kể lại trọng điểm những chuyện xảy ra mấy ngày nay cho ta biết”

“Là người Tây Vực”. Thẩm Thiên Phàm đại khái kể lại những chuyện vừa qua một lần, sau đó nói. “Có điều ta mới hỏi thăm Thiếu Vũ, Lãng nhi tạm thời không sao”

“Nhân cách Đoạn Bạch Nguyệt thế nào?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Y như giang hồ đồn”. Thẩm Thiên Phàm nói. “Nhưng thái độ của Hoàng thượng đối với hắn không rõ lắm, không biết sau này định giữ lại hay là giết”

“Chuyện sau này để sau này rồi tính, việc khẩn cấp trước mắt là Lãng nhi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Hai nước sắp giao chiến, nên để Thiếu Vũ tránh đi càng sớm càng tốt, không cần dây dưa ở chỗ này”

“Ta cũng nghĩ vậy”. Thẩm Thiên Phàm gật đầu. “Tuy Hoàng thượng vẫn muốn Thiếu Vũ mang binh đi Tây Bắc, nhưng hiện tại phát sinh chuyện này, hắn cũng không thể ép buộc”

“Hoàng thượng đang ở đâu?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Chu gia”. Thẩm Thiên Phàm nói. “Nhưng hiện tại ta phải giả vờ bị DBN đánh trọng thương, tạm thời không thể rời khỏi nơi này”

“Đừng để thương thế của Lãng nhi quấy rầy kế hoạch của Hoàng thượng”. Thẩm Thiên Phong nói. “Người cứ làm việc theo kế hoạch, nếu không tình hình sẽ bất lợi với tất cả mọi người”

“Ta hiểu”. Thẩm Thiên Phàm gật đầu. “Yên tâm đi, ta có chừng mực”

142. Chương 140: Sao Người Có Thể Tùy Tiện Đi Ra Chứ

Chiều hôm đó, ám vệ trở về bẩm báo rằng dân chúng trong thành đang đồn Thảm Thiên Phàm bị Tây Nam vương đánh trọng thương trên lôi đài, sống chết chưa biết. Thảm Thiên Lăng cũng bị ám sát, phiên bản quần quai nào cũng có, loạn thành một đồng.

“Loạn một chút cũng tốt”. Thảm Thiên Phong nói. “Ít nhất Hoàng thượng đạt được mục đích”

“Dựa theo kế hoạch, DBN sẽ lập tức xuất binh”. Thảm Thiên Phàm nói. “Dù là diễn kịch nhưng e rằng Tây Nam sẽ rất loạn, nhanh chóng rời đi thì tốt hơn”

“Để Lăng nhi tính dưỡng thêm một ngày nữa, ngày mốt ta sẽ dẫn hần đi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Ngày mai ta sẽ tạ tội với Hoàng thượng”

“Ta đi với ngươi”. Thảm Thiên Phong nói. “Dù sao ta cũng có hai đệ đệ bị dính vào, tìm tới nơi dù đột ngột nhưng cũng hợp tình hợp lý”

“Cũng được”. Thảm Thiên Phàm gật đầu. “Nếu chỉ có một mình Thiệu Vũ đi, ta còn sợ hần nói chuyện không hợp với Hoàng thượng, lại xảy ra chuyện”

“Ta chỉ muốn mang Lăng nhi đi Nam Hải, trừ việc này ra không còn gì khác”. Tần Thiệu Vũ cau mày. “Nếu hần không làm khó ta, đương nhiên ta cũng không gây xung đột với hần”

“Dù Hoàng thượng làm khó ngươi, ngươi cũng phải nhịn”. Thảm Thiên Phong vỗ vai Tần Thiệu Vũ. “Dù sao hần cũng là Hoàng thượng, không thể tùy tiện xúc động”

“Hoàng thượng thì sao”. Đáy mắt Tần Thiệu Vũ có chút tàn nhẫn. “Nếu Lăng nhi xảy ra chuyện, dù là Thiên Vương Lão Tử ta cũng sẽ tính sổ với hần”

Ám vệ ngồi trên nóc nhà, trong mắt đầy hào quang sùng bái mù quáng.

Cung chủ nhà ta quả nhiên khí phách!

Vừa nhìn đã biết là cha ruột của Thiệu cung chủ!

Tuy bình thường hần hay ngược đãi Thiệu cung chủ!

Nhưng vẫn là cha ruột!

Đúng vậy!

Thảm Thiên Phàm thở dài. “Ta biết ngươi lo cho Lăng nhi, nhưng những lời này nói trước mặt huynh đệ nhà mình thì được, nếu bị người khác nghe thấy thì nhất định sẽ xảy ra chuyện”

“Dù Hoàng thượng không đồng ý, ta cũng nghĩ cách cho ngươi thoát thân”. Thảm Thiên Phong cũng nói. “Xem như là nghĩ cho Lăng nhi, phương pháp giải quyết chuyện này phải càng ổn thỏa càng tốt”

“Ta quay về với hần”. Tần Thiệu Vũ rõ ràng không kiên nhẫn, xoay người vào phòng.

Thảm Thiên Phàm bất đắc dĩ. “Rõ ràng tính cách Thiệu Vũ rất chín chắn, khó thấy được hần xúc động như vậy”

“Hàn độc của Lăng nhi phát tác với tần suất ngày càng cao, chắc hần cũng rối lên rồi”. Thảm Thiên Phong nói. “Chỉ mong bên phía Hoàng thượng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn”

“Chắc không đâu”. Thảm Thiên Phàm nói. “Dù Thiệu Vũ không đồng ý dẫn binh thì cũng không ảnh hưởng đến chiến sự Tây Nam và Tây Bắc. Huống hồ Lăng nhi trúng độc chưa khỏi, nếu Hoàng thượng cố chấp thì sẽ đắc tội cả Truy Ảnh cung lẫn Nhật Nguyệt sơn trang, mất nhiều hơn là được”

Nếu giang sơn vững chắc, đắc tội vài môn phái giang hồ cũng không sao. Nhưng dưới tình huống biên giới chiến loạn không ngừng, quốc khố thiếu hụt, triều đình không còn sức điều binh trấn áp nội loạn nữa, thậm chí còn phải mượn sức các môn phái đến ổn định nạn trộm cướp trong nước. Sở Uyên không có khả năng không hiểu điểm này.

“Tình huống xấu nhất là Hoàng thượng tạm thời để bụng, đợi tương lai đủ lông đủ cánh rồi sẽ tính sổ”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nhật Nguyệt sơn trang và Truy Ảnh cung đều cách xa kinh thành ngàn dặm, ta và Thiếu Vũ cũng ít tiếp xúc với triều đình nên không sao. Nhưng ngươi là mệnh quan triều đình, e rằng sẽ bị ảnh hưởng”

“Thì sao?”. Thẩm Thiên Phàm thoải mái. “Không làm quan thì thôi, còn sợ Nhật Nguyệt sơn trang không nuôi nổi ta ư? Nếu không thì đi Truy Ảnh cung ăn ké, dù sao lần này cũng vì giúp vợ hần, hần cũng nên báo đáp chứ”

Thẩm Thiên Phong bật cười. “Cũng tốt, về giúp đại ca làm việc, ít nhất tự do hơn làm quan”

“Đại ca và Tam ca đang nói gì thế?”. Thẩm Thiên Lăng nằm trên giường, chỉ nghe thấy có người nói chuyện ngoài sân.

“Chuyện giang hồ”. Tần Thiếu Vũ giúp hần uống nước. “Có thoải mái hơn chút nào không?”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Hồi nãy còn nằm mơ”

“Mơ cái gì?”. Tần Thiếu Vũ đặt chén lại bên giường, giúp hần lau miệng.

Mơ thấy ta trở về... Thẩm Thiên Lăng im lặng.

Tuy lại nhìn thấy máy vi tính, TV và xe thể thao, nhưng sau khi tỉnh lại thì vẫn muốn ở đây.

Dù trúng độc rất khổ sở, nhưng không muốn quay về.

Bởi vì muốn ở đây cùng với hần.

“Không nhớ ra thì không cần kể”. Tần Thiếu Vũ kéo lại vạt áo cho hần. “Ăn chút gì nhé? Nhà bếp vẫn đang hâm nóng thức ăn”

“Không muốn ăn”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu.

“Không được”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hần. “Ít nhiều gì cũng ăn một miếng, nếu không thân thể không chịu đựng được”

Thẩm tiểu thụ suy nghĩ một chút. “Ta muốn ăn Phật khiêu tường”.

Thế mới nói phu nhân cực kì khó nuôi, đều thích ăn mấy món đắt tiền!

May là Tần cung chủ rất giàu, nếu không nhất định nuôi không nổi!

“Được”. Tần Thiếu Vũ cười khê, tiến tới hôn nhẹ hần. “Ngoan lắm”

“Phật khiêu tường?”. Trong sân, Thẩm Thiên Phong và Thẩm Thiên Phàm đều bị chấn động. Bị bệnh thì phải ăn cháo trắng chứ, sao lại muốn ăn cái này.

“Chúng ta lập tức đi mua”. Âm vệ nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Thuận tiện mua giúp ta một phần”. Thẩm Thiên Phong ở phía sau căn dặn.

“Vâng”. Âm vệ trong nháy mắt biến mất tăm, vừa nhìn đã biết rất muốn nhanh chóng mua về cho phu nhân!

“Ngươi cũng muốn ăn ư?”. Thẩm Thiên Phàm khó hiểu.

“Mang cho người khác”. Thẩm Thiên Phàm qua loa.

“A”. Thẩm Thiên Phàm hiểu ra. “Cho Diệp cốc chủ”

Thẩm Thiên Phong: ...

“Cái gì ta?”. Diệp Cẩm đúng lúc ôm Cục Bông bước tới, sau khi nghe được thì tò mò hỏi.

Thẩm Thiên Phàm nhanh chóng nói. “Đại ca mới phái người đi mua Phật khiêu tường cho người!”

Thẩm Thiên Phong thầm cắn răng, ngươi còn có thể nhanh miệng hơn nữa không!

“Ai muốn ăn thứ này chứ!”. Diệp Cẩm ngạo kiều bước về phía phòng ngủ.

“Vậy chúng ta ra ngoài ăn nhé?”. Thẩm Thiên Phong ở phía sau hỏi.

“Không đi”. Diệp Cẩn đóng cửa lại, cực kì vô tình.

Thẩm Thiên Phàm dùng ánh mắt đầy đồng cảm nhìn đại ca hần.

Thẩm Thiên Phong cho hần một cái tát!

Thẩm Thiên Phàm: ...

Ngươi còn biết lý lẽ không!

Ta cơ bản là chưa nói gì!

“Tiểu Cẩn”. Thẩm Thiên Phong gõ cửa.

“Làm gì vậy?”. Diệp Cẩn chủ cực kì hung dữ!

“Ta có thể vào không?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Không thể!”. Quả thật ngạo kiều không chịu nổi!

Thẩm Thiên Phàm thấy vậy thở dài, cứ như vậy thì cả đời này ngươi cũng đừng hòng vào được! Làm một đệ đệ lúc nào cũng suy nghĩ cho đại ca, Thẩm Thiên Phàm trực tiếp tung chưởng mở rộng cửa, sau đó đá đại ca hần vào.

Tốc độ cực kì nhanh, sét đánh không kịp bịt tai!

“Chíp!”. Cục Bông đang ngồi trên bàn ăn dưa mật, bỗng nhiên thấy một người lao vào, vì vậy cảnh giác xoè cánh chuẩn bị chiến đấu!

Cực kì dũng cảm!

Diệp Cẩn: ...

Thẩm Thiên Phàm đóng cửa lại cho bọn họ.

Thẩm Thiên Phong đứng trong phòng, hơi đỏ khóc đỏ cười.

Sau khi thấy rõ người tới, Cục Bông lập tức thở phào nhẹ nhõm, thậm chí còn nghiêng đầu MOE với Thẩm Thiên Phong, sau đó tiếp tục ăn dưa mật.

Đương nhiên, giờ phút này tiểu phượng hoàng còn chưa ý thức được vì sự xuất hiện của Thẩm Thiên Phong mà nó sẽ mất quyền được yên tĩnh ngủ trong ổ vào buổi tối!

Quả thật cực kì tàn nhẫn.

Diệp Cẩn ngồi trên bàn, tiếp tục dứt thức ăn cho Cục Bông.

Thẩm Thiên Phong lấy ra một bình nhỏ trong ngực, nhẹ nhàng đặt trước mặt hần.

“Cái gì vậy?”. Diệp Cẩn cau mày.

“Trên vách đá ở Phượng hoàng sơn không chỉ có Lạc hà thảo mà còn có Đoạn trường hoa”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nghĩ rằng ngươi sẽ thích nên ta hái một ít”

“Lão tử sao lại thích thứ độc dược này!”. Diệp Cẩn tức giận, sau đó nhanh chóng bỏ cái chai vào hòm thuốc của mình, cực kì khẩu thị tâm phi!

Thẩm Thiên Phong bật cười, vẫn dụ dằng nhìn hần.

“Cười cái rắm!”. Diệp Cẩn bị hần nhìn đến mức không được tự nhiên. “Con ta gần đây sao rồi?”

“Hần tốt lắm, chân nhân tự tay dạy hần học bài tập võ, mỗi ngày có rất nhiều phượng hoàng cùng chơi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Hần cũng là con ta”

“Thế chẳng phải là giành với ta ư?”. Diệp Cẩn nghe vậy tức giận!

“Chíp!”. Cục Bông cũng nghiêm túc lắc đầu.

“Ta có việc muốn nói với người”. Thắm Thiên Phong nắm tay Diệp Cẩn.

“Có việc thì cứ nói, sờ lung tung coi chừng lão tử chuốc thuốc người đó!”. Diệp Cẩn quả thật cực kì hung dữ! Âm vệ ở trên nóc nhà căn rặng, đã bắt đầu sờ soạn rồi, Thắm đại thiếu hiệu suất cũng khá cao!

“Là về tiểu Hàm”. Thắm Thiên Phong nói.

“Hắn như thế nào?”. Diệp Cẩn cau mày.

“Còn nhớ ta từng nói với người, ta có con trai không?”. Thắm Thiên Phong cẩn thận nhìn Diệp Cẩn.

Vô nghĩa, đương nhiên nhớ rõ, nhớ cả đời luôn biết không! Diệp Cẩn căm tức nhìn Thắm Thiên Phong.

“Chính là Thắm Hàm”. Thắm Thiên Phong nói.

Sét – đánh – giữa – đồng – bằng!

Diệp Cẩn cảm thấy đầu mình bị đánh trúng thê thảm!

Vì vậy hắn sợ ngây người!

...

...

...

“Tiểu Cẩn”. Thắm Thiên Phong quơ quơ tay trước mặt Diệp Cẩn, nét mặt hơi lo lắng. “Người không sao chứ?”

“Người vừa nói gì?”. Diệp Cẩn vắt vẻo mới hoàn hồn lại. “Lặp lặp lặp lại lần nữa”

Thắm Thiên Phong thở dài, kể hết mọi chuyện với hắn.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, Diệp Cẩn ngồi trên bàn, hơi ngây ngốc, trong đầu toàn là con trai con trai con trai con trai!

Thắm Thiên Phong vẫn nhìn hắn, không nói gì.

“Chíp!”. Cục Bông ăn xong dưa mật mới phát hiện không khí trong phòng hơi kì quái, vì vậy xoè cánh kêu một tiếng.

Nhưng không ai để ý tới nó!

Không có ai để ý chính là một chuyện rất tàn nhẫn, phải biết rằng Thiếu cung chủ bình thường rất được cưng chiều!

Vì vậy nó xoay một vòng!

Nhưng vẫn không ai để ý!

Làm một tiểu phượng hoàng ngây thơ đáng yêu MOE, Cục Bông cảm thấy bị tổn thương.

Vì vậy nó tức giận hất đầu, kết quả dùng lực hơi lớn mà khiến mình nằm bẹp trên ấm trà.

“Chíp!!!!!!”. Nóng đến choáng váng biết không!

Diệp Cẩn sợ hết hồn, vội ôm nó lên kiểm tra, thấy không bị thương mới yên tâm.

“Tiểu Cẩn”. Thắm Thiên Phong thử kêu một tiếng.

“Người để ta yên tĩnh một chút”. Diệp Cẩn rối rắm, đuổi Thắm Thiên Phong ra ngoài.

“Sao rồi?”. Thắm Thiên Phong ở ngoài sân hỏi.

Thắm Thiên Phong úp úp mở mở. “Nói được phân nửa, tiểu phượng hoàng không cẩn thận ngã vào ấm trà bị thương, Diệp Cẩn đang chữa trị cho nó”

“Sao đó người đi ra ngoài?”. Thảm Thiên Phàm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. “Ta thật vất vả mới đẩy người vào, sao có thể dễ dàng đi ra như vậy? Dù người học tiểu phượng hoàng nằm sấp trên ấm trà bị thương so ra cũng tốt hơn!”

Đại ca hẳn quả thật ngu ngốc.

143. Chương 141: Mỗi Người Đều Tự Đi Trước

Thảm Thiên Phong nhìn đệ đệ hẳn một cái, ánh mắt cực kì phức tạp.

“Sao thế?”. Thảm Thiên Phàm hỏi lại.

“Quả nhiên trong triều thiếu người”. Thảm Thiên Phong sắc bén nói. “Loại người như người cũng có thể trở thành trụ cột quốc gia”

“Có biết cách ăn nói hay không?”. Thảm Thiên Phàm giận dữ. “Trên đời này có ai làm ca ca như người không?”

Gặp trở ngại trước mặt đại tẩu thì về ăn hiếp đệ đệ, có còn tình huynh đệ tốt đẹp không vậy?

Quả thật không nhận nổi.

“Đại thiếu gia, Phật khiêu tường đây”. Âm vệ chạy vào sân, đặt một hũ thức ăn lên bàn, lại trực tiếp đưa một hũ khác vào phòng ngủ Thảm Thiên Lăng.

“Nhanh vậy sao?”. Thảm Thiên Phong hơi bất ngờ.

“Đúng thế”. Âm vệ rất tự hào. “May mà chúng ta nhanh tay lẹ chân mới chặn kịp tiểu nhị trước khi bùng thức ăn lên!”

Thảm Thiên Phàm: ...

“Bọn ta trả tiền gấp đôi!”. Âm vệ ưỡn ngực nhấn mạnh, tỏ ra rằng trong chuyện này bọn ta đã rất thua thiệt rồi biết không!

Thảm Thiên Phàm cảm thấy vô lực.

Quả nhiên là người của Truy Ảnh cung.

“Ăn thôi”. Tàn Thiếu Vũ ôm Thảm Thiên Lăng ra khỏi chần.

“Thơm quá”. Thảm Thiên Lăng ngửi ngửi, rướn cổ nhìn lên bàn.

Lúc ăn thật đáng yêu, Tàn Thiếu Vũ thấy thích, ôm hẳn vào lòng hôn một cái.

“Mau cho ta một chén”. Thảm tiểu thụ cực kì tự giác. Phải thừa dịp ăn trước khi phát đau, lát nữa mới có sức!

Ăn vào một chén canh nóng, tinh thần cũng sáng khoái hơn nhiều. Thảm Thiên Lăng nuốt xuống ngụm cuối cùng, thoả mãn ợ một cái.

Mấy ngày nay hàn độc vẫn phát tác đứt quãng, hiếm khi thoải mái như vậy.

“No rồi ư? Để ta kiểm tra một chút”. Tay Tàn Thiếu Vũ mò vào chần, sờ soạng cái bụng mềm của Thảm Thiên Lăng.

“Có phải gầy rồi không?”. Thảm tiểu thụ rất chờ mong.

“Không”. Tàn Thiếu Vũ nhéo lỗ tai hẳn, thấp giọng cười. “Vẫn béo ứ”

Thảm Thiên Lăng: ...

Nói cho ta vừa lòng một chút cũng không được ư, thật đáng ghét!

“Muốn ra ngoài hít thở không khí”. Ở trên giường ngủ rất lâu, Thảm Thiên Lăng thấy hơi bức bối.

“Ừ, dẫn người ra ngoài sân”. Tần Thiệu Vũ rất nghe lời hần, sau khi mặc quần áo tử tế thì quần thêm một lớp áo choàng rồi mới ôm ra cửa.

Sau đó thì thấy Thắm Thiên Phong đang ngồi trong sân, trước mặt bày một hũ Phật khiêu tường!

Thắm Thiên Lăng bối rối. “Người đang làm gì vậy?”. Cái hũ có gì hay đâu mà nhìn, cũng không phải đồ cổ!

Thắm Thiên Phàm ngồi đối diện, cũng dùng ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn ca ca hần!

“Không tỉnh dưỡng cho tốt, chạy ra đây làm gì?”. Thấy Thắm Thiên Lăng bước ra, Thắm Thiên Phong cau mày hỏi.

“Lăng nhi thấy ở trong phòng bức bối nên ra hít thở không khí”. Tần Thiệu Vũ thả Thắm Thiên Lăng lên ghế tựa. “Hiện tại cũng không lạnh, không sao đâu”

“Người nhìn chằm chằm Phật khiêu tường làm gì?”. Thắm Thiên Lăng còn đang hỏi, cực kì tò mò!

Thắm Thiên Phong: ...

Thắm Thiên Phàm xen mồm vào. “Đại ca hần...”

“Câm miệng!”. Thắm Thiên Phong trừng đệ đệ.

“Cho ta ăn là được”. Thắm Thiên Phàm thần nhiên bưng đến trước mặt mình. “Dù sao người cũng không dám đi đưa, để nguội thì rất uống”

“A!”. Thắm Thiên Lăng hiểu ra. “Đưa cho Diệp đại ca”

Thắm Thiên Phong về mặt vô cảm, bưng thức ăn đến phòng Diệp Cẩn.

“Cười lên chút đi”. Thắm Thiên Phàm ở phía sau phàn nàn. “Người không phải đi đòi nợ, bộ dạng này là định hù ai?”

“Đúng thế, trong lòng phải tràn ngập tình yêu màu hồng!”. Thắm Thiên Lăng cũng nghiêm túc căn dặn.

Thắm Thiên Phong bị hai người đệ đệ khiến cho chóng mặt, vươn tay gõ cửa phòng Diệp Cẩn.

Lại tới làm gì, lão tử vẫn chưa suy nghĩ kĩ! Diệp cốc chủ nổi giận dùng dùng mở cửa, vừa định gào thét thì thấy Thắm Thiên Phàm và Thắm Thiên Lăng ngồi ngay ngắn ngoài sân, dùng ánh mắt nóng bỏng, tê dại, thấp thỏm nhìn hần, quả thật giống như trúng tà!

Diệp Cẩn: ...

“Có muốn ăn chút gì không?”. Thắm Thiên Phong hỏi.

Thắm Thiên Lăng thầm thở dài. Đại ca hần thật ngốc, mở miệng ra là nói ăn, chẳng biết cách điệu chút nào!

“Chíp!”. Diệp Cẩn còn chưa kịp nói, tiểu phượng hoàng đã ngửi được mùi thơm mà nằm sấp trên chân Thắm Thiên Phong, còn ngẩng đầu cực kì MOE, đôi mắt hạt đậu tràn ngập chờ mong – Mau vào đi!

Diệp Cẩn xoay người vào phòng, nhưng không đóng cửa.

Thắm Thiên Phàm và Thắm Thiên Lăng đồng loạt phát tay với đại ca, mau theo vào!

Đại ca quả thật khiến người ta sốt ruột.

Hoàn toàn là một khúc gỗ!

Không muốn nhìn thấy hai người đệ đệ này, Thắm Thiên Phong vào phòng đóng cửa lại.

Ám vệ lập tức móc ngân phiếu ra cá cược, xem lần này Thắm đại thiếu bao lâu sẽ bị đuổi ra ngoài!

“Một chén trà nhỏ!”. Ám vệ Giáp rất nghiêm túc.

“Sao có thể lâu như vậy!”. Một ám vệ khác phản bác. “Tối đa là nửa nén nhang!”

“Không chừng còn suốt cả đêm”. Ám vệ Bính to gan phát huy trí tưởng tượng.

Sau đó hắn lập tức bị các ám vệ khác phản bác. Đùa gì chứ, sao có thể suốt cả đêm. Nếu Thảm đại thiếu đổi thành cung chủ, Diệp cốc chủ đổi thành phu nhân thì mới suốt cả đêm được, không chừng còn một ngày một đêm, thậm chí ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề!

Chỉ nghĩ thôi đã thấy nóng bỏng!

“Người nghĩ lần này đại ca có tiến bộ hơn không?”. Thảm tiểu thụ nằm trên ghế hỏi Tam ca, cực kì hóng chuyện!

“Ta nghĩ là không”. Thảm Thiên Phàm giúp hắn cài chặt áo choàng. “Đợi lát nữa rồi về phòng nghỉ ngơi đi, đêm tới sẽ lạnh”

Nhưng ta rất muốn xem cận cảnh! Thảm Thiên Lăng khuyến khích Thảm Thiên Phàm. “Hay là chờ lát nữa chúng ta kiểm có mở cửa xông vào đi?”

Thảm Thiên Phàm cau mày. “Liệu có bị đại ca đánh hay không?”

“Đừng sợ, đến lúc đó Thiếu Vũ sẽ giúp người!”. Thảm Thiên Lăng hùng hồn vươn tay chỉ vào nam nhân của hắn!

“Được”. Tần Thiếu Vũ nắm lấy ngón tay Thảm Thiên Lăng hôn nhẹ. “Chừng nào muốn xem ta sẽ giúp người phá cửa”

Ám vệ nghe vậy đồng loạt rơi lệ. Cung chủ nhà ta quả thật thương yêu phu nhân, khiến người ta chịu không nổi!

Thảm Thiên Lăng: ...

Bọn họ đều là loại người gì thế này...

Nhưng Thảm Thiên Phong rõ ràng không cho Tần Thiếu Vũ cơ hội phá cửa, vì một lát sau hắn đã tự đi ra.

Thảm tiểu thụ lập tức dùng ánh mắt thất vọng nhìn đại ca!

Trên nóc nhà, người ám vệ đoán nửa nén nhang rất phấn khích, xoẹt xoẹt thu tiền của những người còn lại – cảm giác ăn chặn thật tuyệt vời!

“Các người làm ra vẻ mặt gì thế này?”. Thảm Thiên Phong chán chường.

“Ngày mai người phải đi gặp Hoàng thượng rồi!”. Thấy cửa phòng chưa đóng, Thảm Thiên Phàm cố ý cất cao giọng. “Còn tưởng rằng người có nhiều chuyện muốn nói với Diệp cốc chủ, sao lại ra nhanh như vậy”

“Không sai!”. Thảm Thiên Lăng cũng rất nhanh trí. “Có chuyện gì nhất định phải tranh thủ mà nói, vì ngày mai nhất định cực kì nguy hiểm!”

Thảm Thiên Phàm lại nói. “Hiện tại biên cương đang hỗn loạn, Hoàng thượng vốn đang rối bời. Lần này người lại còn chống đối, nếu nói sai một câu nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn”

“Đại ca cần phải bảo trọng!”. Thảm Thiên Lăng phát huy trọn vẹn bản chất Ảnh đế mà phụ họa với Tam ca!

Tần Thiếu Vũ nén cười.

Thảm Thiên Phong dở khóc dở cười, xoay người định đóng cửa cho Diệp Cẩm thì bị kéo vào.

Làm tốt lắm! Thảm tiểu thụ đập tay với Tam ca!

Tình tiết như thế này mới đúng!

Ám vệ lúc trước thắng cược không cam lòng trả ngân phiếu lại.

Sao có thể trở vào cơ chứ, thật tan nát cõi lòng.

“Tiểu Cẩm?”. Thảm Thiên Phong ngờ vực.

“Ngày mai nhớ cẩn thận”. Diệp Cẩm nhìn vách tường nói. “Hắn bây giờ chưa lớn mạnh, nhưng vẫn lớn lên trong cảnh tranh đấu hoàng cung, đầu óc không thua kém bất cứ ai”

Đáy mắt Thẩm Thiên Phong mang ý cười. “Ta biết rồi”

“Ta đã nói xong, ngươi có thể đi”. Diệp Cẩn xoay người vào trong.

Thẩm Thiên Phong kéo Diệp Cẩn vào lòng mình.

“Chíp!”. Cục Bông đang tựa vào bát, ra sức ăn hải sâm, vì vậy bỏ lỡ cơ hội chứng kiến giây phút quý báu này!

Quả thật lãng phí!

“Ai cho phép ngươi... ô!”. Diệp Cẩn mở to mắt.

Thẩm Thiên Phong kéo gáy hần lại, chậm rãi hôn sâu hơn.

Trị giá vũ lực của Diệp Cẩn không cùng cấp bậc với Thẩm Thiên Phong, đẩy không ra, đánh không lại, trong ngực tuy có một lọ độc dược nhưng người trúng độc sau này biết đâu sẽ không cương nổi, chuyện này... Diệp Cẩn cảm giận nhắm mắt, chuẩn bị cắn lưỡi tự sát.

“Tiểu Cẩn”. Sau khi hôn xong, Thẩm Thiên Phong kề vào tai hần nói nhỏ. “Cho ta thêm một cơ hội nữa được không?”

Diệp Cẩn vươn tay đẩy hần ra, lỗ tai sắp bốc cháy.

Đừng tùy tiện đưa lưỡi vào miệng người khác chứ, thật biến thái!

“Sau này ta sẽ đối xử tốt với ngươi”. Thẩm Thiên Phong nói.

“Vô nghĩa, dù lão tử có cho ngươi cơ hội hay không thì sau này ngươi đều phải đối xử tốt với lão tử!”. Diệp Cẩn trừng hần, cực kì khí phách!

Thẩm Thiên Phong ôm hần vào lòng, cánh tay siết chặt.

“Chíp!”. Sau khi ăn no, Cục Bông thoả mãn xoay người tìm Diệp Cẩn, lại đúng lúc nhìn thấy bọn họ đang ôm nhau, vì vậy sợ ngây người!

Hình ảnh này dường như rất quen!

Thật đáng lo!

“Ngày mai ta sẽ đi với ngươi”. Một lát sau, Diệp Cẩn buồn bực nói.

“Ngươi?”. Thẩm Thiên Phong lắc đầu. “Không cần, ta sẽ xử lý tốt”

“Lỡ hần làm khó dễ ngươi thì sao?”. Diệp Cẩn nhìn sàn nhà hừ lạnh.

“Không đâu”. Thẩm Thiên Phong nói. “Huống hồ ngươi không quen Hoàng thượng, đi cũng không giúp được gì”

“Ai nói lão tử không quen hần?”. Diệp Cẩn tránh ra, tự rót một chén trà.

“Ngươi quen Hoàng thượng ư?”. Thẩm Thiên Phong nghe vậy hơi giật mình.

“Ừ”. Diệp Cẩn nhìn trời.

“Lúc trước chưa từng nghe ngươi nói”. Thẩm Thiên Phong nói.

“Lúc trước ngươi không hỏi”. Diệp Cẩn kiêu ngạo. Hơn nữa dù hỏi ta cũng chưa chắc sẽ nói! Ngươi chẳng là gì của ta cả!

“Chíp!”. Cục Bông dùng ánh mắt mong đợi nhìn Diệp Cẩn, đồng thời cực kì hi vọng hần đuổi Thẩm Thiên Phong ra ngoài! Nếu cứ như vậy, tối nay mình nhất định không thể ngủ yên! Bị làm ồn không thể ngủ được, chuyện này đối với một tiểu phượng hoàng đang phát dục mà nói thì quả thật tàn nhẫn!

Nhưng hiện thực rất nhanh đã đánh nát giấc mộng của Cục Bông, bởi vì một khắc sau, Thẩm Thiên Phong cúi đầu hôn nhẹ lên trán Diệp Cẩn.

Tiểu phượng hoàng biết rõ cuộc đời làm chim thật tồi tệ, vì vậy ừ ừ nhảy xuống bàn, lắc lư chen qua khe cửa ra ngoài.

“Nó bị sao vậy?”. Sau khi Thẩm Thiên Lăng nhìn thấy thì hơi bối rối.

“Không biết”. Tần Thiệu Vũ không hề quan tâm đến con trai.

Cục Bông yên lặng ngồi trong góc tường, dùng móng vuốt đá đá hoa dại, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi vấn đề nghiêm trọng rằng buổi tối phải ngủ ở đâu.

Cho nên mới nói con đường trưởng thành của Thiệu cung chủ đầy gian khổ và chông gai mà không ai biết!

“Chúng ta vào nhà thôi”. Tần Thiệu Vũ ôm lấy Thẩm Thiên Lăng. “Lát nữa trời trời tối sẽ nổi gió”

Thẩm tiểu thụ phát ra tiếng thở dài từ sâu trong đáy lòng.

“Sao vậy?”. Tần Thiệu Vũ bị chọc cười.

“Hiện tại giống y như trong sách”. Thẩm Thiên Lăng ôm cổ hắn. “Ngay cả gió cũng thổi bay”

“Tạm thời mà thôi”. Tần Thiệu Vũ cởi áo choàng của Thẩm Thiên Lăng ra. “Đợi độc trong cơ thể giải hết rồi, ta sẽ dẫn ngươi đi Hàn Xuyên ở phía bắc ngắm tuyết rơi. Hàng trăm hạt tuyết không ngừng rơi xuống từ trên bầu trời, là cảnh đẹp mà phía Nam không nhìn thấy được”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng chui vào trong chăn, lười biếng ngáp một cái.

Tần Thiệu Vũ tựa ở bên giường, đắp kín chăn cho hắn.

“Ngày mai ngươi và đại ca đi gặp Hoàng thượng sẽ không có chuyện gì chứ?”. Sau một lát, Thẩm Thiên Lăng quay đầu nhìn Tần Thiệu Vũ.

“Có thể có chuyện gì?”. Tần Thiệu Vũ néo mặt Thẩm Thiên Lăng. “Chỉ báo một tiếng cho hắn biết mà thôi, chẳng lẽ hắn còn ép buộc ta?”

“Nói thì nói vậy, nhưng dù sao cũng là kháng chỉ”. Thẩm Thiên Lăng vẫn lo lắng.

“Kháng chỉ thì sao?”. Tần Thiệu Vũ nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Nếu hắn đáp ứng để ta đi, tương lai ta còn nhớ tới ơn nghĩa này. Nếu hắn cố ý làm khó dễ, chẳng qua là một Hoàng đế trẻ tuổi chưa đủ lòng đủ cánh thôi, nghĩ ta sợ hắn sao?”

Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn. “Ngươi có ý gì?”

“Nếu như hắn muốn an ổn làm Hoàng đế, tốt nhất hãy cầu khẩn cho ngươi không có việc gì”. Đáy mắt Tần Thiệu Vũ lạnh lùng. “Nếu cố ý ngăn cản, ta sẽ làm thịt hắn”

WTF! Thẩm Thiên Lăng khẩn trương bịt miệng Tần Thiệu Vũ!

Thiệu hiệp ngươi có nhớ mình đang ở xã hội phong kiến không? Đừng ăn nói phóng túng như thế chứ!

Đó là Hoàng thượng, không thể tùy tiện làm thịt!

“Ngủ đi”. Tần Thiệu Vũ nhét tay Thẩm Thiên Lăng vào trong chăn.

“Ngươi ngươi ngươi ngươi sẽ không mưu phản, đúng không?”. Thẩm tiểu thụ lo lắng hỏi.

“Ai thèm ngôi vị Hoàng đế của hắn”. Tần Thiệu Vũ bật cười. “Ta chỉ muốn nhanh chóng chữa khỏi cho ngươi, sau đó mang về Truy Ảnh cung thành thân để tránh cho nhiều người nhớ thương nữa”

“Mặc kệ thế nào, ngày mai ngươi nhất định phải bình tĩnh!”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nắm tay nam nhân của hắn.

“Ta có chừng mực”. Tần Thiệu Vũ ấn lên mũi Thẩm Thiên Lăng. “Không cho nói nữa, mau ngủ đi”

Rõ ràng là ngươi chọn đề tài đáng sợ này trước... Thẩm tiểu thụ lẩm bẩm, sau đó ngoan ngoan nhắm mắt lại.

Sát vách, sau khi Thảm Thiên Phong nghe Diệp Cẩn kể về thân phận của hần xong, dù hiểu biết rộng cũng phải giật mình!

“Về mặt gì thế này?”. Diệp Cẩn trừng hần.

“Hơi bất ngờ mà thôi”. Thảm Thiên Phong nói. “Không ngờ người có quan hệ với hoàng thất”

“Ai nói, lão tử và hần cơ bản không có quan hệ gì!”. Diệp Cẩn mạnh miệng nhìn trời.

“Người thích sao cũng được”. Thảm Thiên Phong nói. “Ồ trong cung cũng không vui vẻ gì, chẳng hề tự do như ở giang hồ”

“Chíp!”. Cục Bông ló đầu vào – buồn ngủ!

“Tới đây”. Diệp Cẩn vươn tay gọi nó.

Cục Bông lác lư nhào vào ngực hần.

“Ta muốn ngủ rồi”. Diệp Cẩn đứng dậy khỏi bàn.

“Ừ”. Thảm Thiên Phong gật đầu. “Ngủ ngon”

Ấm vè nằm sấp trên nóc nhà thờ dài, sao lại để Diệp Cốc chủ ngủ một mình như vậy. Nếu đổi thành cung chủ nhà ta, nhất định sẽ cứng rắn ở lại ngủ chung giường, sau đó từ hôn mỗi phút triển thành triển miên, nóng bỏng, ướt át!

Không biết quý trọng cơ hội, Thảm đại thiếu thật khiến người ta sốt ruột!

Một đêm trôi qua rất nhanh, hôm sau Tần Thiếu Vũ và Thảm Thiên Phong đi cửa sau ra khỏi Lý phủ, hướng tới Chu gia.

Sở Uyên đang uống trà trong sân, sau khi nhìn thấy hai người thì cũng không quá kinh ngạc. Thảm Thiên Lăng bất ngờ bị thương trên lôi đài, hai người bọn họ tìm đến cũng không ngoài ý muốn.

Người hầu thức thời lui ra, Sở Uyên thản nhiên nói. “Thương thế của Thiên Phàm sao rồi?”

“Không đáng ngại”. Thảm Thiên Phong nói. “Hôm ấy Tây Nam vương chỉ giả vờ dả thương hần, Thiên Phàm nội lực thâm hậu, một chiêu kia không tính là gì”

“Vậy thì tốt rồi”. Sở Uyên bảo hai người ngồi xuống. “Tìm trầm có việc ư?”

“Ta tới từ biệt Hoàng thượng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lăng nhi bị thương trên lôi đài, ta muốn dẫn hần đi Nam Hải trước”

“Nhưng người đã đáp ứng trầm xuất chinh, đánh một trận cùng Đoạn Bạch Nguyệt”. Sở Uyên lạnh lùng nhìn Tần Thiếu Vũ, giọng điệu bình thản.

“Lúc đó Lăng nhi chưa bị đánh lén, cho nên ta mới dùng điều kiện này đổi lấy việc Hoàng thượng giúp ta tìm tiểu Ngũ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhưng hiện giờ Lăng nhi chịu đau đớn từ hàn độc, ta không có lựa chọn nào khác”

“Ta đáp ứng người”. Ngoài dự kiến, Sở Uyên sáng khoái gật đầu.

“Điều kiện?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hần.

Sở Uyên bật cười. “Người thật thông minh”

“Bất luận là chuyện gì, chỉ cần Tần mỗ làm được, đợi sau khi Lăng nhi khỏi hần thì sẽ cố hết sức làm”. Tần Thiếu Vũ nhìn thẳng Sở Uyên.

“Trầm không cần người bồi thường”. Sở Uyên nhìn Thảm Thiên Phong. “Mà muốn hần mang binh đi Tây Bắc”

“Ta?”. Thảm Thiên Phong khẽ nhú mày.

“Người từng đóng quân ở Tây Bắc, thậm chí còn có kinh nghiệm hơn Bình Tây tướng quân của trẫm”. Sở Uyên nói. “Nếu có thể thắng trận, từ nay về sau trong vòng 100 năm, Thầm gia không cần nộp thuế cho triều đình, lại được ban thưởng tước vị và ba kim bài miễn tử, thế nào?”

Thầm Thiên Phong không đáp.

“Hiện tại không cần trả lời”. Sở Uyên nói. “Suy nghĩ kĩ một đêm, ngày mai trẫm ở đây chờ người”

“... Vâng”. Thầm Thiên Phong gật đầu.

“Về phần người, mang Thầm Thiên Lăng đi Nam Hải đi, giải độc quan trọng hơn”. Sở Uyên quay đầu nhìn Tần Thiếu Vũ. “Nếu có gì cần, có thể tìm ngự y trong cung bất cứ lúc nào”

“Tạ ơn Hoàng thượng”. Tần Thiếu Vũ không có ý kiến.

“Về đi”. Sở Uyên nói. “Lát nữa e rằng trời sẽ mưa”

Phía Tây mây đen đầy trời, sau khi Tần Thiếu Vũ và Thầm Thiên Phong ra khỏi Chu gia thì men theo đường hẻm trở về.

“Chả trách có thể lên ngôi Hoàng đế, thật giỏi chiếm tiện nghi”. Tần Thiếu Vũ cười nhạt. “Vốn chỉ khiến ta giả bộ xuất chinh, hiện tại lại kiếm cớ để Thiên Phong mang binh đi đánh Tây Bắc thật, quả thật khó đối phó”

“Người mang Lăng nhi rời khỏi trước đi”. Thầm Thiên Phong vỗ vai hắn. “Chuyện còn lại cứ để ta giải quyết”

“Người chỉ có một đêm để suy nghĩ thôi”. Tần Thiếu Vũ nhắc nhở.

“Ta có chừng mực”. Thầm Thiên Phong nói. “Yên tâm đi”

“Có một số việc không cần miễn cưỡng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lăng nhi cũng không muốn người khó xử vì hắn”

Thầm Thiên Phong gật đầu, cùng Tần Thiếu Vũ quay về Lý phủ.

Trên lôi đài xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lý Thiết Thủ cũng không dám tổ chức hôn lễ. Cũng may luận võ chọn rể lần này chỉ là ngụy trang, nên cũng không có gì đáng tiếc, ngược lại còn thả lỏng rất nhiều. Dù sao đã được mục đích gây xích mích quan hệ giữa Tây Nam vương và triều đình, kế tiếp chỉ cần chờ hai nước giao chiến tổn hại binh lực, bộ tộc Tây Bắc sẽ nhân cơ hội chiếm kinh thành, Lý Thiết Thủ sẽ ngồi hưởng vinh hoa phú quý, đâu còn hơi sức quản những chuyện khác.

“Sự việc thế nào rồi?”. Thầm Thiên Phàm và Diệp Cẩn đang phơi nắng trong sân.

“Người nói đi”. Tần Thiếu Vũ để Thầm Thiên Phong lại trong sân, tự vào nhà tìm Thầm Thiên Lăng.

“Chíp!”. Cục Bông đang ngồi trên giường chơi mấy viên đá quý, thấy Tần Thiếu Vũ vào thì ngẩng đầu lên chào.

“Về nhanh vậy?”. Thầm Thiên Lăng ngồi dậy.

“Đã nói người không cần lo lắng mà”. Tần Thiếu Vũ đỡ hắn. “Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành”

“Hoàng thượng dễ dàng đáp ứng như vậy ư?”. Thầm Thiên Lăng bất ngờ.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn, nghiêm túc nói. “Trừ phi hắn không muốn tiếp tục làm Hoàng đế, bằng không sao lại dám đụng tới Lăng nhi của ta, vừa biết phun lửa vừa biết gọi mưa, còn mọc đuôi xù vào buổi tối”

Thầm Thiên Lăng: ...

Ta rõ ràng đang hỏi nghiêm túc!

“Không đùa nữa”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ hắn. “Hoàng thượng đáp ứng để ta mang người đi, nhưng có điều kiện”

“Điều kiện gì?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Đoán xem”. Tần Thiệu Vũ nói. “Hoặc cho ta sờ bụng”

Thảm Thiên Lăng chủ động kéo áo ra.

Đoán rất tốn thời gian biết không! Mau nói cho ta biết câu trả lời!

Tần Thiệu Vũ bật cười. “Hoàng thượng muốn Thiên Phong dẫn binh đi Tây Bắc”

“Tây Bắc?”. Thảm Thiên Lăng bắt ngờ.

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Hồi còn trẻ Thiên Phong đánh giặc ở Tây Bắc, võ công lại giỏi, Sở Uyên muốn dùng hẳn cũng có lý”

“Nhưng năm đó đại ca ta xảy ra chuyện ở Tây Bắc”. Thảm Thiên Lăng nhỏ giọng nói. “Hơn nữa nếu hẳn đi rồi, Diệp đại ca sẽ không vui”

“Chúng ta không quản được người khác”. Tần Thiệu Vũ nhéo mặt hẳn. “Thiên Phong và Diệp Cẩn không phải trẻ con, đương nhiên sẽ biết tính toán”

“Hoàng thượng thật đáng ghét!”. Thảm Thiên Lăng lẩm bẩm.

“Không sai”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Cho nên chúng ta phải cách hẳn xa một chút”

“Không biết đại ca có đáp ứng không”. Thảm Thiên Lăng rất lo lắng.

“Thiên Phong có đáp ứng hay không thì phải xem Diệp Cẩn”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nhưng tám chín phần là bọn họ sẽ cùng nhau đi Tây Bắc”

“Cùng nhau?”. Thảm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Vây cũng tốt”. Cùng nhau chinh chiến, loại chuyện này nghe rất có cảm xúc!

“Lần này Sở Uyên có lời”. Tần Thiệu Vũ nói. “Không những có người đánh giặc cho hẳn, còn mang theo một đại phu”

Không sai, hơn nữa còn là thần y!

Thảm Thiên Lăng gật đầu phụ họa.

Mặc dù là một thần y tính tình không tốt lắm.

“Đi Tây Bắc?”. Sát vách, Diệp Cẩn trợn to mắt. “Người đáp ứng rồi ư?”

“Vẫn chưa”. Thảm Thiên Phong nhìn hẳn. “Ta muốn nghe ý kiến của ngươi”. Nói một cách công bằng, trận chiến này nếu đáp ứng thì dù là với quốc gia hay với Thảm gia, đều xem như chuyện tốt. Nhưng trước khi đáp ứng vẫn muốn hỏi ý kiến Diệp Cẩn.

“Nếu ta không đáp ứng thì sao?”. Diệp Cẩn nhìn trời.

“Ta sẽ đi tạ tội với Hoàng thượng”. Thảm Thiên Phong nói.

“Đắc tội hẳn không tốt cho ngươi”. Diệp Cẩn đứng dậy về phòng.

“Nhưng ngươi không muốn ta đi”. Thảm Thiên Phong theo vào. “Ta nói rồi, từ nay về sau sẽ không khiến ngươi thất vọng nữa”

Diệp Cẩn im lặng nhìn sàn nhà.

“Ngày mai ta sẽ tìm Hoàng thượng”. Thảm Thiên Phong nói. “Sau đó chúng ta cùng với Lăng nhi đi Nam Hải được không?”

“Người ta đi Nam Hải tìm sư phụ, ta và ngươi đi theo làm gì?”. Diệp Cẩn quay đầu nhìn Thảm Thiên Phong. “Quý Thủ tiền bối cũng không hẳn là muốn gặp ngươi”

“... Ta mang ngươi về Nhật Nguyệt sơn trang nhé?”. Thảm Thiên Phong thử hỏi.

“Nằm mơ đi!”. Diệp Cẩn từ chối dứt khoát.

“Vậy người muốn đi đâu?”. Thẩm Thiên Phong hỏi. “Ta sẽ đi với người”

“Tây Bắc thì sao?”. Diệp Cẩn hỏi.

Thẩm Thiên Phong bắt ngờ. “Người để ta đi ư?”

“Người đi bàn điều kiện với hần”. Diệp Cẩn nói. “Nếu thắng trận, bảo hần cả đời đừng dây dưa với ta nữa”

“Được”. Thẩm Thiên Phong gật đầu.

“Còn cho phép ta có thể đến Ngự được phòng bất cứ lúc nào”. Diệp Cẩn suy nghĩ một chút. “Còn phải đem tất cả các ngọn núi xung quanh Quỳnh Hoa cốc cho ta”

“Muốn được liệu quý hiếm cũng được, muốn núi cũng được, ta đều có thể cho người”. Thẩm Thiên Phong nói. “Cần gì phải qua tay người khác”

“Chiếm tiện nghi không hiểu sao?”. Diệp Cẩn trừng hần. “Có thể lấy không, vì sao phải tốn tiền? Hay người chờ ta liệt kê ra, chỉ cần ba điều kiện là đi đánh giặc, như vậy quá lời cho hần rồi. Lão tử muốn kiếm tất cả vốn trở về!”

Đáy mắt Thẩm Thiên Phong có chút ý cười. “Được, ta chờ người liệt kê”

Vì vậy đêm nay Thẩm Thiên Phong ở trong phòng Diệp Cẩn tới quá nửa đêm, điều mà từ trước đến giờ chưa từng có. Cục Bông ngồi trong ngực ấm vệ, cục kì tưởng nhớ cái ổ vải bông ấm áp phủ kín đá quý của mình.

Hoa Đường đi ngang qua sân.

“Chíp!”. Cục Bông lập tức nhảy xuống!

Hoa Đường: ...

Cục Bông ra sức dùng đôi mắt hạt đậu nhìn nàng – không muốn ngủ nóc nhà!

Hoa Đường: ...

Cục Bông ngoan ngoãn cuộn thành một khối.

Hoa Đường không thể làm gì khác hơn là ôm nó về phòng.

Cục Bông hạnh phúc nheo mắt lại, dùng đầu cọ cọ thứ mềm nhũn.

Sáng hôm sau, Thẩm Thiên Phong một mình đến Chu gia.

“Sớm vậy sao?”. Sở Uyên nói. “Suy tính thế nào?”

“Ta đáp ứng đến Tây Bắc”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nhưng có điều kiện”

“Khó thấy người cũng bàn điều kiện với ta”. Sở Uyên bật cười. “Còn tưởng chỉ có Tần Thiếu Vũ mới làm”

“Cũng không tính là ta”. Thẩm Thiên Phong nói. “Là tiểu Cẩn”

“Hần nhờ người truyền lời cho ta ư?”. Sở Uyên vui vẻ.

“Để ta đi chinh chiến cũng được, trừ phi Hoàng thượng sau này không được tìm hần nữa”. Thẩm Thiên Phong nói. “Đây là nguyên văn”

Sở Uyên nghe vậy thất vọng. “Hần ghét trầm như vậy sao?”

“Cũng không đến nỗi, đại khái là hơi trẻ con”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nếu không cũng không đáp ứng cho ta đi Tây Bắc”. Dù sao trong chuyện này Sở Uyên mới là người được lợi nhiều nhất.

“Người và hần quan hệ rất tốt ư?”. Sở Uyên bắt ngờ.

Thẩm Thiên Phong gật đầu.

“Thôi đi, ta tạm thời đáp ứng điều kiện này”. Sở Uyên nói. “Đợi chiến tranh kết thúc, ta sẽ nói chuyện với hần”

“Không chỉ có một điều kiện này”. Thắm Thiên Phong nói.

“Còn nữa sao?”. Sở Uyên cau mày.

“Còn rất nhiều”. Thắm Thiên Phong lấy trong ngực ra giấy Tuyên Thành, mở thành một đồng lớn, trên đó viết chỉ chút chữ.

Sở Uyên: ...

Thắm Thiên Phong đưa giấy cho hắn. “Tiểu Cẩn viết tới nửa đêm”

Sở Uyên dở khóc dở cười nhận lấy, đặt lên bàn nhìn, vẻ mặt càng ngày càng khó diễn tả. “Muốn Tuyết Liên, Hồng Hoa thì chưa tính, đòi tiền cũng bình thường, tại sao muốn trăm hạ chỉ cho Vương Phát Tài bán bánh chèo ở Quỳnh Hoa trấn phải bỏ thêm nhiều thịt băm, không bỏ hành?”

Thắm Thiên Phong nói. “Vì hắn thích ăn như vậy”

Sở Uyên quả thật không biết dùng tâm trạng gì đối mặt với tờ giấy này.

“Hoàng thượng?”. Thấy Sở Uyên hồi lâu không nói gì, Thắm Thiên Phong không thể làm gì khác hơn ngoài kêu hắn một tiếng.

“Trăm đáp ứng”. Sở Uyên gấp giấy lại cất kỹ. “Người nói cho tiểu Cẩn, sau khi chiến tranh kết thúc, những điều kiện liệt kê ở đây ta sẽ thực hiện cho hắn”

“Đa tạ”. Thắm Thiên Phong cười cười. “Sau khi tiểu Cẩn biết, nhất định rất vui”

“Mấy ngày nữa Đoàn Bạch Nguyệt sẽ về Tây Nam, trăm cũng trở lại kinh thành”. Sở Uyên nói. “Người theo trăm cùng đi”

“Ta có thể đi Tây Bắc trước không?”. Thắm Thiên Phong hỏi.

“Vì sao?”. Sở Uyên cau mày.

Thắm Thiên Phong nói. “Vì tiểu Cẩn muốn đi Tây Bắc với ta”

“Hắn cũng muốn đi ư?”. Sở Uyên giật mình.

Thắm Thiên Phong gật đầu.

“Đao kiếm không có mất, võ công hắn cũng không tốt, chạy ra chiến trường làm gì?”. Sở Uyên bắt mồm.

“Ta sẽ bảo vệ hắn”. Thắm Thiên Phong nói. “Điểm này Hoàng thượng cứ yên tâm”

“Các người...?”. Trong mắt Sở Uyên hơi hoài nghi.

Thắm Thiên Phong cười cười, cũng không trả lời.

“Sao rồi?”. Lúc hắn về, Diệp Cẩn đang mặc quần áo cho Cục Bông trong sân.

“Chíp!”. Tiểu phượng hoàng cực kì hưng phấn, kiêu ngạo xoè cánh khoe tạp dề mới!

“Đều đáp ứng hết rồi”. Thắm Thiên Phong ngồi bên cạnh Diệp Cẩn. “Hoàng thượng nói đợi chiến sự kết thúc, hắn sẽ thực hiện từng điều kiện cho người”

“Có in dấu tay không?”. Diệp Cẩn rất nghiêm túc.

Thắm Thiên Phong bật cười. “Yên tâm đi, Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, đương nhiên không nuốt lời”

“Điều đó chưa chắc!”. Diệp Cẩn giận dữ. “Hồi bé hắn từng lừa lão tử đi trộm lệnh bài!”

“Sau này ta sẽ đòi công bằng cho người”. Thắm Thiên Phong nắm tay hắn. “Mấy ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành đi Tây Bắc, có muốn ra ngoài đi dạo không?”

“Hoàn toàn không”. Diệp Cẩn bình tĩnh rút tay về, bên tai đỏ ửng.

“Vậy ta ở nhà với người”. Thắm Thiên Phong tiện tay cầm chiếc mũ quả dưa lên đội cho Cục Bông.

Tiểu phượng hoàng đẹp không chịu nổi, nhảy tới nhảy lui trên bàn.

Ám vệ ngồi trên nóc nhà thờ dài. Thiếu cung chủ nhà ta quả thật trăm công nghìn việc, vừa phải an ủi Thẩm công tử vừa phải chơi với Diệp cốc chủ.

Thật vĩ đại!

Trong phòng, Tần Thiếu Vũ cũng thu dọn xong hành lí, đang dứt Thẩm Thiên Lăng ăn điểm tâm.

“Có chút không nỡ”. Thẩm Thiên Lăng nuốt xuống một ngụm cháo. “Rất khó được đoàn tụ với Đại ca, Tam ca và Diệp cốc chủ”

“Đợi sau khi giải độc rồi, muốn đoàn tụ bao lâu cũng được”. Tần Thiếu Vũ buông chén xuống.

“Cung chủ”. Hoa Đường ở ngoài cửa gọi.

“Ta ra ngoài một chút”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nói vài câu rồi trở lại ngay”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nhìn theo hần ra khỏi phòng.

“Chờng nào thì khởi hành?”. Hoa Đường hỏi.

“Là bọn ta khởi hành”. Tần Thiếu Vũ nói. “Người ở lại đây”

Hoa Đường hơi bất ngờ.

“Lúc trước gọi người về là vì muốn hỏi tình huống của tiểu Ngũ đến tột cùng ra sao rồi, ngoài ra còn vài việc muốn người làm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hôm nay Truy Ảnh cung đã thoát thân khỏi chuyện này, người cũng nên quay về với tiểu Ngũ”

“Ừ”. Hoa Đường gật đầu. “Cung chủ đi đường cẩn thận:

“Lăng nhi xảy ra chuyện bất ngờ, tạm thời ta không mang tiểu Ngũ từ chỗ Đoạn Bạch Nguyệt về được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cũng không thể đem người đi, như vậy không công bằng với tiểu Ngũ”

“Cung chủ quá lời”. Hoa Đường cười cười. “Chuyện giữa huynh đệ bọn họ, cũng không có lý do gì cung chủ phải nhúng tay”

“Thời gian này xem như nghỉ ngơi đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau khi trở về từ Nam Hải, ta đương nhiên sẽ khiến hần quay lại Truy Ảnh cung”

“Tiểu Ngũ cũng không trách cung chủ”. Hoa Đường nói. “Huống hồ lần này nếu không vì cứu hần, cung chủ cũng không đến Tây Nam, Thẩm công tử cũng không bị đánh lén”

“Làm giúp ta một chuyện”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bảo Đoạn Bạch Nguyệt đòi Đỗ Tranh từ chỗ Lý Thiết Thủ”

“Vì sao?”. Hoa Đường bất ngờ.

“Đã đáp ứng Tạ Văn Hàn, đương nhiên phải làm được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bảo Đoạn Bạch Nguyệt mang Đỗ Tranh đi Đại Lý, ta sẽ để Tạ Văn Hàn và Tiền Tam đến đó tìm nàng”

“Vâng”. Hoa Đường nhận lệnh.

“Vắt vả cho người rồi”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai nàng. “Đợi sau này giải quyết hết mọi chuyện rồi, ta nhất định gả người ra ngoài một cách hoành tráng. Nếu tiểu Ngũ dám ăn hiếp người, ta và các huynh đệ sẽ cùng nhau đánh hần”

Hoa Đường mỉm cười. “Được, lời này ta sẽ nhớ kĩ”

Ám vệ đồng loạt thở dài. Tiểu Ngũ sao có thể ăn hiếp Tả hộ pháp chứ! Số phận của tiểu Ngũ chính là bị Tả hộ pháp treo lên cây mà đánh...

Cung chủ thế mà cũng không biết!

Sao khi căn dặn xong, Tần Thiếu Vũ trở vào phòng thì thấy Thẩm Thiên Lăng đang ngồi trên giường, đôi mắt long lanh nhìn hần.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường, vươn tay nhéo mũi hần.

“Tình hình loạn như vậy, ta còn tưởng ngươi không để ý đến Tạ Văn Hàn và Đỗ Tranh nữa”. Thẩm Thiên Lăng nói.

“Thật ra chủ yếu là Tạ Văn Hàn”. Tần Thiệu Vũ nhanh chóng rũ sạch quan hệ. “Ta cơ bản không nhớ tới Đỗ Tranh!”

Thẩm Thiên Lăng bật cười, ôm cổ hân hân một cái. “Ta thích ngươi như vậy”

“Thích chuyện ta trừ ngươi ra không thích những người khác ư?”. Tần Thiệu Vũ cụng trán hân, trong mắt mang ý cười.

“Thích ngươi bình thường nhìn bất cần đời, dường như chẳng để thứ gì vào mắt, nhưng vẫn làm những chuyện nên làm”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Là một đại hiệp tốt”

“Ai muốn làm đại hiệp chứ!”. Tần Thiệu Vũ ôm chặt Thẩm Thiên Lăng. “Ta chỉ mong Lăng nhi mau khỏe, sau đó làm lưu manh!”

Thẩm Thiên Lăng cọ cọ bên cổ hân, cực kì yên tâm.

“Chíp!”. Cục Bông từ ngoài cửa chạy vào, trên lông vũ sắc sỡ nào là gấm vóc nào là trân châu, cực kì giàu có!

Thẩm Thiên Lăng cười ra tiếng. “Diệp đại ca thật không rời xa nó”

Tiểu phượng hoàng xoè cánh xoay hai vòng, khoe quần áo mới.

“Có thể vào không?”. Diệp Cẩn tựa ở cửa.

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

“Cất kĩ thuốc này”. Diệp Cẩn cầm một gói nhỏ trong tay. “Công dụng cụ thể ta đã viết trên giấy, trên đường sẽ cần dùng”

“Đa tạ”. Tần Thiệu Vũ nhận lấy. “Ngươi và Thiên Phong cũng cẩn thận”

“Ừ”. Diệp Cẩn cười cười, ngồi dưới đất vuốt ve tiểu phượng hoàng, trong lòng hơi chua xót.

Cục Bông ngẩng đầu, đôi mắt hạt đậu cực kì MOE!

“Ngươi cũng phải bảo trọng đó!”. Diệp Cẩn ôm nó vuốt ve. “Đội chiến tranh kết thúc rồi, ta sẽ vào cung cướp đoạt được liệu quý cho ngươi, nhất định khiến ngươi lớn thành phượng hoàng vĩ đại nhất!”

Cục Bông cọ cọ vào lòng bàn tay Diệp Cẩn, cực kì ngoan ngoãn.

“Hay là ngươi và đại ca mang nó đi Tây Bắc đi”. Thẩm Thiên Lăng chần chừ nói. “Mấy ngày nay đều là người chăm sóc nó”. Tuy không nở, nhưng dù sao với tình trạng của mình cũng không thể chăm sóc tốt cho nó.

“Không cần”. Diệp Cẩn lưu luyến nhìn tiểu phượng hoàng. “Ta ôm nó một chút nữa là được, chiến sự Tây Bắc rất loạn, người bệnh cũng đông. Nó đi theo ngươi còn có ám vệ chăm sóc”

“Cũng được”. Thẩm Thiên Lăng cười cười với Diệp Cẩn. “Không sao đâu, sau này ta sẽ mang nó tới tìm ngươi!”

“Ừ”. Diệp Cẩn gật đầu, dùng ngón tay đâm đâm bụng nó.

Cục Bông thoải mái cuộn thành một khối, lười biếng ngáp.

Cực kì vô tư!

Xế chiều, Tần Thiệu Vũ dẫn Thẩm Thiên Lăng khởi hành đi Nam Hải.

Ba ngày sau, Sở Uyên cũng cùng Thẩm Thiên Phạm một trong tối một ngoài sáng vòng về kinh thành, chuẩn bị cho chiến dịch Tây Bắc sắp tới.

Đoạn Bạch Nguyệt dẫn người về vương phủ Tây Nam, trước khi đi làm theo ý Tần Thiệu Vũ mà hỏi Đỗ Tranh từ chỗ Lý Thiết Thủ. Tiểu Ngưu và Hoa Đường cũng theo hân.

Tạ Văn Hàn và Tiễn Tam sau khi cảm ơn rồi rít thì vui vẻ đến Đại Lý ở Vân Nam.

Diệp Cẩn và Thắm Thiên Phong cũng âm thầm khởi hành, suốt đêm chạy tới thành trì quan trọng ở Tây Bắc.

“Sao ta không có ngựa?”. Diệp Cẩn giận dữ.

“Lục Thông Ngọc trăm năm khó gặp, ngoại trừ Đạp Tuyết Bạch thì trên đời khó có thể tìm được con ngựa nào chạy song song được với nó”. Thắm Thiên Phong ôm Diệp Cẩn phóng lên ngựa. “Ngồi yên”

“Không!”. Diệp Cẩn ngạo kiều giãy dụa. “Thả lão tử xuống cỏi lừa!”

Lục Thông Ngọc ngửa đầu hí vang một tiếng, chạy về phía ánh trăng.

Gió thổi qua khe núi, dọc đường mùi hoa thơm ngát.

Tốt đẹp không gì sánh được!

144. Chương 142: Thuận Lợi Đến Nam Hải

Vì hàn độc của Thắm Thiên Lăng đã phát tác nghiêm trọng nên Tần Thiệu Vũ sẽ không để hấn cười ngựa, mà chuẩn bị một cỗ xe ngựa rộng rãi và thoải mái, không chỉ có ghế mềm mà bên cạnh còn có ổ nhỏ ấm áp chuẩn bị cho Cục Bông!

Thắm tiểu thụ cảm thán. “Cuối cùng cũng có bộ dạng của người làm cha rồi”. Còn nhớ bỏ trân châu vào giường con trai!

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ nắm tay hấn cười khê. “Không còn cách nào khác, ai bảo nó do người mang thai mười tháng mới sinh ra”

Thắm Thiên Lăng đẩy hấn ra, tự chui vào trong chăn.

Cục Bông vốn định tìm Thắm Thiên Lăng chơi, lúc này thấy hấn mệt mỏi thì vô cùng ngoan ngoãn chạy ra khỏi xe ngựa, đậu trên vai ẩm vệ, ánh mắt cực kì oai phong!

Cho dù vẫn còn lông tơ, nhưng cũng rất oai phong!

Đúng thế!

“Tay người lạnh quá”. Tần Thiệu Vũ đắp chăn cho Thắm Thiên Lăng. “Còn thấy lạnh không?”

“Không”. Thắm Thiên Lăng nhìn hấn. “Ta không sao, người đừng lo”

“Ta biết người không sao”. Tần Thiệu Vũ cúi đầu hôn nhẹ hấn. “Ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tới Nam Hải, người chỉ cần ngủ trong xe, không cần nghĩ ngợi điều gì khác”

Thắm Thiên Lăng gật đầu, nghiêng người ôm chần.

Tần Thiệu Vũ ngồi bên giường, thay hấn cảm một chút gió lạnh.

Xe ngựa làm bằng gỗ thượng hạng, ngoại trừ chạm trổ tinh xảo, bên trong còn có mùi hương tự nhiên, người rất thoải mái.

Mặc dù không có xe thể thao nhưng cái này cũng không khác gì. Dù gì cũng không có mùi xăng, còn có thể ngủ, thật không thể cao cấp hơn nữa.

Phía sau còn có một con ngựa quý, cực kì sang trọng!

Thắm tiểu thụ miên man suy nghĩ, cười hắc hắc thành tiếng.

“Nghĩ gì thế?”. Tần Thiệu Vũ néo mặt hấn.

Thắm Thiên Lăng ngậm miệng lắc đầu, giả bộ ngủ vui.

Tần Thiệu Vũ cúi người ôm hấn. “Thời điểm này mới là ngoan nhất”

“Hả?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu mở một con mắt.

“Nếu người khác trúng hàn độc nhất định sẽ than thở sống không bằng chết, đâu có ai như ngươi”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn. “Ăn được ngủ được, còn hay cười khúc khích, người không biết còn tưởng ngươi nhặt được tiền”

“Than thở cũng không ích gì”. Thẩm Thiên Lăng bĩu môi. Khóc cũng không thể khoẻ lại, chỉ bằng vui vẻ một chút.

Sẽ tràn đầy lạc quan về cuộc sống!

“Ta thích ngươi ngày nào cũng vui vẻ”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu, triền miên hôn hắn.

“Chừng nào chúng ta có thể đến Nam Hải?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Chắc một tháng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hơn nữa còn phải đi thuyền, tổng cộng chắc khoảng 40 - 50 ngày”

“Lâu vậy sao?”. Trong lòng Thẩm Thiên Lăng khổ sở, vậy mình chẳng phải còn tiếp tục chịu trận ư?

“Không còn cách nào khác”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn. “Thân thể ngươi không khoẻ, đi suốt đêm sẽ chịu không nổi”

“Suốt 50 ngày”. Thẩm tiểu thụ nghiêm túc vươn một bàn tay ra với hắn. “Ta nghĩ dựa theo kinh nghiệm đi đường của chúng ta, nhất định không thể bình yên vượt qua thời gian dài như vậy, mà lại phát sinh những chuyện kì quái”. Vậy biết chừng nào mình mới giải độc được?!

Chỉ nghĩ thôi là muốn khóc rồi.

“Không đâu”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lần này dù trời sập ta cũng dẫn ngươi đi Nam Hải trước”. Lúc trước vì Thẩm Thiên Lăng chưa phát độc, nghĩ rằng cách mùa đông còn khá lâu cho nên mới còn tâm trạng làm chuyện khác. Bây giờ Thẩm Thiên Lăng bị người đả thương, hàn độc trong cơ thể đã đến cực hạn, đau đớn như bị bóng đè, ăn không ngon ngủ không yên, sao Tần Thiếu Vũ còn có hơi sức đi lo chuyện khác.

Mà sự thật chứng minh lần này Tần cung chủ nói được làm được. Hơn một tháng sau, đoàn người thuận lợi tới bến Nam Hải, thật chẳng dễ dàng gì.

Sau khi sắp xếp xong quán trọ, Thẩm Thiên Lăng tựa vào lan can nhìn biển rộng mênh mông, không khí ẩm ướt xen lẫn mùi biển, phong cảnh khác hẳn đất liền.

“Quay vào phòng đi”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn từ phía sau. “Gió thổi thì lại sinh bệnh, mấy ngày nay vất vả lắm mới đỡ hơn”

“Ta không sao”. Thẩm Thiên Lăng lưu luyến. Đây là căn phòng sát biển mà người ta hay nói, ở xã hội hiện đại thì một đêm tốn tới 3800!

Cực kì đắt tiền!

“Ngủ một giấc đi”. Tần Thiếu Vũ mạnh mẽ ôm hắn về phòng ngủ. “Tối nay chúng ta phải ra biển, hiện tại nên tranh thủ ngủ một giấc”

“Tối nay?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối. “Sao gấp vậy?”. Dù sao cũng qua 30 ngày rồi, cần gì phải gấp một đêm nay.

“Đêm dài lắm mộng”. Tần Thiếu Vũ néo mũi hắn. “Chúng ta không thể gặp rắc rối nữa”

Thẩm Thiên Lăng bật cười. “Thực ra dọc đường vẫn có nhiều rắc rối”

Ví dụ như có nhà giàu trong thành ném tú cầu, vừa vặn đập trúng Tần cung chủ. Lại nói có hai môn phái giang hồ kết oán muốn luận võ, đuổi theo nhờ Tần Thiếu Vũ làm nhân chứng. Lại nói có sơn tặc không có mắt, bị mặt muốn cướp Truy Ảnh cung... Nếu là trước kia, đừng nói trẻ nửa tháng, trẻ ba năm cũng có khả năng. Nhưng lần này tình huống cấp bách, cho nên thủ đoạn giải quyết vấn đề của Tần Thiếu Vũ cũng thô bạo hơn nhiều. Ví dụ như không những không cười tiểu thư ném tú cầu mà còn đòi phú hộ bồi thường tiền, lí do là “mùi hương tú cầu khiến phu nhân ta khó chịu”. Phú hộ lúc đầu còn lảng nhảng, sau khi bị ám vệ

đánh một trận thì khóc trở về phủ, cảm thán con rể tốt thật khó tìm, Tần cung chủ hoàn toàn không hiền lành như lời đồn mà rất hung tàn!

“Cho nên chúng ta phải mau rời đi”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hần. “Lúc này những hòn đảo nhỏ ở Nam Hải đều nở đầy hoa Nhiễm Sương, phong cảnh rất đẹp”

“Người nói xem liệu Quỷ Thủ tiền bối có thích ta không?”. Thẩm Thiên Lăng hơi khấn trương.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trừ khi hần bị mù”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, sao ngươi có thể nói sự phụ mình như vậy?

Cục kì bất hiểu!

“Chíp!”. Cục Bông đẩy cửa chạy vào, há mồm muốn uống nước - nó vừa được đứt ăn cá khô nên hơi khát.

“Người xem, người còn sinh con trai cho ta”. Tần Thiếu Vũ ôm Cục Bông lên. “Hần có lý do gì mà không thích?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Cục Bông giơ chân đá Tần Thiếu Vũ, đôi mắt hạt đậu hơi sốt ruột - mau thả ta đi uống nước!

Lúc này không cần chơi cù lét được không, quả thật sốt ruột!

“Cung chủ”. Âm vệ tiến đến bẩm báo. “Đã kiểm tra thuyền xong, lúc nào cũng có thể xuất phát”

“Bảo mọi người nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa sẽ xuất phát”. Tần Thiếu Vũ hạ lệnh.

“Vâng”. Âm vệ xoay người rời đi.

Thẩm Thiên Lăng vừa cho Cục Bông uống nước vừa hỏi. “Lỡ say tàu thì sao?”

“Say tàu?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Cũng không phải không có khả năng, trước giờ ta chưa đi thuyền lần nào”. Thẩm Thiên Lăng thành thật nói. Kiếp trước từng đi du thuyền rồi, nhưng lúc đó khoa học kĩ thuật tiến bộ, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với lúc này!

Tần Thiếu Vũ suy nghĩ một chút. “Vậy chúng ta sẽ xx”

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt trầm mặc nhìn hần. Thiếu hiệp ngươi nghiêm túc ư?

“Nói chung cũng chỉ lắc qua lắc lại vậy thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Với lại mỗi lần xx xong người đều ngủ như heo”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Vậy được không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hoàn toàn không được, cơ bản chẳng có điểm nào được cả! Thẩm Thiên Lăng vươn tay. “Người nói nhanh nhất cũng phải mười ngày!”

“Mười ngày thì sao?”. Tần Thiếu Vũ nắm lấy đầu ngón tay hần. “Làm suốt ngày suốt đêm cũng không thành vấn đề”

Thẩm tiểu thụ lặng lẽ buông xuống hi vọng khiến cho nam nhân của hần hiểu.

Bởi vì độ dày da mặt cơ bản không cùng cấp bậc!

Buổi tối, mọi người trong Truy Ảnh cung rời khỏi quán trọ, lên thuyền rời bến.

“Chóng mặt không?” Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười. “Thuyền còn chưa đi”

“Đây là vị trí tốt nhất, không có nhiều xóc nảy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mấy ngày nay cũng không có gió to, cho nên cứ yên tâm”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài.

Bốn bề tối đen, chỉ có thể nhìn thấy ngọn đèn le lói ở các con thuyền gần đó, yên tĩnh và bình thản.

“Chíp!”. Móng vuốt Cục Bông bị cột một sợi dây màu bạc, đầu dây bên kia cột vào cửa sổ. Tuy dây khá dài nhưng dù sao vẫn hạn chế tự do, cơ bản không thể tung tăng chạy nhảy khắp nơi như lúc trước!

Đối với tiểu phượng hoàng hoạt bát hiểu động mà nói, quả thật không thể tàn nhẫn hơn nữa!

Vì vậy Cục Bông đang nghiêm túc đưa móng về phía hai người.

Nhưng lần này Thẩm Thiên Lăng không có ý định thoả hiệp - trên biển không giống với đất liền, nó lại quá nhỏ không biết bay, lỡ rơi xuống biển thì biết làm sao bây giờ!

“Con trai hình như đang giận”. Tần Thiếu Vũ vươn tay đâm đâm bụng nó.

Cục Bông cầm giận cuộn thành một khối, không cho sờ!

Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút, thắt một cái nơ con bướm ở đầu dây.

Cục Bông cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó lãnh khốc ngẩng đầu lên.

Vì vậy Thẩm Thiên Lăng lại xâu thêm mấy hạt châu nhỏ vào, lấp lánh dưới ánh đèn rất đẹp mắt.

Cục Bông giờ móng đã đá, ánh mắt hơi thả lỏng.

“Ngoan”. Thẩm Thiên Lăng lấy Tử Phượng Huyết trong bao quần áo ra, đặt vào ổ của nó.

Cục Bông rất cuộc vui lên, sau khi ngửa đầu kêu chíp chíp hai tiếng thì bắt đầu sung sướng đá qua đá lại.

“Trên đời này e rằng chỉ có người mới không xem linh thạch ra gì”. Tần Thiếu Vũ bật cười.

“Chỉ là viên đá mà thôi”. Thẩm Thiên Lăng ngồi trên bàn chơi với con trai. Một khi đã quyết định không trở về nữa, mấy thứ này đối với mình cũng không còn nhiều ý nghĩa.

Neo sắt bị nhổ lên, con thuyền chậm rãi rời bến, lướt sóng hướng về phía xa xa.

Lúc đầu cũng còn đỡ, qua hai canh giờ, mặt Thẩm Thiên Lăng bắt đầu trắng bệch, ngồi trên giường không nói được câu nào.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Không sao, không phải hàn độc”. Thẩm Thiên Lăng khoát tay. “Hơi chóng mặt”

Thế mà say tàu thật... Tần Thiếu Vũ xuống giường rót chén nước cho hắn. “Uống chút nha?”

“Đừng”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Sẽ ới”

Mới bắt đầu hành trình đã vậy, mười ngày sau biết phải làm thế nào? Tần Thiếu Vũ thảm thở dài, ôm Thẩm Thiên Lăng vào lòng, cúi đầu hôn xuống.

“Làm gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng vô lực.

“XX”. Tần Thiếu Vũ để hắn nằm xuống.

Thẩm Thiên Lăng trợn mắt. “Bây giờ ư?”

“Lẽ nào còn phải lựa lúc?”. Tần Thiếu Vũ vươn tay cởi áo hắn ra.

“Đừng quậy!”. Thẩm Thiên Lăng cầm giận, lúc trước còn tưởng hắn nói giỡn, thế mà nói làm là làm.

“Ai nói ta đang quậy?”. Thẩm Thiên Lăng đê lên người hắn.

“Ta là bệnh nhân!”. Thẩm Thiên Lăng giãy dụa mà nhún mạnh.

“Ta là đại phu”. Tần Thiếu Vũ vô liêm sỉ, kéo quần hắn xuống.

Thẩm Thiên Lăng hầu như muốn khóc.

Đại phu muội người! Làm một người cổ đại, chơi trò bác sĩ khám bệnh thật sự thích hợp ư?

Hơn nữa con trai còn đang ngủ bên cạnh, sao có thể nói xx liền xx?

Quả thật không nhìn được nữa!

145. Chương 143: Tra Tấn Nho Nhỏ

Con thuyền hơi lắc lư theo sóng biển, Cục Bông nằm trong ổ ngủ rất say sưa, ngay cả mắt cũng há ra, nhìn cực kì ngây ngô.

Mà trên giường, Thẩm Thiên Lăng đang vượt qua khó khăn gian khổ, đấu tranh bảo vệ chủ quyền hoa cúc với nam nhân của hắn!

Cảnh này rất thâm thúy, quả thật khiến người ta không nhìn được bật khóc!

“Còn học được căn người ư?”. Nhìn dấu răng trên mu bàn tay, Tần Thiệu Vũ bị chọc cười.

Đương nhiên, con thỏ nóng nảy cũng có thể cắn người, Thẩm tiểu thụ lằm bằm, nỗ lực đoạt lại quần của mình!

Một giây sau, hắn đã bị đè xuống giường.

“Đừng làm ở đây!”. Thẩm Thiên Lăng cất lực kháng nghị.

“Ta cũng không muốn làm ở đây”. Tần Thiệu Vũ rất nghiêm túc.

Thẩm tiểu thụ căm giận. “Vậy người cởi quần ta làm gì?”

“Không thể không ở đây được”. Tần Thiệu Vũ tiếc nuối thở dài. “Bên ngoài có người, ta không muốn người bị người khác nhìn”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ai ai ai ai nói muốn làm bên ngoài chứ? Làm một đại hiệp người không thể có suy nghĩ bình thường một chút sao? Đừng tùy tiện làm ra vẻ mặt “Ta rất muốn mang người xx ngoài trời, thế nhưng bên ngoài có người nên không đi được, thật đáng tiếc” chứ! Làm ngoài trời rất nặng khẩu vị, đương nhiên không thể!

“Cho nên chúng ta phải làm ở đây”. Tần Thiệu Vũ cởi sạch Thẩm Thiên Lăng ra.

“Sẽ lạnh!”. Thẩm Thiên Lăng đá hắn.

“Ta có chừng mực”. Tần Thiệu Vũ cúi đầu hôn nhẹ hắn.

Người thì có chừng mực gì? Lúc người xx sẽ thiếu chừng mực nhất biết không! Thẩm Thiên Lăng vươn tay cướp chăn, dù không có quần áo cũng phải bảo vệ “tiểu Lăng”!

Cực kì có nguyên tắc!

Tần Thiệu Vũ đè lên người Thẩm Thiên Lăng, cúi đầu hôn lên xương quai xanh của hắn.

“Nhột!”. Thẩm Thiên Lăng cố gắng tránh thoát, nhưng thất bại đầy xấu hổ!

Không những thất bại, mà “tiểu Lăng” còn bị nắm lấy!

“Có cảm giác ư?”. Tần Thiệu Vũ kề vào tai hắn cười nhẹ.

Vô nghĩa, ta cũng không phải thái giám! Thẩm tiểu thụ lằm bằm.

Tần Thiệu Vũ hôn sâu lên mặt hắn một cái, sau đó nghiêng người chen vào giữa hai đùi hắn.

Hô hấp Thẩm Thiên Lăng dồn dập, giơ cờ trắng đầu hàng, hai tay nắm chặt đệm, đáy mắt cũng dâng lên một tầng hơi nước.

Nhưng vào lúc này hắn vẫn kiên trì không rên rỉ ra tiếng, vì con trai đang ở bên cạnh!

Một phụ huynh cực kì hợp lệ!

Một tia tê dại truyền tới từ bộ phận nhạy cảm nhất, chong chóng thành biển, hầu như cắn nuốt toàn thân Thẩm Thiên Lăng. Mà vào thời điểm mấu chốt này, Tần Thiệu Vũ đột nhiên nhả “tiểu Lăng” ra, hôn hôn cắn cắn lên bụng hắn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, người chẳng lẽ không cảm thấy rằng có một số việc vẫn chưa làm xong ư?

Thế nhưng Tần Thiệu Vũ hoàn toàn không để ý đến đôi mắt bối rối, nghi hoặc, khát vọng của hắn, tiếp tục tạo ra một dấu hôn trên bụng hắn, sở thích cực kì biến thái!

Vì vậy Thẩm Thiên Lăng và “tiểu Lăng” cùng nhau liêu xiêu theo gió, uất ức vô cùng!

“... Ừm”. Thẩm Thiên Lăng giật giật cơ thể.

Tần Thiệu Vũ tiếp tục chơi với bụng hắn.

Sao có thể phục vụ kém như vậy chứ! Trong lòng Thẩm tiểu thụ đầy đau thương, nếu là ở lâu xanh ta nhất định sẽ không trả tiền, còn khiếu nại với tú bà!

“Tiểu Lăng” cô đơn lạnh lẽo, mà người nào đó vẫn đang cắn cắn cái bụng. Cuộc đời u ám hoàn toàn không thấy ánh bình minh, Thẩm Thiên Lăng tự mò tay xuống, định tự lực cánh sinh giải quyết vấn đề!

Nhưng một khắc sau, tay hắn đã bị nắm chặt!

“Người cố ý!”. Thẩm tiểu thụ đá Tần Thiệu Vũ.

“Ai nói?”. Đáy mắt Tần Thiệu Vũ mang ý cười, ôm Thẩm Thiên Lăng vào lòng.

“Vậy buông tay ra!”. Thẩm Thiên Lăng kháng nghị.

“Nói mấy câu êm tai, ta sẽ buông người ra”. Tần Thiệu Vũ kề vào tai hắn nói nhỏ.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Quả thật không thể biến thái hơn được nữa!

“Nói đi”. Tần Thiệu Vũ cọ cọ “tiểu Lăng”.

Giá trị vũ lực không cùng cấp bậc, Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài chịu nhục mà khen ngợi. “Thiếu hiệp, người thật anh tuấn”

“Những lời này từng nói rồi, không tính”. Tần cung chủ rất khó chơi!

Thẩm Thiên Lăng không biết xấu hổ mà hỏi. “Đổi thành lãnh khốc được không?”

Tần Thiệu Vũ lắc đầu, tiếp tục nắm lấy tay hắn không buông.

“Ngọc thụ lâm phong, hành hiệp trượng nghĩa, phong lưu phóng khoáng, võ công cao cường”. Thẩm Thiên Lăng vờ vét một đồng tính từ, suy nghĩ một chút lại thêm vào. “Quốc sắc thiên hương”

Tần Thiệu Vũ tiếp tục gãi gãi bụng hắn.

Thẩm Thiên Lăng vừa muốn khóc vừa muốn cười, không thể làm gì khác hơn ngoài rưng rưng nói. “Thiếu hiệp người thật ‘lớn’!”

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng. “Câu này ta thích”

“Xem người kia!”. Thẩm Thiên Lăng vô cùng đau khổ, người có thể bỏ đi những sở thích hạ cấp được không?

“Ừ, ta vậy đó”. Tần Thiệu Vũ cởi đồ của chính mình, đường cong cơ thể dưới ánh đèn cực kì đẹp đẽ.

Thẩm Thiên Lăng vươn tay vuốt ve, vừa hâm mộ vừa đổ kị.

“Đứng nhé?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

WTF dừng! Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng nằm sấp xuống giường, còn ôm lấy gối!

Tần Thiếu Vũ rất hài lòng, mỗi lần nói đứng thì sẽ chủ động nằm sấp xuống, quả thật không thể ngoan hơn được nữa.

Hết thấy đều ngọt ngào mà chậm rãi, Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi, cực kì phối hợp nâng eo lên.

Sau khi Cục Bông tỉnh ngủ thì lười biếng ngáp một cái, bò ra khỏi ổ định uống nước, kết quả vừa quay đầu thì thấy cận cảnh, vì vậy lập tức bị kinh ngạc!

Mình chỉ ngủ một chút thôi, sao hai người lại ôm nhau rồi?

Thật chẳng khiến người ta yên tâm chút nào!

Để kháng nghị, Cục Bông đá móng một chút.

Nhưng rõ ràng không có hiệu quả.

Cho nên nó lắc lư nhảy ra khỏi ổ.

“Ừm...”. Thẩm Thiên Lăng hơi cau mày, đón nhận xâm chiếm dịu dàng từ phía sau.

Tần Thiếu Vũ vươn tay vén mái tóc đen của Thẩm Thiên Lăng sang một bên, cúi người hôn lên tấm lưng mảnh mai trắng nõn của hắn, muốn khiến hắn thoải mái hơn một chút.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi trước mặt Thẩm Thiên Lăng, dùng đôi mắt hạt đậu nghiêm túc nhìn hắn.

Thẩm Thiên Lăng ý thức hỗn loạn, hoàn toàn không để ý tới con hắn mà cắn cắn môi dưới rất mê người!

Cục Bông vô cùng đau đớn, gờ móng vuốt đá hắn một chút.

Thẩm Thiên Lăng buồn bực mở mắt, kết quả thấy con trai đang ngồi trước mũi, vì vậy kinh ngạc suýt chút nữa bật dậy.

“Lúc này đừng lộn xộn”. Tần Thiếu Vũ dè lưng hắn xuống.

“Ta cũng không muốn lộn xộn”. Thẩm Thiên Lăng muốn khóc. “Nhưng con trai người chạy ra ngoài!”

Tần Thiếu Vũ cau mày nắm tiểu phượng hoàng lên, tiện tay mở cửa sổ ra.

“Chíp!”. Cục Bông bị giơ lên giữa trời, rất khẩn trương, vì vậy ra sức MOE, hai móng vuốt vắt vào nhau.

“Đừng ném ra ngoài!”. Thẩm Thiên Lăng cũng kháng nghị. “Sẽ rơi xuống biển!”

Tần Thiếu Vũ bỏ con trai vào ổ.

Cục Bông thở phào một hơi, ngoan ngoãn vùi vào chăn mà Diệp Cẩn may cho, giấu kín chính mình.

Thế giới người lớn thật nguy hiểm!

“Thiếu hiệp, người thật giàu tình thương của cha”. Thẩm Thiên Lăng nhân cơ hội tán thưởng.

Tần Thiếu Vũ nắm lấy eo hắn, đâm mạnh một chút.

Thẩm Thiên Lăng khóc ròng. “Ta rõ ràng đang khen người”. Biết nghe không?

“Ta biết”. Tần Thiếu Vũ không nhanh không chậm vận động. “Cho nên mới thưởng cho người”

Thẩm Thiên Lăng ghen ngoài, phần thưởng này ta không muốn chút nào!

Cực kì đau!

Ngoài cửa sổ gió thổi từng trận, áo vệ nằm trên boong tàu ngắm sao, thuận tiện cảm thán chẳng nghe được gì quả thật tàn nhẫn. Không biết cung chủ và Thẩm công tử hiện đang làm gì nữa.

Hơn nữa tối thiểu cũng để Thiếu cung chủ ra khỏi phòng chứ, chúng ta cực kì muốn bắt cá cho nó!

Cái gọi là một ngày không gấp như cách ba mùa thu!

Thật nhớ!

Một đêm trôi qua rất nhanh, sáng hôm sau, Thắm Thiên Lăng lưng đau eo đau nằm trên giường, vừa cảm tức nhìn Tần Thiếu Vũ vừa ăn cháo.

Cục Bông ngồi trên bàn ăn cá, cũng dùng ánh mắt tức giận nhìn cha nó!

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Quả thật giống mẹ con”

“Người thật quá đáng!”. Thắm Thiên Lăng kháng nghị. “Lần sau không được làm lâu như vậy nữa!”

“Không còn cách nào khác”. Giọng Tần Thiếu Vũ hơi kiêu ngạo.

Thắm Thiên Lăng hết nói nổi nhìn hấn. Về mặt “lão tử rất dũng mãnh” này thật khiến người ta không chịu nổi!

“Ít nhất đã đạt được mục đích”. Tần Thiếu Vũ dứt hấn ăn rau.

“Người còn dám nói mục đích!”. Không nghe thì thôi, nghe được lại càng tức giận! Lửa giận của Thắm Thiên Lăng cháy bùng bùng. “Ăn hiếp lão tử đến khóc, chuyện này không thể dễ tiện hơn được nữa, cực kì biến thái!”. Trong đầu không nhin được có một đàn Grass Mud Horse chạy như điên qua!

“Ai nói mục đích của ta là ăn hiếp người đến khóc?”. Tần Thiếu Vũ nén cười.

Vì vậy Thắm tiểu thụ trong nháy mắt bộc phát. “Ép ta gọi người là tướng công, loại mục đích này có thể cao thượng hơn được nữa không? Tối qua ta cơ bản không hề gọi, hoàn toàn là ảo giác của người!”. Không biết xấu hổ mà nói!

Tần Thiếu Vũ cười càng dữ dội hơn.

“Cười nữa sẽ ly hôn”. Về mặt Thắm Thiên Lăng rất oán hận.

“Suy nghĩ nhiều rồi”. Tần Thiếu Vũ nắm lấy ngón tay hấn. “Mục đích là để người không say tàu, liên quan gì đến ăn hiếp cho khóc hay kêu tướng công?”

Thắm Thiên Lăng: ...

...

...

Thế mà đã quên chuyện này! Quả thật không nên xx quá nhiều, sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh!

Vì vậy Thắm tiểu thụ bình tĩnh mà nhanh trí đổi đề tài. “Ta muốn ngắm biển một chút”

“Được”. Tần Thiếu Vũ không chọc hấn nữa, tiến tới hôn một cái.

Tuy phương pháp hơi kì quái, quá trình cũng khó có thể nhìn nhận, nhưng sau khi xx xong, Thắm Thiên Lăng quả thật không say tàu nữa. Lần này bản thân hấn cũng không hiểu nổi, sau khi suy nghĩ bảy tám ngày sau mới đưa ra kết luận, đại khái là sợ bị ai đó kiểm soát xx cho nên mới không bị say tàu.

Sợ đến mức không dám bệnh, nghe vào quả thật bị kịch!

Thắm tiểu thụ thở dài thật sâu.

Ta thật đáng thương.

“Hai ba ngày nữa là sẽ tới”. Tối hôm đó hai người đứng trên boong tàu ngắm sao, Tần Thiếu Vũ ôm Thắm Thiên Lăng từ phía sau. “Lăng nhi của ta sắp khoẻ lại rồi”

“Ta hơi khản trương”. Thắm Thiên Lăng thành thật nói.

“Khản trương cái gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Gặp phụ huynh - chuyện này luôn đáng để khản trương! Sư phụ cũng giống như cha rồi! Thắm Thiên Lăng lo lắng.

“Heo”. Tần Thiệu Vũ nâng cằm hắn lên, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn. “Không được nghĩ lung tung”
“Chíp!”. Vì Cục Bông không thể chạy loạn nên đành ngồi trên cửa sổ kháng nghị - các người mau về đi!
Một mình ở trong phòng rất buồn.
Tần Thiệu Vũ ôm eo Thẩm Thiên Lăng, tiếp tục dịu dàng hôn môi.
Bầu trời đầy sao lấp lánh, nhìn rất tĩnh lặng.
Nhưng hết lần này tới lần khác lại có người không để yên!
“Cung chủ!”. Âm vệ ở chỗ cao hô lên. “Phía trước hình như có hải tặc!”

146. Chương 144: Hải Tặc Không Dễ Làm

“Hải tặc ư?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy hơi sửng sốt, lập tức theo phản xạ có điều kiện mà nhớ tới thuyền trưởng Jack!
Vì vậy hắn thật lòng hỏi. “Nơi này có phải gọi là Caribbean không?”
Nếu sau khi xuyên việt mà còn có thể gặp Johnny Deep thì thật thích!
Nhưng Tần Thiệu Vũ nhanh chóng phá vỡ ảo mộng của hắn. “Nơi đây gọi là Hắc phong mang”
Thẩm Thiên Lăng thở dài, sao không gọi là Hắc trăn châu? Chẳng có khí phách chút nào!
“Nhưng người có thể tùy tiện đổi tên”. Tần Thiệu Vũ nói. “Người muốn nó tên gì, sau này nó sẽ lấy tên đó”
Thẩm Thiên Lăng phút chốc cảm thấy nam nhân của hắn hình như hơi khí phách.
Âm vệ đồng loạt rơi lệ, cung chủ và phu nhân quả thật không thể chói mắt hơn được nữa.
“Chíp!”. Chỉ có Cục Bông còn đang xoè cánh kêu, hơi sốt ruột.
Chờng nào các người mới về!
“Có nhìn rõ cờ không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.
Âm vệ cầm ống nhòm nhìn một hồi, lắc đầu nói. “Không có tên, chỉ có hơn mười chiếc thuyền kích thước khác nhau”
“Hơn mười chiếc thuyền?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Nhiều vậy sao?”
“Võ công không tốt, đương nhiên phải dùng số lượng”. Tần Thiệu Vũ thắt chặt áo choàng cho hắn. “Muốn vào phòng hay muốn xem đánh nhau?”
Đương nhiên là xem đánh nhau! Thẩm tiểu thụ cực kì hóng chuyện!
Tần Thiệu Vũ ôm eo hắn nhảy lên đài cao nhất. “Ta phải năm người bảo vệ người, đừng chạy lung tung”
“Không cần nhiều như vậy”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Giúp người đánh người xấu quan trọng hơn”
“Tám”. Tần Thiệu Vũ hôn nhẹ lên trán hắn.
Thẩm Thiên Lăng: ...
“Một đám hỗn tạp, một mình ta đối phó cũng dư sức”. Tần Thiệu Vũ nhìn hắn nói. “Đừng lo”
“Vậy người phải cẩn thận”. Thẩm Thiên Lăng dặn.
Tần Thiệu Vũ gật đầu, phát tay gọi âm vệ tới bảo vệ hắn, sau đó nhảy xuống boong thuyền.
Cục Bông còn đang ngẩng đầu ra sức kêu để cha nó có thể kịp thời phát hiện!
Âm vệ đồng loạt dùng ánh mắt bày tỏ sự đồng cảm với Thiếu cung chủ nhà mình.
Tần Thiệu Vũ cỡi sợi dây trên móng vuốt của nó ra, vung tay ném lên trời.

“Chíp!”. Cục Bông vội vàng xoè cánh, cực kì hưng phấn!

Hạnh phúc tới quá mức đột ngột, không hề đoán trước mà được tung hứng thật cao!

Cuộc đời làm chim trong nháy mắt nở hoa!

Ấm vệ vươn tay tiếp được nó.

Cục Bông thoả mãn nằm trong lòng bàn tay hần, thân thiện đá đá móng.

Lần này ném thật cao thật cao thật cao!

Thẩm Thiên Lăng ôm con trai vào lòng, khẽ nhú mày nhìn xuống. Tuy biết rõ với võ công của Tần Thiếu Vũ, những hải tặc này cơ bản không tính là gì, nhưng khi nhìn thấy mười chiếc thuyền chậm rãi tới gần dưới bầu trời âm u, trong lòng hần vẫn hơi lo lắng.

“A, sợ quá”. Ấm vệ ôm ngực.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Gần đây cứ gặp phải mấy thứ này”. Một ám vệ khác suy tư. “Đầu tiên là sơn tặc, giờ là hải tặc, lẽ nào bọn họ chưa nghe qua Truy Ảnh cung ư?”

Vậy thì không được nha, chúng ta rất có tiếng tăm trên giang hồ! Hơn nữa dù chưa từng nghe qua cung chủ, chẳng lẽ cũng chưa bao giờ nghe thấy Thẩm công tử ư? Phải biết rằng phu nhân nhà ta là hoa yêu có một cái đuôi xù run rẩy, rất MOE!

“Lần trước gặp sơn tặc là do chúng ta chưa lộ ra thân phận”. Những người còn lại vừa cắn hạt dưa vừa nói. “Lần này vì cỡ bị gió thổi quăn vào cột buồm nên nhìn không rõ”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy ngẩng đầu, quả nhiên thấy cờ Truy Ảnh cung bị dính sát vào cột buồm, cơ bản không thấy rõ là môn phái nào.

“Hay là mở ra đi?”. Thẩm Thiên Lăng đề nghị.

Ấm vệ nghe vậy lập tức cự tuyệt, đồng loạt tỏ ra rằng chúng ta không bò lên nổi, cột buồm lâu năm thiếu tu sửa, vô cùng nguy hiểm!

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lúc trước không phải nói là thuyền mới ư, sao bây giờ nghe có vẻ cũ kĩ vậy!

Lúc mọi người đang nói chuyện, một cơn gió thổi tới. Lá cờ đang quăn chặt vào cột buồm bị thổi ra, một lần nữa phấp phới trong gió.

“Í, được rồi kìa”. Thẩm Thiên Lăng là người phát hiện đầu tiên. “Những hải tặc kia thấy được, liệu có rời khỏi hay không?”

Vừa dứt lời, một ám vệ đã xoạch xoạch bò lên, kéo cờ Truy Ảnh cung xuống, tốc độ nhanh đến mức chỉ trong nháy mắt!

Thẩm Thiên Lăng sửng sốt. “Người kéo nó xuống làm gì?”. Hơn nữa cột buồm không phải lâu năm thiếu tu sửa ư, sao bây giờ người không sợ?

Một ám vệ khác móc trong ngực ra một miếng vải, treo lên cột buồm.

Dưới bầu trời đầy sao, lá cờ màu xanh nhạt phấp phật đón gió, mấy chữ màu đen bên trên cực kì bắt mắt – Nhà giàu Giang Nam tiền đầy kho!

Thẩm Thiên Lăng: ...

...

...

“Khó có thể nhìn thấy hải tặc ngu xuẩn mà xui xẻo như vậy”. Ấm vệ chà xát tay. “Nhất định không thể đoạ chạy. May là có lá cờ trộm được ở gánh hát lần trước”

Thẩm Thiên Lăng không biết nên dùng vẻ mặt gì đối diện những người này.

Cục Bông mở to đôi mắt hạt đậu, cũng tò mò nhìn xuống, đồng thời muốn thử được bay!

Kết quả bị Thẩm Thiên Lăng quyết đoán nắm lại. “Đừng mơ!”

Cục Bông đành tiếc nuối kêu chíp, tiếp tục rướn cổ xem náo nhiệt.

“Cung chủ”. Ấm vệ bên cạnh Tần Thiếu Vũ nói. “Thấy người dẫn đầu rồi, trên chiếc thuyền ở giữa”

“Bốn năm chục người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Xem ra không phải một băng cướp nhỏ, vẫn có chút quy mô”

“Không biết đã hại bao nhiêu ngư dân rồi”. Ấm vệ nói. “Chả trách chúng ta đi đến đây mà chẳng thấy thuyền đánh cá nào cả”

“Người trên thuyền phía trước nghe cho rõ!”. Thuyền hải tặc càng ngày càng đến gần, có người cất giọng hô.

Thẩm Thiên Lăng bối rối hỏi ấm vệ bên cạnh. “Ta có nghe nhầm không?”

“Không”. Ấm vệ dùng ánh mắt đồng cảm nhìn đội tàu. “Nói cũng nói không rõ, cuộc đời nhất định rất u ám”

“Nói mà nói không rõ thật phiền to”. Một ấm vệ khác tức giận. “Nói không rõ ở trong ngõ ta nghe không rõ!”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Toàn bộ mọi người đứng trên boong thuyền ngồi xuống!”. Hải tặc tiếp tục hô lên.

Ấm vệ rống trở lại. “Rốt cuộc muốn chúng ta đứng hay ngồi xuống?”. Quả thật sốt ruột.

Thẩm Thiên Lăng cười đau bụng.

Cục Bông tuy không hiểu có gì đáng cười, nhưng vẫn ngẩng đầu sung sướng kêu chíp chíp, thậm chí còn xoè cánh phối hợp với không khí vui vẻ xung quanh, cực kì hiểu chuyện!

“Ngồi xuống, ngồi xuống!”. Hải tặc trả lời. “Ôm lấy đầu!”

Thẩm Thiên Lăng cảm thán, giống như cảnh sát bắt cướp vậy, vừa ngồi xuống vừa ôm đầu!

Ấm vệ phối hợp ôm đầu ngồi xuống, cực kì ngay ngắn, vừa nhìn đã biết tham sống sợ chết!

“Còn một người!”. Hải tặc tiếp tục la to.

Tần Thiếu Vũ đứng trên boong thuyền, lạnh lùng nhìn đội tàu.

“Ngồi xuống, vì sao không ngồi xuống?”. Đội tàu đã tới gần, vài nam tử lấy đao đập lên vách thuyền!

“Thiếu gia nhà ta không thể ngồi!”. Ấm vệ ôm đầu la to. “Đầu gối hấn trời sinh không cong được!”

Thẩm Thiên Lăng cười ra nước mắt.

Vài cái móc sắt bám vào thuyền, hải tặc đồng loạt nhảy lên, tay cầm đao sáng loáng, nhìn rất khí thế!

Ấm vệ kéo Thẩm Thiên Lăng ngồi xuống, nhìn qua khe lan can để tránh cho bị phát hiện.

Cục Bông cũng tự giác ngậm miệng, vì nó thấy không khí hơi khẩn trương!

“Sao phải trốn?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu hỏi.

“Trốn mới xem trò vui được”. Ấm vệ nói. “Nếu không nhất định sẽ bảo chúng ta xuống dưới đó”

Ai muốn xuống chứ! Chúng ta phải ở đây xem náo nhiệt!

“Người là chủ nhân của chiếc thuyền nào ư?”. Nam nhân cầm đầu mang theo đao, vòng hai vòng quanh Tần Thiếu Vũ.

“Đúng vậy!”. Ấm vệ tiếp tục trả lời. “Thiếu gia nhà ta không nói được!”

“Câm điếc ư? Thiếu gia nhà người tàn tật thật nghiêm trọng”. Nam nhân chặc lưỡi.

Ấm vệ thầm đốt cho hẩn một cây nến.

Quả thật chết đến nơi mà không biết vì sao.

“Vào lục soát cho ta!”. Nam nhân nói. “Trói tất cả mọi người ra đây”

“Vâng”. Những người còn lại đồng loạt vào trong, ấm vệ đau khổ rơi lệ. “Xin tha mạng, chúng ta quả thật không có tiền!”

“Lừa ai chứ!”. Nam nhân chỉ vào lá cờ. “Trường lão tử không biết chữ ư?”

Ấm vệ lập tức làm ra vẻ mặt chột dạ, đầy ý tứ “Đúng vậy chúng ta rất có tiền, nhưng bị người phát hiện rồi, sợ quá đi!”

“Tiền Đầy Kho là người ư?”. Nam nhân nhìn Tần Thiếu Vũ. “Hay là cha người?”

Ấm vệ phải cố hết sức dùng tay bóp ngực mới không lặn ra cười!

“Bộ dạng không tệ”. Nam nhân nhìn kĩ Tần Thiếu Vũ, sau đó quay đầu lại nói. “Đại tẩu, có cần bắt hẩn về cho người không?”

Thẩm Thiên Lăng trợn mắt, Đại đại đại tẩu?

Còn có nữ ư!

Một con thuyền nhỏ lắc lư, một nữ nhân ba bốn chục tuổi bước ra, nhảy lên boong thuyền.

“Đại tẩu, tiểu tử này bộ dạng không tệ”. Nam nhân nịnh nọt. “Nhưng là một kẻ tàn tật!”

Nữ nhân đến gần Tần Thiếu Vũ, theo ngọn đèn nhìn thoáng qua, thấy quả thật không tệ, vì vậy vươn tay muốn sờ hẩn.

Ấm vệ đồng loạt nhắm mắt lại, xong đời, cung chủ nhà ta ghét nhất có người chạm vào gương mặt anh tuấn của hẩn!

Quả nhiên một khắc sau, Tần Thiếu Vũ anh tuấn đã chổng vào ngực nàng, tốc độ nhanh đến mức không ai nhìn rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì thì nữ nhân kia đã ngã xuống boong tàu.

Sau khi Thẩm Thiên Lăng nhìn thấy thì rất tức giận, chổng ở đâu không chổng, sao lại chổng vào ngực, thật đáng ghét!

“Trói hết lại”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nói.

Ấm vệ nhảy lên đánh nhau với hải tặc, cực kì oanh liệt, cũng cực kì ngắn ngủi!

Vì một lát sau, hải tặc đều bị trói thành bánh chưng!

“Hỏi rõ ở đâu ra, từng làm những chuyện gì”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sau đó tới tìm ta”

“Vâng”. Ấm vệ nhận lệnh, kéo tù binh xuống phòng tối dưới khoang thuyền.

Thẩm vẫn phạm nhân, vừa nghĩ thôi đã phấn khích!

Tần Thiếu Vũ nhảy lên boong tàu, ôm Thẩm Thiên Lăng xuống. “Lạnh không?”

“Không”. Thẩm Thiên Lăng chỉnh y phục cho hẩn. “Xem chưa đã”

“Một đám lâu la mà thôi”. Tần Thiếu Vũ bật cười. “Nghỉ ngơi đi, khuya lắm rồi”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nắm tay hẩn trở về, trên mặt biển lại truyền tới tiếng địch du dương.

Sắc mặt Tần Thiếu Vũ cứng đờ, ngừng tại chỗ.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Đoán đi”. Tần Thiếu Vũ nhìn hẩn.

“Lại có hải tặc ư?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày.

Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“...Quý Thủ tiền bối ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi thử.

“Lúc gặp phải gọi sư phụ”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn.

Thẩm tiểu thụ lập tức trở nên khẩn trương!

“Trước khi chúng ta tới chưa báo với sư phụ, có lẽ lúc này hắn đi đối phó với hải tặc”. Tần Thiếu Vũ nói.
“Hiện tại đột nhiên thấy chúng ta, phải vui mừng mới đúng”

“Người có chắc là vui mừng không?”. Thẩm Thiên Lăng không hề có lòng tin với bản thân.

Không chừng là giết mình a...

147. Chương 145: Không Ai Mà Không Thích Người

Bởi vì gặp sư phụ rất trang trọng cho nên Thẩm Thiên Lăng không tự chủ đứng thẳng lưng, nét mặt cực kì khó diễn tả thành lời.

Hắn quả thật rất khẩn trương!

“Sợ cái gì”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai Thẩm Thiên Lăng. “Không ai mà không thích người”

“Ai nói”. Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng phản bác. “Ngâm Vô Sương không thích ta”

Tần Thiếu Vũ: ...

Ám vệ thầm tán thưởng. Thời điểm này còn không quên ghen, phu nhân thật khiến người ta không nhịn được muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé!

Cực kì MOE!

“Sao còn chưa xuất hiện?”. Đứng một lúc, Thẩm Thiên Lăng thấy hơi mệt, nhưng tiếng địch vẫn truyền tới rất du dương, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

“Hay chúng ta về phòng trước đi”. Tần Thiếu Vũ chỉnh y phục cho hắn. “Bên ngoài trời lạnh, nếu bị cảm thì độc lại phát tác”

Tất nhiên không được! Thẩm Thiên Lăng cự tuyệt, đón tiếp sư phụ nhất định phải có thành ý, lỡ hắn tức giận không thích mình thì tiêu đời, tương lai nhất định sẽ có nhiều phiền phức!

“Rốt cuộc đang khẩn trương cái gì?”. Tần Thiếu Vũ buồn cười nhìn Thẩm Thiên Lăng.

“Người đương nhiên không khẩn trương!”. Thẩm tiểu thụ tức giận. Người không cần phải đối mặt với tình huống gặp phụ huynh phức tạp này! Đây chính là chuyện khó khăn nhất trên đời biết không!

“Hay là hôn một chút?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

WTF! Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng chạy sang bên kia. Thiếu hiệp, người quả thật có thể động dục bất cứ lúc nào, hoàn toàn không để ý đến hoàn cảnh!

“Sư tôn tới!”. Ám vệ ở trên cao nhắc nhở hai người.

Thẩm Thiên Lăng lập tức đứng bên cạnh Tần Thiếu Vũ, nhìn vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện lại không nhiễm bụi trần, quả thật là một đoá hoa sen tinh khiết!

Ám vệ đồng loạt chà xát tay, đã nói công tử nhà ta không phải người phàm mà. Vốn còn đang quây với cung chủ, trong chớp mắt lại trở nên ân ái như thế, thật không chịu nổi!

Tần Thiếu Vũ nhẹ nhàng nắm tay hắn, hướng ra biển cả mệnh mông gọi một tiếng sư phụ.

Thẩm tiểu thụ hít sâu một hơi, muốn thả lỏng một chút, kết quả không cẩn thận nắc cục.

Tần Thiếu Vũ: ...

Ám vệ: ...

Cục Bông: ...

“Mau giúp ta ‘nắc’ trị một chút, ta không thể ‘nắc’ gặp sư phụ như vậy!”. Thẩm tiểu thụ cực kì sốt ruột.

Rất ngu xuẩn biết không!

Tần Thiếu Vũ gãi gãi nách hần, Thẩm Thiên Lăng vừa tránh né, vừa cười, vừa tiếp tục nắc cục, lại càng nắc mãnh liệt hơn!

“Vô dụng ‘nắc’!”. Thẩm Thiên Lăng đỏ mặt.

Thật ngây thơ đáng yêu... Tần Thiếu Vũ nâng cằm hần lên, cúi đầu hôn sâu xuống.

Ám vệ đồng loạt rưng rưng cắn mu bàn tay, để tránh cho không cẩn thận phát ra âm thanh, sẽ bị cung chủ xẻ thịt!

Thẩm Thiên Lăng giật mình trợn mắt, vốn muốn đẩy ra, nhưng ngấm lại không chừng có thể trị nắc cục, vì vậy phối hợp ngẩng đầu hôn môi với Tần Thiếu Vũ một phen, cực kì triển miên! Đợi sau khi thở hổn hển đẩy ra rồi, Thẩm Thiên Lăng tập trung đợi một lát, sau đó mới thở phào một hơi. “Hết nắc cục rồi!”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh dùng ngón cái lau nước trên khoé môi hần.

“Sao sư phụ không thổi địch nữa?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối. “Hay là đi rồi?”

Tần Thiếu Vũ chỉ chỉ lên trên.

“Hả?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên cột buồm có một ông lão đang ngồi, cau mày vươn tay kéo lá cờ ra.

Thẩm Thiên Lăng trong nháy mắt muốn hôn mê, dùng ánh mắt khẩn trương nhìn Tần Thiếu Vũ, toàn thân đều run lên!

“Nhìn một chút cũng không sao”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hần thấp giọng nói.

Vô nghĩa! Thẩm Thiên Lăng hầu như muốn khóc. Thế thế thế thế mà bị sư phụ nhìn thấy cảnh hôn môi!

“Sư tôn”. Ám vệ đồng loạt hành lễ với ông lão.

Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy lên chỗ cao.

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng chột dạ, đầu gối cũng mềm nhũn!

Quý Thủ thần y kéo cờ nhảy xuống, vũng vàng đáp trước mặt mọi người.

“Hay quá!”. Ám vệ lập tức vỗ tay, vẻ mặt phấn khích.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Sư phụ”. Tần Thiếu Vũ kéo Thẩm Thiên Lăng về phía trước hai bước.

Quý Thủ thần y cũng không thềm liếc hần, quan sát Thẩm Thiên Lăng từ trên xuống dưới, trong mắt có chút hoài nghi. “Người là Thẩm Thiên Lăng ư?”

“Vâng”. Thẩm tiểu thụ vô cùng ngoan ngoãn. “Rất vui được gặp tiền bối”

“Là người ư?”. Quý Thủ thần y đi ra phía sau Thẩm Thiên Lăng nhìn xem.

Thẩm Thiên Lăng liêu xiêu theo gió, đừng nói người tìm cái đuôi nhé!

Ám vệ đứng phía sau Quý Thủ thần y, đồng loạt dùng ánh mắt chờ mong và khích lệ nhìn Thẩm Thiên Lăng – mau lộ cái đuôi ra cho sư tôn xem!

Thẩm tiểu thụ muốn khóc, nói bao nhiêu lần các người mới chịu tin? Ta không có đuôi!

Sau đó hắn thấy Quỷ Thủ thần y móc trong ngực ra một quyển sách, vì vậy đầu óc trở nên trống rỗng, thậm chí còn muốn nhảy xuống biển! Loại sách này không thể tin tưởng, cho tới nay ta vẫn chưa hề quần quýt lấy hắn vào ban ngày đòi xx, càng không hút tinh khí vào đêm trăng tròn, về phần mang thai sinh ra một con chim thì lại càng ba xạo biết không!

Hơn nữa làm một ngôi sao bắc đầu của võ lâm, sao người có thể xem loại sách này, không khoa học!

“Viết rất sống động, còn tưởng người tìm được cho ta một yêu tinh thật”. Quỷ Thủ thần y nhìn Tần Thiểu Vũ thở dài, tiện tay ném sách xuống biển.

Tâm trạng Thẩm Thiên Lăng phức tạp, vẻ mặt thất vọng này là sao, ta không phải yêu tinh lẽ ra phải vui mừng mới đúng!

“Chíp!”. Cục Bông vừa nhai khô bò vừa vui vẻ chạy ra, cực kì hoạt bát!

Quỷ Thủ thần y lập tức hít một hơi khí lạnh!

“Không phải ta sinh ra”. Thẩm Thiên Lăng khấn trương rũ sạch quan hệ!

Tần Thiểu Vũ cười ra tiếng.

Cười cái rắm! Thời điểm này lẽ ra phải giải thích cho rõ mới đúng! Thẩm Thiên Lăng tức giận nhéo hắn một cái.

“Lại nói, lúc trước ta từng gặp vài người ca ca của ngươi, chỉ duy nhất chưa nhìn thấy ngươi”. Chân nhân quan sát Thẩm Thiên Lăng. “Nhìn đúng là đáng vẽ của Thẩm gia”

“Vâng, ta cũng thường nghe người nhà nhắc tới tiền bối”. Thẩm tiểu thụ khoa trương một chút.

Đây là nghệ thuật sống chung với mẹ chồng!

Sau khi xác nhận, Quỷ Thủ thần y rút cuộc tin Thẩm Thiên Lăng là tiểu công tử Thẩm gia mà không phải yêu tinh, vì vậy không hề che giấu mà tỏ ra thất vọng.

Thế mà là người phàm thật!

Thẩm Thiên Lăng đau khổ, lặng lẽ nuốt xuống nước mắt.

Mọi người vào buồng nhỏ trên tàu, Quỷ Thủ thần y rót ỉnh một ly trà, khó hiểu hỏi. “Nhà giàu Giang Nam tiền đầy kho là sao?”

WTF! Âm vệ lập tức giành trả lời. “Cung chủ sớm nghe nói vùng này có hải tặc nên cố ý làm lá cờ này, muốn dụ hải tặc ra bắt trọn lưới, vì dân trừ hại, làm hết nghĩa vụ của mình”. Cực kì nhanh trí, cực kì lưu loát!

Tần Thiểu Vũ vuốt cằm, vô sỉ thừa nhận.

“Cũng xem như đúng dịp”. Quỷ Thủ thần y nói. “Gần đây đám hải tặc này quả thật hung hăng ngang ngược, đội thuyền trên đảo cũng bị đánh cướp nhiều lần, hôm nay nếu người không ra tay, ta cũng sẽ bắt bọn họ”

“Điều trói dưới khoang tàu”. Tần Thiểu Vũ nói. “Tổng cộng vài chục người, ngày mai ta sẽ phái người đưa bọn họ lên bờ cho quan phủ”

“Đưa đi quan phủ làm gì?”. Quỷ Thủ thần y nói. “Giữ lại cho ta chọn trước, sau đó đưa lên đảo”

“Vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối. Một đám hỗn tạp, chẳng lẽ còn muốn nuôi?

“Gần đây ta rảnh rỗi nên phát hiện một mảng lớn hoa cỏ nhiều màu trên đảo”. Quỷ Thủ thần y nói. “Vốn định muốn người trông coi, nhưng dân chúng bình thường không có võ công, khó tránh khỏi đôi lúc bị ong mật cắn bị thương. Nếu là hải tặc thì tốt rồi, còn không cần trả tiền”. Quả thật trăm lợi mà không có một hại, cực kì lời!

Cho nên mới nói, học cách tính toán là kỹ năng mà cung chủ đời trước của Truy Ảnh cung truyền lại, nhất định không được chịu thiệt!

“Cũng tốt”. Tần Thiệu Vũ cười cười. “Có thể làm việc cho sư phụ là phúc của bọn hần”

“Ra ngoài một chuyến, trở về biết ăn nói hơn nhiều”. Quỷ Thủ thần y nhìn Tần Thiệu Vũ.

“Đương nhiên”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nếu không thì làm sao có thể chinh phục được Lăng nhi. Sư phụ cũng biết trên giang hồ có bao nhiêu người giành với ta”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đừng tùy tiện chuyển đề tài đến ta, chưa chuẩn bị gì hết!

“Nếu là người phạm thì chọn cũng không tệ”. Quỷ Thủ thần y nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Dáng dấp được, gia cảnh rõ ràng, nhìn cũng không ngốc, ta không có ý kiến”

Tâm trạng Thẩm Thiên Lăng phức tạp. Tiền bối, yêu cầu về con dâu của người thật thấp.

“Lần này ta mang Lăng nhi đến đây là có chuyện muốn nhờ sư phụ”. Tần Thiệu Vũ nói.

“Hàn độc ư?”. Quỷ Thủ thần y hỏi.

“Vâng”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Sao sư phụ biết?”

“Đọc trong sách”. Quỷ Thủ thần y rất thản nhiên.

Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai, quyển sách kia là truyện sex đầy cảnh xx yy mà...

“Chíp!”. Cục Bông thấy hơi buồn ngủ, vì vậy nhảy lên bàn kê, còn ngáp một cái.

“Thôi, ta đi lựa vài tên hải tặc hữu dụng”. Quỷ Thủ thần y đứng dậy. “Các người cũng ngủ sớm đi, có việc gì sáng mai rồi nói tiếp”

“Vâng”. Tần Thiệu Vũ gật đầu.

“Sư phụ cũng nghỉ ngơi sớm”. Thẩm Thiên Lăng hiểu chuyện mà nói thêm một câu.

Quỷ Thủ thần y tiện tay cầm tiểu phượng hoàng lên. “Đêm nay ta chơi với nó một chút”

Đột ngột bị ôm lên, ánh mắt Cục Bông hơi hoang mang.

“Vâng”. Tần cung chủ lập tức vô sỉ bán đứng con hần. “Sư phụ cứ chơi thoải thích”

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài im miệng.

Thấy hai người không phản đối, Cục Bông cũng yên tâm, lười biếng nằm trong lòng Quỷ Thủ thần y, nhìn cục kì MOE ngoan ngoãn đáng yêu!

Vì vậy Quỷ Thủ thần y vừa đi vừa tính toán làm sao để vật nhỏ này ở lại trên đảo ỳnh nuôi, nhìn qua còn cao cấp hơn hoa mi!

“Sư tôn”. Một ám vệ từ dưới thuyền chạy tới, vừa vặn gặp phải hần.

“Chạy cái gì?”. Quỷ thủ thần y cau mày. “Hỗn hỗn hển hển”

“Vừa rồi các huynh đệ thẩm tra hải tặc, biết được một tin tức khó tin”. Ám vệ thở hổn hển nói. “Chủ của những người này là Lý tướng quân trong triều, âm thầm liên kết với Đông Doanh, dường như có ý định mưu phản”

“Việc này rất nghiêm trọng ư?”. Quỷ Thủ thần y cau mày. Hần nhiều năm không bước vào giang hồ, không biết thế cục hiện tại, càng không biết Lý tướng quân là ai.

“Đương nhiên rất nghiêm trọng”. Ám vệ nói. “Lý tướng quân tên là Lý Uy Dương, Trấn quốc đại tướng quân mà Hoàng thượng sắc phong, lần này do hần xuất binh đi bình định Tây Bắc”

“Liên quan gì đến Truy Ảnh cung?”. Quỷ Thủ thần y vẫn không để ý. “Hoàng đế không biết dùng người, tình huống này xưa nay đều có, dù vong quốc cũng chính là ý trời”

Ai cần biết có phải ý trời hay không! Ám vệ sốt ruột giậm chân. “Nhưng lần này bình loạn, Thẩm đại thiếu là phó tướng của hần!”. Bên người ẩn nấp một phản tặc, tám chín phần là có hại biết không!

Quả thật sốt ruột!

148. Chương 146: Quả Thật Đê Tiện

“Từ lúc nào mà Thẩm gia có quan hệ mật thiết với triều đình như vậy?”. Quý Thủ thần y nghe vậy buồn bực, một làm quan trong triều thì thôi, một cái khác sao cũng đi theo khuấy nước đục chứ?

“Một lời khó nói hết”. Âm vệ nói. “Thật ra mà nói, lần Thẩm đại thiếu phân nửa cũng vì cung chủ và Thẩm công tử nên mới chịu đáp ứng xuất chinh”

“Có ý gì?”. Quý Thủ thần y cau mày. “Nói rõ xem”

“Hoàng thượng vốn muốn cung chủ mang binh”. Âm vệ lựa trọng điểm mà trả lời.

“Bảo Thiếu Vũ mang binh giúp hấn đánh giặc?”. Quý Thủ thần y trong nháy mắt nổi giận. “Hấn làm Hoàng đế ăn nhiều đồ ngon quá nên đầu óc bị thoái hoá sao?”

Âm vệ: ...

Sư tôn nổi giận thật đáng sợ.

“Chuyện gì vậy?”. Vì Quý Thủ thần y hơi lớn tiếng nên Tần Thiếu Vũ và Thẩm Thiên Lăng cũng ra hỏi.

“Năm 17 tuổi rời khỏi đảo, sư phụ đã dạy người thế nào?”. Quý Thủ thần y tát hấn một cái. “Sao lại có quan hệ với triều đình?”

Thẩm Thiên Lăng lập tức khản trương, thật ra nam nhân của hấn vì Thẩm gia nên mới biết Hoàng thượng!

“Truy Ảnh cung có địa vị trên giang hồ, Hoàng thượng muốn giang sơn vững chắc đương nhiên không muốn, cũng không dám bỏ qua”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nói. “Sở Uyên dù sao cũng là vua một nước, muốn gặp ta cũng không phải chuyện khó”

Âm vệ cũng tập thể gật đầu. Đúng vậy, là hoàng thượng khóc hu hu đòi làm quen cung chủ nhà ta, đuổi mãi không đi, rất đáng ghét!

“Hoàng thượng tự tìm tới cửa y?”. Quý Thủ thần y hoài nghi.

“Coi như là vậy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tóm lại ta chưa từng chủ động đến Hoàng cung tìm hấn”

“Còn mang binh xuất chinh thì sao?”. Quý Thủ thần y lại hỏi. “Là chuyện gì xảy ra?”

“Trong triều không có tướng giỏi, tìm cao thủ trên giang hồ cũng là một biện pháp”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nhưng ta không đáp ứng”

“Người đương nhiên không được đáp ứng”. Quý Thủ thần y vỗ vai Tần Thiếu Vũ. “Trong triều đình đấu tranh gay gắt phức tạp, không thích hợp với người”

Thẩm Thiên Lăng thầm phản bác, chỉ là không muốn thôi, chứ nam nhân của hấn rõ ràng rất thích hợp! Võ công giỏi lại phúc hắc, nhất định sẽ chiếm tiện nghi, không thể chịu thiệt được!

“Vậy các người tiếp tục bàn việc đi”. Quý Thủ thần y ngáp một cái, ôm Cục Bông trở về. “Xem ra những hải tặc kia ta không dùng được, lần sau nhớ giúp vì sư tìm người trông coi hoa”

“Chíp!”. Cục Bông cũng ngáp một cái, cục kì phối hợp!

“Sư phụ có ý gì?”. Tần Thiếu Vũ nhìn âm vệ. “Không dùng được? Những hải tặc kia bị các người đánh chết rồi ư?”

“Đương nhiên không”. Âm vệ lập tức xua tay, nghiêm mặt nói. “Chúng ta thẩm vấn rất ôn hoà, vẫn nỗ lực dùng tình yêu vô biên đến cảm hoá bọn họ”

“A!!!!”. Đáy thuyền truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nhất định là linh hồn của hần đã được gột rửa”. Âm vệ khẳng định. “Cho nên nhịn không được khóc rống ra!”

“Nói chính sự đi”. Tần Thiếu Vũ rõ ràng không kiên nhẫn.

Vẫn đang nói chính sự mà! Âm vệ cảm thấy tâm hồn bị tổn thương, cung chủ thật lạnh khốc!

Tần Thiếu Vũ xắn tay áo.

Âm vệ lập tức lui về sau ba bước, ôm cột buồm lưu loát nói. “Vừa rồi lúc các huynh đệ thẩm vấn thì có một hải tặc không chịu được đau nên chủ động nói ra sự thật. Hần nói bọn họ là người của Trần quốc tướng quân, còn nói Trần quốc tướng quân thật ra giấu giếm dã tâm, thậm chí liên kết với Đông Doanh”

“Lý tướng quân là Tây chinh đại tướng quân lần này ư?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

“Trong triều cũng không có Lý tướng quân thứ hai”. Âm vệ gật đầu.

“Chẳng phải đại ca và Diệp đại ca sẽ gặp nguy hiểm ư?”. Thẩm Thiên Lăng sốt ruột.

“Tạm thời sẽ không”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu hần. “Thứ nhất chưa xác định lời hải tặc là thật hay giả, thứ hai dù Lý Uy Viễn là phản tặc thì cũng không phản lúc đánh với Tây Bắc. Dù sao Tây Nam vừa khai chiến, dù diễn kịch cũng phải diễn một trận”

Nói thì nói vậy, nhưng có một hố bom chôn bên cạnh đại ca, ta vẫn lo lắng... Thẩm Thiên Lăng suy tư.

Gió thổi vù vù trên biển, bên ngoài ngày càng lạnh, Tần Thiếu Vũ mang hần về phòng, rót chén nước nóng đưa tới.

“Người nghĩ chiến tranh Tây Bắc lúc nào sẽ bắt đầu?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi Tần Thiếu Vũ.

“Không rõ, dù sao chúng ta cách Tây Bắc và Tây Nam khá xa, không biết thế cục hiện tại”. Tần Thiếu Vũ ngồi xuống bên cạnh. “Đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai ta sẽ đích thân thẩm vấn hải tặc”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

“Thiên Phong võ công cao cường, Diệp Cẩn nổi tiếng nhỏ nhen”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hai người ở chung một chỗ, không có ai là đối thủ”

“Hắt xì!”. Cách xa ngàn dặm, Diệp Cẩn hắt hơi một cái.

“Lạnh ư?”. Thẩm Thiên Phong hỏi hần.

“Không”. Diệp Cốc chủ theo thói quen mà ngạo kiêu, đứng trên tường thành nhìn xuống.

Không giống với Giang Nam cầu nhỏ nước trôi, không giống Đông Bắc có sông băng ngàn dặm, Tây Bắc chính là sa mạc mênh mông vô bờ, loang lổ dưới ánh trăng, nhìn rất rộng lớn, là nơi nhiều bão cát và thê lương.

Thẩm Thiên Phong cởi áo choàng xuống, nhẹ nhàng khoác lên người Diệp Cẩn.

Tuy mấy ngày trước hai người đã tới thành trấn quan trọng ở biên quan, nhưng không gấp gáp liên hệ với triều đình. Dù sao cũng cách ngày hẹn tới mười ngày, nên hai người tìm một quán trọ, sau đó mỗi ngày đi xung quanh ngắm cảnh, rất có không khí ... tuần trăng mật!

“Khuya rồi, về thôi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Người thích ở đây xem, đêm mai ta lại mang người tới”

Diệp Cẩn tiếp tục đi về phía trước. “Người về trước đi”

Thẩm Thiên Phong theo sau hần. “Muốn đi đâu?”

“Ngắm trăng”. Diệp Cẩn nói. “Không muốn về ngủ”

Thẩm Thiên Phong nghe vậy bật cười. “Ngắm trăng còn phải tìm chỗ đặc biệt để ngắm ư?”

“Người thì biết cái gì?”. Diệp Cẩn nhảy lên một gò đất, cúi đầu tìm kiếm. “Dưới ánh trăng đôi khi sẽ nở hoa Sa Thạch, ở nơi khác rất khó thấy”

“Hình dạng ra sao?”. Thắm Thiên Phong hỏi. “Ta tìm giúp người”

“Giống màu cát, có điều rất đẹp”. Diệp Cẩn ngồi xổm dưới đất dùng một cành cây đào đào.

“Đúng vậy, rất đẹp”. Thắm Thiên Phong nói.

“Người tìm được rồi ư?”. Diệp Cẩn hơi bất ngờ quay đầu lại, đúng lúc bắt gặp con người của Thắm Thiên Phong.

Dưới ánh trăng sáng, Thắm Thiên Phong không dời mắt nhìn Diệp Cẩn, ngũ quan anh tuấn mà có nét tinh xảo của Thắm gia, cực kì... đẹp trai!

Vì vậy Diệp Cẩn chủ không tự chủ được đỏ mặt.

Làm một ngạo kiều, sau khi mặt đỏ thì tất nhiên phải xù lông! Vì vậy sau một khắc, Thắm Thiên Phong đã bị tát một cái.

“Nhìn gì vậy?”. Diệp Cẩn đứng lên. “Lần sau không được dùng loại ghê tởm... ô!”

Hôn muội người, lão tử không đồng ý cho người hôn!

Tin ta hạ độc cho người không “lên” được không?

Thắm Thiên Phong ôm eo Diệp Cẩn, đặt hân nằm xuống cát.

Bên trong sa mạc cũng không bẩn, nằm trên đó rất mềm mại, bầu trời đầy sao vô biên, loé ra ánh sáng lấp lánh trong mắt Diệp Cẩn.

“Tiểu Cẩn”. Trong mắt Thắm Thiên Phong có chút si mê.

Diệp Cẩn: ...

“Xin lỗi”. Thắm Thiên Phong nhìn hân.

Diệp Cẩn hơi sững sốt, sau đó lẩm bẩm. “Người đã nói rất nhiều lần rồi”

“Vậy người còn giận không?”. Thắm Thiên Phong hỏi.

“Giận!!!”. Một tiếng phát ra cực kì khí phách, hoàn toàn không do dự.

“Ta cũng không dám mong người tha thứ cho ta nhanh như vậy”. Thắm Thiên Phong nắm tay hân. “Sau này ta sẽ dùng cả đời để bù lại”

“Ai muốn sống cả đời với người chứ!”. Diệp Cẩn chủ nhìn trời. “Nâng ta dậy”

Sau đó hân bị đề xuống hôn môi!

Cho nên mới nói cứng rắn mới là vũ khí lợi hại nhất đối phó với ngạo kiều!

Ánh trăng rất đẹp, bầu không khí cũng tốt, vì vậy hai người hôn nhau quên trời đất trên cát, cho đến khi nghe được tiếng lục lạc của lái buôn mới giật mình chạy lên tường thành ngồi xuống, giống y như xx ngoài trời bị phát hiện!

Thắm Thiên Phong vươn tay lau một ít nước dính bên mép cho Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn: ...

Cười cái rầm!

Đừng tưởng không cười ra tiếng là lão tử không phát hiện được!

“Về nhé?”. Đợi xung quanh yên tĩnh lại, Thắm Thiên Phong hỏi.

Diệp Cẩn chủ đứng dậy, lãnh diễm trở về, giống như vừa rồi chưa từng hôn qua!

Cực kì lừa mình dối người!

Sáng hôm sau, Thắm Thiên Lăng tỉnh lại giữa tiếng sóng biển, lười biếng ngáp một cái.

Bên người trống rỗng, chần cũng hơi lạnh, rõ ràng Tần Thiếu Vũ đã ra ngoài từ lâu.

“Chíp”. Cục Bông ló đầu vào nhìn thoáng qua, thấy Thảm Thiên Lăng đã tỉnh, vì vậy hớn hở chạy lên giường, tâm trạng có vẻ tốt!

“Ăn no rồi ư?”. Thảm Thiên Lăng sờ bụng nó.

Cục Bông kiêu ngạo rướn cổ lên.

Thảm Thiên Lăng dở khóc dở cười, mập mạp thì chẳng có gì để tự hào biết không!

“Công tử”. Âm vệ ở ngoài cửa nói. “Có muốn dùng điểm tâm không?”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng khoác áo, xuống giường mở cửa. “Những người còn lại đâu rồi?”

“Đều theo cung chủ đi thăm vấn hải tặc, sư tôn cũng ở đó”. Âm vệ nói. “Đã nấu cháo xong rồi, ta sẽ bưng lên”

“Không cần”. Thảm Thiên Lăng nói. “Ta cũng đi xem hải tặc”

“E là không được”. Âm vệ cau mày. “Cảnh này rất đáng sợ, công tử sẽ thét lên mất!”

“Không sao”. Thảm Thiên Lăng >_<, vì=“” sao=“” ta=“” phải=“” thét=“”>

“Sẽ có máu”. Âm vệ nhắc nhở.

“Không đâu”. Thảm Thiên Lăng rất chắc chắn. “Hắn sẽ không dùng nghiêm hình tra tấn người khác”

Nói đến nước này rồi, âm vệ cũng không tiện ngăn cản, vì vậy theo phu nhân nhà mình xuống khoang thuyền.

Giống như Thảm Thiên Lăng nói, Tần cung chủ sẽ không dùng nghiêm hình tra tấn phạm nhân. Hiện trường không có máu me tung toé, hải tặc lại được ngồi trên ghế, đang rưng rưng cầm bút viết.

“Sao người lại tới đây?”. Thấy Thảm Thiên Lăng vào, Tần Thiếu Vũ hơi bất ngờ.

“Nghe nói người ở đây nên ta tới xem”. Thảm Thiên Lăng tò mò. “Bọn họ đang viết gì thế?”

“Viết những gì họ biết”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tám chín phần là Lý tướng quân kia có vấn đề, nhưng còn vài thứ muốn hỏi tỉ mỉ một chút, biết càng nhiều càng có lợi cho chúng ta”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Nhưng sao bọn hắn lại phối hợp như vậy?”

“Đương nhiên là được tình yêu cảm hoá”. Tần Thiếu Vũ lưu loát nói.

Thảm Thiên Lăng: ...

Sao những lời này nghe quen vậy?

Hải tặc đồng loạt run tay, nước mắt càng trào dâng mãnh liệt – không phối hợp thì bị cắt cửa quý, hành vi này có liên quan gì đến tình yêu đâu?

Còn nữa, lão đại của chúng ta rốt cuộc bị giam ở đâu rồi?

Quả thật đê tiện!

149. Chương 147: Đảo Nhiễm Sương

“Sư phụ đâu rồi?”. Thảm Thiên Lăng tìm xung quanh.

“Lúc trước còn ở đây, nhưng sau đó thấy chán nên đi rồi”. Tần Thiếu Vũ cũng đứng dậy. “Đi thôi, cũng hỏi được kha khá rồi, chúng ta đi ăn sáng”

“Không muốn ăn”. Thảm Thiên Lăng không hề thấy thèm ăn. Ở trên biển hơn mười ngày, ngoại trừ lúc đầu còn có rau dưa, về sau mỗi ngày đều ăn thịt khô, khoai tây và củ cải, ăn nhiều đến mức cảm giác mình cũng sắp biến thành củ cải!

“Ngày mai là cặp bờ rồi”. Tần Thiếu Vũ kéo hần ra ngoài. “Ăn một ngày cuối cùng được không?”

“Vậy chỉ ăn cơm với khoai tây”. Thẩm Thiên Lăng ra điều kiện. Ăn quá nhiều cà rốt và thịt khô rồi!

“Được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta tự làm cho người”

“Người?”. Thẩm tiểu thụ tỏ ra nghi ngờ.

“Ừ, ta”. Giọng Tần Thiếu Vũ dịu dàng, cùng hần ra ngoài.

Cung chủ nhà ta thật biết chăm sóc! Ấm vệ cực kì phấn khích, quay đầu nhìn đám hải tặc cảm thán. “Cũng không biết tổ tiên các người tích bao nhiêu đức mới có phúc như vậy”

Hải tặc đồng loạt rơi lệ, các người nghiêm túc ư?

“Vừa nãy các người đã được thấy tận mắt cảnh âu yếm giữa Thẩm công tử và cung chủ”. Ấm vệ chắc chắn, ân huệ thật lớn!

Hải tặc đau khổ, thật ra chúng ta cũng không muốn xem.

Tại nhà bếp, Tần Thiếu Vũ lấy khoai tây ra khoét lỗ, sau đó nhét thịt khô và hương liệu vào. Sau khi lùi vào tro cho chín thì lột vỏ bỏ vào chén, dùng chày giã nhuyễn.

Mùi khoai tây quện với thịt khô và hương vị trong nháy mắt bốc lên khắp nhà bếp!

“Chíp!”. Cục Bông đang phơi nắng cách đó không xa với ấm vệ, sau khi nghe mùi thì lên tinh thần, giống như đạn pháo mà vọt vào.

“Người chạy thật nhanh”. Tần Thiếu Vũ bật cười, cho nó một chén nhỏ.

Cục Bông cọ cọ vào lòng bàn tay hần, cực kì vui sướng!

“Ngon không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi Thẩm Thiên Lăng.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. Không biết vì đồ ăn ngon hay vì đầu bếp là Tần Thiếu Vũ mà món thịt khô ngán ngược cũng trở nên ngon miệng!

“Vậy là tốt rồi”. Tần Thiếu Vũ nheo mũi hần. “Hồi bé sư phụ thường làm món này cho ta ăn”

“Không ngờ tiền bối còn biết nấu cơm”. Thẩm Thiên Lăng ăn một miếng.

“Hồi nhỏ ta không nghe lời, hay ăn hiếp sư huynh”. Tần Thiếu Vũ nhớ lại. “Sau khi sư phụ phạt ta xong thì hay làm thức ăn ngon cho ta”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Ta cũng đoán người sẽ không ngoan”

“Sư huynh tính tình rất tốt, chưa từng giận ta”. Giọng Tần Thiếu Vũ thấp xuống, đáy mắt hơi chua xót.

“Nếu sư huynh trên trời linh thiêng, cũng sẽ vui vì người đã báo thù cho hần”. Thẩm Thiên Lăng an ủi.

Tần Thiếu Vũ cười cười, cúi đầu hôn nhẹ lên má Thẩm Thiên Lăng.

Chiếc thuyền tiếp tục đi trên biển suốt một ngày một đêm thì rốt cuộc có một hòn đảo nhỏ thấp thoáng xuất hiện phía trước.

“Nơi đó là đảo Nhiễm Sương”. Tần Thiếu Vũ nói. “Là nơi ta lớn lên”

“Tên rất êm tai”. Thẩm Thiên Lăng nhìn về phía trước.

“Vì trên đó nở đầy hoa Nhiễm Sương”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mùa này hàng năm, trên đảo còn đẹp hơn cõi thần tiên”

“Chíp!”. Cục Bông lắc lư chạy tới, muốn chơi với Thẩm Thiên Lăng.

“Có muốn lên đảo trước không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

Tần Thiếu Vũ bế hần lên, nhảy xuống khỏi thuyền, bàn chân lướt trên mặt nước hệt như đi trên đất bằng.

Sao đột nhiên đi rồi, Cục Bông nhào tới một khoảng không, vì vậy ngồi trên mép thuyền, đôi mắt hạt đậu đầy hoang mang.

Cảm giác bị vứt bỏ cực kì đau thương.

Ám vệ cũng tỏ ra tan nát cõi lòng.

“Đến rồi”. Tần Thiếu Vũ buông Thẩm Thiên Lăng xuống.

Chóp mũi truyền đến mùi hương thanh nhã thơm ngát, trước mắt là biển hoa bát ngát, từng cơn gió thổi qua đều mang theo những cánh hoa màu trắng. Nếu không phải biết trước, Thẩm Thiên Lăng còn nghĩ mình đã tới chốn Bồng Lai tiên cảnh.

“Ta cũng đã nhiều năm chưa trở lại”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn vào trong. “Trước hết dẫn người đi nghỉ ngơi”

“Không đợi sự phụ ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Không cần”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đã tới rồi”

“Hả?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

Một khắc sau, Quỷ Thủ thần y từ mặt nước hướng lên đảo. Cục Bông ngồi trên đầu hắn, móng vuốt siết chặt, nhìn cực kì oai phong!

Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn, dù gì cũng là ngôi sao Bắc đẩu chốn võ lâm, trên đầu có một con chim phải chẳng hơi thất lễ rồi không?

“Chíp!”. Nhìn thấy cặp cha mẹ vô trách nhiệm, nhất là người cha, Cục Bông giận dữ kháng nghị. Suýt nữa bị vứt bỏ, chuyện này đối với một con chim shota mà nói có bao nhiêu quá đáng các người biết không?

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Nghỉ ngơi trước đi, buổi tối còn phải giải độc”. Quỷ Thủ thần y tiếp tục đội Cục Bông trên đầu, bình tĩnh xoay người về chỗ ở.

“Sự phụ thật thích vật nhỏ kia”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cũng tốt, vừa vặn nhờ hắn chăm sóc vài ngày”

Thẩm Thiên Lăng >_<. “hoa=”” đường=”” diệp=”” đại=”” ca=”” bây=”” giờ=”” là=”” sư=”” phụ=”” hình=”” như=”” toàn=”” là=”” người=”” khác=”” chăm=”” sóc=”” nó=”” cho=”” chúng=””>

“Vậy chứng tỏ con trai được nhiều người thích”. Tần Thiếu Vũ trốn tránh trách nhiệm, dẫn Thẩm Thiên Lăng về phòng.

Trôi nổi trên biển rất lâu, lần này dù hai chân bước trên mặt đất nhưng Thẩm Thiên Lăng vẫn cảm thấy hơi lắc lư, thậm chí dạ dày cũng khó chịu. Tần Thiếu Vũ nhìn Thẩm Thiên Lăng uống xong một chén trà nóng thì nhét hắn vào trong chăn, đốt hương an thần giúp hắn ngủ ngon, cho đến giờ cơm tối mới đánh thức.

“Tối rồi”. Thẩm Thiên Lăng dụi dụi mắt.

“Trên đảo tối sớm hơn đất liền”. Tần Thiếu Vũ kéo hắn dậy. “Đi ăn cơm”

“Ừ”. Tuy rằng không muốn ăn, nhưng vẫn rất nhớ rau tươi! Vì vậy sau khi rửa mặt qua loa xong, Thẩm Thiên Lăng theo Tần Thiếu Vũ vào nhà ăn, vừa vào cửa thì hơi kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng đây là một hòn đảo cách xa nhân thế, sao lại có nhiều người như vậy?

“Đều là những người vô gia cư được sự phụ chứa chấp”. Tần Thiếu Vũ giải thích. “Trên đảo rất lớn, cũng có nước ngọt, ngoại trừ phải vận chuyển một ít rau quả bên ngoài thì còn lại đều tự cấp tự túc”

“Tiền bối thật nghĩa hiệp”. Thẩm Thiên Lăng tán thưởng. “Hắn đâu rồi?”

“Sự phụ dù sao cũng lớn tuổi, không thể lỡ bữa”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cho nên đã ăn cơm trước rồi, còn mang tiểu phượng hoàng đến phòng chế thuốc”

“Mời công tử dùng trà”. Nha hoàn rất nhiệt tình.

“Đa tạ”. Thảm Thiên Lăng hết hồn. “Tự ta làm là được rồi, mọi người không cần ở lại đây”

Cũng đừng dùng ánh mắt nóng hừng hực như vậy nhìn ta!

Làm sao mà ăn được!

Mọi người nghe vậy đồng loạt tỏ ra rằng công tử thật khách khí, chúng ta chờ lâu lắm mới chờ đến lúc cung chủ mang công tử lên đảo, nhất định phải xem cho đã.

Thảm Thiên Lăng: ...

“Không sao, cứ ăn đi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dọc đường cũng bị nhìn quen rồi”. Idol quốc dân Thảm tiểu thụ, tất nhiên đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm!

Thảm Thiên Lăng >_<, nói=“” cũng=“” không=“” sai,=“” nhưng=“” trước=“” kia=“” ta=“” vẫn=“” tưởng=“” người=“” sống=“” trên=“” đảo=“” thì=“” không=“” có=“” nhiều=“” ham=“”>

Nhưng vì sao giống y như trên đất liền vậy?

Thật không thích ứng được!

Vất vả lắm mới ăn xong bữa cơm, Tần Thiệu Vũ mang Thảm Thiên Lăng đi tìm Quỷ Thủ thần y. Nha hoàn và người hầu vừa dọn bàn vừa cảm thán, Thảm công tử thật thanh tịnh, chỉ ăn rau mà không ăn thịt, vừa nhìn đã biết là trên thiên giới mới xuống, còn chưa nhiễm bụi trần!

Ngày mai nhất định phải dọn đầu bếp chỉ làm các món rau.

Còn Tần cung chủ có ăn thịt hay không thì... kệ hần!

Trong tiểu viện, Quỷ Thủ thần y đang dứt thức ăn cho tiểu phượng hoàng, sau khi nhìn thấy hai người thì phải tay đứng dậy. “Nghỉ ngơi tốt rồi sao?”

“Vâng, đa tạ tiền bối”. Thảm Thiên Lăng rất lễ phép.

“Tối cho ta bắt mạch một chút”. Quỷ Thủ thần y bảo hần ngồi đối diện.

Thảm Thiên Lăng ngồi trên ghế đá, ngoan ngoãn đưa tay ra.

Vì vậy Cục Bông cũng bắt chước thò một móng ra.

Quỷ Thủ thần y tay phải bắt mạch cho Thảm Thiên Lăng, tay trái thần nhiên nắm móng vuốt của Cục Bông, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Chíp!”. Cục Bông hưng phấn, tuy không biết là gì nhưng hình như rất lợi hại!

Thảm Thiên Lăng: ...

Đây cũng xem như ông nội nhỉ.

“Hàn độc ở trong cơ thể rất lâu”. Một lát sau, Quỷ Thủ thần y nói. “Sợ là phải tốn sức”

“Có thể trị triệt để không?”. Tần Thiệu Vũ rất quan tâm vấn đề này.

“Người nói xem?”. Quỷ Thủ thần y hỏi lại.

“Với năng lực của sư phụ, đương nhiên không thành vấn đề”. Tần Thiệu Vũ cực kỳ lưu loát. “Không chừng ngày mai Lăng nhi đã hết đau”

“Nịnh rất hay”. Quỷ Thủ thần y gật đầu.

Tần Thiệu Vũ khiêm tốn nói. “Là sư phụ dạy giỏi”

Thảm Thiên Lăng dở khóc dở cười, trước khi Quỷ Thủ thần y mở miệng, hần vẫn hơi thấp thỏm.

“Có thể trị hết, nhưng phải tốn thời gian”. Quỷ Thủ thần y nói. “Lúc trị cũng phải điều dưỡng cho tốt mới lọc sạch độc ra ngoài”

“Cảm ơn sư phụ!”. Trong lòng Thảm Thiên Lăng thả lỏng không ít.

“Cần bao lâu?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Lâu thì nửa năm, nhanh thì ba tháng”. Quỷ Thủ thần y nói. “Dù sao cũng không có võ công làm nền, nếu nóng vội sẽ xảy ra chuyện”

“Đúng lúc lâu ngày không về nhà”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nhân cơ hội này có thể ở lại trên đảo với sư phụ nhiều một chút”

“Thẩm Thiên Phong thì sao?”. Quỷ Thủ thần y hỏi. “Ta đã hỏi qua ám vệ, cũng biết được đại khái, người định xử lý thế nào?”

“Trước hết phái người báo tin”. Tần Thiệu Vũ nói. “Thiên Phong trầm ổn hơn ta nhiều, đương nhiên sẽ biết làm thế nào”

“Không đi giúp hấn ư?”. Quỷ Thủ thần y hỏi.

“Hiện giờ thì không”. Tần Thiệu Vũ nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Sau khi xác định Lăng nhi không có việc gì rồi, nếu chiến sự Tây Bắc thật sự cần ta thì ta mới đi”

Quỷ Thủ thần y gật đầu. “Ngày mai bắt đầu châm cứu, đi nghỉ sớm đi”

“Vâng”. Tần Thiệu Vũ gật đầu, mang Thẩm Thiên Lăng ra khỏi tiểu viện.

“Người định đi Tây Bắc ư?”. Sau khi đi xa, Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Nếu Thiên Phong cần, ta đương nhiên sẽ giúp hấn”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dù sao lần này hấn xuất chinh cũng vì ta”

“Lúc trước sư phụ rõ ràng phản đối người có quan hệ với triều đình”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu. “Sao hiện giờ lại chủ động đề cập?”

“Sư phụ chỉ không muốn ta vào triều làm quan thôi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dù ta và Thiên Phong không phải bằng hữu, chỉ dựa vào đạo nghĩa, ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn”

“Hi vọng đại ca có thể thuận lợi đánh giặc”. Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Đừng để xảy ra sự cố”

“Không nỡ để ta đi ư?”. Tần Thiệu Vũ nhéo mặt hấn.

“Thiếu hiệp người suy nghĩ nhiều rồi”. Thẩm tiểu thụ quyết đoán lắc đầu. “Ta chỉ lo cho đại ca, chẳng liên quan gì đến người cả”

Cực kì mạnh miệng!

150. Chương 148: Đánh Giặc Xong Mới Thành Thân Được

Trên đảo rất yên tĩnh và nhàn nhã, Thẩm Thiên Lăng mỗi ngày sau khi châm cứu xong thì thích nhất là mang con trai đi dạo xung quanh, nếu mệt thì ngồi xích đu uống trà, quả thật không thể hạnh phúc hơn được nữa.

Vì vậy chiều hôm đó Tần Thiệu Vũ tìm hấn về ăn cơm thì thấy một người một chim đang ngủ say sưa trên xích đu, miệng hơi há ra, vừa nhìn đã biết là ruột thịt!

“Heo”. Tần Thiệu Vũ nhéo mũi hấn.

“Chíp!”. Cục Bông tỉnh dậy trước, sau khi lười biếng ngáp một cái thì lắc lư nhảy xuống đất.

“...Ta ngủ hả?”. Thẩm Thiên Lăng mơ mơ màng màng mở mắt.

“Nếu không thì đang làm gì?”. Tần Thiệu Vũ kéo hấn khỏi ghế. “Cũng không sợ lạnh nữa”

“Hồi này trời vẫn còn sáng”. Thẩm Thiên Lăng đuổi người, vùi đầu vào ngực Tần Thiệu Vũ. “Chưa tỉnh ngủ”

“Chưa tỉnh ngủ cũng phải đi ăn”. Tần Thiệu Vũ dẫn hấn về. “Có làm gạch cua đậu hũ mà người thích nhất”

Cục Bông nhảy theo sau, cực kì ngây thơ hoạt bát!

Thật là một nhà ba người hạnh phúc!

Sau khi ăn tối xong, Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng ngồi trên nóc nhà ngắm trăng.

“Mới đó mà đã ba tháng rồi”. Thẩm Thiên Lăng cảm thán. “Thời gian trôi qua thật nhanh”

“Trên đảo không có chuyện gì lo nghĩ, mỗi ngày đương nhiên qua nhanh”. Tần Thiếu Vũ nhìn hần. “Sư phụ nói Hàn độc của ngươi đã hết phân nửa, một tháng sau sẽ hết sạch, sau này chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt là được”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Ít nhất trời mưa xuống đã không còn đau nữa”

Tần Thiếu Vũ nâng cằm hần lên hôn một cái.

“Có chuyện muốn nói với ta sao?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hần.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Định thương lượng với ngươi”

“Chuyện gì?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Mấy hôm trước ta nhận được tin, tháng trước triều đình giả vờ thua ở chiến trận Tây Nam, mấy vạn đại quân chạy tán loạn, nghe nói bị Đoạn Bạch Nguyệt bắt được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Bộ tộc Tây Bắc nghe vậy thì cho rằng Sở Uyên đã bị tổn thất lớn, cho nên kết thành đồng minh xuôi nam làm phản”

“Tây Bắc đã khai chiến ư?”. Thẩm Thiên Lăng hơi giật mình.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Ít nhất chứng tỏ Lý Uy Viễn chỉ liên kết với Đông Doanh mà không liên quan tới phản tặc Tây Bắc”

“Nhưng cũng là phản tặc”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Nếu tương lai cơ hội thì vẫn mưu phản”

“Thiên Phong đã nói chuyện này cho Sở Uyên, hần là vua một nước, đương nhiên sẽ biết làm thế nào”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu Thẩm Thiên Lăng. “Đừng lo”

“Không biết lần này lại tổn thất bao nhiêu nữa”. Thẩm Thiên Lăng thở dài.

“Nếu Lý Uy Viễn không gây rối thì chiến dịch lần này cũng không đáng lo”. Tần Thiếu Vũ nói. “Sở Uyên đã sớm chuẩn bị, lại được Đoạn Bạch Nguyệt giúp đỡ, không thắng cũng khó”

“Nếu Lý Uy Viễn gây rối thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày.

“Đây chính là điều ta muốn thương lượng với ngươi”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hần. “Ta muốn đi Tây Bắc”
Thẩm Thiên Lăng hơi sững sốt. “Bây giờ ư?”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Nếu Lý Uy Viễn gây chuyện, rất có thể dẫn đến cả chiến dịch thất bại”. Dù sao cũng là tướng quân thống lĩnh, không thể so với binh lính thông thường. Tuy hiện tại đã chứng minh hần không liên quan tới các bộ tộc Tây Bắc, nhưng dù sao cũng có mưu đồ, khó tránh một ngày nào đó sẽ gây rối. Nếu Tần Thiếu Vũ ở đó, ít nhiều gì cũng tạo uy hiếp cho hần.

Thẩm Thiên Lăng trầm thờ dài, rầu rĩ ôm lấy Tần Thiếu Vũ.

Sao phải rắc rối như vậy!

“Sư phụ rất thích ngươi, mọi người trên đảo cũng vậy”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hần. “Ta đã phái người mua về rất nhiều sách, sau này nếu buồn thì đọc sách rồi ngủ, có mọi người bên cạnh chắc cũng không đến mức nhàm chán”

“Ngươi phải cẩn thận”. Thẩm Thiên Lăng ôm chặt Tần Thiếu Vũ.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Mau chóng đánh giặc xong, chúng ta mới thành thân được”

“Lúc nào thì xuất phát?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ ngừng một chút. “Ngày mốt”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy không nói gì, càng ôm chặt hân hơn.

“Chíp!”. Cục Bông đứng ở trong sân nhìn một lát, sau đó quyết đoán xoay người đến phòng ông nội!

Quý Thủ Thần Y đang điều tức trong phòng, sau khi nghe tiếng động thì mở mắt, đúng lúc nhìn thấy Cục Bông nhảy vào, trong miệng còn ngậm một viên trân châu.

Vì vậy hân nhanh chóng lấy từ dưới giường ra một cái hộp nhỏ, để Cục Bông bỏ trân châu vào.

Một phụ trách kiếm tiền, một phụ trách giữ tiền, hai ông cháu phối hợp rất tốt!

Tối hôm đó, sau khi rửa mặt xong thì Thẩm Thiên Lăng nằm trên giường nhìn nam nhân của hân.

“Ngủ sớm đi”. Tần Thiệu Vũ phát tay thổi tắt đèn.

...

Chẳng lẽ không muốn xx một chút ư, chỉ còn hai buổi tối cuối cùng trước khi xa nhau!

Thẩm Thiên Lăng vuốt ve tấm lưng Tần Thiệu Vũ.

Tần Thiệu Vũ nhắm mắt lại.

Thẩm Thiên Lăng ngồi dậy, ai oán nhìn chằm chằm hân suốt một phút đồng hồ trong bóng tối.

Tần Thiệu Vũ tiếp tục ngủ.

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng ho khan.

Tần Thiệu Vũ tiếp tục tiếp tục ngủ.

Sở thích biến thái gì thế này! Thẩm tiểu thụ nằm xuống, ôm chần lẩn vào tường!

Tần Thiệu Vũ tiếp tục tiếp tục tiếp tục ngủ.

Nửa phút sau, Thẩm Thiên Lăng cảm giận ngồi dậy, hung hăng cười trên người hân!

Tần Thiệu Vũ mắt vẫn nhắm, nhưng khoé miệng mỉm cười.

“Người thật xấu xa!”. Thẩm Thiên Lăng trách móc hân.

“Rõ ràng là Lăng nhi không muốn ngủ”. Tần Thiệu Vũ rất vô tội. “Ta vẫn nằm đây, chưa từng làm gì”

Chính vì chưa từng làm gì nên mới xấu xa đó! Đừng nói người không muốn làm nha! Thẩm Thiên Lăng cời áo, thuận tiện hóp bụng.

Tần Thiệu Vũ vươn tay đâm một cái.

Một lớp mỡ lập tức trôi ra!

Phụt.

“Cười muội người!”. Thẩm tiểu thụ lột quần áo của hân. “Gầy chết người!”

Tần Thiệu Vũ nén cười, tùy ý hân vứt quần áo của mình xuống đất.

“Được rồi, tiếp theo đến phiên người”. Thẩm Thiên Lăng nằm sấp trên giường giả chết – ta sẽ không chủ động đâu.

Tần cung chủ ngây thơ nói. “Ta chẳng biết phải làm gì cả”

Không biết mới ghê! Thẩm Thiên Lăng oán giận. “Loài người các người thật dối trá!”

“Hay là Lăng nhi dạy ta đi?”. Tần Thiệu Vũ cười nhẹ, xoay người đè lên hân.

“Lúc đầu đừng sờ lung tung!”. Thẩm tiểu thụ che lại “tiểu Lăng” mà kháng nghị!

“Vậy lúc đầu phải làm gì?”. Tần Thiệu Vũ cúi đầu gặm cắn trước ngực hân.

Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc nói. “Chúng ta có thể nói chuyện yêu đương, rồi uống một chén rượu”. Cục kì lãng mạn!

“Không có hứng”. Tần Thiếu Vũ kéo màn che xuống. “Chúng ta xx xong rồi nói chuyện yêu đương”

Thẩm Thiên Lăng thở dài, biết ngay là nam nhân của hắn không có khí chất mà!

“Lần này không được phát ra âm thanh kì quái nữa”. Tần Thiếu Vũ ra điều kiện.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nói cứ như ta thèm khát lắm vậy!

“Cũng không cho đang làm một nửa thì đòi đi tè!”. Tần Thiếu Vũ nhéo “tiểu Lăng”.

“Nói lý lẽ chút đi!”. Thẩm Thiên Lăng kháng nghị. “Chuyện này ta không nhận được”

“Lý lẽ là ai?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ mở chai thuốc mỡ ra.

Thẩm tiểu thụ tự giác im lặng.

“Vậy mới ngoan”. Tần Thiếu Vũ áp hai chân Thẩm Thiên Lăng lên ngực.

Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng nhỏ giọng nói. “Thiếu hiệp, yamete!”

Tần Thiếu Vũ: ...

Ánh mắt Thẩm tiểu thụ cực kì thiếu ăn đòn!

Kết quả là một giây sau, hắn đã bị cưỡng hiếp!

Rất hung bạo!

Thẩm tiểu thụ lệ rơi đầy mặt.

Nếu hoa cúc bị thương, có tin lão tử sẽ ly hôn với người không!

Gió nhẹ lay động màn che, trong phòng đầy mùi hoa Nhím Sương.

Tiếng rên rỉ đứt quãng, dường như cả đêm không ngừng.

Bởi vì quyết định chính xác của Cục Bông nên đêm nay nó không bị quấy rầy, ngủ vô cùng ngon giấc!

Cho nên mới nói sự lựa chọn là rất quan trọng trong cuộc đời làm chim!

“Buồn ngủ”. Vào hừng đông, Thẩm Thiên Lăng còn đang mơ mơ màng màng lắm bầm.

Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn lên môi hắn, ôm càng chặt hơn, cho đến khi giữa hai người không còn khoảng cách.

Lại qua một đêm, Tần Thiếu Vũ dẫn mấy ám vệ lên thuyền rời đảo, hướng về phía Tây Bắc.

Thẩm Thiên Lăng ôm Cục Bông đứng trên bờ, nhìn theo con thuyền biến mất trên mặt biển, vẫn không nỡ quay về.

“Chíp!”. Cục Bông rất hiểu chuyện, cọ cọ trong ngực hắn!

“Về thôi”. Ám vệ khoác áo cho Thẩm Thiên Lăng, đứng bên cạnh nói. “Bờ biển gió lớn, nếu công tử cảm lạnh thì cung chủ lại đau lòng”

“Đa tạ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, mang tiểu phượng hoàng về nơi ở.

Không biết chừng nào mới về được...

Mà ở Tây Bắc, Diệp Cẩn đang nổi giận với Thẩm Thiên Phong!

“Chỉ đáp ứng đi vào do thám thôi, cũng không có gì quá mức”. Thảm Thiên Phong bắt đắc dĩ. “VẬY CŨNG GIẶN Ừ?”

“Cái này mà gọi là không quá mức ư?”. Diệp Cẩn tức tối. “Người biết họ Lý kia có vấn đề, sao còn phải nghe lệnh hử?”

“Hắn chỉ có vấn đề ở Đông Doanh, không liên quan tới Tây Bắc”. Thảm Thiên Phong nói. “Nếu hắn muốn mưu phản cũng không chọn lúc này, mà sẽ đợi sau khi kết thúc chiến dịch”

“VẬY THÌ SAO?”. Diệp Cẩn tiếp tục giẶn.

“Cho nên ta đáp ứng hắn, cũng tin rằng hắn sẽ không xem chiến sự Tây Bắc như trò đùa, sẽ không hăm hại ta ngay từ lúc đầu”. Thảm Thiên Phong nói. “Nếu hiện tại ta chết sẽ không có lợi gì cho hắn”

“Phi phi phi!”. Diệp Cẩn giẶm chân. “Nói xúi quẩy gì đó!”

“Yên tâm đi, ta không sao”. Thảm Thiên Phong an ủi. “Trễ nhất ba ngày sẽ trở về”

“Ta cùng đi với người”. Diệp Cẩn rất quyết đoán.

“Người?”. Thảm Thiên Phong sửng sốt.

“Đúng vậy, ta!”. Diệp cốc chủ rất hung dữ. “CÓ Ý KIẾN Ừ?”

“Ta giả trang nhân công, người muốn đi chung thế nào?”. Thảm Thiên Phong bắt đắc dĩ, vừa trắng vừa gầy, vừa tới thì sẽ bị người ta phát hiện sơ hở.

Diệp Cẩn: ...

“Huống hồ nếu Hoàng thượng biết cũng sẽ không cho người đi”. Thảm Thiên Phong xoa đầu hắn. “Chỉ cần ở quân doanh chờ ta là được”

Chờ muội người! Diệp Cẩn cực kì kiên trì, ta nhất định phải đi!

“Nghe lời”. Trước giờ Thảm Thiên Phong rất nhẫn nại với hắn.

“Hay ta cũng giả trang?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Muốn giả thành ai?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

Diệp Cẩn nhìn trời nói. “Đại nương làm bếp”

Nếu không thể giả thành nam nhân cường tráng thì giả làm nữ nhân chắc cũng được mà?

Thảm Thiên Phong: ...

“Tiểu Cẩn”. Thảm Thiên Phong dở khóc dở cười.

“Ta đi tìm Sở Uyên”. Diệp Cẩn ra ngoài. “Nếu hắn không đáp ứng, chúng ta sẽ lập tức trở về”

Thảm Thiên Phong không thể làm gì khác hơn ngoài đuổi kịp.

“Hoàng thượng”. Thị vệ ở ngoài cửa thông báo. “Thảm đại thiếu và Diệp cốc chủ cầu kiến”

“Tiểu Cẩn? Cho bọn họ vào”. Sở Uyên nghe vậy hơi vui vẻ, thật khó thấy hắn chủ động đến đây...

151. Chương 149: Thảm Đại Hiệp Vùng Lên

“Ta có việc muốn nói với người”. Sau khi vào thư phòng, Diệp Cẩn cực kì trực tiếp.

Sở Uyên đưa cho hắn một chén trà. “Xem ra không phải chuyện gì tốt”

“Ta muốn theo hắn ra khỏi thành”. Diệp Cẩn chỉ vào Thảm Thiên Phong.

“Ra khỏi thành?”. Sở Uyên cau mày y như dự liệu. “Thiên Phong đi thám thính tin tức, người đi làm gì?”

Diệp Cẩn sắc bén nói. “Đương nhiên cũng thám thính tin tức”

Sở Uyên lắc đầu. “Ta không đồng ý”

“Lý do!”. Diệp Cẩn nổi giận.

“Sẽ nguy hiểm”. Sở Uyên nhấn nạt. “Huống hồ lần này chỉ là nhiệm vụ nhỏ, một mình Thiên Phong cũng đủ hoàn thành”

“Nếu ta cứ đi thì sao?”. Diệp Cẩn hùng hổ.

“Tiểu Cẩn”. Sở hấn gây căng thẳng với Sở Uyên, Thẩm Thiên Phong định khuyên một chút. “Thật ra...”

“Người im miệng!”. Diệp Cẩn chống nạnh cắt ngang. “Ta cho phép người nói chuyện sao?”

Thẩm Thiên Phong: ...

“Đừng hồ đồ”. Sở Uyên ngồi xuống bàn. “Nếu không có chuyện gì khác thì về nghỉ ngơi đi”

“Đi thôi”. Diệp Cẩn kéo Thẩm Thiên Phong ra ngoài. “Chúng ta về Quỳnh Hoa cốc, để một mình hấn đánh giặc!”

Đầu Sở Uyên kêu ong ong.

“Hoàng thượng”. Thẩm Thiên Phong kéo Diệp Cẩn lại, nhìn Sở Uyên nói. “Thật ra lần này ra khỏi thành cũng không nguy hiểm lắm, nếu tiểu Cẩn nhất định muốn đi, ta cũng có thể bảo vệ hấn an toàn”

“Hấn đã hồ đồ thì thôi đi, sao người cũng vậy?”. Sở Uyên khẽ nhú mày. “Việc trong quân không phải trò đùa, nếu xảy ra sơ suất, không ai có thể chịu trách nhiệm”

“Nếu ta có thể dẫn hấn ra ngoài thì sẽ nắm chắc không có sơ suất”. Thẩm Thiên Phong nói. “Hoàng thượng đừng lo”

Diệp Cẩn tiếp tục căm tức nhìn ca ca hấn.

Trong mắt Sở Uyên bắt đặc dĩ. “Được rồi, có cần ta tìm vài cao thủ bảo vệ người không?”

“Không cần”. Diệp Cẩn đạt được mục đích nên ngạo kiều rời đi, giống như một con công xanh biếc hoa lệ!

Sở Uyên nhìn theo bóng lưng của hấn, lắc đầu thở dài.

“Tiểu Cẩn tính tình là như vậy, đừng để bụng”. Thẩm Thiên Phong nói. “Đợi Hoàng thượng ở chung với hấn lâu rồi...”

“Hấn sẽ mềm mỏng với trẫm hơn sao?”. Sở Uyên cắt ngang, đáy mắt có chút hi vọng.

Thẩm Thiên Phong lắc đầu. “Đợi Hoàng thượng ở chung với hấn lâu rồi thì sẽ quen thôi”

Sở Uyên: ...

“Khụ khụ!”. Diệp Cẩn ở ngoài sân ho khan.

Thẩm Thiên Phong thức thời cáo từ.

“Đi, chúng ta ra bờ sông đi dạo”. Diệp Cẩn cắt bước ra ngoài.

Chiến sự biên cảnh đang cấp bách, lúc này Sở Uyên hận không thể giam Diệp Cẩn trong phòng 12 canh giờ mới yên tâm. Nhưng với Thẩm Thiên Phong mà nói, giữa kháng chỉ và Diệp Cẩn thì về sau quan trọng hơn. Vì vậy hấn không hề phản đối mà mang Diệp Cẩn giục ngựa ra khỏi quân doanh.

Lục Thông Ngọc mấy ngày nay ở trong chuồng hơi lâu, lần này được thả ra thì tung vó chạy như bay, còn thường xuyên nhảy nhẩy, vì vậy Thẩm Thiên Phong phải ôm chặt người trong lòng vài lần. Đến lần thứ ba, Diệp Cẩn quay đầu giận dữ hỏi. “Người dạy nó phải không?”

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười. “Ta đâu có bản lĩnh này”

“Xuống đi!”. Diệp cốc chủ cực kì kiêu ngạo, lãnh khốc, cổ tình gây sự. “Dù sao khinh công của người cũng tốt!”. Cho nên chạy theo cũng không hề gì.

Thẩm Thiên Phong ôm chặt người trong lòng, nhảy ra khỏi lưng ngựa, mũi chân đạp lên ngọn cây bay về phía bờ sông.

Diệp Cẩn chỉ thấy gió lùa bên tai từng trận, mở mắt ra thì đã được Thẩm Thiên Phong đặt xuống đất.

“Như vậy nhanh hơn”. Thẩm Thiên Phong sửa lại cổ áo cho Diệp Cẩn.

Diệp Cẩn dùng ánh mắt khiếp sợ nói không nên lời nhìn Thẩm Thiên Phong, giống như đang nhìn Siêu nhân điện quang!

“Sao thế?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Sao khinh công của ngươi trở nên tốt như vậy?”. Diệp Cẩn hồi lâu mới hoàn hồn. Thẩm gia mạnh nhất là khinh công, điều này không sai, nhưng Thẩm Thiên Phong hồi này gần như đã vượt mức nhân loại!

“Chắc tại ngươi hay sắc thuốc cho ta uống”. Thẩm Thiên Phong nói. “Gần đây thấy cơ thể thanh lọc không ít, lúc luyện công nội lực cũng thuần khiết hơn”

“Hữu dụng vậy sao?”. Diệp Cẩn cũng bị hiệu quả của thuốc khiến cho giật mình.

Thẩm Thiên Phong gật đầu, ánh mắt rất dịu dàng.

“Nhìn cái rắm”. Diệp Cẩn mạnh miệng nói. “Ta chỉ thử nghiệm thôi, xem uống có chết người không”

Cho nên mới nói những người ngạo kiều thật khiến trời đất phẫn nộ!

Ở Tây Bắc khó tìm thấy một dòng sông, hai người đi dạo dọc theo bờ, Diệp Cẩn ngáp, lười biếng ngồi trên tảng đá phơi nắng.

“Mấy hôm trước ta nhận được thư nhà”. Một lát sau, Thẩm Thiên Phong nhìn Diệp Cẩn nói.

“Gọi ngươi về thành thân ư?”. Diệp Cẩn không có hứng.

“Là hỏi chuyện giữa chúng ta”. Thẩm Thiên Phong nói. “Chắc nghe đầu đường cuối xóm đồn đãi”

Diệp Cẩn cứng người, sau đó bĩu môi. “Nói cho bọn hần biết đó là giả thì được rồi”

“Sau khi chiến sự kết thúc, theo ta về được không?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Một chút cũng không được”. Diệp Cẩn nằm trên tảng đá đóng đưa chân, hoàn toàn không hề do dự, trả lời rất dứt khoát!

Thẩm Thiên Phong cúi đầu hôn nhẹ hần.

“Làm gì vậy?”. Diệp cốc chủ cực kì hung dữ, sau khi lau miệng thì né sang bên, cuối cùng lăn từ trên tảng đá xuống. “A!”

Vừa nhìn đã biết trong lòng chẳng - hề - khẩn - trương chút nào.

“Tiểu Cẩn!”. Thẩm Thiên Phong hết hồn, vội kéo hần lên.

Mặt mày đầu cổ Diệp Cẩn đều là đất, vạt áo còn dính bùn và... phân ngựa.

Làm một đại phu mắc bệnh sạch sẽ, bình thường ngay cả một chút bụi bặm cũng chịu không được, Diệp Cẩn xanh mặt, giống như ốm nghén mà trong dạ dày dâng lên vị chua.

“Không sao chứ?”. Thẩm Thiên Phong lau mặt cho hần. “Chúng ta về tắm”

Diệp Cẩn cởi đai lưng.

Thẩm Thiên Phong: ...

“Mau mang ta về!”. Sau khi cởi hết chỉ còn chừa lại áo lót, Diệp Cẩn rốt cuộc thấy thoải mái hơn, vì vậy lắc lắc Thẩm Thiên Phong.

Thẩm Thiên Phong buồn cười, dùng áo khoác bọc lấy hần, giục ngựa về quân doanh.

Trên bãi đất trống trong doanh trại, một nhóm quân lính đang thao luyện, Lý Uy Viễn đang đứng chỉ dẫn trên đài, đột nhiên thấy hai người quần áo xộc xệch chạy vào, vì vậy hơi kinh ngạc.

Thật ra không phải một mình hấn kinh ngạc, mà là tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Ban ngày ban mặt, rốt cuộc ra ngoài làm gì vậy...

Thật không dám nghĩ sâu xa...

Diệp Cẩn cũng không ngờ bị nhiều người nhìn thấy như vậy, thế nên mặt đỏ lên, nhìn như một giấy sau sẽ bốc cháy.

Trước khi hấn kịp mắng người khác, Thẩm Thiên Phong đã quyết đoán mang hấn về phòng.

Sau khi vào phòng, Diệp Cẩn không ngoài dự đoán đánh cho Thẩm Thiên Phong một trận!

Đương nhiên chỉ nhìn hung hăng vậy thôi, chứ thực chất không có lực sát thương, càng không có độc dược khiến người ta không “lên” được, cho nên Thẩm Thiên Phong xem như là bị mèo hoang cào.

“Bọn họ trưa không ngủ mà đi luyện võ làm gì!”. Diệp Cẩn hung hăng chà đạp chén trà!

Thẩm Thiên Phong thích hấn đến điên rồi, cho nên dù hấn cố tình gây sự cũng thấy dễ thương.

“Thẩm thiếu gia”. Có tạp dịch gõ cửa bên ngoài. “Chúng ta đưa nước tắm tới”

Diệp Cẩn bối rối. “Người gọi lúc nào thế?”

“Ta đâu có gọi”. Thẩm Thiên Phong nói.

Diệp Cẩn sững sốt hai giây, sau đó lỗ tai càng thêm đỏ, xắn tay áo muốn đánh nhau – Các người đừng nghĩ bậy chứ! Tuy lão tử đang rất cần nước tắm, nhưng không liên quan tới chuyện đó!

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười, ôm hấn từ phía sau. “Ta đi mở cửa là được”

“Đã nói Sở Uyên không phải là một Hoàng đế tốt mà!”. Diệp Cẩn cực kì phẫn nộ!

Thẩm Thiên Phong khó hiểu. “Liên quan gì đến Hoàng thượng?”

“Dân chúng biến thái như vậy, đương nhiên là lỗi của hấn!”. Diệp Cẩn bốc lên ngọn lửa chính nghĩa!

Sở Uyên hắt hơi – cái gọi là vô tội mà phải làm bia đỡ đạn.

Thẩm Thiên Phong đặt Diệp Cẩn ngồi xuống ghế, tự ra mở cửa.

Tạp dịch thừa dịp mang nước vào mà nhìn thoáng qua, thấy Diệp Cẩn vẫn đơ ra ngồi trên ghế, vì vậy lập tức dùng ánh mắt khiển trách nhìn Thẩm Thiên Phong – thế mà cũng nở sao!

Diệp Cẩn đen mặt, bóp nát chén trà.

Tạp dịch đầu tiên là hoảng sợ, sau đó lại càng đau lòng cho Diệp cốc chủ - Nhất định là ngồi trên ghế rất đau nên mới dùng sức bóp chén trà, giống như sinh con phải cắn khăn tay vậy!

May là sau đó Thẩm Thiên Phong đã đuổi tạp dịch ra, Diệp cốc chủ mới không hung ác xù lông!

“Đi tắm đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ta ở đây, có gì cứ gọi”

Tắm thì có gì mà gọi? Diệp Cẩn bước tới phía sau bình phong, suy nghĩ một chút lại lộ đầu ra. “Dám nhìn lên thì ta sẽ hạ độc cho người không “lên” được!”

Thẩm Thiên Phong giơ tay đầu hàng.

Diệp Cẩn rút đầu về, vừa hát vừa tắm.

Tiếng nước ào ào, Thẩm Thiên Phong ngồi trên bàn uống trà, ngay cả đầu cũng không quay qua.

Cho nên mới nói đều là đại hiệp nhưng bản chất của hấn và Tần Thiếu Vũ rất khác nhau.

Nếu bên trong là Thảm tiểu thụ, dù không phát sinh chuyện gì, Tần cung chủ cũng tạo ra tình huống mà lao vào, nói không chừng còn có thể sờ bụng mỡ, thậm chí là xx. Đây mới là hình ảnh mà quần chúng muốn nhìn thấy biết không!

Thảm đại thiếu thật khiến người ta sốt ruột!

Chắc là ngay cả ông trời cũng nhìn không vừa mắt, cho nên một lát sau, Diệp cốc chủ không phụ lòng mong đợi của mọi người mà hét lên một tiếng.

Thảm Thiên Phong căng thẳng, lướt qua bình phong lao vào. “Sao vậy?”

“Cái cái cái cái thứ quỷ gì thế?”. Diệp Cẩn chỉ vào một cái lỗ lớn ở góc tường. Đang tắm đột nhiên trên mặt đất có một cái đầu lớn lộ vào, chuyện này quá kinh khủng rồi!

Thảm Thiên Phong rút ra một con dao, đâm ra ngoài cửa sổ.

Con dao ghim sâu xuống đất, một tiếng kêu chít chít vang lên, máu dần dần nhuộm đỏ mặt đất.

Diệp Cẩn khoác áo đứng bên giường, sắc mặt trắng bệch, vừa giật mình vừa ghê tởm. “Chuột ư?”

“Là chuột chũi”. Thảm Thiên Phong đóng cửa sổ. “Tây Bắc lúc đầu không có loài vật này, là các bộ lạc ở sa mạc cố ý thả đến, một con trong vòng một đêm có thể phá hư nửa mẫu ruộng, dân chúng đều bị thiệt hại nặng nề”

“Thật đê tiện”. Diệp Cẩn giận.

“Vì là bên ngoài tới nên không có khắc tinh, mèo nhà bình thường cũng không làm gì được nó”. Thảm Thiên Phong nói. “Hiện tại chiến sự đang căng thẳng, chắc quan phủ cũng không có tâm trạng xử lý”

“Chỉ là một con chuột hơi lớn mà thôi”. Diệp Cẩn nói. “Để ta chế thuốc thử xem”

Có thể cứu người, có thể diệt chuột, Diệp cốc chủ quả thật toàn năng!

“Ừ”. Về mặt Thảm Thiên Phong hơi mất tự nhiên.

Diệp Cẩn bối rối, cúi đầu nhìn mới phát hiện vừa rồi mình mãi mê hóng chuyện nên chỉ vội vã khoác một lớp áo mỏng, bây giờ bị nước làm ướt, thật khiến người ta không dám nhìn thẳng!

“Coi chừng lão tử đâm mù mắt người!”. Trong nháy mắt Diệp Cẩn bộc phát, xoay người chạy ra sau bình phong.

Một khắc sau, hần bị Thảm Thiên Phong ôm vào lòng.

“Muốn chết ư?”. Diệp Cẩn giận tím mặt, muốn đánh nhau sao?

Thảm Thiên Phong đè hần lên tường, cúi đầu dịu dàng hôn một cái.

Làm rất tốt!

Nếu Thảm tiểu thụ biết, nhất định sẽ cho đại ca hần mười cái LIKE!

152. Chương 150: Quả Thật Sốt Ruột

Thảm Thiên Phong vẫn luôn dịu dàng và cưng chiều Diệp Cẩn, bình thường Diệp Cẩn nói đông hần sẽ không đi về phía tây. Lâu ngày, Diệp Cẩn cũng quen được Thảm Thiên Phong nhường nhịn, cho nên hiện tại bị thái độ mạnh mẽ của hần khiến cho kinh ngạc, nhất thời không biết ứng phó thế nào.

Đợi vất vả lắm mới sức tỉnh thì Diệp Cẩn phát hiện không biết từ lúc nào hai người đã lăn lên giường, tư thế cực kì không thích hợp.

...

“Tiểu Cẩn”. Thảm Thiên Phong đè lên người hần, bàn tay siết chặt cổ tay hần, đáy mắt có chút xao động nhưng không dám làm càn.

Diệp Cẩn quay đầu sang chỗ khác, lỗ tai đỏ bừng, vẻ mặt cực kì ngạo kiêu.

Người mong nhớ ngày đêm hiện tại đang ở dưới thân, y phục mỏng manh bị nước làm ướt nhẹp, dính sát vào cơ thể trắng nõn, như ẩn như hiện, hơn nữa quan trọng là Diệp Cẩn cũng không quá mức chống cự!

Đến nước này rồi, Thẩm đại hiệp nếu không làm gì thì chính là thái giám!

Kéo y phục ướt đầm xuống khỏi đầu vai Diệp Cẩn, Thẩm Thiên Phong cúi đầu hôn lên hõm vai hắn.

Tuy chiều cao không chênh lệch là bao với Thẩm Thiên Lăng, nhưng Diệp Cẩn rõ ràng gầy hơn, không chỉ không có bụng mỡ mà thắt lưng còn nhỏ hơn nam tử bình thường.

Tay trái Thẩm Thiên Phong ôm chặt Diệp Cẩn, không ngừng hôn lên, tay phải cũng lướt xuống bộ phận nhạy cảm nhất của hắn.

Nơi mà ngày thường bản thân cũng rất ít khi đụng vào bị nắm lấy, Diệp Cẩn trong nháy mắt xù lông, giây dụa muốn đẩy ra nhưng càng bị ôm chặt hơn. Môi bị tùy ý gặm cắn, ngay cả không khí cũng muốn bị hút ra. Trong đầu trống rỗng, khí lực và tri giác toàn thân đều biến mất, chỉ để lại sự thoả mãn nguyên thủy nhất tràn lan theo động tác của Thẩm Thiên Phong.

Không biết qua bao lâu, Diệp Cẩn tựa vào ngực Thẩm Thiên Phong, nhắm mắt lại thở dốc.

“Tiểu Cẩn”. Thẩm Thiên Phong lau tay, cúi đầu hôn nhẹ hắn.

Diệp Cẩn nhắm mắt lại đóng vai đà điểu.

Thẩm Thiên Phong cũng không ép hắn, ôm vào lòng an ủi một chút, cho đến khi xác định hắn không còn lúng túng nữa thì mới nhẹ nhàng đặt hắn xuống giường.

Diệp Cẩn nắm chặt đệm giường, cố gắng nhịn xuống ý định muốn đánh Thẩm Thiên Phong.

Nếu vào thời điểm này mà đánh, e rằng sau này không “lên” được... Không lên được thì thôi, quan trọng là biết đâu mình sẽ phải trị cho hắn!

Ai muốn trị loại bệnh này chứ!

Ghê tởm muốn chết!

Diệp cốc chủ lộ ra vẻ mặt chán ghét.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

Diệp Cẩn cho hắn một cái tát, cực kì bình tĩnh nói. “Ra ngoài!”

Vô cùng khẩu thị tâm phi.

Thẩm Thiên Phong đương nhiên không để ý, chẳng những không ra ngoài mà còn hôn lên môi hắn lần nữa.

Càng ngày càng lớn gan! Diệp Cẩn giận dữ, há miệng cắn.

Đau đớn nơi đầu lưỡi truyền tới, động tác của Thẩm Thiên Phong càng mạnh dạn. Hô hấp Diệp Cẩn dồn dập, hai tay khó thấy chủ động vịn vào Thẩm Thiên Phong, tình cảnh củi khô lửa bốc này cực kì nóng bỏng!

Một khắc sau, trong viện có tiếng thị vệ nói. “Hoàng thượng giá lâm...”

WTF! Diệp Cẩn giật mình đẩy Thẩm Thiên Phong ra, kéo lấy chăn. “Nói ta không có ở đây!”

Thẩm Thiên Phong dùng vẻ mặt phức tạp nhìn hắn. Đừng nói là Hoàng thượng không ngốc, cho dù có ngốc cũng không phải người mù, rất khó mà không thấy người trùm chăn ngồi xổm trong góc tường...

“Tiểu Cẩn”. Sở Uyên đẩy cửa vào.

Đáng ghét chưa từng thấy! Diệp Cẩn đen mặt nhìn Sở Uyên.

Thẩm Thiên Phong vươn tay, tính bơ kéo chăn lên che lại đầu vai xích lô của Diệp Cẩn.

Nhìn đệ đệ rõ ràng không mặc gì và Thẩm Thiên Phong quần áo xộc xệch bên cạnh, Sở Uyên thấy đầu sắp phình ra.

“Nhìn cái gì?”. Diệp Cẩn xù lông. Lão tử ở không nên trùm chăn vậy đó, người quản ta được hả!

“Ta có việc tìm Thiên Phong”. Sở Uyên nói.

“Người tìm hần thì qua chỗ hần, đến phòng ta làm gì?”. Diệp Cẩn cực kì hung dữ. “Hần đâu có ở đây!”

Sở Uyên: ...

Thẩm Thiên Phong: ...

Diệp Cẩn trùm chăn, bắt đầu chuyển tâm giả bộ ngủ.

Sở Uyên nhìn Thẩm Thiên Phong. “Ta chờ người ngoài sân”

Thẩm Thiên Phong gật đầu, sau khi đợi Sở Uyên ra cửa thì vươn tay muốn kéo Diệp Cẩn, kết quả trong chăn thò ra một cái chân trần, chuẩn xác đá vào ngực hần.

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười, vỗ vỗ cái chăn. “Người nghỉ ngơi trước, ta sẽ trở lại ngay”

“Người không cần trở lại”. Diệp Cẩn tiếp tục vùi đầu vào chăn, cực kì lãnh khốc!

Sở Uyên còn chờ trong sân, Thẩm Thiên Phong đương nhiên không thể ở trong phòng quá lâu, vì vậy sau khi dỗ dành vài câu thì sửa sang lại quần áo, ra ngoài tìm Sở Uyên.

Mà lúc này tâm trạng của Sở Uyên cũng cực kì khó diễn tả thành lời. Lúc trước hần nghe quân lính nói “Diệp cốc chủ hai gò má phiem hồng được Thẩm đại thiếu quần áo xộc xệch ôm về” thì đã có cảm giác sét đánh ngang tai, cho nên mới giả bộ đi tìm Thẩm Thiên Phong hỏi xem sao, ai ngờ thấy được phiên bản càng táo bạo hơn!

Hần cần được yên tĩnh một chút!

“Hoàng thượng tìm ta có chuyện gì?”. Sau khi Thẩm Thiên Phong ra ngoài thì hỏi.

Sở Uyên cảm tức nhìn hần.

Thẩm Thiên Phong thần nhiên tiếp nhận.

“Ra ngoài rồi nói!”. Sợ quấy rầy Diệp Cẩn, Sở Uyên dẫn Thẩm Thiên Phong ra sân.

Vì vậy Diệp cốc chủ nằm trên giường rất khó chịu, vì nghe không được!

“Người và tiểu Cẩn khi nào thì bắt đầu?”. Hai người vừa ra sân thì Sở Uyên đã hỏi Thẩm Thiên Phong.

Thẩm Thiên Phong trả lời. “Lâu lắm rồi”

“Ý Thẩm lão trang chủ thế nào?”. Sở Uyên lại hỏi.

“Ta đương nhiên sẽ khiến hần chấp nhận tiểu Cẩn”. Thẩm Thiên Phong không trả lời thẳng vấn đề của Sở Uyên.

“Lỡ không chấp nhận thì sao?”. Sở Uyên nghe ra đầu mối, ép sát từng bước.

Thẩm Thiên Phong không trả lời. Thật ra mà nói trước đó vài ngày lá thư từ Thẩm gia cũng không có ý tốt, mặc dù bề ngoài dặn Thẩm Thiên Phong phải giữ gìn sức khỏe, nhưng ngầm nhắc nhở hần là con trai trưởng Thẩm gia, việc lấy vợ sinh con rất quan trọng, rõ ràng là không chấp nhận Diệp Cẩn.

“Lúc đầu trẫm cũng không quan tâm Thẩm gia có chấp nhận hay không”. Sở Uyên lạnh lùng nói. “Vì trẫm chưa từng muốn giao hần cho người, sớm muộn gì trẫm cũng phải dẫn hần về cung”

Thẩm Thiên Phong khẽ nhú mày. “Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ người còn dám hỏi ta?”. Nhắc tới Sở Uyên liền bốc hỏa. Ngủ cũng ngủ rồi, hồi này là hình ảnh quỷ quái gì!

Thẩm Thiên Phong vuốt cằm cam chịu.

Cuối cùng hần cũng học được sự vô sỉ của em rể, không hề dễ dàng chút nào.

“Nếu sau này tiểu Cẩn chịu uất ức, trăm sẽ không tha cho ngươi!”. Sở Uyên nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Ta sẽ đối xử tốt với hần”

“Nói thì dễ lắm”. Sở Uyên ngồi trên ghế đá.

“Làm cũng không khó”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ta rất thật lòng với hần”

Sở Uyên hừ một tiếng, rõ ràng vẫn còn giận dữ.

“Hoàng thượng, Thẩm đại thiếu”. Thị vệ truyền lời. “Diệp cốc chủ gọi Thẩm đại thiếu mau trở về”

Sở Uyên suýt nữa nghệt thở.

Sao lại có cảm giác thất bại rõ rệt thế này.

“Tiểu Cẩn”. Thẩm Thiên Phong về phòng.

“Có gì hay ho mà nói lâu như vậy?”. Diệp Cẩn ngồi trên giường, ánh mắt thăm thẳm.

“Đang nói chuyện chiến sự sắp tới”. Thẩm Thiên Phong ngồi xuống bên cạnh hần.

“Đứng dậy!”. Diệp Cẩn xù lông!

Thẩm Thiên Phong: ...

“Cách xa lão tử một chút”. Diệp Cẩn giận dữ nói. “Ngươi là cái đồ dâm ma!”

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười.

“Sau này không được tùy tiện bước vào phòng lão tử”. Diệp Cẩn trùm kín chăn, trong mắt đầy cảnh giác.

“Lỡ có chuột chũi thì sao?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Chỉ là vài con chuột lớn mà thôi”. Diệp Cẩn ngạo kiều nói. “Tùy tiện chế ít thuốc là có thể độc chết một đám”

“Nếu ngươi có thể chế được độc được thì xem như làm chuyện tốt cho dân”. Thẩm Thiên Phong nói. “Hoàng thượng cũng rất vui”

“Hần sẽ vui ư?”. Diệp Cẩn trợn mắt. “Vậy ta không làm”

“Hoàng thượng rất quan tâm đến ngươi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Sau này ngươi hãy đối xử tốt với hần một chút”

“Ngươi biết cha ta có tất cả bao nhiêu người con không?”. Diệp Cẩn nhìn Thẩm Thiên Phong.

Thẩm Thiên Phong vuốt tóc Diệp Cẩn. Ngoài Diệp Cẩn thì Tiên Hoàng có tổng cộng chín người con, hiện tại chỉ còn hần và Sở Uyên.

“Ngươi cũng không cần tội nghiệp ta, từ nhỏ ta đã được sư phụ mang ra khỏi cung, không có tình cảm đặc biệt gì với bọn họ”. Diệp Cẩn xoay người nằm sấp trên giường. “Nhưng Sở Uyên thì khác, hần cùng các huynh đệ khác từ nhỏ học văn luyện võ bên nhau, kết quả cuối cùng thì thế nào?”. Dù không ở trong cung nhưng Diệp Cẩn cũng nghe được một ít tin đồn rằng thủ đoạn của Sở Uyên rất độc ác, từng bước quét sạch chướng ngại mà leo lên ngai vàng.

Dù lời đồn cũng có khoa trương, nhưng các huynh đệ không phải chết bất đắc kỳ tử thì là lạng lẹ mất tích. Nhiều sự thật chồng chất như vậy, Diệp Cẩn thật sự rất khó gần gũi người ca ca này.

“Trong hoàng cung thì không có khả năng không lục đục với nhau”. Thẩm Thiên Phong nói. “Dù Hoàng thượng không giết người khác thì cũng bị người khác giết, lòng dạ thâm sâu đâu chỉ có mình hần. Chỉ vì hần là người chiến thắng cuối cùng cho nên người mới thấy tội nghiệp những người khác mà thôi”

“Ta cũng không trách hần”. Diệp Cẩn bĩu môi. “Nhưng nếu làm Hoàng đế thì đừng đòi hỏi tình thân, ta sẽ không theo hần về”

“Ta cũng không cho ngươi theo hần về”. Thẩm Thiên Phong nói.

Diệp Cẩn lườm Thẩm Thiên Phong. “Liên quan gì đến ngươi?”. Thật nhiều chuyện!

“Vì sao Hoàng thượng muốn mang ngươi hồi cung?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Một người ở trong cung thật lâu sẽ luôn muốn có huynh đệ tỷ muội”. Diệp Cẩn nói. “Lần trước ta gặp hần, hần đã hấp hối. Để cứu hần ta phải mất ngủ vài đêm, còn suýt té xuống núi lúc hái thuốc, cũng may được thị vệ của hần kéo lại”

“Cho nên Hoàng thượng cảm kích ngươi ư?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Không chỉ đơn thuần là cảm kích”. Diệp Cẩn nói. “Khó thấy được một đệ đệ không muốn giết hần, ít nhiều gì cũng sẽ cảm thấy mới mẻ”

Thẩm Thiên Phong hiểu rõ. Nếu Hoàng thượng chết đi, bằng thân phận của Diệp Cẩn và quan hệ trên giang hồ của hần, muốn làm Hoàng đế cũng không phải không có khả năng. Sở Uyên chắc cũng biết rõ điểm này nên mới cưng chiều Diệp Cẩn như vậy. Vốn là kẻ cô độc, ông trời lại ban ột đệ đệ vừa giỏi y thuật vừa lương thiện, quan trọng hơn là đã quen sống an nhàn tự do, không có bất kì ham muốn gì với ngôi vị Hoàng đế. Người ở trong bùn dơ đã lâu, sẽ trở nên khát vọng và quý trọng tuổi mát.

“Hần cũng là một kẻ đáng thương”. Diệp Cẩn nói. “Nếu không ta cũng không cho ngươi giúp hần xuất chinh”

“Ừ”. Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai chúng ta sẽ ra khỏi thành”

“Thân phận gì?”. Diệp Cẩn ngồi dậy.

“Không cần thân phận”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ban đêm chúng ta sẽ lên vào”

“Nhưng lúc trước...”

“Lúc trước là ta đi một mình”. Thẩm Thiên Phong chỉnh lại tóc rối cho Diệp Cẩn. “Hiện tại ngươi muốn đi, vậy thì phải đổi phương pháp”

“Vì sao?”. Diệp Cẩn khó hiểu.

“Không muốn để ngươi giả làm nữ nhân”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ta biết ngươi không thích”

Diệp Cẩn: ...

“Ngủ sớm đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ngày mai ta sẽ quay lại dặn dò ngươi vài chuyện cần chú ý”

Diệp Cẩn đá đá Thẩm Thiên Phong, nhắm mắt nói. “Ngươi đã quên chuyện kia rồi!”

“Chuyện gì?”. Thẩm Thiên Phong khó hiểu.

Diệp Cẩn giận dữ nói. “Chuyện cảm thú!”

Thẩm Thiên Phong: ...

“Loại chuyện này không thể phát sinh lần thứ hai!”. Diệp Cẩn nói. “Nếu không ta sẽ thiến ngươi!”

“Ta sẽ không ép ngươi”. Thẩm Thiên Phong nói.

“Dù ép lão tử cũng không chịu!”. Diệp Cẩn cực kì hung dữ, đồng thời xấu hổ đỏ mặt!

Trước khi hần kịp xù lông, Thẩm Thiên Phong nhanh chóng cáo từ, ôm kiếm quay lên nóc nhà.

Có giường sao không ngủ, mau xuống khỏi nóc phòng lão tử! Diệp Cẩn thăm gào thét, sau đó sắc mặt biến thành muôn màu muôn sắc!

Quả thật khiến người ta sốt ruột!

153. Chương 151: Do Thám

Chạng vạng hôm sau, Thắm Thiên Phong và Diệp Cẩn âm thầm ra khỏi thành, giục ngựa về phương Bắc.

Biên cảnh không ngừng chiến loạn, các đội lái buôn thường mua bán ở Mạc Bắc cũng không thấy, chỉ có mấy cây Hồ Dương Lâm thưa thớt, lộ ra bóng đen loang lổ dưới ánh trăng.

Diệp Cẩn và Thắm Thiên Phong cỡi chung một con ngựa. Về mặt Diệp Cẩn nghiêm túc, cực kì thẳng lưng!

“Tiểu Cẩn?”. Thắm Thiên Phong hơi bối rối. “Không sao chứ?”. Ai lại dùng tư thế này cỡi ngựa?

“Câm miệng!”. Diệp cốc chủ ngạo kiêu nổi giận.

Thắm Thiên Phong thở dài. “Nếu người thấy ngồi trong lòng ta rất khó chịu thì ta xuống ngựa là được, không cần tự hành hạ chính mình”

Bị đâm trúng tâm sự, Diệp Cẩn nhìn trời.

Thắm Thiên Phong nhét dây cương vào tay hắn.

“Đừng!”. Diệp Cẩn nhanh chóng bỏ dây cương ra.

“Khinh công của ta rất tốt, chạy theo cũng không thành vấn đề”. Thắm Thiên Phong nói.

“Ai cần biết khinh công người có tốt không”. Diệp Cẩn lẩm bẩm. “Lão tử không thèm cưỡi ngựa một mình đâu”

Quả thật ngạo kiêu muốn khóc!

Thắm Thiên Phong buồn cười, nhẹ nhàng ôm lấy hắn. “Vậy chúng ta cùng nhau cưỡi một trận”

“Đừng tùy tiện ôm lão tử!”. Diệp Cẩn xù lông.

Thắm Thiên Phong: ...

“Người là đồ dâm ma!”. Diệp Cẩn quay đầu lại. “Đừng nhắc chuyện hôm đó nữa!”

“Ta đâu có nhắc”. Thắm Thiên Phong rất vô tội. “Ngược lại người này giờ đã nhắc tới năm lần!”

Diệp Cẩn phút chốc bốc hỏa. “Ta hoàn toàn không có!”

“Ừ, người không có”. Thắm Thiên Phong thức thời tha hồ hiệp.

Diệp Cẩn cực kì ngạo kiêu quay đầu về phía trước, khuôn mặt hơi đỏ.

Lục Thông Ngọc bất mãn thở phì phì, quay đầu lại trừng Diệp Cẩn – ngồi yên đi, đừng uốn éo suốt ngày như vậy!

“Làm gì vậy?”. Diệp Cẩn chống nạnh trừng mắt, còn hung dữ hơn nó.

Lục Thông Ngọc: ...

Ta chỉ là một con ngựa mà thôi!

“Đi nhanh một chút!”. Diệp Cẩn hạ lệnh. “Mau chóng đánh giặc xong lão tử mới về Quỳnh Hoa cốc được”

“Không phải về Quỳnh Hoa cốc”. Thắm Thiên Phong kề vào tai hắn nói. “Là về Nhật Nguyệt sơn trang”

“Người nói gì?”. Diệp Cẩn trong nháy mắt quay đầu lại.

Thắm Thiên Phong nhanh chóng hôn lên môi hắn, sau đó vung roi. Lục Thông Ngọc hí vang chạy về hướng sa mạc.

Diệp Cẩn nổi giận, lão tử còn chưa cho phép người hôn!

Muốn không “lên” được ư?

Muốn ăn đòn ư?

Thật phiền!

Chịu không nổi!

Đáng ghét muốn chết!

Cho nên mới nói, so với Diệp Cốc chủ thì Thẩm Thiên Phong rất mềm mại hợp khẩu vị.

Tần cung chủ thật hạnh phúc!

Vì vội vã chạy đi mà hai người không dừng lại ngủ. Thẩm Thiên Phong vốn cưng chiều Diệp Cẩn, muốn hắt nghỉ ngơi cho tốt. Nhưng Diệp Cẩn nghĩ tới nghĩ lui, thứ nhất là kéo dài hành trình dễ mất thời cơ, không tiện thăm dò tin tức; thứ hai là nếu ở quán trọ không chừng sẽ lộ ra, tuy có thể dịch dung nhưng đột nhiên có hai kẻ lạ mặt xuất hiện thì cũng khiến người ta hoài nghi, nhất là trong thời điểm mấu chốt; thứ ba là nếu ở trọ với nhau thì phải ngủ chung giường, chuyện này quả thật ngượng ngùng! Vì vậy sau khi tổng hợp ba nhân tố trên, Diệp Cẩn quyết đoán cự tuyệt đề nghị của Thẩm Thiên Phong, chạy suốt đêm không ngủ, lúc mệt thì tìm nơi kín đáo nghỉ ngơi một chút. Vì vậy chỉ gần hai ba ngày, hai người đã chạy tới bên ngoài quân doanh của phản quân Tây Bắc.

“Hắt xì!”. Diệp Cẩn hắt hơi một cái.

“Cảm lạnh ư?”. Thẩm Thiên Phong khẽ nhíu mày, vươn tay đo nhiệt độ trên trán hắt.

Diệp Cẩn lau mũi. “Không sao”

“Đã nói tối qua không nên để người mắc mưa mà”. Thẩm Thiên Phong thở dài. “Nếu bệnh thì biết làm sao?”

“Sao ta lại bệnh được”. Diệp Cẩn móc chai thuốc ra uống một viên. “Buổi tối người đi do thám đi, ta ở gần đây đợi”

“Người không đi chung với ta ư?”. Thẩm Thiên Phong bối rối.

“Người đi do thám, ta theo làm gì?”. Diệp Cẩn cất chai thuốc vào.

“Không được”. Thẩm Thiên Phong lắc đầu. “Một người ở bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm”

Diệp Cẩn nhìn trời. “Theo người vào doanh trại quân địch cũng chẳng an toàn là bao, lão tử rất tham sống sợ chết!”

“Ngoan”. Thẩm Thiên Phong dỗ dành hắt. “Ta sẽ bảo vệ người”

“Sa mạng mệnh mông, ta có thể tùy tiện tìm một đụn cát ngồi cả đêm”. Diệp Cẩn nói. “Không đi!”

“Dù sao cũng phải cho ta biết lí do”. Thẩm Thiên Phong bắt đầu dĩ. “Có phải ta lại làm sai chuyện gì khiến người tức giận không chịu theo ta không?”. Rõ ràng trên đường đều bảo muốn đi theo, sao bây giờ lại đổi ý?

“Không đi vì muốn tốt cho người”. Diệp Cẩn nói. “Quân doanh canh phòng nghiêm ngặt, lỡ ta vào hắt hơi một cái là tiêu”

“Vì chuyện này thôi ư?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

Diệp Cẩn lườm hắt. “Chuyện này còn không nghiêm trọng ư?”

“Chỉ là một nhóm quân tiên phong mà thôi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Dù náo động tất cả mọi người, ta cũng có năng lực bình yên mang người ra”

Diệp Cẩn: ...

Đang khoe khoang ư?

“Ta không thể để người ở lại sa mạng một mình”. Thẩm Thiên Phong nói. “Cứ yên tâm mà theo ta”

Ai muốn theo người chứ! Diệp Cốc chủ thâm ngạo kiêu, ta không cần!

Thẩm Thiên Phong cười cười, tiến tới hôn nhẹ lên má hắt.

Đêm xuống, hai người thay y phục dạ hành, lén vào trại địch, tìm nơi cắt lương thảo và chuồng ngựa để đoán chừng quân đội tiên phong có bao nhiêu người.

“Dựa theo ngựa và lương thảo, xem ra quân tiên phong đều là kỵ binh đúng không?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Không chỉ là quân tiên phong”. Thảm Thiên Phong nói. “Bộ tộc ở Mạc Bắc rất giỏi cưỡi ngựa bắn cung, chiến đấu trên ngựa là ưu thế của bọn họ”

“Ừ”. Diệp Cẩn nói. “Bây giờ định đi đâu?”

“Đến lều trưởng của kẻ cầm đầu”. Thảm Thiên Phong nói. “Hắn là lều trưởng lớn nhất ở trung tâm”

Diệp Cẩn gật đầu, vừa định ra ngoài với hắn thì mũi hơi ngứa.

Vì vậy...

“Hắt xì!”

“Ai?”. Bên ngoài lập tức có người cảnh giác.

Diệp Cẩn khẩn trương, Thảm Thiên Phong bịt miệng hắn lại, ý bảo hắn đừng lên tiếng.

“Ai ở đằng sau?”. Có tiếng rút đao ra khỏi vỏ và tiếng bước chân từ từ tiếp cận.

Diệp Cẩn lấy đao trong tay áo ra.

Thảm Thiên Phong lắc đầu, nhẹ nhàng đè lại tay hắn.

Nghe thấy người đến ngày càng gần, Thảm Thiên Phong cố ý làm ra tiếng động lớn hơn, người nọ quả nhiên nhanh chân giơ đao lao vào.

Thảm Thiên Phong kéo Diệp Cẩn ra sau lưng, một chưởng dễ dàng giải quyết người đến. May mà những người còn lại không theo vào nên quân doanh lại yên tĩnh như trước.

“Chắc là một tiểu tốt”. Diệp Cẩn nương theo ánh trăng nhìn xuống. “Liệu có bứt dây động rừng hay không?”

“Vậy nên mới không cho người dùng đao”. Thảm Thiên Phong nói. “Chưởng kia của ta bề ngoài không phát hiện được”

“Không phát hiện được thì sao?”. Diệp Cẩn cau mày. “Người cũng đã chết”

“Trên đời có rất nhiều người chết kiểu này”. Thảm Thiên Phong sờ sờ trên người hắn, rút túi rượu bên hông ra, một tay kéo cằm người kia rót hơn phân nửa vào, lại vẩy xuống trước ngực hắn một chút. Diệp Cẩn muốn giúp đỡ nhưng bị cản lại, lý do là “không cho người đụng vào thứ này”, cực kì khí phách!

Diệp Cẩn nâng cằm nhìn trời.

“Được rồi”. Thảm Thiên Phong nhét bình rượu vào tay người kia. “Nửa đêm ở sa mạc rất lạnh, uống rượu muốn chống lạnh nhưng lại say rượu mà chết rét giữa đường, cũng không phải không có khả năng, sẽ không ai nghi ngờ có người tiến đến kho lúa”

“Đã nói đừng để ta tới mà!”. Diệp Cẩn xoa xoa mũi.

Thảm Thiên Phong kéo tay hắn, lặng lẽ đến lều trại của kẻ cầm đầu.

May là lần này Diệp Cẩn không hắt hơi, cho đến khi hai người thu thập xong tin tức ra ngoài cũng không bị ai phát hiện.

“Cuối cùng cũng có thể về rồi”. Thảm Thiên Phong chỉnh lại tóc cho Diệp Cẩn. “Tìm một nơi nghỉ ngơi tránh gió, sáng mai lại đi được không?”

Diệp Cẩn lắc đầu. “Mau về thôi”

“Người còn đang bệnh”. Thảm Thiên Phong cau mày.

“Cứ về sớm đi”. Diệp Cẩn buồn phiền. “Hồi này ta suýt nữa là phá hỏng việc lớn”. Kéo dài nữa không biết lại phát sinh chuyện gì, vẫn nên sớm mang tin quay về mới tốt.

“Đây mà là việc lớn gì?”. Thảm Thiên Phong nói. “Cũng không phải gây ra hậu quả không thể cứu vãn”
Diệp Cẩn vẫn chán nản.

“Hay là ta cho người một cơ hội được không?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

“Cái gì?”. Diệp Cẩn cảnh giác nhìn hắn. “Nói trước, lão tử sẽ không thành thân với người đâu”

Thảm Thiên Phong bật cười.

“Cười cái rắm!”. Diệp Cẩn chột dạ.

“Không cười nữa, nói nghiêm túc”. Thảm Thiên Phong nhìn hắn. “Dựa theo tin tức tìm được đêm nay, ta có cách không tốn một binh một đao nào cũng có thể giải quyết hết quân tiên phong”

“Thật sao?”. Diệp Cẩn nghe vậy giật mình. “Cách gì?”

“Cần người hỗ trợ”. Thảm Thiên Phong kề vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

Diệp Cẩn chán ghét. “Ghe muốn chết!”

“Vậy thì thôi”. Thảm Thiên Phong rất dứt khoát.

Diệp Cẩn: ...

Ta cũng chưa nói không đáp ứng, chẳng qua là cảm thấy hơi ghê tởm mà thôi!

Sao lại thôi được!

“Ta chỉ thuận miệng nói ra mà thôi”. Thảm Thiên Phong nói. “Đi, chúng ta trở về”

“Ta đáp ứng”. Diệp Cẩn suy nghĩ một chút. “Biện pháp này đơn giản mà hữu hiệu, nếu được chúng ta sẽ đỡ tốn rất nhiều binh lực”

“Nếu người chịu đáp ứng thì không thể tốt hơn được nữa”. Thảm Thiên Phong nói. “Nghe quân tiên phong của bên địch nói, mấy ngày nữa bọn họ sẽ khởi hành, chúng ta chỉ có 10 ngày để chuẩn bị”

“Nhiều đó thời gian cũng đủ để ta phối được rồi”. Diệp Cẩn bĩu môi.

“Vậy thì quá tốt”. Thảm Thiên Phong bế hắn lên, dưới chân dùng lực, trong nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

Lục Thông Ngọc là ngựa tốt thế gian khó tìm, tuy chạy liên tục mấy ngày nhưng cũng không mệt mỏi, trên đường về lại càng chạy như lướt gió, sau hai ngày đã đến biên quan.

Sở Uyên nghe tin hai người trở về thì vội đến, thấy Diệp Cẩn bị Thảm Thiên Phong ôm vào ngực nên giật mình. “Tiểu Cẩn bị sao vậy?”

“Không sao”. Thảm Thiên Phong nói. “Chỉ bị cảm và mệt mỏi thôi, ngủ một đêm là được rồi”

Sở Uyên tiến tới muốn ôm lấy Diệp Cẩn, kết quả Diệp Cẩn nhanh chóng nhắm mắt quay đầu, siết chặt nắm đấm, thà chết vùi vào lòng Thảm Thiên Phong, cực kì kiên quyết!

Tập dịch xung quanh đồng loạt cảm thán, âm thầm rơi lệ.

Quả nhiên giống y như trong sách.

Đầu năm nay những người bán sách thật có lương tâm, không hề khoa trương chút nào!

Miêu tả rất chân thực!

Xứng đáng được khen thưởng!

Sở Uyên dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác ngoài nhìn Thảm Thiên Phong ôm Diệp Cẩn về phòng.

“Đi bàn việc với hắn đi”. Diệp Cẩn ngồi trên ghế. “Thuận tiện gọi nước tắm cho ta”

“Được”. Thảm Thiên Phong gật đầu. “Tắm rửa xong thì nghỉ ngơi cho tốt, ta bàn việc với Hoàng thượng xong sẽ về với người”

Diệp Cẩn lằm bằm nhìn trời.

Thật ra lão tử cũng không cần người ở chung cho lắm!

154. Chương 152: Vạn Dặm Tìm Chồng

Nếu đổi thành Tần cung chủ, lúc Thảm Thiên Phong tắm hần nhất định sẽ không đi! Không những không đi mà còn kiểm cố vào xem, nhờ đó thuận lợi đề xuống xx, khiến quần chúng rất thích thú!

Nhưng hiện tại là Thảm Thiên Phong, vì vậy sau khi dặn người hầu mang nước tắm tới cho Diệp Cẩn xong thì hần vẫn đầy trách nhiệm mà ra ngoài tìm Hoàng thượng.

“Tiểu Cẩn sao rồi?”. Sở Uyên lo lắng chờ ở thư phòng, vừa thấy Thảm Thiên Phong vào thì vội hỏi.

“Hần không sao, ngủ một đêm là tốt rồi”. Thảm Thiên Phong nói. “Bảo là bị cảm nên chóng mặt”

“Thân là đại phu, sao cơ thể lại yếu ớt như vậy”. Sở Uyên thở dài. “Đợi đánh giặc xong, trẫm phải tìm thái y khám cho hần”

Thảm Thiên Phong cười cười. “Tiểu Cẩn vẫn muốn đến phòng thuốc của ngự y, đúng lúc có thể nhân cơ hội đi xem”

“Tình hình ngoài biên quan thế nào?”. Sở Uyên quay về trên bàn, mở bản đồ.

“Quân chủ lực của Cổ Lực Hãn còn đang trên đường, chắc trong vòng mười ngày sẽ nhập vào quân tiên phong”. Thảm Thiên Phong nói. “Quân tiên phong lần này có hơn ba ngàn người, toàn bộ là kỵ binh, dựa theo kẻ cầm đầu mà đoán thì sẽ tấn công thành Ngọc Quan của chúng ta trước quân chủ lực”

“Mười ngày ư?”. Sở Uyên khẽ nhíu mày.

“Vâng”. Thảm Thiên Phong gật đầu.

“Bỏ qua những lần đánh lẻ lúc trước, đây xem như là trận chiến đầu tiên hai quân đối đầu với nhau”. Sở Uyên nói. “Liên quan đến sĩ khí của toàn quân, trận này buộc phải thắng”

“Hoàng thượng thấy sao?”. Thảm Thiên Phong hỏi.

“Người mang binh được không?”. Sở Uyên nhìn hần.

“Đã đáp ứng chiến đấu, ta đương nhiên nghe theo sắp xếp của Hoàng thượng”. Thảm Thiên Phong nói. “Nhưng có cách hữu hiệu hơn ta mang binh”

“À?”. Sở Uyên hứng thú. “Nói thử xem”

Thảm Thiên Phong kề vào tai hần nói nhỏ một chút, Sở Uyên lúc đầu còn cau mày, sau đó từ từ giãn ra, cuối cùng cười nói. “Biện pháp này ta còn tưởng chỉ có Tần Thiếu Vũ mới nghĩ ra được”

“Vì sao?”. Thảm Thiên Phong khó hiểu.

Sở Uyên nói. “Vì rất nham hiểm, không giống với tính cách của ngươi, ngược lại giống y chang hần”

Thảm Thiên Phong nghe vậy bật cười. “Trước kia Lăng nhi cũng nói vậy, nhưng hiện tại lại cam tâm tình nguyện theo Thiếu Vũ, chứng tỏ nham hiểm cũng có hiệu quả”

“Được rồi, về chăm sóc tiểu Cẩn đi”. Sở Uyên nói. “Hần còn phải vất vả phối dược, hôm nay nghỉ ngơi trước, ngày mai rồi tính tiếp”

Thảm Thiên Phong gật đầu cáo lui, sau khi về tiểu viện thì thấy hạ nhân mang nước ra ngoài, nói Diệp Cẩn chủ đã tắm xong, vì vậy Thảm Thiên Phong trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Diệp Cẩn “xoạt” một phát chui vào chăn.

Thẩm Thiên Phong: ...

“Không biết gõ cửa ư?”. Sau khi thấy người tới là Thẩm Thiên Phong, Diệp Cẩn giận dữ nói. “Lão tử còn tưởng là Sở Uyên”. Suýt nữa té xuống giường!

“Là ta thì không sao ư?”. Thẩm Thiên Phong ngồi bên giường.

“Ai nói?”. Diệp Cẩn rúc vào chăn, cực kì ngạo kiều mà nói. “Là ngươi thì càng có sao!”

Thẩm Thiên Phong vươn tay kéo hắn ra, chăn trượt xuống đầu vai lộ ra một mảng da thịt trắng nõn.

“Muốn chết à?”. Diệp Cẩn giận tím mặt, điên cuồng dùng gối đánh hắn. “Lưu manh!”

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười tránh thoát công kích, lấy chăn quấn Diệp Cẩn lại. “Muốn lau tóc dùm người”

Diệp Cẩn ôm chăn ngồi trên giường, nhìn trời.

Thẩm Thiên Phong lấy một chiếc khăn mềm mại, tỉ mỉ lau mái tóc dài của Diệp Cẩn. “Hồi này Hoàng thượng nói đợi kết thúc chiến tranh sẽ dẫn ngươi đi Ngự được phòng”

“Nhìn thì không đủ!”. Mắt Diệp Cẩn bốc lửa. “Chúng ta phải hung hăng cướp đoạt mới đủ!”. Cực kì tàn nhẫn!

Thẩm Thiên Phong bật cười. “Ừ, chúng ta”

Diệp Cẩn: ...

“Có muốn ăn gì rồi ngủ tiếp hay không?”. Trước khi hắn kịp xù lông, Thẩm Thiên Phong đúng lúc lảng sang chuyện khác.

“Không ăn”. Diệp Cẩn chui vào chăn. “Buồn ngủ”

Thẩm Thiên Phong đắp kín chăn cho hắn, tựa vào bên giường.

Sau nửa nén nhang, Diệp Cẩn trợn mắt căm tức nhìn Thẩm Thiên Phong. “Sao ngươi còn chưa đi?”. Như vậy ngủ không được!

Thẩm Thiên Phong cúi đầu, dịu dàng hôn nhẹ lên môi hắn.

Xúc cảm ướt át truyền tới từ trên môi, lúc đầu Diệp Cẩn hơi sững sốt, sau đó sẽ thẹn thùng ưm ưm ưm ư?

Đương nhiên không! Diệp cốc chủ trong đời thực rất dữ, cơ bản không giống trong sách!

Vì vậy hắn đứng dậy đánh Thẩm Thiên Phong một trận.

Cực kì tàn bạo.

Đương nhiên đánh kiểu này chẳng thấm tháp gì với Thẩm đại thiếu, vì vậy đợi cho Diệp Cẩn đánh đã đời rồi, Thẩm Thiên Phong trực tiếp ôm hắn về trong chăn. “Nghỉ ngơi cho tốt”

Diệp Cẩn giận dữ đá Thẩm Thiên Phong, sau đó lại bị hôn môi! Cực kì tuyệt vời!

Thân thể vừa tắm xong nên hơi ẩm ướt, còn mang theo mùi thuốc nhàn nhạt. Thẩm Thiên Phong siết chặt tay, hôn sâu hơn.

Diệp Cẩn giãy dụa mang tính tượng trưng một cái, sau đó từ từ thả lỏng, thậm chí còn nhắm mắt lại.

Thật không hề dễ dàng.

“Tiểu Cẩn”. Sau khi hôn xong, Thẩm Thiên Phong ôm hắn vào lòng, chỉ hận không thể ôm như vậy cả đời.

“Nghe thở”. Diệp Cẩn đẩy hắn ra, bên tai hơi đỏ.

“Ta ở lại được không?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Không được”. Diệp Cẩn giận. “Ngươi là đồ sắc lang!”. Lão tử sẽ không làm chuyện đó với ngươi!

“Ta không làm gì ngươi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Chỉ muốn nhìn ngươi một chút”

“Ta có gì đẹp đâu mà nhìn”. Diệp Cẩn lặn vào tường.

“Cái gì cũng đẹp”. Thẩm Thiên Phong ôm hân từ phía sau.

Diệp Cẩn lăm bầm. “Cái đồ keo dính”

“Ừ”. Thẩm Thiên Phong hôn lên gáy hân một cái. “Đời này không bỏ ra được đâu, cam chịu đi”

Đáy mắt Diệp Cẩn có chút ý cười, nhắm mắt lại ngủ.

Vì vậy đêm nay Thẩm đại thiếu rất cuộc không bị đuổi ra ngoài. Tây Bắc gió lạnh, nửa đêm Diệp Cẩn cọ trong lòng Thẩm Thiên Phong, ngủ rất say sưa, ngoan ngoãn khác thường.

Thẩm Thiên Phong cúi đầu hôn hân, trong lòng ấm áp.

Sáng hôm sau, Diệp Cẩn xuống bếp lấy một đồng dầu đậu nành và bột mì quay về phòng thuốc, lại lấy hòm thuốc ra, về mặt đây ghê tởm mà khuấy khuấy.

“Đều là thức ăn, sao lại làm ra vẻ mặt này”. Thẩm Thiên Phong bật cười.

“Nghĩ thôi đã thấy tởm”. Diệp Cẩn nghiền thảo dược trộn với bột.

Sở Uyên đến xem hai lần, đều bị Diệp Cẩn lãnh khốc đuổi ra, lý do là “đi tới đi lui nhìn chóng mặt”.

“Vì sao hân có thể ở lại?”. Sở Uyên rất bất mãn, chỉ vào Thẩm Thiên Phong hỏi.

Thẩm Thiên Phong: ...

Bia đỡ đạn.

Diệp Cẩn suy nghĩ một chút rồi nói. “Vì hân mặc áo xanh, không mặc áo vàng chói mắt như người”

Sở Uyên: ...

Lý do này cũng được sao?

Thẩm Thiên Phong nén cười.

Xế chiều, Diệp Cẩn rót cuộc đuổi người, cầm một viên thuốc đưa đến bên miệng Thẩm Thiên Phong. “Ăn”

“Ta?”. Thẩm đại hiệp sắc mặt trắng bệch.

“Sợ gì”. Diệp Cẩn nói. “Dầu nành và bột mì trộn thêm một ít thảo dược, không có độc, mau ném thử”

Thẩm Thiên Phong vắn vẹo há miệng.

“Phụt”. Diệp Cẩn gõ vào mũi hân, cất viên thuốc về. “Chọc người thôi, đồ ngốc”

Thẩm Thiên Phong thở phào nhẹ nhõm.

“Thử một chút đi”. Diệp Cẩn đưa cái chai cho hân. “Chắc có hiệu quả”

Thẩm Thiên Phong nhận lấy. “Ta lập tức phái người đi làm, chậm nhất sáng mai sẽ có kết quả”

Thật ra không cần đến sáng mai, vào ban đêm, binh sĩ đã tóm được bảy tám con chuột ở nơi đặt thuốc.

“Ghê muốn chết!”. Diệp Cẩn vốn định ra ngoài đi bộ, sau khi nhìn thấy từ xa thì quay đầu bỏ chạy.

Binh sĩ cầm chuột rất vô tội.

Sở Uyên hạ lệnh đào một cái hố lớn ở sau núi, bốn phía và dưới đáy đều dùng tấm sắt ngăn lại. Sử dụng thuốc của Diệp Cẩn, chỉ trong vòng hai ngày đã bắt được mấy trăm con chuột chũi.

“Nhất thiết phải đóng kĩ”. Diệp Cẩn ngồi xếp bằng trên giường. “Nếu chạy đến lão tử sẽ liều mạng với người”

Hình ảnh này chỉ nghĩ thôi cũng sờn gai ốc!

Thấy đã bắt không ít chuột chũi, sáng hôm nay Sở Uyên hạ lệnh cho binh sĩ trộn một ít thuốc bột màu vàng vào trong nước, tát thành bảy tám đường xung quanh doanh trại, cho đến khi xác định hoàn toàn ngấm

xuống đất mới dừng lại, để ngăn ngừa chuột chũi đào thành động mà chạy vào. Mà trên bãi đất trống trước cửa thành thì dùng trụ sắt chọc hơn trăm cái động, chôn thuốc hấp dẫn chuột chũi xuống đất, lại đào một cái hố rất sâu cách đó không xa.

“Được rồi”. Diệp Cẩn đứng trên tường thành nhìn xuống. “Thả chuột đi”

Sở Uyên gật đầu, ra lệnh ọi người rút về quân doanh, sau đó đem chuột chũi bắt được mấy ngày nay bỏ dưới hố, trên đỉnh dùng cọc sắt ngăn lại.

“Ta mắc ói”. Dù cách rất xa nhưng mặt Diệp Cẩn đã trắng bệch.

“Đã bảo người đừng xem mà”. Thảm Thiên Phong bắt đắc dĩ.

“Không xem sẽ lo lắng”. Diệp Cẩn xuống phía dưới xem.

Chuột chũi vốn đói bụng mấy ngày, lúc này vất vả lắm mới lấy lại tự do, mơ hồ nghe được mùi thơm, đương nhiên sẽ chạy tới chỗ thức ăn, dựa vào khứu giác nhạy bén vượt xa loài người và năng lực đào động mà trong chốc lát đã ăn gần hết thuốc. Trên mặt đất tuy không nhìn thấy gì, nhưng dưới lòng đất từ lâu đã trống rỗng, Sở Uyên phái người tới xem, chỉ dùng sức của một người cũng có thể khiến mặt đất trũng xuống.

“Tây Bắc mặt trời chói chang, chỉ cần một hai ngày thì đất mới lấp sẽ đổi màu”. Thảm Thiên Phong nói. “Lúc đó sẽ không ai phát hiện được mảnh đất này bị đục qua”

“Quân tiên phong của địch nhanh nhất cũng phải ba ngày sau mới tới”. Sở Uyên nói. “Chắc là không có vấn đề gì”

“Vậy ta về ngủ trước”. Diệp Cẩn gấp dài trở về.

“Tiểu Cẩn”. Sở Uyên gọi hần.

Diệp Cẩn tiếp tục đi về phía trước. “Không nghe thấy”

Sở Uyên: ...

Thảm Thiên Phong bật cười. “Tính tình hần như vậy đó, Hoàng thượng đừng để ý”

Sở Uyên bắt đắc dĩ cười cười, trầm tư nhìn ra xa.

Mặt trời đã lặn về tây, ráng chiều đỏ rực hoà với cát vàng vô biên, là cảnh đẹp hùng vĩ không có ở Trung Nguyên.

Vài ngày sau, quân tiên phong của địch khí thế bừng bừng vung dao tấn công thành. Thảm Thiên Phong dẫn người phòng thủ trước cửa thành, nhìn thấy mấy ngàn người đằng đằng sát khí từ từ đến gần.

Diệp Cẩn đứng trên tường thành gặm một cái bánh bao, cực kì nhàn rỗi.

“Lui!”. Đội phản quân sắp xông qua mảnh đất đã chuẩn bị trước, Thảm Thiên Phong ra mệnh lệnh đầu tiên ở chiến dịch này.

Diệp Cẩn chặc lưỡi, thật mất mặt, vừa mở miệng đã lui binh!

Sở quân quay đầu chạy về thành, người đứng đầu phản quân nhìn thấy thì biết trong đó có bẫy, cuống quýt hạ lệnh cho đại quân dừng lại tại chỗ! Thế nhưng những con chiến mã kia lại hăng máu tiếp tục chạy về phía trước, hoàn toàn không để ý tới chủ nhân! Chiến mã Tây Bắc nếu điên lên thì làm sao một người có thể khống chế được. Trong chốc lát cát bụi tràn ngập khắp chiến trường, chiến mã không ngừng rơi xuống hầm, tiếng kêu thảm thiết và tiếng máng chửi vang lên, hầu như lâm vào hỗn loạn. Phía trước người ngựa ngã đổ, phía sau vẫn ào ào xông tới không ngừng, trong nháy mắt, quân tiên phong được trang bị chiến mã hung hãn đều trở nên hỗn loạn.

Thảm Thiên Phong canh đúng thời cơ, từ trên tường thành bay xuống, mũi chân đạp lên đầu người mà một kiếm lấy đầu thủ lĩnh phản quân.

“Được rồi, được rồi”. Diệp Cẩn bịt mũi phân phó.

Binh sĩ dập tắt đồng cỏ được đốt quanh tường thành, vui sướng không kiềm chế được mà nói. “Thật công hiệu”

“Đương nhiên công hiệu”. Diệp Cẩn dùng ngón tay vè vè tro bụi. “Ngựa thích nhất là mùi này, sau khi nghe thấy sẽ liều mạng, nếu ngựa của chúng ta không ăn giải được trước thì cũng đã phát điên theo”

“Thế này thì ngay cả một đao cũng không cần đánh”. Sở Uyên nhìn cảnh người ngã ngựa đổ bên dưới, tâm trạng rất tốt. “Sau này cũng sẽ dễ dàng giết giặc hơn”

“Mơ đi”. Diệp Cẩn lườm hần. “Biện pháp này người có thể dùng, người khác sẽ không học được ư? Giải được của thuốc dẫn ngựa nơi nào cũng có, người nghĩ Cổ Lực Hãn là ngốc sao?”

“Dù sao cũng có thể tiếp tục đào thành động”. Một vị phó tướng nói.

“Nếu đào thành động thì phản quân không dám tới, quân ta cũng không dám chạy”. Diệp Cẩn nói. “Ừ thì người có thể phòng thủ ở trong thành, cùng Cổ Lực Hãn hai bên nhìn nhau, nếu hần nhanh trí dùng hỏa được công thành, quân ta thậm chí không có cơ hội xông ra đánh mà chỉ có thể chạy về”

Sở Uyên chớp mắt, cười như có như không mà nhìn phó tướng.

“Công tử nói đúng”. Phó tướng then thùng. “Là mặt tướng chủ quan”

“Hoàng thượng”. Thẩm Thiên Phong mang một cái đầu đâm máu nhảy lên tường thành.

“Bắn muốn chết!”. Diệp Cẩn khó thấy trốn sau lưng Sở Uyên.

Thẩm Thiên Phong nhanh chóng ném cái đầu cho phó tướng.

“Trở về nhớ tắm 10 lần!”. Diệp Cẩn giận.

“15 lần”. Thẩm Thiên Phong rất tự giác.

Diệp Cẩn ngạo kiều lắm bầm, xoay người xuống dưới tường thành.

Thẩm Thiên Phong đuổi theo.

Phó tướng khổ sở ôm cái đầu. “Hoàng thượng”

Sở Uyên dở khóc dở cười.

Không tốn người nào đã thắng lợi, trận này từ lúc lập quốc tới giờ chưa từng xảy ra, sĩ khí quân Sở dâng cao, tôn vinh Diệp Cẩn là thần thánh.

Tối hôm nay, quân đội nướng thịt trong thành ăn mừng. Diệp Cẩn thấy chán, ngáp dài trở về, Thẩm Thiên Phong ở bên cạnh hần, bầu không khí rất tốt đẹp.

Sau đó nghe thấy phía trước một trận ồ lên, dường như xảy ra hỗn loạn.

“Đứng lại!”. Mười mấy binh sĩ cầm đao đuổi bắt.

Diệp Cẩn khẽ nhíu mày, vừa định tới xem thế nào thì bị Thẩm Thiên Phong kéo lại.

“Không đi xem ư?”. Diệp Cẩn khó hiểu.

“Không cần”. Thẩm Thiên Phong cong khoe miệng. “Người trong nhà”

Vừa dứt lời, Tần Thiệu Vũ đã nhảy xuống từ trên ngọn cây.

“Thẩm thiếu gia, mau bắt hần”. Binh sĩ còn đang thở hổn hển chạy tới.

“Về đi”. Thẩm Thiên Phong cười nói. “Là người một nhà”

Binh sĩ đồng loạt dừng chân.

“Đắc tội rồi”. Tần Thiệu Vũ ôm quyền với mọi người.

Binh sĩ đồng loạt xua tay đối trá nói không sao đâu, sau đó thềm oán hận.

Ai mà có sở thích biến thái như thế, giả danh thích khách, thật phiền!

“Sao ngươi lại tới đây”. Diệp Cẩn hơi bất ngờ.

“Đương nhiên là hỗ trợ chiến tranh”. Về mặt Tần Thiếu Vũ khó chịu.

Diệp Cẩn chán ghét. “Nhìn mặt ngươi còn tưởng đi đòi nợ”

“Vừa nghe nói quân Sở đại thắng, xem ra không sai”. Tần Thiếu Vũ trở về. “Nếu vậy ta đi trước đây”

“Không được!”. Diệp Cẩn kéo hắn lại. “Nếu đã tới thì ở lại đánh giặc với bọn ta”

“Lăng nhi đâu rồi?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

Không hỏi thì thôi, vừa nhắc tới Tần Thiếu Vũ lại càng khó chịu. “Ở Nam Hải”

Diệp Cẩn bưng tỉnh. “Chả trách ngươi mang bộ mặt dục cầu bất mãn thế này”

“Cổ Lực Hãn ở đâu?”. Sắc mặt Tần Thiếu Vũ tối tăm. “Mau làm thịt hắn, ta phải về với Lăng nhi”

Đầu Thẩm Thiên Phong đau muốn nứt ra.

Mà sau khi Sở Uyên nghe nói Tần Thiếu Vũ tới thì hết sức vui mừng. Có Tần Thiếu Vũ trong quân đội, phần thắng lại tăng thêm ba bốn lần. Tuy trước kia hắn từng khó chịu vì Tần Thiếu Vũ đáp ứng xuất chinh mà lại đổi ý, nhưng nghĩ kỹ thì cũng là lẽ thường, huống hồ hiện tại biên giới hỗn loạn, triều đình đang cần người tài, Sở Uyên đương nhiên sẽ không gây hấn với Tần Thiếu Vũ, thậm chí còn muốn phong hắn làm quan để lôi kéo. Nhưng với tính tình của Tần Thiếu Vũ thì chắc chắn sẽ không tiếp nhận, vì vậy Sở Uyên đành buông xuống ý định này.

Đại quân của Cổ Lực Hãn tiến đến, chiến sự cũng ngày càng nghiêm trọng. Mùa đông bắt giặc trôi qua, hoa đào lại nở rộ trên cành. Mỗi tháng thuyền đánh cá lại mang tới một phong thư từ Tây Bắc, sau khi Thẩm Thiên Lăng đọc xong thì gấp lại cẩn thận, bỏ hết vào trong rương.

“Chíp!”. Cục Bông phơi nắng xong thì hớn hờ chạy về phòng.

“Tới đây”. Thẩm Thiên Lăng vươn tay.

Cục Bông lắc lư nhào vào ngực hắn.

“Trong thư mọi người đều hỏi xem ngươi có lớn chút nào không”. Thẩm Thiên Lăng vuốt ve đầu của nó.

Cục Bông tự hào xoè cánh, vẫy cục kì ngắn!

Thẩm Thiên Lăng bật cười, ôm nó ra ngoài. “Chúng ta đi dạo ven bờ biển đi”

Gió biển rất lớn, Cục Bông ngồi trên vai Thẩm Thiên Lăng, hai móng nắm chặt áo hắn để tránh bị gió thổi đi!

Thật có ý thức tự bảo vệ bản thân!

“Công tử”. Ấm vệ thở hổn hển chạy tới. “Đi ra sao không mang bọn ta theo”

“Tuỳ tiện đi dạo mà thôi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Không muốn làm phiền mọi người”

Ấm vệ đồng loạt xua tay tỏ ra rằng “Sao công tử có thể nói vậy, chúng ta rất vui khi được đi theo công tử biết không! Cục kì cam tâm tình nguyện! Huống chi cung chủ trước khi đi đã dặn nhất định phải bảo vệ công tử và Thiếu cung chủ thật tốt!”

“Không biết chừng nào hắn mới về”. Thẩm Thiên Lăng ngồi trên tảng đá nhìn ra xa.

Nét mặt Cục Bông cũng cục kì nghiêm túc! Trên cổ nó đeo một miếng ngọc nhỏ, là quà tặng mà Tần Thiếu Vũ tự tay khắc trước khi đi.

Tình cha con quả thật cảm động!

Thẩm Thiên Lăng lần đầu tiên nhìn thấy miếng ngọc thì hơi hoang mang, vì hắn thật sự không nhận ra Tần Thiếu Vũ đang khắc thứ gì.

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh giải thích. “Khô bò”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tuy nét khắc và hàm ý ẩn chứa cũng không có gì đẹp đẽ, nhưng Cục Bông vẫn rất thích, đeo trên cổ một khắc không rời, dù tắm cũng phải treo trên bồn mới yên tâm, cực kì trân trọng!

Ám vệ đồng loạt rơi lệ, Thiếu cung chủ nhà ta thật có hiếu!

“Lăng nhi”. Quý Thủ thần y từ xa đi tới.

“Sư phụ”. Thẩm Thiên Lăng đứng dậy.

Cục Bông nhảy vào lòng ông nội, thoải mái cọ cọ.

“Trời sắp nổi gió, đừng ở ngoài biển quá lâu”. Quý Thủ thần y dặn.

“Vâng”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, theo hần về. “Đa tạ sư phụ”

“Tình hình chiến đấu gần đây thế nào?”. Quý Thủ thần y hỏi.

“Cũng không tệ”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Thiếu Vũ và đại ca viết thư về, đều nói chiến sự đã đến hồi cuối, rất nhanh sẽ kết thúc”

“Vậy thì tốt”. Quý Thủ thần y gật đầu. “Người và hần tách ra cũng sắp một năm rồi”

“Vâng”. Thẩm Thiên Lăng cười cười. “Một năm nay may là nhờ có sư phụ chăm sóc”

“Hôm qua Thẩm trang chủ của Nhật Nguyệt sơn trang viết một lá thư nói muốn phái người đón người về”. Quý Thủ thần y nói.

“Đón ta về ư?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình.

Ám vệ cũng đồng loạt khấn trương!

Cung chủ nhà ta đã đưa sính lễ rồi, sao còn muốn đón phu nhân về? Nhất định không thể được, Thẩm trang chủ quả thật nói không giữ lời!

“Người thấy sao?”. Quý Thủ thần y hỏi.

“... Ta không muốn về”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Đợi chiến tranh kết thúc, ta và Thiếu Vũ sẽ cùng về”

Tuy trong lòng cũng hơi nhớ nhà nhưng trước kia cha nương đảm ứng việc hôn nhân này chỉ vì hàn độc của mình mà không phải vì Thiếu Vũ. Hiện tại hàn độc đã giải, nếu về nhà sẽ khó tránh khỏi sơ suất. Dù sao bàn về đa mưu túc trí, mình cũng không phải đối thủ của cha, huống hồ không chừng còn có thêm nương!

Nếu vậy thì tiếp tục ở trên đảo vẫn hơn.

“Không sai”. Quý Thủ thần y rất hài lòng với đáp án này.

Ám vệ cũng kiêu ngạo ưỡn ngực, nhất định rồi, cung chủ và phu nhân nhà ta rất ân ái.

“Vậy có muốn đi Tây Bắc không?”. Quý Thủ thần y hỏi.

“Ta có thể đi ư?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy lúc đầu rất vui, nhưng sau đó hơi do dự. “Nhưng ta không biết võ công, đi cũng không giúp được gì, không chừng còn gây thêm phiền phức”. Chiến tranh đang căng thẳng, sao có thể để người khác bảo vệ mình.

“Thiên quân vạn mã cũng không bảo vệ được một người ư?”. Quý Thủ thần y hỏi lại.

Thẩm Thiên Lăng do dự.

“Bọn ta cũng có thể bảo vệ công tử”. Ám vệ ở trên đảo đã sớm nổi mồm, lúc này vừa nghe nói có thể đi đánh giặc thì hăng máu, hận không thể lập tức gióng thuyền rời bến!

“Yên tâm đi, vì sư sẽ phái người bảo vệ ngươi bình yên đến Tây Bắc”. Quý Thủ thần y vỗ vỗ đầu hần. “Tuy muốn ngươi ở lại, nhưng thấy ngươi mỗi ngày đều ra bờ biển, rõ ràng trái tim đã không ở đây rồi”

“Sư phụ”. Thẩm Thiên Lăng hơi ngượng ngùng.

“Đợi lúc thành thân thì hãy quay về đảo Nhiễm Sương”. Quỷ Thủ thần y nói. “Lúc đó ở với lão già này cũng không muộn”

Mắt Thảm Thiên Lăng sáng long lanh. “Đa tạ sư phụ”

Ám vệ đồng loạt rơi lệ, sư tôn thật tri kỉ!

Xứng đáng được ôm lấy tung lên trời!

155. Chương 153: Quý Trọng Người Trước Mắt

Tuy Hàn độc trong cơ thể đã thanh lọc sạch sẽ, nhưng dù sao Thảm Thiên Lăng cũng không có võ công làm nền, cho nên sau khi theo ám vệ một đường dài nắng dầm sương, Thảm Thiên Lăng rất cuộc bị bệnh lúc tới gần biên quan, cực kì thê thảm!

“Hắt xì!”. Thảm Thiên Lăng trùm chăn hắt hơi.

Ám vệ vừa điều khiển xe ngựa vừa sốt ruột. “Còn bao lâu nữa mới tới thôn trấn kế tiếp?”

“Khoảng hai canh giờ”. Một ám vệ khác nói. “Sẽ tới trước buổi tối, thôn trấn rất lớn nên chắc dễ tìm đại phu”

“Chíp!”. Sau khi Cục Bông tỉnh ngủ thì lười biếng vùi vào lòng Thảm Thiên Lăng.

Đầu óc Thảm Thiên Lăng hơi choáng, không hề có chút tinh thần nào.

Vì vậy Cục Bông hùng hổ ngăn đầu cho hắn sờ miếng ngọc chạm khắc khô bò của mình, cực kì có hiểu.

Thảm Thiên Lăng bật cười, vươn tay xoa đầu nó.

“Công tử nghỉ ngơi thêm chút đi”. Ám vệ tiến đến đưa cho hắn một chén nước. “Chúng ta sẽ tranh thủ chạy đi, hơn một canh giờ là đến nơi”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu, hơi áy náy nói. “Làm phiền mọi người rồi”

Sao có thể phiền được! Ám vệ lập tức nghiêm túc tỏ ra không sao, nhìn công tử bệnh chúng ta quả thật tan nát cõi lòng, cực kì đau đớn!

Xe ngựa tiếp tục chạy trên đường núi, Thảm Thiên Lăng ôm Cục Bông chui vào chăn, vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi thì xe ngựa đột nhiên xóc nảy. Nếu Thảm Thiên Lăng không phải theo bản năng nắm lấy khung cửa sổ thì đã mất hình tượng mà lăn ra ngoài!

“Chíp!”. Cục Bông suýt bị đè, lông vũ lộn xộn bò ra từ dưới thân Thảm Thiên Lăng, còn chưa hoàn hồn.

Ngủ một giấc mà cũng nguy hiểm như vậy, cuộc đời làm chim thật sóng gió!

“Công tử”. Một ám vệ vén rèm lên. “Không sao chứ?”

“Không sao”. Thảm Thiên Lăng ngồi dậy. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Ám vệ rất bình tĩnh. “Có cướp chặn đường”

“Cướp?”. Thảm Thiên Lăng giật mình. Cả đường đều bình an, sao lại gặp rắc rối lúc sắp tới nơi chứ.

“Công tử đừng lo”. Ám vệ đồng dục. “Chỉ cần thời gian uống một chén trà là giải quyết xong”

“Các người là ai?”. Ngoài xe có người kiêu căng hỏi.

Thảm Thiên Lăng muốn vén rèm ra ngoài, nhưng bị ám vệ ngăn lại.

“Người trong xe có nghe chủ nhân của ta hỏi không?”. Thấy trong xe không có động tĩnh, lại có một người cất giọng kêu.

“Công tử nhà ta muốn đi biên quan thăm người nhà”. Về mặt ám vệ đầy sợ hãi. “Các người là ai?”

Thảm Thiên Lăng đỡ trán, lại diễn trò ư?

“Thăm người nhà?”. Đối phương cười nhạt. “Ta thấy là phản tặc thì đúng hơn”

Thăm Thiên Lăng thầm chửi FUCK, cả nhà người mới là phản tặc.

“A, những lời này không thể nói bậy nói bạ nha!”. Ám vệ cực kì hoảng hốt. “Nếu bị nghe thấy sẽ bị chặt đầu, chúng ta là người tốt!”

“Bớt nói nhảm đi!”. Đối phương không kiên nhẫn. “Để đồ lại rồi rút đi”

“Sợ quá!”. Ám vệ ôm xe ngựa khóc ròng. “Người đầu cứu mạng, có cướp!”

Thăm Thiên Lăng: ...

Cục Bông: Chíp!

“Láo xược!”. Đối phương nghe xong giận dữ. “Dám nói chủ nhân của ta là cướp, không muốn sống nữa có phải không!”

“Không phải cướp sao bắt để đồ lại?”. Ám vệ cực kì sợ hãi, giống như một con nai con ngây thơ!

“Hôm nay quốc gia rơi vào chiến loạn, quốc khố trong triều trống rỗng, các người là con dân Sở quốc, đương nhiên phải dốc sức giúp quân ta!”. Thủ lĩnh danh thếp nói. “Sao có thể để ý tới bản thân mà bỏ mặc quốc gia?”

“Các người là người của triều đình ư?”. Ám vệ trợn mắt.

Thủ lĩnh của đối phương cười mà không nói gì, nhìn cực kì bí ẩn!

“Chủ nhân của chúng ta dù không phải quan trọng triều, nhưng tướng quân cũng phải nhân nhượng hần vài phần”. Một tùy tùng vênh váo nói. “Nói ra chỉ sợ hù chết các người”

“A?”. Ám vệ hít một hơi khí lạnh. “Chẳng biết các hạ là ai, tại hạ rất muốn được chiêm ngưỡng một phen”

“Nghe cho kĩ”. Đối phương kéo dài giọng. “Chủ nhân nhà ta là Truy Ảnh cung chủ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, Tần Thiếu Vũ!”

“Oa!”. Ám vệ hít một hơi khí lạnh ôm lấy nhau. “Mẹ ơi, quả thật hù chết người!”

Thăm Thiên Lăng ở trong xe ngựa cũng kinh hãi, không màng đến ám vệ khuyên can bên cạnh mà vén rèm xe ra ngoài. Tuy sắc mặt hơi tái nhợt nhưng vẫn không che lấp được ngũ quan tinh xảo, hơn nữa quần áo Tần Thiếu Vũ dùng cho hần đều là hàng tốt nhất, một thân áo lụa bị gió thổi tung bay, nhìn quả thật không giống người phàm.

Ám vệ thấy vậy đồng loạt thầm khen ngợi, đây chính là phu nhân nhà ta, đuôi rất xù, rất đáng tự hào!

“Người nói người là ai?”. Thăm Thiên Lăng cau mày hỏi hần.

“Tại hạ là Truy Ảnh cung chủ”. Nhìn thấy mỹ nhân như vậy, giọng của đối phương cũng nhuần ra.

“Hỏi lại lần nữa, người rốt cuộc là ai?”. Thăm Thiên Lăng lạnh lùng.

“Tần Thiếu Vũ”. Đối phương vẫn u mê không tỉnh ngộ, sau khi nói xong thì nhảy xuống ngựa, muốn tới gần nhìn Thăm tiểu thụ một chút.

Thăm Thiên Lăng xoay người vào trong xe. “Đánh cho ta”

“A?”. Đối phương còn chưa kịp phản ứng thì ám vệ đã xông lên, đánh cả đám thành đầu heo.

Cục Bông cũng phành phạch nhảy xuống giúp vui, móng vuốt cực kì sắc bén!

Ánh mắt rất oai phong!

“Công tử, đánh xong rồi sao?”. Ám vệ vén rèm lên hỏi.

“Làm thật đi”. Thăm Thiên Lăng lạnh lùng nói.

“Đừng mà!”. Ngoài xe vang lên tiếng khóc hồn phi phách tán. “Đại hiệp tha mạng!”

“Nói, vì sao phải giả mạo Truy Ảnh cung chủ?”. Ám vệ hung hăng đá một cước.

“Ra ngoài cướp, đương nhiên phải tìm một danh hiệu to tát”. Sau khi bị đánh một trận, đối phương trở nên dè dặt hơn nhiều.

“Các người rốt cuộc là ai?”. Ám vệ tiếp tục thẩm vấn.

“Chúng ta vốn là quân lính Sở quốc”. Đối phương nói. “Không muốn đánh giặc nữa nên lén chạy trốn, dự định kiếm một ít tiền về quê”

“Đã tham sống sợ chết thì thôi, còn cướp bóc dân chúng vô tội”. Thẩm Thiên Lăng cau mày. “Trói mang theo, giao cho quan phủ xử lý”

“Vâng”. Ám vệ trói đám người kia lại, nhét lên lưng ngựa tiếp tục chạy đi.

Sau chuyện này, đoạn đường kế tiếp thuận lợi hơn nhiều, mọi người cũng nhanh chóng vào thành. Sau khi đại phu khám bệnh xong thì bảo Thẩm Thiên Lăng bị cảm, uống một ít thuốc cho ra mồ hôi là được.

“Công tử nghỉ ngơi đi”. Ám vệ nói. “Cung chủ cách đây không xa, thuộc hạ đã phái người báo tin, chắc mấy ngày nữa sẽ chạy tới”

“Tình hình chiến đấu ở tiền tuyến thế nào rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Ám vệ nghiêm túc nói. “Có cung chủ ở đó, đương nhiên bách chiến bách thắng, công tử đừng lo!”

Thẩm Thiên Lăng bị chọc cười, rúc vào chăn yên tâm ngủ.

Cục Bông nằm trong ổ, cũng ngủ say sưa.

Vừa nhìn đã biết là ruột thịt.

Cục kì giống nhau.

Sáng hôm sau, ám vệ mang bánh bao vào cho tù binh, vừa đẩy cửa ra thì rất kinh ngạc. Chỉ thấy những người đó nằm lung tung trên đất, máu chảy lênh láng, rõ ràng đã mất mạng từ lâu.

Một ám vệ bước đến kiểm tra rồi thở dài. “Chắc là công tử nói muốn giao bọn họ cho quan phủ nên đã tự sát trước”

“Xem ra mang về so với chết còn thảm hại hơn”. Ám vệ kiểm tra một chút vạt áo của những người đó. “Là người của Đại tướng quân Lý Uy Viễn”

“Tìm chỗ chôn đi”. Ám vệ còn lại nói. “Đừng để công tử biết, nếu không hấn lại tự trách”

Nửa đêm, mấy ám vệ mang thi thể của bọn họ chôn dưới chân núi ngoài thành. Về sau Thẩm Thiên Lăng hỏi thì chỉ nói rằng đã đưa đi quan phủ, miễn cưỡng lừa gạt cho qua chuyện.

Hơn mười ngày sau, Thẩm Thiên Lăng đang ngồi ăn bên cửa sổ quán trọ thì đột nhiên nghe dưới lầu có tiếng ồn ào, vì vậy tò mò nhìn xuống.

“Là Tần cung chủ!”. Dân chúng đồng loạt la lên!

Thẩm Thiên Lăng phút chốc đứng dậy.

Đạp Tuyết Bạch từ xa chạy như bay tới, dân chúng ven đường nhiệt liệt vỗ tay, đều cảm thấy cực kì kích động!

Ám vệ mỗi người một bên mang Thẩm Thiên Lăng từ lầu hai nhảy xuống, Tần Thiệu Vũ nhảy xuống ngựa, kéo Thẩm Thiên Lăng vào trong ngực.

Dân chúng đầu tiên là sửng sốt, sau đó bộc phát thành tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hình ảnh này quả thật đặc sắc!

Cực kì cảm động!

Cả đời sau chỉ dựa vào cái này mà sống.

“Sao không báo cho ta biết trước?”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Thẩm Thiên Lăng ôm chặt hân, khoé mắt hơi đỏ lên, phút chốc không biết nói gì.

“Chíp!”. Cục Bông xoè cánh lao xuống từ lầu hai, đôi mắt hạt đậu đầy hưng phấn rạng rỡ!

Tần Thiếu Vũ tiếp được con trai, thuận thế mang Thẩm Thiên Lăng nhảy lên lưng ngựa. Đạp Tuyết Bạch hí vang một tiếng, quay đầu chạy ra khỏi thành. Dân chúng tức khắc phát ra tiếng hoan hô như thủy triều, đồng thời chán nản tại sao Thẩm công tử ở quán trọ mà mình không phát hiện sớm. Mọi người lại không nhận được cảm thán, quả nhiên là cứu biệt thắng tân hôn, ngoài thành là sa mạc hoang vắng, phong cảnh bao la hùng vĩ rất thích hợp để xx ngoài trời! Chỉ nghĩ thôi mà đã mặt đỏ tim đập, cơ bản là chịu không nổi!

Làm một người lao động chất phác, mặc dù mọi người rất muốn đi theo hóng chuyện, nhưng chỉ nghĩ mà thôi. Thứ nhất là Đạp Tuyết Bạch tốc độ quá nhanh, thứ hai còn có một đám ám vệ theo sau, nhìn rất hung dữ.

Rất dọa người!

Ngoài thành không có người ở, Đạp Tuyết Bạch thả chậm cước bộ, chậm rãi men theo con đường nhỏ mà đi.

Thẩm Thiên Lăng nghiêng người ngồi trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Heo”. Tần Thiếu Vũ cụng trán với hân.

Thẩm Thiên Lăng cười ra tiếng.

“Lại không ngoan rồi”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt Thẩm Thiên Lăng. “Rõ ràng đã nói ở trên đảo chờ ta về, sao lại không báo trước mà chạy đến đây”

“Nhớ người”. Thẩm Thiên Lăng tựa vào ngực Tần Thiếu Vũ. “Sư phụ nói hàn độc của ta đã không sao rồi, dọc đường cũng không gặp trở ngại gì lớn”

“Chíp!”. Cục Bông chui ra khỏi vạt áo Tần Thiếu Vũ, phấn khởi ngẩng đầu.

Tần Thiếu Vũ nhẹ nhàng búng lên trán nó, Cục Bông lập tức hạnh phúc muốn xỉu.

Thật cực kì hoài niệm cảm giác này.

Ám vệ theo sau siết chặt tay, hình ảnh cả nhà đoàn tụ thật cảm động!

Tần Thiếu Vũ dùng hai ngón tay nắm lấy Cục Bông, nhẹ nhàng đẩy đầu nó sang một bên, sau đó cúi đầu hôn Thẩm Thiên Lăng thật sâu.

Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt lại, chủ động hé miệng hoà theo, đầu lưỡi ngọt ngào mềm mại, khiến người ta không nhận được muốn nhiều hơn nữa.

Cục Bông nghe lời nghiêng đầu, ngồi trên người Thẩm tiểu thụ không nhúc nhích, cực kì hiểu rõ cái gì nên nhìn cái gì không nên nhìn!

Thật ngoan ngoan!

Một nụ hôn dịu dàng mà triền miên kết thúc, đáy mắt Thẩm Thiên Lăng có chút hơi nước, không hề chớp mắt mà nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Không muốn mang người về quân doanh”. Giọng Tần Thiếu Vũ hơi trầm.

“Vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Có Thiên Phong và Diệp Cẩn ở đó, đương nhiên sẽ lôi kéo người nói chuyện”. Mười ngón tay của Tần Thiếu Vũ giao nhau với hân. “Một khắc cũng không muốn đưa người cho người khác”

Thẩm Thiên Lăng cười khê. “Vậy chúng ta không về nữa”

“Thật sự muốn làm ngoài trời ư?”. Tần Thiếu Vũ cách một lớp quần áo mà bóp bóp bụng mỡ của hắn. “Ta cũng không nữ”

“Nói bậy gì vậy”. Thảm Thiên Lăng dờ khóc dờ cười.

“Không muốn ta ư?”. Tần Thiếu Vũ siết chặt tay. “Nhưng ngày ngày đêm đêm ta đều muốn người”

Thảm Thiên Lăng nghe vậy trong lòng ấm áp, ngẩng đầu lên hôn nhẹ Tần Thiếu Vũ.

“Chíp!”. Cục Bông ra sức xoè cánh, nỗ lực hấp dẫn sự chú ý của cha nó!

Tần Thiếu Vũ bật cười, dùng ngón tay gãi gãi cho Cục Bông.

Cục Bông hạnh phúc híp mắt lại.

Tần Thiếu Vũ tung nó lên trời.

Cục Bông vội xoè cánh, chơi trò tung hứng nó chờ đợi đã lâu!

Một giây sau, nó “bạch” một tiếng đáp xuống tay ấm vệ!

...

Sau khi chơi tung hứng xong, cha mẹ đã không còn tâm hơi, chuyện này cực kì khiến người ta hoang mang!

“Chíp!”. Cục Bông phành phạch vỗ cánh, cố gắng tìm kiếm Tần Thiếu Vũ.

Ấm vệ nhanh chóng móc khô bò trong ngực ra.

Cục Bông tức khắc rơi vào khó xử.

Ấm vệ lại lôi ra hạt dưa và đậu phộng đường.

Cục Bông bắt đầu kịch liệt giãy dụa giữa Tần Thiếu Vũ và đồ ăn vặt.

Ấm vệ không thể làm gì khác hơn ngoài lấy ra một thỏi vàng sáng long lanh.

Mắt Cục Bông sáng lên, quyết đoán từ bỏ cha nó.

Ấm vệ đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu cung chủ của chúng ta thật khó chiều.

“Người vứt con trai mất rồi!”. Thảm Thiên Lăng trách móc, có tình cha con chút đi!

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ kê vào tai hắn cọ cọ. “Không cần con trai”

“Chúng ta đi đâu vậy?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Dẫn người chạy một vòng quanh sa mạc”. Tần Thiếu Vũ kê vào tai hắn hỏi. “Có lạnh không?”

Thảm Thiên Lăng lắc đầu. “Không”

Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn, giục ngựa rong ruổi về nơi xa.

Sa mạc Tây Bắc kéo dài vô tận, bốn phía không có bất cứ che chắn gì, Đạp Tuyết Bạch là ngựa quý trăm năm khó tìm, đương nhiên tốc độ như bay. Thảm Thiên Lăng chỉ thấy phong cảnh lướt qua, gió thổi vù vù hai bên, trong lòng cũng trở nên sáng khoái.

“Thích không?”. Chạy xong một vòng, Tần Thiếu Vũ ghì chặt cương ngựa, đứng trên một chỗ cao.

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng hưng phấn đến mức khuôn mặt đỏ bừng.

“Trước hết dừng về doanh trại được không?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng ta ở trong trần hai ngày”

“Không lo chiến sự sao?”. Thảm Thiên Lăng hơi lo lắng.

“Kệ nó”. Tần cung chủ cực kì thiếu trách nhiệm.

Thảm Thiên Lăng: ...

Đã qua một năm, nam nhân của hắn vẫn không bồi dưỡng được khí chất đại hiệp, chuyện này cực kì không khoa học!

“Đánh giấc một năm rồi, cần được nghỉ ngơi một chút”. Tần Thiếu Vũ kể vào tai Thẩm Thiên Lăng cọt cọt.
“Hơn nữa ta còn bị thương”

“Cái gì?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy hết hồn. “Bị thương ở đâu? Có nặng không? Chuyện xảy ra lúc nào?”

“Đừng lo”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn. “Không phải chuyện gì lớn”

“Bị thương mà còn không phải chuyện lớn!”. Thẩm Thiên Lăng sốt ruột, đầu tiên là bóp bóp tay Tần Thiếu Vũ, sau đó lại kéo áo ra xem. “Vết thương ở đâu?”

Ấm vệ ở phía sau hít một hơi khí lạnh, bắt đầu cởi đồ rồi, phu nhân nhà ta quả nhiên phóng túng!

“Về nơi ở sẽ cho người xem”. Tần Thiếu Vũ nắm lấy cổ tay hắn.

“Về về thôi”. Thẩm Thiên Lăng vẫn không an tâm.

Tần cung chủ đạt được mục đích, tâm trạng rất sung sướng.

Trước cửa quán trọ đều có quần chúng vây xem, vì vậy Tần Thiếu Vũ trực tiếp dẫn Thẩm Thiên Lăng đến một căn nhà riêng.

“Đây là đâu?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Nhà của bằng hữu”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn xuống ngựa. “Một nơi thanh tĩnh”

Sau khi gõ cửa hai cái, một quản gia mặc áo xám ra mở cửa, sau khi nhìn thấy Tần Thiếu Vũ thì vui mừng.
“Tần cung chủ”

“Lý bá”. Tần Thiếu Vũ rõ ràng quen biết hắn. “Cô chủ của người đâu rồi?”

Thẩm tiểu thụ nghe vậy sửng sốt, cô chủ?

“Cũng may là Tần cung chủ còn nhớ đến ta”. Một tiếng ngọc bội “leng keng” vang lên, sau đó có một nữ nhân áo đỏ bước tới, gương mặt không xinh đẹp nhưng thu hút khó tả.

Thẩm Thiên Lăng lập tức nheo mắt lại, hồng nhan tri kỉ khắp thiên hạ, chuyện này quả thật nên tính sổ một phen.

“Vị này là Thẩm công tử ư?”. Nữ nhân áo đỏ quan sát Thẩm Thiên Lăng từ trên xuống dưới. “Ta là Vân Tuyết Ca, là bạn cũ của Tần cung chủ”

“Ta là Thẩm Thiên Lăng”. Thẩm tiểu thụ rất lễ nghĩa, sau đó yên lặng bồi thêm một câu, Tần cung chủ là phu quân của ta!

“Lăng nhi lặn lội đường xa, muốn nghỉ ngơi ở đây vài ngày”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không biết có tiện hay không?”

“Đương nhiên, đừng nói là mấy ngày, cho dù mấy tháng cũng không thành vấn đề”. Vân Tuyết Ca cười nói.
“Dù sao nhà này cũng là của người tặng, muốn lấy về chỉ cần nói một câu”

Lại còn dám tặng cả nhà! Thẩm tiểu thụ siết chặt nắm đấm!

“Nếu không còn chuyện gì khác, ta đi trước”. Nữ nhân áo đỏ nói. “Lát nữa sẽ quay lại”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, nghiêng người nhường đường cho nàng.

Người hầu nhanh chóng thu dọn khách phòng, sau khi vào phòng thì Thẩm tiểu thụ cực kì nghiêm túc.
“Thành thật khai ra, người và nàng quan hệ thế nào?”

“Người nói xem”. Tần Thiếu Vũ buồn cười.

“Vừa tặng nhà vừa thân thiết như vậy, đừng nói người thăm mến người ta nhé!”. Thẩm Thiên Lăng nâng cằm Tần Thiếu Vũ lên!

“Nói bậy!”. Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ đầu hấn. “Nàng là người của sư huynh ta”

“Sư huynh?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy sửng sốt.

“Năm ấy nàng và sư huynh yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, đáng tiếc không thể bên nhau”. Tần Thiệu Vũ thu hồi nụ cười. “Tuyệt Ca là một nữ nhân có tình có nghĩa, sư huynh là người Tây Bắc, nàng bèn mang tro cốt của sư huynh về đây, mỗi ngày vì hấn mặc áo cưới, thề rằng cả đời không gả cho người khác”

“Vậy sao”. Thảm Thiên Lăng đồng cảm, đúng là một nữ nhân si tình đáng thương.

“Sự đời khó lường, cho nên càng phải quý trọng người trước mắt”. Tần Thiệu Vũ hôn nhẹ lên trán Thảm Thiên Lăng. “Xa nhau tròn một năm rồi, món nợ này đợi sau khi chiến tranh kết thúc, chúng ta sẽ chậm rãi tính toán với Sở Uyên”

“Nói bậy gì vậy”. Thảm Thiên Lăng vỗ vỗ ngực Tần Thiệu Vũ. “Vết thương ở đâu, cho ta nhìn xem”

Tần cung chủ rất nghiêm túc. “Dùng mười cái hôn đến đổi”

Một chút cũng không chịu thiệt, cực kì khôn ngoan.

Thảm Thiên Lăng >_<>

“Nếu mười cái quá nhiều thì một là được rồi”. Tần Thiệu Vũ làm ra vẻ mặt “ta thật lỗ”.

Thảm Thiên Lăng ngoan ngoãn tiến tới, hôn hấn một cái.

“Kêu một tiếng tướng công nữa”. Tần Thiệu Vũ tiếp tục đưa ra yêu cầu.

Thảm Thiên Lăng: ...

“Gọi đi”. Tần Thiệu Vũ không nao núng.

“Sở thích biến thái!”. Thảm tiểu thụ kháng nghị.

“Muốn nghe”. Tần Thiệu Vũ thở dài. “Xem như an ủi chuyện ta bị thương, như vậy cũng không được ư?”

Thảm Thiên Lăng không thể làm gì khác ngoài thoả hiệp, tuy giọng vừa nhỏ vừa nhanh nhưng dù sao cũng xem như phối hợp.

“Cho ta sờ bụng một cái”. Tần Thiệu Vũ nghiệm.

“Đừng đòi hỏi nhiều như vậy!”. Thảm Thiên Lăng rốt cuộc bị chọc cho xù lông, giận dữ nói. “Mau cởi đồ ra cho ta!”

Giọng hơi lớn, ám vệ đứng ngoài sân nước mắt lưng tròng.

Khó thấy phu nhân khăng khăng như vậy, có vẻ rất sốt ruột!

Cung chủ nhất định phải biểu hiện tốt một chút, không được làm mất mặt Truy Ảnh cung!

156. Chương 154: Người Có Phải Uống Thứ Thuốc Gì Kì Quái Rồi Không?

“Đứng yên không được nhúc nhích!”. Thảm Thiên Lăng cực kì nghiêm túc, vươn tay cởi ra đai lưng của Tần Thiệu Vũ.

Tần Thiệu Vũ rất phối hợp.

Sau khi cởi áo xong, Thảm Thiên Lăng kiểm tra trước sau một chút, bối rối hỏi. “Vết thương đâu?”

Tần Thiệu Vũ bình tĩnh chỉ xuống bụng.

Thảm Thiên Lăng cố gắng nhìn một lúc, rốt cuộc tìm được một vết sẹo mờ, dài hơn hai tấc, nếu không nhìn kĩ thì không thể phát hiện, mà cho dù nhìn kĩ cũng rất khó thấy!

Vì vậy Thảm tiểu thụ phút chốc cảm thấy bị lừa dối. “Cái này cũng gọi là bị thương sao?”. Gọi là vết muỗi cắn thì đúng hơn!

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nhớ lại. “Lúc đó máu chảy thành sông”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người còn dám chém gió hơn nữa không?

“Cho nên Lăng nhi phải an ủi ta”. Tần Thiếu Vũ ôm hân về phía giường.

“Chờ đến tối không được sao?”. Thẩm tiểu thụ kháng nghị. “Người là cái đồ dâm loạn giữa ban ngày ban mặt!”

“Chúng ta có thể xx tới tối”. Tần Thiếu Vũ vô liêm sỉ.

Có lẽ thối chút đi! Thẩm Thiên Lăng giãy dụa. “Ít nhất cũng nên đi tắm trước”

“Người đâu!”. Tần Thiếu Vũ gọi ra ngoài cửa sổ.

“Cung chủ”. Ám vệ rất hiểu ý. “Đang nấu nước tắm, lập tức sẽ mang đến ngay”

Phòng ngừa rất chu đáo.

Thẩm tiểu thụ lệ rơi đầy mặt.

Thùng nước tắm hơi nhỏ, một Thẩm Thiên Lăng cũng đã đầy rồi, vì vậy Tần cung chủ không thể làm gì khác hơn ngoài dục cầu bất mãn mà chờ đợi bên ngoài, cầm khăn giúp Thẩm Thiên Lăng lau người.

“Đừng sờ lung tung!”. Thẩm Thiên Lăng hất tay hân ra.

Tần cung chủ lập tức lộ ra vẻ mặt “xa nhau lâu rồi mới gặp lại, thế mà không cho sờ, thật khổ sở”.

Thẩm tiểu thụ không thể làm gì khác hơn ngoài cống hiển ra cái bụng.

“Gầy”. Tần Thiếu Vũ ở dưới nước nhéo nhéo eo hân. “Dọc đường ăn không ngon miệng sao?”

“Đúng vậy”. Thẩm tiểu thụ yếu ớt nói. “Vẫn luôn bệnh, hiện tại cực kì chóng mặt”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Cho nên không thể xx!”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

“Phải không?”. Tần cung chủ cười như có như không, bóp “tiểu Lăng” một cái.

Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai tát hân một phát, quả thật đáng ghét!

“Không muốn làm ư?”. Tần Thiếu Vũ bóp vai cho Thẩm Thiên Lăng.

Thật ra cũng hơi muốn, Thẩm Thiên Lăng lăm bằm.

“Nói đùa hoàng”. Tần Thiếu Vũ lấy một cái khăn lớn, ôm Thẩm Thiên Lăng ra khỏi thùng nước.

Thẩm Thiên Lăng thành thật. “Ta khẩn trương”

“Có gì đâu mà khẩn trương?”. Tần Thiếu Vũ bật cười. “Đã sớm là người của ta rồi”

Thẩm tiểu thụ bọc khăn ngồi trên giường. “Ta thấy mắt người hơi xanh xanh”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Thật ra một năm nay xảy ra rất nhiều chuyện, người nhất định sẽ hứng thú”. Thẩm Thiên Lăng đề nghị. “Hay là chúng ta trò chuyện cả ngày đi?”. Nói chuyện mệt rồi thì ôm nhau ngủ, cái gì cũng không xảy ra, rất thuần khiết!

Một giây sau, Thẩm Thiên Lăng đã bị đẩy ngã!

Quả nhiên hoàn toàn không có nhân quyền!

Ta muốn ly hôn với người! Ôm chần nằm sấp trên giường, Thẩm tiểu thụ hai mắt rưng rưng, hoa cúc cực kì yếu đuối, cực kì đau!

“Ngaoan, đừng khẩn trương”. Động tác của Tần Thiếu Vũ rất dịu dàng.

“Lạnh”. Thắm Thiên Lăng hơi co người, mắt đỏ lên quay đầu nhìn Tần Thiếu Vũ. “Cái gì vậy?”

“Diệp Cẩn cho ta”. Tần Thiếu Vũ đặt bình thuốc lại trên bàn, cúi người cắn lên móng Thắm Thiên Lăng một cái. “Có thể giúp ngươi thoải mái hơn”

“Vây lát nữa ngươi phải nhẹ một chút”. Thắm Thiên Lăng cắn dận.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nâng eo hấn lên.

Thắm Thiên Lăng vùi mặt vào gối giả chết.

Một lát sau.

“Đau!”

“Lăng nhi ngoan”. Tần Thiếu Vũ dịu dàng dỗ dành hấn, nhưng không hề ngừng động tác.

Thắm Thiên Lăng nghẹn ngào, cảm giác hoa cúc sắp tàn này thật thê thảm!

Bảo bối mong nhớ ngày đêm rốt cuộc ở dưới thân, thậm chí còn đẹp hơn lúc trước vài phần. Tần Thiếu Vũ có chút mất kiểm soát, cúi người nâng cầm Thắm Thiên Lăng lên, trao nhau một nụ hôn triền miên.

Đầu lưỡi bị Tần Thiếu Vũ quán lấy, đầu óc Thắm Thiên Lăng trống rỗng, thậm chí quên cả hô hấp, chỉ biết hòa theo bản năng.

“Đau không?”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hấn, thấp giọng hỏi.

Thắm Thiên Lăng ngoan ngoãn lắc đầu. “Ta muốn nhìn ngươi”

Tần Thiếu Vũ ngồi thẳng lưng, ôm hấn nằm ngửa trên giường.

“Chíp!”. Cục Bông ló đầu vào cửa sổ, cục kì hớn hử kêu một tiếng, vì nó muốn chơi gãi gãi.

Tần cung chủ bình tĩnh vung tay quét nó ra ngoài.

Má ơi! Ấm vệ vội nhào tới tiếp được.

Cục Bông: ...

Làm một tiểu phượng hoàng bướng bỉnh chưa trưởng thành, không thể vui chơi với cha mẹ là một chuyện rất tàn nhẫn, cần được hậm hực một phen!

Vì vậy Cục Bông buổi tối ngay cả cá cũng không ăn mà nằm vào ổ ngủ.

Chuyện này trước giờ chưa từng xảy ra!

Ấm vệ cảm giác tan nát cõi lòng.

“Hay chúng ta đi tìm công tử để hấn chơi với Thiếu cung chủ?”. Một ấm vệ đề nghị.

Những người khác lập tức điên cuồng tỏ ra rằng ý định này rất hay, nếu người nghĩ ra được thì người đi tìm đi, đến lúc đó nếu cung chủ bầm vằm người ra thì các huynh đệ cũng sẽ không cứu, tối đa là sang năm sẽ đốt nhiều giấy tiền vàng bạc một chút thôi.

Giờn sao, bây giờ mà đi tìm Thắm công tử? Chán sống rồi sao?

“Đừng...”. Khoé mắt Thắm Thiên Lăng đỏ bừng, mềm nhũn vươn tay đẩy Tần Thiếu Vũ.

“Một lần cuối cùng”. Tần Thiếu Vũ nắm chặt eo hấn.

Thắm Thiên Lăng khóc ròng. “Những lời này ngươi đã nói ba lần rồi”

“Cũng tại Lăng nhi quá mê người”. Tần Thiếu Vũ ngậm lấy cánh môi của hấn. “Ngowan”

“Có phải Diệp đại ca cho ngươi uống thứ thuốc kì quái gì không?”. Thắm Thiên Lăng nghẹn ngào, một đêm N lần, chuyện này không khoa học!

“Ngươi nghĩ ta cần những thứ đó ư?”. Tần Thiếu Vũ bất mãn.

Rất khó nói nha, người biến thái như vậy cơ mà! Thắm Thiên Lăng khóc đến ho khan, người quả thật là trăm trận không ngã!

Chắc vì thấy Thắm Thiên Lăng quá đáng thương mà lần này Tần Thiếu Vũ rốt cuộc có lương tâm, sau khi qua loa kết thúc thì ôm hắn đi tắm, lại đổi một tấm đệm giường mềm mại khô ráo.

Thắm Thiên Lăng nằm sấp trên giường, mơ màng để Tần Thiếu Vũ bôi thuốc ình, sau đó triệt để ngủ!

“Ta yêu người”. Sau khi xúc thuốc xong, Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên trán Thắm Thiên Lăng.

Thắm Thiên Lăng hơi há miệng, ngủ như heo.

Trong mắt Tần Thiếu Vũ mang ý cười, ôm chặt hắn vào lòng.

Cả đời cũng không muốn buông ra.

Sáng hôm sau, ngoài phòng truyền đến tiếng chim hót ríu rít, Thắm Thiên Lăng đuổi người, cọ cọ trước ngực Tần Thiếu Vũ.

“Tỉnh rồi ư?”. Tần Thiếu Vũ vỗ về hắn.

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng không muốn mở mắt, ôm eo Tần Thiếu Vũ lắm bắm. “Giờ gì rồi?”

“Còn sớm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mệt thì ngủ thêm một lát đi”

“Không ngủ”. Thắm Thiên Lăng dụi dụi mắt. “Đói bụng rồi”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Heo”

Rõ ràng là vì hôm qua vận động quá độ, người cũng phải chịu phân nửa trách nhiệm biết không! Thắm Thiên Lăng thắm kháng nghị.

“Ta đi gọi thức ăn cho người, hôm nay chúng ta không ra khỏi cửa”. Tần Thiếu Vũ đỡ hắn ngồi dậy.

Cái gì gọi là hôm nay chúng ta không ra khỏi cửa? Thắm tiểu thụ lập tức lệ rơi đầy mặt. “Dù đói bụng cả năm cũng không thể ăn quá no nha!”. Chuyện này không thực tế!

Tần Thiếu Vũ lúc đầu hơi sững sốt, sau đó cười thất ruột.

“Có gì đáng cười đâu?”. Thắm Thiên Lăng kháng nghị, rõ ràng là vấn đề nghiêm túc biết không! Hoa cúc sẽ không chịu nổi.

“Ừ, chúng ta không làm”. Tần Thiếu Vũ làm ra vẻ mặt “ta thật lỗ, phải cho ta hôn bụng mỡ một chút”.

Thắm Thiên Lăng: ...

“XX hoặc hôn bụng mỡ, chọn đi”. Tần Thiếu Vũ rất dân chủ.

Thắm tiểu thụ cảm giận nhắm mắt lại, đã nói nam nhân của hắn chính là tên biến thái mà!

Mục đích đạt được, tâm trạng Tần cung chủ rất tốt, kéo áo Thắm Thiên Lăng lên tỉ mỉ thưởng thức một phen.

“Muốn hôn thì hôn nhanh một chút!”. Thắm Thiên Lăng bị hắn nhìn, trong lòng sợ hãi.

Tần Thiếu Vũ không nặng không nhẹ mà cắn một chút, lưu lại một dấu răng.

Thắm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai kéo áo xuống, đáng ghét!

“Ta đi dọn nhà bếp làm điểm tâm cho người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Muốn ăn cháo hay ăn canh?”

“Cháo hoa”. Thắm Thiên Lăng rất dễ nuôi.

Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn, mặc quần áo tử tế rồi ra ngoài.

“Cung chủ”. Âm vệ đang chờ ngoài cửa.

“Chíp!”. Cục Bông cũng nhào vào lòng Tần Thiếu Vũ.

“Có việc gì?”. Tần Thiệu Vũ xoa đầu con trai.

Cục Bông lập tức ngoan ngoãn cuộn tròn, rất MOE.

“Vài ngày trước gặp được một chuyện kì lạ”. Âm vệ hạ giọng kể lại chuyện giữa đường gặp phản quân cho Tần Thiệu Vũ nghe.

“Có người giả mạo ta?”. Tần Thiệu Vũ cau mày.

Âm vệ gật đầu. “Hắn tự xưng là Truy Ảnh cung chủ”

“Có chắc là tự sát không?”. Tần Thiệu Vũ lại hỏi.

“Chắc trăm phần trăm”. Âm vệ nói. “Thuộc hạ đoán là Lý Uy Viễn rất nghiêm khắc, bọn họ nghĩ rằng nếu bị mang về cũng chỉ còn đường chết, thôi thì tự sát cho xong”

“Đã chạy trốn khỏi chiến trường thì đương nhiên là sợ chết, người như vậy sẽ không có dũng khí tự sát”. Tần Thiệu Vũ hỏi. “Thì thể đâu?”

“Sợ công tử biết sẽ tự trách nên thuộc hạ đã chôn những người đó ở bãi tha ma”. Âm vệ nói. “Cung chủ nghĩ có vấn đề ư?”

“Phái vài người đi kiểm tra kĩ một chút”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đừng cho Lăng nhi biết chuyện này”

“Thuộc hạ hiểu”. Âm vệ nhận lệnh rồi đi, Cục Bông đầy chờ mong mà xoè cánh, đôi mắt hạt đậu rất MOE!

Tần Thiệu Vũ nhéo nhéo cổ nó, mang về giao cho Thảm Thiên Lăng.

“Chíp!”. Cục Bông hạnh phúc nằm sấp trên gối, đồng thời quay đầu đòi chần – mau đáp lên!

Thảm Thiên Lăng: ...

Người thật sự chỉ là một con chim thôi sao?

Sau khi ăn xong điểm tâm, Thảm Thiên Lăng lại nghỉ ngơi một chút. Thấy trong phòng hơi bức bối, hắn muốn ra ngoài. Tần Thiệu Vũ đương nhiên chiều theo, dùng áo choàng bọc lấy hắn đặt trên xích đu.

Nắng Tây Bắc khá gay gắt, may mà trong sân nhiều cây cối nên cũng không oi bức.

“Vân cô nương đâu rồi?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Không về, chắc là ra bờ sông với sư huynh”. Tần Thiệu Vũ nói. “Tro cốt của sư huynh ở đó”

“Một cô nương ra ngoài một mình, liệu có bị người khác ức hiếp hay không?”. Thảm Thiên Lăng cau mày. Dù sao một nữ nhân mỗi ngày mặc đồ cưới, lại không nơi nương tựa, thật sự khó tránh khỏi khiến cho người ta chú ý.

“Võ công của nàng cũng không kém”. Tần Thiệu Vũ nói. “Dù không thể đối đầu với cao thủ, nhưng dư sức dạy ấy tên côn đồ một bài học”

“Nhiều năm qua nàng sống cũng không dễ dàng”. Thảm Thiên Lăng nói. “Thật ra lúc rảnh rồi người có thể đi khuyên nhủ nàng, người chết không thể sống lại, có một số chuyện đừng quá dễ tâm”

“Nếu có thể buông tay thì đã không kéo dài tới bây giờ”. Tần Thiệu Vũ nói. “Chuyện tình yêu, người bên ngoài không thể xen vào”

Điều này cũng đúng. Thảm Thiên Lăng thở dài, vươn tay xoa đầu Cục Bông.

Trong sân, ánh mặt trời loang lổ, bốn phía vắng vẻ không tiếng động, một lát sau Thảm Thiên Lăng lười biếng ngáp một cái, vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi thì mấy âm vệ từ ngoài cửa bước vào.

“Các người đi đâu vậy?”. Thảm Thiên Lăng hơi giật mình. “Sao toàn thân đều là đất thế?”

“Sao rồi?”. Tần Thiệu Vũ đứng lên hỏi.

Âm vệ kề vào tai hắn thấp giọng nói. “Không tìm thấy tất cả những thi thể kia”

157. Chương 155: Câu Chuyện Này Thực Cảm Động

“Không thấy cái gì?”. Thẩm Thiên Lăng nghe không rõ, vì vậy tò mò hỏi.

“Hòn đá”. Tần Thiệu Vũ cực kì bình tĩnh.

Thẩm Thiên Lăng sửng sốt. “Người tìm hòn đá làm gì?”

“Đương nhiên là tìm Thượng cổ linh thạch cho người”. Tần Thiệu Vũ nhéo mũi hắn. “Nghe nói ở đây có, nhưng cuối cùng không tìm được”

“... Không cần đâu”. Thẩm Thiên Lăng vừa bất ngờ vừa chột dạ. “Lúc trước chỉ thấy đẹp thôi, hiện tại ta không cần nữa”

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ quấn chặt khăn choàng cho hắn. “Nghỉ ngơi một chút đi, ta sẽ trở lại ngay”

“Đi đâu vậy?”. Thẩm Thiên Lăng kéo tay hắn.

“Nha môn quan phủ”. Tần Thiệu Vũ nói. “Xử lý chuyện trong quân đội, buổi tối chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nhìn theo hắn ra khỏi tiểu viện.

“Chíp!”. Cục Bông vỗ cánh phành phạch, muốn dạo phố với cha nó.

“Không được”. Thẩm Thiên Lăng nắm móng vuốt của nó. “Người phải ngoan ngoãn ở nhà”

Cục Bông giãy dụa không có hiệu quả, vì vậy dùng ánh mắt mong đợi nhìn ám vệ, rất MOE!

Ám vệ đồng loạt nhìn trời, cực kì không tượng nghĩa.

Cục Bông tỏ ra thất vọng.

Quan tri phủ ở đây tên là Tiêu Tiệp, tổ tiên vốn là võ tướng trấn thủ Tây Bắc, đến đời hắn lại có một Thám hoa. Sở Uyên phái hắn đến Tây Bắc làm quan vì muốn hắn và ca ca hắn có thể phối hợp với nhau.

“Cái quái gì thế này”. Ám vệ cực kì bối rối. “Một nam nhân sao lại đặt tên là Tiểu thư?” (Tiêu Tiệp và Tiểu thư đồng âm với nhau ~)

“Tiêu phu nhân là nữ tướng lừng lẫy ngày xưa”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đặt tên này để kỉ niệm một lần thắng trận. Nghe nói Tiêu phu nhân mang thai mười tháng mà còn đang giết giặc trên chiến trường, đứa con này được sinh ra trong quân doanh”

Ám vệ chặc lưỡi. “Nghe giống một Tả hộ pháp thứ hai”

“Gần đây tiểu Ngũ có viết thư về không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Chắc có, nhưng chưa đưa đến”. Ám vệ nói. “Chắc vài ngày nữa sẽ tới”

Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Đội trận chiến này kết thúc, chúng ta sẽ đi uống rượu mừng”

“Cung chủ”. Ám vệ chần chừ nhìn hắn. “Không muốn để bọn họ trở về sao?”

“Đương nhiên muốn”. Tần Thiệu Vũ cười cười. “Có điều mọi chuyện không thể cưỡng cầu. Ở Vân Nam bình yên sống tới cuối đời cũng là một chuyện tốt”

Tuy Đoạn Bạch Nguyệt từng đáp ứng Sở Uyên hỗ trợ cho chiến tranh Tây Bắc, nhưng cũng chỉ phái quân đội tới, còn bản thân thì vẫn ở Tây Nam, có thể thấy rằng tâm cơ rất sâu. Hướng chỉ thủ đoạn của hắn đối với tiểu Ngũ tuy mạnh mẽ nhưng phần lớn vẫn là quan tâm và thương yêu, Tần Thiệu Vũ cũng không thể ngang ngược can thiệp.

Ám vệ thở dài, không nói gì thêm.

Bởi vì địa hình Tây Bắc nên nha phủ ở đây không phải tường trắng ngói đen tinh xảo như Giang Nam mà thô ráp hơn nhiều. Trước cửa là hai con sư tử đá oai phong, mang đến không khí trang nghiêm.

“Các vị là...?”. Nha dịch ngoài cửa hơi chần chừ.

Ám vệ cúi xuống lệnh bài bên hông cho hấn nhìn. “Cung chủ nhà ta muốn gặp Tiêu tri phủ”

“Hoá ra là Tần cung chủ”. Nha dịch bừng tỉnh. “Chả trách nhìn quen như thế”

“Người cũng từng đến chiến trường ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không có”. Nha dịch lắc đầu. “Nhưng muối muối ta rất ngưỡng mộ cung chủ, trong nhà có rất nhiều sách, trên tường còn treo tranh Tần cung chủ và Thẩm công tử nữa”

Tần Thiếu Vũ: ...

Ám vệ chặn lối, muối muối nha, nghe rất có cảm xúc.

Một nha dịch khác chạy như bay vào báo tin, một lát sau thì thấy Tiêu Tiệp vội vã đi ra, thậm chí còn hơi lảo đảo vì kích động quá mức.

“Tần cung chủ”. Tiêu Tiệp thở hổn hển. “Tại hạ vừa định đến quán trọ tiếp đón, không ngờ cung chủ đích thân tới đây”

“Tiêu tri phủ khách khí”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đến quán trọ tìm ta có việc ư?”

“Đúng vậy”. Tiêu Tiệp thở dài giậm chân. “Đang êm đẹp, thành bắc đột nhiên xuất hiện mười cỗ thi thể đốt trụi, tra xét số lượng nam nhân trong thành thì cũng không thiếu, chẳng biết từ đâu tới”

Ám vệ nghe vậy trong lòng kinh hãi, khẽ nhíu mày nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Vào nhà rồi nói tiếp”. Tần Thiếu Vũ dẫn người vào nha phủ.

Đại sảnh tiếp khách rất đơn giản, trên tường chỉ treo bảy tám cây đao lớn. Thấy Tần Thiếu Vũ nhìn, Tiêu Tiệp thức thời giải thích. “Người dân nơi đây hung hãn, lúc tại hạ vừa nhậm chức thì rất nhiều phú hộ không chịu nộp thuế, ta bèn hẹn bọn hấn tới đây trò chuyện, treo vài cây đao để làm dáng một chút”

“Sao không tìm ca ca người?”. Tần Thiếu Vũ nhấp một ngụm trà. “Theo ta biết thì hấn đóng quân cách đây không xa”

“Rất mất mặt”. Tiêu Tiệp lắc đầu. “Cũng không thể ỷ lại ca ca và mẫu thân cả đời”

“Đại nhân”. Một người khám nghiệm tử thi chạy vào. “Người tìm ta ư?”

“Vị này là Tần cung chủ”. Tiêu Tiệp giới thiệu. “Tần cung chủ, đây là người khám nghiệm tử thi trong nha môn, hấn phụ trách kiểm tra mười thi thể kia”

Tần Thiếu Vũ gật đầu, hỏi hấn. “Tra được gì rồi?”

Người khám nghiệm tử thi thở dài. “Chẳng tra được gì. Thi thể bị chém rất nhiều đao, lại bị tưới dầu hoả đốt trụi, hầu như không còn ra hình người thì lấy đâu mà tìm được manh mối”

“Nếu Tiêu tri phủ đồng ý, có thể khiến người của ta đi xem không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi Tiêu Tiệp.

“Đương nhiên”. Tiêu Tiệp vội gật đầu. “Nếu Tần cung chủ ra tay giúp đỡ thì không thể tốt hơn được nữa. Tại hạ cầu còn không được”

Tần Thiếu Vũ bảo ám vệ. “Đi xem”

Ám vệ gật đầu nhận lệnh, theo người khám nghiệm tử thi đến phòng khám nghiệm. Tần Thiếu Vũ lại hỏi Tiêu Tiệp. “Gần đây trong thành có người nào khả nghi xuất hiện không?”

Tiêu Tiệp đau khổ nói. “Hiện tại chiến loạn bốn phía, bình thường vẫn có dân chúng lưu lạc đến đây, ai ai cũng khả nghi”

“Cho nên người không có bất kì manh mối gì về chuyện này?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Tiêu Tiệp thành thật gật đầu, tuy nói ra hơi mất mặt, nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Trong phủ có ngựa nhanh không?”. Thấy vẻ mặt thất bại của hắn, Tần Thiệu Vũ lại hỏi.

“Có”. Tiêu Tiệp gật đầu. “Cung chủ cần ư?”

“Có thể đưa một phong thư đến biên quan giúp ta không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Đương nhiên đương nhiên”. Tiêu Tiệp vội đáp ứng.

Tần Thiệu Vũ cười cười, qua loa viết một phong thư giao cho hắn. “Đưa cho Diệp Cẩn là được”

“Vâng”. Tiêu Tiệp nhét lá thư vào ngực. “Tại hạ sẽ phái người đưa thư, xin cung chủ ngồi chờ một chút”

Tần Thiệu Vũ gật đầu, nhìn hắn chạy ra khỏi cửa rồi mới hướng về phía bình phong nói. “Lão phu nhân”

Có tiếng cười truyền tới từ phía sau bình phong, một bà lão chậm rãi bước ra. “Quả nhiên không thể gạt được người”

Tuy tuổi đã già, nhưng Tiêu lão phu nhân vẫn không mất đi khí thế, thân thể xương cốt rất khoẻ mạnh, vừa nhìn đã biết xuất thân võ tướng.

Tần Thiệu Vũ bước tới đỡ lấy nàng, Tiêu lão phu nhân quan sát hắn từ trên xuống dưới, gật đầu nói. “Có tinh thần hơn những năm trước”

“Lão phu nhân cũng vậy”. Tần Thiệu Vũ cực kì lưu loát. “Tao nhả không khác gì ngày xưa”

“Mồm mép cũng lanh lợi hơn nhiều”. Tiêu lão phu nhân ngồi xuống ghế. “Khởi độc ở Quỷ thành thế nào rồi?”

“Vẫn thế, nhưng không phát tác nữa”. Tần Thiệu Vũ nói. “Không đáng ngại”

Trước kia Tần Thiệu Vũ một mình xông vào Quỷ thành ở sa mạc cứu Ngâm Vô Sương thì kiệt sức mà hôn mê dọc đường, may là được Tiêu lão phu nhân giúp đỡ mới điều dưỡng tốt thân thể, tính ra cũng xem như ân nhân cứu mạng.

“Nghe nói người tìm được một yêu tinh?”. Tiêu lão phu nhân nói ra lời giật gân.

Tần Thiệu Vũ: ...

“Có dẫn theo không?”. Tiêu lão phu nhân lại hỏi. “Mau dẫn tới cho ta xem”

“Lời đồn dân gian sao có thể tin”. Tần Thiệu Vũ vuốt cằm. “Lăng nhi là tiểu công tử của Nhật Nguyệt sơn trang”

“Người Giang Nam ư?”. Tiêu lão phu nhân gật đầu. “Vậy là đúng rồi, Giang Nam mưa bụi quanh năm, có nhiều hoa nở, vừa ôn hoà vừa êm dịu, đúng là nơi sinh ra yêu tinh”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Tối nay nếu rảnh thì dẫn tới ăn bữa cơm nhà nhé”. Tiêu lão phu nhân nói. “Xem như ta cảm ơn người”

“Lão phu nhân chê cười rồi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Tần mỗ chưa từng làm gì, sao lại cảm ơn?”

“Giả bộ!”. Tiêu lão phu nhân chậm rãi uống trà. “Lẽ nào Truy Ảnh cung ngay cả một con ngựa cũng không có, phải nhờ con ta đi đưa thư?”

Tần Thiệu Vũ lắc đầu cười. “Tiện tay mà thôi. Huống chi nhị công tử tuy không phải tài năng vô song nhưng cũng là một vị quan tốt có trách nhiệm, nếu giúp được thì đương nhiên phải giúp”

Thật ra vừa rồi Tần Thiệu Vũ để Tiêu Tiệp đi đưa thư là vì muốn cho hắn có chuyện làm, tránh cho lòng tự tin bị đả kích. Dù sao thân là quan phụ mẫu nhưng không tra được manh mối vụ án, cuối cùng còn phải nhờ vào người ngoài, thật sự khó tránh khỏi cảm thấy thất bại. Nếu có chuyện để làm thì trong lòng cũng sẽ thoải mái hơn.

“Cứ quyết định vậy đi”. Tiêu lão phu nhân nói. “Ta sẽ phái người chuẩn bị cơm nước, người cũng mau về dẫn người đến”

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Ăn thì được, nhưng Lãng nhi quả thật không phải yêu tinh”

“Thôi đi, yêu tinh thì sao, chẳng lẽ ta còn gọi pháp sư đến bắt hắn ư?”. Tiêu lão phu nhân giậm giậm xuống đất một cái. “Mau đi!”

Tần Thiếu Vũ dờ khóc dờ cười, xoay người về nơi ở.

“Í, sao ngươi về sớm vậy?”. Thấm Thiên Lãng còn đang phơi nắng trong sân, sau khi nhìn thấy Tần Thiếu Vũ thì buông sách trong tay xuống mà nói. “Ta tưởng còn phải đợi một lúc nữa”

“Tôi đón ngươi”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn lên. “Theo ta đi gặp một người được không?”

“Gặp ai?”. Thấm Thiên Lãng hỏi.

Tần Thiếu Vũ kể lại mọi chuyện cho hắn nghe, sau đó nói. “Tiêu lão phu nhân rất muốn gặp ngươi”

Thấm Thiên Lãng bối rối. “Sao lại muốn gặp ta?”

Tần Thiếu Vũ lưu loát nói. “Đương nhiên vì Lãng nhi của ta rất đáng yêu”

Thế nhưng bọn ta chưa từng gặp qua! Thấm Thiên Lãng >_<, có=“” điều=“” vẫn=“” đáp=“” ứng.=“”
“có=“” mang=“” con=“” trai=“” theo=“”>

“Không mang theo”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. Vốn đã tưởng là yêu tinh rồi, mang theo lại càng khó giải thích hơn.

Cục Bông ngồi xổm trên xích đu, móng vuốt bầu chặt lấy giá, lắc lư híp mắt phơi nắng, lông vũ lấp lánh dưới nắng rất ngây thơ!

Thấm Thiên Lãng không nở. “Nếu chúng ta không mang theo nó, lúc trở về nó lại tức giận”

Tần Thiếu Vũ vuốt cằm.

Thấm Thiên Lãng dùng ánh mắt cực kì MOE nhìn nam nhân của hắn. “Mang theo nhé”

“Hôn một cái”. Tần Thiếu Vũ ra điều kiện.

Thấm Thiên Lãng >_<. “trong=“” sân=“” còn=“” có=“”>

Ấm vệ đồng loạt nhắm mắt chạy ra ngoài, cực kì thức thời.

Giỡn sao, nếu ở lại chắc chắn sẽ bị cung chủ chế ra, chúng ta không muốn đâu.

Trong sân phút chốc trở nên vắng vẻ, Tần Thiếu Vũ nói. “Hiện tại không còn ai rồi”

Thấm Thiên Lãng dờ khóc dờ cười, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên hôn hắn.

“Chíp!”. Cục Bông hớn hở nhìn.

Trong sân ánh nắng loang lổ, mặt trời dần dần lặn về tây, hai người triền miên hôn nhau dưới tàng cây, hình ảnh tươi đẹp như trong giấc mơ.

Một lát sau, Thấm Thiên Lãng thay quần áo theo Tần Thiếu Vũ đến nhà phủ.

Món ăn Tây Bắc không tinh tế như Giang Nam, vì vậy rất dễ chuẩn bị, đợi lúc hai người đến thì sân sau đã toả mùi thơm ngào ngạt.

“Hắt xì!”. Thấm Thiên Lãng bị hơi cay khiến cho hắt hơi.

Tần Thiếu Vũ bật cười, vươn tay nhéo mũi hắn.

“Tần cung chủ”. Quản gia chạy đến nói. “Lão phu nhân nhà ta mời hai vị vào”

“Đang bận việc gì thế?”. Tần Thiếu Vũ thuận miệng hỏi. “Sao trên trán đầy mồ hôi vậy?”

“Dời lư hương đi”. Quản gia thở hổn hển. “Đối diện phòng ăn là phòng thờ phật, lão phu nhân lo rằng Thấm công tử sẽ sợ nên bảo chúng ta dọn dẹp”

Thấm Thiên Lãng: ...

“Mời hai vị vào, ta xuống bếp xem xét”. Quản gia rõ ràng cực kì bận rộn, sau khi tiếp chuyện xong thì chạy ra hậu viện.

Thẩm Thiên Lăng phần nộ trách móc nam nhân của hắn. “Còn bảo là thích ta!”. Rõ ràng là muốn xem đuôi của ta! Phải nói bao nhiêu lần mới chịu tin, ta quả thật không có mọc đuôi! Nhưng chỗ đó lại không thể tùy tiện cho người khác nhìn, phiền muốn chết!

“Đương nhiên là thích ngươi rồi”. Tần Thiệu Vũ ôm vai hắn, vừa đi vừa dỗ dành.

Tuy trong lòng rất muốn phát hỏa, nhưng lúc đẩy cửa ra Thẩm tiểu thụ vẫn phát huy trọn vẹn bản sắc của Ảnh đế, vẻ mặt rất đáng yêu, tay cũng ngoan ngoãn nắm lấy Tần Thiệu Vũ.

“Ngươi chính là tiểu công tử Thẩm gia ư?”. Tiêu lão phu nhân tiến lên đón.

“Vâng”. Thẩm Thiên Lăng cười tí mắt. “Rất vui được gặp phu nhân”

Sau khi Tiêu lão phu nhân quan sát xong thì rất hài lòng. “Bộ dạng rất đáng yêu”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Phải nói tiếp câu gì đây?

“Mau đến ngồi”. Tiêu lão phu nhân thân thiết kéo Thẩm Thiên Lăng vào trong, thuận tiện quay đầu lại dùng ánh mắt “vậy mà bảo không phải yêu tinh, rõ ràng giống y như yêu tinh trong sách” nhìn Tần Thiệu Vũ.

Tần cung chủ không thể làm gì khác hơn ngoài đem những lời muốn nói nuốt trở xuống.

Trên bàn dọn ra trái cây tươi và trái cây khô, Tiêu lão phu nhân một tay bóp nát hạch đào, lấy nhân bên trong ra cho Thẩm Thiên Lăng ăn, rất bạo lực.

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt đầy sùng bái nhìn nàng.

Tiêu lão phu nhân rất thích thú, vì vậy nói nhiều hơn. Hai người vừa ăn vừa tán dóc, quãng Tần Thiệu Vũ sang một bên.

Tần Thiệu Vũ nhếch môi, quả thật là người gặp người thích.

“Lúc ta còn trẻ, người tới cầu hôn gần như đập hư cửa”. Tiêu lão phu nhân nói. “Ta không vừa ý ai, lại chọn trúng công tử Tiêu gia”

Thẩm Thiên Lăng khen ngợi. “Vừa nghe đã biết là giai thoại”

“Nhưng lúc đó hắn chết sống cũng không muốn”. Nhắc tới chuyện này, Tiêu lão phu nhân vẫn canh cánh trong lòng.

Thẩm Thiên Lăng an ủi. “Tình cảm phải ở chung lâu ngày mới có”

“Ta không chờ nổi”. Tiêu lão phu nhân nói. “Vì vậy ta đánh cho hắn một trận”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nhất định phải bạo lực vậy sao.

“Sau khi đánh xong thì hắn về nhà dưỡng thương, cha ta lại nhờ bà mối sang nói”. Tiêu lão phu nhân kể. “Nhưng hắn vẫn không muốn”

Thẩm Thiên Lăng >_<, hình=“” như=“” nam=“” nữ=“” bị=“” đảo=“” ngược=“”>

Tiêu lão phu nhân tiếp tục nhớ lại. “Vì vậy ta đánh cho hắn một trận nữa”

Đáy mắt Thẩm Thiên Lăng vắn vẹo.

“Sau đó hắn bỏ chạy đi Tây Bắc đánh giặc”. Tiêu lão phu nhân nói.

Thẩm Thiên Lăng gật đầu, nếu là ta ta cũng chạy, sau đó ngoan ngoãn nói. “Sau đó thì sao, có phải một ngày nọ Tiêu tướng quân tỉnh ngộ, cho nên quay về đón dâu không?”

“Không phải”. Tiêu phu nhân lắc đầu. “Nghe hấn bỏ chạy, ta tức giận đến mức chịu không nổi, vì vậy thu dọn hành lý suốt đêm, xách đao theo hấn ra chiến trường”

Thẩm Thiên Lăng đã không còn biết nói gì.

“Đúng lúc bắt gặp hấn bị kẻ xấu bắt đi, vì vậy ta một mình một ngựa xông vào trại địch cứu hấn ra”. Tiêu lão phu nhân nhấp một ngụm trà.

Thẩm Thiên Lăng sùng bái hỏi. “Sau đó Tiêu tướng quân cảm động nên lấy thân báo đáp ư?”

“Nếu vậy thì tốt rồi”. Tiêu lão phu nhân nói. “Lúc đó hấn hỏi ta muốn hấn đền đáp ân tình này như thế nào, ta đương nhiên nói muốn hấn làm tướng công của ta, kết quả hấn vẫn không đồng ý”

Thật tra tấn! Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Vì vậy hấn lại bị đánh một trận?”

Tiêu lão phu nhân giật mình. “Sao người biết?”

Thẩm Thiên Lăng >_<, dựa=“” theo=“” logic=“” mà=“” suy=“” đoán=“” cũng=“” không=“”>

“Sau khi đánh xong thì lòng ta nguội lạnh, vì vậy về nhà dự định tìm một người để gả cho”. Tiêu lão phu nhân nói. “Kết quả lúc ta thành thân, hấn đột nhiên từ chiến trường chạy về đánh vị hôn phu của ta một trận”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Mấy người này...

“Vậy là chúng ta thành thân”. Tiêu lão phu nhân rất hài lòng.

Thẩm Thiên Lăng làm trái với lương tâm mà khen ngợi. “Thật là giai thoại của một đôi thần tiên”

“Sao có thể so được với người và Thiếu Vũ”. Tiêu lão phu nhân kéo tay hấn. “Mau nói thật cho ta biết, người tu luyện ở ngọn núi nào?”

“Khụ khụ”. Tần Thiếu Vũ bị sắc nước trà, khó thấy được chặt vật.

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười. “Ta thật sự không phải yêu tinh”

“Chíp!”. Bởi vì Tần Thiếu Vũ ho khan hơi lớn nên Cục Bông bị đánh thức, chui ra khỏi ngực cha mình mà nhào vào lòng Thẩm Thiên Lăng, muốn được gãi gãi.

“A”. Trái tim Tiêu lão phu nhân phút chốc bị tan chảy. “Mau đưa ta xem”

Thẩm Thiên Lăng vâng lời đưa con trai tới.

Cục Bông dù hơi hoang mang nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi trong lòng bàn tay Tiêu lão phu nhân, đôi mắt hạt đậu sáng long lanh, nghiêng đầu tỏ ra thân thiện với nàng.

“Sao lại đáng yêu thế này”. Tiêu lão phu nhân vui vẻ ra mặt, tiện tay đút ruột quả mai cho nó.

“Chíp!”. Cục Bông đá đá móng, chỉ quả nho trên bàn.

“Nó thích mấy thứ tròn”. Thẩm Thiên Lăng giải thích.

“Thích mấy thứ tròn ư?”. Tiêu lão phu nhân gọi người. “Mang cái hộp trong thư phòng tới đây”

“Vâng”. Người hầu ngoài cửa đáp lời.

Thẩm Thiên Lăng vội vàng từ chối. “Không cần đâu”

“Một món đồ nho nhỏ mà thôi, để ở chỗ ta cũng không có tác dụng gì”. Tiêu lão phu nhân đút Cục Bông ăn nho. “Coi như là quà gặp mặt”

Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ đầu Thẩm Thiên Lăng – người xem, người kém hơn con trai rồi, người không có quà gặp mặt.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Lão phu nhân”. Một lát sau, người hầu cầm một cái hộp tới.

Tiêu lão phu nhân cười ha ha mở ra, chỉ thấy bên trong là một hạt châu màu xanh, nhìn quen quen.

Thẩm Thiên Lăng vô cùng giật mình, quay đầu nhìn Tần Thiểu Vũ.

Tần Thiểu Vũ cong khoé miệng, dùng khẩu hình nói ba chữ với hắn – Ô Sắc Phi.

158. Chương 156: Ta Ra Sa Mạc Tìm Với Người

Nhìn thấy linh thạch dưới tình huống bất ngờ này, tâm trạng Thẩm Thiên Lăng phức tạp khó tả.

Thế nhưng Cục Bông lại rất vui, xòe cánh ra sức kêu chíp chíp.

Tiêu lão phu nhân cười ha ha, đặt Ô Sắc Phi lên bàn, Cục Bông lập tức lắc lư đáp xuống, dùng móng vuốt đá qua đá lại mà chơi.

Thẩm Thiên Lăng rầu rĩ nói. “Ta...”

“Đa tạ lão phu nhân”. Còn chưa nói hết câu, Tần Thiểu Vũ đã cắt ngang, nhẹ nhàng nhéo nhéo thất lưng hắn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Hạt châu này vốn là chiến lợi phẩm, ta thấy bóng mượt nên để lại, hôm nay đúng lúc đưa cho vật nhỏ này”. Tiêu lão phu nhân cười nói. “Sinh thời có thể tận mắt nhìn thấy phượng hoàng là phúc của ta”

“Chíp!”. Cục Bông đặt hạt châu dưới bụng, rõ ràng thích vô cùng.

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài nói. “Đa tạ lão phu nhân”

“Để ở chỗ ta cũng vô dụng, đưa cho nó trong lòng cũng vui vẻ”. Lão phu nhân dùng ngón tay đâm đâm Cục Bông, thuận miệng hỏi. “Các người tìm được vật nhỏ này ở đâu vậy?”

Tần Thiểu Vũ vô liêm sỉ nói. “Lăng nhi sinh”

“Nói bậy gì thế!”. Thẩm Thiên Lăng đỡ khóc đỡ cười, nói với Tiêu lão phu nhân. “Là sư phụ cho ta”

“Người có sư phụ ư?”. Tiêu lão phu nhân nghe vậy giật mình.

“Vâng”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Tuy sư phụ không dạy võ công cho ta nhưng đối xử với ta rất tốt”

“Không dạy võ công cho người cũng bình thường thôi”. Tiêu lão phu nhân gật đầu. “Vậy hắn dạy người biến hoá hay luyện đan?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Quả thật không có!

Tần Thiểu Vũ cười thất ruột.

“Sư phụ người là thần thánh phương nào?”. Tiêu lão phu nhân còn đang truy hỏi.

Thẩm Thiên Lăng ôm một tia hi vọng cuối cùng. “Sư phụ ta là Tinh Đấu chân nhân”

“Là hắn ư?”. Tiêu lão phu nhân giật mình.

“Đúng vậy”. Thẩm Thiên Lăng ra sức gật đầu, là người phạm!

“Ta đã nói hắn suốt ngày thần bí, hoá ra không phải người”. Tiêu lão phu nhân cảm thán.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy lệ rơi đầy mặt. Không chỉ không thể rửa sạch bản thân, mà còn kéo sư phụ xuống nước.

Tương lai nhất định bị trục xuất khỏi sư môn, cực kì thê thảm.

“Lão phu nhân”. Quần gia ở ngoài cửa nói. “Cơm nước đã chuẩn bị xong”

“Đi ăn cơm thôi”. Tiêu lão phu nhân hớn hở đứng dậy, thân thiết kéo tay Thắm Thiên Lăng.

Cục Bông ngồi xổm trên bàn kêu chíp chíp, ý bảo cha nó nhớ mang theo hạt châu.

“Tham tiền”. Tần Thiệu Vũ gõ đầu nó một cái, cất hạt châu vào túi.

Cục Bông tự hào hất đầu, đi đến đâu cũng có người tặng quà, cuộc đời làm chim thật sáng sủa.

“Mẫu thân, Tần cung chủ”. Tiêu Tiệp đã ở nhà ăn, nhìn thấy mọi người vào thì vội vàng bước lên đón. “Vị này chính là Thắm công tử ư?”

“Vâng”. Thắm Thiên Lăng gật đầu. “Tiêu đại nhân”

“Mau ngồi xuống”. Tiêu Tiệp tự mình kéo ghế. “Đều là món ăn trong nhà thôi, xin Tần cung chủ và Thắm công tử đừng chê”

“Tiêu đại nhân khách khí”. Thắm Thiên Lăng nhìn một bàn thức ăn thật lớn trước mặt, tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng đã rất thèm.

Đùi dê nướng!

“Ta còn đặc biệt chuẩn bị cho ngươi một thứ”. Tiêu lão phu nhân rất có lòng.

Thắm Thiên Lăng được ưu đãi mà sợ hãi. “Thế này là tốt lắm rồi”

“Ta biết ngươi không thích mấy món phàm trần này”. Tiêu lão phu nhân kéo hắn ngồi xuống, lập tức có nha hoàn đặt lên bàn một cái chén lớn có nắp đậy.

Thắm Thiên Lăng >_<, cái=“” gì=“” gọi=“” là=“” không=“” thích=“” món=“” ăn=“” phàm=“” trần?=“” thật=“” ra=“” ta=“” rất=“”>

“Mở ra xem đi”. Tiêu lão phu nhân bảo.

Thắm Thiên Lăng do dự mở ra, chỉ thấy bên trong là một chén nước lớn, ngay cả rau và hành cũng không có, quả thật trong suốt đến tận đáy!

Cục Bông ngồi xổm trên vai cha hắn nhìn thoáng qua, cũng dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Thắm tiểu thụ.

“Đây là thứ tốt”. Tiêu lão phu nhân vỗ vỗ tay hắn.

Thắm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt. Hừ ai vậy, ta đâu có gốc, ta muốn ăn đùi dê!

“Cái này làm từ Vọng Quy Hoa”. Tiêu lão phu nhân nói.

Thắm Thiên Lăng hoang mang. “Vương Quế Hoa là ai?”

“Vọng Quy Hoa không phải người”. Tần Thiệu Vũ giải thích cho hắn. “Là một loài hoa ở sa mạc, rất hiếm thấy”

“Mật hoa rất giống người, đều là vật thanh linh”. Tiêu lão phu nhân nói. “Thử xem”

Tuy không hứng thú với nước đường, nhưng Thắm Thiên Lăng vẫn nghe lời múc ra chén uống một ngụm.

“Thế nào?”. Đáy mắt Tiêu lão phu nhân đầy chờ mong.

Thắm Thiên Lăng vô cùng ngoan ngoãn. “Ngon lắm”. Thật ra chỉ là nước đường mà thôi!

“Biết ngay là ngươi sẽ thích”. Tiêu lão phu nhân rất vui, lại nói với Tần Thiệu Vũ. “Đặc biệt làm cho ngươi đùi dê và Bát Bửu gia truyền, ăn nhiều một chút”

“Đa tạ Tiêu lão phu nhân”. Tần Thiệu Vũ cầm đĩa.

Thắm Thiên Lăng trong lòng đầy oán hận, vì sao ta phải uống nước, còn hắn được ăn đùi dê gia truyền?

Không biết đồng cam cộng khổ chút nào, tai họa đến thì tự bay đi!

Thắm tiểu thụ giận dữ uống một hớp nước lớn!

Tần Thiếu Vũ dùng dao tước một miếng thịt, chấm muối đưa tới bên miệng Thảm Thiên Lăng. “Ăn thử xem”

Mùi thơm xộc vào mũi, Thảm Thiên Lăng nhìn thoáng qua Tiêu lão phu nhân – ta ăn vào người sẽ không mất hứng đúng không?

Tiêu lão phu nhân lập tức oán giận Tần Thiếu Vũ. “Đang êm đẹp, cho hắn ăn thịt làm gì?”

Thảm tiểu thụ đau thương chồng chất chảy thành sông, thật ra ta cực kì muốn ăn!

“Nếu là người của ta, đương nhiên phải học cách ăn thức ăn của ta”. Tần Thiếu Vũ bóp miệng Thảm Thiên Lăng ra, đút thịt vào. “Ăn nhiều rồi sẽ quen”

Thảm Thiên Lăng gần như nước mắt lưng tròng, cực kì ngon.

“Không thể chiều hắn quá”. Tiêu lão phu nhân căn dặn Thảm Thiên Lăng. “Nếu người không thích ăn thì cứ cự tuyệt”

“Vâng”. Thảm Thiên Lăng ngoan ngoãn gật đầu, thuận tiện há miệng ăn một miếng thịt nữa.

Nha hoàn xung quanh đồng loạt cảm động, hình ảnh này quá tốt đẹp, còn đặc sắc hơn trong sách!

Vì người yêu mà nghịch ý trời phá bỏ nguyên tắc, thật cảm động!

Sau khi ăn cơm xong, bụng Thảm Thiên Lăng tròn vo, thỏa mãn cáo từ Tiêu lão phu nhân, nắm tay Tần Thiếu Vũ ra về.

Trong thời buổi chiến loạn, dân chúng ăn cơm xong đều đi ngủ, vì vậy trên đường không có bao nhiêu người, ánh trăng vàng vạc, bốn bề yên tĩnh.

“No”. Thảm Thiên Lăng xoa bụng.

“Đã nói người là heo mà”. Tần Thiếu Vũ bật cười. “Một chén nước lớn, lại thêm nhiều thịt dê như vậy, không no mới lạ”

“Ăn ngon”. Thảm Thiên Lăng nói. “Ta vốn không muốn uống chén nước kia”. Nhưng lòng tốt không thể từ chối, chỉ đành kiên nhẫn uống vào.

“Bữa cơm này giá trị nhất chính là chén nước đó”. Tần Thiếu Vũ cốc đầu hắn. “Vọng Quy Hoa có thể điều tức giải độc, năm ấy ta tìm ngoài sa mạc ba tháng cũng không được một đoá”

“Quý vậy sao?”. Thảm Thiên Lăng bất ngờ, tò mò hỏi. “Người tìm làm gì?”

Tần Thiếu Vũ lưu loát nói. “Bán lấy tiền”

Thảm Thiên Lăng bất mãn. “Không được đánh trống lảng”

“Bán lấy tiền mà là đánh trống lảng ư?”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn cười. “Truy Ảnh cung đương nhiên phải kiếm tiền, phải nuôi nhiều người như vậy mà”

“Muốn kiếm tiền thì không sai, nhưng người sẽ không dùng biện pháp ngu xuẩn như vậy, còn lãng phí hết ba tháng”. Thảm Thiên Lăng rất nghiêm túc. “Nói thật đi!”

“Thông minh hơn rồi”. Tần Thiếu Vũ nhếch môi. “Còn nhớ năm đó ta vì cứu Ngâm Vô Sương mà trúng độc không?”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Nhưng người bảo không có chuyện gì”

“Không có chuyện gì, nhưng nếu giải được triệt để thì tốt hơn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Giải được duy nhất của khí độc ở Quý thành chính là Vong Quy hoa, tiếc rằng ta tìm không được”

“Sao người không nói sớm!”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy sốt ruột. “Chén nước kia...”

“Mật hoa vô ích với ta”. Tần Thiếu Vũ cắt ngang. “Phải là thân hoa mới được”

“Hay chúng ta đi hỏi Tiêu lão phu nhân xem?”. Thảm Thiên Lăng lại nói. “Nàng đã có mật hoa, nhất định sẽ biết hoa ở chỗ nào”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Lúc trước ta từng hỏi một lần, Tiêu lão phu nhân nói mật hoa là mua được từ một lái buôn Tây Vực. Chiến loạn phân tranh, không biết lái buôn kia đã đi nơi nào rồi”

Thẩm Thiên Lăng lập tức thất vọng.

“Sao lại làm ra bộ dạng này”. Tần Thiếu Vũ bóp cằm hắn. “Đã nói không sao rồi, chỉ là một chút độc dư lại mà thôi”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Đợi đánh giặc xong, chúng ta cùng đi sa mạc tìm, lần này nhất định sẽ tìm được!”

“Người cùng ta ra sa mạc ư?”. Tần Thiếu Vũ bắt ngờ.

“Không được hả?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi lại.

“Đương nhiên được”. Tần Thiếu Vũ rất nghiêm túc. “Sa mạc không có người, cát lại mềm mại, chúng ta có thể xx ngoài trời nhiều lần”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp người có triển vọng chút đi!

Tần Thiếu Vũ ôm lấy hắn, trao nhau một nụ hôn triền miên.

Đạp Tuyết Bạch từ xa chạy tới, móng ngựa đạp lên bóng đêm vô biên. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy lên, vũng vàng đáp xuống lưng ngựa.

Ngựa tung vó, kéo theo một vệt sáng bằng bạc ven đường.

Sau khi về nơi ở, đúng lúc gặp Vân Tuyết Ca đang nói chuyện phiếm với ám vệ trong sân.

“Vân cô nương”. Thẩm Thiên Lăng chào hỏi.

“Đang nói gì thế?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Một ít phong tục Tây Bắc”. Ám vệ giành trả lời.

Vân Tuyết Ca cười cười. “Ừ, phong tục Tây Bắc”

“Ta cũng muốn nghe”. Thẩm Thiên Lăng tò mò.

“Không được”. Tần Thiếu Vũ mang hắn vào phòng. “Mau nghỉ ngơi”

“Nhưng mọi người đều đang nói chuyện”. Thẩm tiểu thụ kháng nghị.

“Ngủ nhiều mới béo lên được”. Lý do của Tần Thiếu Vũ rất thuyết phục.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sở thích biến thái của hắn chừng nào mới sửa được?

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tắm xong thì ngủ sớm”

“Vậy còn người?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Chiến loạn bốn phía, nếu ta đã ở đây thì phải giúp Sở Uyên một chút”. Tần Thiếu Vũ nói. “Xử lý xong vài chuyện thì sẽ trở lại”

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài gật đầu.

Trong sân, Vân Tuyết Ca và ám vệ đang chờ Tần Thiếu Vũ, bọn họ cùng nhau vào thư phòng.

“Khám nghiệm tử thi thế nào rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi ám vệ.

“Giống như người khám nghiệm nói, không có bất kì manh mối nào”. Ám vệ nói. “Thi thể bị tổn hại đến mức nhìn không ra hình dáng, ngoại trừ số lượng trùng nhau, thuộc hạ cũng không biết những người này có phải đám quân lính đào ngũ lần trước không”

“Thi thể bị huỷ, đơn giản là vì trên thi thể có bí mật”. Vân Tuyết Ca nói. “Nếu không phải trúng độc thì chính là trên người có kí hiệu, sợ chúng ta điều tra được nên mới vừa chém vừa đốt”

“Nhưng nếu trên thi thể có bí mật, sao không trực tiếp xử lý sạch sẽ sau khi giết bọn hắc, lại chờ chúng ta đem chôn mới đào ra?”. Âm vệ khó hiểu.

“Người giết bọn họ cũng không biết bí mật này”. Tần Thiếu Vũ nói. “Phải chờ tra xét mới biết được”

“Nhưng bây giờ không có manh mối, muốn điều tra từ đâu?”. Vân Tuyết Ca cau mày.

“Ai nói không có manh mối?”. Tần Thiếu Vũ cười. “Nếu là người của Lý Uy Viễn, đương nhiên phải tìm hiểu từ chỗ hắc”

“Người phải về quân doanh ư?”. Vân Tuyết Ca bất ngờ.

“Tạm thời không cần”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Nếu là Lý Uy Viễn gây ra, hắc đương nhiên biết ta đã đến quan phủ, trở về sẽ bắt dây động rừng”

“Vậy bây giờ phải làm gì?”. Âm vệ hỏi.

“Án binh bất động”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mấy ngày nữa Diệp Cẩn sẽ đến, chỉ có hắc mới phát hiện ra vài thứ”

“Vậy chẳng phải Thẩm Thiên Phong cũng tới ư?”. Vân Tuyết Ca chần chờ. “Để Lý Uy Viễn một mình bên cạnh Hoàng đế sẽ không có vấn đề gì chứ?”

“Ta chỉ gọi một mình Diệp Cẩn”. Tần Thiếu Vũ nói.

Vân Tuyết Ca nói. “Nhưng dân chúng trong vòng mười dặm biên quan đều biết, hai người ân ái như hình với bóng, một khắc cũng không rời”

Tần Thiếu Vũ chắc lưỡi. “Lời này nếu bị Diệp Cẩn biết, Thẩm Thiên Phong tám chín phần lại bị quỳ lên tấm giặt quần áo”

Vân Tuyết Ca: ...

Trong lòng âm vệ đầy đồng cảm. Cho nên mới nói phu nhân nhà ta vẫn tốt hơn, không chỉ ngây thơ sáng lạn, ngay cả lúc tức giận cũng cực kì mềm mại, tối đa là không cho cung chủ sờ đuôi thôi, hoàn toàn không có chuyện đấm máu và bạo lực như quỳ tấm giặt đồ!

Quả thật MOE chết người!

“Hắt xì!”. Diệp Cẩn hắt hơi.

“Cảm lạnh ư?”. Thẩm Thiên Phong cau mày.

Diệp Cẩn lùi vào tường.

Thẩm Thiên Phong đắp chăn cho hắc, xoay người ra khỏi phòng.

Âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang đờ mắt nhìn Thẩm Thiên Phong ra khỏi tiểu viện.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng đại thiếu gia nhà mình so với Tần cung chủ quả thật... nhu nhược.

Làm sao mà tiến triển nổi.

159. Chương 157: Sau Này Nhớ Trả Cho Ta Một Thứ Đắt Tiền

Qua một trận chiến kịch liệt, binh lực hai bên đều tổn thất, trong khoảng thời gian này đều nghỉ ngơi dưỡng sức, biên cảnh cũng bình yên hơn nhiều. Diệp Cẩn cũng vì vậy mà rảnh rỗi, không có nhiều người bệnh cần chữa trị, mỗi ngày sau khi ăn cơm xong hắc đều đến phòng thuốc sửa sang thảo dược, sau đó nằm trong viện ngắm mây trời, toàn thân lưỡi biếng như một con mèo vào mùa đông.

“Tiểu Cẩn”. Sở Uyên đẩy cửa bước vào.

“Chuyện gì?”. Diệp Cẩn nhắm mắt lại ngáp, rõ ràng muốn ngủ.

“Xử lý xong công việc nên đến thăm người một chút”. Sở Uyên ngồi xuống cạnh hắn. “Trên đường gặp được dịch quan, nói là có thư của người”

“Ta?”. Diệp Cẩn bối rối. “Ai viết?”

“Tần Thiếu Vũ”. Sở Uyên đưa thư cho hắn.

“Tám chín phần không phải chuyện tốt”. Diệp Cẩn bĩu môi, mở niêm phong ra, sau khi xem xong thì cảm thán. “Ta quả nhiên là miệng quạ đen”

“Sao vậy?”. Sở Uyên hỏi.

“Trần Tiêu gia xảy ra án mạng kì lạ, gọi ta tới khám nghiệm tử thi”. Diệp Cẩn ngồi dậy.

“Khám nghiệm tử thi?”. Sở Uyên cự tuyệt. “Chuyện này đương nhiên có người làm, không cho người đi”

“Nếu người khám nghiệm có thể làm được thì hắn sẽ không cố ý viết thư cho ta”. Diệp Cẩn đá đá Sở Uyên. “Giúp ta chuẩn bị một con ngựa”

Sở Uyên vẫn không cho. “Dù là án mạng, cũng do quan viên địa phương...”

“Người ồn muốn chết!”. Diệp Cẩn bất mãn cắt ngang.

Sở Uyên bất đắc dĩ. “Tiểu Cẩn”

“Ta không được nhận bổng lộc, lại giúp quan viên địa phương làm việc là người có lỗi”. Diệp Cẩn dùng vẻ mặt “lão tử thật lỗ, nếu người không cảm động ta sẽ bóp chết người” nhìn Sở Uyên.

Sở Uyên: ...

“Tự ta đi chọn ngựa”. Diệp Cẩn mang giày ra ngoài.

Sở Uyên thăm thở dài, tính tình xấu quá đi...

“Hắn phải đi ư?”. Thẩm Thiên Phong đang luyện binh, nghe được tin thì sững sốt.

“Vâng”. Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang gật đầu. “Diệp cốc chủ nhận được thư của Tần cung chủ xong thì đến chuồng ngựa, ngay cả Hoàng thượng cũng không cản được”

Đầu Thẩm Thiên Phong kêu ong ong.

“Ở đây có mặt tướng trông coi là được”. Phó tướng rất thức thời, nghe vậy thì vỗ ngực nói. “Thẩm thiếu gia cứ trở về xem”

“Làm phiền”. Thẩm Thiên Phong xoay người nhảy xuống đài, giục ngựa ra xa, ngay cả bậc thang cũng không dùng, đủ thấy cực kì sốt ruột!

Các binh sĩ thấy toàn bộ quá trình đều tỏ ra cảm động!

Trong doanh trại, Diệp Cẩn thu thập hành lí qua loa rồi đeo lên lưng, dắt ngựa ra ngoài.

“Sao lại vội vã như vậy?”. Sở Uyên đi theo bên cạnh hắn. “Tối thiểu cũng nên ăn cơm cái đã”

“Không ăn”. Diệp Cẩn phóng lên ngựa. “Mạng người quan trọng”

Một năm nay Sở Uyên vẫn bó tay với đệ đệ này, vì vậy không thể làm gì khác ngoài sai người âm thầm bảo vệ, lại thông báo cho quan viên ven đường chăm lo nhiều hơn.

Tây Bắc đất bằng, chạy cũng nhanh hơn. Gió thổi từng trận bên tai, nhiều ngày đều ở trong quân doanh, lần này khó có cơ hội ra ngoài, tâm trạng Diệp Cẩn sáng khoái không ít.

Có mấy bóng đen từ trên trời giáng xuống, chặn lại giữa đường.

Chiến mã giật mình giơ lên vó trước, suýt nữa hất Diệp Cẩn xuống lưng ngựa.

“Các người làm gì vậy?”. Diệp Cẩn trong lòng hoảng hốt, sau khi thấy rõ người tới thì thở phào một hơi – muốn hù chết người ư?

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang nhìn nhau một cái, sau đó tiếp tục đứng giữa đường.

“Ta muốn đi trấn Tiêu gia”. Diệp Cẩn nói.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang đơ mặt nói. “Đợi lát nữa”

Diệp Cẩn khó hiểu. “Vì sao?”

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang nói. “Thiếu gia đã dặn, nếu cóc chủ muốn đi xa thì phải chờ hần về”

“Dựa vào cái gì?”. Diệp Cẩn ngao kiêu nổi giận. “Ta ăn của hần hay ngủ của hần mà hần quản ta?”

Đối với phu nhân tương lai, ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang đương nhiên không thể đắc tội, nhưng cũng không thể thả đi, một hồi lâu mới nói được một câu. “Nếu cóc chủ cứ đi như vậy, đại thiếu gia nhà ta sẽ khóc mù mắt!”

Những lời này là học được từ ám vệ Truy Ảnh cung. Trước kia có lần Thẩm Thiên Lăng giận Tần Thiểu Vũ, tự giam mình trong thư phòng không chịu ra, ám vệ Truy Ảnh cung bèn canh giữ ở cửa sổ, đầy tâm tình miêu tả cung chủ nhà mình sẽ đau khổ hối hận như thế nào, thậm chí còn dùng các câu trau chuốt như “Phòng thanh lãnh, đêm tràn lan, sợ người bất an, nuốt lệ vui hoan”. (Mỹ Ngân version ~ Nguyên văn: Giác thanh hàn, đêm lan san, phạ nhân tuân vấn, yết lệ trang hoan ~).

Vì độ dày da mặt và trình độ không bằng, ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang không thể than thở khóc lóc được, cho nên không thể làm gì khác hơn ngoài học được bao nhiêu hay bấy nhiêu!

“Hần sẽ khóc mù mắt?”. Diệp Cẩn tức cười.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang tập thể gật đầu – đúng vậy, rất thảm.

“Đừng làm rộn”. Diệp Cẩn nhấn nạt. “Ta đã để lại thư, hần sẽ không trách các người”

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang không nhúc nhích.

Diệp Cẩn đau đầu, sắp có xu hướng xù lông.

“Hay cóc chủ ngồi nghỉ ngơi một chút đi?”. Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang đề nghị.

Trời đang nắng gay gắt, xung quanh không có một bóng mát, Diệp Cẩn hết nói nổi. “Ta phải ngồi ở đâu?”

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang: ...

“Tránh đường cho ta đi”. Diệp Cẩn thở dài. “Nếu còn kéo dài, đêm nay ta phải ngủ ngoài trời, nếu bị hần biết các người sẽ bị phạt”

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang rơi vào khó xử.

Diệp Cẩn quay đầu ngựa vòng qua mọi người, tiếp tục đi về phía trước.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang không còn cách nào khác, đành âm thầm theo sau bảo vệ hần. Diệp Cẩn cũng không nhiều lời nữa, tùy ý bọn họ đi theo.

Lúc trời tối, mọi người rút cuộc chạy tới một thôn nhỏ. Vì chiến tranh mà trong thôn đã vắng người, nhưng miễn cưỡng cũng có chỗ ở. Diệp Cẩn đốt một chậu than, sau đó đứng trong sân nói. “Đều vào nghỉ ngơi đi”

Vừa dứt lời, ngoài tường xuất hiện hơn hai mươi người, vừa có ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang, vừa có Ngự lâm quân của Sở Uyển.

Diệp Cẩn bất đắc dĩ, hần đã quen đi một mình, lần đầu tiên có nhiều người theo như vậy.

“Cóc chủ nghỉ ngơi đi, nơi này có chúng ta trông chừng là được”. Ngự lâm quân nói.

Diệp Cẩn gật đầu, xoay người vừa định vào nhà thì nghe sau lưng truyền tới tiếng gió.

Diệp Cẩn lười quay đầu lại, cũng không muốn quay đầu lại. Không cần nghĩ cũng biết là ai.

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang thức thời đóng cửa dùm hai người.

“Tiểu Cẩn”. Quần áo Thắm Thiên Phong dính đầy cát, rõ ràng vội vã chạy đi.

Diệp Cẩn ngồi trên ghế nhìn trời.

“Sao không chờ ta về”. Thắm Thiên Phong bắt đắc dĩ, nói đi là đi, bệnh này chừng nào mới sửa được?

“Chờ người làm gì?”. Diệp Cẩn ngạo kiều. “Huống hồ ta có để lại thư cho người!”. Đã hết lòng quan tâm rồi!

“Thư của người cũng quá đơn giản rồi”. Thắm Thiên Phong dở khóc dở cười, lấy trong tay áo ra một tờ giấy, trên mặt viết qua loa hai chữ - ta đi!

Cực kì biết lựa chọn trọng điểm.

“Nếu người không thích, sau này ta không làm vậy nữa”. Thắm Thiên Phong ngồi xổm trước mặt Diệp Cẩn, nắm tay hần nói. “Không nói tiếng nào mà chạy đi là sao?”

“Người câm miệng!”. Diệp Cẩn bị đâm trúng chỗ đau, thẹn quá thành giận, vì vậy xù lông giận dữ nói. “Buổi tối hôm đó cơ bản chưa hề phát sinh chuyện gì!”. Lão tử hoàn toàn không bị người cởi sạch, cũng không phát ra âm thanh đáng xấu hổ kia, cũng không nắm lấy xx của người giúp người yy!

Biến thái muốn chết!

Tay phải nhất định thối nát!

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang ở ngoài cửa sổ thở dài. Sao Diệp cốc chủ vừa xuống giường là trở mặt rồi, đêm đó chúng ta đều nghe được.

Thắm Thiên Phong dở khóc dở cười, đứng dậy ôm Diệp Cẩn vào lòng. “Đi đường cẩn thận”

Diệp Cẩn ngạo kiều hừ một cái!

“Lý Uy Viễn lòng lang dạ sói, ta phải ở đây bảo vệ Hoàng thượng”. Thắm Thiên Phong kề vào tai hần nói. “Tự chăm sóc tốt ỳnh”

“Ai cần người lo!”. Diệp Cẩn cực kì mạnh miệng.

“Ngủ sớm đi”. Thắm Thiên Phong buông tay ra. “Ta ở bên người đến sáng rồi về”

“Tay bị sao vậy?”. Diệp Cẩn cau mày.

“Bị dây cương siết, không có gì đâu”. Thắm Thiên Phong nói. “Sáng mai sẽ hết”

“Như vậy mà còn bảo không có gì!”. Diệp Cẩn nổi giận. “Người nghĩ người mình đồng da sắt ư?”

“Ta...”

“Ngồi xuống!”. Diệp Cẩn mở bao quần áo, lấy bên trong ra hòm thuốc nhỏ.

Ánh nền trên bàn nhạh nhòa, Diệp Cẩn hơi cúi đầu, hết sức chăm chú xử lý vết thương trên tay Thắm Thiên Phong. Gò má dưới ánh nền vừa mịn vừa đẹp, lông mi rũ xuống, ánh mắt chăm chú đến mức khiến cho người ta muốn nâng trong tay mà yêu thương.

Thắm Thiên Phong nhìn không rời mắt, vô cùng dịu dàng.

“Được rồi, đừng để dính nước, buổi tối nhớ đổi thuốc”. Diệp Cẩn băng bó cho Thắm Thiên Phong, trùng hợp ngẩng đầu nhìn vào mắt hần.

...

Vì vậy Diệp Cẩn đỏ mặt y như dự đoán!

“Nhìn cái gì?”. Làm một ngạo kiều chân chính, kỹ năng khẩu thị tâm phi đương nhiên phải thành thạo!

Thắm Thiên Phong kéo hần vào lòng, cúi đầu dịu dàng hôn lên.

Ở chung hơn một năm ít nhiều gì cũng có tiến bộ, ví dụ như hành động này một năm trước Diệp Cẩn nhất định sẽ mặt đỏ tới mang tai đánh Thẩm Thiên Phong một trận. Thế nhưng bây giờ hắn chỉ cần nhàn đây tượng trưng, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tuy không chủ động hôn như Thẩm tiểu thụ nhưng cũng đã tiến bộ vượt bậc biết không!

Quần chúng tỏ ra rằng chuyện này quả thật không dễ dàng.

“Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, phải mau chóng cùng mọi người trở về”. Sau khi hôn xong, Thẩm Thiên Phong cúi đầu nhìn Diệp Cẩn. “Đừng để mệt mỏi quá mức”

“Ừ”. Diệp Cẩn quay đầu nhìn vào tường. “Người cũng phải cẩn thận”. Lỗ tai cực kì đỏ!

Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Ừ”

“Lý Uy Viễn kia không phải tốt lành gì”. Diệp Cẩn lấy trong ngực ra một chai thuốc. “Cho người cái này”

“Cái gì vậy?”. Thẩm Thiên Phong mở nắp ra định ngửi.

“Đừng ngửi vậy!”. Diệp Cẩn khẩn trương che lại. “Sẽ không “lên” được!”

...

Về mặt Thẩm Thiên Phong vận vẹo. “Sao người lại mang theo thứ này bên người?”

Diệp Cẩn nhìn trời. “Đề phòng lưu manh”

“Sau này không được tùy tiện mang theo vật này”. Thẩm Thiên Phong cất cái chai đi.

Diệp Cẩn lẩm bẩm. “Sợ không “lên” được sao?”

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười, vươn tay nhéo má hắn.

“Ngủ”. Diệp Cẩn bò lên giường.

Thẩm Thiên Phong đến sát Diệp Cẩn, im lặng ở bên hắn.

Nhiệt độ chênh lệch giữa đêm và ngày ở Tây Bắc rất lớn, sau nửa đêm, Diệp Cẩn mơ màng giật mình tỉnh giấc, phát hiện mình đang được Thẩm Thiên Phong ôm vào lòng, bốn phía đều ấm áp.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Phong vỗ về hắn.

“Nằm mơ”. Giọng Diệp Cẩn hơi khàn.

“Muốn uống nước không?”. Thẩm Thiên Phong thấp giọng hỏi.

Diệp Cẩn lắc đầu, vươn tay ôm chặt eo hắn.

Thẩm Thiên Phong hơi sững sốt.

“Nhớ con trai”. Giọng Diệp Cẩn hơi buồn buồn. “Đã một năm không gặp, không biết có cao lên không”

“Đợi chiến tranh kết thúc, chúng ta sẽ đến Phượng hoàng sơn đón hắn về”. Thẩm Thiên Phong chỉnh sửa tóc cho Diệp Cẩn. “Nhanh thôi”

“Là ta đón hắn về Quỳnh Hoa cốc”. Diệp Cẩn siết cầm Thẩm Thiên Phong. “Không liên quan tới người!”

Thẩm Thiên Phong cúi đầu hôn nhẹ Diệp Cẩn. “Sau này ta sẽ mang người và con trai đi du lịch khắp nơi, không thềm quần mấy chuyện phiền phức này nữa”

“Ai thềm”. Diệp Cẩn mạnh miệng.

Thẩm Thiên Phong ôm chặt hắn vào lòng. “Không thềm cũng không được, ta sẽ bám người”

“Cha người không thích ta”. Diệp Cẩn nghệt thở, dùng sức đẩy hắn ra.

“Ta sẽ không để người chịu áp lực”. Thẩm Thiên Phong rất nghiêm túc. “Hiện tại cha ta không hiểu người cho nên không thích, sau khi chiến tranh kết thúc, ta nhất định sẽ sắp xếp xong mọi chuyện rồi mang người về nhà”

Ta cũng chưa đồng ý về nhà với người nha! Trong góc tối, vẻ mặt Diệp Cốc chủ cực kì khinh bỉ!

Nhưng trên thực tế tim hắn đập rất nhanh!

“Một lúc nữa trời mới sáng, ngủ thêm đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ngày mai còn phải đi đường cả ngày”

“Ừ”. Diệp Cẩn nhắm mắt lại, một lát sau lại ngồi dậy.

“Sao thế?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

Diệp Cẩn cúi xuống một miếng ngọc trên cổ, nhét đại vào tay Thẩm Thiên Phong.

Thẩm Thiên Phong: ...

“Là được ngọc, có thể khiến người ta đầu óc minh mẫn, bảo vệ bình an”. Diệp Cẩn quay đầu vào tường.
“Rất xấu, ta muốn vứt, thế nên cho người”

Miếng ngọc trong lòng bàn tay rất trơn bóng, vừa nhìn đã biết đeo rất nhiều năm.

Trong lòng Thẩm Thiên Phong ảm áp, một lúc lâu không biết nên nói gì.

Diệp Cẩn hừ hừ. “Sau này phải cho ta một thứ đắt tiền hơn, còn phải lớn hơn”

Thẩm Thiên Phong ôm hắn từ phía sau, hận không thể trực tiếp khắc sâu vào trong xương tủy.

Muốn siết chết lão tử sao? Diệp Cẩn thăm gào thét, sau đó đỏ mặt lần nữa!

Cực kì khiến giới ngạo kiều mất mặt!

Ngoài phòng, ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang vẫn lạnh lùng ngắm trăng, cực kì có phong thái đại hiệp, vừa nhìn đã thấy lãnh khốc!

Vì sao trong phòng không truyền ra tiếng động?

Đại thiếu gia quả thật khiến người ta thất vọng!

Sáng hôm sau, Diệp Cẩn khởi hành đi trấn Tiêu gia, Thẩm Thiên Phong cũng quay về quân doanh.

“Diệp cốc chủ!”. Đi một hồi, nghe được tiếng người gọi từ xa, Diệp Cẩn ngẩng đầu thì thấy hai ám vệ Truy Ảnh cung đang giục ngựa tới.

“Sao các người lại đến đây?”. Diệp Cẩn hơi bối rối.

“Cung chủ phái chúng ta đi đón cốc chủ”. Ám vệ cười sáng lạn! Đương nhiên đây là câu nói sau khi đã gia công, nguyên văn chính là “Đi xem vì sao Diệp Cẩn còn chưa tới, nếu Sở Uyên không cho hắn đến thì nghĩ cách khiến hắn hôn mê rồi lén mang ra”. Cực kì vô sỉ và phù hợp với phong cách Truy Ảnh cung!

“Đi thôi”. Diệp Cẩn cũng không hỏi nhiều nữa.

“Thẩm đại thiếu không tới ư?”. Ám vệ nhìn quanh.

“Về rồi”. Diệp Cẩn thản nhiên nói. “Sáng sớm mới vừa khởi hành”

Ám vệ nghe vậy lập tức đau đớn, nếu biết vậy thì đã xuất phát sớm hơn rồi, bỏ qua cảnh đưa tiễn thật đáng tiếc!

Cực kì lỗ vốn!

Mà trong trấn Tiêu gia, ngoại trừ hơn mười thi thể bị đốt trụi thì không có gì khác phát sinh, tất cả vẫn bình yên. Vì vậy chuyện quan trọng mỗi ngày của Tần Thiếu Vũ chính là tìm cách dứt Thẩm tiểu thụ ăn cơm, quả thật nâng trong tay mà cưng chiều.

“Hôm nay trời đẹp, ta mang người ra ngoài đi dạo nhé?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Không đi”. Thẩm Thiên Lăng ngáp. “Ta muốn ngủ trưa”

“Ừ, ngủ cùng nhau”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn về giường.

“Ngủ đơn thuần thôi!”. Thẩm Thiên Lăng nhấn mạnh.

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng.

“Hoàn toàn không có gì đáng cười”. Thắm Thiên Lăng giận. Hoa cúc không thể lăm dục, tối hôm qua vừa xx xong, thậm chí không chỉ xx một lần!

“Ngoan, để ta xem có cần bôi thuốc không”. Tần Thiếu Vũ đặt hân lên giường.

“Không, cách xa ta một chút”. Thắm Thiên Lăng kiên quyết, lần này ta sẽ không nhượng bộ.

Tần Thiếu Vũ đè lên người hân, bóp bóp cái bụng mỡ của hân. Thắm Thiên Lăng bị nhột nên né tránh, hai người lăn lộn trên giường phát ra tiếng động lớn, vì vậy Cục Bông buồn ngủ chui ra khỏi chăn, bắt măn hất đầu kêu chíp chíp – vì sao ngủ ngày cũng bị quấy rối, không hợp lý!

Thắm Thiên Lăng ôm con trai lăn vào tường.

“Thật tốt”. Tần Thiếu Vũ ôm hân từ phía sau. “Rốt cuộc khoẻ mạnh, không cần lo người bị lạnh, không cần lo người sẽ khó chịu”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng tựa vào ngực hân. “Hiện tại ta không sao rồi, đợt chiến tranh kết thúc sẽ theo người tìm Vọng Quy hoa”

“Dư độc mà thôi, không tìm được cũng không sao”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên tai Thắm Thiên Lăng. “Có người ở bên cạnh là tốt rồi”

“Chíp”. Cục Bông ngửa đầu kêu.

Tần Thiếu Vũ bật cười, dùng ngón tay cọ cọ đầu nó. “Có người cũng tốt”

Cục Bông hạnh phúc nhắm mắt lại, vẽ mặt rất MOE!

Rèm cửa rất dày che khuất ánh sáng bên ngoài, bốn phía yên tĩnh không tiếng động, Tần Thiếu Vũ tựa ở đầu giường, vẽ mặt dịu dàng nhìn người đang ngủ say bên cạnh. Cục Bông cũng ngồi trên gối ngủ gật, thân thể dập dờn theo hô hấp, lông xù lên.

Một nhà ba người hạnh phúc.

Vài ngày sau, Diệp Cẩn rốt cuộc đầy sương gió chạy tới trấn Tiêu gia, Thắm Thiên Lăng đang lột đậu phộng cho Cục Bông trong sân, sau khi nhìn thấy Diệp Cẩn thì vô cùng vui sướng. “Diệp đại ca!”

“Chíp!”. Cục Bông cũng đứng dậy, giống như đạn pháo mà vọt vào lòng Diệp Cẩn. Hơn một năm không gặp, rất nhớ, rất muốn được gần gũi!

Diệp Cẩn ôm nó tươi cười. “Còn tưởng rằng người đã quên ta”

“Chíp!”. Cục Bông ra sức xoè cánh, vẫn rất ngắn!

“Một chút cũng không đổi”. Diệp Cẩn vuốt ve Cục Bông, sau đó nhìn Thắm Thiên Lăng. “Sao gầy hơn trước vậy?”

Gầy - Thắm Thiên Lăng lập tức thắm vui sướng! Tuy ngoại trừ bụng mỡ thì những chỗ khác cũng không béo, nhưng do bệnh nghề nghiệp mà hân vẫn ưu tiên cho chữ “gầy” hơn!

“Đi đường mệt chết ta”. Diệp Cẩn ngồi lên ghế đá. “Cuối cùng cũng đến rồi”

“Ta xuống bếp dặn người làm ít thức ăn nhẹ cho người”. Thắm Thiên Lăng rót chén trà cho Diệp Cẩn. “Ăn xong thì nghỉ ngơi cho tốt”

“Thiếu Vũ đâu rồi?”. Diệp Cẩn hỏi.

“Đi nha môn rồi”. Thắm Thiên Lăng nói. “Tối sẽ về”

“Đúng lúc có thể yên tĩnh ở chỗ này”. Diệp Cẩn duỗi gân cốt. “Biên giới suốt ngày đánh đánh giết giết, sắp bị ồn chết rồi”

“Chiến sự thế nào rồi?”. Thắm Thiên Lăng tò mò hỏi.

“Vấn thể, Cổ Lực Hân không biết tìm đâu ra một đồng thầy bà, suốt ngày làm chuyện thần bí”. Diệp Cẩm hỏi. “Thiếu Vũ có kể chuyện Quỷ thành sa mạc cho người nghe không?”

“Có”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Hắn trúng khói độc ở đó”

“Năm ấy chỉ có một Quỷ thành mà khiến ai nấy đều mệt mỏi, huống chi có bảy tám cái”. Diệp Cẩm lắc đầu. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy giật mình. “Bảy tám?”

“Ừ”. Diệp Cẩm nói. “Thật ra gọi là Quỷ thành không phải vì bên trong có quỷ, mà trong đó khí độc tràn ngập, lại bố trí trận pháp, cho nên người vào đó không thể ra được”

“Vậy sao lại có bảy tám cái?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày.

“Cho nên mới nói Cổ Lực Hân hạ lưu”. Diệp Cẩm nói. “Hắn không biết tìm đâu ra người dựng nên Quỷ thành ngày xưa, tạo bảy tám cái y như vậy trong sa mạc, người vừa vào đã hôn mê chứ đừng nói là chiến tranh, vì vậy hiện tại đành phải án binh bất động”

Nếu kéo dài cũng không phải biện pháp, Thẩm Thiên Lăng nghĩ thôi đã nhúc nhích.

“Chíp!”. Cục Bông thân thiết cọ cọ trong lòng Diệp Cẩm.

“Đại ca không tới sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Diệp Cẩm lắc đầu. “Hắn phải bảo vệ Sở Uyên, hiện tại không phân thân ra được”

Vậy à... Thẩm Thiên Lăng an ủi đại tẩu. “Người đừng vội, sau khi xử lý xong chuyện này, chúng ta sẽ về với người”

“Ta hoàn toàn không vội!”. Diệp Cẩm giận.

Cục Bông bị hắn đột nhiên la lên nên sợ đến phát run, rất nhu nhược.

Thẩm Thiên Lăng thầm thở dài, vì sao một năm không gặp mà đại tẩu vẫn ngạo kiều như vậy.

Quả thật khiến người ta sốt ruột.

Tối hôm nay, Cục Bông chạy đến phòng Diệp Cẩm ngủ với hắn, sáng hôm sau lại cùng đến nha môn.

Tiêu lão phu nhân vẫn kéo Thẩm Thiên Lăng tám chuyện, những người còn lại thì đến phòng khám nghiệm tử thi, ở trong đó cả ngày, cho đến chạng vạng mới ra ngoài.

“Sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Diệp Cẩm lắc đầu. “Thi thể bị hư hao quá nghiêm trọng, lại qua nhiều ngày như vậy, dù dùng thảo dược và khối băng xử lý cũng không phát hiện nhiều lắm”

Tần Thiếu Vũ cau mày. “Không có thu hoạch gì ư?”

“Có phát hiện một chút”. Diệp Cẩm nói. “Trong đó có một thi thể không giống với những người còn lại”

“Có ý gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Giữa người luyện võ và dân chúng bình thường, khớp xương có khác biệt một chút”. Diệp Cẩm nói. “Những thi thể này đều là người luyện võ, nhưng một trong số đó không phải, càng giống như người đọc sách hơn, thậm chí có thể là một người đọc sách trẻ tuổi”

“Người đọc sách?”. Ám vệ lắc đầu. “Lúc bắt những quân lính đào ngũ này, trăm phần trăm đều cầm đao, từ tư thế có thể nhìn ra, tuyệt đối không có người đọc sách”

“Cái này ta không biết”. Diệp Cẩm nói. “Ta chỉ nói ra phán đoán của ta”

“Có phải bị người ta đánh tráo không?”. Vân Tuyệt Ca suy đoán. “Người đánh tráo sợ bị phát hiện nên tìm một người khác cho đủ số”

Tần Thiếu Vũ hơi suy ngẫm. “Nếu vậy thì thật thú vị”

“Thẩm công tử!”. Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng ám vệ.

“Không thể cho Lăng nhi biết nguồn gốc những thi thể này”. Tần Thiếu Vũ thấp giọng ra lệnh. Nếu không với tính tình của hắn, nhất định sẽ tự trách một hồi.

Mọi người thức thời im miệng.

“Án tử tra xét tới đâu rồi?”. Thẩm Thiên Lăng ôm Cục Bông vào cửa.

Tần Thiếu Vũ thở dài. “Không có manh mối”

“Cũng không cần gấp gáp”. Thẩm Thiên Lăng an ủi. “Chậm rãi tìm kiếm, chắc sẽ thu được manh mối”

“Ừ”. Tần cung chủ cau mày. “Đầu đầu”

Thẩm Thiên Lăng kéo tay hắn ra ngoài. “Tiêu lão phu nhân có hương an thần hảo hạng, ta xoa bóp cho người”

Nhìn bóng lưng hai người từ từ đi xa, mọi người cảm thán hàng ngàn lần, thật dễ lừa...

Ám vệ kiêu ngạo ưỡn ngực.

Phu nhân nhà ta thật đức hạnh.

Thật đáng tự hào.

160. Chương 158: Kiểu Khoe Của Cấp Thấp Đây Quả Thật Không Có Kỹ Thuật

Trong căn phòng yên tĩnh, Thẩm Thiên Lăng đốt hương thoang thoảng, lại rót chén trà lại đưa cho Tần Thiếu Vũ.

“Không tán gẫu với Tiêu lão phu nhân nữa ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Lão phu nhân tìm Tiêu đại nhân có việc, trước khi đi dặn chúng ta buổi tối cùng nhau ăn cơm”

“Nếu vậy ta mang người ra ngoài một chút nhé?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù sao cũng còn sớm, thuận tiện mua một ít điểm tâm mà người thích”

“Không đi”. Thẩm Thiên Lăng dè Tần Thiếu Vũ nằm xuống ghế tựa. “Người nghỉ ngơi cho tốt đi”

“Không mệt tí nào cả”. Tần Thiếu Vũ bóp bóp tay hắn. “Hay là người nói chuyện với ta đi”

“Người muốn nói gì?”. Thẩm Thiên Lăng ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Ví dụ như có đồng ý ra sa mạc xx với ta không?”. Tần Thiếu Vũ đề nghị.

“Không!”. Thẩm Thiên Lăng dứt khoát từ chối, cực kì hung dữ!

Tần cung chủ lập tức lộ ra vẻ mặt “ôi tiếc quá”, sau khi suy nghĩ một lát lại nói. “Trên lưng ngựa thì sao?”

“Ở đâu cơ?”. Thẩm Thiên Lăng sợ ngây người. Thiếu hiệp người đứng là vượt mọi ranh giới, thân là một người cổ đại, chuyện kinh hãi thế gian như vậy sao có thể làm được cơ chứ? Hơn nữa Đạp Tuyết Bạch nhất định không đồng ý!

Tần Thiếu Vũ tiếc nuối thở dài. “Xem ra cũng không được rồi, vậy đành làm trên giường thôi”

“Cái gì gọi là đành làm trên giường thôi?”. Thẩm Thiên Lăng cảm giận kháng nghị. “Ta cơ bản không đồng ý xx với người!”. Lần nào cũng dùng phương pháp này lừa ta, quả thật đáng ghét!

“Dù sao buổi tối cũng không có gì làm”. Tần Thiếu Vũ nói như thể đương nhiên. “Người lại cọ cọ trong lòng ta”

Sao lại là lỗi của ta cơ chứ? Thẩm Thiên Lăng phản bác, chỉ vì ôm ấp của người rất ấm áp.

“Quyết định vậy đi”. Tần Thiếu Vũ kéo hắn vào lòng, đưa tay sờ sờ bụng mỡ.

Thẩm tiểu thụ lệ rơi đầy mặt. Nam nhân của hắn thật vô sỉ.

“Chíp chíp!”. Cục Bông đứng ở bệ cửa sổ kêu.

“Ta mang nó ra ngoài đi dạo”. Diệp Cẩn ở bên ngoài nói. “Lát nữa sẽ về”

“Bên ngoài rất loạn, người phải cẩn thận”. Thẩm Thiên Lăng mở cửa sổ ra dặn. “Mang những người này theo nữa”

“Thuộc hạ sẽ bảo vệ cốc chủ”. Âm vệ nói. Đương nhiên còn có Thiếu cung chủ!

“Ta cũng đi”. Vân Tuyệt Ca ôm Cục Bông. “Dù sao cũng rảnh rồi không có gì làm”

Cục Bông thử dùng đầu cọ cọ, sau đó hạnh phúc nheo mắt lại – lại một thứ mềm mềm!

“Tất cả mọi người đều đi dạo phố ư?”. Thẩm Thiên Lăng hơi động lòng, quay đầu nhìn nam nhân của hắn. “Hay là chúng ta...”

“Không đi”. Tần Thiếu Vũ cự tuyệt.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Hồi này rõ ràng là người rủ!

Tần cung chủ không nhúc nhích. Hai người bọn họ đi dạo phố đương nhiên là tốt, nhưng nếu đổi thành một gia đình mười mấy người thì trốn được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Cục kì không có tính tự giác của một cung chủ!

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài tiếc nuối nhìn mọi người ra khỏi tiểu viện.

Một lát sau, Tiêu Tiệp chạy vào gõ cửa. “Tần cung chủ”

“Chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ đang sờ bụng Thẩm Thiên Lăng, xúc cảm thật tốt.

Thẩm Thiên Lăng giãy dụa, mau buông ra!

“Hạ quan nghe nói Diệp cốc chủ đã khám nghiệm tử thi xong, có phát hiện gì không?”. Tiêu Tiệp hỏi.

“Có manh mối, nhưng phải đợi Diệp Cẩn về tự nói cho người biết”. Tần Thiếu Vũ bóp mông Thẩm tiểu thụ. “Không chừng còn phải nói trắng đêm”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tên lưu manh này!

“Vậy thì tốt”. Tiêu Tiệp nghe vậy vui sướng không kiềm chế được. “Thật đa tạ Tần cung chủ và Diệp cốc chủ”

“Tiêu đại nhân khách khí, đây là bổn phận của Tần mỗ”. Giọng Tần Thiếu Vũ đậm nhạt.

Thẩm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt, đang sờ ở đâu vậy?

“Hạ quan cáo từ trước, lát nữa sẽ đến quấy rầy”. Tiêu Tiệp cung kính cáo từ.

Tần Thiếu Vũ xoay người đè lên Thẩm Thiên Lăng, cúi đầu hôn xuống.

Thẩm tiểu thụ ghen hống, người không có mục tiêu nào khác ư, sau đó thoát ly ham mê cấp thấp này!

“Ngọt”. Một lát sau, Tần Thiếu Vũ thoả mãn buông hắn ra.

“Tra án nghiêm túc chút đi”. Thẩm Thiên Lăng kháng nghị.

“Ai nói tra án thì phải nghiêm túc?”. Tần Thiếu Vũ hỏi lại.

Dù gì cũng là vấn đề về thái độ, nếu nghiêm túc thì sẽ có cảm giác đáng tin cậy hơn! Thẩm Thiên Lăng kéo tóc Tần Thiếu Vũ. “Rốt cuộc là vụ án gì mà người vẫn không chịu kể tỉ mỉ cho ta biết?”

“Án mạng, nghi ngờ rằng có liên quan tới Lý Uy Viễn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Những chuyện dơ bẩn, ta không muốn để người biết”

“Lại là Lý Uy Viễn ư?”. Thảm Thiên Lăng cau mày.

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nằm xuống bên cạnh hắn. “Chiến dịch Tây Bắc gần kết thúc, ta và Thiên Phong vẫn ở quân doanh, trong lòng hắn ít nhiều gì cũng thiếu kiềm chế, dễ giấu đầu lòi đuôi”

“Đại ca bên kia liệu có nguy hiểm không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi. “Một người trong quân doanh”

Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Trên đời này ngoại trừ Diệp Cẩn, không ai có thể tổn thương Thiên Phong”

Thảm Thiên Lăng cảm thán, lời thoại phim thần tượng kinh điển này thật cảm động.

“Cũng chỉ có người mới gây tổn thương được cho ta”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hắn nói.

Thảm Thiên Lăng một cước đá văng hắn.

Thật lạnh khốc.

Hoàn toàn là lạnh khốc thụ!

Mà trên đường cái, một đám người mua sắm ăn uống ven đường, cuối cùng mệt mỏi ghé vào trà lâu nghỉ ngơi. Cục Bông ngồi xổm trên bàn, bốn phương tám hướng không ngừng có người dứt hạt dưa và thịt khô, ăn không hết quả thật sốt ruột.

“Sao lại đáng yêu như vậy chứ”. Vân Tuyết Ca lấy tay vuốt ve nó.

Cục Bông điên cuồng hắt đầu, đừng sờ, ta còn đang ăn!

Đương nhiên phải đáng yêu, vì là phu nhân nhà ta tự sinh ra!

Trong lòng ám vệ dạt dào cảm giác tự hào.

“Ôi chào!”. Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng quát lớn. “Đi đường kiểu gì vậy?”

Ám vệ nhìn nhau một chút, bình tĩnh đẩy cửa tạo ra một cái khe nhỏ. Không sai, đây chính là thái độ chuyên nghiệp của những người hay tán dóc.

“Xin lỗi xin lỗi”. Tiểu nhị liên tục xin lỗi. “Vị công tử này chắc là không nhìn rõ đường, xin Tiền gia hãy thông cảm”

“Đây là loại tửu lâu gì chứ?”. Giọng quát lớn vẫn không ngừng. “Sao người nào cũng cho vào thế, cho loại ma ốm nửa chết nửa sống này vào không sợ hù dọa những người khách khác ư?”

“Đây đây, tiểu nhân lau khô cho ngài”. Người tới đều là khách, tiểu nhị không thể làm gì khác hơn ngoài hoà giải, cầm khăn sạch định lau cho hắn.

“Lau một chút là xong sao?”. Giọng người nọ càng lớn hơn. “Áo choàng của ta là đặt riêng ở cửa hàng tơ lụa Phúc Thụy Tường, đây là cửa hiệu kinh doanh cả trăm năm, một cây vải cũng đủ để mua cái tiệm của người!”

“Oa!”. Ám vệ giật mình. “Hoá ra chúng ta có nhiều tiền như vậy!”

Diệp Cẩn khó hiểu.

Ám vệ giải thích. “Phúc Thụy Tường là tài sản của Truy Ảnh cung, do cung chủ tự tay dựng nên”

Diệp Cẩn càng bối rối. “Nhưng vừa rồi hắn nói là cửa hiệu trăm năm lâu đời mà?”

“Lúc khai trương thì thổi phồng ra”. Ám vệ nói. “Lúc đầu còn định chém gió thành cửa hiệu lâu đời cả ngàn năm, nhưng cung chủ thấy hơi quá nên đành phải bớt”. Cục kì tiếc nuối.

Diệp Cẩn: ...

“Còn giá của đôi giày này, chỉ để giày thôi đã đáng giá mười lượng bạc”. Người nọ còn đang vênh váo tự đắc. “Tên giày là “Bóng dáng anh hùng đạp lên tuyết trắng không để lại dấu vết”, chắc các người ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua!”

Diệp Cẩn chán ghét. “Tên gì thấy gớm quá”

“Thật ra chỉ đáng giá mấy đồng thôi”. Ấm vệ nói. “Nhưng đợt hàng đó bán hoài không được nên cung chủ đề giá lên cao gấp trăm lần, lại đổi sang một cái tên thật oách, kết quả không quá vài ngày là bán sạch, còn có người đánh nhau giành mua, không giành được còn khóc nữa”. Cảnh tượng khá thê thảm.

Tâm trạng Diệp Cẩn phức tạp, đây là loại người gì thế này...

Ngoài cửa người kia vẫn còn nói huyền thuyên, không có xu hướng dừng lại. Tiểu nhị tuy khom lưng nhưng thật ra đã giận trong bụng từ lâu, nhưng nổi khổ không thể giải tỏa, chỉ thầm nghĩ có một hiệp sĩ bước ra đánh hấn rút xuống lầu!

Người gây rối tên là Tiền Đa Đa (nhiều tiền lắm ~), ý vào trong nhà có chút của cải, lại biết chút võ công mà thường ngang ngược hoành hành, là một tiểu bá vương không ai sánh bằng.

“Chíp!”. Cục Bông bị ồn ào nên cúi kính đá móng một chút.

“Trà lâu thế này, ta quả thật không nên tới”. Tiền Đa Đa xoè cây quạt trong tay, cảm giác mình rất có khí chất phong lưu phóng khoáng. “Không có hải sâm thì thôi, thậm chí ngay cả cá muối cũng không có, yến thì chưa chưng chín, tay gấu thì khô như que củi, làm sao ta nuốt trôi được?”

Ấm vệ hành tẩu giang hồ nhiều năm, tuy vẫn thường gặp náo tàn khoe của, nhưng trình độ thấp, kỹ thuật kém, trắng trợn như vậy thì lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên tất cả mọi người đều sợ ngậy người!

Cục Bông tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy mọi người làm ra vẻ giật mình, vì vậy cũng phối hợp há mở trợn mắt, đứng trên bàn không nhúc nhích để tỏ ra mình bị sợ ngậy “chim”!

“Còn muốn chạy ư?”. Tiền Đa Đa cao giọng. “Mơ đi, trước hết phải đền tiền mới được!”

Ấm vệ theo khe cửa nhìn ra ngoài thì thấy một tên mập mạp áo xanh đang lôi kéo tên còn lại không buông. Người bị kéo mang nón che, không thấy rõ bộ dạng, tuy bộ dạng là người luyện võ nhưng hình như bị thương, bước đi không vững.

“Tiền gia, xin ngài bớt giận”. Tiểu nhị rất sợ hai người đánh nhau trong quán, vì vậy dãn xếp nói. “Hay là tiểu nhân mời ngài bữa ăn hôm nay, có được không?”

“Ta còn tham chút tiền này của người ư?”. Tiền Đa Đa không kiên nhẫn, vươn tay đẩy ra hấn, chỉ vào người đội nón che. “Ta không bắt người đền tiền, cũng không cần người đền quần áo, chỉ cần ăn hết thức ăn trên mặt đất thì sẽ cho người đi”

Lời vừa nói ra, dân chúng xung quanh đều giận mà không nói gì. Chuyện sỉ nhục người khác như vậy mà hấn cũng nói được.

Người đội nón che đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không phản bác.

“Ra xem”. Diệp Cẩn cau mày.

“Vâng”. Ấm vệ cầm roi sắt ra ngoài, đưa cho tiểu nhị một thỏi vàng nhỏ. “Tiền cái bàn”

“...”. Trong mắt tiểu nhị rất hoang mang.

Ấm vệ tùy tiện giơ tay, roi sắt vung lên như gió mà chẻ cái bàn ra làm bốn mảnh.

Tiểu nhị ôm đầu chạy xuống lầu.

Người đội nón cũng nhân cơ hội đi xuống, tuy thân hình lảo đảo nhưng đi rất nhanh. Thế nhưng hấn rất xui xẻo, vừa ra khỏi cửa đã bị hai ám vệ chặn lại.

“Hai vị có chuyện gì?”. Người nọ nói tiếng địa phương lơ lớ.

Ấm vệ ra tay nhanh như xẹt điện, trong nháy mắt điểm huyết hấn, kéo nón xuống, lộ ra gương mặt có chút vết thương – đây là tên lính đào ngũ mà hôm ấy giả dạng Tần Thiếu Vũ.

“Chả trách tướng đi nhìn quen mắt”. Ấm vệ chặc lưỡi. “Cũng hay, hoàn toàn không phí thời gian đến đây”

161. Chương 159: Cung Chủ Nhà Ta Rất Biết Lí Lẽ

Lúc ám vệ mang tên lính đào ngũ quay về thì Tần Thiểu Vũ đang cò kè mặc cả với Thẩm Thiên Lăng về chuyện “sờ bụng mở ba lần hay năm lần”. Chuyện này rất xứng đáng được nghiêm túc tham khảo một phen.

Cho nên có thể hiểu được lúc hắn bị cắt ngang thì tâm trạng khó chịu biết bao nhiêu.

Thẩm Thiên Lăng lại thở phào một hơi, nhân cơ hội ra ngoài tìm con trai. Ở một mình trong phòng với lưu manh quả thật nguy hiểm.

Ám vệ nhìn dấu hôn trên cổ Thẩm Thiên Lăng, tâm trạng rất phức tạp.

Lúc trước còn tưởng cung chủ và phu nhân đang uống trà nói chuyện phiếm, hiện tại xem ra quá ngây thơ rồi, cơ bản là không có khả năng!

Không biết lần này có bị cung chủ chửi ra không.

Cực kì thấp thỏm.

“Chíp”. Cục Bông lười biếng ngáp trong lòng Vân Tuyệt Ca.

“Có chuyện gì vậy?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi. “Sao trở về nhanh thế?”

“Không có chuyện gì lớn”. Ám vệ cực kì nhanh trí. “Gặp mấy tên trộm thôi”

“Giao cho Tiêu đại nhân thẩm vấn là được rồi”. Thẩm Thiên Lăng căn dặn. “Truy Ảnh cung không nên nhúng tay”. Để bớt đi mấy chuyện kì quái! Các người vừa nhìn đã thấy không đáng tin.

Ám vệ gật đầu. “Công tử nói đúng, chúng ta nhất định không nhúng tay!”. Cực kì a dua.

Tần Thiểu Vũ đứng ở cửa, đưa tay vuốt cằm.

Ám vệ lập tức nhanh trí nói. “Thẩm công tử, Diệp cốc chủ có chuyện muốn nói với người!”

Diệp Cẩn: ...

Lần sau muốn diễn kịch nhớ báo trước một tiếng!

“Phải không?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò hỏi Diệp Cẩn.

Ám vệ đồng loạt dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Diệp cốc chủ.

Diệp Cẩn không thể làm gì khác ngoài phối hợp nói. “Hay chúng ta đi thư phòng rồi nói?”

Còn có bí mật gì ư? Thẩm tiểu thụ lập tức hứng thú, cực kì nhiều chuyện.

Nhìn theo hai người ra khỏi tiểu viện, ám vệ cảm thán hàng ngàn lần, phu nhân thật ngây thơ rực rỡ khiến người ta yêu thương!

“Chuyện gì?”. Tần Thiểu Vũ hỏi.

Ám vệ kể vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

“Đến địa lao xem thử”. Tần Thiểu Vũ ra khỏi sân.

Địa lao canh gác nghiêm ngặt, Tiêu Tiệp nghe tin nên cũng tới, người bị bắt mắt xám như tro ngồi trong tù, không mở miệng nói gì.

“Cung chủ”. Ám vệ nói. “Đây là người lần trước đã giả mạo người”

Tần Thiểu Vũ cau mày nhìn một chút, sau đó nói. “Là hắn ư?”

Ám vệ gật đầu. “Đúng vậy”

Tần Thiểu Vũ mặt không chút thay đổi mà nói. “Lóc thịt đi”

“Ôi chao không được!”. Tiêu Tiệp cuống quýt ngăn cản. “Cung chủ không thể tùy tiện lóc thịt phạm nhân, đây chính là phạm pháp”

“Không thể lóc thịt thì thôi”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Chôn sống cũng được”

“Chôn cũng không được!”. Tiêu Tiệp gấp gáp giậm chân. “Dù phạm tội lớn nhưng cũng phải để hạ quan thẩm vấn trước”

“Vậy người thẩm vấn đi”. Tần Thiếu Vũ rất dễ nói chuyện. “Thẩm vấn ngay lập tức, thẩm vấn xong ta sẽ thiêu hẩn”

Tiêu Tiệp nghẹn họng, ánh mắt hơi tuyệt vọng.

“Người muốn biết cái gì?”. Người nọ nhìn Tần Thiếu Vũ, giọng hơi khàn khàn.

Tần Thiếu Vũ nói. “Tên của người”

Người kia nói. “Thiết Lão Tam”

“Tên hơi quen tai”. Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Quả thật là người của Lý Uy Viễn rồi, vậy thì càng có thể thiêu sống”

Tiêu Tiệp: ...

“Ta có một bí mật”. Thiết Lão Tam hạ quyết tâm.

Ám vệ vừa nghe thì nở nụ cười. “Ai mà không có bí mật, nói cứ như đáng giá lắm vậy”

Thiết Lão Tam then quá thành giận. “Là bí mật của Lý Uy Viễn”

Ám vệ suy đoán. “Mặc khổ màu gì ư?”

Tiêu Tiệp ra sức nhin xuống xúc động muốn quăng những người này ra ngoài!

“Ta nói ra bí mật, người thả ta đi”. Thiết Lão Tam lướt qua ám vệ, trực tiếp nhìn Tần Thiếu Vũ.

“Vậy phải xem bí mật của người có đáng giá hay không”. Tần Thiếu Vũ đi vào trong tù. “Nếu muốn nói thật ra Lý Uy Viễn có mưu đồ phản bội Hoàng thượng thì chuyện này ai cũng biết, không cần lấy ra làm lợi thế”

“Cái gì?”. Tiêu Tiệp nghe vậy hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt kinh hoàng. “Còn có chuyện này ư?”

Ám vệ: ...

Người phải phối hợp bình tĩnh chứ, có biết giả vờ lãnh diễm hay không? Chẳng cần mười lượng bạc, chúng ta sẽ cho người mượn bức tranh của Ngâm môn chủ.

“Người biết ư?”. Thiết Lão Tam cũng sửng sốt.

“Không chỉ có ta biết, Hoàng thượng cũng biết”. Tần Thiếu Vũ ngồi xổm trước mặt hẩn. “Không coi là bí mật”

“Không sai”. Ám vệ cũng gật đầu phụ họa. “Còn không bằng nói xem hẩn mặc khổ màu gì”

“Thế mà Hoàng thượng còn cho hẩn làm tướng quân ư?”. Thiết Lão Tam dường như đang tự lẩm bầm.

“Vì Hoàng thượng chắc chắn hẩn sẽ không mưu phản trên chiến trường Tây Bắc nên không muốn lãng phí”. Tần Thiếu Vũ nhếch môi. “Muốn dùng tin tức này đổi mạng của người thì e rằng hơi trắc trở”

“Vậy người phải như thế nào mới tha cho ta?”. Thiết Lão Tam cắn răng.

“Nói tất cả mọi chuyện mà người biết”. Tần Thiếu Vũ kéo một cái ghế ngồi xuống. “Người vì sao phải ra khỏi quân doanh, vì sao phải giả mạo ta, ai giết những người còn lại, ai đốt những thi thể kia, người bỏ trốn như thế nào, lần lượt nói ra từng cái một!”

Giọng không lớn, nhưng lại khiến người ta lạnh sống lưng. Thiết Lão Tam lấy can đảm nói. “Nói xong người sẽ tha cho ta ư?”

“Không nói người chỉ có một con đường chết”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nhìn hẩn.

Ám vệ thầm vỗ tay, cung chủ nhà ta thật oách.

Ngoại trừ Thẩm tiểu thụ, trên đời này không ai dám chủ động đi chọc Tần Thiếu Vũ. Lúc tâm trạng hân không tốt thì ngay cả Thẩm Thiên Phong và Diệp Cẩn cũng cách ra xa, chứ đừng nói là bình sĩ bình thường.

Thiết Lão Tam thoả hiệp nói. “Chạy ra quân doanh thứ nhất vì không muốn chịu khổ, cũng sợ chết, thứ hai vì hôm ấy lúc bọn ta đang tuần tra thì vô tình nghe được Lý tướng quân đang nói chuyện với người khác”

“Nói gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Nghe không hiểu”. Thiết Lão Tam lắc đầu. “Lúc đó sau khi trở về ai nấy đều an ủi chính mình, nói Lý tướng quân chưa chắc sẽ phát hiện chúng ta ở bên ngoài, nhưng trong lòng vẫn không yên, sợ rằng có một ngày mất mạng, cho nên tìm một đêm gió to mà chạy trốn”

“Còn việc giả mạo ta thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thiết Lão Tam ngượng ngùng nói. “Lúc mới từ quân doanh chạy ra vài ngày, bọn ta vẫn trốn xung quanh, sau khi thấy không ai đuổi theo thì định tìm ít tiền về quê. Có người đề nghị giả trang thành Tần cung chủ đi cướp, sẽ mau chóng cướp được tiền mà còn có thể uy hiếp đối phương”

“Cướp được tiền chưa?”. Mặt Tần Thiếu Vũ vô cảm.

Thiết Lão Tam khổ sở lắc đầu. “Chưa, lần đầu tiên đã bị những người này bắt”

Ám vệ dùng ánh mắt đồng cảm nhìn hắn, thật xui xẻo.

“Sau đó thì chuyện gì xảy ra?”. Tần Thiếu Vũ hỏi. “Kể từng việc một!”

“Sau khi bị bắt, bọn ta bị giam trong một căn phòng ở quán trọ”. Thiết Lão Tam nói. “Nửa đêm thì nghe có mùi thuốc mê, tổ tiên ta xuất thân từ nghề chế tạo các loại hương liệu nên ta không bị hôn mê”

“Biết là không ổn, sao không gọi người cứu mạng?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Lúc đó sợ hết hồn, còn tưởng các vị muốn giết chúng ta”. Thiết Lão Tam cẩn thận nhìn ám vệ, thấy bọn họ không có phản ứng nên tiếp tục nói. “Huống hồ lúc đó khói mê rất lợi hại, ta cũng không phát ra được tiếng động nào”

“Sau đó thì sao?”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục hỏi.

“Sau đó ta thấy ba bóng đen dùng kẹp gỗ giả vờ như chúng ta cắn lưỡi tự sát”. Tuy chuyện đã qua, nhưng nhớ lại đêm hôm đó, lòng bàn tay Thiết Lão Tam vẫn đổ mồ hôi. “Ta biết khó thoát khỏi cái chết, vì vậy cố hết sức cắn rách môi dưới, khiến cho cả miệng đầy máu giống như đã mất mạng. Lúc đó trong phòng chỉ có ánh trăng, bọn họ không ai chú ý đến việc ta giả chết, chỉ kiểm tra một chút rồi bỏ đi, sau đó ta ngất xỉu”

Tần Thiếu Vũ giương mắt liếc ám vệ.

“Thuộc hạ biết sai”. Ám vệ thầm kêu khổ, lúc đó xử lý thì thể lo rằng sẽ bị Thẩm Thiên Lăng phát hiện cho nên không kiểm tra tỉ mỉ. Ai ngờ bên trong vẫn còn một người sống.

“Sau khi bị bắt đến ngoại ô, ta nằm một hồi mới tỉnh, vừa định đứng dậy thì nghe được có người tới, lại vội vàng nằm xuống giả chết”. Thiết Lão Tam tiếp tục nói. “Người tới vẫn là bọn người hôm trước, bọn họ muốn thiêu xác bọn ta trong rừng, nhưng sợ cách thôn trấn quá gần sẽ bị phát hiện, vì vậy dùng xe ngựa chuyển chúng ta đến một nơi hoang dã. Nơi đó là bãi tha ma, thừa dịp bọn họ đi kiểm củi mà ta tìm một thì thể gần đó thay quần áo, sau đó trốn trên cây. Bọn họ cũng không kiểm tra tỉ mỉ, sau khi dùng đao chém thì tưới dầu hỏa lên đốt”

“Có thấy rõ là ai không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thiết Lão Tam nói. “Là người của Lý tướng quân”

“Chắc chắn chứ?”. Ám vệ hỏi.

Thiết Lão Tam gật đầu. “Chắc chắn, dù bọn họ bịt mặt nhưng giọng nói vẫn nghe rõ. Một người trong số đó là phó tướng của Lý tướng quân”

“Nếu vậy Lý Uy Viễn tất nhiên sẽ biết bí mật đã bại lộ”. Tiêu Tiệp lo lắng. “Liệu hắn có làm phản sớm hơn không?”

“Cũng không nhất định”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu lo lắng bí mật bị bại lộ, lúc những người này vừa chạy khỏi doanh trại thì hắn đã ra tay, cần gì chờ thêm vài ngày”

“Vậy thì vì sao?”. Tiêu Tiệp khó hiểu.

Ánh mắt Tần Thiếu Vũ hơi lạnh lẽo. Những người này gặp hoạ chết người chỉ e rằng bởi vì rơi vào tay Truy Ảnh cung. Dù không phải vì bí mật, Lý Uy Viễn cũng lo lắng mình sẽ báo cáo lại, vì vậy dứt khoát hành động trước một bước, giết người diệt khẩu sạch sẽ.

“Trước hết ở trong tù vài ngày đi”. Tần Thiếu Vũ đứng dậy.

Thiết Lão Tam nghe vậy giận dữ. “Người rõ ràng từng đáp ứng nói xong sẽ thả ta đi!”

“Nếu bây giờ ngươi đi, bị họ Lý bắt gặp thì chỉ có một con đường chết”. Ám vệ nhắc nhở hắn. “Ở trong tù có ăn có uống, lại an toàn, có gì không tốt đâu?”

Thiết Lão Tam: ...

“Cung chủ đã nói là làm, đợi hắn thấy thời cơ thích hợp rồi thì sẽ thả ngươi ra”. Ám vệ nói. “Đừng lo”

Thiết Lão Tam nghe vậy do dự, cuối cùng vẫn gật đầu.

Tần Thiếu Vũ xoay người ra khỏi địa lao.

Tiêu Tiệp cũng theo sau, vừa đi vừa nói. “Còn tưởng cung chủ quả thật muốn lóc thịt hắn”

Ám vệ dùng ánh mắt nhìn một kẻ ngốc mà nhìn Tiêu Tiệp. Sao có thể như vậy, cung chủ nhà ta lúc nào cũng biết nói lý lẽ.

“Chẳng biết tiếp theo cung chủ định làm gì?”. Tiêu Tiệp lại hỏi.

Tần Thiếu Vũ suy ngẫm.

“Hay là sớm về quân doanh đi?”. Tiêu Tiệp đề nghị. “Hạ quan lo lắng Hoàng thượng sẽ gặp nguy hiểm”

Tần Thiếu Vũ nhếch môi, đáy mắt có chút ý cười.

“... Cung chủ?”. Tiêu Tiệp bối rối.

Tần Thiếu Vũ bước nhanh vào sân.

Cục Bông xoè cánh ra với hắn, Thẩm Thiên Lăng cũng đứng dậy khỏi bàn.

“Cung chủ”. Tiêu Tiệp còn muốn vào theo, kết quả bị ám vệ níu cổ áo lại.

Có mất hay không, đừng xen vào hình ảnh cảm động cả nhà đoàn tụ này chứ!

Dù chỉ nửa canh giờ ngắn ngủi nhưng đối với cung chủ và phu nhân nhà ta thì một ngày như cách ba mùa thu, dài đằng đẵng, có thể xem như lâu ngày mới gặp lại!

Chỉ nghĩ thôi đã muốn khóc.

“Diệp Cẩn nói gì với ngươi vậy?”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hắn.

“Không nói gì cả, vào nhà là uống trà”. Thẩm Thiên Lăng phàn nàn. “Sao đó ta hỏi hắn có phải chuyện liên quan đến đại ca không, kết quả hắn cần nhẩn rồi về phòng!”. Sao lại ngạo kiều như vậy chứ, không hợp lệ với vai trò đại tẩu!

“Chắc là ngượng ngùng”. Tần Thiếu Vũ an ủi.

Thẩm Thiên Lăng thành thật nói. “Ta hoàn toàn không thấy vậy”

“Đi thay đồ thôi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chúng ta đi ăn gà xào ớt xanh”

“Nhưng trước kia chúng ta đã hẹn ngày một mới đi ăn”. Thẩm Thiên Lăng nhắc nhở.

Tần Thiếu Vũ sửa sang lại áo cho hần. “Thay đổi kế hoạch một chút, ngày mốt chúng ta khởi hành về quân doanh”. Tuy không có giao tình đặc biệt với Sở Uyên, nhưng Lý Uy Viễn đã bắt đầu thiếu kiềm chế, vẫn sớm quay về thì hơn.

“Gấp vậy?”. Thẩm Thiên Lăng bất ngờ. “Diệp đại ca mới tới có vài ngày”

“Chiến sự căng thẳng, chúng ta phải đi hỗ trợ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không nên ở nơi ngọt ngào này quá lâu”

“Cũng tốt”. Thẩm Thiên Lăng cũng không nhiều lời. “Sớm đánh giặc xong, chúng ta sẽ sớm về nhà”

“Về nhà thành thân”. Tần Thiếu Vũ nhấn mạnh.

Thẩm Thiên Lăng cười. “Ừ, về nhà thành thân”

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang ôm kiếm ngồi trên nóc phòng Diệp Cẩn, lãnh khốc như chim ưng!

Đến lúc nào Diệp cốc chủ mới có thể dịu dàng như tiểu công tử?

Đại thiếu gia thật đáng thương.

162. Chương 160: Khẩu Vị Quá Nặng

Vài ngày sau, mọi người khởi hành đi quân doanh. Dọc đường đều là cát vàng, Thẩm Thiên Lăng tựa vào cửa sổ xe ngựa nhìn ra ngoài, cảm thấy mới mẻ.

“Còn rướn cổ nữa thì sẽ rớt ra ngoài”. Tần Thiếu Vũ buồn cười. “Đẹp vậy sao?”

“Cảnh sắc không giống Giang Nam”. Thẩm Thiên Lăng ngồi lại trong xe. “Nhìn không thấy điểm cuối”

“Tuy phong cảnh bao la hùng vĩ nhưng không giàu có và đông đúc bằng Giang Nam”. Tần Thiếu Vũ đưa cho hần một ly trà. “Nếu có thể chọn, không ai chấp nhận sống lang thang, cả đời làm bạn với ngựa và dê. Nếu không thì cũng không có chiến dịch này”

Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Hoàng thượng cũng không dễ làm”

“Mặc kệ hần có làm được hay không, không liên quan tới chúng ta”. Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào ngực. “Đừng nói đến người khác nữa, chúng ta đối đãi tài đi”

Thẩm Thiên Lăng lập tức cảnh giác nói. “Ta sẽ không xx trong xe ngựa với người!”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!”. Thẩm Thiên Lăng cực kì hung dữ.

Nam nhân của hần rất biến thái.

Thật ra Tần cung chủ chỉ muốn hỏi hần có muốn ăn gì hay không thôi. Nhưng nếu chủ đề đã kéo đến phương diện mà quần chúng yêu thích này thì Tần Thiếu Vũ vẫn phối hợp làm ra vẻ mặt mát mẻ. “Một lần cũng không được ư?”

“Nửa lần cũng không được!”. Thẩm Thiên Lăng cự tuyệt.

“Đến hôn ta một chút”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nói. “Hôn xong sẽ không xx”

Thẩm Thiên Lăng hoài nghi. “Thật sao?”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nghiêm túc gật đầu. “Ta có gạt người bao giờ chưa?”

“Người vẫn thường xuyên gạt ta!”. Thẩm Thiên Lăng giận dữ. “Hôm qua còn nói muốn kiểm tra hàn độ!”. Kết quả là bị bóp bụng, sau đó còn bị cắn, quả thật phát điên!

“Khụ khụ”. Tần Thiếu Vũ vuốt cằm. “Nói chung giữa xx trong xe ngựa và hôn một chút, chọn đi”

Thẩm Thiên Lăng thản kháng nghị, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ đưa gò má tới.

Thẩm Thiên Lăng há miệng cắn một cái, lưu lại dấu răng tròn tròn.

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, rõ ràng tâm trạng rất tốt.

“Cung chủ”. Ấm vệ ở bên ngoài xe ngựa gọi.

Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng ngồi lại chỗ cũ!

“Thuộc hạ hái cho công tử một ít táo đỏ, ăn lạ miệng”. Ấm vệ vén rèm xe lên, ôm một giỏ trái cây màu đỏ tới.

“Cảm ơn”. Thẩm Thiên Lăng tò mò. “Trong sa mạc có trái cây ư?”

“Rất ngọt”. Ấm vệ đặt giỏ lên bàn, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Thiếu Vũ. “Sa mạc quá lớn, đêm nay sợ là phải ngủ bên ngoài”

“Biết rồi”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

Ấm vệ bối rối hỏi. “Cung chủ đau răng ư?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh che nửa mặt bên trái.

“Thuộc hạ đi xin một ít thuốc của Diệp cốc chủ nhé?”. Ấm vệ rất thân thiết.

“Không cần”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ra ngoài đi, Lăng nhi muốn nghỉ ngơi”

“Vâng”. Ấm vệ thức thời lui ra ngoài, thuận tiện bắn khoả không biết phu nhân có phải “có” rồi không, sao lại thích ngủ như vậy. Nếu “có” thì quá tuyệt vời!

“Đừng lấy ta làm bia đỡ đạn”. Thẩm Thiên Lăng nén cười. “Trên mặt có dấu răng cũng rất đẹp trai”

Vừa dứt lời, hắn đã bị Tần Thiếu Vũ ôm vào lòng, hôn ba bốn dấu trên cổ.

Thẩm Thiên Lăng dừng cảm từ chối một phen, nhưng rõ ràng không có hiệu quả, trái lại khiến xe ngựa lắc tới lắc lui, rất chấn động về mặt thị giác!

Ấm vệ đồng loạt bịt mũi, Diệp Cẩn hét nói nổi nhìn trời, Vân Tuyết Ca một tay ôm tiểu phượng hoàng, tự mình giục ngựa đi về phía trước. Cục Bông chôn trong thứ mềm nhũn, đôi mắt hạt đậu không hề nhắm lại!

Cuộc đời làm chim quả thật viên mãn!

Vì quan viên dọc đường được dặn phải chăm lo cho Diệp Cẩn, lại kính nể Tần Thiếu Vũ, cho nên đoạn đường này rất thông thuận. Ngoài trừ có người cố gắng nhìn Thẩm Thiên Lăng thì không có quá nhiều quấy rối.

Sau mấy ngày xóc nảy, mọi người rốt cuộc đến quân doanh vào một buổi sáng. Tần Thiếu Vũ mang Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống xe ngựa. “Đến rồi”

“Nơi này là doanh trại quân Sở sao?”. Nhìn lều trướng tiếp nối không ngừng trước mắt, Thẩm Thiên Lăng thật lòng nói. “Ta nghĩ chúng ta nhất định sẽ thắng”

Sở Uyên vừa ra tới nơi thì nghe được câu này, vì vậy cười nói. “Lời này trẫm thích”

“Hoàng thượng”. Thẩm Thiên Lăng lần đầu tiên thấy Sở Uyên mặc áo giáp, thấy lấp lánh oai phong, cho nên không nhịn được nhìn nhiều một chút.

Tần Thiếu Vũ mặt không đổi sắc nói. “Lăng nhi dọc đường không khoẻ, ta dẫn hắn về nghỉ ngơi trước”

Thẩm Thiên Lăng bối rối, ai nói ta không khoẻ, rõ ràng rất khoẻ, đêm qua còn ăn một tô mì thịt bò lớn!

Sở Uyên gật đầu. “Tần cung chủ cứ tùy ý”

Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng vào quân doanh trước mặt bao nhiêu người.

Binh sĩ đồng loạt nước mắt lưng tròng, hình ảnh này thật đáng để nhìn một cái.

“Chíp!”. Cục Bông vừa tỉnh ngủ, lười biếng xoè cánh.

Vân Tuyết Ca xoa đầu nó, ôm nó nhảy xuống xe ngựa.

“Oa”. Không ngờ trong xe ngựa còn có một cô nương, binh sĩ nơi đây đều chấn động.

Sở Uyên cũng khê nhú mày. “Cô nương là...”

“Vân cô nương là bạn cũ của chúng ta”. Diệp Cẩn nói. “Nàng tinh thông Kỳ môn độn giáp, có lẽ sẽ nghĩ được cách phá Quỷ thành Tây Vực”

“Thật không?”. Sở Uyên nghe vậy vui vẻ.

“Sẽ có hết sức”. Vân Tuyết Ca hành lễ. “Tham kiến Hoàng thượng”

“Cô nương không cần đa lễ”. Sở Uyên đỡ lấy nàng, binh sĩ đồng loạt vỗ tay, bày tỏ hoan nghênh nhiệt liệt với nữ nhân duy nhất trong quân doanh.

Quả thật giống như lễ mừng năm mới.

Rất vui vẻ.

“Sau này đừng ôm ta trước mặt mọi người!”. Sau khi về phòng, Thẩm Thiên Lăng dùng gối bạo lực gia đình với nam nhân của hắn, mặt đỏ tới mang tai.

Tần Thiếu Vũ néo má hắn. “Sau này ngươi cũng đừng dùng ánh mắt này nhìn người khác”

“Ánh mắt gì?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối suy nghĩ một chút. “Ngươi nói Sở Uyên ư?”

Tần cung chủ lãnh khốc cam chịu.

Thẩm tiểu thụ cực kì oan uổng. “Ta chỉ hứng thú với y phục của hắn mà thôi”

“Đang êm đẹp, sao lại hứng thú với y phục của hắn?”. Tần cung chủ càng khó chịu.

Thẩm Thiên Lăng yên lặng bỏ qua ý định tìm được tiếng nói chung với hắn.

“Nếu ngươi muốn nhìn, ta sẽ thay chín mươi bộ cho ngươi xem”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cởi hết ra cho ngươi xem cũng được, nhưng không cho phép nhìn người khác”

Thẩm Thiên Lăng bị phần nói. “Nhưng ta không muốn xem ngươi cởi sạch!”. Quả thật biến thái.

“Vậy ngươi cởi cho ta xem”. Tần Thiếu Vũ rất biết lắng nghe.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tại sao cho dù chủ đề là gì, nam nhân của hắn cũng có bản lĩnh chuyển đến cởi quần áo và xx vậy?

Thật không biết xấu hổ.

Mà bên kia doanh trại, sau khi Diệp Cẩn thu xếp chỗ ở cho Vân Tuyết Ca xong thì mới về phòng mình. Vừa đẩy cửa ra hắn đã sững sốt, trong phòng sạch sẽ, trên bàn còn đốt huân hương yêu thích, mùi thuốc đông y thoang thoảng, giống y như trước khi đi.

“Là đại thiếu gia căn dặn”. Âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang canh giữ ở nơi này nói. “Không biết chừng nào cốc chủ mới về, vì vậy mỗi ngày đều chuẩn bị”

Diệp Cẩn cực kì ngạo kiều mà khinh thường, sau đó xoay người ra ngoài.

“Cốc chủ đi đâu vậy?”. Âm vệ theo sau hắn.

“Nơi luyện binh”. Diệp Cẩn phóng lên ngựa, đi về phía tây.

Thẩm Thiên Phong đang ở trên đài cao chỉ huy thiên quân vạn mã bày binh bố trận, đột nhiên thấy một bóng dáng màu trắng chạy đến từ xa, trong nháy mắt hơi sững sốt.

“Ai?”. Thủ vệ là người mới, không nhận ra Diệp Cẩn, vì vậy đưa tay cản hắn lại.

Âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang vẫn theo sau Diệp Cẩn, thấy vậy định bước lên, ai ngờ có người kéo lại.

Theo bản năng xoay người tấn công về phía sau, lại thấy lộ ra khuôn mặt tươi cười, cực kì thiếu ăn đòn!

Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang: ...

Khi nào thì theo tới vậy?

Ám vệ Truy Ảnh cung vỗ vai đồng nghiệp. “Ta dạy ngươi một chiêu”

“Chiêu gì?”. Ám vệ Nhật Nguyệt sơn trang cau mày.

Ám vệ Truy Ảnh cung xắn tay áo lên, đột nhiên giống như con báo mà xông lên phía trước ôm eo Diệp Cẩn.

“Ê!”. Diệp Cẩn còn đang cời lệnh bài bên hông ra, bất chợt bị người ôm lên, vì vậy sợ hãi kêu thành tiếng.

Ám vệ ôm hắn đập lên cọc gỗ, mượn lực bay lên đài.

Tuy Thẩm Thiên Phong không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng thấy Diệp Cẩn bị người ôm tới đây, đương nhiên theo bản năng đến đoạt lại. Vì vậy thiên quân vạn mã bên dưới có thể tận mắt thấy hình ảnh khí phách mà động lòng người là “Thẩm đại thiếu tử từ trên đài nhảy xuống, giống như giẫm trên đất bằng mà bước qua không trung, cướp Diệp cốc chủ vào lòng, lại mang hắn bay về đài cao”.

“Các ngươi uống lộn thuốc ư?”. Diệp Cẩn còn chưa hoàn hồn, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Tiểu Cẩn”. Thẩm Thiên Phong thấp giọng nhắc nhở. “Tất cả mọi người đang nhìn”

Diệp Cẩn: ...

Muốn chết.

Phó tướng xung quanh đồng loạt nhìn trời, tỏ ra rằng mình chẳng thấy gì cả.

“Tiếp tục thao luyện”. Thẩm Thiên Phong giao cờ lệnh cho những người còn lại, kéo Thẩm Thiên Phong vào trong góc. “Trở về lúc nào thế? Sao không báo trước một tiếng?”

“Có gì đâu mà báo”. Diệp Cẩn tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

“Tặng đá lạnh lắm, sao lại nói ngồi là ngồi”. Thẩm Thiên Phong ngồi xổm phía trước Diệp Cẩn. “Coi chừng cảm lạnh”

“Ngươi nghĩ ta muốn ngồi ư?”. Diệp Cẩn giận dữ nói. “Vừa bị điểm huyết, tê chân!”

Cái gọi là cấp trên không đằng hoàng thì cấp dưới cũng hỗn loạn, Truy Ảnh cung dù nhìn từ góc độ nào cũng thấy mang phạm trù Ma giáo!

Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười, cởi áo ngoài gấp lại đặt xuống bên cạnh hắn. “Ngồi lên đây”

Diệp Cẩn không khách khí đặt mông ngồi xuống.

Thẩm Thiên Phong bóp chân cho hắn. “Còn tưởng rằng một lúc lâu nữa ngươi mới về”

Vậy mà ngươi còn dọn phòng cho ta mỗi ngày! Diệp Cẩn ngạo kiêu cằn nhằn, sau đó hỏi. “Tình hình chiến đấu thế nào?”

“Không tốt cũng không tệ”. Thẩm Thiên Phong nói. “Trừ Quỷ thành Tây Vực, chúng ta rất ít khi thất bại”

“Lần này Vân cô nương cũng theo chúng ta tới quân doanh”. Diệp Cẩn nói.

“Vân cô nương?”. Thẩm Thiên Phong hơi bất ngờ. “Vân Tuyết Ca ư?”

Diệp Cẩn gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nàng tinh thông thứ này, không chừng có thể tìm ra phương pháp hoá giải”

“Ừ”. Diệp Cẩn rút chân lại. “Ngươi đi luyện binh đi, ta ngồi ở đây một chút”

“Không luyện”. Thẩm Thiên Phong kéo hắn dậy. “Chúng ta về thôi”

Diệp Cẩn lăm bầm. “Coi chừng ta tố cáo với Sở Uyên rằng ngươi không làm tròn trách nhiệm”

Thẩm Thiên Phong kéo hần đi xuống dưới. “Nếu vì vậy mà bị phạt, ta cũng chấp nhận”

Trong mắt Diệp Cẩn có ý cười, sóng vai với Thẩm Thiên Phong đi xuống.

Vì Quỷ thành Tây Vực rất đau đầu, cho nên sau khi ăn tối xong, Sở Uyên liền gọi mọi người đến doanh trường tìm cách phá giải.

“Quỷ thành có hai chỗ đáng sợ”. Vân Tuyệt Ca nói. “Một là trận pháp, hai là khói độc. Nếu có thể giải quyết hai thứ này, Quỷ thành sẽ tự sụp đổ”

“Nói thì dễ”. Sở Uyên lắc đầu. “Muốn làm lại rất khó”

“Lúc trước ta bị nhốt ở Quỷ thành, cũng bị khói độc quấy phá”. Tần Thiệu Vũ nói. “Lúc đầu còn tỉnh táo nhưng một thời gian sau sẽ gặp phải ảo giác, hơn nữa bên trong có trận pháp, người vào sẽ thấy không đầu không đuôi, rất dễ sụp đổ”

“Nếu có thể tìm Vọng Quy hoa thì tốt rồi”. Diệp Cẩn nói. “Vọng Quy hoa có thể giải khói độc, lúc đó Vân cô nương có thể tìm hiểu rõ trận pháp, tấn công vào đại doanh của phản quân”

“Hay là ra sa mạc tìm thử xem?”. Thẩm Thiên Lăng đề nghị, thuận tiện mang một chút ý đồ riêng. Nếu tìm được Vọng Quy hoa, độc trong người Tần Thiệu Vũ sẽ giải hết.

“Nói thì dễ”. Sở Uyên thở dài. “Sa mạc dù sao cũng là địa bàn của Cổ Lực Hãn, nếu phải ít người đi sẽ khó tránh bị đánh lén, nếu phải nhiều người sợ rằng hần sẽ đánh vào đại doanh. Dịch ở trong tối còn ta ở ngoài sáng, dù thế nào cũng có hại. Huống hồ Vọng Quy hoa nhỏ đến mức gần như không nhìn thấy được, lại sinh trưởng sát mặt đất, muốn tìm phải tốn không ít công sức”

Cũng đúng. Thẩm Thiên Lăng nhìn Tần Thiệu Vũ – người tìm nhiều năm như vậy cũng không được cơ mà.

“Hay là nghĩ cách trà trộn vào trại địch?”. Một lát sau, Thẩm Thiên Lăng đột nhiên nảy ra ý tưởng. “Dựa theo tình huống thông thường, người hạ độc đương nhiên sẽ có giải được”

Tần Thiệu Vũ và Thẩm Thiên Phong nhìn nhau, nếu không còn con đường nào khác, đây quả thật là biện pháp.

“Trà trộn vào trại địch ư?”. Sở Uyên nghe vậy khẽ nhún mày.

“Ta đi!”. Diệp Cẩn xung phong.

“Không cho!”. Sở Uyên cự tuyệt đầu tiên.

“Kinh nghiệm giang hồ của ngươi không đủ, không được đi”. Thẩm Thiên Phong cũng cự tuyệt.

“Ngươi nói ai kinh nghiệm giang hồ không đủ?”. Diệp Cẩn nổi giận.

Thẩm Thiên Phong thức thời im miệng.

“Ngươi nghe lầm rồi”. Tần Thiệu Vũ bình tĩnh nói. “Thiên Phong nói trong thời kì chiến loạn, người bệnh rất đông, ngươi là đại phu tốt nhất ở đây, nếu đi rồi sẽ có nhiều tướng sĩ chịu khổ”

Tâm trạng Diệp Cẩn rất phức tạp. “Ngươi nghĩ những lời này nghe rất giống kinh nghiệm giang hồ không đủ ư?”. Kể gốc cũng không tin!

Tần Thiệu Vũ gật đầu.

Thẩm Thiên Lăng cũng gật đầu theo.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi trên bàn, cũng hớn hở gật đầu một cái, cực kì hoạt bát hiếu học.

Diệp Cẩn: ...

“Ta đi”. Tần Thiệu Vũ nói. “Trà trộn vào trại địch, chuyện này ta từng trải qua một lần ở Thiên Ổ Thủy trại, không ngại thêm lần nữa”

“Ngươi?”. Thẩm Thiên Lăng sợ hết hồn, chuyện này cũng không cần xung phong nhận việc nha!

“Đừng lo”. Tần Thiệu Vũ xoa đầu hắn. “Dù có đi cũng không phải bây giờ, ta sẽ nghĩ cách thám thính trước”

Dù là lúc nào cũng không thể đi! Thảm tiểu thụ thầm kêu gào, người bị nghiền nằm vùng sao? Thiên Ổ Thủy trại lần trước đã đủ lo rồi, thế mà lần này lại muốn đi!

“Nếu muốn trà trộn vào cũng không phải không có cách”. Thảm Thiên Phong vuốt cằm.

“Cách gì?”. Mọi người trầm miệng một lời hỏi.

“Cổ Lực Hân có một tỷ tỷ tên là Mỹ Na Đạt, nghe đồn từ nhỏ đã thích mỹ nam tử, đặc biệt là những người da trắng thịt trơn”. Thảm Thiên Phong nói. “Quan hệ giữa Cổ Lực Hân và tỷ tỷ rất tốt, cho nên hắn thường cướp những nam nhân anh tuấn người Hán về cho nàng”

Thảm Thiên Lăng nghe vậy da đầu tê rần, còn có chuyện này nữa sao?

Khẩu vị thật nặng.

163. Chương 161: Ta Có Một Điều Kiện

Vừa nhắc tới da trắng thịt trơn, tất cả mọi người theo phản xạ có điều kiện cùng nhìn về một người.

Thảm Thiên Lăng >_<, đang=“” êm=“” đẹp=“” sao=“” lại=“” đồng=“” loạt=“” nhìn=“” ta=“”>

Hơn nữa đây là ánh mắt gì thế này?

“Không được”. Tần Thiệu Vũ cự tuyệt, sắc mặt hơi khó coi.

“Thật ra ta có thể giúp”. Hàn độc đã giải, Thảm Thiên Lăng cảm giác mình không nên làm sâu gao nữa. Với lại nếu đại ca đã ra đề nghị, nhất định là có lý do của hắn, ít nhiều gì cũng nên nghe thử.

“Người có thể giúp cái gì?”. Tần Thiệu Vũ kéo tay hắn ra ngoài. “Ta mang người về phòng”

“Quay về phòng gì chứ”. Thảm Thiên Lăng ra sức né tránh hắn. “Tối thiểu cũng nghe cho hết đã”

Tần Thiệu Vũ nhìn Thảm Thiên Phong, ánh mắt ẩn giấu tức giận.

Chắc sát khí trên người Tần Thiệu Vũ quá nặng nên những người còn lại đều thức thời không lên tiếng, trong phòng tức khắc rơi vào yên lặng đầy xấu hổ. Sở Uyên đang nghĩ cách hoà giải thì Thảm Thiên Phong đã mở miệng nói. “Ta không nói Lăng nhi”

Nét mặt Tần Thiệu Vũ rốt cuộc giãn xuống một chút.

“Không phải ta ư?”. Thảm Thiên Lăng bối rối. “Chẳng lẽ là Diệp đại ca?”

Diệp Cẩm sơn gai ốc nhìn Thảm Thiên Phong, giận dữ nói. “Người muốn ta đi quyến rũ nữ lưu manh kia ư?”

Hình ảnh này chỉ nghĩ thôi đã thấy ghê tởm! Cả đời sẽ bị ám ảnh!

“Đương nhiên không phải”. Thảm Thiên Phong nói. “Sao ta nỡ để người lấy thân mạo hiểm”

Trừ Thảm Thiên Lăng và Diệp Cẩm, những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, còn có thể là ai?

“Người”. Thảm Thiên Phong chỉ Tần Thiệu Vũ.

“Cái gì?”. Tiếng nói đầu tiên là của Thảm tiểu thụ. Hắn dùng vẻ mặt sét đánh ngang tai nhìn đại ca. “Người người người lập lại lần nữa”

Tần Thiệu Vũ vuốt cằm nén cười.

“Da trắng thịt trơn chỉ là so với nam tử Mạc Bắc thôi”. Thảm Thiên Phong nói. “Nếu đối y phục văn nhược một chút, bảo là người dạy học cũng không quá đáng”

Mọi người nấp vào đầu một chút hình ảnh, thấy cũng hơi có lý. Nếu bàn về ngoại hình, Tần Thiệu Vũ và Thảm Thiên Phong tuy đều thuộc hàng top nhưng là hai dạng khác nhau. Thảm Thiên Phong ngũ quan

anh tuấn, dù vẻ mặt vô cảm nhưng quanh thân có vài phần nghiêm nghị chính trực, người như vậy đừng nói là bị thổ phỉ bắt, cho dù ngồi trong viện không nói gì sợ rằng cũng không có ai dám vào cửa. Mà Tần Thiểu Vũ thì khác, so với Thẩm Thiên Phong, ngũ quan của hắn nhu hoà hơn, làm việc cũng không có nề nếp, ngày thường đã quen bất cần đời, đừng nói là giả thành người dạy học, sợ là giả thành má mì lâu xanh cũng được.

“Ta không cho!”. Thẩm Thiên Lăng cự tuyệt. Sao lại bắt nam nhân của ta dùng mỹ nam kế chứ, quả thật đáng ghét.

“Chíp!”. Cục Bông cũng ra sức hắt đầu, cực kì nhanh trí.

“Người sợ Thiểu Vũ bị Mỹ Na Đạt khinh bạc ư?”. Thẩm Thiên Phong xoa đầu Thẩm Thiên Lăng. “Đi thám thính tin tức mà thôi”

“Vây cũng không được!”. Thẩm Thiên Lăng khó thấy không nói lý lẽ.

Ta không muốn hắn đi làm loại chuyện này!

Thẩm Thiên Phong nhìn Tần Thiểu Vũ – còn không mau dỗ dành?

“Vô công ta có tốt không?”. Tần Thiểu Vũ hỏi Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng không hề do dự dù chỉ một giây. “Tốt cái đầu người, không được đi”

Vân Tuyết Ca nhin không được, suýt nữa bật cười.

Đã sớm nghe nói hai người này là trời sinh một đôi, hôm nay xem ra đúng là như thế.

Ngoại trừ Thẩm Thiên Lăng, trên đời này sợ rằng không có người thứ hai dám dùng giọng điệu này nói chuyện với Tần Thiểu Vũ.

Tần Thiểu Vũ bật cười, kéo hắn ra ngoài. “Không nói chuyện này nữa, chúng ta đi ăn khuya”

Ăn khuya ta cũng không chịu, ăn đầy bàn thức ăn cũng không chịu! Thẩm Thiên Lăng cực kì giận dữ!

Đại ca hắn ra chủ ý quái quỷ gì thế!

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, Sở Uyên bất đắc dĩ hỏi. “Có cần đổi người không?”

“Không cần”. Thẩm Thiên Phong lắc đầu. “Lăng nhi không phải kiểu người cố tình gây sự, Thiểu Vũ sẽ đá động hắn”

“Đây không phải là vấn đề có gây sự hay không”. Diệp Cẩn nói. “Mà là có quan tâm hay không”

“Nhưng trên đời này không có chuyện gì vẹn toàn cho cả hai bên”. Thẩm Thiên Phong nhìn Diệp Cẩn. “Thiểu Vũ sẽ có chừng mực”

“Chíp”. Cục Bông lắc lư đến mép bàn, muốn nhảy xuống tìm cha mẹ.

Vân Tuyết Ca ôm nó vào lòng. “Đừng quậy”

Ánh mắt Cục Bông hơi tiếc nuối, tuy rằng muốn cọ cọ thứ mềm mềm kia, nhưng càng muốn ra ngoài chơi hơn.

Làm một tiểu phượng hoàng hoạt bát đáng yêu, suốt ngày bị nhốt trong phòng thì quá tàn nhẫn.

Cực kì xứng đáng tỏ ra hậm hực một phen.

Đêm Tây Bắc rất lạnh, Tần Thiểu Vũ kéo Thẩm Thiên Lăng ngồi ở gần lò than. “Có lạnh hay không?”

“Không được đi”. Thẩm tiểu thụ còn đang giận.

“Sợ ta bị người khác chiếm tiện nghi ư?”. Tần Thiểu Vũ cười nhẹ.

Thẩm Thiên Lăng ôm chén trà không nói gì, rõ ràng đang tức giận.

“Chỉ đến trại địch một chuyến mà thôi, không phải chuyện gì to tát”. Tần Thiểu Vũ nắm tay hắn. “Nếu bị phát hiện ta sẽ chuồn ra, không tổn thất gì cả, sợ cái gì?”

“Nói dễ lắm!”. Thắm Thiên Lăng rút tay về. “Người cũng biết đó là trại địch, võ công cao thì sao, lúc đó thiên quân vạn mã đối phó một người, chẳng lẽ còn có thể chạy thoát ư?”

Nhìn khoé mắt phiếm hồng của Thắm Thiên Lăng, trong lòng Tần Thiếu Vũ bất đắc dĩ, vươn tay ôm hân vào lòng. “Đang êm đẹp sao nói khóc là khóc thế?”

“Khóc em gái người!”. Thắm Thiên Lăng mạnh miệng.

“Thôi, ta mang người cùng đi”. Tần Thiếu Vũ kề vào tai hân nói.

Thắm Thiên Lăng nghe vậy kinh ngạc. “Người nói gì?”

“Ta mang người cùng đi”. Tần Thiếu Vũ lập lại lần nữa. “Dù bị thiên quân vạn mã vây quanh, ta cũng có năng lực mang người ra ngoài bình yên, tin không?”

Thắm Thiên Lăng đầy mặt khó tin. “Người muốn dẫn ta theo ư? Ta không biết võ công, còn có thể liên lụy tới người”

“Cho tới bây giờ người đều không liên lụy ta”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên trán hân. “Chỉ cần có người bên cạnh, trời sập xuống cũng không phải chuyện gì to tát”

Thắm Thiên Lăng vẫn còn choáng.

“Ăn cái gì đó trước đi, lúc về ta sẽ nói cho người biết nên làm thế nào”. Tần Thiếu Vũ gọi người nấu hai chén vằn thắn dê, gửi có vẻ rất ngon.

“Bỏ thêm được liệu tính nhiệt, ầm chết người”. Đầu bếp đặt chén lên bàn. “Hai vị ăn nhiều một chút, thiếu thì cứ lấy thêm”

Thắm Thiên Lăng thật vất vả mới nghĩ ra. “Vậy chúng ta...”

“Đừng nói nữa”. Tần Thiếu Vũ dứt hân ăn vằn thắn. “Tổ tiên Tần gia dạy rằng, lúc ăn và lúc xx không được bàn công việc”

Thắm Thiên Lăng: ...

Có lời dạy tổ tiên lạ lùng như vậy ư? Lẽ ra phải là “cha hiền con hiếu, anh em như thể tay chân” chứ! Sao lại nói tới chuyện xx và ăn thế này?

Ăn xong vằn thắn dê nóng hổi, tâm trạng Thắm Thiên Lăng rốt cuộc cũng khá lên, nắm tay Tần Thiếu Vũ trở về quân doanh. Vừa vào cửa thì có thị vệ báo rằng Hoàng thượng và Thắm đại thiếu còn đang đợi ở thư phòng.

“Ta đưa người về nghỉ ngơi trước”. Tần Thiếu Vũ nhìn Thắm Thiên Lăng. “Sau đó sẽ đến thư phòng”

“Cùng đi”. Thắm Thiên Lăng nói.

“Không cần”. Tần Thiếu Vũ kéo áo choàng lại cho hân. “Có một số việc một mình ta dễ nói hơn”

“Cũng được”. Thắm Thiên Lăng gật đầu. “Chúng ta phải cùng đi trại địch”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hân, đưa lên môi hôn. “Chúng ta cùng đi”

Không khí ẩm áp ngọt ngào, thị vệ đứng một bên giả bộ nhìn trời, trong lòng lo lắng.

Rốt cuộc muốn liếc mắt đưa tình đến chùng nào?

Hoàng thượng còn đang chờ ở thư phòng!

Thật sốt ruột!

Ngoại trừ Sở Uyên và Thắm Thiên Phong, trong thư phòng còn có Vân Tuyệt Ca và Diệp Cẩn. Cục Bông đã gục xuống một đồng khăn tay mà ngủ, móng vuốt run run, hình như đang nằm mơ.

“Xin lỗi, để mọi người đợi lâu”. Tần Thiếu Vũ đẩy cửa phòng, mang theo một ít gió lạnh.

Cục Bông bắt mỡ mở mắt, sau đó đổi sang hướng khác ngủ tiếp. Cho dù bị lạnh mà thức giấc giữa chừng cũng không quấy, cục kì dễ nuôi.

“Thế nào rồi?”. Sở Uyên hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Đáp ứng rồi”

“Điều kiện?”. Thẩm Thiên Phong đưa cho Tần Thiếu Vũ một chén trà nóng.

Tần Thiếu Vũ nói. “Hắn muốn đi chung”

“Cái gì?”. Mọi người trong phòng đều kinh hãi.

Thẩm Thiên Phong bắt đầu hỏi hặn hỏi này không cầm trà nóng đổ lên đầu Tần Thiếu Vũ.

“Ta giả làm người dạy học, Lăng nhi có thể giả làm thư đồng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dựa theo tập tính của binh lính Mạc Bắc, nếu có thể bắt hai người tuyệt đối sẽ không chừa lại một”

“Ồ đồ!”. Thẩm Thiên Phong vỗ bàn. “Chuyện quân sự không phải trò đùa, ta không đồng ý!”

“Nếu bàn về diễn kịch, Lăng nhi có thể lừa gạt hầu hết tất cả mọi người”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu bàn về võ công, dù có hàng vạn mũi tên bắn ra từ quân doanh Mạc Bắc, ta cũng có thể khiến hắn không ít đi một sợi tóc, người còn gì phải lo lắng?”

“Nhưng hắn có lý do gì để đi?”. Thẩm Thiên Phong hơi bất đắc dĩ.

“Có ta ở đó, đây là lý do hắn không thể không đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Như vậy đủ chưa?”

Thẩm Thiên Phong đau đầu.

“Tần cung chủ nghĩ kĩ chưa?”. Sở Uyên cau mày. “Sự việc trọng đại, trẫm không muốn có bất kì sơ suất nào”

“Ta không làm chuyện mà mình không nắm chắc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đặc biệt sẽ không để Lăng nhi mạo hiểm”

“Nắm chắc bao nhiêu phần?”. Sở Uyên hỏi.

“Bảy phần có thể tìm được tin tức, mười phần có thể mang Lăng nhi bình yên mà về”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù thế nào cũng không lỗ”

Sở Uyên gật đầu, hỏi Thẩm Thiên Phong. “Người thấy sao?”

Thẩm Thiên Phong trầm thờ dài, nhìn Tần Thiếu Vũ. “Ta không muốn hắn chịu bất cứ một vết thương nhỏ nào”

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nhếch môi. “Dù là ở trại địch, ta cũng sẽ khiến hắn cảm thấy thoải mái”

Cục kì khí phách!

Đợi mọi người bàn việc xong, ai nấy đều trở về phòng mình thì đã là nửa đêm. Tần Thiếu Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, chỉ thấy Thẩm Thiên Lăng ngồi bật dậy từ trên giường, dùng ánh mắt sáng rực nhìn hắn.

“Sao còn chưa ngủ?”. Tần Thiếu Vũ bật cười, bước tới ngồi bên giường.

“Ngủ không được”. Mắt Thẩm Thiên Lăng lấp lánh!

“Lo lắng Thiên Phong sẽ không đồng ý ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Hơi hơi. Đại ca nói sao?”. Thẩm Thiên Lăng rất muốn biết kết quả.

“Đương nhiên là đáp ứng”. Tần Thiếu Vũ nhéo má hắn. “Bây giờ có thể ngủ được rồi”

“Vẫn không thể”. Thẩm Thiên Lăng mang giày. “Ta đi dạo vài vòng ngoài sân”

Tần Thiếu Vũ kéo hắn lại. “Đi vài vòng?”

“Không biết vì sao toàn thân đều nóng lên”. Thảm Thiên Lăng kéo tay Tần Thiếu Vũ đè lên ngực mình. “Tim đập cũng nhanh”

Tần Thiếu Vũ bắt mạch cho hắn, lúc đầu còn khẽ nhíu mày, sau đó cười ra tiếng.

“Sao vậy?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

Tần Thiếu Vũ bình tĩnh rút tay về. “Chúc mừng phu nhân, người “có” rồi”

Thảm Thiên Lăng: ...

Người mới có!

“Rốt cuộc là nguyên nhân gì?”. Thảm Thiên Lăng nắm cổ áo hắn lắc lắc.

“Thân thể yếu ớt nên không chịu nổi dược liệu Tây Bắc”. Tần Thiếu Vũ để hắn ngồi lên đùi mình. “Hồi tối người ăn vằn thắn dê có bỏ thêm ớt, nước lèo lại nấu bằng dược liệu có tính nhiệt, vốn để người đi đường ban đêm có thể chống lạnh. Ăn một chén lúc mệt và đói thì còn tốt hơn cả thuốc tiên”

Thảm Thiên Lăng miệng khô lưỡi khô, đây chính là món canh thập toàn đại bổ!

“Cũng do ta sơ suất, muốn cho người ăn món lạ mà quên kiểm tra”. Tần Thiếu Vũ rót một chén nước cho hắn. “Ráng nhìn một chút là được rồi”

“Người đáng tin cậy chút đi!”. Thảm Thiên Lăng uống nước xong, đặt chén lên bàn, suy ngẫm một hồi rồi lại không yên lòng. “Người suy nghĩ kĩ rồi mới quyết định dẫn ta đi trại địch đúng không?”. Ngay cả ăn một chén vằn thắn dê mà cũng xảy ra chuyện, khó đảm bảo lúc vào trại địch sẽ không xảy ra sơ suất gì! Dù trong phim mình đã từng diễn vai đại hiệp lấy một địch trăm, nhưng không nên diễn tình tiết này trong đời thực thì hơn!

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ đứng dậy cởi quần áo.

“Trước hết đừng cởi”. Thảm Thiên Lăng kéo hắn lại.

Tần Thiếu Vũ cười như có như không. “Hả?”

“Đừng làm ra vẻ mặt kì quái này chứ!”. Thảm Thiên Lăng thẹn quá thành giận. “Ta chỉ muốn gọi người ra ngoài chạy vài vòng mà thôi!”. Như vậy mới có nạn cùng chịu!

“Khó thấy người có tinh thần vào buổi tối như vậy, sao lại lãng phí bằng cách chạy vài vòng?”. Tần Thiếu Vũ nhéo má hắn. “Hay làm một chút chuyện hay ho hơn đi?”

“Cũng tốt”. Thảm Thiên Lăng buông cổ áo Tần Thiếu Vũ ra. “Người gọi hai người nữa đến đây, chúng ta chơi mạt chược”

Cực kì không có mục tiêu!

164. Chương 162: Mỹ Nam Kế Thật Khiến Thảm Tiểu Thụ Không Vui

Nửa đêm vạn vật yên tĩnh, cho nên tiếng xáo mạt chược trong tiểu viện lại càng rõ ràng, lính tuần tra đi ngang cũng tò mò nhìn vào, suy nghĩ xem có phải Thảm công tử đang làm phép dưới ánh trăng không, sao trẻ vậy mà chưa ngủ.

Một canh giờ sau, Thảm Thiên Lăng rót cuộc lười biếng ngáp một cái.

Ám vệ lập tức vứt mạt chược trong tay. “Công tử buồn ngủ ư?”

“Hơi hơi”. Thảm Thiên Lăng dụi mắt. “Hay là hôm nay chỉ chơi đến đây thôi”

Đến đây là tốt rồi! Ấm vệ hầu như nước mắt lưng tròng, đã sớm muốn kết thúc biết không, cực kì mệt! Nhưng ý nghĩ này nhất định không thể cho công tử biết, vì vậy mọi người vừa dọn mặt chườm vừa dối trá tỏ ra đêm nay rất vui, thoả mãn không gì sánh được, cực kì muốn chơi thêm hai ván nữa.

“Phải không?”. Thẩm Thiên Lăng đang định đứng dậy về phòng, nghe thế lại ngồi trở xuống. “Vậy chúng ta chơi thêm chút nữa đi”

Ấm vệ lập tức bị sét đánh ầm trời, sao công tử có thể như vậy chứ, chúng ta chỉ khách khí mà thôi!

“Không chơi nữa”. May là Tần Thiếu Vũ đúng lúc giải vây. “Ngoan, trời sắp sáng rồi”

Đúng vậy đúng vậy! Ấm vệ ôm mặt chườm bỏ chạy, rất sợ chậm một chút sẽ bị gọi lại!

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đừng biểu hiện rõ ràng thế chứ.

Hiệu quả của vân thần dề quả nhiên dữ dội, Thẩm Thiên Lăng tuy bị Tần Thiếu Vũ nhét vào chăn nhưng vẫn không buồn ngủ, mắt mở thao láo!

“Nhắm mắt lại”. Tần Thiếu Vũ phát tay thổi tắt hết nến, chỉ để lại một ngọn nến nho nhỏ.

“Không ngủ được”. Thẩm Thiên Lăng nghiêng người nhìn Tần Thiếu Vũ. “Con trai đâu rồi?”

“Trong phòng Diệp Cẩn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hiện tại nhất định đang ngủ say, cho nên đừng hòng nó chơi với người”

Thẩm Thiên Lăng tiếc nuối thở dài.

“Không muốn ngủ thật sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng ra sức gật đầu.

Tần Thiếu Vũ xoay người dề lên hẳn. “Hỏi lần nữa, không muốn ngủ thật sao?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thật ra cũng hơi muốn.

“Nói”. Tần Thiếu Vũ kéo áo hẳn ra.

“Đừng”. Thẩm Thiên Lăng dề tay Tần Thiếu Vũ lại, cực kì nghiêm túc mà nói. “Thật ra ta rất buồn ngủ”

Mười ngón tay Tần Thiếu Vũ giao nhau với hẳn, cúi người hôn lên cánh môi mềm mại. “Ta nói chuyện với người nhé?”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Hay người đếm cừ cho ta nghe đi”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Được”

Một con cừu hai con cừu, bên tai là âm thanh quen thuộc, ôm ấp vừa ấm mà lại an toàn, chân trời đã lộ ra vệt sáng, ngón tay Thẩm Thiên Lăng nắm lấy tay áo Tần Thiếu Vũ, rốt cuộc chìm vào giấc ngủ.

“Hai trăm ba mươi sáu con cừu, hai trăm ba mươi bảy con cừu”. Tần Thiếu Vũ nhẹ nhàng cụng trán với hẳn. “Heo”

Khoé miệng Thẩm Thiên Lăng hơi nhếch lên, rõ ràng đang mộng đẹp.

Tần Thiếu Vũ đắp kín chăn cho hẳn, ôm hẳn vào ngực mình. “Ngủ ngon”

Ánh mặt trời dần dần xua tan sương mù, quân doanh lại trở nên náo nhiệt, thế nhưng tiểu viện của Tần Thiếu Vũ và Thẩm Thiên Lăng vẫn rất yên tĩnh. Đối với chuyện này mọi người ai cũng hiểu. Bởi vì có người nói tối qua Thẩm công tử phải làm phép tới nửa đêm mới mượn binh của Ngọc hoàng được, dù là tu vi ngàn năm cũng không thể chịu nổi, đương nhiên cần nghỉ ngơi lấy sức.

Diệp Cẩn vốn đang trộn cơm cho tiểu phượng hoàng, sau khi nghe vậy thì cười suốt một nén nhang. Cục Bông ngồi trên bàn, dùng ánh mắt hoang mang và sốt ruột nhìn hẳn. “Chíp!”

Mau buông chén ra, ta rất đói!

Mà cùng lúc đó, Thắm Thiên Phong cũng mang theo một hộp thức ăn trở về. Vì mấy ngày nay ăn nhiều thịt mà Diệp Cẩn hơi nóng trong người, Thắm Thiên Phong cố ý dậy sớm lên trần trên mua một ít cháo và thức ăn nhẹ mang về làm điểm tâm cho hân.

Dọc đường đi ngang qua nhà bếp, Thắm Thiên Phong bắt gặp một nhóm binh lính vừa ăn bánh bao vừa nói chuyện phiếm, một người trong số đó mặt mày hớn hờ nói. “Không chỉ có Tần cung chủ và Thắm công tử, mà còn có Thắm đại thiếu và Diệp cốc chủ, đều là nhân duyên bảy kiếp, không thể chia cắt”

“Trước kia chỉ nghe qua chuyện này trong gánh hát, không ngờ có thật”. Một tên khác cảm thán. “Thắm đại thiếu và Diệp cốc chủ, chặc chặc, thật xứng đôi”

“Không sai”. Những người còn lại cũng đồng loạt gật đầu. “Nghe nói sau khi đánh giặc xong Hoàng thượng sẽ tứ hôn cho hai người. Diệp cốc chủ thật may mắn, nghe nói Nhật Nguyệt sơn trang dưới đất đều là trân châu, ngay cả bát ăn cơm cũng dính mã não”

Thắm Thiên Phong nghe vậy lắc đầu, đi ngang qua phòng giặt đồ, kho lương và phòng thu chi đều nghe có người nói về hôn sự giữa mình và Diệp Cẩn.

Nếu được vậy thì tốt quá... Thắm Thiên Phong dở khóc dở cười, vươn tay đẩy cổng ra.

“Chíp!”. Thấy cứu tinh, Cục Bông lập tức giống hệt một quả đạn pháo mà lao tới, ngửa đầu dùng ánh mắt uất ức nhìn Thắm Thiên Phong – không có cơm ăn!

“Sao sáng sớm mà vui như vậy?”. Thắm Thiên Phong đặt hộp thức ăn lên bàn.

“Người có nghe lời đồn bên ngoài không?”. Diệp Cẩn vất vả lắm mới ngừng cười, đặt cái chén trong tay xuống đất.

Cục Bông lập tức vui đầu ăn điên cuồng, rõ ràng đã đói bụng một lúc lâu. Cuộc đời làm chim thật gian khổ!

“Người nói là lời đồn trong quân doanh ư?”. Thắm Thiên Phong hơi bất ngờ, tưởng đâu hân nghe được sẽ tức giận, hiện tại xem ra còn rất vui?

“Đúng vậy”. Diệp Cẩn gật đầu, xoa xoa cái bụng bị đau vì cười.

“Người... không giận ư?”. Thắm Thiên Phong chần chừ hỏi.

“Sao ta lại giận, mọi người chỉ nói cho vui mà thôi, huống hồ đều là một đôi, thỉnh thoảng một chút cũng đâu có sao”. Diệp Cẩn mở nắp hộp thức ăn ra. “Người mua cho ta hả?”

Thắm Thiên Phong nhìn hân, nhất thời không biết nên nói gì.

“Người trúng tà ư?”. Diệp Cẩn cầm bánh quẩy, vươn tay quơ quơ trước mặt Thắm Thiên Phong.

Thắm Thiên Phong ôm hân vào lòng, dùng lực mạnh đến mức muốn siết chặt hân vào trong xương tủy.

“Ê!”. Diệp Cẩn bất ngờ không kịp đề phòng, theo bản năng giơ chân đạp tới. “Uống lộn thuốc ư?”

“Ta nhất định sẽ đối xử tốt với người cả đời”. Thắm Thiên Phong ôm chặt hân.

Chuyện này là đương nhiên! Có gì đâu mà nhấn mạnh? Chẳng lẽ người còn muốn ngược đãi ta? Diệp Cẩn bỏ bánh quẩy vào miệng, dùng sức đẩy Thắm Thiên Phong ra – mau buông tay, xương lão tử sắp đứt rồi, sáng sớm đang êm đẹp sao lại nổi điên chứ?

Thắm Thiên Phong lấy bánh quẩy ra khỏi miệng hân, cúi đầu hôn thật sâu.

Diệp Cẩn: ...

Rốt cuộc đã bị cái gì kích thích?

Hơn nữa phải ăn sáng trước chứ.

Quả thật không nhịn nổi.

Trong sân vắng vẻ, đôi tình nhân hôn môi triền miên và kịch liệt. Cục Bông ngồi bên cạnh, xoè cánh khăn trướng bảo vệ bát cơm, vừa ăn vừa liên tục ngẩng đầu nhìn.

Vì sao hai người đều nhắm mắt lại, nếu đập lên cơm thịt bò thì biết làm sao bây giờ?

Chuyện này chỉ suy nghĩ thôi cũng đã căng thẳng.

Cục kì sốt ruột.

Vài ngày sau, sau khi mọi người bàn xong kế hoạch lần này thì tập trung trong một căn phòng chuẩn bị cho Tần Thiếu Vũ và Thảm Thiên Lăng.

Tần Thiếu Vũ đã thay xong một bộ áo trắng, bên hông thắt dây lưng màu xanh, trong tay còn cầm một quyển sách, sắc mặt đen thui.

“Về mặt hơi phối hợp chút đi”. Vân Tuyết Ca cầm hộp phấn lắc đầu. “Như vậy ai dám cướp người, trừ phi trong quân doanh thiếu một vị tổ tông”

“Phụt”. Thảm Thiên Lăng ở bên cạnh cười ra tiếng. Thảm Thiên Phong không biết tìm đâu ra cho hắn một bộ áo ngắn vải thô, sau khi thay xong thì rất giống một tiểu đồng.

“Lúc trước chính người đã đáp ứng, không được đổi ý giữa chừng”. Diệp Cẩm nghiêm túc nói. “Phải nhất ngôn cửu đỉnh”

“Lúc trước ta đáp ứng thì chưa nói là muốn dùng thứ này”. Tần Thiếu Vũ chỉ vào hộp phấn, toàn thân đang đỏ sạm.

“Không còn cách nào khác, nhìn người chẳng giống người dạy học chút nào”. Vân Tuyết Ca nói. “Đánh một chút phấn nhìn mới nhu nhược”

“Hay để ta làm cho?”. Thảm Thiên Lăng xung phong.

“Người?”. Vân Tuyết Ca hơi bất ngờ.

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng cầm hộp phấn, kéo ghế ngồi đối diện Tần Thiếu Vũ. “Một lát là xong ngay”

“Không được hồ đồ”. Tần Thiếu Vũ khề nhú mày.

“Ta không hồ đồ”. Thảm Thiên Lăng mở mấy cái lọ ngửi qua, sau đó lấy ra một cái. “Cái này không có mùi hương, chúng ta sẽ dùng nó”

Tần Thiếu Vũ còn đang định cự tuyệt thì bị hắn nhéo tay, không thể làm gì khác hơn ngoài nuốt xuống những lời muốn nói.

Trong phòng mọi người cảm thán, quả nhiên vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Kiếp trước lẫn lộn trong nhóm kịch cũng có tác dụng, ánh mắt Thảm Thiên Lăng rất nghiêm túc. Tần Thiếu Vũ lúc đầu chỉ nghĩ là hắn muốn đùa giỡn, sau đó lại dần dần thấy yên tâm, nghĩ rằng sắp có trò hay để xem.

“Được rồi”. Thảm Thiên Lăng rất nhanh đã buông mấy thứ trong tay xuống. “Lần này nhìn xem có giống không?”

Những người còn lại trong phòng đều giật mình, rõ ràng người trước mặt không có bất cứ dấu vết dịch dung nào, thậm chí ngũ quan cũng không thay đổi, nhưng khí chất lại khác hẳn, sinh ra vài phần văn nhược. Nếu không phải sớm biết hắn là Tần Thiếu Vũ, nếu nói người trước mặt là một người dạy học thì sẽ không ai hoài nghi.

“Nói xem”. Thảm Thiên Lăng hỏi. “Thế nào?”

“... Người học dịch dung lúc nào thế?”. Thảm Thiên Phong bối rối.

Thảm tiểu thụ khiêm tốn. “Biết chút đỉnh mà thôi”. So với mấy em làm make-up kiếp trước thì kém xa.

Tần Thiếu Vũ giơ gương đồng nhìn thoáng qua, cũng bị hình dạng hiện tại của mình làm cho tức cười. “Tương lai nếu nghèo khó, chúng ta hãy tìm một thôn nhỏ dạy học sống qua ngày đi”

“Quả thật là da trắng thịt trơn”. Diệp Cẩn đến gần nhìn một chút, sau đó chặc lưỡi. “Mỹ Na Đạt nhất định sẽ vì người mà tìm chết”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Cẩn thận lần này ra đi khó giữ được trinh tiết”. Diệp Cẩn tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu.

Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay với Tần Thiếu Vũ. “Đến đây”

“Hả?”. Tần Thiếu Vũ khó hiểu.

Thẩm Thiên Lăng vẽ một nốt ruồi lớn trên mặt hấn.

“Khụ khụ”. Diệp Cẩn đang uống nước, sau khi nhìn thấy thì suýt nữa khiến mình sặc chết. Sở Uyên cũng khó thấy cười ra tiếng, Thẩm Thiên Phong bắt đắc dĩ nói. “Không được hồ đồ”

Thẩm Thiên Lăng hừ hừ, sao lại hồ đồ, đây là nam nhân của ta, tất nhiên không được xx với người khác!

Tần Thiếu Vũ cốc đầu hấn, lau nốt ruồi trên mặt.

“Không thể được sao?”. Thẩm Thiên Lăng không cam lòng. “Cho dù có nốt ruồi cũng đẹp trai hơn biết bao nhiêu người, chấm thêm một nốt nữa cũng không thành vấn đề”

“Người cần chấm nốt ruồi không phải ta”. Tần Thiếu Vũ nói. “Mà là người”

“Ta?”. Thẩm Thiên Lăng sững sốt.

“Người gặp qua thư đồng nhà ai đẹp như vậy chưa?”. Thẩm Thiên Phong nhéo mặt Thẩm Thiên Lăng. “Đến lúc đó chỉ sợ trước khi Mỹ Na Đạt kịp coi trọng Thiếu Vũ thì đã thích người rồi”

Cũng đúng. Thẩm tiểu thụ vuốt cằm, sau đó thành thạo nguy trang một chút, quay đầu hỏi mọi người. “Thế nào?”

“Thiếu”. Tần Thiếu Vũ cầm bút lên, vẽ một nốt ruồi lớn trên mặt hấn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Diệp Cẩn cười đến gấp bụng. “Người còn dám khiến hấn xấu hơn nữa không?”

“Càng xấu càng tốt, bằng không có ai dám liếc mắt nhìn, ta sẽ móc mắt kẻ đó”. Tần Thiếu Vũ ném bút về trên bàn.

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài bỏ khăn lau mặt xuống.

Nam nhân của hấn thật bạo lực.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, ban đêm hai người lặng lẽ ra khỏi quân doanh, đi cùng thương đội đã liên hệ trước đó.

Sáng hôm sau, thương đội xuất phát từ biên quan, ra khỏi cửa thành đi về phía tây dọc theo sa mạc mênh mông.

Tuy hai nước không ngừng giao chiến nhưng dân chúng vẫn phải sinh sống. Vì vậy ở biên quan thỉnh thoảng cũng có chợ mậu dịch. Những thương nhân này phần lớn đều qua lại giữa hai nước quanh năm, quen không ít người, cũng quen không ít đường, vậy nên mới dám đi buôn vào thời điểm này. Chợ ở biên giới không hề hoà thuận vui vẻ như nơi khác, mà không khí rất khẩn trương, hai bên cũng vội vã mặc cả, kết thúc trong vòng một buổi chiều.

Đối với loại chợ này, Sở Uyên và Cổ Lực Hân đều áp dụng thái độ cam chịu. Dù sao làm người thống trị, không ai muốn trở mắt nhìn con dân của mình chết đói. Trong lúc quốc gia không thể chăm lo cho bọn họ, ít nhiều gì cũng cho họ một con đường để sống. Vì nơi mua bán lập nên ở địa bàn của Cổ Lực Hân, vì vậy thỉnh thoảng sẽ có binh lính Mạc Bắc tuần tra xung quanh, phòng ngừa hỗn loạn.

Một xe ngựa nho nhỏ dừng ở mảnh đất trống cách đó không xa, bất chợt có một bình trà nhỏ lăn ra. MÀN xe được xốc lên, một thiếu niên ló đầu ra cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó nhảy xuống xe ngựa nhặt ấm trà lên, quay đầu chạy về.

Mấy binh lính Mạc Bắc thấy vậy thì xách đao chạy về phía này.

“Thế nào?”. Tần Thiệu Vũ ngồi trong xe ngựa. “Hiện tại quay về vẫn còn kịp, nếu sợ hãi ta sẽ mang người trở lại”

“Không sợ”. Thẩm Thiên Lăng đặt ấm trà lên bàn, đáy mắt lấp lánh.

Tần Thiệu Vũ buồn cười, vươn tay nhéo mũi hắn.

Tiếng bước chân từ từ tiếp cận, Tần Thiệu Vũ nháy mắt, Thẩm Thiên Lăng lập tức ngồi thẳng dậy, đưa lưng về phía cửa xe sửa soạn hành lí.

“Ai ở trong xe?”. mấy binh lính Mạc Bắc này từng lăn lộn ở biên giới, cho nên đều biết nói tiếng Hán.

Trong xe không ai đáp lại, binh lính Mạc Bắc liếc nhau, giơ chân hung hăng đạp một cái.

“Ôi!”. Thẩm Thiên Lăng kêu thành tiếng.

Binh lính Mạc Bắc kéo màn ra. “Ai?”

Tần Thiệu Vũ ngồi trong xe, nét mặt dừng đứng thờ ơ, ngay cả mắt cũng không thèm nhìn bọn họ.

“Ta... Tiên sinh nhà ta là người tốt”. Thẩm Thiên Lăng xoa xoa cái đầu bị đụng vào thành xe, thận trọng nói. “Chúng ta lập tức sẽ quay về”

Binh lính Mạc Bắc rõ ràng không hứng thú với thư đồng có nốt ruồi to này, vẫn nhìn chằm chằm Tần Thiệu Vũ.

Thẩm tiểu thụ âm thầm giơ lên ngón giữa. Nhìn em gái người, chưa từng thấy qua trai đẹp sao, thật đáng ghét.

“Ôi, quân gia”. Chủ thương đội chạy tới. “Chúng ta lập tức đi ngay, lập tức đi ngay”

“Ai vậy?”. Binh lính Mạc Bắc hỏi.

“Ta cũng không biết”. Chủ thương đội khổ sở vỗ đùi.

Thẩm Thiên Lăng thầm khen ngợi, bạn diễn rất tốt.

“Không biết sao mang theo?”. Binh lính Mạc Bắc trừng mắt.

“Là do tiểu nhân sơ suất, tiểu nhân sơ suất”. Chủ thương đội khom lưng. “Ta phát hiện hai người này lạc đường trong sa mạc, vì mềm lòng sợ bọn họ bị sói ăn mà thuận tiện dẫn theo, dự định lúc về sẽ bỏ lại ở một ngôi làng nào đó, xem như cứu bọn họ một mạng”

“Các người rốt cuộc là ai?”. Binh lính Mạc Bắc dùng đao đập đập xe ngựa. “Nói mau, nếu không sẽ xử lý như gian tế”

“Vậy thì không được đâu”. Chủ thương đội diễn kịch cực giỏi, sốt ruột giục hai người. “Mau nói cho quân gia biết các người là ai”

Tần Thiệu Vũ vẫn hừ lạnh một tiếng, khinh thường quay đầu nhìn ra cửa sổ.

“Tiên sinh nhà ta vốn dạy học ở thôn Chu gia”. Thẩm Thiên Lăng ôm lấy bao hành lí, khẩn trương nhìn những người bên ngoài. “Sau đó có một đám thổ phỉ tới, chúng ta theo mọi người trong thôn chạy trốn ra sa mạc, sau đó thì lạc đường”

“Thật không?”. Binh lính Mạc Bắc vuốt cằm.

“Thật”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

“Thôn Chu gia quả thật mấy hôm trước bị thổ phỉ cướp sạch”. Chủ thương đội nói. “Quân gia cũng biết việc này mà, bọn họ sống cũng không dễ, có thể tha cho bọn họ không?”

“Tha ư?”. Binh lính Mạc Bắc cười nhạt, bỗng nhiên hung hăng chém một đao, trong nháy mắt chẻ đôi mũi xe ra.

Thẩm Thiên Lăng “oa” một tiếng khóc lên, nhào vào lòng Tần Thiếu Vũ. “Tiên sinh cứu ta, ta không muốn chết!”. Diễn xuất quá tốt, không hề làm mất mặt giới ảnh đế.

Tần Thiếu Vũ vươn tay vỗ vỗ sau lưng hắn, giương mắt lạnh lùng nhìn binh lính Mạc Bắc. “Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Muốn làm gì?”. Binh lính Mạc Bắc cười to. “Đương nhiên là tra xét xem người có phải gian tế hay không, xuống xe!”

Tần Thiếu Vũ ngồi im không nhúc nhích.

“Mau xuống xe!”. Binh lính Mạc Bắc không kiên nhẫn giục. “Nếu không cả thương đội đều bị xem là gian tế”

“Quân gia bớt giận!”. Chủ thương đội nghe vậy kinh hãi. “Chúng ta buôn bán hơn mười lần rồi, sao lại là gian tế được, hai người này chúng ta quả thật không biết”

“Không biết thì tốt”. Binh lính Mạc Bắc quơ quơ đao trong tay. “Thức thời thì mau xuống xe, nếu không bọn ta không thể làm gì khác hơn ngoài đắc tội”

“Mau xuống xe đi”. Chủ thương đội cũng giục. “Thật là xui xẻo mới gặp phải các người”

Về mặt Tần Thiếu Vũ lạnh lùng, kéo Thẩm Thiên Lăng xuống xe.

Chủ thương đội vội kêu người dọn đồ rời khỏi, bỏ hai người lại tại chỗ.

Ám vệ cải trang trong thương đội rất không dỡ, công tử nhà ta thật biết diễn kịch, chẳng biết lúc nào mới có thể trở về.

Thật tiện nghi cho đám người Mạc Bắc, phải biết rằng không có mấy ai được hưởng phúc cỡ này đâu, có thể khiến công tử nhà ta ngủ lại!

Quả thật là ân huệ trời ban.

“Tiên sinh”. Khoé mắt Thẩm Thiên Lăng đỏ bừng, ghen ngào. “Chúng ta phải làm sao đây?”

“Phải kiểm tra như thế nào?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nhìn đám binh lính Mạc Bắc.

“Đương nhiên theo chúng ta về quân doanh kiểm tra”. Binh lính Mạc Bắc cười to, vươn tay muốn kéo Tần Thiếu Vũ, lại bị hất ra. “Tự ta sẽ đi”

Thẩm Thiên Lăng ôm bao hành lý, nắm chặt tay áo Tần Thiếu Vũ, rõ ràng cực kì sợ hãi.

Nếu bị ám vệ nhìn thấy, nhất định sẽ không nhịn được xếp hàng muốn nắm lấy bàn tay nhỏ bé.

Cực kì khiến người ta thương yêu.

Quân doanh Mạc Bắc không gần chợ mậu dịch, đợi mọi người đến nơi thì đã là nửa đêm hôm sau.

Hai người bị ném vào một lều trại, bên ngoài có bảy tám binh lính canh giữ. Một lát sau có người quăng bánh nướng và một bình nước vào, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Thẩm Thiên Lăng dùng châm Diệp Cẩn cho để thử độc xong thì mới lấy một miếng bánh đưa cho Tần Thiếu Vũ.

“Đóng vai thư đồng không tệ”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn.

Thẩm Thiên Lăng cười hì hì, cố sức nhai.

“Có sợ không?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Đương nhiên không”. Thẩm Thiên Lăng cau mày phản nản. “Cứng quá, bọn họ thường ăn mấy thứ này ư?”

“Bây giờ chúng ta là tù binh, sao có thể đối xử tốt được”. Tần Thiếu Vũ rót một chén nước cho hắn. “Chịu khổ một trận, ngày mai sẽ được ăn ngon”

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Vì ngày mai sẽ được gặp Mỹ Na Đạt”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên.

Thảm Thiên Lăng lập tức nghiêm túc banh mặt Tần Thiếu Vũ ra. “Ngày mai người sẽ đi bán nhan sắc, xin hỏi hiện tại có cảm tưởng gì?”

Tần Thiếu Vũ phối hợp nói. “Sống không bằng chết”

“Chúng ta thật sự là một đôi uyên ương số khổ”. Thảm Thiên Lăng tràn ngập bi thương, nốt ruồi đen trên mặt hắn cũng nhúc nhích theo, cực kì bất mắt.

Tần Thiếu Vũ bật cười, vươn tay kéo hắn vào lòng. “Đừng quậy”

“Thật ra như vậy cũng không tệ”. Thảm Thiên Lăng vòng tay qua eo Tần Thiếu Vũ. “Người còn nhớ lần trước ở Thiên Ổ Thủy trại không, lúc Ngâm Vô Sương đi thám thính với người đó?”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu.

“Khi đó ta suy nghĩ, nếu như ta biết võ công thì nhất định không để hắn đi cùng người”. Thảm Thiên Lăng nói.

“Sẽ không có lần sau”. Tần Thiếu Vũ xoa đầu Thảm Thiên Lăng. “Sau này ta đi bất cứ nơi đâu cũng chỉ mang theo người”

Thảm Thiên Lăng ôm hắn càng chặt hơn.

“Ngủ đi, sáng mai còn phải diễn tiết mục quan trọng”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn đặt lên thảm lông cừu ở trong góc.

“Đừng, người ngủ trên thảm”. Thảm Thiên Lăng nói. “Người mới là tiên sinh, ta chỉ là thư đồng thôi”

“Ta thích xem thư đồng ngủ”. Tần Thiếu Vũ đắp chăn cho hắn. “Ngoan”

“Nhưng...”

“Gió Mạc Bắc rất lạnh, ít nhiều gì cũng phải có người làm ấm giường cho ta”. Tần Thiếu Vũ nằm xuống cạnh hắn. “Huống hồ nếu có người vào ta sẽ biết, sợ cái gì?”

Nói cũng đúng. Thảm Thiên Lăng suy nghĩ một chút, sau đó yên tâm vùi vào ngực hắn.

Cực kì ấm áp!

Tần Thiếu Vũ vỗ về trên lưng hắn, nét mặt rất dịu dàng.

Chạy suốt một ngày một đêm, Thảm Thiên Lăng quả thật mệt mỏi, vì vậy không lâu sau đã chìm vào giấc ngủ, cực kì say sưa. Thế nhưng trời còn chưa sáng đã bị Tần Thiếu Vũ nhẹ giọng đánh thức.

“Ưm”. Thảm Thiên Lăng mơ màng dụi mắt.

“Trời sáng rồi, dậy chuẩn bị đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Để tối rồi ngủ tiếp”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng ngáp, ngoan ngoãn ngồi dậy gấp chăn.

Binh lính Mạc Bắc vén rèm lên thì thấy cảnh này, vì vậy càng xác nhận thân phận chủ tớ của hai người, sai người mang nước và thùng tắm tới. “Mau tắm đi”

“Chờng nào mới thả chúng ta đi?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng hỏi.

“Gấp cái gì, đương nhiên phải chờ công chúa của chúng ta kiểm tra đã”. Binh lính Mạc Bắc không kiên nhẫn. “Mau tắm đi, nếu bẩn thì chỉ có một con đường chết”

Nghe được chữ “chết”, Thảm Thiên Lăng run lên một chút, nhìn như sắp khóc.

“Mau tắm rửa sạch sẽ, công chúa sắp dậy rồi!”. Binh lính Mạc Bắc lại thúc giục, sau đó mang đao ra khỏi lều.

“Mau lên”. Thắm Thiên Lăng múc một chậu nước, lấy một cái bình sứ trong bao quần áo, đổ một chút thuốc bột ra. “Rửa mặt đi, ta nguy trang cho ngươi một lần nữa”

Vì phấn này có chứa dược liệu đặc thù nên dãi nắng dầm mưa cũng không biến đổi, chỉ có dùng thuốc bột đặc chế mới rửa được.

“Như thế này là được rồi”. Tần Thiệu Vũ nhìn trong gương. “Còn muốn thế nào nữa?”

“Ồ sa mạc cả ngày không rửa mặt rất khó chịu”. Thắm Thiên Lăng giục. “Dù sao rất nhanh cũng sẽ xong, đến rửa mặt đi”

Tần Thiệu Vũ không lay chuyển được Thắm Thiên Lăng, đành phải đi rửa mặt rồi để hấn về vùi lại lần nữa, cuối cùng là ngồi một bên nhìn Thắm Thiên Lăng tự rửa mặt thật nhanh, sau đó vẽ nốt ruồi đen thật to trở lại trên mặt.

Cảnh này rất tức cười, Tần Thiệu Vũ nhin không được cười ra tiếng.

“Có gì đáng cười đâu”. Thắm Thiên Lăng thu dọn hành lí.

“Lần đầu tiên thấy ngươi làm việc nhanh nhẹn như vậy”. Tần Thiệu Vũ nói. “Thấy mới mẻ”

“Cũng không còn cách nào khác”. Thắm Thiên Lăng ngồi xuống cạnh hấn. “Trước kia ngươi từng gặp Mỹ Na Đạt chưa?”

“Đương nhiên là chưa”. Tần Thiệu Vũ nói. “Sao ta có thể gặp qua nàng được?”

“Không biết ngoại hình thế nào”. Thắm Thiên Lăng thật sự tò mò. Nhân vật thích bắt trai nhà lành, thích da trắng thịt trơn này rất giống mục phù thủy trong truyền thuyết.

“Dù gì cũng là công chúa, muốn nam nhân mà còn phải đi bắt, ngươi nghĩ nàng sẽ đẹp ư?”. Tần cung chủ nói. “Ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, đừng để lát nữa bị dọa khóc”

Thắm Thiên Lăng: ...

Phải có ngoại hình thế nào mới khiến người ta sợ muốn khóc nhỉ?

Quả thật không dám tưởng tượng.

Cực kì kinh khủng.

Thời gian từng chút trôi qua, Thắm Thiên Lăng ngáp. “Không phải nói sẽ gặp chúng ta ngay lập tức ư? Vì sao phải chờ lâu đến thế?”. Thật buồn ngủ.

“Người đâu!”. Tần Thiệu Vũ lớn tiếng gọi.

Thắm Thiên Lăng hết hồn, người dừng đột nhiên gọi người chứ, chưa chuẩn bị tâm lý gì cả!

“Chuyện gì?”. Binh lính Mạc Bắc vén rèm lên hỏi.

“Đã bảo sáng sớm muốn kiểm tra, bây giờ cũng sắp đến trưa rồi, công chúa của các ngươi rốt cuộc ở đâu?”. Tần Thiệu Vũ nói. “Mau kiểm tra đi, chúng ta còn phải về làng”

“Ồ, những kẻ lúc trước bắt tới đều tìm cái chết, lần đầu tiên gặp được người muốn sớm bị kiểm tra”. Binh lính Mạc Bắc cười vang. “Ngươi quả thật không hiểu hay giả vờ không hiểu vậy, còn không bằng một đứa con nít”

Thắm Thiên Lăng: ...

Nghe những lời này tâm trạng thật phức tạp.

“Có ý gì?”. Tần Thiệu Vũ khẽ nhú mày.

“Chờ đi, hôm nay chắc ngươi sẽ được kiểm tra”. Binh lính Mạc Bắc nói. “Tối qua công chúa ngủ với hai nam nhân, sáng nay vẫn chưa dậy”

Thắm Thiên Lăng sờn gai ốc, đại ca, ngươi có hiểu cái gì gọi là nói giảm nói tránh không?

Trong mắt Tần Thiệu Vũ có chút kinh ngạc.

“Thế nào, bây giờ biết cái gì gọi là kiểm tra rồi chứ?”. Binh lính Mạc Bắc cười to. “Cũng tại người số xui mà thôi, chịu đi. So với bị sói ăn ở sa mạc vẫn tốt hơn. Nếu hầu hạ công chúa thoải mái, không chừng còn có đường sống”

Sắc mặt Tần Thiệu Vũ trắng bệch, ngồi sau bàn không nói gì.

Binh lính Mạc Bắc rất hài lòng với phản ứng của hắn, xoay người ra khỏi lều. Tiếng bước chân xa dần, Thẩm Thiên Lăng nhìn Tần Thiệu Vũ, trên mặt có ý cười xấu xa.

“Nhìn người hơi hả hê”. Tần Thiệu Vũ cốc đầu hắn.

“Đâu có”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc. “Người phải ra ngoài bán nhan sắc, ta quả thật đau khổ”

“Trở về phải bồi thường cho ta thế nào?”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn. “Đời này ta chưa từng chịu thiệt như vậy”

“Sao lại đòi ta bồi thường, phải đòi Sở Uyên mới đúng”. Thẩm Thiên Lăng nhéo mũi hắn. “Người đâu phải đánh giặc cho ta”

“Nếu không vì người ta cũng lừa dối chuyện người khác”. Tần Thiệu Vũ không biết lý lẽ.

Thẩm Thiên Lăng cười nhẹ, tiến tới hôn nhẹ hắn.

Cơm trưa vẫn là bánh nướng cứng ngắt và nước, Thẩm Thiên Lăng vừa gặm vừa nói. “Còn không được ăn ngon, thật thiệt thòi”

“Chờ bụng đói rồi ăn”. Tần Thiệu Vũ hỏi. “Muốn ăn gì?”

Thẩm Thiên Lăng suy nghĩ một chút, hỏi. “Người thấy nhan sắc của người có đổi được một con dê nướng không?”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Cứ quyết định vậy đi”. Thẩm Thiên Lăng ném bánh nướng xuống bàn. “Không ăn nữa, để dành bụng”

Thật không chịu thiệt chút nào, cực kì khôn khéo.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng vòng vàng, Thẩm Thiên Lăng sờ mũi. “Công chúa tới thăm người”. Thật bốc mùi dấm chua!

Tần Thiệu Vũ cười như có như không, ngồi bên bàn đọc sách.

Màn cửa bị một người xốc lên, nhưng không có ánh sáng chiếu vào. Thẩm Thiên Lăng trong lòng bối rối, ngẩng đầu nhìn thì trong nháy mắt bị chấn động. Công chúa này quá mập rồi! Hơn nữa tuổi tác cũng hơi lớn, đến từng tuổi này rồi lẽ ra phải cầm quạt phe phẩy chứ, một đêm ngủ với hai nam nhân, nhiệm vụ khó khăn này không nên miễn cưỡng tiến hành!

“Người là người dạy học ư?”. U40 vênh vao hỏi, giọng nói hơi cứng nhắc.

“Người đến kiểm tra ư?”. Tần Thiệu Vũ lạnh nhạt hỏi.

“Không sai”. U40 quan sát hắn từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu nói. “Đến đây, theo ta đi gặp công chúa”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, hoá ra không phải chính chủ.

Tần Thiệu Vũ đứng dậy, đặt quyển sách trong tay xuống bàn.

Thẩm Thiên Lăng cũng đi theo.

“Người là ai?”. U40 quay đầu cau mày với Thẩm Thiên Lăng.

“Là thư đồng của ta”. Tần Thiệu Vũ kéo tay Thẩm Thiên Lăng qua. “Cũng gần như người nhà của ta”

“Hắn ở lại”. U40 nói. “Công chúa chỉ muốn gặp người”

“Ta nhất định phải mang hắn theo”. Tần Thiệu Vũ nhìn thẳng nàng, nét mặt tuy lãnh đạm nhưng có vài phần khiến người ta không thể không tuân theo.

Thẩm Thiên Lăng cũng nắm chặt tay áo Tần Thiếu Vũ, nét mặt sợ hãi.

“Người Hán thật nhiều chuyện”. U40 không kiên nhẫn, nhưng cũng không muốn phí thời gian, vì vậy mang hai người ra khỏi lều, đi thẳng đến doanh địa trung gian.

Xung quanh có không ít binh lính Mạc Bắc tuần tra, sau khi nhìn thấy thì dùng ánh mắt mập mờ nhìn hai người, xen lẫn một chút khinh bỉ và hả hê. Thẩm tiểu thụ thâm gờ ngón giữa, cực kì khí phách.

“Lúc gặp công chúa, nhớ mềm mỏng một chút”. U40 căn dặn. “Chỉ có hầu hạ công chúa, các người mới có cơ hội sống sót”

Thẩm Thiên Lăng hung hăng nắm tay áo Tần Thiếu Vũ, mềm em gái người! Nam nhân của ta rõ ràng rất cứng!

Ai muốn hầu hạ công chúa của người chứ, thật mất hứng.

Tần Thiếu Vũ buồn cười, thâm vỗ vỗ lưng hắn.

Một lát sau, ba người đến một nơi bên ngoài doanh địa. Lều trưởng ở đây cực kì xa hoa, ngay cả rèm cửa cũng đính đá quý và lông vũ.

Thủ vệ canh cửa tự động nhường đường, rõ ràng đã được dặn dò.

“Vào đi”. U40 nói. “Công chúa đang chờ bên trong”

Thẩm Thiên Lăng và Tần Thiếu Vũ nhìn nhau, nắm tay vào trong.

165. Chương 163: Đây Là Nam Nhân Của Ta

Mùi nước hoa trong doanh trưởng xộc vào mũi, Thẩm Thiên Lăng vừa vào cửa đã bị sặc, suýt nữa nhịn không được mà hắt hơi một cái.

Trên mặt đất là tấm thảm mềm mại bằng lông cừu, một nữ tử mặc quần áo dị tộc đang lười biếng nằm nghiêng trên ghế tựa, bên tay có bày một đĩa nho.

Trong lòng Thẩm tiểu thụ lập tức cảnh giác, vì công chúa này không xấu, hơn nữa vóc dáng cũng HOT! Cổ áo không thể kéo cao hơn một chút sao, cực kì muốn kiểm mảnh vải che lại!

Thấy hai người tiến đến, Mỹ Na Đạt buông chùm nho xuống, được thị nữ đỡ đứng dậy, rất hứng thú nhìn Tần Thiếu Vũ.

Nhìn gì chứ! Thẩm tiểu thụ giận, đây là nam nhân của ta!

Tần Thiếu Vũ hơi nghiêng đầu, vẫn không đổi mắt với nàng.

“Người ở lại”. Mỹ Na Đạt chỉ Thẩm Thiên Lăng. “Người ra ngoài”

Dựa vào cái gì? Thẩm Thiên Lăng nắm chặt tay Tần Thiếu Vũ, khoé mắt đỏ lên. “Tiên sinh cứu ta”. Dám để ta ra ngoài thử xem!

“Người muốn gì?”. Tần Thiếu Vũ lạnh lùng nhìn Mỹ Na Đạt.

“Đương nhiên là muốn người”. Mỹ Na Đạt ngồi lại bên giường. “Chờ vương của ta đánh vào Trung Nguyên rồi, ta sẽ phong người làm Đáp khả thứ 18”

Thẩm Thiên Lăng ra sức siết chặt tay, người mới được người khác phong đó, thật đáng ghét!

Tần Thiếu Vũ nhú mày, rõ ràng không hiểu chữ “Đáp khả” này cho lắm.

“Đáp khả là hôn phu của công chúa”. Thị nữ bên cạnh nói. “Hiện tại đã có 16 người, nếu người đáp ứng sẽ trở thành người thứ 18”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy bối rối, tuy không phải trọng điểm nhưng vì sao tiếp theo 16 là 18? Không có 17 ư, không khoa học!

“18 là số may mắn ở Mạc Bắc, công chúa đưa cho người số 18 chính là vinh quang ngập trời, còn không mau tạ ơn?”. Thấy Tần Thiệu Vũ đứng bất động, thị nữ nhướn mi thúc giục.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Tạ ơn cả nhà người!

“Không sao”. Mỹ Na Đạt rõ ràng rất thích Tần Thiệu Vũ, vì vậy phất tay bảo thị nữ lui ra. “Đưa hái xanh không ngọt, ta cho người vài ngày suy nghĩ”

“Nếu vài ngày sau tiên sinh nhà ta vẫn không chịu thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng sợ hãi hỏi nhỏ. “Công chúa có thả bọn ta về hay không?”

“Về?”. Mỹ Na Đạt đột nhiên cười to.

WTF người đừng bắt ngờ dọa người như thế chứ! Thẩm tiểu thụ phối hợp tránh ra sau lưng Tần Thiệu Vũ, lộ một con mắt ra nhìn nàng.

“Nếu không chịu, ta sẽ đem bọn người quăng ra sa mạc cho kền kền ăn”. Mỹ Na Đạt chậm rãi nói.

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng học máu, thế mà người còn bảo đưa hái xanh không ngọt.

“Tên gì?”. Mỹ Na Đạt hỏi Tần Thiệu Vũ.

Tần Thiệu Vũ hừ một tiếng, vẫn không thèm nhìn nàng.

“To gan!”. Thị nữ giơ tay lên, dường như muốn dạy Tần Thiệu Vũ một bài học, lại bị Mỹ Na Đạt đánh một bịch tay.

“Công chúa”. Thị nữ bụm mặt quỳ dưới đất.

“Khách của ta, khi nào thì tới lượt người ra tay?”. Mỹ Na Đạt lớn tiếng hỏi.

“Mai Lâm biết sai”. Giọng thị nữ run run.

“Nếu lần sau còn dám như vậy nữa thì đừng trách ta không khách khí”. Mỹ Na Đạt nhìn Tần Thiệu Vũ. “Ta thích người như vậy, tính tình cương trực giống nam nhân Mạc Bắc của chúng ta, tướng mạo lại đẹp như nam nhân Trung Nguyên”

Tần Thiệu Vũ lần đầu tiên trong đời được người ta khen đẹp, sắc mặt hơi cứng ngắc.

“Nhìn quần áo của người cũng không giống kẻ nhiều tiền”. Mỹ Na Đạt tiếp tục nói. “Nhất là thư đồng này, vừa lùn vừa xấu, chắc cũng là thứ đồ vứt đi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đang êm đẹp sao lại nhắc tới ta, đúng là bia đỡ đạn!

Hơn nữa ta không hề lùn!

Huống chi tương lai không chừng còn có thể cao lên!

“Tiền bạc là vật ngoài thân, nhiều hay ít thì thế nào?”. Tần Thiệu Vũ lạnh lùng nói.

“Nếu có tiền, người sẽ mua nhà ở nơi đất đai trù phú mà không bị thổ phỉ cướp sạch, sẽ không lạc được trong sa mạc, cũng không bị chủ thương đội đuổi xuống xe”. Mỹ Na Đạt nói. “Vật ngoài thân chỉ là người đọc sách các người sĩ diện nên nói vậy thôi”

Tần Thiệu Vũ không nói nữa lời, đáy mắt có chút cam chịu.

“Nhưng cũng coi như người may mắn”. Mỹ Na Đạt vỗ vai Tần Thiệu Vũ. “Sau này vương chiếm được giang sơn rồi, người đương nhiên sẽ có tiền xài không hết”

Tần Thiệu Vũ lão đảo về phía sau hai bước, nhìn như sắp ngã. Thẩm Thiên Lăng vội vàng đỡ hần, nhỏ giọng nói với Mỹ Na Đạt. “Tiên sinh nhà ta thân thể yếu ớt, lại đói bụng mấy ngày ngoài sa mạc, người vỗ nhẹ một chút”

“Nam nhân người Hán thật đáng thương”. Mỹ Na Đạt chặc lưỡi. “Lúc trước bắt tới một đám toàn là đòi tự tử, vất vả lắm mới tìm được một kẻ không khóc không quây, nhưng lại là một con ma ốm”

“Nếu công chúa chê ta ốm yếu, xin hãy nhanh chóng thả bọn ta đi”. Tần Thiệu Vũ vẻ mặt vô cảm.

“Sao lại chê được, rõ ràng chính là thương tiếc”. Mỹ Na Đạt vỗ tay hai cái. “Người đâu!”

“Công chúa”. Lập tức có hai binh lính Mạc Bắc tới, thô lỗ hỏi. “Vẫn trối lại như thường lệ ư?”

“Trối cái gì mà trối, sau này phải đối xử tốt với vị công tử này”. Mỹ Na Đạt nói. “Bữa tối làm nhiều thức ăn ngon mang tới”

“...”. Binh lính Mạc Bắc hơi bất ngờ, nhưng vẫn phản ứng kịp. “Vâng, bây giờ thuộc hạ sẽ xuống bếp dọn”

“Người tên gì?”. Đợi binh lính Mạc Bắc đi rồi, Mỹ Na Đạt lại hỏi lần nữa.

“Vô danh vô tính nhất thảo giới (Tên tuổi chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể ~)”. Tần Thiệu Vũ cực kì lạnh lùng.

Nhưng rõ ràng Mỹ Na Đạt thích cái kiểu này của hắn, tiếp tục kiên trì hỏi. “Có ý gì, ta nghe không hiểu”

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn ngoài chủ động giải thích. “Tiên sinh nhà ta nói hắn tên là Cao Phú Suất (Cao, giàu, đẹp trai ~)”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Rất dễ nhớ”. Mỹ Na Đạt lập lại hai lần, sau đó nói với Tần Thiệu Vũ. “Cao công tử về trước đi, ngày mai ta lại ghé thăm”

Tần Thiệu Vũ không nói lời nào, phát tay ra khỏi lều.

Thẩm Thiên Lăng chạy theo sau. “Tiên sinh chờ ta một chút”

Đã lâu không diễn kịch, thật sảng khoái!

Chắc là biết người này được công chúa coi trọng nên thái độ của binh lính Mạc Bắc đối với bọn họ cũng cung kính hơn nhiều, thậm chí trong lều cũng được đổi thành giường.

Giờ cơm tối, quả nhiên có người đưa tới một bàn thức ăn ngon, không chỉ có thịt mà còn có rượu, rất phong phú.

“Há miệng”. Tần Thiệu Vũ dùng dao cắt một miếng thịt dê đưa tới miệng Thẩm Thiên Lăng.

Thẩm Thiên Lăng tay trái cầm rượu nho, tay phải cầm bánh bơ, trên cầm cũng dính dầu ớt, rõ ràng ăn rất vội vàng.

“Người thấy công chúa thế nào?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Hình như dễ gạt”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

“Nghĩ cách khách sáo với nàng”. Tần Thiệu Vũ nói. “Cố gắng không đụng tới Cổ Lực Hân”

“Vì sao?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Có đến mười mấy bộ tộc Mạc Bắc, sau khi hắn kế vị thì thống nhất toàn bộ mà xuất binh xuôi nam, rõ ràng không phải người hiền lành”. Tần Thiệu Vũ nói. “Lần này chúng ta chỉ thăm dò tin tức, không cần gây xung đột”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng nhét nửa miếng bánh bơ trong tay vào miệng Tần Thiệu Vũ. “Ngày mai công chúa kia tới thăm người, đến lúc đó phải đối phó ra sao?”

“Người nghĩ cách đi”. Tần Thiệu Vũ cực kì thiếu trách nhiệm.

“Ta?”. Thẩm Thiên Lăng sững sốt.

“Không sai, người”. Tần Thiệu Vũ nhéo mặt hắn. “Hôm nay không phải rất nhanh trí mà đặt tên mới cho ta ư?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đó là vì ngươi phốt lờ nàng quá lâu!

“Ngươi nghĩ cách, hoặc ta phải giả vờ yêu Mỹ Na Đạt”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên nói. “Tự chọn đi”

“Ngươi dám!”. Thẩm tiểu thụ ghen. “Nghĩ cách thì nghĩ cách, ngươi chỉ cần hừ hừ như hôm nay là được!”. Đương nhiên không thể kinh doanh nhan sắc!

“Được”. Tần Thiếu Vũ nhếch môi, tâm trạng rõ ràng rất tốt.

Ăn uống no say xong, hai người được phép ra ngoài hít thở không khí. Vốn định tìm cơ hội điều tra manh mối, nhưng xung quanh đều là lều của binh lính Mạc Bắc, không gì đáng giá.

“Doanh địa hình như rất lớn”. Buổi tối đi ngủ, Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Bên trong nhiều người như vậy, không biết ai là kẻ tạo ra Quỷ thành Mạc Bắc”

“Rồi cũng tìm được manh mối thôi”. Tần Thiếu Vũ xoa tóc hần ra. “Đi tắm đi”

“Liệu có người vào không?”. Thẩm Thiên Lăng hơi lo lắng.

“Nếu có người nhìn thấy người tắm, ta sẽ móc mắt hần”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi Thẩm Thiên Lăng. “Tốc độ nhanh một chút là được, không sao đâu”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng mau chóng cởi quần áo, cầm khăn đứng bên trong thùng lau người. Nước trong sa mạc rất quý, đương nhiên không có thùng tắm lớn như xưa, ngay cả nước nóng cũng nhờ Mỹ Na Đạt đặc biệt căn dặn nên mới có.

Tần Thiếu Vũ đứng ở cửa, vuốt cằm nhìn hần tắm.

“Có gì đẹp đâu mà nhìn?”. Tuy đã xx rất nhiều lần, nhưng bị hần nhìn chăm chăm như vậy Thẩm Thiên Lăng vẫn ngượng ngùng, sau khi vội vã lau khô thì chui vào chăn.

Tần Thiếu Vũ cười. “Ồ đâu cũng đẹp”

Thật đáng ghét! Thẩm Thiên Lăng ôm chăn đưa lưng về phía hần, lỗ tai hơi đỏ.

Tần Thiếu Vũ tắm rửa qua loa, sau đó lên giường kéo hần vào lòng. Bên ngoài từ từ yên tĩnh lại, chỉ thỉnh thoảng truyền tới bước chân của quân lính tuần tra.

“Lạnh không?”. Thấy chân Thẩm Thiên Lăng hơi lạnh, Tần Thiếu Vũ ôm hần chặt hơn.

“Không”. Thẩm Thiên Lăng tựa vào ngực Tần Thiếu Vũ. “Ngủ không được”

“Đừng sợ”. Tần Thiếu Vũ dỗ dành. “Nếu bị phát hiện, ta sẽ mang ngươi xông ra ngoài, bây giờ chỉ cần để ý tới chuyện ngủ thôi”

“Ta biết”. Thẩm Thiên Lăng xoay người đối mặt với hần. “Nhưng chẳng buồn ngủ tí nào”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Gần đây buổi tối ngươi ngày càng có tinh thần”

“Ngươi ngủ đi”. Thẩm Thiên Lăng vuốt ve gò má hần. “Đừng lo cho ta”

“Sao lại mặc kệ ngươi được”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hần hôn nhẹ. “Hay làm làm chuyện xấu đi?”

“Ở đây hả?”. Thẩm Thiên Lăng mở to mắt.

Tần Thiếu Vũ hôn lên môi hần, một tay lướt xuống dưới cầm lấy vật nhỏ giữa hai chân hần. “Ngoan, ráng nhịn đừng lên tiếng”

“Đây là trại địch mà!”. Thẩm Thiên Lăng khấn trương đè tay Tần Thiếu Vũ lại.

“Trại địch mới kích thích”. Tần Thiếu Vũ hôn lên cổ hần, động tác trên tay từ từ mạnh hơn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nằm vùng thì phải khấn trương thấp thỏm chứ, sao còn có tâm trạng làm chuyện này?

“Ngoan, chúng ta không làm tới bước cuối cùng”. Tần Thiệu Vũ kề vào tai hắn nói. “Dùng tay giúp ta”

Thẩm Thiên Lăng cam chịu nhắm mắt lại, cởi ra thắt lưng của Tần Thiệu Vũ.

Chắc vì hoàn cảnh xung quanh mà lần này hai người có cảm giác rất khác biệt. Sau khi xong việc thì Tần Thiệu Vũ dùng vải mềm lau tinh dịch trên tay Thẩm Thiên Lăng, sau đó ôm hắn vào lòng một lần nữa. “Thoải mái không?”

“Ừ”. Mặt Thẩm Thiên Lăng hơi đỏ, nghĩ một chút rồi lại cười. “Nếu Cổ Lực Hãn biết chắc sẽ tức hộc máu”

“Sau này phải tìm cơ hội nói cho hắn biết”. Tần Thiệu Vũ hôn nhẹ lên trán Thẩm Thiên Lăng. “Ngủ ngoan”

Thẩm Thiên Lăng nghe lời nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ say.

Mà bên kia doanh trường, Cổ Lực Hãn đang nghiên cứu chiến lược với mọi người thì đột nhiên có binh sĩ tới truyền lời rằng công chúa có việc cầu kiến.

“Lúc nam nhân bàn chuyện thì nữ nhân tới làm gì?”. Cổ Lực Hãn cau mày.

“Hôm nay cũng không còn sớm, hãy dừng ở đây đi?”. Nam tử xấu xí nhất ở đây nói. “Tuy bên ta không thể tấn công nhưng quân Sở cũng không tiến lên được, không cần gấp gáp”. Người này tên là Quỷ Hồn, là người dựng nên Quỷ thành Tây Vực, cũng là trọng thần của Cổ Lực Hãn.

“Cũng được, mọi người về nghỉ ngơi trước đi”. Cổ Lực Hãn gật đầu, rõ ràng rất kính trọng hắn.

Mọi người đồng loạt cáo lui, Mỹ Na Đạt vén rèm bước tới. “Sao trễ vậy mà chưa ngủ?”

“Đang thảo luận chiến sự”. Cổ Lực Hãn nói. “Tìm ta có việc ư?”

“Ừ”. Mỹ Na Đạt nói. “Ta tìm được Đáp khả thứ 18 rồi”

“Chúc mừng”. Cổ Lực Hãn rõ ràng không hứng thú với việc nàng tìm được bao nhiêu nam nhân, chỉ thuận miệng có lẽ.

“Người này không giống với những người khác”. Mỹ Na Đạt nhấn mạnh. “Tướng mạo đẹp, tính tình như một con ngựa mạnh mẽ”

Cổ Lực Hãn cười nói. “Vậy thì phải hưởng thụ cho tốt, sao nửa đêm lại chạy đến tìm ta?”

“Thân thể hắn quá yếu, hình như cũng không nguyện ý cho lắm”. Mỹ Na Đạt nói. “Muốn cho hắn nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng để giống như người lúc trước, nhìn được mà không dùng được”

Cổ Lực Hãn nói. “Người tới đây để nói chuyện này với ta ư?”

“Ta muốn xin người một ít dược liệu”. Mỹ Na Đạt nói. “Rồi tìm một đại phu xem bệnh cho hắn”

“Đến tốt cùng là kiểu người gì?”. Cổ Lực Hãn hơi bất ngờ. “Khó thấy người quan tâm như vậy”

“Hay ta dẫn người đi gặp hắn nhé?”. Mỹ Na Đạt nói. “Thấy rồi biết”

Cổ Lực Hãn lắc đầu. “Chiến sự đang căng thẳng, ta đâu có rảnh mà gặp tình nhân của người”

“Cứ quyết định vậy đi, ngày mai ta sẽ vào kho lấy thuốc”. Mỹ Na Đạt đứng dậy. “Đợi đánh giặc xong, ta muốn người đích thân sắc phong hắn làm Đáp khả của ta”

“Đi đi”. Cổ Lực Hãn phát tay. “Ta đồng ý là được rồi”

Mỹ Na Đạt xoay người ra khỏi doanh trường, tâm trạng rõ ràng vô cùng tốt. Cổ Lực Hãn ở phía sau lắc đầu, phải tìm bao nhiêu người đàn ông mới thoả mãn được nàng đây?

Một đêm trôi qua rất nhanh, Tần Thiệu Vũ và Thẩm Thiên Lăng dậy rất sớm, người hầu đưa sữa dê, bánh bao và bánh bơ tới, rất ngon. Nhưng hai người còn chưa ăn được phân nửa thì bên ngoài có giọng binh lính truyền tới. “Công chúa”

Thẩm Thiên Lăng nhanh chóng tách ra khỏi người Tần Thiệu Vũ, suýt nữa bị sặc!

Thật cuồng quýt!

Tần Thiệu Vũ dùng khăn lau tay, nằm lại trên giường.

Thẩm Thiên Lăng >_<, chẳng=“” lẽ=“” người=“” định=“” ngủ=“” thật=“” ư?=“” tuy=“” đêm=“” qua=“” ta=“” đáp=“” ứng=“” tìm=“” cách=“” giải=“” quyết=“” chuyện=“” này,=“” nhưng=“” người=“” cũng=“” không=“” thể=“” nhân=“” nhã=“” không=“” thêm=“” để=“” ý=“” cái=“” gì=“” như=“” thể.=“” diễn=“” kịch=“” cũng=“” cần=“” phải=“” có=“” bạn=“” diễn=“”>

“Sao còn chưa dậy?”. Mỹ Na Đạt vào lều thì thấy Tần Thiệu Vũ nằm nghiêng trên giường, sắc mặt hơi trắng bệch, vì vậy cau mày hỏi. “Thân thể không khỏe ư?”

Tần Thiệu Vũ vẫn lạnh lùng không nói một lời, Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác hơn mà nói. “Tiên sinh nhà ta đêm qua bị phong hàn nên chóng mặt”

“Đã nói người Hán các người không xài được mà”. Mỹ Na Đạt thở dài, nhìn điểm tâm trên bàn hỏi. “Có ăn gì chưa?”

“Chưa”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Tiên sinh nhà ta ngại thịt dê có mùi, vừa nghe đã muốn ói”

Cực kỳ nhu nhược, nhưng sự thật hoàn toàn không phải vậy. Hồi nãy rõ ràng còn ăn rất sáng khoái!

“Vậy đều là người ăn ư?”. Trong mắt Mỹ Na Đạt lại thêm vài phần chán ghét.

“... Vâng”. Thẩm Thiên Lăng ra sức oán thăm, không sai, ta chính là vừa xấu vừa lùn vừa ăn nhiều đó, có bản lĩnh thì đánh ta đi!

Còn mơ ước nam nhân của ta nữa, thật đáng ghét!

“Người đâu!”. Mỹ Na Đạt gọi một tên lính Mạc Bắc vào. “Lập tức gọi đại phu”

“Vâng”. Tên lính Mạc Bắc chạy ra khỏi lều.

Mỹ Na Đạt ngồi bên giường nói. “Người yên tâm, phong hàn là bệnh nhẹ, uống hai chén thuốc là được”

“Sợ là không được”. Thẩm Thiên Lăng ở bên cạnh nghiêm túc nói. “Tiên sinh nhà ta thân thể rất yếu đuối, uống nhiều thuốc rồi cũng không đỡ hơn, trong thời gian ngắn khó mà khỏe lên được”

“Phải không?”. Mỹ Na Đạt nghe vậy cau mày.

Tần Thiệu Vũ che miệng ho khan hai tiếng, sắc mặt cũng trắng bệch.

“Đúng vậy”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc gật đầu. “Hơn nữa lúc trước chúng ta thiếu ăn, ngay cả một thùng nước tiên sinh cũng không nhắc lên nổi, nếu có thịt cá bồi bổ thì quá tốt”. Nằm vùng nhất định phải ăn ngon mới không lỗ vốn!

“Chuyện này không thành vấn đề”. Mỹ Na Đạt nói với Tần Thiệu Vũ. “Người không thích ăn thịt dê, sau này ta sẽ bảo bọn hán chuẩn bị món khác cho người”

Tần Thiệu Vũ nhắm mắt lại, rõ ràng mệt muốn chết.

“Đa tạ công chúa”. Thẩm Thiên Lăng nói lời cảm tạ, cực kỳ nhanh trí hiểu chuyện.

Mỹ Na Đạt nhìn thoáng qua Thẩm Thiên Lăng, đột nhiên đổi ý. Trước kia nàng định giết thiếu niên vừa xấu vừa vướng bận này rồi cho kền kền ăn, nhưng hiện tại xem ra rất hữu dụng. Dù sao tính tình người trên giường còn lạnh hơn băng, thư đồng này cũng giúp được không ít việc.

“Công chúa”. Một đại hán trên đầu quần đầy da lông vén rèm lên, cung kính hỏi. “Ngài tìm ta ư?”

“Tới khám cho hần”. Mỹ Na Đạt nói. “Nhiễm phong hàn, mau kê đơn cho hần”

Thẩm Thiên Lăng đón lấy hòm thuốc, giống như nhìn thấy cứu tinh mà nói. “Tiên sinh nhà ta thể chất rất yếu, nếu lần này có thể khỏi bệnh thì tốt quá”

“Thể chất yếu ư?”. Đại hán nghe vậy cau mày. “Chỉ sợ rằng không phải phong hàn”

“Mặc kệ là cái gì, chỉ cần trị cho tốt là được”. Mỹ Na Đạt không kiên nhẫn, trợn mắt nói. “Nếu Đáp khả xảy ra chuyện, ta sẽ chém đầu người!”

“Vâng vâng vâng”. Đại hán liên tục đáp lời, trong lòng kêu khổ, sau khi quỳ gối bên giường bắt mạch cho Tần Thiểu Vũ xong thì sắc mặt trắng bệch, trên trán cũng đổ mồ hôi.

Mặc dù y thuật của hán không cao siêu nhưng cũng khám qua không ít bệnh nhân, đây là lần đầu tiên thấy mạch đập như vậy, lúc nhanh lúc chậm lúc không có, hoàn toàn chẳng theo quy luật nào cả.

“Khụ khụ”. Tần Thiểu Vũ ho khan, hộc ra một ngụm máu tươi.

Mỹ Na Đạt và đại hán đều sợ hết hồn, Thảm Thiên Lăng nhào qua đỡ lấy Tần Thiểu Vũ. “Tiên sinh!”. Tuy biết là giả vờ nhưng người có cần chuyên nghiệp vậy không? Ho hai tiếng là được rồi, đang êm đẹp hộc máu làm gì chứ, thật không chịu nổi!

“Nhiễm phong hàn sẽ hộc máu ư?”. Mỹ Na Đạt căm tức nhìn đại hán. “Hán rốt cuộc bị bệnh gì, có tin ta chém đầu người hay không?”

“Công chúa bớt giận”. Đại hán lập tức quỳ xuống đất, rõ ràng sợ quá mức. “Công tử này bị bệnh lâu rồi, trong thời gian ngắn không khám ra được, phải cần nhiều thời gian kiểm tra hơn”

“Không sao”. Tần Thiểu Vũ nằm trên giường, nhắm mắt nói. “Sinh tử có mệnh, cưỡng cầu không được”

“Không được!”. Thật vất vả mới tìm được một nam nhân anh tuấn như vậy, Mỹ Na Đạt rõ ràng không muốn buông tha. “Đại phu khám không được thì còn có Vu y, ta vẫn có biện pháp!”

Vu y? Trong đầu Thảm Thiên Lăng sáng lên một ngọn đèn. Khói mê Quỷ thành tạo thành bằng Vu thuật, không chừng có liên quan tới Vu y này.

“Quỷ Hầu đâu rồi?”. Mỹ Na Đạt hỏi thị vệ.

“Đang bàn việc với Khả hãn”. Thị vệ nói. “Trong thời gian ngắn sợ rằng không rảnh”

“Chờ ở bên ngoài, sau khi bàn việc xong lập tức mời tới đây”. Mỹ Na Đạt phân phó.

“Vâng”. Thị vệ xoay người rời đi, Mỹ Na Đạt ngồi bên giường, cầm khăn tay lau trán cho Tần Thiểu Vũ.

Thảm Thiên Lăng bốc mùi dấm chua, giận dữ nói. “Nhân cách tiên sinh nhà ta rất chính trực, lúc trước đắc tội với một tên ác bá trong thôn”

“Rồi sao?”. Mỹ Na Đạt rất hứng thú với chuyện của Tần Thiểu Vũ.

“Sau đó hán tìm người len lén ám hại, từ đó về sau, tiên sinh nhà ta cứ bị bệnh mãi”. Thảm Thiên Lăng nói. “Không chừng trúng Vu thuật thật”

“Thật đáng thương”. Mỹ Na Đạt nhìn Tần Thiểu Vũ nói. “Người yên tâm, Vu y này rất lợi hại, nhất định có thể chữa khỏi cho người”

“Lợi hại vậy sao?”. Về mặt Thảm Thiên Lăng rất tò mò.

“Hán là Quỷ sư của Mạc Bắc, có thể điều khiển những vật vô hình, rất thông thạo các loại độc dược”. Mỹ Na Đạt nói. “Cũng là trọng thần của vương ta, không phải người nào cũng may mắn mời được hán khám bệnh đâu”

“Thật vậy sao?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy thì vui mừng, nằm sấp bên giường nhìn Tần Thiểu Vũ. “Tiên sinh, công chúa đối với người thật tốt”

Cực kì bốc mùi dấm chua!

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vã, binh lính lúc trước phái đi mời Quỷ Hầu quay về, vẻ mặt đau khổ. “Công chúa, Quỷ sư không chịu đến”

“Cái gì?”. Mỹ Na Đạt đứng dậy khỏi giường. “Người nói thế nào với hán?”

“Ta nói Đáp khả của công chúa bị bệnh, muốn mời hán tới khám một chút”. Binh lính Mạc Bắc nói. “Sau đó Quỷ sư bảo nếu bệnh thì đi tìm đại phu, hán chỉ phụ trách bày binh bố trận, không phụ trách khám bệnh cho nam nhân vô dụng”

“Hắn nói với người như vậy thật sao?”. Mỹ Na Đạt nghe vậy tức giận không nhẹ. Thấm tiểu thụ trong lòng lại suy nghĩ, phụ trách bày binh bố trận, không phải là Quỷ thành kia ư?

Tần Thiệu Vũ hơi mở mắt, thừa dịp không ai chú ý mà nháy mắt với Thảm Thiên Lăng.

Thấm tiểu thụ lập tức hiểu ý, oa một phát khóc lên.

“Người làm gì vậy?”. Mỹ Na Đạt sợ hết hồn.

“Số tiên sinh nhà ta khổ quá”. Thảm Thiên Lăng nghẹn ngào. “Còn tưởng rằng lần này có thể may mắn chữa được bệnh, ai ngờ đại phu lại không muốn tới”

“Thôi đi”. Tần Thiệu Vũ vỗ vỗ tay hắn, yếu ớt nói. “Đừng miễn cưỡng công chúa”

“Ta tự đi tìm”. Mỹ Na Đạt vung bím tóc, xoay người ra khỏi lều. “Ta muốn xem thử hắn cao giá cỡ nào”

Những người còn lại cũng vội vàng theo ra ngoài. Thảm Thiên Lăng thè lưỡi làm mặt quỷ với Tần Thiệu Vũ – chó ngáp phải ruồi rồi!

166. Chương 164: Người Khách Sáo Đi

Vì Cổ Lực Hân rất coi trọng Quỷ Hầu cho nên doanh trưởng cũng sát nhau, nghe thị vệ nói Mỹ Na Đạt vào lều của Quỷ Hầu thì cũng ngạc nhiên tới xem, ai ngờ vừa vào cửa thì thấy hai người đang đối chọi gay gắt, vì vậy cau mày hỏi. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vương”. Mỹ Na Đạt kéo tay hắn. “Ta muốn nhờ Quỷ sư khám bệnh cho Đáp khải”

“Ồ ồ”. Cổ Lực Hân nghe vậy trách cứ. “Quỷ sư đã vất vả vì chiến sự, đâu có rảnh mà đến xem Đáp khải của người”

“Ta thích hắn”. Mỹ Na Đạt ngày thường đã quen kiêu căng, không chịu buông tha. “Chỉ cần Quỷ sư đi xem, còn không bằng thời gian uống cạn một chén trà, có gì mà không được?”

“Đây không phải là vấn đề có thời gian hay không”. Cổ Lực Hân kiên nhẫn nói. “Người nào làm việc đó, khiến Quỷ sư đi xem bệnh cho nam sủng, truyền ra thì còn thể thống gì?”

“Hắn không giống với những nam sủng khác”. Mỹ Na Đạt buống bình. “Những người còn lại tùy ý người chém giết, nhưng người này ta muốn giữ lại!”

“Rốt cuộc là hạng người gì mà mới mấy ngày đã khiến người mê thành như vậy?”. Cổ Lực Hân đau đầu.

“Ta dẫn người đi gặp hắn nhé?”. Mỹ Na Đạt nói. “Nhưng phải nói trước, sau khi gặp xong người phải giúp ta chữa trị cho hắn”

“Thôi đi, về trước đi”. Cổ Lực Hân phất tay. “Ta còn chuyện quan trọng muốn bàn với Quỷ sư”

“Còn khám bệnh thì sao?”. Mỹ Na Đạt chưa từ bỏ ý định.

“Đợi giải quyết xong chính sự, nếu có thời gian thì tính tiếp”. Cổ Lực Hân nói có lệ. “Đi đi”

“Người nói đó nha”. Mỹ Na Đạt xem như hắn đã đáp ứng. “Vậy lát nữa ta phái người tới đón Quỷ sư”

Cổ Lực Hân thầm thở dài, sau khi nhìn theo bóng nàng ra ngoài thì xoay người nói với Quỷ Hầu. “Tỷ tỷ của ta từ nhỏ đã quen điều ngoa, Quỷ sư thứ lỗi”

“Trên chiến trường, nữ nhân chỉ biết phá hỏng chuyện của nam nhân”. Quỷ Hầu lạnh lùng nói. “Nếu công chúa còn hồ đồ như vậy, Khả hân hãy giam lỏng nàng đi”

“Nói thì dễ”. Cổ Lực Hân lắc đầu. “Năm ấy nếu mẫu thân nàng không phái người giúp đỡ thì không có ta của ngày hôm nay. Hiện tại cô cô vừa qua đời, ta lại giam lỏng con gái nàng, nếu truyền ra ngoài sẽ bị người ta nói là vong ân phụ nghĩa, đối với chúng ta có trăm hại mà không có lợi”

“Ít nhất hành vi phải kiềm chế một chút”. Quỷ Hầu phất tay áo. “Thời điểm mấu chốt như thế này mà còn phải nuôi mười mấy nam nhân trong quân doanh, sẽ trở thành trò cười trong mắt người Hán”

“Công chúa Mạc Bắc của ta, vì sao phải lấy tiêu chuẩn của người Hán ra đo đong đếm?”. Cổ Lực Hân vốn chỉ muốn hoà giải, nhưng hiện tại lại bị những lời này khiến cho bất mãn. “Đừng nói là mười mấy nam nhân, dù cả trăm người cũng không phải chuyện to tát!”

Quỷ Hồn biết mình lỡ lời, vì vậy thức thời đổi đề tài. “Bước tiếp theo Khả hân định tấn công như thế nào?”

“Ta định dùng hoả công”. Cổ Lực Hân nói. “Hiện tại trời khô gió lớn, dùng dầu hoả sẽ có tác dụng lớn”

Quỷ Hồn cau mày. “Kế này chúng ta đã từng bàn rồi, nhưng quân Sở tường thành nguy nga, xây dựng bằng gạch đá, dầu hoả chưa chắc đã hữu hiệu”

“Vì vậy ta đã phái người vận chuyển mấy trăm cây gỗ từ phương Bắc tới”. Cổ Lực Hân nói. “Thợ mộc đang chế tạo theo bản vẽ, sau này có thể bắn đạn hoả trực tiếp vào trong thành, hơn nữa còn có Oanh thiên lôi, trận này Mạc Bắc chắc chắn thắng”

“Vương”. Hai người đang nói chuyện thì Mỹ Na Đạt lại vội vã chạy vào.

“Chuyện gì?”. Cổ Lực Hân hỏi.

“Người kia học máu”. Mỹ Na Đạt trong mắt lo âu. “Nếu không xem bệnh, ta sợ hân sẽ chết”

Cổ Lực Hân nhìn Quỷ Hồn. “Việc này phải chờ Quỷ sư rảnh rồi”. Dù chưa đáp ứng rõ ràng nhưng cũng không có ý định cự tuyệt.

“Ta đi xem”. Quỷ Hồn thoả hiệp. Có một câu Cổ Lực Hân nói đúng, vào thời khắc mấu chốt thì càng ít rối loạn càng tốt. Dựa theo tính cách điều ngoa của Mỹ Na Đạt, nếu Đáp khả này chết rồi sợ rằng sẽ quấy rối một hồi lâu. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cũng xem như đền bù lại việc mình vừa lỡ lời lúc này.

“Làm phiền”. Sắc mặt Cổ Lực Hân quả nhiên dịu đi không ít.

Trong lòng Mỹ Na Đạt vui sướng, kéo Quỷ Hồn chạy về doanh trường của mình.

“Tiên sinh”. Thẩm Thiên Lăng nằm sấp bên giường, khoé mắt đỏ bừng, rõ ràng vừa khóc hết nước mắt.

Tần Thiệu Vũ vẫn nằm trên giường, sắc mặt rất yếu ớt.

Giăng co từ sáng sớm, hiện tại đã là buổi trưa. Trên bàn bày cơm nước nóng hổi, đang toả hương xung quanh. Bụng Thẩm tiểu thụ bắt đầu kêu, bởi vì diễn kịch rất hao phí thể lực, nhưng cũng không thể chạy qua ăn, thật cực kỳ tra tấn!

“Sao rồi?”. Mỹ Na Đạt mang Quỷ sư vào lều.

“Vẫn vậy, cứ ho ra máu”. Giọng Thẩm Thiên Lăng nghẹn ngào.

Tần Thiệu Vũ nhìn lướt qua Quỷ Hồn, chỉ thấy hân rất xấu xí, không giống người Mạc Bắc, ngược lại khá giống người phương nam.

“Vị này là Quỷ sư Mạc Bắc”. Mỹ Na Đạt giới thiệu. “Là Vu sư nổi tiếng, nhất định có thể trị hết bệnh cho Cao công tử”

“Thật sao?”. Trong mắt Thẩm Thiên Lăng vui mừng, nhanh chóng nhường vị trí.

“Đương nhiên là thật”. Mỹ Na Đạt an ủi Tần Thiệu Vũ. “Người chỉ cần dưỡng cho tốt, vương đã đáp ứng ta, sau này sẽ đích thân phong người làm Đáp khả thứ 18”

Sắc mặt Tần Thiệu Vũ vẫn tái nhợt, ngũ quan lại khó thấy tan băng, mỉm cười với Mỹ Na Đạt. Trong lòng Thẩm tiểu thụ lập tức cảnh giác, ghen tuông chảy tràn như sông ra biển. Rõ ràng giả bộ lãnh khốc là được rồi, sao còn đột nhiên cười một cái, thật đáng ghét! Đã vậy còn cười như một đoá hoa bách hợp mong manh đâm sương sớm khiến người ta yêu thương! Nếu Mỹ Na Đạt nhìn không được mà nhào tới thì làm sao bây giờ, người là nam nhân của ta!

“Quỷ sư thấy thế nào?”. Mỹ Na Đạt rõ ràng cũng bị nụ cười của Tần Thiệu Vũ khiến cho nhột nhạo, vì vậy giục Quỷ Hồn.

Quý Hầu mở mí mắt Tần Thiếu Vũ ra xem một chút, sau đó nói. “Không có chuyện gì lớn, uống vài chén thuốc, mấy ngày nữa là có thể thành thân”

“Thật sao?”. Mỹ Na Đạt vui mừng.

“Thành thân vẫn nên chờ một thời gian thì hơn”. Thẩm Thiên Lăng nói thầm. “Tiên sinh nhà ta rõ ràng bệnh nặng như vậy, không thể để ệt được”

“Hử?”. Sắc mặt Quý Hầu băng lãnh, trừng Thẩm Thiên Lăng. “Người đang hoài nghi ta sao?”

“Đương nhiên không phải”. Thẩm Thiên Lăng vội lắc đầu. “Sao ta dám”

“Hử”. Quý Hầu phát tay áo đứng dậy, gọi ra bên ngoài. “Tiểu Sơn”

“Sư phụ”. Một thiếu niên chạy vào. “Ngài tìm ta?”

“Ta kê đơn, mỗi ngày người đứng hẹn đưa tới cho vị công tử này”. Quý Hầu nói. “Nhớ đừng để lỡ việc vui của công chúa”

Việc vui em gái người! Thẩm tiểu thụ thầm giơ ngón giữa! Hắn chỉ có thể làm việc vui với ta!

“Vâng”. Thiếu niên vội mài mực, Quý Hầu cầm bút lên viết đơn thuốc, sau đó buông bút xuống hỏi. “Công chúa còn việc gì nữa không?”

“Hết rồi”. Mỹ Na Đạt vui sướng không kiềm hãm được. “Đa tạ Quý sư”

“Công chúa khách khí”. Quý Hầu vẽ mặt vô cảm. “Nếu không có chuyện gì khác, tại hạ cáo từ”

“Ta tiễn Quý sư”. Mỹ Na Đạt đương nhiên biết hắn không vui, nhưng dù sao cũng chịu ra tay giúp đỡ, mình nên cho hắn một ít mặt mũi.

Hai người ra ngoài doanh trướng, chỉ để lại thiếu niên đứng bên bàn cố gắng thổi đơn thuốc, muốn mực mau khô một chút.

Thẩm Thiên Lăng tới gần nhìn một chút, chỉ thấy trên toa viết mấy chữ rồng bay phượng múa, cơ bản một chữ cũng không nhìn ra, vì vậy cảm thán đại phu đều do một hệ thống đào tạo ra, không phân biệt hiện đại hay cổ đại, viết chữ nào chữ nấy y như gà bới.

“Người yên tâm, ta sẽ lập tức mang thuốc tới”. Thấy Thẩm Thiên Lăng đứng bên cạnh xem, thiếu niên chỉ nghĩ hắn sốt ruột nên an ủi.

Nghe hắn nói chuyện lưu loát, Thẩm Thiên Lăng hơi bất ngờ. “Người không phải người Tây Vực ư?”

“Ừ”. Thiếu niên cười cười. “Ta theo sư phụ đến Mạc Bắc, lúc trước vẫn ở Tây Nam”

“Người là đồ đệ của Quý sư ư?”. Thẩm Thiên Lăng lộ ra vẻ mặt hâm mộ. “Chắc cũng biết rất nhiều phép tiên”

Thiếu niên lắc đầu. “Ta chỉ là người giúp việc, thường ngày phụ trách hái thuốc và sắc thuốc, làm gì có cơ hội học phép tiên”

Phụ trách hái thuốc? Thẩm tiểu thụ cười tít mắt nhìn hắn. “Người tên gì vậy?”

“Tiểu Sơn”. Chắc khó thấy được một người bằng tuổi và cùng thân phận ở quân doanh, thiếu niên cũng không bài xích hắn, thậm chí còn có chút thân thiết. “Còn người?”

Thẩm Thiên Lăng lưu loát nói. “Ta là Thổ Hào”. Còn cao hơn một bậc so với Cao Phú Suất, thật sáng khoái!

Tần Thiếu Vũ nằm ở trên giường, mơ hồ có dấu hiệu lăn ra cười.

Tiểu Sơn cũng cười ra tiếng. “Tên gì kì vậy”

“Không còn cách nào khác, nhà ta nghèo, cha mẹ muốn đặt tên khí phách một chút”. Thẩm Thiên Lăng tiếp tục nói. “Người tới đây bao lâu rồi?”

“Hơn hai năm”. Tiểu Sơn nói. “Lúc trước ta vẫn cùng sư phụ ở Tây Nam, sau đó có người mời nên cùng đến nơi này”

“Vậy bình thường người nhất định rất buồn chán”. Thảm Thiên Lăng nói. “Xung quanh đều là cát, không có ai cùng chơi”

“Ừ, nhưng cũng không còn cách nào khác”. Tiểu Sơn gấp đơn thuốc cát vào trong tay áo. “Ta phải đi sắc thuốc, lát nữa sẽ quay lại”

“Làm phiền”. Thảm Thiên Lăng gật đầu, nhìn theo hần ra khỏi lều.

“Thổ Hào”. Tần Thiệu Vũ ở trên giường gọi.

“Gì chứ?”. Thảm Thiên Lăng xoay người, cực kì hung dữ. “Lần sau không được cười lung tung với người khác”

“Cười cũng không cho nữa”. Tần Thiệu Vũ phàn nàn. “Phu nhân ngày càng dữ”

“Khi không sao lại cười, người cũng không phải thằng hề đầu thôn”. Thảm Thiên Lăng nhéo mặt hần. “Nhớ chưa?”

Tần Thiệu Vũ kéo hần vào lòng, cúi đầu hôn một cái.

“Ê!”. Thảm Thiên Lăng khấn trương đẩy ra. “Coi chừng bị người ta thấy”

“Kệ”. Tần Thiệu Vũ nhéo tay hần. “Muốn hôn người”

Muốn hôn cũng không thể tùy tiện! Thất bại trong gang tấc thì làm sao bây giờ? Thảm Thiên Lăng ngồi bên giường hỏi. “Người thấy tiểu Sơn thế nào?”

“Không tốt”. Tần Thiệu Vũ nghiêm túc. “Thua xa Lăng nhi, thậm chí đáng dập hần ra sao ta cũng không nhớ”

Thảm Thiên Lăng tát vào mặt hần. “Nghiêm túc một chút”

Tần Thiệu Vũ dùng ánh mắt vô tội nhìn Thảm Thiên Lăng, trên mặt tràn ngập ý tứ “không cho hôn thì thôi, nói lời tâm tình cũng bị đánh, ta thật uất ức”.

Đừng tùy tiện học vẻ mặt này của con trai người! Đầu Thảm Thiên Lăng kêu ong ong.

“Hôn một chút”. Tần Thiệu Vũ ra điều kiện.

Thảm Thiên Lăng cực kì muốn bóp mặt hần gào lên.

Nhưng Tần cung chủ rất kiên trì, vẻ mặt kiên quyết không gì sánh được.

Thảm Thiên Lăng không thể làm gì khác ngoài hít sâu một hơi, cúi đầu hôn thật nhanh lên mặt hần. “Hiện tại có thể nói được chưa?”

Trong mắt Tần Thiệu Vũ đầy hoang mang. “Nói gì?”

...

Thảm Thiên Lăng đã tuyệt vọng với nam nhân của hần, vô lực nói. “Người thấy tiểu Sơn thế nào?”

“Người thấy thế nào?”. Tần Thiệu Vũ hỏi lại.

“Không tệ”. Thảm Thiên Lăng suy nghĩ một chút. “Hơn nữa lại thân thiện”

“Thử trò chuyện với hần xem?”. Tần Thiệu Vũ nhéo nhéo tay Thảm Thiên Lăng. “Hần không đề phòng người, nhưng cũng không cần nóng vội, hỏi được bao nhiêu hay bấy nhiêu”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Để ta thử xem”

Hai người đang nói chuyện thì Mỹ Na Đạt vén rèm vào. Thảm Thiên Lăng đã phát triển đến tình trạng vừa nhìn thấy nàng đã đau đầu, nhưng không thể siết thành nắm đấm gào thét, cho nên đành phải nuốt những lời muốn nói xuống bụng, cực kì khổ sở.

“Sao còn chưa sắc thuốc xong?”. Mỹ Na Đạt cau mày. “Cái đồ vô dụng”

Thẩm Thiên Lăng thầm giơ lên ngón giữa. Có cần gấp như vậy không, nam nhân của ta sẽ không thành thân với người đâu, người nên hết hi vọng đi!

“Hiện tại nghỉ ngơi một chút đi”. Mỹ Na Đạt ngồi bên giường. “Ta tìm thợ may, tối nay sẽ đo đạc may mấy bộ đồ mới cho người, thuận tiện làm đồ cưới cho chúng ta luôn”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy trợn mắt. “Công chúa định chừng nào thì thành thân với tiên sinh nhà ta?”

Mỹ Na Đạt nói. “Đương nhiên càng sớm càng tốt”

Đương nhiên cả nhà người! Thẩm tiểu thụ vẻ mặt thê lương. “Nhưng tiên sinh nhà ta thân thể yếu ớt, nếu vội vã thành thân sợ rằng nhìn được mà không dùng được”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Xấu xa”. Mỹ Na Đạt chán ghét nhìn Thẩm Thiên Lăng. “Loại chuyện này thế mà không biết xấu hổ nói ra miệng giữa ban ngày ban mặt!”

Thẩm Thiên Lăng ghen hòng, người ngủ với mười mấy nam nhân cũng không xấu xa, ta chỉ nói một câu thì xấu xa ư, có biết lý lẽ không?

“Không ngờ người biết thật nhiều”. Mỹ Na Đạt quan sát hắn. “Ai dạy người những thứ này? Tiên sinh của người ư?”

“Đương nhiên không phải”. Thẩm Thiên Lăng vội lắc đầu. “Tiên sinh nhà ta rất ngượng ngùng, bình thường nhìn thấy nữ nhân sẽ đỏ mặt!”. Cực kỳ lưu loát và chân thật!

“Thật sao?”. Mỹ Na Đạt hứng thú. “Chẳng lẽ hắn còn chưa chạm qua nữ nhân?”

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc gật đầu. “Tiên sinh nhà ta cái gì cũng không biết”

“Cũng không sao”. Mỹ Na Đạt nói. “Ma ma của ta sẽ dạy hắn”

Vị nữ thí chủ này, người đừng cố chấp như thế! Thẩm Thiên Lăng thầm hít sâu một hơi, sau đó tiếp tục hướng dẫn từng bước. “Hay đợi Khả hân đánh vào Trung Nguyên thì công chúa hãy thành thân với tiên sinh nhà ta? Người Hán bọn ta gọi là song hỉ lâm môn, là chuyện rất may mắn, còn được ông trời phù hộ, quả thật chính là ân huệ trời cho!”

“Phải không?”. Trong mắt Mỹ Na Đạt có chút thoả hiệp.

“Đúng vậy!”. Thẩm Thiên Lăng vội gật đầu. Chỉ cần người đừng thành thân với nam nhân của ta ngay ngày mai, tất cả đều có thể thương lượng.

“Công chúa”. Có binh lính Mạc Bắc bên ngoài nói. “Đáp khả 16 khóc đòi treo cổ”

Vẻ mặt Thẩm Thiên Lăng cứng ngắc, dùng sức siết chặt bàn tay.

Tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng hình như rất tức cười.

“Treo cổ?”. Mỹ Na Đạt giật mình. “Vì sao?”

Binh lính Mạc Bắc nói. “Hắn nói hắn tới chưa được vài ngày thì công chúa đã tìm Đáp khả mới, sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa”

“Ồ đồ”. Mỹ Na Đạt nghe vậy cau mày, xoay người ra khỏi lều.

Nghe tiếng bước chân xa dần, Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nhìn Tần Thiệu Vũ. “Người xem, có người treo cổ vì người”

“Mỹ Na Đạt rất muốn sớm thành thân với ta”. Tần Thiệu Vũ nói.

Thẩm tiểu thụ giận. “Có cần nhấn mạnh thêm một lần không?”

“Đang nói chuyện nghiêm túc với người”. Tần Thiệu Vũ ngồi dậy tựa bên giường. “Dù là tìm Quỷ sư hay thợ may, đều có thể thấy nàng rất gấp”

“Rồi sao?”. Thẩm Thiên Lăng lẩm bầm.

“Nhưng nàng lại bị đề nghị song hỉ lâm môn của người lung lạc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Kể ra thì lý do này của người rất nhảm”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nhất thời không nghĩ ra được biện pháp tốt hơn, chẳng lẽ trơ mắt nhìn người cười nàng ư?

Thật đáng ghét.

“Nếu người là Mỹ Na Đạt, trong lòng rất muốn thành thân với ta, dưới tình huống nào mới chịu đáp ứng đề nghị không có bao nhiêu sức thuyết phục này?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Hả?”. Thẩm Thiên Lăng khẽ nhú mày, có chút không ứng đối kịp.

“Khả năng lớn nhất chính là đề nghị này cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến hôn sự”. Tần Thiếu Vũ giải thích. “Nói cách khác, nàng nhận định rằng Cổ Lực Hãn không bao lâu nữa sẽ đánh vào Trung Nguyên, cho nên mới thấy đề nghị song hỉ lâm môn cũng rất có khả năng”

“Nhưng chiến sự đã kéo dài lâu như vậy, hai bên vẫn không có tiến triển gì nhiều”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu. “Vì sao Mỹ Na Đạt lại tự tin như thế?”

“Cái này phải nhờ vào người”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn.

Thẩm Thiên Lăng >_<. “ta=””>

“Thiếu niên tên tiểu Sơn hồi nãy là đồ đệ của Quý sư, là người duy nhất chịu nói chuyện với chúng ta trong quân doanh”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thử kết bạn với hắn xem, nếu ta đoán không lầm, Cổ Lực Hãn đã tìm được phương pháp phá thành, gần đây trong quân doanh sẽ phát sinh những chuyện khác thường”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Ta sẽ cố hết sức”

Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hắn. “Nếu chuyện này thuận lợi, trở về ta sẽ thưởng cho”

Người có gì giá trị đâu mà thưởng. Thẩm Thiên Lăng trong mắt tràn ngập không tín nhiệm. Nhất định ngoại trừ xx vẫn là xx, không chừng còn xx trên xe ngựa và nóc nhà, cực kì biến thái, ta sẽ không đáp ứng.

“Lúc trước người nói muốn có linh thạch, ta đã phái rất nhiều người đi tìm”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tuy hiệu quả không nhiều nhưng cũng tìm được một viên”

“Thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng hơi bất ngờ.

“Đương nhiên”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta đã cho người giục ngựa mang về, không chừng lần này quay về sẽ nhìn thấy”

Thẩm Thiên Lăng không biết nên nói gì.

“Chúng ta đã có bảy viên rồi”. Tần Thiếu Vũ nắm tay hắn. “Đợi có đủ chín viên, người nói cho ta biết vì sao phải thu thập linh thạch được không?”

Thật ra đã có tám viên, thế nhưng... Tâm trạng Thẩm Thiên Lăng phức tạp, gật đầu đại. “Được”

“Người nói đó nha, không được gạt ta”. Tần Thiếu Vũ cụng trán với hắn. “Phải giữ lời”

Thẩm Thiên Lăng vươn tay ôm eo Tần Thiếu Vũ. “Ta không lừa người, ta thật lòng với người”

“Ta biết”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hắn. “Lăng nhi đối xử tốt với ta nhất, theo ta mạo hiểm, theo ta nhảy vực, theo ta chịu khổ, lại đồng ý xx với ta ở những chỗ kì quái”

“Mơ đi!”. Thẩm tiểu thụ rất lạnh lùng. “Cái cuối cùng ta sẽ không đáp ứng”

Tần Thiếu Vũ thở dài từ sâu trong nội tâm.

“Được rồi, ngủ tiếp đi”. Thẩm Thiên Lăng đè Tần Thiếu Vũ vào trong chăn. “Ta sẽ nghĩ cách làm sao để nhanh chóng giải quyết chuyện này”. Sớm giải quyết rồi về, nếu không nhìn thấy Mỹ Na Đạt mỗi ngày nhất định sẽ đau mắt hột.

Giữa trưa, trời nắng như lửa đốt, vì vậy mọi người đều ở trong doanh trướng, bốn phía đều yên tĩnh. Thắm Thiên Lăng cũng gục xuống bàn, đang định ngủ thì rèm cửa được người xốc lên.

“Là người ư?”. Thấy rõ người tới là ai thì Thắm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm, còn tướng Mỹ Na Đạt lại chạy tới dè nam nhân nhà ta, thật kinh khủng.

“Ừ”. Tiểu Sơn đặt chén thuốc lên bàn. “Để nguội rồi uống”

“Cảm ơn”. Thắm Thiên Lăng đẩy đĩa hạt thông đường trên bàn qua. “Cho người nè”

Tiểu Sơn cũng không khách khí, cắn rắc rắc trong miệng. “Người theo ta đến phòng thuốc không?”

“Ta ư?”. Thắm Thiên Lăng hơi bất ngờ.

“Ừ”. Tiểu Sơn gật đầu. “Ta dạy người sắc thuốc, ngày mốt ta phải ra sa mạc, có lẽ mười ngày nữa mới về”

“Đi lâu vậy ư?”. Thắm Thiên Lăng châm trà cho hần. “Bên trong sa mạc đều là cát và đá, người đi làm gì?”

“Hái thuốc”. Tiểu Sơn lau vụn đường trên tay. “Sư phụ dặn ta nhất định phải đi, thế nên người hãy học sắc thuốc, đừng làm lỡ bệnh của tiên sinh nhà người”

“Không có người khác sắc sao?”. Vẻ mặt Thắm Thiên Lăng đau khổ. “Ta sợ sắc không được”

“Có người, nhưng chưa chắc sẽ nghe lời người”. Tiểu Sơn nhỏ giọng nói. “Tuy công chúa muốn tiên sinh của người làm Đáp khả, nhưng nàng đã có mười mấy Đáp khả rồi, cũng không phải tôn quý gì. Trong quân doanh ai nấy đều hung dữ, rất khó sai bảo, người học sắc thuốc cũng đỡ bị khinh bỉ”

“Vậy à”. Thắm Thiên Lăng hít mũi. “Nhưng mọi người hung dữ cũng đúng thôi, dù sao đã đánh trận một năm rồi mà không có bao nhiêu tiến triển, nếu là ta nhất định cũng nóng nảy”

“Nói thì nói vậy, nhưng theo ý sư phụ ta, chắc là rất nhanh sẽ đánh xong”. Tiểu Sơn lại lấy một miếng đường để ăn. “Hần nói đây là lần cuối ta ra sa mạc hái thuốc”

“Người đã hái nhiều lần rồi sao?”. Thắm Thiên Lăng khách sáo.

“Ừ”. Tiểu Sơn gật đầu. “Ít nhất cũng vài chục lần, rất cực”

“Một mình người hả?”. Ánh mắt Thắm Thiên Lăng rất sùng bái. “Thật lợi hại, ta và tiên sinh lúc trước bị lạc ở sa mạc, buổi tối ngay cả ngủ cũng sợ muốn chết chứ đừng nói là hái thuốc”

“Thật ra cũng không có gì”. Tiểu Sơn sờ sờ đầu. “Sư phụ mang ta đi vài lần, ven đường đều làm kí hiệu trên cây Hồ dương, đi theo sẽ không lạc đường, gần cánh đồng thuốc còn có nguồn nước, sẽ không bị khát”

“Vậy à”. Thắm Thiên Lăng chống cằm. “Vậy cũng lợi hại rồi, ta chẳng biết gì cả, chỉ có thể giặt quần áo pha trà cho tiên sinh”

“Theo tình hình hiện tại chắc công chúa muốn để các người ở trong doanh trại lâu dài”. Tiểu Sơn nói. “Nếu sau này có cơ hội, ta sẽ xin sư phụ cho người học vài thứ”

“Quý sư có thể thu ta làm đồ đệ ư?”. Thắm Thiên Lăng rõ ràng được ưu đãi mà sợ hãi.

“Đương nhiên không thể”. Tiểu Sơn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hần. “Ta nói là xin sư phụ cho ta thu người làm đồ đệ kìa”

Thắm Thiên Lăng: ...

Thật ra ta cũng không cần.

“Đi thôi, ta dạy người sắc thuốc”. Tiểu Sơn kéo hần dậy.

Đầu óc Thắm Thiên Lăng xoay chuyển thật nhanh muốn tìm lý do cự tuyệt thì Tần Thiệu Vũ đã che miệng ho khan, trong tay còn một chút tơ máu.

“A!”. Tiểu Sơn sợ hết hồn.

“Tiên sinh”. Thắm Thiên Lăng vội tới đỡ hần.

Sắc mặt Tần Thiếu Vũ trắng bệch, tựa ở đầu giường thở dốc.

“Có cần ta tìm công chúa không?”. Tiểu Sơn đứng bên giường sốt ruột hỏi.

“Không cần, nghỉ ngơi một chút là được rồi”. Tần Thiếu Vũ xua tay. “Không phiền công chúa quan tâm”

“Bệnh của tiên sinh nhà ta là bệnh cũ, không có gì đáng ngại”. Thảm Thiên Lăng cũng nói. “Đợi hết ho uống chén trà nóng thì sẽ đỡ”

“Vậy người nhớ cho hần uống thuốc”. Tiểu Sơn căn dặn. “Ta về phòng thuốc trước, hôm nay còn chưa làm xong. Khi nào người rảnh thì tới tìm ta học sắc thuốc”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Đa tạ”

Đợi tiểu Sơn đi rồi, Thảm Thiên Lăng tát Tần Thiếu Vũ một cái. “Sau này không được tùy tiện học máu”

Tần Thiếu Vũ lau tay, vứt cái khăn dính máu lên chỗ dễ nhìn thấy trên mặt đất. “Giữ lại làm dáng cho người khác xem”

“Hay ta theo hần đến phòng thuốc nhé?”. Thảm Thiên Lăng nảy sinh ý tưởng. “Không chừng sẽ tìm được Vọng quy hoa”

“Không cho”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Bọn hần hiện tại không hoài nghi chúng ta, không có gì nguy hiểm cả”. Thảm Thiên Lăng nói. “Thử một lần thôi, ta sẽ cẩn thận”

“Bỏ ý định này đi”. Sắc mặt Tần Thiếu Vũ hơi trầm xuống. “Không cho người rời khỏi ta, nếu không dù thất bại trong gang tấc ta cũng trực tiếp mang người xông ra ngoài”

Thảm Thiên Lăng: ...

Không cho thì thôi, sao lại hung dữ như vậy. Ta chỉ đề nghị thôi mà!

“Ta làm mọi chuyện chỉ để bảo đảm an toàn cho người”. Thấy hần không nói gì, Tần Thiếu Vũ dịu giọng. “Luôn có biện pháp, không cần người đi mạo hiểm”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng gật đầu, rầu rĩ nói. “Ta chỉ muốn nhanh chóng kết thúc mà thôi”

“Như thế này đã tốt lắm rồi”. Tần Thiếu Vũ chỉnh lại những sợi tóc bị rơi ra của hần. “Được liệu có thể sinh trưởng trong sa mạc ngoại trừ Vọng quy hoa ra, ta không nghĩ được cái thứ hai. Cách nơi này 10 ngày lộ trình, ven đường có cây Hồ dương làm kí hiệu, gần cánh đồng thuốc có nguồn nước, ba tin tức này cũng đủ cho chúng ta rồi”

“Vậy có thể đi chưa?”. Trên đầu Thảm Thiên Lăng bật lên ngọn đèn hi vọng.

“Sẵn tiện làm luôn một việc”. Tần Thiếu Vũ nói.

“Việc gì?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu.

“Nghĩ cách tìm hiểu nguyên nhân vì sao Cổ Lực Hãn và Quý sư đột nhiên tự tin có thể phá phòng tuyến của quân Sở mà tấn công vào Trung Nguyên trong thời gian ngắn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Giúp người thì giúp đến cùng, ta cũng muốn sớm đánh xong trận này”

“Cũng được”. Thảm Thiên Lăng gật đầu. “Dù sao đã tới đây rồi, chúng ta phải kiếm đủ vốn mới về”

Đúng là không chịu lỗ!

Chạng vạng tối, quả nhiên có mấy ma ma tới cầm thước đo đạc, lại đưa vải đỏ cho Tần Thiếu Vũ lựa kiểu dáng, nói rằng công chúa dặn phải dùng vải tốt nhất.

Thảm tiểu thụ ngồi bên cạnh xem, cực kì bốc mùi chua.

“Ôi”. Một ma ma không nhìn thấy Thảm Thiên Lăng, suýt nữa đập trúng hần, vì vậy bất mãn nói. “Ra xa một chút, suýt nữa hại ta ngã xuống làm hỏng vải này rồi. Người có biết đất tiền cỡ nào không? Mỗi cây vải là có thể mua được mười người như người vậy, không chừng còn dư”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Lão tử rất giá trị đó biết không!

Thật đáng ghét!

167. Chương 165: Người Là Ngôi Sao May Mắn Của Ta

Vài ngày sau, trong quán doanh dường như trở nên bận rộn hơn trước. Tần Thiệu Vũ và Thẩm Thiên Lăng dù ít có cơ hội ra khỏi lều nhưng cũng mơ hồ cảm thấy được không khí khẩn trương. Mỹ Na Đạt vẫn tới thăm Tần Thiệu Vũ mỗi ngày, nhưng thứ nhất là thân thể của hắn vẫn chưa khỏe, thứ hai là Đạp khả 16 rất ghen tuông, cho nên cũng không gấp gáp muốn thành thân. Thẩm tiểu thụ rất cuộc thử phào nhẹ nhõm.

“Ta phải ra sa mạc rồi”. Trưa nay, tiểu Sơn vẫn mang thuốc tới như cũ. “Nếu người không học sắc thuốc thì không còn ai dạy người nữa”

“Hay là người viết giấy cho ta?”. Về mặt Thẩm Thiên Lăng khó xử. “Tiên sinh nhà ta thân thể không tốt, ta không thể rời đi được”

“Cũng được”. Tiểu Sơn căn dặn. “Nói chung nếu người không sắc được thì phải tìm công chúa, tuy gần đây nhân công thiếu thốn nhưng nàng thích tiên sinh nhà người như vậy, chắc sẽ có cách giải quyết”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, lại tò mò hỏi. “Vì sao gần đây nhân công thiếu thốn vậy?”

“Nếu có thời gian rảnh thì đều bị Khả hãn bắt đi chặt gỗ”. Tiểu Sơn nói. “Các người ở trong lều nên không biết, phía Bắc quán doanh đều có mùi gỗ”

“Chặt gỗ ư?”. Trên mặt Thẩm Thiên Lăng càng hoang mang. “Khả hãn định ngừng chiến tranh mà xây nhà ở đây ư?”

“Đương nhiên không phải, chặt gỗ vì phục vụ cho chiến tranh, nhưng cụ thể ra sao ta cũng không biết”. Tiểu Sơn uống hết một chén nước. “Ta phải lên đường đây, trễ nữa thì cổng phía Bắc sẽ đóng, muốn ra ngoài phải chi tiền”

“Đi đường cẩn thận”. Thẩm Thiên Lăng lấy một bao điểm tâm trong tủ ra. “Đây là công chúa đưa tới, người đi đường thì ăn”

“Ừ”. Tiểu Sơn nhận lấy điểm tâm, cười tí mắt cáo từ hai người.

“Chặt gỗ để làm gì?”. Đợi hắn đi rồi, Thẩm Thiên Lăng hỏi Tần Thiệu Vũ.

“Đương nhiên không phải nhóm lửa nấu cơm”. Tần Thiệu Vũ nói. “Hay là chúng ta đi xem thử?”

“Đi thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng cau mày. “Hôm qua người mới học máu hôn mê, nói là liệt giường không dậy nổi, sao có thể qua một đêm mà khỏi được, còn chạy tới phía Bắc”. Rất khó tin biết không, chẳng khoa học chút nào. Huống hồ nếu quả thật như tiểu Sơn nói, phía Bắc nhất định canh gác chặt chẽ, cho dù dùng lý do gì vào trong, nếu truyền tới tai Mỹ Na Đạt cũng khiến nàng hoài nghi.

“Đã tìm được tin về Vọng quy hoa rồi. lại biết Cổ Lực Hãn dùng rất nhiều gỗ ở phía Bắc, mặc kệ hắn dùng để xây nhà hay làm xe, chỉ cần liếc mắt nhìn sẽ biết, cũng không cần ở lại đây nữa”. Tần Thiệu Vũ nói. “Đêm mai chúng ta chuẩn ra thôi”

“Đêm mai?”. Tuy trong lòng đã sớm chuẩn bị, nhưng Thẩm Thiên Lăng nghe vậy vẫn khẩn trương.

“Ừ, đêm mai”. Tần Thiệu Vũ bóp cằm hắn, cười nói. “Sao vậy, không nỡ rời đi hả?”

Đương nhiên không phải! Ta cực kì muốn về sớm biết không, tôi thiếu không cần nhìn người bị Mỹ Na Đạt chiếm tiện nghi, mặc dù không ăn đậu hũ nhiều lắm nhưng chỉ nắm tay thôi cũng phiền, cơ bản là không chịu nổi!

Vì vậy Thẩm tiểu thụ nghiêm túc gật đầu. “Được, đêm mai chúng ta sẽ chuẩn ra!”

Cực kì khí phách, không hổ là hoa yêu ngàn năm có thể sinh ra phượng hoàng, thật không giống với người phàm!

Tối hôm nay, Thẩm Thiên Lăng nằm trần trổ trên giường mãi mà không ngủ được.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ bóp gáy hắn.

“Đang nghĩ chuyện ngày mai”. Thẩm Thiên Lăng nhìn Tần Thiếu Vũ. “Liệu có nguy hiểm hay không?”

“Đương nhiên không”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu ta dám mang ngươi vào quân doanh thì sẽ có năng lực mang ngươi ra ngoài, đừng sợ”

Thẩm Thiên Lăng rầu rĩ giật giật tóc hắn. “Ta sợ liên lụy tới ngươi”

“Lại nghĩ lung tung rồi”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào lòng. “Mặc kệ là lúc nào, ngươi cũng không phải là gánh nặng của ta”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng vùi mặt vào ngực hắn.

“Trước khi gặp ngươi, ta chưa từng nghĩ rằng mình sẽ thích một người như vậy”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn. “Ngay cả bảo vật khắp thiên hạ cộng lại cũng không thể đổi lấy ngươi thì sao có thể nói là liên lụy?”

Những lời tâm tình thật cảm động, mũi Thẩm Thiên Lăng cay cay, rồi lại bật cười. “Ta cũng vậy”

“Cũng vậy cái gì?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng duỗi người, tiến tới hôn lên khoé môi hắn. “Ta cũng thích ngươi”

“Thích bao nhiêu?”. Tần Thiếu Vũ nhéo mặt hắn.

Thẩm Thiên Lăng nghiêm túc nói. “Nếu ngươi và con trai cùng rơi xuống sông, ta nhất định cứu ngươi trước!”. Vì con trai biết bay, quả thật nhanh trí!

Cục Bông cách xa mười mấy dặm hắt hơi một cái, sau đó vùi vào lòng Diệp Cẩn ngủ tiếp.

Phải làm bia đỡ đạn, thật vô tội.

“Phải không?”. Tần Thiếu Vũ nghĩ một chút. “Vậy nếu con trai bị cột móng vuốt và cánh lại, cùng ta rơi xuống sông thì sao? Ngươi cứu ai trước?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nhất định phải cặn kẽ như vậy sao, có phải cha ruột hay không?

Tình cha con trong truyền thuyết cũng cần thể hiện một chút chứ!

“Nói”. Tần Thiếu Vũ đâm đâm vào bụng hắn.

Thẩm Thiên Lăng bạc tình bạc nghĩa nói. “Vậy ta sẽ cứu con trai, dù sao võ công của ngươi cũng rất cao”

Tần Thiếu Vũ: ...

“Ngủ thôi”. Thẩm Thiên Lăng lăn vào tường.

Một giây sau, hắn đã bị bóp móng.

“Đừng quậy”. Thẩm Thiên Lăng ra sức tiến sát tường.

Tần Thiếu Vũ chuẩn xác nắm lấy “tiểu Lăng”.

Đừng sờ lung tung! Thẩm Thiên Lăng giãy dụa, cực kì phẫn nộ, rất muốn kêu ngao ngao.

“Dù sao ngày mai phải về rồi, chỉ còn cơ hội một lần trong đời”. Tần Thiếu Vũ kê vào tai hắn nói. “Chúng ta không thể lãng phí”

Thẩm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt. Thiếu hiệp, phương thức tư duy của ngươi có cần biến thái vậy không? Không ai muốn xx ở trại dịch cả, rất quái lạ! Hơn nữa lỡ bị sợ hãi sẽ không “lên” được, chuyện này chỉ nghĩ thôi đã tan nát cõi lòng!

Thế nhưng Tần Thiếu Vũ không tha cho hắn đơn giản như vậy, cho nên trong không khí tràn ngập mùi khói lửa, Thẩm tiểu thụ cắn mu bàn tay, nhệch nhả giao ra chủ quyền của “tiểu Lăng”.

“Đẹp lắm”. Sau khi chơi đùa xong, Tần Thiếu Vũ không quên cúi đầu hôn một cái.

Đẹp em gái người. Thẩm Thiên Lăng lệ rơi đầy mặt, cắn giận trách móc. “Mau mặc quần lại cho ta”. Quả thật không biết xấu hổ!

“Thiếu ta một lần”. Tần Thiếu Vũ chỉnh sửa quần áo cho hắn. “Lúc về phải trả lãi”

Thẩm Thiên Lăng vô lực, loại giao dịch không công bằng này... Còn biết lý lẽ hay không?

“Ngủ đi”. Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào lòng lần nữa.

Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt lại, vừa định ngủ thì đột nhiên bị ôm lên vút xuống giường.

Mới vừa sờ “tiểu Lăng” xong mà đã vút xuống đất, chuyện này quả thật bạc tình bạc nghĩa, cực kì thâm hiểm.

Tần Thiếu Vũ làm một tư thế chó lên tiếng với hắn.

Thẩm Thiên Lăng hiểu ý, nhanh chóng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

“Công chúa”. Bên ngoài truyền đến giọng binh lính Mạc Bắc.

“Hôm nay Cao công tử thế nào?”. Mỹ Na Đạt hỏi.

“Sáng sớm ra ngoài hít thở không khí rồi về lều”. Binh sĩ nói. “Cũng không nghe thấy hắn ho khan, sắc mặt tốt hơn những ngày trước”

“Vậy thì tốt”. Mỹ Na Đạt vén rèm bước vào. “Nghe như sắp khỏi hẳn”

Thẩm Thiên Lăng khẽ nhú mày, vừa vào cửa đã nghe mùi rượu, rõ ràng nàng đã uống không ít.

“Cao công tử”. Mỹ Na Đạt đến bên giường.

Thẩm Thiên Lăng mơ màng dụi mắt ngồi dậy. “Sao công chúa tới trễ vậy?”

Mỹ Na Đạt không để ý tới hắn, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tần Thiếu Vũ, cúi người muốn hôn một cái.

WTF!!! Thẩm tiểu thụ lập tức bị sét đánh chói tai. Mau dừng lại, có tin lão tử liều mạng với người không?

Tần Thiếu Vũ nghiêng đầu né tránh, nhú mày nhìn nàng.

“Nói cho người biết một chuyện, nghe xong nhất định sẽ vui vẻ”. Mỹ Na Đạt gương mặt ửng hồng, toàn thân đều là mùi rượu.

“Chuyện gì?”. Tần Thiếu Vũ ngồi dậy, Thẩm Thiên Lăng vội lấy đệm để sau lưng hắn, sẵn tiện bóp một cái – người cách xa nàng một chút cho ta!

“Đêm nay vương mở tiệc đãi Quý sư”. Mỹ Na Đạt nói. “Đem Đáp khả 16 của ta giết”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Hai chuyện này có liên quan với nhau ư? Hơn nữa Đáp khả 16 bị giết thì có gì mà vui, lẽ ra phải đốt giấy tiền vàng bạc kêu khóc, hoàn toàn không thấy có gì vui cả.

“Giết?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Không sai”. Mỹ Na Đạt gật đầu. “Hắn là Đáp khả hung hăng nhất, chết cũng tốt, sau này không có ai tranh giành tình cảm với người rồi”

“Đang êm đẹp sao lại giết hắn?”. Tần Thiếu Vũ thản nhiên hỏi.

“Đương nhiên vì hắn không biết điều”. Mỹ Na Đạt say khướt mà nói. “Vương và Quý sư đang bàn chính sự, hắn lại không thức thời mà ghen tuông, vương nghe được không kiên nhẫn nên chém đầu của hắn”

“Nói chuyện gì mà quan trọng hơn cả Đáp khả của công chúa vậy?”. Tần Thiệu Vũ hỏi. “Nếu không vui thì đuổi đi là được, cần gì phải thấy máu”

“Đang nói chuyện rất quan trọng”. Mỹ Na Đạt xoa huyết thái dương, đau đầu nói. “Mấy ngày nay đã vận chuyển dầu hoả đến, nếu không bảo quản cho tốt thì rất dễ cháy nổ”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy sửng sốt, dầu hoả ư?

Tần Thiệu Vũ nhếch môi. “Công chúa có cần nghỉ ngơi không?”

“Ta muốn ngơi thị tẩm”. Mỹ Na Đạt ôm eo Tần Thiệu Vũ.

Ngươi mau buông tay! Thẩm tiểu thụ ghen tuông dâng trào, vẻ mặt đờ đờ sát khí, cực kì muốn kéo ghế qua đập một cái!

“Dầu hoả để ở đâu?”. Tần Thiệu Vũ thấp giọng hỏi.

Mỹ Na Đạt nhào tới nằm sấp trước ngực hắn.

Thẩm Thiên Lăng ra sức siết chặt nắm đấm, mau lấy hai trái bưởi của ngươi ra!

“Dầu hoả đặt ở đâu?”. Tần Thiệu Vũ hỏi lại lần nữa.

Mỹ Na Đạt vươn tay cởi dây lưng của Tần Thiệu Vũ.

Tần Thiệu Vũ nâng chưởng đánh nàng ngắt xiu, trước khi Thẩm Thiên Lăng tức quá mà xiu.

“Ê”. Thẩm Thiên Lăng hét hồn. “Sao ngươi đánh nàng xiu rồi?”

“Nếu không thì phải làm sao?”. Tần Thiệu Vũ xuống giường. “Chẳng lẽ còn đợi nàng lột áo ta ra?”

Vậy thì không được, nhưng ngươi đánh nàng ngắt xiu thì sáng mai phải giải thích thế nào? Thẩm Thiên Lăng lo lắng hỏi. “Hay là nói nàng say rượu nên xiu? Người uống say sẽ không nhớ gì”

“Không cần tìm lý do”. Tần Thiệu Vũ mở bao quần áo của Thẩm Thiên Lăng ra, lấy một ít ám khí và y phục dạ hành ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng khó hiểu nhìn hắn.

Tần Thiệu Vũ nói. “Kế hoạch sớm hơn một bước, chúng ta không đợi đến đêm mai nữa”

“Bây giờ đi luôn sao?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy hơi khấn trương.

“Không sai, bây giờ”. Tần Thiệu Vũ hôn nhẹ lên trán hắn. “Diễn một màn cuối cùng rồi chúng ta về nhà”

Thẩm tiểu thụ hít sâu, sau đó nghiêm túc gặt đầu.

Nhất định không thành vấn đề!

Bên ngoài doanh trướng, hai binh lính Mạc Bắc đang canh cửa, đột nhiên rèm bị xốc lên, Thẩm Thiên Lăng thò đầu ra nói với một người trong bọn họ. “Công chúa bảo người dặn nhà bếp chuẩn bị nước nóng, đợi nàng gọi thì đưa vào”

“Vâng”. Binh lính Mạc Bắc hiểu ý.

“Còn người nữa”. Thẩm Thiên Lăng lại nhìn một tên lính khác.

“Ta cũng phải nấu nước ư?”. Người nọ nghe vậy khó hiểu. “Một người đi thông báo là đủ rồi”

“Ngươi không cần nấu nước, ngươi phải cùng ta đi làm nhiệm vụ đặc biệt”. Thẩm Thiên Lăng rất thần bí.

“Nhiệm vụ đặc biệt?”. Binh lính Mạc Bắc bị sai đi lấy nước nghe vậy cũng dừng bước, định hóng chuyện một chút.

Đáng tiếc Thẩm Thiên Lăng không phối hợp, thấy hắn còn đứng đó chưa chịu đi nên lập tức thúc giục. “Mau nấu nước đi, công chúa đang cần”

Binh lính Mạc Bắc không thể làm gì khác hơn ngoài buông tha cho cơ hội tán dóc, bước nhanh về phía nhà bếp.

“Ta phải làm nhiệm vụ đặc biệt gì với người?”. Tên còn lại tò mò hỏi.

“Vào rồi sẽ biết”. Thẩm Thiên Lăng lui trở về trong lều.

Người nọ vui vẻ theo vào, chỉ thấy Mỹ Na Đạt đang nằm quay đầu vào tường, Tần Thiệu Vũ lại đứng một bên.

“Công chúa”. Người nọ cung kính nói. “Không biết công chúa...”

Còn chưa nói hết câu, Tần Thiệu Vũ đã đánh hắt ngất xiu, xử lý sạch sẽ lưu loát.

Thẩm Thiên Lăng gơ ngón cái với nam nhân của hắn, làm tốt lắm!

Tần Thiệu Vũ nhét quần áo của binh sĩ Mạc Bắc dưới gầm giường, sau đó kéo hắn đến bên cạnh Mỹ Na Đạt đắp phen nửa chăn, tạo ra hình ảnh không thích hợp với thiếu nhi, sau đó cùng Thẩm Thiên Lăng thay y phục dạ hành, thừa dịp bốn bề vắng lặng mà ra khỏi lều.

“Hướng nào là hướng Bắc?”. Thẩm Thiên Lăng cực kì mất mặt.

Tần Thiệu Vũ cười nhẹ, kéo tay hắn về phía bắc.

Mà binh sĩ bị bắt đi nấu nước sau khi trở về thì không thấy đồng bọn, chỉ nghĩ rằng hắn cùng Thẩm Thiên Lăng đi làm nhiệm vụ bí mật công chúa dặn, lại hăm mộ một phen.

Trong lều lặng ngắt như tờ, binh sĩ Mạc Bắc sợ có gì ngoài ý muốn, vì vậy lén lút nhìn xuyên qua khe hở vào trong, sau đó lập tức nhắm mắt tránh ra, trong lòng mặc niệm cũng may công chúa không thấy mình, nếu không nhất định sẽ bị chém đầu.

Nhưng kể ra thì tốc độ có phải hơi nhanh rồi không, chỉ cần đun một thùng nước là xong việc, cũng không biết công chúa có thất vọng không nữa.

Nam tử người Hán quả thật nhìn được mà không dùng được.

Trong trại lính luôn có người tuần tra nhưng khinh công Tần Thiệu Vũ rất lợi hại, hai người lại mặc y phục dạ hành, vì vậy dọc đường vẫn chưa bị ai phát hiện.

Sau khi đi ngang qua một nơi thì Tần Thiệu Vũ dừng chân lại hỏi. “Có người thấy mùi gì không?”

“Có”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Là dầu hoả”

“Dựa theo hướng gió, kho dầu chắc hẳn cách đây không xa”. Tần Thiệu Vũ nói. “Nếu thuận lợi, không chừng lần này chúng ta sẽ tặng cho Cổ Lực Hãn một món quà hậu hĩ”

“Huỷ kho dầu ư?”. Thẩm Thiên Lăng suy đoán.

“Không chỉ vậy”. Tần Thiệu Vũ nâng cằm hắn lên hôn một cái. “Đúng là ngôi sao may mắn của ta”

Thẩm Thiên Lăng >_<. thiếu=“” hiệp=“” người=“” tâm=“” tình=“” thì=“” cứ=“” tâm=“” tình,=“” nhưng=“” có=“” thể=“” mang=“” tính=“” khoa=“” học=“” một=“” chút=“” được=“”>

Cái gì cũng chưa làm mà đã được gọi là sao may mắn, dù da mặt dày ta cũng không thể thừa nhận.

Cực kì không công mà hưởng lộc!

168. Chương 166: Thẩm Tiểu Thụ Rất Hên

Dựa theo mùi trong không khí, hai người nhanh chóng tìm được kho dầu hoả, xung quanh có không ít người trông coi, phòng thủ rất nghiêm ngặt.

“Tiếp theo phải làm sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi nhỏ.

Tần Thiệu Vũ lưu loát nói. “Hôn một cái ta sẽ nói cho người”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người thật sự nghiêm túc đi nằm vùng ư?

Tần Thiệu Vũ đưa mặt tới.

Tuy Thẩm Thiên Lăng rất muốn tát hắn một cái, nhưng cuối cùng vẫn giận dữ mà tha hiệp, nhanh chóng hôn lên!

Tần Thiệu Vũ nhếch môi. “Ngoan ghê”

“Bây giờ nói được chưa?”. Thẩm Thiên Lăng néo mặt hắn. “Tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

Tần Thiệu Vũ bình tĩnh nói. “Ta cũng không biết”

Thẩm Thiên Lăng trong nháy mắt phẫn nộ!

Không biết còn bắt ta hôn!

Gian thương thật quá đáng!

“Đến phía Bắc xem gỗ trước”. Tần Thiệu Vũ ôm lấy hắn, lách mình đi về phía Bắc.

Cự ly càng rút ngắn, mùi gỗ trong không khí càng nồng nặc, có vẻ không phù hợp với sa mạc. Tần Thiệu Vũ mang Thẩm Thiên Lăng tránh thoát thủ vệ, đi vào một cái lều chứa đồ linh tinh.

“Tối quá”. Giọng Thẩm Thiên Lăng rất nhỏ.

“Không có người”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn vào lòng. “Đừng sợ”

“Đây là đâu?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiệu Vũ cúi đầu hôn nhẹ lên mặt hắn. “Nhà kho”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Nói thì cứ nói, cần gì phải hôn?

“Lát nữa đôi mắt mới thích ứng được”. Tần Thiệu Vũ nâng cằm Thẩm Thiên Lăng lên. “Không thể lãng phí thời gian”

Thẩm Thiên Lăng giận dữ nói. “Người làm vậy là không đúng... ô!”

Tần Thiệu Vũ ôm chặt eo hắn, chậm rãi hôn sâu hơn. Đợi hai người tách ra thì Thẩm Thiên Lăng đã tuyệt vọng về nam nhân “tùy thời tùy lúc đều có thể xx và hôn nhau” này rồi.

Trong bóng tối, Tần Thiệu Vũ nhìn hắn cười, ánh mắt trong trẻo tuyệt đẹp.

Thẩm Thiên Lăng tức giận đá hắn một cái, mặt đỏ tới mang tai.

Mắt đã thích ứng với bóng tối, Thẩm Thiên Lăng chỉ thấy nơi nơi chất đầy gỗ, còn có một cái giá được ghép lại.

“Chiến xa ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Không giống”. Tần Thiệu Vũ ngồi xuống nhìn kĩ. “Huống hồ trong sa mạc cũng không cần dùng chiến xa”

“Vậy là cái gì?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn đầu gỗ. “Đều gọt thành hình rồi, chắc là muốn ghép lại với nhau”

Trên cái giá gỗ đã hoàn thành một nửa có một tấm da dê, Tần Thiệu Vũ móc đánh lửa ra, nhìn qua một lượt thì đã đoán được đại khái.

“Xem xong rồi thì tắt đi”. Thẩm Thiên Lăng lấy y phục che ánh sáng cho hắn, vô cùng khẩn trương.

“Thối tắt rất đáng tiếc”. Tần Thiệu Vũ đốt tấm da dê, ném vào khe hở trong đồng gỗ.

Trong đầu Thẩm Thiên Lăng lập tức hiện ra bốn chữ “giết người phóng hỏa”, cực kì hợp với tình hình hiện tại!

“Đi thôi”. Tần Thiếu Vũ kéo tay hắn chạy ra ngoài, thân hình nhanh như gió, trong nháy mắt đã ẩn vào bóng đêm.

“Cháy rồi”. Một lát sau, phía sau truyền tới tiếng kinh hô, bốn phía trong nháy mắt trở nên âm ỉ.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Kho dầu hoả”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn. “Cho Cổ Lực Hãn một lễ vật nữa”

Vì nơi chứa gỗ bén lửa nên thủ vệ kho dầu hoả cũng luống cuống. Dù sao nếu gỗ cháy thì chỉ mất gỗ, nhưng nếu dầu hoả cháy nhất định sẽ xảy ra sự cố chết người. Vì vậy thủ vệ đồng loạt tiến vào kho kiểm tra. Tần Thiếu Vũ canh đúng thời cơ, bay lên đá tảng đá lớn dùng để cấm cờ trước doanh trại vào phía gần nhất trong kho.

Một tiếng động thật lớn vang lên, mười mấy thùng dầu lăn ra, dầu hoả chảy xuống đất, trong nháy mắt không khí tràn ngập mùi dầu gay mũi.

“Ai?”. Có thủ vệ kêu to.

Tay trái Tần Thiếu Vũ ôm chặt Thẩm Thiên Lăng, tay phải rút đao ra, chỉ một chiêu cũng xông lên chém ngã cả đám quân Mạc Bắc.

“Người đâu! Có thích khách!”. Binh lính Mạc Bắc biết người này võ công rất cao, vì vậy đồng loạt nắm chặt vũ khí, muốn chờ nhiều người tới tiếp ứng. Đáng tiếc kho gỗ bị cháy, đa số mọi người đều qua bên kia hỗ trợ, nhất thời không thể tới kịp. Vì vậy đám lính ở đây bị Tần Thiếu Vũ giết đến tan tác, một người rồi lại một người bị ném vào trong kho, đập vào thùng dầu, khiến các thùng lăn khắp xung quanh.

“Giết thích khách!”. Xa xa truyền tới tiếng hô rung trời, rõ ràng đa số quân lính đã nhận được tin mà tới nơi. Thẩm Thiên Lăng khẩn trương đến mức đổ mồ hôi, Tần Thiếu Vũ ôm hắn nhảy lên một con chiến mã, xông tới chỗ đại quân.

Gió thổi vù vù rát cả mặt, Thẩm Thiên Lăng ngay cả hô hấp cũng muốn ngừng. Chạy trốn không phải là tìm nơi ẩn nấp sao, thời điểm này đừng lộn đường chứ!

Binh lính Mạc Bắc lần đầu tiên thấy có người dưới tình huống như vậy nhưng không lùi mà còn tiến tới, vì thế đều khó hiểu. Tần Thiếu Vũ một tay cầm đao cưỡi ngựa chạy như bay, loé ra ánh sáng bạc giữa ánh trăng, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi và dầu hoả. Trông hắn không còn giống với người thường mà càng giống một quỷ thần giết chóc đỏ cả mắt.

“Xông lên cho ta!”. Một tên thủ lĩnh phát ra mệnh lệnh.

Tần Thiếu Vũ nhếch môi, tay phải nắm chặt chuôi đao.

Chiến mã giống như một que xiên bằng sắt được nung đỏ mà đâm vào quân địch, đến mức tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, tiếng giết chóc nổi lên bốn phía. Thẩm Thiên Lăng nhắm chặt hai mắt, thể nhưng vẫn cảm giác được có chất dịch nóng hổi chảy trên mặt mình, đầu óc trống rỗng, chỉ mong người bị thương không phải là Tần Thiếu Vũ.

“Cầm cho chắc”. Tần Thiếu Vũ nhét một thứ vào ngực hắn.

Thẩm Thiên Lăng vội vàng nắm chặt, mở mắt ra chỉ thấy một cây cung.

Chân chiến mã bị thương, Tần Thiếu Vũ ôm eo Thẩm Thiên Lăng, giống như hắc ưng mà bay lên trời, mũi chân đạp lên đầu người hướng về phía Bắc.

“Bắt hắn lại!”. Cổ Lực Hãn nghe tin chạy tới, chỉ thấy trong kho hỗn độn, vì vậy giận tím mặt, rút đao dẫn đầu đuổi theo.

Tần Thiếu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy lên đài, đá binh lính Mạc Bắc phía trên xuống, tiện tay xé cờ chiến bọc lên mũi tên, sau khi châm lửa thì bắn tới kho dầu hoả.

Ba mũi tên nhọn giống như sao băng xẹt qua bầu trời, lưu lại từng vệt sáng trên không trung.

“Nằm xuống!”. Binh lính Mạc Bắc đoán được ý đồ của Tần Thiệu Vũ, lập tức hô lên thành tiếng. Tần Thiệu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống đài, lướt thẳng ra ngoài.

Phía sau ánh lửa dâng lên tận trời, trong thoáng chốc nhuộm đỏ nửa không trung. Bên tai không ngừng truyền tới tiếng nổ mạnh, trại địch loạn thành một đồng, mấy trăm con chiến mã giết mình chạy bốn phía, binh lính đang gác cổng từ xa nhìn thấy hai người đầy máu tươi, giống như gặp phải Tu La mà chạy trốn, sợ rằng không cẩn thận sẽ phải nạp mạng.

Chiến mã tung vó mang hai người chạy ra khỏi trại địch. Từng cơn gió trên sa mạc thổi vào mặt, xua tan mùi máu vào hương vị giết chóc, Thẩm Thiên Lăng nghiêng người nhìn Tần Thiệu Vũ, trong ánh mắt phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Sợ không?”. Tần Thiệu Vũ hỏi hần.

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Ta biết người lợi hại nhất”

Tần Thiệu Vũ cười to, giục ngựa chạy về phía Bắc, những cây Hồ dương bên đường in bóng loang lổ trên mặt cát.

Trong quân doanh Mạc Bắc, Cổ Lực Hãn nhìn doanh trại nhếch nhác, vết hằn dâng lên mùi máu tươi.

“Khả hãn bảo trọng”. Quỷ Hầu đứng bên cạnh hần, sắc mặt như ngày mưa dầm dề.

“Rốt cuộc là ai, sao lại vào được?”. Cổ Lực Hãn gào lên. “Cửa quân doanh đều có binh lính canh gác, sao lại có hai người bên ngoài trà trộn vào?”

“Sao Khả hãn không hỏi công chúa?”. Quỷ Hầu lạnh lùng nói. “Trừ nàng ra, không ai có thể mang người lạ vào”

“Khả hãn”. Một binh lính Mạc Bắc mồ hôi đầm đìa chạy tới. “Công chúa, công chúa bị đánh ngất xỉu”

“Cái gì?”. Cổ Lực Hãn giật mình.

“Thuộc hạ nghe nói bên ngoài có thích khách, vì vậy muốn vào nhắc công chúa chú ý, ai ngờ ở bên ngoài kêu vài lần cũng không có người đáp lại”. Binh lính Mạc Bắc quỳ dưới đất. “Sau đó thuộc hạ cả gan vào doanh trưởng thì phát hiện công chúa đang hôn mê bất tỉnh, bên người là A Bắc. Đáp khả 18 đã không còn thấy bóng dáng”

Sắc mặt Cổ Lực Hãn trắng bệch.

“Chả trách có thể khiến công chúa mê mẩn”. Quỷ Hầu cười nhạt. “Hoá ra đúng là một kẻ có bản lĩnh”

Cổ Lực Hãn không nói lời nào, đi nhanh về phía doanh trưởng.

“Quý sư”. Một thủ lĩnh Mạc Bắc tiến lên hỏi. “Kế tiếp chúng ta phải làm sao?”

“Người thấy thế nào?”. Quỷ Hầu hỏi lại.

Thủ lĩnh ngượng ngùng không dám nói câu nào.

“Chuẩn bị kĩ lưỡng nhưng lại vì nữ nhân mà thất bại trong gang tấc, quả thật không có số làm chuyện lớn”. Ánh mắt Quỷ Hầu băng lãnh.

Thủ lĩnh thức thời lui ra, bốn phía cũng không có người nào dám ra hỏi.

Một đêm trôi qua rất nhanh, Thẩm Thiên Lăng mơ màng ngáp một cái, cọ cọ vào ngực Tần Thiệu Vũ.

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng. “Heo”

“Hả?”. Thẩm Thiên Lăng mở mắt.

“Trời sắp sáng rồi”. Tần Thiệu Vũ hỏi. “Có lạnh không?”

“Không”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hần. “Người cả đêm không ngủ ư?”. Quanh thân đều ấm áp, rõ ràng là hần sợ mình bị cảm lạnh.

“Không tính là cả đêm, người cũng mới ngủ được hai canh giờ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đi thôi, hôm nay chúng ta phải đuổi kịp tiểu Sơn”

“Muốn tìm hấn ư?”. Thảm Thiên Lăng đứng dậy.

“Chúng ta dẫn hấn về”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu là người thông minh, hấn sẽ biết theo ai”

“Ừ”. Thảm Thiên Lăng hỏi. “Kí hiệu trên cây thì sao? Người có tìm được không?”

“Có phải mấy vết gạch hình tam giác không?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không khó tìm cho lắm”

“Đi thôi”. Thảm Thiên Lăng đuổi người. “Mau về nhà tắm”. Cả người đầy máu quả thật ghê tởm.

Tần Thiếu Vũ nhếch môi.

Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt không nói nên lời nhìn nam nhân của hấn. Người đừng có mà mỗi lần nghe đến tắm thì lại lộ ra bộ dạng này! Cực kì biến thái! Đại hiệp khí phách đêm qua và người nhất định là hai người!

Phân thân gì đó thật đáng sợ!

Chiến mã Mạc Bắc tuy không bằng Đạp Tuyết Bạch nhưng cũng quen chạy trên sa mạc, tốc độ cũng không tính là chậm. Gần chạng vạng, hai người quả nhiên bắt gặp tiểu Sơn ở một gốc cây Hồ dương ven đường.

“...”. Bởi vì hai người đã đỡ xuống hoá trang, toàn thân đều là máu, vì vậy tiểu Sơn khó tránh khỏi sững sốt, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, ra sức nuốt xuống bánh nướng trong miệng.

“Người chậm một chút”. Thảm Thiên Lăng lo lắng. “Coi chừng ghen”

Vừa dứt lời, tiểu Sơn bắt đầu ho sặc sụa.

Thảm Thiên Lăng: ...

Hoá ra ta chính là miệng quạ đen.

Nhất định phải tận dụng một chút.

Cổ Lực Hãn sẽ lập tức tiêu đời, tiêu đời, tiêu đời! Cái này nhất định phải linh nghiệm!

Tần Thiếu Vũ nhặt túi nước dưới đất lên, mở nút đưa qua.

Tiểu Sơn uống một ngụm lớn, rốt cuộc có thể hô hấp trở lại, hơi cảnh giác nhìn hai người.

Thảm Thiên Lăng chủ động mở miệng. “Sư phụ người không phải người tốt, người theo hấn chẳng học được gì cả, có muốn theo chúng ta về không?”

“Các người rốt cuộc là ai?”. Tiểu Sơn hỏi.

“Chúng ta là người của quân Sở”. Thảm Thiên Lăng nói. “Nếu người đáp ứng sau này không giúp người xấu làm chuyện ác, nhất định sẽ tốt hơn so với hiện tại”

“Các người tới tìm ta ư?”. Tiểu Sơn cau mày.

“Không phải”. Thảm Thiên Lăng lắc đầu.

Tiểu Sơn chỉ hướng ngược lại. “Vậy các người đi làm đường rồi, con đường về Sở quân hấn là bên kia”

“Còn người?”. Thảm Thiên Lăng hỏi. “Cùng đi với chúng ta đi, người không phải người xấu, sao lại theo Quỷ Hâu? Hơn nữa người cũng nói hấn không muốn dạy gì cho người, chỉ cho người làm người giúp việc mà thôi”

“Ta đương nhiên không phải người xấu”. Tiểu Sơn bĩu môi.

“Hai chúng ta vẫn là bạn đúng không?”. Thảm Thiên Lăng rất có kiên nhẫn và thành ý.

“Người tên gì?”. Tiểu Sơn hỏi.

“Thảm Thiên Lăng”. Lần này Thảm tiểu thụ nói thật.

“Thì ra là người”. Tiểu Sơn giật mình mở to mắt. “Ta từng nghe nói đến người”

“Phải không?”. Thẩm tiểu thụ ngượng ngùng.

“Người có thể gọi ra sấm sét, hô phong hoán vũ thật ư?”. Tiểu Sơn vây quanh hẳn xem xét.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người nghĩ nhiều rồi, ta không thể.

“Người chính là Tần cung chủ ư?”. Tiểu Sơn lại nhìn Tần Thiếu Vũ.

Tần Thiếu Vũ gật đầu.

Trong mắt tiểu Sơn đầy hâm mộ. “Người có phượng hoàng ư?”

Tần Thiếu Vũ tiếp tục gật đầu.

“Vậy nên theo chúng ta về quân doanh nhé?”. Thẩm Thiên Lăng nắm tay tiểu Sơn. “Tìm được Vọng quy hoa rồi, chúng ta sẽ cùng nhau về nhà, đến lúc đó sẽ tìm một sư phụ chân chính cho người, không lợi dụng người, sẽ dạy người bản lĩnh thật sự”

Nhìn ánh mắt chân thành của Thẩm Thiên Lăng, tiểu Sơn rốt cuộc gật đầu.

Bóng đêm buông xuống, ba người hai con ngựa tiếp tục vào sâu trong sa mạc, móng ngựa đạp tung cát vàng.

Mà trong doanh trại quân Sở, Diệp Cẩn đang dứt Cục Bông ăn cháo.

“Sao lại ăn nữa rồi?”. Thẩm Thiên Phong vừa vào thì cau mày.

“Muốn trưởng thành thì phải ăn nhiều”. Diệp Cẩn lại bỏ thịt bò vào.

“Chíp!”. Tâm trạng Cục Bông rất tốt, ngẩng đầu vui vẻ kêu.

“Dù trưởng thành cũng không thể mỗi ngày ăn năm bữa”. Thẩm Thiên Phong dở khóc dở cười. “Huống hồ trước khi xuất phát Lăng nhi đã dặn, không thể cho nó ăn quá nhiều”

“Ta là đại phu, đương nhiên biết chừng mực”. Diệp Cẩn xoa bụng Cục Bông.

Tiểu phượng hoàng ợ một cái, rõ ràng cục kì no.

Diệp Cẩn: ...

“Được rồi, đừng ăn nữa”. Thẩm Thiên Phong ôm lấy Cục Bông, xoay người đặt lên bệ cửa sổ. “Tự đi chơi đi”

Cục Bông lưu luyến quay đầu nhìn chén cháo, xòe cánh để ám vệ ôm ra khỏi phòng.

“Ăn no chưa?”. Thẩm Thiên Phong ngồi xuống bên cạnh Diệp Cẩn. “Gần đây ta bận việc không thể lo cho người, ai cũng nói người gầy”

“Ai mà rảnh quá vậy?”. Diệp Cẩn nghe vậy kinh hãi, ngay cả béo gầy cũng có người mách lẻo!

“Mang người đi ăn khuya”. Thẩm Thiên Phong kéo hẳn ra ngoài.

“Không ăn”. Diệp Cẩn ôm lấy khung cửa. “Ta muốn ngủ”

Ám vệ ngồi trên nóc nhà hít một hơi khí lạnh. Diệp cốc chủ từ lúc nào mà trở nên phóng túng như thế?

“Nghĩ gì vậy?”. Diệp Cẩn cảm tức nhìn lên nóc nhà. “Xấu xa”

Ám vệ: ...

Liên tưởng một chút cũng không được ư, sao Diệp cốc chủ lại dữ như vậy? Không biết sao Thẩm đại thiếu có thể chịu được! Vậy mới nói phu nhân nhà ta mới là tốt nhất, vừa ngây thơ sáng lạn vừa mềm mỏng, quả thật không gì sánh được!

Không biết chừng nào mới có thể trở về.

“Chíp!”. Cục Bông nằm trên nóc nhà, đôi mắt hạt đậu nhìn chăm chăm phòng của Thắm Thiên Lăng và Tần Thiệu Vũ không chớp mắt.

Ám vệ thấy vậy nước mắt lưng tròng. Thiệu cung chủ thật hiếu thảo, không chừng còn nằm dài nắng dầm mưa ở đây không thèm về ổ, hình ảnh này chỉ nghĩ thôi đã muốn ghen ngào.

“Xuống đây”. Vân Tuyệt Ca ở dưới sân vươn tay với nó.

Cục Bông lập tức phấn khởi lao xuống, chuẩn xác cạ vào thứ mềm nhũn. “Chíp!”

Ám vệ lúc đầu hơi sững sốt, sau đó đồng loạt tự hào ưỡn ngực.

Không sai, Thiệu cung chủ nhà ta rất hiếu thảo, chỉ có trong lòng đau xót mới có thể vừa gọi đã đi, bởi vì cần được an ủi!

Thật cảm động!

Trình độ nào tàn được thẳng cấp, thật đáng mừng!

Qua mấy ngày sau, Tần Thiệu Vũ rút cuộc mang Thắm Thiên Lăng về quân doanh. Mọi người đang ở nhà ăn, nghe được tin thì vội vàng chạy tới, lại bị ám vệ báo rằng cung chủ và Thắm công tử đang tắm.

“Không bị thương chứ?”. Sở Uyên thân thiết hỏi.

“Đương nhiên không”. Ám vệ lắc đầu. Cung chủ nhà ta sao lại bị thương được, chỉ có trong tưởng tượng mà thôi!

“Vậy thì tốt”. Sở Uyên lại hỏi. “Đồ đâu, có tìm được không?”

“Ở đây”. Ám vệ đưa cái túi trong tay ra. “Vốn định đi đưa cho Diệp cốc chủ”

“Tìm được rồi sao?”. Diệp Cẩn mở ra nhìn thoáng qua, vui vẻ nói. “Đúng là Vọng quy hoa”

169. Chương 167: Về Nhà

Sau khi tắm xong, Tần Thiệu Vũ xuống bếp kêu một ít thức ăn nhẹ, sau khi dặn Thắm Thiên Lăng ăn xong nghỉ ngơi cho tốt rồi mới xoay người ra cửa.

“Chíp!”. Cục Bông lặc lự chạy vào phòng, ra sức nhảy lên bàn hờn hờ nhìn Thắm Thiên Lăng, đôi mắt hạt đậu rất MOE!

Thắm Thiên Lăng cong khoe môi, vươn tay vuốt ve thân thể tròn vo của nó.

“Cung chủ”. Ám vệ mang theo tiểu Sơn chờ bên ngoài.

“Người đi theo ta”. Tần Thiệu Vũ nói với tiểu Sơn. “Nếu Hoàng thượng hỏi thì bảo người chỉ làm việc vặt và sắc thuốc cho Quý sư thôi, sẽ không bị liên lụy”

“Gặp Hoàng thượng ừ?”. Tiểu Sơn nghe vậy sững sốt. “Ta ta ta có thể không đi không?”

“Hoàng thượng cũng không ăn thịt người”. Tần Thiệu Vũ nói. “Huống hồ nếu không có người, chúng ta cũng không thuận lợi tìm được Vọng quy hoa như vậy, chỉ nhờ điểm này cũng đủ lấy công chuộc tội rồi, không chừng còn được thưởng”

“... Vậy người phải giữ lời đó”. Tiểu Sơn suy nghĩ một chút. “Ta không cần thưởng, chỉ cần đánh giặc xong tìm một thôn nhỏ yên tĩnh ở là được”

Tần Thiệu Vũ đáp ứng, hai người cùng nhau đến thư phòng.

“Uống”. Vừa vào cửa, Diệp Cẩn đã đưa một chén thuốc nhạt màu qua.

Tần Thiệu Vũ cau mày. “Cái gì vậy?”

Diệp Cẩn bình tĩnh nói. “Canh Ngũ độc”

Tần Thiệu Vũ: ...

“Mau uống đi”. Diệp Cẩn giục.

“Là Vong quy hoa”. Tiểu Sơn ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở.

Diệp Cẩn nhìn hẩn một cái. “Người là ai?”

Tiểu Sơn nhìn Tần Thiếu Vũ, hơi lúng túng.

“Là người giúp ta tìm Vong quy hoa”. Tần Thiếu Vũ uống xong thuốc thì đặt cái chén rỗng lên bàn. “Tên là tiểu Sơn”

“Lần này vất vả cho người rồi”. Sở Uyên vỗ vai Tần Thiếu Vũ. “Tiểu Cẩn nói sẽ nhanh chóng chế được giải được, Vân cô nương cũng có thể vào Quỷ thành phá giải trận pháp, chúng ta lại đến gần với thắng lợi rồi”

“Lần này ta vào quân doanh Mạc Bắc, còn đánh bậy đánh bạ phát hiện Cổ Lực Hãn chuyên chở không ít gỗ và dầu hoả từ La Sát quốc ở phương Bắc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu đoán không sai, hẩn định dùng giá gỗ và đạn dầu hoả phá thành”

“Đạn dầu hoả?”. Sở Uyên nghe vậy cau mày. “Chúng ta phải mau lên kế hoạch mới được”

“Không cần sốt ruột”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lúc ta mang Lăng nhi xông ra thì tiện tay cho nổ kho dầu hoả rồi”

Cục kì khoe khoang!

Mọi người trong phòng: ...

“Dầu hoả dẫn thuốc nổ, chiến mã giết mình chạy trốn, quân doanh Mạc Bắc hiện giờ sĩ khí rã rời”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục nói. “Hơn nữa đêm quá là gió Tây Bắc, nếu chúng ta may mắn, không chừng kho lương thảo của Cổ Lực Hãn cũng tiêu luôn”

Đúng là số hên... Diệp Cẩn quả thật muốn quỳ lạy Tần Thiếu Vũ.

Sở Uyên cũng vui mừng quá đỗi. “Nếu thật sự như thế, đúng là trời giúp đại Sở rồi!”

“Sợ rằng người phải vất vả vài ngày”. Tần Thiếu Vũ nhìn Vân Tuyết Ca. “Tám chín phần là Cổ Lực Hãn đã lui binh, sớm phá giải trận pháp ở Quỷ thành thì quân Sở có thể thừa thắng xông lên, như vậy đại thắng cũng cận kề”

“Yên tâm”. Vân Tuyết Ca gật đầu. “Cho dù suốt đêm không ngủ, ta cũng nghiên cứu ra kết quả trong vòng ba ngày!”

“Lần này chuẩn bị xong mọi chuyện, tiếp theo chỉ chờ đánh vào vương thành Mạc Bắc mà thôi!”. Nhiều ngày như vậy, tâm trạng Sở Uyên tốt cuộc cũng trở nên vui sướng. “Đợi khả hoàn về kinh, ta nhất định cảm tạ các vị hậu hĩ”

“Hoàng thượng”. Thị vệ ở bên ngoài bẩm báo. “Lý tướng quân cầu kiến”

Mọi người nhìn nhau, Diệp Cẩn ngồi trên bàn, một tay chống cằm chắc lưỡi. “Suýt nữa quên mất còn tên phá hoại này”

“Hoàng thượng định ứng phó thế nào?”. Thẩm Thiên Phong hỏi.

“Kéo dài thêm một thời gian”. Trong mắt Sở Uyên có chút ngoan độc. “Tìm ra quan viên liên kết với hẩn trong triều, sau đó một lưới bắt hết!”

Xế chiều, Thẩm Thiên Lăng lười biếng ngáp một cái, mở mắt ngồi dậy.

“Chíp!”. Cục Bông chui từ trong chăn ra ngoài, cũng ngáp theo, mấy cọng lông tơ lộn xộn mất trật tự.

Thẩm Thiên Lăng bật cười, ôm nó vuốt ve.

“Công tử”. Ám vệ nghe được tiếng động, ở ngoài cửa nói. “Thuộc hạ có thể vào không?”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng xuống giường mang giày. “Giờ gì rồi?”

“Sắp đến giờ cơm tối rồi”. Âm vệ bước vào đặt một cái hộp lên bàn. “Cung chủ còn đang bàn việc, bảo thuộc hạ đưa cái này cho công tử trước”

“Cảm ơn”. Thẩm Thiên Lăng tò mò. “Cái gì vậy?”

Âm vệ còn chưa kịp nói, Cục Bông đã phành phạch nhảy lên bàn, dùng tư thế mềm mại nằm sấp lên cái hộp, vẻ mặt cực kì mê hồn.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người đừng làm chuyện có yêu cầu kỹ thuật cao như đóng vai tẩm tẩm chứ! Rõ ràng tròn vo như vậy!

“Là Tuyết Lưu Ly và Thanh Thạch Lưu”. Âm vệ nói. “Cung chủ còn dặn tìm thợ mộc dùng gỗ hương làm hộp”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy sững sốt, nhẹ nhàng mở nắp. Bên trong là hai hạt châu, một viên trắng một viên xanh, đang nằm trong chiếc hộp bóng loáng, nhìn rất trơn bóng. Hộp gỗ hương được chia làm chín ngăn để đảm bảo hạt châu sẽ không dính vào nhau.

“Chíp!”. Ánh mắt Cục Bông hơi sốt ruột, dùng đầu cọ cọ Thẩm Thiên Lăng – mau lấy ra chơi!

“Thuộc hạ ra ngoài trước”. Âm vệ cúi đầu cáo lui. Thẩm Thiên Lăng đứng lên lấy bao quần áo trong tủ ra, bỏ đám linh thạch còn lại vào. Trong hộp lập tức phát ra ánh sáng bảy màu, tiểu phượng hoàng thích không chịu nổi, nằm sấp lên trên, ngẩng đầu dùng ánh mắt MOE nhìn Thẩm Thiên Lăng – rất muốn!

Thẩm Thiên Lăng cười cười, dùng ngón tay gãi cánh nó, trong lòng hơi ngẩn ngơ.

Sự tình phát triển đến nước này, linh thạch thứ chín e rằng cũng ngẫu nhiên rơi vào tay mình. Vừa nghĩ đến có thể trở về, trong lòng lại trở nên luống cuống. Rời khỏi thế giới kia lâu lắm rồi, ký ức phẳng phất giống như đã là kiếp trước. Huống hồ nếu bên cạnh không có hắn, mình sẽ sống như thế nào?

“Chíp!”. Chắc vì nhận ra tâm trạng Thẩm Thiên Lăng có chút trầm trọng nên Cục Bông cực kì không đành lòng nhảy xuống khỏi cái hộp, đứng trên bàn dùng móng vuốt đá đá hắn, tỏ ra “ta không cần nữa”, thật biết điều!

Thẩm Thiên Lăng thả chiếc hộp vào trong tủ, ôm Cục Bông nằm xuống giường, thở dài thật sâu.

Lúc Tần Thiệu Vũ trở về, âm vệ lập tức bẩm báo rằng buổi tối Thẩm công tử không ăn cơm, thậm chí không ăn canh!

“Đang êm đẹp, sao lại không ăn cơm?”. Tần Thiệu Vũ cau mày, vươn tay đẩy cửa phòng ra.

“Chíp!”. Cục Bông ngồi trên bàn ăn dưa mật, nhân tiện xòe cánh chớp mắt MOE với hắn.

Tần Thiệu Vũ xoa đầu nó, ngồi xuống giường. “Sao vậy?”

“Không có gì”. Thẩm Thiên Lăng ngồi dậy. “Hơi chóng mặt, không muốn ăn gì”

“Cảm lạnh ư?”. Tần Thiệu Vũ đo nhiệt độ trên trán hắn. “Không bị sốt, ngoại trừ chóng mặt còn chỗ nào khó chịu không?”

“Không sao, chắc ban ngày ngủ hơi nhiều”. Thẩm Thiên Lăng không có tinh thần. “Bàn việc với Hoàng thượng thế nào rồi?”

“Vốn định mang người về Giang Nam”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn vào lòng. “Nhưng nếu thân thể không khỏe, chúng ta lại chờ vài ngày, ở đây thêm một chút”

“Mang ta về Giang Nam?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy giật mình.

“Ừ”. Tần Thiệu Vũ nhéo má hắn. “Chúng ta về thành thân”

Quay – về – thành – thân!

Một tia sét đánh giữa trời nắng, Thẩm Thiên Lăng bị kinh hãi!

Tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng chợt nghe được câu này vẫn vô cùng khản trương!

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Về mặt gì thế?”

“Còn chưa đánh giặc xong”. Thảm Thiên Lăng vắt vẻo lăm mới thốt được một câu.

“Chúng ta đã xong việc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Phản quân Mạc Bắc đã tổn thất nặng, nếu Sở Uyên đánh không thắng nữa thì khỏi làm Hoàng đế cho rồi”

Lời đại nghịch bất đạo như vậy đừng tùy tiện nói ra chứ! Thảm Thiên Lăng lấy lại bình tĩnh. “Còn Lý Uy Viễn thì sao? Còn chưa giải quyết hẳn”

“Giao cho Thiên Phong và Diệp Cẩn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Phản thần trong triều thì có Thiên Phàm giải quyết, không cần chúng ta nhúng tay”

Thảm Thiên Lăng: ...

Tìm không được lý do khác, quả thật sốt ruột.

...

...

“Nói”. Tần Thiếu Vũ nâng cằm hắn lên.

Thảm Thiên Lăng ra sức hít sâu, sau đó thành thật nói. “Ta hơi khẩn trương”

“Có gì đâu mà khẩn trương”. Tần Thiếu Vũ bị chọc cười. “Sợ ta ăn người hả?”

“Không được, ta muốn yên tĩnh một chút”. Thảm Thiên Lăng đẩy hắn ra, chui cả người vào chăn.

Cục Bông ngồi trên bàn, dùng ánh mắt đồng cảm nhìn cha nó.

Tần Thiếu Vũ tiện tay vung lên một chưởng, quét con trai ra ngoài.

Ấm vệ vội vàng nhào tới tiếp được.

“Chíp!”. Cục Bông nằm trong lòng bàn tay ấm vệ, đá đá móng, đôi mắt hạt đậu rất hưng phấn, cực kì muốn chơi thêm lần nữa!

Ấm vệ lệ rơi đầy mặt, Thiếu cung chủ nhà ta thật ngây thơ, bị vứt mà còn vui như thế.

Quả thật chua xót.

Qua nửa nén nhang, Thảm Thiên Lăng hơi bức bối, vì vậy xốc chăn lên tạo thành một khe hở hít thở không khí.

Tần Thiếu Vũ vươn tay xách hắn ra.

“Ta còn chưa nghĩ xong!”. Thảm Thiên Lăng ôm chặt kháng nghị.

“Còn có gì phải nghĩ?”. Tần Thiếu Vũ ôm chặt hắn. “Chẳng lẽ ngươi định bội tình bạc nghĩa?”

Thảm Thiên Lăng chân thành nói. “Đang có ý đó”

“Vậy ta phải đi treo cổ”. Tần Thiếu Vũ cực kì kiên định.

Thảm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, ngươi có mục tiêu chút đi.

“Nhìn vào mắt ta”. Tần Thiếu Vũ nâng cằm hắn lên.

Thảm Thiên Lăng >_<. lời=“” thoại=“” cầu=“” huyết=“” trong=“” tiểu=“” thuyết=“” quỳnh=“” dao=“”>

“Lúc trước rõ ràng nói đánh giặc xong sẽ thành thân mà”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn. “Đang êm đẹp sao đột nhiên lại không chịu?”

“Không biết”. Thảm Thiên Lăng vui đầu vào vai hắn, trong lòng hơi hỗn loạn.

“Nếu người sợ chưa quen với Truy Ảnh cung, chúng ta có thể ở lại Nhật Nguyệt sơn trang”. Tần Thiếu Vũ vỗ vỗ lưng hắn. “Hoặc người muốn đi khắp nơi cũng được, ta đều ở bên người”

Thẩm Thiên Lăng rầu rĩ ôm eo hắn.

“Trước hết mang người về Nhật Nguyệt sơn trang nhé?”. Tần Thiếu Vũ hỏi thử. “Tạm thời không muốn thành thân cũng không sao, ta chờ người”

“Ta muốn thành thân với người”. Thẩm Thiên Lăng nói.

“Vậy ta xem như người đã đáp ứng rồi”. Tần Thiếu Vũ nhìn hắn. “Năm nữa, khắp núi đồi quanh Truy Ảnh cung sẽ nở đầy hoa Phong linh, người nhất định sẽ thích”

“Chiến sự không có vấn đề gì nữa chứ?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Tần Thiếu Vũ gật đầu. “Tuy Sở Uyên chưa đủ lòng đủ cánh, nhưng cũng có tổ chất Hoàng đế, lại có nhiều người giúp hắn như vậy, sẽ không xảy ra chuyện”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng cười cười với hắn. “Chúng ta cùng nhau về nhà”

Ba ngày sau, mọi người trong Truy Ảnh cung quả nhiên rời khỏi quân doanh, một đường đi về phía nam.

Tiểu viện trở nên yên tĩnh, Diệp Cẩn ngồi trên bàn rất oán hận.

“Đội chiến tranh kết thúc, chúng ta cũng có thể về nhà”. Thẩm Thiên Phong rót một chén trà cho hắn. “Tôi đa là hai ba tháng, không quá lâu”

“Ai muốn về với người?”. Diệp Cẩn yên lặng nhìn trời.

“Hoàng thượng đã đáp ứng tương lai sẽ tứ hôn cho chúng ta”. Thẩm Thiên Phong nắm lấy tay hắn. “Cho ta một cơ hội nữa được không?”

“Hắn tứ hôn thì ta phải đáp ứng ư?”. Diệp Cẩn nổi giận.

“Ta không muốn người chịu thiệt thòi ở Nhật Nguyệt sơn trang”. Thẩm Thiên Phong bóp cằm hắn. “Tứ hôn tuy chỉ là hình thức nhưng sẽ khiến chúng ta đỡ đi đường vòng”

“Vậy cũng không được”. Diệp Cẩn cực kì ngạo kiều. “Ta đã quen sống tự do tự tại rồi”

“Dù thành thân, ta cũng không cản trở bất cứ chuyện gì của người”. Thẩm Thiên Phong rất kiên trì. “Chỉ mong sau này có thể chăm sóc tốt cho người”

Diệp Cẩn: ...

Vì sao càng ngày càng học được nói ngọt? Còn ánh mắt tình thánh này là sao, quả thật không biết xấu hổ!

Thẩm Thiên Phong nâng cằm hắn lên, cúi đầu dụ dỗ hôn xuống.

Diệp Cẩn giận dữ nhắm mắt lại.

Ám vệ Truy Ảnh cung lưu loát che mái ngói lại, sau đó thoả mãn nằm trên nóc nhà ngắm mây.

Cho nên mới nói ở lại giúp đỡ quả nhiên là lựa chọn chính xác, Diệp Cốc chủ thể mà đổ mặt, cực kì hiếm thấy!

Tiếc là không được nghe Thiếu cung chủ kêu chíp chíp.

Ám vệ tiếc nuối thở dài, vuốt ve con gà con không biết nhặt từ đâu về.

Lấy chơi cho đỡ ghiền cũng tốt!

Giống như Tần Thiếu Vũ dự liệu, có Vọng quy hoa xua tan sương mù dày đặc, Vân Tuyết Ca nhanh chóng nghiên cứu được phương pháp phá trận. Trong một đêm Quỷ thành đã bị phá hủy triệt để, Sở Uyên ngự giá thân chinh, thống lĩnh đại quân tuôn ra khỏi biên quan, ngăn lại phản quân Mạc Bắc đang rút lui ở sâu trong sa mạc. Sau hai ngày chiến đấu kịch liệt, Cổ Lực Hân bị Thẩm Thiên Phong bắt giữ, phản quân chết chóc vô số, các bộ tộc Mạc Bắc không gượng dậy nổi, đồng loạt quy xuống xin hàng.

Mười năm phân loạn, một năm quyết chiến kịch liệt, quân Sở đã giành được thắng lợi cuối cùng. Mà dân chúng chịu đủ nạn trộm cướp ở biên quan rồi cuộc cũng được an bình, vì vậy đồng loạt mang thịt dê và thịt bò, lại lấy rượu ngon chưng cất trong hầm ra, đốt lửa trại cùng tướng sĩ quân Sở vừa múa vừa hát, ăn mừng cảnh tượng hoà bình. Sở Uyên đứng trên đài cao, nhìn con dân và binh sĩ vui mừng múa hát bên dưới, trong mắt phản chiếu ánh lửa trại lấp lánh.

“Người xem, làm Hoàng đế buồn chán như vậy đó”. Trên một cồn cát, Diệp Cẩn đang tựa vào lòng Thẩm Thiên Phong. “Vĩnh viễn cũng không thể lộ ra tâm trạng của mình”

“Thứ mỗi người mong muốn đều khác nhau”. Thẩm Thiên Phong nắm tay Diệp Cẩn. “Người muốn tự do tự tại không bị gò bó, hán muốn vạn dặm non sông, đứng đầu thiên hạ, ai cũng không hiểu được tâm trạng của đối phương”

“Vậy còn người?”. Diệp Cẩn hỏi. “Người muốn cái gì?”

“Ta muốn người”. Thẩm Thiên Phong nói. “Cũng muốn vô lâm từ nay về sau không còn dẫm máu”

Diệp Cẩn bĩu môi. “Không có khả năng”

“Ta cũng biết không có khả năng, người có lòng dạ khó lường trong vô lâm không ít”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nhưng dẫu sao có hi vọng vẫn tốt hơn”

“Ta không nói vô lâm”. Khuôn mặt Diệp Cẩn rất ngạo kiều, ta đang nói ý đầu tiên!

“Hai tâm nguyện, ít nhiều gì cũng cho ta thực hiện được một cái đi chứ”. Thẩm Thiên Phong kề vào tai hán nói. “Nếu không thì rất đáng thương”

“Kệ người”. Diệp Cẩn đổi tư thế, gối đầu lên đùi hán ngắm sao.

Tiếng ca phai dần, tiếng Hồ cầm từ đằng xa truyền tới, du dương êm tai. Không khí tràn ngập mùi rượu, Diệp Cẩn nhắm mắt nói. “Cả đời như vậy cũng không tệ”

“Nếu người thích, sau này hàng năm ta đều mang người tới”. Mười ngón tay Thẩm Thiên Phong giao nhau với hán.

“Người hãy nghĩ cách đối phó Lý Uy Viễn trước đi”. Diệp Cẩn nhìn hán. “Người này là một quả bom nổ chậm bên người Sở Uyên, không biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện”

“Sau khi Mạc Bắc đại thắng, Hoàng thượng đã đoạt lại không ít binh quyền”. Thẩm Thiên Phong nói. “Tạm thời Lý Uy Viễn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ”

“Người cũng biết chỉ là tạm thời thôi”. Diệp Cẩn túm vạt áo hán. “Sau này thì sao?”

“Nếu trừ bỏ Lý Uy Viễn, đối với ta mà nói chỉ trong nháy mắt”. Thẩm Thiên Phong nói. “Hoàng thượng sợ dĩ án binh bất động, thứ nhất là vì trấn an quân tâm, dù sao vừa chiến thắng mà giết đi tướng quân thì rất dễ bị người khác nói này nói nọ; thứ hai là vì tìm ra quân cờ ngầm trong triều của hán, muốn tiêu diệt triệt để”

“Rồi sao?”. Diệp Cẩn hỏi. “Bước tiếp theo có kế hoạch gì?”

“Chúng ta phải âm thầm theo Hoàng thượng, bảo vệ hán về kinh”. Thẩm Thiên Phong nói. “Những chuyện khác cứ giao cho hán là được”

“Còn phải theo hán về ư?”. Diệp Cẩn nghe vậy không vui, sao còn chưa xong nữa.

“Hán là ca ca của người”. Thẩm Thiên Phong bị chọc cười. “Sao lại làm ra dáng vẻ này?”

“Người có chắc là hán tự giải quyết được không?”. Diệp Cẩn ngồi dậy. “Nếu hán tám năm, mười năm vẫn không nghĩ ra biện pháp giải quyết, Lý Uy Viễn lại đổi ý không chịu làm phản, chẳng lẽ chúng ta phải âm thầm bảo vệ hán mãi?”

“Nếu hán là Hoàng đế, nhất định học được cách giải quyết nguy cơ”. Thẩm Thiên Phong nói. “Huống hồ lần này chiến thắng ở Mạc Bắc có phần nữa là công lao của Thiếu Vũ, chuyện còn lại hán phải làm chỉ là

một Lý Uy Viễn nhỏ nhoi. Nếu ngay cả chút chuyện này cũng không giải quyết tốt thì làm sao có thể đứng trên thiên hạ?”

“Người sợ chúng ta làm quá nhiều sẽ khiến hấn cảm thấy bị uy hiếp ư?”. Diệp Cẩn cau mày.

Thẩm Thiên Phong gật đầu.

“Người xem, làm Hoàng đế mệt như vậy đấy, ngay cả bằng hữu cũng không có”. Diệp Cẩn thở dài. “Thật ra trong thiên hạ đâu có nhiều người mơ ước ngôi vị Hoàng đế của hấn như vậy”

“Thân ở ngôi cử ngũ chí tôn, có nhiều chuyện cũng không theo ý hấn”. Thẩm Thiên Phong để Diệp Cẩn tựa vào ngực mình. “Chúng ta chỉ cần không thẹn với lương tâm là được”

Bầu trời xanh thẫm như nhung, loé ra ánh sao, nổi thành một dải ngân hà lấp lánh.

Sở Uyên vẫn đứng trên đài nhìn hai người ôm nhau trên cồn cát, khoe miệng có chút ý cười.

“Hoàng thượng”. Nội thị đắp áo choàng cho hấn. “Trời sắp nổi gió rồi”

“Người theo ta đã bao lâu?”. Sở Uyên mở miệng hỏi hấn.

Nội thị nói. “Bẩm Hoàng thượng, đã gần mười năm rồi”

“Nếu một ngày nào đó người không muốn ở trong cung nữa thì cứ nói với ta”. Sở Uyên nói. “Ta sẽ thả người đi”

Nội thị hết hồn. “Sao Hoàng thượng lại nói vậy?”

“Thứ mỗi người mong muốn đều khác nhau”. Sở Uyên xoay người xuống đài. “Nếu thích tự do tự tại, giục ngựa giang hồ, ép ở lại trong cung cũng không có ý nghĩa gì”

Nội thị thận trọng hỏi. “Hoàng thượng đang nói Diệp cốc chủ ư?”

Sở Uyên nhìn hấn cười. “Người rất thông minh”

“Hoàng thượng quá khen”. Nội thị đỡ lấy hấn. “Hơn một năm nay Diệp cốc chủ đối xử với Hoàng thượng thế nào, nô tài đều nhìn thấy. Tuy hấn nói chuyện không dễ nghe nhưng lại mềm lòng, nếu Hoàng thượng muốn hấn ở lại...”

“Thôi”. Sở Uyên cắt ngang. “Trẫm chỉ có một đệ đệ, cứ tuý hấn đi”. Chỉ mong tương lai lúc mái tóc hoa râm, bên người còn có một thân nhân để nói chuyện là được rồi.

Xử lý xong tàn cục ở Mạc Bắc, quân Sở nhổ trại về kinh. Mà dân chúng cũng trở nên hoàn toàn tôn kính Sở Uyên, mỗi lần đại quân đi ngang qua một thành trấn thì hầu như đều có dân chúng ra đường nghênh đón, cảnh tượng phồn vinh vui vẻ. Thẩm Thiên Phong và Diệp Cẩn ở ngoài sáng thì từ biệt Sở Uyên bảo muốn về Quỳnh Hoa cốc, nhưng vẫn âm thầm theo sau đoàn người để bảo vệ. Mà ám vệ cũng lẫn vào thị vệ bên người Sở Uyên, phòng ngừa Lý Uy Viễn đột nhiên gây chuyện.

Diệp Cẩn vừa ăn Đường sơn tra vừa nói. “Lần này xem như chúng ta đã hết lòng với hấn rồi”

“Ừ”. Thẩm Thiên Phong lấy xuống vụn đường bên mép hấn. “Thật ra cũng coi như đánh giặc xong đi du ngoạn, tiện đường đến Hoàng cung cũng không tệ”

“Người gặp ai đi du ngoạn mà lén lút lút lút như vậy chưa?”. Diệp Cẩn thăm chử trong bụng.

Cục kì sắc bén!

Mà ở phương nam, Thẩm Thiên Lăng đang đứng dưới tàng cây ngẩng đầu chỉ huy. “Bên trái bên trái, sang bên trái một tí, có một trái vừa lớn vừa đỏ”

“Đâu?”. Tần Thiệu Vũ ngồi xổm trên cây tìm kiếm.

Ám vệ ôm Cục Bông đứng cách đó không xa, quả thật muốn khóc.

Đây là cung chủ nhà ta thật sao?

Vì sao tư thế lại thô bỉ như vậy?

Loại chuyện hái trái cây dại này cứ giao cho chúng ta là được!

May mà không bị người ngoài nhìn thấy, nếu không thì phải làm sao đây?

“Được rồi”. Tần Thiệu Vũ nhảy xuống, đưa hai trái lớn nhất cho Thẩm Thiên Lăng, còn lại ném cho ám vệ.

Cục Bông hưng phấn xoè cánh, vừa nhìn đã thấy ngon rồi, cha thật tốt!

“Trầy hết rồi”. Thẩm Thiên Lăng xoa mặt hần. “Lúc chiến tranh cũng không thấy người bị thương”

“Đương nhiên”. Tần Thiệu Vũ lưu loát nói. “Đánh giặc là đánh cho người khác, vì sao phải bị thương vì người khác chứ?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Những lời tâm tình phải suy ngẫm một chút mới hiểu này thật cao cấp!

“Ra khỏi ngọn núi này là bắt kịp lễ hội đèn lồng ở Hà Hoa trấn”. Tần Thiệu Vũ hỏi. “Có muốn đi xem không?”

“Không”. Thẩm Thiên Lăng kiên quyết lắc đầu.

“Vì sao?”. Tần Thiệu Vũ khó hiểu. “Rất náo nhiệt”

“Ta muốn về sớm”. Thẩm Thiên Lăng lau sạch một quả dại đưa cho Tần Thiệu Vũ. “Muốn du ngoạn giang hồ sau này còn rất nhiều thời gian”

“Nói cũng đúng”. Tần Thiệu Vũ ôm hần vào lòng. “Du ngoạn giang hồ còn nhiều thời gian, chúng ta phải giải quyết chuyện quan trọng nhất đã”

“Chíp!”. Cục Bông cũng nhào tới y như đạn pháo. Tần Thiệu Vũ nắm lấy nó, đặt vào lòng bàn tay Thẩm Thiên Lăng mà cười. “Nếu còn không thành thân thì con trai sẽ lớn mất”

Cục Bông nheo mắt lại, rất hạnh phúc!

Trong lòng có điều nhung nhớ, thời gian trôi qua cũng rất nhanh. Những cảnh liễu xanh biếc chốn Giang Nam đã đổi sang vàng, được gió cuốn tận trời, từng hạt tuyết lả tả rơi xuống. Trong thời tiết mọi người nên yên lặng vây quanh phòng ăn lẩu này, Nhật Nguyệt sơn trang cũng trở nên náo nhiệt chưa từng có.

Vì tiểu thiếu gia sắp về.

Lúc trước đã có người đi trước thông báo, vì vậy sáng sớm hôm đó bên trong Nhật Nguyệt sơn trang đã giăng đèn kết hoa, trước cửa treo hai dây pháo lớn, không khí rất vui vẻ. Dân chúng cũng đồng loạt chen lấn ven đường, chuẩn bị xem náo nhiệt.

“Tới rồi!”. Không biết là ai kêu lên trước, mọi người nghe vậy đồng loạt chạy tới xem. Chỉ thấy ở cuối đường, một con ngựa trắng cao to tung vó chạy đến, trên lưng có hai người, một đen như mực, một trắng như tuyết.

“Lăng nhi!”. Thẩm phu nhân được nha hoàn đỡ tới, vội vã bước xuống bậc thang.

Tần Thiệu Vũ ôm Thẩm Thiên Lăng nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng đặt hần dưới đất, lại cởi áo choàng lông cừu trên người hần xuống để tránh giẫm phải mà té.

Dân chúng vây xem đồng loạt rơi lệ, quả nhiên cực kì ân ái, thật cảm động.

“Mẫu thân”. Trong lòng Thẩm Thiên Lăng tràn đầy vui mừng, chạy thẳng tới.

“Lăng nhi”. Thẩm phu nhân kéo tay hần quan sát từ trên xuống dưới, đỏ mắt nói. “Hai năm không gặp, hình như cao hơn một chút”

Tâm trạng Thẩm trang chủ cũng tốt, trên mặt khó thấy được vui vẻ.

“Nhạc phụ”. Tần Thiệu Vũ bước tới.

“Vất vả cho người rồi”. Thẩm trang chủ vỗ vai hần. “Vào nhà trước đã”

Tần Thiệu Vũ gật đầu, theo hần vào cửa lớn.

“Đi, chúng ta cũng vào nhà”. Thảm phu nhân vuốt ve gò má lạnh lạnh của Thảm Thiên Lăng. “Mẫu thân đã tự làm lẫu dê mà ngươi thích”

“Vâng”. Thảm Thiên Lăng đỡ nàng vào sân, tò mò hỏi. “Nhị ca đâu rồi?”

“Vốn tháng trước còn ở, nhưng cách đây không lâu lại ra ngoài rồi”. Thảm phu nhân nói. “Ngươi còn nhớ cô nương hắc chuộc về từ lầu xanh trước kia không?”

“Có”. Thảm Thiên Lăng gật đầu.

“Cơ bản không phải cô nương”. Thảm phu nhân chắc lưỡi. “Là một thiếu niên, về sau Hoàng thượng phái người tới đón thì mới biết đó là tam đệ của Tây Nam vương Đoạn Bạch Nguyệt”

“Vậy à?”. Tuy Thảm tiểu thụ đã biết chuyện từ lúc ở Tây Nam, nhưng vẫn phối hợp làm ra vẻ mặt giật mình, quả là một đối tượng tán dục cực tốt.

Quả nhiên Thảm phu nhân rất hài lòng với phản ứng của hắc, tiếp tục nói. “Kể ra thì Thiên Khiêm cũng quá thật thà, trước kia Thiên Phàm viết thư bảo hắc giữ kín bí mật, thế là hắc không chịu nói với ai. Sau này cha ngươi biết thì mắng ột trận, bảo hắc chẳng biết nặng nhẹ”

“Rồi sao?”. Thảm Thiên Lăng tò mò.

“Nếu Hoàng thượng đã phái người tới đón thì đương nhiên không ai dám cản. Còn tưởng rằng thế là hết, ai ngờ một năm sau đứa nhỏ kia lại chạy tới, cố chấp không chịu nghe ai khuyên. Thiên Khiêm không còn cách nào khác, đành phải tự đưa hắc về Tây Nam”

Thảm Thiên Lăng thật lòng nói. “Nhị ca nhất định rất đau đầu”

“Chắc vậy, nhưng nương cũng lưỡi quẩn, nương chỉ để ý người và đại ca”. Thảm phu nhân vỗ vỗ tay hắc. “Về phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi, nương xuống bếp xem thử”

“Vâng”. Thảm Thiên Lăng gật đầu, vui vẻ vào tiểu viện của mình. “Bảo Đậu!”

“Công tử!”. Bảo Đậu vốn đang dọn phòng, đang định chạy ra sân đón thì không ngờ nghe thấy giọng Thảm Thiên Lăng, vì vậy kích động lao tới.

“Ta đã về”. Thảm Thiên Lăng ra sức ôm lấy hắc.

“Ta nhớ công tử muốn chết”. Bảo Đậu cười ngây ngô, vây lấy hắc quan sát. “Công tử càng đẹp hơn trước”

“Ta mua rất nhiều quà cho ngươi”. Thảm Thiên Lăng kéo tay hắc ngồi xuống ghế đá. “Đều là mấy món lạ lạ, ngươi nhất định sẽ thích”

“Ừ”. Bảo Đậu nói. “Ta cũng có quà cho công tử”

“Ngươi có quà cho ta?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy tò mò. “Cái gì thế?”

“Công tử chờ chút”. Bảo Đậu chạy vào phòng, trong chốc lát lấy ra một quyển vở. “Hai năm qua trang chủ cho phép ta học tập ở chỗ tiên sinh, ta đã viết xuống những chuyện giật gân xảy ra trong sơn trang và Thiên Diệp thành cho công tử”

Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt cứng bái nhìn hắc, tám chuyện chuyên nghiệp như vậy cũng rất khó gặp, còn có bút kí nữa!

“Công tử có muốn nghe bây giờ không?”. Mắt Bảo Đậu sáng long lanh.

Đừng tám chuyện như thế chứ, nhìn như chúng ta rất rảnh vậy! Thảm tiểu thụ nghiêm túc nắm tay hắc. “Muốn!”

Hết sức chân thành!

Vì vậy lúc Tần Thiếu Vũ đẩy cửa vào thì nghe Bảo Đậu kể chuyện sinh động như thật. “Sau đó tiểu thư Chu gia phát hiện Vương nhị là ca ca ruột của nàng, nhất thời khóc lóc muốn treo cổ, rất thê thảm”

“Đúng vậy”. Thảm Thiên Lăng vừa cắn hạt dưa vừa bình luận. Tình nhân biến thành anh em ruột, chuyện này quả thật không ai ngờ.

Tần Thiếu Vũ buồn cười, bước tới xoa đầu Thẩm Thiên Lăng. “Đang nói chuyện gì vậy?”

“Tần cung chủ”. Bảo Đậu đứng lên chào hỏi.

“Lui xuống trước đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta có chuyện muốn nói với Lăng nhi”

“Vâng”. Bảo Đậu thức thời ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng bắt mắt hỏi. “Có chuyện gì mà nhất định phải nói ngay bây giờ chứ?”. Ta còn chưa nghe được kết cục của Chu tiểu thư và Vương nhị, người đến thật không đúng lúc!

Tần Thiếu Vũ kể vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Không biết xấu hổ!

“Nhớ kĩ chưa?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng phản nài. “Không thể đổi biện pháp sao?”

“Đây là biện pháp nhanh nhất và hiệu quả nhất”. Tần Thiếu Vũ nhéo má hắn. “Nghe lời”

Nghe em gái người. Thẩm Thiên Lăng gục xuống bàn giả chết.

Đây là ý định quỷ quái gì chứ...

170. Chương 168: Không Phải Chỉ Là Thành Thân Thôi Sao

Ban đêm, trong Nhật Nguyệt sơn trang mở một bữa tiệc gia đình náo nhiệt. Cục Bông ngồi trong ổ nhỏ bằng vải Vân cẩm tinh xảo, vô cùng tò mò nhìn xung quanh.

“Lăng nhi của ta đúng là tốt số mà”. Thẩm phu nhân nói. “Ra ngoài một chuyến không những giải được hàn độc mà còn tìm được phượng hoàng”

Ám vệ nghe vậy trong nháy mắt không vui, sao có thể nói Thiếu cung chủ nhà ta là nhạt về chứ, rõ ràng là con ruột của Thẩm công tử, chúng ta đều có thể làm chứng!

“Chíp!”. Cục Bông ngẩng đầu, há mồm đòi ăn.

Tần Thiếu Vũ dùng đũa chấm vài giọt rượu Lê Hoa đút cho nó.

“Ê!”. Thẩm Thiên Lăng hết hồn, muốn ngăn lại nhưng đã chậm. Sau khi Cục Bông uống rượu xong, đầu tiên là cứng người lại, sau đó hoang mang nằm xuống ổ.

...

Thẩm Thiên Lăng khấn trương nhìn chằm chằm nó.

“Chíp”. Một lát sau, Cục Bông lắc lắc đầu, xoè cánh đứng dậy.

Hình như không sao? Thẩm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm, cầm đĩa muốn múc cho nó một ít mật Hoa quế thì Cục Bông đã lách lư chạy đến trước mặt cha nó, nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

Cục kì thê thảm!

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ám vệ: ...

Những người còn lại trên bàn: ...

Đầu sở gây nên tội lỗi là Tần cung chủ bình tĩnh bỏ con trai vào ổ, giao cho ám vệ bên cạnh. “Mang nó đi nghỉ ngơi”

“Vâng”. Ám vệ ôm Thiếu cung chủ nhà mình trở về.

“Ai cho người đút nó uống rượu?”. Thẩm Thiên Lăng nhỏ giọng phàn nàn. “Nó còn nhỏ mà”

Tần Thiệu Vũ đút cho hắn một đĩa thịt bò. “Chơi có vẻ vui”

Đây là lý do quỷ gì. Thẩm Thiên Lăng vừa ăn vừa giận, sao không lấy người ra mà chơi?

Tần Thiệu Vũ cười nhẹ, múc cho hắn một chén canh cá nhỏ. “Coi chừng có xương”

Thẩm phu nhân lấy khăn lau nước mắt. “Lúc trước mới đi, nương còn lo hai đứa sẽ mâu thuẫn với nhau, hôm nay thấy các người ân ái như vậy cũng yên tâm”

Thẩm Thiên Lăng bây giờ mới phát hiện cả bàn đang nhìn mình, vì vậy trong phút chốc sồn gai ốc. Các người ăn cơm thì ăn đi, ánh mắt gì thế này?

“Khụ khụ”. Thẩm trang chủ bưng chén rượu lên, nói với Tần Thiệu Vũ. “Lần này vất vả cho người rồi”

“Nhạc phụ khách khí, đây là bổn phận của Tần mỗ”. Tần Thiệu Vũ cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch. “Thật ra lần này ta mang Lăng nhi về là có việc muốn nhờ”

Thẩm Thiên Lăng lập tức khấn trương, người có chắc là muốn nói trước mặt nhiều người như vậy không?

Tần Thiệu Vũ nói. “Ta muốn thành thân với Lăng nhi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Thật đúng là nói trước mặt nhiều người.

“Mới vừa từ xa trở về, cần gì nóng vội như vậy”. Thẩm trang chủ cười nói. “Trước hết nghỉ ngơi một thời gian đã”

Trong lòng Thẩm Thiên Lăng chột dạ, chẳng lẽ cha muốn hỏi hôn?

Tần Thiệu Vũ cũng không nhiều lời nữa, sau khi ăn cơm xong thì ngồi trò chuyện một lúc rồi mới về phòng nghỉ ngơi. Thẩm Thiên Lăng vốn định về xem tiểu phượng hoàng tỉnh chưa thì bị Thẩm phu nhân gọi lại.

“Mẫu thân có việc gì ư?”. Thẩm Thiên Lăng đỡ nàng.

“Hơn hai năm không gặp, nói chuyện với nương một lát”. Thẩm phu nhân vỗ vỗ tay hắn. “Nói về đại ca người đi, cũng hơn một năm không gặp rồi”

“Cũng được”. Thẩm Thiên Lăng nhìn Tần Thiệu Vũ. “Người về trước đi”

Tần Thiệu Vũ đáp ứng. “Lát nữa ta qua đón người”

Những người xung quanh thầm chặc lưỡi, ở trong nhà mà còn đi đón, ân ái đến mức không chịu nổi!

Vậy mà trang chủ còn không chịu để tiểu công tử thành thân, thật không hợp lý!

Trong phòng Thẩm phu nhân rất thanh tịnh, mùi hương thanh nhã dễ chịu. Thẩm Thiên Lăng rót chén trà đưa nàng. “Mẫu thân muốn nói gì?”

“Thân thể không sao rồi chứ?”. Thẩm phu nhân hỏi.

“Vâng”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Quý thủ tiên bối rất tốt, ta ở Nhiễm Sương đảo hơn nửa năm, mỗi ngày hắn đều sắc thuốc cho ta, đã hoàn toàn không bị lạnh nữa”

“Cổ độc thì sao?”. Thẩm phu nhân nắm tay hắn.

“Không sao rồi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Mẫu thân đừng lo”

“Không sao là tốt rồi”. Khoé mắt Thẩm phu nhân đỏ lên. “Nếu sớm biết thuốc kia có vấn đề, bất luận thế nào ta cũng không cho người uống”

“Mẫu thân đừng tự trách”. Thẩm Thiên Lăng an ủi. “Dù từng trúng độc nhưng hiện tại ta rất khỏe mạnh, không có gì đáng ngại”

“Không biết vì sao cậu người phải hại người”. Thẩm phu nhân lau nước mắt. “Lúc trước đọc được mật báo của Thiếu Vũ, ta lập tức phái người đến Đường gia bảo tìm hấn, nghĩ dù thế nào cũng phải lấy được thuốc giải, ai ngờ hấn đã bỏ trốn, không biết đi nơi nào”

“Ngoại trừ mẫu thân, còn ai biết việc này không?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Còn ông ngoại người nữa”. Thẩm phu nhân nói. “Cha người vẫn xem người là bảo bối, nếu hấn biết chuyện này...”

“Đừng nói cho cha”. Thẩm Thiên Lăng nhỏ giọng nói. “Nếu không lại liên lụy tới mẫu thân”

“Liên lụy ta là chuyện nhỏ”. Thẩm phu nhân thở dài. “Nhưng cho dù ngàn lần sai thì cũng là ca ca ta, con trai của ngoại người. Ta sợ cha người sẽ gây xung đột với Đường gia bảo, đến lúc đó mất nhiều hơn được”

“Ông ngoại thấy sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ông ngoại thương người nhất, đương nhiên cũng giận tím mặt”. Thẩm phu nhân nói. “Hấn thậm chí còn đoán hồi nhỏ cơ thể người không khoẻ cũng vì cậu người giỏi trò”

“Dù sao chuyện cũng qua rồi”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Xem như chưa từng xảy ra là được”

Thẩm phu nhân thở dài, vươn tay chỉnh lại quần áo cho hấn. “Chỉ tội cho người phải chịu khổ nhiều năm như vậy. Nếu sau này còn gặp lại cậu người, ta nhất định hỏi rõ đến tột cùng hấn muốn thế nào”

Cậu của Thẩm Thiên Lăng tên là Đường Trác, trước kia Tần Thiếu Vũ vì bảo vệ Thẩm Thiên Lăng mà không kể hết mọi chuyện cho Thẩm phu nhân nghe, chỉ nói trong thuốc có cổ trùng, muốn nàng để ý đến người đưa thuốc một chút, những chuyện khác vẫn chưa nói gì. Nếu Thẩm gia biết Đường Trác là người của Phượng Cửu Dạ, nhất định sẽ tìm hiểu nguồn gốc Thẩm Thiên Lăng trúng cổ độc vì làm việc cho Ma giáo. Đến lúc đó tám chín phần lại xảy ra chuyện, cho nên bớt được việc nào hay việc nấy.

“Mẫu thân đừng tự trách nữa”. Thẩm Thiên Lăng nắm chân cho nàng. “Hiện tại ta rất tốt”

“Lúc trước người khóc lóc không chịu đi Nam Hải, cả nhà hợp lại khuyên người, muốn người thân thiết với Thiếu Vũ hơn”. Thẩm phu nhân nói. “Bây giờ người về rồi ta lại không nỡ đưa người cho hấn”

“...”. Không nỡ cũng phải đưa, chúng ta đã xx rồi, lại còn xx rất nhiều lần! Thẩm Thiên Lăng ngoan ngoan nói. “Dù thành thân rồi sau này ta cũng sẽ thường xuyên về thăm cha và nương”

“Muốn theo hấn thật sao?”. Thẩm phu nhân thử hỏi. “Nếu không cha người sẽ nghĩ cách giải quyết”

Quả nhiên là muốn hỏi hôn! Thẩm tiểu thụ thở dài. “Ta rất nghiêm túc”

“Nhưng dù sao hấn cũng là nam nhân”. Thẩm phu nhân nói. “Lúc trước chỉ có hấn mới giải độc được cho người, nhưng bây giờ...”

“Nương”. Thẩm Thiên Lăng cắt ngang. “Ta thật lòng thích hấn”

Thẩm phu nhân: ...

“Hai năm qua chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Có lúc bình yên, có lúc nguy hiểm, thậm chí còn suýt mất mạng. Nếu đổi thành người khác, chắc cũng không bảo vệ ta được đến bây giờ”

“Nguy hiểm vậy sao?”. Tim Thẩm phu nhân đập nhanh. “Vậy mà người còn theo hấn!”

“Cùng nhau trải qua sống chết lại càng khó chia xa”. Thẩm Thiên Lăng nắm tay nàng. “Cha không đồng ý thì thôi, nhưng mẫu thân phải giúp ta”

Thẩm phu nhân u sầu. “Vậy làm sao ta ôm cháu được”

Thật ra người đã có một đứa cháu nhưng chuyện này tạm thời không thể nói! Thẩm Thiên Lăng còn đang suy nghĩ tìm lời để nói thì đột nhiên truyền đến tiếng kêu, sau đó Cục Bông rơi thẳng xuống. “Chíp!”

Thẩm Thiên Lăng vội tiếp được.

Tần Thiếu Vũ đẩy lại mái ngói, tiếp tục bắt chéo chân hóng gió, bên môi có ý cười nhàn nhạt.

“Sao đang êm đẹp lại rơi từ trên nóc nhà xuống?”. Thảm phu nhân kinh hoảng vỗ ngực. “Còn tưởng là ám khí”

“Chắc là nó nghịch ngợm”. Thảm Thiên Lăng che giấu dùm nam nhân của hắn, sau đó đặt Cục Bông lên bàn.

“Chíp!”. Sau khi tỉnh rượu, Cục Bông rất có tinh thần, nhảy hai vòng trên bàn rồi xoè cánh muốn Thảm phu nhân ôm một cái.

“Thật đáng yêu”. Thảm phu nhân bị chọc cười. “Chả trách ai cũng nói là người sinh”

“Nương”. Thảm Thiên Lăng nóng nảy.

Cục Bông ngồi trong lòng bàn tay Thảm phu nhân, đôi mắt hạt đậu rất thân thiện.

“Nó rất biết điều”. Thảm Thiên Lăng nói. “Mẫu thân nhất định sẽ thích”

Cho dù thích thì cũng không phải cháu trai thật. Thảm phu nhân tiếc nuối. “Xem ra khuyên người không được, cũng chỉ đành trông mong đại ca người cưới được một người vợ tốt”

...

Trong lòng Thảm Thiên Lăng hơi vắn vẹo.

“Về mặt gì thế này?”. Thảm phu nhân bối rối.

Thảm Thiên Lăng còn đang nghĩ có nên làm đệm cho đại ca của hắn hay không.

“Đừng nói lời đồn ngoài đầu ngõ là thật nhé”. Sắc mặt Thảm phu nhân trắng bệch. “Hắn quả thật tìm một người hái thuốc trong núi ư?”

Thảm Thiên Lăng: ...

Người hái thuốc đó chính là một thần y rất lợi hại! Nhưng bây giờ rõ ràng không phải lúc suy xét điều này, mà phải làm sao để nói với nương chuyện đại tẩu của hắn là nam nhân!

“Ôi, ta không thật không chịu nổi”. Thấy mặt hắn lộ vẻ khó xử, Thảm phu nhân ôm ngực thở dốc. “Người đừng nói nữa”

“Nương”. Thảm Thiên Lăng hết hồn, vội tiến lên vuốt lưng cho nàng. “Người không sao chứ?”

“Mệnh ta là mệnh gì thế này”. Thảm phu nhân than thở.

Thảm Thiên Lăng nhanh trí nói. “Mệnh phú quý cát tường”

Thảm phu nhân vô lực xua tay. “Cho dù nói êm tai đi chăng nữa cũng vô ích”

“Thật mà”. Thảm Thiên Lăng nói. “Diệp đại ca...”

“Đừng nhắc đến tên này”. Thảm phu nhân cắt ngang. “Trong lòng ta hoảng hốt”

Thảm Thiên Lăng: ...

“Thôi, trở về đi”. Thảm phu nhân nói. “Để ta một mình suy nghĩ”

“Hay là ta ở đây với mẫu thân?”. Thảm Thiên Lăng đề nghị, đương nhiên quan trọng hơn là muốn thủ thủ khuyên nhủ.

“Người ở đây thì có ích gì”. Thảm phu nhân nói. “Nhìn càng bức bối”

Thảm Thiên Lăng nghe vậy tâm trạng phức tạp, sao lại bức bối chứ, rõ ràng ta mới về chưa tới một ngày.

“Cứ để ta một mình là tốt nhất”. Thảm phu nhân nói. “Về đi”

“Vậy ta gọi nha hoàn vào”. Thảm Thiên Lăng căn dặn. “Mẫu thân ngủ sớm đi”

Thảm phu nhân gật đầu, nhìn hắn và tiểu phượng hoàng ra khỏi phòng.

“Sao rồi?”. Tần Thiệu Vũ đang tựa vào tàng cây ngoài sân chờ đợi.

“Đã nghe lén mà còn hỏi gì nữa”. Thảm Thiên Lăng đưa Cục Bông cho hắn. “Ôm con trai người nè”

“Đang giận hả?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Cha nường không muốn chúng ta thành thân”. Về mặt Thảm Thiên Lăng u sầu. “Cũng không muốn đại ca và Diệp đại ca thành thân”

“Hôn sự của Thiên Phong và Diệp Cẩm e rằng không phải do Thảm trang chủ và Thảm phu nhân định đoạt”. Tần Thiệu Vũ nói. “Mà là mệnh lệnh của Hoàng thượng”

“Vậy chúng ta thì sao?”. Thảm Thiên Lăng hỏi. “Chẳng lẽ cũng nhờ Hoàng thượng tứ hôn?”

Tần Thiệu Vũ lắc đầu. “Ta muốn dựa vào chính mình mang người về Truy Ảnh cung”

“Vậy bây giờ phải làm sao?”. Thảm Thiên Lăng cảnh giác. “Báo trước là ta sẽ không chấp nhận ý tưởng quái quỷ kia của người”. Bị bắt gặp lúc đang xx thì rất hạ lưu! Cũng đâu phải thích khoe thân! Cho dù giả vờ cũng không được!

Tần Thiệu Vũ cười nói. “Vậy ta đành phải cướp tân nương thôi”

Thảm Thiên Lăng: ...

Thiếu hiệp, người chỉ nhất thời nổi hứng nói một câu thôi đúng không?

“Ta về chuẩn bị người”. Tần Thiệu Vũ nhéo mũi hắn.

Thảm Thiên Lăng dở khóc dở cười. “Đến lúc nào rồi mà còn quậy”

“Nếu không thì phải làm thế nào?”. Tần Thiệu Vũ nghiêm trang nói. “Tất thân trình trạng của ta đều đã cho người, người phải chịu trách nhiệm”

Thảm Thiên Lăng hết nói nổi nhìn hắn, bước nhanh về phía trước.

Đi chung đường với lưu manh thật đáng sợ.

“Hay chúng ta đổi biện pháp?”. Tần Thiệu Vũ đuổi theo hắn.

“Người thì có phương pháp gì tốt chứ?”. Trong mắt Thảm Thiên Lăng tràn ngập thiếu tín nhiệm.

“Nói rằng trong bụng người có...”

Lời còn chưa nói hết, Thảm Thiên Lăng đã đập cho hắn một trận, cực kì bạo lực.

Cục Bông ngồi trên cây hờ hững xem toàn bộ quá trình, đồng thời nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, lao xuống đá cha nó vài cái.

“Này cũng không được kia cũng không được, rốt cuộc đến chừng nào người mới thành thân với ta?”. Tần Thiệu Vũ nắm lấy cổ tay Thảm Thiên Lăng. “Cũng không thể khiến ta đợi đến bảy tám chục tuổi”

“Không phải chỉ là thành thân thôi sao, làm gì mà phức tạp quá vậy!”. Thảm Thiên Lăng giận dữ nói. “Sáng mai ta sẽ tự đi tìm cha!”

Cục kì dưng cảm!

171. Chương 169: Cái Quái Gì Thế Này

Sáng hôm sau, ánh mặt trời ôn hoà chiếu vào cửa sổ, Thảm Thiên Lăng mơ màng kéo chăn trùm đầu, định ngủ thêm một lúc nữa.

Bên tai truyền tới tiếng cười khê, sau đó có một nụ hôn ấm áp rơi xuống vành tai. “Heo”

“Đừng quậy”. Thảm Thiên Lăng lặn vào sát tường.

“Dậy ăn sáng”. Tần Thiệu Vũ ôm hắn lên. “Nghe lời”

“Bây giờ còn rất sớm”. Thảm Thiên Lăng ngáp.

“Ta đợi không kịp”. Tần Thiều Vũ mặc quần áo giúp hấn.

“Người đợi không kịp cái gì?”. Thắm Thiên Lăng hoang mang.

“Người nói xem?”. Tần Thiều Vũ nhéo mặt hấn. “Hôm qua đã nói rồi, không cho đổi ý”

Thắm Thiên Lăng: ...

Có những chuyện không cần phải nhớ kỹ như vậy đâu!

“Ăn sáng trước hay đi tìm nhạc phụ trước?”. Tần Thiều Vũ hỏi.

Thắm Thiên Lăng ôm chần bĩnh tĩnh trở về giường. “Ta muốn ngủ thêm chút nữa”

Khẩn khẩn khẩn khẩn trương.

“Không được ngủ”. Tần Thiều Vũ kéo hấn vào lòng. “Người không thể bội tình bạc nghĩa như vậy, đã xx với ta rồi, phải chịu trách nhiệm đi chứ”

“Ta không muốn chịu trách nhiệm”. Thắm Thiên Lăng lui vào trong chăn. “Ta đã quen bội tình bạc nghĩa rồi, thiếu hiệp người hãy nhân cơ hội còn trẻ tuổi xinh đẹp mà tìm người tốt gả qua đi”

“Không”. Tần Thiều Vũ đề lên người hấn. “Ta chỉ muốn người”

“Người đừng sờ lung tung!”. Thắm Thiên Lăng căm giận kháng nghị.

Tần Thiều Vũ xoay người hấn lại, cúi đầu dịu dàng hôn xuống.

Thắm tiểu thụ cắn nhằn nhắm mắt lại, cực kì cam chịu.

“Chúng ta cùng đi nhé?”. Sau khi hôn xong, Tần Thiều Vũ hỏi hấn.

Thôi thì thà một lần đau, Thắm Thiên Lăng hít sâu một hơi. “Không cần, người ở ngoài cửa chờ ta”

“Được”. Tần Thiều Vũ nhìn hấn. “Không cần khẩn trương, cùng lắm thì chúng ta bỏ trốn, ta biết kiếm tiền, lại ít tiêu xài, người sẽ không lỗ vốn đâu”

Thắm Thiên Lăng bị chọc cười, vòng tay qua cổ hấn. “Ừ, nếu cha không chịu, ta sẽ mang người bỏ trốn!”

Sau khi ăn sáng xong, hai người đến thư phòng.

“Trang chủ”. Người hầu ở bên ngoài nói. “Tiểu thiếu gia có việc tìm ngài”

“Thật hiếm khi thấy hấn dậy sớm”. Thắm trang chủ buông quyển sách trên tay xuống. “Gọi hấn vào đây”

“Cha”. Thắm Thiên Lăng đẩy cửa bước vào.

“Sao dậy sớm vậy?”. Thắm trang chủ hỏi. “Đi đường nhiều ngày liền, về đến nhà thì hãy nghỉ ngơi nhiều một chút”

Ta cũng rất muốn ngủ! Thắm tiểu thụ bị thương rơi lệ, nếu hôm qua người đáp ứng hôn sự của bọn ta thì hiện tại ta còn đang vui đầu trong chăn mà ngủ thoải thích!

“Ăn sáng chưa?”. Thắm trang chủ lại hỏi.

“Dạ rồi”. Thắm Thiên Lăng ngồi bên cạnh hấn. “Ta có chuyện muốn nói với cha”

“Người muốn hỏi hôn ư?”. Thắm trang chủ hỏi.

Đương nhiên không phải! Thắm Thiên Lăng lấy can đảm nói. “Ta muốn thành thân với hấn”

Thắm trang chủ nghe vậy trong lòng buồn bực. “Chuyện này không vội, để đó sau này rồi tính”

“Có gì đâu mà phải tính”. Thắm Thiên Lăng nói. “Trước kia người rõ ràng đã đáp ứng”. Hơn nữa đã nhận sinh lễ rồi!

“Người cũng biết là trước kia”. Thắm trang chủ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. “Trước kia bảo người thân thiết với hấn một chút, người khóc lóc không chịu, hiện tại còn mong ngóng được thành thân”

“Cha thấy hấn không tốt ư?”. Thắm Thiên Lăng hỏi.

“Cho dù tốt cũng là nam nhân!”. Thắm trang chủ vừa nghĩ đến sự thật tàn khốc này thì lại đau đầu.

“Nam nhân thì sao, cha cũng là nam nhân”. Thắm Thiên Lăng lẩm bầm. “Chẳng lẽ ngươi còn kì thị nam nhân?”

“Muốn ăn đòn có phải không?”. Thắm trang chủ giơ tay lên.

Sao vừa về là đánh rồi, phải thể hiện tình cha con một chút chứ! Thắm Thiên Lăng tiếp tục nói. “Nhưng khắp thiên hạ đều biết chuyện giữa ta và hấn, nếu cha ngăn cản nhất định sẽ bị viết thành Vương mẫu nương nương không biết lý lẽ, không chừng còn liên lụy tới Nhật Nguyệt sơn trang”. Chỉ nghĩ thôi đã thấy thắm!

Thắm trang chủ trợn mắt nhìn.

“Cha, ngươi đáp ứng đi”. Thắm Thiên Lăng kiên trì.

“Để ta nghĩ thêm một chút”. Thắm trang chủ vẫn không thoả hiệp.

“Có gì đâu mà nghĩ, cứ quyết định vậy đi!”. Thắm Thiên Lăng xoay người chạy ra ngoài. “Ta phải nói ấu thân biết, để nàng mời người tìm một ngày hoàng đạo!”

Thắm trang chủ: ...

Con cái kiểu gì thế này.

“Sao rồi?”. Tần Thiếu Vũ đang chờ hấn ngoài sân.

“Việc này không thể chậm trễ, chúng ta mau đi tìm mẫu thân”. Thắm Thiên Lăng kéo hấn chạy ra hậu viện.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Rốt cuộc kết quả thế nào?”

“Vẫn không chịu”. Thắm Thiên Lăng nói. “Nhưng không phản đối nữa”. Đây đã là tiến bộ lớn lắm rồi biết không!

“Vậy bây giờ chúng ta qua đó làm gì?”. Tần Thiếu Vũ lại hỏi.

Thắm Thiên Lăng nói. “Tìm mẫu thân, nhờ nàng tìm người xem ngày Hoàng đạo”

“Không cần xem”. Tần Thiếu Vũ kéo hấn vào lòng. “Chỉ cần ngươi đồng ý thành thân với ta, ngày nào cũng là ngày Hoàng đạo”

Thắm Thiên Lăng: ...

“Ta biết nhạc phụ lo lắng điều gì”. Tần Thiếu Vũ hôn lên trán hấn. “Ta đi nói chuyện với hấn”

“Những thứ nên nói ta đều đã nói, ngươi còn muốn nói gì nữa?”. Thắm Thiên Lăng khó hiểu.

“Ngươi nghĩ nhạc phụ dễ bị thuyết phục như vậy sao?”. Tần Thiếu Vũ kéo hấn ngồi xuống ghế. “Yên tâm, cứ giao cho ta là được”

“Vậy sao tối qua ngươi còn bắt ta đi?”. Thắm Thiên Lăng phàn nàn, rõ ràng chính mình đã sớm có chuẩn bị.

“Chuyện này đương nhiên hai người phải cùng tiến lên”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hấn. “Ngươi chịu trách nhiệm gây sự, ta chịu trách nhiệm nói lý lẽ, rất vừa vặn”

“Cái gì gọi là ta chịu trách nhiệm gây sự?”. Thắm tiểu thụ kháng nghị, ta cũng rất biết lý lẽ được không!

“Đi thôi, trước hết mang ngươi về tiểu viện”. Tần Thiếu Vũ kéo hấn đứng dậy. “Sau đó ta sẽ tìm nhạc phụ đại nhân”

“Vậy ngươi nhất định phải nói chuyện đàng hoàng với hấn”. Thắm Thiên Lăng can đảm, sau khi suy nghĩ một chút lại nói. “Không được nói những chuyện kì quái”

“Ví dụ như?”. Tần Thiếu Vũ vừa đi vừa hỏi.

Thẩm Thiên Lăng bực tức nói. “Ví dụ như ta sinh cho người một con chim”. Tuy nghe rất chém gió nhưng dựa theo trình độ quái dị và sở thích biến thái của nam nhân hần thì hoàn toàn có thể làm ra được chuyện này! Quả thật muốn phát điên!

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, ôm hần vào lòng hôn một cái rồi mới giao cho Bảo Đậu. “Chờ ta quay lại”

“Cung chủ đi thông thả”. Bảo Đậu rất có hảo cảm với vị cô gia (chồng của tiểu thư ~) tương lai này.

“Tiểu phượng hoàng đâu rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Sau khi tỉnh ngủ thì được ám vệ ôm đi dạo phố rồi”. Nhắc tới Cục Bông, Bảo Đậu rõ ràng không vui. “Ta muốn sờ một cái cũng không sờ được”

“Sau này có thời gian sẽ cho người sờ”. Thẩm Thiên Lăng an ủi.

“Cũng đúng”. Ánh mắt Bảo Đậu rất chân thành. “Hay công tử sinh thêm một con đi”

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng bị sặc trà.

“Ôi, công tử cẩn thận một chút”. Bảo Đậu vỗ lưng cho hần. “Gấp cái gì chứ?”

Bị người thả bom xong rất khó mà không gấp biết không? Thẩm Thiên Lăng bóp cằm hần. “Người ngoài đồn đãi thì không tính, ngay cả người cũng tin loại chuyện không thực tế này ư?”

“Không phải sự thật ư?”. Về mặt Bảo Đậu nghiêm túc. “Lúc trước ta cũng không tin, nhưng sau khi Nhị thiếu gia nói là thật thì ta tin”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Là huynh đệ ruột thật sao?

“Còn đại thiếu gia và Diệp cốc chủ thì sao?”. BD hỏi. “Cũng là giả ư?”

Cái này thì là thật. Thẩm Thiên Lăng đưa cho hần một miếng bánh Hoa quế, qua loa nói. “Con nít con nôi hỏi chuyện này làm gì?”

“Ta chỉ nhỏ hơn công tử hai tuổi mà thôi”. Bảo Đậu lầm bầm.

“Cho nên hai năm sau rồi hãy quan tâm tới chuyện này”. Thẩm Thiên Lăng dùng ngón trỏ gõ gõ bàn. “Được rồi, chúng ta nói tiếp chuyện Chu tiểu thư ngày hôm qua thôi”

Sao công tử có thể như vậy, cố ý nhử nhử. Ai mà chờ được hai năm chứ? Bảo Đậu thầm kháng nghị, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy sách ra chuyển tâm tẩm chuyện.

Chuyện của Chu tiểu thư vừa trở trêu vừa trắc trở, phải nói suốt nửa canh giờ. Thẩm Thiên Lăng lúc đầu còn nghĩ là chuyện trong nhà, nhưng sau khi nghe ‘Chu tiểu thư vì bỏ trốn mà không tiếc ra đường tìm thuốc tăng lực’ đã thấy hơi chém gió. Đến lúc biến thành ‘Chu tiểu thư khóc sập tường thành, trời giáng xuống tuyết tháng sáu’ thì đã xem như nghe chuyện thần thoại, đồng thời hiểu rõ vì sao những quyển sách vỉa hè kể về mình lại bán chạy như vậy.

Trí tưởng tượng của quần chúng nhân dân quả thật vô hạn, nghĩ đến tận đâu đâu, giống y như ngựa xổng chuồng!

Lúc ăn cơm trưa, Tần Thiếu Vũ rút cuộc ra khỏi thư phòng. Thẩm Thiên Lăng vừa thấy hần thì bước lên đón. “Chuyện ra sao rồi?”

Bảo Đậu thức thời rời khỏi tiểu viện, để lại không gian cho hai người.

“Ừ”. Đáy mắt Tần Thiếu Vũ có chút ý cười.

“Ừ là ý gì?”. Thẩm Thiên Lăng khó chịu. “Được hay không?”

“Đương nhiên là được”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hần. “Nhạc phụ đồng ý rồi”

“Thật sao?”. Thẩm Thiên Lăng vui mừng.

“Lừa người làm gì?”. Tần Thiếu Vũ kéo hắn ngồi xuống bàn. “Ta tốt như vậy, nhạc phụ có lý do gì mà không đáp ứng?”

“Người thuyết phục hắn thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng tò mò.

Tần Thiếu Vũ lưu loát nói. “Đương nhiên nói cho hắn biết chúng ta đã dùng những tư thế gì để xx, hơn nữa người còn sinh cho ta... ô!”

“Đừng quậy”. Thẩm Thiên Lăng hôn lên môi hắn, sau đó nói. “Nói chuyện đằng hoàng đi, ta rất nghiêm túc”

Ý cười trong mắt Tần Thiếu Vũ càng sâu, kéo Thẩm Thiên Lăng vào lòng. “Ta đáp ứng nhạc phụ suốt đời này sẽ đối xử tốt với người, bất cứ lúc nào cũng có thể cho người về nhà, khi cần thì sẽ giúp Thiên Phàm dọn sạch loạn đảng, cũng đáp ứng từ nay về sau sẽ cùng với Thiên Phong giữ gìn vô lâm yên ổn, chỉ những việc này thôi”

“Sao nhiều điều kiện vậy?”. Thẩm Thiên Lăng nghe vậy nóng nảy. “Người không cần...”

“Ta cam tâm tình nguyện”. Tần Thiếu Vũ cắt ngang, kề vào tai hắn thì thầm. “Chỉ cần có thể mang người về Truy Ảnh cung, ta đồng ý làm tất cả mọi thứ”

Trong lòng ấm áp, Thẩm Thiên Lăng không biết nên nói gì.

“Ta yêu người”. Tần Thiếu Vũ cúi đầu hôn lên mái tóc hắn.

Khoé mắt Thẩm Thiên Lăng ửng đỏ, hai tay ôm chặt eo hắn. “Ta cũng vậy”

Bầu trời đổ tuyết, hết thấy đều bình yên tươi đẹp.

Quyết định xong ngày thành thân, mọi người đều thoải mái không ít. Năm mới sắp tới, trong thành ngày càng náo nhiệt, mà người dân cũng thường thấy Tần cung chủ và Thẩm công tử tay trong tay dạo phố. Đương nhiên phía sau còn có thêm một đám ám vệ và một con tiểu phượng hoàng tròn vo.

“Cầm cho ấm tay”. Trong quán trà, Tần Thiếu Vũ đưa cho Thẩm Thiên Lăng một chén trà nóng.

“Thật náo nhiệt”. Thẩm Thiên Lăng bóc hạt dưa cho Cục Bông. Kiếp trước năm mới tối đa chỉ được nghỉ mấy ngày, thậm chí có khi còn phải làm việc. Đến thế giới này mới phát hiện, hoá ra năm mới có thú như vậy, nấu cháo tháng chạp, đi khắp nơi chúc Tết, mổ heo mua củi, mỗi người đều vui sướng, ngay cả không khí cũng tràn ngập ấm áp.

“Đúng vậy”. Ám vệ ở bên cạnh cảm thán. “Nếu tiểu Ngũ và Tả hộ pháp có ở đây thì tốt rồi”

Vừa nói xong, không khí trong nháy mắt nặng nề xuống. Những ám vệ còn lại đồng loạt dùng ánh mắt khiển trách hắn – Có biết ăn nói hay không, năm mới mà lại nói những chuyện này, chẳng biết nhìn tình huống gì cả!

Ám vệ thức thời cúi đầu. “Thuộc hạ lỡ lời”

“Cùng lắm thì đợi xuân về đi Đại Lý một chuyến là được”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không chừng bọn họ đã có em bé rồi”

“Oa”. Ám vệ đồng loạt hít một hơi khí lạnh. “Đừng nha, Tả hộ pháp quả thật có thể sinh con ư?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Loại người gì thế này? Tin chắc rằng ta có thể sinh ra một con chim, nhưng lại không tin nữ nhân có thể sinh em bé!

“Vì sao không thể?”. Tần Thiếu Vũ bật cười.

“Tả hộ pháp sinh con ư?”. Ám vệ Giáp chắc lưỡi. “Quả thật không thể tưởng tượng là bộ dạng gì”

“Đúng vậy”. Ám vệ Ất nói. “Các người nghĩ xem liệu lúc mới sinh ra có biết chạy hay không?”

Ám vệ Bính lắc đầu. “Chạy thì tính là gì, không chừng vừa sinh ra đã cao ba thước”

Ám vệ Đinh siết chặt nắm đấm. “Ta nghĩ nhất định phải cao bốn thước, còn cao hơn cả tiểu Ngũ!”

Nhất định cái đầu ngươi! Đầu Thảm Thiên Lăng kêu ong ong.

May mà Tả hộ pháp không có ở đây, nếu không các ngươi nhất định bị treo trên cây phơi khô.

Một khắc sau, một cái ghế xé gió bay tới từ cầu thang.

Tần Thiệu Vũ nhếch môi, ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

“Ai?”. Ám vệ vung roi chặt cái ghế làm hai, đồng loạt chắn phía trước Thảm Thiên Lăng.

“Là ta”. Ám thanh quen thuộc vang lên, sau đó một nữ nhân áo đỏ bước tới, mặt mày tươi tắn như cành đào, nụ cười như hoa tháng ba.

“Chíp!!!”. Mắt Cục Bông loé sáng, lao tới như đạn pháo!

“A!!!”. Ám vệ cũng đồng loạt giơ tay chạy tới.

Hoa Đường vươn tay ôm lấy Cục Bông, nhảy tới trước mặt Tần Thiệu Vũ. “Cung chủ”

Ám vệ chụp vào khoảng không, đành phải đổi sang ôm lấy ông chủ đang lên tính tiền để bày tỏ tâm trạng trào dâng.

Bị bảy tám nam nhân cao to ôm vào lòng, ông chủ lệ rơi đầy mặt, ta đã tạo nghiệt gì thế này...

“Tả hộ pháp”. Thảm Thiên Lăng cũng vui mừng. “Ngươi về lúc nào thế?”

“Hôm qua, vốn định muốn tới Nhật Nguyệt sơn trang ngay, nhưng lại xảy ra chút chuyện nên hoãn lại”. Hoa Đường ngồi trên bàn. “Mệt chết ta”

“Cần về đó không?”. Tần Thiệu Vũ đưa một chén trà cho nàng.

“Đương nhiên không cần”. Hoa Đường vuốt ve Cục Bông. “Đã nói rồi, sinh là người của Truy Ảnh cung, chết là ma của Truy Ảnh cung”

“Chíp!”. Cục Bông hạnh phúc đến mức nhắm hết cả mắt, thứ mềm nhũn hình như ngày càng mềm nhũn!

“Tiểu Ngũ đâu rồi?”. Ám vệ đồng loạt vây tới hỏi.

Hoa Đường hơi hột nói. “Bán rồi”

“Oa”. Ám vệ mở to hai mắt, sững sờ trong chốc lát rồi bắt đầu xoè tay ra tính, sau đó một người vui vẻ nói. “Ta thắng ta thắng, ta cá là hai năm!”

Thảm Thiên Lăng: ...

Tình huynh đệ đâu rồi?

“Sao ngươi không bán hần sớm một chút?”. Một ám vệ tiếc nuối phàn nàn. “Sớm hai tháng thì ta đã thắng”

“Bán cũng tốt”. Tần Thiệu Vũ vuốt cằm. “Ta giúp ngươi tìm một người khác”

“Cung chủ”. Nam tử đứng trên cầu thang rất bất đắc dĩ. “Sao ngươi cũng hòa theo trêu ghẹo thuộc hạ?”

“A!”. Thảm Thiên Lăng nhìn hai đứa trẻ trong ngực hần, mở to mắt.

Ám vệ kêu ngao ngao, nhào tới vây quanh nước mắt lưng tròng. “Hai đứa, hai đứa, hai đứa, hai đứa!”

“Ta biết là hai đứa rồi”. Triệu Ngũ đỏ khóc đỏ cười.

“Có thể ôm một chút không?”. Ám vệ đồng loạt quay đầu nhìn Hoa Đường, cực kì diễm đam đáng yêu.

Hoa Đường nhìn mọi người cười.

Ám vệ nhỏ giọng hoan hô, sau đó ba chân bốn cẳng đón lấy hai đứa bé, ngồi bên cạnh chơi đùa.

“Song sinh ư?”. Tần Thiệu Vũ cười hỏi.

“Ừ, hai đứa con trai”. Triệu Ngũ ngồi đối diện Tần Thiếu Vũ. “Nàng không cho ta đưa thư báo tin cho cung chủ, muốn trực tiếp mang tới”

“Đại ca người thì sao?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Hắn là ca ca tốt, nhưng không chung đường với ta”. Tiểu Ngũ nói. “Hiện tại từ biệt thì sau này còn là huynh đệ, nhưng nếu cưỡng ép ta ở lại làm việc cho hắn, mâu thuẫn chỉ ngày càng nhiều”

“Mặc kệ thế nào, về là tốt rồi”. Tần Thiếu Vũ vỗ vai hắn. “Cũng đỡ cho ta phải tới Đại Lý tìm Đoạn Bạch Nguyệt đòi người”

Hoa Đường hỏi. “Dọc đường chúng ta nghe dân chúng nói cung chủ và Thẩm công tử sang năm sẽ thành thân, thật vậy sao?”

Tần Thiếu Vũ nhướn mày. “Đương nhiên là thật”

“Vậy thì tốt quá rồi”. Hoa Đường thở phào một hơi, vỗ ngực nói. “Cũng may là về kịp”

“Chíp”. Cục Bông dùng đầu cọ cọ nàng, đôi mắt hạt đậu sáng long lanh!

Đêm ba mươi, Thẩm Thiên Lăng đứng trong sân nhìn Tần Thiếu Vũ viết câu đối mà cảm thán. “Không ngờ người còn có bản lĩnh này”

“Thế nào, theo ta người không lỗ vốn đúng không?”. Tần Thiếu Vũ cười nhìn hắn. “Có muốn viết thử không?”

“Được”. Thẩm Thiên Lăng bỏ quả hạch đào đường xuống bàn, vừa mới lau tay cầm lấy bút lông thì ám vệ lại đột nhiên trầm miệng một lời kêu lên.

Thẩm Thiên Lăng run tay, ngẩng đầu nói. “Ta còn chưa viết gì cả”

Các người muốn hoan hô thì phải chờ ta viết xong chứ. Diễn viên quần chúng cũng không cần như thế, kỹ xảo diễn không thể khoa trương như vậy được. Nếu ở đây có phó đạo diễn thì nhất định không cho các người ăn cơm!

“Không phải thế!”. Ám vệ đồng loạt nhảy xuống nóc nhà.

“Cung chủ”. Ngoài cửa có tiếng lộp bộp, sau đó ba ám vệ vọt vào, trong tay một người còn ôm một con gà hoa.

“Í, các người đã về rồi”. Thẩm Thiên Lăng rất vui.

Cục Bông ngồi trên bàn nhìn con gà, đáy mắt tràn ngập nghi hoặc.

“Đúng vậy, chạy suốt đêm không ngủ”. Ám vệ đặt các thứ trên người xuống, bày khắp một bàn, có cá mặn thịt khô, vàng bạc châu báu, quả thật y như tiệm tạp hoá.

“Ở đâu ra thế?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối.

“Lấy từ trong cung ra”. Ám vệ tự hào ưỡn ngực. “Cung chủ dạy bọn ta, đi đâu cũng không thể chịu lỗ”

Phương châm chỉ đạo cực kì chính xác.

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Sự việc thế nào rồi?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Xong xuôi”. Ám vệ nói. “Hoàng thượng giả bệnh, dụ Lý Uy Viễn bức vua thoái vị làm phản. Thẩm đại thiếu và Nhị thiếu hộ giá thành công, chỉ mất hai ngày đã trấn áp được quân phản loạn, trả lại bình quyền cho Hoàng thượng”

“Đại ca và Diệp đại ca thì sao?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Đi sau bọn ta”. Ám vệ nói. “Hoàng thượng muốn giữ bọn họ lại vài ngày, Diệp cốc chủ đáp ứng, Thẩm đại thiếu cũng ở cùng hắn nên chúng ta chạy về trước”

Tần Thiếu Vũ vuốt cằm. “Sợ là Diệp Cẩn không dám gặp cha mẹ chồng nên lấy cớ kéo dài”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người nghĩ ai cũng da mặt dày như người ư?

“Mấy thứ này là Hoàng thượng ban cho ư?”. Những ám vệ còn lại chỉ vào con gà, cảm thấy khó hiểu. Hoàng thượng kiểu gì vậy, ngay cả một con gà mà cũng đem đi tặng người khác.

“A, không phải”. Ám vệ ôm con gà lắc đầu. “Lúc trước rời khỏi Thiếu cung chủ ta cảm thấy nhớ nên nuôi một con gà, ai ngờ sau đó nảy sinh cảm tình nên mang về”

“Xi”. Những ám vệ còn lại đồng loạt xoay người lên nóc phòng, tiếp tục vất vả chờ đợi.

Con gà lanh lợi chạy trong sân, nhìn rất có tinh thần.

Cục Bông lắc lư đi sau lưng nó, đôi mắt hạt đậu rất MOE!

Tần Thiếu Vũ và Thẩm Thiên Lăng nhìn nhau, cười ra tiếng.

Cực kỳ hạnh phúc.

Bữa tiệc đoàn viên đêm đó rất long trọng, lúc kết thúc thì tất cả mọi người đều hơi say.

“Đừng để Lăng nhi đón giao thừa”. Thẩm phu nhân nói. “Độc mới vừa giải xong, dẫn hắn về nghỉ ngơi trước đi”

“Vâng”. Tần Thiếu Vũ dùng áo lông cừu bọc lấy Thẩm Thiên Lăng, ôm trở về phòng.

Nha hoàn xung quanh đồng loạt siết chặt áo, tiểu công tử nhà ta thật tốt số, gã ột nam nhân biết điều như vậy.

Quả thật khiến người ta hâm mộ.

Trong phòng ánh nến ấm áp, Thẩm Thiên Lăng ngửa mặt nằm trên giường, không chớp mắt nhìn Tần Thiếu Vũ, mái tóc đen mềm xoã trên gối.

“Say ư?”. Tần Thiếu Vũ dùng tay vuốt ve gò má hắn.

“Hơi hơi”. Khoé miệng Thẩm Thiên Lăng cong lên. “Đúng lúc”

“Cái gì đúng lúc?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Hai tay Thẩm Thiên Lăng vòng qua vai hắn. “Đúng lúc làm chuyện xấu”

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, phát tay buông rèm.

Trên bàn ánh nến lay động, chiếu bóng dáng hai người lên tường, lúc triền miên đây đưa thì không còn phân rõ ai là ai.

Ngoài cửa sổ tiếng pháo vang lên từng đợt, pháo hoa không ngừng nổ tung trên bầu trời, những đứa trẻ vui sướng đuổi nhau chơi đùa trên tuyết, khuôn mặt đỏ bừng.

Một năm mới tràn đầy hi vọng đã đến.

Trong hoàng cung cách xa ngàn dặm, Diệp Cẩm đang ngồi trên nóc nhà ngắm sao.

“Lạnh không?”. Thẩm Thiên Phong ở bên cạnh hắn hỏi.

“Không”. Diệp Cẩm quay đầu nhìn hắn. “Người có hơi hận không?”

Thẩm Thiên Phong sững sốt. “Hối hận cái gì?”

“Hối hận không về nhà”. Diệp Cẩm ôm đầu gối. “Hiện tại Nhật Nguyệt sơn trang nhất định rất náo nhiệt”

“Hoàng cung cũng náo nhiệt mà”. Thẩm Thiên Phong xoa đầu hắn. “Hoàng thượng còn mời gánh hát tới cho người”

“Ồn muốn chết”. Diệp Cẩm phàn nàn.

“Người nha, ngoài miệng thì nặng lời”. Thắm Thiên Phong ôm hấn vào lòng. “Rõ ràng không muốn để cho hấn một mình đón năm mới”

“Người nghĩ nhiều rồi”. Diệp Cẩn cực kì bình tĩnh. “Ta chỉ không muốn về nhà với người mà thôi”

“Ta đã nói với Hoàng thượng”. Thắm Thiên Phong nắm tay hấn. “Sau Tết nguyên tiêu, ta sẽ mang người về Nhật Nguyệt sơn trang”

“Ta không đi”. Diệp Cẩn cự tuyệt.

“Không thể không đi”. Thắm Thiên Phong ôm chặt hấn. “Hoàng thượng đã đồng ý tứ hôn cho chúng ta”

“Cái gì?”. Diệp Cẩn tức giận. “Vì sao hấn không hỏi ta trước?”

“Vốn định hỏi người”. Thắm Thiên Phong nói. “Nhưng hôm ấy người sắc thuốc ở dược phòng, Hoàng thượng mới gõ cửa hai cái người đã quăng bầu nước ra đuổi đi”

Diệp Cẩn: ...

Ta cũng không biết hấn đến vì chuyện này!

“Không được”. Diệp Cẩn xắn tay áo lên muốn xuống dưới. “Ta phải tìm hấn hạ chỉ một lần nữa”

Thắm Thiên Phong kéo Diệp Cẩn vào lòng, cúi đầu hôn một cái. “Đừng quậy”

Quậy cái đầu người! Diệp Cẩn giận dữ lau miệng. “Ta sẽ không ở lại Nhật Nguyệt sơn trang!”

“Được”. Thắm Thiên Phong gật đầu. “Thành thân xong, chúng ta sẽ mua nhà trong thành”

“Cha nương người thì sao?”. Diệp Cẩn nheo mắt lại.

“Đều rất tốt”. Thắm Thiên Phong nói. “Nhất định sẽ thích người”

“Nhất định cái rắm”. Diệp Cẩn bĩu môi. “Lão tử là nam nhân, người là con trưởng của Thắm gia, dù nhìn từ góc độ nào cũng không thể được bọn họ thích”

“Ta nói rồi, sẽ không để người uất ức”. Thắm Thiên Phong nói. “Đừng lo, cứ giao tất cả mọi chuyện cho ta là được”

“Nếu cha người chết sống không chấp nhận ta thì sao?”. Diệp Cẩn rất không yên lòng.

Thắm Thiên Phong dở khóc dở cười. “Người tin ta một lần được không?”

“Hay là ta về Quỳnh Hoa cốc trước?”. Diệp Cẩn lại đề ra yêu cầu mới.

Thắm Thiên Phong nói. “Về Quỳnh Hoa cốc trước, sau đó chờ ta thuyết phục được cha mẹ rồi trở lại đón người ư?”

“Người suy nghĩ nhiều rồi”. Diệp Cẩn sắc bén nói. “Trở lại xong ta sẽ không ra ngoài nữa”

Thắm Thiên Phong: ...

“Quyết định vậy đi”. Ánh mắt Diệp Cẩn rất kiên định.

“Lần này dù là chuyện lớn bằng trời ta cũng không để người rời xa ta nữa”. Thắm Thiên Phong siết chặt cánh tay. “Cho nên đừng hòng bỏ đi”

“Dựa vào cái gì?”. Diệp Cẩn giận. “Ta đâu có bị bán cho người!”

Thắm Thiên Phong thả một miếng kim bài nạm ngọc vào tay hấn.

“Cái gì vậy?”. Diệp Cẩn lăm bầm. “Xấu muốn chết”

“Trước kia người đưa bùa hộ mệnh cho ta, đây là thứ ta đổi lại cho người”. Thắm Thiên Phong nói. “Vốn là vòng ngọc mà Nhật Nguyệt sơn trang truyền lại cho vợ cả, ta nhờ người phá ra làm lại, cố ý tạo thành thứ này”

Diệp Cẩn nói. “Mắc ói!”

“Cũng không cần mang bên ngoài”. Thắm Thiên Phong dùng tay làm nóng vòng ngọc rồi đeo lên cổ Diệp Cẩn, nhẹ nhàng bỏ vào trong áo. “Thần linh phù hộ tiểu Cẩn của ta cả đời bình an”

“Ai là của ngươi?”. Lỗ tai Diệp Cẩn nóng lên, đẩy hấn ra nhảy xuống nóc nhà.

Thắm Thiên Phong đi theo hấn. “Xem pháo hoa không? Lát nữa sẽ bắn ở Ngự hoa viên”

“Ai thèm đi chứ?”. Diệp Cẩn cực kì ngạo kiêu. “Ta phải về nghỉ ngơi”

“Vậy ta về với ngươi”. Thắm Thiên Phong kéo tay hấn lại.

“Cách xa ta một chút”. Diệp Cẩn chán ghét.

Thắm Thiên Phong nắm chặt tay hấn hơn.

Diệp Cẩn nhắc chân đạp hấn.

Thắm Thiên Phong vui vẻ đón nhận, cam tâm tình nguyện.

Diệp Cẩn vừa bức mình vừa buồn cười, cãi nhau ầm ĩ trên đường với hấn, lưu lại một vết dấu chân trên tuyết.

Trên Phượng Hoàng sơn, Thắm Hàm đứng trong sân dứt thức ăn cho phượng hoàng, xung quanh là một đám trẻ con rất náo nhiệt. Những đứa trẻ này là cô nhi dưới chân núi, sau khi chân nhân gặp được thì mang đến đây, thứ nhất để làm bạn với Thắm Hàm, thứ hai cũng chờ cơ hội tìm một gia đình nhận nuôi. Mà Phượng Hoàng sơn luôn luôn lạnh lẽo cũng nhờ những đứa trẻ này mà náo nhiệt không ít.

“Đang chơi gì vậy?”. Chân nhân ngồi xuống, lấy một đĩa kẹo ra.

“Gia gia”. Một đám trẻ con chạy tới, líu ríu vây quanh hấn.

“Muốn có tiền mừng tuổi không?”. Chân nhân lấy mấy bao lì xì đỏ ra.

“Muốn!”. Mấy đứa trẻ đồng loạt vươn tay.

Chân nhân xoa đầu bọn họ, đưa kẹo và bao lì xì, lại vẫy tay gọi Thắm Hàm tới. “Hai năm qua ở trên núi có vui không?”

“Có”. Mặt Thắm Hàm đỏ bừng. “Rất vui”

“Có nhớ cha ngươi không?”. Chân nhân lại hỏi.

Thắm Hàm gật đầu. “Có”

“Cũng đến lúc cho ngươi về nhà rồi”. Chân nhân kéo hấn ngồi xuống. “Trên núi lạnh lẽo, một đứa trẻ dù sao cũng cần một mái nhà ấm áp hơn”

“Về ư?”. Thắm Hàm sững sốt.

“Thế nào, không muốn về hả?”. Chân nhân bật cười. “Hồi nãy còn bảo nhớ cha ngươi”

“Còn gia gia thì sao?”. Thắm Hàm ôm lấy cánh tay hấn. “Cùng trở về có được không?”

“Ta về làm gì?”. Chân nhân lắc đầu cười. “Đã quyết tâm không để ý tới chuyện giang hồ nữa, nhưng bởi vì Lăng nhi và ngươi mà sống trong thế tục hai năm, sau này đương nhiên phải tìm một nơi yên tĩnh”

“Xuống núi cũng tốt mà”. Thắm Hàm tới gần hấn. “Ta không nỡ rời xa gia gia”

“Ai dạy ngươi mà dẻo miệng như vậy?”. Chân nhân nhéo mặt hấn. “Không giống cha ngươi chút nào, giống Lăng nhi nhiều hơn”

“Được không?”. Thắm Hàm làm ra vẻ mặt chờ mong.

“Được rồi”. Chân nhân gật đầu. “Vậy ta sẽ tự đưa ngươi về Nhật Nguyệt sơn trang”

Thắm Hàm hoan hô, mắt sáng long lanh.

Hai con phượng hoàng lớn thản nhiên lượn quanh bầu trời, sau đó vũng vàng đáp xuống sân, đôi mắt nhướn lên, quanh thân tràn đầy uy nghiêm bất khả xâm phạm, rõ ràng Cục Bông không thể so sánh được!

Một con lừa vui vẻ chạy vào, trong miệng còn ngậm một củ cải đỏ, cực kì ngu xuẩn!

Phượng hoàng lãnh diễm đá vắng nó ra – cản đường.

Con lừa đen cũng không để ý, ngoan ngoãn đứng trong góc ăn củ cải, vẫy đuôi rất vui sướng.

“Mấy hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi”. Chân nhân bước tới vuốt ve lông vũ của phượng hoàng. “Ba ngày sau chúng ta sẽ cùng đi Giang Nam!”

“Có mang tiểu Hắc đi không?”. Thảm Hàm hỏi.

Chân nhân lắc đầu. “Mang lừa theo làm gì?”

“Vâng”. Dù không nở nhưng Thảm Hàm rất hiểu chuyện, ngồi xuống dứt cà rốt cho con lừa đen. “Vậy người ngoan ngoãn ở nhà nhé, sau này ta sẽ trở về thăm người”

Nhưng sự thật chứng minh con lừa không phải muốn bỏ là bỏ như người ta nghĩ. Ba ngày sau, chân nhân mang Thảm Hàm ngồi lên lưng phượng hoàng, mới vừa hướng về phía dưới chân núi thì một con phượng hoàng khác lại đột nhiên vòng trở lại, một lát sau lại quắp con lừa bay tới.

Thảm Hàm: ...

Sao thấy tiểu Hắc thảm quá vậy?

Phượng hoàng cao ngạo ngẩng đầu, hướng về phía chân núi, rõ ràng quyết tâm mang theo con lừa.

“Tiểu Hắc liệu có bị dọa hay không?”. Thảm Hàm thấy vậy hoảng hốt.

Đầu chân nhân kêu ong ong.

Sau vài ngày, Thảm Hàm phát hiện mình đã quá lo lắng rồi. Sau mấy ngày sống không bằng chết, con lừa đã thích ứng với việc bay trên không trung, thậm chí còn kêu lên vài tiếng, rõ ràng tâm trạng rất tốt.

Đối với cảnh tượng kì quái này, chân nhân và Thảm Hàm đều tỏ ra hết nói nổi.

Qua năm mới, sinh hoạt dần dần bình yên trở lại, khí trời cũng trở nên ấm áp. Thảm phu nhân mời một gánh hát tới, cả nhà náo nhiệt vừa xem diễn vừa ăn hạt dưa, rất nhàn nhã, hoà thuận và vui vẻ.

Tâm trạng Cục Bông cũng rất tốt, ngồi trong ổ há mỏ ăn hạt dưa từ bốn phía dứt tới, cực kì có tinh thần.

“Mệt ư?”. Thấy Thảm Thiên Lăng ngập một cái, Tần Thiệu Vũ hỏi nhỏ.

“Không sao”. Thật ra là chẳng hứng thú gì với thứ này, nhưng không thể nói ra khiến mọi người mất hứng, vì vậy Thảm Thiên Lăng ăn một quả quýt vàng, tiếp tục lấy tinh thần nghe xướng ca.

Trên đài đã chuyển cảnh, theo thường lệ nhất định sẽ có cảnh Hồng nương chuẩn bị ra xướng ca. Lúc mọi người nghe hân hăng giọng ề a thì trên trời đột nhiên truyền tới tiếng lừa hí.

...

WTF! Thảm Thiên Lăng vĩnh tai, giật mình nhìn nam nhân của hân.

Tần Thiệu Vũ đầy mặt bất đắc dĩ. “Nhìn ta làm gì, cũng đâu phải ta kêu”

“Người cũng nghe được ư?”. Thảm Thiên Lăng bối rối, vậy không phải mình nghe nhầm rồi. Nhưng vì sao trên trời lại truyền tới tiếng lừa hí, thật kì lạ, không khoa học!

“A!!!”. Hồng nương ở trên đài kêu lên thành tiếng.

Thảm Thiên Lăng hết hồn, đang êm đẹp sao lại kêu, đừng khiến ta giật mình.

“Trên đó!”. Sắc mặt hồng nương trắng bệch, chỉ lên trời.

Mọi người nghe vậy cũng đồng loạt đứng lên nhìn. Chỉ thấy xa xa có hai vệt sáng lấp lánh cấp tốc tới gần, đồng thời truyền tới tiếng lừa hí rõ rệt.

“Cái quái gì vậy?”. Thảm phu nhân sợ hãi. “Nhìn lấp lánh nhưng sao lại kêu khó nghe như thế?”

Tần Thiều Vũ nén cười, âm thầm nhéo tay Thảm Thiên Lăng.

Ánh sáng chói mắt ngày càng đến gần, mọi người cũng thấy rõ hoá ra là hai con phượng hoàng bảy màu, lông đuôi hoa lệ, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Trời ạ”. Nhị nương mở to mắt. “Đừng nói là Thượng cổ phượng hoàng trong truyền thuyết nhé?”

“Chíp!”. Cục Bông rất suy sụp, bỏ lại hạt dưa nhào vào lòng Hoa Đường – mau tìm mảnh vải che ta lại!

Quả thật đáng ghét!

Cuộc đời làm chim bởi vì có những ca ca kì quái này tồn tại nên mới tôi tắm như thế!

“Phượng hoàng mang theo một con lừa?”. Bên dưới có người hầu híp mắt nhìn.

“A, còn có hai người ngồi”. Lại có người kêu lên.

Mọi người đồng loạt ồ lên, cười phượng hoàng đến thì chắc là thần tiên.

Chân nhân cao giọng cười to trên không trung, ôm Thảm Hàm nhảy xuống. “Thảm trang chủ, đã lâu không gặp”

“Tinh Đấu chân nhân?”. Sau khi thấy rõ người tới thì Thảm trang chủ vừa bất ngờ vừa vui mừng. “Đã nghe Lăng nhi nói chân nhân thu hấn làm đồ đệ, Thảm mỗ còn đang định đến Phượng Hoàng sơn cảm tạ. Sao người lại tới mà không báo trước tiếng nào vậy?”

Chân nhân cười nói. “Thảm trang chủ khách khí, ta có duyên với Lăng nhi, thu hấn làm đồ đệ cũng là chuyện đương nhiên”

“Sư phụ”. Thảm Thiên Lăng chạy tới.

“Sắc mặt không tệ, xem ra đã trị hết hàn độc rồi”. Chân nhân vỗ vai hấn. “Quý thủ không làm khó dễ người đây chứ?”

“Không, tiền bối rất tốt với ta”. Thảm Thiên Lăng kéo Thảm Hàm vào lòng, vui vẻ nói. “Đã cao như vậy rồi”

“Vâng”. Chắc vì mới phơi nắng mà khuôn mặt Thảm Hàm hơi hồng lên, trong mắt ngập nước, lại mặc một thân gấm vóc nhìn giống như tiểu đồng bên người Bồ tát.

“Đứa trẻ nhìn thật ngoan”. Thảm phu nhân nhìn thấy rất thích, vươn tay ra nói. “Mau lại đây cho ta xem một chút”

Thảm Thiên Lăng kéo tay Thảm Hàm tới. “Gọi bà nội đi”

Dù thế nào cũng phải giúp ca ca hấn trước rồi tính sau!

“Bà nội”. Thảm Hàm rất ngoan ngoãn.

“Ôi”. Thảm phu nhân vui vẻ. “Con nhà ai mà đáng yêu như vậy”

Là nhà chúng ta! Thảm tiểu thụ thầm trả lời, sau đó nhanh trí nói. “Hay chúng ta vào nhà trước đi?”

“Đúng đúng, vào nhà trước”. Thảm trang chủ cười to. “Nhiều năm không gặp, đêm nay ta phải mở tiệc đãi chân nhân say khướt ba ngày”

Người hầu vội xuống dưới thu xếp, hai con phượng hoàng thần nhiên bay xuống từ trên trời, thả con lừa xuống đất, sau đó lấp lánh đứng trong sân, dùng ánh mắt kiêu hãnh nhìn mọi người.

“Oa”. Người hầu vội tránh xa ba thước. Con gà đen trong hậu viện đã đáng sợ rồi, con này còn lớn hơn nữa, quả thật không dám nhìn thẳng!

“Chíp”. Cục Bông kháng nghị kêu một tiếng, sau đó nhanh chóng vùi đầu vào lòng Hoa Đường.

Hoa Đường buồn cười, dặn ám vệ sắp xếp cho phượng hoàng và con lừa đen, sau đó xoay người vào nhà.

“Không biết lần này chân nhân đến có việc gì?”. Thấm trang chủ tự tay châm trà cho hần.

“Thứ nhất là thăm Lăng nhi”. Chân nhân nói. “Thứ hai còn có việc muốn nhờ”

“Chân nhân khách khí”. Thấm trang chủ liên tục xua tay. “Có việc cứ nói là được, nếu Thấm mỗ có thể làm thì nhất định sẽ cố hết sức, sao lại nói là nhờ vả”

“Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn”. Chân nhân chỉ vào Thấm Hàm. “Sau này ta định đến Bồng Lai tiên đảo ở một thời gian, muốn nhờ Thấm gia chăm sóc cho đứa trẻ này”

“Vậy thì đương nhiên”. Thấm trang chủ còn chưa kịp nói gì, Thấm phu nhân đã vui sướng đáp ứng.

Thấm Thiên Lăng yên lặng siết thành nắm đấm, nường, người thật quyền lực!

“Chỉ là chuyện này thôi sao?”. Thấm trang chủ nói. “Chân nhân yên tâm, Thấm mỗ nhất định sẽ xem đứa bé này là người trong nhà”

“Đứa trẻ này cũng mang họ Thấm”. Chân nhân vuốt râu nói. “Tên một chữ Hàm”

“Thấm Hàm?”. Thấm trang chủ cười nói. “Thật có duyên, không biết chân nhân sao lại biết đứa trẻ này?”

“Chuyện này sau này trang chủ sẽ biết”. Chân nhân nói. “Hiện tại chỉ sợ chưa tới lúc”

“Vậy thôi được rồi”. Biết hần xưa nay là bán thần tiên, Thấm trang chủ cũng không ép.

Thấm phu nhân lập tức sai người hầu dọn phòng, lại mang Thấm Hàm đi dạo xung quanh, rất thân thiết.

Thấm Thiên Lăng cảm thán. “Xem ra nếu sau này làm rõ mọi chuyện, nường cũng không khó tiếp nhận”

“Vốn là con cháu Thấm gia, dù vạch trần sự thật cũng không quá trắc trở”. Tần Thiếu Vũ nói. “Trở ngại lớn nhất vẫn là Diệp Cẩn”

“Dựa theo tính tình Diệp đại ca, nếu hần biết cha mẹ không đồng ý, liệu có nóng nảy mà bỏ đại ca không?”. Thấm Thiên Lăng lo lắng.

“Nếu bỏ được thì mấy năm trước đã bỏ rồi, cần gì chờ tới bây giờ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thiên Phong làm việc chừng mực hơn ta, đã phụ lòng hần một lần, nhất định sẽ không phụ lần thứ hai”

“Đại ca có phải người nhấn về không?”. Thấm Thiên Lăng hỏi. “Hần và Diệp đại ca chừng nào mới về?”

“Chắc là mấy ngày nữa”. Tần Thiếu Vũ bóp mũi hần. “Chờ xem, tương lai nhất định rất náo nhiệt”

172. Chương 170: Cùng Nhau Về Nhà

Sau khi đưa Thấm Hàm đến Nhật Nguyệt sơn trang, chân nhân cũng khởi hành đi Bồng Lai tiên đảo. Tuy trong lòng Thấm Thiên Lăng không nỡ, nhưng cũng không ép hần ở lại, cùng Tần Thiếu Vũ tiễn hần ra ngoài thành.

Hai con phượng hoàng chậm rãi lượn vòng trên bầu trời, chiếu ánh sáng bảy màu lên mặt đất. Trong đó có một con cực kì nóng nảy, bởi vì con lừa đã bị để lại Nhật Nguyệt sơn trang.

Thật khó chịu!

“Được rồi, quay về đi”. Ở ngã ba ngoại ô, chân nhân nói với hai người. “Dây dưa nữa thì trời sẽ tối mất”

“Sư phụ”. Thấm Thiên Lăng lưu luyến không rời. “Người còn về thăm bọn ta sao?”

“Ta đã hết duyên với chuyện thế tục, nhưng ngoại trừ người”. Chân nhân cười nói. “Là thầy trò với nhau, sau này ta sẽ trở về thăm người”

“Chíp!”. Cục Bông xoè cánh với chân nhân, đôi mắt hạt đậu rất MOE.

“Người cũng rất tốt số”. Chân nhân nhẹ nhàng búng lên đầu nó một cái.

Cục Bông không kịp đề phòng, ngồi bẹp xuống lòng bàn tay Thấm Thiên Lăng, cực kì choáng váng.

Chân nhân vuốt râu cười to, một con phượng hoàng cúi người xuống, chở hần về hướng đông. Thắm Thiên Lăng và Tần Thiếu Vũ sóng vai nhau đứng ở đầu đường, cho đến khi vệt sáng màu vàng biến mất nơi chân trời mới xoay người trở về.

Cục Bông hơi buồn, vì vậy ngồi trên vai Thắm Thiên Lăng không nói gì, ngay cả lông tơ cũng ủ rũ.

Nếu bị ám vệ thấy, nhất định sẽ không nhịn được lấy ra mười túi khô bò.

Cực kì đau lòng.

“Không nở ư?”. Thấy tâm trạng Thắm Thiên Lăng tuột xuống, Tần Thiếu Vũ hỏi hần.

Thắm Thiên Lăng thở dài. “Không biết chừng nào sư phụ mới về”

“Nếu người nhớ hần ta sẽ dẫn người đi Bồng Lai tiên đảo”. Tần Thiếu Vũ sửa lại cổ áo cho hần. “Còn có thể đến Nam Hải thăm sư phụ”

“Không cần”. Thắm Thiên Lăng lắc đầu. “Sư phụ không muốn có liên hệ với thế tục nữa, chúng ta cũng không cần quấy rối hần, sau này có duyên sẽ gặp lại”

“Vậy không được buồn bã nữa”. Tần Thiếu Vũ nâng cằm hần lên. “Hay ta dẫn người đi ăn hải sản nhé? Có người nói trong thành mới mở một từ lâu”

Thắm Thiên Lăng khó xử. “Nhưng mẫu thân nói nàng hầm canh đuôi bò cho người rồi”

“Phải không?”. Tần Thiếu Vũ bình tĩnh nói. “Ta đột nhiên nhớ tới mình còn một số chuyện...”

“Không được kiếm có!”. Thắm Thiên Lăng cắt ngang. “Có chuyện lớn bằng trời cũng phải ăn canh xong mới làm!”

Tần Thiếu Vũ: ...

Có một nhạc mẫu nấu ăn không ngon mà lại nhiệt tình, đúng là một chuyện đau đầu.

“Cho ta hôn một chút”. Tần Thiếu Vũ ra điều kiện. “Hôn một cái ta sẽ ăn một hớp”

Thắm Thiên Lăng giận dữ nói. “Cho người ăn canh chứ không phải bắt người uống độc dược”

“Vậy sao người không ăn?”. Tần Thiếu Vũ nhéo mũi hần.

Thắm Thiên Lăng thành thật nói. “Vì ăn không ngon”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Người cũng biết mà”.

“Nhưng dù không ngon người cũng phải ăn!”. Thắm Thiên Lăng cực kì khí phách. “Không còn chọn lựa nào khác”

“Ừ, hôn một cái thì sẽ ăn”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nếu người chịu cho ta xx ở chỗ này, ta ngay cả cặn cũng ăn sạch”

Thắm Thiên Lăng tức khắc cảnh giác. “Người dám!”

“Hay thử một chút đi?”. Tần Thiếu Vũ trong mắt có ý cười xấu xa, nâng cằm hần lên mà hôn.

Cục Bông ngồi trên một nhánh cây, đôi mắt hạt đậu đầy lên án.

Ngay cả đau khổ cũng không thể tìm nơi yên tĩnh để đau khổ, thế giới thật mực nát!

Hôn môi triền miên mà nhiệt tình, Thắm Thiên Lăng bị Tần Thiếu Vũ siết vào trong ngực, không thể phản kháng. Hôn môi nóng bỏng từ khoé môi chuyển tới vành tai, sắp tới lúc động tình thì đột nhiên đình chỉ, ngay bên tai truyền tới tiếng ho khan. Thắm Thiên Lăng mở mắt ra thì thấy ở đầu đường có hai bóng dáng quen thuộc đang đứng.

“Chíp!”. Cục Bông thân thiết tiến lên.

Diệp Cẩn vui vẻ ôm lấy nó. “Nhớ muốn chết”

Cục Bông ra sức xòe cánh.

“Sao về mà không báo trước một tiếng?”. Tần Thiếu Vũ rất bình tĩnh.

Thẩm Thiên Lăng mặt đỏ tới mang tai, nhìn ca ca hấn mà giả trang cảm động.

Thẩm Thiên Phong nói. “Ta chưa thấy gì cả”

Diệp Cẩn gật đầu. “Ta cũng vậy”

“Chíp!”. Cục Bông dùng đôi cánh ngăn che mắt.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Người cũng đừng hùa vô giúp vui!

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Phong nói sang chuyện khác. “Các người ra khỏi thành có việc ư?”

“Vừa tiễn Tinh Đầu chân nhân”. Tần Thiếu Vũ nói. “Hắn mang tiểu Hàm đến Nhật Nguyệt sơn trang”

Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Lúc trước chân nhân đã gửi thư nói cho ta biết”

“Người định làm thế nào?”. Tần Thiếu Vũ nhìn Diệp Cẩn. “Thẩm trang chủ và phu nhân đều ở đây”

Diệp Cẩn tự chơi với Cục Bông.

“Ta định để tiểu Cẩn nghỉ ngơi ở nhà cũ một đêm”. Thẩm Thiên Phong nói. “Hoàng thượng đã ban thánh chỉ tứ hôn, ngày mai sẽ đưa đến Nhật Nguyệt sơn trang”

“Người chịu ở bên ngoài ư?”. Tần Thiếu Vũ nhìn Diệp Cẩn.

“Không thì còn có thể thế nào?”. Diệp Cẩn giận. “Đã nói lão tử phải về Quỳnh Hoa cốc, nhưng hắn không đáp ứng!”

“Đừng lo, mấy ngày nay ta đã nói bóng nói gió với cha mẹ rất nhiều lần”. Thẩm Thiên Lăng an ủi. “Không chừng cũng không khó khăn như người nghĩ”

“Ta mang người về nhà cũ trước”. Thẩm Thiên Phong kéo tay Diệp Cẩn. “Mấy ngày nay đi đường cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi thật tốt trước đã”

“Cho người hai ngày”. Diệp Cẩn hí hóp nhìn Thẩm Thiên Phong. “Không giải quyết được cha mẹ của người thì ta đành phải một mình trở lại Quỳnh Hoa cốc”

“Được”. Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Ta đáp ứng người”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy thầm thở dài, phải cân nhắc trước rồi mới đáp ứng chứ! Sao có thể nói chắc như vậy được? Mẫu thân thì dễ nói chuyện, nhưng lão như cha chết sống không chịu thì biết làm thế nào?

Thật sốt ruột dùm đại ca hấn!

Nhà cũ của Thẩm gia ở thành đông, vì Thẩm Thiên Phong đã dặn người quét dọn trước nên trong phòng rất sạch sẽ, chăn đệm cũng có mùi nắng.

Tần Thiếu Vũ và Thẩm Thiên Lăng về Nhật Nguyệt sơn trang trước. Thẩm Thiên Phong rót cho Diệp Cẩn một chén trà. “Muốn ăn cơm trước hay muốn ngủ trước?”

“Chẳng muốn gì cả”. Tâm trạng Diệp Cẩn rối loạn.

Thẩm Thiên Phong thở dài. “Cả đường đều không yên như vậy, ngay cả mặt cũng gầy một vòng rồi”

“Người về đi”. Diệp Cẩn nói. “Để ta một mình yên tĩnh một lát”

“Ấm vệ lát nữa mới tới”. Thẩm Thiên Phong kéo hấn vào lòng. “Ta ở bên người”

Diệp Cẩn khó thấy nghe lời, nhắm mắt tựa vào ngực hấn.

“Ta biết người không yên lòng”. Thẩm Thiên Phong an ủi. “Ta sẽ xử lý tốt mọi chuyện, đừng sợ”

“Ừ”. Diệp Cẩn ôm chặt eo hấn. “Mệt mỏi”

Thẩm Thiên Phong ôm hấn đến bên giường, ngồi bên cạnh hấn. Chắc mấy ngày đi đường cũng mệt, trong lòng lại áp lực nên Diệp Cẩn rất nhanh đã ngủ, bàn tay nắm chặt ống tay áo của Thẩm Thiên Phong cũng chậm rãi buông ra, hô hấp dần an tĩnh lại.

Thẩm Thiên Phong cúi đầu hôn nhẹ hấn, sau đó xuống giường ra ngoài.

“Đại thiếu gia”. Khoảng mười ám vệ đang canh giữ ngoài sân.

“Bảo vệ tiểu Cẩn cho tốt”. Thẩm Thiên Phong nói. “Lát nữa đợi hấn tỉnh thì nhớ đến Đào Nhiên cư mua một ít thức ăn nhẹ cho hấn”

“Vâng”. Ám vệ nhận lệnh, tản ra khắp nơi canh giữ.

“Tình hình trong nhà thế nào?”. Thẩm Thiên Phong hỏi một người trong số đó.

“Vẫn như cũ”. Ám vệ nói. “Tiểu thiếu gia từng nhắc tới Diệp cốc chủ, nhưng trang chủ vẫn không biểu lộ gì, phu nhân vừa nghe thì đau đầu, sau vài lần thì tiểu thiếu gia cũng không dám nói nữa”

“Nếu tiểu Cẩn hỏi thì đừng nói cho hấn biết những chuyện này”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nếu hấn hỏi, có biết nói như thế nào không?”

“Xin đại thiếu gia yên tâm”. Ám vệ gật đầu. “Thuộc hạ có chừng mực”

Sau khi dặn dò mọi chuyện xong, Thẩm Thiên Phong mới hướng về phía Nhật Nguyệt sơn trang. Quần gia từ xa nhìn thấy đại thiếu gia nhà mình thì lập tức vui sướng hét to, không bao lâu sau thì có một đám người chạy tới. Thẩm phu nhân đứng đầu lau nước mắt nói. “Rốt cuộc cũng chịu về rồi”

“Con bất hiếu, để ấu thân lo lắng”. Thẩm Thiên Phong đỡ lấy Thẩm phu nhân.

“Sau này đừng đi đánh giặc nữa”. Thẩm phu nhân kéo tay hấn. “Người ở chiến trường một ngày thì nường lại lo lắng một ngày, ăn không ngon ngủ không ngon, ngay cả bước đi cũng không vững”

“Thân thể nường không tốt ư?”. Thẩm Thiên Phong thân thiết hỏi.

“Đúng vậy”. Thẩm phu nhân ho khan. “Từ lúc người ra chiến trường thì thân thể ta không tốt”. Cực kì suy yếu.

“Vậy thì thật tốt”. Thẩm Thiên Lăng ở bên cạnh xen vào. “Đúng lúc để Diệp đại ca xem bệnh ấu thân một chút”

Thẩm phu nhân: ...

“Diệp đại ca là thần y, ngày thường người khác muốn gặp cũng không được”. Thẩm Thiên Lăng tiếp tục nhân cơ hội mà đẩy mạnh tiêu thụ. “Nhất định có thể trị hết ấu thân”

“Nường”. Thẩm Thiên Phong cũng thử hỏi. “Có thể để tiểu Cẩn khám cho người không?”

Thẩm phu nhân vừa nghe đã đau đầu. “Người đúng là dẫn về thật”

“Con rất nghiêm túc”. Thẩm Thiên Phong đỡ nàng vào trong. “Cha đâu rồi?”

“Tưởng người vài ngày nữa mới về nên mang tiểu Hàm đi săn thú rồi”. Thẩm phu nhân nói. “Là đứa trẻ chân nhân mang tới nhờ chúng ta nuôi nấng, nhưng ta nghe Lăng nhi nói các người đã gặp rồi?”

Đâu chỉ là gặp, Thẩm Thiên Phong gật đầu. “Tiểu Cẩn rất thân với hấn”

“Ta còn chưa chấp nhận mà người ba câu cũng không rời hấn!”. Thẩm phu nhân giận. “Rốt cuộc là hồ ly tinh kiểu gì mà khiến người mê thành như vậy?”

“Khụ khụ”. Thẩm Thiên Lăng bị sặc. Hồ ly tinh rõ ràng là Ngâm Vô Sương, đại tẩu của hấn không phải hồ ly tinh!

Tần Thiệu Vũ búng đầu hấn – người cũng là hồ ly tinh.

Thẩm Thiên Lăng: ...

Sao lại liên quan tới ta, đúng là bia đỡ đạn!

“Trước tiên đừng nói chuyện này”. Thảm phu nhân mang Thảm Thiên Phong vào sân giữa. “Chờ cha người về rồi người nói với hắn, đừng mong ta nói giúp cho người”

Thảm Thiên Lăng dùng ánh mắt đồng cảm nhìn đại ca hắn.

Mẫu thân đã khó đối phó như vậy rồi, đừng nói tới cha!

Đúng là bi kịch!

“Các người về trước đi”. Thảm phu nhân nói với Thảm Thiên Lăng. “Ta còn có chuyện muốn nói riêng với đại ca người”

Mẹ con nói chuyện với nhau, Thảm tiểu thụ thầm mặc niệm cho đại ca hắn. Nhất định là hình ảnh thê thảm mẫu thân than thở khóc lóc, nắm tay đại ca bắt đầu cay đắng bộc lộ tình cảm!

“Đang nghĩ gì thế?”. Sau khi về phòng, Tần Thiệu Vũ quơ quơ tay trước mặt Thảm Thiên Lăng. “Gọi người vài tiếng cũng không thấy trả lời”

“Hả?”. Thảm Thiên Lăng hoàn hồn. “Đang nghĩ tới chuyện của đại ca”

“Thiên Phong sẽ xử lý tốt, đừng lo”. Tần Thiệu Vũ đặt Cục Bông lên bàn. “Huống hồ còn có Thảm Hàm, mọi chuyện sẽ dễ hơn nhiều”

“Chỉ mong là vậy”. Thảm Thiên Lăng thở dài. “Nếu không dựa vào tính tình của Diệp đại ca, hắn nhất định rất khó chịu”

“Chíp!”. Cục Bông lắc lư nhảy xuống đất, giơ móng vuốt chạy đến góc tường ra sức đập, đôi mắt hạt đậu cực kì long lanh!

Thảm Thiên Lăng bối rối. “Uống lộn thuốc ư?”

“Thật lạnh lợi”. Tần Thiệu Vũ bật cười. “Mặt bên kia là ám cách, bên trong nhất định có giấu thứ gì đó”

173. Chương 171: Tình Về

“Ám cách?”. Thảm Thiên Lăng nghe vậy hứng thú, tình tiết chỉ gặp trong phim truyền hình này thật đáng chờ mong! Tò mò bước tới gõ một cái, quả nhiên phía dưới có một khoảng không.

“Chíp!”. Cục Bông đứng phía trên cực kì hớn hở, rất muốn!

“Cái gì vậy?”. Thảm Thiên Lăng hỏi Tần Thiệu Vũ.

“Không biết”. Tần Thiệu Vũ lấy dao ra, rạch dọc một đường. “Mở ra xem”

Thảm tiểu thụ vô cùng khấn trương!

Cục Bông cũng vô cùng khấn trương!

Vì vậy lúc Tần Thiệu Vũ lấy vách ngăn xuống thì thấy Thảm Thiên Lăng rướn cổ vào trong xem, Cục Bông ngồi xổm trên vai hắn cũng đang rướn cổ, một người một chim dù về mặt hay tư thế cũng y chang nhau, vừa nhìn đã biết ruột thịt!

Tần Thiệu Vũ cười ra tiếng, vươn tay nhéo mặt hắn. “Thảm tiểu trư”

“Cái gì vậy, mau lấy ra xem!”. Thảm Thiên Lăng giục.

Tần Thiệu Vũ lấy thứ bên trong ra, là một cái hộp gỗ màu đỏ, sau khi mở thì bên trong lại có một cái hộp khác, bên trên có một cái khoá bằng đồng tinh xảo.

“Có phải ám khí hay không?”. Thảm Thiên Lăng hỏi.

“Khả năng không lớn”. Tần Thiệu Vũ lắc đầu, nhưng vì lý do an toàn mà bảo Thảm Thiên Lăng đứng phía sau mình.

Cục Bông cũng giơ móng vuốt chạy đến bên cạnh Thảm Thiên Lăng, ngửa đầu ra sức kêu – mau ôm!

Cực kì biết tự bảo vệ bản thân mình!

Tần Thiều Vũ nhẹ nhàng mở cái hộp ra, bên trong rất yên ắng, cũng không bắn ra ánh sáng.

“Cái gì vậy?”. Thảm Thiên Lăng từ phía sau hắt ánh sáng ra.

Tần Thiều Vũ cười ra tiếng. “Người đoán xem”

“Sao đoán được?”. Thảm Thiên Lăng kháng nghị. Ít nhiều gì cũng gợi ý đi chứ, không đầu không đuôi ai mà biết!

“Huyết ngọc hồng liên”. Tần Thiều Vũ lấy ra một đoá hoa sen màu đỏ sáng long lanh.

“Chíp!”. Cục Bông lập tức phấn khởi nhào tới.

“Huyết ngọc hồng liên?”. Thảm Thiên Lăng giật mình. “Là thứ ngày xưa Phượng Cửu Dạ cho ta ư?”

“Nếu không người nghĩ hắt cứ đuổi theo người là vì cái gì?”. Tần Thiều Vũ nói. “Vốn định dùng cái này biểu lộ thành ý mà mượn sức người, nhưng người nhận thánh vật của Ma giáo xong thì mất trí nhớ, dựa theo tính cách của Phượng Cửu Dạ thì sao có thể cam tâm được”

Thảm Thiên Lăng quan sát một chút, sau đó buồn bực nói. “Hoàn toàn không thấy có gì đặc biệt”

Tần Thiều Vũ lưu loát nói. “Vì Ma giáo quá nghèo, một thứ vứt đi cũng có thể xem như bảo bối”

Thảm Thiên Lăng: ...

“Vật này đừng để cho người khác thấy”. Tần Thiều Vũ bỏ Huyết ngọc hồng liên vào áo cách lần nữa. “Đỡ phát sinh rắc rối”

“Vứt đi chẳng phải càng sạch sẽ hơn sao?”. Thảm Thiên Lăng không hề muốn trong phòng có đồ của Phượng Cửu Dạ.

“Trước hết giữ lại một thời gian”. Tần Thiều Vũ hôn nhẹ lên trán hắt. “Nghe lời”

“Chíp!”. Cục Bông dùng ánh mắt tan nát cõi lòng nhìn cha mẹ nó, rõ ràng cực kì bất mãn với chuyện “còn chưa được chơi đã bị cất vào”.

“Người cũng nghe lời”. Tần Thiều Vũ xoa đầu nó, tiện tay thả xuống mấy viên ngọc bích tròn vo.

Mặc dù kém hơn so với Huyết ngọc hồng liên, nhưng thắng ở số lượng! Trái tim bị tổn thương của Cục Bông giảm bớt một chút, dùng móng vuốt đá tới đá lui để chơi.

“Công tử, Tần cung chủ”. Bảo Đậu ở ngoài cửa nói. “Trang chủ mang Hàm thiếu gia trở về”

“Thứ gì đến sẽ đến”. Thảm Thiên Lăng thờ dãi. “Phụ tử gặp lại, hơn nữa còn chuyện của Diệp đại ca, nghĩ thôi đã nhức đầu”

“Đi xem thôi”. Tần Thiều Vũ nắm tay hắt ra ngoài. “Tránh cho làm lớn chuyện”

Cục Bông lúc đầu cũng lắc lư theo sau, đi tới nửa đường thì dừng bước nhìn theo cha mẹ nó ra ngoài, sau đó sung sướng vòng về phòng ra sức đập chỗ kia.

Trong phút chốc bụi bay tứ tung, gỗ bên dưới cũng phát ra tiếng vỡ vụn, đáng tiếc bên dưới tấm gỗ còn che một tầng sắt, cực kì cứng rắn.

Cục Bông lại thử đập một chút, kết quả vẫn không đập nát được, ngược lại móng vuốt còn bị đau, cực kì thê thảm.

“Í?”. Sau khi Bảo Đậu bước vào thì bối rối. “Đang êm đẹp đập xuống đất làm gì?”

Cục Bông buồn bực không lên tiếng ngồi xổm trên áo cách, ánh mắt suy sụp.

Cục kì thất vọng.

Mà ở một nơi khác trong sảnh chính, Thảm Hàm đã tắm rửa xong đang ngồi uống trà ăn điểm tâm với Thảm trang chủ.

“Cha”. Thắm Thiên Lăng vào nhà. “Các người đã về rồi”

“Sao không mặc nhiều một chút”. Thắm trang chủ cau mày. “Nếu bị mẹ người thấy lại lỗi nhai bên tai ta cả đêm”

“Hôm nay trời không lạnh”. Thắm Thiên Lăng ngoan ngoãn bóp chân cho hần. “Đại ca đã về, cha biết chưa?”

“Vừa vào cửa là có người nói”. Thắm trang chủ nói. “Thiên Phong bị mẹ người gọi đi bao lâu rồi?”

“Nửa canh giờ”. Thắm Thiên Lăng thử hỏi. “Có cần ta đến nói một tiếng với mẫu thân không?”

“Không cần”. Thắm trang chủ lắc đầu. “Chuyện này trước hết để mẫu thân người khuyên nhủ cũng tốt”

“Diệp đại ca rất tốt”. Thắm Thiên Lăng bóng gió. “Cha nhất định sẽ thích”

“Nói vậy, ta thích hần làm gì?”. Thắm trang chủ nghe vậy cau mày. “Tuy ta chưa gặp qua Diệp Cẩn nhưng thỉnh thoảng cũng nghe người ta nói, ba năm chờ ở Quỳnh Hoa cốc mà không gặp được hần, muốn tìm hần xem bệnh lại có rất nhiều quy củ, vừa nghe đã biết là tính tình kì quái”

“Lời đồn sao có thể tin được?”. Thắm Thiên Lăng phản bác. “Người ta còn đồn ta có thể hô phong hoán vũ, cha nghĩ là thật hay giả?”

Thắm trang chủ: ...

Tần Thiệu Vũ đứng cạnh cửa nén cười.

“Nói chung chuyện này ta sẽ tự lo, người không cần nhúng tay”. Thắm trang chủ uy nghiêm nói. “Sau này cũng đừng nhắc lại”

Thắm tiểu thụ thầm kháng nghị.

Sao cha hần lại có thể như vậy chứ, không biết nói lý lẽ lại còn tự cao tự đại, cực kì không giống đại hiệp!

“Trang chủ”. Người hầu ở bên ngoài bấm báo. “Phu nhân và đại thiếu gia tới rồi”

Thắm Hàm nghe vậy lập tức đứng dậy, đặt bánh ngọt trên tay xuống bàn.

Thắm Thiên Phong đẩy cửa vào phòng, mang theo một luồng gió lạnh.

Vì trước đó đã dặn phải giữ bí mật nên Thắm Hàm cũng không gọi thành tiếng, nhưng trong mắt vẫn sáng long lanh, vẻ mặt cũng hưng phấn.

Thắm Thiên Phong cười, vươn tay ra với hần.

Thắm Hàm lập tức chạy tới nhào vào lòng hần.

“Hơn một năm không gặp, đã cao như vậy rồi”. Thắm Thiên Phong xoa đầu hần. “Có nhớ cha không?”

“Có”. Thắm Hàm ra sức gật đầu.

“Hần gọi người là gì?”. Thắm trang chủ nghe vậy cau mày.

“Cha”. Thắm Thiên Phong giao Thắm Hàm cho Tần Thiệu Vũ, tự quỳ xuống đất. “Ta có chuyện muốn nói với người”

“Nói thì cứ nói, quỳ làm gì?”. Thắm phu nhân đau lòng. “Mau đứng lên”

“Nương”. Thắm Thiên Phong nói. “Sau khi nói hết những gì cần nói, ta đương nhiên sẽ đứng dậy”

“Không phải muốn dẫn một nam nhân về nhà chứ?”. Thắm phu nhân nói. “Hồi này đã nói rồi, còn có chuyện gì khác nữa?”

“Mấy năm trước lúc ta chinh chiến ở Mạc Bắc, có làm một chuyện sai lầm”. Thắm Thiên Phong nhắm mắt lại định thần một chút, sau đó gằn từng chữ. “Thắm Hàm chính là con trai ruột của ta”

Một lời vừa nói ra, trong phòng lập tức yên tĩnh lại. Thắm Thiên Lăng trong lòng điên cuồng khen ngợi đại ca hần, rốt cuộc cũng nói ra rồi, đúng là thời khắc lịch sử!

Thẩm Hàm nắm chặt ống tay áo Tần Thiệu Vũ, rõ ràng cũng rất khẩn trương.

“Cái gì?”. Thẩm phu nhân giật mình không nhẹ.

“Tiểu Hàm là con ruột của ta”. Thẩm Thiên Phong lặp lại một lần. “Năm ấy ta cứu một nữ tử Mạc Bắc, không cẩn thận bị ám hại, sau đó thì có hấn”

“Trời ạ”. Thẩm phu nhân vẫn chưa tin. “Ý người là, hấn là cháu trai ruột của ta?”

“Tiểu Hàm quả thật là cốt nhục của Thẩm gia”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ta làm việc không chu toàn khiến mẹ hấn chết trong buồn bực, cũng khiến hấn chịu khổ từ nhỏ. May mà ông trời có mắt, cuối cùng cũng để hấn về bên cạnh ta”

“Mau tới cho ta xem”. Thẩm phu nhân gọi Thẩm Hàm.

Tần Thiệu Vũ vỗ vai Thẩm Hàm. “Đi đi”

Thẩm Hàm cẩn thận đi tới trước mặt Thẩm phu nhân, do dự không biết có nên gọi hay không.

Thẩm phu nhân ôm hấn vào lòng, cởi áo ra nhìn, quả nhiên nhìn thấy ba nốt ruồi giống hệt như trên người Thẩm Thiên Phong, vì vậy lập tức mừng đến mức rơi nước mắt. “Đúng là cháu ruột của ta”

“Mau kêu bà nội”. Thẩm Thiên Lăng giục.

“Bà nội”. Thẩm Hàm rất ngoan ngoãn.

“Ôi”. Thẩm phu nhân cười vui sướng, ôm hấn không nỡ buông tay.

“Cha”. Thẩm Thiên Phong nhìn Thẩm trang chủ. “Để bảo vệ tiểu Hàm không bị kẻ xấu làm hại, trước kia ta đã phụ lòng tiểu Cẩn một lần, hôm nay nhất định sẽ không phụ hấn lần thứ hai, xin cha hãy thành toàn”

“Người là con trưởng của Thẩm gia, sau này sẽ làm Minh chủ vô lâm, làm việc sao lại không biết tính toán như thế?”. Thẩm trang chủ răn dạy. “Hồi xưa còn trẻ phạm sai lầm thì thôi, hôm nay sao có thể xử lý theo cảm tính như vậy?”

“Ta rất nghiêm túc”. Thẩm Thiên Phong nói. “Trách nhiệm trên vai ta sẽ gánh vác, con trai ta sẽ nuôi nấng thật tốt, tiểu Cẩn ta cũng không buông tay”

“Giữa Thẩm gia và Diệp Cẩn, nếu ta để cho người chọn một thì sao?”. Thẩm trang chủ lạnh lùng hỏi.

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy sững sốt, đừng làm lớn chuyện vậy chứ.

“Có gì mà không thể từ từ nói?”. Thẩm phu nhân cau mày. “Thiên Phong vất vả lắm mới về tới nơi, huống hồ còn có cháu nội ở đây”

“Cho người một đêm suy nghĩ”. Thẩm trang chủ đứng dậy ra ngoài. “Ngày mai lại tới tìm ta”

Thẩm Thiên Lăng vừa định gọi hấn thì bị Tần Thiệu Vũ kéo lại, không thể làm gì khác hơn ngoài ngậm miệng.

“Đứng lên trước đi”. Thẩm phu nhân đỡ Thẩm Thiên Phong. “Tính tình cha người người cũng biết, không thể ép được, phải dỗ ngọt”

“Mẫu thân về trước đi”. Thẩm Thiên Phong quỳ dưới đất không nhúc nhích. “Ta ở đây đợi cha”

Thẩm phu nhân giận. “Nếu cha người vẫn không chịu thì sao? Chẳng lẽ người quỳ ở đây cả đời”

“Lăng nhi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Mang mẫu thân và tiểu Hàm về phòng trước”

“Cha”. Thẩm Hàm đứng bên cạnh hấn. “Người đứng lên trước đi”

“Nghe lời, theo tiểu thúc trở về”. Thẩm Thiên Phong xoa đầu hấn. “Ngày mai cha sẽ đến chỗ người”

“Nhưng...”

“Thiệu Vũ”. Thẩm Thiên Phong cắt ngang hấn.

Tần Thiệu Vũ thở dài, ôm Thẩm Hàm ra ngoài.

“Cha”. Khoé mắt Thẩm Hàm đỏ lên, nằm sấp trên vai Tần Thiếu Vũ, rơi nước mắt lã chã.

Thẩm phu nhân đau lòng, Thẩm Thiên Lăng nhân cơ hội đỡ nàng ra ngoài. “Đại ca cứ giao cho ta, mẫu thân mau đi dỗ tiểu Hàm đi”

“Vậy người phải khuyên đại ca người cho tốt”. Thẩm phu nhân căn dặn.

“Đương nhiên”. Thẩm Thiên Lăng ra sức gật đầu, nhìn nương quẹo vào hành lang rồi mới xoay người về phòng. “Tất cả mọi người đi rồi, đứng lên đi”

“Người cũng về đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Ta muốn yên tĩnh một mình”

“Yên tĩnh cũng có thể ngồi mà yên tĩnh”. Thẩm Thiên Lăng khuyên nhủ. “Tội gì phải quỳ? Giống như mẫu thân nói vậy, nếu cha không đáp ứng chẳng lẽ người cứ quỳ mãi?”

“Nếu cha không đáp ứng, ta không thể làm gì khác ngoài mang tiểu Cẩn đi”. Thẩm Thiên Phong nhắm mắt lại. “Quỳ ở đây xem như là chuộc tội với cha mẹ”

“Đi?”. Thẩm Thiên Lăng trợn mắt. “Người phải đi ư?”

“Nếu không phải bắt đắc dĩ, ta cũng không đi bước này”. Thẩm Thiên Phong nói. “Nhưng nếu thật sự bị bắt buộc, ta chỉ có thể dẫn hấn đi trước, sau đó tìm thời cơ thích hợp trở về”

“Người không thể đi, người đi cha mẹ nhất định sẽ đau lòng, huống chi còn có tiểu Hàm”. Thẩm Thiên Lăng khuyên nhủ. “Ta biết người không muốn phụ lòng Diệp đại ca, nhưng mọi chuyện luôn có biện pháp giải quyết, không cần cực đoan như vậy”

“Ta có chừng mực, người về trước đi”. Thẩm Thiên Phong nói. “Đừng lo cho ta”

“Người chắc không?”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Thật ra ta có thể nói chuyện với người”

“Ta muốn yên tĩnh một chút”. Thẩm Thiên Phong vỗ vai hấn. “Ngoan”

“Vậy người đừng quỳ quá lâu”. Thẩm Thiên Lăng căn dặn. “Nhớ sớm trở về phòng, về phía cha nhất định sẽ tìm được cách giải quyết”

Thẩm Thiên Phong gật đầu.

Thẩm Thiên Lăng thăm thở dài, xoay người ra khỏi phòng.

Thẩm phu nhân đã mang Thẩm Hàm về chỗ của mình, chỉ có Tần Thiếu Vũ uống trà trong đình.

“Thế nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi hấn.

“Quỳ không chịu đứng dậy”. Thẩm Thiên Lăng phiền não. “Hơn nữa tư tưởng cũng có chút cực đoan”

“Muốn bỏ trốn ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Sao người biết?”. Thẩm Thiên Lăng bắt ngờ.

“Dựa theo tính tình của Thiên Phong, nếu đến đường cùng nhất định sẽ làm như vậy”. Tần Thiếu Vũ nói. “Không khó đoán”

“Vậy bây giờ phải làm sao?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hấn. “Sự việc hình như còn rắc rối hơn chúng ta nghĩ”

“Còn có thể thế nào, chỉ đành trông mong nhạc phụ có thể nghĩ thông suốt”. Tần Thiếu Vũ nói. “Chuyện tình yêu, người ngoài không thể chen vào được”

“Hay ta đi tìm cha?”. Thẩm Thiên Lăng đề nghị.

“Người đi cũng vô dụng”. Tần Thiếu Vũ nói. “Để Thẩm Hàm đi tìm”

“Cũng đúng”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Dù sao cũng là cháu ruột, làm nũng vài câu không chừng có thể khiến cha mềm lòng”

“Người về phòng đi, cũng nên nghỉ ngơi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta đi tìm nhạc mẫu”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu, một mình trở về phòng.

“Chíp!”. Cục Bông còn đang ngồi trên ám cách, đôi mắt rất kiên nghị!

“Ngồi suốt một canh giờ rồi”. Bảo Đậu đứng bên cạnh bất đắc dĩ. “Ôm cũng không đi”

“Thôi, người ngủ trước đi”. Thấm Thiên Lăng nói. “Sáng mai Hoàng thượng phái khâm sai đến, nhất định lại bận rộn”

“Còn công tử thì sao?”. Bảo Đậu hỏi.

“Ta chờ Thiếu Vũ về rồi ngủ”. Thấm Thiên Lăng nói, sau đó đến góc tường định ôm Cục Bông dậy.

“Chíp!”. Cục Bông né tránh tay hắn.

“Đừng quậy”. Thấm Thiên Lăng ngồi xổm trước mặt nó. “Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, ta không có tâm trạng chơi với người”

Cục Bông vẫn cố chấp ngồi trên ám cách.

Thấm Thiên Lăng ôm nó lên bàn, sau đó tiện tay thả xuống hai miếng khô bò.

Cục Bông ngậm khô bò, lắc lư nhảy xuống bàn, tiếp tục đứng trên ám cách.

Thấm Thiên Lăng dở khóc dở cười, cũng lười quản nó, sau khi tắm rửa qua loa thì nằm lên giường nghĩ đến chuyện Thấm Thiên Phong và Diệp Cẩn, chẳng buồn ngủ chút nào.

“Sao còn chưa ngủ?”. Tần Thiếu Vũ đẩy cửa bước vào.

“Ngủ không được”. Thấm Thiên Lăng ngồi dậy. “Sự việc thế nào rồi?”

“Tiểu Hàm đang ở trong phòng khuyên Thấm trang chủ, ít nhiều gì cũng có tác dụng”. Tần Thiếu Vũ ngồi bên giường. “Thiên Phong vẫn không chịu đứng dậy, thật ra cũng tốt, ít nhất Thấm phu nhân đã ngầm đồng ý”

“Hiện tại đã có con nôi dôi, vì sao cha chưa chịu đáp ứng?”. Thấm Thiên Lăng hỏi.

“Ngại địa vị của Nhật Nguyệt sơn trang và tiền đồ của Thiên Phong”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dù sao đứng trên lập trường của trang chủ, chuyện hắn lo lắng không đơn giản như chúng ta”

“Địa vị và tiền đồ chỉ là vật ngoài thân, sao có thể giữ lấy cả đời?”. Thấm Thiên Lăng rầu rĩ nằm xuống giường. “Nếu Diệp đại ca biết tình hình hiện tại, rất có khả năng dưới cơn nóng giận mà quay về Quỳnh Hoa cốc”

“Những lời này ta thích”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên mặt hắn.

Thấm Thiên Lăng bối rối. “Diệp đại ca nóng giận quay về Quỳnh Hoa cốc thì có gì mà thích?”

“Không phải câu này”. Tần Thiếu Vũ nói. “Câu trước kia. Địa vị và tiền đồ đều là vật ngoài thân, đâu thể giữ lấy cả đời. Đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng không mấy người làm được”

“Nếu đổi thành người thì sao?”. Thấm Thiên Lăng nhéo má hắn. “Có làm được không?”

“Nhất định không được”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Lúc đói bụng rồi, người khác ột rổ khoai lang ta sẽ đem người bán”

“Người xem người có mục tiêu chưa kìa!”. Thấm Thiên Lăng giáo dục. “Ít nhất cũng phải ba rổ!”

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Ừ, nhớ rồi”

“Tắm đi”. Trong mắt Thấm Thiên Lăng cũng có ý cười, vươn tay chỉnh lại tóc cho hắn. “Có gì sáng mai rồi tính”

Đêm nay rất lạnh, bầu trời còn rơi xuống hoa tuyết. Thấm phu nhân thương con trai, phái người mang chậu than và thắp tới phòng khách, lại ở cùng hắn một lúc mới về, sau đó suốt đêm ở bên tai Thấm trang chủ châm ngòi thổi gió.

Sáng hôm sau, Thấm trang chủ bị Thấm phu nhân gọi dậy, giục hắn tới xem con trưởng.

“Muốn quỳ thì cứ để hần quỳ, không có ai ép hần!”. Thảm trang chủ tuy mạnh miệng nhưng vẫn xuống giường tới phòng khách. Dọc đường nghe thấy nha hoàn lau nước mắt. “Sao trang chủ có thể độc ác như vậy, đại thiếu gia vừa về mà đã bắt quỳ một đêm”. Cơ bản là Vương mẫu nương nương, chỉ nghĩ thôi đã tan nát cõi lòng.

“Khụ khụ”. Thảm trang chủ ho khan.

Tiểu nha hoàn hết hồn, vội hành lễ rồi chạy đi, rất sợ nếu chậm chạp sẽ bị phạt.

Sao lại yên lặng không một tiếng động mà xuất hiện sao lưng chứ, quả thật đáng sợ!

Thảm trang chủ vào phòng khách, quả nhiên thấy Thảm Thiên Phong quỳ thẳng lưng trên đất, chưa từng nhúc nhích.

“Cha”. Nghe được tiếng động, Thảm Thiên Phong thấp giọng mở miệng.

“Đây là kết quả người đã suy nghĩ ư?”. Thảm trang chủ ngồi xuống ghế.

“Con hổ thẹn với mong đợi của cha mẹ”. Thảm Thiên Phong cúi đầu. “Nhưng con đã ước hẹn với tiểu Cẩn từ lâu, nhất định không phụ lòng hần”

“Vậy thì thôi”. Thảm trang chủ không cho hần một chút khoan dung. “Coi như ta không sinh ra đứa con này”

“Vốn cũng không phải người sinh!”. Thảm phu nhân ở ngoài cửa nghe vậy hoảng hốt, không kịp gõ cửa. “Là ta mang thai mười tháng mới sinh ra”

Thảm trang chủ cau mày. “Người tới làm gì?”

“Người đuổi con ta đi, ta không thể tới bảo vệ ư?”. Thảm phu nhân chán nản. “Có chuyện gì mà không thể thương lượng, có ai làm cha như người không, mở miệng là đuổi con trai đi”

“Nương”. Thảm Thiên Phong vừa định khuyên nhủ nàng thì ngoài cửa đã có người hầu vội vã chạy tới. “Lão gia, phu nhân, Hoàng thượng phái khâm sai tới!”

“Khâm sai?”. Thảm trang chủ nghe vậy giật mình. “Trước đó vẫn chưa nghe thông báo, sao đang êm đẹp lại phái khâm sai tới?”

“Tiểu nhân cũng không rõ, nhưng khâm sai nói hần tới truyền chỉ, còn nói là chuyện rất quan trọng”. Người hầu nói. “Đã có người đi thông báo cho tiểu thiếu gia và nhị di nãi nãi rồi”

“Đi xem”. Thảm trang chủ nhìn Thảm Thiên Phong. “Người cũng đứng dậy tiếp tiếp chỉ đi”

“Đúng vậy, mau đứng lên”. Thảm phu nhân nâng hần dậy. “Chuyện gì cũng chờ tiếp chỉ rồi tính tiếp”

Thảm Thiên Phong đứng dậy, thân hình hơi lão đảo. Thảm phu nhân thấy thế càng đau lòng, Thảm trang chủ chỉ xem như không thấy, tự mình ra ngoài.

“Người nói cha nghe được thánh chỉ xong sẽ có phản ứng gì?”. Một nơi khác trong sơn trang, Thảm Thiên Lăng vừa đi vừa hỏi.

“Khuôn mặt sẽ tái mét?”. Tần Thiệu Vũ suy đoán.

“Chúng ta mau đi thôi”. Thảm Thiên Lăng chạy đi.

“Không được đi”. Tần Thiệu Vũ kéo hần lại.

“Vì sao?”. Thảm Thiên Lăng khó hiểu. “Sự việc liên quan tới đại ca và Diệp đại ca, đương nhiên phải tới xem”

“Nghe thánh chỉ rất nhiều lễ nghi phiền phức, ai chịu nổi”. Tần Thiệu Vũ vỗ đầu hần. “Ta mang người đi chỗ khác nghe”

“Vậy cũng được”. Kết quả mới quan trọng, phương pháp hoàn toàn không quan trọng!

Tần Thiệu Vũ ôm hần nhảy lên lầu hai, núp phía sau cây cột.

Sau khi Sở Uyên kế vị thì toàn quốc nổi lên phong trào tiết kiệm, dù lần trước ngự giá đến Nhật Nguyệt sơn trang cũng chỉ mang theo mười người tùy tùng. Nhưng lần này Thẩm trang chủ dẫn người nhà đến sân trước thì lại thấy quân đội trùng điệp và mười mấy rương gỗ đồ thảm, vì vậy trong lòng đều giật mình.

“Thẩm trang chủ, đã lâu không gặp”. Khâm sai ôm quyền. “Chúc mừng chúc mừng”

“Lý đại nhân nói đùa, Thẩm mỗ có gì mà chúc mừng?”. Thẩm trang chủ cũng quen biết với hắn. “Sao không báo trước một tiếng để Thẩm mỗ ra ngoài thành nghênh đón?”

“Ta không dám”. Khâm sai cười to. “Từ nay về sau còn mong Thẩm trang chủ chiếu cố nhiều hơn”

“Bọn họ muốn nói đến khi nào chứ?”. Thẩm Thiên Lăng ngồi trên lan can phàn nàn. “Tê chân, còn rất lạnh”

Tần Thiếu Vũ ôm hắn vào lòng. “Hay là ta đi giục một tiếng?”

“Không cần”. Thẩm Thiên Lăng tức khắc cự tuyệt. Để người đi giục không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, có một nam nhân không đáng tin cậy quả thật khiến người ta sốt ruột.

Tần Thiếu Vũ cười ra tiếng, cúi đầu hôn nhẹ lên má hắn.

“Đừng quậy!”. Thẩm Thiên Lăng đẩy hắn ra. “Đã tuyên chỉ rồi, nghiêm túc nghe đi”

“Còn có nội dung gì khác đâu, sẽ nói rõ thân phận của Diệp Cẩn sau đó tứ hôn mà thôi”. Tần Thiếu Vũ bóp bụng mỡ của hắn. “Ta phát hiện lúc người nghe trộm về mặt thật đáng yêu”

Thẩm Thiên Lăng hết nói nổi nhìn trời, không thể không quấy rối ư, thật phiền muốn chết.

Bên này hai người đang liếc mắt đưa tình, bên kia mọi người trong viện lại bị thánh chỉ này khiến cho chấn động. Cốc chủ Quỳnh Hoa cốc trong một đêm trở thành Tiêu Dao vương gia em ruột của Hoàng thượng, chuyện này thì thôi đi, còn tứ hôn là sao?

“Thẩm trang chủ, xin tiếp chỉ”. Khâm sai hớn hở chỉ vào mấy cái rương. “Hoàng thượng nói không cần sính lễ, những thứ này là của hồi môn gửi đến Nhật Nguyệt sơn trang, sau này xin trang chủ chiếu cố tiểu vương gia nhiều hơn”

“Cha ta không sao chứ?”. Thẩm Thiên Lăng khấn trương nhìn xuống lan can. “Sao không nói chuyện cũng không nhúc nhích vậy?”

Tần Thiếu Vũ cũng nhú mày, tứ hôn bề ngoài là ban ơn, bên trong chính là uy hiếp. Người trong võ lâm tính tình kiêu ngạo, huống chi còn là trang chủ Nhật Nguyệt sơn trang, nếu nóng giận mà kháng chỉ không theo thì không biết giải quyết thế nào.

Thẩm trang chủ lấy lại bình tĩnh, sau đó nhìn khâm sai chậm rãi nói. “Xin Lý đại nhân báo cho Hoàng thượng, ý tốt Thẩm mỗ xin nhận, chỉ tiếc...”

“Ta quay về Quỳnh Hoa cốc”. Thẩm trang chủ mới nói được phân nửa thì bị người cắt ngang.

“Diệp đại ca?”. Thẩm Thiên Lăng giật mình. “Hắn đến lúc nào thế?”

“Sáng sớm ta dặn Bảo Đậu ở ngoài cửa chờ”. Tần Thiếu Vũ nói. “Dựa theo tính tình của hắn, tám chín phần sẽ đến”

Thẩm Thiên Lăng thở dài. “Sao đại ca còn không hiểu Diệp đại ca bằng người vậy?”

“Người trách lầm Thiên Phong rồi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Thiên Phong bố trí không ít người xem chừng nhà cũ sợ Diệp Cẩn đến, vì vậy ta phải ám vệ đánh nát xiu những người đó rồi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

“Thiên Phong muốn tự gánh vác mọi chuyện, đợi xong xuôi sẽ mang Diệp Cẩn vào Nhật Nguyệt sơn trang”. Tần Thiếu Vũ nói. “Tuy có lòng bảo hộ nhưng không phải biện pháp giải quyết vấn đề, có một số việc phải để hai người cùng nhau đối mặt mới được”

Thật ra nam nhân của ta rất đáng tin cậy! Ánh mắt Thẩm Thiên Lăng hơi sùng bái.

“Hôn một chút nhé?”. Tần Thiệu Vũ yêu cầu.

“Nằm mơ!”. Thẩm Thiên Lăng cự tuyệt, tiếp tục nhìn xuống dưới.

Mà mọi người trong sân sau khi thấy Diệp Cẩn cũng có chút bất ngờ. Thẩm Thiên Phong nắm tay hắn, nhíu mày nói. “Không phải bảo người ở đó chờ ta ư?”

“Có một số chuyện không phải miễn cưỡng là được”. Diệp Cẩn rút tay về, nhìn Thẩm trang chủ nói. “Trang chủ không cần phiền lòng, ta lập tức quay về Quỳnh Hoa cốc, sau này sẽ không trở lại nữa”

“Ta sẽ không để người một mình”. Tính cách Thẩm Thiên Phong trước giờ rất ôn hoà, khó thấy sắc bén như vậy.

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, dường như cây kim rơi xuống đất cũng sẽ nghe thấy tiếng.

“Làm sao đây?”. Thẩm Thiên Lăng rất khẩn trương. “Chúng ta có cần xuống dưới hay không?”

“Không cần”. Tần Thiệu Vũ nhếch môi. “Sẽ có người đến hỗ trợ”

“Hả?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

Tần Thiệu Vũ chìa cầm ra ngoài.

Thẩm Thiên Lăng nhìn ra thì thấy bên dưới có một đám đông đang đến, tiếng pháo trong nháy mắt vang lên, giống như mười mấy dây pháo đang nổ bên tai.

“Người làm ư?”. Thẩm Thiên Lăng nhìn Tần Thiệu Vũ.

Tần Thiệu Vũ cười nói. “Chuyện cưới hỏi cần gì phải căng thẳng như vậy”

“Trang chủ”. Có người hầu chạy vào cửa. “Bên ngoài có mười mấy chưởng môn tới, nói chúc mừng đại thiếu gia và Diệp cốc chủ thành thân. Dân chúng cũng đến xem náo nhiệt, còn nói muốn xem Diệp cốc chủ đáng đáp ra sao, đương nhiên nếu sẵn tiện nhìn thấy tiểu thiếu gia thì càng tốt”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ta quả thật là bia đỡ đạn!

“Cái này không phải ta nói”. Tần Thiệu Vũ kịp thời giơ tay. “Ta còn ước gì đem người giấu trong phòng, ai lại không công cho người ngoài xem?”

Thẩm trang chủ chóng mặt hoa mắt.

Khâm sai cũng hiểu ý, khiến cho gánh hát mang tới bắt đầu thổi kèn đánh trống, trong sân tức khắc trở nên vui vẻ. Âm vệ Truy Ảnh cung đồng loạt tràn vào, âm ỉ đẩy Thẩm Thiên Phong và Diệp Cẩn ra cửa. Âm vệ Nhật Nguyệt sơn trang theo sau rất phần nộ, sáng sớm thế mà bị đánh lên ngất xỉu, những người này chừng nào mới về vậy, ở lại Giang Nam không chịu đi quả thật thiếu ăn đòn!

Sự việc đến nước này, mặc dù Thẩm trang chủ không đồng ý thì tin tức tứ hôn cũng đã truyền khắp võ lâm, thậm chí khắp thiên hạ, cho dù phản đối cũng không có ý nghĩa. Mọi người ở đây đều là dân lão luyện, có ai lại không hiểu rõ điểm này?

“Được rồi, trước hết đi tiếp đãi những chưởng môn kia thôi”. Thẩm phu nhân vuốt lưng cho Thẩm trang chủ, trấn an. “Nhìn bọn trẻ cũng không tệ, xong việc rồi hãy nói chuyện với con trai”

“Đúng vậy, trang chủ”. Nhà ngoại của Nhị di nãi nãi là trọng thần trong triều, đương nhiên không hi vọng Thẩm trang chủ kháng chỉ gây xích mích với Hoàng thượng, vì vậy cũng khuyên theo. Hai người người một câu ta một câu, cuối cùng vẫn khuyên được Thẩm trang chủ ra đại sảnh.

“Giải quyết rồi sao?”. Thẩm Thiên Lăng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Tần Thiệu Vũ.

“Ừ, giải quyết rồi”. Tần Thiệu Vũ kéo hắn đứng dậy. “Đi thôi, ra ngoài hít thở không khí, ta lười nghe bọn họ làm rộn”

“Chờ chút!”. Thẩm Thiên Lăng rất nghiêm túc.

“Sao vậy?”. Tần Thiếu Vũ dừng bước.

Thẩm Thiên Lăng khỏ sở nói. “Tê chân”

Tần Thiếu Vũ bật cười, bế hấn lên đi xuống dưới lầu.

Giống như Tần Thiếu Vũ nói, hôm nay Nhật Nguyệt sơn trang đâu chỉ dùng hai chữ “náo nhiệt” là có thể hình dung. Những chương môn kia đều rất lơ lửng, Hoàng thượng tứ hôn là chuyện lớn, hướng hồ trước kia ám vệ Truy Ảnh cung còn liên thoảng ba hoa, không chỉ đúng lúc nhấn lại chuyện ‘Hoàng thượng tứ hôn cho Thẩm đại thiếu và Diệp cốc chủ, có muốn đến chúc mừng hay không các người tự xem xét đi’, còn suy một ra ba mà tăng thêm không ít tình tiết. Ví dụ như ‘Diệp cốc chủ trên chiến trường liều mạng cứu Hoàng thượng trong tay Cổ Lực Hấn trở về’, hay ‘Diệp cốc chủ và Hoàng thượng xa nhau nhiều năm, lúc gặp lại trên trời rơi xuống đầy cánh hoa’. Muốn bao nhiêu kì lạ có bấy nhiêu kì lạ, muốn bao nhiêu ảo tưởng có bấy nhiêu ảo tưởng, khiến các chương môn và dân chúng sững sốt, đồng loạt khởi hành, sợ rằng nếu chậm trễ sẽ đắc tội.

“Chúc mừng Thẩm trang chủ, chúc mừng Thẩm trang chủ”. Trong đại sảnh Nhật Nguyệt sơn trang, các chương môn đang vui vẻ chúc tụng, đồng loạt cảm thán Thẩm thiếu gia và Diệp cốc chủ quả là trời sinh một đôi, Thẩm trang chủ thật có phúc, hăm mộ chết người! Ai mưu toan chia rẽ cặp đôi này quả thật không có mắt, nhất định sẽ bị trời phạt.

Thẩm trang chủ chóng mặt hoa mắt, thấy trong lòng bực bội.

“Không biết các vị anh hùng có muốn xem của hồi môn Hoàng thượng ban cho không?”. Khâm sai cũng góp vui. “Có rất nhiều bảo bối quý hiếm”

“Vây thì quá tốt!”. Trong đám đông có người tán thành, vì vậy mọi người vui sướng vây quanh Thẩm trang chủ đi ra hậu viện, quả thật giống như đón mừng năm mới!

Thẩm trang chủ hết cách, thở dài thật sâu!

Mà trong phòng Thẩm Thiên Phong, Diệp Cẩn đang yên lặng ngồi trên bàn uống trà.

“Còn đang giận ư?”. Thẩm Thiên Phong ngồi xổm trước mặt hấn, nhẹ nhàng nắm tay hấn.

“Ta giận cái gì?”. Diệp Cẩn nhìn hấn. “Sáng nay Thiếu Vũ phái người đến nói người quỳ suốt đêm”

Thẩm Thiên Phong cười khỏ. “Hấn đúng là nhanh mồm nhanh miệng”

“Cần gì phải vậy”. Diệp Cẩn dùng tay vuốt ve gò má hấn. “Có bao nhiêu cô nương tốt đang chờ được gả cho người”

“Đến nước này rồi sao còn nói những chuyện này?”. Thẩm Thiên Phong đứng lên ôm hấn vào lòng, thở dài. “Ta biết trong lòng người ấm ức”

“Ta muốn quay về”. Giọng Diệp Cẩn rất thấp.

“Ừ, sau này ta sẽ về với người”. Thẩm Thiên Phong ôm chặt lấy hấn. “Sau này dù người đi đâu ta cũng ở bên người”

Ánh mặt trời ấm áp lan toả, mà tuyết đọng trên ngọn cây cũng bắt đầu hoà tan. Có tia sáng chiếu vào khung cửa sổ, rất sáng sửa.

Mấy ngày tiếp theo, võ lâm và quan viên hết người này tới người khác đến thăm, thậm chí còn có người trực tiếp đề nghị thành thân. Nhưng vừa nói ra đã bị Thẩm phu nhân bác bỏ, vì còn chưa xem được ngày lành.

“Thật ra cũng không quan trọng như vậy”. Thẩm Thiên Lăng nỗ lực thuyết phục nương hấn, sớm ngày nào hay ngày nấy, khó thấy cha không phản đối, đỡ phải xảy ra chuyện.

“Vây ngày mai là được”. Thẩm phu nhân vỗ một phát.

Thẩm Thiên Lăng lập tức nghiêm túc nắm tay nương hấn. “Ta thu hồi lại những lời vừa rồi, xem ngày rất quan trọng, nhất định phải từ từ chọn, không vội”

Sao có thể thành thân ngay ngày mai chứ, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ!

Một tháng sau, trong nhà rốt cuộc yên tĩnh lại. Diệp Cẩn nhất quyết không chịu ở Nhật Nguyệt sơn trang, vì vậy Thẩm Thiên Phong đưa hắn về nhà cũ, mỗi ngày đọc sách xem thảo dược, cũng yên bình trôi qua.

Hôm đó đẹp trời, Diệp Cẩn ở trong phòng lấy thảo dược ra định phơi nắng, ngẩng đầu thì thấy có người đang bước vào.

“Diệp đại ca”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Nương muốn tới thăm người”

“... Phu nhân”. Trong lòng Diệp Cẩn hơi kinh ngạc.

“Đừng tìm, Thiên Phong không biết ta tới tìm người”. Thẩm phu nhân nói. “Ở đây quen chưa?”

“Vâng”. Diệp Cẩn gật đầu. “Tạ ơn phu nhân”

Thẩm Thiên Lăng ở bên cạnh xen mồm. “Chúng ta tới đón người về Nhật Nguyệt sơn trang”

“Ta?”. Diệp Cẩn bất ngờ.

“Ở một người tuy yên tĩnh nhưng không có ý nghĩa”. Thẩm phu nhân nói. “Người một nhà ở cùng nhau mới náo nhiệt”

Khoé mắt Diệp Cẩn nóng lên.

“Mẫu thân còn nấu canh cho người”. Tuy trình độ nấu ăn hữu hạn nhưng tràn đầy yêu thương! Thẩm Thiên Lăng phân phó ám vệ. “Thu dọn đồ đạc, chúng ta cùng nhau về nhà!”

“Chíp!”. Cục Bông cũng phấn khởi hắt đầu.

Cục kì tuyệt vời!

Mà Thẩm trang chủ cũng không ý kiến với chuyện này, không khí trên bàn cơm cũng ngày càng náo nhiệt. Thời tiết giao mùa, Thẩm phu nhân tái phát bệnh cũ, Diệp Cẩn không ngủ chăm sóc nàng suốt ba ngày, người nhà thấy vậy đều cảm thán đại thiếu gia thật tốt số. Thẩm trang chủ cũng khó thấy được bình tĩnh lại, cùng Diệp Cẩn chơi cờ trong viện.

“Xuân về hoa nở”. Một ngày nọ, Tần Thiếu Vũ ôm lấy Thẩm Thiên Lăng từ phía sau. “Ngày thành thân của chúng ta cũng sắp tới rồi”

Thẩm Thiên Lăng ha ha nói. “Thiếu hiệp người thật biết nói đùa”

“Lần này đừng hòng trốn”. Tần Thiếu Vũ cắn lỗ tai của hắn. “Nếu không ta sẽ trói người mang về Truy Ảnh cung”

“Sao lại bạo lực như vậy?”. Thẩm Thiên Lăng phản nài.

“Là người không ngoan”. Tần Thiếu Vũ buông tay ra. “Ta và Thiên Phong có việc ra ngoài, người tốt nhất hãy ở nhà đợi”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Ta mang con trai đến tìm Diệp đại ca, tới qua nó ăn đậu mà Tam ca mang từ Tây dương về, còn đang phấn khởi tới bây giờ”. Nghe thật ngu xuẩn!

Tần Thiếu Vũ cười gật đầu, xoay người ra khỏi phòng.

Thẩm Thiên Lăng vào phòng thì thấy Cục Bông đang vui sướng ở trên bàn, trong miệng còn ngậm khô bò.

“Chíp!”. Thấy hắn đến, Cục Bông xoè cánh tỏ ra hoan nghênh.

“Sao lại ăn nữa rồi”. Thẩm Thiên Lăng lấy khô bỏ ra khỏi miệng nó, định ôm ra ngoài. Đáng tiếc Cục Bông không hề phối hợp, xoay tới xoay lui trong lòng hắn, điên cuồng hắt đầu kháng nghị, sau cùng dứt khoát nhảy xuống đất, bắt đầu chạy xung quanh, tốc độ rất nhanh.

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười, vừa định gọi ám vệ hỗ trợ thì thấy Cục Bông chạy tới ám cách kia, giờ móng vuốt dùng sức đập. “Chíp!”

“Không chơi được”. Thẩm Thiên Lăng cự tuyệt.

Cục Bông không nghe theo, tiếp tục đập. “Chíp chíp!”

Sàn nhà nứt ra, Thẩm Thiên Lăng hét nói nổi.

“Chíp!”. Cục Bông lắc lư chạy tới bên chân hần ngẩng đầu, đôi mắt hạt đậu rất MOE!

“Được rồi, chơi một chút thôi”. Thẩm Thiên Lăng thoả hiệp, sau khi đóng cửa thì lấy vách ngăn ra, đem chiếc hộp nhỏ ra ngoài.

Ánh mắt Cục Bông phấn khởi, sung sướng nhảy lên bàn.

“Không biết sao người lại thích nó”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu. “Không tròn, màu sắc cũng không chói loá”

Thế nhưng hần rất nhanh đã biết đáp án.

Vì dưới một đập của Cục Bông, Huyết ngọc hồng liên đã vỡ nát, bên trong có một hạt châu lẫn ra, bóng mượt không gì sánh được, đỏ như máu.

Trong đầu Thẩm Thiên Lăng nổ ầm ầm, cả người sững sốt.

“Chíp”. Cục Bông rất hài lòng, dùng đầu đâm đâm để chơi.

Thẩm Thiên Lăng lấy lại bình tĩnh, xoay người lấy hộp gỗ trong tủ đặt lên bàn nhẹ nhàng mở ra.

Trong chín ngăn, tám viên linh thạch đang loé sáng, chỉ còn lại một khoảng trống cuối cùng.

Thẩm Thiên Lăng cầm hạt châu cuối cùng, tay hơi run run.

Trước kia sư phụ từng nói, lúc chín hạt châu kết nối với nhau, thời không sẽ giao nhau, các vì sao đảo ngược, không chừng mình có thể trở về thật.

Khi mới đến thế giới này, không có lúc nào là không nghĩ tới chuyện này, nhưng hiện tại có cơ hội thì lại không làm được bước cuối cùng.

Có hình bóng đã sớm mọc rễ ở trong tim, nếu nhổ ra sợ rằng trái tim cũng thiếu một mảnh.

“Lăng nhi”. Tần Thiệu Vũ đẩy cửa bước vào.

Thẩm Thiên Lăng trong lòng không yên, theo bản năng đẩy hộp lại, trong mắt kinh hoảng.

“Chíp!”. Cục Bông hét hồn, vì sao lại làm ra tiếng động lớn như vậy chứ, quả thật hù chết chim!

“Người đang làm gì vậy?”. Tần Thiệu Vũ khẽ nhíu mày.

“Không có gì”. Thẩm Thiên Lăng trốn tránh ánh mắt của hần.

Tần Thiệu Vũ bước tới định mở nắp hộp, nhưng bị Thẩm Thiên Lăng chặn lại. Tuy Cục Bông không biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn kiên định giúp mẹ nó, đặt móng ngồi lên nắp hộp không cho cha đụng vào, đôi mắt hạt đậu rất kiên nghị.

“Cầm cái gì trong tay thế?”. Tần Thiệu Vũ trầm giọng hỏi.

Thẩm Thiên Lăng cầm chiếc hộp muốn chạy nhưng bị kéo lại, lòng bàn tay phát ra ánh sáng bóng loáng.

Thẩm Thiên Lăng cắn chặt lưỡi.

“Là thứ bên trong Huyết ngọc hồng liên ư?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng không nói gì.

“Mở ra”. Giọng Tần Thiệu Vũ càng nghiêm túc.

Thẩm Thiên Lăng không nhìn hần.

Tần Thiệu Vũ mở nắp hộp ra.

“Chíp!”. Cục Bông thê thảm lẫn lên bàn, cực kì tức giận!

Tám viên linh thạch nằm yên trong hộp, cộng thêm Phi Hà châu trong tay Thẩm Thiên Lăng nữa là đủ chín viên.

“Tìm được Lam Tinh Ngọc lúc nào vậy?”. Tần Thiểu Vũ gần từng chữ hỏi.

“Người đừng hỏi”. Thẩm Thiên Lăng nhắm mắt lại. “Đem đi đi, sau này đừng để ta nhìn thấy nữa”

“Ta còn tưởng giữa hai đứa không còn bất kì bí mật nào nữa”. Giọng Tần Thiểu Vũ bình lặng nhưng nghe vào có chút mất mát. “Ta còn phái người đi khắp thiên hạ tìm cho người, không ngờ đã đến tay người rồi”

“Xin lỗi”. Giọng Thẩm Thiên Lăng khàn khàn.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Tần Thiểu Vũ chậm lại âm điệu, nhẹ nhàng nâng cằm hắn lên. “Chỉ cần người nói ra, cho dù sai lầm cỡ nào ta cũng tha thứ cho người”

Khoé mắt Thẩm Thiên Lăng đỏ bừng. “Xin lỗi”

“Người không có lỗi với ta”. Tần Thiểu Vũ ôm hắn vào lòng. “Chưa từng có”

Nước mắt Thẩm Thiên Lăng rơi lã chã, hai tay ôm chặt lấy eo hắn.

“Hồi nãy giọng điệu ta không tốt”. Tần Thiểu Vũ vỗ vỗ lưng hắn. “Chúng ta bình tĩnh nói chuyện được không?”

“Có thể cho ta một chút thời gian ngẫm nghĩ không?”. Trong đầu Thẩm Thiên Lăng hỗn loạn, thật sự không biết sắp xếp từ ngữ thế nào.

“Được”. Tần Thiểu Vũ hôn lên trán hắn. “Có muốn ta ở bên cạnh không?”

Thẩm Thiên Lăng lắc đầu.

“Vậy ta ra ngoài”. Tần Thiểu Vũ buông tay ra. “Nếu nghĩ xong thì bảo ám vệ đến tìm ta”

Thẩm Thiên Lăng gật đầu. “Người mang linh thạch đi đi”

“Đó là vật của người”. Tần Thiểu Vũ nhìn hắn.

“Ta chỉ cần cái này là được rồi”. Thẩm Thiên Lăng lấy Bích Lục Đồng lúc trước mẫu thân đưa rồi bỏ Phi Hà Châu vào. “Còn lại đều cho người”

Tần Thiểu Vũ cũng không hỏi nhiều, cầm hộp ra ngoài.

Cục Bông rướn cổ lên nhìn cha nó, sao có thể lấy đi chứ, thật đáng ghét!

“Cung chủ”. Ám vệ đang canh giữ trong sân.

“Để ý Lăng nhi”. Giọng Tần Thiểu Vũ rất thấp. “Có bất cứ khác thường gì đều phải báo cho ta biết”

“... Vâng”. Tuy ám vệ không biết xảy ra chuyện gì, nhưng khó thấy Tần Thiểu Vũ lộ ra vẻ mặt này khi nói về Thẩm Thiên Lăng, vì vậy mọi người đều thức thời không hỏi nhiều.

“Sao lâu quá vậy?”. Ngoài sân, Thẩm Thiên Phong và Diệp Cẩn đang chờ Tần Thiểu Vũ. “Quay về lấy đồ thôi mà?”

“Ta không đi”. Tần Thiểu Vũ nói. “Nói ấy chương môn hôm khác ta sẽ đến xin lỗi”

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Phong khó hiểu. “Rõ ràng đã hẹn trước”

“Không có tâm trạng”. Tần Thiểu Vũ xoay người nhảy lên cây, tựa vào một chạc cây nhìn về phía tiểu viện.

“Cãi nhau với Lăng nhi ư?”. Thẩm Thiên Phong suy đoán.

Tần Thiểu Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào tiểu viện, hoàn toàn không để ý hắn nói cái gì.

Thẩm Thiên Phong: ...

Tính tình kiểu gì thế này?

“Ta đi xem Lăng nhi”. Diệp Cẩn bước vào trong sân.

“Giúp ta một chuyện”. Tần Thiểu Vũ gọi hắn lại.

“Chuyện gì?”. Diệp Cẩn hỏi.

Tần Thiếu Vũ nhảy xuống đất, kê vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

“Sao ngươi không tự hỏi?”. Diệp Cẩn nghe vậy cau mày.

“Nếu hắn muốn nói cho ta biết thì sẽ không giấu đến bây giờ”. Tần Thiếu Vũ cười khỏ. “Chắc là có những chuyện hắn không biết nên nói với ta thế nào”

“Được rồi”. Diệp Cẩn gật đầu. “Ta sẽ cố hết sức”

“Diệp cốc chủ”. Ám vệ canh giữ trong sân thấy hắn vào thì đồng loạt chào hỏi.

Diệp Cẩn đẩy cửa vào phòng thì thấy Thẩm Thiên Lăng đang ngồi bên bàn, Cục Bông đang vui sướng dùng móng đá Bích Lục Đồng để chơi.

“Rất nhiều đại phu muốn có nó, thế mà ngươi lại làm đồ chơi cho Cục Bông”. Diệp Cẩn ngồi xuống đối diện hắn. “Nếu truyền đi nhất định sẽ tức chết hơn trăm người”

“Hắn bảo ngươi tới ư?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

Diệp Cẩn thở dài. “Ta còn định giả bộ nhưng xem ra không được rồi”

Thẩm Thiên Lăng cười cười, đưa cho hắn một chén trà.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Diệp Cẩn hỏi Thẩm Thiên Lăng. “Lần đầu tiên Thiếu Vũ mang ngươi tới Quỳnh Hoa cốc là vì Hoàng Kim Nhân, hiện tại đã có đủ chín viên linh thạch, nếu ngươi không muốn nói cho Thiếu Vũ biết nguyên nhân thì nói với ta cũng được”

Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn. “Nếu ta nói ta không phải Thẩm Thiên Lăng kia, ngươi tin không?”

Trên nóc nhà, Tần Thiếu Vũ cau mày, hai tay cũng không tự chủ siết chặt.

“Cốc chủ đang nói gì với công tử thế nhỉ?”. Ám vệ và Thẩm Thiên Phong ở xa xa nhìn, đều cảm thấy khẩn trương!

Đang êm đẹp đừng nghiêm túc thế chứ, thật khiến người ta vắn vẹo!

“Cái gì?”. Diệp Cẩn giật mình.

“Ta vốn không phải Thẩm Thiên Lăng kia”. Thẩm Thiên Lăng lặp lại lần nữa. Nếu lần này không nói rõ hai người nhất định sẽ có rạn nứt. Huống hồ giống như Tần Thiếu Vũ đã nói, nếu đã ước hẹn trọn đời thì cần thành thật với nhau, nếu không sẽ không công bằng với hắn.

“Dịch dung ư?”. Diệp Cẩn thật sự rất khó tin.

“Không phải”. Thẩm Thiên Lăng lắc đầu. “Đại khái là thời không giao nhau, ngươi cũng có thể xem như Tá thi hoàn hồn”

“Càng nói càng thái quá”. Diệp Cẩn dở khóc dở cười. “Nói thêm nữa ngươi sẽ biến thành yêu tinh hô phong hoán vũ thật đó”

“Là thật”. Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn. “Ta vốn không thuộc về thế giới này”

Diệp Cẩn vươn tay đo nhiệt độ trên trán hắn.

Thẩm Thiên Lăng đẩy tay hắn ra, bắt đầu chậm rãi kể. Từ việc ngoài ý muốn xảy ra trong lễ trao giải, đến lúc vừa tới thế giới này không biết phải làm sao, rồi gặp được Tần Thiếu Vũ, rồi có duyên gặp được sách cổ và chân nhân, biết rằng nếu thu thập đủ hạt châu sẽ trở về thế giới kia. Nói ra từng chuyện, tảng đá trong lòng cũng đỡ xuống từng mảnh.

Diệp Cẩn lúc đầu còn nửa tin nửa ngờ, càng về sau càng kinh ngạc, thậm chí không biết nên nói gì.

“Ngươi tin không?”. Sau khi nói xong, Thẩm Thiên Lăng nhìn hắn. “Không tin cũng đúng thôi, nếu không phải là đương sự ta cũng cảm thấy đều là nói bậy nói bạ”

Diệp Cẩn lắc đầu. “Người để ta suy nghĩ một chút”. Lượng thông tin quá lớn, trong thời gian ngắn rất khó tiêu.

“Hắn đang nghe, có phải không?”. Thảm Thiên Lăng yên lặng hỏi.

Tần Thiệu Vũ đẩy cửa bước vào.

Thảm Thiên Lăng nhìn hắn, khoé mắt đỏ bừng.

“Giúp ta bảo mật”. Tần Thiệu Vũ nhìn Diệp Cẩn. “Mọi người, kể cả Thiên Phong”

“Ừ”. Diệp Cẩn hoàn hồn lại, gật đầu. Xưa kia lỡ tay khiến Thảm Thiên Lăng bị thương suýt mất mạng, hắn đã tự trách hồi lâu, huống hồ là bí mật lớn như vậy.

“Đa tạ”. Tần Thiệu Vũ gật đầu, xoay người nhìn Thảm Thiên Lăng.

“Ta ra ngoài trước”. Diệp Cẩn thức thời rời khỏi. Ngoài sân mọi người vừa thấy hắn ra thì lập tức xông tới, vô cùng tò mò!

“Đôi lứa cãi nhau mà thôi”. Diệp Cẩn vẻ mặt chán ghét. “Quan tâm chuyện nhà người ta như vậy, đổi nghề làm mai đi”

Thảm Thiên Phong nhìn trời, ám vệ đồng loạt tan nát cõi lòng.

Diệp cốc chủ sao lại độc miệng như vậy, quả thật không chịu nổi!

Thời điểm này rất muốn xếp hàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của phu nhân.

Nhưng cung chủ rất hung dữ.

Cuộc đời thật vô vọng.

Trong phòng, Tần Thiệu Vũ bước tới ôm Thảm Thiên Lăng vào lòng. “Chỉ vì chuyện này thôi sao?”

“Chuyện này không phải chuyện lớn ư?”. Mũi Thảm Thiên Lăng đỏ bừng.

“Chuyện này mà là chuyện lớn gì?”. Tần Thiệu Vũ cúi đầu nhìn hắn. “Lăng nhi là yêu tinh không biết từ đâu chui ra, cũng không phải bí mật gì, khắp thiên hạ đều biết”

Thảm Thiên Lăng bị hắn chọc cười.

“Đứa ngốc, không sao đâu”. Tần Thiệu Vũ nhéo mặt hắn.

“Người tin không?”. Thảm Thiên Lăng nhìn Tần Thiệu Vũ. “Chắc vì ta và hắn giống nhau như đúc, cũng có thể hắn là kiếp trước của ta, nói chung ta không phải Thảm Thiên Lăng trước kia của Nhật Nguyệt sơn trang, mà đã thay đổi linh hồn”

“Ta tin”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Người nói gì ta cũng tin”

“Đừng bình tĩnh như vậy”. Trong mắt Thảm Thiên Lăng còn ngấn lệ, nhưng khoé miêng đã mang ý cười. “Ít nhiều gì cũng phải tỏ ra kinh ngạc một chút”

“Ta chỉ quan tâm một chuyện”. Tần Thiệu Vũ nắm lấy tay hắn. “Người còn muốn quay về không? Trở về thế giới của người”

Thảm Thiên Lăng lắc đầu.

“Chắc chứ?”. Tần Thiệu Vũ hỏi lại một lần.

“Ừ”. Mười ngón tay Thảm Thiên Lăng giao nhau với hắn. “Lam Tinh Ngọc là sư phụ cho ta vào lần đầu gặp nhau, lúc đó ta còn muốn về nên không nói cho người biết. Càng che giấu, ta càng không biết phải nói thế nào với người”

“Không sao”. Tần Thiệu Vũ lau nước mắt cho hắn. “Cho phép người gạt ta lần này”

Thảm Thiên Lăng vùi mặt vào sâu trong ngực hắn. “Ta từ bỏ linh thạch, người trả lại ọi người đi”

“Được”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Sẽ không hối hận đấy chứ? Sau này cũng không trở về được”

“Sau này người không được phép phụ ta”. Thẩm Thiên Lăng ôm chặt lấy hắn.

“Ta thề”. Tần Thiệu Vũ hôn lên tóc hắn. “Kiếp này hay kiếp sau đều đối xử tốt với người”

“Cung chủ”. Âm vệ ở bên ngoài gọi. “Thẩm trang chủ phái người đến nói đã pha trà Phở nhị hảo hạng, mời công tử qua nếm thử”

“Ta đi với người”. Mười ngón tay Tần Thiệu Vũ giao nhau với Thẩm Thiên Lăng. “Trừ sư phụ, ta và Diệp Cẩn ra, lai lịch của người vĩnh viễn là bí mật, tuyệt đối không có người thứ năm biết”

“Ừ”. Thẩm Thiên Lăng gật đầu.

Tần Thiệu Vũ trao cho hắn một nụ hôn triền miên mà ngẩn ngui, tay trong tay đi ra cửa.

Bên ngoài bầu trời rực rỡ.

Từ nay về sau, quan hệ của hai người cũng chưa từng biến đổi, thậm chí vì mở rộng cõi lòng mà càng thân mật. Diệp Cẩn đã từng tò mò hỏi. “Người quả thật vứt hết mớ linh thạch kia ư?”

Tần Thiệu Vũ lắc đầu. “Vẫn giữ lại toàn bộ”

“Sao lại giữ, không sợ hắn đi ư?”. Diệp Cẩn cau mày.

“Giữ lại linh thạch vì sợ sau này hắn đổi ý. Nếu đã quyết định đi, ép ở lại cũng không có ích gì”. Tần Thiệu Vũ cười nói. “Nhưng ta tuyệt đối tin rằng sẽ không khiến hắn có ý định quay về”

“Đúng như tính cách của người”. Diệp Cẩn suy nghĩ một chút, lại hỏi. “Vậy ta có thể tìm hắn trò chuyện về thế giới khác không?”

“Đương nhiên”. Tần Thiệu Vũ gật đầu. “Gần đây Lăng nhi cũng nói một ít với ta, nghe rất thú vị”

“Bảo đảm sẽ giữ bí mật”. Diệp Cẩn gơ tay thề, sau đó vui sướng đi tìm Thẩm Thiên Lăng.

Tần Thiệu Vũ lắc đầu cười, tựa trên cây phơi nắng.

Lại qua mấy ngày, người hầu báo rằng phu nhân mời công tử và cung chủ qua có chuyện quan trọng bàn bạc.

“Còn có chuyện gì quan trọng?”. Thẩm Thiên Lăng bối rối.

“Chuyện quan trọng của nhạc mẫu không phải là hằm một nỗi canh đại bổ cho người ư?”. Tần Thiệu Vũ nhanh trí ra ngoài. “Ta đột nhiên có việc gấp, không đi được”

“Đừng có mà lần nào cũng xài chiêu này!”. Thẩm Thiên Lăng ra sức kéo hắn. “Có nạn cùng chịu, quay lại đây! Nếu không chúng ta sẽ ly hôn!”

Trong mắt Tần Thiệu Vũ bắt đắc dĩ.

“Lăng nhi, mau tới đây”. Thấy hai người tiến đến, Thẩm phu nhân ở bên cửa sổ gọi.

“Sao vậy?”. Thẩm Thiên Lăng bước vào.

“Đến xem mấy thứ vải này”. Thẩm phu nhân sắp xếp. “Lựa làm đồ cưới cho người và Thiệu Vũ”

“Lăng nhi lựa là tốt rồi”. Tần Thiệu Vũ vuốt cằm. “Trước kia sư phụ đã cho Tần mỗ một bộ đồ, căn dặn nhất định phải mặc vào ngày đại hôn, không thể trái lệnh”

“Vậy à”. Thẩm phu nhân hơi thất vọng. “Nếu Quý Thủ thần y đã ra lệnh thì không thể làm gì khác”

Thẩm Thiên Lăng dùng ánh mắt phẫn nộ mà khiển trách nam nhân của hắn. Rõ ràng là kiếm cốt! Không muốn mặc đồ đồ thêu hoa mẫu đơn thì cứ nói thẳng, đừng tìm một lý do chính nghĩa như vậy chứ!

Cái gọi là phu thê giống như chim rừng, tai vạ tới nơi thì mạnh ai nấy bay!

“Cái này thế nào?”. Thẩm phu nhân ôm một cây vải đỏ thắm tới.

Thẩm Thiên Lăng khở sở nói. “Hơi chói mắt”

“Chóí mắt mới tốt, mới phú quý!”. Thấm phu nhân vỗ một phát. “Chọn cái này đi, ngày mai sẽ kêu thợ may tới đo cho người”

“Vì sao Diệp đại ca và đại ca không mặc?”. Thấm Thiên Lăng kháng nghị.

“Vì nương thương người”. Thấm phu nhân vỗ vỗ tay hần. “Vải này chỉ có một thôi”

Thấm Thiên Lăng chân thành nói. “Hay là tặng cho Diệp đại ca đi?”

“Không cần”. Thấm phu nhân nói. “Ta đã đặt một cây vải mới, rất nhanh sẽ mang tới”

Thấm Thiên Lăng: ...

Quả nhiên phải chấp nhận số phận.

Không biết Diệp đại ca có xù lông không?

Hai vị thiếu gia của Nhật Nguyệt sơn trang thành thân trong một ngày, vốn là chuyện lớn. Huống hồ còn là hôn lễ với Truy Ảnh cung, Quỳnh Hoa cốc và triều đình. Tần Thiếu Vũ cũng chọn địa điểm thành hôn ở Nhật Nguyệt sơn trang, chỉ cần cưới đúng người thì địa điểm ở đâu không quan trọng. Hôm đó không chỉ có các chương môn, quan viên và thương gia, thậm chí Sở Uyên cũng tự bãi giá xuôi nam, quy mô cực kì to lớn, trước nay chưa từng có.

Những ngày trước khi thành thân, Thấm Thiên Lăng bắt đầu chóng mặt hoa mắt, thậm chí còn cố gắng ôm con trai bỏ trốn, kết quả không được như ý. Vì vậy người hầu Nhật Nguyệt sơn trang vẫn thường thấy tiểu thiếu gia nhà mình lo lắng, chống cằm chờ ra.

“Thầy bói cũng thật là”. Nha hoàn vừa đau lòng vừa oán hận. “Đang êm đẹp sao lại xem ngày hoàng đạo xa như vậy, nhìn xem tiểu thiếu gia đã trông ngóng thành dạng gì rồi”

Thời gian này đối với mỗi người đều là dày vò, cho nên tới ngày đại hôn thì từ trên xuống dưới ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc cũng thành thân, nếu chờ thêm nữa tiểu thiếu gia sao có thể chịu đựng được, đã ử rữ thì thôi, cái đuôi xù nhất định sẽ không còn xù nữa.

Quả thật khiến người ta đau lòng.

Thấm Thiên Lăng cũng đã vài ngày không ngủ ngon, sáng hôm đó lại bị kêu dậy sớm chuẩn bị, ngay cả cơm cũng chưa ăn. Cả phòng đỏ chót, người người chạy ra chạy vào, ngay cả Cục Bông cũng bị quán vải đỏ, lắc lư đến chóng mặt.

“Hôm nay đã thành thân rồi”. Thấm phu nhân lau nước mắt. “Đại ca ngươi còn biết tìm một người về, sau người lại gả ra ngoài cơ chứ?”

“...”. Thấm Thiên Lăng còn chưa kịp nói gì thì đã bị ôm vào lòng. Tiểu thư Đường gia bảo ai lại không biết võ công, khuôn mặt Thấm Thiên Lăng bị vùi vào ngực nương hần, đẩy không ra, quả thật toàn thân hít thở không thông, cực kì thê thảm!

“Phu nhân phu nhân, cung chủ tới!”. Bên ngoài có người gọi.

Những người trong phòng lập tức rối tung lên, thường xuyên có người giẫm phải chân nhau. Bên tai ầm ỉ, trước mắt cũng ầm ỉ, Thấm Thiên Lăng chóng mặt hoa mắt, quả thật muốn nhắm mắt lại ngất đi.

Cục Bông ngồi trong mâm bánh cưới, dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Thấm tiểu thụ. Tuy không biết những người này đang làm gì, nhưng hình như rất lợi hại.

Cả ngày này Thấm Thiên Lăng chưa từng có một giây phút tỉnh táo. Cho đến khi màn đêm buông xuống, vào phòng tân hôn rồi mới bình tĩnh một chút. Cục Bông vốn cố gắng theo vào nhưng lại bị Thấm Hàm ôm đi, chỉ đành không cam lòng bỏ cuộc.

Cảm giác bị cha mẹ vứt bỏ thật đáng buồn!

Thấm Thiên Lăng ngồi trên giường, quay đầu nhìn chữ “Hi” xung quanh, vẫn cảm thấy như ở trong mơ.

Cửa phòng “cạch” một tiếng mở ra, Tần Thiếu Vũ đẩy cửa bước vào, trên người có mùi rượu.

“Giờ gì rồi?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Cũng không trễ lắm, khách khứa vẫn còn, chắc định ở suốt đêm”. Tần Thiếu Vũ ôm hấn vào lòng. “Trước hết cho ta ôm một chút”

“Đừng quây”. Thẩm Thiên Lăng xoa đầu hấn. “Bận rộn lâu như vậy, rốt cuộc có thể thả lỏng rồi”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ nhìn hấn không chớp mắt. “Uống rượu giao bôi nhé?”

Dưới ánh nến, đôi mắt Tần Thiếu Vũ sáng lấp lánh. Bên tai Thẩm Thiên Lăng nóng lên, vươn tay lấy hai chén rượu trên bàn.

“Không phải vậy”. Tần Thiếu Vũ lấy chén rượu xuống.

“Vậy phải làm sao?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

Tần Thiếu Vũ ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó nâng cằm hấn lên, cúi đầu dịu dàng đút nửa chén vào.

Môi lưỡi dây dưa, Thẩm Thiên Lăng ôm cổ Tần Thiếu Vũ, tùy ý hấn mang mình tới giường.

“Hiện tại không sợ ư?”. Tần Thiếu Vũ cười nhẹ. “Sao hồi trước lại muốn trốn?”

“Khẩn trương”. Thẩm Thiên Lăng nhéo mặt hấn. “Sau này không được ăn hiếp ta”

“Sao ta nỡ”. Tần Thiếu Vũ hôn nhẹ lên môi hấn. “Nhất định nâng ngươi trong lòng bàn tay cương chiêu”

“Không biết Diệp đại ca và đại ca hiện tại thế nào?”. Thẩm Thiên Lăng cực kì quan tâm.

Tần Thiếu Vũ bật cười. “Cái này cũng muốn xen vào ư?”

“Lẽ nào ngươi không tò mò?”. Thẩm Thiên Lăng hỏi.

“Ta tò mò hấn làm gì?”. Tần Thiếu Vũ cởi ra dây lưng của Thẩm Thiên Lăng. “Ta tò mò Lăng nhi cởi ra sẽ như thế nào thôi”

“Vẫn nên ngủ sớm đi, ta hơi mệt”. Thẩm Thiên Lăng nỗ lực tranh thủ quyền lợi, mấy ngày nay hấn mệt thê thảm, cực kì muốn ngủ cho ngon!

“Không được”. Tần Thiếu Vũ cởi áo ngoài của hấn ném ra màn. “Đêm tân hôn nhất định phải xx, nếu không sẽ biến thành xấu xí”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Ngươi nghiêm túc ư?

“Phu nhân yên tâm, đêm nay ta nhất định sẽ cố gắng”. Tần Thiếu Vũ tiếp tục cởi áo lót của hấn. “Chúng ta xx tới sáng!”

Thẩm Thiên Lăng nghe vậy rót nước mắt. “Thật ra cũng không cần chuyên nghiệp như vậy!”

“Không còn cách nào khác”. Tần Thiếu Vũ cởi sạch hấn ra. “Ta làm việc luôn chuyên nghiệp”

Thẩm Thiên Lăng căm giận. “Ta hoàn toàn không thấy vậy”

“Phải không?”. Tần Thiếu Vũ cười như có như không, nhéo bụng mỡ của hấn.

“Ta nói bậy rồi”. Thẩm Thiên Lăng rất nghe lời. “Thật ra thiếu hiệp ngươi rất... ưm”

“Ưm?”. Tần Thiếu Vũ ngậm lấy vành tai của hấn, động tác trên tay lại nhanh hơn.

Thẩm Thiên Lăng cắn môi dưới, trả thù mà đá hấn một cái.

Tần Thiếu Vũ cười nhẹ, cúi đầu hôn thật sâu lên cánh môi mềm mại của hấn.

Rèm đỏ ảm, một đêm vui.

Mà ở bên kia, Diệp Cẩn bởi vì làm nghề y mà kiến thức rất phong phú. Thế nhưng kiến thức hoá thành thực tế lại không thể thực hiện được! Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhiều lần nhưng khi thấy Thẩm Thiên Phong bước vào phòng thì vẫn muốn đánh hấn ra.

Ai muốn làm chuyện đó chứ, mắt mặt chết người!

“Về mặt gì thế này?”. Thẩm Thiên Phong khó hiểu.

“Hay là người ra ngoài ngủ đi?”. Diệp Cẩn đề nghị.

Thẩm Thiên Phong: ...

“Vậy ta ra ngoài cũng được”. Diệp Cẩn chạy ra phía ngoài, kết quả bị kéo vào lòng Thẩm Thiên Phong. “Đừng quậy”

Lão tử cơ bản không hề quậy! Diệp Cẩn siết thành nắm đấm.

“Rượu giao bôi”. Thẩm Thiên Phong đưa cho hấn một chén rượu.

“Uống xong rượu giao bôi người sẽ ra ngoài ngủ ư?”. Diệp Cẩn chưa từ bỏ ý định.

Thẩm Thiên Phong lắc đầu.

Diệp Cẩn: ...

Người đâu cứu mạng!

Rượu giao bôi là rượu Lê Hoa thượng hạng chưng cất nhiều năm, sau khi Diệp Cẩn uống xong thì thấy toàn thân khô nóng, nghĩ cách này hình như rất hữu hiệu, vì vậy lại tự rót thêm một chén.

“Không được”. Thẩm Thiên Phong chặn chén rượu lại, buồn cười nói. “Ai lại uống rượu giao bôi hai lần”

“Vậy người đánh ta ngất xỉu đi”. Diệp Cẩn nói. “Sau đó người muốn làm gì thì làm”

Dù sao trốn cũng không thoát, chi bằng rướn cổ lên nhanh chóng đến một đao!

Thẩm Thiên Phong bật cười. “Khẩn trương ư?”

“Nói thừa!”. Diệp Cẩn giận dữ.

“Có thuốc không?”. Thẩm Thiên Phong kề vào tai hấn hỏi.

“Không có”. Diệp Cẩn một mực phủ nhận.

“Đừng quậy”. Thẩm Thiên Phong ôm hấn ngồi lên giường. “Ta sẽ không làm người đau”

Diệp Cẩn nghe vậy mặt đỏ tới mang tai, xù lông nói. “Những lời này mà người cũng không biết xấu hổ nói ra miệng!”

Đã nói là không biết xấu hổ mà!

“Chúng ta đã thành thân rồi”. Thẩm Thiên Phong nắm tay hấn. “Đương nhiên phải làm chuyện thân mật”

“Đã bảo người đánh ta ngất xỉu mà người không chịu!”. Diệp Cẩn tiếp tục giận.

“Không nữa”. Thẩm Thiên Phong nhẹ nhàng kéo áo hấn ra. “Đổi phương pháp khiến người ngất xỉu”

Trong lòng Diệp Cẩn tràn ngập cảm giác bị tráng!

Từng lớp áo bị cởi ra, lộ ra nửa thân trên mảnh mai trắng nõn. Thẩm Thiên Phong cúi đầu hôn lên từng tấc da thịt của Diệp Cẩn. Chờ đợi đã lâu rốt cuộc cũng tới, nhất thời cảm thấy không nữa, chỉ mong đêm nay vĩnh viễn cũng không chấm dứt.

Một lát sau, Diệp Cẩn hít sâu nói. “Vậy người tìm sợi dây trói ta lại đi”

Thẩm Thiên Phong: ...

Diệp Cẩn nói. “Nếu không ta nhất định không nhịn được mà đánh người”

“Đừng quậy”. Thắm Thiên Phong cụng trán hấn. “Ngoan, thuốc ở đâu?”

Diệp Cẩn lung tung chỉ vào ngăn tủ.

Thắm Thiên Phong xuống giường thì tìm thấy một chai nhỏ bên trong. Diệp Cẩn lấy gói che mặt giả chết.

Trong phòng huân hương nhàn nhạt, bầu không khí rất tốt đẹp.

Thắm Thiên Phong rất cứng Diệp Cẩn, đương nhiên không nở khiến hấn bị thương. Nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên, lúc đi vào đương nhiên trắc trở. Trán Diệp Cẩn đỏ mồ hôi, cau mày nằm sấp trên giường.

“Ngoan”. Thắm Thiên Phong hôn lên tai hấn, muốn cho hấn thả lỏng một chút.

Cảm giác bị vật lạ xâm nhập cũng không thoải mái, Diệp Cẩn giật giật thân thể muốn tránh đi, nhưng Thắm Thiên Phong sao lại cho hấn thoát, ngược lại còn ôm chặt hơn. Sau vài lần, thuốc mỡ dần dần có tác dụng, hô hấp Diệp Cẩn dần dập, khẽ rên rỉ. Tuy thanh âm không lớn nhưng nghe vào tai Thắm Thiên Phong thì hệt như lửa cháy trên đồng cỏ, chỉ hận không thể giữ chặt lấy người bên dưới mới yên tâm.

“Ta không làm nữa”. Diệp Cẩn toàn thân giống như bị treo trên không trung, nửa vờ khiến trong lòng khó chịu, lại không biết làm sao, trong mắt đầy hơi nước, thậm chí còn muốn xin tha.

Bình thường hấn hay xù lông cựa mạnh, khó thấy hấn tỏ ra yếu đuối như bây giờ. Trong lòng Thắm Thiên Phong ba phần đau lòng bốn phần không nở, lại còn ba phần khác muốn xem hấn mê loạn dưới thân mình, muốn xem hấn có nhiều biểu cảm hơn, cũng muốn ở bên hấn đời đời kiếp kiếp không thể quay đầu.

“A”. Bất ngờ bị xâm chiếm hoàn toàn, Diệp Cẩn kêu lên thành tiếng.

Thắm Thiên Phong ôm lấy thân thể mảnh mai, chỉ hận không thể nuốt hấn vào bụng. Yêu thương tích cóp nhiều năm như thủy triều bùng phát, không còn kiềm chế được nữa. Người dưới thân có yêu đến kiếp sau dường như cũng không đủ.

Diệp Cẩn vô lực nắm lấy chân, bị ép hùa theo. Đau đớn ban đầu qua đi, cảm giác kì diệu chưa từng có dường như nuốt lấy thân thể, bốn phía đều trở nên mờ mịt, trong tim trong mắt đều chỉ còn lại một người.

Ấm vệ nằm trên nóc nhà, có chút say, ngậm lấy cỏ xanh rung đùi ngắm sao.

Thời tiết cuối xuân đầu hạ thật tốt quá...

“Chíp!”. Sau nửa đêm, Cục Bông lén chạy ra khỏi phòng Thắm Hàm, hớn hở đến phòng Thắm Thiên Phong định tìm Diệp Cẩn chơi. Thật vất vả mới mở được cửa, còn chưa đến một phút đã ử rữ chạy ra.

Cục kì ồn, hơn nữa không ai nhìn thấy mình!

Vì vậy Cục Bông đổi chiến lược, chạy đến tiểu viện của Thắm Thiên Lăng, quen đường từ cửa sổ nhảy vào.

“Ta bỏ cuộc”. Giọng Thắm Thiên Lăng khàn khàn, hai chân vô lực quẩn lên hông Tần Thiệu Vũ, đáy mắt có chút ánh nước uly khuất.

“Ngoan”. Tần Thiệu Vũ ôm chặt hấn, dưới thân lại tăng nhanh tốc độ.

“Ừm...”. Hai mắt Thắm Thiên Lăng khép hờ, hô hấp cũng dần dập.

Cục Bông ngồi trên bàn một lúc rồi xoay người lác lư ra khỏi phòng, đứng dưới ánh trăng ngẩng đầu nhìn ấm vệ, đôi mắt hạt đậu đầy khó hiểu và hoang mang.

Ấm vệ lập tức ôm nó lên nóc nhà. Thiếu cung chủ lang thang của chúng ta, thật đau lòng.

Cục Bông ngáp một quả táo lớn, lưỡi biếng nằm sấp trên nóc nhà, thở dài thật sâu.

Cuộc đời làm chim thật chông gai...

Sau đại hôn, Tần Thiệu Vũ và Thắm Thiên Lăng ở lại Nhật Nguyệt sơn trang hai tháng rồi mới về Truy Ảnh cung.

Thắm phu nhân tuy không nở nhưng Tần Thiệu Vũ đã đáp ứng thường xuyên dẫn Thắm Thiên Lăng về thăm, vì vậy lúc này mới cho đi. Nàng chỉ huy mọi người chuẩn bị vài xe ngựa đồ dùng thức ăn, nếu không

phải thấy Diệp Cẩn cũng thích ăn ngó sen nếp đường thì nàng còn muốn để Vương đầu bếp theo làm của hồi môn đến Truy Ảnh cung.

Đoàn xe trùng điệp khởi hành, dân chúng dọc đường đương nhiên tung hoa đón chào, tranh nhau muốn xem Thắm công tử, so với ngày hội còn náo nhiệt hơn. Thắm Thiên Lăng và Tần Thiếu Vũ cười chung Đạp Tuyết Bạch, lúc giục ngựa chạy như bay trên cánh đồng hoang thì trong lòng đều vui sướng khó tả.

Vượt qua đường xá xa xôi, cuối cùng một buổi sáng đoàn người cũng đến dưới chân núi Truy Ảnh cung. Thắm Thiên Lăng ngẩng đầu nhìn núi cao bát ngát, giật mình nói. “Cao vậy sao?”

“Cho nên ban đầu ta mới nói với người, bệnh gì cũng được, nhưng không thể bị bệnh sợ độ cao”. Tần Thiếu Vũ cười khê, bế hắc hướng về phía đỉnh núi.

Thắm Thiên Lăng chỉ cảm thấy gió rít bên tai, lần thứ hai mở mắt thì lòng bàn chân đã tiếp xúc với mặt đất.

Trước mắt là một mảnh mênh mông xanh biếc, mây mù lượn quanh, vô số toà nhà đứng sừng sững, khí thế to lớn, giống như cảnh tiên.

“Có thích hay không?”. Tần Thiếu Vũ ôm hắc từ phía sau. “Nhà của chúng ta”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng tựa vào ngực hắc, cười khê. “Nhà của chúng ta”

Cục Bông lộ đầu ra khỏi ngực hắc, cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn thế giới mới.

Gió nhẹ xua tan mây mù, ánh mặt trời dâng lên, chiếu ánh sáng vàng rực lên khắp ngọn núi.

Trời đất bao la, nơi có người chính là nhà của ta.

CHÍNH VĂN HOÀN

174. Pn: Cuộc Sống Hạnh Phúc Sau Hôn Nhân

Bốn bề xung quanh Truy Ảnh cung đều là núi ênh mông, vì vậy lúc rảnh Thắm Thiên Lăng sẽ mang Cục Bông đi dạo, vừa ngắm cảnh vừa làm quen với hoàn cảnh mới. Trên núi không khí rất ẩm ướt, Thắm Thiên Lăng leo núi nóng nực lại thích trốn dưới tàng cây mát lạnh, vì vậy một ngày nọ rốt cuộc bị bệnh, trên đầu đắp khăn, nằm ho khan trên giường giống như quả cà rưng.

Xui xẻo hơn là hắc bị bệnh đúng vào đêm trước sinh nhật.

Cục Bông ngồi xổm trên bàn, đôi mắt hạt đậu đầy đồng cảm.

“Uống thuốc đi”. Tần Thiếu Vũ bưng chén thuốc ngồi bên giường.

Thắm Thiên Lăng nhăn mũi uống ừng ực, sau đó một lần nữa lão đảo nằm xuống giường.

“Lần này không ăn đường sao?”. Tần Thiếu Vũ nhéo má hắc.

“Thôi bỏ đi, dù sao trong miệng cũng không có mùi vị gì”. Thắm Thiên Lăng vô lực. “Chóng mặt”

“Ra ngoài hít thở không khí cũng bị bệnh, trừ người ra không ai làm được”. Tần Thiếu Vũ vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười.

“Người cầm miệng”. Thắm Thiên Lăng ủ rũ cắt ngang, vươn tay ôm Cục Bông định ngủ một giấc.

“Chíp”. Cục Bông xoè cánh nỗ lực giãy dụa, vì Thắm Thiên Lăng đang sốt, bị ôm rất nóng!

Tần Thiếu Vũ gơ nắm đấm lên với nó.

“...”. Cục Bông cầm giận ngồi vào lòng Thắm Thiên Lăng trở lại, xoay mông về phía cha nó.

Quả thật đáng ghét.

Một lát sau, Thẩm Thiên Lăng đã ngủ. Tần Thiếu Vũ đắp chăn cho hắn rồi ra ngoài. Hoa Đường và mấy ám vệ đang chờ.

“Có việc gì ư?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

“Ngày mai là sinh nhật Thẩm công tử”. Hoa Đường nói. “Có cần chuẩn bị trước hay không?”

Ánh mắt ám vệ cũng kích động. Phu nhân nhà ta sắp sinh nhật, chuyện này chỉ nghĩ thôi đã thấy chờ mong! Chiêng trống kèn pháo gánh hát đương nhiên phải mời tới. Gánh hát đã đến dưới chân núi rồi, quả thật không thể tuyệt vời hơn nữa!

“Không cần”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu. “Lăng nhi cũng không thích phô trương”

Ám vệ lập tức thất vọng, không được thật ư? Chúng ta còn mới học một ca khúc cực kì êm dịu, rất thích hợp hát cho phu nhân nghe!

“Giúp ta tìm một thứ”. Tần Thiếu Vũ nói nhỏ bên tai Hoa Đường. “Giữ bí mật”

Hoa Đường gật đầu. “Thuộc hạ hiểu rõ”

“Mọi người giải tán đi”. Tần Thiếu Vũ nói. “Lăng nhi còn đang bệnh, đừng làm ồn đến hắn”

“Cung chủ vừa nói gì vậy?”. Đợi đi xa rồi, mọi người lập tức vây quanh Hoa Đường, cực kì nhiều chuyện, vừa nhìn đã biết là danh môn chính phái.

Hoa Đường nói. “Cung chủ muốn ta tìm một nhà nông bán các người đi”

Ám vệ: ...

Cho nên mới nói làm việc ở Truy Ảnh cung rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bán. Cung chủ của chúng ta quả nhiên tàn bạo!

Bên ngoài có tiếng nhạc mơ hồ, Thẩm Thiên Lăng tò mò hỏi. “Có người đánh đàn ư?”

“Là gánh hát bọn hắn mời tới, vốn làm quà sinh nhật cho người”. Tần Thiếu Vũ chỉnh quần áo cho hắn. “Nhưng thứ nhất là người bị bệnh, thứ hai cũng không phải sinh nhật thật nên ta không đáp ứng”

“Vậy sao hiện tại lại đang hát tuồng?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Lúc trước đã trả tiền rồi, đương nhiên phải nghe”. Tần Thiếu Vũ nói. “Cho nên ta để bọn họ đêm nay nướng thịt nghe hát tuồng rồi”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đã nói Truy Ảnh cung chính là chỗ không có khả năng chịu lỗ mà!

“Sinh nhật thật sự của người là lúc nào?”. Tần Thiếu Vũ hỏi.

Thẩm Thiên Lăng nói. “Đầu tháng bảy, qua rồi”

“Sao không cho ta biết sớm?”. Tần Thiếu Vũ cau mày.

“Cũng không phải chuyện gì to tát, cần gì nhớ kĩ”. Thẩm Thiên Lăng nói. “Nếu người không hỏi ta cũng quên”

“Không được”. Tần Thiếu Vũ vỗ một phát. “Ta bù lại cho người”

“Còn có thể bù ư?”. Thẩm Thiên Lăng lau nước mũi. “Không cần phiền phức như vậy”

“Sinh nhật của Lăng nhi sao lại phiền?”. Tần Thiếu Vũ nói. “Nghe lời, mau khoẻ lại đi”

“Thử nói xem người định tặng quà gì cho ta?”. Thẩm Thiên Lăng cảnh giác, nếu như là kiểu biến thái vô sỉ ‘ta tặng chính mình cho người’ thì ta bệnh thêm vài ngày nữa sẽ an toàn hơn!

“Sao có thể nói trước được”. Tần Thiếu Vũ không chịu tiết lộ.

Thẩm Thiên Lăng không thể làm gì khác ngoài thay đổi chiến lược, hỏi lòng vòng. “Quà tặng là người ư?”

Tần Thiệu Vũ nghe vậy cau mày. “Người muốn ta tặng người cho người ư?”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Đương nhiên không, không phải người mới yên tâm.

“Người coi trọng ai đó ư?”. Tần Thiệu Vũ híp mắt nắm lấy cằm hắn.

Thẩm Thiên Lăng biện giải. “Ta chỉ ví dụ mà thôi”

“Sau này không được ví dụ kiểu này nữa”. Tần Thiệu Vũ buông tay ra. “Ta đảm bảo người sẽ thích món quà này”

Cực kì chắc chắn.

Vì vậy những ngày kế tiếp, Thẩm Thiên Lăng vẫn luôn khó chịu muốn biết quà tặng rốt cuộc là gì, thậm chí nằm mơ cũng thấy cảnh bóc quà, quả thật muốn phát điên!

Cho nên đến khi nhìn thấy quà tặng trước mắt, trong lòng hắn kích động biết bao nhiêu!

Tần Thiệu Vũ đặt một hộp đồ gỗ gắn khoá đồng lên bàn. “Mở ra xem”

Thẩm Thiên Lăng hớn hở cầm lấy chìa khoá, ngoài sân lại truyền tới tiếng bước chân vội vã, sau đó âm vệ đẩy ba cái xe tới, trên đó chất đầy hộp.

“Đã xảy ra chuyện gì?”. Thẩm Thiên Lăng khó hiểu.

“Đây là quà của chúng ta tặng cho công tử”. Âm vệ cười khoe răng, rõ ràng tâm trạng rất tốt. “Không phải thứ gì quý hiếm, chỉ là tấm lòng mà thôi”

“Sao ta lại có thể không biết ngược như vậy” (Câu nói kinh điển khi nhận quà/ ân huệ của người khác để thể hiện phép lịch sự ~). Thẩm Thiên Lăng bị số lượng và kích thước chấn động.

“Thứ nhất vì may mắn, thứ hai vì vui vẻ, công tử đừng từ chối”. Âm vệ lại nói. “Đúng rồi, dân chúng dưới chân núi nghe vậy cũng đồng loạt gửi quà cho chúng ta, đều đặt ở sảnh trước, đợi chúng ta kiểm tra xong sẽ đưa cho công tử”

Thẩm Thiên Lăng: ...

Quả thật không cần khách khí như vậy!

“Tặng quà xong rồi sao?”. Tần Thiệu Vũ hỏi.

“Xong rồi”. Âm vệ chờ mong gật đầu, thật muốn ở lại mừng sinh nhật với công tử, đương nhiên còn có Thiệu cung chủ!

Sau đó đã bị Tần Thiệu Vũ dội nước lạnh. “Đếm tới ba, mau biến đi, ba”

“Đừng như vậy chứ!”. Âm vệ ôm đầu chạy ra ngoài. Sao cung chủ có thể hèn hạ như vậy, không đếm một và hai! Ai có thể chịu đựng được chứ, quả thật đáng sợ!

Thẩm Thiên Lăng dở khóc dở cười nhìn Tần Thiệu Vũ. “Mọi người chỉ muốn náo nhiệt bên nhau thôi, để bọn họ ở lại cũng đâu có sao”

“Thời điểm này không nên có người ngoài”. Tần Thiệu Vũ ngồi xuống bên cạnh hắn. “Mở ra xem đi”

“Vì sao không thể có người ngoài?”. Trong lòng Thẩm Thiên Lăng hoài nghi. Tốt nhất đừng là thứ kì quái gì đó, nếu không nhất định phải ly hôn với hắn, cực kì biến thái!

“Mau lên”. Tần Thiệu Vũ giục.

Thẩm Thiên Lăng hít sâu một hơi, liều chết mở ra nắp hộp, quả thật chính là liệt sĩ cách mạng!

Thứ trong hộp “bình yên” lộ ra ngoài, là một miếng ngọc nho nhỏ, có hai người đang nắm tay nhau, bên cạnh còn có một con phượng hoàng.

“Cái gì thế này?”. Thắm Thiên Lăng cười ra tiếng.

“Người và ta”. Tần Thiếu Vũ tiến tới hôn nhẹ hấn. “Còn có con trai”

“Chíp”. Cục Bông phơi đủ nắng trên nóc nhà, lười biếng nhảy xuống, thân thiết nhào vào lòng Thắm Thiên Lăng muốn được gãi.

“Là người khắc ngọc nổi tiếng nhất Tây Nam, đang ở gần Truy Ảnh cung”. Tần Thiếu Vũ nói. “Ta tìm hấn làm thứ này, có thích không?”

“Ừ”. Thắm Thiên Lăng gật đầu, đồng thời hơi chột dạ. Đưa miếng ngọc thuần khiết như vậy thế mà mình cứ lo sẽ gặp phải thứ kì quái, mình đúng là đáng khinh và hèn hạ!

Tần Thiếu Vũ nắm tay hấn vào phòng, tìm một cái giá đặt miếng ngọc lên, đúng lúc có một tia nắng chiếu vào khiến nó càng sáng động hơn trước.

“Chíp”. Cục Bông ngồi phía trước miếng ngọc nhìn một chút, sau đó lại đi soi gương, cuối cùng kiêu ngạo hất đầu.

Cục kì khí phách, còn lạnh khốc hơn trên miếng ngọc!

Tần Thiếu Vũ từ phía sau ôm lấy Thắm Thiên Lăng, kề vai tai hấn hôn một cái.

Thắm Thiên Lăng quay đầu nhìn hấn. “Chúng ta đi xem quà mọi người tặng đi”

“Không”. Tần Thiếu Vũ lắc đầu.

“Vì sao?”. Thắm Thiên Lăng khó hiểu.

“Không có thời gian”. Tần Thiếu Vũ trả lời dứt khoát.

Thắm Thiên Lăng càng bối rối. “Người bận nhiều việc lắm sao?”

“Ừ”. Tần Thiếu Vũ gật đầu, ôm hấn lên giường. “Chúc mừng Lăng nhi lại lớn hơn một tuổi”

Thắm Thiên Lăng cảm giận kháng nghị, hồi nãy mình còn cho rằng hấn thuần khiết!

“Ngoan”. Tần Thiếu Vũ hôn lên môi hấn. “Gần đây ta chưa “yêu thương” người”

“Không được”. Thắm Thiên Lăng ra sức đẩy hấn. “Ta muốn mở quà”

“XX xong rồi mở”. Tần Thiếu Vũ đè tay hấn lại.

“Không được”. Thắm Thiên Lăng đá hấn, xx xong làm sao còn sức mở quà! Người cầm thú như vậy, dai sức như vậy, quả thật thê thảm!

“Trước hết cho ta hôn một chút”. Tần Thiếu Vũ không chịu lỗ. “Hôn xong sẽ cho người mở quà”

Thắm Thiên Lăng khóc không ra nước mắt, đã nói nam nhân của hấn rất biến thái mà!

“Được rồi”. Sau khi hôn xong, Tần Thiếu Vũ thoả mãn buông hấn ra. “Đi mở đi”

Thắm Thiên Lăng quần áo mất trật tự, dùng ánh mắt phẫn nộ mà khiển trách nam nhân của hấn.

“Không muốn mở ư?”. Tần Thiếu Vũ nhếch môi. “Vậy chúng ta tiếp tục”

“Không được!”. Thắm Thiên Lăng nhảy xuống giường, tốc độ cực kì nhanh!

Tần cung chủ nén cười, theo hấn ra ngoài sân.

So với quà của Tần Thiếu Vũ, quà của ám vệ kì quái hơn nhiều, không chỉ có đồng hồ treo tường phương Tây, hương liệu Nam Dương, thậm chí còn có một con nhện.

Sắc mặt Thắm Thiên Lăng trắng bệch. “Cái gì vậy?”. Hình như hơi ghê tởm!

“Không có độc, dùng để làm thuốc”. Tần Thiếu Vũ nói. “Đổ mồ hôi giải cảm”

Thà rằng bệnh nặng ba ngày cũng không muốn ăn con nhện! Thắm Thiên Lăng thầm kháng nghị, tiện tay mở một cái hộp ra, sau đó sững sốt ba giây, quyết đoán đẩy nắp lại, nhanh trí nói. “Hay chúng ta ăn cơm đi?”

“Xế chiều mà ăn cơm cái gì?”. Tần Thiếu Vũ không nhìn rõ món đồ. “Thứ gì vậy?”

“Không có gì?”. Thắm Thiên Lăng nghiêm túc lắc đầu”

“Phải không?”. Tần Thiếu Vũ vuốt cằm, sau đó ngẩng đầu bối rối nhìn trời. “Í, phượng hoàng”

“A?”. Thắm Thiên Lăng tò mò quay đầu nhìn theo. Bầu trời xanh trong, đừng nói là phượng hoàng, ngay cả một đám mây cũng không có.

Lúc hoàn hồn, cái hộp đã rơi vào tay Tần Thiếu Vũ.

Thắm Thiên Lăng: ...

Vô sỉ.

Sau khi thấy rõ vật trong hộp, ý cười trong mắt Tần Thiếu Vũ càng sâu.

“Thiếu hiệp người bình tĩnh một chút”. Thắm Thiên Lăng cảnh giác.

Tần Thiếu Vũ bé hăn lên. “Không bình tĩnh được”

“Đừng dùng thứ kia!”. Thắm Thiên Lăng kêu ngao ngao.

“Lãng phí rất đáng tiếc”. Tần Thiếu Vũ đặt hăn lên giường. “Nhìn cũng đắt tiền”

Thắm Thiên Lăng rơi lệ. “Thiếu hiệp tha mạng”

Tần Thiếu Vũ cười khẽ, phát tay buông rèm.

Một cơn gió thổi tới, thay hai người đóng cửa sổ lại.

Cục Bông phát ra tiếng thở dài từ trong nội tâm, sau đó chạy ra ngoài tìm Hoa Đường.

Ánh nắng chiều như lụa đỏ vô tận, thiêu đốt cả mảnh chân trời, sau đó lại quay về yên lặng.

Những ngày tháng hạnh phúc này thật tuyệt vời...

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-ho-bien-dia-thi-ki-ba>